

JAMES CLAVELL

A SÓGUN

JAMES CLAVELL
A SŌGUN

James Clavell
A SÓGUN
([Tartalom](#))

Bevezető

A vihar tépte, cibálta, a gyomrát marcangolta. Tudta: ha három napon belül nem találnak szárazföldet, végük. Hányan, de hányan odavesztek az úton! Egy kísértetflotta főnavigátora vagyok, gondolta. Az öt hajóból egy maradt meg, a százhet főnyi legénységből huszonnyolcan, de ezek közül is csak tíz járóképes, a többi halálán van, akárcsak a flottaparancsnok. Az élelem elfogyott, a kevéske ivóvíz sós és bűdös.

John Blackthorne-nak hívták; egyedül volt a fedélzeten, nem számítva az orrfa őrszemét – a néma Salamont –, aki szélárnyékban kuporogva fürkészte a tengert.

A hajót megdöntötte egy hirtelen szélroham, és Blackthorne a kormánykerék mellé erősített szék karfájába kapaszkodva várta, hogy nyikorgó gerendákkal visszabilenjen eredeti helyzetébe. Erasmus-nak hívták ezt a kétszázhatvan tonnás, háromárbocos, húszágyús kalmárhadihajót, az utolsó megmaradt egységét annak az első expedíciós flottának, amelyet Németalföld küldött ki az Újvilágba az ellenség zaklatására. Ezek voltak az első holland hajók, amelyek behatoltak a Magellán-szoros titkába. Négyszázkilencvenhat ember, valamennyi önkéntes. Mindnyájan hollandok, kivéve a két angol navigátort és egy angol tisztet. Parancsuk: kifosztani és felgyújtani az Újvilágban található spanyol és portugál birtokokat; kereskedelmi koncessziókat szerezni; új szigeteket fedezni fel a Csendes-óceánon, amelyek állandó bázisként szolgálhatnak, s németalföldi felségterületté nyilvánítani őket; majd pedig, három éven belül: hazatérni.

A protestáns Németalföld több mint négy évtizede háborúskodott a katolikus Spanyolországgal, mert le akarta vetni a gyűlölt spanyoligát. Németalföld – néha Hollandiának, Németföldnek,

Alföldeknek is nevezték – jog szerint ekkor még a spanyol birodalomhoz tartozott. Egyetlen szövetségese, Anglia, az első olyan ország a katolikus világban, amely szakított a római udvarral, és hetvenegynéhány évvel ezelőtt áttért a protestáns hitre, már húsz esztendeje háborúban állt Spanyolországgal, és egy évtizede nyíltan is szövetséget kötött a hollandokkal.

A szél új erőre kapott, és a hajó meglódult. Árbocai csupaszon meredeztek, csak a vihar-derékvitorlák voltak kifeszítve, de az ár és a vihar így is ellenállhatatlanul röpítette az Erasmus-t az egyre sötétebb látóhatár felé.

Arra még nagyobb lehet a vihar, gondolta Blackthorne, és még több a zátony meg a homokpad. A tenger pedig ismeretlen. Fütyülök rá. Egész életemben a tengerrel birkóztam, és mindig én győztem. Mindig is én fogok győzni.

Én vagyok az első angol navigátor, aki átjutott a Magellán-szoroson. Igen, az első – és az első navigátor, aki ezekre az ázsiai vizekre kihajózott, ha nem tekintem azt a néhány nyomorult portugált és ebszülte spanyolt, akik azt hiszik, még mindig ők uralják a világot. Én vagyok az első angol ezeken a tengereken...

Mennyi „első”. És mennyi halál volt az ára...

Újra beleszagolt a szélbe; most sem érzett benne közeli szárazföldet. Tekintete az óceánt kutatta, de a víz ólomszürke volt és haragos. Semmi hínárfoszlány, semmi színfolt, ami homokos partra utalna. Jobbra megint feltűnt egy zátony taréja, de nem árult el semmit. Idestova egy hónapja fenyegették már őket ezek a sziklakitüremkedések, földnek azonban színét se látták. Ennek az óceánnak sohasem lesz vége, gondolta. Fütyülök rá. Végül is erre képeztek ki – arra, hogy ismeretlen tengereken hajózzam, térképezzem fel őket és térjek haza sértetlenül. Hány napra is van már az otthon? Egy év, tizenegy hónap és két nap. Utoljára Chile partjánál kötöttünk ki, ennek is százharminchárom napja, aztán átvitorláztunk azon a vízen, amelyre Magellán futott ki elsőnek nyolcvan esztendeje – a Csendes-óceánon.

Blackthorne ki volt éhezve, szája és teste sajgott a skorbuttól. A tájolóra nézett, és megpróbálta meghatározni a helyzetüket. Amint a

görbét bevezeti az útinaplóba, máris nagyobb biztonságban fogja érezni magát az óceánnak ezen a részén. Ha pedig biztonságban érzi magát, akkor a hajó is biztonságban lesz, és talán ráakadnak végre a japáni földre, vagy akár a keresztény király, János pap arany birodalmára, amely a legenda szerint Kathájtól északra fekszik, bármerre legyen is az a Katháj.

Ott azután megrakodom kincssel, és újra vitorlát bontok, mégpedig nyugatnak – az első angol navigátorként, aki körülhajózta a földet! –, és soha többé nem mozdulok ki otthonról. Soha. A fiam életére esküszöm!

Az arcába vágó szél véget vetett ábrándozásának, de legalább ébren tartotta. Ostobaság volna most elaludni. Ha elalszol, többé nem ébredsz fel, figyelmeztette magát; nyújtózott egyet, hogy lazítson megmerevedett hátizmain, és összehúzta a köpenyét. Látta, hogy a vitorlák elő vannak készítve, a kormány biztonságosan rögzítve. Az őrszem sem aludt el az orrfán. Megnyugodva hátradőlt, és imádkozott, hogy mielőbb partot érjenek.

– Menj le, navigátor. Felváltanálak, ha megengeded. – Hendrik Specz, a harmadtiszt kapaszkodott fel a létrán, arca szürke volt a kimerültségtől, szeme beesett, bőre foltos és fakó. Nekidőlt a tájolóháznak, nehogy összeessen, és öklendezni kezdett. – Szerelmes Jézusom, átkozott legyen a nap, amikor elhagytam Hollandiát!

– Hol van az első tiszt, Hendrik?

– A priccsén. Képtelen lemászni arról a scheit voll priccsról. Szerintem ott fogja megérni a feltámadást.

– És a flottaparancsnok?

– Folyton vízért meg ennivalóért könyörög. – Hendrik köpött egy nagyot. – Azt feleltem neki, mindjárt sütök egy kappant, és ezüstitálcán viszem be hozzá, egy üveg pálinkával együtt. Scheithuis! Coot!

– Fogd be a szád!

– Igenis, navigátor úr. De a flottaparancsnok akkor is nyomorult féreg, és mi miatta fogunk elpusztulni. – A fiatalember újra öklendezni kezdett, és vérfoltos turhát köpött. – Szerelmes Jézusom, könyörülj rajtunk!

– Menj vissza, és csak hajnalban gyere fel.

Hendrik nehézkesen leereszkedett a másik kormányoszékbé. Odalenn érezni a halál bűzét. Felváltanálak, ha megengeded. Mi az irány?

– Amerre a szél hajt.

– Hol a szárazföld, amit ígértél? Hol vannak a japániak... hol vannak, mi?

– Előttünk.

– Mindig csak előttünk! Gott im Himmel, nem az volt a parancs, hogy az ismeretlenbe hajózzunk! Rég otthon kéne lennünk, teli hassal, biztonságban heverésznünk, ahelyett hogy Éliás tüzet kergetjük.

– Menj le, vagy fogd be a szád!

Hendrik mogorván elfordította tekintetét a magas, szakállas férfiról. Hol vagyunk? – szeretne volna kérdezni. Miért nem láthatom a titkos útinaplót? De tudta, hogy ilyen kérdéseket nem tehet föl az ember egy navigátornak, különösen ennek nem. Bárcsak olyan erős és egészséges volnék, mint amikor elhagytuk Hollandiát, gondolta. Akkor nem várnék tovább. Kiverném azt a szürkés-kék szemedet, széttaposnám azt az idegesítően mosolygó arcodat, és a poklok mélységes fenekére küldenélek, úgylis ott a helyed. Akkor én lennék a főnavigátor, végre németalföldi vezetné ezt a hajót, nem egy idegen, és megszerezhetnénk magunknak a titkos útifeljegyzéseket. Mert hamarosan ellenségei leszünk az angoloknak. Ugyanazt a célt tűztük magunk elé, amit ők: uralni a tengereket, megkaparintani a kereskedelmi útvonalakat, birtokba venni az Újvilágot és megfojtani Spanyolországot.

– Lehet, hogy nincs is japáni föld – motyogta Hendrik. – Lehet, hogy az egész csak Gottbewonden legenda.

– De van. A harmincadik és a negyvenedik északi szélesség között. És most fogd be a pofádat, vagy menj le!

– Odalenn bűzlik a halál, navigátor úr – motyogta Hendrik, és előrebillenő fejjel mély kábulatba süppedt.

Blackthorne izgett-mozgott a székben, a teste ma jobban sajgott, mint valaha. Szerencsésebb vagy mindnyájuknál, nyugtatta magát, szerencsésebb Hendriknél is. Nem-nem szerencsésebb, hanem elővigyázatosabb. Beosztottad a gyümölcsadagodat, míg a többiek ostobán felfalták a magukét. Pedig figyelmeztetted őket. Ezért a skorbutod enyhébb lefolyású, míg a többiek folyton véreznek,

hasmenésük van, a szemük fáj és nedvedzik, fogaik kihullottak vagy meglazultak. Miért van az, hogy az emberek semmiből sem képesek tanulni?

Tudta, hogy félnek tőle, még a flottaparancsnok is, és a legtöbben gyűlölik. Ebben persze nincs semmi rendkívüli, hiszen a tengeren mindig a navigátor parancsol, ő szabja meg az irányt, ő vezeti a hajót és viszi kikötőről kikötőre.

Manapság minden tengeri út veszedelmes, gondolta, mert az a kevés navigációs térkép, ami forgalomban van, teljesen megbízhatatlan. A földrajzi hosszúságot pedig lehetetlen meghatározni.

„Találd meg a módját a földrajzi hosszúság meghatározásának, és te leszel a leggazdagabb ember a föld kerekén – mondta öreg tanítómestere, Albán Caradoc. – A királynő, áldás nevére, tízezer fontot és hercegséget adományoz, ha megfejted a titkot. A mocskos portugáloktól még többet kaphatsz – egy egész aranygályát. Az ebszülte spanyoloktól meg akár húszat is! Ha a látóhatáron nincs föld, mindig el leszel veszve, és magadra leszel utalva, fiam.” Caradoc szokása szerint, bánatosan megrázta a fejét.

„El leszel veszve. Hacsak...”

„Hacsak nincs útinaplóm” – kiáltotta diadalmasan Blackthorne, tudván, hogy jól megtanulta a leckét. Tizenhárom éves volt akkor, egy esztendeje inaskodott már Alban Caradocnál, a navigátornál és hajóépítő mesternél, aki elhalt apja helyett apja lett, aki sohasem náspángolta el, hanem felfedte előtte és a többi inas előtt a hajóépítés és a tengerjárás titkait.

Az útinaplók kis könyvecskék voltak, s egy-egy olyan navigátor részletes megfigyeléseit tartalmazták, aki már megjárta a kérdéses utat. Fel voltak jegyezve bennük a pontos tájolóállások, kikötők és hegyfokok, földnyelvek és csatornák között. Ki volt mutatva a víz hangja, mélysége, színe, a tengerfenék minemősége. Meg volt örökítve a hogyan jutottunk el odáig és a hogyan kerültünk vissza: hány napig követtek egy bizonyos útvonalat, hogyan változott a szél, mikor fújt és merről, milyen áramlatokra lehet számítani és milyen irányból, mikor volt vihar és mikor támadt kedvező szél, hol lehet kijavítani a hajót, hol lehet édesvizet felvenni, hol vannak barátok és

hol ellenségek, hol vannak zátonyok, homokpadok, hol van ár és hol biztonságos kikötő – egyszóval, minden meg volt bennük örökítve, ami a biztonságos hajózáshoz nélkülözhetetlen.

Az angoloknak, hollandoknak és franciáknak honi vizeikre megvoltak a saját naplói, de a világtengereken eddig csak portugál és spanyol kapitányok jártak, ez a két ország pedig minden útinaplót titkosként kezelte. Az olyan naplót, amelyek mutatták az Újvilágra kivezető vízi utakat, feltárták a Magellán-szoros és a Jóreménység fokának titkát – mindkettőt a portugálok fedezték fel – s az onnan Ázsia felé vezető útvonalakat, a portugálok és a spanyolok nemzeti vagyonként őrizték, holland és angol ellenségeik pedig mindent elkövettek, hogy megkaparintsák őket.

Persze, minden útinapló csak annyit ért, amennyit a navigátor, aki megírta, a tollnok, aki lemásolta, a ritka nyomdász, aki kinyomtatta és a tudós, aki lefordította. Minden naplóban lehettek hibák. Sőt: szándékos hibák is. Egyetlen navigátor sem tudhatott bizonyosat, amíg maga is meg nem járta az utat. Legalább egyszer.

A tengeren a navigátor volt a vezér, az útmutató, a végső döntnök a hajó és a legénység minden dolgában. Egyedül ő volt az úr a taffedélzeten.

Olyan bor ez, ami fejébe száll az embernek, gondolta Blackthorne. Ha egyszer belekóstolt, sohasem felejtje el az ízét, nem mond le róla, mindig szüksége van rá. Ez tartja életben, amikor a többiek már mind meghaltak.

Felállt, és belevizelt a lefolyóba. Hamarosan az utolsó szemek is leperegtek a tájolóház melletti homokórán; Blackthorne megfordította és megkongatta a hajóharangot.

– Ébren tudsz maradni, Hendrik?

– Igen. Azt hiszem, igen.

– Küldök valakit, hogy az orrfa őrszemét felváltsa. Gondod legyen rá, hogy ne szélárnyék felől álljon. A szél majd ébren tartja.

Eltűnődött, ne fordítsa-e szélnek szembe a hajót, s ne horgonyozzon-e le éjszakára, de úgy döntött, hogy nem teszi, és lement a legénységi szállásra. A szállás a hajó egész szélességét átfogta, és százhusz ember priccsének vagy függőágyának volt benne hely. Blackthorne-nak arcába csapott a meleg levegő, de a

fenékvíz átható bűze ellenére örült neki. A húsz-egynéhány ember közül senki sem mozdult meg.

– Menj fel az orrfára, Maetsukker – mondta hollandul, az Alföldek keveréknyelvén, amelyet éppoly folyékonyán beszélt, mint a portugált, a spanyolt és a latint.

– Alig élek – felelte a pengearcú kis ember, és még jobban elvackolta magát a priccsén. – Beteg vagyok. Nézd meg, a skorbuttól az összes fogam kipotyogott! Jóságos isten, mindannyian itt veszünk! Te vagy az oka, hogy még mindig nem tértünk haza. Én kalmár vagyok, nem tengerész. Küldd el Johannt... – Felordított, mert Blackthorne lerántotta a helyéről és nekilódította az ajtónak. Vér szivárgott a száján, alig szédelgett. Egy kegyetlen rúgás, amely az oldalát érte, felrázta kábulatából.

– Mars az orrfára, és ott maradj, amíg meg nem döglesz, vagy partot nem érünk!

A kalmár kinyitotta az ajtót, és rémülten feliszkolt.

Blackthorne a többiekre nézett, akik visszabámultak rá.

– Hogy érzed magad, Johann?

– Tűrhetően, navigátor. Még az sincs kizárva, hogy életben maradok.

Johann Vinck főágyúmester és másod-vironlamester negyvenhárom éves volt – a legidősebb ember az egész hajón. Kopasz és fogatlan, bőrszíne akár a régi tölgyfáé – de az ereje is. Hat esztendővel ezelőtt együtt indult Blackthorne-nal arra a balvégzetű útra, amelynek célja az Északkeleti átjáró felkutatása volt, így hát jól ismerték egymást.

– A te korodban a legtöbben meghalnak, úgyhogy máris megelőztél bennünket. – Blackthorae harminchat éves volt.

Vinck savanyúan elmosolyodott.

– A pálinkának köszönhetem, navigátor, meg a sok fajtalankodásnak és az örömtelen, szerzetesi életmódnak.

Senki se nevetett. Valaki rámutatott egy priccsre.

– Navigátor, a vironlamester meghalt.

– Vigyétek fel a hulláját! Mossátok meg és zárjátok le a szemét! Te, te és te!

A három ember fürgén leugrott a priccsről, és felvonszolta a hullát.

– Vinck, te lásd el a hajnali szolgálatot. Ginsel, te leszel az őrszem.
– Igenis, uram.

Blackthorne visszament a fedélzetre.

Látta, hogy Hendrik nem aludt el, és a hajón minden rendben. Salamon, a leváltott őrszem inkább holtan, mint elevenen támo­lygott el mellette, szeme dagadt volt és vörös a szél­ről. Blackthorne lement a másik ajtón. A nagy hátsó kabin volt a flottaparancsnok szálláshelye és egyben a fegyvertár is. A saját kabinja jobbra nyílt; a másikon, a bal oldaliban rendszerint a három hajó­stiszt lakott. Most Baccus van Nekk, a kalmárok vezetője, Hendrik, a harmad­stiszt és Croocq, a hajósinas osztozott rajta. Mind a hárman nagyon betegek voltak.

Belépett a nagy kabinba. Paulus Spillbergen, a flottaparancsnok félig eszméletlenül hevert a priccsen. Valaha alacsony, piros­szög, kövér ember volt, most azonban csontig lesoványodott, pocakján redőkbe gyűlt a bőr. Blackthorne vizes­flaskát vett elő egy titkos fiókból, és meg­itatta.

– Köszönöm – nyögte Spillbergen. – Hol a száraz­föld... hol?

– Előttünk – felelte Blackthorne, noha már maga sem hitte; elrakta a flaskát, és a nyöszörgésre ügyet sem vetve kiment. Újra feltámadt a flottaparancsnok iránti gyűlölete.

Majdnem pontosan egy éve, hogy elérték a Tierra del Fuegót, s a szél is kedvező volt, hogy behajózzanak az ismeretlen Magellán szorosba. De a flottaparancsnok elrendelte, hogy szálljanak partra arany és kincs után kutatni.

„Úristen, parancsnok, hát nem látod ezt a végtelen pusztaságot? Hol itt a kincs?”

„A legenda szerint ez a föld tele van arannyal, tehát a dicső Németalföld felségterületévé kell nyilvánítanunk.”

„A spanyolok ötven éve katonákat állomásoztatnak itt.”

„Meglehet – de ilyen messze délen talán mégsem, főnavigátor.”

„Ilyen messze délen az évszakok is mások. A május, június, július és augusztus errefelé kegyetlen téli hónapok. A napló szerint nagyon fontos, hogy mikorra időzíti az ember a szoroson való átkelést. A szél néhány hét múlva megfordul, és akkor itt kell maradnunk, itt kell telelnünk hónapokon át”

„Hány hét múlva, főnavigátor?”

„A napló nyolcat említ. De az évszakok errefelé változó hosszúságúak...”

„Akkor egypár hétig még kutathatunk. Ha pedig vissza kellene fordulnunk észak felé, legfeljebb kifosztunk még néhány várost, nem igaz, uraim?”

„Most kell nekivágnunk, flottaparancsnok úr. A spanyoloknak a Csendes-óceánon kevés a hadihajójuk, de errefelé csak úgy nyüzsögnek, és mind minket keres. Azonnal tovább kell indulnunk.”

De a flottaparancsnok a kapitányok szavazásától tette függővé a dolgot, nem az egy angol és három holland navigátorétól, és értelmetlen kiruccanásokat szervezett a szárazföldre.

Azon az éven hamarabb fordultak meg a szelek, és ott kellett telelniük, mert a flottaparancsnok a spanyol hajóktól való félelmében nem mert visszaindulni északnak. Csak négy hónap múlva tudtak vitorlát bontani. Addigra százötvenhat embert vitt el az éhhalál, a fagy és a vérhas, és a tengerészek lerágták még a köteleket borító borjúbőrt is. A szorosban tomboló viharok szétszórták a flottát, és csak az Erasmus ért el a Chile magasságában levő találkozóhelyig. Egy álló hónapig várták a többieket, de ekkor a látóhatáron spanyol hajók jelentek meg, úgyhogy kénytelenek voltak továbbvitorlázni, bele az ismeretlenségbe. A titkos útinapló Chilénél véget ért.

Blackthorne végigment a folyosón, kinyitotta a kabinja ajtaját, és bezárta maga mögött. Alacsony mennyezetű, kicsi, rendben tartott kabin volt, csak kétrét görnyedve tudott odamenni az íróasztalához. Kinyitott egy fiókot, és vigyázva kicsomagolta annak az almakészletnek az utolsó darabját, amelyet még a Chile melletti Santa Mária-szigeten gyűjtött. Ütődött volt és apró, egy helyen rothadni kezdett, és már meg is penészedért. Kivágta a negyedrészt. Kukacok nyüzsögtek benne, de azokat is megette, mert a régi matrózlegenda szerint a kukacok éppolyan hatásosak skorbut ellen, mint maga az alma, s ha az ember beledörzsöli őket az ínyébe, nem potyog ki a foga. Vigyázva rágta a gyümölcsöt, mert fájtak a fogai és az ínye is sajgott, azután ivott néhány korty vizet a borostömlőből. Sós íze volt. Becsomagolta az alma maradékát és eltette.

Patkány szaladt be a feje fölött függő olajlámpa által vetett árnyékba. A gerendák otthonosan nyikorogtak. A padlón svábbogarak nyüzsögtek.

Fáradt vagyok. Nagyon fáradt.

Ránézett a priccsére. A hosszú, keskeny szalmazsák hívogatta.

Nagyon fáradt vagyok.

Aludj egy órát, súgta ördögi énje. Vagy akár csak tíz percet – és friss leszel egy egész hétig. Napok óta pár órát alszol mindössze, és azt is többnyire a fedélzeten, a hidegben. Aludnod kell. Aludj. Úgyis megbíznak benned...

– Nem, majd holnap alszom – mondta fennhangon, kinyitotta ládáját, és elővette a hajónaplót. Láta, hogy a másik, a titkos portugál útinapló érintetlen, és megnyugodott. Fogott egy tiszta lúdtollat, és írni kezdett. „1600. április 21. ötödik váltás. Alkonyat. Százharmincharmadik napja hagytuk el a chilei Santa Mária-szigetet. Az északi szélesség 32. fokán vagyunk. A tenger most is háborog, a szél erős, a vitorlázat a tegnapi. A tenger színe tompa szürkészöld, feneketlen. A szél a 270. fok vonalán hajt bennünket észak-északnyugati irányba, a sebesség nagy, két league. A váltás felénél nagy, háromszög alakú zátonyokat pillantottunk meg északkelet-északra, fél league távolságban.

Az éjjel három emberünket vitte el a skorbut – Joris vitorlakészítőt, Reiss ágyú mestert és de Haan másodtisztet. Miután az Úr kegyelmébe ajánlottuk lelküket, a flottaparancsnok beteg lévén, én vettem őket a tengerbe, de szemfedél nélkül, mert nem volt, aki megvarrja. Ma meghalt Rijckloff vitorlamester is.

A felhők miatt ma délben sem tudtam megmérni a napsugarak esését, de úgy vélem, tartjuk az irányt, és nemsokára kikötünk a japániak földjén...”

– De mikor? – kérdezte a feje fölött lengő hajólámpát. Hogyan kell térképet szerkeszteni? Kell hogy legyen valami módja, ismételte milliomoszor. Hogyan kell meghatározni a földrajzi hosszúságot? Kell hogy legyen módja. Hogyan lehet frissen tartani a zöldséget? Mi a skorbut?...

„Azt mondják, tengeri vérhas, fiam” – felelte annak idején Alban Caradoc. Nagy hasú, jószívű, hosszú ősz szakállú ember volt.

„Nem lehetne megfőzni a zöldséget és eltenni a levét?”

„Megromlik, fiam. Eddig még senki se jött rá, hogyan lehetne tartósítani.”

„Azt beszélnek, Francis Drake hamarosan útnak indul.”

„Nem, fiam. Nem mehetsz vele!”

„Már majdnem tizennégy éves vagyok. Timnek és Wattrak megengeded, hogy feliratkozzanak Drake hajójára. Szüksége van navigátorinasokra.”

„Ők tizenhat évesek. Te csak tizenhárom vagy.”

„Állítólag megpróbál átkelni a Magellán-szoroson, aztán elindul fel a part mentén a felderítetlen területek, a Kaliforniák felé, hogy megkeresse az Anian-szorost, amely összeköti a Csendes-óceánt az Atlanti-óceánnal. A Kaliforniától áthajózik egészen Új-Fundlandig, végre felkutatja az Északnyugati átjárót...”

„Az állítólagos Északnyugati átjárót, fiam. Még nem bizonyosodott be, hogy igaz a legenda.”

„Majd ő bebizonyítja. Most már admirális, és mi leszünk az első angol hajó, amely átvág a Magellán-szoroson, az első, amely kijut a Csendes-óceánra, az első... ilyen lehetőségem nem lesz még egy!”

„Dehogynem lesz. Drake pedig sohasem fejt meg a Magellán-szoros titkát, hacsak nem lop magának egy útinaplót, vagy nem ejt foglyul egy portugál navigátort. Hányszor mondjam még, hogy egy navigátornak türelmesnek kell lennie? Tanulj türelmet, fiam. Rengeteg az időd...”

„Kérlek szépen!”

„Nem.”

„De miért?”

„Mert Drake egy, két, sőt három évig is oda lesz. A betegek és a fiatalok kapják majd a legrosszabb ételt és a legkevesebb vizet. Az öt hajóból csak az övé fog visszatérni. Nem élnéd túl, fiam.”

„Akkor az ő hajójára jelentkezem. Erős vagyok. Fel fog venni.”

„Ide hallgass, fiam, én ott voltam Drake-vel az ötventonnásán, a Judith-on San Juan de Uluánál, amikor ő és Hawkins admirális – ő a Minion-on parancsnokolt – kiverekedte magát a kikötőből, azoknak az ebszülte spanyoloknak a gyűrűjéből. Rabszolgákat szállítottunk Guineából Spanyolországba, csak hogy nem volt hozzá spanyol

engedélyünk, ezért csapdába ejtették Hawkins flottáját. Tizenhárom nagy hajójuk volt, nekünk meg csak hat. Hármat elsüllyesztettünk, de ők is elsüllyesztették a Swallow-t, az Angel-t, a Caravette-t és Jesus of Lubeck-et. Igen, igen, Drake kivágott a csávából és haza is hozott bennünket. Tizenegyen maradtunk hírmondónak. Hawkins hajóján tizenöten maradtak életben. Ennyien a négyszáznyolc vidám tengeri medvéből. Drake könyörtelen ember, fiam. A dicsőséget és az aranyat hajhássza, de csakis a maga számára, és ebbe már nagyon sokan belehaltak.”

„Én nem fogok meghalni. Én...”

„Nem. Tizenkét esztendei inaskodásra szegődtél el hozzám. Még tíz év, és szabad vagy. De addig, is 1588-ig meg fogod tanulni, hogyan kell hajót építeni és irányítani – addig engedelmeskedni fogsz Alban Caradoc hajóépítő mesternek, navigátornak, a Trinity House tagjának, mert különben sohasem kapod meg az engedélyt. Ha pedig nincs engedélyed, akkor egyetlen angol hajót sem irányíthatsz angol vízen, egyetlen angol hajó tatján sem parancsnokolhatsz semmilyen vízen, mert így szól a derék Harry király törvénye, Isten nyugtassa. Ez volt a törvénye annak a szajha Tudor Máriának is, hogy a pokol tüze eméssze, ez a törvénye őfelségének, a királynőnek, uralkodjék örökkön-örökké, és ez Anglia törvénye – a legbölcsebb tengeri törvény.” Blackthorne-nak eszébe jutott, mennyire gyűlölte akkor mesterét, a Trinity House-t – amelyet VIII. Henrik alapított az angol navigátorok és hajóskapitányok kiképzésére –, tizenkét esztendei rabságát, amely nélkül nem kaphatta meg azt, amire a legjobban áhítozott. És még jobban gyűlölte Alban Caradocot akkor, amikor Drake és száztonnás szlupja, a Golden Hind háromesztendei távollét után dicsőségesen megtért Angliába: az angolok közül elsőként körülhajózta a földet, és hihetetlen zsákmányt hozott magával – másfél millió font értékű arany- és ezüstrudat, fűszert és ezüstpénzt.

Gyűlöletét nem enyhítette, hogy az öt hajóból négy odaveszett, hogy minden tíz emberből nyolc odaveszett, hogy Tim és Watt is odaveszett, s hogy egy elfogott portugál navigátor vezette át Drake-et a Magellán-szoroson; mint ahogy az országos méretű hozsannázást sem csökkentette, hogy Drake egy tisztet

felakasztatott, Fletcher káplánt kiközösítette, de az Északnyugati átjárót nem találta meg. A királynő lefoglalta a kincs felét, és lovaggá ütötte Drake-et. Azok a nemesek és kalmárok, akik az expedíció költségét összeadták, megháromszorozták vagyonukat, és könyörögtek, hogy fogadja el a pénzüket a következő vállalkozásra is. Minden tengerész könyörgött Drake-nek, hogy vegye fel a hajójára, hiszen zsákmányt szerzett, hazajutott, s a szerencsés kevesek, akik túléltek a kalandot, egész életükre meggazdagodtak. Én is életben maradtam volna, gondolta Blackthorne. Életben bizony. És a részesedésem a kincsből elég lett volna ahhoz, hogy...

– Rotz vooruuniiiit! Zátony előttünk!

Először inkább csak érezte, mint hallotta a kiáltást. Másodszor azonban már a vihar tombolását is túlharsogta a rémült ordítás.

Kirohant a kabinból, fel a taffedélzetre, szíve a torkában vert, szája kiszáradt. Sötét éjszaka volt, zuhogott az eső, s egy pillanatra boldogság öntötte el, mert tudta, hogy a sok hete kifeszített vászon esőfogók hamarosan csordultig telnek. Kinyitotta a száját, belekóstolt a csaknem vízszintesen zuhogó édes esőbe, aztán hátat fordított a zápornak.

Látta, hogy Hendriket szinte megbénította a rémület. Az orrfaórszem, Maetsukker, a hajóorrban kuporogva összefüggéstelenül kiabált és előremutogatott. Blackthorne arra nézett.

A zátony alig kétszáz yardra volt tőlük: nagy fekete sziklakarmokat harapdált az éhes tenger. A hajótól jobbra és baka a hullámok végtelen tajtékot túrtak. A szélvihar hatalmas fehér habtömegeket vetett a fekete éjszakába. Az előárboc egyik feszítőkötele elpattant, és a legfelső vitorlarúd belerepült a tengerbe. Az árboc megingott, de nem dőlt ki, és a tenger könyörtelenül terelte tovább a hajót végzete felé.

– Mindenki a fedélzetre! – kiáltotta Blackthorne, és vadul megrángatta a harangkötelet.

A zaj felverte Hendriket kábulatából.

– Elvesztünk! – ordította hollandul. – Édes Jézus, segíts!

– Kergesd fel a legénységet a fedélzetre, te nyomorult! Elaludtál! Mind a ketten elaludtatok! – Blackthorne a legénységi lejáróhoz lökte, lefejtette a kerékfogantyúkról a merevítőszíjakat, megvetette a

lábát, és keményen balra rántotta a kormányt.

Minden erejét meg kellett feszítenie, amint a kormánylapát belemart a hullámokba. A hajó megremegett, az onfa félrelendült, ahogy lecsapott rá a szél, és hamarosan oldalát fordította a viharnek. A vihar-derékvitorlák kihasasodva igyekeztek magukra venni a hajó súlyát, a kötelek suhogva megfeszültek. A tenger fölējük tornyosult, a hajó előrelódult, a zátonnyal párhuzamosan, és Blackthorne ekkor vette észre a nagy hullámot. Figyelmeztetően odakiáltott a fedélzetre siető matrózoknak, és kapaszkodott, ahogy csak bírta.

Az egész tenger a hajóra zúdult, s az megperdült: Blackthorne már azt hitte, elmerülnek, de a hajó megrázta magát, akár egy bőrig ázott terrier, és kiugrott a hullámvölgyből. Víz zubogott minden fedélzeti lefolyón, és Blackthorne levegőért kapkodott. Láta, hogy a vitorlamester hullája, amelyet a másnapi temetéshez készítettek ki a fedélzetre, eltűnt, s egy még nagyobb hullám közeledik. Felkapta Hendriket, aki hiába kapálózott, és lesöpörte a hajóról. Újabb hullám zúdult a fedélzetre. Blackthorne egyik karját átfűzte a kormánykeréken, s így helyt tudott maradni. Hendrik már ötven yardra sodródott bal felől. A hullám taraja visszaszívta, de a következő feldobta a levegőbe, egy darabig ott lebegett ordítva, aztán a hullám visszarántotta, hozzácsapta egy sziklagerinchez és végleg elnyelte.

A hajó orrát a tengerbe fúrva kereste az utat. Újabb vitorlarúd szabadult el, s a csigák és tartókötelek összegubancolódtak a csarnakokkal.

Vinck és egy matróz felmászott a tatfedélzetre, és nekifeszült a kormánynak, hogy segítsen. Blackthorne most már közelebbről láthatta jobboldalt a zátonyt. Elöl és balra is voltak sziklák, de itt-ott egy-egy rést is ki lehetett venni köztük.

– Mássz fel, Vinck! Elővitorlát kibontani! – Vinck és két matróz lépésről lépésre araszolt fel az előárbocra, a többiek odalenn a kötelekre akaszkodtak, hogy megkönnyítsék a dolgukat.

– Vigyázat elöl! – kiáltotta Blackthorne.

A tenger újra átzúdult a fedélzeten, egy embert lesöpört, és visszadobta a vitorlamester holttestét. A hajóorr kiemelkedett a vízből, és újra lemerült, újabb víztömeeggel árasztva el a fedélzetet. Vinck és társai káromkodva kirángatták a rögzítőkötelekből a vitorlát,

amely azonnal kibomlott, akkorát csattanva, akár egy ágyú; a szél belekapott, és a hajó meglódult.

Vinck és segítőtársai ide-oda lengtek a tenger fölött, azután mászni kezdtek lefelé.

– Zátony, zátony előttünk! – ordította Vinck.

Blackthorne és a matróz jobbra rántotta a kormányt. A hajó tétovázva megfordult és felvisített, amint a felszín alatt rejtőző sziklák megtalálták az oldalát. Az ütés azonban ferdeszögben érte a hajót, s a sziklataréj szétmállott alatta. A gerendák kitartottak, és az emberek újra fellelegeztek.

Blackthorne rést látott elől a zátonyban, és arra kormányozta volna a hajót. A vihar felerősödött, a tenger még jobban dühöngött. Egy szélroham megpördítette a hajót, és a kormány kiszakadt a kezükből. Újra megragadták, és visszaállították az irányt, de a hajó most már részegen bukdácsolt. A tenger újra elárasztotta, betört a legénységi szállásba, és egy embert nekicsapott a rekeszfalnak. Az alsó fedélzet éppúgy víz alatt állt, mint a felső.

– A szivattyúkhhoz! – kiáltotta Blackthorne. Látta, hogy két ember lesiet.

Az eső az arcába vágott, de ő hunyorogva tűrte a fájdalmat. A tájolóház lámpája és a hátsó jelzőlámpa rég kialudt. Újabb szélroham térítette el irányától a hajót, a matróz megcsúszott, és a kormánykerék ismét kiugrott a kezükből. A matróz felüvöltött: feje nekivágódott az egyik kerékfogantyúnak, összeesett, és ott hevert a tenger kényére bízva. Blackthorne felrántotta és magához szorította, míg a nagy hullám el nem zúgott fölöttük. Ekkor vette csak észre, hogy a matróz halott; leejtette a székbe, és a következő hullám lesodorta a fedélzetről.

A zátonyrés három fokra volt szélirány felé, de Blackthorne hiába erőlködött, nem tudta arra fordítani a hajót. Kétségbeesve keresett másik csatornát, de tudta, hogy úgyszincs; szelet fogott, hogy a hajó felgyorsuljon, majd újra szélnek fordította. Most már valamivel odébb került, és tartotta az irányt.

A hajó elkínzottan megrázkódott – tőkéje rászaladt a borotvaéles zátonytaréjokra, és az emberek lelki szemei előtt már szét is estek a gerendák, s a tenger mindent elárasztott. A hajó előrelelendült, immár irányíthatatlanul.

Blackthorne segítségért kiáltott, de nem hallották meg, így egyedül kelt birokra a kormányral. A hullámok egy ízben odább lódították, de visszamászott és megkapaszkodott; ködösülő agya fel nem foghatta, hogyan tartott ki ilyen sokáig a kormánylapát.

A zátonyrésben a tenger valóságos örvénnyé változott: a vihar hajtotta volna a vizet, de a sziklák közrefogták. Óriási hullámok csapkodták a zátonyt, visszalódultak marakodni az utánuk jövőkkel, végül mindenfelől egymásnak estek. A hajó tehetetlenül keresztbe fordult, beszippantotta az örvény.

– Dögölj meg, vihar! – üvöltötte Blackthorne. – Vedd le a mocskos kezedet a hajómról!

A kormánykerék pörögni kezdett, ellódította a navigátort, s a fedélzet émelyítően megdőlt. Az orrfa sziklának ütközött, a kötélzet egy részével együtt levált, s a hajó visszabillent. Az előárboc ívbe hajlott és elpattant. Az emberek fejszével estek a csarnakoknak, hogy a víz lesodorhassa. Nagy nehezen kiszabadították, és az árboc a tengerbe zuhant, magával rántva egy matrózt, aki belegabalyodott a kötelekbe. A matróz felüvöltött, de nem segíthettek rajta, nézték, ahogy eltűnik, majd újra felbukkan az árboccal együtt, s aztán nem látták többé.

Vinck és akik életben maradtak, felnéztek a tatfedélzetre és látták, hogy Blackthorne úgy birkózik a viharral, akár az eszelős. Keresztet vetettek és imádkoztak, egyik-másik zokogott félelmében, és kapaszkodtak, ahogy csak bírtak.

A szoros egy pillanatra kiszélesedett, a hajó lelassult, de a nyílás hamarosan újra beszűkült, a sziklák megnöttek, följük tornyosultak. Az áramlat visszalódult a sziklákról, magával rántotta a hajót, megpördítette és repítette végzete felé.

Blackthorne abbahagyta a vihar káromlását, balra feszítette a kormányt és tartotta, minden izma görcsbe ugrott. A hajó azonban füttyült a kormánylapátra, akárcsak a tenger.

– Fordulj, fordulj, te pokolbeli szajha! – zihálta Blackthorne, ereje fogytán. – Segítsetek!

A tenger futása felgyorsult, Blackthorne-nak majd szétpattant a szíve, de csak azért is nekifeszült a sodrásnak. Erőltette a szemét, hogy fókuszba álljon, ám a látvány egyre ködösült előtte, a színek furcsán elváltoztak, fakultak. A hajó a legszűkebb részbe jutott, már-

már úgy látszott, nincs menekvés, amikor a tőke hirtelen iszapágyba ütközött. A hajó megrázkódott, és oldalt fordult. A kormánylapát belemart a tengerbe. Ekkor a szél és a tenger segítségükre sietett, a hajó szélirányba pördült, és átsiklott a szoroson – a biztonságba. Várta a parti öböl.

ELSŐ KÖNYV

Első fejezet

Blackthorne hirtelen felébredt. Először azt hitte, álmodik, mert szárazföldön volt, és a szobát igen furcsának találta. Kicsi volt, tiszta, és puha gyékények borították. Vastag takarón feküdt, és ugyanilyen takaróba volt bugyolálva. A mennyezet lakkozott cédrusból készült, a falak négyzet alakban elrendezett cédruslécekből álltak, és a közöket átlátszatlan papír fedte, amely kellemesen tompította a fényt. Ágya mellett bíborpiros tálcát talált, rajta apró tálkákat. Az egyikben hideg főtt zöldség volt, és Blackthorne úgy habzsolta fel, hogy nem is érzékelte pikáns ízét. A másik hallevest tartalmazott, kapkodva kiitta azt is. A harmadikból ujjával tömte szájába a sűrű búza- vagy árpakását. Egy különös formájú ivótökben meleg, furcsa ízű, kicsit kesernyés, de finom vizet talált.

Ekkor vette észre a falifülkében a feszületet.

Tehát spanyol vagy portugál házban vagyok, gondolta megdöbbenve. A japániakhoz kerültem volna? Vagy talán Kathájba? Az egyik falbetét félrecsúszott és kinyílt. Középkorú, testes, pufók nő térdelt a nyílásban, és mosolyogva meghajolt. A bőre aranybarna volt, szeme keskeny és fekete, hosszú fekete haját ügyesen feltornyozva viselte. Szürke selyemköntös volt rajta, rövid, vastag talpú fehér harisnya, a derekán széles, piros öv.

– Gosudzszinszama, gokibun va ikaga deszu ka? – kérdezte. Várt, majd, mivel Blackthorne értetlenül meredt rá, megismételte.

– Japáni földön vagyok? – kérdezte Blackthorne. – Vagy Kathájban? A nő értetlenül nézte, és mondott valamit, amit viszont ő nem értett. Aztán hirtelen rájött, hogy nincs rajta a ruhája. Nem látta sehol.

Jelbeszéddel értésére adta, hogy fel akar öltözni. Aztán a tálkákra mutatott, és a nő megértette, hogy még éhes.

Elmosolyodott, meghajolt, és visszahúzta a falbetétet.

Blackthorne kimerülten hátrahanyatlott; a padló émelyítő és visszataszító mozdulatlanságától szédülni kezdett. Megpróbált erőt venni magán. Arra emlékszem, hogy kivetettük a horgonyt, gondolta. Vinckkel, azt hiszem, Vinckkel. Öbölben voltunk, a hajó iszapágyra futott és megállt. Hallottuk a parton megtörő hullámokat, de akkor már biztonságban voltunk. Fényeket láttunk a parton, aztán újra a kabinomban voltam, és minden elsötétült előttem. Másra nem emlékszem. Később fények gyúltak a sötétségben, és furcsa hangokat hallottam. Én angolul szólaltam meg, aztán portugálul. Az egyik bennszülött értett valamit portugálul. Vagy talán portugál volt? Nem, azt hiszem, bennszülött. Megkérdeztem tőle, hogy hol vagyunk? Nem emlékszem. Utána viassodrótunk a zátonyhoz, a nagy hullám újra fölénk tornyosult, kivitt a tengerre és megfulladtam... rettenetesen hideg volt... nem, nem is, a tenger meleg volt és puha, akár egy ölnyi mély selyemágy. Nyilván kihoztak a partra és lefektettek.

– Akkor ez az ágy lehetett olyan puha és meleg – mondta fennhangon. – Sosem aludtam még selymen. – A gyengeség erőt vett rajta, és Blackthorne álomtalan kábulatba süppedt.

Amikor felébredt, a cseréptálcák újra tele voltak étellel, ruhái csinosan összehajtogatva az ágya mellett. Valaki kimosta, kivasalta és apró, finom öltésekkel megvarrta őket.

De a kése eltűnt és a kulcsai is.

Minél előbb szereznem kell egy kést, gondolta. Vagy egy pisztolyt.

Tekintete a feszületre tévedt. Félelme ellenére izgatottság fogta el. Számtalan navigátor- és matrózlegendát hallott Portugália titkos keleti birodalmának hihetetlen gazdagságáról, arról, hogy a portugálok állítólag katolikus hitre térítették, vagyis leigázták a pogányokat, hogy arrafelé az arany olyan olcsó, akár a vas, és annyi a smaragd, rubin, gyémánt és zafír, mint kavics a tengerparton.

Ha igaz, hogy megtérítették őket, gondolta, akkor a többi is igaz lehet. Igen. De azért minél előbb fegyvert kell szereznem, mert csak az Erasmus ágyúcsövei mögött fogom biztonságban érezni magam. Megette az ételt, felöltözött, és támolyogva talpra állt: a szárazföldön

sohasem volt elemében. A csizmáját nem találta. Dülöngélve odament az ajtóhoz, megtámaszkodott, de a vékony tolófal nem bírta el a súlyát, s a papír beszakadt. Majdnem hasra esett. A folyosón térdelő asszony rémülten nézett fel rá.

– Bocsánat – mondta, és furcsamód elszégyellte magát otrombaságáért. Folt esett a szoba makulátlanságán.

– Hol a csizmám?

A nő értetlenül nézte. Blackthorne türelmesen belekezdett a jelbeszédbe, mire a nő végigszaladt a folyosón, letérdelt, kinyitott egy másik tolóajtót, és intett neki. Hangokat, vízcsobogást hallott. Belépett az ajtón, és egy újabb, csaknem üres szobában találta magát. Ez a szoba egy verandára szolgált, amelyről lépcső vezetett le egy magas fallal körülvett kis kertbe. A főbejáratnál két öregasszony, három piros köntöst viselő gyermek és egy öregember állt, valószínűleg kertész, mert gereblye volt a kezében. Mélyen meghajoltak, és úgy maradtak, nem emelték fel a fejüket.

Blackthorne döbbsen látta, hogy az öregember csak egy apró ágyékkötőt visel, amely alig takarja el a nemi szervét.

– Jó reggelt – mondta, mert más nem jutott eszébe.

Nem mozdultak, nem egyenesedtek föl.

Értetlenül nézte őket, majd sután ő is meghajolt. Abban a pillanatban kiegyenesedtek és rámosolyogtak. Az öregember még egyszer meghajolt, és visszament dolgozni. A gyerekek megbámulták Blackthorne-t, aztán kacarászva elszaladtak. Az öregasszonyok eltűntek a ház belsejében, de Blackthorne érezte, hogy rajta tartják a szemüket.

Megpillantotta a csizmáját a lépcső alján. Mielőtt felemelhette volna, nagy zavarára a középkorú nő letérdelt, és segített felhúzni.

– Köszönöm – mondta Blackthorne. Gondolkodott egy darabig, és a mellkasára bökött. – Blackthorne – mondta lassan. – Blackthorne. – Rábökött az asszonyra. – Téged hogy hívnak?

Az asszony értetlenül nézte.

– Black-thorne – ismételte szótagolva, magára mutatott, aztán újra az asszonyra. – Neked mi a neved?

Az asszony a homlokát ráncolta, majd hirtelen, mint aki mindent ért, magára mutatott. – Onna! Onna!

– Onna! – ismételte Blackthorne éppoly diadalmasan, akár az

asszony. – Onna.

Az asszony boldogan biccentett.

– Onna!

A kerthez foghatót még sohasem látott: kis vízesés, patak, apró híd, gondozott kavicsos ösvények, sziklák, virágok, bokrok. Milyen tiszta, gondolta. Milyen rendezett.

– Bámulatos – mondta.

– Bámuratosu? – ismételte készségesen az asszony.

– Mindegy – hagyta rá Blackthorne. Mivel nem tudta, mit csináljon, elhessegette az asszonyt, aki udvariasan meghajolt és távozott.

Blackthorne leült, hátát egy oszlopnak vetette, és süttette magát a meleg nappal. Szédelgő fejjel nézte az öregembert, aki gyomot irtott a tökéletesen gyomtalanított kertben. Hol lehetnek a többiek? Él-e még a flottaparancsnok? Hány napot aludtam át? Csak arra emlékszem, hogy felébredtem, ettem és újra elaludtam, de úgy érzem, alig ettem és alig álmodtam valamit.

Elszáguldottak mellette a gyerekek – kergetőztek, és Blackthorne helyettük is kényelmetlenül érezte magát, mert amikor a majdnem anyaszült meztelen kertész előrehajolt, mindene kilátszott; fel nem foghatta, hogy a gyerekek ügyet sem vetnek rá. A falon túl cserepes zsúptetős épületeket látott és, jóval messzebb, magas hegyeket. Szél söpört végig az égen és megkergette a gomolyfelhőket. Méhek zümmögtek a békés tavaszi napon. A teste kívánta még az alvást, de ehelyett feltápászkodott, és odament a kertkapuhoz. A kertész mosolyogva meghajolt, előreszaladt, kinyitotta a kaput, újra meghajolt, és becsukta mögötte.

A falu egy keletnek néző, félhold alakú öböl köré épült: körülbelül kétszáz különös, sosem látott formájú ház egy hegy tövében, amely egészen a partig nyúlt. A falu fölött teraszosan megművelt földek, észak és dél felé vezető földutak. A tengerpart ki volt kövezve, és kőmóló nyúlt be róla a vízbe. Biztonságos kikötő, kőmóló, halat tisztogató, hálót szövő férfiak és nők, a falu északi szélén egy különös formájú hajó, épülőfélben. Kinn a tengeren, keletre és déire szigeteket látott. Arra lehetnek a zátonyok is, vagy még messzebb, túl a látóhatáron.

A kikötőben több furcsa alakú hajó is volt, többnyire halászhajók, némelyik egyetlen nagy vitorlával felszerelve, némelyikben eveztek –

az evezősök álltak, és úgy tolták a lapátot a vízben, nem ülve húzták, ahogy ő tette volna. Volt, amelyik kifelé tartott, volt, amelyik a fadokkhoz közeledett. Az Erasmus a parttól ötven yardra, jó vízben horgonyzott, három horgonylánc csüngött az orráról. Ezt meg ki csinálhatta? – töprengett Blackthorne. Csónakok libegtek a hajó oldalánál, a fedélzeten bennszülöttek tébláboltak. Hová lettek a matrózai?

Körülnézett, és észrevette, mennyien figyelik. Amikor rájöttek, hogy meglátta őket, meghajoltak, mire ő is sután meghajolt. Az emberek újból derűs nyüzsgésbe fogtak, fel-alá járkáltak, meg-megálltak, hajlongtak, és látszólag ügyet se vetettek többé rá. Akár valami színes pillangóhad. De miközben a part felé ballagott, érezte, hogy minden ablakból és ajtóból kutató tekintetek kísérik.

Mi az, ami olyan furcsa rajtuk? Nemcsak a ruhájuk és a viselkedésük. Nincsenek fegyvereik! – jött rá elképedve. Sehol egy kard vagy puska. Ez meg hogy lehet?

Ismeretlen árukkal és bálákkal tele, nyitott boltok szegélyezték a kis utcát. A boltok szintje meg volt emelve, s az árusok és a vásárlók a tiszta fapadlón térdeltek vagy guggoltak. Láttá, hogy a legtöbben facipőt vagy sásból font sarut viselnek, némelyikük vastag talpú fehér harisnyát is, amely a nagy lábujj és a második ujj között ki volt vágva, hogy a tartószíj beférjen, de a facipőt és a sarut mindnyájan kinnhagyták az utcán. Akik mezítláb jártak, megtörölték a lábukat, és tiszta házi saruba bújtatták, amely oda volt készítve az ajtóba. Okos dolog, gondolta csodálkozva.

Amint a feléje közeledő tonzúrás férfit megpillantotta, félelem rántotta görcsbe a gyomrát. A pap nyilvánvalóan portugál vagy spanyol, és hiába visel narancssárga köntöst, övén ott lóg az olvasó és a feszület, s az arca hideg, ellenséges. A köntöst úti por lepte, az európai csizma csupa sár volt. A pap a lehorgonyzott Erasmus-t nézte, és Blackthorne tudta, hogy mindjárt rájön: a hajó vagy holland, vagy angol, ismeretlen ezeken a tengereken, karcsúbb és gyorsabb a szokásosnál, az angol kalózhajók mintájára készült, amelyek oly nagy pusztítást vittek véghez a spanyol vizeken. Tíz fekete hajú, fekete szemű bennszülött kísérte a papot, az egyik hozzá hasonlóan volt öltözve, de szíjsarut viselt. A többiek színes köntös, buggyos nadrág vagy ágyékkötő volt. Fegyvert egyiknél sem

látott.

Blackthorne szeretett volna elfutni, de tudta, hogy nem lenne hozzá ereje, és úgyszincs hová bújnia. Nagy termete és a szeme színe azonnal elárulná, hogy idegen ezen a földön. Nekivetette a hátát a falnak.

– Ki vagy? – kérdezte portugálul a pap. Tagbaszakadt, fekete hajú, jól táplált, húsz-egynéhány éves férfi volt, hosszú szakállal.

– Hát te? – vágott vissza rezzenéstelen tekintettel Blackthorne.

– Az ott németalföldi kalózhajó. Eretnek hollandus vagy. Mindnyájan kalózkodtok. Isten irgalmazzon nektek!

– Nem vagyunk kalózkodok. Békés kereskedők vagyunk, kivéve, ha ellenséggel találkozunk. Én vagyok annak a hajónak a navigátora. Hát te ki vagy?

– Sebastio atya. Hogy kerültök ide? Felelj!

– A vihar partra vetett bennünket. Hol vagyunk? A japáni földön?

– Igen, ez Japán. Nippon – felelte türelmetlenül a pap. Egyik emberéhez fordult, aki idősebb volt a többinél, alacsony, inas, izmos karú, kérges kezű, koponyája le volt borotválva, s a szemöldökéhez hasonlóan ősz haja vékony varkocsba fogva. A pap akadozva beszélt japánul, és Blackthorne-ra mutogatott. A bennszülöttek ijedt arcot vágtak, egyikük keresztet vetett.

– A hollandok eretnekek, lázadók, kalózkodok. Mi a neved?

– Portugál telep ez?

A pap ellenséges, véreres szemmel nézte.

– A falu előljárója azt mondja, értesítette jöveteledről a hatóságot. Bűneid el fogják nyerni méltó büntetésüket. Hol a hajó legénysége?

– A vihar eltérített bennünket. Élelemre és vízre van szükségünk, meg némi időre, hogy a hajót kijavíthassuk. Utána elmegyünk. Megfizetünk mindenért...

– Hol a hajó legénysége?

– Nem tudom. Gondolom, a hajón.

A pap ismét az előljáróhoz fordult, aki a falu tulsó vége felé mutatott, és hosszan magyarázott valamit. A pap visszafordult Blackthorne-hoz.

– Errefelé keresztre feszítik a bűnösöket, navigátor. Meg fogtok halni. Mindjárt itt lesz a daimjó, és hozza a szamurájokat is. Isten irgalmazzon nektek.

- Mi az a daimjó?
 - Földesúr. Ennek a tartománynak az ura. Hogy kerültök ide?
 - És a szamuráj?
 - Harcos, katona, a fegyveres kaszt tagja – felelte egyre idegesebben a pap. – Honnan jöttök és kik vagytok?
 - Nem igazodok el a kiejtéseden – mondta Blackthorne, hogy zavarba hozza. – Spanyol vagy?
 - Portugál vagyok! – kiáltotta a pap, beleesve a csapdába. – Megmondtam már, Sebastio atya vagyok Portugáliából. Hol tanultál meg ilyen jól portugálul? Mi?
 - Portugália és Spanyolország egykutya – ingerelte tovább Blackthorne. – A királyotok is ugyanaz.
 - Külön ország vagyunk! Külön nép! Kezdetől fogva. Saját zászlónk van, saját tengeren túli birtokaink. Fülöp király beleegyezett ebbe, amikor elrabolta országomat. – Sebastio atya erőt vett magán, de a keze még mindig remegett. – Fegyverrel, erőszakkal vette el a hazámat húsz esztendeje! Katonái és az a pokolbeli spanyol zsarnok, Alva hercege letaszították a trónról törvényes királyunkat! Que va! Most Fülöp fia uralkodik, de ő sem igazi királyunk! Nemsokára meglesz a magunk királya. – Váratlan gyűléssel hozzátette: – Tudod jól, hogy ez az igazság. Az az ördögi Alva ugyanazt művelte a te hazáddal, mint az enyémmel.
 - Hazugság. Alva sok gondot okozott Németalföldnek, de meghódítani sohasem tudta. Németalföld szabad, és az is marad. De Portugáliában elég volt legyőznie egy kis sereget, és az egész ország behódolt. Gyávák vagytok. Bármikor kirúghatnátok a spanyolokat, de sohasem fogjátok. Nektek a becsület semmit se számít. Nincs bennetek kurázsi, csak annyi, hogy ártatlan embereket küldjétek máglyára Isten nevében.
 - A pokol tüze égessen mindörökkön örökké! – ordította a pap. – A Sátán körbejár a világon, de el lesz taposva! Eltaposuk az eretnekeket! Átkozott légy Isten előtt!
- Blackthorne érezte, hogy akarata ellenére elfogja a vallásos félelem.
- A papok nem közösködnek Istennel, nem az Ő hangja szól a szájukból! Levetettük undok igátokat, és szabadok is maradunk!
- Alig negyven esztendeje még Véres Tudor Mária uralkodott Angliában, és a spanyol II. (Kegyetlen) Fülöp volt a férje. VIII.

Henriknek ez a mélyen vallásos lánya visszaállította a katolikus papokat, inkvizitorokat, eretnekégetéseket s az idegen pápa fennhatóságát, és a többség akarata ellenére semmissé nyilvánította apja történelmi intézkedéseit, öt évig uralkodott, s ez alatt az idő alatt gyűlölködés, félelem, vérontás martaléka lett az ország. Amikor meghalt, a huszonnégy éves Erzsébet került a trónra.

Blackthorne-t a csodálat és a mélységes gyermeki szeretet érzése fogta el, ahányszor csak Erzsébetre gondolt. A királynő negyven esztendőn át csatázott a világgal. Ravaszságban és erőben túltett a pápán, a szent római birodalmon, Franciaországon és Spanyolországon. Kiközösítették, megköpdösték, gyalázták, és mégis révbe vitt bennünket – erős, biztonságos, külön révbe.

– Szabadok vagyunk – mondta a papnak. – Ti pedig le vagytok igazva. Nekünk saját iskoláink vannak, saját könyveink, saját Bibliánk, saját egyházunk. Ti spanyolok mind egyformák vagytok! Szemét népség! És ti csuhások is mind egyformák vagytok. Bálványimádók!

A pap pajzsként lökte maga és Blackthorne közé a keresztet.

– Uram, szabadíts meg a gonosztól! Mondtam már, hogy nem vagyok spanyol! Portugál vagyok! És nem csuhás, hanem a Jézus-társaság tagja!

– Aha! Jezsuita!

– Igen. Isten irgalmazzon a te lelkednek! – Sebastio atya vakkantott valamit japánul, mire a bennszülöttek nekiestek Blackthornenak. Visszahátrált a falhoz, az egyiket megütötte, de legyűrték. Fuldoklott.

– Nanigoto da?

A csőcselék megdermedt.

A fiatalember tíz lépésre állt. Nadrágot viselt, facipőt, könnyű kimonót, s az övében két kardot. Az egyik törhöz hasonlított, a másik, a kétkezes harci kard hosszú volt és enyhén hajlott. Jobb kezét hanyagul a markolatán nyugtatta.

– Nanigoto da? – kiáltotta vadul, s amikor senki sem felelt: – NANIGOTO DA?

A japánok térdre estek, és földig hajtották a fejüket. Csak a pap maradt állva. Meghajolt, és akadozva magyarázkodni kezdett, de a férfi megvetően félbeszakította, és az előljáróra bökött. – Mura!

Mura, az előljáró – a fejét nem emelte föl – hadarva beszélni kezdett.

Többször Blackthorne-ra mutatott, egyszer a hajóra és kétszer a papra. Az utcán most senki se mozdult. Mindenki térdelt, és földig hajtotta a fejét. Az előljáró befejezte mondanivalóját. A fegyveres fiatalember gögösen feltett néhány kérdést, és gyors, tiszteletteljes válaszokat kapott. Mondott valamit az előjárónak, és megvető mozdulattal a pap, majd Blackthorne felé intett. Az ősz előljáró láthatólag érthetőbb formába öntötte a szavakat, hogy a pap is felfogja. Sebastio atya elvörösödött.

A fegyveres – egy fejjel alacsonyabb és jóval fiatalabb volt Blackthorne-nál, csinos arca enyhén himlőhelyes – az idegenre nézett.

– Onusi ittai dókó kara kitanoda? Dókó no kumnó monoda?

A pap reszketve fordította:

– Kaszigi Omi-szan azt kérdi: „Honnan jössz és hol a hazád?”

– Omiszan úr a daimjó? – kérdezte Blackthorne, aki, bátorság ide, bátorság oda, megijedt a kardoktól.

– Nem. Ő szamuráj, a falu katonai parancsnoka. Családneve Kaszigi, keresztneve Omi. Itt mindig a családnevet teszik előre. A „szán” azt jelenti, hogy „tiszteletre méltó”, és előzékenységből minden névhez oda kell ragasztani. Minél előbb tanulj udvariasságót – és jó modort. Itt nem tűrik a neveletlenséget. Felelj gyorsan! – förmedt rá a pap.

– Amszterdamból jövök, és angol vagyok.

Sebastio atyának leesett az álla.

– Angol, Anglia – mondta a szamurájnak, és magyarázni kezdett, de Omi türelmetlenül félbeszakította, és pattogva mondott valamit.

– Omi-szan azt kérdi, te vagy-e a parancsnok. Az előljáró szerint eretnek cimboráid közül kevesen maradtak életben, és azok is betegek. Van vezérkapitányotok?

– Én vagyok a parancsnok – felelte Blackthorne, noha, miután szárazföldön voltak, most már a flottaparancsnok volt az úr. – Én irányítok – tette hozzá, mert tudta, hogy Spillbergen flottaparancsnok képtelen az irányításra, szárazföldön és tengeren, betegen és egészségesen egyaránt.

A szamuráj újabb szózuhatagot zúdított rájuk.

– Omi-szan azt mondja, mivel te vagy a parancsnok, szabadon járhat-sz-kelhetsz a faluban, amíg ura meg nem érkezik. Ura, a

daimjó fogja eldönteni, mi legyen veled. Addig vendégként az előljáró házában lakhatsz, és jöhetsz-mehetsz, ahogy tetszik. A falut nem szabad elhagynod. Embereid azonban nem léphetnek ki a házukból. Megértetted?

– Igen. Hol vannak az embereim?

Sebastio atya bizonytalanul egy házbokor felé intett. Szemlátomást elkeserítette Omi döntése és lekezelő modora.

– Élvezd ki a szabadságot, kalóz! Bűneid elnyerik méltó...

– Vakarimaszu ka? – kérdezte Omi egyenesen Blackthorne-tól.

– Azt kérdi: „Megértetted?”

– Hogy van japáni nyelven az „igen”?

– Vakarimaszu – mondta a pap a szamuráj felé fordulva.

Omi megvetően elhessegette őket. Mindenki mélyen meghajolt. Kivéve egy férfit, aki tüntetően, meghajlás nélkül felállt.

A harci kard villámgyorsan kihussant hüvelyéből, ezüstös ívet írt le, és a férfi feje leröpült, vére sugárban fröcskölt a nyakából. A test egyszer-kétszer megrándult, aztán nem mozdult többet. A pap önkéntelenül hátralépett. Az utcán senkinek nem rezzent az arcizma sem. A fejek változatlanul földig hajoltak. Blackthorne kővé vált a döbbenettől.

Omi a hullára tette a lábát.

– Ikinaszai! – mondta, és intett, hogy távozzanak.

Az emberek újból földig hajoltak, majd felkeltek, és közönyösen odébbálltak. Az utca kiürült. A boltok is.

Sebastio atya lenézett a holttestre. Komoran keresztet vetett rá.

– In nomine Patris ét Filii ét Spiritus, Sancti. – Most már félelem nélkül nézett a szamuráj arcába.

– Ikinaszai! – a fénylő kard hegye a hullán pihent.

A pap egy hosszú pillanatig farkasszemet nézett vele, aztán megfordult és elment. Méltósággal távozott. Omi figyelte, majd Blackthorne-ra pillantott. Blackthorne hátrálni kezdett, s amikor biztonságos távolságba ért, gyorsan befordult egy sarkon és eltűnt.

Omi harsány kacagásban tört ki. Az utca végleg kiürült. A nevetést abbahagyva két marokra fogta a kardot, és módszeresen darabolni kezdte a hullát.

Blackthorne egy kis csónakban állt, s a csónak tulajdonosa vidáman evezett az Erasmus felé. Nem volt nehéz csónakost keríteni, és a hajó főfedélzetén máris embereket pillantott meg. Valamennyien szamurájok voltak. Némelyik acél mellvérttel is rendelkezett, de a legtöbben csak egyszerű kimonót viseltek – így hívták a köntöst – és két kardot. A hajukat egyformán hordták: koponyájuk le volt borotválva, a haj hátul és kétoldalt varkocsba fogva, beolajozva, a fejtető körül kétszer körbetekerve és megkötve. Csak szamurájok viselhették így a hajukat, de nekik kötelező volt. Csak szamurájok viselhették a két kardot – a hosszú, kétkezes harci kardot és a rövid törzszerűt –, de ez is a kötelességük volt.

A szamurájok a hajókorláthoz gyűlve figyelték.

Baljós előérzettel mászott fel a fedélzetre. Egy díszesebben öltözött szamuráj eléje ment és meghajolt. Blackthorne megtanulta a leckét: ugyanúgy hajolt meg ő is, mire a fedélzeten mindenki barátságos arcot vágott. Blackthorne azonban nem felejtette el az iménti iszonyatos gyilkosságot, és a mosolyok nem nyugtatták meg. Elindult a fedélzeti lejáró felé, de hirtelen megtorpant. Az ajtóra valaki széles vörös szalagot ragasztott, és egy furcsa, kacskaringós kis jelet mázolt melléje. Megnézte a másik ajtót, de azon is ott díszelgett a vörös szalagpecsét és a jel.

Kinyújtotta a kezét, hogy letépje a szalagot.

– Hótte oke! – Hogy mondanivalóját még jobban megvilágítsa, az őrt álló szamuráj megrázta a fejét. Már nem mosolygott.

– De ez az én hajóm, meg akarom... – Blackthorne a kardokra pillantott, és elfojtotta mérgét. Le kell jutnom, gondolta. Fel kell hoznom a naplót, az enyémet és a titkosat. Úristen, ha megtalálják őket, ha a papok vagy a japániak kezébe kerülnek, végünk. Anglián és Németalföldön kívül a világ összes bírósága kalózoknak minősítene bennünket ilyen bizonyítékok láttán. A naplómba be vannak jegyezve a dátumok, a helynevek, az, hogy mit zsákmányoltunk, hány embert öltünk meg a három amerikai és egy spanyol-afrikai partraszálláskor, hány templomot fosztottunk ki, hogyan perzseltük fel a városokat és a hajókat. No és a portugál napló! Az maga a halálos ítéletünk, hisz természetesen lopott holmi. Vagy legalábbis egy portugál árulótól vettük, és az ő törvényük kimondja, hogy minden olyan külföldi, akinél portugál naplót találnak,

légióként a Magellán-szorost ismertető naplót, azonnal felakasztandó. Ha a naplót ellenséges hajón találják meg, a hajót fel kell gyújtani, és mindenkit, aki a hajón tartózkodik, könyörtelenül ki kell végezni.

– Nan nó joda? – kérdezte az egyik szamuráj.

– Beszélpsz portugálul? – kérdezte Blackthorne.

– A szamuráj vállat vont. – Vakarimaszen.

Előlépett egy másik szamuráj, és tiszteletteljesen megszólította parancsnokát, aki beleegyezőleg bólintott.

– Porutugáru barát – mondta a szamuráj portugálul, alig érthető kiejtéssel. Széthúzta mellén a kimonót, és megmutatta a nyakában lógó fakeresztet.

– Kerresztén! – Mosolyogva a mellére bökött. – Kerresztén. – Blackthorne-ra mutatott. – Kerresztén ka?

Blackthorne habozva bólintott.

– Keresztény.

– Porutugáru?

– Angol.

A szamuráj parancsnokához fordult, hadarva tanácskoztak, azután mindketten vállat vontak, és újra Blackthorne-ra néztek.

– Porutugáru?

Blackthorne megrázta a fejét – nem szívesen mondott ellent semmiben.

– A barátaim? Hol vannak?

A szamuráj a falu keleti széle felé mutatott.

– Barátok.

– Ez az én hajóm. Le akarok menni. – Többféleképpen is megfogalmazta, jelbeszédhez is folyamodott, így megértették.

Aa, szo desszu! Kindzsiru – mondták, és mosolyogva rámutattak a jelre.

Nyilvánvaló volt, hogy nem szabad lemennie. A kindzsiru biztosan azt jelenti, hogy tilos, gondolta dühösen Blackthorne. Menjenek a pokolba! Lenyomta a kilincset, és néhány milliméterre kinyitotta az ajtót.

– KINDZSIRU!

Visszarántották. A szamurájok kardja már félig kinn volt a hüvelyből. A két katona mozdulatlanul várta, hogy határozzon. A többiek

szenvtelenül figyelték.

Blackthorne tudta, hogy nincs más választása, meg kell hátrálnia; vállat vont, odébb ballagott, és ellenőrizte a horgonyköteleket meg a hajó állapotát. A rongyos vitorlákat bevonták, és rendesen összekötözték. A csomózás azonban nem európai volt, ezért feltételezte, hogy a japánok helyezték biztonságba a hajót. Elindult a csónaklejáró felé, majd hirtelen megállt. Hideg veríték verte ki, amint a rámeredő rosszindulatú tekinteteket meglátta. Úristen, hogy lehetek ilyen ostoba, gondolta. Udvariasan meghajolt, mire az ellenségességnek nyoma veszett, és minden arcra mosoly ült ki. De a veríték még mindig csörgött a hátán, és Blackthorne meggyűlölte a japániakat. Mielőbb szeretett volna legénységével együtt, felfegyverezve kifutni a tengerre.

– Az Úr Jézusra, navigátor, szerintem tévedsz – mondta Vinck. Fogatlan vigyora hátborzongató volt. – Ha ettől a mosléktól, amit ételnek neveznek, eltekintünk, ez a legjobb hely a világon. Két nőt kaptam három nap alatt, olyanok, akár a nyulak. Mindenre hajlandók, ha megmutatja nekik az ember, hogy hogyan akarja.

– Meglehet, de hús és pálinka nélkül semmire se megyünk. Ki vagyok merülve. Nekem csak egyszer sikerült – mondta rángó arccal Maetsukker. – Ezek a sárga pofájú gazemberek nem értik, hogy húsrá, sörre és kenyérré van szükségünk. Meg pálinkára vagy borra.

– Ez a legrosszabb az egészben! Úristen, mit nem adnék egy kis grogért! – Baccus van Nekk nagyon el volt keseredve. Odament Blackthorne-hoz, s fölpislogott rá. Rövidlátó volt, és az utolsó szemüvegét is elvesztette a viharban. Ámbár ha szemüveget viselt, akkor is mindig szorosán odaállt az ember elé. Ő volt a kereskedők vezetője, egyben kincstárnok, a Holland Kelet-Indiai Társaság képviselője, amely a pénzt adta a vállalkozáshoz. – Földet értünk, biztonságban vagyunk, de inni eddig még semmit se kaptam. Egy árva csöppet se! Ez rettenetes. Te kaptál, navigátor?

– Nem. – Blackthorne ki nem állhatta, ha valaki odanyomakodott hozzá, de Baccus a barátja volt és félig vak, úgyhogy nem húzódott el tőle. – Csak zöldséggel teli forró vizet.

– Fogalmuk sincs róla, mi az a grog. Örökké csak ez az átkozott forró víz meg zöldség... Úristen! Lehet, hogy ebben az országban

nincs is szesz? – Szemöldöke majdnem a hajáig ugrott. – Tegyéi nekem egy szívességet, navigátor. Kérj tőlük valami szeszt!

Blackthorne a falu keleti szélén találta meg a házukat. Az őrt álló szamuráj beeresztette, de embereitől megtudta, hogy ők valóban nem léphetnek ki a kertkapun. A ház sokszobás volt, akár az övé, de nagyobb, és számtalan különböző korú szolga, férfi és nő lakott benne.

Tizenegyen maradtak életben az emberei közül. A halottakat a japánok elvitték. A nagy, friss zöldségadagok semlegesítették a skorbutot, és kettő kivételével mind gyógyulásnak indultak. Ez a kettő vérhasban szenvedett. Vinck megcsapolta őket, de ez sem segített. Estére valószínűleg meghalnak. A flottaparancsnok egy másik szobában feküdt, változatlanul nagyon betegen.

Sonk, a zömök kis szakács nevetve megszólalt:

– Ahogy Johann mondja, jó hely ez itten, navigátor, már eltekintve attól, hogy nincs rendes ételük meg grogjuk. A bennszülöttekkel sincs baj, ha az ember nem cipőben jön be a házba. De ha nem veti le odakinn, ezek a sárga kis kurafiak nyomban őrzöngeni kezdenek.

– Idehallgassatok – mondta Blackthorne. – Van itt egy pap. Egy jezsuita.

– Úristen! – Tüstént vége szakadt a tréfákozásnak, amint a papnak és a lenyakazásnak hírért vették.

– Miért csapta le a fejét, navigátor?

– Nem tudom.

– Vissza kéne jutnunk a hajóra. Ha a pápisták itt érnek bennünket...

Sötét félelem telepedett a szobára. A néma Salamon Blackthorne-t figyelte: szája mozgott, apró nyálcseppek jelentek meg a szögletében.

– Nem, Salamon, nem tévedek – felelt meg szelíden Blackthorne a néma kérdésre. – Ő mondta, hogy jezsuita.

– Jezsuita, dominikánus, nem mindegy, hogy a dögvész essen beléjük!? – mondta Vinck. – Vissza kell jutnunk a hajóra. Kérd meg azt a főszamurájt, navigátor!

– Isten kezében vagyunk – mondta Jan Roper. Kalandor kereskedő volt ő is, keskeny szemű, magas homlokú, vékony orrú fiatalember. – Majd Ő megvéd minket e sátánimádóktól.

Vinck újra Blackthorne-ra nézett.

- Na és a portugálok, navigátor? Láttál portugálokat?
- Nem. A faluban nincsenek.
- Majd idejönnek, ha meghallják, hogy partra vetődtünk – mondta Maetsukker, megfogalmazva mindnyájuk félelmét, és Croocq, a hajósinas felnyögött.
- Ha egy pap van itt, akkor többnek is kell lennie. – Ginsel megnyalta kiszáradt ajkát. – Akkor azok az átkozott konkvisztádorok se lehetnek messze.
- Úgy van – helyeselt idegesen Vinck. – Olyanok, akár a tervek.
- Úristen! Pápisták! – motyogta valaki. – És konkvisztádorok!
- De japáni földön vagyunk, navigátor? – kérdezte van Nekk. – Ezt mondta?
- Igen. Miért?
- Van Nekk közelebb lépett, és lehalkította a hangját.
- Ha a papok itt vannak, ha a bennszülöttek egy része katolikus, akkor a másik fele is igaz lehet a mesének... az aranyról, az ezüstről, a drágakövekről. – Mindenki elcsendesedett. – Láttál aranyat, navigátor? Láttál aranyat vagy drágakövet a bennszülötteken?
- Nem. Nem láttam. – Blackthorne elgondolkodott. – Nem emlékszem, hogy láttam volna. Se nyakláncot, se gyöngyöt, se karkötőket. De van itt még valami. Felmentem az Erasmus-ra, és kiderült, hogy lepecsételték. – Előadta a történeteket, és a szobában egyre nőtt a nyugtalanság.
- Úristen, a hajóra nem mehetünk, a parton papok és pápisták vannak... El kell tűnnünk innen! – Maetsukker hangja megremegett.
- Navigátor, mit tegyünk? Megégetnek bennünket! A konkvisztádorok... azok a nyomorultak úgy döfik le az embert...
- Isten kezében vagyunk – jelentette ki magabiztosan Jan Roper. – Ő megvéd minket az Antikrisztustól, ígéretet tett rá. Nem kell félnünk.
- Ahogy az az Omi-szan lehurrogta a papot... biztos vagyok benne, hogy gyűlöli – mondta Blackthorne. – Ez jó, nem? Kíváncsi lennék, miért nem a szokásos reverendában jár az a pap. Miért narancssárgában? Ilyet még sose láttam rajtuk.
- Tényleg, ez furcsa – mondta van Nekk.
- Blackthorne ránézett.
- Lehet, hogy nincs is valami nagy hatalmuk itt. Ez jól jönne nekünk.

- Mit tegyünk, navigátor? – kérdezte Ginsel.
- Várjuk ki türelmesen, amíg megérkezik a főnökük, ez a daimjó. Ő majd szabadon enged bennünket. Hisz nem ártottunk nekik. Árut hoztunk, kereskedők vagyunk, nem kalózkodunk. Nincs mitől félnünk.
- Úgy van, és ne feledjétek, hogy a navigátor szerint nem minden bennszülött pápista – mondta van Nekk, inkább a maga, mint a többiek megnyugtatója. – Igen, az jó jel, hogy a szamuráj gyűlöli a papot. És csak a szamurájoknak van fegyverük. Ez jó, nem? Tartsuk szemmel őket, szerezzük vissza a fegyvereinket... és máris mienk a hajó.
- Mi lesz, ha kiderül, hogy ez a daimjó is pápista? – kérdezte Jan Roper.
- Senki sem felelt.
- Navigátor – mondta Ginsel. – Az a kardos fickó felaprította a másikat, miután lefejezte?
- Igen.
- Úristen! Ezek barbárok! Eszelősök! – Ginsel magas, görbe lábú, rövid karú, jóképű fiatalember volt. A skorbuttól minden fogja kihullott.
- Levágta a fejét, és csak úgy odébbállt? Egy szó nélkül?
- Igen.
- Úristen, meggyilkolni egy fegyvertelen embert, se szó, se beszéd! Miért tette? Miért ölte meg?
- Nem tudom, Ginsel. De ilyen gyorsaságot még sohasem láttam. Az egyik pillanatban még hüvelyben volt a kard, a másikban már gurult a fej.
- Irgalmas isten!
- Krisztusra! – morogta van Nekk. – Ha nem mehetünk vissza a hajóra... Az isten verje meg azt a vihart! Teljesen tehetetlen vagyok szemüveg nélkül.
- Hány szamurájt láttál a fedélzeten, navigátor? – kérdezte Ginsel.
- Huszonkettőt. De a parton is voltak.
- Isten haragja lesújt a pogányokra és a bűnösökre, lelkük a pokol tüzén fog égni!
- Bárcsak biztos lehetnék ebben, Jan Roper! – förmedt rá Blackthorne, mert érezte, hogy az Istennel való fenyegetőzés félelemmel tölti meg a szobát. Fáradt volt, aludni akart.
- Biztos is lehetsz, navigátor. Én biztos vagyok benne. Imádkozom,

hogy Isten nyissa fel a szemedet. Akkor majd rájössz, hogy miattad kerültünk ide... akik életben maradtunk.

– Mi? – kérdezte fenyegetően Blackthorne.

– Miért beszélted rá a flottaparancsnokot, hogy induljunk el a japáni föld felé? Nem volt rá utasításunk. Az volt a feladatunk, hogy fosszuk ki az Újvilágot, otthonában csapjunk le az ellenségre, aztán térjünk haza.

– Északra és délre spanyol hajók leskelődtek, nem volt hová menekülnünk. Az emlékezeted is cserbenhagyott, nemcsak az eszed? Nyugatnak kellett hajóznunk, ez volt az egyetlen lehetőség.

– Én nem láttam ellenséges hajókat, navigátor. Egyikünk se látott.

– Ugyanmár, Jan – mondta fáradtan van Nekk. – A navigátor azt tette, amit a legjobbnak vélt... Persze hogy ott voltak a spanyolok.

– Ez az igazság, és mi ezer league-re voltunk az otthontól, ellenséges vizeken! – Vinck mérgesen kiköpött. – Ez az igazság. Szavazásra bocsátottuk a kérdést. Mindenki beleegyezett.

– Én nem.

– Engem senki se kérdezett – szólt közbe Sonk.

– Atyaisten!

– Nyugalom, Johann – próbálta eloszlatni a feszültséget van Nekk. – Mi értünk először japáni földre. Emlékeztek a legendákra? Ha van eszünk, meg fogunk gazdagodni. Árut hoztunk, itt pedig van arany... lennie kell. Hol adhatnánk el máshol az árunkat? Az Újvilágban, ahol vadásznak ránk? A spanyolok tudták, hogy ott vagyunk a Santa Mária-szigetnél. El kellett hagynunk Chilét, és a szoroson nem mehettünk vissza... persze hogy lesben álltak, persze hogy vártak bennünket! Nem, nem, ez volt az egyetlen esélyünk. És jó ötlet volt! Fűszerre, aranyra, ezüstre válthatjuk a rakományt. Ezerszeres nyereségre teszünk szert! Ezek itt a fűszer szigetei. Eleget hallottunk a japáni föld és Katháj gazdagságáról, nem? Különben miért iratkoztunk volna föl? Gazdagok leszünk, meglássátok!

– Meg fogunk halni, akár a többiek. A Sátán földjén járunk.

– Fogd be a pofádat, Roper! – ordított rá Vinck. – A navigátornak igaza van. Nem az ő hibája, hogy a többiek meghaltak. Az ilyen utakon mindig sok a halott.

Jan Roper pupillája összeszűkül. – Igen, Isten nyugtassa őket. A testvérem is köztük van.

Blackthorne gyűlölködve meredt a fanatikus szempárba. Vajon tényleg azért indultam nyugatnak, hogy kikerüljünk az ellenséges hajókat? Nem azért-e, mert én vagyok az első angol navigátor, aki átjutott a Magellán-szoroson, s így lehetőségem nyílt rá, hogy nyugatnak induljak, és körülhajózzam a földet?

– Nem a te becsvágyadnak estek-e áldozatul, navigátor? – sziszegte Jan Roper. – Isten meg fog büntetni.

– Eleget beszéltél – mondta Blackthorne halkán, de határozottan.

Jan Roper feszült karvalyarcúval nézett szembe vele, szólni azonban nem szólt többet.

– Helyes. – Blackthorne fáradtan leült a padlóra, és nekitámaszkodott az egyik álló matróz lábának.

– Mit tegyünk, navigátor?

– Várjunk és nyerjük vissza az erőnket. Nemsokára megérkezik a főnökük, akkor majd minden kiderül.

Vinck kinézett a kertbe, a szamurájra, aki mozdulatlanul ült a sarkán a kapu mellett. – Nézzétek azt a nyavalyást. Órák óta így ül, meg se mozdul, nem szól semmit, és még az orrát se piszkálja.

– De semmi bajunk nem volt vele, Johann. Semmi az égvilágon – mondta van Nekk.

– Mi pedig mást se csináltunk, csak aludtunk, paráználkodtunk, és zabáltuk azt a moslékot.

– Navigátor, ez csak egy ember. Mi tízen vagyunk – mondta csendesen Ginsel.

– Gondoltam már rá. Egyelőre gyengék vagyunk. Egy hétbe telik, hogy a skorbut elmúljon – felelte Blackthorne. – A hajón viszont sokan vannak. Lándzsa vagy puska nélkül egyikükkel se szeretnék szembeszállni. Éjjel is őriznek benneteket?

– Igen. Háromszor vagy négyszer váltják az őrt. Elaludt eddig bármelyik is? – kérdezte van Nekk. A többiek a fejüket rázták.

– Ma éjjel meg kellene szállnunk a hajót – mondta Jan Roper. – Isten segedelmével legyűrjük a pogányokat.

– Piszkáld ki a zsírt a mocskos füledből! Nem hallottad, mit mondott a navigátor? Miért nem figyelsz oda? – Vinck undorodva kiköpött.

– Úgy van – mondta Pieterzoon ágyúmester. – Mit idegesíted folyton az öreg Vincket?

Jan Ropen szeme még jobban összeszűkül. – Vigyázz a lelkedre,

Johann Vinck! És te is, Hans Pieterzoon. Közeleg az ítélet napja.
Kiment és leült a verandán.

– Minden rendben lesz, meglátjátok – törte meg a csendet van Nekk.

– Ropernek igaza van. A kapzsiság hajtott bennünket – mondta remegő hangon Croocq, a hajósinas. – Isten büntetése...

– Csönd legyen!

A fiú megrendült. – Igenis, navigátor úr. Ne haragudj, de... – Maximilian Croocq volt köztük a legfiatalabb, mindössze tizenhat éves, s csak azért szegődött el az útra, mert az apja volt az egyik hajó kapitánya, és meg akartak gazdagodni. De apja a szeme láttára halt szörnyű halált, amikor a Santa Magdellana nevű argentínai spanyol várost fosztogatták. Nagyszerű zsákmányra tettek szert. Croocq tanúja volt, hogyan követnek el erőszakot a nőkön a többiek, és noha undorodott magától, ő is megpróbálta, mert feltűzelte a vérszag és az öldöklés. Később a barátai is sorra meghaltak, az öt hajóból egy maradt, és most úgy érezte, ő a legöregebb mindnyájuk között.

– Bocsánatot kérek, uram.

– Mióta vagyunk a parton, Baccus? – kérdezte Blackthorne.

– Harmadik napja. – Van Nekk újra közelebb nyomult, és leguggolt.

– Az érkezésünkre nem emlékszem tisztán, de amikor magamhoz tértem, vadak nyüzsögtek a hajón. Nagyon kedvesen és udvariasan viselkedtek, igazán. Élelmet és forró vizet adtak. A halottakat elvitték, és kivetették a horgonyt. Nem nagyon emlékszem, de rémlik, hogy úgy vontattak bennünket révbe. Te félrebeszélteél, miközben kicipeltek a partra. Szerettük volna, ha hozzánk kerülsz, de nem engedélyezték. Valamelyikük tudott néhány szót portugálul. Ősz haja volt, előljárónak látszott. Azt, hogy főnavigátor, nem értette, de a kapitány szót igen. Megmagyarázta, hogy a „kapitányunkat” máshol akarja elszállásolni, de ne féljünk, nem fog szükségét látni semmiben, mint ahogy mi sem. Aztán idevezettek, illetve inkább hoztak bennünket, és ránk parancsolt, hogy maradjunk a házban, amíg meg nem érkezik az ő kapitánya. Nem akartuk, hogy téged máshová vigyenek, de nem tehattünk semmit. Ugye, megkéred az előljárót, hogy adasson nekünk bort vagy pálinkát, navigátor? – Van Nekk szomjasan megnyalogatta az ajkát, és folytatta: – Most jut eszembe, tényleg emlegetett valami daimjót. Mi lesz, ha a daimjó

megérkezik?

– Van valamelyikteknek kése vagy pisztolya?

– Nincs – felelte van Nekk, szórakozottan vakargatva tetves haját. – Minden ruhánkat elvitték kitisztítani, és elvették a fegyvereinket is. Eszembe se jutott, hogy tiltakozzam. De nemcsak a pisztolyomat vették el, a kulcsaimat is. Egy karikára voltak felfűzve: a páncélszobáé, a pénzesládáé meg a fegyvertaré.

– A hajón minden le van zárva. Ezért nem kell aggódnod.

– Akkor se szeretem, hogy nincsenek meg a kulcsaim. Idegesít. A fene egye meg, de jólesne egy kis pálinka! Még egy kancsó sör is.

– Jézus Krisztus! Azt mondd, az a szarumáj feldarabolta? – motyogta Sonk.

– Fogd már be a szádat, az isten is megáld! Szamuráj, nem szarumáj! Megbolondul tőled az ember – dohogott Ginsel.

– Remélem, az a nyomorult pap nem jön ide – mondta Vinck.

– A jó Isten vigyázni fog ránk – igyekezett bizakodó hangot megütni van Nekk. – A daimjó majd elereszt bennünket. Visszkapjuk a hajónkat meg az ágyúkat, meglássátok. A portékánkat eladjuk, és épségben, gazdagon térünk meg Hollandiába, mint az első hollandok, akik körülhajózták a földet. A katolikusok meg elmehetnek a pokolba.

– Nana – mondta Vinck. – Nem tehetek róla, de a pápistáktól a hideg futkos a hátamon. Meg a konkvisztádoroktól is. Gondolod, hogy sokan vannak errefelé, navigátor?

– Nem tudom. Azt hiszem, sokan. Bárcsak itt lenne az egész csapatunk.

– Szegények – mondta Vinck. – Mi legalább életben maradtunk.

– Lehet, hogy már otthon vannak – szólt közbe Maetsukker. – Lehet, hogy visszafordultak a Magellán-szorosnál, amikor a vihar szétszórta bennünket.

– Remélem, hogy igazad van – felelte Blackthorne. – De szerintem elpusztultak.

– Mi legalább megmaradtunk – jelentette ki borzongva Ginsel.

– Igen ám, de nyakunkon a pápisták meg ezek a féktelen pogányok. Egy gombot se adnék az életünkért.

– Az isten verje meg a napot, amikor elhagytam Hollandiát! – dühöngött Pieterzoon. – Az isten verje meg a grogot! Ha nem iszom,

mint a kefekötő, most is Amszterdamban lehetnék az asszony mellett!

– Szidj, amit csak akarsz, Pieterzoon, de a szeszt, azt ne szidd. Az az élet vize.

– Nyakig ülünk a kloákában, és közeleg a dagály, ez az én véleményem – mondta kerekre tágult szemmel Vinck.

– Nem hittem volna, hogy valaha is szárazföldet érünk – jelentette ki Maetsukker. Úgy festett, akár egy menyét, csak éppen fogai nem voltak. – Még hozzá éppen a japániaknál. Az isten verje meg ezeket a bűdös pápistákat! Innen élve ki nem kerülünk. Legalább az ágyúink megvolnának! Micsoda rohadt helyre keveredtünk! Már meg ne sértődj, navigátor – tette hozzá gyorsan, amikor Blackthorne ránézett. – Balszerencse, semmi más.

Később a szolgák újra hoztak ételt. Mindig ugyanazt: zöldségetfőzve és nyersen – ecettel, hallevest és búza- vagy árpakását. A kis haldarabokat azonnal befalták, és húst meg szeszt kértek. De a japánok nem értették meg őket, és alkonyattájt Blackthorne elment. Elege volt a félelmeikből, a gyűlölködésükből, a káromkodásaikból. Megígérte, hogy másnap reggel visszajön.

A szűk utcákban tele voltak a boltok. Megtalálta a maga utcáját, és a kertkaput is. A vérfoltokat besöpörték, a hullát elszállították. Mintha csak álmodtam volna az egészet, gondolta. Mielőtt még hozzáérhetett volna, a kertkapu kinyílt.

Az öreg kertész még mindig csak ágyékkötőt viselt, noha a levegő eléggé lehűlt. Sugárzó arccal meghajolt. – Konbanva.

– Adj' isten – vágta rá Blackthorne. Felment a lépcsőn, de hirtelen megállt: eszébe jutott a csizmája. Lerúgta, és mezítláb lépett fel a verandára, majd be a szobába. A szobából egy folyosóra jutott, de a saját szobáját nem találta.

– Onna! – kiáltotta.

Megjelent egy öregasszony.

– Hai?

– Hol van Onna?

Az öregasszony értetlenkedve magára mutatott.

– Onna!

– A fene egyen meg benneteket! – zsörtölődött Blackthorne. – Hol a

szobám? Hol van Onna? – Félrehúzott egy bordázott ajtóbetétet. Négy japán ült a padlón egy alacsony asztalka körül, ettek. – Ó, bocsánat – mondta, és visszarántotta az ajtót.

– Onna! – kiáltotta.

Az öregasszony gondolkodott egy darabig, majd intett neki. Átmentek egy másik folyosóra, és az öregasszony kinyitott egy ajtót. Azonnal megismerte a szobáját a fészületről. A takarók már gondosan el voltak rendezve.

– Köszönöm – mondta megkönnyebbülve Blackthorae. – És most küldd ide Onnát!

Az öregasszony kihátrált. Blackthorne leült. Fájt a feje, az egész teste, szeretett volna végre széken ülni, de fogalma sem volt róla, hol tartják őket. Hogyan lehetne visszafoglalni a hajót és az ágyúkat? Csoszogás hallatszott, és három nő jelent meg: az öregasszony, egy kerek arcú fiatal lány és a középkorú hölgy.

Az öregasszony az ijedtnek látszó lányra mutatott.

– Onna.

– Nem. – Blackthorne mérgesen felállt, és a középkorú nőre bökött.

– Ez Onna, az isten áldjon meg! A neveteket se tudjátok megjegyezni? Ónná, éhes vagyok. Kaphatnék valamit enni? – Éhséget mímelve megsimogatta a gyomrát. A nők egymásra néztek. A középkorú vállat vont, mondott valamit, amitől a többiek nevetésre fakadtak, majd odament az ágyhoz, és vetkőzni kezdett. A másik kettő kitágult szemmel, várakozásteljesen leguggolt.

– Mit művelsz? – kérdezte döbbenetén Blackthorne.

– Isimasó! – mondta a nő, félretette széles övét, és széthúzta a kimonóját. A melle lapos volt és száraz, a hasa óriási.

Nyilvánvaló volt, hogy be akar bújni az ágyba. Blackthorne megrázta a fejét, karon ragadta, és rászólt, hogy öltözzön fel, mire mindhárman csicseregni és hadonászni kezdtek, és a középkorú nő igen dühös lett. Kilépett hosszú alsószoknyájából, és immár meztelenül, újra megpróbált bebújni az ágyba.

A csicseregés hirtelen abbamaradt, a nők meghajoltak: az előljáró jelent meg a folyosón. – Nanda? Nanda? – kérdezte.

Az öregasszony elmagyarázta, mi a helyzet.

– Ezt a nőt akarod? – kérdezte hitetlenkedve, alig érthető portugálsággal az előljáró, és a meztelen asszonyra mutatott.

– Nem. Dehogy. Csak arra akartam megkérni Onnát, hogy hozzon valamit enni. – Türelmetlenül az asszonyra mutatott, – őt, Onnát!

– Az onna azt jelenti, hogy nő. – A japán sorra rájuk mutatott – Onna... onna... onna. Onná-t akarsz?

Blackthorne csüggedten rázta a fejét.

– Nem. Köszönöm, nem. Félreértettem a dolgot. Sajnálom. Mi a neve?

– Hogy?

– Mi a neve?

– A, a neve. A neve Haku. Haku.

– Haku?

– Hai. Haku!

– Bocsáss meg, Haku-szan. Azt hittem, Onnának hívnak.

Az előljáíó tolmácsolt, és Haku elégedettenek látszott. Az öreg mondott még valamit, mire a nők Blackthorne-ra néztek, vihogva szájukhoz kapták a kezüket és kimentek, Haku meztelenül, karjára vetett kimonóval, de nagyon méltóságteljesen.

– Köszönöm – mondta Blackthorne, átkozva magát ostobaságáért.

– Ez az én házam. Mura a nevem.

– Mura-szan. Az én nevem Blackthorne.

– Hogy?

– A nevem. Blackthorne.

– Á! Berr... rakk... fon. – Mura többször is megpróbálta kiejteni, végül feladta, és inkább az előtte álló óriást tanulmányozta. Ez volt az első barbár, akit látott, Sebastio atyán és azon a másik, régi-régi papon kívül. De a papok fekete hajúak és fekete szeműek, gondolta, és a természetük is normális. Ez meg: hatalmas, aranyhajú, arany szakállú, kék szemű, a bőre, ahol fedi valami, fakó, ahol meg nem, ott vörös. Elképesztő! Azt hittem, minden férfi fekete hajú és fekete szemű. Mi mind azok vagyunk. És a kínaiak is, márpedig kínaiakból áll az egész világ, kivéve a déli portugál barbárok földjét, vagy nem? Elképesztő! És miért gyűlöli annyira ezt az embert Sebastio atya? Talán a Sátán híve? Nem hiszem. Sebastio atya el tudja űzni az ördögöt, ha akarja. Ilyen mérgesnek se láttam még a derék atyát! Elképesztő!

A kék szem és az aranyhaj a Sátán jele volna?

Mura felnézett Blackthorne-ra, és magában felidézte, hogyan

próbálta meg kifaggatni a hajón; amikor a kapitány elájult, úgy döntött, a saját házába hozatja, mert vezér ő, és különleges ellátás jár neki. Lefektették a takaróra, és kíváncsian levetkőztették.

„A Páratlan Része egész tekintélyes, ne? mondta Mura anyja, Szaiko. – Mekkora lehet, amikor merev?”

„Nagy” – felelte Mura, és mindenki – az anyja, a felesége, az orvos, barátai és szolgálói – elnevette magát.

„Biztosan az asszonyaik is... hasonló méretűek” – mondta Mura felesége, Nidzsi. „Ostobaságot beszélsz, lányom – felelte az anyósa. – Bármelyik kurtizán el tudná igazítani magát úgy, hogy befogad hassa. – Csodálkozva rázta a fejét. – Ilyet életemben nem láttam. Különös, ne?”

Megmosdatták, de még mindig nem tért magához. Az orvos nem ajánlotta, hogy illőképpen megfürdessék, amíg fel nem ébred. – „Ne feledjük, Mura-szán, hogy nem ismerjük behatóan a barbárokat – mondta óvatos bölcsességgel. – Bocsánatot kérek, de meg is ölhetnénk gondatlanságunkkal. Úgy látszik, elfogyott minden ereje. Türelemmel kell lennünk.”

„És mit csináljunk a hajában levő tetvekkel?” – kérdezte Mura.

„Egyelőre maradjanak ott. Úgy tudom, minden barbárnak vannak tervei. Bocsánatot kérek, de azt javaslom, legyünk türelemmel.”

„Nem gondolod, hogy megsamponozhatnánk a fejét? – kérdezte Mura felesége. – Óvatosan csinálnánk, és az úrnő bizonyára felügyelne gyámoltalan kísérletünkre. Lehet, hogy javára válna a barbárnak, és a házuk is tiszta maradna.”

„Egyetértek. Megsamponozhatod – jelentette ki ellentmondást nem tűrően Mura anyja. – De azt azért mégis szeretném látni, mekkora, amikor merev.”

Mura most önkéntelenül is lenézett Blackthorne ágyékára. Aztán eszébe jutott, mit mondott a pap ezekről a sátánimádókról és kalózkodókról. „Az Atyaisten óvjon meg minket a gonosztól, gondolta. Ha tudtam volna, hogy ilyen rettenetes ember, dehogy hozom a házamba. Nem, nem, javította ki magát. Kötelességed, hogy megbecsült vendégként kezeld, amíg Omi-szan másként nem rendelkezik. Nagyon helyesen tetted, hogy rögtön üzentél a papnak és Omi-szannak. Nagyon helyesen. Te vagy az előljáró, és a faludat védted. Egyedül te vagy a felelős.

Igen. És Omi-szan téged fog felősségre vonni a ma reggeli eset, a halott ember arcátlansága miatt. És nagyon helyesen teszi.”

„Ne légy ostoba, Tamazaki! A falu jó hírét teszed kockára, – figyelmeztette barátját, a halászt vagy tucatszor is. – Ne légy türelmetlen. Omi-szan kénytelen gúnyolódni a keresztényeken. Daimjónk talán nem veti meg a kereszténységet? Mi mást tehetne akkor Omi-szan?”

„Igazad van, Mura-szán, bocsáss meg. – Tamazaki mindig udvariasan felelt szemrehányásaira. – De a buddhistáknak is türelmesebbnek kellene lenniük, ne? Ők pedig mindketten Zen-buddhisták.”

A Zen-buddhizmus egyenlő az önfegyellemmel: az önuralom és a meditáció útján keresi a megvilágosodást. A legtöbb szamuráj Zen-buddhista volt, mert ezt a szektát mintha csak a büszke, halált kereső harcosoknak találták volna ki.

„Igen, a buddhizmus türelemre tanít. De hányszor emlékeztesselek még rá, hogy ők szamurájok, ez meg itt Izu és nem Kjúsú, de még ha Kjúsú lenne, akkor is nekik lenne igazuk. Ne?”

„Igen. Kérlek, bocsáss meg. Tudom, hogy nincs igazam. De néha úgy érzem, nem bírom ki a szégyent, amikor Omi-szan az egy igaz hitet gyalázza.”

„És most halott vagy, Tamazaki, és ezt magadnak köszönheted, mert nem hajoltál meg Omi-szan előtt, aki mindössze annyit mondott: »...az idegen vallásnak ez a bűdös papja«. Pedig a pap tényleg bűdös és az egy igaz hit tényleg idegen. Szegény barátom. Kiálltál a hited mellett, de ettől a családod még nem fog jóllakni, és a falum nevéen is folt esett.

Ó, Madonna, áldd meg öreg barátomat, és részesítsd mennyei boldogságban!”

Omi-szantól csak rosszra számíthatok, gondolta Mura. És most még a daimjó is idejön.

Mindig nyugtalanság szállta meg, valahányszor hűbérurára, Kaszigi Jabura, Izu daimjójára, Omi nagybátyjára gondolt – kegyetlenségére, aljasságára és arra, hogyan fosztja meg a falvakat jogos hal- és termésrészüktől. Vajon kinek az oldalára áll Jabu, ha kitör a háború, töprengett Mura, Isido vagy Toranaga úréra? Törpék vagyunk, akik óriások közt vergődnek.

Északon Toranaga, a legnagyobb élő hadvezér, a Kvantó vagyis a Nyolc Tartomány ura, az ország leghatalmasabb daimjója, a Keleti Hadak főparancsnoka; nyugaton Isido, az oszakai vár ura, Korea meghódítója, az örökös oltalmazója, a Nyugati Hadak főparancsnoka. És északon ott a Tókaidó, a Nagy Tengerparti Út, amely összeköti Toranaga fővárosát, Jedót és Isido fővárosát, Oszakát... háromszáz mérföldes út, ezen kell majd a seregeknek menetelniük.

Ki nyeri meg a háborút?

Senki.

Mert a háború ismét lángba fogja borítani a birodalmat, a szövetségek felbomlanak, és tartomány küzd tartománnyal, falu faluval, ahogy ez lenni szokott. Kivéve az elmúlt tíz esztendőt. Az elmúlt tíz esztendőben hihetetlen módon nem került sor háborúra. Békének hívták ezt az időszakot; ez volt az első béke a történelemben.

Már kezdtem megszeretni a békét, gondolta Mura.

Csak hogy ez az ember, aki a békét megteremtette, halott. A parasztból lett katona, később szamuráj, tábornok, a legnagyobb tábornok, majd végül taikó, Japán teljhatalmú katonai parancsnoka egy esztendeje meghalt, és hétéves fia kicsi még ahhoz, hogy a hatalmat átvegye. Vagyis a fiú is törpe, akárcsak mi. Törpe az óriások között. A háború pedig elkerülhetetlen. Most már a taikó sem tudja megvédeni szeretett fiát, dinasztiáját, birodalmát.

Talán így is van rendjén. A taikó leigázta az országot, békét teremtett, a daimjókat arra kényszerítette, hogy csússzanak-másszanak előtte, birtokukat elvette és másoknak adományozta, azután meghalt. Óriás volt a törpék közt. De talán rendjén való, hogy műve és nagysága vele együtt letűnjék. Hisz nem törékeny virágszirom-e az ember, amit felkap a szél? Nem csak a hegyek, a tenger, a csillagok és Istennek ez az országa igaziak és örökkévalóak-e?

Csapdába estünk mindannyian, és ez tény; nemsokára kitör a háború, és ez is tény; egyedül Jabu fogja eldönteni, kinek az oldalára állunk, ez is tény; a falu azonban mindig megmarad, mert a rizsföldek dúsak és a tenger teli van hallal, és ez a legvégső, legfontosabb tény.

Mura gondolatai visszatértek az előtte álló barbár kalózhoz, ördög vagy, és azért jöttél, hogy meggyötörj minket, gondolta; amióta megérkeztél, csak bajt okoztál. Miért nem tudtál más falut választani?

– Kapitány-szan onná-t akar? – kérdezte segítőkészen. Javaslatára a falutanács már gondoskodott e téren a többi barbárról, egyrészt előzékenységből, másrészt azért, hogy legyen, ami leköti őket, amíg a hatóság kiszáll. A befektetett pénz értéke busásan megtérült, mivel a falusiak részletesen értesültek az így keletkezett kapcsolatokról, és remekül szórakoztak.

– Onna – ismételte, feltételezve, hogy ha már a kalóz lábra állt, bizonyára hason fekve is jól érezné magát, és szívesen dugná Menynyei Lándzsáját meleg hüvelybe lefekvés előtt, arról nem beszélve, hogy már minden előkészületet megtettek.

– Nem! – Blackthorne aludni akart. De mivel tudta, hogy ezt az embert meg kell nyernie, kényszeredetten rámosolygott, és a feszületre mutatott. – Keresztény vagy?

Mura bólintott.

– Keresztény.

– Én is keresztény vagyok.

– Az atya szerint nem. Nem vagy keresztény.

– De keresztény vagyok. Nem katolikus, de azért keresztény. Mura azonban nem értette, és Blackthorne hiába próbálkozott, nem tudta megmagyarázni a dolgot.

– Akarsz onná-t?

– A... a dimjó... mikor jön?

– Dimjó? Nem értem.

– Dimjó... á, persze, a daimjó.

– Aha, a daimjó. Hai. Daimjó! – Mura vállat vont. – A daimjó akkor jön, amikor akar. Aludj. De előbb tisztálkodj. Kérem.

– Mi?

– Tisztálkodj. Fürdő. Kérem.

– Nem értem.

Mura közelebb lépett, és fintorogni kezdett.

– Bűdös. Rossz. Mint portugálok. Fürdő. Ez tiszta ház.

– Akkor fürdök, amikor akarok, és nem vagyok bűdös! – tajtékzott Blackthorne. – Mindenki tudja, hogy fürödni veszélyes. Azt akarod,

hogy vérhast kapjak, mi? Azt hiszed, elment az eszem? Eredj a pokolba, és hagyd aludni!

– Fürdő! – parancsolt rá Mura, akit megdöbbsentett a barbár nyíltan kimutatott haragja, hiszen ez a rossz modor teteje. Pedig a barbár nemcsak hogy bűdös volt, hanem legalább három napja nem fürdött megfelelően, s a kurtizán jogosan visszautasíthatja, hogy ágyba bújjon vele, akármennyit fizetnek is neki. Iszonyúak ezek az idegenek, gondolta. Elképesztő! Micsoda mocskos szokásaik vannak! De ne félj semmit. Én felelek érted. Majd én megtanítlak a jó modorra. Úgy fogsz fürdeni, mintha normális ember volnál, és akkor talán anya is meg fogja látni, amit akar. – Fürdő!

– Tűnj el innen, amíg össze nem törlek! – mordult rá Blackthorne, és az ajtó felé mutatott. Megjelent a három másik japán is három nő kíséretében. Mura kurtán elmagyarázta, mi a helyzet, és ellentmondást nem tűrően rászólt Blackthorne-ra.

– Fürdő. Kérem.

– Kifelé!

Mura, egyedül, előbbre lépett. Blackthorne kinyújtotta a karját, nem akarta bántani az öreget, csak éppen meglökni. Hirtelen felordított. Mura a tenyere élével valahogy a könyökére csapott, és Blackthorne karja bénultan csüggött alá. Dühödten nekirontott, de a szoba mintha elfordult volna körülötte, és a következő pillanatban már a padlón hevert. Újabb, bénító erejű ütés érte a hátát, és mozdulni sem tudott.

– Úristen...

Megpróbált felállni, de a lába összecsuklott. Mura higgadtan kinyújtotta rövid, de vaskemény ujját, és megnyomott egy ideggócot Blackthorne nyakában. Blackthorne égető fájdalmat érzett.

– Atyaúristen...

– Fürdő? Kérem?

– Hogyne... máris. – Blackthorne fájdalmasan zihált. Megdöbbsentette, hogy ilyen hamar áldozatául esett egy ekkorka embernek, tehetetlenül hever, mint egy gyerek, és bármelyik pillanatban elvághatják a torkát.

Mura évekkal azelőtt elsajátította a dzsúdó és a karate művészetét, mint ahogy megtanulta a kard- és a lándzsaforgatást is. Akkoriban még harcos volt, és Nakamura oldalán küzdött, a parasztgenerális, a taikó oldalán – akkor persze még nem volt taikó – ; abban az időben

parasztból is lehetett szamuráj, és szamurájból is paraszt vagy kézműves, vagy még alacsonyabb rangú kereskedő, majd újra harcos. Furcsa, gondolta Mura, szórakozottan nézegetve a legyőzött óriást, amikor teljhatalmú úr lett, a taikónak első dolga volt elrendelni, hogy parasztból többé ne lehessen katona, és minden paraszt szolgálta be a fegyverét. A taikó örökre megtiltotta nekik a fegyverviselést, és felállította azt a megváltoztathatatlan kasztrendszert, amely az egész birodalom életét megszabja: elsők a szamurájok, utánuk következnek a parasztok, utánuk a kézművesek, aztán a kereskedők, színészek, számkivetettek, banditák, végül, a lépcső legalján az eták, a nem emberek, a hullatemetők, bőrcserzők, sintérek, hóhérok, billogozók és csonkítók. A barbároknak ezen a lépcsőn természetesen hely sem jut.

– Bocsáss meg, kapitány-szan – mondta mélyen meghajolva Mura, mert szégyelte magát a barbár megaláztatása miatt: úgy nyöszörgött még mindig, akár a csecsszopó. Nagyon sajnálom, gondolta, de meg kellett tennem. Még barbár létedre is minden mértéken felül megharagítottál. Úgy üvöltesz, mint egy eszelős, felzaklatod anyámat, megzavarod házam nyugalma, megijeszted a szolgálkat, s a feleségemnek máris ki kellett cserélnie egy sodzsit. Nem tűrhettem, hogy modortalanságod büntetlen maradjon, hogy óhajom ellenére tégy a saját házamban. A te érdekedben cselekedtem. Különben se helyrehozhatatlan a dolog, hiszen nektek, barbároknak, nincs méltóságotok, amit meg lehetne alázni. Kivéve a papokat... azok mások. Bűdösek ugyan, de mégis az Atyaisten felkentjei, nekik tehát igen nagy a méltóságuk. De te – te hazug is vagy, nemcsak kalóz. Micsoda aljasság! Még hogy kereszténynek mondod magad! De sajnós, ez sem fog segíteni rajtad. Daimjónk gyűlöli az egy igaz hitet, gyűlöli a barbárokat, és csak azért tűri meg őket, mert muszáj. De te nem vagy se portugál, se keresztény, téged tehát nem véd a törvény, ne? De még ha halálra – vagy legalábbis megcsonkításra ítélnék, nekem akkor is kötelességem gondoskodni róla, hogy tisztán menj sorsod elé. – Fürdő nagyon jó!

A másik három férfi segítségével kicipelte a még mindig kábult Blackthorne-t a házból, kivitték a kertbe, végig a fedett úton, amire nagyon büszke volt, és be a fürdőházba. A nők követték őket.

Tudta, hogy élete egyik nagy élményében lesz része. Tudta, hogy

sokszor el fogja mesélni hitetlenkedő barátainak, miközben egyik kupa forró szakét a másik után isszák; a tanácstagoknak, halászoknak, falubelieknek, gyerekeinek, akik eleinte szintén nem hisznek majd neki. De azután ők is továbbadják a gyerekeiknek, és a halász Mura neve örökké élni fog Andzsiro falvában, Izu tartományban, a fősziget, Honsú délkeleti partján. Mindez pedig azért lesz így, mert neki, Murának, a halásznak jutott az a szerencse, hogy előljáró volt a taikó halála utáni második esztendőben, s ezért ideiglenesen ő felelt azoknak a furcsa barbároknak a vezéréért, akik a keleti tengerből jöttek elő.

Második fejezet

– A daimjó, Kaszigi Jabu, Izu ura tudni akarja, ki vagy, honnan jössz, hogy kerülsz ide, és miféle kalózbűnököt követtél el – mondta Sebastio atya.

– Hányszor mondjam még, hogy nem vagyunk kalózok? – Tiszta, meleg délelőtt volt, Blackthorne a falu főterén térdelt az emelvény előtt, és a feje még most is sajgott az ütéstől. Nyugalom, gondolkodj, intette magát. Az életünk felől döntenek. Te vagy a szószóló, ez a lényeg. A jezsuita ellenség, ő az egyetlen elérhető tolmács, és nem tudhatod, mit fordít, csak abban lehetsz biztos, hogy nem segíteni akar... „Szedd össze az eszed, fiam – vélte hallani az öreg Alban Caradocot. – Amikor a vihar a legrosszabb és a tenger a legfélelmetesebb, akkor kell csak igazán összeszedned az eszed. Csak így maradhatsz életben, csak így mentheted meg a hajót – ha te vagy a navigátor. Szedd össze az eszed, és fölözz le minden napot, akármilyen rossz is...”

A mai napról legföljebb epét fölözhetnék, gondolta komoran Blackthorne. Miért hallom ilyen tisztán Alban hangját?

– Először is mondd meg a daimjónak, hogy ellenségek vagyunk – szólt rá a papra. – Mondd meg neki, hogy Anglia és Németalföld háborúságban áll Spanyolországgal és Portugáliával.

– Újra figyelmeztetek, hogy beszélj egyszerűen, és ne torzítsd el a tényeket. Németalföld vagy Hollandia, Zeeland, Egyesült Tartományok, akárminek nevezitek is, ti koszos holland lázadók – a spanyol birodalom békétlenkedő kis tartománya. Te pedig árulók

vezére vagy, árulóké, akik pártot ütöttek törvényes királyuk ellen.

– Anglia hadban áll, és Németalföld elszaka... – Nem folytatta, mert a pap már tolmácsolt, és nem figyelt oda.

Az alacsony, köpcös daimjó előkelően, kényelmes tartásban térdelt az emelvényen, sarkát maga alá húzva. Mellette jobbról-balról a tisztjei, köztük unokaöccse és vazallusa, Kaszigi Omi. Mindnyájan selyemkimonót viseltek, afölött díszes köntöst, széles, szorosra kötött övet és hatalmas, keményített válszárnyakat. És természetesen az elmaradhatatlan kardokat.

Mura a tér porában térdelt. Ő volt az egyetlen jelen levő falubeli, a többiek pedig, a nézők: a daimjót kísérő ötven szamuráj. Fegyelmezett, néma sorokban ültek. A hajó legénysége Blackthorae mögött térdelt, mellettük örök. Magukkal kellett hozniuk a flottaparancsnokot is, noha nagyon beteg volt. Megengedték, hogy ott heverjen a földön: alig volt eszméletén. Blackthorne és a többiek meghajoltak, amikor a daimjó elé értek, de ennyi nem volt elég ezúttal. A szamurájok térdre lökték őket, és a fejüket beleverték a porba, ahogy a parasztok szokták. Blackthorne ellenállt, odakiáltott a papnak, hogy magyarázza el: náluk ez nem szokás, ő a vezér, országának követe, bánjanak vele ennek megfelelően. Valaki lándzsanyéllel az oldalába döfött és előrelódította. Emberei ösztönösen támadásra készültek, de Blackthorne rájuk kiáltott: térdeljenek le. Szerencsére engedelmeskedtek. A daimjó torokhangon vakkantott valamit, és a pap lefordította: figyelmezteti, hogy az igazat mondja, mégpedig gyorsan. Blackthorne széket kért, de a pap közölte vele, hogy a japánok nem használnak széket, az egész országban nem talál egy darabot sem.

Blackthorne figyelte a daimjónak tolmácsoló papot, kereste a lehetőséget, az átjárót a zátonyon.

Kegyetlen és gögös a daimjó arca, gondolta. Nagy gazember lehet. A pap nem beszél valami folyékonyan japáni nyelven. Aha! A daimjó bosszús, türelmetlen. Azt akarja, hogy világosabban fogalmazzon? Igen, azt hiszem. Miért visel a jezsuita narancssárga köntöst? Katolikus vajon a daimjó? Nézd csak, milyen alázatos a jezsuita, hogy izzad! Lefogadom, hogy a daimjó nem katolikus. Legyünk pontosak! Lehet, hogy nem katolikus. Tőle akkor se várhatsz segítséget. Hogyan tudnád kihasználni tehát a nyomorultat? Hogyan

lehetne közvetítő nélkül tárgyalni vele? Hogyan lehetne hasznát venni a papnak? Hogyan lehetne semlegesíteni? Gyerünk, gondolkodj. Épp eléggé ismered a jezsuitákat...

– A daimjó azt mondja, válaszolj fürgén.

– Igen. Hogyne. Bocsánat. A nevem John Blackthorne. Angol vagyok, főnavigátora egy németalföldi flottának. Amszterdamból indultunk útnak.

– Flottának? Miféle flottának? Hazudsz. Nincs itt semmiféle flotta. Miért angol egy holland hajó navigátora?

– Mindent a maga idejében. Először fordítsd le, amit mondtam.

– Miért te vagy egy holland kalózhajó navigátora? Felelj gyorsan! Blackthorne elhatározta, hogy kockáztat. Hangja megkeményedett, szinte vágott a meleg levegőben. – Que va! Fordítsd, amit mondtam, spanyol!

A pap elvörösödött. – Portugál vagyok, mondtam már! Felelj a kérdésre.

– Azért vagyok itt, hogy a daimjóval beszéljek, nem pedig veled. Fordítsd, te csatornapatkány! – Blackthorne látta, hogy a pap még jobban elvörösödik, és érezte, hogy ezt a daimjónak is észre kellett vennie. Légy óvatos, intette magát. Ez a sárga pofájú rohadék hamarabb szétszabdal, mint egy farka cápa, ha túlzásba viszed a dolgot. – Fordíts a daimjó úrnak! – Blackthorne mélyen meghajolt az emelvény felé, és érezte, hogy hideg verejték csorog a hátán. A kocka el van vetve.

Sebastio atya tudta, hogy neveltetésének érzéketlenné kéne tennie őt a kalóz sértegetésével és azzal a nyilvánvaló tervével szemben, hogy megalázza a daimjó előtt. Most első ízben mégsem tudott érzéketlen maradni, és rájött, hogy vesztett. Amikor Mura küldönce hírét hozta a hajónak a szomszéd tartományba, a misszióhoz, Sebastio atya majd kővé vált megdöbbenésében. Csak nem holland vagy angol hajó? Eretnek hajó még sohasem vitorlázott a Csendes óceánon, kivéve azt az átkozott főördögöt, Drake-et, de itt, ázsiai vizeken végképp nem. A vízi utak titkosak. Azonnal indult, de előbb postagalambot küldött feljebbvalójához Oszakába; szeretett volna előbb tanácsot kérni tőle, hiszen tudta magáról, hogy fiatal, tapasztalatlan, alig két esztendeje tartózkodik Japánban, még fel sem szentelték, nem ért az ilyen fontos ügyek intézéséhez.

Andzsiróba sietett, s közben imádkozott, hogy ne legyen igaz a hír. De kiderült, hogy a hajó holland, a navigátor angol, és Sebastio atyán elhatalmasodott a Luther, Kálvin, VIII. Henrik és fattyú lánya, az ördögi Erzsébet sátáni eretneksége iránt táplált gyűlölete. És elvakította józan ítélőképességét.

– Pap, fordítsd le, amit a kalóz mondott – hallotta a daimjó hangját.

Ó, Istennek áldott Anyja, segíts, hogy teljesíthessem akaratomat! Segítség, hogy erős legyek a daimjó előtt, add meg nekem a nyelvek adományát, add, hogy az egy igaz hitre térítsem!

Sebastio atya összeszedte magát, és magabiztosabban kezdett beszélni.

Blackthorne figyelt, próbálta kihámozni a szavak értelmét. Az atya az „England” és a „Blackthorne” szavakat angolosan ejtette, azután a hajóra mutatott, amely ott állt szépen lehorgonyozva a kikötőben.

– Hogy kerültök ide?- kérdezte Sebastio atya.

– A Magellán-szoroson keresztül. Százharminchat napra vagyunk tőle. Mondd meg a daimjónak...

– Hazudsz. A Magellán-szoros titkos. Afrikát és Indiát megkerülve jöttetek. Végül úgyis elmondod az igazat. Errefelé nem ismeretlen a kínvallatás.

– Titkos volt. Egy portugál eladta nekünk a naplót. Egy honfitársad eladott benneteket egy kis júdásaranyért. Szemét népség! Most már minden angol és holland hadihajó ismeri a Csendes-óceánra kivezető utat. Manilát máris ostromolja egy flotta – húsz darab hatvanágú angol hadihajó. A birodalmatoknak befellegzett.

– Hazudsz!

Hát persze, gondolta Blackthorne, de az igazat csak úgy tudnád kideríteni, ha elmennél Manilába.

– Az a flotta meg fogja támadni összes tengeri útvonalatokat, és végezni fog összes gyarmatokkal. Egy másik, holland flotta pedig úton van idefelé, hetek kérdése, hogy megérkezzék. A spanyol-portugál disznót visszakergettük az ólba, rended főgenerálisának pedig máris a hátuljában a farka, hiszen ott a helye! – Elfordult tőle, és mélyen meghajolt a daimjó felé.

– Verje meg az isten a mocskos nyelvedet!

– Ano mono va nani o mosite oru? – fönnedt rá türelmetlenül a papra a daimjó.

A pap hadarni kezdett, „Magellánt” és „Manilát” emlegetve, de Blackthorne úgy látta, a daimjó és tisztjei nemigen értik a dolgot.

Jabu unta a kihallgatást. Elnézett a kikötőben horgonyzó hajóra, amelyet azóta nem tudott kiverni a fejből, amióta Omi titkos üzenetét megkapta. Ismét eltűnődött, vajon tényleg az istenek ajándéka-e, ahogy remélte.

„Megvizsgáltad már a rakományt, Omi-szan?” – kérdezte reggel, amint sárosan és kimerültén megérkezett a faluba.

„Nem, uram. Helyesebbnek tartottam lepecsételni a hajót, amíg meg nem érkezel, de azt tudom, hogy a rakodótér tele van ládákkal és bálákkal. Remélem, helyesen cselekedtem. Itt vannak a kulcsok. Elkoboztam őket.”

„Rendben van. – Jabu egyenesen a több mint száz mérföldre levő Jedóból, Toranaga fővárosából jött lóhalálában, bujkálva és nagy veszélyeknek téve ki magát, és minél előbb vissza kellett térnie. Két napba telt, hogy ideért, rossz utakon, örvényes folyókon, részben lóháton, részben gyaloghintóban. – Azonnal felmegyek a hajóra.”

„Azt javaslom, előbb vedd szemügyre az idegeneket, uram – mondta nevetve Omi. – Leírhatatlanok. Legtöbbjének kék szeme van – akár a sziámi macskáknak – és aranyhaja. De a legjobb az egészben az, hogy kalózok...”

Omi beszélt neki a papról, arról, hogy mit mesélt a pap ezekről a kalózokról, hogy mit mondott a kalóz és mi minden történt, és Jabu izgalma megháromszorozódott. Erőt vett türelmetlenségén, és nem ment fel azonnal a hajóra, hogy feltörje a pecsétet. Megfürdött, ruhát váltott, és elrendelte, hogy hozzák eléje a barbárokat.

– Hé, te pap! – mondta éles hangon, mert alig értette a pap zagyva japán beszédét. – Miért haragszik rád ennyire?

– Mert gonosz. Kalóz. Az ördögöt imádja.

Jabu odahajolt a balján térdelő Omihoz.

– Te érted, mit beszél, öcsém? Mit gondolsz, hazudik?

– Nem tudom, uram. Ki tudja, miben hisznek igazán a barbárok? Gondolom, a pap csak úgy véli, hogy a kalóz az ördögöt imádja. Ami persze ostobaság.

Jabu visszafordult a paphoz, és megyetően végigmérte. Szerette volna tüstént keresztre feszíteni, és egyszer s mindenkorra kiirtani birtokán a kereszténységet. De nem tehetette. Noha ő és a többi

daimjó teljhatalommal rendelkezett a saját birtokán, mégis engedelmességgel tartoztak a Régenstanácsnak, annak a katonai kormányzó testületnek, amelyre a taikó az uralkodást bízta fia kiskorúsága idejére, és engedelmeskedniük kellett azoknak a rendeleteknek is, amelyeket a taikó bocsátott ki, s még mindig érvényben voltak. Az egyik kimondta, hogy a portugál barbárok védett személyek, méltányos keretek közt el kell tűrni a vallásukat, s papjaik, szintén méltányos keretek közt, hittérítő munkát végezhetnek.

– Hé, te pap! Mit mondott még a kalóz? Halljam! Talán elveszett a nyelved?

– Kalóz rossz dolgokat mond. Rossz dolgokat. Még több hajóhadik jön. Sok.

– Mit jelent az, hogy „hajóhadik”?

– Bocsáss meg, uram, nem értem.

– Annak, hogy „hajóhadik”, semmi értelme, ne?

– Á! Kalóz mond, más hadak hajó Manila, Fülöp-szigetek.

– Omi-szan, te érted, mit fecseg ez itt össze?

– Nem, uram. A kiejtése borzasztó, olyan, akár a majommakogás. Csak nem azt akarja mondani, hogy Japántól keletre még több kalózhajó van?

– Hé, te pap! Ezek a kalózhajók a partjaink közelében vannak? Kelet felé? He?

– Igen, uram. De szerintem hazudik. Azt mond, Manila.

– Nem értem. Hol van az a Manila?

– Kelet felé. Soknapos út.

– Ha kalózhajók jönnek erre, megfelelő fogadtatásban részesülnek, akárhol is van az a Manila.

– Bocsáss meg, uram, nem értem.

– Mindegy – mondta Jabu, akinek elfogyott a türelme. Azt már különben is elhatározta, hogy az idegeneknek meg kell halniuk, és előre élvezte a dolgot. Mivel nyilvánvalóan nem „portugál barbárok”, nem vonatkozik rájuk a taikó rendelete, arról nem is beszélve, hogy kalózok. Amióta az eszét tudta, gyűlölte a barbárokat, a rossz szagukat és mocskosságukat, undorító húsevő szokásukat, ostoba vallásukat, pökhendiségüket és megvetésre méltó modortalanságukat. Sőt, mint a többi daimjó, ő is megalázónak

érezte, hogy a markukban tartják az isteneknek ezt az országát. Kína és Japán évszázadok óta hadban állt egymással. Kína nem volt hajlandó kereskedni, márpedig a kínai selyem elengedhetetlen a hosszú, forró, párás japán nyarak elviseléséhez. Már több nemzedék óta csak kis mennyiségű csempészáru jutott át a blokádon, amit aztán méregdrágán lehetett megvásárolni Japánban. De hatvanegynéhány esztendeje megérkeztek az első barbárok. A kínai császár apró, de állandó kereskedelmi bázist biztosított nekik a dél-kínai Macauban, és hajlandó volt ezüstért selymet adni. Japánnak bőségesen volt ezüstje. A kereskedelem hamarosan fellendült. Mindkét ország nyert az üzleten. A közvetítők, a portugálok meggazdagodtak, papjaik – többnyire jezsuiták – nélkülözhetetlenek bizonyultak. Csak ők tudtak megtanulni kínaiul és japánul is, így ők játszották az üzletkötő és a tolmács szerepét. Az évenkénti árucseré óriási méreteket öltött, és minden samuráj életére befolyást gyakorolt. A papokat és vallásukat el kellett tűrni, különben a barbárok elhajóznak és a kereskedelem megszűnik.

A nagy hatalmú daimjók közül többen megkeresztelkedtek, a lakosságból százezrek tértek át a katolikus hitre – túlnyomó részük Kjúsún, a Kínához legközelebb levő déli szigeten lakott, és itt volt Nagaszaki portugál kikötője is. Igen, gondolta Jabu, a papokat és a portugálokat el kell tűrnünk, de ezeket az új barbárokat, ezeket az aranyhajú, kék szemű szörnyszülötteket nem. Az izgalom most már egész lényét átjárta. Végre megtudja, hogyan hal meg egy barbár, ha kínzásoknak vetik alá. Ráadásul nem is egy, hanem tizenegy – tizenegy kísérleti alany. Azon sose töprengett el, miért szerez neki örömet mások szenvedése. Mivel tudta, hogy örömet szerez, mindig kereste az alkalmat, hogy kiélvezhesse.

– Ezt a hajót, mivel idegen és nem portugál, hanem kalózok tulajdona, ezennel rakományával együtt elkobzom – jelentette ki. – Elrendelem, hogy a kalózokat kivétel nélkül... – Megdöbbenésében látva maradt a szája: a kalózok vezére hirtelen nekiugrott a papnak, letépte övéről a fakesztet, darabokra törte és a földre dobta, azután nagyon hangosan kiáltott valamit. Majd pedig váratlanul letérdelt, és mélyen meghajolt. Az örök felemelt karral előreugrottak.

– Állj! Ne öljétek meg! – Jabut egészen elképesztette ez a

szemtelenység. Hogy valaki ilyen modortalanul merészeljen viselkedni előtte! – Ezek a barbárok elképesztők!

– Igen – felelte Omi, aki szintén megzavarodott a váratlan fejleményektől.

A pap térdelve nézte a feszület darabjait. Reszkető keze kinyúlt, és felszedte a meggyalázott szimbólumot. Halk, szinte szelíd hangon mondott valamit a kalóznak. Szemét behunyva összeillesztette ujjai hegyét, és mormolni kezdett. A kalózvezér mozdulatlanul nézett az emelvényre, világoskék szeme meg se rezzent: akár egy kandúr egerekből álló legénysége előtt.

– Omi-szan – mondta Jabu –, előbb megnézem a hajót. Aztán kezdhetjük. Az első az a vörös hajú legyen a sor végén, az az apró termetű.

Omi odahajolt hozzá, és halkra fogta izgatott hangját.

– Kérlek, bocsáss meg, uram, de ez váratlan fejlemény. Ilyesmi nem történt azóta, hogy a portugálok megérkeztek hozzánk. Nem szent jelvényük-e a feszület? Nem viseltetnek-e mindig tisztelettel papjaik iránt? Nem hajtanak-e térdet előttük a nyílt utcán is? Akárcsak a mi keresztényeink? Nincs-e a papoknak teljes hatalma fölöttük?

– Térj a tárgyra.

– Mindnyájan gyűlöljük a portugálokat, uram. Csak a japán keresztények nem gyűlölnek őket, ne? Lehet, hogy ezek a barbárok többet érnek nekünk élve, mint halva.

– Hogy érted ezt?

– Ők különlegesek. Keresztényellenesek! Egy bölcs ember kihasználhatná a gyűlöletüket, a vallástalanságukat. A tieid, azt teszel velük, amit akarsz. Ne?

Igen. És én meg akarom kínozni őket, gondolta Jabu. Igen, de ezt bármikor megtehetem. Hallgatnom kell Omira. Jó tanácsadó. De bízhatom-e benne ezek után? Van valami titkos oka, hogy ezt ajánlja? Gondolkodj.

– Ikava Dzsikkju is keresztény – folytatta unokaöccse, megnevezve Jabu gyűlölt ellenségét, Isido rokonát és szövetségesét, akinek birtoka nyugatról határos volt Jabuéval. – Ez a koszos pap nem nála lakik-e? Ezek a barbárok kulcsot adhatnának neked Ikava tartományához. Talán Isidóéhoz... sőt, ki tudja, még Toranaga úréhoz is – súgta Omi.

Jabu Omi arcát fürkészte, próbálta kitalálni, mi megy végbe a fejében. Aztán a hajóra tévedt a tekintete. Most már nem kételkedett benne, hogy az istenek küldték. Csakhogy ajándékként-e vagy átoknak?

Klánja biztonságának érdekében elhalasztotta az élvezetet. Egyetértek. De legelőször is törd meg ezeket a kalózokat. Tanítsd őket egy kis jó modorra. Különösen őt.

– Jóságos Krisztusom! – motyogta Vinck.

– Imádkozzunk inkább – mondta van Nekk.

– Most imádkoztunk.

– Imádkozzunk még egyszer. Úristen, de elkegne most egy kis pálinka!

Egy mély veremben zsúfolták össze őket, ahol a halászok a szárított halat tárolták. A szamurájok kiterelték őket a térről, lekergették a létrán, és rájuk zárták az ajtót. A verem öt lépés hosszú, öt lépés széles és négy lépés mély volt, földpadlattal és földfalakkal. A mennyezet deszkákból állt, azokon egy láb vastag földréteg és egy csapóajtó.

– Szállj le a lábamról, te pávián!

– Kuss, fatökű! – vágott vissza Pieterzoon. – Hé, Vinck, menj már odébb, te fogatlan vén marha, több helyed van, mint bárkinek! Az istenit, de jólesne egy kis hideg sör! Menj már odébb!

– Nem tudok, Pieterzoon. Jobban össze vagyunk szorulva, mint egy szűz segge.

– A flottaparancsnok, az foglalja el az összes helyet. Lökjétek oldalba. Ébressze föl valaki! – morgott Maetsukker.

– Mi? Mi bajotok? Hagyjatok békén. Mi történt? Beteg vagyok, feküdnöm kell. Hol vagyunk?

– Hagyjatok békén. Beteg. Maetsukker, kelj föl, az anyád istenit! – Vinck dühösen felrántotta Maetsukkert, és nekilökte a falnak. Nem volt annyi hely, hogy mindnyájan egyszerre lefeküdjenek vagy akár csak kényelmesen üljenek. Paulus Spillbergen, a flottaparancsnok a csapóajtó alatt hevert, ahol a legfrissebb volt a levegő, fejét összehajtogatott köpenyével polcolták fel. Blackthorne az egyik sarokban támasztotta a falat, és a szemét le nem vette a csapóajtóról. A legénység békén hagyta és kikerülte, mert

mindnyájan jól ismerték ezt a hangulatát, és tudták, hogy a csendes külső alatt kirobbanni kész erő és vadság lappang.

Maetsukker elvesztette a türelmét, és öklével Vinck ágyékába vágott.

– Hagyj békén, mert agyonváglok, te nyomorult!

Vinck nekiugrott, de Blackthorne megragadta őket, és a falhoz csapta a fejüket.

– Mindenki fogja be a pofáját – mondta halkán. Engedelmeskedtek.

– Három részre fogunk oszolni. Egyik rész alszik, másik ül, a harmadik áll. Spillbergen addig fekszik, amíg meg nem gyógyul. Az a sarok lesz a latrina. – Csoportokra osztotta őket, és amikor elrendeződtek, mindenki kényelmesebben érezte magát.

Ki kell törnünk innen egy napon belül, különben végleg legyengülünk, gondolta Blackthorne. Amikor visszateszik a létrát, hogy vizet vagy ennivalót adjanak. Talán ma este vagy holnap este. Miért zártak bennünket ide? Nem jelentünk veszélyt a számukra. Segíthetnénk a daimjónak. Meg fogja-e érteni? Csak így hozhattam a tudomására, hogy igazi ellenségünknek a papot tekintjük. A pap megértette.

„Isten lehet, hogy megbocsátja ezt a szentségtörést, de én nem – mondta csendesen Sebastio atya. – Addig nem nyugszom, amíg a bennetek lakozó gonosszal együtt el nem pusztítlak mindnyájatokat.” Verejték csörgött az arcán és az állán. Szórakozottan letörölte, füle a veremre volt hangolva, akárcsak alvás vagy pihenés közben meg akarta hallani a veszélyt, mielőtt bekövetkezik.

Ki kell innen törnünk, el kell foglalnunk a hajót. Vajon mit csinál most Felicity? És a gyerekek? Lássuk csak, Tudor hétéves, Lisbeth... Egy éve, tizenegy hónapja és hat napja futottunk ki Amszterdamból, ehhez még hozzá kell adni harminchét napot, ennyibe telt, amíg felszerelkeztem és Chathamból Amszterdamba értem, azután még tizenegy napot, ennyi idős volt, amikor Chathamból elindultam. Pontosan ennyi tehát a kora... ha nem történt baj. Miért történt volna? Felicity főz, vigyáz rájuk, takarít és gügyög velük, ők pedig felnőnek, és éppen olyan erősek és bátrak lesznek, mint az anyjuk. De szép is lesz újra otthon, együtt sétálni velük a parton, az erdőkben és ligetekben... a gyönyörű Angliában.

Az évek során megtanulta, hogy úgy gondoljon rájuk, mint

szereplőkre egy színdarabban, emberekre, akiket szeret és akikért a vérét ontja egy végtelen színdarabban. Másként elviselhetetlen lett volna a távollét fájdalma. Meg tudta volna számolni, hány napot töltött otthon a tizenegy esztendei házasságból. Keveset, gondolta, nagyon keveset. „Nehéz élet ez egy asszonymak, Felicity” – mondta még hajdanán. „Az asszony élete sose könnyű” – felelte Felicity. Tizenhét éves volt akkor, magas termetű, hosszú hajú, érzé...

Füle veszélyt sejtett.

Az emberek ültek, a falnak támaszkodtak vagy aludni próbáltak. Vinck és Pieterzoon, a két jó barát, halkán beszélgetett. Van Nekk és a többiek a semmibe bámultak. Spillbergen az álom és az ébrenlét határán vergődött. Blackthorne úgy látta, jobb erőben van, mint ahogy sejteti engedi.

Amint meghallották a fejük felett döngő lépteket, hirtelen csend lett. A léptek elhaltak. Halk, nyers szavak azon a furcsa nyelven. Blackthorne felismerni vélte a szamuráj hangját. Hogy is hívják... Omi-szan? Igen, ez a neve... de nem volt biztos benne. A hangok abbamaradtak, és a léptek eltávolodtak.

– Mit gondolsz, kapunk enni, navigátor? – kérdezte Sonk.

– Kapunk.

– De jólesne egy kis hideg sör, istenem – sóhajtott fel Pieterzoon.

– Kuss – mordult rá Vinck. – Annyit emlegeted, hogy már nyelni se tud az ember.

Blackthorne érezte, hogy az inge csupa verejték. És bűzlik. Úristen, de jó lenne megfürödni, gondolta, és emlékezően elmosolyodott.

Mura és a többiek becipelték abba a meleg szobába, és lefektették egy kőpadra. A tagjai még mindig bénák voltak, alig tudta mozgatni őket. A három nő vetkőztetni kezdte, és ahányszor csak ellen akart állni, valamelyik férfi megnyomott egy ideget, és ő mozdulni se bírt, hiába dühöngött és átkozódott, túrnie kellett, hogy meztelenre vetkőztessék. Nem a pucérságát szégyellte a nők előtt, csak hát az ember rendszerint egyedül vetkőzik és úgy, hogy senki se lássa: ez a szokás. Nem akarta, hogy bárki levetkőztesse, főleg nem, hogy ezek a civilizálatlan bennszülöttek tegyék. De hogy ráadásul nyilvánosan vetkeztessék le, akár egy magatehetetlen csecsemőt, és mindenhol megmossák azzal a meleg, sikamlós, illatosított vízzel s közben mosolyogva csacsogjanak körülötte, amíg ő a hátán

fekszik kiterítve... ez már sok volt a jóból. Ráadásul a tagja is felmeredt, hiába nem akarta, s egyre kínosabb lett a helyzet... ő így gondolta, de a nők szemlátomást nem. Kerekre nyílt szemmel nézték, és ő elpirult. Uram, Jézus, még hogy én pirulok... ez lehetetlen! Márpedig elpirult, és ettől mintha még jobban megnőtt volna, az öregasszony álmélkodva csapta össze a tenyerét, mondott valamit, a többiek bólogattak, az öregasszony hitetlenkedve rázta a fejét, újra mondott valamit, mire még szaporábban bólogattak.

Mura halálos komolysággal megszólalt: „Kapitány-szan, anyaszan köszöni, élete legszebb napja, boldogan halni meg!” Mindnyájan egyszerre hajoltak meg előtte, és Blackthorne rájött, milyen nevetséges az egész, és hangos hahotára fakadt. Megdöböntek, de aztán ők is nevetni kezdtek, a nevetés kivette belőle a maradék erőt, mire a vénasszony elszontyolodott és ezt meg is mondta, és Blackthorne-nak ettől megint nevetnie kellett, és ők megint vele nevettek. Azután vigyázva beleeresztették a mély víz hatalmas forróságába, s amikor már nem bírta tovább és levegőért kapkodott, újra lefektették a padra. A nők megszártították, és bejött egy vak öregember. Blackthorne nem tudta, mi az a masszázs. Először le akarta rázni a testét nyomkodó ujjakat, de varázsuk erőt vett rajta, és hamarosan már szinte dorombolt, amint az ujjak megtalálták a csomókat, és szerteküldték bőre, izmai és inai alatt a vért, a csodálatos elixírt.

Aztán – elgyengülve, szinte félálomban – ágyba fektették, és a lány bebújt melléje. Türelmes volt vele, hagyta, hogy aludjon, s amikor az ereje visszatért, Blackthorne a magáévá tette, szelíden, vigyázva, pedig olyan régen volt része ilyesmiben.

Nem kérdezte a lány nevét, aki reggelre, amikor Mura rémulten és nagyon idegesen kihúzta őt az ágyból, már el is tűnt.

Blackthorne felsóhajtott. Csodálatos az élet, gondolta.

A veremben Spillbergen megint zsémbelt, Maetsukker a fejét fogta és nyöszörgött, nem a fájdalomtól, hanem félelmében, Croocq, a hajósinas az összeomlás határán volt, Jan Roper pedig azt mondta:

– Nem tudom, mi mosolyogni való van ezen, navigátor.

– Menj a pokolba.

– Megbocsáss, navigátor – hozakodott elő óvatosan van Nekk azzal, ami mindnyájukat foglalkoztatta –, nem volt valami bölcs dolog

nekiesni a papnak az előtt a sárga bőrű vadbarom előtt.

Szavait általános, noha óvatos helyeslés kísérte.

– Ezért dugtak bennünket ebbe a mocskos lyukba.

Van Nekk ügyelt rá, hogy ne menjen Blackthorne közelébe.

– Pedig csak a porba kellett volna nyomnod az orrod őurasága előtt, attól úgy megjámborodnak, akár a kezes bárányok.

Várta a választ, de Blackthorne szó nélkül visszafordult a csapóajtóhoz. A nyugtalanság egyre nőtt.

Paulus Spillbergen kínlódva feltámaszkodott az egyik könyökén.

– Miről beszélsz, Baccus?

Van Nekk odament hozzá, és mesélt neki a papról meg a feszületről, elmondta, mi történt és hogy kerültek a verembe.

– Ez szerintem is veszélyes cselekedet volt, főnavigátor – jelentette ki Spillbergen. – Igen... hibáztál... adjatok egy kis vizet. A jezsuiták mostantól nem hagynak békét nekünk.

– Ki kellett volna tekerned a nyakát, navigátor. A jezsuiták különben sem hagynának békén bennünket – szólalt meg Jan Roper.

– Mocskos tetvek ők, mi pedig Isten büntetéseként kerültünk ebbe a bűzös lyukba.

– Ostobaság, Roper – mondta Spillbergen. – Azért vagyunk itt...

– Isten büntetése van rajtunk! Santa Magdellana minden templomát fel kellett volna gyűjtanunk, nem csak azt a kettőt. A Sátán pöcegödrei azok egytől egyig!

Spillbergen erőtlen mozdulattal csapott egy légy után.

– A spanyol csapatok egyesülni készültek, tizenöten jutottak volna minden emberünkre. Adjatok vizet! Kiraboltuk a várost, zsákmányra tettünk szert, belenyomtuk az orrukat a porba. Ha ott maradunk, elpusztultunk volna. Az isten szerelmére, adjon már valaki egy kis vizet! Mindnyájunkat megöltek volna, ha nem vonulunk...

– Mit számít az, ha Istennek tetsző cselekedeteket hajtunk végre? Cserbenhagytuk Őt, ez az igazság.

– Lehet, hogy itt is szolgálhatjuk majd – vetette közbe csitítólag van Nekk, mert Roper bigottsága ellenére derék ember volt, ügyes kalmár és ráadásul üzlettársának a fia. – Felhívjuk a bennszülöttek figyelmét a pápisták eltévelyedtségére. Megtérítjük őket az egy igaz hitre.

– Úgy van – mondta Spillbergen. Még gyenge volt, de már érezte,

hogy kezd visszatérni az ereje. – Ki kellett volna kérned Baccus véleményét, főnavigátor. Elvégre ő a kereskedők vezetője. Nagyon ért a vadakkal való tárgyaláshoz. Hányszor mondjam még, hogy adjatok vizet?

– Nincs vizünk, Paulus – felelte komoran van Nekk. – Nem adtak se élelmet, se vizet. Még egy küblink sincs, amibe hugyozzunk.

– Hát kérjétek! És vizet is! Úristen, de szomjas vagyok! Kérjétek vizet! Te ott!

– Én? – kérdezte Vinck.

– Igen. Te!

Vinck Blackthorne-ra nézett, de Blackthorne ügyet se vetett rá, a csapóajtót figyelte. Vinck odaállt a nyílás alá, és elkiáltotta magát.

– Hé! Ti odafönn! Adjatok vizet, ti átkozottak! Élelmet és vizet akarunk!

Válasz nem érkezett. Újra felkiáltott. Semmi válasz. A többiek is bekapcsolódtak a kiabálásba, Blackthorne-t kivéve. Hangjukba belevegyült a pánik, a zsúfolt lyuk által kiváltott émelygés – nemsokára úgy üvöltöttek, akár a farkasok.

A csapóajtó kinyílt. Omi nézett le rájuk. Mellette Mura térdelt. És a pap.

– Vizet! És élelmet, az istenért! Eresszetek ki innen! – Újrakezdődött az ordítózás.

Omi intett Murának, aki biccentett és távozott. Hamarosan egy halásztársával tért vissza, egy hordót cipeltek. Tartalmát – rothadásnak indult halhulladékot és tengervizet – a foglyok fejére zúdították.

Az emberek szétugrottak, de nem mindnyájan kerülhették el a mocskot. Spillbergen fuldoklott. Voltak, akik elcsúsztak, ezeket megtaposták. Blackthorne nem mozdult ki a sarokból. Gyűlölködve nézte Omit.

Omi beszélni kezdett. Ijedt csönd támadt, amelyet csak a köhögés és Spillbergen öklendezése szakított néha félbe. Amikor Omi befejezte, a pap idegesen odalépett a nyílás széléhez.

– Kaszigi Omi a következőket parancsolja: azonnal kezdjétek el tisztességes emberi lények módjára viselkedni. Többé lármát ne csapjatok. Ha lármáztok, legközelebb öt hordó tartalmát öntik a verembe, aztán tízét, aztán húszét. Élelmet és vizet napjában

kétszer kaptok. Ha megtanultok viselkedni, feljöhettek az emberek világába. Jabu úr kegyesen megkíméli az életeteket, feltéve, ha hűséges szolgálói lesztek. Egyikteknek azonban meg kell halnia. Napnyugtakor. Ti döntsétek el, hogy ki legyen az. De téged – mutatott Blackthorne-ra –, téged nem választhatnak. – A pap zavartan meghajolt a szamuráj felé, és hátralépett.

Omi lenézett a gödörbe. Láta Blackthorne tekintetét, és megérezte a belőle áradó gyűlöletet. Nem lesz könnyű megtörni, gondolta. Nem baj. Van időnk.

A csapóajtó bezáródott.

Harmadik fejezet

Jabu sosem volt még ilyen elégedett és magabiztos, mint most, hogy a forró fürdőben hevert. A hajó feltárta előtte gazdagságát, s ez a gazdagság olyan hatalommal kecsegtette, amelyenről eddig álmodni sem mert.

„Holnap rakjatok ki mindent a partra – mondta. – A muskétákat csomagoljátok vissza a ládába. Takarjátok be őket álcázóhálóval vagy zsákokkal.”

Ötszáz muskéta, gondolta ujjongva. És több puska golyó, mint amennyi Toranaga Nyolc Tartományában található. Húsz ágyú, ötezer ágyúgolyó és rengeteg muníció. Gyújtónyilak ládászámra. A legjobb európai minőség. „Mura, állíts ki teherhordókat. Igurasi-szan, az összes fegyvert, beleértve az ágyúkat is, szállítsátok át azonnal és titokban misimai várkastélyomba. A műveletért te felelsz.”

„Igenis, uram.” Ők is lenn voltak vele együtt a hajó rakterében, és értetlenül meredtek rá: Igurasi, a magas, hajlékony, félszemű férfi, legfőbb csatlósa; Zukimoto, a szállásmestere; a tíz izzadt falusi, akik Mura felügyelete mellett a ládákat kinyitották, és személyi testőrsége, a négy szamuráj. Tudta, hogy nem értik az örömét s hogy miért kell titokzatoskodni. Remek, gondolta.

Amikor 1542-ben felfedezték Japánt, a portugálok muskétákat és lőport hoztak magukkal. Másfél év múlva már a japánok is gyártották. A minőség persze nem volt európai szintű, de ez nem számított, mert a puskákat merő újdonságnak tekintették, és sokáig csak vadászatra használták – sőt, az íjjal pontosabban tudtak lőni.

Ami azonban ennél is fontosabb: Japánban a hadakozás majdhogynem rituális szertartás volt, egyéni párbaj, amelynek szent fegyvere a kard. A muskéták használatát gyávaságnak, becstelenségnek tartották, mert teljes mértékben ellentmondott a szamuráj erkölcs kódexnek, a busidó-nak, a harcos útjának, amely arra kötelezte a szamurájt, hogy becsülettel harcoljon, becsülettel éljen és becsülettel haljon meg; örök és feltétlen hűséggel viseltessék hűbérura iránt; ne féljen a haláltól, sőt, keresse is azt, miközben szolgál; legyen büszke a nevére, és tartsa meg makulátlannak.

Jabunak évek óta volt egy titkos elmélete. Végre, gondolta ujjongva, végre megvalósíthatja, átültetheti a gyakorlatba: ötszáz válogatott szamuráj, muskétákkal felfegyverezve és egységként kiképezve tizenkétezer fős hagyományos serege élén, megtámogatva húsz ágyúval, amelyeket szintén egységként kiképzett elit katonák kezelnek. Új stratégia az új korban! A küszöbönálló háború sorsát a lőfegyverek döntik el!

Hát a busidó? – kérdezték folyton az ősök szellemei.

Mi van a busidóval? – kérdezett vissza Jabu.

Feleletet sohasem kapott.

Legvadabb álmaiban sem képzelte, hogy egyszer majd ötszáz puska áll a rendelkezésére. Most azonban ingyen megkapta őket, és csak ő ismeri a használatukat. De kinek az oldalán lépjen fel velük? Toranagáén? Isidóén? Vagy talán várjon... hogy ő legyen a végső győztes?

„Igurasi-szan. Csak éjszaka utazhattok, sziklaszilárd fedezet mellett.”

„Igenis, uram.”

„A dolognak titokban kell maradnia, Mura, különben az egész falut kiirtom.”

„Hallgatni fogunk, uram. A falum nevében beszélek. Az útért és a többi faluért nem vállalhatok felelősséget. Ki tudja, hol nem bujkálnak kémek? De mi semmit sem fogunk továbbadni.”

Jabu ezután a hajó pánceletermébe ment. Amit ott talált, az nyilván hadizsákmány volt: ezüst- és aranyedények, kupák, kandeláberek, ékszerek, díszes keretű vallásos festmények. Egy ládában aranyszálakkal átszőtt, színes kövekkel kihányt női ruhák feküdtek összehajtogatva.

„Az ezüstöt és az aranyat rúdca öntetem és elhelyezem a kincstárban” – mondta Zukimoto. Pedáns, negyven-egynéhány éves kis ember volt, nem tartozott a szamurájok kasztjához. Évekkel azelőtt a harcos buddhista rendek egyikében szolgált, de a taikó a többi militáns szerzetesrenddel együtt az övét is eltiporta, mivel nem akarták abszolút fennhatóságát elismerni. Zukimoto némi vesztegetéssel megmenekült a korai haláltól, és házaló lett, később pedig kis tételben rizzsel kereskedett. Tíz éve állt be Jabu hadtápszolgálatához, és hamarosan nélkülözhetetlenné vált. „Ami pedig a ruhákat illeti, az aranyfonalak és a kövek értékesek lehetnek. Ha megengeded, összecsomagoltatom, és azzal együtt, amit még össze tudok szedni, Nagaszakiba küldöm.” Nagaszaki kikötője volt a portugálok törvényes tartózkodási helye és fő piaca. „A barbárok szép árat adnak ezekért az apróságokért.”

„Rendben van. Hát azok a bálák a másik raktérben?”

„Valami súlyos vásznat tartalmaznak. Semmire se tudnánk használni őket, uram, piaci értékük pedig egyáltalán nincs. De ennek bizonyára örülni fogsz.” Zukimoto kinyitotta a páncélládát.

A láda húszezer vert ezüstérmét tartalmazott. Spanyol dublont. A legjobb minőségűt.

Jabu mocoogni kezdett a fürdőben. A kis fehér kendővel letörölte arcáról és nyakáról a verejtéket, és még mélyebbre merült a forró, illatosított vízbe. Három nappal ezelőtt, gondolta, ha egy jó azt mondja, mindez bekövetkezik, kitepted volna a nyelvét az arcátlan hazudozónak.

Három nappal ezelőtt még Toranaga fővárosában, Jedóban volt. Napszálltakor kapta meg Omi üzenetét. Tudta, hogy a hajót azonnal át kell vizsgálnia, de Toranaga még mindig nem jött vissza Oszakából, ahol utoljára nézett szembe Isido tábornokkal, távolléte idejére pedig meghívta Jabut és az összes szövetséges szomszéd daimjót, hogy székhelyén várják be hazatérését. A meghívást nem utasíthatták vissza veszélytelenül. Jabu tudta, hogy ő és a többi független daimjó meg a családjuk Toranaga biztonságát vannak hivatva szolgálni, s noha a szót természetesen senki sem ejti ki, tulajdonképpen túsul tartják őket, amíg Toranaga vissza nem tér Oszaka bevehetetlen, ellenséges erődjéből. Toranaga volt a Régenstanács elnöke, amelyet a taikó halálos ágyán jelölt ki, hogy

igazgassa a birodalmat hétéves fia, Jaemon nagykorúságáig. A Tanács öt régensből állt, valahányan előkelő daimjók, de valódi hatalma csak Toranagának és Isidónak volt.

Jabu gondosan mérlegelte az Andzsiróba való elutazás melletti érveket és a velejáró kockázatot, valamint azokat az okokat, amelyek a helyben maradás mellett szóltak. Azután magához rendelte feleségét és kedvenc ágyasát. Az ágyas a törvényes szerető tisztét töltötte be. Egy férfinak akárhány ágyasa lehetett, de felesége egyszerre csak egy.

„Unokaöcsém, Omi titokban megüzente, hogy egy barbár hajó vetődött partra Andzsirónál.”

„Egy Fekete Hajó?” – kérdezte izgatottan a felesége. Fekete Hajóknak azokat a hatalmas, mesés kincsekkel megrakott kereskedőhajókat nevezték, amelyek a monszun szelek segítségével évenként megtették az utat Nagaszaki és Macau portugál kikötője között, mely utóbbi csaknem ezer mérföldre volt délre, a kínai szárazföldön.

„Nem, de így is sokat érhet. Azonnal útnak indulok. Mindenkinek azt fogod mondani, hogy megbetegedtem, és nem szabad zavarni. Öt nap múlva itt leszek.”

„Ez rettentően veszélyes – figyelmeztette a felesége. – Toranaga úr határozottan megparancsolta, hogy maradjunk itt. Biztosan újra ki fog egyezni Isidóval, és túlságosan nagy hatalmú ahhoz, hogy büntetlenül megsérthessük. Nem szavatolhatjuk, hogy elutazásod rejtve marad, uram... kémek vannak mindenütt. Ha Toranaga megérkezik, és nem talál itt, félreérti távollétedet. Ellenségeid gonosz gondolatokat ültetnek el a fejében.”

„Igen – tette hozzá az ágyas. – Bocsáss meg, de hallgatnod kell az úrnőre. Igaza van. Toranaga úr sosem fogja elhinni, hogy csak azért voltál engedetlen, mert meg akartál nézni egy barbár hajót. Kérlek, küldj helyetted valaki mást.”

„De ez nem közönséges barbár hajó. Nem portugál. Hallgassatok ide. Omi-szan szerint egy másik országból való. Ezek az emberek más hangzású nyelvet beszélnek, és kék szemük van meg aranyhajuk.”

„Omi-szan megőrült. Vagy túl sok szakét ivott” – mondta a felesége.

„Ez a dolog fontosabb annál, hogysem tréfálkozz rajta.”

Felesége meghajolt és bocsánatot kért; kijelentette, hogy igaza van, amiért megrója, de a megjegyzést ő nem tréfának szánta. Alacsony, sovány asszony volt, tíz évvel idősebb Jabunál, nyolc esztendőn keresztül évenként egy gyermekkel ajándékozta meg férjét, míg végül kiszáradt a méhe. A gyermekek közül öt fiú volt. Hárman hősi halált haltak a Kína elleni háborúban, egy buddhista szerzetesnek állt, az utolsót azonban, aki most volt tizenkilenc éves, Jabu megvetette.

Felesége, Juriko úrnő volt az egyetlen asszony, akitől félt, az egyetlen – elhalt anyját nem számítva –, akit sokra tartott, és Juriko selyemkorbáccsal uralkodott a házában.

„Kérlek, bocsáss meg – mondta Juriko. – Megvizsgálta Omi-szan a rakományt?”

„Nem, Juriko-szan. Azt üzeni, hogy lepecsételte a hajót, mivel olyan szokatlan. Nem portugál hajó sohasem járt még erre, ne? Ráadásul hadihajó, mint mondja. Húsz ágyú van a fedélzetén.”

„Á! Akkor valakinek azonnal útra kell kelni.”

„Én magam megyek.”

„Kérlek, gondold meg. Küldd Mizunót. Fivéred bölcs és ügyes. Könyörgök, maradj itt.”

„Mizuno gyenge és megbízhatatlan.”

„Akkor parancsold meg neki, hogy kövessen el szeppukut!” – mondta dühösen a felesége. A szeppuku – néha harakirinek is nevezték –, vagyis az önkibelezéssel végrehajtott rituális öngyilkosság volt az egyetlen lehetőség, amellyel egy szamuráj jóvátehetette a bűnt, a szégyent vagy a bectelen viselkedést, de ehhez csakis a szamuráj kaszt folyamodhatott. Minden szamurájt – a nőket is – gyerekkorától fogva úgy neveltek, hogy pontosan végre tudja hajtani a szeppukut, vagy részt tudjon venni benne mint segéd. A nők úgy követték el, hogy kést döftek a nyakukba.

„Később, nem most.” – felelte Jabu.

„Akkor küldd Zukimotót. Benne igazán megbízhatasz.”

„Ha Toranaga nem rendelte volna el, hogy minden feleség és ágyas itt maradjon, téged küldenélek. Ez azonban túlságosan kockázatos volna. Nekem kell mennem. Nincs más választásom. Azt mondod, Juriko-szan, hogy kincstárunk üres. Azt mondod, nincs többé hitelünk azoknál a mocskos uzsorásoknál. Zukimoto szerint a

legvégső adót is kisajtoltuk a parasztokból. Márpedig nekem még több ló, fegyver és szamuráj kell. A hajóban talán megilem a rávalót.”

„Toranaga úr parancsa egyértelmű volt, uram. Ha visszajön, és nem talál itt...”

„Igen. Ha visszajön, úrnóm. Szerintem egyenesen belesétált a csapdába. Isido úrnak nyolcvanezer szamurája van az oszakai várban és a környékén. Toranaga bolond módra cselekedett, amikor néhány száz emberrel ment oda.”

„Ravaszabb ő annál, hogy szükségtelen kockázatokat vállaljon” – mondta Juriko.

„Én Isido helyében azonnal megölném.”

„Igen – felelte Juriko. – Csakhogy az Örökös anyja tús Jedóban mindaddig, amíg Toranaga vissza nem tér. Isido tábornok úr egy ujjal sem mer Toranagához nyúlni, amíg az Örökös anyja újra Ószakában nem lesz.”

„Én akkor is megölném. Mit számít, hogy Ocsiba úrnő él-e, hal-e? Az Örökös biztonságban van Ószakában. Ha Toranaga meghal, az utódlásnak semmi akadályja. Egyedül Toranaga jelent veszélyt a gyermekre, ő az egyetlen, aki a Régenstanács kihasználásával bitorolhatja a taikó hatalmát és megöletheti a fiút.”

„Kérlek, bocsáss meg, uram, de lehet, hogy Isido tábornok úr magához láncolja a másik három régenst, kiveti Toranagát a Tanácsból, és akkor Toranagának vége, ne?” – mondta az ágyas.

„De igen, Isido megtenné, ha tudná, csakhogy szerintem, legalábbis egyelőre, nem tudja. És Toranaga sem. A taikó nagyon okosan választotta ki az öt régenst. Annyira gyűlölik egymást, hogy szinte semmiben sem képesek megegyezni. – Mielőtt a hatalmat átvette volna, az öt nagy hatalmú daimjó nyilvánosan örök hűséget esküdött a haldokló taikónak, fiának és nemzetségének. És arra is nyilvános, szent esküt tettek, hogy a Tanács egységesen fog uralkodni, és érintetlenül adja át a birodalmat Jaemonnak, amikor betölti tizenötödik évét. – Az egységes uralkodás kötelezettsége azt jelenti, hogy Jaemon nagykorúságáig semmi sem fog változni.”

„De eljön majd az idő, uram, amikor négy régens – féltékenységből, félelemből vagy nagyravágyásból – egyesül az ötödik ellen, ne? És négyen már félre tudják magyarázni a taikó rendeletét annyira, hogy

háborút kezdhessenek, ne?”

„De igen. Csakhogy az kis háború lesz, úrnőm, és az egyet mindig le fogják győzni, birtokait a győztesek felosztják egymás közt, azután új ötödik régenst választanak a régi helyébe, majd újra négy száll szembe az eggyel, azt újra leverik... ahogy a taikó előre látta. Az én gondom azonban az, hogy ki ellen egyesülnek most – Isido vagy Toranaga ellen.”

„Toranagát fogják elszigetelni.”

„Miért?”

„A többiek félnek tőle, mert tudják, hogy titokban sógun akar lenni, hiába tagadja.”

A sógun volt a legnagyobb méltóság, amelyet halandó Japánban elérhetett. A sógun szó azt jelenti: Legfőbb Hadúr. Egyszerre csak egy daimjó birtokolhatta ezt a címet, és csakis Ő Császári Felsője, az Uralkodó, a Menny Dicsőséges Fia adományozhatta, aki Kjótóban élt, elszigetelve, a Császári Családok körében.

A sóguni kinevezés teljhatalommal járt: a császári pecséttel és mandátummal. Igazában a sógun uralkodott a császár nevében.

Minden hatalom a császártól eredt, mert ő az istenek leszármazottja volt. Ezért az a daimjó, aki szembeszállt a sógunnal, pártütőnek számított, földjeit elkobozták, őt magát pedig száműzték.

A császárt istenként tisztelték, mert egyenes ági leszármazottja volt a Napistennőnek, Amateraszu Ómikarninak, Izanagi és Izanami istenek gyermekének, akik a mennyboltból hozták létre és alakították ki a japán szigeteket. A császár isteni jogánál fogva birtokolta az egész országot, és mindenki feltétlen engedelmességgel tartozott neki. A valódi hatalom azonban már több mint hat évszázada a trón háta mögött tanyázott.

Hat évszázaddal azelőtt szakadás következett be: a három ellenséges, féluralkodói szamurájcsalád, a Minovara, a Fudzsimoto és a Takasima közül kettő két különböző trónkövetelő mellé állt, és polgárháborúba taszította a birodalmat. Hatvan esztendőnek kellett eltelnie, mire a Minovarák erőt vettek a Takasimákon, a Fudzsimoto család azonban semleges maradt, és kivárta az idejét.

Ettől kezdve a hatalmukra féltékenyen vigyázó Minovara sógunok uralkodtak a birodalmon, sógunátusukat örökletesnek nyilvánították, és lányaikat beházasították a császári ágba. Az uralkodó és az

egész császári udvar teljesen el volt szigetelve a kis Kijótói enklávét falakkal körülvett palotáiban és kertjeiben, többnyire nyomorúságos anyagi körülmények között éltek, és tevékenységük mindössze arra korlátozódott, hogy hódoljanak a szótónak, az ősi, animista japán vallásnak, és olyan intellektuális szórakozásokkal mulattassák magukat, mint a tusrajz, a festészet, a filozófia és a költészet.

A Menny Fiajának udvarán könnyű volt uralkodni, mert hiába birtokolta az egész országot jövedelme nem volt. Csak a daimjóknak, a samurájoknak volt jövedelme és adószedési joga. Így eshetett meg, hogy habár a császári udvar minden tagja felette állt rangban az összes samurájnak, mégis azon a kegydíjon kellett tengődniük, amelyet a sógun, a kvampaku – a polgári főtanácsadó – vagy az épp hatalmon levő katonai csoport szeszélye juttatott nekik. Ezek a kegydíjak ritkán voltak bőkezűek. A császároknak néha élelmet kellett kunyerálniuk cserébe az aláírásukért. Sokszor előfordult, hogy nem volt elegendő pénz a koronázáshoz.

Végül a Minovara sógunok elvesztették hatalmukat, és a címet hol a Takasimák, hol a Fudzsimotók örökölték. A polgárháborúk évszázadokon keresztül folytatódtak, és a császár egyre inkább annak a daimjónak a kreatúrája lett, aki elég erős volt hozzá, hogy elfoglalja Kijótót. Abban a pillanatban, hogy az uralmon levő sógunt és családját lemészárolta, Kijóto új meghódítója – feltéve, hogy Minovara, Takasima vagy Fudzsimoto volt – alázatosan hűséget esküdött a trónnak, és megkérte a bábcaszt, ruházza rá a sógun megüresedett tisztét. Majd pedig, akár csak elődei, igyekezett kiterjeszteni hatalmát Kijótóból az egész országra, amíg őt is el nem nyelte a következő. A császárok a sógun szeszélyének megfelelően házasodtak, mondtak le és léptek trónra. A császári jogutódlás azonban szent volt és sérthetetlen.

A sógun tehát mindig teljhatalommal rendelkezett. Amíg meg nem buktatták.

Az évszázadok során sokat megbuktattak, és a birodalom egyre kisebb frakciókra szakadt. A legutóbbi száz évben egyetlen daimjó sem bizonyult olyan erősnek, hogy megszerezze a sóguni címet. Tizenkét esztendővel ezelőtt Nakamura, a parasztgenerális ragadta magához a hatalmat, s a jelenlegi császártól, Go-Nidzsótól meg is kapta a mandátumot – sógun azonban sohasem lehetett belőle,

bármennyire is szerette volna, mivel parasztnak született. Be kellett érnie a kvampaku, vagyis főtanácsadó sokkal kisebb polgári rangjával, majd, amikor csecsemő fia, Jaemon javára erről lemondott, a taikó címmel. A történelmi szokásjog szerint csakis a szerteágazó, ősi, félisteni eredetű Minovara, Takasima és Fudzsimoto családok leszármazottait illette meg a sóguni rang.

Toranaga a Minovarától származott. Jabu a Takasimák egyik homályos oldalágához tudta visszavezetni magát, de ez is elégséges kapcsolat lett volna ahhoz, hogy a Legfőbb Hadúr címet elnyerje.

„Í, úrnőm – mondta Jabu –, hát persze hogy sógun akar lenni Toranaga, de sohasem fogja ezt elérni. A többi régens megveti és fél tőle. El fogják szigetelni, ahogy a taikó kitervelte. – Előrehajolt és felesége arcába nézett. – Azt mondod, hogy Toranaga veszíteni fog Isidóval szemben?”

„Elszigetelni elszigetelik, de azt nem hiszem, hogy veszíteni fog, uram. Kérlek, engedelmeskedj Toranagának, ne hagyd el Jedót csak azért, hogy megvizsgáld egy barbár hajót, akármilyen szokatlannak állítja is be Omi-szan. Kérlek, küldd Zukimotót Andzsiróba.”

„És ha a hajón kincsek vannak? Ezüst- vagy aranyrudak? Rábíznád őket Zukimotóra vagy bármelyik tisztünkre nyugodt lélekkel?”

„Nem” – felelte a felesége. Így hát még aznap éjjel kiszökött Jedóból, mindössze tizenöt embért vitt magával, egyszeriben elképzelhetetlenül gazdag lett és hatalmas, sőt, teljesen egyedülálló foglyokra tett szert, akik közül ma este az egyik meghal. Intézkedett, hogy később álljon rendelkezésére egy kurtizán és egy fiú. Holnap hajnalban visszatér Jedóba. Holnap este pedig a lőfegyverek és a kincsek is nekivágnak titkos útjuknak.

Í, a lőfegyverek! – gondolta ujjongva. A lőfegyverek és a haditervem segítségével győzelemhez juttatom Isidót vagy Toranagát, amelyiket akarom. Utána bevásztanak régensnek a vesztes helyére, ne? Kis idő múlva én leszek a leghatalmasabb régens, Vagy akár a sógun! Miért ne? Most már semmi sem lehetetlen.

Álmodozni kezdett. Mire használjam a húszezer ezüstöt? Újjáépíthetem a várkastély öregtornyát. Ágyúvonó lovakat vásárolhatok. Kiterjeszthetem a kémhálózatunkat. No és mi legyen Ikava Dzsikkjuval? Beérnék-e Ikava Dzsikkju szakácsai ezer

ezüsttel, hogy megmérgezzék urukat? Be hát, még kevesebbel is. Elég lesz ötszáz, vagy akár száz is, csak a megfelelő kézbe kell csúsztatni. Kinek a kezébe?

A délutáni nap ferde sugarai betűztek a kőfalba vágott kis ablakon. A fürdővíz forró volt, a fal túlsó oldaláról melegítették fatűzzel. A ház – Omié – egy kis dombon állt, s a falura és a kikötőre nézett. Fallal övezett kertje rendezett, előírásos, nyugalmat árasztó.

A fürdőház ajtaja kinyílt. A vak ember meghajolt.

– Kaszigi Omiszan küldött, uram. Szuvo vagyok, a masszőr. – Magas volt, nagyon sovány, öreg és ráncos arcú.

– Remek. – Jabu mindig rettegett a lehetőségtől, hogy megvakul. Amióta az eszét tudta, folyton arról álmodott, hogy sötétségre ébred, tudja, hogy süt a nap, érzi a melegét, de nem látja, és ordításra tátja a száját, noha tudja, hogy ordítani gyávaság. Amikor valóban felébredt, csörgött róla a verejték.

De a vakságtól való félelme csak növelte annak élvezetét, hogy egy vak ember masszírozza.

Látta a forradást a férfi jobb halántékán és az alatta húzódó mély bevágást. Ezt a sebet kard ütötte. Ettől vakult volna meg? Szamuráj lehetett valamikor? Kinek a szolgálatában? Csak nem kém?

Jabu tudta, hogy testőrei alaposan átkutatták, mielőtt belépett, tehát nem kell elrejtett fegyvertől tartania. Saját, nagy becsben tartott hosszúkardja, amelynek remekmű pengéjét Muramasza mester készítette, ott volt a keze ügyében. Figyelte az öreget, aki levetette pamutkimonóját és keresgélés nélkül meglelve a szeget, felakasztotta. A mellkasán újabb forradásokat fedezett fel. A vak letérdelt, és türelmesen várt.

Jabu kiszállt a vízből, és végigheveredett a kőpadon. Az öreg gondosan megtörölgette, majd illatos olajjal kente be a kezét, és gyúrni kezdte a daimjó nyak- és hátizmait.

A feszültség máris illanóban volt, amint a hihetetlenül erős ujjak végigjárták Jabu testét, és bemélyedtek az izmok alá.

– Ez jó. Ez nagyon jólesik – nyögte kis idő után.

– Köszönöm, Jabu-szama – mondta Szuvo. Az „úr” jelentésű szama szó kötelező udvariassági formula volt, és mindig hozzá kellett tenni a névhez, ha feljebbvalóját szólította meg az ember.

– Régóta szolgálod Omi-szant?

– Három éve, uram. Nagyon kegyes hozzám, haszontalan vénemberhez.

– Hát azelőtt?

– Faluról falura vándoroltam. Néhány nap itt, egy fél év ott... akár a pillangó a nyári szellőn. – Szuvo hangja éppoly csitító és megnyugtató volt, mint a keze. Kitalálta, hogy a daimjó beszélgetni akar, és türelmesen várta a következő kérdést. A művészetéhez tartozott az is, hogy tudja: mit várnak tőle és mikor. Néha a füle súgta meg neki, de többnyire az ujjai fejtették meg a férfi vagy a nő titkát. Most arra figyelmeztették, hogy óvakodjon ettől az embertől, mert veszélyes és mohó, körülbelül negyvenéves lehet, jó lovas és kitűnő kardforgató. De a mája beteg, két éven belül meg fog halni. A szaké és a serkentőszerek sírba viszik. – Erős vagy a korodhoz képest, Jabu-szama.

– Te is. Hány éves vagy, Szuvo?

Az öregember elnevette magát, de az ujjai nem álltak meg. – Én vagyok a legörebb ember a világon – mármint az én világomban. Minden ismerősöm meghalt, rég meghalt mind. Legalább nyolcvanesztendősnak kell lennem. Josi Csikitada úr, Toranaga úr nagyapja alatt szolgáltam már akkor, amikor a klán birtoka nem volt nagyobb ennél a falunál. Aznap is ott voltam a táborban, amikor meggyilkolták.

Jabu nagy akaraterővel elernyesztette a testét, de most már teljes figyelmét az öregemberre fordította.

– Kegyetlen egy nap volt az, Jabu-szama. Nem tudom, hány éves lehettem... a hangom még nem ércesedett meg, annyi bizonyos. Obata Hiro volt a merénylő, leghatalmasabb szövetségésének a fia. Lehet, hogy ismered is a történetet, hogyan vágta le az ifjú egyetlen kardcsapással Csikitada úr fejét. Muramasza-pengéje volt, és azóta tartja magát a babona, hogy a Muramasza-kardok bajt hoznak az ősi klán fejére.

Azért meséli el mindezt, mert nekem is Muramasza-kardom van? tűnődött Jabu. Sokan tudják, hogy a kardomat Muramasza mester készítette. Vagy csupán hosszú életének egyik emlékezetes napját eleveníti fel?

– Milyen ember volt Toranaga nagyapja? – kérdezte közönyt színlelve, hogy próbára tegye Szuvót.

– Magas volt, Jabu-szama. Magasabb, mint te, és vékonyabb. Huszonöt éves volt a halála napján. – Szuvo hangja felforrósodott. – Íé, Jabu-szama, tizenkét esztendősen már kész harcos volt, tizenöt esztendősen pedig hűbérurunk, mert az apja elesett egy csetepatéban, Csikitada úr akkor már házasember volt, egy fiat is nemzett. Kár, hogy meg kellett halnia. Obata Hiro akkor volt tizenhét éves, a barátja volt és a hűbérese, de valaki megmérgezte az agyát, elhitette vele, hogy Csikitada csalárd módon meg akarja gyilkolni az apját. Hazugság volt, persze, de ettől Csikitada már nem támadhatott fel, hogy újra az élünkre álljon. Az ifjú Obata letérdelt a holttest mellé, és háromszor meghajolt. Azt mondta, atyjaura iránti gyermeki tiszteletből tette, amit tett, s az ellenünk és klánunk ellen elkövetett sértésért úgy kíván vezekelni, hogy szeppukut követ el. Megkapta az engedélyt. Megmosta Csikitada fejét, és a legtiszteltetlenebb helyre állította. Azután felmetszette a hasát, és férfihoz méltón halt meg, illő ceremónia kíséretében. Egyik emberünk volt a segédje, egyetlen csapással szelte le a fejét. Később az apja eljött hozzánk, és elvitte fia fejét meg a Muramaszapengét. Rossz napok köszöntöttek ránk. Csikitada úr egyetlen fia valahol fogságba esett, klánunk nyomorúságra jutott. Akkor...

– Hazudsz, vénember. Nem voltál ott. – Jabu megfordult, és felnézett a vak emberre, aki mozdulatlanra merevedett. – A kardot Obata halála után összetörték.

– Nem, Jabu-szama. Ez csak legenda. Én láttam az apát, amikor magával vitte fia fejét és a kardot. Ki törne össze olyan művészi munkát? Hiszen az szentséggyalázás lett volna. Az apja magával vitte.

– Mit csinált vele?

– Senki sem tudja. Egyesek szerint a tengerbe vetette, mivel testvéreként szerette és tisztelte Csikitada urat. Mások szerint elásta, és most a föld alatt vár az unokára, Josi Toranagára.

– Te mit gondolsz?

– A tengerbe vetette.

– Láttad?

– Nem.

Jabu hátradőlt, és az ujjak újra dolgozni kezdtek rajta. A gondolat, hogy más is tudja: a kardot nem törték el, felizgatta. Meg kellene

ölnöm Szuvót, gondolta. De miért? Hogyan ismerhetné fel a pengét egy vak ember? Olyan, akár a többi Muramasza-kard, a hüvelyét és a markolatát többször is kicserélték azóta. Senki sem sejtetheti, hogy a te kardod az a kard, amely egyre nagyobb titokban kézről kézre járt, miközben Toranaga hatalma növekedett. Miért ölnéd meg Szuvót? A tény, hogy él, még inkább tettekre serkent. Ösztönöz. Hagyd meg az életét – hiszen bármikor megölheted. A Muramasza-karddal.

A gondolat gyönyörűséggel töltötte el Jabut. Megnyugodva újra álmodozni kezdett. Egy nap, hamarosan, elegendő hatalmam lesz, hogy Toranaga jelenlétében is viselhessem a Muramasza-pengét. Egy nap talán elmesélem neki kardom történetét.

– És aztán mi történt? – kérdezte. Azt akarta, hogy a vénember hangja elringassa.

– Hát, rossz idők jártak ránk. Akkor köszöntött be a nagy éhínség esztendeje, és mivel uram meghalt, róninnak álltam. – A rónin-ok föld vagy úr nélküli parasztkatonák és szamurájok voltak, akiknek, vagy mert becstelenséget követtek el, vagy mert elvesztették urukat, addig kellett járniuk az országutat, amíg valamelyik hűbérúr fel nem fogadta őket. De a róninok mindig nehezen találtak új gazdát. Élelemnek sose volt bőviben az ország, majdnem minden férfi katonáskodott, az idegenekben nemigen bízott meg senki. A legtöbb rablóbanda és kalózhad, amelyek csak úgy nyüzsögtek az országban és a tengereken, róninokból állt. – Nehéz esztendő volt, de a rákövetkező is. Harcoltam én bárki oldalán... csatában, rajtaütésben, lesvetésben. Az élelem volt a bérem. Aztán hírért vettem, hogy Kjúsún bőségben van ennivaló, ezért nyugatnak indultam. Azon a télen menedékhelyre találtam. Sikerült elszegődnöm őrnek egy buddhista kolostorba. Fél évig harcoltam értük, védtem a kolostort és rizsföldjeit a banditák ellen. A kolostor Oszaka közelében állt, és akkoriban, amikor a taikó még nem irtotta ki őket, a banditák úgy nyüzsögtek arrafelé, akár a moszkitók. Egyik nap lesből rajtunk ütöttek, de engem, mivel halottnak véltek, otthagytak. Szerzetesek találtak rám, és begyógyították a sebemet. De a látásomat nem adhatták vissza.

Ujjai még mélyebbre hatoltak.

– Beosztottak egy vak szerzetes mellé, aki megtanított masszírozni

és az ujjaimmal látni. Ma már, azt hiszem, több mindent észreveszek az ujjaim segítségével, mint régen a szememmel. A legutolsó látvány, amiben még részem lehetett, a bandita tágra nyitott szája, pudvás fogsora volt, csillogó ívet leíró kardja és, miután lesújtott, a virágok illata. Mindenféle színben láttam illatokat, úgy bizony, Jabu-szama. Persze, réges-rég történt mindez, még mielőtt a barbárok idejöttek volna, meglehet már ötven vagy hatvan esztendeje is, de tényleg láttam a virágok illatát. Nyilván a nirvánát láttam, és esetleg, egy röpke pillanatra, Buddha arcát. A vakság igazán nem nagy ár ekkora ajándékért, ne?

Nem kapott választ, de nem is számított rá. Jabu a szándékának megfelelően álomba merült. Tetszett-e a mesém, Jabu-szama? – kérdezte magában az öregek derűjével Szuvo. Egyvalamit kivéve nem is hazudtam. Az a kolostor nem Ószaka közelében volt, hanem a te birtokod nyugati határán. És hogy hívták a szerzetest? Szunak hívták. Ellenséged, Ikava Dzsikkju nagybátyja ő.

Milyen könnyen eltörhetném a nyakadat, gondolta. Omi-szannak jól jönne, a falunak pedig egyenesen áldás volna. Pártfogóm ajándékát is meghálálnám vele, még ha kicsi részben is. Megtegyem? Vagy halasszam későbbre?

Spillbergen feszült arccal előrenyújtotta rizsszalmaszálakat tartó kezét.

– Ki húz elsőnek?

Senki sem felelt. Blackthorne a sarokban szunyókált, a falnak támaszkodva. Esteledett.

– Valakinek el kell kezdeni – mondta rekedten Spillbergen. – Rajta, nincs sok időnk.

Kaptak ételt és egy hordó vizet, s egy másik hordót latrinának. De nem kaptak semmit, amivel a bűzlő mocskot lemossák magukról, nem volt semmi lehetőségük a tisztálkodásra. Ellepték őket a legyek. A levegő megáporodott, a föld nyálkás volt alattuk. A legtöbben derékig meztelenre vetköztek. Verejtékeztek a hőségtől. És a félelemtől.

Spillbergen sorra végignézett az arcukon. Blackthorne-ra pillantott. – Miért... miért vagy te kivétel? Mi? Miért?

Blackthorne lassan kinyitotta a szemét: tekintete jeges volt.

– Utoljára mondom: nem-tu-dom.

– Disznóság. Ez disznóság.

Blackthorne eltűnődött. Ki kell törnünk innen. Fel kell jutnunk a hajóra. Az a gazember előbb-utóbb mindnyájunkat meggyilkoltat. Kevés az időnk. Engem csak azért kímél meg, mert valami még nagyobb szörnyűséget tervez ellenem.

Amikor az ajtó rájuk csapódott, mindnyájan feléje fordultak, és valaki megkérdezte: „Mit csináljunk?”

„Nem tudom” – felelte ő.

„Miért vagy te kivétel?”

„Nem tudom.”

„Istenem, segíts!” – nyöszörögte valaki.

„Takarítsátok fel ezt a mocskot! – parancsolta Blackthorne. – Hányjátok a sarokba!”

„Nincs se felmosórongyunk, se...”

„Csináljátok a kezetekkel.”

Engedelmeskedtek neki. Ő is segített, és utána ahogy lehetett, megtisztogatta a flottaparancsnokot.

„Most majd jobban érzed magad.”

„Hogyan... hogyan válasszuk ki azt az egyet?” – kérdezte Spillbergen.

„Nem választunk senkit. Harcolni fogunk.”

„Mivel?”

„Inkább fölbballagnál a vágóhídra? Éppen te?”

„Nevetséges... nem engem akarnak... nem lenne helyes, ha engem szemelnétek ki.”

„Miért?” – kérdezte Vinck.

„Mert én a flottaparancsnok vagyok.”

„M megbocsáss, uram – mondta gúnyosan Vinck. – de szerintem önként kellene ajánlkoznod. Ezt követeli a rangod.”

„Úgy van – vágta rá Pieterzoon. – Csatlakozom a javaslatához.”

Mindenki bólogatott, mindenkinek az járt a fejében: Úristen, csak engem ne.

Spillbergen dadogva tiltakozott, de a könyörtelen tekinteteket látva elhallgatott, és émelyegve lesütötte a szemét. „Nem... senki se jelentkezzen önként... nem volna helyes... Sorsot... sorsot fogunk húzni. Szalmaszálak... az egyik rövidebb, mint a többi. Isten

sorsába... Isten kezébe tesszük a sorsunkat. Navigátor, te tartod a szálakat.”

„Én aztán nem. Én azt mondom, harcoljunk.”

„Mindnyájunkat megölnének. Hallottad, mit mondott a szamuráj: megkímélik az életünket... kivéve egyet.” Spillbergen letörölte a verejtéket az arcáról, a légyraj felszállt, majd újra letelepedett. „Adjatok egy kis vizet. Jobb, ha egyvalaki hal meg, mint ha mindnyájan.”

Van Nekk megbuktatta a tököt a hordóban, és odaadta Spillbergennek.

„Tízen vagyunk. Téged is beleértve, Paulus – mondta. Az esélyek nem rosszak.”

„Nem hát... ha nem te húzod a rövidebbet. – Vinck Blackthornera nézett. – Szembe tudunk szállni azokkal a kardokkal?”

„Oda tudsz ballagni jámborán a kínzódhoz, ha rád esik a választás?”

„Fogalmam sincs róla.”

„Húzzunk sorsot. Döntsön Isten” – mondta van Nekk.

„Szegény Isten – mondta Blackthorne. – Mennyi baromságért sózzák rá a felelősséget!”

„Miért, hogyan válasszunk?” – kiáltotta valaki.

„Ne válasszunk!”

„Azt csináljuk, amit Paulus mondott. Ő a flottaparancsnok – jelentette ki van Nekk. – Sorsot húzunk, így jár jobban a többség. Szavazzunk. Mindenki mellette van?”

Mindenki mellette volt, kivéve Vincket. „Igaz van a navigátornak. A pokolba azokkal a redves szalmaszálakkal!”

Végül csak meggyőzték Vincket is. Jan Roper, a kálvinista, imára szólította őket. Spillbergen tíz egyforma szalmaszálát tépett. Egyiket kettétörte.

Van Nekk, Pieterzoon, Sonk, Maetsukker, Ginsel, Jan Roper, Salamon, Maximilian Croocq, Vinck.

– Ki akar elsőnek húzni? – kérdezte.

– Honnan tudjuk, hogy... hogy aki a rövidet húzza, hajlandó lesz? Honnan tudjuk, mi? – Maetsukker hangjából süttött a félelem.

– Nem tudhatjuk biztosan. Pedig tudnunk kellene – mondta Croocq, a hajósinas.

– Egyszerű – felelte Jan Roper. – Esküdjünk meg, hogy Isten

nevében vállaljuk. Az Ő nevében meghalunk a többiekért. Esküdjünk meg, hogy Isten felkent báránya önként vállalja az örök dicsőséget. Beleegyeztek.

– Rajta, Vinck.

– Nem bánom. – Vincknek kiszáradt a szája. – Ha... ha én húzom ki... esküszöm az élő Istenre, hogy elmegyek, ha... ha én húzom a rövidebbet. Isten engem úgy segítjen.

Sorra elmondta mindenki. Maetsukker úgy kétségbe volt esve, hogy meg kellett biztatni, aztán újra visszazuhant lidérces kábulatába.

Sonk húzott elsőnek. Utána Pieterzoon. Aztán Jan Roper, Salamon, Croocq. Spillbergen máris a halálát érezte, mert megállapodtak ugyan, hogy ő nem húz, az övé lesz az utolsó szál, de az esélyei egyre csökkentek.

Ginsel is hosszút húzott. Még négyen voltak hátra.

Maetsukker hangosan zokogott, de félrelökte Vincket, húzott, és alig merte elhinni, hogy az övé is hosszú.

Spillbergen marka remegett, Croocqnak kellett megtámasztani a karját. A flottaparancsnok lába szárán ürülék csörgött végig.

– Melyiket válasszam? – töprengett rémulten van Nekk. Istenem, segíts! Elhomályosuló szeme alig látta a szalmaszálakat. Ha látnék, talán jobban tudnék dönteni. Melyiket húzzam?

Választott, és a szeme elé kellett tartania a szálát, hogy kiolvashassa belőle a sorsát. De ez a szál sem volt rövid.

Vinck az ujjaira meredve kihúzta az utolsó előtti szálát, amely azonnal le is esett a földre, de így is látni lehetett, hogy eddig ez a legrövidebb. Spillbergen kinyitotta a markát, és mindenki látta, hogy az utolsó szalma hosszú. Spillbergen elájult.

Mindnyájan Vinck felé fordultak, aki tehetetlenül nézett rájuk, de látni nem látta őket. Megrántotta a vállát, kísértetiesen elmosolyodott, és szórakozottan elhessegette a legyeket. Aztán összecsuklott. Helyet csináltak neki, úgy húzódtak hátra, mintha leprás volna.

Blackthorne letérdelt a sárba Spillbergen mellé.

– Meghalt? – kérdezte alig hallhatóan van Nekk. Vinck eszelősen felvihogott, felborzolva társai idegeit, majd hirtelen elhallgatott. – Én halok meg... én – mondta. – Én halok meg!

– Ne félj. Isten felkent báránya lettél. Most már az Ő kezében vagy. – Jan Roper hangja eltökélten csengett.

– Úgy van – mondta van Nekk. – Ne félj.
– Könnyű nektek! – Vinck tekintete végigjárta az arcukat, de senki sem bírta a szemébe nézni. Csak Blackthorne nem fordult el.
– Hozz nekem egy kis vizet, Vinck – mondta halkán. – Menj oda a hordóhoz, és hozz vizet. Rajta.
Vinck csak nézte. Aztán fogta a tököt, telemerítette, és odavitte.
– Úristen, navigátor – motyogta. – Mit csináljak?
– Először is segítsünk Pauluson. Vinck! Tedd, amit mondok! Nincs semmi baja?
Vinck legyűrte félelmét. Blackthorne nyugalma segített neki. Spillbergen pulzusa elég gyenge volt. Vinck meghallgatta a szívét, felhúzta a szemhéját.
– Nem tudom, navigátor. Úristen, képtelen vagyok gondolkodni! A szíve rendben van, azt hiszem. Eret kéne vágni rajta, de... de nincs mivel... nem tudok koncentrálni... Adjatok egy kis... – Kimerülten elhallgatott, és nekidőlt a falnak. Egész testében rángani kezdett.
Nyílt a csapóajtó.
Omi alakja jelent meg az ég háttérében, kimonóját véresre festette a lenyugvó nap.

Negyedik fejezet

Vinck próbálta mozdítani a lábát, de nem tudta. Számtalanszor kellett szembenéznie már a halállal, de sohasem így, a birka jámborságával. Miért éppen én? – sikoltotta magában. Nem vagyok rosszabb a többinél, sőt, jobb vagyok az átlagnál. Szerelmes Jézus, miért éppen én?
Leeresztettek egy létrát. Omi intett, hogy a kiválasztott menjen fel, de gyorsan. – Iszogi!
Van Nekk és Jan Roper csendben, lehunyt szemmel imádkozott. Pieterzoon oda se bírta nézni. Blackthorne farkasszemet nézett Omival és embereivel.
– Iszogi! – vakkantotta újra Omi.
Vinck ismét megpróbált felállni.
– Segítsetek! Segítsetek fölállni!
Pieterzoon, aki a legközelebb volt, lehajolt. Vinck hónalja alá nyúlt, és feltámogatta. Ekkor Blackthorne odaugrott a létrához, és

szétvetett lábakkal megállt az iszapban.

– Kindzsiru! – kiáltotta a hajón hallott szót. A veremben felszisszentek. Omi ujjai megfeszültek a kard markolatán, odalépett a létra tetejéhez. Blackthorne megrántotta és elfordította a létrát.

– Kindzsiru! – kiáltotta újra. Omi megállt.

– Mi történt? – kérdezte Spillbergen, aki éppúgy meg volt rémülve, mint a többiek.

– Megmondtam neki, hogy tilos! Egyetlen emberem se megy önként, harc nélkül a halálba!

– De... de hát megegyeztünk!

– Én nem.

– Te megőrültél!

– Hagyd, navigátor – suttogta Vinck. – Tényleg... tényleg megegyeztünk, tisztességes játék volt. Isten így akarja. Megyek már...

Odabotorkált a létrához, de Blackthorne nem mozdult, tekintetét nem vette le Omiról.

– Nem mégy harc nélkül a halálba. Senki se megy.

– Gyere el a létrától, navigátor. Megparancsolom, hogy gyere el onnan! – Spillbergen reszketve húzódott be a sarokba, olyan messzire a nyílástól, amennyire csak lehetett. Hangja fülsértően megélesedett. – Navigátor!

Blackthorne ügyet se vetett rá.

– Készüljetek!

Omi hátralépett, és parancsokat osztott embereinek. Egy szamuráj s mögötte két másik azonnal elindult lefelé a létrán, kezükben csupaszkarddal. Blackthorne megrántotta a létrát, elhajolt a zuhanó kard elől, megragadta az első szamurájt, és fojtogatni kezdte.

– Segítsetek! Rajta! Az életetekről van szó!

Blackthorne fogást változtatott, hogy lerántsa a szamurájt a létráról, majd hirtelen félrelódult, amint a második feléje döfött. Vinck felocsúdott kábulatából, és őriöngve nekiugrott a szamurájnak. Elhárította a kardcsapást, amely leszelte volna Blackthorne kezét, megmarkolta a kardot tartó kart, és másik öklével a szamuráj ágyékába vágott. A szamuráj felszisszent, és vadul belerúgott. Vinck meg sem érezte. Felszaladt a létrára, és a kard után kapott, körmei végigszántották a szamuráj arcát. A másik két harcost akadályozta a

szűk tér és Blackthorne, de az egyiknek sikerült Vinck arcába rúgni, aki visszatántorodott. A létrán álló szamuráj Blackthorne felé vágott, eltévesztette, mire az egész legénység a létrához tódult.

Croocq a szamuráj lába fejére csapott öklével, és egy kis csont megreccsent. A férfinak sikerült kihajítania kardját a veremből. Nem akarta, hogy az ellenség fegyverhez jusson –, majd belezuhant a sárba. Vinck és Pieterzoon rávetette magát. A szamuráj vadul viaskodott, mire még többen nekiestek. Blackthorne felkapta a legyűrt férfi törét, és elindult a létrán, Croocq, Salamon és Jan Roper utána. A két harcos visszavonult, és megállt a verem szájánál, hosszú kardjukat harcra készen előretartva. Blackthorne tudta, hogy a tör semmit sem ér ellenük. Azért csak nyomult tovább, sarkában a többiekkel. Amint a feje felszínre került, az egyik kard lesújtott, alig egy centivel hibázta el. Egy láthatatlan szamuráj fejbe rúgta, és visszaesett a verembe.

Fordult, hogy újra induljon, kikerülve a vonagló emberhalmot, akik a szamurájjal birkóztak a sárban. Vinck belerúgott a harcos nyakszirtjébe, s a japán mozdulatlanul elnyúlt. Vinck tovább rugdosta, Blackthorne-nak úgy kellett elrángatnia tőle.

– Ne öld meg! Tűszként még hasznát vehetjük. – Vadul megrántotta a létrát, le akarta húzni a verembe. Túlságosan hosszú volt. Omi harcosai szenvtelenül várakoztak odafenn.

– Az isten szerelmére, navigátor, hagyd abba! – zihálta Spillbergen.

– Mindnyájunkat megölnék! Fogja már le valaki!

Omi újabb parancsokat kiáltott, és erős kezek megakadályozták odafenn, hogy Blackthorne elzárja a létrával a lejáratot.

– Vigyázzatok! – kiáltotta.

Három másik szamuráj ugrott le könnyedén a verembe. Csupán ágyékkötő volt rajtuk, a kezükben kés. Az első kettő szándékosan Blackthorne-ra zuhant, a saját biztonságukra ügyet se vetve lerántották a földre, majd vadul támadásba lendültek.

Blackthorne moccanni is alig tudott. A kését nem tudta használni, harci kedve rohamosan fogyott. Bárcsak úgy tudnék fegyver nélkül küzdeni, mint Mura, az előljáró, gondolta. Tisztában volt vele, hogy a percei meg vannak számlálva, s egy végső erőfeszítéssel kiszabadította egyik karját. A kőkemény tenyerei ütésébe belelódult a feje, csillagokat látott, de azért küzdött tovább.

Vinck éppen az egyik szamurájnak akarta kikaparni a szemét, amikor a harmadik rávetette magát a létra tetejéről. Maetsukker felüvöltött, amint egy tör végighasította a karját. Van Nekk vadul csápolt, és Pieterzoon ráripakodott:

– Őket üsd, te marha, ne engem!

A kereskedő azonban úgy meg volt rémülve, hogy nem is hallotta. Blackthorne torkon ragadta az egyik szamurájt, keze csúszott a sártól meg az izzadságtól, már-már talpra állt, akár a megvadult bika próbálta lerázni őket, de egy újabb ütés végleg leterítette. A három szamuráj talpra verekedte magát, és a vezér nélkül maradt legénység visszahúzódott suhogó törük elől. Most már a szamurájok uralták a vermet ide-oda cikázó pengéjükkel, nem akartak belevágni senkibe, csupán visszaszorították a ziháló, rémült embereket a falhoz, el a létrától, ahol Blackthorne és az első szamuráj hevert elnyúlva.

Omi gögösen lelépkedett a verembe, és megragadta a legközelebb levő Pieterzoont. Odarántotta a létra aljához.

Pieterzoon felsikoltott, próbálta kirántani magát, de egy kés átmetszette a csuklóját, egy másik felhasította a karját. Az ordító tengerészt kíméletlenül odatuszkolták a létrához.

– Úristen, segíts, nem én vagyok az, nem engem...! – Már mindkét lába a létrán volt, kétségbeesetten hátrált a fenyegető kések elől.

– Segítsetek, az istenért! – üvöltötte utoljára, aztán megfordult, és őriöngve felrohant a szabadba. Omi ráérősen követte.

Egy szamuráj visszavonult, majd egy másik is. A harmadik felvette a tört, amelyet Blackthorne forgatott. Megvetően hátat fordított, átlépte bajtársa mozdulatlan testét és felmászott.

A létrát felhúzták. A levegő, a mennybolt, a világosság eltűnt. Reteszek csúsztak a helyükre. Csak a homály maradt, a zihálás, a vad szívdobogás, a csorgó verejték és a bűz. A legyek visszatértek.

Egy pillanatig senki sem mozdult. Jan Ropernek egy kis vágás éktelenkedett az arcán, Maetsukker erősen vérzett, a többiek sokkos állapotban voltak. Kivéve Salamont. Odamászott Blackthornehoz, és lehúzta az eszméletlen szamurájról. Hörögve a vízre mutatott. Croocq megmerítette a tökhéjat, odavitte, és segített nekitámasztani az ájult Blackthorne-t a falnak. Megtisztogatták az arcát a sártól.

– Amikor... amikor azok a rohadékok ráugrottak, mintha megreccsent

volna a nyaka vagy a válla – zihálta a fiú. – Úristen, úgy néz ki, mint aki meghalt!

Sonk feltápászkodott és odavánszorgott hozzájuk. Óvatosan megmozgatta Blackthorne fejét és megtapogatta a vállát.

– Szerintem kutya baja. Várjuk meg, amíg magához tér, akkor kiderül.

– Jóságos istenem! – nyöszörgött Vinck. – Szegény Pieterzoon... elkárhoztam... elkárhoztam...

– Te menni akartál. A navigátor tartott vissza. Menni akartál, ahogy megfogadtad. Láttam. – Sonk megrázta Vincket, de az rá se hederített. – Láttam, Vinck. – Spillbergenhez fordult, aki a legyeket hessegette magáról. – Nincs igazam?

– De igazad van. Vinck, hagyd abba a nyöszörgést. A navigátor a hibás. Adjatok vizet!

Jan Roper merített magának, ivott, és megvizezte a vágást az arcán.

– Vincknek kellett volna menni. Isten felkent báránya volt. Kiválasztott. És most elkárhozott a lelke. Örökkön égni fog. Ó, könyörülj rajta, Uram!

– Adjatok egy kis vizet – jajgatott a flottaparancsnok.

Van Nekk elvette a tökhéjat Jan Ropertól, és odaadta Spillbergennek. – Nem Vinck a hibás – mondta fáradtan. – Nem tudott fölállni, nem emlékeztek? Kérte is, hogy segítsünk neki. Én úgy félttem, hogy moccanni se bírtam, pedig nekem nem kellett felennem.

– Nem Vinck hibája – mondta Spillbergen. – Nem. Ő a hibás. – Mindnyájan Blackthorne-ra néztek. – Az az örült.

– Minden angol örült – mondta Sonk. – Láttatok már épelméjű angolt? Közveszélyes mind... és kalózok ráadásul.

– Rohadékok, azok – lódította Ginsel.

– Ugyan – szólt közbe van Nekk. – A navigátor csak azt tette, amit helyesnek vélt. Vigyázott ránk, és harmincezer mérföldön át vezetett bennünket biztonságban.

– Még hogy vigyázott! Amikor elindultunk, ötszázan voltunk, öt hajóval. Most meg kilencen vagyunk!

– Nem az ő hibája, hogy a flotta szétszóródott. Nem az ő hibája, hogy a viharok...

– Ha ő nincs, még mindig az Újvilágban lennénk! Ő mondta, hogy el

tud hozni bennünket a japániakhoz. Az isten szerelmére, nem látjátok, hová jutottunk?

– Megegyeztünk, hogy fölkeresjük a japániakat. Mindnyájan beleegyeztünk – mondta fáradtan van Nekk. – Megszavaztuk.

– Meg. De ő biztatott föl bennünket.

– Vigyázzatok! – Ginsel a szamurájra mutatott, aki nyöszörögve mozgolódni kezdett. Sonk gyorsan odakúszott hozzá, és állon vágta. A férfi újra elájult.

– Az istenit! Miért hagyták itt azok a rohadékok? Nyugodtan fölvihették volna magukkal. Mit tehattunk volna ellene?

– Azt hitték, meghalt?

– Nem tudom. Látniuk kellett. Úristen, de jól esne egy kis hideg sör!

– mondta Sonk.

– Többször ne üsd meg, Sonk. Nehogy megöld. Elkel túsznak. – Croocq Vinckre nézett, aki a falhoz bújva vergődött mélységes önutálatában. – Istenem, segíts! Mit művelnek Pieterzoonnal? Mit fognak csinálni velünk?

– A navigátor hibája – mondta Jan Roper. – Csakis az övé.

Van Nekk részvevően pislogott Blackthorne felé. – Mit számít már, ki hibája!

Maetsukker szédelegve felállt, a vér még mindig folyt a karjából.

– Megsebesültem. Segítsetek!

Salamon egy ingfoszlánnyal elkötötte a sebet. Maetsukker bicepsze át volt vágva, de eret nem ért a penge. Legyek döngték körül a véres helyet.

– Átkozott bogarak! Az isten verje meg a navigátort! – kiabált Maetsukker. – Minden el volt rendezve. De nem, neki meg kellett menteni Vincket! Pieterzoon vére az ő lelkén szárad, és nekünk is alaposan kijut majd miatta.

– Fogd be a pofád! Azt mondta, senki se megy a halálba...

Léptek közeledtek. A csapóajtó kinyílt. A parasztok hordószámra öntötték a verembe a halhulladékot és a tengervizet. Csak akkor hagyták abba, amikor hathüvelyknyi mocsokrétteg borította a földet.

A hold már magasan járt, amikor az első ordítás felcsapott. Jabu Omi házának belső kertjében térdelt mozdulatlanul. Nézte a hold fényét a virágzó fán: az ágak feketén rajzolódtak ki a világosabb ég

hátterére, a virágcsomóknak már alig volt színe. Egy szírom peregve lehullt.

*A szépség
nem fakul,
ha lefújja
a szél*

– gondolta Jabu. Újabb szírom ereszkedett a földre. A szél felsóhajtott, és letépett egy harmadikat is. A fa alig volt embernyi magas. A mohos sziklákat olyan ügyesen rendezték el körülötte, mintha maguktól nőttek volna ki a földből.

Jabunak minden akarateréjére szüksége volt, hogy összpontosítani tudjon a fára, az égre, az éjszakára, hogy érezze a szél szelíd legyezését, tengertől édes szagát, s ugyanakkor a jajkiáltások is eljussanak a füléhez. A gerince mintha szivacsból lett volna. Csupán akarateréjének köszönhette, hogy úgy festett, mint egy mozdíthatatlan szikla. Ez az állapot az érzékelésnek olyan fokára juttatta, amelyet szavakkal nem is lehet kifejezni.

– Meddig marad ott urunk, Omi-szan? – kérdezte ijedten suttogva a házban Omi anyja.

– Nem tudom.

– Rettenetesek ezek az ordítások. Mikor hagyja abba?

– Nem tudom – felelte Omi.

Egy paraván mögött ültek a második legjobb szobában. A legjobb szobát, az anyáét, Jabu rendelkezésére bocsátották. Mindkettő a kertre nézett, amelyet Omi oly nagy gonddal rendezett be. Az ablakrácson keresztül látták Jabut, az arcát, amelyre éles csíkokat vetett a fa árnyéka, kardjai markolatát, amelyek meg-megcsillantak a hold fényében. Egyszerű kimonója felett sötét haori-t, vagyis zubbonyt viselt.

– Le szeretnék feküdni – mondta reszketve az öregasszony. – De ilyen zajban nem tudnék elaludni. Mikor lesz már vége?

– Nem tudom. Légy türelemmel, anyám – mondta halkán Omi. – A hangok hamarosan véget érnek. Holnap pedig Jabu úr visszamegy Jedóba. Kérlek, légy addig türelemmel. – De Omi tudta, hogy a kínzás hajnalig fog tartani, így volt megtervezve.

Igyekezett koncentrálni. Mivel hűbérura az ordítások közepette meditált, megpróbálta követni példáját. Az újabb üvöltés azonban

felrázta. Nem megy, gondolta. Egyelőre még nem. Nincs még bennem annyi önuralom és akaraterő, mint őbenne.

Vagy talán nem is akaraterő ez? – kérdezte magában.

Tisztán látta Jabu arcát. Megpróbálta értelmezni a daimjó furcsa arckifejezését: a telt, de petyhüdt ajkak enyhe legörbülését, a szája sarkában meggyűlő nyálat, a sötét réssé összehúzódó szemeket, amelyek csak akkor mozdultak, ha egy-egy szírom lehullott. Mintha orgazmusa lenne, pedig magához se nyúlt. Lehetséges ez?

Omi most került először közelebbi kapcsolatba nagybátyjával, mert a klán láncolatában igen kicsi szem volt ő, s a birtoka, Andzsiro és környéke szegény és jelentéktelen. A három testvér közt Omi volt a legfiatalabb, apjának, Mizunónak pedig hat fivére volt. Jabu, a legidősebb uralta a Kaszigi klánt, Mizuno csak utána következett. Omi huszonegy éves volt, de már volt egy csecsemő fia.

– Hol az a nyomorult feleséged? – zsörtölődött az anyja. – Masszírozza meg a hátamat és a vállamat.

– Meg kellett látogatnia az apját, nem emlékszel? Nagyon beteg. Majd én megmasszírozlak, anyám.

– Nem. Küldess egy szolgálóért. A feleségedben nincs semmi belátás. Igazán várhatott volna néhány napot. A messzi Jedóból jöttem ide, hogy meglátogassalak benneteket. Kétheti fáradságos utazásba került, és erre mi történik? Alig töltök itt egy hetet, és ő elmegy. Várhatott volna! Semmirekellő teremtés. Apád nagy hibát követett el, amikor őt szerezte meg menyének. Mondd meg neki, hogy ne is jöjjön vissza. Válj el ettől a semmirekellőtől. Még a hátamat se tudja rendesen megmasszírozni. Vagy legalább verd el alaposan. Borzasztóak ezek az ordítások! Mért nem hagyja már abba?

– Abba fogja hagyni. Most már nem tart soká.

– El kellene náspángolnod a feleségedet.

– Igen. – Omi a feleségére gondolt, és boldogság töltötte el a szívét. Olyan szép, kedves, gyengéd, okos, a hangja gyönyörű, és úgy zenél, akár a legügyesebb izui kurtizán.

„Midori-szan, azonnal el kell menned” – mondta neki Omi négy szemközt.

„Omi-szan, apám nem nagyon beteg, és nekem itt a helyem, hogy kiszolgáljam anyádat, ne? – felelte Midori. – Mire daimjónk

megérkezik, a házat elő kell készíteni. Ó, Omi-szan, ez nagyon fontos, ez a legfontosabb pillanat a szolgálatodban, ne? Ha Jabu úr elégedett lesz, talán kapsz tőle egy jobb birtokot. Te sokkal jobbat érdemelsz. Ha valami történik, amíg távol leszek, sose bocsátom meg magamnak. Ez az első alkalom, hogy kitüntesd magad, sikerülnie kell. El kell hogy jöjjön! Szépen kérlek, annyi itt a tennivaló.”

„Igen, de én akkor is szeretném, ha azonnal útnak indulnál, Midori-szan. Maradj két napot, aztán indulj haza.”

Midori könyörgött, de Omi hajthatatlan maradt, és a felesége végül elutazott. Omi nem akarta, hogy Midori otthon legyen, amíg Jabu a házukban tartózkodik. Nem mintha a daimjó engedély nélkül hozzányúlhatott volna – ez már csak azért is elképzelhetetlen, mert akkor Ominak joga, sőt kötelessége lett volna megölnie a daimjót. De nem felejtette el, hogyan nézett Jabu Midorira, amikor Jedóban házasságot kötöttek, és nem akarta, hogy bármi felizgassa vagy felzaklassa a daimjót, amíg házának vendége lesz. Fontos volt, hogy lenyűgözze Jabu-szamát gyermeki hűségével, éles eszével és jó tanácsaival. Eddig minden a legnagyobb rendben ment. A hajó óriási kincs, a legénység szintén. Minden nagyszerűen sikerült.

„Meggértem a kamit, hogy vigyázzon rád – mondta Midori, mielőtt útnak indult, arra a sintó szellemre célozva, amely házukat őrizte –, és ajándékot küldtem a buddhista templomba is, hogy imádkozzanak érted. Megparancsoltam Szuvónak, hogy legyen nagyon ügyes, és üzentem Kiku-szannak. Jaj, Omi-szan, hadd maradjak itthon!”

Omi mosolyogva útjára küldte, és Midori arcán a könnyek elmaszatolták a festéket.

Omi szomorú volt nélküle, de örült is, hogy elment. Ezek az ordítások nagyon megfájdítanak a szívét.

Anyjának meg-megrándult az arca az iszonyú üvöltésekre, és mocoogni kezdett, hogy enyhítsen a vállát hasogató fájdalomon. Az izületei nem hagyták békén ma éjjel. Ez az átkozott nyugati szél a tengerről, gondolta, ez az oka. De még mindig jobb itt, mint Jedóban. Ott minden csupa ingovány, és rengeteg a moszkító.

Éppen csak a körvonalait látta a kertben ülő Jabunak. Titokban gyűlölte Jabut, és a halálát kívánta. Ha Jabu meghal, az ő férje, Mizuno lesz Izu daimjója és a klán feje. Milyen szép is lenne,

gondolta. Az összes többi fivér, a feleségeik és a gyerekeik is engedelmességgel tartoznának nekem, és Mizumo-szan természetesen Omit tenné meg örökösének.

Újra mocomrogni kezdett, mert most meg a nyaka fáj.

– Behívom Kiku-szant – mondta Omi a kurtizánra célozva, aki a másik szobában várt Jabura a fiúval együtt. – Ő nagyon ügyes.

– Nincs semmi bajom, csak fáradt vagyok. No nem bánom. Ő is megmasszírozhat.

Omi átment a szomszéd szobába. Az ágy készen állt. A futon-nak nevezett alsó és felső takarókat a padlót borító tatamigyékényekre terítették. Kiku meghajolt, mosolyogni próbált, és kijelentette, hogy szívesen latba veti szerény tehetségét a ház tiszteletre méltó úrnője érdekében. A szokásosnál is sápadtabb volt, látni lehetett, hogy az ordítózasok őt is megviselték. A fiú igyekezett titkolni félelmét.

Amikor az üvöltések elkezdődtek, Ominak minden rábeszélőképességére szüksége volt, hogy maradásra bírja Kikut.

„Jaj, Omi-szan, én ezt nem tudom elviselni... ez rettenetes. Nagyon sajnálom. Kérlek, engedj elmenni. Szeretném fogni a fülemet, de a zaj áthatol a tenyeremen. Szegény ember... ez rettenetes.”

„Kérlek, Kiku-szan, légy türelmes. Jabu-szama rendelte így, ne? Nem tehetünk ellene semmit. Hamarosan vége lesz.”

„Rettenetes, Omi-szan. Nem tudom elviselni.”

A megszeghetetlen törvény úgy rendelkezett, hogy csak pénzen nem lehet megvásárolni egy lányt, ha ő vagy munkaadója vissza akarja utasítani a klienst, bárki légyen az. Kiku első osztályú kurtizán volt, Izuban a leghíresebb, s noha Omi meg volt róla győződve, hogy össze sem lehetne hasonlítani egy jedói, oszakai vagy kjótói másodosztályú kurtizánnal, itt ő volt az első, s jogosan tartotta nagyra magát. Munkaadójának, Gjoko mama-szánnak a szokásos ár ötszörösét fizette ugyan, ennek ellenére nem lehetett biztos benne, hogy Kiku maradni fog.

Figyelte a lányt, amint ügyes ujjaival anyja nyakát gyúrja. Gyönyörű, apró teremtés, a bőre szinte áttetsző, és milyen puha! Máskor szinte kicsattan az élettől, de hogyan is élvezhetné egy ilyen kis játékszer ezeket az üvöltéseket, gondolta magában. Élvezettel nézegette ismerős testét, idézte fel melegségét...

Az üvöltések hirtelen abbamaradtak.

Omi félig nyitott szájjal fülelt. Észrevette, hogy Kiku ujjai megálltak, de anyja nem panaszkodik, ő is feszülten figyel. Kinézett Jabura a rácson keresztül. A daimjó továbbra is úgy ült, akár egy szobor.

– Omi-szan! – szólt be végre.

Omi felállt, kiment a lakkozott verandára és meghajolt.

– Igen, uram.

– Menj, nézd meg, mi történt.

Omi újra meghajolt, átvágott a kerten, és ráfordult arra a kaviccsal gondosan kirakott útra, amely a dombról a faluba és a tengerpartra vezetett. Messze fenn látta a tüzet az egyik mólónál és körülötte az embereket, a tengerre néző téren pedig a verem csapóajtaját és a négy őrt.

A falu felé ballagva megpillantotta a biztonságosan lehorgonyzott barbár hajót, a fedélzetén és a körülötte bukdácsoló csónakokon égő olajlámpákat. A falusiak – férfiak, asszonyok, gyerekek még nem végeztek a kirakodással, a csónakok ide-oda jártak, akár a szentjánosbogarak. A parton szépen elrendezett bála- és ládahalmok nőttek. Hét ágyú is ott volt már, a nyolcadikat épp akkor húzták ki kötelekkel egy csónakból, rá a rámpára, majd a homokra.

Megborzongott, pedig a szél nem is volt csípős. Máskor a falusiak énekeltek munka közben, részint jókedvükben, részint hogy egyszerre végezzék a mozdulatokat. Ma azonban szokatlanul csöndes volt a falu, noha mindenki ébren volt, mindenki dolgozott, még a betegek is. Az emberek föl-alá loholtak, meghajoltak és loholtak tovább. Némán. Még a kutyák is hallgattak.

Ilyen még sose volt, gondolta, és keze megfeszült a kard markolatán. Mintha elhagyott volna bennünket a falu kamija.

Mura elébe jött a partról. Már akkor figyelmeztették, amikor Omi kinyitotta a kertkaput. Meghajolt.

– Jó estét, Omi-szama. Délre végzünk a kirakodással.

– A barbár meghalt?

– Nem tudom, Omi-szama. Megyek és megnézem.

– Velem jöhetsz.

Mura engedelmesen követte, fél lépéssel mögötte. Omi furcsamód örült a társaságának.

– Délre, azt mondod? – Idegesítette a csönd.

– Igen. Jól haladunk.

– Mi lesz az álcázással?

Mura az egyik ház közelében szorgoskodó öregasszonyok és gyerekek csoportjára mutatott. Szuvo irányításával durva gyékényeket fontak.

– Az ágyúkat leszedjük a talpukról és becsomagoljuk. Legalább tíz ember kell egynek a cipeléséhez, Igurasi-szan már el is küldött hordárokért a szomszéd faluba.

– Rendben van.

– Nem tudom, tartani fogják-e a szájukat, uram.

– Igurasi-szan nyilván rájuk fog parancsolni, hogy hallgassanak, ne?

– Omi-szama, erre a munkára minden rizses zsákunk, zsinegünk, hálónk és gyékényszalmánk rámegy.

– No és?

– Hogyan fogjunk eztán halat, hogyan bálázzuk a termést?

– Meg kell találnotok a módját. – Omi hangja rideg volt. – Adótok ebben az évszakban felével ismét megemelkedik. Jabu-szan ma este rendelte el.

– Már az idei és a jövő évi adót is befizettük.

– Ez a paraszt előjoga, Mura. Halászni, földet művelni, aratni és fizetni az adót. Vagy talán nem?

– De igen, Omi-szama – felelte higgadtan Mura.

– Az az előljáró, aki nem tud parancsolni a falujának, haszontalan jószág, ne?

– Igen, Omi-szama.

– Az a paraszt ostoba volt, nemcsak orcátlan. Vannak még ilyenek?

– Nincsenek, Omi-szama.

– Remélem. A modortalan viselkedésre nincs bocsánat. A családját egy koku rizs árára bírságolom. Fizethetnek halban, rizsben, gabonában. Három hónapot adok nekik.

– Igen, Omi-szama.

Mura és Omi, a szamuráj egyaránt tisztában volt vele, hogy a család sohasem tudná kiegyenlíteni ezt az összeget. Csupán egy halászcsónakja és fél hektár rizsföldje volt a három – most már csak kettő – Tamazaki fivérnek, ezen osztoztak a feleségükkel, négy fiukkal, három lányukkal, Tamazaki özvegyével és három gyerekével.

Egy koku rizs körülbelül annyi, amennyiből egy család egy évig

megél. Megközelítőleg öt vékának felel meg. Százhetven kiló rizs. Az országban minden jövedelmet kokuban mértek. Az adót is.

– Hová jutna országunk, az Istenek Földje, ha elfeledkeznénk a jó modorról? – kérdezte Omi. – Az alattunk és a fölöttünk állókkal szemben egyaránt?

– Igen, Omi-szama. – Mura azon töprengett, honnan szerezzenek egy kokut, mert ha a család nem tud fizetni, akkor a falu lesz kénytelen. És honnan vegyenek új zsákokat, zsineget és hálót? Valamenynyit visszaszerezhetnek az úton. Aztán pedig pénzt kell kölcsönvenniük. A szomszéd falu előljárója tartozik neki egy szívességgel. Ó! Tamazaki legnagyobbik lánya kész szépség, és a lányokat különben is hatéves korukban a legeszményibb eladni! Izu legjobb gyermekkereskedője pedig anyám nővérének harmadunokatestvére... az a fukar, vén boszorkány. Mura felsóhajtott, tudta, hogy hosszú-hosszú alkudozásoknak néz elébe. Nem baj, gondolta. Talán két kokut is kapunk a gyerekért. Hiszen még annál is többet ér.

– Elnézésetet kérem Tamazaki modortalanságáért, és kérlek, bocsáss meg nekem – mondta.

– Ő volt modortalan, nem te – felelte ugyanilyen udvariasan Omi.

Mindketten tudták, hogy Mura a felelős, és hogy ez még egyszer nem fordulhat elő. Mégis mindketten elégedettek voltak. A bocsánatkérésre sor került, elfogadták és ugyanakkor vissza is utasították. Egyikük becsületén sem esett csorba.

Odaérték a mólóhoz és megálltak. Omi habozott, majd útjára bocsátotta Murát. Az előljáró meghajolt, és hálásan elsietett.

– Meghalt, Zukimoto?

– Nem, Omi-szan. Csak elájult megint.

Omi odament a nagy vasüsthöz, amelyben a bálnazsírt szokták kiolvasztani – néha, a téli hónapokban fogtak egy-két bálnát kinn a nyílt vízen – és a halenyvet, ami a falu egyik főterméke volt.

A barbár nyakig ült a gőzölgő vízben. Az arca rákvörös volt, az ajkát mintha feltépték volna bepárasodott fogairól.

Omi napszálltakor látta, amint Zukimoto pöffeszkedve felügyel a barbár összekötözésére – úgy kötözték össze, akár a csirkét, karja a térdénél, keze a bokájánál –, majd a hideg vízbe való beleeresztésére. A vörös hajú kis barbár felváltva fecsegett, nevetett

és sírt, a keresztény pap meg az undorító imáit mormolta.

Azután rakni kezdték a tüzet. Jabu nem volt ott a parton, de pontos parancsokat adott, és lelkiismeretesen teljesítették is őket. A barbár ordítani kezdett, és szét akarta verni a fejét az üst szélén, de lefogták. Újabb imák, sírás, eszméletvesztés, rémült üvöltözés, pedig az igazi fájdalmak még el se kezdődtek. Omi úgy próbálta nézni, mintha csak egy légy alámerítését nézné, és nem látná az embert. De képtelen volt rá, ezért hamarosan távozott. Rájött, hogy nem élvezi a kínzást. Nincs benne semmi méltóság, gondolta boldogan, amiért felfedezett egy igazságot, mert erre eddig még nem nyílt alkalma. Sem a szenvedő, sem a kínzó számára nincs benne méltóság. Megfosztja a méltóságtól a halált, márpedig a végső méltóság nélkül mi értelme az életnek?

Zukimoto higgadtan megbökdöste a félig már főtt húst a barbár lábán.

– Nemsokára magához tér. Meglepően sokáig bírta. Nem úgy vannak felépítve, mint mi, ne? Érdekes, nem?

– Nem – felelte megvetően Omi.

Zukimoto észbe kapott, és alázatoskodni kezdett.

– Semmit sem akartam mondani, Omi-szan – hadarta mélyen meghajolva. – Egyáltalán semmit.

– Természetesen. Jabu úr meg van elégedve eddigi munkáddal. Nagy ügyességet igényelhet, hogy ne forrald túlságosan, de azért forró legyen.

– Túlságosan jó vagy hozzám, Omi-szan.

– Csináltad már előbb is?

– Így még nem. De Jabu úr kitüntet kegyével. Igyekszem meghálálni a bizalmát.

– Tudni akarja, meddig él a barbár.

– Hajnalig. Ha minden jól megy.

Omi gondterhelten nézegette az üstöt, majd felballagott a partról a térre. A szamurájok felálltak és meghajoltak.

– Minden csendes odalenn, Omi-szan – mondta az egyik nevetve, és a csapóajtóra bökött a hüvelykujjával. – Eleinte beszélgettek, sőt mintha veszekedtek volna, néhány ütést is hallottunk. Később ketten vagy többen nyöszörögni kezdtek, mint a kétségbeesett gyerekek. De már régóta csend van.

Omi fülelt. Vízloccsanást hallott, távoli motyogást, időnként egy nyögést.

– És Maszidzsiro? – kérdezte, a szamurájra célozva, akit az ő parancsára hagytak odalenn.

– Nem tudjuk, Omi-szan. Kiáltani nem kiáltott. Valószínűleg meghalt. Hogy merészelt Maszidzsiro ilyen ügyetlennek bizonyulni, dühöngött magában Omi. Védtelen, jobbára beteg emberek gyűrték le! Undorító! Jobb neki, ha meghal.

– Holnap nem kapnak se vizet, se élelmet. Délben húzzátok ki a halottakat, és hozzátok fel a vezérüket. Csak őt.

– Igen, Omi-szan.

Omi visszament a tűzhöz, és megvárta, míg a barbár kinyitotta a szemét. Akkor visszament a kertbe, és jelentette, amit Zukimoto mondott. Újra jajkiáltásokat hozott a szél.

– Belenéztél a barbár szemébe?

– Igen, Jabu-szama.

Omi a daimjó mögött térdelt, tíz lépésre tőle. Jabu mozdulatlan maradt. A hold árnyékba borította kimonóját, kardja markolata falloszra emlékeztetett.

– Mit... mit láttál?

– Őrületet. Az örület leglényegét. Sose láttam még ilyen szemeket. És ilyen véghetetlen félelmet.

Három szírom hullott le puhán.

– Alkoss róla egy verset.

Omi megpróbálta munkára fogni az elméjét. Bárcsak ügyesebb lennék, gondolta, azzal belevágott:

Szeme akár

a pokol mélységes

Mélye...

Merőfájdalom,

kivehető.

A sikoltozás hullámokban jött, most már gyengébben, de a távolság mintha kegyetlenül kiélezte volna. Kis idő múlva megszólalt Jabu:

Ha engeded,

hogy hidege

a legmélyédbe érjen,

*Olyan leszel, mint az a szem,
Kivehetetlen.*

Omi sokáig töprengett ezen az éjszaka szépségében.

Ötödik fejezet

Valamivel pirkadat előtt végleg elhaltak az üvöltések.

Omi anyja elaludt. És Jabu is.

A falu még hajnalban is sürgölődött. Négy ágyút, ötven lőporos hordót és ezer ágyúgolyót kellett még partra szállítani.

Kiku a takaró alatt feküdt, és az árnyakat figyelte a sodzsifalon. Nem aludt semmit, pedig sohasem volt még ilyen kimerült. Az öregasszony hortyogása a szomszéd szobában túlharsogta a mellette alvó daimjó mély lélegzését. A fiú hangtalanul aludt a másik takarón, egyik karját szemére fektetve, hogy kirekessze a fényt.

Jabu testén remegés futott végig, és Kiku visszafogta lélegzetét. A daimjó azonban nem ébredt föl, és Kiku örült ennek, mert tudta, hamarosan távozhat, anélkül hogy megzavarná. A lány türelmesen várt, és igyekezett kellemes dolgokra gondolni. „Sose felejtsd el, gyermek – mondta legelső tanítója –, hogy a rossz gondolatok a legkönnyebbek a világon. Ha elengeded és magára hagyod a lelkedet, egyre nagyobb boldogtalanságba süpped. De a jó gondolatok erőfeszítést igényelnek. Többek közt ez a fegyelem – az edzés – lényege. Arra edzd az agyadat, hogy édes illatszerekre gondoljon, a selyem érintésére, lágy esőcseppekre a sodzsin, egy virág hajlatára, a hajnal békéjére, így a végén már nem is kell erőlködnöd, és akkor értékes leszel a magad számára, a szakmánk számára – tisztességet hozol a világunknak, a Füzek Világának...”

Arra az érzéki élvezetre gondolt, amit a fürdő jelent majd, amellyel számúzi ennek az éjszakának az emlékét, s utána Szuvo kezének szakértő, gyengéd simogatására. A sok nevetésre gondolt, amelyben a többi lánnyal és Gjoko-szannal együtt lesz része, amikor mesélni fognak egymásnak, és elpletykálnak mindent, és arra a tiszta, makulátlanul tiszta kimonóra, amelyet ma éjszaka fog viselni, az aranyszínűre, amelyet zöld és aranyvirágok díszítenek, és a hozzáillő hajszalagokra. A fürdő után megcsináltatja a haját, és a múlt éjjel keresett pénzből bőven futja, hogy megtérítse tartozását a mamaszánnak, a pénzváltó révén küldjön valamennyit apjának, a parasztembernek, és még magának is marad. Hamarosan találkozni fog szeretőjével, és pompás estében lesz részük.

Az élet nagyon jó, gondolta.

Igen. De az ordításokat nagyon nehéz elfelejteni. Lehetetlen. A többi

lány is boldogtalan lesz, hát még szegény Gjoko-szan! De nem baj. Holnap mindnyájan itthagyjuk Andzsirót, és hazamegyünk kedves teaházunkba, Misimába, Izu legnagyobb városába, amely a daimjó legnagyobb izui várát fogja körül, ahol az élet kezdődik és folyik.

Kár, hogy Midori úrnő értem küldetett.

Legyen eszed, Kiku, róttá meg magát. Miért lenne kár? Urunkat szolgálni dicsőség. Most, hogy ilyen dicsőségben volt részed, Gjoko-szannak is többet érsz, ne? Élmény volt, és mostantól úgy fognak emlegetni, mint az Üvöltések Éjjelének Hölgyét, ha szerencséd van, balladát írnak rólad, és Jedóban is énekelni fogják. Jaj, az csodálatos lenne! Akkor biztosan kiváltana a szeretőd, biztonságban és kényelemben élhetnél, fiúkat szülhetnél.

Elmosolyodott. Micsoda történeteket kerekítenek majd az énekmondók a múlt éjszakáról! És Izu minden teaházában elő fogják adni őket. A daimjóról, aki mozdulatlanul ült az üvöltések közepette, de csörgött róla a veríték. És mit csinált vajon az ágyban? – kíváncsiskodik majd mindenki. És mire kellett a fiú? És hogyan zajlott le a párnázás? Mit csinált Kiku-szan és mit mondott, mit csinált Jabu úr és mit mondott? Kicsi volt a Mennyei Mozsártörője vagy hatalmás? Egyszer került rá sor vagy kétszer vagy egyszer se? Semmi se történt?

Ezernyi kérdés. De egyiket se teszik fel nyíltan, és egyikre se kapnak választ. És ez így helyes, gondolta Kiku. A Fűzek Világának legfontosabb szabálya a teljes titoktartás, soha semmit sem szabad elárulni a vendégről, a szokásairól, arról, hogy mennyit fizetett; teljesen megbízhatónak kell lenni. Ha a másik elmondja, az az ő dolga; mivel a falak papírból vannak, és a házak kicsik, és az emberek olyanok, amilyenek, a történetek az ágyból úgymint mindjárt átkerülnek a balladába – persze sohasem a kendőzetlen igazság, hiszen az emberek olyanok, amilyenek, ne? De sohasem a hölgy adja tovább őket. A hölgy legfeljebb fölvonja a szemöldökét, ártatlanul vállat von, finoman megigazgatja tökéletes frizuráját, vagy meglebbenti a kimonóját. Ennyi meg van engedve. És ez általában elég is, ha a lánynak van esze.

Amikor az üvöltések végleg abbamaradtak, Jabu mintha az örökkévalóságig ült volna még szobormereven a holdfényben, aztán fölállt. Kiku azonnal visszasietett a másik szobába, kimonója úgy

suhogott, akár éjfélkor a tenger. A fiú rémült volt, de titkolta, és gyorsan letörölgette a könnyeit. Kiku megnyugtatóan rámosolygott, pedig ő is rosszul érezte magát.

Jabu egyszerre csak ott állt az ajtóban. Verejtékben fürdött, arca feszült volt, szeme félig csukva. Kiku segített letenni a kardjait, levette róla az átázott kimonót és ágyékkötőt. Megtörölgette, ráadott egy napon frissített kimonót, és megkötötte a selyemövet. Amikor üdvözölni kezdte volna, Jabu gyengéden az ajkára tette az ujját.

Aztán odament az ablakhoz, és mint aki transzban van, imbolyogva nézte a fogyó holdat. Kiku csendben maradt, nem félt, mert mitől félt volna most már? Jabu férfi, ő pedig nő, arra képezték ki, hogy örömet nyújtson minden módon. Fájdalmat okozni és túrni azonban nem tudott. Voltak kurtizánok, akik az érzékiségnek erre a fajtájára specializálódtak. Itt-ott egy kis horzsolás, esetleg harapás, az igen, az része az örömszerzésnek, de mindig módjával, mert a tisztesség is kockán forog, ő, Kiku, pedig a Füzek Világának első osztályú hölgye, és mint ilyennel, tisztességgel kell vele bánni. Mindenesetre a kiképzésben az is helyet kapott, hogy hogyan lehet megszelídítem, kordában tartani a férfit. Néha azonban a férfi megvadult, és az rettenetes volt. Mert a hölgy csak magára hagyatkozhatott. És nem voltak jogai.

A frizurája tökéletes volt, csak a füle körül szabadult el néhány apró tincs, ami egyrészt erotikus rendetlenséget volt hivatva sejtetni, másrészt a lány szeplőtlenségét hangsúlyozni. Piros és fekete kockás kimonóját, amelyet a legtisztább zölddel szegtek, hogy kiemelje bőre fehérségét, darázsderekánál széles, merev, irizáló zöld öv, obi fogta össze szorosán. Hallotta a parti hullámverést, a kertben enyhe szellő motozott.

Végül Jabu megfordult, és először őrá nézett, aztán a fiúra.

A fiú tizenöt éves volt, egy helybeli halász fia, és egy közeli kolostorban tanonckodott egy festő és könyvillusztráló buddhista szerzetes mellett. Szívesen keresett pénzt azzal, hogy olyan férfiakkal nyújtott élvezetet, akik a fiúkat kedvelik, és nem a nőket.

Jabu intett neki. A fiú, aki mostanára szintén megnyugodott, rafinált eleganciával oldotta meg az övét. Nem viselt ágyékkötőt, földig érő női alsószoknya volt rajta. Teste sima volt, szép vonalú és majdnem szőrtelen.

Kiku még most is emlékezett rá, milyen csöndes lett a szoba, szinte egybefogta őket a csönd és a megszűnt sikoltozás, ő és a fiú várta, hogy Jabu válasszon köztük, Jabu pedig hol egyikükre, hol másikukra nézett, és még mindig imbolygott.

Végül őneki intett. Kiku kecsesen megoldotta az obi szalagját, letekerte az övet, és lecsúsztotta a földre. Három fátyol kimonója szétnyílt és felfedte a harmatos alsószoknyát, amely kiemelte ágyékát. Jabu lefeküdt az ágyra, és intett nekik, hogy kétoldalt feküdjenek melléje. Magára tette a kezüket, megmutatta, hogyan vájják körmüket az oldalába, sietve, egyre mélyebbre, mélyebbre, arca, akár valami maszk, megfeszült, aztán egyszerre egész testében megrázkódott, és vad, fájdalmas üvöltést hallatott. Egy percig még zihálva, szorosra hunyt szemmel, hullámzó mellkassal feküdt köztük, aztán a hasára fordult, és már aludt is.

Még a lélegzetüket is visszafogták, igyekeztek leplezni csodálkozásukat. Nagyon hamar vége lett.

A fiú értetlenül felvonta a szemöldökét. – Ügyetlenek voltunk, Kiku-szan? Olyan gyorsan zajlott le – suttozta.

– Megtettünk mindent, amit kívánt – felelte Kiku.

– A Felhők és az Eső Birodalmát biztosan elérte – mondta a fiú. – Már azt hittem, ránk szakad a ház.

– Igen. – Kiku elmosolyodott.

– Örülök. Eleinte nagyon féltem. Olyan jó örömet szereznivalakinek. Gyengéden megtörölgették és betakarták Jabut. A fiú bágyadtan hátradőlt, és könyökére támaszkodva elfojtott egy ásítást.

– Aludj te is – javasolta Kiku.

A fiú odahúzta kimonóját, és feltérdelt a lánnyal szemben. Kiku Jabu mellett üdögélt, jobbával szelíden simogatta a daimjó karját, hogy elcsitítsa nyugtalan álmát.

– Férfival és nővel egyszerre még sose voltam együtt, Kiku-szan – suttozta a fiú.

– Én sem.

A fiú a homlokát ráncolta.

– Nővel se voltam még. Sose csináltam nővel.

– Szeretnéd? – kérdezte udvariasan Kiku. – Ha vársz egy kicsit, urunk már biztosan nem ébred föl.

A fiú megint a homlokát ráncolta.

– Igen, ha volnál szíves – mondta. Aztán, utána: – Hát ez nagyon különös volt, Kiku-szan.

Kiku mosolygott magában. – Melyik a jobb?

A fiú sokáig gondolkodott, míg egymás karjában heverték. – Ez így igen fáradságos.

Kiku a fiú vállába temette fejét, és megcsókolta a tarkóját, hogy mosolyát leplezze.

– Csodálatos szerető vagy – suttogta. – Most pedig aludj, ha már így kimerültél. – Álomba simogatta a fiút, majd felkelt, és odament a másik ágyhoz.

A másik ágy hideg volt, de Jabuhoz sem mert most odabújni, nehogy fölzavarja. Hamarosan megmelegedett az ő oldala is.

Az árnyékok egyre élesebbek lettek a sodzsin. A férfiak olyan gyermeketegek, gondolta. Annyi buta büszkeség szorult beléjük. Ennyi gyötrem egy ilyen múlandó semmiségért. Hiszen a szenvedély merő illúzió, ne?

Amikor eljött az ideje, kibújt a meleg takaró alól és felállt. Kimonói szétcsúsztak, s a hideg levegő megcsípte a bőrét. Ügyesen összehajtogatta magán a köntösöket, és megkötötte az övét. Megigazgatta frizuráját, ellenőrizte a festéket az arcán.

Zajtalanul távozott.

A verandán álló szamuráj ör meghajolt, mire Kiku is meghajolt és megállt a hajnali napfényben. Szolgálója már várt rá.

– Jó reggelt, Kiku-szan.

– Jó reggelt.

A kellemes napfény elmosta az éjszaka emlékét. De jó élni, gondolta. Belebújtatta lábát a sarujába, kinyitotta bíborpiros napernyőjét, átvágott a kerten, és elindult a faluba, a térre és a teaházba, pillanatnyi tartózkodási helyükre vezető úton. A szolgáló követte.

– Jó reggelt, Kiku-szan – köszöntötte meghajolva Mura. Háza verandáján pihent, halványzöld japán teát iszogatva. Az anyja szolgálta ki.

– Jó reggelt, Kiku-szan – visszhangozta az öregasszony.

– Jó reggelt, Mura-szan. Jó reggelt, Szaiko-szan. De jó színben vagytok – felelte Kiku.

– Hogy vagy? – kérdezte az öregasszony, és vén szemével szinte

átfúrta a lányt. – Micsoda rettenetes éjszaka! Kérlek, teázz velünk. Sápadtak látszol, gyermekem.

– Köszönöm szépen, de haza kell mennem, bocsáss meg. Nagyon megtisztelsz. Talán majd máskor.

– Hát persze, Kiku-szan. Te tiszteled meg a falut azzal, hogy itt vagy. Kiku elmosolyodott, és úgy tett, mintha nem venné észre kíváncsi tekintetüket. Hogy megédesítse a napjukat és az övét is, azt színlelte, hogy fájdalom hasogatja az altestét.

Be fogja járni az egész falut, gondolta boldogan, miközben meghajolt, felszisszent és továbbindult, mint aki egykedvűen tűri a fájdalmat, kimonója tökéletesen libegett, napernyője épp a megfelelő színbe vonta arcát. Örült, hogy épp ezt a kimonót és napernyőt választotta. Később, napvilágnál a hatás már korántsem lett volna ilyen teljes.

– Szegény gyermek! Olyan szép, ne? Szégyen-gyalázat! – Mura anyja sívszagatóan felsóhajtott.

– Mi szégyen-gyalázat, Szaiko-szan? – kérdezte Mura felesége, aki most lépett ki a verandára.

– Nem láttad, hogy szenved ez a szegény lány? Nem láttad, milyen bátran próbálja titkolni? Szegény gyermek. Tizenhét éves, és ilyesmiken kell keresztülmennie!

– Tizennyolc – mondta szárazon Mura.

– Miken ment keresztül, Szaiko-szan? – kíváncsiskodott az egyik szolgáló, aki szintén csatlakozott hozzájuk.

Az öregasszony körülnézett, hogy mindenki hallja-e, és fennhangon suttozta:

– Azt hallottam... – lehalkította a hangját – azt hallottam... hogy három hónapig... nem lehet majd hasznát venni.

– Jaj! Szegény Kiku-szan! De miért?

– A fogaival esett neki. A legjobb forrásból tudom.

– Jaj!

– Jaj!

– De minek kellett a fiú, úrnőnk? Csak nem...

– Takarodj átok, haszontalan teremtések! Semmi közötök hozzá! Takarodjatok! Az úrnak és nekem beszédünk van egymással!

Még Mura feleségét is bekergette a verandáról, és elégedetten szűrölte a teáját.

– A fogaival! – törte meg a csendet Mura.

– A fogaival bizony. A pletyka szerint az ordítózástól megnő a micsodája, mert gyerekkorában megijesztette egy sárkány – hadarta az öregasszony. – Mindig ott kell hogy legyen mellette egy fiú, hogy emlékeztesse a gyerekkorára és a félelmére, de igazából persze a párnázásra kell neki, hogy kimerüljön... különben mindenét leharapná a szegény lánynak!

Mura felsóhajtott. Kiment a kapu mellett álló árnyékszékhez, és önkéntelenül is szellentett egyet, mielőtt a vödörbe ürített. Vajon mi történhetett valójában, gondolta kíváncsian. Mije fáj Kiku-szannak és miért? Lehet, hogy a daimjó tényleg a fogaival esett neki? Különös, nagyon különös!

Kilépett a bódéból, megrázta magát, hogy be ne szennyezze az ágyékkötőjét, és gondolataiba merülve elindult a tér felé. Hű, de szeretnék eltölteni Kiku-szannal egy éjszakát! Ki ne szeretne? Vajon mennyit fizetett Omi-szan a mama-szannak... amit végül is nekünk kell majd megfizetnünk? Két kokut? Állítólag a mama-szán a szokásos ár tízszeresét kérte és kapta, öt kokut kapna éjszakánként? Kiku-szan megéri, az biztos. A pletyka szerint tizenyolc éves korára olyan tapasztalt, mint a nála kétszerte idősebbek. Állítólag úgy el tudja nyújtani, hogy... liii, micsoda élvezet lehet!

Szórakozottan visszarakta nemi szervét az ágyékkötőbe, s amint leért a térre, elindult a kitaposott ösvényen a temetkezőhely felé.

A máglya elő volt készítve. Az öt falusiból álló küldöttség is ott lézengett.

Ez volt a legjobb része a falunak, a tengeri szellő itt volt a leghűvösebb nyáron s a kilátás a legszebb. A közelben állt a falu sintó szentélye, egy kis emelvény fölé húzott zsúptető a kami, vagyis a szellem számára, amely ott lakott, ha éppen kedve tartotta. A görcsös tiszafa, amely jóval a falu születése előtt nőtt ki a földből, nekifeszült a szélnek.

Később Omi is felballagott az ösvényen. Zukimoto és négy őr kísérette. Félreállt, és meghajolt a máglya s a lepellel fedett, szinte szétmállott hulla előtt. A többiek vele együtt meghajoltak, így tisztelegtek a barbárnak, aki meghalt, hogy bajtársai életben maradhassanak.

Omi intett, és Zukimoto előrelépett, hogy meggyújtsa a tüzet. Ő maga kérte ezt a kegyet, és Omi megadta neki. Még egyszer, utoljára meghajolt. Amikor a tűz már lobogott, elmentek.

Blackthorne belemártotta a poharat a hordó üledékébe, gondosan félig töltötte, és odaadta Sonknak. Sonk lassan akarta kortyolni, hogy tovább tartson, de nem sikerült. Remegő kézzel felhajtotta az állott folyadékot, és sajnálkozva visszabotorkált a falhoz, átlépve azokon, akik feküdtek. A padlat most már merő iszap volt, a bűzt és a legyeket alig lehetett elviselni. Kevéske napfény szivárgott át a csapóajtó lécei közt.

Vincken volt a sor, megkapta a poharat, és csak bámulta. A hordó mellett ült, nem messze Spillbergentől. – Köszönöm – motyogta lélektelenül.

– Siess már! – szólt rá Jan Roper, akinek az arcán elgennyedt a vágás. Ő volt az utolsó a sorban, és kiszáradt toroka rettenetesen gyötörte. – Siess már, Vinck, a Krisztus szerelmére!

– Bocsáss meg. Tessék, itt van. – Vinck motyogva feléje nyújtotta saját vizét. Észre se vette az arcán mászkáló legyeket.

– Idd ki, te ostoba! Estig nem kapsz többet. Idd már ki! – Jan Roper visszalökte poharat tartó kezét, és Vinck fel se nézve kiitta, majd visszásüppedt tompa kábulatába.

Jan Roper átvette Blackthorne-tól a vizét. Behunyt szemmel imát mormolt. Azok között volt, akik most álltak. Remegett a lába. A vízből alig két kortyra futotta.

Miután mindenki megkapta az adagját, Blackthorne is felhajtotta a magáét. Szája és nyelve kiszáradt, égett. Izzadság, mocsok és legyek borították. Mellkasa és háta tele volt horzsolással.

Figyelte a szamurájt, akit lennhagytak a veremben. Sonk és Croocq között támaszkodott a falnak, igyekezve minél kisebb helyet elfoglalni, és már órák óta meg se moccan. Kifejezéstelen tekintettel bámult a semmibe, az ágyékkötőn kívül más nem volt rajta, testét zúzódások lepték, nyakán vastag daganat.

Amikor Blackthorne magához tért, koromsötét volt. Az üvöltések betöltötték a vermet, azt hitte hát, hogy meghalt, és a pokol mélységes fenekén senyved. Érezte, hogy a sár magába szívja, elmerült a nyirkos, undorító latyakban, felordított, kapálózott, nem

kapott levegőt. Mintha egy örökkévalóság telt volna el, mire szavakat hallott: – Semmi baj, navigátor, nem haltál meg, térj magadhoz. Ébredj már fel, az isten szerelmére, nem a pokolban vagy, bár nem lehet valami nagy a különbség. Jóságos Krisztusom, könyörülj rajtunk!

Amikor magához tért, elmesélték neki, mi történt Pieterzoonnal, és hogy több hordó vizet öntöttek rájuk.

„Istenem, szabadíts ki innen!” – nyöszörögte valaki.

„Mit művelnek szegény Pieterzoonnal? Mit művelnek vele? Istenem, segíts! Megőrülök ettől az ordítózástól!”

„Szerelmetes Jézusom, haljon már meg az a szerencsétlen! Add, hogy mielőbb meghaljon!”

„Úristen, szűnjön már meg ez az üvöltözés! Szűnjön már meg!”

A verem és Pieterzoon jajveszékeltése mindnyájukat próbára tette, mindnyájukat arra kényszerítette, hogy magába nézzen. És egyikük sem örült annak, amit a lelkében látott.

A sötétségtől csak még szörnyűbb az egész, gondolta Blackthorne.

Az éjszakának alig akart vége szakadni a veremben. Szürkületre elhaltak az üvöltések. A beszivárgó hajnalfényben észrevették az elfelejtett szamurájt.

„Mit csináljunk vele?” – kérdezte van Nekk.

„Nem tudom. Éppúgy kétségbe van esve, mint mi” – felelte dobogó szívvel Blackthorne.

„Nem ajánlom neki, hogy okoskodni próbáljon, az úristenit!”

„Jézusom, szabadíts ki innen... – sikoltozta Croocq. – Segítség.”

Van Nekk, aki a legközelebb volt hozzá, megrázta és elcsitította.

„Semmi baj, kölyök. Isten kezében vagyunk. Vigyázni fog ránk.”

„Nézzétek meg a karomat” – nyöszörögte Maetsukker. A seb elgennyesedett.

Blackthorne imbolyogva talpra állt.

„Ha nem jutunk ki innen, egy-két nap, és beleőrülünk” – mondta, csak úgy maga elé.

„Víz is alig van már” – jegyezte meg van Nekk.

„Be fogjuk osztani. Egy keveset iszunk most... és délben. Ha szerencsénk van, háromszorra jut még. Az isten verje meg ezeket a legyeket!”

Megkereste hát a poharat, kimérte mindnyájuk adagját, és most a

sajátját szopogatta, hogy minél tovább tartson.

– Mi legyen vele... ezzel a japánival? – kérdezte Spillbergen. A flottaparancsnok jobb állapotban volt, mint a többiek, mert sárral tömte be a fülét az ordítások elől, s mivel a hordó mellett ült, titokban meg-megvámolta az éjjel. – Mit csináljunk vele?

– Adjunk neki egy kis vizet – javasolta van Nekk.

– Még mit nem! – kiáltotta Sonk. – Én azt mondom, ne adjunk. Szavazásra bocsátották a kérdést, és úgy döntöttek, hogy nem kap vizet.

– Nem értek egyet – jelentette ki Blackthorne.

– Te semmilyen döntésünkkel nem értesz egyet – vágott vissza Jan Roper. – Ellenség ez. Pogány ördög, azonkívül majdnem megölt téged.

– Te is majdnem megöltél. Legalább egy tucatszor. Ha Santa Magdellánál nem mond csütörtököt a muskétád, szétlőtted volna a fejemet.

– Nem rád céloztam, hanem azokra az átkozott pápistákra.

– Fegyvertelen papok voltak.

– Nem rád céloztam.

– Hajszál híján egy tucatszor megöltél az istenverte haraggal, az istenverte bigottsággal és az istenverte ostobasággal.

– Az istenkáromlás halálos bűn. Ha hiába veszed Isten nevét, bünt követsz el. Az Ő kezében vagyunk, nem a tiédben. Nem vagy te király, és nem vagyunk a hajón. Nem vagy a mi őr...

– Akkor is azt teszitek, amit mondok!

Jan Roper körülnézett, de hiába keresett támogatást.

– Tégy, amit akarsz.

– Azt is teszem.

A szamuráj ugyanolyan szomjas volt, mint ők, de csak a fejét rázta a felkínált vízre. Blackthorne habozott, majd a szája elé tartotta a poharat, de a szamuráj félreütötte, és ráordított. Blackthorne felkészült a támadásra, de nem került rá sor. A férfi visszazökkent a mozdulatlanba, és tovább meredt a semmibe.

– Eszelős. Ezek mind eszelősök – mondta Spillbergen.

– Legalább több víz jut nekünk – mondta Jan Roper. – Menjen a pokolba, oda való.

– Mi a neved? Név? Hogy hívnak? – kérdezte Blackthorne, de a

szamuráj ügyet se vetett rá.

Békén hagyták, de úgy néztek rá, mint a skorpióra. Ő nem nézett vissza rájuk. Blackthorne érezte, hogy döntésre készül, de hogy miben akar dönteni, arról fogalma sem volt.

Mire gondolhat, töprengett. Miért utasította vissza a vizet? Miért hagyták idelenn? Omi elfeledkezett volna róla? Nem valószínű. Ez volt a terv? Aligha. Fel tudnánk használni a kijutásban? Aligha. Mi történhetett szegény Pieterzoonnal?

A nap melegénél megújult a legyek rohama.

Úristen, bárcsak lefekhetnék... bárcsak belefekhetnék abba a fürdőbe... most nem kellene cipelniük. Eddig fogalmam se volt róla, milyen fontos a fürdés. Az a vak vénember meg az acélujjai! De jólesne!

Micsoda veszteségek! Az összes hajónk, az összes emberünk, az összes erőfeszítésünk, és mind hiába. Teljes kudarc. No, azért nem egészen. Néhányan még életben vagyunk.

– Navigátor! – rázta meg van Nekk. – Elaludtál. Már több mint egy perce hajlong előtted. – A szamurájra mutatott, aki földig hajtott fejjel térdelt előtte.

Blackthorne kidörgölte szeméből az ólmos fáradtságot. Erőt vett magán, és ő is meghajolt.

– Hai? – kérdezte kurtán, mert eszébe jutott, hogy japáni nyelven ez jelenti az „igen”t.

A szamuráj felvette széttépett kimonója övét, körültekerte a nyakán, egyik végét Blackthorne, a másikat Sonk kezébe nyomta, meghajtotta a fejét, és intett, hogy húzzák meg.

– Attól fél, hogy megfojtjuk – mondta Sonk.

– Úristen, szerintem éppen ezt akarja! – Blackthorne elengedte az övet, és megrázta a fejét. – Kindzsiru – mondta, és arra gondolt, milyen hasznos szó is ez. Mert hogyan adja tudtára az ember olyan valakinek, aki nem beszéli a nyelvét, hogy erkölcs kódexe tiltja a gyilkosságot, a fegyvertelen ember megölését, hogy ő nem hóhér, s az öngyilkosság különben is halálos bűn?

A szamuráj újra meghajolt, nyilvánvaló volt, hogy könyörög, de Blackthorne csak a fejét rázta.

– Kindzsiru. – A férfi vadul körülnézett. Hirtelen talpra ugrott, és nyakig dugta fejét az ürülékes vödörbe. Jan Roper és Sonk azonnal

kirántotta. A szamuráj fuldoklott és rángatózott.

– Eresszétek el – parancsolta Blackthorne. Engedelmeskedtek. Rámutatott a vödörré. – Ha ezt akarod, szamuráj, rajta!

A férfi öklendezett, de azért megértette. Ránézett az undorító vödörré, és tudta, hogy nem lenne ereje benne tartani a fejét. Nyomorultan visszaoldalgot a helyére.

– Úristen – motyogta valaki.

Blackthorne félig merítette a poharat, csikorgó ízületekkel felállt, odament a japánhoz, és felkínálta neki a vizet. A japán elnézett a pohár mellett.

– Kíváncsi vagyok, meddig bírja – mondta Blackthorne.

– A végtelenségig – felelte Jan Roper. – Állatok ezek, nem emberek.

– Az isten szerelmére, meddig tartanak még itt bennünket? – jajdult fel Ginsel.

– Ameddig akarnak.

– Meg kell tennünk mindent, amit parancsolnak – mondta van Nekk.

– Engedelmeskednünk kell, ha ki akarunk jutni ebből a pokolból. Nem így van, navigátor?

– De igen. – Ellenőrizte a nap árnyékát. – Dél van, váltunk.

Spillbergen, Maetsukker és Sonk siránkozni kezdett, de Blackthorne talpra parancsolta őket, és amikor mindenki elhelyezkedett, boldogan lefeküdt maga is. A sár undorító volt, a legyek lenn még jobban nyüzsögtek, mégis szinte kéjes érzés fogta el, hogy egész testében kinyújtózhatott.

Mit műveltek Pieterzoonnal? – töprengett magában, miközben előntötte a kimerültség. Úristen, add, hogy kijussunk innen! Rettenetesen félek.

Léptek hallatszottak odafenn. Kinyílt a csapóajtó. A pap állt előtte, két oldalán szamurájokkal.

– Navigátor. Fel kell jönnöd. De egyedül – mondta.

Hatodik fejezet

A veremben minden tekintet Blackthorne-ra meredt.

– Mit akarnak tőlem?

– Nem tudom – felelte komoran Sebastio atya. – De azonnal fel kell jönnöd.

Blackthorne tudta, hogy nincs más választása, mégsem mozdult az oltalmat nyújtó fal mellől, próbálta összeszedni az erejét.

– Mi történt Pieterzoonnal?

A pap megmondta. Blackthorne lefordította a választ azoknak, akik nem tudtak portugálul.

– Uram, könyörülj rajta – rebegette van Nekk a kétségbeesett csöndben. – Szegény nyomorult. Szegény nyomorult.

– Sajnálom. Nem tehettem semmit – mondta végtelen szomorúsággal hangjában a pap. – Nem hiszem, hogy megismert, hogy bárkit megismert volna, amikor beleeresztették a vízbe. Elborult az elméje. Feloldoztam, és imádkoztam érte. Talán Isten az Ő végtelen könyörületességében... in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen. – Keresztet vetett a veremre. – Kérek benneteket, hagyjátok el az eretnekséget, és térjete meg az Úr kebelére. Navigátor, fel kell jönnöd.

– Ne hagyj itt minket, navigátor, az isten szerelmére! – kiáltotta Croocq.

Vinck odabotorkált a létrához, és mászni kezdett.

– Engem vigyenek... ne a navigátort. Engem, ne őt. Mondd meg nekik... – Tehetetlenül állt, mindkét lábával a létrán. Egy hosszú lándzsa hegye meredt a szívének. Megpróbálta elkapni a nyelét, de a szamuráj résen volt, s ha Vinck nem ugrik idejében vissza, felnyársalta volna.

A szamuráj Blackthorne-ra mutatott, és parancsolólag intett. Blackthorne nem mozdult. Egy másik szamuráj hosszú, szakállas horoggal nyúlt le a pincébe, azzal akarta kirángatni.

Senki sem sietett Blackthorne segítségére, kivéve a veremben rekedt szamurájt. Villámgyors mozdulattal elkapta a horgot, és éles hangon mondott valamit a fenn állónak, aki erre elbizonytalanodott; azután Blackthorne-hoz fordult, és neki is mondott valamit.

– Mit mond?

– Egy japán szólás – felelte a pap. – „Az embernek az a sorsa, ami, és az élet különben is illúzió.”

Blackthorne biccentett a szamurájnak, odament a létrához, és felmászott. Fenn az éles napfényben pislognia kellett, térde nem tudta megtartani, és leroskadt a homokos földre.

Omi az egyik oldalon állt, a pap és Mura pedig a négy szamuráj

mellett. Néhány falusi távolabbról figyelte, majd elfordultak.

Senki sem segített neki.

Istenem, adj erőt, fohászkozott magában Blackthorne. Fel kell állnom, úgy kell tennem, mintha erős lennék. Ezek csak azt tisztelik. Ha erős az ember. És nem mutat félelmet. Segíts, kérlek.

Összeszorította a fogát, megtámaszkodott, és imbolyogva talpra állt.
– Mi a nyavalyát akarsz tőlem, te ragyás nyomorék? – mordult rá Omira, majd a paphoz fordult. – Mondd meg ennek a vakarcsnak, hogy én a saját hazámban daimjó vagyok. Miféle bánásmód ez? Mondd meg neki, hogy köztünk nincs semmi vitás kérdés. Mondd meg neki, hogy eresszen el bennünket, különben megbánja. Mondd meg neki, hogy én daimjó vagyok, az ördög vinné el. Sir William of Micklehavennek leszek az örököse, és remélem, hogy fel is fordult már. Mondd meg neki!

Rettenetes éjszakája volt Sebastio atyának, de virrasztás közben érezte Isten jelenlétét, és olyan lelki nyugalom árasztotta el, mint még soha. Már tudta, hogy Isten eszköze lesz ő a pogányok ellen, ezért egyaránt védve van a pogányokkal és a kalóz ravaszságával szemben. Érezte, hogy az elmúlt éjszaka az előkészület éjszakája volt, s hogy az élete válaszüthoz érkezett.

– Mondd meg neki!

– A kalóz azt mondja, ő nagy úr a saját országában – fordította japánra. Megvárta Omi válaszát. – Omi-szan azt feleli, az sem érdekli, ha király vagy odahaza. Itt Jabu úr rendelkezik fölötted... és minden társad fölött.

– Mondd meg neki, hogy le van szarva.

– Nem ajánlom, hogy sértegeds.

Omi újra beszélni kezdett.

– Omi-szan azt mondja, fürdőt kapsz, ételt és italt. Ha jól viselkedsz, nem küld vissza a verembe.

– És az embereim?

A pap megkérdezte Omit.

– Ők lenn maradnak.

– Akkor menjen a pokolba. – Blackthorne visszaindult a létra felé. Két szamuráj eléje állt, és hiába kapálózott, könnyűszerrel lefogták.

Omi mondott valamit a papnak, majd az embereinek. Azok eleresztették Blackthorne-t, aki majdnem elesett.

– Omi-szan azt mondja, ha nem viselkedsz rendesen, felhozatja még egy emberedet. Tűzifa és víz van elég.

Ha most megjuhászodom, gondolta Blackthorne, rájönnek, hogy mivel lehet engedelmességre bírni, és örökre a hatalmukban leszek. Egye meg a fene, amúgy is a hatalmukban vagyok, és végül úgyis azt csinálnak velem, amit akarnak. Jól mondta van Nekk. Meg kell tennem, akármit parancsolnak.

– Mit kell csinálnom? Mit ért azon, hogy viselkedjem rendesen?

– Omi-szan azt mondja: azt, hogy engedelmeskedj. Hogy azt tedd, amit parancsol. Akár trágyát egyél, ha úgy akarja.

– Mondd meg neki, hogy menjen a pokolba. Mondd meg neki, hogy hugyozok rá is meg az országára is. A daimjójára nemkülönben.

– Azt ajánlom, enge...

– Fordítsd le pontosan, az ördög vigyen el!

– Nem bánom... én figyelmeztettelek, navigátor.

Omi figyelmesen hallgatta a papot. Bütykei elfehéredtek a kard markolatán. Emberei zavartan csoszogtak, szemük szinte átdöfte Blackthorne-t.

Omi halkán parancsot adott.

Két szamuráj azonnal lemászott a verembe, és felhozták Croocqot, a hajósinast. Odavonszolták az üsthöz és összekötözték. A többiek fát és vizet hoztak. Beleeresztették a halálra rémült gyereket a teli üstbe, és tüzet gyújtottak alatta.

Blackthorne nézte Croocq hangtalanul mozgó száját és a szemében tomboló kétségbeesést. Ezek a rohadtak semmire se becsülik az életet, gondolta. Az isten verje meg őket. Ezek elevenen megfőzik Croocqot!

Füst kígyózott fel a homokpartról. A halászcsónakok körül sirályok rikoltoztak. Egy darab fa kiesett a tűzből, de az egyik szamuráj ügyesen visszarúgta.

– Mondd meg neki, hogy hagyják abba – fordult Blackthorne a paphoz. – Kérd meg, hogy hagyassa abba.

– Omi-szan azt kérdi, hajlandó vagy-e rendesen viselkedni.

– Igen.

– Azt kérdi, engedelmeskedsz-e minden parancsnak.

– Ha tudok, engedelmeskedem.

Omi újra megszólalt. Sebastio atya kérdezett tőle valamit, és Omi

bólintott.

– Azt akarja, hogy egyenesen neki válaszolj. Az „igen” japánul hai. Azt kérdi, engedelmeskesz-e minden parancsnak.

– Ha tudok, hai.

A tűz fölött melegedni kezdett a víz, és a gyerek szívszaggatóan nyöszörgött. A lángok meg-megnyalták az üst oldalát. Még több fát dobáltak közéjük.

– Omi-szan azt mondja, feküdj le. De tüstént.

Blackthorne engedelmeskedett.

– Omi-szan azt mondja, ő személyesen nem sértett meg téged, és neked sem volt okod megsértem őt. Mivel barbár vagy, és még nem tudsz viselkedni, nem ölet meg. De jó modorra fog tanítani. Megértetted?

– Meg.

– Azt akarja, hogy egyenesen neki válaszolj.

A gyerek iszonyú hangon felüvöltött, jajgatott egy darabig és elájult. Az egyik szamuráj kihúzta a fejét a vízből.

Blackthorne felnézett Omira. Ne feledd, figyelmeztette magát, hogy a fiú és összes embered élete a te kezében van. Igen, felelte gonoszabbik éne, de hol a biztosíték, hogy szavának áll ez a nyomorult?

– Megértetted?

– Hai.

Látta, hogy Omi felemeli kimonója alját, és előveszi a péniszét. Arra számított, hogy az arcába fog hugyozni. De Omi a hátát hugyozta le. Istenemre, fogadta meg magában Blackthorne, ezt a napot nem felejttem el. Ezért még megfizetsz.

– Omi-szan azt mondja, modortalanság arról beszélni, hogy bárkit lehugyozol. Az pedig nemcsak modortalanság, de ostobaság is, ha mindeközben fegyvertelen vagy. Végül modortalanság és még sokkal nagyobb ostobaság, ha mindeközben fegyvertelen és kiszolgáltatott vagy, s a barátaid és rokonaid még nem pusztultak el előtted.

Blackthorne nem szólt semmit. Tekintetét nem vette le Omiról.

– Vakarimaszu ka?- kérdezte Omi.

– Azt kérdi, érted-e.

– Hai.

– Okiro.

– Azt mondja, állj fel.

Blackthorne felállt, fejében kalapált a fájdalom. A szeme még mindig Omin volt, és Omi mereven bámult vissza rá.

– Murával mégy, és teljesíted minden parancsát.

Blackthorne nem felelt.

– Vakarimaszu ka? – förmedt rá Omi.

– Hai. – Blackthorne a közte és Omi között lévő távolságot próbálta felbecsülni. Már ujjai közt érezte a szamuráj arcát és nyakát, s csak azon imádkozott, hogy legalább a szemét ki tudja tépni, mielőtt lerángatják róla. – A fiúval mi lesz? – kérdezte.

A pap akadozva lefordította a kérdést.

Omi az üstre pillantott. A víz legfeljebb langyos lehetett. A gyerek elájult, de egyelőre nem esett baja.

– Vegyétek ki – rendelkezett. – Hívjatok orvost, ha szükség van rá.

Emberei engedelmeskedtek. Nézte, amint Blackthorne odamegy a fiúhoz, és meghallgatja a szívét. Intett a papnak.

– Mondd meg a vezérnek, hogy mára a fiúnak sem kell visszamennie a verembe. Ha a vezér és a fiú rendesen viselkedik, holnap esetleg még egy ember feljöhet. Azután még egy. Talán. Vagy nem is egy. Talán. Attól függ minden, hogyan viselkednek a fent levők. De – nézett Blackthorne-ra – minden szabály vagy parancs megszegéséért téged teszek felelőssé. Megértetted?

A pap lefordította szavait, a barbár „igent” mondott, és Omi látta, hogy a vérszomjas düh lassan kiveszik a szeméből. A gyűlölet azonban ott maradt. Milyen ostoba, gondolta Omi, milyen naiv, hogy így kimutatja az érzéseit. Vajon mit csinált volna, ha tovább játszott vele – ha úgy teszek, mintha vissza akarnám vonni ígéretemet, vagy mintha nem is ígértem volna semmit?

– Te pap, mi is a neve? Lassabban mondd!

A pap többször elismételte a nevet, de Omi így sem értette.

– Te ki tudod mondani? – kérdezte egyik emberét.

– Nem, Omi-szan.

– Pap, mondd meg neki, hogy mától Andzsin, vagyis kalauz, navigátor a neve. Ha majd kiérdemli, Andzsin-szannak fogjuk hívni. Magyarázd meg neki, hogy a mi nyelvünkben nincsenek olyan hangok, amelyekkel ki tudnánk ejteni a nevét. – Szárazon

hozzátette: – Add értésére, hogy nem akarjuk megsérteni ezzel. Egyelőre viszontlátásra, Andzsin.

Mindnyájan meghajoltak előtte. Omi udvariasan viszonzta a meghajlást, majd odébbállt. Messzebb a tértől, ahol már senki se láthatta, szélesen elmosolyodott. Milyen gyorsan sikerült megszelídítenie a barbárok vezérét! Milyen hamar rájött, hogyan lehet uralkodni fölötte és a többi fölött!

Micsoda rendkívüli emberek ezek a barbárok, gondolta. Minél előbb megtanulja az Andzsin a nyelvünket, annál jobb. Akkor majd megtudjuk, hogyan lehet egyszer s mindenkorra letörni a keresztény barbárokat!

– Miért nem az arcába hugyoztál? – kérdezte Jabu.

– Először oda akartam, uram. De a barbár még nincs megszelídítve, ezért nagyon veszélyes. Ha egyenesen az arcába hugyozok, az... nálunk legalábbis a legnagyobb sértés, ha megérintjük valakinek az arcát, ne? Ezen úgy gondoltam, azzal úgy megsérteném, hogy minden önuralmát elveszteni, így hát a hátára hugyoztam... azt hiszem, egyelőre ez is elegendő.

Háza verandáján üldögéltek, selyempárnákon. Omi anyja csá-teát szolgált fel nekik, olyan szertartásosan, ahogy csak tudta, márpedig fiatalkorában alaposan kitanították rá. Meghajolt Jabu előtt, és átnyújtott neki egy csészével. Jabu szintén meghajolt, és udvariasan Ominak nyújtotta, aki természetesen még mélyebb meghajlás kíséretében visszautasította; Jabu ekkor végre elfogadta, és élvezettel kortyolgatni kezdte.

– Nagyon meg vagyok veled elégedve, Omi-szan – mondta. – Okosan gondolkodsz, ezt az egész ügyet pedig kiválóan tervezted el és hajtottad végre.

– Túlságosan jó vagy hozzám, uram. Erőfeszítéseim ügyetlenek, nagyon ügyetlenek.

– Honnan tudsz ennyi mindent a barbárok eszejárásáról?

– Tizennégy éves koromban egy évig egy Dzsiro nevű szerzetes tanított. Valaha keresztény pap volt vagy legalábbis segédpap, de szerencsére idejében rájött balgaságára. Mondott nekem valamit, amit sohasem felejtök el. Azt mondta, a keresztény vallás sebezhető, mert legfőbb istene, Jézus azt tanította, hogy az

emberek „szeressék” egymást. A becsületről, a kötelességről nem szól a tanítása, csak a szeretetről. És arról, hogy az élet szent... „Ne ölj!” Ilyen ostobaságokat tanított. Ezek az új barbárok szintén kereszténynek vallják magukat, ámbar ez a pap ezt tagadja. Gondolom, más szektához tartoznak, innét az ellenségeskedés. A mi buddhista szektáink is gyűlölik egymást. Szóval feltételeztem, hogy ha „szeretik egymást” ezek a keresztények, akkor talán kordába foghatjuk a vezérüket azzal, ha kioltjuk vagy úgy teszünk, mintha ki akarnánk oltani egyik emberének életét.

Omi érezte, hogy a beszélgetés veszélyes fordulatot vett a kínzás, a méltatlan halál miatt. Anyja ki nem mondott figyelmeztetése elért hozzá a levegőben.

– Parancsolsz még egy kis teát, Jabu-szama? – kérdezte az anyja.

– Köszönöm – mondta Jabu. – Igazán nagyon finom.

– Köszönöm, uram. De Omi-szan, egyszer s mindenkorra be van-e törve a barbár? – kérdezte másra terelve a szót. – Talán tájékoztatnod kellene urunkat, hogy végleges vagy ideiglenes-e a behódolása.

Omi habozott.

– Ideiglenes. Az a véleményem, hogy minél előbb meg kellene tanulnia a nyelvünket. Ez igen fontos lenne számodra, uram. Egyet-kettőt még biztosan el kell pusztítanod közülük, hogy a többin uralkodhass, de addigra viselkedni is megtanulnak. Ha pedig tolmács nélkül tudsz beszélni vele, Jabu-szama, akkor felhasználhatod a tudását. Ha igaz, amit a pap mondott – hogy tízezer rín át vezette a hajót –, akkor nem lehet nagyon ostoba.

– De te se vagy ostoba. – Jabu felnevetett, – Rád bízom ezeket az állatokat. Omi-szan, az emberidomár!

Omi vele nevetett.

– Igyekezni fogok, uram.

– Birtokod eztán ötszáz koku helyett háromezret jövedelmezzon. Húsz rí távolságban te légy itt az úr. – A rí nagyjából egy mérföldnek felelt meg. – Jóindulatom további jeléül küldök neked Jedóból két lovat, húsz selyemkimonót, egy páncélt, két kardot, és annyi fegyvert, amennyivel száz szamurájt föl lehet szerelni. A száz szamurájt verbuváld össze, és ha kitör a háború, azonnal csatlakozol a kíséretemhez mint hatamoto.

Jabu nagylelkű hangulatban volt: a hatamoto a daimjó különleges előjogokat élvező hűbérese, aki bármikor felkeresheti urát, és jelenlétében is viselheti a kardokat. Meg volt elégedve Omival, pihentnek érezte magát, szinte újjászületett. Pompásan aludt. Amikor felébredt, egyedül volt a szobában, de így is akarta, hiszen nem kérte meg sem a fiút, sem a lányt, hogy maradjanak. Ivott egy kis teát, evett egy kevés rizspépet. Azután megfürdött, és Szuvo megmasszírozta.

Csodálatos élmény volt, gondolta. Sosem éreztem magam ilyen közel a természethez, a fákhöz, a hegyekhez és a földhöz, az élet végtelen szomorúságához és mulandóságához. A halálordítások tökéletes harmóniát teremtettek.

– Omi-szan, van nekem egy követ misimai kertemben. Szeretném, ha azt is elfogadnád ennek az eseménynek, ennek a csodálatos éjszakának és szerencsénknek az emlékére. Elküldöm a többi holmival együtt. Az a szikladarab Kjúsúról származik. A Várakozás Kövének neveztem el, mivel éppen a taikó támadási parancsára vártunk, amikor találtam. Legalább tizenöt esztendeje ennek. Én is ott voltam a seregében, amely szétzúzta a lázadókat, és leigázta a szigetet.

– Nem érdemlem meg ezt a nagy kitüntetést.

– Tedd a kertedbe, és adj neki nevet. Hívd például a Barbár Béke Kövének, hogy emlékeztessen erre az éjszakára és arra, hogy milyen sokáig kellett várnia a barbárnak végső békére és megnyugvásra.

– Ha megengeded, inkább a Boldogság Kövének nevezném, hogy kitüntető nagylelkűségedre emlékeztessen engem és utódaimat.

– Nem... nevezd egyszerűen a Várakozó Barbárnak. Igen, ez jó lesz. Ez még jobban összekapcsol bennünket... őt és engem. Ő is várt, én is vártam. Én élek, ő meghalt. – Jabu tünődve nézte a kertet. – A Várakozó Barbár. Remek. A kő egyik felén furcsa foltok vannak, amelyek könnyekre emlékeztetnek, és kék meg vörös erek, amelyek a testre... és mulandóságára! – Jabu felsóhajtott: ki akarta élvezni a melankóliát. – Jól teszi az ember, ha követ telepít a kertjébe, és nevet ad neki. Milyen lassan halt meg a barbár, ne? Talán japánként születik újjá, hogy kárpótlást kapjon szenvedéseiért. Hát nem lenne csodálatos? Akkor az utódai egy nap megpillanthatnák a követ, és

elégedettek lehetnének.

Omi hálás köszönetet mondott, és kijelentette, hogy nem érdemel ekkora jutalmat. Jabu azonban tudta, hogy megérdemli. Többet is adhatott volna, de eszébe jutott a régi bölcsesség: a hűbérbirtokot növelni mindig lehet, de a csökkentése ellenségeskedést, sőt árulást válthat ki.

– Oku-szan – fordult az asszonyhoz az udvarias „tiszteletre méltó anya” megszólítással –, fivéremnek már rég beszélnie kellett volna legkisebb fia kiváló tulajdonságairól. Akkor Omi-szan már jóval rangosabb helyet foglalna el. Fivérem túlságosan szerény, egy kicsit gondatlan is.

– Férjem csak a te érdekeiddel törődik, uram, másra nem is gondol – válaszolta ijedten az öregasszony. – Örülök, hogy fiamnak alkalma volt szolgálatot tenni, és hogy meg vagy vele elégedve. Fiam csupán a kötelességét teljesítette, ne? Mindannyiunknak kötelességünk – Mizuno-szannak is –, hogy szolgáljunk téged.

Lovak kaptattak fel az ösvényen. Igurasi, Jabu főembere átcsörtetett a kerten. – Mindennel elkészültünk, uram. Ha mielőbb vissza akarsz jutni Jedóba, ideje indulnunk.

– Jól van. Omi-szan, te és embereid a konvojjal tartotok, és segítetek Igurasi-szannak, hogy minden biztonságban megérkezzék a várba. – Jabu látta, hogy Omi arcán árnyék szalad át. – Mi az?

– A barbárok jutottak eszembe.

– Hagyj mellettük néhány őrt. A szállítmányhoz képest jelentéktelenek. Tégy velük, amit akarsz – kergesd vissza őket a verembe, ha úgy tetszik. Ha valami hasznos tudnivalót szedsz ki belőlük, üzenj.

– Igen, uram. Itt hagyok tíz szamurájt, és Murának pontos utasításokat adok. Öt-hat nap alatt nem érheti baj őket. A hajóval mi legyen?

– Vigyázz rá. Természetesen te felelsz érte. Zukimoto megbízólevelet küldött egy nagaszaki kereskedőnek, hogy adja el a portugáloknak. Ha megveszik, érte jöhetnek.

Omi habozott.

– Talán inkább meg kellene tartanod, uram, és megparancsolnod a barbároknak, hogy képezzék ki néhány emberünket a kezelésére.

– Minek nekem egy barbár hajó? – nevetett gúnyosan Jabu. –

Mocskos kereskedőt akarsz faragni belőlem?

– Természetesen nem, uram – sietett a válasszal Omi. – Csak arra gondoltam, Zukimoto hasznát vehetné egy ilyen járműnek.

– Mihez kezdjek egy kereskedőhajóval?

– A pap szerint ez hadihajó, uram. Láttam, hogy fél tőle. Ha kitör a háború, egy hadihajó...

– A háborút a szárazföldön fogjuk megvívni. A tenger a kereskedőknek való, a mocskos uzsorásoknak, kalózoknak és halászoknak. – Jabu felállt, lement a lépcsőn, és elindult a kertkapu felé, ahol egy szamuráj várta a lovával. Hirtelen megtorpant, és meredten bámult a tengerre. A lába megroggyant.

Omi követte pillantását.

Hajó bukkant elő a földnyelv mögül. Jókora, sokevezős gálya volt, egyike a part menti vizeket járó leggyorsabb japán hajóknak, amelyek sem a szélre, sem a dagályra nincsenek ráutalva. Árbocán Toranaga lobogója lengett.

Hetedik fejezet

Toda Hiromacu, Szagami és Kozuke tartományok ura, Toranaga legkedvesebb hadvezére és tanácsadója, seregének főparancsnoka egyedül szállt ki a hajóból. Japán létere magas volt, kicsi híján hat láb, fizikuma akár a bikáé, meg sem látszott rajta, hogy hatvanhét éves. Katonai kimonója barna selyemből készült, és semmi más nem díszítette, csak öt kis Toranaga-címer: három összehajtott bambuszajtás. Csiszolt mellvértet és acél karvédőket viselt. Csak a rövid kard volt az övében, a hosszút kezében tartotta, készen rá, hogy bármikor kirántsa és öljön vele hűbérura védelmében. Ez volt a szokása tizenöt éves kora óta.

Senki, még a taikó sem tudta megváltoztatni.

Egy évvel ezelőtt, amikor a taikó meghalt, Hiromacu Toranaga hűbérese lett. Toranaga neki ajándékozta Szagamit és Kozukét, nyolc tartományából kettőt, velük évi ötszázezer koku jövedelmet, és nem is próbálta megváltoztatni őt. Hiromacu kiválóan értett az öleshez.

A tengerpart tele volt térdeplő, lehajtott fejű falusiakkal – férfiakkal, asszonyokkal, gyerekekkel – a szamurájok szabályos sorokban

álltak előttük, élükön Jabuval és parancsnokaival.

Jabu tudta, hogy ha vénasszony volna, most jajgatva verné a mellét, és minden szál haját kitépné. Ez az egész nem lehet véletlen. Az, hogy a nagy hírű Toda Hiromacu éppen ma jött ide, azt jelenti, hogy őt, Jabut elárulták – vagy Jedóban valaki a háza népéből, vagy itt, Andzsiróban, akár Omi, Omi egyik embere vagy valamelyik falusi. Engedetlenségen kapták. Valamelyik ellensége kihasználta, hogy feltámadt az érdeklődése a hajó iránt.

Letérdelt és meghajolt, szamurájai követték példáját, és Jabu elátkozta a hajót és mindenkit, aki rajta érkezett.

– Á, Jabu-szama – hallotta Hiromacu hangját, és látta, hogy az öreg letérdel a jó előre kikészített gyékényre, és viszonozza a meghajlást. De ez a meghajlás egy árnyalattal kevésbé volt mély, és Hiromacu nem várta meg, míg ő újra meghajol, úgyhogy Jabu tudta: veszélyben van. Látta, hogy a hadvezér hátraül a sarkára. Háta mögött Vasökölnek hívták. A Toranaga-lobogót csak Toranaga és három tanácsadója tűzhetette ki. Miért küldött ilyen fontos embert pusztán avégett, hogy rajtakapjon: nem vagyok Jedóban?

– Kitüntetsz, hogy meglátogatod egyik szerény falvamat, Hiromacu-szama – mondta Jabu.

– Uram küldött. – Hiromacu híres volt barátságtalanságáról. Se ravaszság, se színészi képesség nem szorult belé, de hűsége mindent ellensúlyozott.

– Kitüntetésnek veszem, és boldog vagyok – felelte Jabu. – E miatt a barbár hajó miatt siettem ide Jedóból.

– Toranaga úr felszólított minden szövetséges daimjót, hogy Jedóban várakozzék, amíg ő vissza nem tér Oszakából.

– Hogy van urunk? Remélem, nincs semmi baja.

– Minél előbb visszatér biztonságos jedói várkastélyába, annál jobb. Minél előbb rátörünk Isidóra, utat vágunk seregünkkel az oszakai várhoz és leromboljuk, annál jobb. – Az öregember arca elvörösödött ura miatti aggodalmában; nem tetszett neki, hogy nem lehet ott mellette. A taikó bevehetetlenre építette az oszakai várat. Ez volt a legnagyobb várkastély az egész birodalomban, egymással összeköttetésben levő öreg tornyokkal, várarkokkal, kisebb erődökkel, tornyokkal, hidakkal. Nyolcvanezer katona fért el a falai közt. A falakon kívül, a hatalmas városban pedig más,

hasonlóképpen fegyelmezett és jól felfegyverzett seregek gyülekeztek. Jaemonnak, az örökösnek fanatikus hívei. – Tucatször is megmondtam neki, hogy örült, ha Isido kezére adja magát! Eszelős!

– Toranaga úrnak el kellett mennie, ne? Nem volt más választása. – A taikó úgy rendelkezett, hogy a Jaemon nevében uralkodó Régenstanácsnak évente legalább kétszer össze kell ülnie Oszaka várában, és mindegyik régens legföljebb ötszáz embert vihet be magával a falak közé. A többi daimjót hasonlóképpen kötelezte, hogy évente kétszer tegyék tiszteletüket családjukkal együtt az Örökös előtt. Az év egy részében, minden év egy részében tehát védtelenek voltak és kiszolgáltatottak. – A gyűlést elrendelték, ne? Ha nem megy el, az pártütést jelent, ne?

– Pártütést? Ugyan ki ellen? – Hiromacu még jobban kivörösödött. – Isido el akarja szigetelni urunkat. Ha Isido a markomban lenne, ahogy most urunk van az ő markában, én egy pillanatig se haboznék. Rég lecsaptam volna a fejét, és várhatná, míg újraszületik. – A hadvezér dühödten csavargatta a bal markában tartott ütött-kopott kardhüvelyt. Bütykös, megkérgesedett jobbát készenlétben tartotta az ölében. Szemügyre vette az Erasmus-t. – Hol vannak az ágyúk?

– A biztonság kedvéért kihozattam őket a partra. Toranaga-szama megint egyezséget köt Isidóval?

– Amikor elhagytam Oszakát, még minden csendes volt. A Tanács három nappal későbbre tervezte az ülést.

– Sor kerül az összecsapásra?

– Én azt szeretném. De urunk? Ha egyezséget akar, hát egyezséget köt. – Hiromacu tekintete visszafordult Jabura. – Minden szövetséges daimjónak megparancsolta, hogy Jedóban várakozzék rá. Míg vissza nem tér. Ez itt nem Jedo.

– Nem. Úgy éreztem, a hajó fontos ügyünk számára, és megéri, hogy személyesen járjak utána.

– Nem volt rá szükség, Jabu-szan. Nincs benned elég bizalom. Semmi se történhet urunk tudta nélkül. Ő maga küldött volna valakit. Most történetesen engem küldött. Mióta vagy itt?

– Egy napja és egy éjszakája.

– Tehát két napja indultál el Jedóból?

– Igen.

– Gyorsan ideértél. Gratulálok.

Jabu, hogy időt nyerjen, mesélni kezdett az erőltetett menetről. De az esze fontosabb dolgokon járt. Ki lehet a kém? Hogyan értesülhetett Toranaga a hajóról vele egyidőben? Ki árulta be Toranagának, hogy ő elhagyta Jedót? Mit csináljon most, hogyan viselkedjék Hiromacuuval?

Hiromacu végighallgatta, majd ellentmondást nem tűrően kijelentette:

– Toranaga úr elkobozza a hajót és egész rakományát.

Döbrent csend telepedett a partra. Izuban, Jabu birtokán Toranagának nincs joga rendelkezni, sem Hiromacunak parancsokat osztogatni. Jabu ujjai megfeszültek kardja markolatán.

Hiromacu gyakorlott türelemmel várt. Pontosan úgy tett, ahogy Toranaga parancsolta. Történjék, aminek történnie kell. Ölni vagy megöletni.

Jabu tudta, hogy most már neki is határoznia kell. Nincs többé helye a halogatásnak. Ha nem akarja átengedni a hajót, akkor meg kell ölnie Vasököl Hiromacut, mert Vasököl Hiromacu a hajó nélkül nem fog távozni. A kikötőben horgonyzó gályán kétszáz kiváló szamurájból álló elit osztag tartózkodik. Nekik is meg kellene halniuk. Könnyűszerrel kicsalogathatná őket a partra, s alig néhány órán belül iderendelhetné annyi katonáját, amennyivel legyűrheti őket, hiszen ő mestere a rajtaütésnek, a lesvetésnek. Csakhogy akkor Toranaga kényszerítve érezné magát, hogy sereget küldjön Izu ellen. Elnyelne, ha Isido nem sietne segítségemre. És miért segítené nekem Isido, amikor legnagyobb ellenségem, aki Izura pályázik, Isido rokona, Ikava Dzsikkju? Ha megölöm Hiromacut, kitör a háború, mert Toranagát arra kötelezné a becsület, hogy meginduljon ellenem, de akkor Isidónak is meg kellene indulnia, és Izu lenne az első csatatér.

No és az ágyúim? A gyönyörű ágyúim és a gyönyörű tervem? Örökre elszalasztom a lehetőséget, ha most átadom őket Toranagának.

Keze a Muramasza-kardot markolta, érezte, ahogy a vér feltódul a karjába, előntötte a vak gyilkolásvágy. Arról már rég letett, hogy a muskétákat eltitkolja. Ha a hajó érkezéséről tudnak, akkor nyilván

azt is tudják, mi a rakománya. De hogyan vette ilyen gyorsan hírért Toranaga? Postagalamb útján! Ez az egyetlen lehetséges válasz. Jedóból vagy innen? Kinek vannak itt postagalambjai? Nekem miért nincs ilyen hírszolgálatom? Zukimoto hibája... gondolnia kellett volna rá, ne?

Határozz. Háború vagy béke?

Jabu a Buddha, az összes kami, az összes már kitalált és eztán kitalálendő isten nevében elátkozta azt az embert vagy embereket, akik elárulták, elátkozta szüleiket és utódaikat tízezer nemzedékre. És behódolt.

– Toranaga úr nem kobozhatja el a hajót, mert máris az övé. Az ajándéklevelet rég lediktáltam. Nem így van, Zukimoto?

– De igen, uram.

– Persze, ha Toranaga úr elkobzottak akarja tekinteni, óhaja parancs. De én ajándéknak szántam. – Jabu örömmel hallotta, hogy a hangja szilárd és közömbös. – Örülni fog a zsákmánynak.

– Uram nevében köszönöm. – Hiromacu újra megcsodálta Toranaga éleslátását. Toranaga megjósolta, hogy ez fog történni, hogy nem kerül sor harcra. „Nem hiszem – felelte akkor Hiromacu. – Nincs az a daimjó, aki eltűrné jogainak ilyen megcsorbítását. Jabu nem fogja eltűrni. Én se tűrném. Még tőled se, uram.”

„De te engedelmeskedtél volna parancsomnak, és a hajóról is értesítettél volna. Jabut manipulálnunk kell, ne? Szükségem van az erőszakosságára és ravaszságára... arra, hogy lekösse Ikava Dzsikkjut.”

Most, itt, a parton, a kellemes napfényben Hiromacu udvariasan meghajolt, miközben mélységesen megvetette magát kétszínűségéért.

– Toranaga urat boldoggá fogja tenni nagylelkűséged.

Jabu éberén figyelte.

– Nem portugál a hajó.

– Igen. Mi is így hallottuk.

– Kalózhajó ráadásul. – Láttá, hogy a hadvezér szeme összeszűkül.

– He?

Miközben elismételte, amit a pap mondott, Jabu így okoskodott magában: ha ez neked újdonság, mint ahogy nekem is az volt, akkor Toranaga ugyanabból a forrásból értesült, mint én, ne? De ha azt is

tudod, mi volt a hajón, akkor a kém Omi, vagy valamelyik szamurája, vagy egy falusi.

– Rengeteg ruhaféle van rajta. Meg kincsek. Meg muskéták, lőpor és golyók.

Hiromacu habozott.

– A ruha kínai selyem? – kérdezte végül.

– Nem, Hiromacu-szan – felelte Jabu, a „szan” formulát használva. Elvégre mint daimjók egyenrangúak. Most, hogy nagylelkűen „ajándékba” adta a hajót, úgy érezte, nyugodtan használhatja a kevésbé tiszteletteljes megszólítást is. Élvezettel látta, hogy az öregember figyelmét nem kerülte el a váltás. Én Izu daimjója vagyok, a napra, a holdra és a csillagokra!

– Igen szokatlan anyag, vastag és nehéz, számunkra használhatatlan – mondta. – Amit érdemes volt megmenteni, azt kihordattam a partra.

– Rendben. Kérlek, rakasd át mind az én hajómra.

– Micsoda? – Jabunak megremegett a gyomra.

– Mindent. És azonnal.

– Most?

– Igen. Nagyon sajnálom, de természetesen meg fogod érteni, hogy minél előbb vissza akarok térni Oszakába.

– Igen, de... jut hely az egésznek?

– Az ágyúkat rakasd vissza a barbár hajóra, azután pecsételd le. Három nap múlva hajók érkeznek, és Jedóba vontatják. Ami a muskétákat, a lőport és a golyókat illeti, lesz elég... – Hiromacu hirtelen elhallgatott, mert rájött, hogy majdnem beleesett az előkészített csapdába.

„Éppen csak az ötszáz muskétának, a lőpornak és a húszezer ezüstdublonnak jut hely a gálya fedélzetén – mondta neki Toranaga.

– Az ágyúkat hagyd a hajón és a ruhaneműt is. Hagyd, hogy Jabu beszéljen, aztán adj parancsokat, ne engedj neki időt a gondolkodásra. De ne légy vele türelmetlen. Rá is szükségem van, meg az ágyúkra és a hajóra is. Légy résen, mert meg akarja majd tudni, ismerjük-e a hajó rakományát. Nem szabad nyomára jutnia kémünknek.”

Hiromacu magában elátkozta ügyetlenségét.

– Ami a szükséges rakteret illeti, arról felvilágosíthatnál. És miből is

áll a rakomány? Hány muskétából, hány golyóból és így tovább. Az az arany vagy ezüst rudakban vagy érmékben van?

– Zukimoto!

– Igen, Jabu-szama.

– Hozd ide a rakománylistát. – Veled majd később számolok, gondolta Jabu. Zukimoto elsietett.

– Fáradt lehetsz, Hiromacu-szan. Parancsolsz egy kis csát? Lakhelyedet, persze lehetőségünkhöz képest, előkészítettük. A fürdő egyszerűen gyalázatos, de azért talán felfrissít.

– Köszönöm. Nagyon kedves vagy. Egy kis csá és a fürdő jólesne. Később. Először mondd el, mi történt, amióta a hajó megérkezett.

Jabu elsorolta a tényeket, de a kurtizánt és a fiút nem tartotta fontosnak megemlíteni. Jabu parancsára Omi is beszámolt, de a Jabuval folytatott beszélgetésüket kihagyta. Azután Mura adta elő a maga történetét, de az Andzsín erekcióját nem szőtte bele, mert, noha érdekesnek találta, attól félt, megsértené vele Hiromacut, akitől, korát tekintve, bizonyára ritkán telik ilyen teljesítmény.

Hiromacu a füstöt nézte, amely még mindig kígyózott a halotti máglyából.

– Hány kalóz maradt életben?

– Tíz, uram, beleértve a vezérüket – felelte Omi.

– Hol van most a vezérük?

– Mura házában.

– Mit csinált? Mit csinált legelőször, miután felhoztátok a veremből?

– Egyenesen a fürdőházba ment, uram – felelte gyorsan Mura. – Azóta úgy alszik, mint akit agyonverték, uram.

– Ezúttal nem kellett odacipelnetek?

– Nem, uram.

– Úgy látszik, gyorsan tanul. – Hiromacu ismét Omira nézett. – Gondolod, hogy meg lehet tanítani őket viselkedni?

– Nem vagyok biztos benne, Hiromacu-szama.

– Te le tudnád törölni a hátadról egyszer s mindenkorra ellenséged húgyát?

– Nem, uram.

– Hát én se. Furák ezek a barbárok. Ki felügyel a rakodásra?

– Unokaöcsém, Omi-szan.

– Remek. Omi-szan, sötétedés előtt indulni akarok. Kapitányom

majd segít, hogy mielőbb elkészüljeteK. Háromrúdni időt adok. – A japán időegység a rúd volt, ami azt jelentette, hogy ennyi idő megközelítőleg egy óra – alatt ég el egy tömjénrúd.

– Igen, uram.

– Mi lenne, ha velem jönnél Oszakába, Jabu-szan? – kérdezte Hiromacu, mint akinek most jutott eszébe a gondolat. – Toranaga úr örülne, ha a te kezedből vehetné át ezt a rengeteg holmit. Hely van bőven a gályán. – Amikor Jabu tiltakozni kezdett, hagyta, hadd beszéljen, ahogy Toranaga parancsolta, azután, ahogy Toranaga parancsolta, közbevágott: – Ragaszkodom hozzá. Toranaga úr nevében ragaszkodom hozzá, hogy elkísérj. Nagylelkűséged jutalmat érdemel.

Vajon a fejem és birtokom elvesztése lesz a jutalom? – gondolta keserűen Jabu. Tudta, hogy nem tehet mást, hálásan el kell fogadnia a meghívást.

– Köszönöm. Kitüntetésnek veszem.

– Remek. No hát akkor, ez el van intézve – jelentette ki látható megkönnyebbüléssel Hiromacu. – Most jöhet a csa. És a fürdő.

Jabu előzékenyen felvezette Omi házához. Az öreg harcost megmosták, lesikálták, azután sokáig hevert hálásan a gőzölgő forróságban. Később Szuvo kezétől újjászületett. Evett egy kis rizst, egy kis nyers halat, egy kis salátát. Szép porceláncsészéből ivott egy kevés teát. Utána rövid, álomtalan alvás következett.

Háromrúdni idő elteltével félrehúzták a sodzsit. Testőrének esze ágában sem volt hívatlanul belépni a szobába. Hiromacu tüstént felébredt, kardját félig máris kirántotta hüvelyéből.

– Jabu-szama kinn várakozik, uram. Azt mondja, mindent beraktak.

– Kitűnő.

Hiromacu kiment a verandára, és belevizelt a vödörbe.

– Szorgalmasak az embereid, Jabu-szan.

– A tieid segítettek nekik, Hiromacu-szan. Ők még szorgalmasabbak.

Azok bizony, mert annak kell lenniük, a napra mondom, gondolta Hiromacu.

– De jól esik hugyozni egyet, ha tele a hólyag. Főleg, ha erő van a sugár mögött, ne? – mondta jókedvűen. – Megfiatalodik tőle az

ember. Az én koromban már szükség van erre. – Miközben kényelmesen elrendezte ágyékkötőjét, várta, hogy Jabu valami udvarias megjegyzést tegyen, ám Jabu nem szólt semmit. Hiromacu dühbe jött, de fékezte indulatát. – Hozasd a kalózok vezérét a hajómra.

– Micsoda?

– Nagylelkűen uramnak ajándékoztad a hajót és a rakományt. A legénység is a rakományhoz tartozik. Oszakába viszem a kalózvezért. Toranaga úr látni kívánja. A többivel természetesen azt csinálsz, amit akarsz. De kérek, add tudtára embereidnek, hogy távolléted alatt úgy vigyázzanak a barbárokra, mint uram tulajdonára. Mind a kilenc épségben és egészségben találtassék, amikor majd magához rendeli őket.

Jabu lesietett a mólóhoz, mert tudta, hogy ott találja Omit.

Amikor az imént magára hagyta Hiromacut a fürdőházban, felment arra az ösvényre, amely a temetkezőhely mellett tekergett. Kurtán meghajolt a máglya előtt, folytatta útját, és a teraszos búzaföldeket és gyümölcsösöket megkerülve egy kis fennsíkra ért, amely jóval a falu fölé magasodott. Rendben tartott kis kamiszentély őrizte ezt a szép helyet. Egy ősrég fa megfelelő árnyékkal és nyugalommal szolgált. Azért ment fel oda, hogy elfojtsa dühét és gondolkodjék. A hajót, Omit és embereit gondosan elkerülte, mert tudta, hogy különben megparancsolná nekik: kövessenek el szeppukut, ami nagy pazarlás volna, a falu lakosságát pedig lemészárolja, ami viszont ostobaság volna – a paraszt fogja ki a halat, termeszt a rizst, ő teszi gazdaggá a szamurájt.

Miközben ott ült dühöngve és próbálta megélesíteni elméjét, a nap lehajolt és elkergette a tengeri ködöt. Nyugaton a távoli hegyeket borító felhők egy pillanatra szétváltak, és látni engedték az égre törő, hófedte csúcsokat. A látványtól megenyhülve elengedte magát, gondolkodni és tervezgetni kezdett.

Megparancsolom kémeimnek, hogy kutassák föl a kémet, gondolta. Hiromacu szavaiból nem derült ki, hogy az árulás innen vagy Jedóból eredt-e. Oszakában nagy hatalmú barátaim vannak, köztük Isido úr. Egyikük talán kifüstölhetné azt a gazembert. De a feleségemnek azonnal üzennem kell, hátha a környezetében van a

besúgó. No és Omi? Bízom rá, hogy derítsen fényt az itteni ámulóra? Lehet, hogy ő maga az? Nem valószínű, de nem is elképzelhetetlen. Majdnem biztos, hogy Jedóból indult ki az áulás. Hogy is állunk az időpontokkal? Ha Toranaga Oszakában azonnal megkapta volna a hírt, amint a hajó megérkezett, akkor Hiromacu ért volna ide elsőnek. Vannak informátoraim Jedóban. Bizonyítsák hát be, hogy megérik a pénzüket.

No és a barbárok? Már csak ők maradtak nekem az egész hajóból. Mire használhatnám őket? Várjunk csak, erre mintha Omi megadta volna a választ. Tenger- és hajóismeretüket vethetném alkuba Toranagánál, cserébe a muskétákért. Ne?

Másik lehetőség: teljes mértékben behódolni Toranagának. Ismertetni vele a tervet. Megkérni, hadd irányítsam a muskétásezredet – az ő nagyobb dicsőségére. De a hűbéres nem várhat urától jutalmat vagy akár csak elismerést szolgálataiért: szolgálni kötelesség, a kötelesség egyenlő a szamurájjal, a szamuráj egyenlő a halhatatlansággal. Igen, ez az út, az igazi út, gondolta Jabu. De lehetek-e én a hűbérese? Vagy akár Isidóé?

Nem, ez elképzelhetetlen. Szövetségese igen, de hűbérese soha.

Pompás. A barbárokkal még sokra megyek. Ominak ismét igaza volt.

Megnyugodott, s amikor egy hírnök meghozta az üzenetet, hogy a hajót berakodták, lement Hiromacuhoz, és ekkor megtudta, hogy már a barbárok fölött sem rendelkezik.

Forrt a dühtől, mire a mólóhoz ért.

– Omi-szan!

– Igen, Jabu-szama!

– Hozd ide a barbárok vezérét. Magammal viszem Oszakába. Ami a többit illeti, gondod legyen rá, hogy jóltartsák őket, míg távol vagyok. Egészségesnek és jó modorúnak akarom látni őket, amikor visszatérek. Használd a vermet, ha szükség lesz rá.

Amióta a gálya megérkezett, Omi egyre idegesebb lett. Aggódott Jabu biztonságáért.

– Hadd menjek veled, uram. Talán hasznodra lehetek.

– Nem, most azt parancsolom, hogy vigyázz a barbárookra.

– Kérlek. Talán egy töredékét visszafizethetném jószágodnak.

– Nincs rá szükség – mondta Jabu önkéntelenül is ellágyulva.

Eszébe jutott, hogy háromezer kokura emelte Omi jövedelmét, és a birtokát is megnövelte az ezüst és a puskák miatt. Amiknek most bottal ütheti a nyomát. De a fiatalember szemében őszinte aggodalmat látott, és ez melegséggel töltötte el. Ilyen hűbéresekkal birodalmat szerzek magamnak, gondolta bizakodón. Omi fogja vezetni az egyik egységet, ha majd a puskáimat visszakapom. – Amikor kitör a háború... fontos feladatot fogok rád bízni, Omi-szan. Most pedig eredj és hozd ide a barbárt. Omi magával vitt négy őrt. És Murát, hogy tolmácsoljon.

Blackthorne-t felverték álmából. Egy percbe is beletelt, mire kitisztult a feje. Amikor a köd felszállt a szeméről, látta, hogy Omi bámul le rá. Az egyik szamuráj lerántotta róla a takarót, a másik felrázta, a harmadik és a negyedik gonosz külsejű, vékony, hegyes bambuszbotot tartott a kezében. Muránál kötél volt.

Mura letérdelt és meghajolt. – Konniccsi va. Jó napot.

– Konniccsi va. – Blackthorne feltérdelt, s noha meztelen volt, ugyanolyan udvariasan meghajolt.

Udvariasság, semmi más, gondolta. Ez a szokásuk, azért hajlonganak, mert így kívánja a jó modor, tehát nem szégyen nekem sem. A meztelenségre nem adnak, ez is szokásuk, úgyhogy ezt se kell szégyellnem.

– Andzsín? Öltöz, kérem – mondta Mura.

Andzsín? Ó, már emlékszem. A pap azt mondta, nem tudják kiejteni a nevemet, ezért az Andzsín nevet adják, ami azt jelenti, hogy „navigátor”, és nem szabad sértésnek vennem. Ha majd kiérdemlem, Andzsín-szannak – Navigátor úrnak – fognak hívni.

Ne nézz Omira, figyelmeztette magát. Még ne. Ne gondolj a térre, Omira, Pieterzoonra és Croocqra. Csak nyugodtan, lassan. Szokd meg. Hiszen megfogadtad Isten előtt: csak nyugodtan, lassan. Úgyis enyém a bosszú, és én megfizetek, istenemre, meg!

Blackthorne látta, hogy ruháit újra kimosták, és magában áldotta jótevőjét. Úgy hányta le őket magáról a fürdőben, mintha pestisesek lennének. Háromszor sikáltatta le a hátát a legdurvább szivaccsal és habkővel. De a húgy égető nyomát még mindig érezte.

Levette szemét Muráról, és Omira nézett. Torz örömet lelt abban, hogy ellensége él, és itt van a közelében.

Úgy hajolt meg, ahogy az egyenrangúaktól látta, és nem egyenesedett ki. – Konniccsi va, Omi-szan – mondta. Elvégre nem szégyen beszélni a nyelvüket, vagy jó napot kívánni és elsőnek hajolni meg, ahogy illik.

Omi is meghajolt.

Blackthorne észrevette, hogy nem egészen olyan mélyen, mint ő, de egyelőre ezzel is beérte.

– Konniccsi va, Andzsin – mondta Omi. A hangja udvarias volt, de nem eléggé.

– Andzsin-szan! – Blackthorne egyenesen a szemébe nézett. Akaratuk egymásnak feszült, és Omi megérezte, hogy kihívást kapott. Tud-e viselkedni vagy sem?

– Konniccsi va, Andzsin-szan – mondta végül halvány mosollyal.

Blackthorne sietve felöltözött.

Bő nadrágot, gatyapőcöt, harisnyát, inget és kabátot vett, hosszú haját ügyes varkocsba kötötték, szakállát a borbélytól kölcsönzött ollóval megkurtították.

– Hai, Omi-szan? – kérdezte Blackthorne, amikor elkészült. Sokkal jobban érezte magát, de azért résen volt, szeretne volna, ha több szót tud.

– Kezet, kérem – mondta Mura.

– Azt már nem – felelte Blackthorne Omi felé fordulva, és meg rázta a fejét. – Erre semmi szükség – folytatta angolul –, egyáltalán semmi. Szavamat adtam. – Szelíd és józan hangot ütött meg, majd, Omit utánozva, érdesen hozzátette: – Vakarimaszu ka, Omi-szan? Érted?

Omi nevetett, és azt mondta: – Hai, Andzsin-szan. Vakarimaszu. – Hátat fordított, és elindult.

Mura és a többiek döbbenten néztek utána. Blackthorne követte Omit ki a napra. A csizmáját is megtisztították. Mielőtt felhúzhatta volna, ott termett „Onna”, letérdelt eléje, és segített neki.

– Köszönöm, Haku-szan – mondta, mert eszébe jutott az igazi neve. Vajon hogy mondják azt, hogy „köszönöm”?

Kiballagott a kapun Omi mögött.

Elkaplak még, te nyomo... Várjunk csak? Hiszen megfogadtál valamit. És mi értelme gyalázni, akár magadban is? Ő nem gyalázott téged. A gyalázkodás a gyengéknek és az ostobáknak való. Nem?

Csak nyugodtan, lassan. Elég legyen annyi, hogy elkapod még. Te is tudod, ő is tudja, hogy ez a szándékod. Tudja ő, attól ne félj.

A négy szamuráj kétoldalt fogta közre Blackthorne-t, amint lefelé haladtak a dombról, Mura diszkréten tíz lépéssel mögötte, Omi előtte.

Megint a föld alá dugnak? – tűnődött. Miért akartak megkötözni? Nem ezt mondta tegnap Omi – Úristen, csak tegnap lett volna? -: „Ha jól viselkedsz, nem kell visszamenned a verembe. Ha jól viselkedsz, holnap egy másik is feljöhet. Talán. És még több is, talán.” Nem ezt mondta? Vajon jól viselkedtem-e? Mi lehet Croocqkal? Amikor visszavitték abba a házba, ahol először laktak, még életben volt.

Blackthorne ma sokkal jobban érezte magát. A fürdő, az alvás és a friss étel kezdte rendbe hozni. Tudta, ha vigyáz magára, eleget pihen, alszik és eszik, egy hónap múlva végigszalad egy mérföldet, végigúszik egy mérföldet, el tud kormányozni egy hadihajót, akár a világot is körbejárja vele.

Erre még ne gondoldj! Gyűjtsd az erőt, mindennap gyűjtsd az erőt. De hát egy hónappal csak számolhatok, vagy nem?

Az út a dombról le és át a falun kimerítette. Gyengébb vagy, mint hitted... Nem, erősebb vagy, mint hitted, utasította rendre magát.

Az Erasmus árbocai tünedeztek föl a cseréptetők felett, és Blackthorne-nak gyorsabban kezdett verni a szíve. Az utca a domb vonalát követve elhajlott, leszaladt a térre és véget ért. Elfüggönyözött hordszék állt a napon. A kurta ágyékkötős négy hordár mellette guggolt, és a fogát piszkálta. Amint Omit megpillantották, felpattantak, és buzgón hajlongani kezdtek.

Omi éppen csak biccentett nekik, miközben elhaladt mellettük, de abban a pillanatban egy lány lépett ki a kapun, és Omi megtorpant.

Blackthorne elhűlve megállt.

Fiatal szolgáló szaladt ki a kapun, és zöld napernyőt tartott a lány fölé. Omi meghajolt, a lány is meghajolt, s azzal jókedvűen beszélgetni kezdtek. Omiból eltűnt minden gőg és nyersség.

A lány őszibarackszínű kimonót, széles, aranysárga övet és aranyszíjas sarut viselt. Blackthorne észrevette, hogy ránéz. Nyilván őrá beszélgetnek Omival. Nem tudta, hogyan reagáljon, ezért csak várt türelmesen, gyönyörködött a lányban, tisztaságában,

látványának melegségében. Vajon a szeretője vagy a felesége Ominak? Hús-vér nő vagy csupán káprázat?

Omi kérdezett tőle valamit, a lány felelt rá, és megrezegtette legyezőjét, amelyen táncba fogtak a nap sugarai. A nevetése, akár a legszebb muzsika. Omi rámosolygott a lányra, aztán sarkon fordult, visszavedlett szamurájjá, és továbbmasírozott.

Blackthorne követte. A lány ránézett, miközben elhaladt mellette, ezért így szólt: – Konniccsi va.

– Konniccsi va, Andzsín-szan – felelte a lány meleg hangon. Gyönyörű termete alig volt öt láb. Amint meghajolt, a szél szétlebbentette felső kimonóját, és kivillant a bíborpiros alsó kimonó szegélye. Blackthorne maga se tudta, miért, de kimondhatatlanul erotikusnak találta a látványt.

A lány illata még akkor is körülötte lengett, amikor befordult a sarkon. Megpillantotta a csapóajtót és az Erasmus-t. És a gályát. Azonnal elfeledkezett a lányról.

Miért üresek az ágyúrések? Hová lettek az ágyúink? Mi az ördögöt keres itt ez a rabszolgahajó? Mi történt a veremben?

Lassan a testtel. Egyszerre csak egyet.

Az Erasmus letört előárbcának csak a csonkja meredezett. Nem számít, gondolta, így is ki tudjuk vinni a tengerre. Felhúzzuk a horgonyt, az éjszakai légmozgás és az apály csendben kisodor bennünket, s holnap már azt a kis szigetet is magunk mögött hagyhatjuk. Fél nap, amíg felállítjuk a pótárbcot, felhúzzuk az összes vitorlát, aztán irány a nyílt tenger. Felállítjuk, felhúzzuk? De ki? Egyedül nem tudod megcsinálni.

Honnan jött ez a rabszolgahajó? Mit keres itt?

Szamuraj- és matrózcsoportokat látott a parton. A hatvanevezős gálya jó karban volt, az evezők indulásra készenlétben, és Blackthorne önkéntelenül is megborzongott. Két éve látott utoljára gályát, az Aranypart közelében. Kifelé tartott öt hajójával, s a kincsekkel megrakott portugál kereskedőgályát üldözte, amely széllel szemben menekült előre. Az Erasmus nem bírta utolérni.

Blackthorne jól ismerte az észak-afrikai partot. Tíz esztendeje volt navigátor és hajóskapitány a Londoni Berberia Részvénytársaságnál, amely kalmárhadihajókat szerelt föl, hogy a spanyol tengeri blokádot áttörve árut cseréljenek a berber

államokkal. Vezetett hajót Nyugat- és Észak-Afrikába, délre egészen Lagosig, észak és kelet felé a spanyol hajóktól nyüzsgő, megbízhatatlan Gibraltári-szoroson keresztül, egészen Saleraóig, a Nápolyi Királyságig. A Földközi-tenger sok veszélyt rejtett az angol és holland hajók számára. A spanyol és portugál ellenségen kívül állandóan hitetlen törökökbe botlott az ember, akik rabszolgákat szállító gályákkal és hadihajókkal járták a vizeket.

Bőséges haszonra tett szert ezeken az utakon, és megvásárolhatta a maga kalmárhajóját, egy százötven tonnás brigget. Nemsokára azonban elsüllyesztették alóla, és mindenét elvesztette. A semmiből előtermő török gálya szél alatt kapta őket Szardínia közelében. Kegyetlen harc után az ellenséges hajó napnyugtakor belerohant a tatjukba, és a törökök villámgyorsan átmásztak a fedélzetre. Sohasem fogja elfelejteni iszonyú ordításukat – Allaaaaah! Allaaaaah! –, amint karddal és muskétával nekik estek. Összeszedte embereit, és az első rohamot visszaverték, de másodjára lerohanták őket, és ő kénytelen volt felrobbantani a lőszertárat. A hajója pillanatokon belül lángokban állt, és Blackthorne úgy döntött, inkább meghal, mint hogy gályarab legyen.

A robbanás kitepte a hajó fenekét, de megrongálta az ellenség gályáját is. A zűrzavarban sikerült kiúsznia a mentőcsónakhoz, és négy matrózával együtt elmenekült. Azokat, akik nem tudtak úszni, ott kellett hagynia, hiába könyörögtek Isten nevében segítségért. Isten aznap elfordította tőlük arcát, ott veszték a vízben, vagy gályapadra kerültek. Blackthorne-ra és a másik négyre azonban Isten továbbra is rámosolygott, mert sikerült elérniük a szardíniái Cagliari-t, s onnan, fillér nélkül ugyan, de hazajutottak.

Mindez nyolc évvel ezelőtt történt. Akkor tört ki Londonban újra a pestis. Az éhezők, a munkanélküliek lázadoztak. Öccse az egész családjával együtt elpusztult. Az ő elsőszülöttjét is elvitte a kór. A tél azonban elűzte a pestist, Blackthorne új hajót kapott, és tengerre szállt, hogy ismét szerencsét próbáljon. Előbb a Londoni Berberia Részvénytársaság szolgálatában, utána spanyolokra vadászva a Nyugat-Indiák vidékén. Egy kicsit megszédte magát, és elszegődött a hollandus Kees Veermanhoz, aki immár másodszor próbálkozott a legendás Északkeleti átjáró felfedezésével, amely állítólag Kathájra és az ázsiai Fűszer-szigetekre nyílik, még hozzá valahol a Jeges

tengeren, északra a cári Oroszországtól. Két esztendeig keresték, Kees Veerman és a legénység nyolcvan százaléka odaveszett a kietlen jég birodalmában, és Blackthorne üggyel-bajjal ugyan, de hazavezette a megmaradtakat. Aztán három éve felkeresték az újonnan alakult Holland Kelet-Indiai Társaság képviselői, és felkérték, hogy vezesse át első expedíciójukat az Újvilágba. Nagy titokban a fülébe súgták, hogy hatalmas áron szert tettek egy titkos portugál útinaplóra, amely feltárja a Magellán-szoros rejtelseit, és szeretnének megbizonyosodni a valódisága felől. Persze jobban örültek volna, ha holland navigátort alkalmazhatnak, de a Trinity House-ban képzett angoloknak nem volt párja, és különben is: ő, Blackthorne volt a legjobb protestáns navigátor, ráadásul holland anyától született, és tökéletesen beszélt hollandul. Blackthorne boldogan belement a szokásos alkuba – az egész haszon tizenöt százaléka illeti meg –, és Isten előtt megesküdü, hogy csakis a Társaság érdekeit fogja szolgálni, elvezeti és haza is hozza a flottát. Istenemre, hazaviszem az Erasmus-t, gondolta most Blackthorne. Méghozzá annyi emberrel, amennyit Isten jónak lát életben hagyni. Átvágtak a téren, és Blackthorne a rabszolgahajóról a csapóajtót őrző három szamurájra fordította tekintetét. Tálkákból ettek fapálcikákkal. Blackthorne többször tanúja volt már, milyen ügyesen kezelik ezeket a pálcikákat, de ő nem tudott bánni velük.

– Omi-szan! – Jelekkkel értésére adta a szamurájnak, hogy szeretne odamenni a veremhez, és lekiáltani néhány szót a társainak. De Omi megrázta a fejét, mondott valamit, amit nem értett, és folytatta útját, el az üst mellett, le a mólóhoz. Blackthorne engedelmesen követte. Csak türelem, mondta magában.

A mólóhoz érve Omi megfordult, és rákiáltott a csapóajtót őrző szamurájokra. Blackthorne látta, hogy felemelik az ajtót, és lepillantanak. Egyikük intett a parasztnak, akik létrát hoztak, és levittek egy friss vízzel teli hordót, az üreset és az ürülékkel telit pedig felhozták.

No lám! Ha türelmes vagy és elfogadod a játékszabályaidat, segíthetsz bajtársaidon, gondolta elégedetten Blackthorne.

Szamurájcsapatok gyülekeztek a gálya közelében. Egy magas öregember elkülönülve álldogált. Abból, hogy Jabu szemmel látható tisztelettel viseltetett iránta s hogy a többiek készségesen ugrottak

minden szavára, Blackthorne rájött, hogy igen fontos személyiség lehet. Talán a királyuk?

Omi alázatosan letérdelt. Az öregember félig meghajolt és ráemelte tekintetét.

Blackthorne amilyen kecsesen csak tudott, szintén letérdelt, tenyerét a móló homokjára tette, és ugyanolyan mélyen meghajolt, mint Omi.

– Konniccsi va, szama – mondta udvariasan. Látta, hogy az öregember újra meghajtja magát. Jabu, az öregember és Omi beszélni kezdtek. Jabu parancsot adott Murának. Mura a gályára mutatott. – Andzsín-szan. Oda.

– Miért?

– Megy! Azonnal! Megy!

Blackthorne-t pánik fogta el.

– Miért?

– Iszogi! – parancsolt rá Omi, a gálya felé mutatva.

– Dehogyan megyek, eszem ágában...

Omi parancsot vakkantott, mire négy szamuráj nekiesett Blackthorne-nak és lefogta. Mura elővette a kötelet, és kezdte hátrakötni a kezét.

– Nyomorultak! – ordította Blackthorne. – Nem megyek föl arra az istenverte rabszolgahajóra!

– Madonna! Nem hagyjátok békén! Hé, ti húgyivó majmok, hagyjátok békén azt a kurafit! Kindzsiru, ne? Ő a navigátor? Az Andzsín, ka?

Blackthorne nem akart hinni a fülének. A portugál kiabálás a gálya felől jött. Aztán látta, hogy egy ember elindul lefelé a hajópallón. Termetre és korra akárcsak ő, de haja és szeme fekete, ruhája rongyos matrözöltözék, oldalán kosaras markolatú, hosszú kard, övében pisztolyok. Gyémánttal kirakott kereszt lógott a nyakában. Kalapját félreecsapva, vidáman vigyorogva közeledett.

– Te vagy a navigátor? A holland hajó navigátora?

– Igen – hallotta Blackthorne a saját hangját.

– Remek. Pompás. Én meg Vasco Rodrigues vagyok, ennek a gályának a navigátora! – Odafordult az öreghez, és japán-portugál keveréknyelven beszélt hozzá, hol Majom-szamának, hol Toka-szamának szólította. Két ízben a pisztolyát is előkapta, és hevesen Blackthorne-ra bökött vele, majd visszadugta az övébe. Japán beszédét a legordenárébb portugál szitkokkal fűszerezte, amelyeket

csak tengerjárók ismertek.

Hiromacu parancsot adott, és a szamurájok eleresztették Blackthorne-t, Mura pedig levette róla a kötelet.

– Na hála istennek. Ide süss, navigátor, ez az ember itt amolyan királyféle. Megmondtam neki, hogy én felelek érted, és ha kell, habozás nélkül szétlövöm a fejed! – Rodrigues meghajolt Hiromacu előtt, és rávigyorgott Blackthorne-ra. – Hajolj meg te is a Kurafiszama felé!

Blackthorne kábán meghajolt.

– A japánok is megirigyelhetnének, olyan prímán csinálod – mondta röhögve Rodrigues. – Tényleg te vagy a navigátor?

– Én hát.

– Melyik szélességen fekszik a Gyík?

– Északi szélesség negyvenkilenc fok ötvenhat perc... és jó, ha ügyel az ember a dél-délnyugati zátonyokra.

– Te vagy a navigátor, az hétszentség! – rázta meg melegen a kezét Rodrigues. – Gyere föl a gályára. Van étel, bor, grog, pálinka! Minden navigátor testvér, a föld sója, igazam van?

– Aha – motyogta elgyengülve Blackthorne.

– Amikor meghallottam, hogy egy navigátort viszünk magunkkal, na, gondoltam, ez pompás. Évek óta nem beszélgettem igazi navigátorral. Gyere már. Hogy sikerült elosonnotok Malacca mellett? Hogy tudtad kicselezni őrzáratainkat az Indiai-óceánon? Kinek a naplóját loptad el?

– Hová viszték?

– Ószakába. Maga Főhóhér Őurasága óhajt látni.

Blackthorne-t újra elfogta a pánik.

– Ki?

– Toranaga! A Nyolc Tartomány ura, akárhol is vannak! Japán fő-fő daimjója. A daimjók olyanok, mint a király vagy a földesúr, csak még olyanabbak. Csupa despota.

– Mit akar tőlem?

– Fogalmam sincs, mindenesetre csakis ezért jöttünk, és én mondom, testvér, ha Toranaga látni óhajt, hát látni is fog. Állítólag egymillió ilyen ferde szemű fanatikus lesi a parancsait, és boldogan kitörli a seggét is, ha úgy kívánja. „Toranaga azt akarja, hogy hozd ide azt a navigátort, Vasco – mondta a tolmácsa. – Hozd ide a

navigátort és a rakományt is. Vidd magaddal az öreg Toda Hiromacut, hogy megvizsgálhassa a hajót, és...” Az ám, navigátor, úgy hallom, mindeneteket elkobozták, a hajót is meg az egész rakományt!

– Elkobozták?

– De lehet, hogy csak pletyka. Ezek a japánok néha egyik kezükkel elkoboznak, a másikkal meg visszaadják – vagy úgy tesznek, mintha el se kobozták volna. A fene se ismeri ki magát a ragyás majmain.

Blackthorne érezte, hogy a japánok hideg szeme szinte átjárja, és igyekezett titkolni félelmét. Rodrigues követte a pillantását. – Igen, kezdenek idegeskedni. Gyere, menjünk föl. Lesz időnk beszélgetni később is. – Sarkon fordult, de Blackthorne megállította.

– Mi lesz a barátaimmal, a legénységgel?

– He?

Blackthorne röviden ecsetelte a verembeli állapotokat. Rodrigues tört japán nyelven kérdőre vonta Omit. – Azt mondja, nem esik bajuk. Nézd, úgyse tehetünk semmit. Várd ki a végét... ezekkel a japánokkal sose tudni, hányadán áll az ember. Hat arcuk és három szívük van. – Úgy hajolt meg Hiromacu felé, akár egy európai udvaronc. – Mi így csináljuk Japánban. Mintha csak annak a kurafi II. Fülöpnek az udvarában lennénk, ássák meg minél hamarabb a sírját a rohadt spanyoljának! – Felvezette Blackthorne-t a fedélzetre. Blackthorne döbbenetesen konstata, hogy sehol egy lánc, sehol egy rabszolga.

– Mi bajod? Talán beteg vagy? – kérdezte Rodrigues.

– Nem. Azt hittem, ez rabszolgahajó.

– Japánban nincsenek rabszolgák. Még a bányákban se. Sült bolondok, de hát mit csináljunk? Ilyen sült bolondokat életemben nem láttam, pedig háromszor bejártam a világot. Itt a szamurájok eveznek. Katonák, ennek a vén trottyosnak a testőrei... de rabszolgát evezni, katonát harcolni jobban még nem láttam! – Rodrigues nevetett. – Úgy nekifekszenek, hogy na, én meg hajtom őket, hogy lássam, belegebednek-e. Egy frászt! Negyven óra alatt értünk ide Ószakából... az több mint háromszáz tengeri mérföld! Na, gyere, menjünk le. Mindjárt felszedjük a horgonyt. Biztos, hogy jól vagy?

– Igen. Igen, azt hiszem. – Blackthorne a tőlük száz yardra

horgonyzó Erasmus-t nézte. – Navigátor, nem mehetnék át valahogy rá? Nincs semmi ruhám, amint megérkeztünk, azonnal lepecsételték, és azóta vissza se eresztettek rá. Nem mehetnék át?

Rodrigues szemügyre vette a hajót.

– Mikor vesztettétek el az orrfát?

– Közvetlenül mielőtt partot értünk.

– Van tartalékokotok?

– Van.

– Honnan indultatok?

– Rotterdamból.

– Ott építették?

– Ott.

– Jártam arra. A homokpadok szörnyűek, de a kikötő első osztályú. Szép vonala van a hajótoknak. Új fajta – eddig még nem láttam ilyet. Madonna, jó gyors lehet! De nem könnyű kezelni. – Rodrigues ránézett. – Hamar össze tudnád szedni a motyódat? – Megfordította a fél órát mérő homokórát, amely az egyórással együtt a tájolóházra volt erősítve.

– Igen. – Blackthorne igyekezett titkolni reménykedését.

– De van egy feltételem, navigátor. Fegyvert nem hozol magaddal, a kabátujjban sem. Add navigátori becsületszavadat. Kezességet vállaltam érted ezek előtt a majmok előtt.

– Szavamat adom.

– Hiába vagy navigátor, szétlövöm a fejedet, ha valami trükkel próbálkozol. Vagy a torkodat metszem el. Ha egyáltalán beleegyezem, hogy átmenj.

– Navigátori becsületszavamat adom, a fene egye meg! És dögöljön meg minden spanyol rohadék!

Rodrigues rávigyorgott, és hátba vágta. – A végén még megkedvellek, Ingeles.

– Honnan tudod, hogy angol vagyok? – kérdezte Blackthorne. Tudta, hogy hibátlanul beszél portugálul, és eddig semmivel sem utalt arra, hogy nem holland.

– Látnok vagyok, mint minden navigátor – válaszolta nevetve Rodrigues.

– Beszéltél a pappal? Sebastio atya mondta meg?

– Nem beszélek én a papokkal, ha tehetem. Hetente egyszer is több

az elégnél. – Rodrigues ügyesen beleköpött a lefolyóba, és előrement az orrba. – Hé, Toka-szama! Ikimasó ka?

– Ikimasó, Rodrigu-szan. Ima!

– Ha ima, hát ima. – Rodrigues gondterhelten Blackthorne-ra nézett.

– Az ima azt jelenti, hogy azonnal. Azonnal indulnunk kell, Ingeles.

A homokból már egy kis halom gyűlt az üveg aljába.

– Megkérdeznéd tőle? Megkérdeznéd, hogy fölmehetnek-e a hajómra?

– Kérdezi a hóhér, Ingeles.

Blackthorne hirtelen nagyon üresnek érezte magát. És nagyon öregnek. Nézte, amint Rodrigues odamegy a tatfedélzet korlátjához, és átordít egy büszke tartású kis matrónak, aki az orremelvényen állt. – Hé, kapitány-szan! Ikimasó! Kergesd föl a szamurájokat, ima! Ima, vakarimaszu ka?

– Hai, Andzsín-szan.

Rodrigues hatszor félreverte a hajóharangot, és a kapitány-szan parancsokat osztogatott a gályán levő és a parton álldogáló matrónoknak és szamurájoknak. Matrónok siettek föl a hajó gyomrából, hogy nekikészülődjenek az indulásnak, Rodrigues pedig némán megmarkolta Blackthorne karját, és a parttól távolabbi jobb oldali korláthoz lökte.

– Van lenn egy csónak, Ingeles. Ne kapkodj, ne nézz körül, ne figyelj senkire, csak rám. De ha azt mondom, hogy gyere vissza, akkor igen gyorsan gyere!

Blackthorne átballagott a fedélzeten, és elindult a lejárón a kis japán csónak felé. Dühös hangokat hallott a háta mögött, és megborzongott, mert a hajón rengeteg volt a szamuráj, némelyik ijással, némelyik muskétával felfegyverkezve.

– Ne törődj vele, kapitány-szan, én felelek érte. Én, Rodriguszan, icsi-ban Andzsín-szan, a nemjóját! Vakarimaszu ka? – Blackthorne efféle mondattöredékeket vett ki az általános hangzavarból, amely azonban egyre ingerültebb lett.

Már majdnem leért a csónakhoz, és látta, hogy nincsenek evezővillái. Én nem tudok úgy evezni, ahogy ezek, gondolta kétségbeesetten. Úszáshoz meg túl messze van. Vagy mégse?

Habozva méregette a távolságot. Ereje teljében meg se kottyant volna neki. De most?

Lábak dobogtak mögötte a lejárón, és minden önuralmára szüksége volt, hogy hátra ne perdüljön.

– Ül a farába – hallotta Rodrigues hangját. – Siess!

Engedelmeskedett, Rodrigues pedig ügyesen leugrott, megragadta az evezőket, és állva nekik feszült.

Egy szamuráj állt a lejáró tetején, szemlátomást értetlenül, mellette két másik, kezükben íjjal. A kapitány szamuráj rájuk förmedt, bizonyára vissza akarta parancsolni őket.

Amikor néhány yardra már eltávolodtak a gályától, Rodrigues megfordult. – Csak oda megyünk! – kiáltotta fel a kapitánynak, az Erasmus-ra mutatva. – Addig hívd fel a szamurájokat! – Határozottan hátat fordított a hajójának, és tovább evezett – vagyis japán módra tolt az evezőket, a csónak derekában állva. – Szólj, ha nyílveszőt tesznek a húrra, Ingeles! Figyeld őket. Mit csinálnak most?

– A kapitány igen dühös. Remélem, nem kerülsz bajba.

– Ha az apállal nem hajózunk ki, a vén Toka mérges lesz, az egyszer biztos. Mit csinálnak azok az íjászok?

– Semmit, őt hallgatják. Bizonytalannak látszik. Nem. Az egyik most húz elő egy nyílveszőt.

Rodrigues megálláshoz készülődött. – Madonna, ezek még véletlenül se szoktak hibázni! Rátette már a húrra?

– Igen... de várj csak! A kapitány... valaki odamegy a kapitányhoz, valami matróz. Mintha kérdezne valamit a hajóval kapcsolatban. A kapitány minket néz. Mond valamit az íjásznak. Elteszi a nyílveszőt. Az a matróz a fedélzetre mutogat.

Rodrigues lopva hátranézett és megkönnyebbült. – Az első tiszt. Félórába is beletelik, míg sorba állítja az evezősöket.

Blackthorne hallgatott, a távolság egyre nőtt. – A kapitány megint minket néz. Semmi baj. Elment. De az egyik szamuráj továbbra is figyel.

– Hadd figyeljen. – Rodrigues megnyugodott, de nem nézett hátra, evezett tovább. – Nem szeretek hátat fordítani a szamurájoknak, ha fegyver van a kezükben. Nem mintha láttam volna bármikor is fegyvertelenül őket. Ronda férgek!

– Miért?

– Imádnak ölni, Ingeles! Szokásuk, hogy még éjjel is maguk mellett

tartják a kardot. Remek egy ország ez, de a szamurájok veszélyesek, akár a csörgőkígyó, és még annál is aljasabbak.

– Miért?

– Nem tudom, Ingeles, de azok – felelte Rodrigues, aki szemmel láthatóan örült, hogy fajtájabelivel beszélgethet. – Persze, minden japán más, mint mi – például a fájdalomra vagy a hidegre se úgy reagálnak, ahogy mi –, de a szamurájok a legrosszabbak. Semmitől se félnek, legkevésbé a haláltól. Hogy miért? Isten tudja, de így van. Ha a parancsnokuk azt mondja: „öljetelek”, akkor ölnek, ha azt: „haljatek meg”, akkor a kardjukba dőlnek, vagy fölmetszik a hasukat. Olyan könnyedén ölnek és hálnak meg, ahogy mi hugyozunk. És az asszonyaik is szamurájok, Ingeles. Gyilkolnak, hogy megvédjék urukat, mert itt így hívják a férjet, és megölik magukat, ha rájuk parancsolnak, ők a torkukat metszik el. Itt egy szamuráj bármikor megparancsolhatja a feleségének, hogy kövessen el öngyilkosságot, mert így írja elő a törvény. Persze, a nők egészen mások is tudnak lenni, Ingeles, olyat te még nem láttál, de a férfiak... A szamurájok olyanok, akár a hüllők, és úgy is kell bánni velük, mint a mérges kígyókkal, vagyis nagy ívben ki kell őket kerülni. Most már rendben vagy?

– Igen, köszönöm. Egy kicsit még gyenge vagyok, de különben semmi baj.

– Milyen volt az utatok?

– Nehéz. Ezek a... szamurájok... hogyan lesz valakiből szamuráj? Egyszerűen csak beszerzi a két kardot, és varkocsba fonja a haját?

– Szamurájnak születni kell. Persze többféle van, a daimjótól kezdve, aki a legnagyobb kakas a szemétdombon, egészen a legjelentéktelenebbig, akit mi, mondjuk, lándzsásnak neveznénk. Öröklik a rangot, akárcsak nálunk, Európában. Azelőtt Japánban is úgy volt, ahogy nálunk, mint hallom: a parasztból katona lehetett, a katonából paraszt, a lovagok, nemesek és királyok pedig örökölték a címet. Volt parasztkatona, aki a legmagasabb rangig is eljutott. Például a taikó.

– Az meg ki?

– A nagy zsarnok, egész Japán ura, minden idők legnagyobb gyilkosa... egyszer majd mesélek róla. Egy esztendeje halt meg. Azóta nyilván a pokol tüzében ég. – Rodrigues kiköpött. – De

mostanában szamurájnak már születni kell. A rangot csak örökölni lehet. Madonna, fogalmad sincs, Ingeles, hogy odavannak ezek a származásért, a rangért, a családért. Láttad, hogy hajlong Omi annak az ördögi Jabunak, és hogy meghunyászkodnak mindketten a vén Toka-szama előtt. A szamuráj a „szolgálni” jelentésű japán szóból származik. A fölöttük állónak hódolnak és hajlonganak, de mindnyájan szamurájok, és ugyanazok a kiváltságok illetik meg őket. Mi történik a hajón?

– A kapitány egy másik szamurájnak magyaráz, és ránk mutogat. Mi olyan különleges a szamurájokban?

– Ők uralkodnak mindenki fölött, és minden az övék. Megvan a saját becsületkódexük és szabályzatuk. És milyen gőgösek, Madonna! A legalacsonyabb rangú szamuráj is megölhet mindenkit, aki nem szamuráj, férfit, nőt, gyereket, akár van oka rá, akár nincs. Sokszor egyszerűen csak azért ölnek, hogy kipróbálják annak a rohadt kardjuknak az élet, márpedig nekik van a legjobb kardjuk a világon. A damaszkuszi acélt is lepipálja! Mit csinál az a kurafi?

– Figyel bennünket, de az íját már a hátára vetette. – Blackthorne megborzongott. – Jobban gyűlölöm ezeket a gazembereket, mint a spanyolokat.

Rodrigues elnevette magát.

– Ha kíváncsi vagy az igazságra, bennem is megfagy a húgy, ha rájuk gondolok. De ha az ember meg akar gazdagodni, muszáj együttműködni velük, mert minden az övék. Biztos, hogy jól vagy?

– Igen, köszönöm. Mit mondtál? Minden az övék?

– Minden. Az egész ország kasztokra van osztva, akárcsak India. A csúcson a szamurájok állnak, utánuk következnek a parasztok. Rodrigues megint kiköpött. – Földet csak a parasztok birtokolhatnak, érted? De a termést, azt a szamurájok birtokolják. Az övék a rizs, az egyetlen valamirevaló gabona, és egy részét, úgymond, visszaadják a parasztnak. Fegyvert csak a szamuráj viselhet. Szamurájt csak szamuráj támadhat meg, különben azonnali halál a büntetés. Ha egy paraszt látja, amint egy másik paraszt szamurájra támad, és nem jelenti, halál a büntetése neki is, a feleségének is és minden gyereküknek. Az egész családot kivégzik, ha egyik tagja elmulasztja a kötelességét. A Sátán ivadékai ezek a szamurájok, a Madonnára mondom! Nemegyszer láttam, amint apró

gyerekeket vágtak darabokra! – Rodrigues krárogott és kiköpött. – De azért, ha ismeri az ember a dörgést, földi paradicsom ez az ország. – Visszanézett a gályára, és elvigyorodott. – Na, Ingeles, kedvedre van-e a csónakázás?

Blackthorne fölnevetett. Egyszeriben megfiatalodott, és élvezte a hullámok ringatását, a sós tenger szagát, a sirályok rikoltozását, a szabadságot. – Már azt hittem, nem segítesz hozzá, hogy feljussak az Erasmus-ra!

– Ez a ti bajotok, angolok. Türelmetlenek vagytok. Itt az ember nem kér semmit... ebben minden japán egyforma. Ha kérnek tőlük valamit, elbizonytalanodnak, és a feljebbvalóktól várnak eligazítást. Itt cselekedni kell. Persze... – nevetése végigszállt a hullámok felett – megesik, hogy rosszul számít az emberfia. Akkor megölik.

– Jól evezel. Éppen azon törtem a fejem, hogy hogyan használjam az evezőket, amikor utánam jöttél.

– Csak nem hitted, hogy egyedül elengedlek? Mi a neved?

– Blackthorne. John Blackthorne.

– Jártál már északon, Ingeles? A messzi északon?

– Szolgáltam Kees Veerman alatt a Der Liflé-n. Nyolc éve ennek. Az Északkeleti átjárót kerestük. Miért?

– Mesélhetnél róla egyszer. Gondolod, hogy valaha is megtalálják? Az északi utat Ázsiába, akár kelet, akár nyugat felé?

– Igen. Ti és a spanyolok lezárjátok a déli útvonalakat, így hát muszáj megtalálnunk. Meg is fogjuk. Vagy mi, vagy a hollandok. Miért?

– És vezettél hajót Berberia felé is, mi?

– Igen. Miért?

– Ismered Tripolist?

– A legtöbb navigátor megfordult ott. Miért?

– Mintha már láttalak volna valahol. Igen, Tripolisban történt, azt hiszem. Megmutattak nekem. Ő az a híres angol navigátor, mondták. Aki Kees Veermannal, a holland felfedezővel megjárta a Jeges-tengert, és aki egyszer kapitány volt Drake alatt. Az armada ellen harcoltál, ugye? Hány éves voltál akkor?

– Huszonnégy. Mit csináltál Tripolisban?

– Egy angol kalózhajót navigáltam. Az én hajómat elkapta az a kalóz a Nyugat-Indiákon. Morrow-nak hívták, Henry Morrow-nak. A

vízvonalig leégette a hajómat, miután kirabolta. Aztán felajánlotta, hogy legyek a navigátora, mert a sajátja nem ér semmit. Tudod, hogy van az ilyesmi. Hispaniolától – mert éppen ott vettünk fel vizet, amikor rajtunk ütött – dél felé akart hajózni a szárazföld mentén, aztán vissza az Atlanti-óceánon, hogy a Kanári-szigetek környékén elkaphassa a spanyolok évi aranyszállító hajóját, aztán át a Gibraltári-szoroson Tripolisba, hogy más zsákmányt is szerezzünk, s végül föl északra, Angliába. Fölajánlotta az ilyenkor szokásos dolgokat: szabadon ereszti a bajtársaimat, élelmet és csónakokat ad nekik, ha elszegődöm hozzá. Mondtam, miért ne? Föltéve, hogy portugál hajót nem támadunk meg, hogy Lisszabon közelében partra tessel, és nem lopod el a naplóimat. Alkudoztunk persze, tudod, hogy van az ilyesmi. Aztán megesküdtem a Madonnára, mindketten megesküdtünk a keresztre, és el volt intézve a dolog. Kellemes utunk volt, jó néhány hízott spanyol gálya került elénk. Lisszabonnál megkért, hogy maradjak, ismertette Bess királynő szokásos üzenetét, miszerint fejedelmi fizetést biztosít minden portugál navigátornak, aki a szolgálatába áll és átadja tudományát a Trinity House tanulóinak, valamint ötezer aranyat ad a Magellánszorost vagy a Jóreménység fokát leíró útinaplóért. – Szélesen elmosolyodott: fogai erősek voltak és fehérek, fekete bajusza és szakála gondosan nyírott. – Nem rendelkeztem ilyen naplókkal. Legalábbis ezt mondtam. Morrow a szavának állt, mint minden becsületes kalóz. Partra tett a naplóimmal együtt – természetesen előzőleg lemásoltatta őket, noha ő maga se írni, se olvasni nem tudott –, s még a zsákmányból is kiadta a részem. Hajóztál vele valaha, Ingeles?

– Nem. A királynő néhány esztendeje lovaggá ütötte. Az ő hajóin sose szolgáltam, örülök, hogy tisztességesen bánt veled.

Közeledtek az Erasmus felé. Szamurájok bámultak le rájuk értetlenül.

– Akkor navigátorkodtam másodszor eretnekeknek. Első alkalommal nem volt ilyen szerencsém.

– Nocsak.

Rodrigues bevonta az evezőket, s a csónak kecsesen odasiklott a hajó oldalához.

– Menj fel, de a beszédet hagyd rám.

Blackthorne mászni kezdett fölfelé, miközben a másik navigátor kikötötte a csónakot. Rodrigues ért elsőnek a fedélzetre. Úgy hajolt meg, akár egy udvaronc. – Konnicsei va, ahány zöldségfaló szama csak van!

Négy szamuráj tartózkodott a fedélzeten. Blackthorne egyikükben felismerte a csapóajtó őrét. Elképedten hajoltak meg a portugál felé. Blackthorne utánozta, de közben nevetségesnek érezte magát, és jobb szeretett volna japán módra meghajolni.

Rodrigues egyenesen a lejáró felé indult. A pecsétek a helyükön voltak. Az egyik szamuráj eléje állt.

– Kindzsiru, gomen naszai. Tilos, nagyon sajnálom.

– Kindzsiru, mi? – vetette oda közönyösen a portugál. – Én Rodriguszan vagyok, a Toda Hiromacu-szama andzsinja. Ez a pecsét itt – mondta a rejtélyes feliratú vörös pecsétre bökve –, Toda Hiromacu-szama, ka?

– Íe – felelte fejét rázva a szamuráj. – Kaszigi Jabu-szama!

– ÍE? – visszhangozta Rodrigues. – Kaszigi Jabu-szama? Én Toda Hiromacu-szama embere vagyok, aki nagyobb király a te kurafidnál, Toka-szama meg Toranaga-szama embere, aki a legnagyobb kurafiszama az egész világon! Ne? – letépte az ajtóról a pecsétet, és a pisztolyához kapott. A kardok azonban félig már kinn voltak a hüvelyből. Halkan odaszólt Blackthorne-nak: – Készülj fel, hogy elhagyjuk a hajót –, majd ráförmedt a szamurájokra: – Toranaga-szama! – Baljával a gályán lengedező lobogóra mutatott. – Vakarimaszu ka?

A szamurájok elbizonytalanodtak, de kezüket továbbra is a kardmarkolaton tartották. Blackthorne készen állt, hogy a tengerbe vesse magát.

– Toranaga-szama! – Rodrigues talpával teljes erőből belerúgott az ajtóba, a zár elpattant, és az ajtó ki vágódott. – VAKARIMASZU KA?

– Vakarimaszu, Andzsin-szan. – A szamurájok sietve visszalökték kardjukat, meghajoltak, újra meghajoltak, mire Rodrigues azt mondta: – Na, így már sokkal jobb – és elindult lefelé.

– Úristen, Rodrigues – mondta Blackthorne, amikor leértek az alsó fedélzetre. – Te folyton ezt csinálod, és mégis megúszod?

– Igen ritkán csinálom – felelte homlokát törölgetve Rodrigues –, és rendszerint már az elején megbánom.

Blackthorne nekidőlt a válaszfalnak. – Úgy érzem magam, mint akit hasba rúgtak.

– Ez az egyetlen út. Úgy kell tenned, mintha te volnál a király. A szamurájokban még így se lehet biztos az ember. Olyan veszélyesek, akár egy ideges pap, akinek égő gyertya van a seggébe dugva, és egy fél hordó puskapor fölött ücsörög.

– Mit mondtál nekik?

– Toda Hiromacu Toranaga főtanácsadója. Nagyobb daimjó ennél a helybelinél. Ezért adták be a derekukat.

– Kiféle ez a Toranaga?

– Hosszú mese ez, Ingeles. – Rodrigues leült a lépcsőre, lehúzta a csizmáját, és a bokáját dörzsölgette. – Majdnem a lábam törtem a tetves ajtód miatt.

– Nem volt zárva. Nyugodtan kinyithattad volna.

– Tudom. De az nem lett volna ilyen hatásos. A Szent Szűzre mondom, sokat kell még tanulnod.

– Tanítanál?

Rodrigues felhúzta a csizmáját. – Az attól függ.

– Mitől?

– Majd meglátjuk, nem igaz? Eddig én beszéltem, és ez így is van rendjén – jobb helyzetben vagyok, mint te. De nemsokára rád kerül a sor. Melyik a kabinod?

Blackthorne tűnődve nézett rá. Az alsó fedélzeten sajátságos, fanyar hajóbúz terjengett. – Köszönöm, hogy felsegítettél a hajómra.

Hátraindult. Az ajtaja nem volt zárva. A kabint kifosztották, minden mozdíthatót elvittek. Se könyv, se ruha, se szerszám, se lúdtoll. A ládáját is felnyitották. Az is üres volt.

Dühtől fehéren sietett be a nagykabinba. Még a titkos rekeszeket is megtalálták és kirabolták.

– Mindent elvittek. A tetves, nyomorult rohadékok!

– Mit vártál?

– Nem tudom. Azt hittem... a pecsétek... – Átment a pánccélterembe. Üres volt. Akárcsak a fegyverterem. A rakodótérben csupán a gyapjúvégeket tartalmazó bálák maradtak. – Az isten verjen meg minden japánit! – Visszament a kabinjába, és lecsapta a láda fedelét.

– Hol vannak? – kérdezte Rodrigues.

- Mik?
- Az útinaplóid? Hol vannak az útinaplóid?
Blackthorne szúrósan rápillantott.
- Nincs az a navigátor, akit a ruhája izgatna. A naplókért jöttél. Vagy nem?
- De igen.
- Miért vagy meglepve, Ingeles? Mit gondolsz, miért jöttem veled? Hogy segítek visszaszerezni a rongyaidat? Ezek is épp elég szakadtak, újakra lesz szükséged. Kaphatsz tőlem, amennyit csak akarsz. De hol vannak a naplóid?
- Eltűntek. A ládámban tartottam őket.
- Nem akarom ellopni őket, Ingeles. Csak elolvasnám. És lemásolnám, ha szükséges. Úgy vigyáznék rájuk, mintha az enyémeek volnának. – Megkeményedett a hangja. – Vedd elő őket, Ingeles. Kevés az időnk.
- Eltűntek. A ládámban voltak.
- Idegen kikötőbe érkezve ott hagytad volna őket? Elfeledkeztél volna a legfőbb navigátorszabályról? Arról, hogy gondosan el kell rejteni a naplókat, és csak a hamisítványokat szabad elöl hagyni? Siess már!
- Ellopták!
- Nem hiszek neked. Ámbár elismerem, jól eldugtad őket. Két óra hosszat kutattam utánuk, eredménytelenül.
- Micsoda!?
- Miért vagy így meglepve, Ingeles? Persze hogy a naplóid miatt jöttem ide Oszakából!
- Szóval te már voltál a hajómon?
- Madonna! – kiáltott fel türelmetlenül Rodrigues. – Persze hogy voltam. Két-három órája, Hiromacuval együtt, aki körül szeretett volna nézni. Feltörte a pecsétet, de úgy látszik, amikor távoztunk, ez a helyi daimjó újra lepecsételt mindent. Siess már, az isten szerelmére! A homok mindjárt leperereg!
- Ellopták őket! – Blackthorne elmesélte, hogyan érkeztek meg, s hogyan tért magához a parton. Dühöngve rúgott bele a ládája. – Ellopták őket! Az összes térképemet! Az összes naplót! Egyik-másikról őrzök másolatot Angliában, de arról, amit a mostani úton írtam és a... – Elharapta a szavát.

– És a... portugálról? Ugyan, Ingeles, tudom, hogy csak portugál lehetett, semmi más.

– Igen, portugál. Az is eltűnt. – Szedd össze magad, gondolta. Ha eltűntek, hát eltűntek. Kinél vannak? A japánoknál? Vagy átadták őket a papnak? A naplók és a térképek nélkül sosem találsz haza... Ez nem igaz. Ügyességgel és végtelen szerencsével hazatalálsz... Haza a fenét! A világ másik végén vagy, ellenséges földön, ellenség kezén, és nincs se térképed, se naplód. Úristen, adj erőt!

Rodrigues mereven figyelte, végül így szólt: – Sajnálak, Ingeles. Tudom, mit érzel... egyszer velem is megtörtént ugyanez. Az a tolvaj angol volt, hogy rohadjon a pokol fenekén a hajójával együtt. Gyere, menjünk vissza a gályára.

Omi és a többiek a mólón állva nézték, amint a gálya a földnyelvet megkerülve eltűnik szem elől. Nyugatra a karmazsinvörös égen már rajzolódtak az éjszaka csíkjai. Keleten az éjszaka egybemosta az eget és a tengert, s eltüntette a horizontot.

– Mura, meddig tart, míg az összes ágyút visszahordjátok a hajóra?

– Ha egész éjjel dolgozunk, holnap délre elkészülünk vele, Omi-szan. Ha hajnalban kezdjük, akkor is végzünk jóval napszállta előtt. Biztonságosabb lenne nappal csinálni.

– Éjjel csináljátok. A papot hozasd tüstént a veremhez.

Omi Igurasira, Jabu főemberére pillantott, aki még mindig a földnyelvet bámulta feszült arccal, s üres szemgödre fölött sötéten homálylott a sebhely. – Maradj nálunk, ha akarsz, Igurasi-szan. Házam szerény, de találunk neked kényelmes helyet.

– Köszönöm – felelte az idősebbik férfi, Omi felé fordulva –, de urunk meghagyta, hogy azonnal térjek vissza Jedóba, tehát azonnal indulok. – Arca aggodalmat tükrözött. – Bárcsak ott lehetnék azon a gályán.

– Igen.

– Nagyon nehéz elviselni, hogy Jabu-szama csupán két emberével szállt föl. Nagyon nehéz.

– Igen.

Igurasi kimutatott az Erasmus-ra. – Ördögi hajó! Ennyi kincs, és most semmi!

– Hogyhogy semmi? Toranaga úr örülni fog Jabu úr ajándékának,

nem gondolod?

– Az a pénzsóvár birtokrabló úgy el van telve saját fontosságával, hogy észre se fogja venni, mennyi ezüstöt lopott urunktól! Hová tetted az eszedet?

– Feltételezem, hogy csupán urunk biztonsága miatti aggodásod sarkallt ilyen megjegyzésre.

– Igazad van, Omi-szan. Nem akartalak megsérteni. Nagyon okosan viselkedtél, és segítségére voltál urunknak. Talán még Toranagával kapcsolatban is igazad van.

Magában azonban arra gondolt: élvezd újmódi gazdagságodat, te szegény bolond. Jobban ismerem urunkat, mint te, és tudom, hogy megnövelt birtokodban nem lesz sok örömed. Megtetézz jövedelmed méltó jutalom lett volna a hajóért, a kincsért és a fegyverekért. Mindez azonban elveszett. Sőt, hála neked, urunk most veszélyben forog. Te üzentél érte, te mondtad, hogy nézze meg előbb a barbárokat, te hoztad kísértésbe. Már tegnap el kellett volna mennünk. Akkor urunk biztonságban lenne, akárcsak a kincsek és a fegyverek. Áruló vagy talán? A magad érdekét nézed, vagy ostoba apádét, esetleg valamelyik ellenségünkét? Toranagáét? Nem számít. Hidd el nekem, Omi, te ostoba kis senki, családod már nem sokáig él ezen a földön. Megmondanám nyíltan is, de akkor meg kellene hogy öljelek, és ezzel eljátszanám uram bizalmát. Az időt csak ő szabhatja meg.

– Köszönet a vendégszeretetedért, Omi-szan – mondta fennhangon.

– Remélem, hamarosan találkozunk, de most indulnom kell.

– Megtennél valamit, ha megkérlek? Átadnád üdvözetemet apámnak? Igazán hálás lennék.

– Boldogan. Kiváló ember az apád. Még nem is gratuláltam új birtokrészedhez.

– Igazán kedves vagy.

– Még egyszer köszönet, Omi-szan.

Igurasi barátságosan intett, és emberei élén kilovagolt a faluból.

Omi a veremhez ment. A pap már ott volt. Omi látta, hogy dühös, és remélte, hogy tiszteletlenül fog viselkedni, mert akkor megkorbácsoltathatja.

– Te pap, mondd meg a barbároknak, hogy egyenként feljöhetnek. Mondd meg nekik, Jabu úr engedélyezte, hogy ismét a férfiak

világában éljenek. – Szándékosan egyszerű nyelvet használt, hogy a pap megértse. – De ha csak egy kicsit is megszegik a szabályokat, ketten visszakerülnek a verembe. Tisztességesen kell viselkedniük, és minden parancsnak engedelmeskedniük kell. Világos?

– Igen.

A férfiak egyenként feljöttek. Látni való volt, hogy félnek. Néhányukat támogatni kellett. Az egyiknek fájdalmai lehettek, s ha valaki hozzáért a karjához, felüvöltött.

– Kilencen vannak.

– Az egyik meghalt. A teteme lenn hever a gödörben – felelte a pap. Omi gondolkodott. – Mura, égessétek el a hullát, és a hamvait őrizd meg a másik barbáréval együtt. A többit szállásold be abba a házba, ahol az elején laktak. Adj nekik bőven zöldséget és halat, árpalét és gyümölcsöt. Mossátok meg őket. Bűzlenek. Pap, mondd meg nekik, ha tisztelettudóan viselkednek, továbbra is kapnak ennivalót.

Omi figyelte őket. Látta, hogy hálásan reagálnak a szavakra, és arra gondolt: milyen ostobák! Két napra fosztottam meg őket mindentől, most egy töredéket visszakapnak, és máris úgy viselkednek, akár az alázatos koldusok! – Mura, hajoljanak meg rendesen, aztán vidd el őket!

A paphoz fordult. – És te?

– Elmegyek. Haza. Elmegyek Andzsiróból.

– Menj és ne is gyere vissza, de a többi pap se. Ha legközelebb meglátlak a birtokomon, lehet, hogy arra gondolok: keresztény parasztjaim és csatlósaim árulást terveznek. – Klasszikus fenyegetés és eljárás volt ez, így tartották kordában a keresztényellenes szamurájok az idegen hit terjesztőit. A külföldi papokat védte ugyan a törvény, de a japán megtérteket nem.

– Keresztények jó japánok. Mindig. Jó szolgák. Nem gondolnak rosszat. Soha.

– Örömmel hallom. Ne feledd, hogy birtokom húsz ríre terjed minden irányban. Megértetted?

– Megértettem. Pontosan megértettem.

Omi nézte, amint a pap mereven meghajol – mert a tisztességtudó viselkedés a barbár papokra nézve is kötelező volt – és elmegy.

– Omi-szan? – szólalt meg egy fiatal és jóképű szamuráj.

– Igen?

– Kérlek, bocsáss meg, tudom, hogy nem felejtetted el, de Maszidzsiro-szan még mindig lenn van a veremben.

Omi odalépett a csapóajtóhoz és lenézett. A veremben a szamuráj azonnal térdre vetette magát, és tiszteletteljesen meghajolt.

Megöregedett ez alatt a két nap alatt. Omi mérlegelte eddigi szolgálatait és esetleges további értékét. Majd kihúzta az ifjú szamuráj övéből a rövid kardot, és lehajította neki.

Maszidzsiro hitetlenkedve nézte a tört a létra tövében. Könnyek csordultak végig az arcán. – Nem érdemlem meg ezt a kitüntetést, Omi-szan – mondta nyomorultan.

– De igen.

– Köszönöm.

– Kérhetném, hogy itt, a tengerparton követhessen el szeppukut? – szólalt meg ismét az ifjú szamuráj.

– A veremben vallott kudarcot. A veremben marad. Parancsold meg a parasztoknak, hogy temessék be. Tüntessék el nyomtalanul. A barbárok bemocskolták.

Kiku nevetve rázta a fejét. – Nem, nem, Omi-szan, nagyon sajnálom, de nem kérek több szakét, különben lehull a hajam, lehullok én is, és mi lenne akkor?

– Lehullanék melléd, és párnáznánk egyet, és önmagunkból kilépve átjutnánk a nirvánába – felelte jókedvűen Omi, aki már szédült az italtól.

– Ó, de én hortyognék is, és egy csúnya, rendetlen, hortyogó lányban nincs sok öröm és köszönet. Nincs bizony. Nagyon sajnálom, Omi-szama, a Nagy Új Birtok ura, de te ennél sokkal jobbat érdemelsz!

Újra teletöltötte meleg borral a gyűszűnyi porceláncsészét, bal kezének mutató- és hüvelykujja közé vette, jobb kezének mutatóujjával alul megtámasztotta, és így nyújtotta át Ominak.

– Tessék, amiért olyan csodálatos vagy.

Omi átvette és belekóstolt, élvezte meleg, érett ízét. – Úgy örülök, hogy még egy napig maradásra tudtalak bírni. Nagyon szép vagy, Kiku-szan.

– Te vagy szép, és enyém az öröm.

Kiku szeme csillogott a gyertya fényében, amely a cédrusgerendáról

lógott a papírból és bambuszból készített virág alakú lámpásban. A tér mellett álló teaház legszebb lakosztályában voltak. Kiku áthajolt, hogy felszolgáljon még egy kis rizst a lakkozott asztalkára tett egyszerű fatálcából, de Omi a fejét rázta.

– Nem, nem, köszönöm.

– Többet kellene ennie egy ilyen erős férfinak.

– Köszönöm, de jóllaktam.

Ő nem kínálta meg Kikut rizzsel, mert a lány a maga salátájához, az édes ecetben áztatott uborkaszeletekhez és a művészi faragott kis retelkedarabokhoz is alig nyúlt. Az asztalon halomban állt a ragacsos rizsgolyókra rakott halhús, a saláta, a pikáns szója- és gyömbérszószban tált friss zöldség, és volt még leves – és természetesen rizs.

Kiku finoman összeütötte tenyerét, mire szolgálója elhúzta a sodzsit.

– Igen, úrnőm?

– Szuiszen, vidd ki ezeket, és hozz még szakét és egy kanna friss csat. A szaké melegebb legyen, mint az előző. Siess, te haszontalan jószág! – Igyekezett minél nyugösebbre fogni a hangját.

Szuiszen tizenéves, bájos, igyekvő teremtés volt. Már két esztendeje tanulta Kiku mellett a kurtizánmesterséget, és Kiku felelt a képzéséért.

Kiku levette szemét a hófehér rizsről, amit nagyon szeretett volna megenni, és kiverte fejéből az éhség gondolatát. Ettél, mielőtt megérkeztél, és nemsokára megint enni fogsz, emlékeztette magát. De akkor is, olyan kevés volt! „A hölgyek kevéssel is beérik, a hölgyeknek nagyon kicsi az étvágyuk – jutottak eszébe tanítója szavai. A vendégek csak egyenek-igyanak. Minél többet, annál jobb. A hölgyek nem esznek és nem isznak, különösen nem a vendég jelenlétében. Hogyan társaloghatnak, táncolhatnak, hogyan játszhatnak a szamiszenen, ha közben a szájukat tömnék? Utána majd ehetsz, addig légy türelmes. Előbb a vendéget kell szórakoztatnod.”

Miközben kritikus szemmel figyelte Szuiszent, történeteket mesélt Ominak, hogy megnevetesse és elfeledtesse vele a külvilágot.

A kislány letérdelt Omi mellé, és ahogy tanították, tetszetős alakzatba rendezte a lakkozott tálcán a különféle tálkákat és evőpálcikákat. Utána felemelte az üres szakés korsót, úgy tett,

mintha öntene belőle, hogy lássa, valóban üres-e – megrázogatni nagyon rossz modorra vallott volna –, felállt a tálcával, nesztelenül odavitte a sodzsiajtóhoz, letérdelt, letette a tálcát, elhúzta a sodzsit, felállt, kilépett, ismét letérdelt, kiemelte a tálcát, ugyanolyan nesztelenül ismét letette, és behúzta az ajtót.

– Igazán kerítenem kell egy új szolgálólányt – mondta elégedetten Kiku. Ez a szín illik hozzá, gondolta. Hozatnom kell még ilyen selymet Jedóból. Kár, hogy annyira drága. Nem baj, abból, amit Gjoko-szan a tegnapi és a mai éjszakáért kap, bőven futja akár húsz kimonóra is a kicsi Szuiszennek. Igazán bájos gyermek, és olyan kecses. – Akkora zajt csap... visszhangzik tőle az egész szoba. Kérlek, bocsáss meg.

– Észre se vettem. Csak téged látlak – mondta Omi, és kiitta a szakéját.

Kiku megrezegtette legyezőjét, és mosolya beragyogta az arcát. Olyan jó vagy, Omi-szan. Úgy meg tudod nyugtatni az embert.

Szuiszen hamar behozta a szakét. És a csat. Úrnője töltött a borból, és átnyújtotta Ominak. A kislány csendesen, ügyelve, hogy senkit se zavarjon meg, teletöltötte a csészéket. Nem öntött mellé egy cseppet sem, és mivel úgy érezte, a csészékbe kerülő folyadék épp a megfelelő, finom hangot adja, elégedetten felsóhajtott magában, visszaült a sarkára és várt.

Kiku épp egy szórakoztató történetet mesélt, amelyet a barátnőjétől hallott Misimában, és Omi nevetett. Kiku eközben hosszú körmeivel felbontott egy narancsot, de úgy, mintha virág volna: a narancsgerezdek a szirmok, a héjívék a levelek. Két tenyerén átnyújtotta Ominak, mintha csak mindennapos eset volna, hogy egy hölgy így kínálja gyümölcscsel a vendégét.

– Parancsolsz egy narancsot, Omi-szan?

Ominak már a nyelve hegyén volt: „Nem tehetek tönkre ilyen szépséget.” De meggondolta magát – ez semmitmondó frázis lenne. A lány művészi ügyessége elkápráztatta. Hogyan dicsérhetném méltó módon – őt és névtelen tanítóját? Hogyan fizethetném vissza azt a boldogságot, amelyben részesített, míg ujjait figyeltem, amelyek ilyen értékes és mégis tűnékeny szépséget teremtettek?

Egy pillanatig még nézegette a kezében tartott virágot, majd egymástól egyenlő távolságra ügyesen eltávolított belőle négy

gerezdet, és élvezettel megette. Most új virág lett a virágból. Kiemelt még négy gerezdet, és újabb virágalakzatot hozott létre. Azután kivett még egyet, egy másikat elmozdított, s így a megmaradt három gerezdből még egy újabb virág állt össze.

Végül kivett kettőt, s az utolsót visszahelyezte narancshéj bölcsojébe, hátával lefelé, a közepére – félhold a nap közepén.

Lassan megevett egy gerezdet, és a másikat tenyere közepére téve átnyújtotta Kikunak. – Kérlek, fogadd el, mert ez az utolsó előtti. Ez az én ajándékom.

Szuiszen visszafojtotta lélegzetét. Mi lesz az utolsóval?

Kiku átvette és megette a narancsgerezdet. Sohasem evett finomabbat.

– Ez pedig, az utolsó – mondta Omi, komoly arccal jobb tenyere közepére helyezve az egész virágot –, ez az én ajándékom az isteneknek, akárkik is ők, akárhol is vannak. Soha nem eszem többé narancsot, hacsak nem a te kezedből.

– Jaj, ez túlságosan sok, Omi-szama! – kiáltott fel Kiku. – Feloldozlak fogadalmad alól. A kami sugallta, amely minden szakés korszakban benne lakik!

– Nem fogadom el a feloldozást.

Mindketten nagyon boldogok voltak.

– Szuiszen – mondta nemsokára Kiku –, hagyj most magunkra. És kecsesen csináld, gyermek, könyörgök!

– Igen, úrnőm.

A kislány átment a másik szobába, ellenőrizte, hogy a futonok rendben vannak-e, a szerelmi eszközök és örömgöngyök ott lesznek-e kéznél s a virágkompozíció megfelel-e a kívánalmaknak. Egy észrevehetetlen ráncot kisimított a takarón, majd elégedetten leült, sóhajtott, megkönnyebbülten legyezte arcát lila legyezőjével, és csendesen várt.

A szomszéd szobában, a teaház legszebb szobájában, amelynek külön kertje is volt, Kiku felvette a hosszú nyakú szamiszen-t. Háromhúrú, gitárhoz hasonló zeneszerszám ez, és Kiku első pengetései máris betöltötték a szobát. Azután énekelni kezdett. Előbb lágyan, majd felszárnyalt a hangja, megint ellágyult, szinte sóhajtott, és édesen, édesen dalolt a szerelemről, a viszonzatlan érzelmekről, a boldogságról és a bánatról.

– Úrnőm?

A suttogás a legéberebb alvót sem zavarta volna fel, de Szuiszen tudta, hogy úrnője sosem alszik a Felhők és az Eső után, akármilyen erős is volt az. Jobb szeretett félében, békésen pihenni.

– Igen, Szui-csan? – suttogta ugyanolyan halkán Kiku, a csan formulát használva, mintha csak kedvenc gyerekeit szólítaná.

– Megérkezett Omi-szan felesége. A gyaloghintóját most viszik föl a házba.

Kiku Omira nézett. A nyaka kényelmesen pihent a párnázott favánkoson, karját összefonta a mellén. Teste erős volt, bőre feszes, aranybarna és makulátlan. Gyengéden megsimogatta, éppen csak annyira, hogy az érintés behatoljon álmába, de fel ne ébressze. Kibújt a takaró alól, és magára öltötte kimonóját.

Alig néhány percre volt szüksége, hogy felújítsa arcán a festéket, miközben Szuiszen megfésülte, megkefélte és újra megkötötte haját a simoda stílusban. Úrnő és szolgáló csendben kiment a verandára, majd a kerten át ki a térre. A csónakok akár megannyi szentjánosbogárjártak ide-oda a hajó és a móló között, ahol még hét ágyú várt berakásra. Messze volt még a hajnal.

A két nő végigsuhant egy szűk utcácskán a házbokrok között, és elindult felfelé az ösvényen.

Izzadt, kimerült hordárok szuszogtak a gyaloghintó körül, Omi dombtetőn álló háza előtt. Kiku nem kopogott be a kertkapun. A házban gyertyák égtek, szolgálak loholtak föl-alá. Intett Szuiszennek, aki felment a verandára, és megkocogtatta a bejárati ajtót. Szolgáló nyitotta ki, bólintott és visszament. Amikor újra megjelent, intett Kikunak, és mélyen meghajolt, amint a kurtizán ellibbent mellette. Egy másik szolgálólány előresietett, és elhúzta a legjobb szoba sodzsiját.

Omi anyjának ágyát szemmel láthatóan nem használták az éjjel. Az öregasszony a virágot tartalmazó kis alkóv közelében ült merev testtartásban. Egy kis sodzsiablak nyitva volt a kertre. Midori, Omi felesége vele szemben térdelt.

Kiku letérdelt. Csak a múlt éjszaka történt volna, hogy itt jártam és halálra rémisztettek az ordítások? Meghajolt, először az öregasszony, majd Omi felesége felé, és megérezte a köztük

vibráló feszültséget. Vajon miért ellenségeskedik egymással minden meny és anyós? Hiszen idővel a menyből is anyós válik. Miért szidja akkor az ő menyét, miért keseríti meg az életét? Hát nem tanulnak soha semmiből?

– Bocsánat, hogy megzavarlak, úrnő-szan.

– Szívesen látunk, Kiku-szan – felelte az öregasszony. – Remélem, nincs semmi baj.

– Ó, semmi, csak nem tudtam, szeretnéd-e, ha felébreszteném a fiadat – felelte Kiku, aki tisztában volt a válasszal. – Gondoltam, legjobb, ha megkérdem, amint te, Midori-szan – folytatta, és mosolyogva meghajolt Midori felé, akit nagyon kedvelt –, hazaérsz.

– Igazán kedves tőled, Kiku-szan – mondta az öregasszony. – Hagyd csak, hadd aludjon.

– Értem. Kérlek, bocsáss meg, hogy zavarlak, de gondoltam, jobb, ha megkérdem. Remélem, nem fárasztóit ki túlságosan az út, Midori-szan.

– Igazán sajnálom, de rettenetes volt – válaszolta Midori. – örülök, hogy hazajöhöttem, mert gyűlöltem a távollétet. Jól van a férjem?

– Igen, jól. Sokat nevetett az este, és úgy láttam, jól érzi magát. Mértékkel evett és ivott, s most mélyen alszik.

– Az úrnő-szan éppen azokról a rettenetes dolgokról mesélt, amelyek távollétem alatt történtek és...

– Nem kellett volna elmenned. Szükség volt rád itt – vágott a szavába epésen az öregasszony. – Vagy talán nem is. Talán vissza se kellett volna jönnöd. Rossz kamit hoztál a házunkba az ágyneműddel.

– Sose tennék ilyet, úrnő-szan – felelte türelmesen Midori. – Kérlek, hidd el, hogy inkább meghalnék, mintsem beszenyezsem a nevedet. Kérlek, bocsáss meg távollétemért és hibáimért. Nagyon sajnálom.

– Amióta az az ördöghajó idejött, másban se volt részünk, csak bajban. Ez pedig rossz kami műve. Nagyon rossz. És te hol voltál, amikor szükség lett volna rád? Misimában pletykálogtál, ettél-ittál.

– Meghalt az apám, úrnő-szan. Egy nappal azelőtt, hogy megérkeztem.

– Szóval még annyi udvariasság vagy előrelátás sincs benned, hogy apád halálos ágyánál jelen legyél. Minél előbb hagyd el örökre a

házunkat, annál jobb. Csak akarok. Vendégünk jött, és még annyi fáradságot sem veszel, hogy frissítőt hozass!

– Azonnal megparancsoltam, amint...

– De nem érkezett meg azonnal!

Nyílt a szobája, s egy ideges szolgálatos teát és édes süteményt hozott be. Midori előbb az öregasszonyt szolgálta ki, aki gorombán leteremtette a szolgálólányt, majd fogatlan szájával csócsálni kezdte a süteményt, és hangosan hörgölte a teát. – Bocsáss meg a szolgálónak, Kiku-szan – mondta. – A csa ízetlen. Ízetlen! És éget. De mi más várhatna az ember ebben a házban?

– Tessék, kérlek, fogadd el az enyémet.

Midori gyengéden ráfújta a teára, hogy lehűtse.

A vénasszony mogorván elvette.

– Csak azt tudnám, miért nem lehet mindjárt elsőre jól csinálni!

Komor hallgatásba burkolózott.

– Mi a véleményed erről az egészről? – kérdezte Midori Kikutól. – A hajóról, Jabu-szamáról és Toda Hiromacu-szamáról?

– Fogalmam sincs. Ami a barbárokat illeti, ki tudja? Mindenesetre rendkívüli társaság. És Vasököl, a nagy daimjó? Furcsa, hogy majdnem egyszerre érkezett Jabu úrral, ne? És most, kérlek, bocsáss meg... ne, köszönöm, kitalálok magam is.

– Nem, nem, Kiku-szan, erről hallani sem akarok.

– Látod, Midori-szan? – mordult fel az öregasszony. – Vendégünk nem érzi jól magát, és a csa borzalmas.

– Ó, nekem megfelelt a csa, igazán, úrnő-szan. Kérlek, bocsáss meg, fáradt vagyok egy kicsit. Talán megengeded, hogy holnap, mielőtt elmegyek, még meglátogassalak. Veled mindig öröm társalogni.

Az öregasszonynak tetszett a hízélgés. Kiku követte Midorit a verandára, majd ki a kertbe.

– Olyan kedves vagy, Kiku-szan – mondta Midori, karon fogva Kikut, és elgyönyörködött szépségében. – Nagyon kedves volt tőled, köszönöm.

Kiku visszapillantott a ház felé és megborzongott. – Mindig ilyen?

– Ma udvarias volt. Ha Omit és a fiamat nem nézném, esküszöm, hogy elmennék, leborotválnám a hajam, és apácának állnék. De Omi és a fiam mindenért kárpótol. Köszönettel tartozom az összes

kaminak. Szerencsére az úrnő-szan jobb szeret Jedóban élni, és hosszú időre nem hagyja el szívesen. – Szomorúan elmosolyodott. – Az ember kényszeríti magát, hogy oda se figyeljen, tudod, hogy van az ilyesmi. – Felsóhajtott. Gyönyörű volt a hold fényében. – De ezek érdektelen dolgok. Meséld el, mi történt, amíg távol voltam.

Kiku éppen ezért jött hozzájuk olyan sietve, hiszen azt pontosan tudta, hogy sem az anya, sem a feleség nem akarja Omi álmát megzavarni. Eljött, hogy mindenről beszámoljon a bájos Midorinak, hogy az a tudás birtokában vigyázhasson Kaszigi Omira, úgy, ahogy ő szeretne vigyázni rá. Mindent elmondott, amit tudott, kivéve, hogy mi esett meg köztük és Jabu között. Továbbadta a pletykákat is, amiket a többi lány hallott vagy talált ki. Elmondott mindent, amit Omitól hallott – a férfi reményeiről, félelmeiről, terveiről –, mindent elmondott, kivéve, ami ma éjjel történt köztük a szobában. Tudta, hogy a feleség szemében nem fontos az ilyesmi.

– Félek, Kiku-szan, félttem a férjemet.

– A tanácsai bölcssek voltak, úrnőm. Véleményem szerint mindent jól csinált. Jabu úr nem adja könnyen a jutalmat, márpedig háromezer koku nem kevés.

– De a hajó és az a rengeteg pénz most már Toranaga úré.

– Igen, de az, hogy Jabu-szama „ajándékba” adta, zseniális ötlet volt. Omi-szantól származott, és már egyedül ezzel meghálálta a jutalmat, ne? Omi-szan a legmegbízhatóbb hűbéresei egyike, ezt neki is el kell ismernie.

Kiku elferdítette kissé az igazságot, mert jól tudta, hogy Omi és egész háza népe nagy veszélyben forog. De úgyis az fog történni, aminek történnie kell, ne? Akkor pedig miért ne nyugtassa meg ezt a kedves asszonyt?

– Igen, szerintem is – felelte Midori. Bárcsak így lenne, fohászkodott magában. Bárcsak így lenne. Megölelte a lányt, és a szeme megtelt könnyel. – Köszönöm. Te olyan jó vagy, Kiku-szan, olyan jó. – Tizenhét éves volt.

Nyolcadik fejezet

– Mi a véleményed, Ingeles?

– Vihar lesz.

– Mikor?

– Még napnyugta előtt.

Dél felé járt az idő. A gálya tattedélzetén álltak. Szürke felhők borították az eget. Második napja voltak tengeren.

– Ha a tiéd volna a hajó, mit csinálnál?

– Milyen messze vagyunk az úticéltól?

– Napnyugta után érkezénk.

– Milyen messze van a legközelebbi partszakasz?

– Négy vagy öt órára, Ingeles. De ha most meghúzzuk magunkat, fél napot veszítünk, és ezt nem tehetem. Mit csinálnál a helyemben?

Blackthorne elgondolkodott. Az első éjjel dél felé röpült velük a gálya az Izu-félsziget keleti partja mentén – segítette a középső árbocra szerelt nagy vitorla. A legdélibb földnyelvet, az Ito-fokot elérve Rodrigues nyugat-délnyugatnak vette az irányt, s a partközei biztonságát odahagyva nekivágott a nyílt tengernek, a kétszáz mérföldre levő Sintó-fok felé.

– Rendes körülmények között ezek a gályák nem merészkednek messze a parttól – mondta Rodrigues –, de partközelen manőverezni túl sok időt venne igénybe, időnk pedig nincs. Toranaga megkért, hogy vigyem el az öreg Tokát Andzsiróba és hozzam vissza. Még hozzá gyorsan. Jutalmat kapok, ha sietek. Ilyen rövid útra megfelelénének a saját révkalauzaik is, de azoknak a szerencsétlen nyomorultaknak megzavarná a fejét egy ilyen fontos daimjó jelenléte, főleg, ha partot se láthatnak közben. Nem óceánjárók ezek a japánok, az egyszer biztos. Nagy kalózok, harcosok, parti tengerészek, de a mélytől kétségbeesnek. Az öreg taikó törvényt is hozott róla, hogy a néhány japán óceánjárón mindig portugál legyen a navigátor. Még ma is ez a törvény.

– Vajon miért tette?

Rodrigues vállat vont. – Talán valaki tanácsolta neki.

– Ki?

– Az a portugál útinapló, amit elloptak. Ingeles. Kié volt?

– Nem tudom. Név, aláírás nem volt rajta.

– Hol szerezted?

– A Holland Kelet-indiai Társaság igazgatójától kaptam.

– Hát az hol szerezte?

Blackthorne vállat vont.

Rodrigues nevetésében kevés volt a jókedv. – Úgyse bíztam benne, hogy megmondod... de akárki lopta és adta is el, remélem, örökké a pokol fenekén fog égni!

– Ennek a Toranagának a zsoldjában állsz, Rodrigues?

– Nem. Éppen látogatóban voltunk Ószakában, a vezérkapitányom meg én. Szívességet teszek Toranagának, ennyi az egész. A vezérkapitányom följánlott. Az én hajóm a... – Rodrigues elharapta a szavát. – Folyton elfelejtem, hogy ellenség vagy, Ingeles.

– Portugália és Anglia évszázadokon keresztül szövetségesek voltak.

– De most nem azok. Menj le pihenni, Ingeles. Fáradt vagy, meg én is fáradt vagyok, és a fáradt emberek hibákat követnek el. Gyere föl, ha kipihented magadat.

Blackthorne tehát lement a navigátor kabinjába, és leheveredett a priccsre. Rodrigues útinaplója az asztalon feküdt, amely oda volt erősítve a válaszfalhoz, akárcsak a navigátor széke a fedélzethez. A napló kopott bőrbe volt kötve. Blackthorne nem nyitotta ki.

„Miért hagyod elöl?” – kérdezte már előbb.

„Ha nem hagynám, fölkatatnád. De így nem fogsz hozzányúlni... rá se nézel. Navigátor vagy, nem pókhasú kurvapepecér kereskedő vagy katona.”

„El fogom olvasni. Te is ezt tennéd a helyemben.”

„Ha nem ajánlják föl, akkor nem, Ingeles. Egyetlen navigátor se tenne ilyet. Még én se!”

Blackthorne nézte egy darabig a könyvet, aztán behunyta a szemét. Mélyen aludt az egész hátralevő nap és egész éjjel. Pirkadat előtt ébredt, mint mindig. Időbe telt, amíg hozzászoktatta magát a gálya furcsa mozgásához és a dob ütemes hangjához, amely biztosította, hogy az evezők egyszerre mozogjanak. Kényelmesen hevert hanyatt a sötétben, karja a feje alatt, a saját hajójára gondolt, és kiverte fejéből az aggályokat, hogy mi történik, ha Ószakába érnek. Csak nyugodtan, lassan. Gondolj inkább Felicityre, Tudorra és az otthonra. Nem, talán mégse. Gondolj arra, hogy ha minden portugál olyan, mint Rodrigues, akkor az esélyeid egyáltalán nem rosszak. Csak hazajutsz valahogy. A navigátorok nem ellenségei egy másnak, a többit meg egye meg a fene! Persze ez sem egészen igaz. Te angol vagy, tehát gyűlölt eretnek és Antikrisztus. Ez a világ a katolikusoké.

Illetve csak volt. Mi és a hollandok szézzúzzuk őket!

Micsoda ostobaság ez az egész! Katolikus, protestáns, kálvinista, lutheránus. Te magad is majdnem katolikusnak születtél! Véletlen, hogy az apád Hollandiába vetődött, feleségül vett egy Anneke van Droste nevű leányt, majd, életében először, annak is tanúja lehetett, hogyan működik a spanyol inkvizíció. Örülök, hogy felnyílt a szeme, gondolta Blackthorne.

Felment a fedélzetre. Rodrigues karikás szemmel ült a székében, két japán matróz a kormánynál állt.

– Felváltsalak?

– Hogy érzed magad, Ingeles?

– Kipihentnek. Felváltsalak? – Blackthorne látta, hogy Rodrigues végigméri. – Ha a szélirány megváltozik, vagy bármi történik, felkeltek.

– Köszönöm, Ingeles. Igen, alszom egy keveset. Tartsd az irányt. Amikor fordulnunk kell, négy fokkal fordulj nyugatnak, a következő fordulónál pedig hattal. A kormányosnak meg kell mutatnod az új irányt az iránytűn. Vakarimaszu ka?

– Hai! – nevetett Blackthorne. – Négy pont nyugatra, igenis. Menj csak le, navigátor, a priccseid nagyon kényelmesek.

De Vasco Rodrigues nem ment le. Összehúzta magán a tengerészköpönyeget, és elvackolódott a székében. Pontosan egy óra múlva fölbredt egy pillanatra, anélkül hogy megmoccant volna, ellenőrizte az útirányt, és azonnal elaludt újra. Egyszer, amikor a szél meglódult, felriadt, de látva, hogy semmi baj, ismét álomba merült.

Délelőtt Hiromacu és Jabu feljött a fedélzetre. Blackthorne látta, hogy parancsnokolása meglepi őket, s az is, hogy Rodrigues nyugodtan alszik. Nem szólították meg, csak egymás közt beszélgettek, majd hamarosan vissza is mentek a helyükre.

Déltájban Rodrigues felállt, északkeletre nézett, beleszagolt a szélbe, és minden érzékével koncentrált. A két férfi szótlanul vizsgálta a tengert, az eget és a gyülekező felhőket.

– Mit csinálnál, Ingeles, ha a tied volna a hajó? – tette fel újra a kérdést Rodrigues.

– Befutnék a part mellé, még hozzá minél előbb. Ez a járgány nem bír el sok vizet, márpedig úgy tőlünk négyóránnyira vihar tombol.

– Nem lehet tai-fun – motyogta Rodrigues.

– Mi?

– Tai-fun. Óriás szél... a legborzasztóbb vihar, amit valaha láttam. De ez még nem a tai-fun évszaka.

– Mikor van az?

– Érd be annyival, hogy nem most, ellenség – nevetett Rodrigues. – De a helyzet így is elég pocsék, úgyhogy megfogadom a nyavalyás tanácsodat. Irány észak-északnyugat!

Blackthorne megmutatta az új irányt, a kormányos pedig ügyesen arra fordította a gályát. Rodrigues a korláthoz lépett, és odakiáltott a kapitánynak:

– Iszogi! Kapitány-szan. Vakarimaszu ka?

– Iszogi, hai!

– Az meg mi? Sietni?

Rodrigues szeme vidáman megcsillant.

– Nem árt, ha tud japánul az ember, mi? Úgy van, Ingeles, azt jelenti. Errefelé elég, ha tíz szót tud az ember, máris az ujja köré csavarhatja őket. Már persze ha a megfelelő tíz szót tudja, és ezek a kutyafülűek jókedvükben vannak. Lemegyek és összeütök valami harapnivalót.

– Főzni is tudsz?

– Japánban a civilizált emberfiának tudnia kell, különben éhen hal. Ezek nyers halat meg cukros-ecetes nyers zöldséget esznek, semmi mást. Persze, ha ismered a dörgést, úgy élhetsz itt, akár a hal a vízben.

Rodrigues lement, elreteszelte a kabinajtáját, és gondosan megvizsgálta ládáján a zárat. A hajszál, amit észrevétlenül áthúzott rajta, még mindig ott volt, akárcsak az, amelyet a napló fedelére helyezett.

Az ember nem lehet elég óvatos, gondolta. Nem kell ennek az angolnak megtudnia, hogy a Nao del Trato, vagyis a Macauból érkező idei Fekete Hajó navigátora vagy. Akkor azt is el kellene neki magyaráznod, hogy a Nao del Trato egy monstrum, a világ legnagyobb és leggazdagabb hajója, több mint ezerhatszáz tonnás. Még a végén kísértésbe esnél, és eldicsekednél a rakományával, a Macauval folytatott kereskedelemmel és mindenféle más dologgal, amik pedig nagyon titkosak. Különben is háborúban állunk, mi és az

angolok meg a hollandok.

Kinyitotta ládáját, hogy naplójában utánanézzon a legközelebbi kikötőhelynek, és pillantása ráesett arra a lepecsételt csomagra, amelyet Sebastio atya adott át neki, mielőtt elhagyták Andzsirót.

Vajon az angol naplói lehetnek benne?

Nagyon szerette volna feltörni a jezsuita pecsétet, hogy megnézzé. Blackthorne csak annyit árult el, hogy a holland hajóraj a Magellán-szoroson átjött, semmi mást. Az Ingeles sokat kérdez, de keveset beszél. Ravasz, okos és veszélyes ember.

A naplói vannak a csomagban, vagy nem? S ha igen, mit érnek vele a jezsuita atyák?

Megborzongott, amint a jezsuitákra, ferencesekre, dominikánusokra s az inkvizíció más papjaira és szerzeteseire gondolt. Vannak jó papok és rossz papok, a legtöbb rossz, de mégiscsak papok. Ha az egyház papjai nem lennének, hogy közbenjárjanak értünk, elveszett bárányok volnánk ebben a pokoli világban. Madonna, oltalmazz meg a gonosztól és a rossz papoktól!

Rodrigues épp a kabinjában volt Blackthorne-nal az andzsirói kikötőben, amikor egyszer csak kopogás nélkül belépett Sebastio atya. Eszegették-iszogattak éppen, az étel maradéka fatálakban ott állt az asztalon.

„Te egy tálból eszel egy eretnekkal? – kérdezte a pap. – Veszélyes dolog ez, fiam. Az eretnekek ragályt terjesztenek. Elárulta-e neked, hogy kalóz?”

„Mint kereszténynek lovagiasan kell viselkednem az ellenséggel, atyám. Amikor a kezükre kerültem, ők is tisztességesen bántak velem. Csak viszonzom a kedvességüket.” Letérdelt, és megcsókolta a pap keresztjét, majd felállt, borral kínálta és megkérdezte: „Miben lehetek a segítségedre?”

„Vigyél el Ószakába.”

„Azonnal megkérdem.”

Kiment, megkérdezte a kapitányt, s a kérelem lassan elvándorolt Toda Hiromacuig, aki azt felelte, hogy mivel Toranaga nem adott parancsot egy idegen pap Andzsiróból való elszállítására, végtelenül sajnálja, de nem szállíthat el egy idegen papot Andzsiróból.

Sebastio atya négy szemközt óhajtott beszélni vele, mire ő felküldte az angolt a fedélzetre, s akkor, a kabin magányában a pap elővette a

lepecsételt csomagot.

„Kérek, add ezt át a vizitátor atyának.”

„Nem tudom, őeminenciája Ószakában lesz-e még, mire odaérek.”
Rodriguesnek egyáltalán nem tetszett, hogy jezsuita titkok szállítójává akarják előléptetni. „Azonkívül lehet, hogy azonnal vissza kell mennem Nagaszakiba. Nincs kizárva, hogy a vezérkapitány erre utasít.”

„Akkor Alvito atyának add át, de csak a saját kezébe.”

„Rendben van.”

„Mikor gyóntál utoljára, fiam?”

„Vasárnap, atyám.”

„Akarod, hogy meggyóntassalak?”

„Igen, köszönöm.”

Megörült a lehetőségnek, mert az ember sose mehet biztosra, ha a tengertől függ az élete, s a gyónás után sokkal jobban érezte magát. Rodrigues most nagy nehezen legyőzte a kísértést, és visszatette a csomagot a ládába. Miért éppen Alvito atyának? Martin Alvito atya volt a legfőbb kereskedelmi üzletkötő, azelőtt hosszú évekig a taikó személyi tolmácsa, s így közeli kapcsolatban állt a legtöbb befolyásos daimjóval. Folyton úton volt Nagaszaki és Ószaka között, s az európaiak közül egyedül neki volt szabad bejárása a taikóhoz. Nagyon okos ember, tökéletesen beszél japánul, többet tud róluk és az életmódjukról, mint Ázsiában bárki. Most ő a legbefolyásosabb közvetítő a portugálok és a Régenstanács, különösen Isido és Toranaga között.

Hogy hova be nem juttatják az embereiket ezek a jezsuiták, gondolta tisztelettel Rodrigues. Ha nincs a Jézus-társaság, mindnyájunkat előnt az eretnekség áradata, Portugália és Spanyolország protestánsná vedlik, és akkor jaj a halhatatlan lelkünknek, Madonna! – Miért gondolsz folyton a papokra? – kérdezte magától fennhangon Rodrigues. – Tudod, hogy csak ideges leszel tőlük!

Igen, de akkor is. Miért éppen Alvito atyának? Ha a csomag valóban a naplókat tartalmazza, vajon kinek szánják: valamelyik keresztény daimjónak, Isidónak, Toranagának, vagy csupán őeminenciájának, a vizitátor atyának? Vagy netán a vezérkapitányomnak? Vagy elküldik Rómába, esetleg a spanyoloknak? Miért éppen Alvito atyának? Azt is mondhatta volna Sebastio atya, hogy adjam át akármelyik

jezsuitának.

És miért kell Toranagának az Ingeles?

A lelkem mélyén tudom, hogy meg kellene ölnöm Blackthorne-t. Ellenség, eretnek. De nemcsak az. Érzésem szerint az Ingeles mindannyiunkra veszélyt hoz még. Miért gondolom ezt? Navigátor méghozzá tehetséges. Erős. Okos. Derék ember. Aggodalomra tehát semmi ok. Akkor miért félek mégis? Gonosz volna? Nagyon megkedveltem, de az az érzésem, minél előbb meg kellene ölnöm. Nem haragból, csupán hogy megvédjem az érdekeinket. Miért?

Félek tőle.

Mit csináljak? Bízjam Istenre? Vihar közeleg, méghozzá nagy vihar.

– A fene az ostoba fejemet! Miért nem tudom eldönteni, mit tegyek?

A vihar még napnyugta előtt, kinn a tengeren kapta el őket. A part tíz mérföldre volt. Az öböl, amely felé siklottak, biztonságosnak látszott, nem voltak előtte se homokpadok, se zátonyok, de tíz mérföld akkor is tíz mérföld, a hullámok pedig gyorsan emelkedtek, hajtotta őket az eső áztatta szél.

A vihar északkeletről, jobb felől támadt, de a lökések hol keletről, hol északról érkeztek, kiszámíthatatlanul. Északnyugatnak tartottak, tehát a gálya oldalával fordult a szélnek, és csúnyán hánykolódott, hol hullámvölgybe csúszott, hol taréjra szaladt. Sekély építményű volt, gyorsaságra és nyugodt vizekre szánták, s noha az evezősök nagyon fegyelmezetten viselkedtek, mégis alig tudták lapátjukat rendesen bemeríteni.

– Be kell vonatni az evezőket, és siklani szélirányba! – kiáltotta Blackthorne.

– Talán. Most még nem. Félted az irhátat, Ingeles?

– Nem féltém, de szeretném, ha rajtam maradna.

Mindketten tudták, ha szél ellen fordulnak, vihar iránt semmit sem haladnak, s az ár és a szél kihajtja őket a tengerre. Ha szélirányba fordulnak, az ár és a szél akkor is eltávolítja őket az öböltől, de még sebesebben. Tőlük délre pedig: a végtelen óceán.

Biztosítókötelekkel erősítették magukat a tájolóházhoz, és most örültek is ennek, mert a fedélzet csúnyán billegett. Belekapaszkodtak a gálya oldalába.

A víz egyelőre még nem csapott át felettük. A rakomány súlyos volt,

a gálya mélyebbre merült, mint szerették volna. Rodrigues megtette a megfelelő előkészületeket. A rakományt lekötöztette, az embereket figyelmeztette. Hiromacu és Jabu azt mondta, lenn maradnak, de később feljönnek. Rodrigues megvonta a vállát, és közölte, hogy az veszélyes lesz. Biztosra vette, hogy fel se fogják.

– Mit akarnak csinálni? – kérdezte Blackthorne.

– Ki tudja, Ingeles? De nem fognak reszketni félelmükben, az egyszer biztos.

A főfedélzeten keményen dolgoztak az evezősök. Rendszerint ketten kezeltek egy-egy lapátot, de Rodrigues most hármat állított mindhez. Férfiak vártak az alsó fedélzeten, hogy felváltsák őket, ha szükséges. Elöl a tapasztalt dobmaster lassan, a hullámok ütemére verte a dobot. A gálya még mindig haladt, de egyre veszélyesebben dőlt meg, s egyre nehezebben billent vissza. Aztán a hullámok összevissza csapkodtak, és a dobmaster nem tudta tovább tartani az ütemet.

– Vigyázat elöl! – kiáltotta Blackthorne és Rodrigues csaknem egyszerre. A gálya vadul nekilódult, és a húsz evező a levegőt szelte a víz helyett. Lecsapott rájuk az első parti hullám, és a bal oldali korlát víz alá merült.

– Menj előre – parancsolta Rodrigues. – Mindkét oldalon vonják be az evezők felét. Madonna! Siess, siess!

Blackthorne tudta, hogy biztosítókötél nélkül könnyen lesodorhatja a vihar, de azt is tudta, hogy az evezőket be kell vonni, különben elvesztek.

Leoldotta a biztosítókötelet, végigment a billegő, csúszós fedélzeten, és leindult a főfedélzetre. A gálya hirtelen oldalra billent, és Blackthorne leszánkázott a lépcsőn, az evezősök közé, akik szintén levették magukról a biztosítókötelet, hogy rendet teremtsenek az evezők közt. Az oldalpalánk víz alá került, egy ember belesodródott a tengerbe. Blackthorne érezte, hogy ő is csúszik kifelé. Keze elkapta a palánkot, izmai megrándultak, aztán másik kezével is elérte a korlátot, és fuldokolva visszahúzódzkodott. Lábával megkereste a fedélzetet, megrázta magát, köszönetet mondott Istennek, és arra gondolt: ez volt a hetedik életem. Alban Caradoctól hallotta, hogy a jó navigátor olyan, mint a macska, de neki tíz életének kell lennie, míg a macskának csak kilenc van.

Egy ember hevert a lába előtt. Felrántotta, és visszasegítette a helyére, mielőtt a tenger magának követelhetné volna. Hátranézett a táfedélzetre, és magában elátkozta Rodriguest, amiért hagyta, hogy kicsússzon a kezéből a kormány. Rodrigues integetett és mutogatott, kiáltott is valamit, de a szél elnyomta a hangját. Blackthorne látta, hogy megváltozott a gálya iránya. Most széllel szemben álltak, és tudta, hogy Rodrigues szándékosan lódította neki a hajót. Okos, gondolta, így jut időnk összeszedni magunkat, de azért figyelmeztetett volna a gazember. Nem szívesen pocskékolom az életeimet.

Visszaintett, és nekilátott, hogy átrendezze az evezősöket. Most már csak a két legelső evező mozgott, hogy széllel szemben tartsa a gályát. Blackthorne hadonászva és ordítózva nagy nehezen elérte, hogy az evezőket bevonják, a működőknél megduplázta az embereket, majd hátrament. Az evezősök, noha rosszul voltak és émelyegtek, egykedvűen várták a következő parancsot.

Az öböl most már közelebb volt, de még mindig mintha ezer mérföld választotta volna el tőle a gályát. Északkeletre sötét volt az ég. Eső verte őket, a szellőkések megerősödtek. Ha az Erasmus-on lett volna, Blackthorne nem aggódik. Az ő hajóját rossz időre építették és szerelték föl. Ezt a gályát azonban nem.

– Mi a véleményed, Ingeles?

– Úgyis azt teszed, amit akarsz – igyekezett túlkiabálni a szelet Blackthorne. – De sok vizet nem bír el, az biztos, úgy elsüllyed, akár a kő. És ha legközelebb előremegyek, leszel szíves szólni, hogy szélnek akarod fordítani. A legjobb az lesz, ha még akkor szél ellen fordítod, amikor rajtam van a biztosítókötél.

– Isten keze volt a dologban, Ingeles. Egy hullám épp akkor csapta farba.

– Majdnem lesodródtam.

– Láttam.

Blackthorne felmérte a haladási szöveget. – Ebben az irányban sosem érjük el az öblöt. Elhajt bennünket a földnyelv mellett.

– Egyelőre maradok széllel szemben. Aztán, ha eljön az ideje, nekiszaladunk a partnak. Tudsz úszni?

– Tudok.

– Remek. Én nem. Veszélyes dolog az. Jobb gyorsan fulladni meg,

mint lassan. – Rodrigues önkéntelenül megrázkódott. – Drága Madonna, ments meg a tenger sírjától! Ennek a vemhes hasú, undorító gályának kikötőbe kell jutnia ma éjszakára. Muszáj. Az orrom azt súgja, ha megfordulunk, elsüllyedünk. Túlágosan súlyos a rakományunk.

– Dobasd a tengerbe.

– Toka király nem engedné. A rakománnyal együtt kell megérkeznie vagy sehogy.

– Kérd az engedélyét.

– Süket vagy? Mondom, hogy nem egyezne bele!

Rodrigues odament a kormányosokhoz, és még egyszer a szájukba rágta, hogy mindenáron szél ellen tartsanak.

– Figyeld őket, Ingeles! Tiéd a kormány.

Levette a biztosítókötélét, és szilárd léptekkel lement a lépcsőn. Az evezősök feszülten nézték, amint elhalad közöttük. Az orremelvényre érve jelekkel és szavakkal elmagyarázta a kapitányszannak, hogy mi a terve. Hiromacu és Jabu is megjelent a fedélzeten. A kapitány-szan előadta nekik a tervet. Mindketten sápadtak voltak, de nyugodtak, és nem okádott egyik sem. Kinéztek az esőfüggönyön keresztül a part felé, vállat vontak, és visszamentek.

Blackthorne is a balra levő öblöt figyelte. Tudta, hogy a tervük veszélyes. Meg fogják várni, amíg elhaladnak az öböl közelebbi karja előtt, akkor kilendülnek szélvonalból, újra északnyugatnak fordulnak, és eveznek. A vitorlák ott már nem segítenek. Csak az erejükre hagyatkozhatnak. Az öböl déli felét sziklafogak és zátonyok szegélyezik. Ha rosszul időzítenek, és nekifutnak, hajótörést szenvednek.

– Ingeles, gyere előre!

Előrement.

– Mit szólnál a vitorlához?

– Nem. Az csak rontana a helyzetünkön.

– Akkor maradj itt. Ha a dobmaster kiesik a ritmusból, vagy lesodródik, vedd át a helyét. Rendben?

– Sosem irányítottam gályát... és evezősöket se. De megpróbálhatom.

Rodrigues a part felé nézett. A földnyelv hol eltűnt, hol megint

felbukkant az esőfüggöny mögött. Nemsokára tényleg neki kell szaladniuk. A tenger egyre emelkedett, és a hullámok taróján már megjelent a fehér tajték. A két földnyelv közti vesszőfutás kemény próbának ígérkezett. Rodrigues kiköpött és döntött.

– Menj hátra, Ingeles. Tiéd a kormány. Figyelj engem. Ez a jel azt fogja jelenteni, hogy élesen balra, ez azt, hogy élesen jobbra, ez meg azt, hogy előre.

– Rendben.

– A Szent Szűzre fogadod, hogy kivárod a parancsaimat és teljesíted is őket?

– Enyém a kormány vagy nem az enyém?

Rodrigues tudta, hogy csapdába esett.

– Bíznom kell benned, Ingeles, pedig nem szívesen teszem. Menj hátra. – Látta, hogy Blackthorne olvas a tekintetéből és elindul. Hirtelen utánakiáltott: – Hé, te gögös kalóz! Isten segítsen!

Blackthorne hálásan visszafordult. – Téged is, spanyol!

– A spanyolok dögljenek meg! Éljen Portugália!

– Előre!

Végül elérték az öblöt, de Rodrigues nélkül. Elszakadt a biztosítókötele, és lesodródott, bele a tengerbe.

A hajó már majdnem biztonságban volt, amikor északról óriási hullám támadt, s noha már addig is elég sok víz csapott be rájuk és a japán kapitányt is elvesztették, most úgyszólván elöntötte őket a tenger, és a gálya visszafelé száguldott, egyenesen neki a sziklás partnak.

Blackthorne látta, amint Rodrigues lesodródik, és fuldokolva kapálózik a háborgó tengerben. A vihar és az ár túlságosan is lehajtotta őket az öböl déli partjához, s már majdnem a sziklákon voltak. Mindenki tudta, hogy a hajó elveszett.

Amint Rodrigues elbukdácsolt mellette, Blackthorne utánahajított egy fa mentőövet. A portugál feléje kapott, de a tenger odébb dobta. Egy evező belecsapott az oldalába, Rodrigues megragadta. Verte őket az eső, Blackthorne utoljára még egy kart látott Rodriguesból meg a törött evezőt. Elöl a habok a töredezett partot nyaldosták. Belevethette volna magát a vízbe, talán eléri és megmentheti Rodriguest, talán jutott volna rá idő, de őt mindenek fölött a hajóhoz

fűzte a kötelesség, a hajó pedig veszélyben volt.

Hátat fordított Rodriguesnek.

A hullám elvitt magával néhány evezőst, mások siettek a helyükre. A tisztek egyike bátran ledobta biztosítókötelét, felugrott az orremelvényre, bekötötte magát, és verni kezdte a dobot. Az előkiáltó is rákezdett, s az evezősök megpróbálták rendet teremteni a káoszban.

– Iszogiii! – kiáltotta Blackthorne. Maga is nekifeküdt a kormányrúdnak, hogy segítsen szél ellen fordítani a hajó orrát, majd a korláthoz sietett, és azon verte az ütemet. – Egy-kettő, egy-kettő – ordította, hogy lelket öntsön az evezősökbe. – Rajta, az anyátok keservit, húzzátok!!!

A gálya már a sziklákon volt, legalábbis sziklákat látott jobbra, balra és a farnál is. Az evezők belemerültek a vízbe, meglódultak, de a hajó nem jutott előbbre, a szél és az ár diadalmaskodni látszott, nyomta visszafelé.

– Rajta, az anyátok keservit, húzzátok! – üvöltötte újra, és a tenyerével verte az ütemet.

Az evezősök erőt merítettek a látványából.

Először csak nekifeszültek a tengernek, azután kezdtek legyűrni.

A hajó eltávolodott a szikláktól. Blackthorne tartotta az irányt a szél felőli partnak. Hamarosan nyugodtabb vizeken jártak. A szél már a fejük felett fűjt. A vihar kinn dühöngött tovább, a nyílt tengeren.

– Kivetni a jobb oldali horgonyt!

Nem értették a szavát, de minden matróz tudta, mi a teendő. Rohantak teljesíteni a parancsot. A horgony csobbanva belemerült a vízbe. Blackthorne elengedte a kormányt, hogy próbára tegye a tengerfenék szilárdságát. A tiszt és az evezősök megértették a szándékát.

– Kivetni a bal oldali horgonyt!

Amikor a hajó végre teljes biztonságban volt, hátranézett.

A fenyegető partvonalat alig lehetett látni az esőben. Felmérte a tengert, mérlegre vetette a lehetőségeket.

A portugál útinaplója odalenn van, gondolta kimerülten. El tudom vezetni a hajót Ószakába. Andzsiróba is vissza tudom vinni, ha muszáj. De jól tettem-e, hogy nem engedelmeskedtem neki? Nem arról van szó, hogy nem engedelmeskedtem. A tattedézeten voltam.

Egyedül.

„Fordulj délnek! – üvöltötte Rodrigues, amikor a szél és az ár veszélyesen közel sodorta őket a sziklákhöz. – Fordulj délnek, és állj szélirányba!”

„Nem! – kiáltotta ő, mert tisztában volt vele, hogy az öböl az egyetlen esélyük, a nyílt tengeren elsüllyednének. – Még sikerülhet!”

„Mindnyájunkat elveszejtessz, az isten verjen meg!”

De nem veszejtettem el senkit, gondolta most Blackthorne. Rodrigues, te is tudtad és én is tudtam, hogy nekem kell döntenem – ha egyáltalán jut idő a döntésre. Igazam volt. A hajó biztonságban van. Semmi más nem fontos.

Intett a tisztnek, aki lesietett az orremelvénnyről. A két kormányos összerogyott, karjuk és lábuk majdhogynem kiszakadt. Az evezősök maguktehetetlenül dőltek lapátjuk fölé. A többiek szédelegve vánszorogtak elő alulról, hogy segítsenek. Hiromacu és Jabu, akiket szintén feltámogattak, igencsak meg voltak rázva, de a fedélzeten már mind a két daimjó úgy állt, akár a cövek.

– Hai, Andzsín-szan? – kérdezte a tiszt. Középkorú férfi volt, erős, fehér fogakkal és széles, viharvert arccal. Arca egyik felén nyers seb éktelenkedett; a tenger nekicsapta a hajópalánknak.

– Remekül csináltad – mondta Blackthorne, ügyet sem vetve rá, hogy nem értik a szavát. Tudta, hogy a hangszíne és a mosolya félreérthetetlen. – Remekül. Mostantól te vagy a kapitány-szan. Vakarimaszu? Te! Kapitány-szan!

A férfi tátott szájjal bámulta, majd meghajolt, hogy megdöbbenését és örömét leplezze. – Vakarimaszu, Andzsín-szan. Hai. Arigató gozaimasita.

– Figyelj rám, kapitány-szan – mondta Blackthorne. – Adass az embereknek ételt és italt. Meleg ételt. Éjszakára itt maradunk. – Gesztikulálva végül is megértette magát.

Az új kapitány tüstént sarkon fordult, és határozott hangon parancsokat osztogatott. A matrózok ugrottak a szavára. Az új kapitány büszkén hátranézett a tatfedélzetre. Bárcsak beszélném a te barbár nyelvedet, gondolta boldogan. Akkor köszönetet mondhatnék, Andzsín-szan, amiért megmentetted a hajót és vele együtt Hiromacu úr életét. Varázserőd mibelénk is új erőt öntött. A varázserőd nélkül elsüllyedtünk volna. Lehet, hogy kalóz vagy, de

nagy tengerész, és amíg te irányítod a hajót, az életem árán is engedelmeskedni fogok neked. Nem érdelem meg, hogy kapitány legyek, de igyekszem megszolgálni bizalmadat. – Mi a következő parancsod?

Blackthorne lenézett a vízre, de a tengerfenék homályos volt. Felbecsülte a helyzetet, arra a következtetésre jutott, hogy a horgonyok nem csúsztak ki, a tenger biztonságos, és így szólt:

– Eresszétek le a csónakot, és keress egy jó evezőst!

Megint csak jelbeszéddel tudta megértetni magát.

Azonnal teljesítették a parancsát.

Blackthorne a mellvédhez lépett és indult volna lefelé, amikor egy durva hang megállította. Hátranézett. Hiromacu állt ott, mellette Jabu.

Az öregember nyakát és vállát zúzódások borították, de a nagy kardot még mindig a kezében tartotta. Jabunak vérzett az orra, az arca össze volt horzsolva, kimonója is csupa vér. Mind a ketten higgadtak voltak, és szemlátomást ügyet se vetettek sebeikre és a hideg szélre.

Blackthorae udvariasan meghajolt.

– Hai, Toda-szama?

Az öregember éles szavak kíséretében a csónakra mutatott fegyverével, és megrázta a fejét.

– Rodrigu-szan ott! – Blackthorne a déli part felé bökött. – Megyek, megnézem!

– Íe!

Hiromacu újra megrázta a fejét, és hosszú beszédbe fogott, aminek nyilvánvalóan az volt a lényege, hogy a dolog veszélyes, ezért nem engedélyezi.

– Ennek a kurva hajónak én vagyok az andzsín-szanja, és ha partra akarok szállni, akkor partra is szállok. Tudom, hogy ekkora csónak nem boldogul a nyílt vízen. Hai! De én ott szállók partra – azon a ponton. Látod azt a helyet, Toda Hiromacu-szama? Annál a kis sziklánál. És abba az irányba kerülöm körbe a földnyelvet. Akar a fene meghalni, szökni meg hová szöknék? Meg szeretném keresni Rodrigu-szan holttestét. – Egyik lábát átvette a palánkon. A hüvelyben levő kard megmoccant. Blackthorne mozdulatlaná merevedett, de a tekintete nem rezdült, arckifejezése határozott volt.

Hiromacu kutyaszorítóba került. Megértette, hogy a kalóz vissza akarja szerezni Rodrigu-szan holttestét, de azt is tudta, hogy még szárazon is veszélyes arra az út, márpedig Toranaga úr megparancsolta, hogy vigye el hozzá a barbárt, a barbárt tehát el kell vinnie. Csakhogy a barbár nyilvánvalóan indulni készült.

Elnézte a vihar alatt: szálfegyenesen állt a dülöngélő fedélzeten, akár valami gonosz tengeri kami, rettenthetetlenül, mert elemében volt, szinte része volt a viharnak. Akkor ő, Hiromacu arra gondolt: jobb ezt a barbárt meg a hozzá hasonlókat a szárazföldön tartani, ahol elbánhatunk velük. A tengeren mi vagyunk az ő hatalmukban.

Látta, hogy a kalóz türelmetlen. Micsoda modortalan emberek vagytok, gondolta. De még így is köszönettel tartozom neked. Mindenkitől azt hallom, egyedül te hoztad révbe a hajót, mert Rodrigu andzsin elvesztette a fejét, és mindenáron el akart távolodni a parttól, te azonban tartottad az irányt. Igen. Ha kisiklunk a nyílt tengerre, biztosan elsüllyedünk, s akkor kudarcot vallottam volna uram előtt. Ó, Buddha, óvj meg az ilyesmitől mindenkor!

Sajgott minden ízülete, aranyere ismét begyulladt. Kimerítette az igyekezet, hogy rendíthetetlenségéből példát mutasson embereinek, Jabunak, a legénységnek, még ennek a barbárnak is. Fáradt vagyok, Buddha, nagyon fáradt. Bárcsak fürdőbe heveredhetnék, hogy megáztassam magam s egy napra véget vessek a fájdalmaknak. Csak egy napra! De félre ezekkel a vénasszonyi gondolatokkal! Majdnem hatvan éve túród a fájdalmakat. Mert mi is a fájdalom egy férfinak? Kitüntetés! A fájdalom leplezése a férfiasság mértéke. Mondj köszönetet Buddhának, hogy még mindig élsz, szolgálhatod uradat, holott százszor meghalhattál volna már! Köszönöm, Buddha. De a tengert gyűlölöm. És a hideget is. Akárcsak a fájdalmat.

– Ne mozdulj, Andzsin-szan – intett kardhüvelyével, és magában mulatott a férfi szemében felcsapó jegeskék lángokon. A tiszthez fordult. – Hol vagyunk? Kinek a birtoka ez?

– Nem tudom, nagyuram. Azt hiszem, Isze tartománynál járunk. Partra küldhetnék valakit, hogy érdeklődj meg a legközelebbi faluban.

– El tudod vezetni a hajót Ószakába?

– Csak ha partközelen maradunk, nagyuram, és nagyon lassan,

nagyon óvatosan haladunk. Nem ismerem a tengernek ezt a részét, nem szavatolhatom a biztonságodat. Nincs hozzá elegendő tudásom, és másnak se a hajón. Kivéve ezt a navigátort. Ha nekem kellene irányítanom, inkább azt ajánlanám, menjünk szárazföldön. Lovakat vagy gyaloghintókat könnyen szerezhetnénk.

Hiromacu ingerülten rázta meg a fejét. A szárazföldi út szóba sem jöhet. Túlságosan sokáig tartana – a környék hegyes, járható út alig akad –, azonkívül számos olyan vidéken kellene áthaladniuk, amelyeken az ellenség, Isido szövetségesei az urak. Ehhez a veszélyhez járulnának még a szorosokban és átkelőknél nyüzsgő rablóbandák. Vagyis minden emberét magával kellene vinnie. A banditákon persze át tudnák vágni magukat, de Isido és szövetségesei, ha úgy hozná kedvük, feltartóztathatnák őket. Márpedig ő azt a parancsot kapta, hogy gyorsan és épségben szállítsa el a rakományt, a barbárt és Jabut.

– Ha partközelen maradunk, hány napba telne?

– Nem tudom, nagyuram. Négy vagy öt napba, talán többbe is. Nemigen bíznék magamban... bocsánatodért esdeklem, de nem vagyok én kapitány.

Vagyis, gondolta Hiromacu, biztosítanom kell ennek a barbárnak a jóindulatát. Ahhoz, hogy a partraszállását megakadályozzam, gúzsba kellene köttetnem. De hajlana-e akkor a további együttműködésre?

– Meddig kell itt maradnunk?

– A navigátor szerint holnap reggelig.

– Akkorra elvonul a vihar?

– Valószínű, nagyuram, ámbár ezt sosem lehet tudni.

Hiromacu tűnődve fürkészte a sziklás partot, majd a navigátort.

– Tehetnék egy javaslatot, Hiromacu-szan? – szólalt meg Jabu.

– Persze, persze, rajta – felelte idegesen az öregember.

– Mivel úgy látszik, szükségünk lesz a navigátor együttműködésére, hogy elvezessen minket Ószakába, az lenne a legjobb, ha kieresztenénk a partra, természetesen néhány ember kíséretében, hogy megvédjék és még az éjszaka beállta előtt visszahozzák. Ami pedig a szárazföldi utat illeti, egyetérték: túlságosan veszélyes lenne számodra – sosem bocsátanám meg magamnak, ha bármi történne veled. Amint a vihar elvonul, itt a hajón biztonságban leszel, és

sokkal gyorsabban érsz Ószakába, ne? Holnap estére bizonyosan. Hiromacu kelletlenül bólintott. – Rendben van. – Odaintett egy szamurájt. – Takatasi-szan! Magadhoz veszel hat embert, és elkíséritek a navigátort. Ha megtaláljátok, hozzátok vissza a portugál holttestét. De ha ennek a barbárnak csak egy haja szála meggörbül, mindnyájan szeppukut fogtok elkövetni.

– Igenis, uram.

– Azonkívül küldj két embert a legközelebbi faluba, hogy tudakolják meg, hol vagyunk, kinek a birtokán.

– Igenis, uram.

– Engedelmeddel, Hiromacu-szan, magam vezetem partra a csapatot – mondta Jabu. – Ha a kalóz nélkül érkeznenk Ószakába, szégyenemben amúgy is meg kellene ölnöm magam. Kérlek, tisztelj meg azzal, hogy rám bízod parancsod végrehajtását.

Hiromacu biccentett. Meglepte, hogy Jabu ilyen veszélyeknek akarja kitenni magát. Lement a fedélzetről.

Amikor Blackthorne felfogta, hogy Jabu vele együtt partra száll, valósággal megmámorosodott. Nem felejtettem el Pieterzoont, se a legénységemet meg a vermet – se a fájdalomordításokat, se Omit, se semmit. Várj csak, te rohadék!

Kilencedik fejezet

Hamar kiértek a partra. Blackthorne akart az élre állni, de Jabu megelőzte, és olyan iramot diktált, hogy alig bírt lépést tartani vele. A másik hat szamuráj éberén figyelte minden mozdulatát. Hová futhatnék, ti gyöngelméjűek, gondolta, félreértve szándékukat, miközben tekintete önkéntelenül is feltérképezte az öblöt, sziklapadok, rejtett zátonyok után kutatva, felmérve helyzetüket, s későbbi megfontolás céljából mindezt elraktározva agyában.

Előbb kavicsos partszakaszon haladtak, majd a tengertől simára koptatott köveken felmásztak egy ösvényre, amely megkerülte a szirtet, s nyaktörő pontokban bővelkedve vezetett a déli földnyelv felé. Az eső elállt, de a szélvihar nem. Minél közelebb jutottak a védtelen földnyelvhez, az alanti sziklákat csapkodó víz taréja annál magasabbra szökött a levegőbe. Észre se vették, máris bőrig áztak. Blackthorne vacogott, de Jabu és a többiek, akik könnyű kimonójukat épp csak hogy betűrték övükbe, ügyet sem vetettek a nedvességre és a hidegre. Úgy van, ahogy Rodrigues mondta, gondolta megújuló félelemmel. A japánok szervezete egész más lehet, mint a miénk. Nem érzik a hideget, az éhséget, a megpróbáltatásokat, a sebeket, legalábbis nem úgy, mint mi. Inkább az állatokra hasonlítanak, az idegeik tompák a mieinkhez képest.

Fölöttük a szirt kétszáz láb magasan nyúlt a levegőbe. A part ötvenlábnyira alattuk. Körös-körül mindenütt hegyek, sehol egy ház, egy kunyhó. Ez persze nem volt meglepő, hiszen művelhető föld sem akadt az öböl környékén, a kavicsos part darabos szikláknak adott helyet, azok meg gránithegyekbe olvadtak, néhány fával a felső lankákon.

Az ösvény lejtett, majd újra emelkedett a szirt aljában, nagyon bizonytalan járás esett törmelékes felszínén. Blackthorne a szélnek feszülve baktatott, és maga előtt látta Jabu erős, izmos lábát. Csússz meg, te kurvapeccér, gondolta. Csússz meg, és zúzd össze magad odalenn a sziklákon. Vajon ordítanál-e fájdalmadban? Mitől ordítanál te egyáltalán?

Elfordította tekintetét Jaburól, és újra a partot vizslatta. Mennyi hasadék, vágat és vízmosás! A rohamokban érkező szél kiverte szeméből a könnyet. A tenger előrezúdult és vissza, örvénylett,

csapkodott. Tudta, hogy aligha lelik meg Rodriguest, a rengeteg barlangot és rejteket mindet nem kutathatják át. De ki kellett jönnie a partra, hogy legalább megpróbálja. Ennyivel tartozik Rodriguesnek. Minden navigátor szárazföldi halálért és szárazföldön való temetésért imádkozik, jobbára hiába. Túlságosan sok felpuffedt, félig megzabált, rákóktól kikezdett hullát látnak életük során.

Megkerülték a földnyelvet, és megkönnyebbülten torpantak meg a szélárnyékban. Semmi értelme továbbmenni. Ha a hullát nem lelik szélfelől, akkor eltűnt valami üregben, elmerült vagy máris kisodródott a nyílt tengerre. Fél mérföldre apró halászfalu kapaszkodott a tajtékos-fehér parton. Jabu intett két szamurájnak, akik tüstént meghajoltak és elügettek. Jabu utoljára körülnézett, letörölte arcáról a vizet, Blackthorne-ra pislantott és mutatta, hogy visszafordulhatnak. Blackthorne bólintott, és újra nekivágtak, Jabu ment elöl, a szamurájok pedig továbbra is éberén figyelték őt; milyen ostobák vagytok, gondolta ismét Blackthorne.

Félúton visszafelé megpillantották Rodriguest.

Két nagy szikladarab közti részben hevert, a megtörő hullámok nem értek el hozzá, de tajtékkal azért beverték. Egyik karja előrenyúlt, másik keze még mindig a törött evezőt markolta, amelyet meg-megemelintett a víz. Ez a kis mocorgás akadt Blackthorne szemébe, miközben Jabu nyomában a szélnek feszülve lépkedett.

Csak a szirt falán lehetett lemászni hozzá. Itt nem volt mélyebb ötven-hatvan lábnál, de a függélyes fal szinte semmi kapaszkodót nem kínált.

A dagály pedig épp beállóban, gondolta Blackthorne. Ki fogja mosni a tengerre megint. Úristen, de ronda egy hely. Most mi legyen?

Közelebb lépett a szirtperemhez, mire Jabu tüstént eléje plántálta magát, a szamurájok pedig körülfogták.

– Csak jobban szemügyre akarom venni, a Krisztusát! – förmedt rájuk. – Eszem ágában sincs megszökni. Hová futnék?

Hátrált egy kicsit és lepillantott. Követték a tekintetét, majd fecsegni kezdtek egymás közt.

Nincs rá semmi esély, gondolta. Túl veszélyes. Hajnalban kötelekkel visszajövünk. Ha még itt lesz, eltemetem a parton. Kelletlenül elfordult, a perem egy része leomlott a lába alatt, és Blackthorne csúszni kezdett lefelé. Jabu és a többiek abban a pillanatban

megragadták és visszarántották, s ő végre felfogta, hogy csak a biztonságáért aggódnak. Csupán az életemre vigyáznak!

Miért óvnak ennyire? A miatt a Tora... minek is hívják? Toranaga? Őmiatta? Nyilván, de részben bizonyára azért is, mert rajtam kívül nincs, aki elvezesse a hajót. Szóval ezért eresztetek partra, ezért jártak kedvemben? Így kell lennie. Ilyenformán hatalmam van a hajó, a vén daimjó meg e fölött a disznó fölött. Hogyan használhatnám ki? Megnyugodva köszönetet mondott, és újra lenézett. – Fel kell hoznunk, Jabu-szan! Hai! És ennek csak egy módja van. Le kell mászni a szirt falán. Én majd felhozom, én, az Andzsín-szan! – Előreindult, mintha le akarna mászni, azok újra visszafogták, mire ő színlelt idegességgel így szólt: – Fel kell hoznunk Rodrigu-szant! Nincs sok időnk. Nézzétek! Már sötétedik.

– Íe, Andzsín-szan! – mondta Jabu.

Blackthorne Jabu fölé tornyosult. – Ha engem nem eresztel, Jabu-szan, küldd valamelyik emberedet. Vagy menj le magad. Te magad! Csapkodott, süvített körülöttük a szél a szirtfalon. Látta, hogy Jabu lenéz, mérlegeli a távolságot, az egyre halványuló fényt, és már tudta, hogy sikerült csapdába ejtenie. Csapdában vagy, te rohadék, önnön hiúságod ejtett csapdába! Ha nekivágsz, bajod fog esni. De ne halj meg azonnal, nagyon kérlek, csak a lábadat törd miszlikbe. Azután fulladj meg.

Az egyik szamuráj máris mászni kezdett lefelé, de Jabu visszaparancsolta.

– Menj vissza a hajóra. Hozz kötelet, siess! – A férfi elrohant.

Jabu lerúgta bőrsaruját. Övéből kihúzta a kardokat s óvatosan a földre téve betakargatta őket. – Őrizzétek őket és a barbárt! Ha bármelyiknek baja esik, a saját kardotokra ültetlek benneteket!

– Kérlek, hadd menjek én, Jabu-szama! – könyörgött Takatasi. – Ha megsérülsz vagy meghalsz, én...

– Azt hiszed, te véghez tudod vinni, amit én nem?

– Dehogy, nagyuram, dehogy.

– Akkor jó.

– Kérlek, várd meg legalább, míg meg hozzák a kötelet. Sosem bocsátom meg magamnak, ha bajod esik. – Takatasi köpcös volt és sűrű szakállú.

Miért is nem várom meg a kötelet, gondolta Jabu. Úgy volna helyes,

igen. De nem volna okos. Felnézett a barbárra és bólintott.

Tudta, hogy kihívást kapott. Számított is rá. Sőt, reménykedett benne. Ezért vállaltam ezt a küldetést, Andzsín-szan, gondolta, csöndesen mulatva magában. Te tényleg nem vagy valami okos, Ominak igaza volt.

Jabu ledobta átázott kimonóját, ágyékkötőben a szirt pereméhez lépett, és kitapogatta pamut tabi-ja – zoknicipője – talpával a szilárdságát. Ezt jobb lesz a lábamon hagynom, gondolta, miközben akaraterije és teste, amelyek egyéforrtak az életen át tartó és minden szamuráj számára kötelező képzés során, úrrá lett a beléje maró hidegen. A tabival könnyebben tapadhatsz a sziklafalhoz – egy darabig legalábbis. Minden erődre és ügyességedre szükség lesz, hogy élve juss le. Megéri?

A vihar és az öböl menedékébe való manőverezés alatt felment a fedélzetre, s Blackthorne tudtán kívül odaállt az evezőkhöz. Boldogan feszítette meg erejét a többiekkel együtt, mert gyűlölte az alattuk örvénylő miazmát, s undorodott a saját émelygésétől. Jobb a szabad levegőn meghalni, gondolta, mint megfulladni odalenn.

Az evezőt tolvá a dermesztő hidegben, figyelte a két navigátort. Világosan látta, hogy kinn a tengeren a hajó és rajta mindenki ennek a két férfinak a hatalmában van. A navigátorok elemükben voltak, éppoly hanyagul lovagolták meg a dülöngélő fedélzetet, mint ő a vágató paripát. Japánok közt nem akadt párjuk a hajón. Sem ügyességben, sem bátorságban, sem tudásban. És lassan fenséges ötlet született meg az agyában: modern barbár hajók, szamuráj legénységgel, szamuráj navigátorral, szamuráj kapitánnyal, szamuráj katonákkal. Az ő szamurájaival.

Kezdetnek elég lenne három barbár hajó, ennyivel uralhatnám a Jedo és Ószaka közti tengeri utat. Izuban lenne a bázisom, és kedvem szerint állíthatnám meg vagy engedélyezhetném a tengeri kereskedelmet. Majdnem az egész rizs- és selyemszállítást. Akkor én lennék a közvetítő Toranaga és Isido között. Én állnék közöttük.

Soha még daimjó nem uralta a tengereket.

Egyetlen daimjónak sincsenek hajói és navigátorai.

Csak nekem.

Nekem van... volt hajóm... most visszaszerezhetem... ha okosan látok hozzá. Van navigátorom, tehát navigátorképzőm is, ha sikerül

elvennem Toranagától. Ha sikerül a hatalmamba kerítenem.

Amint saját jószántából a vazallusom lesz, ki fogja képezni az embereimet. És segít hajókat építem.

De hogyan tegyem vazallusommá? A verem nem törte meg.

Szigeteld el, tartsd távol mindenkitől – nem ezt mondta Omi? Ilyenformán jó modorra lehetne szoktatni, és japánul is megtanulhatna. Igen. Omi nagyon okos. Talán túlságosan is... de Omin majd később gondolkodom. Most a navigátorra kell koncentrálnom. Hogyan hajtson uralma alá az ember egy barbárt – egy keresztény hulladékzabálót?

Hogy is mondta Omi? Ezek sokra tartják az életet. Főistenük, Jézus Krisztus arra tanítja őket, hogy szeressék egymást, és becsüljék meg az életet. Visszaadhatnám neki az életét? Meg kellene mentenem az életét, igen, az jó volna. De hogyan törjem meg?

Jabut úgy elfogta az izgalom, hogy alig észlelte a hajó és a tenger mozgását. Hullám zúdult át rajtuk. Látta, hogy elborítja a navigátort. Az az ember azonban egyáltalán nem félt. Jabu elképedt. Valaki, aki, meg akarván menteni egy jelentéktelen alárendeltje életét, jámboran tűrte, hogy ellensége lehugyozza a hátát, miképp rendelkezhet annyi erővel, hogy el tudja feledni ezt az óriási megaláztatást, kiálljon a taffedélzetre, és párbajra hívja az összes tengeristeneket – csak hogy megmentse egyugyanazon ellenségei életét? Aztán, amikor a nagy hullám lesodorta a portugált s a hajó már-már zátonyra futott, az Andzsín-szan képébe nevetett a halálnak, s erőt öntött öbeléjük is, hogy eltávolíthassák a hajót a sziklák közeléből.

Sose fogom megérteni őket, gondolta.

Most, a meredély szélén, Jabu még egyszer visszanézett. Ó, Andzsín-szan, tudom, mire gondolsz, azt hiszed, hogy a halálba megyek, hogy csapdába ejtettél. Tudom, hogy te magad nem mernél lemászni oda. Figyeltelek. Én azonban hegyek közt nőttem fel, és mi, japánok, büszkeségből is, élvezetből is sziklamászókká válunk. Most tehát én vetem kockára magam az én terepemen. Próbát teszek, s ha meghalok, annak sincs jelentősége. De ha sikerrel járok, mint férfi be fogod látni, hogy jobb vagyok nálad, méghozzá a te fogalmaid szerint. És adósom is leszel, ha felhozom a holttestet.

A vazallusom leszel, Andzsín-szan!

Egy majom ügyességével mászott le a szirtfalon. Félúton

megcsúszott. Bal kezével elkapott egy kiálló csücsköt, ez megakasztotta zuhantában. Ott lógott élet és halál közt. Érezte, hogy fogása gyengül a sziklarögön, ujjait belevájta, lábát valami résbe nyomta. Amint a balja lecsúszott a rögről, lábujjai a hasadékba feszültek s megtartották, maga pedig kétségbeesetten ölelte volna a falat, hozzásimult, egyensúlyát azonban még mindig nem nyerte vissza. Aztán a lába is kicsúszott a résből. Sikerült ugyan két kézzel elkapnia egy másik kitüremkedést, vagy tíz lábbal lejjebb, egy pillanatig ott lógott, de a rög lemállott a súlya alatt, és Jabu lezuhant az immár húszlábnyi mélybe.

Nem vesztette el lélekjelenlétét, talpára esett, akár a macska, majd a vállán át bucskázott tovább a lejtős sziklaágyon s összegömbölyödve, lihegve állapotodott meg. Összevagdossott karjait feje köré kulcsolva várta a nyomában meginduló kőgörgöteget, de szerencséjére erre nem került sor. Megrázta a fejét és talpra állt. Egyik bokája kibicsaklott. Fájdalom hasított a lábszárába s föl a gyomrába, kiverte a verejték. Körmei, lábujjai véreztek, de ezzel számolt is.

Nem érzel fájdalmat. Nem fogsz fájdalmat mutatni. Egyenesedj ki. A barbár figyel.

Sugárban szökkenő permet zuhogott rá, s a hideg enyhítette a fájdalmat. Óvatosan átmászott a moszat lepte sziklaköveken, átkapaszkodott a hasadékokon, és odaért a hullárhoz.

Döbbsen ébredt rá, hogy a portugál még él. Ellenőrizte, nem téved-e, majd töprengeni kezdett. Élve vagy halva kell nekem ez az ember? Melyik lenne a jobb?

Rák araszolt ki egy kő alól, és belecobbant a tengerbe. Hullámok lódultak neki. A sós víz belemart sebeibe. Hogyan lenne a jobb, élve vagy halva?

Vigyázva talpra állt és fölkiáltott: – Takatasi-szan! A navigátor még él! Menj vissza a hajóra, hozz hordágyat és orvost, ha van egyáltalán!

Takatasi hangját meghordozta a szél, alig ért el hozzá: – Igenis, uram. – Futtában szólt oda embereinek: – Ügyeljete a barbárra, nehogy baja essék!

Jabu a horgonyán szelíden ringatózó gálya felé tekintett. A másik szamuráj, akit kötélért szalajtott, már a csónakoknál járt. Látta, hogy

beleugrik az egyikbe s azt azonmód kilökik a vízre. Elmosolyodott és visszaneézett a szirt tetejére. Blackthorne a meredély szélén állva izgatottan kiabált valamit.

Vajon mit akar? A tenger felé mutogatott, de Jabu nem értette, miért. A tenger vadul hánykódott, de hát ezt tette elejétől fogva.

Végül lemondott arról, hogy kihüvelyezze a navigátor izgatottságának értelmét, és Rodriguesre összpontosította figyelmét. Nagy nehezen felvonszolta a kövekre, ki a hullámverés hatósugarából.

A portugál lélegzése ki-kihagyott, de a szíve erős volt. Egész testét zúzódások borították. Bal bokáján kiütközött a törött csont egy darabja. Jobb válla mintha kiugrott volna. Jabu megvizsgálta, nem szivárog-e vér valamelyik testnyílásából, de ilyesmit nem tapasztalt. Ha belül nem sérült meg, akkor valószínűleg életben marad, gondolta.

A daimjó maga is számtalanszor megsebesült már, számtalan haldoklót és sebesültet látott életében, szert tett hát bizonyos diagnosztizáló képességre. Ha melegen tartjuk, szakét és erős főzeteket adunk neki, forró vízben megfürdetjük, életben marad. Lehet, hogy járni nem fog többé, de megél. Igen. Azt akarom, hogy megéljen. Nem baj, hogy nem tud majd járni. Talán még jobb is lesz úgy. Szert teszek egy pótnavigátorra – mert ez az ember nekem fogja köszönni az életét. Ha a kalóz nem hajlana az együttműködésre, talán felhasználhatom ezt itt. Az is lehet, hogy színleg érdemes volna megkeresztelkednem. Vajon ezzel magamhoz édesgethetném mindkettőt?

Mit tenne a helyemben Omi?

Omi... Omi nagyon okos. Igen. Talán túlságosan is az? Túlságosan sok mindent vesz észre, és túlságosan gyorsan. Ha ennyire előre látja a dolgokat, az sem kerülhette el a figyelmét, hogy halálom után apja lenne a klán vezére – fiam túlságosan tapasztalatlan még, hogy magára hagyatva felülkerekedjék –, apja után pedig ő maga, Omi. Ne?

Mit csináljak Omival?

Adjam neki a barbárnak? Játékszer gyanánt?

Nem rossz ötlet.

Föntről izgatott kiabálást hallott. Most ébredt rá, mit mutogat a

barbár. A dagály! Ijesztő gyorsasággal közeledett a dagály. Már a szikláját nyaldosta. Feljebb kapaszkodott, s a bokájába belehasított a fájdalom. A part felé való menekülés minden egyéb útját lezárta a tenger. A szirt falán a dagályszint embermagasságnál följebb hagyott örök jelet.

Kinézett a csónakra. Már a hajó közelében járt. Takatási lélekszakadva még mindig a parton nyargalt. A kötel nem fog idejében megérkezni, gondolta.

Tekintete szorgosan fürkészte a környéket. A szirt falán nem tud felmászni. Menedéket nyújtó szikla nincs a közelben. Se barlang. Kijebb a tengeren merednek ki nyurga sziklatömbök, de azokhoz sem juthat el. Nem tud úszni, és nincs, amit tutajként használhatna.

Emberei figyelték odafentről. A barbár a tengeri sziklák felé mutogatott, és úszómozdulatokat tett, de Jabu megrázta a fejét. Újra, gondosan körülnézett. Semmi.

Nincs menekülés, gondolta. Nincs más hátra, mint a halál. Készülj föl.

Karma, motyogta magában, elfordult a többiektől, kényelmesen elhelyezkedett, és élvezte a ráköszöntő végtelen világosságot. A végső nap, a végső tenger, a végső fény, a végső öröm, mindenből a végső. Milyen gyönyörű is a tenger, az ég, a só, a hideg. Elméjét az utolsó versen köszörülte máris, amit szokás szerint meg kell most fogalmaznia. Szerencsésnek tartotta magát. Van ideje, hogy tisztán átgondolhassa.

– Figyelj már rám, te kurvapecér! – üvöltötte Blackthorne. – Keress egy párkányt! Valahol lennie kell egy párkánynak a szirtfalon!

A szamurájok elébe álltak, és úgy néztek rá, mint az elmeháborodottra. Számukra magától értetődött, hogy nem lévén menekülés, Jabu az édes halálra készül, ahogy hasonló esetben maguk is tennék. Zokon vették ordítozását, mert tudták, hogy Jabu is zokon venné.

– Nézzetek már le valahányan! Kell lennie egy párkánynak, hátha találtok!

Az egyik szamuráj odalépett a peremhez, lepislogott, vállat vont, mondott valamit a többieknek, mire azok is vállukat vonogatták. Ahányszor csak Blackthorne a meredély széléhez indult, hogy Jabu számára menekülési lehetőséget keressen, útjába álltak. Könnyedén

letaszíthatta volna valamelyiket a biztos halálba, és csábította is a gondolat, de megértette a szamurájokat és problémájukat. Találj valami utat a menekülésre ennek a nyomorultnak. Meg kell mentened, hogy megmentesd Rodriguest.

– Hé, te szerencsétlen, szaros valagú, húgyos japáni csatornatöltelék! Hé, Kaszigi Jabu! Inadba szállt a bátorság, mi? Ne add föl! Csak a gyávák adják föl a harcot. Férfi vagy, vagy gyámoltalan birka? – Jabu azonban ügyet sem vetett rá. Éppolyan rendíthetetlen maradt, mint a szikla, amin ült.

Blackthorne felkapott egy követ és feléje hajította. Ártalmatlanul hullott alá a vízbe, de a szamurájok felhördültek. Tudta, hogy bármelyik pillanatban nekieshetnek és megköthetnek. Egy fenét! Hisz épp ez a baj, hogy nincs kötél...

Kötél! Kötelet kell keríteni!

Pillantása Jabu kimonójára esett. Csíkokra tépte és kipróbálta a szakítószilárdságukat. A selyem igen erősnek bizonyult. – Rajta! – parancsolt rá a szamurájokra és lekapta az ingét. – Kötelet csinálunk. Hai?

Felfogták. Sietve megoldották övüket, levetették kimonójukat, és utánozták Blackthorne-t. A navigátor kezdte összecsomózni a végeket, az öveket is.

Míg befejezték a munkát, Blackthorne hasra feküdt, és óvatosan odaaraszolt a peremhez, két szamuráj tartotta a bokájánál fogva. Nem volt ugyan szüksége a segítségükre, de hagyta, nehogy felizgassa őket.

Amennyire csak merte, kinyújtotta a nyakát és fürkészni kezdett, akar a tattedélzetén. Egyik égtáját a másik után mérte fel. Szeme befogta az egész látóteret, de leginkább a peremére koncentrált.

Végigpásztázott mindent. Semmit se talált.

Még egyszer.

Semmi.

Újra.

Mi az ott? A dagályjel fölött? Hasadék? Vagy csak árnyék?

Blackthorne változtatott a helyzetén, s közben tisztában volt vele, hogy a tenger már csaknem elborította a sziklát, amelyen Jabu ült, s jóformán a többit is, amik közte és a szirt talapzata között voltak. Most már jobban ki tudta venni. Lemutatott.

– Ott! Mi az ott?

Az egyik szamuráj négykézlábra állt, tekintetével követte Blackthorne kinyújtott karját, de semmit sem látott.

– Ott, ott! Egy párkány, nem?

Kezeivel párkányt formált, két ujjal embert állított rá, egy másik ujjával hosszúkas batyut az ember vállára, hogy illusztrálja: egy ember áll a párkányon – azon a párkányon –, a vállán meg egy másik hever.

– Gyorsan! Iszogi! Értessétek meg vele – Kaszigi Jabu-szama! Vakarimaszu ka?

A szamuráj felpattant, pergő nyelvvel mondott valamit a többieknek, mire azok is lenéztek. Most már mindnyájan észrevették a párkányt. Kiabálni kezdtek. Jabu azonban nem mozdult. Mintha kővé vált volna. Blackthorne velük együtt ordibált, de hiába.

Az egyik szamuráj mondott valamit a többinek, mire azok bólintottak és meghajoltak. A szamuráj is meghajolt. Majd fülrepszto üvöltéssel – Banzaiiii! – levetette magát a szirtfokról. Azonmód szörnyethalt. Jabu felocsúdott, megperdült és talpra vergődött.

A többi szamuráj kiabálva mutogatott, Blackthorne azonban nem hallott és nem látott semmit, csak meredt az összezúzott holttestre odalent, amelyet máris hátára kapott a tenger. Miféle emberek ezek? – gondolta tehetetlenül. A bátorság megnyilvánulása volt ez, vagy a szintiszta örületé? Ez az ember szántsándékkal öngyilkosságot követett el, hátha sikerül felhívnia egy másik figyelmét, aki már minden reményről letett. Ennek az égvilágon semmi értelme! Érthetetlen. Felfoghatatlan.

Látta, hogy Jabu tántorogva talpra áll. Arra számított, hogy észvesztve menekül a biztonságot nyújtó párkány felé, sorsára hagyva Rodriguest. Én legalábbis ezt tenném. Vagy ki tudja? Jabu csúszvamászva vonszolta maga után az eszméletlen férfit a hullámok sekélyében a szirt alja felé. Meglelte a párkányt. Alig volt lábnyi széles. Erőlködve feltolta rá Rodriguest, aki egy ízben majdnem kisiklott a kezei közül, majd ő maga is felkapaszkodott.

A kötél húsz lábbal rövidebbnek bizonyult a kelleténél. A szamurájok kapkodva lehányták ágyékkötőjüket is. Most már, ha lábujjhegyre állt, Jabu épp hogy elérhette a végét.

Kiabálva buzdították és vártak.

A benne tomboló gyűlölet ellenére Blackthorne önkéntelenül is csodálta Jabu bátorságát. A hullámok vagy fél tucatszor kis híján elborították. Rodriguest két ízben lesodorták, de Jabu mindannyiszor visszahúzta, és kitartotta a fejét a háborgó víztömeg fölé, még akkor is, amikor ő, Blackthorne már rég feladta volna a küzdelmet. Honnét merítetted ezt a kifogyhatatlan bátorságot, Jabu? Ördögök szültek talán? Mindannyiotokat?

Már a lemászáshoz óriási merészségre volt szükség. Blackthorne eleinte úgy képzelte, Jabu csupán a hőst akarja megjátszani. De hamarosan ráébredt, hogy a japán minden ügyességét harcba veti a szirt ellen, s már-már úgy tűnt, győzni fog. Aztán egy cirkuszi akrobata magabiztosságával fékezte le a zuhanását. S a végén méltósággal adta meg magát sorsának.

Uram Jézus, csodálom ezt a nyomorultat, még ha utálok is.

Jabu majd egy órán át küzdött a tengerrel és önnön gyengülő testével, azután napszálltára megérkezett Takatasi a kötelekkel. Nyerget hurkoltak hamarjában, és úgy kúsztak le a sziklafalon, hogy olyan mutatványt Blackthorne szárazföldön még sose látott.

Percek alatt felhozták Rodriguest. Blackthorne sietett volna a segítségére, de egy kurtára nyírt hajú japán már ott térdelt mellette. Láta, hogy a férfi – bizonyára orvos – megvizsgálja a törött lábat. Aztán egy szamuráj satuba fogta Rodrigues vállát, a doktor pedig ránehezedett a lábra s a kiálló csont visszacsusszant a bőr alá. Újjaival megnyomkodta, helyre tette és sínhez kötözte. Gyógyfüveket tapasztott a csúnya sebre, és közben felhozták Jabut is.

A daimjó elhessegette a segítő kezeket, visszakergette a doktort Rodrigueshez, leült és némán várt.

Blackthorne ránézett. Jabu megérezte a tekintetét. A két férfi egymásra meredt.

– Köszönöm – mondta végül Blackthorne, Rodriguesre mutatva. – Köszönöm, hogy megmentetted az életét. Köszönöm, Jabu-szan. – Tüntetőleg meghajolt. Ennyi kijár a bátorságodért, te büzhödt, fekete szemű kurvapecér.

Jabu éppoly mereven viszonzta a meghajlást. De belül, a lelke mélyén mosolygott.

MÁSODIK KÖNYV

Tizedik fejezet

Az út az öböltől Ószakáig eseménytelen volt. Rodrigues titkos naplója részletesnek és igen pontosnak bizonyult. A portugál már az első éjjel visszanyerte eszméletét. Először azt hitte, meghalt, de a fájdalom hamar ráébresztette a valóságra.

– Visszaillesztették és sínbe tették a csontot – mondta Blackthorne.

– A válladra hevedert raktak, mert kifordult. Eret vágni azonban nem voltak hajlandók, hiába sürgettem őket.

– Azt majd megcsinálják Ószakában a jezsuiták. – Rodrigues elkínzott tekintete az övébe mélyedt. – Hogy kerülök én ide, Ingeles? Csak arra emlékszem, hogy lesodor a hullám.

Blackthorne elmondta.

– Szóval az életemmel tartozom neked. Az isten verjen meg!

– A tatfedélzetről látni lehetett, hogy elérjük az öblöt. Előlről, ahol te voltál, a látószöged néhány fokot eltért. A hullám pedig – a szokásos balszerencse.

– Nem ez bosszant engem, Ingeles. Te voltál a tatban, tiéd volt a kormány. Ezt mindketten tudtuk. Nem, azért átkozlak, mert adósod lettem egy élettél... Madonna, a lábam! – A fájdalomtól könnyek szöktek a szemébe, ezért Blackthorne belediktált egy kupa grogot, és egész éjjel mellette maradt, miközben a vihar lassan elcsitult. A japán doktor többször is megjelent, forró gyógyfőzettel itatta meg a beteget, forró törülközőket terített a homlokára, és kinyitotta a kabinablakokat. Amint távozott, Blackthorne mindahányszor becsukta őket, hiszen tudni való, hogy a betegség a levegővel terjed, minél zártabb tehát a helyiség, annál egészségesebb, különösen ha olyan rossz állapotban van az ember, mint Rodrigues.

Végül a doktor ordítózni kezdett vele, és szamuráj őrt állított a nyitott ablakokhoz.

Hajnalban Blackthorne felment a fedélzetre. Hiromacu és Jabu már ott volt. A navigátor úgy hajolt meg feléjük, akár egy udvaronc. – Konnici va. Ószaka?

Azok is meghajoltak. – Ószaka. Hai, Andzsín-szan – felelte

Hiromacu.

– Hai! Iszogi, Hiromacu-szama. Kapitány-szan! Horgonyt felvonni!

– Hai, Andzsín-szan!

Blackthorne önkéntelenül is rámosolygott Jabura. Jabu visszamosolygott, s miközben odébb bicegett, azt gondolta magában: ez aztán férfi a talpán, még ha maga az ördög is és gyilkos ráadásul. Miért, te magad is gyilkos vagy, nem? No persze – de az nem ugyanaz.

Blackthorne könnyedén elvezette a hajót Ószakába. A másnapba és a rákövetkező éjszakába telt, s hajnalban már Ószaka előtt jártak. Japán révkalauz szállt fel, hogy helyére irányítsa a gályát, Blackthorne pedig, akinek válláról levették a felelősséget, boldogan lement a kabinba, hogy aludjék egyet.

Később a kapitány felrázta, meghajolt és mutogatva értésére adta, hogy készüljön, mert Hiromacuuval kell mennie, amint a kikötőbe beállnak.

– Vakarimaszu ka, Andzsín-szan?

– Hai.

A tengerész távozott. Blackthorne megropogtatta sajjó hátát, és észrevette, hogy Rodrigues figyel.

– Hogy érzed magad?

– Remekül, Ingeles. Ha nem tekintem, hogy a lábam tüzel, a fejem majd széthasad, hugyoznom kell és a nyelvemre mintha egy hordó disznószart pakoltak volna.

Blackthorne odaadta neki az éjjeliedényt, aztán kiöntötte a kabinablakon. A kupát újra megtöltötte groggal.

– Pocsék egy ápolónővér lenne belőled, Ingeles. Az a fekete lelked, az lehet az oka. – Rodrigues nevetett, és jó volt újra hallani a nevetését. Szeme az asztalon nyitva heverő titkos naplójára tévedt, majd továbbvándorolt a matrózládájához. Fel volt csapva a teteje.

– Odaadtam a kulcsomat?

– Nem. Átkutattalak. Szükségem volt a valódi naplóra. Megmondtam, amikor az első éjjel felébredtél.

– Semmi baj. Nem emlékszem ugyan, de igazad van. Ide süss, Ingeles, kérdezd bármelyik jezsuitát Ószakában, és megmutatja, hol a házam. Látogass meg... ha akarod, még a naplóm is lemásolhatod.

– Köszönöm. Már lemásoltam. Legalábbis amennyi az időből tellett, a többit pedig alaposan áttanulmányoztam.

– A jó édesanyádat! – mondta Rodrigues spanyolul.

– A tiédet!

Rodrigues újra portugálra fordította a szót. – Ha spanyolul beszélek, mindig okádnom kell, ámbár szentségeim más nyelven feleannyira se lehet. A ládámban találsz egy csomagocskát. Add ide, légy szíves.

– Azt, amelyiken jezsuita pecsét van?

– Igen.

Odavitte. Rodrigues szemügyre vette, megfogdosta a feltöretlen pecsétet, aztán meggondolta magát, a csomagot a durva pokrócra tette, amely alatt feküdt, és újra hátradőlt.

– Haj, haj, Ingeles, de furcsa is az élet.

– Miért?

– Ha megélek, ezt Isten kegyelméből egy eretneknek meg egy japáninak köszönhetem. Küldd le azt a moslékzabálót, hogy hálát rebegek neki, jó?

– Most mindjárt?

– Ne, később.

– Rendben.

– Ez a ti flottátok, amely állításod szerint Manilát ostromolja, amelyről az atyának hengegtél... mi az igazság benne, Ingeles?

– Hadiflottánk tönkrezúzza ázsiai birodalmatokat, ezt még nem tudtad?

– Van egyáltalán flottátok?

– Persze hogy van.

– Hány hajóból állt?

– Ötből. A többi hátramaradt, egyheti időre innen. Én előreszaladtam, hogy kikémleljem Japánt, aztán elkapott a vihar.

– Megint hazudsz, Ingeles. De egye fene – én is hazudtam eleget, ha fogságba estem. Nincs nektek se több hajótok, se flottátok.

– Majd meglátod.

– Meg is. – Rodrigues meghúzta a grogos kupát.

Blackthorne nyújtózkodva odament az ablakhoz, mert véget akart vetni ennek a beszélgetésnek, és kinézett a partra meg a városra. – Azt hittem, London a legnagyobb város a földtekén, de Ószakához

képest csak egy kis falu.

– Több tucat ilyen városuk van – mondta Rodrigues, aki szintén szívesen abbahagyta volna már ezt a macska-egér játékot, látva, hogy az angolból nem húz ki semmit, legalábbis spanyolcsizma nélkül. De a legnagyobb Mijako vagy Kjóto, ahogy néha hívják; az állítólag kétszer akkora, mint Ószaka. Utána Jedo következik, Toranaga székhelye. Sose jártam még ott, se egyetlen pap vagy más portugál – Toranaga zárva tartja a központját, valóságos tiltott város az. Persze – folytatta szemét behunyva, s arca megfeszült fájdalmában –, ebben nemigen különbözik a birodalom többi részétől. Hivatalosan egész Japán tiltott terület a számunkra, kivéve Nagaszaki és Hiradó kikötőket. Papjaink, igen helyesen, fűtyülnek erre a rendeletre, és oda mennek, ahová nekik tetszik. De mi, tengerészek és kalmárok, ezt nem tehetjük, hacsak nincs különleges engedélyünk a régensektől vagy valamelyik nagy hatalmú daimjótól, például Toranagától. Nagaszakin és Hiradón kívül bármelyik daimjó elkobozhatja a hajóinkat – mint ahogy Toranaga is elkobozta a tiédet. Így szól a törvényük.

– Nem akarsz pihenni?

– Nem, Ingeles. Inkább beszélek, mert közben elfeledkezem a fájdalomokról. Madonna, a fejem! Nem bírok világosan gondolkodni. Beszéljess velem, míg partra nem kell menned. Aztán látogass meg – sok mindent szeretnék még kérdezni tőled. Adj grogot. Köszönöm, köszönöm, Ingeles.

– Miért tilos járatok-kelnetek az országban?

– Hogy? Ó, értem, hogy itt Japánban. A taikó... vele kezdődött a baj. Amikor 1542-ben először léptünk itt partra, hogy istenes munkánkba belefogjunk, és elhozzuk nekik a civilizációt, akkor még szabadon mozoghattunk, a papjaink is, de aztán a taikó magához ragadta a főhatalmat, és akkor jöttek ezek a tiltó rendeletek. Sokak szerint... odébb tennéd a lábam? és vedd le róla a takarót, mert úgy ég, hogy mindjárt meggyullad... ez az... Madonna, óvatosan, te... köszönöm, Ingeles. Hol tartottam? Igen... sokak szerint a taikó maga volt a testet öltött ördög. Tíz évvel ezelőtt törvényt hozott a papok és mindazok ellen, akik az ígét hirdették. Száműzött mindenkit, kivéve a kalmárokat, úgy bizony, tíz vagy talán tizenkét esztendeje. Ez még az én időm előtt volt... jómagam hét éve járkálok erre. Az atyák

szerint a pogány papok – azok a buddhisták – ösztökölték, azok a bűzhödt bálványimádók, azok a pogányok, a szent életű atyák ellen fordították a taikót, hazugságokkal tömték tele a fülét, amikor pedig már majdnem sikerült megtéríteni. Bizony, a Nagy Hóhér kicsi híja, hogy üdvözült. De elpuskázta a lehetőséget. Igen. Egyszóval elrendelte, hogy minden papunknak távoznia kell Japánból... Mondtam már, hogy ennek tíz-egynéhány esztendeje?

Blackthorne bólintott, hagyta, hadd csapongjon a portugál lázas elméje, mert szeretett volna minél többet megtudni.

– A taikó az összes papot beteretelte Nagaszakiba, és írásos paranccsal Macauba akarta szállíttatni őket, mondván, az életükkel fizetnek, ha visszatérnek. Aztán se szó, se beszéd, elfeledkezett az egészről, és békén hagyta őket. Megmondtam, hogy összevissza emberek ezek a japánok, nem? Hamarosan minden úgy volt megint, mint régen, csak most a legtöbb atya Kjúsún maradt, ahol szívesebben látták őket. Mondtam már, hogy Japán három nagy szigetből áll? Kjúsú, Honsú, Sikoku, ez a nevük. Meg több ezer kicsiből. Messze fönn északon van egy másik is – sokak szerint az már maga a kontinens –, úgy hívják, hogy Hokkaido, de ott csak szőrös vademberek élnek.

Öszevissza egy ország ez, Ingeles. Szóval Alvito atya mesélte, hogy minden maradt a régiben. A taikó megint barátságosan viselkedett, ámbár megkeresztelkedni nem volt hajlandó. Alig záratott be templomot, és csak két vagy három keresztény daimjót száműzött, azokat is azért, hogy a birtokukra rátegye a kezét, és a kitiltási törvényről egészen megfeledkezett. Aztán, három évvel ezelőtt, megint megbolondult, és Nagaszakiban keresztre feszítettett huszonhat atyát. Minden ok nélkül. Közveszélyes őrült volt, én mondom, Ingeles. A huszonhat atya meggyilkolása után megint csak nem tett semmit. Aztán nemsokára meghalt. Isten keze volt a dologban, Ingeles. Isten átka szállt rá és ivadékára, én mondom neked.

– Sok embert megtérítettetek errefelé?

De Rodrigues mintha nem is hallotta volna, elveszett félig öntudatlan elméjének fantáziái közt. – Állatok ezek a japániak. Beszéltem már Alvito atyáról? Ő a tolmács... Cukku-szan, úgy hívják, vagyis Tolmács úrnak. Ő volt a taikó tolmácsa, most meg a Régenstanács

hivatalos tolmácsa, jobban ért japánul, mint a legtöbb japán, és többet tud róluk, mint bárki a föld kerekén. Ő mesélte, hogy van egy ötven láb magas domb Mijakóban... ez a főváros, tudod, Ingeles. A taikó orrát-fülét lecsapatta minden koreainak, aki a háborúban elesett, és dombot emeltetett belőlük... Korea a szárazföld része, Kjúsútól nyugatra, így történt, bizony! A Szent Szűzre mondom, nem hordott még ilyen gyilkost a hátán a föld... és a többi se jobb nála. – Rodrigues lehunyta a szemét, homloka tüzelt.

– Sok embert megtérítettek? – kérdezte óvatosan újra Blackthorne, mert mindenképpen meg kellett tudnia, hány ellenséggel számoljon. Megdöbbenésére Rodrigues így válaszolt: – Százezreket, és a számuk évről évre nő. A taikó halála óta gyorsabban, mint valaha, s akik eddig is titkos keresztények voltak, most nyíltan járnak templomba. Kjúsú nagy része már katolikus. A legtöbb kjúsúi daimjó is áttért. Nagaszaki teljes egészében katolikus város, a jezsuiták tartják kezükben, ők irányítják az egész kereskedelmét. És Japán teljes külső kereskedelme Nagaszakin keresztül bonyolódik. Van katedrálisunk, egy tucat templomunk, szerte Kjúsún még többtucatnyi, de itt, a főszigeten, Honsún egyelőre kevés... – Újra szavát vette a fájdalom, de aztán folytatta: – Egyedül Kjúsún három-négymillió ember él, és hamarosan mind katolikus lesz. A többi sziget összlakossága húszon-valahány millióra tehető, és nemsokára...

– Hiszen az lehetetlen! – kiáltott föl Blackthorne, de mindjárt átkozta is magát, hogy az információáradatot megakasztotta.

– Miért hazudnék? Tíz esztendővel ezelőtt népszámlálást tartottak. Alvito atya szerint a taikó rendelte el, ő is ott volt, ő csak tudja. Miért hazudna? – Rodrigues szeme lázban égett, a szavak megállíthatatlanul dőltek belőle. – Ez több, mint Portugália, Spanyolország, Franciaország, a spanyol Németalföld és Anglia összlakossága. Az egész Szent Római Birodalmat hozzá kéne csapni, hogy ennyit kitegyen.

Uram Jézus, gondolta Blackthorne, egész Angliának nincs több, mint hárommillió lakosa, és akkor Walest is beleszámoltam.

Ha ilyen rengetegen vannak ezek a japánok, mihez kezdhetünk velük? Ha tényleg húszmilliónyan vannak, az azt jelenti, hogy könnyedén kiállíthatnak egy akkora sereget, mint a mi egész

lakosságunk. És ha olyan könnyörtelenek és harciasak mind, mint akiket láttam – és miért ne lennének? –, Krisztus sebeire, akkor legyőzhetetlenek! S ha részben máris katolikusok és a jezsuiták szép számban képviseltetik magukat itt, akkor a tömegük csak gyarapodni fog, márpedig nincs rosszabb az átkeresztelkedett fanatikusnál. Mi esélyünk lesz akkor nekünk meg a hollandusoknak Ázsiában? – Semmi.

– És ha azt hiszed, hogy ez sok – folytatta Rodrigues –, várd ki, amíg Kínába érsz. Sárga emberek lakják, hajuk, szemük fekete. Hajaj, Ingeles, én mondom, sokat kell még neked tanulnod. Múlt évben Kantonban jártam, a selyemvásáron. Kanton fallal körülvett város Dél-Kínában a Gyöngy-folyó partján, északra Miurunk városától, Macautól. Egymillió kutyaevő pogány lakik csak azokon a falakon belül. Kínának több a lakosa, mint az egész világnak együttvéve. Ehhezmit szólsz? – Fájdalomhullám szaladt végig Rodrigues testén, ép kezét a gyomrára szorította. – Nem szivárgott belőlem vér valahol?

– Nem. Alaposan megvizsgáltalak. Csak a lábad és a vállad sérült meg. Nincs belső sérülésed, Rodrigues... legalábbis azt hiszem.

– Mennyire pocsék a lábam állapota?

– A tenger kimosta és megtisztította. Tiszta törés volt, és pillanatnyilag a bőr is tiszta rajta.

– Öntöttél rá pálinkát és meggyújtottad?

– Nem. Nem hagyták... elkergettek. De a doktor érti a dolgát, úgy nézem. Feljönnek a tied a hajóra?

– Igen. Amint beállunk a kikötőbe. Gondolom.

– Akkor jó. Hol is hagytad abba? Kínánál és Kantonnál?

– Máris túl sokat beszéltem. Lesz még erre idő.

Blackthorne a portugál sértetlen kezét figyelte, amint a lepecsételt csomagocskán babrál, és újra eltöprengett, mit jelenthet ez az egész.

– A lábad rendbe fog jönni. Egy hét alatt.

– Remélem, Ingeles.

– Elrohadni biztosan nem fog – nem szivárog belőle genny –, gondolkodni pedig világosan tudsz, úgyhogy az agyadnak kutya baja. Rendbe fogsz jönni, Rodrigues.

– Akkor is az életemmel tartozom neked – mondta megborzongva a

portugál. – Miközben fuldokoltam, másra se bírtam gondolni, csak a rákokra. Amint átfurakodnak a szemgolyómon. És a beleimben kurkásznak. Harmadízben sodort le vihar a hajóról, és mondhatom, Ingeles, egyre pocsekább érzés.

– Én négyszer süllyedtem el tengeren. Háromszor a spanyoloknak köszönhettem.

Nyílt a kabinajtó, a kapitány meghajolt, és intett Blackthorne-nak, hogy menjen föl.

– Hai! – Blackthorne felállt. – Nem tartozol nekem semmivel, Rodrigues – mondta halkán. – Te is segítségemre siettél, amikor sükséget szenvedtem. Köszönet érte. Nem tartozunk egymásnak.

– Meglehet, de hadd adjak még egy-két jó tanácsot, Ingeles: sose feledd, hogy minden japánnak hat arca van és három szíve. Van is erről egy mondásuk: az ember hamis szívét a száján hordja, hogy az egész világ lássa, a másodikat a keblében, ezt barátai és családtagjai előtt tárja fel, az igazi, a titkos szíve, amit magán kívül senki sem ismer, az csak az Isten tudja, hol rejtőzik. Megbízhatatlan, hitszegő, bűnös banda ez.

– Miért kíván látni Toranaga?

– Nem tudom. A Szent Szűzre mondom, nem tudom. Látogass majd meg, ha lehet.

– Meg foglak látogatni. Sok szerencsét, spanyol.

– Dögölj meg. De azért Isten óvjon.

Blackthorne rámosolygott, felment a fedélzetre, és döbbenet meredt az előtte feltáruló hatalmas városra, Ószakára, a hangyabolyokként nyüzsgő embertömegekre s a várost uraló roppant várkastélyra. Az óriási vár közepéből fenségesen meredt az égnek a hét vagy nyolc emelet magas öregtorony, ívelt szélű teteje volt minden szintjének, arányló cserepekkal fedve, a falakat pedig kékre festették.

Ott lesz Toranaga, gondolta, és jeges szigonyként hasított a gyomrába a félelem.

Zárt gyaloghintón egy nagy házhoz vitték. Megfürdették, megetették, természetesen az elkerülhetetlen hallevessel, nyers és főtt hallal, ecetes zöldséggel, forró gyógyfőzettel. Kása helyett itt egy tálka rizst kapott. Egyszer már látott rizst Nápolyban. Fehér volt és laktató, de ízetlen. A gyomra húst, frissen sült, ropogós kenyeret, vaját,

marhahúst, pástétomot, sült csirkét, sört, tojást kívánt volna leginkább.

Másnap érte jött egy szolgáló. A Rodriguestől kapott ruhadarabokat kimosták. A nő figyelte öltözködés közben, és segített felvennie az új tabit, a zoknicipőt. Odakinn egy új pár saru várta. A csizmáját nem lelte sehol. A lány megrázta a fejét, a bőrsarura mutatott, majd a várakozó gyaloghintóra, amelyet szamurájok sorfala vett körül. Vezérük intett, hogy szálljon be, de gyorsan.

Nagy iramban indultak útnak, a függönyöket szorosán összehúzták. Nagyon-nagyon sokára állt meg a hintó.

– Azért sem fogsz félni – mondta fennhangon, amint kiszállt.

A várkastély gigantikus kőkapuja előtt állt. Harminc láb magas falba volt vágva, amelyet oromzatok, bástyák, külső védművek egészítettek ki. Az óriási, vasveretű ajtó nyitva volt, a kovácsolt vas hullórostély felhúzva. Azon túl húsz lépés széles, kétszáz lépés hosszú fahíd egy vizesárkon, a végében jókora felvonóhíd, aztán újabb kapu a második, szintén masszív falban.

Szamurájok százai nyüzsögtek mindenfelé. Komor szürke uniformist viseltek: övvel összefogott kimonót, rajta öt kis kör alakú címerféle, egy-egy a karokon, egy-egy a mellen kétoldalt, egy a hátuk közepén. A címerek kékek voltak s valami virágot vagy virágokat ábrázoltak.

– Andzsín-szan!

Hiromacu nyitott gyaloghintóban ült, amelyet négy libériás lakáj tartott. Kimonója egyszerű barna, öve fekete, akárcsak az őt körülvevő ötven szamurájé. Ők is öt címerrel büszkélkedtek, csak hogy bíborvörössel, mint amelyet a gálya árbocán lengetett a szél: Toranaga címerével. A szamurájok hosszú, fénylő lándzsákat szorongattak, hegyüknél apró zászlócskával.

Blackthorne önkéntelenül is meghajolt, lenyűgözte Hiromacu fenséges tartása és környezete. Az öregember szertartásosan viszonzta a meghajlást – hosszú kardja most az ölében hevert –, és intett, hogy kövesse.

A kapu mögül előlépett egy tiszt. Nagy körülményesen végigböngészte Hiromacu passzusát, többször meghajolt, Blackthorne-ra sandított, aztán máris a hídon jártak, mögójük pedig besorolt a Szürkék egy különítménye.

A vizesárok felszíne ötvenlábnyira alattuk csillogott, mindkét felől

vagy háromszáz lépés hosszan tartott, majd északnak kanyarodott a falakat követve, és Blackthorne arra gondolt: Úristen, ezt a várat se szeretném ostrom alá venni. A védők nyugodtan hagyhatnák elhullani a külső fal őrségét, aztán felégetnék a hidat, és azzal kész. A külső fal legalább egy négyzetmérföldet fog közre, és húsz vagy harminc láb vastag – akárcsak a belső. És roppant kőkockákból emelték. Tízszor tíz láb valahány! Tökéletesen sarkosra vágva és habarcs nélkül egymásra rakva. Ötven tonnát nyomhat mindegyik! Mikor tudnánk mi ilyesmit csinálni? Ostromagyúk? A külső falakat megrongálhatnák, de a védők ágyúi legalább annyi kárt tehetnének bennük. Felvontatni is nehéz lenne ide őket, magasabb pont pedig, ahonnét gyújtóbombákat lehetne a várba lőni, nem kínálkozik. Ha a külső falat elfoglalja az ellenség, a belső oromzatról a védők tovább ágyúzhatnak. S ha idáig elvontatnák is az ostromagyúkat, a következő falat hiába lőnék, kárt nem tehetnének benne. Esetleg megrongálnák a belső kaput. Na és? Hogyan kelnének át a vizesárkon? A szokásos módszerekhez túlságosan széles. Ez a vár bevehetetlen – ha van elég katonája. Hány katonájuk lehet? Hány városlakó lelhetne itt menedékre?

A londoni Tower ehhez képest disznóól. A Hampton Court-i palota az egyik sarkában elférne!

A következő kapunál újra megvizsgálták a passzust, az út balra kanyarodott, kiszélesedett, megerősített, könnyűszerrel védhető, kisebb és nagyobb falak közé zárt házak szegélyezték, azután lépcsők és szűkebb utak labirintusává ágazott szét. Újabb kapu következett, újabb vizsgálat, újabb hullórostély, még egy roppant vizesárok, kanyarok, fordulók, míg végül Blackthorne, aki igen jó megfigyelő volt, agya rendes körülmények között rengeteg részletet fogadott be és raktározott el, teljesen elvesztette a fonalat ebben a körültekintően megtervezett útvesztőben. És mindeközben számtalan Szürke nézett le rájuk mereven a rézsűkről, mellvédekről, oromzatokról, sáncokról és bástyákról. De lent is járkáltak, őrt álltak, masíroztak, gyakorlatoztak, lovakat csutakoltak a nyitott istállóban. Fegyverzete, ruhája kitűnő állapotban mindnek.

Átkozta magát, amiért nem szedett ki több információt Rodriguesból. A taikótól és a megtérítettek számától eltekintve Rodrigues olyan szűkszavú volt, mint... mint te, természetesen, amikor ügyesen

kerülgetted a válaszádat.

Koncentrálj. Keresd a különlegességeket. Miben egyedülálló ez a vár? Hát abban, hogy a legnagyobb. Nem, van itt még valami. De micsoda?

Ellenségei a Szürkék a Barnáknak? Lehetetlen eldönteni, olyan komorak mindahányan.

Blackthorne éberén figyelte őket, és a részletekre összpontosított. Balra gondosan ápolt, sokszínű kertet látott apró hidakkal és egy patakocskával. A falak itt már összébb szorultak, az utak elkeskenyedtek. Közeledtek az öregtoronyhoz. Városlakókat sehol sem látott, csak szolgák százait... Nincsenek ágyúk! Ezaz, hát ez volt olyan furcsa!

Nem láttál egy árva ágyút az egész úton.

Uramisten, szóval nincs ágyújuk – tehát ostromágyúik sincsenek!

Ha neked volnának modern fegyvereid, a védőknek pedig nem, szét tudnád lőni a falakat, a kapukat, be tudnád hajítani gyújtóbombákat a várba, el tudnád foglalni?

Az első árkon nem jutnál át.

Ostromágyúkkal megnehezíthetnéd a védők dolgát, de a végtelenségig kitarthatnának – ha az őrség eléggé elszánt, ha elég nagy a létszáma, elegendő élelem, víz és muníció áll rendelkezésére.

Hogyan lehetne átkelni az árkokon? Csónakban? Ostromtornyos tutajokon?

Lázasan tervezgette a különféle lehetőségeket, amikor a gyaloghintó megtorpant. Hiromacu kiszállt. Szűk zsákutcába jutottak. Óriási, vasalt gerendakapu nyílt a húsz láb magas falban, amely beleolvadt a fölébe tornyosuló önálló kísérod külső védművébe, de az öregtoronytól még mindig messze voltak, innét alig is lehetett látni. A többi átjáróval ellentétben ezt a kaput Barnák vigyázták, a várkastélyon belül Blackthorne most látta őket először. Nagy örömmel és lelkesedéssel fogadták Hiromacut.

A Szürkék sarkon fordultak és visszaindultak. Blackthorne megfigyelte, milyen gyűlölködő pillantásokkal méregetik őket a Barnák.

Tehát ellenségek!

A kapu kitérült, és Blackthorne követte az öregembert. Egyedül

lépkedtek immár. A szamurájok kívül maradtak.

A belső udvart és azon túl a kertét újabb Barnák őrizték. Átvágtak a kerten és beléptek az erődbe. Hiromacu lerúgta saruját, és Blackthorne is így cselekedett.

Benn a folyosót vastag tatamik fedték, ugyanazok a tiszta, kellemesen puha gyékények, amelyekkel a legszegényebbeken kívül minden ház padlózatát beborítják. Blackthorne már ezelőtt megfigyelte, hogy minden tatami ugyanakkora, körülbelül hatszor három láb. Sőt, jutott eszébe, sose láttam megnyirbált, méretre átszabott gyékényt! És szabálytalan alakú szobát se! Mind négyzet alakú vagy legalábbis négyszögletes. Hát persze! Ez pedig azt jelenti, hogy minden házat – vagy legalábbis szobát úgy kell megépíteni, hogy bizonyos számú tatami pontosan elférjen benne! Szóval minden szabványos! Elképesztő.

Könnyen védhető csigalépcsőkön, újabb folyosókon, újabb lépcsőkön jártak. Mindenütt örök szép számmal, és mindenütt Barnák. Az ablakréseken beszökő napsugarak bonyolult mintákat vetettek. Kinézve látta, hogy magasan a három külső körfal fölé kerültek. A város és a kikötő apró rajzolatnak tűnt odalenn.

A folyosó élesen elfordult s ötven lépés után véget ért.

Blackthorne-nak elszorult a torka. Nyugalom, mondta magában, már eldöntöttem, mit fogsz tenni. Már elkelezted magad.

Zárt alakzatban álló szamurájok őrizték az utolsó ajtót, élükön egy fiatal tiszttel jobb kezük a kardmarkolaton, baljuk a hüvelyen, mozdulatlanul, készenlétben várták a feléjük közeledő két embert.

Hiromacut megnyugtatta éberségük. Személyesen válogatta ki ezt az őrséget. Gyűlölte a várat, és megint eszébe jutott, micsoda veszélyeknek tette ki magát Toranaga azzal, hogy eljött ide, ellensége fészkébe. Tegnap, amint partra szállt, azonnal iderohant, hogy meg hozza a híreket és megtudja, nem történt-e valami jóvátehetetlen a távollétében. Szerencsére mindent rendben talált, ámbár a kémek arról suttoztak, hogy északon és keleten veszélyesen nagy erőket von össze az ellenség, s hogy két fő szövetségesük, Onosi és Kijama régens, a két leghatalmasabb keresztény daimjó át fog állni Isido oldalára. Ezért még tegnap tüstént lecserélte az őrséget, új jelszót adott ki, és könyörögve kérte

Toranagát: hagyja itt ezt a helyet. De hiába.
A tisztól tíz lépésre megállt.

Tizenegyedik fejezet

Vad természetű, veszélyes, tizenhét éves suhanc volt Josi Naga, az őrség tisztje. – Jó reggelt, nagyuram, örvendünk visszatéréседnek.

– Köszönöm. Toranaga úr vár.

– Igenis. – Ha nem várják, Nagának akkor is át kellett volna eresztenie Hiromacut. Toda Hiromacu azon három ember egyike volt, akiket előzetes megbeszélés nélkül, éjjel-nappal bármikor fogadott Toranaga.

– Kutassátok át a barbárt – rendelkezett Naga. Toranaga ötödik fia volt valamelyik ágyasától, és rajongva szerette apját.

Blackthorne, amint rájött, mit akarnak, engedelmesen tűrte. A két szamuráj szakértőnek bizonyult. Semmi sem kerülte volna el a figyelmüket.

Naga intett embereinek. Félreálltak, és a fiatal tiszt maga nyitotta ki a vastag ajtót.

Hiromacu belépett a hatalmas fogadóterembe. A küszöbnél letérdelt, mindkét kardját a padlóra tette maga elé, tenyerét melléjük a padlóra, és mélyen lehajtott fejjel várt ebben a megalázkodó pozitúrában.

Az éber szemű Naga jelzett Blackthorne-nak, hogy kövesse a példát. Blackthorne belépett. A szoba negyvenszer negyven lépés volt, tíz magas, a legjobb minőségű, makulátlan, négyujjnyi vastag tatamikkal borítva. A túlsó falban két ajtó. Az emelvényhez közel, egy falifülkében kis agyagváza, benne egyetlen virágzó cseresznyeág, színe és illata betöltötte az egész termet.

Mindkét ajtónál örök álltak. Tíz lépésre az emelvénytől, körben húsz szamuráj ült keresztbe vetett lábbal, kifelé fordulva.

Toranaga egyetlen párnán ült az emelvényen. Egy csuklyával lefedett fejű sólyom törött szárny tollat javítgatta olyan gonddal, akár egy elefántcsont-faragó.

Sem ő, sem senki más a szobában ügyet sem vetett Hiromacura vagy Blackthorne-ra, aki megállt az öregember mellett. Hiromacuvall ellentétben ő úgy hajolt meg, ahogyan Rodrigues tanította, azután

mélyet lélegezve, keresztbe vetett lábbal letelepedett és Toranagára függesztette tekintetét.

Minden szempár Blackthorne-ra meredt.

Naga az ajtóban megragadta kardja markolatát. Hiromacu keze már rég a sajátja felé kapott, noha a fejét még mindig nem emelte föl.

Blackthorne meztelennek érezte magát, de most már, megtéve a kezdő lépést, csupán várakozhatott. A japániakkal szemben úgy viselkedj, mintha király volnál, mondta Rodrigues, s noha ez aligha volt királyhoz illő viselkedés, egyelőre be kellett érnie ennyivel.

Toranaga lassan felnézett.

Verejtékcsöpp ütközött ki Blackthorne halántékán, mert mindaz, amit Rodriguestől a szamurájokról hallott, szinte testet ölteni látszott ebben az emberben. Érezte, hogy a csöpp végiggördül az arcán, le az állához. Rezenéstelen kék szemét azonban erőnek erejével a nagyúrra szegezte, arca mozdulatlan maradt.

Toranaga tekintete sem rezdült.

Blackthorne szinte fizikailag érzékelte, amint a férfiből áradó roppant erő elborítja. Kényszerítette magát, hogy lassan hatig számoljon, azután kissé újra meghajtotta a fejét, s higgadtan, halványan elmosolyodott.

Toranaga egykedvű arccal nézte egy darabig, majd visszatért dolgához. A teremben vibráló feszültség elült.

A vándorsólyom gyönyörű példány volt. Kezelője, egy hajlott, vén szamuráj Toranaga előtt térdelt, s úgy tartotta, mintha kristályüvegből volna. Toranaga lemetszette a törött tollrészt, egy kis bambusztűt enyvbe mártott, beleillesztette a tollszárba, majd a levágott részt végtelen gonddal ráhúzta a másik végére. Addig igazgatta őket, míg a két rész tökéletesen egy síkba nem került, akkor az egészet átkötötte selyemfonállal. A sólyom lábán megcsendültek a miniatúr csengettyűk, és a nagyúr szelíden addig simogatta, míg a madár meg nem nyugodott.

Josi Toranaga, a Kvantó – Nyolc Tartomány – ura, a Josi klán feje, a Keleti Hadak főparancsnoka, a Régenstanács elnöke köpcös, pocakos, nagy orrú férfi volt. Szemöldöke vastag és fekete, bajszaszakálla ritkás, ősz foltokkal pettyezett. A szeme uralta egész arcát. Ötvennyolc esztendő volt, korához képest erős. Kimonója egyszerű barna egyenruha, pamutövvel. De két kardjának

nem akadt párja a világon.

– Na látod, szépségem – mondta egy szerelmes gyengédségével. – Most újra tökéletes vagy. – Megsimogatta egy tollal a solymász kesztyűs keze fején ülő madarat. A sólyom megborzongott, és elégedetten tollázkodni kezdett. – Egy hét és újra röptetjük.

A vén szamuráj meghajolt és távozott.

Toranaga az ajtó mellett levő két emberre emelte tekintetét.

– Isten hozott, Vasököl, örülök, hogy látlak – mondta. – Szóval ez az a te híres barbárod?

– Igen, uram. – Hiromacu közelebb ment, de a kardokat a szokásnak megfelelően az ajtónál hagyta volna. Toranaga azonban ragaszkodott hozzá, hogy felvegye őket.

– Kényelmetlenül érezném magam, ha nincsenek a kezedben.

Hiromacu köszönetet mondott, de így is öt lépésre ült le urától. A szokás előírta, hogy fegyveres ember ennél közelebb Toranagához nem tartózkodhat. Az örök gyűrűjében Uszagit, kedvenc unokájának férjét pillantotta meg, és biccentett feléje. Az ifjú, átérezve a megtiszteltetést, hogy észrevették, mélyen meghajolt. Lehet, hogy szabályszerűen adoptálnom kéne, gondolta boldogan Hiromacu, mert örömmel töltötte el a szívét, hogy kedvenc unokája és annak derék férje tavaly megajándékozta első dédunokájával.

– Hogy van a hátad? – érdeklődött aggodon Toranaga.

– Rendben, köszönöm kérdésedet, nagyuram. De a leginkább annak örülök, hogy megint szárazföldet érzek a lábam alatt.

– Hallom, új játékszeret találtál itt, akivel ellustálkodhatod az időt.

Az öregember harsogva felnevetett. – Lustálkodni, nagyuram? Életemben nem volt még ilyen merev a tagom.

Toranaga együtt nevetett vele. – Akkor meg kell jutalmaznunk a leányzót. Egészséged fontos nekem. Megengeded, hogy köszönetem jeléül küldjék a számára valamit?

– Igazán kegyes vagy, Toranaga-szama. – Hiromacu elkomolyodott.

– Mindannyiunkat azzal jutalmaznál inkább, hogy itt hagyod ezt a viperafészket, visszamegy jedói váradba, ahol elegendő csatlós állhat védelmedre. Itt úgyszólván meztelenek vagyunk. Isido bármelyik pillanatban...

– Megteszem. Amint a Régenstanács ülése véget ér. – Toranaga megfordult és intett a sovány arcú portugálnak, aki mindeddig

türelmesen az árnyékában üldögélt. – Tolmácsolnál nekem, barátom?

– Készséggel, nagyuram. – A tonzúrás pap előrelépett, japán módi szerint kecsesen letérdelt az emelvény közelében – teste éppolyan sovány volt, mint az arca, szeme fekete és fényes, viselkedése tiszteletteljes, de kiegyensúlyozott. Tabit és bő kimonót viselt, ami szinte természetesnek hatott rajta, övén olvasó és faragott aranykereszt lógott. Egyenrangúként üdvözölte Hiromacut, majd jóindulatúan Blackthorne-ra nézett.

– Martin Alvito vagyok, a Jézus-társaság tagja, főnavigátor. Toranaga úr megkért, hogy tolmácsoljak.

– Először mondd meg neki, hogy mi ellenségek vagyunk és...

– Mindent a maga idejében – szúrta közbe simán Alvito atya. – Beszélhetünk portugálul, spanyolul és persze latinul is... amelyiket parancsolod.

Blackthorne eddig nem látta a papot, mert eltakarta az emelvény és a szamurájok sorfala. De számított rá, mert Rodrigues figyelmeztette, és máris undorodott a látványtól: a jezsuiták könnyed eleganciájától, az erőtől, a természetes hatalomtól, ami áradt belőlük. Sokkal öregebbnek gondolta volna azok után, ahogy Rodrigues emlegette, s milyen befolyással rendelkezik. Most kiderült, hogy nagyjából egykorúak, a pap talán néhány évvel idősebb.

– Portugálul beszéljünk – felelte komoran, remélve, hogy ezzel némi előnyre tesz szert. – Portugál vagy, ugye?

– Ebben a szerencsében részesültem.

– Fiatalabb vagy, mint vártam.

– Senhor Rodrigues igen kedves. Hízogó képet festhetett rólam. Téged azonban tökéletesen írt le. Beleértve a merészségedet is.

Megfordult, folyékonyán és derűsen beszélni kezdett Toranagához, s ezzel még jobban megzavarta Blackthorne-t. Az egész teremben csupán Hiromacu figyelt és fülelt odaadóan. A többiek mozdulatlanul, megkövültén meredtek a semmibe.

– Akkor kezdhetjük, főnavigátor. Félbeszakítás nélkül végig kell hallgatnod mindent, amit Toranaga úr mond – fordította ismét portugálra a szót Alvito atya. – Azután válaszolsz. Mostantól szinte azonnal fordítok mindent, amit mondasz, tehát jól fontold meg, mit

ejtesz ki a szádon.

– Mi értelme? Úgysem bízom benned!

Alvito atya tüstént tolmácsolni kezdte, és Toranaga arca elsötétült.

Vigyázat, gondolta Blackthorne, úgy játszik veled, mint macska az egerrel. Három aranyba lefogadom egy fületlen gomb ellenében, hogy azt csinál veled, amit akar. Ügyelned kell, hogy a megfelelő benyomást tedd Toranagára, akár pontosan fordít ez a portugál akár nem. Lehet, hogy ez lesz itt az egyetlen lehetőség.

– Bízhatok bennem, tehetségem szerint mindent úgy fordítok majd le, ahogy mondod. – A pap hangja szelíd volt, de végtelenül nyugodt és magabiztos. – Ez itt Toranaga úr udvara. Én vagyok a hivatalos tolmácsa mind a Régenstanácsnak, mind pedig Toranaga és Isido generális uraknak. Toranaga úr hosszú esztendőök óta kitüntet bizalmával. Ajánlom, hogy igazat szólj, mert biztosíthatlak róla, ő igen fürge eszű ember. Arra is szeretném felhívni a figyelmedet, hogy én nem vagyok Sebastio atya, aki egy kissé talán túlságosan is vakbuzgó, sajnos, japánul sem beszél éppen hibátlanul és, megint csak sajnos, elegendő tapasztalata sincs itt Japánban. Váratlan megjelenésedre elveszítette az Úr kegyelméből ráruházott türelmet, és sajnálatos módon újfent megrohanták a múlt keserves emlékei... tudniillik szüleit és összes testvérét a legborzalmasabb körülmények között lemészárolták Németalföldön a ti... az orániai herceg katonái. Kérlek ezért, légy elnéző és irgalmas iránta. – Derűsen elmosolyodott. – Az „ellenség” szó japánul annyit tesz. teki. Használd, ha akarod. Ha kimondod, és rám mutatsz, Toranaga meg fogja érteni. És én valóban az ellenséged vagyok, John Blackthorae főnavigátor. Ehhez kétség nem fér. De nem leszek a gyilkosod. Ezt a munkát el fogod végezni te magad.

Blackthorne látta, hogy elmagyarázza Toranagának, miről esett szó, többször hallotta a tekit is, és eltöprengett rajta, valóban „ellenség”et jelent-e. Persze hogy azt, gondolta aztán. Ez az ember egyáltalán nem olyan, mint az a másik.

– Kérlek, feledkezz meg egy pillanatra arról, hogy létezem – mondta Alvito atya. – Én most csupán eszköz vagyok ahhoz, hogy Toranaga úr megértse válaszaidat, s te megértsd az ő kérdéseit. – Alvito atya kényelmesen elhelyezkedett, Toranaga felé fordult és udvariasan meghajolt.

Toranaga pattogva beszélni kezdett. A pap, az első pár szó elhangzása után folyamatosan fordított, ijesztő hajlékonysággal helyezkedve bele a nyelv ritmusába.

– Miért vagy ellensége Cukku-szannak, barátomnak és tolmácsomnak, aki senkinek sem ellensége? – Alvito atya magyarázatként hozzáfűzte: – Cukku-szan a becenevem, mert a japánok az igazit nem tudják kiejteni. Nincs „l” hang a nyelvükben. A Cukku szójáték a cujaku – tolmácsolni – szóval. Kérlek, válaszolj a kérdésre.

– Azért vagyunk ellenségek, mert országaink háborúban állnak.

– Ó! És melyik a te országod?

– Anglia.

– Hol van ez az Anglia?

– Szigetország ezer mérföldre északra Portugáliától. Portugália pedig egy európai félsziget része.

– Mióta háborúskodtok Portugáliával?

– Amióta csak Portugália hűbéres állama lett Spanyolországnak. Ez 1580-ban történt, húsz esztendővel ezelőtt. Spanyolország bekebelezte Portugáliát. Tulajdonképpen mi Spanyolországgal állunk háborúban. Immár majdnem harminc esztendeje.

Blackthorne észrevette, hogy Toranaga meglepetten pillant Alvito atyára, aki azonban derűsen a semmibe meredt.

– Azt állítod, hogy Portugália Spanyolország része?

– Igen, Toranaga úr. A hűbérese. Spanyolország meghódította Portugáliát, s most egy országot alkotnak ugyanazzal a királlyal. A portugálok a világ legtöbb részén csak kiszolgálói a spanyoloknak, és vezetőiket megvetéssel kezeli a spanyol birodalom.

Hosszú csend. Majd Toranaga mondott valamit a jezsuitának, aki elmosolyodott, és hosszan válaszolt.

– Mit mondott? – csattant fel Blackthorne.

Alvito atya nem felelt neki, hanem tüstént lefordította a kérdést Toranagának.

Toranaga adta meg a választ, érdes, kegyetlen hangon. – Amit én mondok, ahhoz semmi közöd. Ha majd a tudodra kívánok adni valamit, szólok.

– Bocsánatot kérek, nagyuram, nem akartam udvariatlankodni. Ha megengeded, elmondanám, hogy békében járunk...

– Nem engedem meg. Egyelőre tartsd a szád, s csak akkor szólj, ha választ kérek valamire! Megértetted?

– Igen.

Első számú hiba, gondolta. Vigyázat. Több hibát nem követhetsz el.

– Miért háborúztok Spanyolországgal? És Portugáliával?

– Részben azért, mert a spanyolok meg akarják hódítani az egész világot, mi, angolok és németalföldi szövetségeseink pedig nem vagyunk hajlandók behódolni. Részben pedig vallásunk különbözősége miatt.

– Ó! Szóval vallásháború? Mi a te vallásod?

– Keresztény vagyok. A mi egyházunk...

– A portugálok és a spanyolok is keresztények! Mégis azt mondd, különböző a vallásokat. Mi a te vallásod?

– Keresztény vagyok. Nehéz ezt egyszerűen és gyorsan elmagyarázni, uram. Ellenségeink hite...

– Semmi ok a sietségre, navigátor, de annál több a pontosságra. Én ráérek. Nagyon türelmes ember vagyok. Te művelt vagy – láthatólag nem paraszt –, olyan egyszerűen vagy olyan bonyolultan adhatod elő mondanivalódat, ahogy csak akarod. Egy a lényeg: világosan beszélj. Ha eltérsz a tárgytól, majd visszaterellek. Hol tartottál?

– Keresztény vallású vagyok. A kereszténységnek két fő ága van, a protestáns és a katolikus. A legtöbb angol protestáns.

– Ugyanazt az Istent, Szület és Gyermekeket imádjátok?

– Nem, uram. Legalábbis nem úgy, ahogy a katolikusok. – Mit akar ez tudni? – tűnődött Blackthorne. Ő is katolikus netán? Azt mondom, amit hallani akar, vagy azt, amit gondolok? Ellensége talán a keresztényeknek? De hisz „barátom”nak nevezte a jezsuitát, nem? Katolikusszimpatizáns ez a Toranaga, lehet, hogy át akar térni a katolikus hitre?

– Hiszed, hogy Jézus az Isten?

– Hiszek Istenben – felelte óvatosan Blackthorne.

– Ne köntörfalazz! Hiszel Jézus Isten voltában? Igen vagy nem?

Blackthorne tudta, hogy a legtöbb katolikus bíróság már rég elítélte volna eretnokségért. Sőt, a legtöbb protestáns bíróság is. A habozás egy efféle kérdés megválaszolása előtt egyenlő a kétely beismerésével. A kétely pedig maga az eretnokség. – Istennel kapcsolatos kérdésre az ember nem felelhet egyszerű igennel vagy

nemmel. Az igennek is, a nemnek is vannak árnyalatai. Semmi biztosat nem tudhatunk Istenről, amíg meg nem halunk. Igen, hiszek Jézus Isten voltában, de bizonyos nem lehetek benne, csak ha meghalok.

– Miért törted össze a pap keresztjét, amikor megérkeztél Japánba? Blackthorne erre a kérdésre nem számított. Mindent tud Toranaga, ami partraszállásunk óta történt? – Én... én csak ki akartam mutatni Jabu daimjónak, hogy az a jezsuita, Sebastio atya... ő volt ott az egyedüli tolmács... hogy ő az ellenségem, s hogy nem szabad megbízni benne, legalábbis szerintem. Mivel korántsem biztos, hogy mindent pontosan fordít le, mint most Alvito atya. Például a szemünkbe vágta, hogy kalózkodunk. Márpedig mi nem vagyunk kalózkodók, békében járunk.

– Á, igen! A kalózkérdés. Erre mindjárt visszatérünk. Tehát azt mondod, mindkét szektátok keresztény s hogy mindkettő imádja Jézus Krisztust? Az ő tanításának lényege nem az, hogy „szeresd felebarátodat”?

– De igen.

– Akkor hogy lehettek ellenségek?

– Az ő hitük... az ő kereszténységfelfogásuk a Szentírás hamis értelmezésén alapszik.

– No végre, csak kilyukadunk valahol. Tehát azért álltok háborúságban, mert különböző nézetet vallotok arról, hogy mi Isten és mi nem?

– Igen.

– Ostoba ok ez a háborúra.

– Egyetértek – felelte Blackthorne. A papra nézett. – Teljes szívemből egyetértek.

– Hány hajót számlál a flottátok?

– Ötöt.

– Te voltál a főnavigátor?

– Igen.

– A többi hajó most hol van?

– Kinn a tengeren – felelte óvatosan Blackthorne, folytatva a hazugságot, mert feltételezte, hogy Alvito bizonyos kérdéseket a szájába rágott Toranagának. – A vihar szétszórta és elszakította bennünket egymástól. Hogy pontosan hol, azt nem tudom, uram.

- Hajóitok angolok voltak?
- Nem, uram. Hollandok. Németalföldiek.
- Miért angol férfi vezetett egy németalföldi flottát?
- Nem szokatlan az ilyesmi, uram. Szövetségesek vagyunk... néha spanyol hajóknak vagy flottáknak is portugál a navigátora. Úgy tudom, a ti óceánjáró hajóitok egy részét is portugál navigátorok irányítják.
- Holland navigátorok nincsenek?
- De vannak, uram, még hozzá szép számmal. Csakhogy ilyen hosszú útra az angolok tapasztaltabbak.
- Miért választottak éppen téged?
- Talán mert anyám holland volt, mert folyékonyan beszélem a nyelvüket és tapasztalt vagyok. Örültem a lehetőségnek.
- Miért?
- Ez volt az első alkalmam, hogy ezekre a vizekre kihajózzam. Angol hajó idáig sosem merészkedett. Megadatott az esély, hogy körülhajózzam a földet.
- De végül is a vallásod miatt csatlakoztál a flottához, navigátor, és azért, hogy háborúba szállj ellenségeiddel, Spanyolországgal és Portugáliával?
- Én elsősorban és legfőképpen navigátor vagyok, uram. Se angol, se holland nem járt még ezeken a tengereken. Elsősorban kereskedelmi flotta vagyunk, ámbár írott tűzparancsot is kaptunk, ha az Újvilágban ellenséggel találkozánk. Japánba azonban kereskedni jöttünk.
- Mi az az írott tűzparancs?
- Törvényes engedély az uralkodótól – vagy a kormánytól –, hogy az ellenséggel harcba szálljunk.
- Értem. És ellenségeitek pillanatnyilag itt vannak. Harcba akartok szállni velük?
- Nem tudtuk, mire számítsunk errefelé, uram. Ide csupán kereskedni jöttünk. A te országod szinte teljesen ismeretlen... jószerint legendák kódébe vész előttünk. A portugálok és spanyolok igen szófukarok ezzel a világrésszel kapcsolatban.
- A kérdésre felelj: ellenségeid itt vannak. Harcolni akarsz ellenük?
- Ha megtámadnak, harcolok. Igen.
- Toranaga ingerülten fészkelődön. – Hogy hazádban és a tengeren

mit csináltok, az a ti dolgotok. De itt mindenkire ugyanaz a törvény vonatkozik, s az idegenek csupán engedélyünkkel tartózkodnak Japánban. Bármilyen nyilvános rendbontás vagy összetűzés halálbüntetéssel jár. Törvényünk egyértelmű és megkerülhetetlen. Világos?

– Igen, uram. De mi békében járunk. Kereskedni jöttünk. Beszélhetnénk most már a kereskedelemről? Szárazdokkba kell vontatni a hajómat, hogy kijavíttassuk... meg tudunk fizetni mindenért. Azután...

– Itt én szabom meg, hogy miről beszéljünk. Egyelőre a kérdéseimre figyelj. Tehát nyereségvágyból csatlakoztál a kereskedelmi flottához, és nem kötelességtudatból vagy hűségérzetből? Pénzért szegődtél el?

– Igen. Nálunk ez a szokás, uram. Megfizetnek bennünket és részesedünk a zsák... a haszonból és a lefoglalt ellenséges javakból.

– Egyszóval zsoldos vagy?

– Bérbevettek, hogy vezessem el a flottát mint főnavigátor. Igen. – Blackthorne érezte a Toranagából áradó ellenségességet, de érteni nem értette. Mit mondtam rosszul? Miért jövendölte ez a pap, hogy magam fogom a halálomat okozni?

– Nálunk ez a szokás, Toranaga-szama – ismételte meg.

Toranaga most Hiromacuvál váltott szót. s láthatólag egyetértettek valamiben. Blackthorne undort vélt leolvasni az arcukról. Miért? Bizonyára a „zsoldos” szóval van bajuk, gondolta. De hát miért? Mindenkit meg kell fizetni, vagy nem? Különben miből élne az ember? Még ha földbirtokot örököl, akkor is...

– Azt mondtad, békés kereskedelmi céllal jöttetek ide – folytatta Toranaga. – De akkor minek az a sok ágyú, lőpor, muskéta és golyó?

– Spanyol és portugál ellenségeink igen erősek és hatalmasak, uram. Meg kell védenünk magunkat és...

– Tehát a fegyverzetetek csupán védekezésre jó?

– Nem. Támadásra is használjuk. És nagy mennyiségben gyártunk fegyvereket kereskedelmi célra is, méghozzá a legjobb minőségűt a világon. Eladhatunk neked fegyvereket vagy bármi mást, amit a hajónkon hoztunk.

– Mi a kalóz?

– Törvényenkívüli. Olyan valaki, aki gyilkol, erőszakoskodik és személyes hasznára fosztogat.

– Nem ugyanezt teszi a zsoldos is? Nem ugyanezt teszed te magad? Nem kalóz vagy, kalózok vezére?

– Nem. Az igazság az, hogy hajóim írott parancsot kaptak Hollandia törvényes uraitól, amelynek értelmében kiterjeszhetjük a háborút az összes olyan tengerekre és helyekre, ahol eddig ellenségeink diadalmaskodtak. Azonkívül felvevőpiacot kell találnunk az áruink számára. A spanyolok és többnyire a portugálok szemében is kalózok vagyunk, igen, azonkívül eretnekek, de ismétlem, ez hazugság.

Alvito atya befejezte a fordítást, és halkán, de szilárd hangon tovább magyarázott Toranagának.

Bárcsak én is tudnék ilyen folyékonyán beszélni, az isten verje meg, dühöngött magában Blackthorne. Toranaga Hiromacura nézett, s az öregember kérdéseket tett fel Alvito atyának, aki hosszasan válaszolt rájuk. Ezután Toranaga visszafordult Blackthorne-hoz, és a hangja még szigorúbb lett.

– Cukku-szan azt mondja, ez a „Hollandföld”, ez a Németalföld hűbérese volt a spanyol királynak egészen néhány évvel ezelőttig. Igaz ez?

– Igaz.

– Tehát Németalföld – a ti szövetségesetek – fellázadt törvényes királya ellen?

– Fellázadtak a spanyolok ellen, igen. De...

– Fellázadtak. Igen vagy nem?

– Igen. De vannak enyhítő körülmények. Komoly enyhi...

– Nincs „enyhítő körülmény”, amikor valaki fellázad törvényes ura ellen.

– Kivéve, ha győz.

Toranaga mereven nézte Blackthorne-t. Azután harsogva felnevetett. Nevetés közben mondott valamit Hiromacunak, aki bólintott.

– Úgy van, te kiejthetetlen nevű külföldi, úgy van. Megfogalmaztad az egyetlen lehetséges enyhítő körülményt. – Utoljára kuncogott még egyet, majd oly hirtelen tűnt el hangjából a derű, ahogy kezdődött. – És győzni fogtok?

– Hai.

Toranaga ismét mondott valamit, de a pap nem fordította azonnal. Különös mosoly ült ki a szájára, szemét Blackthorne-ra függesztette. Majd felsóhajtott. – Biztos vagy benne?

– Ezt ő kérdi vagy te?

– Toranaga úr kérdi.

– Igen. Mondd meg neki, hogy biztos vagyok benne. Megmagyarázhatnám, hogy miért?

Alvito atya jóval hosszabban beszélt Toranagához, mint amennyi időt ez az egyszerű kérdés igényelt volna. Tényleg olyan higgadt vagy, amilyennek látszol? – töprengett Blackthorne. Mi a kulcsa a titkodnak? Hogyan tudnálak tönkretenni?

Toranaga mondott valamit, és legyezőt húzott elő a ruhaujjából.

Alvito atya most dermesztően barátságtalanul, gunyorosan fordított.

– Igen, navigátor, megmagyarázhatod nekem, miért hiszed, hogy megnyeritek ezt a háborút.

Blackthorne igyekezett megőrizni nyugalmát és magabiztosságát; érezte, hogy a pap még mindig úr fölötte. – Jelenleg mi parancsolunk az európai tengereken... legalábbis a legtöbbször – igazította ki magát. Ne túlozz. Az igazat mondd. Egy kicsit megcsavarinthatod, nyilván a jezsuita is ezt teszi, de az igazat mondd. – Mi, angolok, szétvertünk két hatalmas spanyol-portugál armadát, vagyis megszálló hajóhadat, és nem valószínű, hogy még egyet föl tudnának szerelni. A mi kis szigetünk valóságos erőd, teljes biztonságban van. Haditengerészetünk úr a vizeken. Hajóink gyorsabbak, modernebbek és jobban fel vannak fegyverezve. A spanyoloknak több mint ötvenesztendei rémuralom, inkvizíció és vérontás után sem sikerült legyűzni a hollandusokat. Szövetségeseink erősek, semmitől sem kell tartaniuk – és lassan kivéreztetik a spanyol birodalmat. Győzni fogunk, mert miénk az összes tenger és mert a spanyol király hiú önteltségében nem hajlandó egy idegen népnek szabadságot adni.

– Tiétek az összes tenger? A mi tengereink is? Amik a mi partjainkat mossák?

– Nem, természetesen nem, Toranaga-szama. Bocsánatot kérek, ha arcátlannak hangzott, amit mondtam. Természetesen az európai tengerekre gondoltam, ámbár...

– Akkor jó. Örülök, hogy ezt tisztáztuk. De folytasd csak. Ámbár?

- Ámbár hamarosan minden tengerről ki fogjuk söpörni ellenségeinket – jelentette ki Blackthorne.
- „Ellenségeinket”, mondd. Lehet, hogy mi is ellenségeitek vagyunk? A mi hajóinkat is megpróbáljátok elsüllyesztem, a mi partjainkat is ki akarjátok fosztani?
- Nem tudom elképzelni, hogy mi ellenségekké válnánk.
- Én nagyon is könnyen el tudom képzelni. Mi történne akkor?
- Ha megtámadnád hazámat, szembeszállnék veled és megpróbálnálak megverni – felelte Blackthorne.
- És ha uralkodód megparancsolja, hogy itt támadj meg bennünket?
- Megpróbálnám jobb belátásra bírni. És királynőnk hallgatna a szavamra, ő...
- Királynő uralkodik felettetek, nem király?
- Igen, uram. Királynőnk bölcs. Nem adna... képtelen volna ilyen okatlan parancsot kiadni.
- És ha mégis?
- Akkor Istennek ajánlanám lelkemet, mert minden bizonyal meghalnék, így vagy úgy.
- Meg. Az biztos. És nemcsak te, hanem minden katonátok. – Toranaga elhallgatott, majd hozzáfűzte: – Mennyi időbe telt, hogy ideérjete?
- Majdnem két esztendőbe. Egész pontosan egy esztendőbe, tizenegy hónapba és két napba. Az tengeri úton hozzávetőleg négyezer league, vagyis ennyiszor három mérföld. Alvito atya lefordította, majd kurta magyarázatot adott. Toranaga és Hiromacu kérdéseket tett föl neki, a pap bólintott és válaszolt. Toranaga elgondolkodva legyezte magát.
- Behelyettesíttem az időt és a távolságot az ő mértékegységeikre, Blackthorne főnavigátor – mondta udvariasan a jezsuita.
- Köszönöm.
- Ismét Toranaga szólalt meg. – Hogyan jutottál ide? Milyen útvonalon?
- A Magellán-szoroson keresztül. Ha a térképeim és naplóim megvolnának, megmutathatnám, de ellopták... elvitték őket a hajómról az írott parancsokkal és egyéb papirosokkal együtt. Ha esetleg...
- Elharapta a szavát, mert Toranaga kurtán odavetett valamit

Hiromacunak, aki értetlen arcot vágott.

– Azt állítod, hogy minden iratodat elvitték... ellopták?

– Igen.

– Ez rettenetes, ha igaz. Mi itt Nipponban – Japánban – megvetjük és halállal büntetjük a tolvajlást. Azonnal utánanézetek ennek a dolognak. Hihetetlen, hogy japán ember ilyesmire vetemedjék, ám bár aljas banditák és kalózok nálunk is akadnak.

– Talán csak elkeverték őket – mondta Blackthorne. – Vagy biztonság okából elrejtették. De azok az iratok értékesek, Toranaga úr. A térképeim nélkül olyan lennék, mint vak ember a labirintusban. Óhajtod, hogy részletezzem útvonalunkat?

– Igen, de majd később. Előbb azt mondd meg, miért jöttetek el ilyen messzire.

– Azért, hogy békés kereskedelmet folytassunk – ismételte Blackthorne, megfélemezve türelmetlenségét. – Hogy kereskedjünk és hazatérjünk. Hogy gazdagabbá tegyünk titeket is, magunkat is. Hogy...

– Minket is, magatokat is? Melyik a fontosabb?

– Természetesen mindkét félnek nyernie kell az üzleten, és igazságos kereskedelmet kell folytatni. Mi hosszú távú üzleti kapcsolatokat szeretnénk kiépíteni; jobb feltételeket ajánlunk, mint a portugálok meg a spanyolok, és jobb árukat is. A mi kalmáraink...

Elhallgatott, mert odakint éles hangok csattantak fel. Hiromacu és az örök fele tüstént az ajtónál termett, másik fele szorosabb gyűrűt vont az emelvény köré. A belső ajtót őrző samurájok is készenlétbe álltak.

Toranaga nem mozdult. Mondott valamit Alvito atyának.

– Gyere idebb, Blackthorne kapitány, gyere el az ajtótól – szólt rá gondosan leplezett feszültséggel a hangjában a jezsuita. – Ha félted az életed, ne tégy hirtelen mozdulatot és ne is mondj semmit. – A pap lassan a bal oldali belső ajtóhoz ment, és a közelében telepedett le.

Blackthorne ügyetlenül meghajolt Toranaga felé, aki rá sem nézett, majd a paphoz óvakodott. Tudta, hogy a kihallgatás az ő szempontjából egyelőre teljes kudarccal járt. – Mi folyik itt? – suttogta, miközben leült.

A közelben álló örök fenyegetően megmoccantak, s a pap gyorsan

mondott nekik valamit, hogy megnyugtassa őket. – Ha még egyszer megszólalsz, búcsút vehetsz az életedtől – mondta Blackthorne-nak, s közben arra gondolt: minél előbb, annál jobb. Kiszámított lassúsággal kendőt húzott elő a ruhaujjából és megtörölgette izzadt kezét. Minden jellemzilárdságára és képzettségére szüksége volt, hogy megőrizze egykedvű higgadtságát ennek az eretneknek a kihallgatása közben, ami még szörnyűbbnek bizonyult, mint ahogy a vizitátor atya megjósolta.

„Neked is jelen kell lenned?” – kérdezte a vizitátor atya tegnap este.

„Toranaga külön megkért rá.”

„Szerintem nagyon veszélyes ez rád és mindnyájunkra nézve. Talán betegnek kellene tettetned magad. Ha ugyanis ott leszel, le kell fordítanod, amit a kalóz mond – márpedig Sebastio atya leveléből az derül ki, hogy ez az ember maga az ördög, olyan ravasz, akár egy zsidó.”

„Eminenciád engedelmével, jobb, ha jelen leszek, így legalább közömbösíthetem Blackthorne tekervényesebb hazugságait.”

„Miért jött egyáltalán ide? Most, amikor minden olyan kitűnően alakul megint? Tényleg lehetnek más hajók is a Csendes-óceánon? Elképzelhető volna, hogy flottát indítottak Spanyol Manila ellen? Nem mintha érdekelne annak az átkozott városnak és az egész Fülöp-szigeteki spanyol gyarmatnak a sorsa, de hogy ellenséges flotta jelenjék meg a Csendes-óceánon! Ez borzalmas következményekkel járhat ránk nézve Ázsiában. Ha sikerül Toranaga vagy Isido vagy bármelyik befolyásos daimjó bizalmába férköznie... nos, ez roppant kellemetlen lenne számunkra.”

„Blackthorne jelenléte tény. Szerencsére olyan helyzetben vagyunk, hogy elbánhatunk vele.”

„Isten a tanúm, már-már azt hiszem, hogy a spanyolok – vagy talán még inkább tévelygő lakájaik, a ferencesek és a Benedekrendiek – küldték ide rosszindulatukban, hogy a lábunk alatt legyen.”

„Ez sincs kizárva, eminenciás uram. Azok a szerzetek semmitől sem riadnak vissza, hogy tönkretegyenek bennünket. Merő féltékenységből, mivel mi sikert értünk el ott, ahol ők kudarcot vallottak. Az Úr azonban jobb belátásra fogja bírni őket! Véleményem szerint ez az angol lehetetlenné teszi magát, mielőtt még árthatna nekünk. A titkos naplói egyértelműen bizonyítják, hogy

micsoda. Kalóz, kalózok vezére!”

„Olvasd fel őket Toranagának, Martin. Azokat a részeket, ahol a védtelen települések kifosztását írja le Afrikától Chiléig, a zsákmány- és halottlistákat.”

„Azt hiszem, várunk kell ezzel, eminenciás uram. A titkos naplót bárkikor beterjeszthetjük bizonyítékként. Hátha nélkülük is tönkreteszi magát.”

Alvito atya most újra megtörölgette a kezét. Magán érezte Blackthorne tekintetét. Isten legyen neked irgalmas, gondolta. Amit ma Toranagának mondtál, az után egy lyukas garast nem adnék az életedért, és persze a lelked üdvösségéért sem. Keresztre feszítenek a titkos naplók nélkül is. Küldjük talán vissza Sebastio atyához, hogy visszaadhassa őket Murának? Mit csinálna Toranaga, ha ezek az iratok sosem kerülnének elő? Nem, ez túlságosan veszélyes lehetne Mura számára.

Félrecsúszott a bejárati ajtó.

– Isido úr óhajt látni, nagyuram – jelentette Naga. – Itt... itt áll a folyosón és látni kíván. Azonnal, azt mondja.

– Mindenki térjen vissza a helyére – szólt rá Toranaga az embereire. Tüstént engedelmeskedtek. De az összes szamuráj az ajtó felé fordulva ült le, élükön Hiromacuval, s kardjukat meglazították a hüvelyben. – Naga-szan, mondd meg Isido úrnak, hogy mindig szívesen látom. Kérd meg, hogy kerüljön beljebb.

Magas férfi lépett a szobába. Tíz szürke ruhás szamuráj követte, de intésére keresztbe vetett lábbal leültek az ajtónál.

Toranaga precíz ünnepélyességgel meghajolt, s a férfi ugyanilyen szertartásosan viszonzta az üdvözlést.

Alvito atya áldotta a szerencséjét, hogy jelen lehet. A két rivális vezér közti elkerülhetetlen összecsapás nemsokára az egész birodalom s benne az anyaszentegyház jövőjét is meghatározza, ezért mérhetetlenül fontos minden kis információtöredék, ami segítségére lehet a jezsuitáknak, hogy eldöntsék, melyik oldalra álljanak. Isido Zen-buddhista és megátalkodottan keresztényellenes, Toranaga is Zen-buddhista, de ő nyíltan szimpatizál a keresztényekkel. Ennek ellenére a legtöbb keresztény daimjó Isidót támogatja, mert – jogosan, vélte Alvito atya – félnek Toranaga felülkerekedésétől. A keresztény daimjóknak az a véleménye, ha

Toranaga megszünteti Isido befolyását a Régenstanácsban, minden hatalmat magának fog kisajátítani. Ha pedig hatalomra jut, valószínűleg felújítja a taikó kiutasítási rendeletét, és eltapossa az egy igaz hitet. Ha azonban Toranaga elbukik, a taikó gyenge utódja öröklí a hatalmat, s az anyaszentegyház kedvező sorsa biztosítva lesz.

De a keresztény daimjók szövetsége éppúgy nem bizonyult szilárdnak, mint a többié, s a két rivális vezér közti hatalmi egyensúly folyton változott, senki sem tudhatta biztosan, mikor melyik az erősebb. Még ő, Alvito atya, a legjobban tájékozott európai sem tudta volna megjósolni, melyik oldalra állnak a végső összecsapásban a keresztény daimjók s melyiké lesz a végső diadal.

Látta, hogy Toranaga úr lemegy az emelvényről emberei védőgyűrűjében.

– Üdvözöllek, Isido úr. Kérlek, ülj oda. – Az emelvény egyetlen párnájára mutatott. – Szeretném, ha kényelemben ereznéd magad.

– Köszönöm, de inkább nem, Toranaga úr.

Isido Kazunari sovány volt, barna képű és igen kemény külsejű – egy évvel számlált kevesebbet Toranagánál. Ószaka várkastélyában és körülötte nyolcezer szamuráj leste parancsait, mert ő volt a helyőrség parancsnoka – s így az Örökös testőrparancsnoka is –, azonkívül a Nyugati Hadak főparancsnoka, Korea meghódítója, a Régenstanács tagja s az elhunyt taikó összes hadainak főszemlése, ami törvény szerint a birodalom összes daimjójának összes hadait jelentette.

– Nem, köszönöm – ismételte meg. – Zavarna, ha én kényelmesen ülnék, te pedig nem. Egy nap majd elfoglalom a párnádat, de ma nem.

Haragos morgás futott át a Barnákon e burkolt fenyegetés hallatára, Toranaga azonban nyájasan válaszolt: – A legjobbkor jöttél. Épp most fejeztem be ennek a barbárnak a kihallgatását. Cukku-szan, kérlek, mondd meg neki, hogy álljon fel.

A pap engedelmeskedett. Érezte, mint árad feléje Isidóból a rosszindulat. Isido nemcsak a keresztények ellensége volt, de gyűlölt mindent, ami európai, s teljes mértékben le akarta zárni előttük a birodalom határait.

Isido undorodva mérte végig Blackthorne-t. – Hallottam, hogy ronda, de nem is képzeltem, mennyire. A híresztelések szerint kalóz. Valóban az?

– Hogy kételkedhetsz ebben? Azonkívül megrögzött hazudozó.

– Akkor, mielőtt megfeszítitek, kérlek, bocsásd vagy fél napig rendelkezésemre. Az Örökös bizonyára szívesen látná előbb úgy, hogy a feje rajta van a nyakán. – Isido durván fölnevetett. – Vagy talán meg kellene tanítani táncolni, mint a medvéket, és körbehordani a birodalomban, nyakán egy táblával: „Íme, a Keleti Bohóc.”

Noha Blackthorne furcsamód valóban a keleti tengerekről érkezett – ellentétben a mindig dél felől jövő portugálokkal, akiket ezért is neveztek el Déli Barbároknak –, Isido egyértelműen arra célzott, hogy a keleti tartományokat birtokló Toranaga az igazi bohóc.

Toranaga úgy mosolyodott el, mint aki nem érti a kettős tréfát. – Humorod kifogyhatatlan, Isido úr – mondta. – De igazad van. A barbárt mielőbb ki kell végezni. Böbeszédű, arcátlan, nagyszájú, s habár valóban különlegesség a maga nemében, meglehetősen értéktelen, azonkívül modora sincs. Naga-szan, vitesd el néhány emberrel, és zárjátok a közönséges bűnözők közé. Cukku-szan, mondd meg neki, hogy kövesse őket.

– Főnavigátor, kövesd ezeket az embereket.

– Hová visznek?

Alvito atya habozott. Örült, hogy ő győzött, de ellenfele bátor volt, s maradt még némi remény, hogy a halhatatlan lelkét megmentse. – Fogságba.

– Mennyi időre?

– Nem tudom, fiam. Amíg Toranaga úr nem határoz felőled.

Tizenkettedik fejezet

Toranaga a távozó barbárt figyelve kiverte fejéből e számos meglepetéssel szolgáló kihallgatást, hogy az Isido személyében jelentkező problémára összpontosíthasson.

Úgy döntött, nem bocsátja el a papot, mert ezzel csak még jobban feldühítené Isidót, noha a pap további jelenléte veszélyes lehet. Minél kevesebbet tudnak ezek az idegenek, annál jobb. Minél

kevesebbet tud bárki is, annál jobb, gondolta. Érdekemben vagy ellenem fogja Cukku-szan befolyásolni a keresztény daimjokat? Egészen a mai napig megbíztam benne. De voltak mozzanatok a barbár kihallgatásában, amiket még mindig nem értek.

Isido tüntetően nem udvariaskodott tovább, hanem a lényegre tért. – Ismét meg kell kérdezniem, mi a válaszd a Régenstanácsnak?

– Én pedig megismétlem: mint a Régenstanács elnöke úgy vélem, semmiféle válaszra nincs szükség. Kötöttem néhány jelentéktelen családi kapcsolatot. Mire kellene válaszolnom?

– Fiadat, Naga-szant eljegyezted Maszamune úr lányával. Egyik leányunokádat hozzáadtad Zataki úr fiához és örököséhez. – Egy másik leányunokádat Kijama úr fiához. Mindeme házasságokat főurakkal vagy rokonokkal kötötted, tehát nem jelentéktelenek és teljességgel ellentmondanak urunk rendelkezésének.

– Néhai urunk, a taikó egy éve halott. Sajnos. Igen. Gyászolom sógorom halálát, szeretném, ha még mindig élne s irányítaná a birodalom sorsát. – Majd, mintegy megforgatva a kést egy régi sebben, hozzátette: – Ha sógorom élne, kétségkívül hozzájárulna ezekhez a kapcsolatokhoz. Rendelete csak az olyan házasságokat tiltja, amelyek az ő házának uralmát veszélyeztetik. Én nem veszélyeztetem az ő házát, sem unokaöcsémet, Jaemont, az örökösöt. Én beérem azzal, hogy ura vagyok a kvantói tartományoknak. Nem áhítozom újabb területekre. Békében élek szomszédaimmal, és azt szeretném, ha az ő békéje továbbra is fennmaradna. Buddha urunkra mondom, nem én leszek az, aki a békét megszegi.

Hatszáz éven át polgárháborúk dúlták az országot. Harmincöt esztendeje egy Goroda nevű jelentéktelen daimjó, nagyrészt Toranaga segítségével, elfoglalta Kjótót. A rákövetkező két évtizedben ez a harcos csodával határos módon fél Japánt meghódította, valóságos hegyet hordatott össze koponyákból és diktátornak nevezte ki magát – annyi hatalma még nem volt, hogy a sógun címet kérvényezhesse a császártól, noha a Fudzsimotók egyik oldalágáról származott. Azután, ennek tizenhat éve, Gorodát orvul meggyilkolta egyik tábornoka, s a hatalom legfőbb hűbéresére és legzseniálisabb hadvezérére, a parasztszármazású Nakamurára szállt.

Nakamura tábornok Toranaga, Isido és mások segítségével kurta négy esztendő alatt kiirtotta Goroda minden sarját, és leigázta egész Japánt – először fordult elő a történelemben, hogy az egész birodalmat egyetlen ember tartsa a markában. Diadalmasan vonult be Kjótóba, hogy földig hajoljon Go-Nidzso, a Menny Fia előtt. Mivel azonban paraszt volt, be kellett érnie a kisebb kvampaku – főtanácsadó – címmel, amit később fiára ruházott, s helyébe felvette a taikó méltóságát. Mindazáltal az összes daimjó meghajolt előtte, még Toranaga is. Hihetetlen módon tizenkét esztendőn át folyamatos béke uralkodott az országban. Azután, múlt évben, a taikó meghalt.

– Buddha urunkra mondom – ismételte Toranaga –, nem én leszek az, aki a békét megszegi.

– De háborúzni azért akarsz, ne?

– Bölcs ember felkészül a pártütésre. Minden tartományban akadnak gonosz lelkűek. Még a legelőkelőbbek között is. Mindketten tudjuk, hogy a pártütésnek, az árulásnak nincs határa az emberi szívben. – Toranaga kihúzta magát. – A taikó az egységet hagyta örökül, s most mégis széthúzás van a te Nyugatod és az én Keletem közt. Megosztott a Régenstanács is. A daimjók pártokba tömörülnek. A Tanács egy féregrágtá falun se tudna uralkodni, nemhogy az országon. Mielőbb elérí a taikó fia a nagykorúságot, annál jobb. Minél előbb új kvampakura lesz szükségünk.

– Vagy netán sógunra? – kérdezte kajánul Isido.

– Kvampaku, sógun, taikó, mindegy, a hatalom ugyanaz – felelte Toranaga. – Mit ér maga a cím? A hatalom a fontos, semmi más. Gorodából nem lehetett sógun. Nakamura is beérte a kvampakuval és később a taikóval. Uralkodott, és ez a lényeg. Mit számít, hogy a sógorom valaha paraszt volt? Mit számít, hogy az én családom ősi? Mit számít, hogy te alacsony sorból származol? Mégis tábornok vagy, hűbérúr, sőt, a Régenstanács tagja.

Nagyon is sokat számít, gondolta Isido. Te tudod a legjobban. Én is tudom. Minden daimjó tudja. A taikó is tudta. – Jaemon hétesztendő. Még hét év, és ő a kvampaku. Addig pedig...

– Nyolc, Isido tábornok, így szól a törvényünk. Unokaöcsém tizenöt éves korában válik felnőtté, akkor örökölhet. Addig mi öten, régensek uralkodunk a nevében. Ez néhai urunk akarata.

– Igen. De azt is elrendelte, hogy a régensek ne szedjenek túszoikat egymás ellen. Ocsiba úrnő, az Örökös anyja jelenleg túszejedói várakban, hogy garantálja itteni biztonságodat, és ez ellentétes a taikó akaratával. A többi régenssel együtt te is ünnepélyes esküt tettél, hogy betartod vele kötött szerződésünket. Önnön véreddel írtad alá a dokumentumot.

Toranaga ingerülten felsóhajtott. – Ocsiba úrnő egyetlen, várandós nővérét látogatta meg Jedóban. Nővére a fiam és örökösöm felesége. Fiam helye Jedóban van, amíg én itt tartózkodom. Mi sem természetesebb, mint hogy egy jó nővér ilyen alkalommal meglátogassa a nővérét. Illő tisztelettel bánunk vele. Lehet, hogy megszületik az első fiúunokám, ne?

– Az Örökös anyja a legfontosabb hölgy a birodalomban. Nem helyes, hogy... – Isido azt akarta mondani: „ellenségei keze közé”, de meggondolta magát – ...egy különös városba került ilyen hirtelen.

– Szünetet tartott, majd kurtán leszögezte: – A Tanács szeretné, ha még ma elrendelnéd hazaszállítását.

Toranaga kikerülte a csapdát. – Ismétlem, Ocsiba úrnő nem a túszoim, ezért nem is adhatok neki parancsokat.

– Akkor hadd fogalmazzak másképpen. A Tanács azt óhajtja, hogy tüstént jelenjék meg Ószakában.

– Ki óhajtja ezt?

– Én. Szugijama úr. Onosi és Kijama urak. Továbbá elhatároztuk, hogy mindaddig itt várunk Ószakában, míg vissza nem jön. Íme, az aláírások.

Toranaga dühöngött. Mindaddig sikerült úgy manipulálnia a Régenstanácsot, hogy a szavazatok kettő a háromhoz arányban megoszoljanak. Négy-egyre sohasem győzött Isido ellen, de Isido sem őellene. A négy-egy arány elszigeteltséget, katasztrófát jelent. Miért lett hűtlen hozzá Onosi? És Kijama? Ezek ketten esküdt ellenségei egymásnak, még azelőttől, hogy felvették a keresztséget. Mivel zsarolja őket Isido?

Isido tudta, hogy összezúzta ellenségét. De hátra volt még egy lépés, amivel győzelmét teljessé teheti. Ismertette a tervet, amelyben Onosival egyeztek meg. – Mi, régensek úgy döntöttünk, hogy egyszer s mindenkorra el kell bánni azokkal, akik bitorolni akarják uram hatalmát és meg akarják ölni az Örökösöt. Az árulókat

elítéljük. Mint közönséges bűnözőket hordjuk végig az utcán minden leszármazottjokkal együtt, és mint közönséges bűnözőket végezzük ki minden leszármazottjokkal együtt. Legyenek Fudzsimotók, Takasimák, közrendűek vagy előkelők – nem számít. Még az se, ha netán Minovarák!

A Toranaga-szamuraók dühödten felszisszentek, mert a féluralkodói családokat szinte szentségkáromlás volt ilyenformán emlegetni – aztán Uszagi, a fiatal samuráj, Hiromacu unokájának férje elvörösödve talpra ugrott. Hosszúkardját kirántva Isido felé vetette magát, a csupaszc pengé kétkezes ütésre emelkedett.

Isido felkészült a halálos csapásra, nem is próbálta védeni magát. Ez volt a terve, éppen reménykedett, s emberei már korábban megkapták az utasítást, hogy ne csináljanak semmit, amíg ő meg nem hal. Ha őt, Isidót, itt most levágja egy Toranaga-szamuraó, az egész ószakai helyőrség teljes joggal esik neki Toranagának és miszlikbe aprítja, tekintet nélkül a túszra. Toranaga fiai bosszúból természetesen megölik Ocsiba úrnőt, mire az életben maradó régensek összefogva megindulnak a Josi klán ellen, és az írmagját is kiirtják. Csakis ilyen módon lehet biztosítani az örökös utódlását, s ezzel ő, Isido teljesíti a taikó iránti kötelességét.

De a penge nem sújtott le. Uszagi az utolsó pillanatban észére tért, s remegve visszalökte hüvelyébe a kardot.

– Bocsáss meg, Toranaga úr – mondta alázatosan letérdelve. – Nem bírtam elviselni a szégyent... hogy... hogy ilyen... megaláztatás érjen téged. Engedélyedet kérem... bocsánatodért esedezem... és engedélyedet kérem, hogy azonnal szeppukut követhessek el, mert ezzel a szégyennel nem élhetek tovább.

Noha Toranaga egész idő alatt mozdulatlan maradt, el volt készülve rá, hogy felfogja a csapást, mint ahogy tudta, elkészült erre Hiromacu és a többi samuráj is, Isido tehát valószínűleg csupán megsérült volna. Azt is pontosan tudta, miért beszélt Isido ilyen felháborítóan és sértően. Kamatostul visszafizetek még ezért, Isido, fogadta meg magában.

A térdelő ifjú felé fordult. – Hogy merészeled feltételezni, hogy bármi, amit Isido úr mond, sértő lehet rám nézve! Isido úr sohasem követne el ekkora udvariatlanságot. Hogy merészelsz belehallgatózni olyan beszélgetésbe, amit nem a te fülednek szántak! Nem, nem

engedélyezem, hogy szeppukut kövess el. Az a becsület jutalma, te pedig akkor vesztetted el a becsületedet, amikor az önuralmadat. Még ma keresztre feszítettlek, mint közönséges bűnözőt. Kardjaidat összetörik, és az eta faluban ássák el. Fiadat is az eta faluban fogják elkaparni. Fejedet nyársra tűzik, hogy mindenki lássa és kinevesse, alája pedig ez lesz írva: „Ez az ember tévedésből született szamurájnak. Neve nincs többé!”

Uzagi óriási önuralommal erőt vett zihálásán, de az arcáról verejték csöpögött, a szégyen mardosta. Meghajolt Toranaga előtt, s nyugodt külsővel fogadta sorsát.

Hiromacu előrelépett, és kitepte a két kardot unokája férjének övéből.

– Toranaga úr – mondta –, ha megengeded, magam ellenőrzöm a parancs végrehajtását.

Toranaga biccentett.

Az ifjú utoljára hajolt meg s állt volna fel, de Hiromacu visszalökte. – Két lábán a szamuráj jár – vetette oda. – És a férfi. Te egyik sem vagy. Négykézláb fogsz a halálba mászni.

Uzagi némán engedelmeskedett.

A szobában pedig mindenkinek megmelegedett a szíve az ifjú megújult önfegyelmét és mérhetetlen bátorságát látva. Szamurájként fog újjászületni, gondolták elégedetten.

Tizenharmadik fejezet

Aznap éjjel Toranaga nem tudott aludni. Ritkán esett ez meg vele, rendszerint a legsúlyosabb problémát is másnapra halaszthatta, s biztos lehetett benne: ha megéri a másnapot, legjobb képességei szerint megfogja oldani. Régen rájött már, hogy a békés alvás a legtöbb rejtélyre választ ad, és ha nem, mit számít? Hiszen az élet csupán harmatcsepp egy harmatcseppben, nem igaz?

Ma éjjel azonban túlságosan sok zavaró kérdésen kellett töprengenie.

Mi a teendő Isidóval kapcsolatban?

Miért állt át Onosi az ellenséghez?

Hogyan bánjak el a Tanáccsal?

Megint okvetetlenkedtek a hátam mögött a keresztény papok?

Honnét várjam a következő orgyilkos merényletet?

Mit csináljak Jabuval?

Mihez kezdjek a barbárral?

Igazat mondott-e?

Különös, hogy éppen most jött és hogy épp a keleti tengerekről. Intő jel volna ez? A barbár karmája volna, hogy szikraként robbantsa fel ezt az egész löporos hordót?

A „karma” szó, amelyet a japán nyelv Indiából vett át, része a buddhista filozófiának; az egyén sorsát jelenti ebben az életben, azt a sorsot, amelyet változhatatlanul megszabtak egy előző életében elkövetett cselekedetei: a jó cselekedetek jobb pozícióhoz segítik a jelenlegi életszférában, a rosszak az ellentétébe. Hasonlóképp a jelenlegi életben elkövetett tettek szabják meg teljes mértékben a következő újjászületést. Az egyén mindaddig újjá- és újjászületik a könnyeknek e világában, míg végtelen sok életidőnyi tűrés, szenvedés és tanulás után tökéletessé nem válik, ekkor eljut a nirvánába, a tökéletes béke honába, és többé nem kell az újjászületést elszenvednie.

Különös, hogy Buddha vagy valami más isten, vagy épp a karma Jabu birtokára vetette az Andzsín-szant. Különös, hogy épp abban a faluban ért partot, ahová Murát, az izui kémhálózat titkos fejét telepítette oly sok évvel ezelőtt, a taikónak és Jabu ragyaverte apjának orra elé. Különös, hogy Cukku-szan éppen itt volt Ószakában – holott általában Nagaszakiban tartózkodik –, s így tolmácsolni tudott. Különös, hogy a keresztények főpapja is éppen itt van, akárcsak a portugálok vezérkapitánya. Különös, hogy Rodrigues, a navigátor is épp kéznél volt, hogy Hiromacut Andzsiróba vigye, s így sikerüljön még élve elfogni a barbárt és elkobozni a hajóágyúkat. Azután ott van Kaszigi Omi, annak az embernek a fia, aki tálcán nyújtja át nekem Jabu fejét, amint a kisujjamat begömbítem.

Milyen szép is az élet és milyen szomorú! Milyen tűnékeny: se múlt, se jövő, csak a határtalan most.

Toranaga felsóhajtott. Egy biztos: a barbár soha többé nem távozhat innen. Se élve, se halva. A birodalom része marad most már mindörökre.

Közeledő léptek alig hallható nesze ütötte meg a fülét. Kardja

készenlétben volt. Minden éjjel más szobában hált, más őrség vigyázott rá, s a jelszót is rendszertelenül cserélgette, mert az orgyilkosok mindig lesben álltak. A lépések a sodzsin túl megszűntek. Azután meghallotta Hiromacu hangját és a jelszó első részét: – Ha az igazság már világos, mi haszna a meditációnak?

– És ha az igazság rejtve? – felelte Toranaga.

– Akkor már világos – fejezte be helyesen Hiromacu. Az idézetet Szarahától, a régi tantrikus buddhista tanítótól kölcsönözték.

– Gyere be.

Toranaga csak akkor eresztette el kardját, amikor látta, hogy valóban a tanácsadója az. – Ül le.

– Hallottam, hogy nem alszol. Gondoltam, hátha szükséged van valamire.

– Nem, köszönöm. – Toranaga észrevette, hogy az öregember szeme körül még mélyebbek lettek a ráncok. – Örülök, hogy itt vagy, öreg barátom – mondta.

– Biztos, hogy nincs semmi baj?

– Persze hogy biztos.

– Akkor magadra hagylak. Bocsáss meg, hogy zavartalak, uram.

– Nem, nem, kérlek, gyere be. Örülök, hogy itt vagy. Ül le.

Az öregember merev háttal leült az ajtó mellé.

– Megkettőztem az őrséget.

– Jó.

Hiromacu hallgatott egy sort. Ami azt az örültet illeti, minden a parancsod szerint történt. Minden.

– Köszönöm.

– A felesége... amint az ítéletnek hírért vette, unokám engedélyt kért, hogy megölhesse magát, követve férjét és fiát a Nagy Űrbe. Nem adtam engedélyt, megparancsoltam neki, hogy várjon, míg te jóvá nem hagyod. – Hiromacunak a szíve vérzett. Milyen rettenetes az élet!

– Helyesen cselekedtél.

– Ünnepelesen kérlek, engedd meg, hogy véget vessek az életemnek. Az a fiú halálos veszélybe sodort téged, de az egész az én hibám. Fel kellett volna fedeznem benne a jellemgyengéséget. Hibát követtem el.

– Az engedélyt nem adom meg.

- Kérlek. Ünnepeélyesen kérlek.
- Nem. Élve van rád szükségem.
- Engedelmeskedem. De kérlek, fogadd el bocsánatkérésemet.
- Elfogadom.

Kis idő múlva Toranaga így szólt: – No és a barbár?

– Bonyolult ügy, nagyuram. Először: ha nem a barbárt vártad volna ma, akkor hajnalban solymászni indulsz, s Isido nem kever bele ebbe a felháborító találkozásba. Most már nincs más hátra, háborút kell indítanod ellene... ha ugyan élve kijutsz ebből a várból és idejében Jedóba érsz.

– Másodszor?

– Másodszor, harmadszor és száznegyvenharmadszor? Te sokkal okosabb vagy nálam, Toranaga úr, de annyit még én is fölfogtam, hogy nem minden igaz abból, amit a Déli Barbárok velünk elhitettek.

– Hiromacu örült, hogy beszélgethet. Ez is enyhített a fájdalmán. – De ha két keresztény vallás van, amelyek gyűlölik egymást, ha a portugálok csupán részei egy nagyobb spanyol birodalomnak, és ha ennek az új barbárnak az országa – akárhogy is hívják – hadat visel mindenik ellen és le is győzi őket, és a legnagyobb „ha”: ha igazat mond, s ha a pap pontosan azt fordította, amit mondott... Nos, te bizonyára össze tudod rakni ezt a sok „ha”t, ki tudod hüvelyezni az értelmét, és fel is tudod használni. Én, sajnos, nem. Én csak azt tudom, amit Andzsiróban láttam meg a hajón. Ennek az Andzsinszannak igen kemény feje van – a teste talán gyöngye, de ezt a hosszú útnak köszönheti –, s a tengeren ő az úr. Semmit sem értek az egészből. Hogyan lehet, hogy egy ilyen férfi szótlánul tűri, ha lehugyozzák a hátát? Miért mentette meg Jabu életét mindazok után, amiket vele tett, meg ellenségének, a portugál Rodrigunak az életét? Úgy zúg a fejem ettől a sok kérdéstől, mintha teleszívtam volna magam szakéval. – Hiromacu elhallgatott. Fáradt volt. – De a véleményem az, hogy szárazföldön kell tartanunk, meg a többit is, ha jönnek még utána, és mielőbb meg kell ölni őket.

– És mi legyen Jabuval?

– Parancsold meg neki, hogy még ma éjjel kövessen el szeppukut.

– Miért?

– Mert modortalan. Megmondta előre, mit fog csinálni, amikor megérkezem Andzsiróba. El akarta lopni, ami téged illet. És hazudik

is. Ne fogadd holnap, ahogy megbeszéltétek. Ha akarod, tüstént megviszem neki parancsodat. Előbb-utóbb úgyis meg kell ölnöd. Jobb lenne most, hogy hozzáférhető, hogy nincsenek körülötte a csatlósai. Javaslom, ne késlekedj.

Halkan kopogtak a belső ajtón. – Tora-csan?

Toranaga elmosolyodott, mint mindig, ha ezt az oly ismerős hangot s ezt a becéző formulát hallotta. – Igen, Kiri-szan?

– Vettem a bátorságot, uram, hogy csat hozzak neked és vendégednek. Bemenetek?

– Igen.

Mindkét férfi viszonzta az asszony meghajlását. Kiri becsukta az ajtót, és a tea kitöltésével kezdett foglalatoskodni. Ezt az ötvenhárom éves, kövér teremést, Toranaga udvarhölgyeinek fejét Kiricubo-nó-Tosikónak, becenevén Kirinek hívták; ő volt a legidősebb nő Toranaga udvartartásában. Haja szürkült, dereka megvastagodott, de az arcán örökké valami boldog kifejezés ült. – Nem volna szabad ilyen későn ébren lenned, nem bizony, Tora-csan! Mindjárt hajnalodik, s akkor, gondolom, kivágtatsz a dombok közé a sólymaiddal, ne? Alvásra pedig szükség van!

– Bizony, Kiri-csan! – Toranaga kedveskedve megveregette az asszony hatalmas fenekét.

– Nagyon kérlek, ne Kiri-csanozz engem! – nevette el magát Kiri. – Öregasszony vagyok, több tiszteletet kívánok. Többi hölgyed okoz nekem elég sok fejfájást úgyis. Kiricubo-nó-Tosiko, ha kérhetném, Josi Toranaga-nó-Csikitada uram!

– Na tessék. Látod ezt, Hiromacu? Húsz esztendő után is diktálni akar nekem.

– Bocsánatot kérek, de több mint harminc esztendő után, Tora-szama – javította ki büszkén az asszony. – És akkor is csak annyira lehetett neked diktálni, mint ma!

Toranaga ifjúkorában maga is túszt volt, méghozzá a zsarnoki Ikava Tadazakinál, Szuruga és Tótómi uránál, a mostani Ikava Dzsikkju apjánál, Jabu ellenségénél. Az a szamuráj, aki Toranaga magaviseletéért felelt, épp akkoriban vette magához második feleségnek Kiricubót, aki akkor tizenhét éves volt. A szamuráj és Kiri tisztességesen bánt Toranagával, bölcs tanácsokkal látták el, azután, amikor Toranaga fellázadt Tadazaki ellen, és csatlakozott

Gorodához, követték őt számos más harcossal együtt, s bátran harcoltak az oldalán. Később, a fővárosért vívott küzdelemben Kiri férje elesett. Toranaga megkérte Kirit, legyen az egyik ágyasa, s az asszony boldogan beleegyezett. Akkoriban még nem volt kövér. De már akkor is bölcs volt, már akkor is éltek benne az oltalmazó ösztönök. Kiri tizenkilenc éves volt, Toranaga huszonnégy – és Kiri azóta is a háztartás középpontja. Ravasz és rátermett. Minden zökkenőtől mentesen irányítja ura háza népét.

Már amennyire egy olyan háznépet lehet, ahol asszonyok is vannak, tette hozzá gondolatban Toranaga.

– Egyre kövérebb leszel – mondta, noha ezt egyáltalán nem bánta.

– De Toranaga úr! Toda úr előtt ilyet mondani! Borzasztóan sajnálom, de kénytelen leszek széppukut elkövetni – vagy legalábbis leborotválni a hajam és kolostorba vonulni! És én még azt hittem, fiatal vagyok és karcsú! – Kitört belőle a nevetés. – Tudom, hogy nagy a fenekem, de mit csináljak? Szeretek enni, és ez Buddha problémája meg a karmámé, ne?- Átnyújtotta nekik a csat. – Tessék. Én már megyek is. Beküldjem Szazuko úrnőt?

– Ne, mindenre gondoló Kiri-szanom, ne, köszönöm. Beszélgetünk még egy kicsit, aztán alszom inkább.

– Jó éjszakát, Tora-szama. Édes álmatlanságot. – Meghajolt feléje, majd Hiromacu felé, és eltűnt. Elismerően szürcsölgették a teájukat.

– Sajnálom, hogy nem született fiunk, nekem meg Kiri-szannak – mondta Toranaga. – Egyszer megfogant, de elvetélt. A nagakudei csata idején volt.

– Á, akkor.

– Igen.

Gorodát, a diktátort nem sokkal azelőtt gyilkolták meg, és Nakamura tábornok – a jövődő taikó – azon volt, hogy minden hatalmat megkaparintson. Toranaga akkor Goroda egyik fiát, a jogos utódot támogatta. Nakamura megütközött vele egy Nagakude nevű kis falunál, de seregét megtépázták és szerteszórták. Vereséget szenvedett. Toranaga ezután ügyesen visszavonult, mert most már egy új hadsereg üldözte, amelyet Nakamura nevében Hiromacu vezetett. Kikerülte a csapdát, s hazamenekült a tartományába úgy, hogy serege egészben maradt, új csatára készen. Ötvenezet ember veszett ott Nagakudénál, de ebből igen kevés volt Toranagáé. A

jövendő taikó bölcsen abbahagyta a háborút, holott végül biztosan ő győzött volna. A nagakudei csata volt az egyetlen, amelyet a taikó elvesztett, és Toranaga az egyetlen hadvezér, aki megverte.

– Örülök, hogy akkor nem ütköztünk meg, uram – mondta Hiromacu.

– Igen.

– Te győztél volna.

– Nem. A taikó volt a legnagyobb hadvezér és a legbölcsebb, legokosabb ember a világon.

Hiromacu elmosolyodott. – Igen. Rajtad kívül.

– Nem. Tévedsz. Ezért is lettem a hűbérese.

– Sajnálom, hogy meghalt.

– Igen.

– És Goroda... micsoda ember volt az is, ne? Ennyi derék ember, és mind halott. – Hiromacu szórakozottan csavargatta övében a kopott kardhüvelyt. – Meg kell indulnod Isido ellen. Akkor minden daimjó kénytelen lesz egyszer s mindenkorra elkötelezni magát. A háborút előbb vagy utóbb megnyerjük. Szétkergeted a Tanácsot, és te leszel a sógun.

– Nem vágyom erre a tisztességre – csattant fel Toranaga. – Hányszor mondjam még?

– Bocsáss meg, uram. Tudom. De úgy érzem, Japánnak ez lenne a legjobb.

– Ez árulás.

– Ki ellen, uram? A taikó ellen? Ő halott. A végakarata ellen? Az csak egy darab papír. A gyermek Jaemon ellen? Jaemon egy paraszt fia, egy olyan paraszté, aki zsarnoki módon magához ragadta annak a hadvezérnek a hatalmát és örökségét, akinek az utódait ő maga irtotta ki. Mi Goroda szövetségesei voltunk, utána meg a taikó hűbéresei. Ez igaz. De most már mind a ketten halottak.

– Akkor is ezt tanácsolnád, ha régens volnál?

– Nem, de nem vagyok régens, hála Buddhának. Csak a te hűbéresem vagyok. Egy esztendeje, hogy az oldaladra álltam. Méghozzá szabad akaratomból.

– Miért? – Toranaga még sohasem tette föl ezt a kérdést.

– Mert férfi vagy a talpadon, mert Minovara vagy és mert bölcsen fogsz cselekedni. Amit Isidónak mondtál, igaz: a japán népen nem uralkodhat holmi bizottság. Nekünk vezetőre van szükségünk. Ki

mást választottam volna az öt régens közül? Onosi urat? Bölcs ember és jó hadvezér. De keresztény és nyomorék, a húsa úgy rothad a leprától, hogy ötven lépésre bűzlik. Szugijama urat? Ő a leggazdagabb daimjó az egész országban. Családja éppoly ősi, mint a tiéd, de ugyanakkor gyáva köpönyegforgató, ismerjük ezer esztendeje. Kijama urat? Bölcs, bátor, nagy hadvezér, régi bajtárs. De ő is keresztény, és van nekünk elég istenünk ezen az Istenek Földjén, hogysen elbizakodottságunkban mindössze egyet imádunk. Isidót? Azóta undorodom attól az álnok, mocskos parasztivadéktól, amióta ismerem, és csakis azért nem öltem meg, mert a taikó tányérnyaló kutyája volt. – Szijas arca mosolyra húzódott. – Mint látod, Josi Toranaga-nó-Minovara, nem hagytaál nekem más választást.

– És ha a tanácsod ellenére cselekszem? Ha kijátszom a régenseket, akár még Isidót is, és Jaemont ültetem be a hatalomba?

– Mindenképpen bölcsen fogsz cselekedni, uram. De az összes régens halva szeretne téged látni. Ez az igazság. Azonnali háborút javaslok. Azonnalit. Mielőtt még elszigetelnek. Vagy meggyilkoltatnak.

Toranaga az ellenségeire gondolt. Sokan vannak és nagy hatalom van a kezükben.

Három hétbe telne, hogy Jedóba érjen a Tókaidón, a Nagy Tengerparti Úton. Hajóval menni veszélyesebb lenne, talán több időbe is kerülne, kivéve, ha gályára száll, amely szél és ár ellen egyaránt haladhat.

Toranaga újra átgondolta a tervet, amely mellett már döntött. Nem talált benne hibát.

– Tegnap titkon hírért vettem, hogy Isido anyja meglátogatja unokáját Nagojában – mondta, és Hiromacu azonnal hegyezni kezdte a fülét. Nagoja, ez az óriási városállam, még nem kötelezte el magát egyik oldalon sem. – Az apát „meghívhatná” a hölgyet, hogy látogasson el a Dzsódzsi-templomba. Megszemlélni a cseresznyevirágokat.

– Máris – felelte Hiromacu. – Postagalamb útján rendelkezem.

A Dzsódzsi-templom három dologról volt híres: cseresznyefasoráról, Zen-buddhista szerzetesei harciasságáról s Toranagához való nyílt és feltétlen hűségéről – évekkel ezelőtt ő építette ugyanis a templomot, s ő pénzelte azóta is a fenntartását. – A virágok ugyan

már nem a legfrissebbek, de a hölgy holnap ott lesz. Azt se kétlem, hogy a tiszteletre méltó asszonyság maradni akar majd pár napot. Olyan pihentető arrafelé a levegő. Unokája nyilván elkíséri, ne?

– Nem... egyedül menjen. Különben még átlátnának az apát „meghívásán”. Azután: küldess rejtjeles üzenetet fiamnak. Szudarának: „Indulok Ószakából, amint a Tanács befejezi ülését – négy nap múlva”. Futárral küldd, és holnap erősítsd meg postagalamb útján.

Hiromacu szemlátomást elégedetlenkedett. – Felrendelhetek tehát tízezer embert azonnal? Ide Ószakába?

– Nem. Elég lesz, amennyi itt van. Köszönöm, öreg barátom, és most aludni fogok.

Hiromacu felállt, megropogtatta a vállát. – Engedélyt adhatok unokámnak, Fudzsikónak, hogy megölje magát?

– Nem.

– De Fudzsiko szamuráj, uram, és jól tudod, hogyan éreznek az anyák gyermekeik iránt. Ez volt az elsőszülöttje.

– Fudzsikónak még sok gyereke lehet. Hány éves? Tizennyolc? Alig tizenkilenc? Keresek majd neki új férjet.

Hiromacu a fejét rázta. – Nem akar az új férjet. Ismerem jól. A legbelsőbb kívánsága, hogy végezessen magával. Kérlek.

– Mondd meg unokádnak, hogy a fölösleges halált nem helyeslem. Nem adok engedélyt.

Végre Hiromacu meghajolt és távozni készült.

– Meddig marad meg a barbár abban a börtönben? – kérdezte Toranaga.

Hiromacu nem fordult vissza. – Attól függ, milyen jó verekedő.

– Köszönöm. Jó éjt, Hiromacu. – Meggyőződve róla, hogy most már egyedül van, halkán így szólt: – Kiri-szan?

A belső ajtó kinyílt, az asszony bejött és letérdelt.

– Tüstént üzenj Szudarának: „Minden rendben.” Versenygalambokkal küldd. Hármat eressz útnak hajnalban, hármat délben.

– Igen, uram. – Az asszony távozott.

Legalább egy keresztüljut, gondolta Toranaga. Négy biztosan áldozatul esik a nyilaknak, kémeknek, héjáknak. De hacsak Isido meg nem fejtette a rejtjelrendszerünket, az üzenet úgysem mond

neki semmit.

Ezt a rejtjelrendszert csupán négyen ismerték: legidősebb fia, Noboru, második fia s egyben utóda, Szudara, Kiri és ő. Az üzenet valójában a következőt jelentette: „Minden egyéb üzenet érvénytelen. Életbe léptetni az ötös tervet.” Az ötös tervben foglalt parancs kimondta, hogy a Josi klán minden vezetőjét legmegbízhatóbb tanácsadóikkal együtt azonnal a fővárosba, Jedóba kell hívni, és háborús mozgósítást kell elrendelni. A háború megindításának rejtjelszavai: „Bíbor Ég.” Ha őt meggyilkolják vagy foglyul ejtik, a Bíbor Ég automatikusan életbe lép és megindul a háború: Szudara minden katonájukkal azonnal fanatikus támadást intéz Kjóto ellen, hogy markába kaparintsa a várost és a bábcsászárt. Ezzel összhangban titkon előre megtervezett felkelések robbannak ki ötven tartományban, amelyeket már rég előkészítettek egy ilyen eshetőségre. Minden célpontot, átjárókat, hidakat, városokat, várakat rég kijelöltek. Volt elég fegyvere és elszánt embere, hogy mindezt megvalósíthassák.

Jó terv, gondolta Toranaga. Csak éppen kudarcot vall, ha nem én irányítom. Szudara nem tudja keresztülvinni. Nem mintha nem volna elég bátorsága vagy esze, nem mintha áruló volna. Egyszerűen csak nincs még elegendő tudása és tapasztalata, nem tudná maga mellé állítani a még habozó daimjókat. És Ószaka várkastélya meg Jaemon, az örökös sérthetetlenül állnának az útjában, magukba gyűjtve és jelképezve mindazt az ellenségességet és féltékenységet, amit ötvenkét esztendő háborúi során kihívnom sikerült.

Toranaga háborúi hatéves korában kezdődtek, amikor túszul vitték az ellenség táborába, aztán kiváltották, más ellenségei újra elfogták, megint zálogba adták, s csak tizenkét évesen váltották ki. Tizenkét évesen vezette első őrjáratát, akkor nyerte meg első csatáját.

Mennyi csata. Egyet sem veszített el. És mennyi ellenség. S most mind összegyűlik.

Szudara kudarcot fog vallani. Te vagy az egyetlen, aki a Bíbor Éggel győzni tudnál, talán. A taikó képes volna rá, ez nem is kérdés. De legjobb lenne, ha nem kellene elrendelni a Bíbor Eget.

Blackthorne számára a hajnal maga volt a pokol. Élethalálharcát vívta egy másik rabbal. Egy csésze híg zabkása volt a tét. Mindkét férfi meztelen volt. Amikor egy rabot belöktek ebbe az óriási, egyszintes fa cellablokkba, a ruháját letépték. Felöltözött ember több helyet foglal el, és fegyvert is rejtegethet a ruhája alatt.

A homályos, fojtó levegőjű terem ötven lépés hosszú és tíz lépés széles volt, telezsúfolva meztelen, izzadó japánokkal. A fal meg az alacsony mennyezet deszkái és gerendái közt alig szűrődött be valami fény.

Blackthorne kiegyenesedni sem igen tudott. Bőre felhólyagzott, összevissza karistolódott a férfi törött körmei alatt, s a fa felhorzsolta, amint nekivetette a hátát. Végül teljes erővel belefejejt ellensége arcába, torokon ragadta, és addig verte a fejét a gerendába, míg el nem vesztette eszméletét. Akkor félrelökte, átgázolt az izzadó embertömegen, vissza a sarokban kivívott helyére, és várta a következő támadást.

Az örök a hajnal első fényénél kezdték beadogatni a szűk résen a csészényi híg zabkásákat meg a vizet. Azóta nem kapott ennivalót, hogy előző nap alkonyatkor bezárták. A rabok szokatlan nyugalommal sorakoztak fel a reggeliosztáshoz. Fegyelem nélkül semmit sem kaptak volna. Egyszer csak egy orangutánképű, borotvátalan, mocskos, tetves hajú férfi a veséjére vágott, félrelökte, és elvette az adagját. A többiek némán várták a fejleményeket. Blackthorne azonban túl sok matrózverekedésben vett már részt ahhoz, hogy egyetlen aljas ütéssel elintézzék. Tehetetlenséget színlelt, majd vadul belerúgott a férfiba, és kezdetét vette a harc. A sarokban ziháló Blackthorne most elképedve nézte, amint valaki feléje nyújtja az elvesztettnek hitt kását és vizet. Elvette és megköszönte.

A sarokban volt a legjobb hely. A termet hosszában a földpadlón lefektetett gerenda választotta ketté. Mindkét felén három sor rab ült, kettő egymással szemben, háttal a falnak, illetve a gerendának, a harmadik köztük. A középső sorba kerültek a gyengék és a betegek. Ha a szélső sorokban ülő erősebb férfiak ki akarták nyújtani a lábukat, egyszerűen áttolták a középsőben kucorgókon.

Blackthorne két püffedt, légyköpte hullát látott az egyik középső sorban, de a körülöttük haldokló gyenge, beteg emberek ügyet se

vetettek rájuk.

Nem látott messzire az egyre jobban felforrósodó helyiségben. A nap szinte meggyújtotta a fát a fejük felett. Küblik voltak ugyan, de az irtózatos, orrfacsaró bűzt mégis alig lehetett elviselni: a betegek többnyire maguk alá rondítottak.

Az örök időről időre kinyitották a vasajtót, és elkiáltottak egy-két nevet. A kiszemeltek meghajoltak sorstársaik felé és elmentek, de hamarosan másokat hoztak helyettük, úgyhogy üres hely nem maradt. A rabok a jelek szerint beletörődtek végzetükbe, és amennyire tudtak, igyekeztek békében meglenni közvetlen szomszédaikkal.

Egy férfi a fal mellett öklendezni kezdett. Azonnal átlökték a középső sorba, ott összeroskadt s fuldoklott a rajta nyüzsgő láberdő alatt.

Blackthorne-nak be kellett hunynia a szemét, hogy a rátörő pánikot valahogy legyűrje. Rohadt Toranaga! Csak egyszer kapjalak a kezem közé, hogy belökhesselek ide!

Rohadt örök! Tegnap este, amikor ráparancsoltak, hogy vetközzék le, elkeseredetten viaskodott velük, holott tudta, hogy vesztett, egyszerűen csak nem volt hajlandó passzívan adni meg magát. Aztán betuszkolták az ajtón.

Négy ilyen cellablokk volt a város szélén, ezen a magas falakkal körülvett, kikövezett térségen. A falakon kívül kötéllel kerítettek el egy döngölt részt a folyóparton. Öt kereszt volt felállítva rá. Négy meztelen férfi és egy nő lógott rajtuk, s amint a szamurájok arra vezették, Blackthorne látta, hogy a hóhérok hosszú lándzsájukat hol itt, hol ott döfik bele az áldozatok mellkasába, a tömeg éljenzései közepette. Azután az öt halottat levágták, felkötözték öt másikat, az öt kísérő szamurájok pedig előreléptek, és nevetve felaprították a hullákat hosszú kardjukkal.

Mocskos, bűzös csatornapatkányok!

A férfi, akit Blackthorne legyőzött, észrevétlenül magához tért. A középső sorban hevert. Arca egyik felét alvadt vér borította, orra belapult. Mint a villám, vetette magát Blackthorne-ra, rá sehederítve az útjában levőkre.

Blackthorne az utolsó pillanatban észlelte a mozdulatot, gyorsan kivédte a támadást, és leütötte a férfit, aki összecsuklott. Azok a rabok, akikre ráesett, dühösen összeszidták, aztán az egyik, egy

tagbaszakadt, buldogtestű férfi tenyere élével keményen a nyakszirtjére vágott. Száraz reccsenés, a támadó feje lenyaklott.

A buldogtestű megemelte a félig leborotvált fejet a ritkuló, tetves varkocsnál fogva, majd elengedte. Blackthorne-ra nézett, torokhangon mondott valamit, fogatlan szájával elmosolyodott, és megrántotta a vállát.

– Köszönöm – mondta Blackthorne levegő után kapkodva, és hálát adott, hogy támadója nem volt járatos a Murától már egy ízben látott fegyvertelen harcmódban. – Én név Andzsín-szan – mondta magára bökve. – Hát a tiéd?

– Aa, szo deszu! Andzsín-szan! – A buldogtestű magára bökött, és beszívta a levegőt. – Minikui.

– Minikui-szan?

– Hai – felelte a férfi, és csak úgy dőltek belőle a japán szavak.

Blackthorne fáradtan megvonta a vállát. – Vakarimaszen. Nem értem.

– Aa, szo deszu! – A buldogtestű és a körülötte ülők rövid karattyolásba fogtak, majd a férfi vállat vont, Blackthorne is vállat vont, felemelték a halottat és odatették a többi mellé. Visszamentek a sarokba, ahol senki sem merte elfoglalni a helyüket.

A legtöbb rab aludt vagy legalábbis hánykolódott.

Blackthorne mocskosnak érezte magát és nyomorultul, mintha a halál settenkedne körülötte. Nyugalom, gondolta, hosszú még az út a halálodig... De ebben a pokoli lyukban nem élek sokáig! Túl sok itt az ember. Úristen, eresszetek ki! Miért úszik körülöttem a cella, és Rodrigues lebeg amott föl a mélyből, szeme helyén tüzes fogókkal? Nem kapok levegőt, nem kapok levegőt! Ki kell innen szabadulnom, kérlek, ne tegyetek több fát a tűzre, hát te, Croocq, hogy kerülsz ide, azt hittem, elengedtek. Azt hittem, ott vagy abban a faluban, de hisz mindnyájan itt vagyunk a faluban, hogy kerülök én ide... milyen hűvös van, és ott az a lány is, az a szép lány, aki a kikötő felé lakik, de miért vonszolják le a tengerpartra ezek a meztelen szamurájok és miért nézi nevetve Omi? Miért vonszolják a homokban, csupa vér a homok, mindenki meztelen, én is, boszorkányok, falusiak, gyerekek, és ott az üst, benne vagyunk az üstben, ne, ne, ne tegyetek rá több fát, megfúlok ebben a nyúlós mocsokban Úristen Úristen Úristen meghalok meghalok meghalok... In nomine Patris et Filii et Spiritus

Sancti. Ez az utolsó kenet, katolikus vagy, mindenki katolikus, megégetnek vagy megfúlsz a húgyban, elemészt a tűz a tűz a tűz... Felriadt a lidérces álomból, és fülét szinte megrepesztették az utolsó kenet véglegességének békés, földrengető hangjai. Egy pillanatig azt se tudta, alszik-e még vagy ébren van, mert hitetlenkedő fülével újra hallotta a latin nyelvű áldást, hitetlenkedő szemével látta a ráncos vén madárijesztő európai, amint tőle tizenöt lépésnyire lehajol valakihez a középső sorban. A fogatlan vénembernek hosszú, mocskos haja, csomós szakálla volt, töredezett körmei, testét bűzös, áttetszővé kopott csuha rejtette úgy-ahogy. Felemelte keselyűkaromhoz hasonlatos kezét s benne egy fakeresztet. Egy kósza napsugár véletlenül éppen rátűzött. Lezárta a halott szemét, imát motyogott fölötte, és felnézett. Észrevette a rámeredő Blackthorne-t.

– Jóságos istenem, valóságos vagy? – káromta durva, paraszti spanyol nyelven, és vadul hányta magára a keresztet.

– Igen – felelte spanyolul Blackthorne. – És te ki vagy?

Az öreg motyogva odabotladozott hozzá. A rabok szó nélkül túrték, hogy átlépjen rajtuk vagy rájuk lépjen. Vizenyős szemmel bámult le a navigátorra. – Ó, áldott Szűzanya, a señor tényleg valóságos! Ki vagy te? Én... én... Domingo testvér vagyok... Domingo... testvér... Szent... Szent Ferenc rendjéből... – Szavai japán-latinspanyol zagyvalékba fúttak. Feje reszketett, letörölte a folytonosan állára csurgó nyálát. – A señor tényleg valóságos?

– Igen, az vagyok. – Blackthorne feltápászkodott.

A pap elmotyogott egy üdvözlégyet, és könnyek folytak végig az arcán. Újra meg újra megcsókolta a keresztet, és le is térdelt volna, ha lett volna hely. A buldogtestű felrázta a szomszédját, mindketten fölguggoltak, s így a pap is letelepedhetett.

– Áldott legyen Szent Ferenc, imáim meghallgatásra találtak! Azt hittem, azt hittem, megint szellemet látok, uram, kísértetet. Igen, gonosz szellemet. Annyit... annyit láttam már... mióta van itt az úr? A sötétben alig látni, és a szemem is rossz... Mióta?

– Tegnap óta. És te?

– Nem tudom, señor. Régóta. Szeptemberben hoztak ide... Miurunk ezeröttszázkilencvennyolcadik esztendejében.

– Most május van. Ezerhatszáz májusa.

– Ezerhatszáz?

Fájdalmas kiáltás vonta el a pap figyelmét. Felállt, s mint valami pók mászott tova az emberek közt, egyiket bátorította, másikat megsimogatta, s közben folyékonyán beszélt japánul. A haldoklót nem találva a kiáltás irányába fordult, elmormolta az utolsó szavakat, megáldott mindenkit, és ezt senki se bánta.

– Gyere velem, fiam.

A szerzetes továbbként a rabok között a cella leghomályosabb fertálya felé. Blackthorne habozott, nem szívesen hagyta ott a helyét. De aztán felkelt és követte. Tíz lépés után visszanezett. A helye eltűnt, mintha sose lett volna.

A cella túlsó sarkában, hihetetlen módon, nyitott térséget talált. Legalábbis akkorát, hogy egy kis termetű ember végigheveredhessék rajta. Néhány bögrét, tálkát meg egy avítt szalmamatracot is megpillantott.

Domingo atya átlépett a rabokon, be a térre, és intett neki. A körben ülő japánok némán figyelték, de áterestették.

– Ők az én nyájam, señor. Ők az én fiaim az Úrjézusban. Annyit, de annyit megtérítettem itt... ez például János, az ott Márk és Matuzsálem... – A papból kifogyott a szusz. – Fáradt vagyok... nagyon fáradt... – Szavai elhaltak, elaludt.

Szürkületkor meghozták a következő ételadagot. Blackthorne tápázkodott volna fel, de az egyik japán intett, hogy maradjon a helyén, és hozott neki egy púpozott tálkával. Egy másik gyengéden felrázta a papot és odanyújtotta az adagját.

– Íe – mondta az öreg, mosolyogva megrázta a fejét, és visszatolta a tálkát.

– Íe, Fardda-szama.

A pap ráhagyta, evett egy keveset, majd felkelt, csikorgó ízületekkel odament a középső sorhoz, és nekiadta valakinek a maradékot. A férfi homlokához emelte a pap kezét, hogy áldja meg.

– Úgy örülök, hogy magamfajtaival találkozom – mondta a pap, visszaülve Blackthorne mellé, széles, sziszegő paraszti tájszólásban. Gyenge mozdulattal a cella másik sarka felé bökött. – Egyik hívem azt mondta ott, hogy a señor az „andzsín” szót használta. A señor navigátor?

– Igen.

- Vannak itt mások is a señor legénységéből?
- Nem, egyedül vagyok. Te miért kerültél ide?
- Ha a señor egyedül van... Manilából jött a señor?
- Nem. Én még sosem voltam Ázsiában – mondta vigyázva, hibátlan spanyol kiejtéssel Blackthorne. – Ez az első utam erre... öö... hazulról indultunk. Te hogy kerülsz ide?
- A jezsuitáknak köszönhetem, fiam. A jezsuitáknak és a piszkos hazugságaiknak. Szóval a señor hazulról indult? Te nem spanyol vagy... de nem is portugál... – A szerzetes gyanakodva pislogott rá, és Blackthorne-t körülengte bűzös lehelete. – Portugál a hajód? Felelj nekem az Isten színe előtt!
- Nem, atyám. Nem portugál. Ezt Isten színe előtt kijelenthetem.
- Ó, Szent Szűzanyám, köszönöm neked! Kérlek, bocsáss meg, señor. Attól félttem... öreg vagyok, ostoba és beteg. Szóval spanyol hajón jöttél, honnan is? Úgy örülök... honnan származik a señor? Spanyol Flandriából? Vagy talán a brandenburgi fejedelemségből? Német birtokaink valamelyik részéből? Ó, micsoda öröm, hogy ismét áldott anyanyelvemen beszélhetek! A señor is hajótörést szenvedett, akárcsak mi? Aztán börtönbe vetették hamis vádakkal azok az ördögi jezsuiták? Verje meg őket az Isten és vezesse rá őket bűnük gyalázatára! – Szeme vadul fénylett. – A señor azt mondta, még sohasem volt Ázsiában?
- Igen, azt.
- Hát, ha a señor még sohasem volt Ázsiában, úgy jár itt, mint az erdőbe kitett kisdud. Mennyi mindent mesélhetnék! Tudja a señor, hogy a jezsuiták valójában kalmárok, fegyvercsempészek és uzsorások? Hogy ők tartják kézben az egész selyemkereskedelmet, az egész Kínával való kereskedelmet? Hogy az évenkénti Fekete Hajó egymilliót ér aranyban? Hogy őszentségétől, a pápától kicsikarták, hogy kizárólagosan rendelkezhessenek Ázsia fölött... ők és tányérnyaló kutyáik, a portugálok? Hogy minden egyéb rend ki van innét tiltva! Hogy a jezsuiták aranyban üzletelnek, haszonra adnak-vesznek... a saját hasznukra és a pogányok hasznára... Őszentsége, Kelemen pápa meg Fülöp király kifejezett parancsa és ennek az országnak a törvényei dacára? Hogy titkon ágyúkat csempészték be Japánba az itteni keresztény királyoknak, lázadásra bujtogatva őket? Hogy beleártják magukat a politikába, kerítői a

királyoknak, hogy hazudnak, csálnak és hamisan tanúskodnak ellenünk? Hogy házfőnökük titkos üzenetben arra kérte luzoni spanyol alkirályunkat: küldjön konkvisztádorokat, hogy meghódíthassák ezt a földet... igen, spanyol invázióért könyörögtek, hogy elfedjék a portugál hibákat. Minden bajunkat nekik köszönhetjük, señor! A jezsuiták fröcsköltek mérget és terjesztettek hazugságokat Spanyolország és szeretett királyunk, Fülöp ellen! Az ő hazugságaik juttattak ide s okozták huszonhat szent életű atya mártírhalálát! Azt hiszik, mert valaha paraszt voltam, nem értek meg semmit... de írni és olvasni tudok, señor, tudok bizony! Óexcellenciájának, az alkirálynak voltam egyik titkára. Azt hiszik, mi, franciskánusok semmit sem értünk... – Ismét spanyol és latin zagyvalékba fúltak a szavai.

Blackthorne-nak felfrissült a lelke, a pap újra felkorbácsolta kíváncsiságát. Miféle ágyúk? Miféle arany? Miféle kereskedelem? Mi az a Fekete Hajó? És az az egymillió? Miféle invázió? Miféle keresztény királyok?

Nem csapod be ezt a szegény ördögöt? – kérdezte magától. Elhitetted vele, hogy barát vagy, nem ellenség.

Nem hazudtam neki.

De nem azt sugalltad, hogy a barátja vagy?

Egyenesen válaszoltam minden kérdésére.

De önként nem adtál semmi információt?

Nem.

Becsületes eljárás ez?

Ellenséges vizeken az életben maradás első feltétele: önként ne adj semmit.

A pap egyre zagyvábban hadart. A japánok kényszeredetten mocorogtak. Egyikük felkelt, szelíden megrázta a szerzetest, és mondott neki valamit. Domingo atya lassan magához tért rohamából, szeme kitisztult. Blackthorne-ra nézett, válaszolt a japánnak, és a többieket is megnyugtatta.

– Sajnálom, señor – lihegte. – Azt... azt hitték... haragszom az úrra. Isten bocsássa meg féktelenségemet! Csak, csak éppen... que va, a jezsuiták pokolbéli ördögök, akárcsak az eretnekek és a pogányok. Sokat mesélhetnék róluk. – Letörölte álláról a lecsurgott nyálat, és igyekezett összeszedni magát. Megnyomkodta a mellét, hogy

enyhítsen a szorító fájdalomon. – Mit is mondott a señor? Hajótörést szenvedett?

– Igen. Partra futottunk. – Blackthorne óvatosan kinyújtotta a lábát. A figyelő és fülelő férfiak helyet csináltak neki. Az egyik felállt, és intett, hogy heveredjék el. – Köszönöm – mondta Blackthorne. – Hogyan mondják azt, hogy „köszönöm”, atyám?

– Dómo. Néha hozzáteszik, hogy arigató. Az asszonyok itt kötelesek nagy tiszteletet tanúsítani, señor. Ők azt mondják: arigató gozaimasita.

– Köszönöm, őt hogy hívják? – A férfira mutatott, aki átadta a helyét.

– Gonzaleznek.

– De mi a japán neve?

– Á, igen. Akabo. De az csak annyit jelent, hogy „hordár”, señor. Ezeknek nincs nevük. Igazi nevük csak a szamurájoknak van.

– Micsoda?

– Családi és személynevük csakis a szamurájoknak van. Ez itt a törvény, señor. A többinek be kell érnie azzal, ami – hordár, halász, szakács, hóhér, paraszt és így tovább. A fiaikat meg a lányukat csak úgy hívják, hogy Első Leány, Második Leány, Első Fiú és így tovább. Van, akit úgy emlegetnek: „a halász, aki a szilfa mellett lakik” vagy „a félszemű halász”. – A szerzetes vállat vont, és elfojtott egy ásítást. – Az egyszerű japánok nem kapnak nevet. A szajhák úgy hívják magukat, hogy Ponty, Hold, Szirom, Angolna, Csillag. Különös, señor, de itt ez a törvény. Mi keresztény neveket adunk nekik, igazi nevet, amikor megkereszteljük őket s elhozzuk nekik az üdvösséget, Isten ígését... – Szavai elhalkultak. Elaludt.

– Dómo, Akabo-szan – mondta Blackthorne a hordárnak.

A férfi zavartan elmosolyodott, meghajolt és beszívta a levegőt.

Később a szerzetes felébredt, rövid imát mormolt és vakarózni kezdett. – Csak tegnap, azt mondta a señor? Csak tegnap jött? Mi történt a señorral?

– Amikor partot értünk, egy jezsuita várt ránk – felelte Blackthorne. – De te, atyám, te azt mondtad, bevádoltak? Mi történt veled és a hajóddal?

– A hajónkkal? A hajónkról kérdez a señor? Manilából jött a señor, akárcsak mi? Vagy... ó, milyen ostoba vagyok, emlékszem már, hazulról indult, és még sohasem járt Ázsiában. Krisztus szent

testére, de jó megint civilizált emberrel beszélgetni, drága anyanyelvemen! Que va, oly rég volt. Fáj a fejem, señor, nagyon fáj. A hajónk? Végre-valahára hazafelé tartottunk. Haza Manilából Acapulcoba, Cortes földjére, Mexikóba, onnan a szárazföldön át Vera Cruzba. Onnan pedig egy másik hajóval át az Atlanti-óceánon és végre, végre haza. Szülőfalum Madrid közelében van, señor, a hegyekben. Úgy hívják, hogy Santa Veronica. Negyven éve vagyok távol, señor. Az Újvilágban, Mexikóban, a Fülöp-szigeteken. Mindig a dicső konkvisztádorokkal, óvja őket a Szent Szűz! Épp Luzonban voltam, amikor levertük a pogány királyt, Lumalont, meghódoltattuk Luzont, és megvittük a Fülöp-szigetekre Isten ígését. Sok japán hívünk harcolt ott velünk, señor. Micsoda katonák! Ez 1575-ben volt. Az anyaszentegyház biztos alapokon nyugszik ott, fiam, egyetlen mocskos jezsuitát vagy portugált se látni. Aztán csaknem két évet töltöttem itt a japánok között, de vissza kellett mennem Manilába, mert a jezsuiták elárultak bennünket.

A szerzetes elhallgatott, lehunyta a szemét, elbóbiskolt. Később felébredt, és az öregek szokása szerint folytatta, mintha el sem aludt volna közben. – A San Felipe nevű nagy gályán jöttünk. Fűszert, aranyat, ezüstöt és pénzerméket hoztunk másfél millió ezüstpesó értékben. Egy nagy vihar elkapott bennünket és kivetett Sikoku partjára. Hajónk gerince kettéroppant a homokzátonyon... ez a harmadik napon történt... az arany és a többi rakomány nagy részét akkor már partra tettük. Egyszer csak híre jött, hogy mindent elkoboznak tőlünk, mindent, maga a taikó, merthogy kalózok vagyunk és...

A cella vasajtaja kivágódott.

Az örök neveket olvastak fel egy listáról. Közéjük tartozott a buldogtestű is, akivel Blackthorne összebarátkozott. Kiment, vissza se nézett. A szerzetest körülvevőkből is kiemeltek egyet. Akabót. Akabo letérdelt a pap előtt, aki megáldotta, keresztet vetett rá, és gyorsan feladta neki a halottak szentségét. A férfi megcsókolta a keresztet és kiment.

Az ajtó újra bezárult.

– Kivégzik? – kérdezte Blackthorne.

– Igen, az ő kálváriája ott kezdődik az ajtón kívül. Vedd magadhoz mihamarabb a lelkét, Szűzanyánk, és részesítsd az örök

üdvösségben.

– Mit követett el?

– Megszegte a törvényt... az ő törvényüket, señor. A japánok egyszerű emberek. És igen szigorúak. Igazából csak egy büntetést ismernek – a halált. Kereszten, megfojtással, lefejezéssel. Gyújtogatásért tűzhalál jár. Alig van más büntetésmódjuk... egyeseket száműznek, egyes nőknek levágják a haját. De – az öregember felsóhajtott – legtöbbször a halálbüntetést alkalmazzák.

– A bebörtönzésről elfelejtkeztél.

A szerzetes szórakozottan kapargatta karján a varokat. – Ez nem büntetés, fiam. Az ő szemükben a börtön csupán ideiglenes tartózkodási hely, addig, amíg el nem döntenek, mi legyen a bűnösökkel. Ide csak a bűnösök kerülnek. Egy kis időre.

– Ostobaság. Hát te? Egy éve, hogy itt vagy. Majdnem kettő.

– Egy nap majd értem is eljönnek, mint a többiekért. Ez itt csupán pihenőhely a földi pokol és a dicsőséges örök élet között.

– Nem hiszek neked.

– Ne félj, fiam. Isten akarata ez. Íme, itt vagyok, hogy meghallgassam a señor gyónását, feloldozzam bűnei alól... a dicsőséges örök élet alig száz lépésre vár az ajtótól. Akarja a señor, hogy most rögtön meggyóntassam?

– Nem... nem, köszönöm. Most még nem. – Blackthorne a vasajtóra nézett. – Megpróbált már valaki kitörni innen?

– Miért próbált volna? Itt nincs hová szaladni... nincs hol elbújni. A hatóságok igen szigorúak. Aki szökött bűnözőnek segédkezet nyújt vagy aki bünt követ el... – Fáradtan az ajtó felé bökött. – Gonzalez... Akabo... aki... aki az imént hagyott itt minket. Ő kagavivő. Elmondta...

– Mi az, hogy kagavivő?

– Ó, hát hordár, señor, akik a gyaloghintókat vagy a kisebb, egyszemélyes kagákat, ezeket a függőágyféléket viszik. Elmondta, hogy a társa ellopott az egyik kuncsafttól egy selyemsálat, a szerencsétlen, s mivel ő nem jelentette a lopást, neki is az életébe került. Elhiheti a señor, aki itt szökni próbál vagy akár csak segédkezni a szökésben, tüstént lemondhat az életéről, de nem csupán ő, hanem egész családjá is. Igen szigorú nép ez, señor.

– Szóval mind úgy baktatnak a vesztőhelyre, mint a birkák?

– Nincs más választásuk. Isten akarata ez.

Ne gurulj dühbe, ne ess pánikba, figyelmeztette magát Blackthorne. Légy türelmes. Majd kitalálsz valamit. Nem lehet minden igaz, amit a pap mond. Háborodott szegény. Ki nem lenne az, ennyi idő után?

– Maga a börtön is új dolog itt, señor – mondta a szerzetes. – A taikó vezette be néhány évvel ezelőtt, úgy mondják. Előtte nem voltak börtönök. Ha valakit elkaptak, bevallotta a bűnét, és azonnal kivégezték.

– És ha nem vallotta be?

– Mindenki bevallja... minél előbb, annál jobb, señor. Nálunk, odahaza sincs ez másképpen, ha tetten érik az embert.

A szerzetes megint aludt egy keveset, motyogva és vakarózva álmában. Amikor felébredt, Blackthorne azt mondta: – Kérlek, meséld el, atyám, miképp dughatták azok az átkozott jezsuiták Isten szolgáját ebbe a bűzös lyukba.

– Nem sok mesélnivaló van róla, és mégis rengeteg. Miután a taikó emberei elvitték aranyunkat és a többi rakományt, vezérkapitányunk fejébe vette, hogy a fővárosba megy panaszra. Semmi okuk nem volt az elkobzásra. Hisz nem a legfelségesebb katolikus király, Spanyolországi Fülöp, a világ legnagyobb és leggazdagabb birodalma urának szolgálói voltunk? A leghatalmasabb uralkodóé a világon? Nem voltunk barátai a japánoknak? Nem maga a taikó kérte Spanyol Manilát, hogy közvetlenül kereskedjenek s törjék meg a mocskos portugálok monopóliumát? Tévedés történt, nyilvánvalóan.

Vezérkapitányunkkal tartottam én is, mivel valamicskét beszéltem japánul – akkor ugyan még nem folyékonyán. Señor, a San Felipe 1597 októberében feneklett meg és vetődött partra. A jezsuitáknak – az egyiket Martin Alvito atyának hívták – volt képük felajánlani, hogy közbenjárnak érdekünkben, ott Kjátóban, a fővárosban. Ezt a szemtelenséget! Ferences házfőnökünk, Braganza testvér a fővárosban tartózkodott mint nagykövet – mint igazi spanyol nagykövet a taikó udvarában! Áldott Braganza testvérünk akkor már öt éve élt ott Kjátóban, señor. A taikó személyesen kérte manilai alkirályunktól, hogy küldjön ferences szerzeteseket és nagykövetet Japánba. Hát így került ide áldott Braganza testvérünk. És mi, señor, mi a San Felipé-n nagyon jól tudtuk, hogy őbenne bízhatunk és nem

a jezsuitákban.

Sok-sok napi várakozás után végre fogadott bennünket a taikó – csúnya kis pöttöm ember volt, señor –, és mi megkértük, adja vissza rakományunkat s adjon egy másik hajót vagy legalábbis az útra egyet Mexikóig, jól megfizetjük, ezt vezérkapitányunk megígérte. A megbeszélés jól sikerült, aztán a taikó elbocsátott bennünket. Kijóti kolostorunkba vonulva vártunk döntésére, s az elkövetkező hónapokban tovább hirdettük az Igét a pogányok között. Mi bizony nyilvánosan miséztünk mindig, nem az éjszakában lopakodtunk tolvajok módjára, mint a jezsuiták. – Domingo atya hangjából csak úgy süttött a megvetés. – Reverendát és karinget öltöttünk, nem álcáztuk magunkat bennszülött papnak, mint ők. A nép közé vittük az Igét, a bénák, betegek és szegények közé, nem mint a jezsuiták, mert azok csak fejedelmekkel közösködnek. Gyülekezeteink váltig szaporodtak. Volt leprakórházunk, saját templomunk, és nyájunk virágzott, señor. Úgy bizony. Számos királyukat is éppen megkereszteltük volna, amikor egy nap elárultak bennünket.

Januárban bíróság elé citáltak minket, Ferenc-rendieket, és a taikó személyes utasítására törvényszegéssel, békebontással vádoltak s kereszthalálra ítélték. Negyvenhármán voltunk. Templomainkat szerte az országban lerontották, nyájainkat szétszórták... csak a ferencesekét, señor, nem a jezsuitákét. Csak minket, señor. Hamis vádakkal illettek. A jezsuiták mérget csöpögtettek a taikó fülébe, mondván, hogy konkvisztádorok vagyunk, megszállni jöttünk e partokat, mikor pedig maguk a jezsuiták kérvényezték őexcellenciájától, az alkirálytól, hogy küldjön sereget Manilából. Én magam láttam a levelüket! A házfőnökük írta saját kezűleg. Pokolbéli ördögök ők, akik úgy tesznek, mintha Krisztust és az anyaszentegyházat szolgálnák, holott csakis maguknak szolgálnak. Hatalom után áhítoznak, bármi áron. A szegénység és jámborság álarca mögé bújnak, de királyok módjára költekeznek, vagyont halmoznak. Que va, señor, az igazság az, hogy féltékenyek voltak nyájainkra, templomainkra, igazságunkra és életmódunkra. Hizen daimjója, Dom Francisco – japánul Harima Tadao, de mi Dom Franciscónak kereszteltük – megpróbált közbenjárni értünk. Király ő, señor, mint minden daimjó ebben az országban, és franciskánus is; közbenjárt, de hiába.

A végén huszonhatunk mártírhalált halt. Hat spanyol, tizenhét japán neofitánk és három másik. Közöttük volt az áldott Braganza is, meg három fiú a neofitákból. Ó, señor, hívők ezrei jelentek meg azon a napon. Ötven-, nem, százezer ember nézte végig áldott mártíromságukat Nagaszakiban, legalábbis így mesélték. Keserves hideg februári nap volt az, és keserves esztendő. Földrengések, tájfunok, áradások, viharok és tűzvészek esztendeje, az Úr keze lesújtott a Nagy Hóhérra, és óriás várkastélyát, Fusimit is összedöntötte, amikor megrázkódott a föld. Rettenetes volt, de csodálatos is, látni Isten ujját, amint kiméri a büntetést a pogányra és a bűnösökre.

Mártírhalált szenvedtek hát, señor, a hat jó spanyolok. Nyájunkat és templomainkat elpusztították, kórházunkat bezárták. – Az öregember arca halottsápadt volt. – Engem... engem is kijelöltek a mártíromságra, de nem részesülhettem e kegyben. Gyalogmenetben indítottak Kjátóból, és Ószakához érve néhányunkat a misszióba csuktak, a többinek... a többinek lecsapták a fél fülét, s mint közönséges bűnözőket hordozták meg őket az utcán. Aztán áldott testvéreinket megint útnak indították nyugat felé, gyalog. Egy hónapig meneteltek. Áldott útjuk a Nisizaki nevezetű hegynél ért véget. Nagaszaki nagy kikötője felett. Kérve kértem a szamurájt, engedjen velük mennem, de visszaparancsolt ide az ószakai misszióba, señor. Semmi oka nem volt rá. Aztán, hónapok múlva, bezártak ebbe a cellába. Hárman voltunk... úgy emlékszem, hárman, de én voltam az egyetlen spanyol. A többi neofita volt, világi testvér, japánok. Néhány nap múlva az örök elkiáltották a nevüket. De az enyémet nem. Lehet, hogy Isten akarata, señor, de lehet, hogy a mocskos jezsuiták hagynak életben, hogy tovább gyötörhessenek... ők, akik megfosztottak a mártírium lehetőségétől testvéreim között. Nehéz türelmesnek maradni, señor. Nagyon nehéz...

Az öreg szerzetes behunyta szemét, imádkozott, és álomba sírta magát.

Blackthorne azonban nem tudott aludni, hiába szeretett volna, pedig közben leszállt az éjszaka. Teste sajgott a tetűcsípésektől. Feje zúgott a kétségbeeséstől.

Ijesztő világossággal átlátta, hogy innen valóban nem lehet kitörni. Elöntötte a kétségbeesés árja, úgy érezte, közeleg a halál. Az

éjszaka legsötétebb óráján rátört a feneketlen félelem, és életében először feladta a harcot: sírva fakadt.

– Mi az, fiam? – mormolta a szerzetes. – Mi bánt?

– Semmi, semmi. – Blackthorne-nak zakatolt a szíve. – Aludj tovább.

– Nem kell félned. Mindnyájan Isten kezében vagyunk – mondta a szerzetes és újra elaludt.

A nagy félelem elszállt Blackthorne-ból. A helyébe költöző új félelemmel meg tudott birkózni. Ki fogok innen keveredni, mondta magában, valahogyan ki fogok keveredni. És megpróbálta elhinni saját hazugságát.

Hajnalban vizet és ennivalót hoztak. Blackthorne erősebbnek érezte magát. Ostobaság így elanyátlanodni. Ostobaság, gyengeség, veszélyes dolog. Ha még egyszer hagyod, megtörsz, eszedet veszted, és belehalsz. Belöknek a harmadik sorba és elpusztulsz. Légy óvatos, türelmes, és véd meg magad.

– Hogy érzi magát ma a señor?

– Köszönöm, atyám, jól. És te?

– Egész jól, köszönöm.

– Hogyan mondják ezt japánul?

– Dómo, genki deszu.

– Dómo, genki deszu. Tegnap a portugál Fekete Hajókról meséltél, atyám. Milyenek azok... láttad már őket?

– Ó, igen, señor. A világ legnagyobb hajói, csaknem kétezer tonnásak. Kétszáz férfi és fiú teszi a legénységüket, és utasokkal együtt ezer lelket szállíthatnak. Úgy hallom, e karakkok jól repülnek szélirányba, de meglassulnak, ha oldalba kapja őket.

– Hány ágyút hordoznak?

– Néha húszat vagy harmincat is, három fedélzeten.

Domingo atya boldog volt, hogy válaszolhat a kérdésekre, beszélhet, taníthat, Blackthorae pedig boldogan hallgatta és tanult. A szerzetes összefüggéstelen tudáshalmaza roppant széleskörű volt és felbecsülhetetlenül értékes.

– Nem, señor. A dómo jelenti azt, hogy köszönöm, és a dózo azt, hogy kérem. A víz: mizu. Ne feledd, hogy a japánok nagy súlyt vetnek a jó modorra és az udvariasságra. Egyszer, amikor Nagaszakiban voltam... ó, bárcsak lenne tintám, pennám és papírom! De tudod, mit... ide írom a szavakat a földre, így majd

megjegyzed őket...

– Dómo – mondta Blackthorne. Megtanult néhány szót, azután megkérdezte: – Mióta vannak itt a portugálok?

– Ezt a földet 1542-ben fedezték fel, señor, a születésem évében. Három ember, da Mota, Peixoto, a harmadiknak elfelejtettem a nevét. Mindhárman portugálok voltak, kalmárok, a kínai part mentén kereskedtek kínai dzsunkában, de a bázisuk egy sziámi kikötő volt. Járt már a señor Sziámban?

– Nem.

– Ó, annyi a látnivaló Ázsiában! Ezt a három férfit elragadta a nagy vihar, a tájfun, és itt értek partot, Kjúsúnál, Tanegasima szigetén. Európai ember akkor tette először a lábát japán földre, és azonnal megindult a kereskedelem. Néhány évvel később ideérkezett a jezsuita rend egyik alapítója, Xavéri Ferenc is. Ez 1549-ben történt... szerencsétlen esztendő a japánokra nézve, señor. Valamelyik testvérünknek kellett volna elsőnek érkeznie, akkor mi örököljük meg e birodalmat, nem a portugálok. Xavéri Ferenc három évvel később Kínában halt meg, egyedül, elhagyatva... Mondtam már a señornak, hogy a kínai császár udvarában, egy Peking nevezetű városban is van már jezsuita?... Ó, Manilát kellene látnia a señornak, a Fülöp-szigeteket! Négy katedrálisunk van ott, csaknem háromezer konkvisztádorunk és hatezer japán katonánk szerte a szigeteken, meg háromszáz testvér...

Blackthorne agyában csak úgy nyüzsögtek az adatok, a japán szavak és kifejezések. Tovább kérdezősködött a japán életről, a daimjókról és szamurájokról, a kereskedelemről, Nagaszakiról, háborúról, békéről, jezsuitákról, ferencesekről, portugálokról itt Ázsiában, Spanyol Maniláról és legfőképp a Fekete Hajóról, amely évenként érkezik Macauból. Három nap és három éjjel ült Domingo atya mellett, kérdezett, figyelt, tanult, rémálmokból ébredve újabb kérdéseket tett fel, szaporította tudását.

Aztán, a negyedik napon, elkiáltották a nevét.

– Andzsín-szan!

A néma csöndben Blackthorne felemelkedett.

– Gyónj meg, fiam, gyónj meg gyorsan!

– Nem... azt hiszem... én... – Blackthorne rájött, hogy eltompult agya angol szavakat adott a szájára, ezért összeharapta a fogát és elindult. A szerzetes, hollandnak vagy németnek véelve a beszédét, feltápászkodott, belekapaszkodott a csuklójába, és sántikálva követte.

– Gyorsan, señor. Feloldozlak. Gyorsan, a halhatatlan lelked üdvéért. Csak annyit mondj: Isten előtt megvallom minden régi és jelen bűnömet...

Közeledtek a vasajtó felé, a szerzetes meglepő erővel csüngött Blackthorne-on.

– Gyónj meg! Gyónj meg! A Szent Szűz vigyázni fog rád!

Blackthorne kitepte a karját, s rekedten annyit mondott spanyolul: – Isten veled, atyám.

Az ajtó becsapódott mögötte.

Hihetetlenül hűvös és kellemes nap köszöntött rá, a felhőket enyhe délkeleti szél hajtotta az égen.

Mélyeket lélegzett a tiszta, csodálatos levegőből, s a vér újra meglódult ereiben. Friss életöröm szállta meg.

Az udvaron meztelen rabok ültek, előttük egy hivatalnok, lándzsás börtönőrök, eták, és egy csapat szamuráj. A hivatalnok ünnepélyes kimonót viselt, fölötte köpönyeget keményített vállszárnyakkal és kis fekete kalapot. Az első rab előtt állt, felolvasott valamit egy kis tekercsről, s amint végzett, minden rab megindult a maga börtönőrei után a nagy udvarkapu felé. Blackthorne maradt utolsónak. Ágyékkötőt, pamutkimonót, szíjsarut adtak rá. S az ő őrei szamurájok voltak.

Eldöntötte, hogy a kapun kilépve tüstént futásnak ered, de még oda sem érték, a szamurájok szorosán közrefogták. A kapun kívül nagy tömeg várakozott, tisztán, kiöltözve, bíbor, sárga meg arany napernyők alatt. Egyik rabot máris felkötözték a keresztjére s a keresztet feltámasztották. Minden kereszt mellett két eta állt készenlétben, hosszú lándzsáikon megcsillant a nap.

Blackthorne meglassította lépteit. A szamurájok még közelebb nyomakodtak, noszogatták. Inkább haljak meg most mindjárt és gyorsan, gondolta elködösülő aggyal, és már kapott is volna a

legközelebbi kard után, de ekkor a szamurájok elfordultak a térségtől, s a város meg a várkastély felé vezető utcák irányába indultak.

Blackthorne lélegzet-visszafojtva várt, biztos akart lenni a dolgában. Átvágtak a tömegben, az emberek hátráltak és meghajoltak előttük, kijutottak egy utcára, és Blackthorne végre fellelegzett.

Úgy érezte magát, mint aki újjászületett.

– Hová megyünk? – kérdezte, füttyülve rá, hogy úgysem értik s hogy immár angolul beszél. Megszédült. Lába alig érintette a talajt, a saru szíjai nem horzsolták, a kimonó fura érintése nem is volt kellemetlen. Egész jó érzés, gondolta. Kicsit talán szellős, de ilyen szép napra éppen ez való – tattedélzetben nem is lehetne okosabb viselet!

– Az istenit, de jó újra angolul beszélni! – közölte a szamurájokkal. – Jézus Krisztusra mondom, már letettem az életemről! Ez volt a nyolcadik életem, tudjátok-e, cimborák? Már csak egy maradt. Ámbár a navigátornak tíz élete van legalább, ezt szokta volt mondani Alban Caradoc.

A szamurájokat szemlátomást ingerelte a kivehetetlen karattyolás.

Szedd össze magad, gondolta. Ne idegesítsd föl őket, elég kapkodósak úgyis.

Most vette csak észre, hogy az összes szamuráj a Szürkék közül való. Isido emberei. Mert megkérdezte Alvito atyától, hogy hívják Toranaga ellenfelét. Alvito azt mondta, Isidónak. Ez még azelőtt volt, hogy rászólt, álljon fel és kövesse őreit. Vajon minden Szürke Isido embere? És minden Barna Toranagáé?

– Hová megyünk? Oda? – A város felett terpeszkedő várra mutatott.

– Oda, hai?

– Hai. – A parancsnok megbiccentette őszülő szakállú ágyúgolyó fejét.

– Mit akar tőlem Isido?

A parancsnok befordult egy másik utcába, s egyre távolodtak a kikötőtől. Azután megpillantott egy kis portugál brigget, repesett rajta a kék-fehér zászló. Tíz nagyobb ágyú a főfedélzeten, a taton és az orrban meg húszfontosak. Az Erasmus megenné, gondolta. Mi lehet a legénységemmel? Mit csinálnak vajon abban a faluban? Krisztus sebeire, de szeretném látni őket! Pedig hogy örültem, amikor aznap hátat fordíthattam nekik, s visszamentem a saját házamba, ahol

Onna – Haku – lakott... hogy is hívják?... igen, Mura-szan házába. És mi lehet azzal a lánnyal, aki bebújt a padlón vetett ágyamba, meg azzal a másikkal, az angyali szépséggel, aki aznap Omi-szannal beszélgetett? Akiról azt álmodtam, hogy mellém került az üstbe.

Felejtsd el ezeket az ostobaságokat. Csak megrémítenek megint. Keményfejűnek kell lenned, hogy a tengert kibírd, mondogatta Alban Caradoc. Szegény Alban.

Alban Caradoc mindig olyan óriásnak tetszett, valóságos istennek, aki mindent lát, mindent tud. És mégis rettegve halt meg. Az armada támadásának hetedik napján történt. Blackthorne egy száztonnás, csonkaárbocos, portsmouthi illetőségű ketchet vezényelt, fegyvert, lőport, golyót és élelmet szállított Drake hadigaleonjainak, amelyek Dovernél zaklatták, rohamozták a Dunkirk felé bukdácsoló ellenséges flottát – ott várakoztak ugyanis a spanyol légiók, hogy átszállítsák őket Anglia meghódítására.

A nagy spanyol flottát szétszórta a vihar, széttépték a hatékonyabb, karcsúbb, könnyebben manőverezhető hadihajók, amelyeket Drake és Howard építtetett.

Blackthorne épp egy roham kavargásában találta magát, Howard admirális zászlóshajójának, a Renown-nak a közelében, amikor fordult a szél, viharrá dagadt, hánytá-vetette a ketchet, s neki el kellett döntenie, szél ellen térüljön-e az orra előtt oldalsortűzre készülő nagy galeon, a Santa Cruz elől, vagy szélirányt fusson, egyedül, át az ellenséges csoportosuláson, mert Howard hajói máris megfordultak s északi irányt vettek.

„Szél ellen északnak!” – kiáltotta Alban Caradoc. Második volt csupán a rangsorban, Blackthorne volt a vezénylő kapitány, életében először. Alban Caradoc ragaszkodott hozzá, hogy vele tart a csatába, holott semmi joga sem volt a fedélzetre szállni, eltekintve attól, hogy angol volt, s minden angol joggal kapott hajóra a történelem e legsötétebb óráján.

„Állj!” – süvöltötte Blackthorne, és délnek lökte a kormányt, egyenesen az ellenséges flotta bendője felé lódítva a hajót, mert tudta, hogy másik felé miszlikbe aprítanak az immár fölējük tornyosuló galeon ágyúi.

Délnek vágtak hát, szél előtt szaladva, át a galeonok közt. A Santa Cruz három fedélzetének sortüze a fejük fölött sepert el, mire

Blackthorne két ösztüzet zúdított rá, de persze bolhacsípés volt az akkora behemótnak, s aztán már az ellenség kellős közepén hánykódtak. A kétoldalt sikló galeonok nem lőttek a magányos hajóra, nehogy egymást rongálják meg. Már át is jutott köztük, amikor telibe kapta őket a Madre de Dios háromfedélzeti ösztüze. Két árbocuk úgy szállt el, akár a nyílvessző, az emberekre rátekeredett a lezuhanó kötélzet. A főfedélzet jobb felének csak a helye tátongett. Halottak, haldoklók mindenütt.

Alban Caradoc egy széttört ágyútalp mellett hevert. Lábak nélkül igen aprónak tetszett. Blackthorne karjába vette az öreg tengerészt, aki úgy üvöltött, hogy majd kiugrott a szeme. – Krisztusom, nem akarok meghalni, nem akarok meghalni, segítség, segítség, segítség, nagyon fáj, segítsééég! – Blackthorne tudta, hogy immár egyetlen szolgálatot tehet Alban Caradocnak. Felvett egy kötélfogó vasat és teljes erejéből lesújtott vele.

Hetek múlva be kellett számolnia Felicitynek arról, hogy az apja meghalt. Csak annyit mondott, hogy Alban Caradoc nem szenvedett sokáig. Nem tette hozzá, hogy olyan vér tapad a kezéhez, amit soha nem mos le semmi...

Széles, kanyargós utcán jártak vele a szamurájok. Boltok sehol, csak a házak egymás mellett, mindegyik a saját telkén, magas kerítéssel övezve, s a házak, a kerítések, maga az út – minden elképesztően tiszta.

Blackthorne szemében hihetetlennek tűnt ez a tisztaság, mert Londonban s Anglia meg Európa más városaiban a hulladékot és az éjjeliedény tartaknát kiöntötték az utcára, ahol vagy fölfalták a hulladékevő állatok, vagy addig nőtt kupacokba, míg a járókelők, szekerek, lovak már alig fértek tőlük. A legtöbb város csak ilyenkor látott neki a tisztogatásnak. London utcaseprői a nagy disznócsordák voltak, amelyeket minden éjjel végighajtottak a főbb utcákon. Londont legtöbbször a patkányok, kóbor kutyák és macskák falkái meg a tűzvészek tisztogatták. No és a legyek.

Ószaka azonban egészen más. Hogyan csinálják? – tünődött Blackthorne. Az úton se gödrök, se lótrágya, se kerékpárok, semmi szemét vagy hulladék. Csak a keményre döngölt, tisztára söpört föld. A házak, a falak fényes, makulátlan fából. És hol vannak a koldusok, a nyomorékok tömegei, amelyek mint a fekély lepnek el minden

városta a keresztény világban? Hol az útonálló, a fiatal csibészek serege, akiknek az árnyékban kellene ólálkodni minden utcasarkon? Az emberek, akik mellett elmentek, udvariasan meghajoltak, sőt, volt, aki letérdelt. Kagavivők loholtak gyaloghintókat vagy egyszemélyes kagákat cipelve. Szamurájcsoportok – Szürkék, sohasem Barnák – masíroztak peckesen föl-alá.

Egy boltokkal szegélyezett utcán jártak éppen, amikor kiszaladt alóla a lába. Összeesett, azután nagy nehezen négykézlábra állt.

A szamurájok fölsegítették, de érezte, hogy elfogyott az ereje, nem tud továbbmenni.

– Gomen naszai, dózo ga macu. Nagyon sajnálom, kérlek, várjatok – mondta. Begörcsölt lábszárizmaait dörzsölgetve magában köszönetet mondott Domingo testvérnek, aki annyi mindenre megtanította.

A szamurájok parancsnoka lenézett rá, és hosszú beszédbe kezdett.

– Gomen naszai, nihon go ga hanasze-maszen. Nagyon sajnálom, nem beszélek japánul – felelte Blackthorne lassan, de érthetően. – Dózo, ga macu.

– Aa! Szo deszu, Andzsín-szan! Vakarimaszu – mondta a parancsnok, aki végre megértette. Kurta parancsot adott, mire egyik embere elügetett. Kis idő múlva Blackthorne felállt, és bicegve indult volna tovább, de a parancsnok rászólt – Íe! –, és intett, hogy várjon.

A szamuráj hamarosan négy félmeztelen kagavivővel tért vissza. A katonák megmutatták Blackthorne-nak, hogyan feküdjék bele a függőágyba, s hogyan tartsa meg magát a középső póznáról lógó szíjat markolva.

Elindultak. Blackthorne nemsokára visszanyerte erejét, kiszállt a kagából, ám bár tudta, hogy még mindig gyöngé. Pihennem kell. Semmi tartalékom nem maradt. Meg kell fürdenem és ennem kell. Igazi ételt.

Felkaptattak egy széles lépcsőn, amely két utcát kötött össze, s valami új lakónegyedhez értek egy jókora erdő szélén. A magas fák közt ösvények nyíltak. Blackthorne örült, hogy maguk mögött hagyták az utcákat, a gondozott gyepruganyos volt a lábuk alatt, az ösvény ide-oda tekergett.

Az erdő mélyén egy kanyar mögöl újabb harminc-egynéhány Szürke bukkant elő. Összetalálkozva a két csoport megállt, kapitányaik a szokásos körülményes módon üdvözölték egymást, azután minden

szem Blackthorne felé fordult. Kérdésekés feleletek zápora következett, s a másik csapat már indulni készült tovább, amikor parancsnokuk végtelen nyugalommal kivonta kardját és keresztüldöfte a másik kapitányt. Az új csapat abban a pillanatban nekirontott Blackthorne őreinek. A rajtaütés olyan váratlan és jól szervezett volt, hogy a tíz Szürke szinte ugyanabban a másodpercben halt meg. Kardot rántani se maradt idejük.

A kagavivők rémülten vetették magukat térdre, homlokukat belenyomva a fűbe. Blackthorne mellettük állt. A kapitány, tagbaszakadt, nagy hasú ember, őrszemeket küldött ki az ösvény két végére. A többiek a halottak kardjait szedték össze. Mindez idő alatt ügyet sem vetettek Blackthorne-ra, egészen addig, amíg hátrálni nem kezdett. A kapitány ekkor sziszegve ráförmedt: nyilvánvalóan azt mondta, egy tapodtat se mozduljon.

Újabb parancs hangzott el, s az új Szürkék levetették egyenkimonójukat. Alattuk mindenféle rongyok, kopott, koszos kimonók tünedeztek föl. Álarcot húztak, amelyek már ott lógtak a nyakukban. Egy ember összegyűjtötte a szürke kimonókat, és eltűnt velük a fák közt.

Banditák lehetnek, gondolta Blackthorne. Mit akarnak ezek velem?

A banditák halkán beszélgettek egymás közt, szemmel tartották őt, s közben kardjukat a halott szamurájok ruhájába törölgették.

– Andzsín-szan? Hai? – A kapitány szeme az álarc fölött kerek volt, szénfekete és átható.

– Hai – felelte Blackthorne, és a hátán végigfutott a hideg.

A férfi a földre mutatott, jelezve, hogy ne mozduljon onnét. – Vakarimaszu ka?

– Hai.

Végigmérték. Aztán az egyik kiküldött őrszem – már ez sem szürkében, hanem álarcosan, mint a többiek – vagy száz lépésre előbukkant a bokrok közül, intett, és újra eltűnt.

A banditák indulásra készen körülvették Blackthorne-t. A kapitány a kagavivőkre nézett, akik úgy remegtek, mint a kutya kegyetlen gazdája előtt, és még mélyebbre fúrták homlokukat a fűbe.

Aztán a banditák vezére valami parancsot vakkantott. A négy nyomorult hitetlenkedve emelte föl a fejét. Újra elhangzott a parancs, mire a kagavivők alázatosan hajlongva hátrálni kezdtek, majd egy

emberként sarkon fordulva belevetették magukat a bozótba.

A bandita megvetően elmosolyodott s intett Blackthorne-nak, hogy induljon vissza a város felé.

Tehetetlenül elindult. Nem volt menekülés.

Már az erdő szélén jártak, amikor egyszerre megtorpantak. Hangokat hallottak szemből, és újabb harminc szamuráj bukkant elő a kanyar mögül. Barnák és Szürkék vegyesen, elől a Barnák, vezetőjük gyaloghintóban, mögöttük néhány málhásló. Megálltak. A két csapat tüstént felkészült a harcra, s ellenségesen méregették egymást a köztük levő hetvenlépésnyi távolságból. A banditavezér merev mozdulatokkal előrement, mérgesen rákiabált az új szamurájokra, közben Blackthorne-ra mutogatott meg visszafelé, arra, ahol a rajtaütést végrehajtották. Kirántotta kardját, és fenyegetően a magasba emelte, nyilvánvalóan azt követelve, hogy térjenek ki az útjából.

Embereinek kardja szisszenve röpült ki hüvelyéből. Parancsára egy bandita Blackthorne mögé lépett, s feje fölé emelte a kardját, miközben parancsnoka tovább ordibált az ellenségnek.

Először semmi sem történt, aztán Blackthorne látta, hogy a gyaloghintó utasa kiszáll s azonnal ráismert. Kaszigi Jabu! Jabu visszaordított valamit a rablóvezérnek, de az csak tovább rázta kardját, követelve, hogy térjenek ki az útjából. Tirádája ellentmondást nem tűrő hirtelenséggel ért véget. Ekkor Jabu kurta parancsot adott, és harsogó csatakiáltással, magasra emelt karddal, kissé bicegve előrerohant, emberei a nyomában, utánuk a Szürkék.

Blackthorne hasra vetette magát, hogy elkerülje a kardot, amely kettészelhetne volna, de a bandita amúgy is későn kapott észbe. A rablóvezér sarkon fordult és berohant az erdőbe, emberei követték.

A Barnák és a Szürkék már ott is voltak Blackthorne-nál, aki talpra kecmert. Néhány szamuráj üldözőbe vette a banditákat a bokrok közt, mások továbbszaladtak az ösvényen, a többi pedig terepbiztosítási céllal szétszóródott. Jabu a bozót szélén megállt, parancsokat kiáltott, majd egyre jobban bicegve visszajött.

– Szo deszu, Andzsín-szan – mondta lihegve.

– Szo deszu, Kaszigi Jabu-szan – ismételte meg Blackthorne a kifejezést, ami valami olyasmit jelentett, hogy „nahát”, „hm, hm”, „csak nem?” Arra mutatott, amerre a banditák futottak. – Dómo. –

Udvariasan meghajolt, mint egyenlő az egyenlő előtt, és gondolatban ismét köszönetet mondott Domingo atyának. – Gomen naszai, nihon go ga hanasze-maszen.

– Hai – felelte meglepetten Jabu, és hozzátett valamit, amit Blackthorne nem értett.

– Cujaku ga imaszu ka? – kérdezte Blackthorne. – Van tolmácsod?

– Íe, Andzsín-szan. Gomen naszai.

Blackthorne máris jobban érezte magát. Mostantól közvetlenül is érintkezhet a japánokkal. A szókincse még gyér, de kezdetnek megteszi.

Iií, bárcsak volna tolmácsom, gondolta Jabu. Buddha urunkra!

De szeretném tudni, mi történt, amikor találkoztál Toranagával, Andzsín-szan, miket kérdezett, s te miket válaszoltál, mit meséltél neki a faluról, az ágyúkról, a rakományról, a hajóról, a gályáról és Rodriguról. Minden szót, ami elhangzott, s hogy hogyan hangzott el, hogy hol voltál eddig s hogy kerülsz ide. Akkor azt is megtudnám, mire gondolt Toranaga, s eltervezhetném, mit mondjak neki ma. Enélkül azonban tehetetlen vagyok.

Miért fogadott Toranaga téged, amint megérkeztünk, s nem engem? Miért nem kaptam hírt vagy parancsot tőle egészen a mai napig, eltekintve a kötelező udvarias üdvözléstől, az „Örömökre szolgál, hogy hamarosan újra találkozhatunk”tól? Miért küldetett értem ma? Miért halasztotta el kétszer is a találkozásunkat? Talán azért, amit mondtál neki? Vagy amit Hiromacu mondott? Vagy egyszerűen csak sok a gondja?

Az biztos, hogy sok a megoldhatatlan problémád, Toranaga. Isido befolyása úgy terjed, akár a tűz. Vajon tudsz már Onosi úr árulásáról? Tudod, hogy Isido felajánlotta nekem Ikava Dzsikkju fejét és tartományát, ha most titokban csatlakozom hozzá?

Miért éppen ma küldetél értem? Melyik jóindulatú kami hozott éppen erre, hogy megmenthessem az Andzsín-szan életét, s utána dühöngjek, hogy nem faggathatom ki, s így nem találhatom meg a kulcsot a záradhoz? Miért vetetted börtönbe, miért ítélted kivégzésre? Miért hozatta ki Isido? Miért akarták váltságdíjért foglyul ejteni a banditák? Ki fizette volna a váltságot? Miért van még mindig életben az Andzsín-szan? Az a bandita könnyűszerrel kettéhasíthatta volna.

Jabu felfigyelt a mély barázdákra, amelyek még nem voltak ott Blackthorne arcán, amikor először találkoztak. Kíéhezettnek látszik, gondolta. Mint valami kóbor eb. De még mindig a farka vezére, ne? Bizony, navigátor, ezer kokut adnék most egy megbízható tolmácsért.

Én leszek az urad. Hajókat építesz nekem, kiképezed embereimet. Valahogy ki kell fognom Toranagán. De ha nem sikerül, az se számít. Majd a következő életemre jobban felkészülök.

– Jó kutya! – mondta fennhangon Blackthorne-nak, és halványan elmosolyodott. – Erős kéz, néhány csont meg egy korbács – ez kell neked. De most elviszlek Toranaga úrnak – persze miután megfürödtél. Búzsész, navigátor úr!

Blackthorne nem értette, de barátságosságot hallott ki a szavaiból, és látta a mosolyt is Jabu arcán. Visszamosolygott. – Vakarimaszen. Nem értem.

– Hai, Andzsin-szan.

A daimjó elfordult és a banditák után nézett. Tölcsért formált a kezéből és elkiáltotta magát. Azonnal visszatért az összes Barna. A Szürkék vezetője az ösvény közepén állt, s ő is visszarendelte embereit. Egyetlen banditát sem találtak.

Aztán a Szürkék kapitánya Jabuhoz lépett, és vitatkozni, mutogatni kezdtek, egyik a város, másik a vár felé.

Végül Jabu kardjára tett kézzel véget vetett a huzavonának, és Blackthorne felé fordulva intett, hogy szálljon be a gyaloghintóba.

– Íe – mondta a kapitány.

A két férfi láthatólag összecsapni készült, s a Szürkék és Barnák zavartan mocomogtak.

– Andzsin-szan deszu sundzsin Toranaga-szama...

Blackthorne elkapott egy-egy ismerős szót. A vatakusi azt jelenti: én, a htiacsi-val együtt azonban azt, hogy: mi, a sundzsin azt, hogy: rab, fogoly. Aztán eszébe jutott, mit mondott Rodrigues, megrázta a fejét, és felcsattant.

– Sundzsin íe! Vatakusi va Andzsin-szan!

Mindkét férfi rámeredt.

Blackthorne törte meg a csendet, tudván, hogy akadozva, helytelenül és gyerekesen fejezi ki magát japánul, de remélte, hogy megértik. – Barát. Nem fogoly. Értsd, kérem. Barát. Nagyon

sajnálom, barátoknak fürdő kell. Fürdő, ért? Fáradt. Éhes. Fürdő. – A várkastély öregtornyára mutatott. – Oda! Most, kérem. Toranaga úr egy, Isido úr kettő. Most! – Az utolsó dölyfös ima után ügyetlenül bemászott a gyaloghintóba és lefeküdt a párnákra. A lába jócskán kilógott belőle.

Jabu ekkor elnevette magát, és mindenki vele nevetett.

– Aa szo, Andzsín-szama! – mondta Jabu, és gunyorosan meghajolt.

– Íe, Jabu-szama. Andzsín-szan – javította ki elégedetten Blackthorne. Jól van, te rohadék. Most már én is tudok ezt-azt. De nem feledkeztem el rólad, ne félj. Táncolok én még a sírodon.

Tizenhatodik fejezet

– Talán ki kellett volna kérned a véleményemet, mielőtt kiemelted az én foglyomat az én hatáskörömből, Isido úr – mondta Toranaga.

– A barbár a közbörtönben volt, a közönséges bűnözők között. Feltételeztem, hogy elvesztetted érdeklődésedet iránta, különben természetesen eszembe se jutott volna, hogy kihozassam onnét. Egyáltalán nem akartam beleavatkozni a magánügyeidbe.

Isido látszatra nyugodt volt és bűnbánó, de belül fortyogott a dühtől. Tudta, hogy méltatlanul viselkedett és csapdába esett. Természetesen meg kellett volna kérdeznie Toranagát. Az elemi udvariasság ezt diktálta. Mindez persze nem számítana, ha a barbár legalább a hatalmában lenne, az ő szállásán; akkor egyszerűen és higgadtan átadná, amikor csak Toranaga úgy kívánja. De az, hogy tíz emberét törbe csalták és szégyenletes módon lemészárolták, s hogy Jabu daimjó és szamurájai a többi emberétől egyszerűen elvették az idegent, teljesen megváltoztatta a helyzetet. „Elvesztette az arcát”, vagyis megszegyenült, holott Toranaga nyilvánosság előtti tönkretételére éppen ezt az eljárást választotta maga is.

– Ismételten bocsánatodat kérem.

Toranaga Hiromacura nézett: a bocsánatkérés zene volt füleiknek. Mindketten tudták, milyen megaláztatás ez Isido számára. A nagy fogadóteremben voltak. Közös megegyezéssel a két ellenfél csak öt-öt testőrt tartott benn, a legmegbízhatóbbakat. A többi odakinn várakozott. Akárcsak Jabu. A barbárt éppen fürdették. Remek, gondolta Toranaga, és nagyon elégedett volt magával. Elhatározta,

hogy mégsem fogadja ma Jabut, tovább játszik vele, mint macska az egérrel. Utasította Hiromacut, hogy küldje el, majd újra Isidóhoz fordult. – Bocsánatkérésedet természetesen elfogadom.

Szerencsére nem történt baj.

– Akkor elvihetem a barbárt az Örököshöz – amint fogadóképes állapotban lesz?

– Magam küldöm oda, amint végeztem vele.

– Megkérdezhetem, mikor kerül sor erre? Az Örökös eredetileg ma reggelre várta.

– Emiatt nem kell különösebben aggódnunk, neked és nekem, ne? Jaemon csupán hétéves. Egy hétéves gyermek bírhatja türelemmel egy kicsit. Ne? A türelem a fegyelem egyik formája, állandóan gyakorolni kell. Nem? Majd én tisztázom vele ezt a félreértést. Ma délelőtt úgymint úszóleckét adok neki ismét.

– Ó.

– Igen. Neked is meg kéne tanulnod úszni, Isido úr. Pompás testgyakorlás, és háború idején jól jöhet. Minden szamurájom tud úszni. Ragaszkodom hozzá, hogy elsajátítsák ezt a művészetet.

– Az enyémeik íjászával, vívással, lovaglással és célba lövéssel töltik idejüket.

– Az enyémeik emellett még költészettel, szépírással, virágrendezéssel és a csa-no-ju szertartással. A szamuráj legyen jártos a békés művészetekben, hogy erőt gyűjtsön a háborúsakra.

– Az én embereim többsége már rég elsajátította ezeket a művészeteket – vágta rá Isido, aki tudta, hogy saját írása csapnivaló, a művészetekben való jártassága pedig csekély. – A szamuráj háborúra születik. A háborúhoz pedig értek magam is. Ennyi egyelőre bőven megteszi. Legföljebb még annyit: mindenki engedelmességgel tartozik urunk végakarátának.

– Jaemon a Ló órájában vesz tőlem úszóleckét. – A japánok a napot és az éjszakát hat egyenlő részre osztották. A nap a Nyúl órájával kezdődött, ez hajnali 5-től 7-ig tartott, azután következett a Sárkányé, 7-től 9-ig. A Kígyó, a Ló, a Kecse, a Majom, a Kakas, a Kutya, a Vadkan, a Patkány és az Ökör órája váltotta egymást sorban, mígnem a Tigris órájával, hajnali 3 és 5 között, véget nem ért a ciklus. – Nem állsz be második tanítványnak?

– Köszönöm, nem. Túlságosan öreg vagyok már, hogy változtassak

a szokásaimon – mondta sután Isido.

– Hallom, embereid kapitányának megparancsoltad, hogy kövessen el szeppukut.

– Természetesen. A banditákat el kellett volna kapni. Legalább egyet. Akkor megtalálnánk a többit is.

– Megdöbbsent, hogy ezek a dögevők ilyen közel merészkednek a várhoz.

– Egyetértek. Talán a barbár le tudná festeni őket.

– Ugyan mit tud egy barbár? – nevetett Toranaga. – Ezek a banditák róninok voltak, nem? A te embereid között sok a rónin. Náluk kellene kezdeni az érdeklődést, ne?

– Az érdeklődés máris folyamatban van. Mindenféle irányban.

Isido nem vette tudomásul a rónin szóban rejlő gúnyt. Ezek a gazdátlan, jóformán számkivetett zsoldos szamurájok tömegével özönlöttek az Örökös zászlaja alá, amikor Isido elterjesztette, hogy az Örökös és anyja nevében elfogadja hűségüket, bármilyen hihetetlen, de hajlandó megbocsátani múltbeli viselt dolgaikat, s ha eljön az ideje, egy taikó bőkezűségével fogja megjutalmazni őket. Isido tudta, hogy lépése zseniális volt. Óriási képzett szamurájtartalékra tett szert; lojalitásukat szavatolta, hogy a róninok tudták: soha még egy ilyen lehetőséget nem kapnak; azonkívül így táborába gyűlt az öszses olyan dühös ember, aki Toranaga vagy szövetségesei hódításainak köszönhetően róninná válását. Nem utolsósorban pedig megszüntette a birodalmat fenyegető egyik örökös veszélyt – elszaporodásukat –, a róninná vedlett szamurájok ugyanis kétféleképpen élhettek meg: szerzetesnek vagy banditának álltak.

– Sok mindent nem értek ebben a rajtaütésben – mondta elfojtott dühvel Isido. – Például miért akarták váltságdíjért elragadni ezek a banditák a barbárt? Sokkal fontosabb személyiségek is laknak a városban. Mert ezt mondta a vezérük, nem? Hogy váltságdíjat fog követelni érte. De kitől? Mit ér ez a barbár? Semmit. Azonkívül honnét tudták, hogy ott csaphatnak le rá? Csupán tegnap adtam ki a parancsot, hogy hozzák az Örökös elé, gondolván, hogy elszórakoztatja a gyermeket. Nagyon különös.

– Nagyon – hagyta helyben Toranaga.

– Azonkívül Jabu úrnak véletlenül éppen akkor kellett arra mennie

néhánnyal a te embereid és néhányal az enyéim közül. Nagyon különös.

– Nagyon. Jabu természetesen úgy került oda, hogy érte küldtettem, a te embereid pedig azért voltak vele, mert – a te javaslatodra – megegyeztünk, hogy okos eljárás volna s talán a szakadékot is segítene áthidalni kettőnk közt, ha embereid mindenüvé elkísérnék az enyéimet, amíg hivatalos látogatáson Ószakában tartózkodom.

– Aztán az is különös, hogy a banditák, akik oly bátrak és jól szervezettek voltak, hogy harc nélkül levágták az első tízest, úgy viselkedtek, akár a koreaiak, amikor közös csapatunk megjelent. Holott a létszám nagyjából azonos volt a két oldalon. Miért nem küzdöttek meg velük, vagy miért nem indultak a barbárral tüstént a hegyekbe, ahelyett, hogy ostobán lézengtek a várba vezető nagy ösvényen? Nagyon különös.

– Nagyon. Én mindenesetre megduplázom testőrségemet, amikor holnap solymászni megyek. Sosem lehet tudni. Szomorú, hogy a várhoz ily közel banditák garázdálkodhatnak. Bizony. Nem akarsz velünk tartani a vadászatra? Reptethetnéd valamelyik sólymodat az enyém ellenében. Az északi hegyek közt fogok vadászni.

– Köszönöm, nem. Holnap foglalt leszek. Talán holnapután. Kirendeltem húszezer embert, hogy fésüljenek át minden erdőt és ligetet Ószaka körül. Tíz nap múlva nem lesz itt egyetlen bandita sem húsz rín belül. Ezt megígérem.

Toranaga tudta, hogy Isido banditákkal tölti fel közelben állomásozó csapatai létszámát. Ha húszezeret mond, ötvenezeret gondol. A csapda kezd bezárulni. De miért ilyen hamar? Miféle új árulásra került sor? Miért ilyen magabiztos Isido? – Jó. Akkor holnapután, Isido úr. De a vadászterületemtől ugye távol tartod embereidet? Nem szeretném, ha elriasztanák a zsákmányomat – tette hozzá átlátszóan.

– Természetesen. És mi legyen a barbárral?

– Mindig is az én tulajdonom volt, és az is marad. Akárcsak a hajója. De ha végeztem vele, rendelkezésedre bocsátom. Ki is végeztetheted, ha akarod.

– Köszönöm. Ezt fogom tenni. – Isido összecsukta legyezőjét és becsúszta ruhaujjába. – De a barbárnak nincs jelentősége. Ennél sokkal fontosabb, és tulajdonképpen azért is jöttem hozzád, hogy

elmondjam... ó, most jut eszembe, úgy hallom, anyám ellátogatott a Dzsódzsi-kolostorba.

– Igen? Azt hittem, lejárt már a cseresznyevirágzás megsemlélésének ideje.

– Szerintem is. De ha meg akarja nézni a hervadó virágokat, hát miért ne? Az öregeknek másmilyen az esze járása, másként látják a dolgokat, ne? De az egészséggel hadilábon áll. Aggódok érte. Nagyon vigyáznia kell magára... könnyen megfázik.

– Akárcsak az én anyám. Az öregek egészségére ügyelni kell.

Toranaga megjegyezte magában, hogy tüstént üzennie kell az apátnak: nagyon vigyázzanak az öregasszonyra. Ha a kolostorban meghal, annak beláthatatlan következményei lennének. Megszégyenülne az egész birodalom előtt. Minden daimjó megtudná, hogy a hatalomért vívott sakkjátékban gyalogként felhasznált egy magatehetetlen öregasszonyt, ellensége anyját, de nem tudott eleget tenni az iránta való kötelességének. A túszedés meglehetősen veszedelmes fogás.

Isidót vak düh fogta el, amikor hírért vette, hogy rajongva szeretett édesanyját a nagojai Toranaga-erősségbe csalogatták. Fejek hulltak le. Azonnal előrehozta a Toranaga elpusztítására szőtt terve időpontját, ünnepélyesen megesküdött, hogy ostrom alá veszi Nagoját és kivégezteti Kazamaki daimjót – akinek a gondjára bízta anyját –, amint a háború megkezdődik. Végül közbenjárók útján személyes üzenetet küldött az apátnak, figyelmeztetve, ha huszonnégy órán belül nem adják ki épségben az idős hölgyet, Toranaga egyetlen fia, Naga és háza népéből minden nő, akire ráteheti a kezét, sajnálatos módon a leprások falvában fog ébredni, leprások fogják etetni, itatni, leprás szajhák fognak az ágyába bújni. Isido tudta, amíg anyja Toranaga fogságában van, óvatosnak kell lennie. De világosan értésre adta: ha anyját nem eresztik szabadon, lánggra lobbantja az egész birodalmat.

– És hogy érzi magát a te anyád, Toranaga úr? – kérdezte udvariasan.

– Köszönöm, nagyon jól. – Toranaga nyíltan kimutatta örömét, egyrészt anyja jólléte, másrészt Isido tehetetlen dühe fölött. – Ahhoz képest, hogy hetvennégy éves, nagyszerű állapotban van. Csak azt remélem, hogy én is ilyen erőben fogom megélni ezt a kort.

Ötvennyolc éves vagy, Toranaga, de ötvenkilenc már sohasem leszel, fogadta meg magában Isido. – Kérlek, add át neki jókívánságaimat, hogy még sokáig és boldogan éljen. Még egyszer köszönet, és bocsáss meg, hogy alkalmatlankodtam a barbár dolgában. – Nagy udvariassággal meghajolt, majd örömét alig leplezve hozzátette: – Ó, majdnem elfelejtettem: a fontos ügy, ami miatt felkerestelek, az, hogy a régensek utolsó, ünnepélyes ülését elhalasztottuk. Ma este nem gyűlünk össze.

Toranaga tovább mosolygott, holott úgy érezte, ráomlik a menynyezet. – Ó, igen? Miért?

– Kijama úr megbetegedett. Szugijama és Onosi urak hozzájárultak a halasztáshoz. Én is. Néhány nap ide vagy oda igazán nem számít egy ilyen fontos kérdésben, nem igaz?

– Kijama úr nélkül is összeülhetünk.

– Úgy döntöttünk, hogy nem fogunk. – Isido szeme gúnyosan megvillant.

– Ez hivatalos döntés?

– Íme, a négy pecsét.

Toranaga őrjöngött magában. Minden halogatás óriásira növeli a veszélyt. Kicserélhetné vajon Isido anyját az azonnali ülésért? Nem, mert a parancs elküldése és a hír meghozása túlságosan sok időt venne igénybe, s így a semmiért adna fel egy jókora előnyt.

– Mikor ül tehát össze a Tanács?

– Úgy hallom, Kijama úr holnapra vagy holnaputánra meggyógyul.

– Jó. A saját orvosomat küldöm hozzá.

– Biztos vagyok benne, hogy örülne neki. De az ő orvosa minden látogatót kitiltott. A betegség ragályos is lehet, ne?

– Miféle betegségről van szó?

– Nem tudom, uram. Nekem csak ennyit árultak el.

– Az az orvos barbár?

– Igen. A keresztények fődoktora, úgy hallom. Keresztény daimjónak keresztény pap-doktor dukál. A mieink nem elég jók egy... egy ilyen fontos daimjónak – tette hozzá vigyorogva Isido.

Toranaga aggodalma nőttön-nőtt. Ha japán orvosok kezelnék Kijamát, sok mindent tehetne. De egy keresztény doktor – minden bizonnyal jezsuita – ellen fordulni vagy akár csak beleavatkozni a dolgába, egyenlő lenne az összes keresztény daimjó megsértésével,

ezt pedig most nem engedheti meg magának. Tudta, hogy barátsága Cukku-szannal nem fogja segíteni Onosi és Kijama keresztény daimjók ellen. A keresztényeknek érdeke, hogy egységes frontot alkossanak. Hamarosan érintkezésbe kell lépnie velük, a barbár papokkal, hogy megtudakolja, mi volna együttműködésük ára. Ha Isido valóban a maga oldalára állította Onosit és Kijamát, ha ez a két keresztény daimjó egységesen lép fel, a többi követni fogja őket, s akkor el vagyok szigetelve. Akkor nincs más hátra, mint a Bíbor Ég.

– Holnapután meglátogatom Kijama urat – jelentette ki, megjelölve tűrésének végső határát.

– No és a ragály? Sohasem bocsátanék meg magamnak, ha valami történne veled itt Ószakában, uram. Vendégem vagy, felelős vagyok érted. Ragaszkodnom kell hozzá, hogy erről mondj le.

– Légy nyugodt, Isido úr, nincs az a ragály, ami velem végezhet, ne? Nem emlékszel a jós jövendölésére?

Amikor hat esztendővel ezelőtt követség érkezett Kínából a taikóhoz, hogy megpróbálják békés úton rendezni a japán-koreai-kínai háborút, velük tartott egy híres asztrológus is. Ez a kínai sok mindent megjósolt már, ami valóra vált. A taikó egyik fényűzően megrendezett ebédjén arra kérte a jóst, jövendölje meg némelyik tanácsadója halálát. Az asztrológus azt mondta, Toranaga kard által vész el, középkorúan. Isido, Korea – vagy Csoszen, ahogy a kínaiak nevezték – híres meghódítója betegség nélkül, öregkorában, a lábán fog meghalni, mint a korszak leghíresebb embere. A taikó maga ágyban hal meg, nagyon öregen, tisztelettől és rajongástól övezve, de egészséges fiút hagy maga után. Az akkor még gyermektelen taikó annyira megörült ennek, hogy úgy döntött, mégsem végezteti ki a követeket pimaszságuk miatt. Ahelyett ugyanis, hogy mint várta, békét kért volna, a kínai császár követei útján mindössze felajánlotta neki, hogy „kinevezi a vak országának királyává”, mert így hívták a kínaiak a japánokat. Sértetlenül küldte hát haza őket és nem azokban a nagyon kicsi dobozokban, amiket már elő is készített a számukra, és felújította a háborút Korea és Kína ellen.

– De, emlékszem, Toranaga úr – felelte Isido. – Csakhogy a ragály kellemetlen is lehet. Miért kapnád el a himlőt, mint fiad, Noboru, már megbocsáss... vagy a leprát, mint Onosi úr? Onosi fiatal még, de

szenved. Nagyon, nagyon szenved.

Toranaga egy pillanatra elbizonytalanodott. Ismerte mindkét betegség eléktelenítő hatását, nagyon is jól. Legidősebb fia, Noboru tíz évvel ezelőtt, tizenhét esztendősen kapta meg a kínai himlőt, és hiába hívott hozzá japán, kínai, koreai, keresztény doktorokat, nem sikerült elűzni a kórt, amely szétmarta az arcát, de meg nem ölte. Ha enyém lesz a főhatalom, fogadkozott Toranaga, talán sikerül kiirtanom ezt a szörnyű ragályt. Vajon tényleg az asszonyoktól kapja az ember? És ők hogyan kapják meg? Hogyan lehetne gyógyítani? Szegény Noboru, gondolta. Ha nincs ez a himlő, te lennél az utódom, mert zseniális katona vagy, jobb szervező, mint Szudara, és nagyon ravasz. Igen sok rosszat kellett cselekedned előző életedben, hogy ekkora terhet cipelsz a mostaniban.

– Buddha urunkra, senkinek se kívánom egyiket sem – mondta.

– Egyetértek – felelte Isido, aki biztos volt benne, hogy Toranaga neki mindkettőt szívesen kívánná, ha lehetne. Meghajolt és távozott.

– Nos? – törte meg a csendet Toranaga.

– Akár maradsz, akár nem – felelte Hiromacu –, most már mindegy, uram. Katasztrófa lesz ebből, mert elárultak és elszigeteltek. Ha itt maradsz az ülésre – és lefogadom, hogy egy héten belül nem kerül rá sor –, Isido addig mozgósítja és ide vonja minden seregét Ószaka alá, és nem menekülhetsz, bármi történjék Ocsiba úrnővel Jedóban. Isido máris feláldozta magában Ocsibát, hogy téged elkaphasson. Nyilvánvaló, hogy elárultak, s hogy a négy régens egységes döntést fog hozni ellened. Ha távozol, akkor is olyan rendeleteket bocsátanak ki, amilyeneket Isido akar. A négy az egyhez szavazati arányt pedig tiszteletben kell tartanod. Megesküdte rád. Régensi adott szavadat nem szegheted meg.

– Egyetértek.

Csend lett.

Hiromacu növekvő nyugtalansággal várt. – Mit akarsz tenni?

– Először is úszom egyet – felelte meglepő vidámsággal Toranaga –, utána pedig fogadom a barbárt.

Az asszony csendesen áttipegett Toranaga várbeli magánkertjén a felé a kis zsúpfedelű kunyhó felé, amely a juharligetet ékesítette. Selyemkimonója és obija a legegyszerűbb és mégis a legelegánsabb volt, amit a leghíresebb kínai mesterek csak készíteni tudtak. Haját a legutóbbi kjótói divat szerint magasra tornyozva és hosszú ezüsttűkkel megtűzve viselte. Hófehér bőrét színes napernyő óvta. Kicsi volt, alig magasabb öt lábnál, de tökéletes alakú. Nyakában vékony aranyláncon egy kis aranyfeszület lógott.

Kiri a kunyhó verandáján várta. Súlyosan üdögélt az árnyékban, feneke lefolyt a párnáról, így figyelte közeledését a lépegetőköveken, amelyeket olyan gondosan ágyaztak bele a mohába, mintha abból nőttek volna ki.

– Szébb vagy és fiatalabb, mint valaha, Toda Mariko-szan – mondta Kiri minden irigység nélkül, miután viszonzta meghajlását.

– Bárcsak úgy volna, Kiricubo-szan – felelte mosolyogva Mariko. Letérdelt egy párnára, és öntudatlan mozdulattal bájos mintába rendezte szoknyáját.

– Márpedig úgy van. Mikor is találkoztunk utoljára? Két... vagy három éve? Semmit sem változtál húsz év alatt. Hisz majdnem húsz éve, hogy először láttuk egymást. Emlékszel? Goroda úr ünnepélyén. Tizennégy esztendő voltál, friss házas és gyönyörű.

– És kétségbeesett.

– Kétségbeesett? Ugyan. Te aztán nem.

– Tizenhat éve volt, Kiricubo-szan, nem húsz. Igen, nagyon jól emlékszem.

Túlságosan is jól, gondolta fájó szívvel. Azon a napon súgta fülembe a bátyám, hogy tiszteletre méltó apánk alighanem bosszút fog állni hűbérurán, Goroda diktátoron, alighanem meg fogja ölni. A hűbérurát!

Ó, igen, Kiri-szan, jól emlékszem arra a napra, arra az évre, arra az órára. Akkor kezdődött az összes szörnyűség. Soha senkinek nem vallottam be, hogy tudtam, mi fog történni. Nem figyelmeztettem férjemet, sem Hiromacut, az apját a diktátor két hűségese vazallusát –, hogy Goroda egyik legnagyobb hadvezére árulásra készül. S ami még rosszabb, nem figyelmeztettem hűbéruramat, Gorodát. Nem teljesítettem kötelességemet hűbéruram, férjem s az ő családja iránt,

amely házasságom óta nekem is egyetlen családom. Ó, Szent Szűz, bocsásd meg bűnömet, segíts, hogy megtisztuljak! Azért hallgattam, hogy megvédjem szeretett apámat, aki ezer esztendő makulátlan becsületét sározta be. Istenem, Názáreti Jézus, ments meg engem, bűnöst, az örök kárhozattól...

– Tizenhat esztendeje történt – mondta derűs nyugalommal Mariko.

– Toranaga úr gyermekét hordtam abban az évben – mondta Kiri, és arra gondolt: ha akkor Goroda urat nem árulja el és gyilkolja meg gyalázatos módon az apád, Toranaga úr nem kényszerül rá a nagakudei csatára, én magam nem fázom meg a mezőn és nem veszítem el a gyermekemet. Talán. De lehet, hogy mindenképp elveszítettem volna. Ez az én karmám, bárhog is történt, ne? – Ó, Mariko szan – mondta, és hangjába nem vegyült semmi rosszindulat –, olyan rég volt, mintha nem is ebben az életben lett volna. De te, te kortalan vagy. Miért nincs nekem ilyen alakom, ilyen hajam, ilyen kecses járásom? – Kirí elnevette magát. – A válasz egyszerű: mert túl sokat eszem!

– Mit számít az? Sütkérezel Toranaga úr kegyeiben, ne? Tehát elégedett vagy. Bölcs vagy, melegszívű, egészséges és boldog.

– Inkább lennék karcsú, hogy még többet ehessenek, de a kegyekben való sütkérezésről persze nem mondanék le – felelte Kirí. – Hát te? Te nem vagy boldog?

– Én eszköz vagyok, amelyen Buntaro úr játszik. Ha Buntaro úr, a férjem boldog, természetesen én is boldog vagyok. Az ő öröme az én örömöm, így vagy ezzel te is.

– Igen. De azért nem egészen.

Kiri megmozdította legyezőjét, s az aranyló selymen megcsillant a délutáni nap. Örülök, hogy nem vagyok a helyedben, Mariko, minden szépséged, ragyogásod, bátorságod és tudásod ellenére. Én el nem bírnam viselni férjemként azt az undorító, ronda, erőszakos embert egy napig sem, nemhogy tizenhét esztendőn keresztül. Mennyire elűt az apjától, Hiromacu úrtól! Hiromacu, az igen, az nagyszerű férfi. De Buntaro! Hogy születhetnek derék apáknak ilyen borzalmas fiaik? Bárcsak nekem is lenne fiam, ó, bárcsak lenne! De te, Mariko, te hogy bírtad ilyen sokáig ezt a durva bánásmódot? Hogy bírtad elviselni ezt a sok tragédiát? Szinte lehetetlen, hogy semmi árnyékot nem hagytak az arcodon, sem a lelkedben.

- Csodálatos asszony vagy, Toda Buntaro Mariko-szan!
- Köszönöm, Kiricubo Tosiko-szan. Ó, Kiri-szan, úgy örülök, hogy látlak!
- Én is. Hogy van a fiad?
- Gyönyörű, gyönyörű, gyönyörű. Szarudzsi tizenöt éves, el tudod ezt képzelni? Magas és erős, éppolyan, mint az apja. Hiromacu úr saját birtokot adott neki és... tudtad, hogy meg fog nőszülni?
- Nem. Kit vesz el?
- Kijama úr egyik unokáját. Toranaga úr rendezte el. Egész családunk boldog, nagyszerű kapcsolat lesz. Bárcsak a lány is... bárcsak figyelmesebb lenne a fiammal, méltóbb hozzá. Tudod, hogy milyen egy...? – Mariko szégyenlősen elnevette magát. – Látod, máris úgy viselkedem, mint egy igazi anyós. De azt hiszem, te is egyetérteneél velem. A lány még nincs igazán megnevelve.
- Lesz elég időd, hogy megneveld.
- Ó, remélem. Igen, én szerencsés vagyok, hogy nincs anyósom. Nem is tudom, mit csinálnék.
- Elbűvölnéd és megnevelnéd, mint egész házad népét, ne?
- Iiií, bárcsak ez is így volna. – Mariko keze mozdulatlanul hevert ölében. Figyelte, amint egy szitakötő leszáll, majd odébb röppen. – Férjem iderendelt. Toranaga úr látni kíván?
- Igen. Azt szeretné, ha tolmácsolnál neki.
- Mariko meglepődött. – Kivel fog beszélni?
- Az új barbárral.
- Ó. Hát Cukku-szan atya? Csak nem beteg?
- Nem. – Kiri legyezni kezdte magát. – Azt hiszem, sokáig törhetjük a fejünket, miért téged kéretett ide Toranaga úr és nem a papot, mint az első kihallgatáskor. Miért van az, Mariko-szan, hogy nekünk, asszonyoknak kell takarékoskodni a pénzzel, fizetni a számlákat, nevelni a szolgákat, beszerezni az ennivalót meg az egyéb szükséges dolgokat – sokszor még urunk ruháit is –, de soha semmit nem árulnak el nekünk?
- Talán erre való a megérzésünk, ne?
- Lehet. – Kiri egyenes, barátságos tekintettel nézett Mariko szemébe. – De úgy képelem, ez most nagyon magántermészetű dolog lesz. Azt hiszem, legjobb volna megesküdnöd a te keresztény Istenedre, hogy soha semmit nem árulsz el ebből a találkozóból.

Senkinek.

A nap mintha hirtelen összes melegét elvesztette volna.

– Természetesen – mondta nyugtalanul Mariko.

Világosan megértette, hogy Kiri azt akarja tudtára adni: semmit sem árulhat el se férjének, se az ő apjának, se a saját gyóntatójának. Mivel férje nyilvánvalóan Toranaga úr parancsára rendelte ide, kötelessége hűbérura, Toranaga úr iránt semmissé teszi férje iránti kötelességét, tőle tehát szabadságában áll megtagadni minden tájékoztatást. De a gyóntatótyja? Neki sem mondhat el semmit? És miért ő fog tolmácsolni, miért nem Cukku-szan atya? Tudta, hogy akaratán kívül megint olyan politikai intrikákba rángatják bele, amelyek tönkretették az életét, s megint azt kívánta, bárcsak a családja ne volna ősi, ne állna rokonságban a Fudzsimotókkal, bárcsak ne verte volna meg az ég olyan nyelvtehetséggel, hogy elsajátította mind a jószerével érthetetlen portugál, mind a latin nyelvet, bárcsak meg se született volna. De akkor sose láttam volna a fiamat, gondolta, nem tanultam volna a gyermek Jézusról és az Ő igazságáról, sem az örök életről.

Ez a karmád, Mariko, gondolta szomorúan, ez a karmád.

– Értem, Kiri-szan. – Majd balsejtelmektől gyötörve hozzátette: – Esküszöm az Istenre, hogy semmit sem árulok el abból, amiről ma szó esik vagy bármikor máskor, ha uramnak tolmácsolok.

– Arra is gondoltam, hogy valószínűleg ki kellene zárnod személyes érzelmeidet, hogy pontosan azt fordíthasd, amit a barbár mond. Különös teremtés és igen furcsa dolgokat beszél. Biztos vagyok benne, hogy uram nem véletlenül választott téged a tolmácsolásra.

– Toranaga úré vagyok, úgy rendelkezik velem, ahogy óhajt. Hűségemben soha nem kell kételkednie.

– Erről szó sincs, úrnőm. Célozni sem akartam ilyesmire.

Tavaszi zápor verte végig szelíden a mohákat, leveleket, szirmokat, majd pillanatok múlva el is állt, s még több szépséget hagyott maga után.

– Egy szívességet kérhetnék, Mariko-szan? Kimonód alá rejtenéd a feszületet?

Mariko ujjai védekezőn odakaptak a kereszthez. – Miért? Toranaga úr sohasem kifogásolta megtérésemet, sem Hiromacu úr, klánom feje. Férjem... a férjem is megengedi, hogy viseljem.

– Igen. De ezt a barbárt valamiért megőrzik a fészületek, és Toranaga úr nem akarja fölmérgezíteni, sőt, inkább megnyugtatni szeretné.

Blackthorne sohasem látott még ilyen apró, bájos teremtet. – Konnicsei va – mondta. – Konnicsei, Toranaga-szama. – Úgy hajolt meg, mint egy udvaronc, majd bólintott a fiúnak, aki elkerekedett szemmel térdelt Toranaga mellett s a kövér asszonynak, aki mögötte térdelt. Mindnyájan a kis kunyhót körbefutó verandán voltak. A kunyhó egyetlen szobából állt, rusztikus papírfalakkal, bárdolt gerendákkal és zsúptetővel, meg egy konyhából. Facölöpök emelték vagy egy lábnyival a tiszta fehér homokszőnyeg fölé. A csa-no-ju, a teaszertartás színhelyéül szolgáló teaház volt ez, óriási költséggel, különleges anyagokból emelték kizárólag e célra, bár néha, éppen mivel félreeső helyeken, ligetekben álltak, találkák, magánbeszélgetések lebonyolítására is használták ezeket a kis házikókat.

Blackthorne összefogta kimonóját, és leült a párnára, amit a homokra tettek. – Gomen naszai, Toranaga-szama, nihon go ga hanasze-maszen. Cujakugo imaszu ka?

– Én leszek a tolmácsotok, senhor – mondta Mariko szinte hibátlan portugál nyelven. – De te is beszélsz japánul?

– Nem, senhorita, csak egy pár szót – felelte döbbenten Blackthorne. Arra számított, hogy Alvito atya fog tolmácsolni, Toranagát szamurájok veszik körül és talán jelen lesz Jabu is. Szamurájok azonban nem voltak a közelben, noha magát a kertet számosan vették körül.

– Toranaga úr azt kérdezi, hol... De előbb talán megkérdezném, nem beszélnél-e szívesebben latinul.

– Ahogy óhajtod, senhorita. – Mint minden tanult ember, Blackthorne is tudott latinul írni, olvasni és beszélni, hiszen a latin volt a civilizált világ közös klasszikus nyelve.

Ki ez a nő? Hol tanult meg ilyen remekül portugálul? És latinul?

Hol máshol, mint a jezsuitáknál? Valamelyik iskolájukban. Mennyi esze van ezeknek az embereknek! A legelső dolguk, hogy mindenütt iskolákat építenek.

Csak hetven esztendeje múlt, hogy Loyola Ignác létrehozta a Jézus-

társaságot, de iskoláik, a keresztény világ legjobb iskolái, már behálózták az egész földet, s befolyásuk királyokat emelt trónra vagy döntött le. Bejárásuk volt a pápához. Megakasztották a reformáció árját s máris óriási területeket nyertek vissza a saját egyházuknak.

– Akkor portugálul fogunk beszélni – mondta a nő. – Uram tudni kívánja, hol tanultad ezt az „egypár szót”.

– Volt a börtönben egy szerzetes, senhorita, egy ferences szerzetes, ő tanított. „Étel, fürdő, barát, menj, gyere, igaz, hamis, itt, ott, én, te, kérem, köszönöm, akarom, nem akarom, rab, igen, nem”, ilyesmiket. De ez, sajnos, még csak a kezdet. Kérlek, mondd meg Toranaga úrnak, hogy most már jobban fel vagyok készülve a válaszadásra s hogy segítek, ha tudok, azonkívül nagyon örülök, hogy kikerültem a börtönből. Ezt külön köszönöm.

Blackthorne figyelte, amint a nő elfordul tőle és beszélni kezd Toranagához. Tudta, hogy minél egyszerűbben kell fogalmaznia, lehetőleg rövid mondatokban és óvatosan, mert a pappal ellentétben, aki szimultán tolmácsolt, ez a nő megvárta, míg befejezi, aztán mintegy összefoglalta, kivonatolta, amit mondott – a legjobbak kivételével minden tolmácsnak ez a közös problémája, bár még a legjobbak is, mint például a jezsuita, óhatatlanul a saját személyiségükön szűrik át a lefordítanivalót. A fürdő, a masszázs, az étel s utána a kétórai alvás hihetetlenül felfrissítette. A fürdősök – valahányan nagydarab, erős asszonyok – jól megdögönyözték, haját megsamponozták, ügyes varkocsba fonták, s a borbély megnyírta a szakállát. Tiszta ágyékkötőt, kimonót, övet kapott s tabit meg sarut a lábára. A futón, amelyen aludt, olyan tiszta volt, akár a szoba. Álomnak tetszett az egész, s az álomtalan alvásból ébredve először nem tudta eldönteni, melyik az álom: ez vagy a börtön.

Türelmetlenül várta, hogy Toranaga elé vezessék, tervezte, hogy mit mondjon, mennyit áruljon el, hogyan játssza ki Alvito atyát, hogyan kerekedjen fölül rajta. És Toranagán. Mert most már bizonyosan tudta, abból, amit Domingo testvér mesélt a portugálokról meg a japán politikáról és kereskedelemről, hogy segítségére lehetne Toranagának, aki, viszonzásul, segíthetne megszereznie mindazt a gazdagságot, amire vágyott.

És most, a pap távollétében még jobban visszatért az önbizalma. Csak egy kis szerencse és türelem kell.

Toranaga figyelmesen hallgatta a baba külsejű tolmácsnőt.

Egy kézzel fel tudnám emelni, gondolta Blackthorne, s a két kezemmel átfoghatnám a derekát. Hány éves lehet? Tökéletes teremtés! Férjes? Nincs jegygyűrűje. No, ez érdekes. És semmi más ékszert nem visel. Kivéve az ezüsttűket a hajában. És a másik, az a kövér se.

Emlékezetében kutatott. Az a két falusi nő sem viselt ékszereket, se Mura egész háza népe. Miért?

És ki ez a kövér nő? Toranaga felesége? Vagy a gyerek dajkája? És a kölyök vajon Toranaga fia? Vagy talán az unokája? Domingo atya szerint egy japánnak egyszerre csak egy felesége lehet, de ágyasa – törvényes szeretője – annyi, amennyit csak akar.

A tolmácsnő Toranaga ágyasa?

Milyen lehet egy ilyen nővel hálni? Folyton attól félnék, hogy agyonnyomom. Ámbár nem törnek olyan könnyen. Vannak kicsi nők Angliában is. De ilyenek nincsenek.

A fiú pöttöm volt, egyenes tartású, kerek szemű, sűrű fekete haját rövid varkocsba fonták, koponyája borotvátlan. És roppant kíváncsinak látszott.

Blackthorne gondolkodás nélkül rákacsintott. A gyerek felugrott, kacagva félbeszakította Marikót, rábökött Blackthorne-ra és csacsogni kezdett. Békésen végighallgatták, senki sem szólt rá. Amikor befejezte, Toranaga mondott valamit Blackthorne-nak.

– Toranaga úr azt kérdi, miért csináltad ezt, senhor.

– Hát, hogy megnevettessem a gyereket, miért másért? Az én hazámban a gyerekek rendszerint örülnek ennek és elnevetik magukat. Az én fiam is hasonló korú. Hétesztendős.

– Az Örökös hétéves – mondta Mariko rövid tűnődés után, majd lefordította a választ Toranagának.

– Örökös? Úgy érted, ez a gyerek Toranaga úr egyetlen fia? – kérdezte Blackthorne.

– Toranaga úr megparancsolta, hogy szólítsalak fel: egyelőre szorítkozz a válaszadásra. – Majd hozzátette: – Biztos vagyok benne, B'ackthon navigátor, hogy később alkalmad lesz a kérdezősködésre, de kérlek, várj addig türelemmel.

– Rendben van.

– Mivel a nevedet nagyon nehéz kiejteni, senhor, a mi nyelvünkben

ugyanis nincsenek meg a megfelelő hangok... megengeded, hogy Toranaga úr számára japán nevedet, az Andzsín-szant használjam?

– Természetesen. – Blackthorne már azon volt, hogy megkérdezi, mi az ő neve, de eszébe jutott az iménti figyelmeztetés.

– Köszönöm. Uram azt kérdi, van-e több gyereked?

– Egy kislányom. Akkor született, amikor elhagyni készültem Angliát. Most tehát kétesztendő lehet.

– Egy feleséged van vagy sok?

– Egy. Nálunk ez a szokás. Akárcsak a portugáloknál és a spanyoloknál. Nekünk nincsenek szeretőink... mármint hivatalos szeretőink.

– Ez az első feleséged, senhor?

– Igen.

– Hány éves vagy?

– Harminchat.

– Angliában hol laksz?

– Chatham külvárosában. Ez egy kis kikötő London mellett.

– London a fővárosotok?

– Igen.

– Uram azt kérdezi, milyen nyelveken beszélsz.

– Angolul, portugálul, spanyolul, hollandul és persze latinul.

– Mi az a „holland”?

– Egy európai nyelv, Németalföldön beszélik. Hasonlít a németre.

Mariko a homlokát ráncolta. – A holland pogány nyelv? És a német is?

– Egyik sem katolikus ország – felelte óvatosan Blackthorne.

– Bocsáss meg, de ez nem egyenlő azzal, hogy pogány?

– Nem, senhorita. A kereszténység két határozottan elkülönülő ágra oszlott. A katolikus és a protestáns vallásra. Kétfajta kereszténység létezik. A japánban jelen levő szekta katolikus. Pillanatnyilag a két szekta nagyon ellenségesen viseltetik egymás iránt. – Észrevette, mennyire megdöbben a nő, s azt is, hogy Toranagát idegesíti, amiért kihagyják a beszélgetésből. Légy óvatos, intette magát. Ez a nő biztosan katolikus. És fogalmazz egyszerűen. – Lehet, hogy Toranaga úr nem kíván most a vallásról beszélni, senhorita, főként mivel első találkozásunkon már érintettük a tárgyat.

– Te protestáns keresztény vagy?

– Igen.

– És a katolikus keresztények ellenségeid?

– A legtöbbjük eretneknek tekintene és ellenségének, igen.

A nő habozva Toranagához fordult, és hosszan beszélt.

Körben a kert szélén nagyon sok őr volt. Mind meglehetősen távol, és mind Barna. Aztán Blackthorne észrevett tíz Szürkét is, egy csoportban ültek az árnyékban, és mind a fiúra függesztette tekintetét. Ennek vajon mi a jelentősége? – töprengett.

Toranaga több kérdést tett fel Marikónak, majd Blackthornehoz fordult.

– Uram szeretne minél többet megtudni rólad és családotról – fordított Mariko. – Úgyszintén országodról, királynőjéről és előző uralkodóiról, szokásaitokról és történelmeitekről. Azután az összes többi országról, főleg Portugáliáról és Spanyolországról. Az egész világról, amelyben éltek. Hajóitokról, fegyvereitekről, élelmeitekről, kereskedelmeitekről. Háborúitokról, csatáitokról, arról, hogyan kell navigálni egy hajót, hogyan vezetted idáig hajókat és mi történt útközben. Meg akarja érteni... bocsáss meg, miért nevensz?

– Csak azért, senhorita, mert ez felöleli egész tudásomat.

– Uram pontosan erre kíváncsi. „Pontosan”, ez a megfelelő szó?

– Igen, senhorita. Engedd meg, hogy gratuláljak portugál beszédedhez, amely hibátlan.

Mariko kezében megrebbent a legyező. – Köszönöm, senhor. Igen, uram az igazságot kívánja megtudni mindenről, a tényeket és amit gondolsz róluk.

– Szívesen mesélek neki. De ez időbe fog telni.

– Uram azt mondja, van ideje.

Blackthorne Toranagára nézett. – Vakarimaszu.

– Ha megbocsátasz, senhor, uram parancsára meg kell mondanom, a kiejtésed nem egészen jó. – Mariko bemutatta, hogyan kell helyesen kiejteni a szót, Blackthorne utánamondta és megköszönte.

– Én egyébként Senhora Mariko Buntaro vagyok, nem senhorita.

– Értem, senhora. – Blackthorne Toranagára nézett. – Hol kezdjem? Mariko lefordította a kérdést. Mosoly suhant át Toranaga erős arcán.

– Azt mondja, az elején.

Blackthorae tudta, hogy ez újabb próba. A végtelen sok lehetőség közül mit válasszon, hol kezdje? És kihez beszéljen? Toranagához,

a fiúhoz vagy a kövér nőhöz? Ha csak férfiak lettek volna jelen, akkor nyilvánvaló a válasz: Toranagához. De így? Miért van itt a nő meg a gyerek? Kell hogy legyen valami jelentősége.

Úgy döntött, a gyerekekre és a nőkre fog koncentrálni.

– A régi időkben országomon egy nagy király uralkodott, akinek varázserejű kardja volt, az Excalibur, felesége, a királyné pedig a legszebb asszony volt az egész birodalomban. Főtanácsadóját, a varázslót Merlinnek hívták, magát a királyt pedig Arthurnak – kezdte magabiztosan a legendát, amit olyan szépen mesélt ködbe vesző ifjúkorában az apja, – Arthur királynak Camelot volt a fővárosa, és mindenki boldogan élt ott, nem voltak háborúk, a föld szépen termett... – Hirtelen rájött, mekkora baklövést követett el. A történet veleje Guinevere-ről és Lancelotról, egy házasságtörő királynéről és egy hűtlen vazallusról szól, Mordredről, Arthur törvénytelen fiáról, aki hitszegő módon háborút indít apja ellen, s egy olyan atyáról, aki megöli fiát a csatában, de maga is halálos sebet kap tőle. Úristen, hogyan lehetek ilyen ostoba? Hát Toranaga nem olyan, mint egy nagy király? Ezek nem az ő hölgyei? Ez itt nem az ő fia?

– Rosszul vagy, senhor?

– Nem... nem... bocsánat... csak...

– A királyról meséltél, senhor, és a jó termésről...

– Igen. Mint... mint minden országnak, nekünk is mítoszokba és legendákba veszik a múltunk, s ezek többnyire nem valami érdekesek – fejezte be sután, miközben megpróbált időt nyerni.

Mariko értetlenül meredt rá. Toranaga áthatóan nézte, a fiú ásított.

– Folytasd, senhor.

– Én... izé... – Hirtelen eszébe jutott valami. – Talán a legjobb lenne, ha rajzolnék egy térképet, a világ térképét, ahogy mi ismerjük, senhora – vágta ki egy szuszra. – Akarod?

A nő lefordította, és Blackthorae látta, hogy Toranaga szemében érdeklődés csillan, a fiúéban és a kövér asszonyéban azonban semmi. Hogyan tudnám felkelteni a kíváncsiságukat?

– Uram azt mondja, igen. Azonnal papírért küldetek...

– Köszönöm, de egyelőre ez is megteszi. Később, ha kapok íróeszközöket, lerajzolom pontosabban is.

Blackthorne felkelt a párnáról és letérdelt. Ujjával kezdetleges térképet rajzolt a homokba, fejjel lefelé, hogy jobban lássák. – A föld

gömbölyű, olyan, mint egy narancs, de ez a térkép csak a héja, észak-déli irányban cikkekre vágva és fent meg lent egy kicsit széjjelhúzva. Egy Mercator nevezetű hollandus találta fel ezt a nagy pontosságú módszert húsz évvel ezelőtt. Ez az első pontos világtérkép. Ennek segítségével már navigálni is tudunk – meg a földgömbjei segítségével. – Nagy vonalakban felvázolta a kontinenseket. – Erre van észak, erre dél, kelet meg nyugat. Japán itt van, az én hazám pedig a világ másik felén – itt. Ez itt mind ismeretlen és felfedezetlen... – Keze kitörölt Mexikótól Új-Fundlandig Észak-Amerikából mindent, Dél-Amerikából csak Perut hagyta meg s a kontinens keskeny parti sávját, továbbá kitörölt mindent Norvégiától északra és keletre, Muszkaföldtől keletre, egész Ázsiát, egész belső Afrikát, mindent Dél-Amerika csúcsától és Jávától délre. – A partvonalakat ismerjük, de szinte semmi egyebet. Afrika, az Amerikák és Ázsia belseje: ez egyelőre mind rejtély, titok. – Abbahagyta, hogy Marikónak legyen ideje fordítani.

A nő most már folyékonyabban tolmácsolt, és Blackthorne érezte, ahogy növekszik az érdeklődésük. A fiú megmozdult és közelebb húzódott.

– Az örökös tudni kívánja, hol vagyunk mi a térképen.

– Itt. Ez pedig Katháj, azaz Kína, azt hiszem. Nem tudom, a partjától milyen messze lehetünk. Majdnem két évembe telt, hogy innen idáig elérjek. – Toranaga és a kövér nő a nyakát nyújtogatta, hogy jobban lássa.

– Az Örökös azt kérdezi, miért vagyunk mi ilyen kicsik a térképeden.

– Arány kérdése az egész, senhora. Ezen a kontinensen Új-Fundlandtól Mexikóig, vagyis innentől idáig csaknem ezer league, vagyis háromszor ennyi mérföld az út. Innen Jedóig körülbelül száz. Csend lett, majd a japánok egymás közt beszélgettek.

– Toranaga úr azt kívánja, mutasd meg a térképen, hogyan jöttél Japánba.

– Errefelé. Ez itt, Dél-Amerika csúcsánál a Magellán-szoros vagy átjáró. Arról a portugál navigátorról nevezték el, aki nyolcvan esztendővel ezelőtt felfedezte. A portugálok meg a spanyolok azóta is titokban tartották ezt az útvonalat, azért, hogy csakis ők használhassák. Mi voltunk az első kívülállók, akik átjutottunk a szoroson. Megszereztem az egyik titkos útinaplójukat – ez afféle

térkép –, de még így is fél évet kellett vámom, hogy átkelhessek, mert a szelek ellenünk voltak.

Mariko fordított. Toranaga hitetlenkedve pillantott fel.

– Uram azt mondja, tévedsz. Minden bar... minden portugál dél felől érkezik. Az az útvonaluk, az egyetlen útvonaluk.

– Igen. A portugálok azért részesítik előnyben azt az útvonalata – Jóreménység fokát, mi így hívjuk –, mert több tucatnyi erődjük van azokon a partokon – Afrika, India és a Fűszer-szigetek partjain –, ahol élelmet vehetnek fel és télire megszánhatnak. Hadigaleonjaik őrzőjáratokat tartanak azokon a tengeri utakon, monopolizálják őket. A spanyolok azonban a Magellán-szorost használják ahhoz, hogy a Csendes-óceán parti amerikai és Fülöp-szigeteki gyarmataikra eljussanak, vagy pedig itt kelnek át, ezen a keskeny panamai szoroson, vagyis inkább választják a szárazföldi utat, mint a több havi idővesztést a tengeren. A mi számunkra biztonságosabb volt a Magellán-szoros, semhogy vesszőfutásra induljunk a között a sok portugál parti erőd között. Kérlek, mondd meg Toranaga úrnak, hogy a legtöbbnek most már ismerem az elhelyezkedését. Sokban japán katonák állomásoznak – tette hozzá. – Az a szerzetes, akitől az információt kaptam a börtönben, spanyol, így ellensége a portugáloknak és a jezsuitáknak.

Blackthorne látta szavai hatását a nő arcán, s amint lefordította, Toranagáén is. Adj időt a tolmácsnak és fogalmazz minél egyszerűbben, figyelmeztette magát.

– Japán katonák? Úgy érted, szamurájok?

– A rónin a helyes szó, úgy vélem.

– „Titkos” térkép, mondtad. Uram tudni kívánja, miképp tettél szert rá.

– Egy Pieter Suyderhof nevű hollandus a magántitkára volt Goa primásának – így hívják a katolikus főpapot, Goa pedig Portugál India fővárosa. Azt természetesen tudjátok, hogy Portugália erővel akarja meghódítani azt a kontinenst. Mint az érsek magántitkárának – aki egyben portugál alkirály is volt abban az időben – számos dokumentum ment át a kezén. Sok év után megkaparintotta és lemásolta néhány titkos naplójukat, vagyis térképüket. Ezek tartalmazták mind a Magellán-szoros titkát, mind azt, hogy hogyan kell megkerülni a Jóreménység fokát, s hogy merre vannak zátonyok

és homokpadok Goa és Japán között a Macau felé vezető úton. Én a Magellán-szoros leírását kaptam meg. Ez tűnt el egyéb irataimmal együtt a hajóról. Ezek a holmik számomra létfontosságúak, de Toranaga úr számára is felbecsülhetetlen értékűek lennének.

– Uram azt mondja, már rendelkezett, hogy kerítsék elő őket. Kérlek, folytasd.

– Amikor Suyderhof visszatért Hollandiába, eladta őket a Kelet-indiai Kereskedőtársaságnak, amely monopóliumot kapott a Távols-Kelet kikutatására.

Mariko hidegen nézett rá. – Ez az ember fizetett kém volt?

– Megfizették a térképekért, igen. Náluk ez a szokás, így jutalmazták a szolgálatokat. Nem ranggal vagy földbirtokkal, hanem pénzzel. Németalföld köztársaság. Országom és szövetségeseink, Németalföld, ezt ne feledd, senhora, háborúban áll Spanyolországgal és Portugáliával már hosszú évek óta. Meg kell értened, hogy a háborúban fontos felderíteni az ellenség titkait.

Mariko hosszan beszélt Toranagához.

– Uram azt kérdi, miért alkalmazott az érsek egy ellenséget.

– Pieter Suyderhof úgy mesélte, ez az érsek, aki mellesleg jezsuita volt, semmi más iránt nem érdeklődött, csak a kereskedelem iránt. Suyderhof megduplázta a hasznukat, ezért a „tenyerükön hordták”. Igen ügyes kalmár volt – a hollandusok e téren általában tehetségesebbek a portugáloknál –, így hát nem nagyon néztek utána a dolgainak. Azonkívül a kék szeműek és szőke hajúak, tehát a németek és más európaiak között is sok a katolikus. – Blackthorne megvárta, míg ezt lefordítja, majd óvatosan hozzáfűzte: – Ő volt Németalföld ázsiai kémfőnöke, vagyis hazáját szolgálta mint jó katona, s nem egy emberét sikerült portugál hajókra följuttatnia. Kérlek, mondd meg Toranaga úrnak, hogy a japáni kereskedelem nélkül Portugál India nem maradna fenn sokáig.

Toranaga egyfolytában a térképet nézte, miközben Mariko beszélt. Nem reagált arra, amit a nő fordított. Blackthorne már-már arra gondolt, nem tolmácsolt mindent pontosan.

– Uram részletes világtérképet szeretne papíron és mihamarább, az összes portugál bázisok s a rajtuk tartózkodó róninok számának megjelölésével. Most pedig arra kér, folytasd.

Blackthorne most már tudta, hogy hatalmasat lépett előre. De a fiú

újra ásítózni kezdett, ezért úgy döntött, irányt vált, noha ugyanazon kikötőbe tart továbbra is. – Világunk nem mindig olyan, amilyennek látszik. Például ettől a vonaltól – mi Egyenlítőnek hívjuk –, szóval ettől délre az évszakok visszájukra fordulnak. Amikor nálunk nyár van, ott tél; amikor nekünk melegünk van, ők fáznak.

– Hogy lehet ez?

– Nem tudom, de így van. Nos, Japánba e két déli szoroson át vezet az út. Mi, angolok, azonban igyekszünk egy északi útvonalat is találni, akár erre, északkeletre, a Szibériák felé, akár északnyugatra, az Amerikák irányába. Én magam eddig jutottam el északon. Arra az egész föld örök jég és hó, s majdnem egész évben olyan nagy a hideg, hogy ha az ember nem visel bundakesztyűt, pillanatok alatt lefagynak az ujjai. Az arravalósiakat lappoknak nevezik. Ruháik irhából készülnek. A férfiak vadásznak, minden egyéb munkát az asszonyok végézik. Például ők készítik a ruhákat. Meg kell rágniuk az irhát, mert csak így, megpuhítva tudják összeölni.

Mariko hangosan felnevetett.

Blackthorne is elmosolyodott, egyre inkább visszatért az önbizalma.

– Nem lóditok, senhora. Hontó.

– Szoreva hontó deszu ka? – kérdezte ingerülten Toranaga. – Mi igaz?

Mariko nevetve elmondta, miről van szó. A többiek is nevetni kezdtek.

– Csaknem egy évig éltem köztük. Körülzárt bennünket a jég, ki kellett várnunk, míg megolvad. Hal, fóka, néha jegesmedve az étük, no meg a bálna – ezt nyersen eszik. Legbecsültebb finomságuk a fagyott bálnazsír, csak úgy magában.

– Ugyan már, Andzsín-szan!

– Így van. Alacsony, kerek házakban élnek, amiket hóból építenek, és sohasem fürdenek.

– Micsoda? Soha? – képedt el Mariko.

Blackthorne a fejét rázta és úgy döntött, nem teszi hozzá, hogy Angliában is ritkán fürdenek, még ritkábban, mint Portugáliában és Spanyolországban, ahol melegebb az éghajlat.

Mariko lefordította. Toranaga hitetlenkedve rázta a fejét.

– Uram azt mondja, ez már igazán képtelen túlzás. Fürdő nélkül senki sem élhet. Még a civilizálatlan népek sem.

– Pedig ez az igazság... hontó – felelte higgadtan Blackthorne, és felemelte a kezét. – A názáreti Jézusra és a lelkemre esküszöm, hogy igazat mondok.

Mariko csendesen nézte. – Mindenben?

– Igen. Toranaga úr az igazat akarja hallani. Miért hazudnék? Életem a kezében van. És bizonyítanom is könnyű... azazhogy meglehetősen nehéz volna bizonyítani szavaim igazát... el kellene mennetek oda, hogy magatok lássátok. Ellenségeim, a portugálok és spanyolok természetesen egyetlen szavamat sem fogják igazolni. De Toranaga úr az igazságra kíváncsi. Bennem megbízhat, én elmondom neki.

Mariko gondolkodott egy kicsit, majd tüzetesen lefordított mindent. Végül:

– Toranaga úr azt mondja, hihetetlen, hogy fürdés nélkül is lehet élni.

– Igen. Csakhogy azok igen hideg vidékek, mások a szokásaik, mint nektek vagy nekem. Például az én hazámban az az általános nézet, hogy a fürdés káros az egészségre. Nagyanyám, Jacoba anyó szokta volt mondani: „Az üdvözüléshez elég egy fürdő, amikor megszületünk, s egy, amikor kiterítnek.”

– Hihetetlen.

– A ti szokásaitok közt is akadnak hihetetlenek. De az biztos, hogy többször fürödtem, amióta itt vagyok országotokban, mint eddig valaha. Készséggel elismerem, hogy azóta sokkal jobban érzem magam – fűzte hozzá vigyorogva. – Én most már nem hiszem, hogy a fürdő árt az egészségnek. Vagyis nyertem azzal hogy idejöttem, nem igaz?

– Igen – felelte rövid hallgatás után Mariko és fordított.

– Megdöbbenő... megdöbbenő ember, ne? – mondta Kiri.

– Mi a véleményed róla, Mariko-szan? – kérdezte Toranaga.

– Hiszem, hogy az igazat mondja vagy legalábbis úgy képzeli. Esetleg hasznodra lehetne. Olyan keveset tudunk a külvilágról. Értékes lenne neked ez a tudás? Ezt én nem dönthetem el. De ez az ember mintha a csillagok közül ereszkedett volna alá, vagy a tenger mélyéről bukkant volna fel. Ha ellensége a portugáloknak és a spanyoloknak, akkor, ha megbízható, információi létfontosságúak lehetnek számodra, ne?

– Egyetérték – mondta Kiri.

– Te mit gondolsz, Jaemon-szama?

– Én, bácsikám? Hát, szerintem csúnya, és az aranyhaja se tetszik meg a macskaszeme se, és nem is olyan, mint egy ember – vágta ki egy szuszra a fiú. – Örülök, hogy nem barbárnak születtem, hanem samurájnak, mint az apám, kérlek, ússzunk még egyet, jó?

– Majd holnap, Jaemon – mondta Toranaga, akit dühített, hogy nem beszélhet közvetlenül a navigátorral.

Miközben egymás közt társalogtak, Blackthorne úgy vélte, elérkezett az ő pillanata. Aztán Mariko újra feléje fordult.

– Uram azt kérdi, mit kerestél északon.

– Egy hajó navigátora voltam. Az Északkeleti átjárót kerestük, senhora. Sok minden, amit elmondhatnék, nevetségesen hangzana a füledben, tudom – vágott bele. – Például hetven esztendővel ezelőtt Portugália és Spanyolország királyai ünnepélyes egyezséget írtak alá, amely kettéosztotta köztük az Újvilág, a még felfedezetlen világ birtokát. Mivel a te hazád a portugál részbe esett, Japán hivatalosan Portugáliáé lett – Toranaga urat, téged, mindenkit, ezt a várat és minden egyebet Portugáliának adtak.

– Jaj, Andzsín-szan! Megbocsáss, de ez butaság!

– Gőgjük elképesztő, elismerem. Mindazonáltal ez az igazság.

Mariko azonnal fordítani kezdte, és Toranaga gúnyos hahotára fakadt.

– Toranaga úr azt mondja, ő éppígy feloszthatná az eget maga és a kínai császár között, ne?

– Kérlek, mondd meg Toranaga úrnak, hogy rettenetesen sajnálom, de nem egészen így van. – Blackthorne tudta, hogy ingoványos talajra lépett. – Ezt a dolgot törvényes dokumentumokban fektették le, amelyek a két királyt felruházzák azzal a joggal, hogy bármilyen nem katolikus földet fedezzenek fel alattvalóik, ott elsöpörjék a létező kormányzatot és katolikus uralommal helyettesítsék. – Északdéli irányú vonalat húzott a térképen, amely kettészelte Brazíliát. – Ettől keletre minden Portugáliáé, nyugatra Spanyolországé. Brazíliát Pedro Cabral fedezte fel 1500-ban, ezért Brazília most Portugáliáé. A bennszülött kultúrát, a törvényes uralkodókat megsemmisítették, és Portugália meggazdagodott a brazil bányák aranyán meg ezüstjén, de az ilyen nemesfémeket még a bennszülöttek templomaiból is elhordták. Az Amerikák többi része,

amit eddig felfedeztek, Spanyolországé: Mexikó, Peru, majdnem az egész déli kontinens. Az inka népeket kiirtották, kultúrájukat megsemmisítették, az embereket százezrével tették rabszolgává. A konkvisztádoroknak vannak modern ágyúik – a bennszülötteknek nincsenek. A konkvisztádorokkal általában együtt érkeznek a papok. Megtérítenek néhány herceget, viszálykodást szítanak. Herceg fordul herceg ellen, és falatonként bekebelezik az egész birodalmat. A mi világunkban most Spanyolország a leggazdagabb, mert a mexikói meg inka aranyat és ezüstöt, amit elraboltak, mind hazaszállították Spanyolországba.

Mariko arca elkomorult. Hamar felfogta Blackthorne mondanivalójának tanulságát. Akárcsak Toranaga.

– Uram azt mondja, ez az egész beszélgetés értelmetlen. Hogyan ruházhatnák fel magukat ilyen jogokkal?

– Nem ők teszik – felelte szintén komoran Blackthorne. – Hanem a pápa, Krisztus földi helytartója. Cserébe azért, hogy az Úr igéjét hirdessék.

– Nem hiszem el! – kiáltott fel Mariko.

– Kérlek, fordítsd le, amit mondtam, senhora. Mindez hontó.

Az asszony engedelmeskedett, feldúltan, de sokáig beszélt urához. Aztán:

– Uram... uram azt mondja, csupán ellenségeid ellen akarod hangolni őt. Mi az igazság? Az életed függ tőle, senhor.

– Az első demarkációs vonalat VI. Sándor pápa húzta meg 1493-ban – kezdte Blackthorne, magában hálát adva Alban Caradocnak, aki annyi adatot vert bele ifjúkorában, meg Domingo atyának, amiért kiokosította a japánok büszkeségéről és eszejárásáról. – 1506-ban II. Gyula pápa bizonyos változtatásokat hagyott jóvá a tordesillasi szerződésen, amelyet Portugália és Spanyolország 1494-ben írt alá, s amely kissé odébb tolta ezt a vonalat. VII. Kelemen pápa 1529-ben, vagyis hetvenegy esztendővel ezelőtt jóváhagyta a saragossai szerződést, amelyben egy másik vonalat húztak. – Ujjával hosszúsági vonalat húzott a homokba, amely átszelte Japán déli csücskét. – Ez Portugália kizárólagos tulajdonába adja a ti országokat és az összes többit – Japántól és Kínától egészen Afrikáig –, mégpedig olyan értelemben, ahogy az imént lefestettem. Kizárólagos kiaknázási jog bármilyen módon – cserébe a katolicizmus

terjesztéséért. – Elhallgatott, a nő kétségbeesetten tétovázott, s Blackthorne látta, hogy Toranaga egyre ingerültebben várja a fordítást.

Mariko erőt vett magán és mindent tolmácsolt. Azután újra Blackthorne-ra figyelt, s közben undorodott mindattól, amit hallott. Lehetséges ez? Hogy tehetett ilyet őszentsége? Portugáliának adta országunkat? Hazugság. De a navigátor megesküdött az Úrjézusra.

– A navigátor azt mondja, uram – kezdte –, hogy... hogy amikor őszentsége, a pápa ezeket a döntéseket hozta, még egész világuk, benne az Andzsín-szan hazája is katolikus volt. A szakadás még... még nem következett be. Így... így ezek a pápai rendeletek természetesen minden országra nézve kötelező érvényűek. Ennek ellenére, mint mondja, noha Portugália kapta a jogot Japán kiaknázására, Spanyolország és Portugália folytonosan marakodik a tulajdonjogon, már csak azért is, mert Kínával folytatott kereskedelmünk igen jövedelmező.

– Mi a véleményed, Kiri-szan? – kérdezte Toranaga, aki éppúgy meg volt döbbenve, mint a többiek. Csak a gyerek játszadozott unatkozva a legyezőjével.

– Hiszi, hogy az igazat mondja, ez kétségtelen – felelte Kiri. – De hogy lehetne minderről – vagy akár csak egy részéről – megbizonyosodni?

– Te hogyan bizonyosodnál meg róla, Mariko-szan? – kérdezte Toranaga. Mariko reagálása a barbár szavaira zavarba ejtette, ennek ellenére örült, hogy őt hívta tomácsnak.

– Megkérdezném Cukku-szan atyát – válaszolta az asszony. – És kiküldenék valakit – egy megbízható vazallust – a világba, hogy ellenőrizze. Talán az Andzsín-szan kíséretében.

– Ha a pap megcáfolja ezeket a kijelentéseket, az még nem feltétlenül jelenti azt, hogy az Andzsín-szan hazudik, ne? – mondta Kiri. Örült, hogy Marikót javasolta Toranagának, amikor az tolmácsot keresett Cukku-szan helyébe. Tudta, hogy Marikóban megbízhat, s ha egyszer megesküszik idegen istenére, egy szót sem húz ki belőle semmiféle keresztény pap. Minél kevesebbet tudnak azok az ördögök, annál jobb, gondolta Kiri. Hanem ez a barbár micsoda kincsesbányája a tudásnak!

Kiri látta, hogy a fiú újra ásít, és elégedett volt. Minél kevesebbet ért

meg ebből az egészből, annál jobb. – Küldess a keresztény papok elöljárójáért, és kérdezd meg őt. Meglátjuk, mit mond. Ezeknek a barbároknak az arca mindent elárul, semmi tehetség nincs bennük az álcázáshoz – mondta Toranagának.

Toranaga bólintott, de még mindig Marikót fürkészte. – Te sokat tudsz a Déli Barbárokról, Mariko-szan. Mit gondolsz, engedelmeskednek a pápa parancsának?

– Feltétlenül. Úgy tekintik, mintha a keresztények istene szólna a szájával?

– Igen.

– Minden katolikus keresztény engedelmeskedik a parancsainak?

– Igen.

– Még a mi itteni keresztényeink is?

– Azt hiszem, igen.

– Még te is?

– Igen, uram. Ha a parancsot közvetlenül tőle, a pápától kapnám. A lelkem üdvösségéért, igen – Tekintete nem rezdült. – Addig azonban senki másnak nem engedelmeskedem, csakis hűbéruramnak, családom fejének és férjemnek. Japán vagyok, s noha keresztény is, elsősorban szamuráj.

– Ez esetben tanácsos volna, ha őszentsége távol maradna partjainktól. – Toranaga eltűnődött. Azután elhatározta, mihez fog kezdeni a barbár Andzsín-szannal. – Mondd meg neki...

Elhallgatott. Minden szem az ösvény felé fordult, ahol egy idős asszony közeledett. A buddhista apácák csuklyás habitusát viselte. Négy Szürke kíséretében érkezett, de a Szürkék megálltak, s az öregasszony egyedül ment fel hozzájuk.

Tizenhetedik fejezet

Mindenki mélyen meghajolt. Toranaga észrevette, hogy a barbár utánozza őt s nem kel fel, nem mereszi a szemét, mint Cukku-szan kivételével a többiek. Gyorsan tanul, gondolta, miközben még mindig zúgott a feje mindattól, amit hallott. Ezer meg ezer kérdést szeretett volna feltenni, de szokása szerint fegyelmezte magát, s inkább az új veszélyre összpontosított.

Kirí azonnal talpra kecmergett, átadta párnáját az öregasszonynak,

azután figyelmes tartásban, mozdulatlanul térdelt mögötte.

– Köszönöm, Kiricubo-szan – mondta az asszony, viszonzva meghajlásukat. Jodokónak hívták, a taikó özvegye volt, férje halála óta buddhista apáca. – Sajnálom, hogy kéretlenül toppanok be és megzavarlak foglalatosságodban, Toranaga úr.

– Te sohasem jöhetsz kéretlenül és sohasem zavarasz, Jodoko-szama.

– Köszönöm, köszönöm. – Hunyorogva Blackthorne-ra sandított. – Attól félek, mégis zavarok. Nem látom tisztán... Egy barbár ez? A látásom egyre romlik. Nem Cukku-szan, ugye?

– Nem, ő az új barbár – felelte Toranaga.

– Ó, szóval ő az! – Jodoko még jobban méregette a szemét. – Kérlek, mondjátok meg neki, hogy nem látok valami jól, ezért nézegetem ilyen udvariatlanul.

Mariko engedelmeskedett. – Azt mondja, az ő hazájában igen sokan rövidlátók, Jodoko-szama, de azok pápaszemet viselnek. Megkérdezte, ismerjük-e a pápaszemet. Azt feleltem, néhányan igen – a Déli Barbároktól kaptuk őket. S hogy neked is volt, de mostanában már nem hordod.

– Igen. Mostanában már jobb szeretem a ködöt, ami körülvesz. Sok minden nem tetszik abból, amit manapság látni. – Jodoko visszafordította fejét, és a fiúra nézett, mintha csak most venné észre. – Ó! Fiam! Hát itt vagy. Téged kereslek. Milyen öröm látni a kvampakut. – Alázatosan meghajolt.

– Köszönöm, Első Anya – mondta Jaemon sugárzó arccal, és ő is meghajolt. – Ó, hallanod kellett volna a barbárt! Lerajzolta nekünk a világ térképét, és mindenféle mókás dolgokat mesélt olyan emberekről, akik egyáltalán nem is furdenek. Soha életükben, és hóházakban laknak és bőrökbe öltöznek, mint a gonosz kamik.

Az öregasszony megvetően szusszantott. – Minél ritkábban jönnek ide, annál jobb, fiam. Sose voltam képes megértem őket, és olyan kellemetlen a szaguk. Fogalmam sincs, apádurad, a taikó miért tűrte meg őket. De hát ő férfi volt, és te is férfi vagy, benned több a türelem, mint egy magamfajta asszonyban. És jó tanítót is kaptál, Jaemon-szama. – Vén szeme visszavillant Toranagára. – Toranaga úr a legtürelemesebb ember az egész birodalomban.

– A türelem fontos a férfinak, nélkülözhetetlen a vezérnek – mondta

Toranaga. – És a tudásszomj is jó tulajdonság, igaz, Jaemon-szama? A tudás pedig néha igen furcsa helyekről érkezik.

– Igen, bácsi. Igaz bizony – felelte Jaemon. – Igaza van, ugye, Első Anya?

– Igen, igen. Egyetértek. De azért örülök, hogy én csak egy asszony vagyok, akinek nem kell ilyesmiken törnie a fejét, ne? – Jodoko átölelte a gyereket, aki odaült melléje. – Tudod-e, miért jöttem, fiam? Hogy elvigyem a kvampakut. Miért? Mert a kvampakunak ennie kell, különben lekési az írásgyakorlatot.

– Utálom az írásgyakorlatot! Úszni akarok!

Toranaga megjátszott komorsággal így szólt: – Amikor annyi idős voltam, mint te, én is utáltam az írásgyakorlatot. De aztán húszéves lettem, a háború véget ért, és nekem vissza kellett mennem az iskolába. És azt még sokkal jobban utáltam.

– Visszamentél az iskolába, bácsikám? Amikor már egyszer abbahagytad? Ez borzasztó!

– Egy vezérnek szépen kell tudni írni, Jaemon-szama. Nemcsak érthetően, hanem gyönyörűen is. A kvampakunak pedig még inkább. Különben hogyan küldhetné levelet a felséges császárnak és a daimjóknak? A vezérnek mindenben jobbnak kell lennie szolgálójának. A vezérnek nehéz dolgokra is vállalkoznia kell.

– Igen, bácsikám. Nehéz dolog kvampakunak lenni. – Jaemon jelentősegteljesen összevonta szemöldökét. – Azt hiszem, én inkább most tanulok, nem húszéves koromban, mert akkor fontos államügyeket kell intéznom.

Mindenki nagyon büszkén nézett rá. – Bölcs vagy, fiam – mondta Jodoko.

– Igen, Első Anya. Bölcs vagyok, mint az apám, ahogy anyám szokta mondani. Mikor jön haza anyám?

Jodoko Toranagára nézett. – Nemsokára.

– Remélem, hogy nemsokára – mondta Toranaga. Tudta, hogy Isido küldte az öregasszonyt a fiúért. Toranaga kizárólag azért hozta le a gyereket és testőrségét a kertbe, hogy még jobban felbosszantsa Isidót, így ő mutatta meg Jaemonnak a barbárt, megfosztva Isidót ettől a kiváltságtól is.

– Nagyon fárasztó, hogy nekem kell felügyelnem a fiamra – mondta Jodoko. – Jó lenne, ha Ocsiba úrnő visszatérne Ószakába, mert

akkor én is visszamehetnék a templomba, ne? Hogy van Ocsiba, és hogy van Gendzsiko úrnő?

– Mindketten a lehető legjobban – felelte magában kuncogva Toranaga. Kilenc esztendővel ezelőtt a taikó egy ritka barátkozási rohamában felajánlotta neki, hogy vegye feleségül Gendzsiko úrnőt, kedvenc ágyasának, Ocsiba úrnőnek a húgát, „így családaink örökre összekapcsolódnak, ne?” – mondta a taikó.

„Igen, uram. Engedelmeskedem, noha nem érdemiem meg a kitüntetés” – felelte akkor Toranaga, mert igen örült volna egy ilyen kapcsolatnak. De tudta, hogy noha Jodoko, a taikó felesége helyeselné a dolgot, a taikó ágyasa, Ocsiba gyűlöli őt, és tekintélyes befolyását latba vetné, hogy a házasságnak elejét vegye. Azonkívül azért sem lett volna bölcs dolog feleségül venni Ocsiba húgát, mert így az úrnő óriási hatalomra tett volna szert fölötte – és kincstára fölött. Ám ha fiához, Szudarához megy hozzá, akkor Toranaga mint a családfeje, teljhatalommal rendelkezik fölötte. Minden ügyességére szüksége volt, hogy nyélbe üsse ezt a házasságot, de sikerült, s most Gendzsiko aranyat ért neki, mert a védőpajzs szerepét töltötte be Ocsiba ellen – Ocsiba ugyanis rajongott húgáért.

– Menyem még nem betegedett le – tegnapira vártuk a dolgot –, de gondolom, Ocsiba úrnő azonnal útnak indul, amint a közvetlen veszély elmúlik.

– Három lány után ideje, hogy Gendzsiko fiúunokával ajándékozzon meg, ne? Imádkozni fogok, hogy így legyen.

– Köszönöm – mondta Toranaga. Kedvelte az öregasszonyt régóta, tudta, hogy most is komolyan gondolja ígéretét, holott ő, Toranaga mást sem jelent a családjára nézve, csak veszélyt.

– Hallom, Szazuko úrnő gyermeket vár.

– Igen. Nagyon szerencsés vagyok. – Toranaga boldogan gondolt legújabb ágyasára, fiatalságára, erejére, melegségére. Remélem, fiunk lesz, mondta magában. Igen, az nagyon jó lenne. Tizenhét évesen a legjobb megszülni az első gyermeket, ha olyan egészséges az asszony, mint Szazuko. – Igen, szerencsés vagyok.

– Buddha megáldott téged. – Jodoko árnyalatnyi irigységet érzett. Olyan igazságtalannak tűnt, hogy Toranagának máris öt élő fia, négy lánya és öt leányunokája van – és Szazukótól most újabb gyermeke születik s még több is születhet, mert sok erőteljes esztendő áll még

előtte és sok az ágyasa. Neki azonban minden reménye ebben a hétéves gyermekben van, aki éppúgy az övé, mint Ocsibáé. Igen, gondolta, éppúgy az én fiam, mint Ocsibáé. Hogy gyűlöltem kezdetben Ocsibát...

Észrevette, hogy mind rá bámulnak és összerezzent. – Mi az?

Jaemon összevonta szemöldökét. – Azt kérdeztem, mehetünk-e az órára, Első Anya. Már másodszor kérdeztem.

– Ne haragudj, fiam, elkalandoztam kissé, így jár az ember, ha megöregszik. Igen, mehetünk.

Kiri felsegítette. Jaemon előreszaladt. A Szürkék máris talpon voltak, egyikük felkapta, és szeretettel a vállára ültette. Az a négy samuráj, aki Jodokót vigyázta, külön várakozott.

– Kísérj el egy darabon, kérlek, Toranaga úr. Szükségem van egy erős karra.

Toranaga meglepő fürgeséggel pattant fel. Az öregasszony a karjára tette a kezét, de nem dőlt rá. – Bizony, szükségem van egy erős karra. És Jaemonnak is. A birodalomnak is.

– Én mindig készen állok a szolgálatodra – mondta Toranaga.

Amikor a többiektől eltávolodtak, az asszony halkán így szólt: – Légy egyedüli régens. Vedd át a teljhatalmat és uralkodj. Jaemon nagykorúságáig.

– A taikó végrendelete megtiltja ezt. Még akkor is, ha volnának ilyen ambícióim, mint ahogy nincsenek. Feltételei kikötik, hogy egyetlen régens sem tehet szert teljhatalomra. És én nem is vágyom ilyesmire. Sohasem vágytam.

– Tora-csan – mondta az asszony, azt a becenevet használva, amelyet még a taikó adott neki hajdanán –, kettőnk között kevés a titok. Meg tudnád tenni, ha akarnád. Ocsiba úrnőért én felelek. Ragadd magadhoz a hatalmat életed végéig. Légy sógun és...

– Úrnőm, te árulásra biztatsz. Egyszer s mindenkorra mondom: nem akarok sógun lenni!

– Persze hogy nem, de hallgass meg még egyszer, utoljára. Légy sógun, és tedd meg Jaemont egyedüli örökösöddé – egyedüli örökösöddé. Utánad ő lesz a sógun. Végül is Fudzsimoto-vérből származik – Ocsiba úrnőn keresztül vissza annak nagyapjáig, Gorodáig, rajta keresztül pedig egészen az idők kezdetéig.

– Azt hiszed, a daimjók elfogadnák ezt tiszta származásnak, és

őfelsége, a Menny Fia jóváhagyhatná a kinevezését?

– Nem. Magának Jaemonnak az esetében nem. De ha te előbb sógun leszel és adoptáld Jaemont, akkor rá tudnád venni őket. Ocsiba úrnő és én támogatnánk ebben a törekvésedben.

– Ő beleegyezett ebbe? – kérdezte döbbenten Toranaga.

– Nem. Még nem beszéltünk róla. Ez az én ötletem. De bele fog egyezni. Én felelek érte. Előre is.

– Ez a beszélgetés képtelen, úrnőm.

– Isidót ki tudnád játszani, akárcsak a többieket. Mindig is ki tudtad. Félek ezektől a kósza hírektől, Tora-csan, háborúról suttognak, pártállásokról, a sötét kor visszatéréséről. Ha egyszer újrakezdődik a háború, sohasem lesz vége, és Jaemont el fogja sodorni a vihar.

– Igen, magam is így vélem. Ha egyszer elkezdődik, sohasem lesz vége.

– Hát ragadd magadhoz a hatalmat! Tégy, amit akarsz, ahogy csak akarod, akivel csak akarod. Jaemon derék fiú. Tudom, hogy te is szereted. Apja eszét örökölte, és ha te irányítanád, mindnyájan jól járnánk. Meg kell kapnia az örökségét.

– Én nem állok útjában. Hányszor kell még mondanom?

– Az Örökös elpusztul, ha te cselekvően nem támogatod.

– De hiszen támogatom! Mindenben. Megígértem a taikónak, hajdani férjednek.

Jodoko felsóhajtott, és összehúzta magán a habitust. – Fáznak már ezek az öreg csontok. Mennyi titok és csata, árulás és halál és diadal, Tora-csan. Én csak egy asszony vagyok, egy nagyon magányos asszony. Örülök, hogy Buddhának szenteltem magam, és most már minden gondolatom Buddha és következő életem felé irányul. De itt, ebben az életben még meg kell védenem a fiamat, ezért el kellett mondanom neked ezeket. Remélem, megbocsátod arcátlanságomat.

– Mindig megköszönöm és nagyra tartom a tanácsodat.

– Köszönöm. – Az asszony kissé kiegyenesítette a derekát. – Szeretném, ha tudnád, hogy amíg én élek, sem az Örökös, sem Ocsiba úrnő nem fordul ellened.

– Értem.

– Gondolkodni fogsz azon, amit mondtam?

– Néhai uram végakarata tiltja. Nem cselekedhetem ellene, és nem

szeghetem meg régensi szent eskümet sem.

Csendben tovább sétáltak. Majd Jodoko felsóhajtott. – Miért nem veszed feleségül?

Toranagának földbe gyökerezett a lába. – Ocsibát?

– Miért ne? Mint politikai választás elsőrangú. Számodra tökéletes. Gyönyörű, fiatal, erős, származása a lehető legtisztább – részben Fudzsimoto, részben Minovara –, azonkívül nagyon szereti az életet. Neked pillanatnyilag nincs hivatalos feleséged – hát miért ne? Ezzel az örökösödés kérdését is megoldanád, s a birodalom sem szakadna darabokra. Még több fiad születhetne tőle. Jaemon lenne az utódod, az ő utódai pedig a fiai, vagy Ocsiba többi fia. Sógun lehetne belőled. Kezedben lenne a birodalom kormányrúdjá, Jaemont pedig fiadként a magad képére formálhatnád. Hivatalosan adoptálnád, és éppúgy a fiad lenne, mint a többi. Miért ne vennéd feleségül Ocsiba úrnőt?

Azért, mert vadmacska, álnok nőstény tigris, egy istennő arcával és testével, aki császárnőnek képzei magát és úgy is viselkedik, gondolta Toranaga. Sosem bízhatnék benne az ágyban. Bármikor tűt döfhetne álmomban a szemembe. Nem, nem, őt soha! Még ha névlég elvenném is – amibe egyébként sohasem egyezne bele – nem, nem! Többek közt azért sem, mert gyűlöl, és azóta áskálódik ellenem és családom ellen, amióta első kölykét megszülte tizenegy esztendővel ezelőtt.

Már akkor, tizenhét évesen a pusztulásomra tört. Ó, kívül olyan lágy és illatos, mint az érett nyári barack. De belül akár az acélkard, és az esze is úgy vág. Milyen hamar ujja köré csavarta a taikót, milyen gyorsan kitúrta mellőle a többi kedvenc ágyast. Igen, már tizenöt évesen megfélemlítette a taikót, amikor az hivatalosan szeretőjévé tette. És azt se felejtsük el, hogy ő rángatta ágyba a taikót, és nem a taikó őt, hiába hitte urunk az ellenkezőjét. Igen, igen, Ocsiba már tizenöt évesen tudta, mit akar és azt is, hogyan érheti el. Aztán bekövetkezett a csoda, végre-valahára fiút szült a taikonak, ami előtte egy asszonynak sem sikerült. Pedig hány szeretője volt a taikonak! Száz legalább. Olyan volt, akár a baknyúl. Több Mennyei Kamrába fecskendezte a Gyönyörlevét, mint tíz átlagos férfi! Szeretői mindenféle korúak és származásúak voltak, a Fudzsimoto hercegnőktől a negyedosztályú kurtizánokig. De még csak teherbe

sem esett egyik sem, ámbar, miután a taikó elkergette őket, elvált tőlük vagy férjhez adta egyik-másikat, más férfiaknak szültek gyerekeket. A taikótól azonban csak Ocsiba úrnő lett viselő.

Ötvenhárom esztendő volt Nakamura, mikor első fia, az a szegény, gyenge kis jószág megszületett s szinte azonnal meg is halt. A taikó megszaggatta ruháját, őrvongott fájdalmában, de nem Ocsibát okolta, hanem önmagát. Aztán négy év múlva az asszony csodálatos módon újra lebabázott, megint csak fiút hozott a világra, aki már egészségesnek bizonyult. Ocsiba huszonegy esztendő volt akkor – Ocsiba, a Páratlan, így nevezte a taikó.

Vajon tényleg a taikó nemzette Jaemont? Iii, mit nem adnék érte, ha tudnám! Megtudjuk-e valaha is? Valószínűleg nem, pedig nekem sokat megérne a bizonyíték, akár egyik, akár másik véleményt igazolná.

Különös, hogy az egyébként olyan okos taikó Ocsiba megítélésében egyáltalán nem bizonyult okosnak: majomszeretettel, szinte a nevetségességig csüggött rajta és Jaemonon. Különös, hogy annyi nő közül éppen Ocsiba lett örökösének anyja, Ocsiba, akinek apja, mostohaapja és anyja a taikó miatt halt meg.

Lett volna benne annyi leleményesség, hogy egy másik férfit parancsoljon ágyába, magába fogadja a magvát, majd titokban kivégeztesse? Nem is egyet, hanem kettőt?

Ilyen álnok és ravasz lenne? De mennyire.

Még hogy vegyem feleségül Ocsibát! Soha!

– Kitüntetésnek tekintem ajánlatodat – mondta Toranaga.

– Te férfi vagy, Tora-csan. Kezessé tudnál tenni egy ilyen nőt is. Te vagy az egyetlen férfi a birodalomban, aki ezt meg tudná csinálni, ne? Nagyszerű párod lenne, nekem elhahated. Látod, hogyan harcol fia érdekeiért, pedig csak egy védtelen asszony. Méltó feleséged lenne, az bizony.

– Nem hiszem, hogy akár csak fontolóra venni hajlandó volna.

– És ha mégis?

– Kíváncsi volnék rá. Csak úgy magunk közt. Igen, hihetetlen kitüntetésnek venném.

– Sokan azon a nézeten vannak, hogy csupán te állsz Jaemon és az utódlása között.

– Sokan bolondok ebben az országban.

– Igen. De te nem vagy az, Toranaga-szama. És Ocsiba úrnő sem az.

És te sem, úrnőm, gondolta Toranaga.

Tizennyolcadik fejezet

Az orgyilkos éjnek évadján, a legsötétebb órában mászott át a kertfalon. Szinte láthatatlan volt. Szorosan testhez tapadó fekete ruhát és fekete tabit viselt, fejét fekete csuklya és álarc fedte. A kis termetű férfi zajtalanul odafutott a belső kiserődhez, és csak az égbe nyúló falak előtt torpant meg. Ötven lépésre tőle két Barna őrizte a főbejáratot. Úgyesen fölhajított egy vászonnal bevont mászóhorgot, amelyről nagyon vékony selyemkötél lógott alá. A horog megakadt a lőrés párkányán. Macskafürgeséggel felszaladt a kötélén, átpréselte magát a résen és eltűnt.

A folyosó csendes volt, csak gyertyák világították meg. Óvatosan végigsietett rajta, kinyitott egy külső ajtót, és kilépett a mellvédre. Újabb szakszerű dobás, újabb rövid mászás, és máris ott volt egy folyosóval följebb. A mellvéd sarkain álló őrszemek, hiába voltak éberek, nem hallották.

Némán behúzódott egy falmélyedésbe, amint a Barnák egyik őrjárata elvonult mellette, majd végigcsont a folyosónak ezen a részén. A saroknál megtorpant. Kikukucsált. A távoli ajtónál szamuráj örködött. Gyertyafények imbolyogtak a csendben. Az őr keresztbe vetett lábbal ült, ásított, és hátát a falnak döntve vakarózott. Egy pillanatra behunyta a szemét. Az orgyilkos előrerohant. Nesztelenül. A kezében tartott selyemkötélből hurkot formált, a szamuráj nyakára dobta és erősen megrántotta. Az őr kétségbeesetten próbálta volna a kötél alá dugni ujjait, de már haldoklott. Egy gyors dőfés a késsel a csigolyák közé, s a katona mozdulatlaná merevedett.

A férfi óvatosan résnyire nyitotta az ajtót. A fogadóterem üres volt, a belső ajtókat nem őrizték. Behúzta a hullát, és becsukta az ajtót. Tétovázás nélkül átvágott a termen, és kiválasztotta a bal oldali belső ajtót. Fából készült, de jó erősen megvasalták. Az orgyilkos megmarkolta görbe kését. Halkan bekopogott.

– Sirakava császár idejében... – mondta el a jelszó első részét. Az

ajtón túl kard hussant ki a hüvelyből, és felhangzott a válasz. – ...élt egy Enraku-dzsi nevű bölcs...

– ...ő írta a harmincegyedik szutrát. Sürgős üzenetet hoztam Toranaga úrnak.

Az ajtó kinyílt, és az orgyilkos előrelódult. A kés közvetlenül az álla alatt fúródott bele az első szamuráj nyakába, majd még egyet villant, és ugyanígy járt a másik is. Lábán meghalt mindkettő. Egyiket elkapta és óvatosan a földre eresztette; a másik elzuhant, de hangtalanul. Vérük a padlóra ömlött, élettelen testük az utolsó görcsökben fetrengett.

A férfi végigsietett a belső folyosón, amely nagyon gyengén volt megvilágítva. Hirtelen félrecsúszott egy sodzsi. Az orgyilkos megmerevedett, lassan körülnézett.

Tíz lépésre tőle Kiri állt elnyíló szájjal. Kezében tálca.

A férfi látta, hogy a két csésze még használatlan, az étel érintetlen a tálcán. A teáskannából gőz szállt fel. Mellette gyertya lángja imbolygott. Aztán a tálca a padlóra esett, az asszony obijához kapott, és tört rántott elő, szája tátogott, de nem adott hangot. Az orgyilkos addigra már a sarok felé száguldott, ahol kinyílt az ajtó, és egy álmos szamuráj pislogott ki rajta.

A férfi feléje rohant, majd jobbra megtalálta és feltépte a keresett sodzsit. Kiri végre elvisította magát, megszólalt a riadójel, de a férfi fürgén, biztos lábbal nyargalt tovább a sötétben, át az előszobán, át az ébredő nőknél és szolgálólányokon, a legbelső folyosó felé.

Itt már koromsötét volt, de addig tapogatózott, míg meg nem találta a megfelelő ajtót a most már egyre terjedő hangzavarban. Félrerántotta és rávetette magát a futonon alvó alakra. Kést tartó karját azonban váratlanul elkapta egy vasmarok, és azon vette észre magát, hogy a padlón vergődik a szorításában. Atlétai fürgeséggel kiszabadította magát, ismét lesújtott a késsel, de elvétette, belegabalyodott a takaróba. Félredobta, és felemelt késsel újra a sötét alaknak ugrott. Az alak azonban váratlan gyorsasággal elhajolt előle, és egy kemény láb az orgyilkos ágyékába robbant. Szinte megvakult a fájdalomtól, közben áldozata odébb szaladt, biztonságos távolságba.

Szamurájok nyomakodtak be az ajtón, némelyik lámpással a kezében, azután megjelent a csupán ágyékkötőt viselő, borzas hajú

Naga, és magasra emelt karddal az orgyilkos és Blackthorne közé ugrott.

– Add meg magad!

Az orgyilkos villámgyorsan félrehajolt, elordította magát – Namu Amida Bucu! Amida Buddha nevében! –, aztán maga ellen fordította a kést, mindkét kezével megmarkolta és az álla alá döfte. Vérsugár szökkent a levegőbe, és az orgyilkos térdre esett. Naga pengéje villanó félkört írt le, és a férfi feje a padlóra gurult.

A beálló csendben Naga felvette a fejet, és letépte róla az álarcot. Hétköznapi arc volt, a szemek még rebegtek. Magasra tartotta a szamuráj módra nyírt varkocsnál fogva.

– Ismeri valaki?

Senki sem felelt. Naga beleköpött az arcba, dühösen odavetette egyik emberének, feltépte a torzón a fekete ruhát, felrántotta a jobb kart, és megtalálta, amit keresett. Az apró minta – az Amidát jelentő kínai írásjel – a hóna alá volt tetoválva.

– Ki az őrségparancsnok?

– Én, uram. – A férfi halászápadt volt a soktól.

Naga feléje ugrott, s a többiek félrekotródtek. A tiszt meg sem próbálta kikerülni a dühödt kardcsapást, amely nemcsak a fejét, hanem a válla egy részét és a karját is leszelte.

– Hajabusza-szan, az őrség minden tagját parancsold le az udvarra – fordult Naga egy másik tiszt felé. – Az új őrséget kettőzd meg. Vigyétek ki ezt a hullát. A többiek... – Elhallgatott, mert Kiri jelent meg az ajtóban, kezében a törrel. A holttestre nézett, majd Blackthorne-ra.

– Nem sebesült meg az Andzsin-szan? – kérdezte.

Naga a föléje tornyosuló, ziháló férfira nézett. Nem látott rajta se sebet, se vért. Csak egy álmittas embert látott, akit kis híján meggyilkoltak. Az arca fehér, de félelem nem tükröződik rajta. – Megsebesültél, navigátor?

– Nem értem.

Naga odalépett hozzá, és félrehúzta a hálókimonó szárnyait.

– Á, most már értem. Nem, nem sebes – hallotta az óriás válaszát, és látta, hogy a fejét rázza.

– Akkor jó – mondta. – Úgy látszik, nem sebesült meg, Kiricuboszan.

Figyelte, amint az Andzsín-szan a hullára mutat, és mond valamit. – Nem értlek – felelte Naga. – Andzsín-szan, te itt maradsz. – Egyik emberéhez fordult. – Hozz neki ételt és italt, ha kívánja.

– Az orgyilkos... Amida-tetoválása van, ne? – kérdezte Kiri.

– Igen, Kiricubo úrnő.

– Ördögök... ördögök.

– Igen.

Naga meghajolt feléje, majd egyik döbbszent szamurájához fordult. – Kövess. Hozd a fejet! – Hosszú léptekkel kiment, s közben azon töprengett, hogyan mondja meg az apjának. Ó, Buddha, köszönet, hogy apámat megóvtad!

– Rónin volt – mondta ingerülten Toranaga. – Sosem fogod megtudni a kilétét, Hiromacu-szan.

– Igen. De a felelős Isido. Becstelenség tőle, ne? Ilyen trágysadombra való szemeteket alkalmazni orgyilkosnak. Nagyon kérek, engedd meg, hogy iderendeljem seregeinket. Egyszer s mindenkorra véget vetek ennek az egésznek.

– Nem. – Toranaga ismét Naga felé fordult. – Biztos vagy benne, hogy az Andzsín-szan nem sérült meg?

– Biztos, uram.

– Hiromacu-szan. Lefokozod az összes őrt, aki ma szolgálatot teljesített. Nem követhetnek el szeppukut. Együtt kell élniük szégyenükkel mint immár legalacsonyabb rangú katonák. A halott öröket lábuknál fogva húzzák végig a váron és a városon, ki a kivégzőtérrre. A kutyák falják fel őket.

Fiára, Nagára fordította tekintetét. Az este értesítést kapott a nagojai Dzsódzsi-kolostorból, s így megtudta, milyen sorsot szán Isido Nagának. Azonnal elrendelte, hogy fiát a legbelsőbb termekben őrség vegye körül, akárcsak családja Ószakában tartózkodó többi tagját: Kirit és Szazuko úrnőt. Az apát azt is közölte üzenetében, hogy bölcsebbnek vélte tüstént szabadon bocsátani Isido anyját, és szolgálóival együtt visszaküldeni Ószakába. „Nem merem ostobán kockára vetni egyik fiad életét. Azonkívül az asszony nincs jó állapotban. Inkább otthon haljon meg, mint itt.”

– Naga-szan, te is felelős vagy azért, hogy az orgyilkos bejuthatott közénk – mondta hideg és keserű hangon Toranaga. – Minden

szamuráj felelős érte, akár őrségben volt, akár nem, akár ébren volt, akár aludt. Megvonom félévi jövedelmedet.

– Igen, uram – felelte az ifjú, meglepődve, hogy egyáltalán a fejét megtarthatja. – Kérlek, fokozz le engem is. Nem élhetek ezzel a szégyennel. Nem érdelek mást, csak megvetést, uram.

– Ha le akarnálak fokozni, már megtettem volna. Azonnal Jedóba mégy. Húsz emberrel útnak indulsz még ma éjjel, és jelentkezel bátyádnál. És rekordidő alatt odaérij! Indulás! – Naga meghajolt, és halottfehér arccal távozott. Toranaga ugyanolyan rideg hangon utasította Hiromacut: – Négyszerezd meg az őrségemet. Ma nem vadászunk és holnap sem. A régensek ülése után itt hagyjuk Ószakát. Tedd meg az előkészületeket. Addig is itt fogok tartózkodni. Senkit nem fogadok hívatlanul. Senkit.

Dühösen intett. – Mindenki elmehet. Hiromacu, te itt maradsz.

A szoba kiürült. Hiromacu örült, hogy megaláztatására négyszemközt kerül sor, hiszen mint a testőrség főparancsnokát, mindnyájuk közül őt terhelte a legnagyobb felelősség.

– Nincs mentségem, uram. Semmi.

Toranaga elmerülni látszott gondolataiban. Már nem volt dühös. – Ha bérbe akarnád venni a titkos Amida Tongot, hogy fognál hozzá? Hogyan teremtenél kapcsolatot velük?

– Nem tudom, uram.

– Ki tudja vajon?

– Kaszigi Jabu.

Toranaga kinézett a lőrésen. A keleti sötétségbe már a hajnal fényszálai keveredtek. – Amint megpirkad, hozd ide.

– Úgy gondolod, az ő műve volt?

Toranaga nem felelt, újra eltöprengett.

Végül az öreg katona nem bírta tovább a csöndet. – Kérlek, uram, engeddd, hogy eltűnjek a szemed elől. Úgy szégyellem magam kudarcunk miatt...

– Egy ilyen próbálkozást szinte lehetetlen megakadályozni – mondta Toranaga.

– Igen. De akkor is odakinn kellett volna elkapnunk, nem a te közvetlen közeledben.

– Egyetérték. De téged nem tekintlek felelősnek.

– Én annak tekintem magam. És mondanom kell valamit, mert igenis

én felelek a biztonságodért, amíg vissza nem térsz Jedóba. Még több merényletet fognak megkísérelni ellened, és kémeink fokozott csapatmozdulatokról hoznak híreket. Isido mozgósít.

– Igen – felelte szórakozottan Toranaga. – Jabu után Cukku-szant, utána pedig Marikót kéretem. Kettőzd meg az Andzsín-szan őrségét.

– Ma éjjel jelentések érkeztek arról, hogy Onosi úr százezer embere dolgozik kjúszú-i erődítményei kijavításán – mondta a Toranaga biztonsága miatt aggódó Hiromacu.

– Majd érdeklődöm a dolog felől, ha találkozunk.

Hiromacu elvesztette türelmét. – Nem értelek. Meg kell mondanom, hogy ostobán kockára vetsz mindent. Igen, ostobán. Nem törődöm veled, ha a fejedet veszed is, de ez az igazság. Ha Kijama és Onosi Isidóval szavaz, véged! Halott ember vagy – mindent kockáztattál azzal, hogy idejöttél, és vesztettél! Menekülj, amíg lehet! Legalább a fejed a nyakadon maradjon!

– Még nem vagyok veszélyben.

– Ez a ma éjszakai támadás számodra semmit sem jelent? Ha nem változtatsz hálószerződésed, most nem élnél.

– Lehet, de nem valószínű – mondta Toranaga. – Az én ajtómat tegnap és ma éjjel is sokszoros őrség vigyázta. Azonkívül őrségben voltál te is. Orgyilkos hozzám közel nem férkőzhet. Még ez sem, pedig ez jól felkészült. Ismerte a járást, de még a jelszót is, ne? Kiri-szan azt mondja, hallotta, amint használta. Egyszerűen azt hiszem, pontosan tudta, melyik szobában alszom. Nem engem szemelt ki. Hanem az Andzsín-szant.

– A barbárt?

– Igen.

Toranaga tudta, hogy a reggeli rendkívüli beszámoló után a barbárra újabb veszélyek leselkednek. Az Andzsín-szan, úgy tetszik, túlságosan veszélyes valaki számára, hogy életben hagyja. Arra azonban semmiképp sem számított Toranaga, hogy a saját szállásán s ilyen hamar indítanak támadást. Ki árul el itt engem? – töprengett. Kirit és Marikót automatikusan kihagyta a számításból. A várakban és kertekben mindig vannak rejtekhelyek, ahonnan hallgatni lehet. Az ellenség központjában vagyok, gondolta, és ahová egy kém állítok, oda Isido – meg a többiek – hűsítőt állíthatnak. Talán csak egy kém volt.

– Duplázd meg az Andzsin-szan őrségét! Tízezer embert megér ő nekem.

Reggel, amint Jodoko úrnő távozott, azonnal visszatért a kerti teaházba, de rögtön észrevette, milyen lázasan csillog az Andzsin-szan szeme, micsoda fáradtság ült ki az arcára. Erőt vett hát izgalmán s szinte elviselhetetlen tudásszomján, és elbocsátotta azzal, hogy másnap folytatják. Az Andzsin-szant Kiri gondjaira bízta, s a lelkére kötötte, hogy hívjon hozzá orvost, adja vissza erejét, akár barbár ételek segítségével, ha úgy kívánná, sőt, abban a szobában fektesse le, ahol legtöbbször ő, Toranaga aludt. „Adj neki bármit, amit hasznosnak vélsz, Kiri-szan – mondta az asszonynak négy szemközt. – Azt akarom, hogy minél előbb erőre kapjon, testben és lélekben egyaránt.”

Az Andzsin-szan megkérte, eressze ki a börtönből a szerzetest, mert öreges nagyon beteg. Toranaga azt felelte, hogy majd meggondolja, nem árulta el a barbárnak, hogy már előbb elküldött egy szamurájt a szerzetesért, aki úgy látszik, éppoly értékes, mint az Andzsin-szan, és nemcsak neki, hanem Isidónak is.

Toranaga régóta tudott már a papról, tudta, hogy spanyol és ellensége a portugáloknak. De hát a taikó csukatta börtönbe, az ő foglya volt, neki, Toranagának pedig nem volt joga rendelkezni senki fölött Ószakában. Szándékosan küldte a börtönbe az Andzsin-szant, nemcsak hogy bebizonyítsa Isidónak: semmire se tartja a barbárt, hanem abban a reményben is, hogy az ügyes navigátor talán kiszéd ezt-azt a szerzetesből.

Az első tétova merényletet az Andzsin-szan ellen a börtönben megghiúsították, és tüstént védőfalat vontak köréje. Toranaga azzal jutalmazta hűséges kémjét, Minikuit, a kagavivót, hogy kihozatta a börtönből, négy kagát adatott neki és Örökletes jogot a Jedót és Ószakát összekötő Tókaidó második és harmadik állomása közti rész használatára, és titokban még aznap kicsempésztette Ószakából. A következő napokon többi kémje arról számolt be, hogy a két idegen összebarátkozott, a szerzetes beszél, az Andzsin-szan kérdéseket tesz fel és fülel. A tény, hogy minden biztonnyal Isido is elhelyezte hírszerzőit a börtönben, nem zavarta túlságosan. Az Andzsin-szanra vigyáztak. Azután Isido megpróbálta kicsempészni, hogy saját befolyása alá vonja.

Toranagának eszébe jutott, mennyire élvezték Hiromacuval a „rajtaütés” megszervezését – a rónin „banditák” az Ószaka körüli stratégiai pontokon elrejtett elit szamurájegységei közé tartoztak –, s hogy a gyanútlan Jabu épp idejében érkezzen a barbár „megmentésére”. Nevettek, mert örömmel töltötte el őket, hogy újra bábként használhatják Jabut ahhoz, hogy Isido orrát a saját piszkába beledörgöljék.

Minden úgy ment, mint a karikacsapás. Egészen máig.

Ma a szamuráj, akit a szerzetesért küldött, üres kézzel tért vissza. „A pap halott – jelentette. – Amikor a nevét elkiáltották, nem jött ki, uram. Bementem érte, de akkor már halott volt. A körülötte lévő bűnözők azt mondták, hogy amikor a nevét meghallotta, összeesett. Átfordítottam a hátára, de halott volt. Kérlek, bocsáss meg. Kudarcot vallottam. Nem tudtam, a fejét akarnád-e vagy egészben a testét, mivel barbár, ezért elhoztam egészben. A körülötte lévő bűnözők azt mondták, hogy ők a hívei, és nem akarták kiadni a hulláját, ezért levágtam néhányat. A holttest bűzlik és nyüzsög a férgektől. Lenn hagytam az udvaron, uram.”

Miért halt meg a szerzetes? – tűnődött Toranaga. Aztán látta, hogy Hiromacu kérdően ránéz. – Igen?

– Azt kérdeztem, ki akarhatja a barbár halálát.

– A keresztények.

Kaszigi Jabu nagyszerűen érezte magát a hajnalfényben, amint Hiromacu mögött lépkedett a folyosón. Sós illat érződött a szellőben, ami városára, Misimára emlékeztette. Örült, hogy Toranaga végre fogadja, mert megelégte már a várakozás feszültségét. Gondosan fürdött és öltözködött. Feleségének és anyjának megírta a búcsúleveleket, végrendeletét lepecsételte – arra az esetre, ha a fogadás balul ütne ki. Övében, a sok csatát látott hüvelyben ma a Muramasza-pengét viselte.

Befordultak a következő sarkon, majd meglepetésére Hiromacu kinyitott egy megvasalt ajtót, és felvezette a kőlépcsőn ennek az erődnek az öregtornyába.

A kanyargó lépcső egy önálló, könnyen védhető kis sáncerődben végződött. Az örök kinyitották a vasajtót. Jabu kilépett a mellvédre. Azt parancsolták Hiromacunak, hogy dobjon le, vagy leugorhatok

magam is? – tűnődött minden félelem nélkül.

Meglepetésére Toranaga várta, sőt, ami még hihetlenebb, felállt, hogy üdvözölje, méghozzá olyan derűs közvetlenséggel, amit Jabu a legkevésbé sem várt volna. Végül is Toranaga a Nyolc Tartomány ura, ő pedig csak Izué. A kövön párnák voltak nagy körültekintéssel elhelyezve. Egy teáskanna selyemtokban. A gazdagon öltözött, szögletes arcú, egyáltalán nem szép lány mélyen meghajolt. Emlékszem már, gondolta, Szazukónak hívják, Toranaga hetedik, egyben legfiatalabb hivatalos ágyasa, és szemlátomást terhes.

– Nagyon örülök, hogy újra látlak, Kaszigi Jabu-szan. Sajnálom, hogy eddig várakoztattalak.

Jabu most már biztos volt benne, hogy Toranaga halálra szánta, mert az ellenfél hagyományosan akkor a legudvariasabb, amikor vesztetre tör. Mindkét kardját kivette övéből, nagy gonddal a kőlapokra fektette őket, s hagyta, hogy odébb vezessék tőlük, a díszhelyre.

– Arra gondoltam, érdemes volna megnéznünk a napkeltét, Jabu-szan. A kilátás innét páratlan – szebb még az örökös donzsonjáénál is, ne?

– Igen, gyönyörű – mondta őszintén Jabu, aki sosem volt még ilyen magasan a várban, s közben meg volt róla győződve, hogy az Örökösre való utalás azt jelenti: Toranaga tud Isidóval folytatott tárgyalásáról. – Kitüntetésnek tekinteni, hogy megosztod velem.

Alattuk terült el az alvó város, a kikötő és a szigetek, nyugatra az Avadzsi, a tengerpart hosszan nyúlt keletnek, s a hajnal fénye bíbor pettyekkel hintette tele a keleti eget borító felhőket.

– Ez itt az én Szazuko úrnőm. Szazuko, ez itt szövetségesem, a híres Kaszigi Jabu úr, Izu birtokosa, a daimjó, aki elhozta nekünk a barbárt és kincshajóját.

Szazuko meghajolt és bókkolt neki, mire Jabu is meghajolt, és a lány viszonzta a meghajlást. Az első csésze teát Jabunak kínálta fel, aki udvariasan visszautasította a megtiszteltetést – vagyis elkezdte a szokásos szertartást –, és arra kérte, adja inkább Toranagának, ő azonban szintén visszautasította és biztatta Jabut, fogadja csak el. Végül, a szertartás szabályai szerint, mint díszvendég hagyta, hogy meggyőzzék. Hiromacu vette át a második csészével, bütykös ujjai ügyetlenül tartották a finom porcelánedényt, miközben másik kezével

ölében heverő kardját markolta. Toranaga átvette a harmadik csészét, belekóstolt a teába, majd átadták magukat a természet élvezetének, és nézték a napkeltét. A csendes, néma ég alatt.

Azután rikoltozni kezdtek a sirályok. Felhangzottak az első városi zajok. Újabb nap született.

Szazuko úrnő felsóhajtott, szeme csillogott a könnyektől. – Istennőnek érzem magam, ilyen magasan, ennyi szépség láttán. Milyen szomorú, hogy örökre elmúlt, uram. Olyan szomorú, ne?

– Igen – felelte Toranaga.

Amikor a nap félúton járt a horizont felett, Szazuko meghajolt és távozott. Jabu meglepetésére az örök is távoztak. Egyedül maradtak, hármásban.

– Örültem ajándékozni, Jabu-szan. Nagylelkű ajándék, egy egész hajó és ennyi rakomány – mondta Toranaga.

– Mindenem a tiéd – felelte Jabu, aki még mindig a napkelte hatása alatt állt. Bárcsak lenne még egy kis időm, gondolta. Micsoda páratlan gesztus Toranagától! Ilyen tömény pompával lepni meg utoljára! – Köszönöm ezt a napkeltét.

– Igen – mondta Toranaga. – Az enyém volt, részesíthettelek benne. Örülök, hogy élvezted, akárcsak én a te ajándékodat.

Csend lett.

– Jabu-szan, mit tudsz az Amida Tongról?

– Csak amit mindenki: a tízes egységre alapított titkos társaság, egy helyen egyszerre csak egy főnök és kilenc híve él, férfiak, nők vegyesen. Amida Buddha, az Örök Szeretet Osztogatója legszentebb és legtitikosabb esküvésével esküsznek az engedelmességre, a szüzességre és a halálra, egész életükben szorgalmasan képzik magukat, hogy tökéletes fegyverré váljanak egyetlen gyilkosság végrehajtásához, csak vezérük parancsára gyilkolnak, s ha nem sikerül az akció, azonnal végeznek magukkal. Vallási fanatikusok, akik hisznek benne, hogy ebből az életből egyenesen a Buddha-létbe jutnak. Élve sohasem fogtak még el közülük senkit. – Jabu tudta, hogy merényletet kíséreltek meg Toranaga ellen. Mostanára egész Ószaka tudta, mint ahogy azt is, hogy a Kvantó ura többszörös acélgyűrűvel vetette magát körül. – Ritkán ölnek, a leleplezéstől nincs félnivalójuk. Bosszút állni nem lehet rajtuk, hiszen senki sem tudja, hol élnek, hol edzenek.

- Ha alkalmazni akarnád őket, hogyan lépnél velük kapcsolatba?
- Három helyen suttozom el: a Heinan-kolostorban, az Amidaszentély kapujában és a Dzsódzsi-kolostorban. Ha elfogadható megbízónak tekintenek, tíz napon belül felveszik veled a kapcsolatot közvetítők útján. Eljárásuk olyan titkos és bonyolult, hogy hiába is próbálnál lecsapni rájuk, nem sikerülne. A tizedik napon egy pénzösszeget kérnének ezüstben, hogy mekkorát, az a célpont személyétől függ. Alkunak helye nincs, kifizeted, amit kérnek, méghozzá az akció előtt. Csak annyit szavatolnak, hogy valaki közülük tíz napon belül megkísérli a gyilkosságot. A legenda szerint ha sikerül az akció, az orgyilkos hazatér templomukba, és ünnepélyes ceremónia kíséretében rituális öngyilkosságot követ el.
- Tehát úgy véled, sosem fogjuk kideríteni, ki fizetett nekik ezért a mai támadásért?
- Sosem.
- Gondolod, hogy sor kerülhet még egy merényletre?
- Talán. Talán nem. Egyszerre csak egy kísérletet vállalnak, ne? De bölcsen tennéd, ha fokoznád biztonságodat – ellenőriztesd szamurájaidat, de asszonyaidat is. Az Amida-nők állítólag mérgezésre, késsel és hurokkal való gyilkolásra egyaránt ki vannak képezve.
- Alkalmaztad őket valaha?
- Nem.
- De apád igen?
- Nem tudom bizonyosan. Úgy hallottam, a taikó egyszer megkérte, hogy vegye fel velük a kapcsolatot.
- Sikeres volt az akció?
- Minden sikeres volt, amit a taikó csinált, így vagy úgy. Jabu érezte, hogy van valaki a háta mögött, és feltételezte, hogy az örök lopakodtak vissza. Felmérte a távolságot a kardjaitól. Megpróbáljam megölni Toranagát? – tűnődött. Egyszer már elhatároztam, de most elbizonytalanodtam. Megváltoztam. Miért?
- Az én fejemért mit kéne fizetned nekik? – kérdezte Toranaga.
- Nincs annyi ezüst Ázsiában, ami arra csábítana, hogy ilyesmire béreljem fel őket.
- Mit kéne akkor másvalakinek fizetnie?
- Húszezer kokut... ötvenezret... százat... talán többet, nem tudom.

– Megérne neked százezer kőkút, hogy sógun légy? Családfádat a Takasimákig tudod visszavezetni, ne?

Jabu büszkén felelt.

– Fizetni nem fizetnék érte. A pénz mocskos jószág-asszonyoknak meg koszos kalmároknak való játékszer. De ha lehetséges volna, mint ahogy nem az, az életemet, feleségem, anyám és minden rokonom életét odaadnám, kivéve egyetlen fiamét, s a tetejébe összes szamurájomat asszonyostul, gyerekestül, hogy egy nap sógun lehessenek.

– És mit adnál a Nyolc Tartományért?

– Mindent, amit az imént elsoroltam, kivéve feleségem, anyám és fiam életét.

– Hát Szuruga tartományért?

– Semmit. – Jabu hangja megvető volt. – Ikava Dzsikkju nem ér semmit. Ha ebben az életben nem sikerül fejét vennem neki és egész atyafiségének, majd sikerül a következőben. Tízezer életen át hugyozni fogok rá és minden porontyára.

– És ha én neked adnám őt? Egész Szurugával és talán a másik tartománnyal, Tótómival együtt?

Jabu egyszerre meguntta ezt az egész macska-egérjátékot.

– Úgyis eldöntötted, hogy fejemet veszed, Toranaga úr. Rendben van. Készen állok. Köszönöm a napkelte látványát. De kérlek, ne ronts el ennyi szépséget további halogatással. Végezzünk.

– Dehogyan akarom én fejedet venni, Jabu-szan – mondta Toranaga. – Honnan támadt ez az ötleted? Valamilyik ellenségem mérget csöpögtetett a füledbe? Talán maga Isido? Hisz nem vagy-e kedvenc szövetségesem? Azt hiszed, itt szórakoztatnálak testőrök nélkül, ha ellenségemnek tekintenék?

Jabu lassan megfordult. Felemelt kardú szamurájokra számított. Senki sem állt mögötte. Visszanézett Toranagára. – Nem értem.

– Azért hoztattalak ide, hogy magunk közt beszélgethessünk. És megismerjük a napkeltét. Szeretnél Izu, Szuruga és Tótómi ura lenni – ha nem vesztetem el ezt a háborút?

– Igen. Nagyon – vágta rá megújult reménnyel Jabu.

– Vazallusom lennél? Elfogadnál hűbéruradnak?

Jabu nem habozott.

– Soha – felelte. – Szövetségesnek igen. Vezéremnek igen. Mindig

elismerném, hogy kisebb vagyok nálad. Életemmel és minden javammal az oldaladra állok. De Izu az enyém. Izu daimjója én vagyok, és a tartományom fölötti teljhatalomról sohasem mondom le. Megfogadtam apámnak és a taikónak is, aki újra megerősítette örökletes birtokjogunkat, előbb apám, majd az én nevemre. A taikó jóváhagyta, hogy Izu az enyém és utódaimé mindörökre, ő volt a mi hűbérurunk, és én megfogadtam, hogy senkinek sem teszek hűbéresküt, míg fia nagykorú nem lesz.

Hiromacu alig észrevehetően megforgatta kezében a kardja hüvelyét. Miért nem hagyja Toranaga, hogy egyszer s mindenkorra végezzek Jabuval, ahogy megegyeztünk? Minek ez a sok beszéd? Fáj minden tagom, hűgöznom kellene és szeretnék végre lepihenni. Toranaga megvakarta az ágyékát. – Isido mit kínált?

– Dzsikkju fejét... amint a tiéd legurul. És a tartományát.

– Cserébe miért?

– Támogatásért, ha elkezdődik a háború. Hogy támadjak rá a déli szárnyadra.

– Elfogadtad?

– Ennél jobban ismersz.

Isido háza népe közé beültetett kémjei azt suttogták Toranaga fülébe, hogy az alku igenis létrejött, de a feltételek közt szerepelt még három fiának, Noborunak, Szudarának és Nagának a meggyilkolása is. – Semmi mást nem kért? Csak támogatást?

– Minden rendelkezésre álló eszközzel – köntörfalazott Jabu.

– Beleértve az orgyilkosságokat is?

– Hadba akarok szállni, amint elkezdődik, méghozzá minden erőmmel. A szövetségeseim oldalán. Minden módon, hogy sikerét előmozdítsam. Egy régensre van szükségünk Jaemon kiskorúsága idejére. A háború elkerülhetetlen közte és Isido között. Ez az egyetlen út.

Jabu olvasni próbált Toranaga fejében. Megvetette Toranaga határozatlanságát, tudta, hogy ő a jobbik, hogy Toranagának szüksége van a támogatására, hogy végül úgyis ő fog diadalmaskodni fölötte. De addig is mit tegyen? Szerette volna, ha vele van a felesége, Juriko, hogy tanácsot adjon. Ő tudná, mi a legbölcsebb lépés. – Értékes lehetek a számodra. Segíthetnék abban, hogy egyedüli régenssé válj – mondta végül, dűlőre jutva.

- Miért akarnék egyedüli régenssé válni?
 - Amikor Isido támadásra indul, segíthetek, hogy legyőzd. Amikor majd megszegi a békét.
 - Hogyan segítenél?
- Jabu ismertette tervét a puskákkal.
- Egy ötszáz puskás szamurájból álló ezred? – hördült fel Hiromacu.
 - Igen. Képzeld el azt a tüzerőt. Mind elit katonák lennének, akik begyakorolták, hogy egy emberként cselekedjenek. Akárcsak a húsz ágyú kezelői.
 - Rossz terv. Undorító – mondta Hiromacu. – Sohasem tudnád titokban tartani. Ha mi belevágunk, az ellenség is belevág. Vége nem lenne soha ennek a borzalomnak. Nincs benne becsület, tehát jövője sincs.
 - Vajon nem a közelgő háború köti-e le minden gondolatunkat, Hiromacu úr? – kérdezte Jabu. – Nem aggódunk-e mindnyájan Toranaga úr biztonságáért? Nem kötelessége-e ez minden szövetségesének és hűbéresének?
 - De igen.
 - Toranaga úrnak csupán egy nagy csatát kell megnyernie. Abban megszerezheti összes ellensége fejét – és a hatalmat is. És én azt mondom, ez a stratégia biztosítja neki a győzelmet.
 - Én meg azt mondom, hogy nem. Undorító terv, nincs benne semmi becsület.
- Jabu Toranagához fordult. – Egy új korszak új módon határozza meg a becsület fogalmát is.
- Sirály húzott el vijjogva a fejük felett.
- Isido úr mit szólt a tervedhez? – kérdezte Toranaga.
 - Neki nem mondtam el.
 - Miért? Ha úgy véled, nekem sikert hozna, az ő számára is értékes lehetne. Talán még értékesebb.
 - Te nekem adtad ezt a napkeltét. Te nem vagy paraszt, mint Isido. Te vagy a legbölcsebb, legtapasztaltabb vezető az egész birodalomban.
- Vajon mi az igazi ok? – tűnődött Toranaga. Vagy mégis elmondtad neki is? – Ha valóra váltanánk ezt a tervet, az emberek fele a tiéd lenne, a fele az enyém?
- Elfogadom. De én lennék a parancsnokuk.

– Az én jelöltem pedig a helyettesed?

– Elfogadom. De az Andzsín-szanra szükségem lesz, hogy a puskásokat és a tüzéreket kiképezze.

– De az én tulajdonom marad, és úgy vigyázol rá, ahogy az Örökösre vigyáznál? Teljes felelősséget vállalsz érte, és pontosan úgy bánysz vele, ahogy parancsolom?

– Igen.

Toranaga a bíborszínű felhőket nézte egy darabig. Ennek az egésznek semmi értelme, gondolta. Nekem magamnak kell elrendelnem a Bíbor Eget és minden hadammal Kjátó ellen indulnom. Százezer emberrel tízszer annyi ellen. – Ki lenne a tolmács? Toda Mariko-szant nem nélkülözhetem örökre.

– Csak néhány hétre kellene, uram. Gondom lesz rá, hogy a barbár megtanulja nyelvünket.

– Az évekbe telne. A barbárok közül eddig csak a keresztény papok sajátították el, ne? Ők pedig éveket töltenek itt. Cukku-szan csaknem harminc esztendeje él nálunk, ne? Lassan fog tanulni, mint ahogy mi is aligha tudnánk megtanulni barbár nyelvüket.

– Igen. De én megígérhetem, hogy az Andzsín-szan nagyon gyorsan fog tanulni. – Jabu előadta Omi tervét, de úgy, mintha a sajátja volna.

– Ez túlságosan veszélyes lenne.

– De gyorsan tanulna, ne? És meg is szelídülne.

Toranaga hallgatott egy sort.

– A titkosságot hogyan biztosítanád a kiképzés idejére?

– Izu félsziget, a biztonság ott kitűnő. Bázisom Andzsiro közelében lesz, lenn délen, távol Misimától és a határtól.

– Jó. Azonnal postagalamb-összeköttetést teremtünk Andzsiro és Ószaka meg Jedo között.

– Kitűnő. Mindössze öt-hat hónapot kérek és...

– Jó, ha hat napunk van hátra! – horkant fel megvetőleg Hiromacu. – Csak nem azt akarod mondani, hogy híres kémhálózatodat elsöpörték, Jabu-szan? Ne mondd, hogy nem kapsz jelentéseket. Vagy nem mozgósít Isido? Nem mozgósít Onosi? Nem vagyunk mindnyájan bezárva ide?

Jabu nem felelt.

– Nos? – kérdezte Toranaga.

– Jelentéseket kaptam mindenről, ami történik, sőt többről is. Ha csak hat nap van hátra, hát ez a karmánk. De én azt hiszem, sokkal ravaszabb vagy te annál, hogy itt csapdába ejtsenek. Vagy egy idő előtti háborúba belerántsanak.

– Ha beleegyeznék a tervedbe, elfogadnál vezérednek?

– Igen. És ha győzől, büszkén elfogadom tőled Szurugát és Totómit örökös birtokomul.

– Tótómit terved közvetlen sikerétől teszem függővé.

– Elfogadom.

– Engedelmeskedni fogsz nekem? Teljes becsülettel?

– Igen. A busidóra, Buddha urunkra, anyám és feleségem életére, jövőmő boldogulásomra esküszöm.

– Jó – mondta Toranaga. – Hugyozzunk az alkura.

Odament az oromzat széléhez, fellépett a lőrésbe, majd onnan a mellvéd tetejére. A belső kert hetvenlábnyi mélyben terült el alatta. Hiromacu visszafojtott lélegzettel nézte ura felelőtlen hősködését. Láta, hogy megfordul és int Jabunak, hogy álljon fel melléje. Jabu engedelmeskedett. A legenyhébb érintésre alázuhantak volna mindketten.

Toranaga félrehúzta kimonóját és ágyékkötőjét, Jabu szintén. Együtt vizeltek, összekeverték húgyukat, s nézték, hogy párolog lenn a kertben.

– Az utolsó alku, amit így pecsételtem meg, magával a taikóval kötöttem – mondta Toranaga elégedetten, hogy megennyhült a hólyagját feszítő nyomás. – Akkor, amikor úgy döntött, hogy nekem adja a Kvantót, a Nyolc Tartományt. Persze, akkor még ellenségeink, a Beppuk kezén volt, ezért le kellett győznöm őket. Ők tartottak ki a legtovább az ellenállók közül. No és persze meglevő hűbérbirtokaimról. Ováriról, Imagaváról és Iszéről le kellett mondanom e megtiszteltetés fejében. De én elfogadtam, és hugyoztunk az alkura. – Miközben ágyékkötőjét helyre igazgatta, olyan könnyedén állt terpeszben a mellvéd tetején, mintha csak odalenn a kertben állna s nem ilyen magasban, mint valami sasfiók.

– Jó alku volt mindkettőnk számára. Levertük a Beppukat, és több mint ötezer fejet szedtünk abban az évben. Kiirtottuk az egész törzset. Lehet, hogy igazad van, Kaszigi Jabu-szan. Lehet, hogy tényleg tudsz nekem segíteni, ahogy én segítettam a taikónak.

Nélkülem a taikó sohasem lett volna taikó.

– Segíthetek abban, hogy egyedüli régenssé válj, Toranaga-szama. De abban, hogy sógun légy, nem segítek.

– Persze hogy nem. Erre a tisztségre nem vágyom, hiába terjesztik rólam ellenségeim. – Toranaga leugrott a kőlapok biztonságába. Visszanézett Jabura, aki még mindig a mellvéden állt, és az övét igazgatta. Óriási kísértést érzett, hogy lelökje szemtelenségéért. Leült, és hangosat szellentett. – Na, így már mindjárt jobb. Hogy van a hólyagod, Vasököl?

– Fáradt, uram, nagyon fáradt. – Az öregember félreállt, és boldogan ürített a pártázaton keresztül. Nem mászott fel oda, ahová Toranaga és Jabu. Annak is örült, hogy neki nem kell megpecsételnie az alku Jabuval. Mert ezt az alku én nem tartom be. Soha, gondolta.

– Jabu-szan. Ezt a dolgot titokként kell kezelnünk. Két-három napon belül indulnod kell – mondta Toranaga.

– Igen. A puskákkal és a barbárral együtt, Toranaga-szama?

– Igen. Hajón mégy. – Toranaga Hiromacura nézett. – Készítsd elő a gályát.

– Elő van készítve. A lőpor és a puskák a hajóúrben – felelte rosszszalló tekintettel Hiromacu.

– Jó.

Megcsináltad, szerette volna világgá kiáltani Jabu. Megkaptad a puskákat, az Andzsín-szant, mindent. Megkaptad a hat hónapot. Toranaga nem fog elkapkodva hadba szállni. És ha Isido az elkövetkező napokban meggyilkoltatja, te akkor is megkaptál mindent. Ó, Buddha, vigyázz Toranagára, míg ki nem futok a tengerre!

– Köszönöm – felelte mélységes őszinteséggel. – Hűbb szövetségeseid nem lesz soha!

Amikor Jabu távozott, Hiromacu Toranaga felé pördült.

– Rosszul cselekedtél. Szégyellem magam e miatt az alku miatt. Szégyellem, hogy a tanácsom csak ennyit számít neked. Úgy látom, többé már nem lehetek hasznodra, elfáradtam. Ez a kis mocskos daimjó tisztán látja, hogy sikerült manipulálnia téged. Volt olyan arcátlan, hogy a Muramasza-pengét viselje jelenlétedben.

– Észrevettem.

– Attól félek, az istenek megrontottak téged, uram. Nyilvánosan

figyelman kívül hagysz egy ekkora sértést, és tűröd, hogy élvezze a saját szemtelenségét. Nyilvánosan megengeded Isidónak, hogy mindnyájunk előtt sértegessen. Megakadályozol engem és mindnyájunkat abban, hogy megvédjünk. Unokámtól, egy szamuráj úrnőtől megvonod a halál tisztességét és békéjét. Elvesztetted az uralmat a Tanácsban, ellenséged kijátszott, s ennek tetejébe ünnepélyesen hugyozol egy olyan alkura, amelynél undorítóbbat még nem láttam, ráadásul egy olyan emberrel, akinek mocsok, méreg és hitszeges tapad a nevéhez, akár az apjáéhoz előtte. – Szinte rázta a düh. Toranaga nem felelt, higgadtan nézte Hiromacut, mintha az egy szót sem szólt volna. – Minden élő és holt kamira mondom, téged tényleg megbabonáztak! – tört ki Hiromacu. – Kérdéseket teszek fel... kiabálok, gyalázlak, és te csak nézel! Vagy te őrültél meg vagy én. Engedélyt kérek, hogy szeppukut követhessek el, vagy ha ebben a békében nem részesülhetek, leborotválom a hajamat és szerzetesnek állok... bármit, bármit megteszek, csak bocsáss el.

– Semmit sem teszel. Illetve egyvalamit mégis: küldess a barbár papért, Cukku-szanért!

És Toranaga elnevette magát.

Tizenkilencedik fejezet

Alvito atya szokásos jezsuita kíséretével lovagolt le a várhegyről. Mindnyájan buddhista papnak voltak öltözve, csak a rózsafüzér és a feszület lógott az övükön. Negyven japán lovas alkotta a kíséretét, valahányan előkelő keresztény szamurájok fiai, a nagaszaki szeminárium diákjai, akik elkísérték Ószakába. Pompás lovuk és szerszámzatuk bármelyik daimjó kíséretének díszére vált volna.

Alvito atya élénk tempóban ügetett, a melegen tűző napot észre sem véve, a város utcáin és az erdőkön át a jezsuita misszió, egy nagy, európai stílusú ház felé, amely magasan kiemelkedett a rakpart vámépületei, kincstárai és raktárai közül, ahol az Ószakába érkező összes selyemáru gazdát cserélt.

A csapat hangos patkócsattogással beért a magas kőfalba ékelt nagy vaskapun a kikövezett központi udvarra, és megállt a főbejárat előtt. Szolgák ugrottak, hogy Alvito atyát lesegítsék a nyeregből. Odavetette nekik a kantárszárát, és csilingelő sarkantyúkkal végigsietett a főépület kerengőjén, a sarkon befordult, elment a kis kápolna mellett, s a boltozat alatt egy belső udvarra jutott, ahová szökőkutat és egy békés kis kertet is telepítettek. Az előszoba ajtaja nyitva volt. Izgatottságát legyűrve összeszedte magát és belépett.

– Egyedül van? – kérdezte.

– Nem, nincs egyedül, Martin – felelte Soldi atya. Alacsony, jóindulatú, ragyás képű nápolyi volt, csaknem harminc éve a vizitátor atya titkára, s ebből huszonötöt Ázsiában töltött. Ferriera vezérkapitány úr van őeminenciájánál. Úgy bizony, maga a pávakakas. De őeminenciája utasított, hogy tüstént bocsássalak be, amint megérkezel. Mi a baj, Martin?

– Semmi.

Soldi hümmögve hegyezte tovább a lúdtollakat. – Semmi, feleli a bölcs atya. Nem baj, úgyis megtudom nemsokára.

– Úgy van – mondta Alvito, aki kedvelte az öregembert. A távolabbi ajtó felé indult. A kandallóban fatűz égett, fénye megvilágította a súlyos, kortól megfeketedett, sokat fényesített és féltőn gondozott bútorokat. A kandalló fölött egy kis Tintoretto függött – a Szűz és a Gyermeke –, a vizitátor atya hozta még Rómából. Alvito nagyon szerette a kis festményt.

– Megint találkozta az Ingelesszel? – szólt utána Soldi atya.

Alvito nem felelt. Bekopogott.

– Szabad.

Carlo dell'Aqua, Ázsia vizitátora, a jezsuita generális személyes megbízottja, a legmagasabb rangú jezsuita s így a leghatalmasabb ember Ázsiában egyben a leghosszabb is volt. Hat láb háromhüvelykes termetén arányosan oszlottak el az izmok. Narancssárga köntöst viselt, gyönyörű, drága feszülettel. Tonzúrás haja fehér volt, ő maga hatvanegy esztendő, születésére nézve nápolyi.

– Á, Martin! Kerülj beljebb. Egy kis bort? – mondta olaszosan dallamos portugálságával. – Találkoztál az Ingelesszel?

– Nem, eminenciás uram. Csak Toranagával.

– Rossz a helyzet?

– Igen.

– Bort?

– Köszönöm.

– Mennyire rossz? – kérdezte Ferriera. A katona úgy ült a magas hátú bőrszékekben a tűz mellett, akár egy sólyom – ő volt a fidaglio, az idei esztendő Fekete Hajójának, a Nao del Trató-nak a vezérkapitánya. Karcsú, szinte sovány, de félelmetes külsejű embernek látszott ez a harmincas éveinek közepén járó férfi.

– Azt hiszem, nagyon rossz, vezérkapitány úr. Például azt mondta Toranaga, hogy az idei áruszállítás ügye várhat.

– Holott az idei áruszállítás ügye természetesen nem várhat – mondta Ferriera. – Mint ahogy én sem. Az apállyal indulok. Azt hittem, már hónapokkal ezelőtt megszerveztünk mindent. – Ferriera magában ismét elátkozta a japán törvényeket, amelyek előírták, hogy minden hajónak, a sajátjaikat is beleértve, indulási és érkezési engedéllyel kell rendelkeznie. – Nem volna szabad behódolnunk ezeknek az ostoba bennszülött előírásoknak. Azt mondtad, ez az utolsó találkozás merő formalitás – hogy most veszed át az engedélyeket.

– Így is volt, de úgy látszik, tévedtem. Talán ha elmagyarázhatnám...

– Azonnal vissza kell térnem Macauba, hogy előkészítsem a Fekete Hajót. Máris felvásároltunk egymillió dukát értékű selymet a februári kantoni vásáron, és legalább százezer uncia kínai aranyat is hozunk. Azt hittem, világosan megérttettem veletek, hogy az idei

vállalkozásba minden macaui, malaccai és goai készpénz bele van fektetve, sőt, a macaui kereskedők és városatyák még kölcsönöket is vettek fel. A ti pénzetek is benne fekszik, az utolsó petáig.

– A vállalkozás fontosságával éppúgy tisztában vagyunk, mint te, vezérkapitány úr – mondta élesen dell'Aqua.

– Sajnálom, vezérkapitány úr, de Toranaga a Régenstanács elnöke, tehát hozzá kell fordulni – mondta Alvito. – Ő pedig hallani sem akar pillanatnyilag az idei áruszállításról és a papirosaid kiadásáról. Bevezetőként leszögezte, hogy nem helyesli az orgyilkosságot.

– Ki helyesli, atyám? – kérdezte Ferriera.

– Miről beszél Toranaga, Martin? – kérdezte dell'Aqua. – Ez valami kifogás akar lenni? Még hogy orgyilkosság! Mi köze ennek hozzánk?

– Szó szerint azt mondta: „Miért akarjátok ti, keresztények megöletni foglyomat, az Andzsín-szant?”

– Mi?

– Toranaga úgy véli, a múlt éjszakai merénylet nem ellene, hanem az Ingeles ellen irányult. Hozzátette, hogy már a börtönben is megkísérelték egyszer eltenni láb alól. – Alvito a katonára függesztette tekintetét.

– Mivel vádolsz engem, atyám? – kérdezte Ferriera. – Orgyilkossági kísérlettel? Engem? Az ószakai várban? Én most vagyok először Japánban!

– Tagadod, hogy bármit is tudsz róla?

– Nem tagadom, hogy minél előbb elpusztul az az eretnek, annál jobb – felelte hidegen Ferriera. – Ha a hollandusok és az angolok terjeszteni kezdik Ázsiában a ragályukat, bajba kerülünk. Mindnyájan.

– Már benne vagyunk – mondta Alvito. – Toranaga azzal kezdte, hogy úgy hallja az Ingelestől: a portugálok óriási haszonra tesznek szert a kínai kereskedelem monopóliumából, a portugálok felháborítóan magas árat szabnak a Kínában vett selyemért, amiért ők azzal az egyetlen csereeszközzel fizetnek, amit a kínaiak elfogadnak, vagyis japán ezüsttel – amit viszont ugyanolyan nevetségesen leértékelnek. Toranaga szavait idézem: „Kína és Japán között ellenséges a viszony, a közvetlen kereskedelem a két ország közt tilos, és csak a portugáloknak van engedélye a kereskedelemre, ezért a navigátor »uzsoraszédési« vádjára a

portugáloknak szabályszerűen – írásban – válaszolniuk kell.” „Felkért” téged, eminenciás uram, hogy tégy jelentést a Régenstanácsnak az árfolyamokról – selyem és selyem, selyem és ezüst, arany és ezüst viszonylatában. Hozzátette, hogy természetesen semmi kifogása az ellen, ha nagy haszonra dolgozunk, de a hasznot a kínaiaktól kell behajtani.

– Természetesen visszautasítod ezt a szemtelen kérést – mondta Ferriera.

– Elég nehéz lenne.

– Akkor tégy hamis jelentést.

– Azzal egész helyzetünket veszélyeztetném amely a kölcsönös bizalomra alapul – válaszolta dell'Aqua.

– Talán meg lehet bízni egy japánban? Természetesen nem. Haszonkulcsunknak titokban kell maradnia. Az isten verje meg azt az eretneket!

– Sajnálattal le kell szögezmem, hogy Blackthorne meglepően jól informált. – Alvito önkéntelenül is dell'Aquára pillantott, s arckitejezése elvesztette közönyösségét.

A vizitátor atya nem szólt semmit.

– Mit mondott még az a japán majom? – kérdezte Ferriera, úgy téve, mintha nem vette volna észre összevillanó tekintetüket, pedig nagyon felkeltette a kíváncsiságát.

– Toranaga felkért, hogy holnap délig nyújtsak át neki egy világtérképet a Portugália és Spanyolország közti demarkációs vonalakkal, azon pápák nevével, akik jóváhagyták a szerződéseket és a szerződések dátumával. Három napon belül írásos ismertetést „vár” újvilági „hódításainkról”, és „pusztán a kíváncsiságom kielégítésére”, mint mondta, arról az arany- és ezüstmennyiségről, amelyet Portugáliába és Spanyolországba küldtünk – „harácsolunk” – az Újvilágból. Szintén térképet kér Portugália és Spanyolország birodalmának kiterjedéséről száz és ötven évvel ezelőtt, valamint a mairól, s legyenek rajta pontosan megjelölve Malaccától Goáig az összes bázisaink – mindet megnevezte, le voltak neki írva egy darab papírra – s az is, hogy hány japán zsoldost alkalmazunk mindegyiken.

Dell'Aqua és Ferriera elképedt.

– Ezt kerek perec vissza kell utasítani! – harsogta a katona.

– Toranaga kérését nem lehet visszautasítani – mondta a vizitátor atya.

– Azt hiszem, túlságosan nagy jelentőséget tulajdonítasz neki, eminenciás uram – mondta Ferriera. – Szerintem ez a Toranaga csak egy despota a sok közül, csupán egy gyilkos pogány, nincs félnivalónk tőle. Utasítsd vissza. Fekete Hajónk nélkül az egész gazdaságuk összeomlik. Valósággal könyörögnek a kínai selymünkért. Selyem nélkül nincs kimonó. Szükségük van az áruinkra. Én azt mondom, dögöljön meg Toranaga. Kereskedhetünk a keresztény királyokkal – hogy is hívják őket? Onosival meg Kijamával – meg a többi keresztény királlyal Kjúsún. Végül is ott van Nagaszaki, mi is ott vagyunk a legtöbben, ott bonyolódik a legnagyobb kereskedelem.

– Lehetetlen, kapitány úr – mondta dell'Aqua. – Te most vagy először Japánban, fogalmad sem lehet a problémáinkról. Igen, szükségük van ránk, de nekünk még nagyobb szükségünk van rájuk. Toranaga – és Isido – jóindulata nélkül elveszítjük befolyásunkat a keresztény királyok felett. Elveszítjük Nagaszakit és mindent, amit ötven esztendő alatt építettünk. Te kezdeményezted ezt a merényletet az eretnek ellen?

– Nyíltan kijelentettem Rodrigues és mindenki előtt, aki hajlandó volt meghallgatni, hogy ez az Ingeles veszélyes kalóz, megfertőz mindenkit, akivel kapcsolatba kerül, ezért minden módon a veszére kell törnünk. Te is ezt mondtad más szavakkal, eminenciás uram. Te is, Alvito atya. Vagy nem került a kérdés napirendre Onosival és Kijamával folytatott megbeszélésünkön, két nappal ezelőtt? Nem azt mondtatok ott is, hogy ez a kalóz veszélyes?

– Igen, de...

– Bocsáss meg, atyám, de a katonáknak néha szokatlan módon kell elvégezni Isten munkáját. Be kell vallanom, dühös voltam Rodriguesre, amiért nem kerített sort valami „incidensre” a vihar alatt. Neki aztán igazán lehetett volna ennyi esze! Láthatjátok, mit művelt vele máris ez az ördögi Ingeles! Az a szegény ostoba hálás neki, amiért megmentette az életét, holott ez a legósdibb trükk valaki bizalmának az elnyerésére. Annyira elszédítette ez az eretnek navigátor, hogy még a tatjára is odaengedte, s ezzel majdnem önnön halálát okozta. Ami meg a várbeli merényletet illeti, ki tudja,

mi történt? Nyilván valami bennszülött rendelte el, legalábbis rájuk vall. Én egyáltalán nem bánom, hogy megpróbálták, csak az dühít, hogy kudarcra végződött. Ha majd én szervezem meg az eltávolítását, nyugodtak lehettek, hogy sikerülni fog.

Alvito belekortyolt a borába.

– Toranaga azt mondta, Izuba küldi Blackthorne-t.

– Arra a keleti félszigetre? – kérdezte Ferriera.

– Igen.

– Szárazföldön vagy hajón?

– Hajón.

– Remek. Sajnálattal közlöm, hogy a hajónak és rajta mindenkinek nyoma vesztet egy sajnálatos viharban.

– Én pedig sajnálatos közlöm – felelte hidegen Alvito –, hogy Toranaga azt mondta, kapitány úr, és most a saját szavait idézem: „testőrséget állítok a navigátor köré, Cukku-szan, s ha bármi történék vele, a magam és a régensek teljhatalmával járok utána a dolognak, s ha véletlenül csak egyetlen keresztény kezét is látnám benne, vagy bárkiét, akinek a legtávolabbi köze van a keresztényekhez, nincs kizárva, hogy a kitiltási rendeletek újra érvénybe lépnek, és minden keresztény templomot, iskolát, menhelyet azonnal bezáratunk”.

– Isten óvjon bennünket az ilyesmitől! – mondta dell'Aqua.

– Blöff – kacagott gúnyosan Ferriera.

– Tévedsz, vezérkapitány. Toranaga olyan okos, mint egy Machiavelli és olyan kegyetlen, akár Attila, a hun. – Alvito ismét a vizitátorra nézett. – Könnyű lenne ránk kenni a bűnt, ha az Ingelesszel valami történne. Igen.

– Talán a probléma gyökeréig kellene leásnotok – mondta durván Ferriera. – Távolítsátok el Toranagát.

– Most nincs idő a tréfákra – mondta a vizitátor atya.

– Ami olyan jól bevált Indiában, Malájföldön, Brazíliában, Peruban, Mexikóban, Afrikában, Közép-Amerikában és egyebütt, az beválhat itt is. Malaccában és Goában magam is tucatszor alkalmaztam ezt a módszert japán zsoldosok segítségével, pedig nekem feleannyi befolyásom és tudásom sincs, mint nektek. Felhasználjuk a keresztény királyokat. Segítségére leszünk valamelyiknek, hogy elmozdítsa Toranagát. Néhány száz konkvisztádor elegendő lesz.

Oszd meg és uralkodj. Majd én kapcsolatba lépek Kijamával. Alvito atya, ha tolmácsolnál...

– A japánokat nem lehet egy napon emlegetni az indiaiakkal vagy az inkákhoz hasonló műveletlen vadakkal. Itt nincs oszd meg és uralkodj. Japán nem olyan, mint a többi ország. Korántsem – mondta fáradtan dell'Aqua. – Szabályszerűen fel kell hogy szólítsalak, vezérkapitány úr, ne ártsd bele magad ennek az országnak a belügyeibe.

– Egyetértek. Kérlek, felejtsd el, amit mondtam. Ostobaság és naivság volt ilyen nyíltan beszélnem. Szerencsére a viharok nem szokatlanok ebben az évszakban.

– Ha vihar lesz, az Istenre tartozik. De te nem támadhatod meg a navigátor hajóját.

– Ó!

– És nem is parancsolhatod meg senkinek, hogy végezze el helyetted.

– Királyom parancsa engem arra kötelez, hogy pusztítsam királyom ellenségeit. Az Ingeles ellenséges ország alattvalója. Parazita, kalóz, eretnek. Ha úgy döntök, hogy elpusztítom, az csak rám tartozik. Ebben az évben én vagyok a Fekete Hajó vezérkapitánya, így Macau kormányzója, s alkirályi hatalmam van ezek felett a vizek felett. Ha úgy döntök, hogy elpusztítom őt vagy Toranagát vagy bárki mást, el is fogom pusztítani.

– Ez esetben kifejezett parancsom ellenére cselekszel, és az azonnali kiközösítést kockáztatod.

– Ez nem tartozik a hatáskörödbe. Világi dologról van szó, nem lelki természetűről.

– Sajnos, az egyház helyzete itt annyira összefonódott a politikával és a selyemkereskedelemmel, hogy minden befolyással lehet az egyház biztonságára. És amíg én élek, úgy üdvözüljek, hogy senki sem fogja kockára vetni az itteni egyház jövőjét!

– Köszönöm a kioktatást, eminenciás uram. Gondom lesz rá, hogy nagyobb tájékozottságra tegyek szert japán ügyekben.

– Megkérlek rá, mindnyájunk érdekében. A kereszténységet itt csakis azért tűrik meg, mert az összes daimjó szilárdan hiszi: ha kiűznek bennünket és megtiltják hitünk gyakorlását, nem jön többé egyetlen Fekete Hajó sem. Minket, jezsuitákat azért becsülnék, azért

van némi befolyásunk, mert csak mi tudunk japánul is, portugálul is, mi tudunk tolmácsolni és közvetíteni nekik kereskedelmi ügyletekben. Sajnálatos módon az a helyzet, hogy tévesen vélekednek így. Biztosra veszem, hogy a kereskedelem a mi helyzetünktől és az egyház helyzetétől függetlenül folytatódna, mert a portugál kalmárokat jobban lekötik önös érdekeik, mint Isten szolgálata.

– Vajon nem ugyanilyen nyilvánvalók azon egyházi személyek önös érdekei, akik arra kényszerítenek bennünket – mi több, ösztönzése hozzájárulását is kikérik –, hogy vitorlázzunk be minden általuk megjelölt kikötőbe, kereskedjünk minden általuk kedvelt daimjával, tekintet nélkül a kockázatra?

– Elfeleddkezel magadról, vezérkapitány úr!

– Nem felejtettem el például, hogy a tavalyi Fekete Hajó Japán és Malacca között a tengerbe veszett minden emberével, több mint kétszáz tonna arannyal és ötszázezer crusado értékű ezüsttel, mert a te személyes kérésedre szükségtelenül addig halogatták az indulást, míg be nem állt a rossz idő. Azt sem felejtettem el, hogy ez a katasztrófa majdnem tönkretett mindenkit Japán és Goa között.

– Erre a halasztásra a taikó halála és a hatalmi torzsalkodás miatt igenis szükség volt.

– Azt sem felejtettem el, hogy három évvel ezelőtt arra kérted Goa alkirályát, ne indítsa útnak a Fekete Hajót, csak akkor, amikor te mondod, abba a kikötőbe, amelyet te jelölsz meg, s hogy az alkirály ezt mint arcátlan beavatkozást visszautasította.

– Az a taikó megleckéztetését szolgálta volna, hogy gazdasági válsággal kelljen szembenéznie az ostoba koreai-kínai háborúja közepette, a nagaszaki mártírokért, örült támadásáért az egyház ellen, a kitiltási rendeletéért, amelyet éppen akkor bocsátott ki. Ha együttműködtök velünk, követitek tanácsunkat, Japán egyetlen generáció alatt kereszténnyé válik! Mi fontosabb – a kereskedelem vagy a lelkek megmentése?

– Természetesen a lelkek. De ha már felvilágosítottál a japán helyzetről, hadd tegyem a japán helyzetet a megfelelő perspektívába. A kínai selyem és arany kapuját csak a japán ezüst nyitja. Az óriási haszon, amire szert teszünk és amit exportálunk Malaccába, Goába, onnan pedig Lisszabonba, az tartja fenn egész

ázsiai birodalmunkat, minden erődünket, misszióinkat, expedícióinkat, misszionáriusunkat, felfedezőutunkat, pénzeli majdnem minden európai vállalkozásunkat, akadályozza meg az eretnekeket abban, hogy lerohanjanak bennünket, hogy elárasszák Ázsiát, amely pedig őket is ellátná mindama gazdagsággal, ami szükséges ahhoz, hogy otthon tönkretessenek bennünket és elsöpörjék hitünket. Mi a fontosabb, atyám – a spanyol, portugál és itáliai kereszténység, vagy a japáni?

Dell'Aqua rideg tekintettel nézett le a katonára.

– Utoljára mondom, megtiltom, hogy beleavatkozz az itteni belpolitikába!

Szénparázs ugrott ki a tűzből, és füstölögni kezdett a szőnyegen. Ferriera, aki a legközelebb volt hozzá, visszarúgta.

– Ha már engem így... megleckéztetsz, mi a te szándékod az eretnekekkel? És Toranagával?

Dell'Aqua azt gondolta, hogy győzött. Leült.

– Egyelőre nem tudom. De Toranaga elmozdításának még a gondolata is nevetséges. Erősen szimpatizál velünk, a kereskedelem – hangja megsemmisítővé élesedett – s így a te jövedelmed növelésével is.

– Meg a ti hasznatok növelésével – vette fel újra a kesztyűt Ferriera.

– A mi összes hasznunkat az Úr munkájára fordítjuk, mint jól tudod.

– Dell'Aqua fáradt mozdulattal bort töltött, és engesztelőleg felkínálta a kapitánynak. – Ugyan ne marakodjunk már, Ferriera. Ez a balszerencse az eretnekekkel... nagy csapás, elismerem. De a marakodással nem sokat érünk. Szükségünk van a tanácsodra, az eszedre és az erődre. Hidd el nekem, Toranaga létfontosságú számunkra. Ha ő nem fogja vissza a többi régenst, ez az ország újra visszasüllyed az anarchiába.

– Így van, vezérkapitány úr – mondta Alvito. – De azt nem értem, miért van még mindig a várban, és miért egyezett bele az ülés elnapolásába. Bármilyen hihetetlen, úgy tűnik, kijátszották. Tudnia kell, hogy Ószaka jobban le van zárva, mint egy féltékeny keresztes lovag erényöve. Napokkal ezelőtt távoznia kellett volna.

– Ha olyan létfontosságú – mondta Ferriera –, miért Onosit és Kijamát támogatjátok? Ezek ketten Isidóhoz pártoltak, nem? Miért nem beszéltek a lelükre? És különben is, két nappal ezelőtt

megtárgyaltuk velük ezt a dolgot, nem?

– Közölték velünk a döntésüket, kapitány. Nem tárgyaltunk meg semmit.

– Akkor talán mégis tárgyalnunk kellett volna, eminenciás uram. Ha olyan fontos a dolog, miért nem parancsoltok rájuk? A kiközösítés terhe mellett?

Dell'Aqua felsóhajtott.

– Bárcsak ilyen egyszerű volna. De Japánban ilyesmit nem lehet csinálni. Ezek irtóznak a magánügyeikbe való külső beavatkozástól. Még burkolt célzásunkat is igen nagy körültekintéssel kellene megtennünk.

Ferriera kiürítette az ezüstserleget, töltött magának, és közben igyekezett lecsillapodni. Tudta, hogy szüksége van a jezsuitákra, a tolmácsi közreműködésükre. Ennek az útnak sikeresnek kell lennie, gondolta. Tizenegy esztendőn keresztül katonáskodtál, verítékeztél a király szolgálatában, hússzorosan is megérdemelted a legnagyobb ajándékot, amit csak adhatott, az idei Fekete Hajó vezérkapitányságát meg ami vele jár: tizedét a selyemnek, aranynak, ezüstnek, az egész vállalkozás hasznának. Egész életedre, harminc életedre, ha lenne anyyid, meggazdagodsz egyetlen tengeri útból. Ha sikerrel jársz. Ferriera keze hosszú, vékony kardjának ezüst keresztvasára tévedt. – Krisztus véérére mondom, Fekete Hajóm időben kifut Macauból, megérkezik Nagaszakiba, aztán, mint a történelem leggazdagabb kincshajója délnek indul a novemberi monszonnal Goába, onnan meg hazafelé! Krisztus a tanúm, hogy így lesz! – Magában hozzátette: még akkor is, ha ezért fel kell égetnem egész Japánt, Macaut és Kínát, a Szent Szűzre mondom.

– Természetesen imádkozunk sikeredért – felelte őszintén dell'Aqua.

– Tudjuk, milyen fontos számodra ez az út.

– Akkor mit tanácsoltok? Kikötői engedélyek és kereskedelmi garanciák nélkül tehetetlen vagyok. Nem tudnánk megkerülni a régenseket? Nincs valami más mód?

Dell'Aqua a fejét rázta. – Martin? Te vagy a kereskedelmi szakértőnk.

– Sajnálom, de lehetetlen – mondta Alvito. Fortyogó dühvel hallgatta az imént a heves szóváltást. Modortalan, dölyfös kretén, gondolta,

de aztán észbe kapott: ó, Uram, adj nekem türelmet, mert e nélkül az ember nélkül és más hasonlók nélkül az egyháznak itt vége. – Biztos vagyok benne, hogy egy-két napon belül minden iraton rajta lesz a pecsét, vezérkapitány úr. De legkésőbb egy héten belül. Toranaga most éppen a maga külön problémáival küszködik, ennyi az egész. Minden rendbe jön, hidd el.

– Egy hetet várok. Nem többet. – Ferriera hangja igen ijesztően csengett. – Szeretném rátenni a kezemet arra az eretnekre. Én kihúznám belőle az igazat. Arról az állítólagos flottáról Toranaga semmit sem mondott? Arról az ellenséges flottáról?

– Nem.

– Pedig ajánlatos volna ismernem a helyzetet, mert idefelé a hajóm úgy fog dülöngélni, mint egy hízott disznó, az oldala szinte kireped a tömérdek selyemtől. A világ egyik legnagyobb hajója, de kíséretet nem kapok mellé, úgyhogy ha akár egyetlen ellenséges fregatt utamba áll a tengeren – akár az a hollandus ringyó, az Erasmus –, végem. Minden nehézség nélkül bevonathatná velem a portugál lobogót. Őszintén remélem, az Ingeles nem fut ki a tengerre tüzérestül, ágyústul, lőporostul.

– E vero, é solamente vero – motyogta dell'Aqua.

Ferriera kiitta a borát.

– Mikor küldik Blackthorne-t Izuba?

– Toranaga nem mondta – felelte Alvito. – De az volt a benyomásom, hogy hamar.

– Még ma?

– Nem tudom. A régensek négy nap múlva üléseznek. Azt hiszem, majd csak azután.

– Blackthorne-hoz nem szabad nyúlni – hangsúlyozta dell'Aqua. – Sem Toranagához.

Ferriera felállt.

– Visszamegyek a hajómra. Nincs kedvetek velünk vacsorázni? Napnyugtakor? Van egy jókora kappanunk, marhasültünk, madeiraborunk, még egy kis friss kenyérünk is.

– Köszönjük szépen, ez igazán kedves. – Dell'Aqua valamelyest felvidult. – Igen, egy kis jó étel igazán kellemes lenne megint. Nagyon kedves tőled, fiam.

– Amint hírt kapok Toranagától, azonnal értesítelek, vezérkapitány úr

– mondta Alvito.

– Köszönöm.

Amikor Ferriera távozott és a vizitátor atya meggyőződött róla, hogy senki sem hallgathatja ki őket, aggodon megkérdezte: – Martin, mit mondott még Toranaga?

– Írásbeli magyarázatot kér az ágyúcsempészési incidensre és a konkvisztádorokkal kapcsolatos kérésre.

– Mamma mia...

– Toranaga barátságos volt, sőt, szelíd... ugyanakkor még sohasem láttam ilyennek.

– Mit mondott pontosan?

– „Úgy hallom, Cukku-szan, hogy rendetek előző feje, da Cunha atya a ti időszámításotok szerint 1588 júliusában levelet írt Macau és Goa kormányzójának, valamint a manilai spanyol alkirálynak, Don Sisco y Viverának, s ezekben több száz spanyol katonát kért ágyúkkal bizonyos keresztény daimjók támogatására, akiket a fő keresztény pap lázadásra bujtogatott törvényes hűbéruruk, néhai uram, a taikó ellen. Kik voltak ezek a daimjók? Igaz, hogy katonákat ugyan nem küldtek, de rengeteg ágyút csempésztek be Macauból Nagaszakiba keresztény pecsét alatt? Igaz, hogy az Óriás atya, amikor a ti időszámításotok szerint 1590 márciusában vagy áprilisában másodszor tért vissza Japánba mint goai követ, titokban kicsempészette ugyanezen ágyúkat Nagaszakiból a Santa Cruz nevű portugál hajóra, s azon visszaküldte őket Macauba?” – Alvito megtörölgette izzadt tenyerét.

– Mondott még valamit?

– Fontosat nem, eminenciás uram. Magyarázkodni nem volt alkalmam... azonnal elbocsátott. Udvariasan ugyan, de elbocsátott.

– Honnan kapja ez az átkozott angol az információkat?

– Bárcsak tudnám.

– Azok a dátumok és nevek. Nem tévedsz? Pontosan így sorolta?

– Nem, eminenciás uram. Le voltak írva egy darab papírra. Megmutatta őket.

– Blackthorne keze írásával?

– Nem. Fonetikusan, hiraganá-val.

– Meg kell tudnunk, ki tolmácsol Toranagának. Megdöbbenően hozzáértőnek kell lennie. Csak nem közölünk való? Manuel testvér

nem lehet, ugye nem?

Manuel testvér, vagyis Maszamanu Dzsiro egy keresztény szamuráj fia volt, a jezsuiták nevelték gyerekkorától fogva, s lévén intelligens és ájtatos, a szemináriumba is bevették, amely olyan papokat nevelt, akik mind a négy fogadalmat letehetik. Japán ezek között még nem akadt. Dzsiro húsz évig tanult a Jézus-társaságnál, aztán hihetetlen módon még a felszentelése előtt kilépett, és azóta vad keresztényellenességéről híres.

– Nem. Manuel, akit a poklok tüze égessen, még mindig Kjúsún tartózkodik. Toranagának változatlanul elkeseredett ellensége, sohasem segítene neki. És politikai titkoknak sohasem volt tudója amúgy sem. A tolmács Mária asszony – mondta Alvito, mert ezt a nevet nyerte a keresztségben Toda Mariko.

– Toranaga elárulta?

– Nem, eminenciás uram. De történetesen megtudtam, hogy a hölgy a várban járt, és látták az angol társaságában.

– Biztos vagy ebben?

– Információnk teljesen megbízható.

– Akkor jó – mondta dell'Aqua. – Isten mégis segít nekünk a maga kifürkészhetetlen útjain. Azonnal küldess érte.

– Már találkoztam vele. Mintegy véletlenül. Ugyanolyan gyönyörű és jámbor, mint volt, de még mielőtt kérdéseket tehettem volna fel neki, így szólt: „Mint tudod, atyám, Japán nagyon titokzatos ország, és bizonyos dolgok a szokásnak megfelelően titokban kell hogy maradjanak. Ez a helyzet Portugáliában és a Jézus-társaságban is, nem?”

– Te vagy a gyóntatóatyja.

– Igen. De nem fog elárulni semmit.

– Miért?

– Nyilvánvalóan figyelmeztették és megtiltották neki, hogy beszéljen a dologról. Ismerem őket. Ebben a kérdésben Toranagának nagyobb a hatalma felette, mint nekünk.

– Ilyen kicsi a hite? Ilyen ügyetlenül tanítottuk volna? Ez nem lehet igaz. Mária jámbor és jó keresztény. Egy nap még apáca lehet belőle

– sőt, talán az első japán zárdafőnöknő.

– Igen. De elárulni akkor sem fog semmit.

– Az egyház veszélyben van. Ez fontos, roppant fontos a számunkra

– mondta dell'Aqua. – Meg fogja érteni. Okos asszony, lehetetlen, hogy ne értse meg.

– Kérlek, ebben a kérdésben ne tedd próbára a hitét. Mi veszítenénk. Figyelmeztetett. Erre utalt azokkal a szavakkal.

– Talán mégis próbára kellene tennünk. A saját lelki üdve érdekében.

– Ezt elrendelni a te jogod, eminenciás uram. De attól tartok, ebben Toranagának kell engedelmeskednie és nem nekünk.

– Majd gondolkodom még Márián. Igen, gondolkodom.

Dell'Aqua tekintete a tűz felé vándorolt, miközben úgy érezte, hivatalának súlya agyonnyomja. Szegény Mária. Az az átkozott eretnek! Hogyan bújjunk ki ebből a csapdából? Hogyan titkolhatnánk el az igazat az ágyúkkal kapcsolatban? Hogyan követhetett el ilyen óriási baklövést egy házfőnök és tartományfőnök-helyettes, egy da Cunha, ez a jól képzett, tapasztalt ember, aki hét esztendőt töltött Macauban és Japánban?

– Hogyan? – kérdezte a lángoktól.

Én tudom, hogyan, gondolta magában. Nagyon egyszerű. Elég, ha az ember pánikba esik, elfeledkezik Isten dicsőségéről, gőg vagy arrogancia tölti el, vagy halálra rémül. És ki ne járt volna így hasonló körülmények között? A taikó fogadja napszálltakor, pompával és tisztelettel veszi körül – akár a bűnbánó, sőt, talán a megtérni kívánó bűnös. Azután éjnek évadján felrázzák, és orra alá dugják a taikó kiutasítási rendeletét, amely szerint minden keresztény rendnek el kell hagynia Japánt húsz napon belül, és csak halálbüntetés terhe mellett térhetnek vissza, sőt, ami még rosszabb, minden japán meg keresztelkedettnek azonnal meg kell tagadnia hitét, különben száműzik vagy kivégzik.

Da Cunha végső kétségbeesésében azt tanácsolta a kjúsúi keresztény daimjóknak – Onosinak, Miszakinak, Kijamának és a nagaszaki Harimának, többek közt –, hogy keljenek fel egyházuk védelmében, és konkvisztádorokat kért a felkelés támogatására.

A tűz sistergett és fellobogott a rácson. Igen, így történt, gondolta dell'Aqua. Ha tudtam volna, ha da Cunha kikéri a tanácsomat! De hogy is tehetne volna? Fél év, mire egy levél Goába ér, újabb fél év, mire válasz érkezik rá; da Cunha ennek ellenére azonnal írt, de ő lévén a házfőnök, neki kellett a helyzettel megbirkóznia.

Dell'Aqua tüstént hajóra szállt, amint megkapta az üzenetet,

sebtiben megbízóleveleket szerkesztetett magának mint a goai alkirály nagykövetének, de fél év leforgása után ért csak Macauba, ahol megtudta, hogy da Cunha halott, neki és az összes többi atyának pedig halálbüntetés terhe mellett tilos Japánban partra szállnia.

De az ágyúkat már előbb útnak indították.

Aztán tíz héttel később híre érkezett, hogy a japáni egyházat mégsem pusztították el, hogy a taikó nem erőlteti az új törvény végrehajtását. Csupán vagy félszáz templomot perzseltek fel. Csupán Takajamára sújtottak le. Azután azt is megtudták, hogy noha a kiutasítási rendelet hivatalosan továbbra is érvényben marad, a taikó hajlik az előbbi helyzet visszaállítására, feltéve, hogy az atyák sokkal diszkrétebben térítenek, híveik sokkal diszkrétebben és illendőbben viselkednek, hogy több tüntetően nyilvános istentiszteletra és demonstrációra nem kerül sor, hogy fanatikus átkeresztelkedettek nem égetnek el több buddhista zászlót.

És akkor, amikor már úgy látszott, vége a megpróbáltatásoknak, dell'Aquának eszébe jutott, hogy az ágyúk hetekkel az események előtt útnak indultak, da Cunha atya pecsétje alatt, és azóta is a nagaszaki jezsuita raktárházban hevernek.

További gyötrelmes hetek következtek, míg sikerült az ágyúkat a legnagyobb titokban visszacsempészni Macauba – igen, ezúttal már az én pecsétem alatt, gondolta dell'Aqua. És ezek a titkok azóta nem hagynak békén, bármennyit imádkozol is.

Mennyit tud ez az eretnek?

Óeminenciája több mint egy óra hosszat ült magas hátú bőr karosszékében, és vakon meredt a tűzbe. Alvito türelmesen, ölébe tett kézzel várt a könyvállvány mellett. A nap pászmái visszaverődtek a vizitátor atya mögött, a falon lógó ezüstfeszületről. Egyik oldatfalon egy velencei festő, bizonyos Tiziano kisméretű olajfestménye függött, dell'Aqua Padovában vette, amikor az apja odaküldte jogot tanulni. A másik fal a könyveivel volt tele, Bibliákkal, latin, portugál, olasz és spanyol nyelvű kötetekkel. A Jézus-társaság saját mozgatható betűs nyomdája, amelyet oly drágán vásárolt Goában és szállíttatott Nagaszakiba tíz évvel azelőtt, eddig vagy két polcot megtöltő japán könyvet és pamfletet nyomott ki: mindenféle vallási tárgyú műveket és katekizmusokat, amelyeket a jezsuiták

ültettek át fáradtságos munkával japánra; japánból latinra fordított könyveket, hogy a japán átkeresztelkedettek mihamarább elsajátíthassák ezt a nyelvet; és végül két kicsi könyvet, amelyeknek a látványa mérhetetlen büszkeséggel töltötte el: az első portugál-japán nyelvtant, Sancho Alvarez atya élete művét, amelyet hat esztendővel ezelőtt nyomtak ki, és társát, az elképesztő portugál-latin-japán szótárt, amelyet tavaly nyomtak latin betűkkel és hiraganával. A munkálatokat húsz esztendeje kezdték el rajta az ő parancsára. Mind ez ideig semmiféle japán szógyűjtemény nem létezett.

Alvito atya kezébe vette a könyvet és szeretettel megsimogatta. Tudta, hogy különleges és egyedi művészi munka. Tizennyolc esztendeje maga is írogat egy hasonló művet, de a végét még korántsem látja. Az ő szótára azonban részletesebb lesz, magyarázó kiegészítéseket is fűz hozzá – a kötet egyben bemutatja Japánt és a japánokat is –, és Alvito minden hiúság nélkül gondolt arra, ha valaha befejezi, mestermű lesz a könyve Alvarez atyáé mellett, s ha valaha is megjegyzi a nevét, azt könyvének és a vizitátor atyának, az ő egyetlen, igazi apjának köszönheti.

„El akarsz tehát menni Portugáliából és Isten szolgálatába állni, fiam?” – kérdezte az óriás termetű jezsuita az első nap, amikor találkoztak.

„Ó, igen, atyám, nagyon szeretnék” – válaszolta ő, és nyújtogatta a nyakát, hogy jobban lásson.

„Hány éves vagy, fiam?”

„Nem tudom, atyám, talán tíz vagy tizenegy, de tudok írni és olvasni, a pap megtanított rá, és egyedül vagyok, nincs senkim, nem tartozom senkihez...”

Dell'Aqua magával vitte Goába, majd Nagaszakiba, ahol belépett a Jézus-társaság szemináriumába mint Ázsiában a legfiatalabb európai, és végre úgy érezhette, hogy tartozik valahová. Azután felfedezte magában a nyelvek adományát, bizalmas feladatokat kapott mint tolmács és kereskedelmi tanácsadó, először Harima Tadao, a kjúsúi Hizen ura mellett, akié Nagaszaki is volt, utána pedig maga a taikó mellett.

Felszentelték, és később részesült a negyedik fogadalom privilégiumában is. Ezt a különleges fogadalmat a másik három a

szegénység, szüzesség és engedelmesség – után csak a kiválasztott kevesek teheték le, ezzel ugyanis közvetlenül a pápának ígértek engedelmisséget – hogy személyes eszközei lesznek Isten művének elvégzésében, oda mennek, ahová a pápa rendeli őket, azt teszik, amit a pápa parancsol; hogy, a társaság alapítójának, a Loyola nevű baszk katonának az elképzelése szerint, egyikévé válnak a Regimini Militantis Ecclesiaenek, Isten elkötelezett, különleges magánhadseregének, amelynek Krisztus földi helytartója a vezére.

Igen, nagyon szerencsés voltam, gondolta Alvito. Ó, Uram, segíts, hogy segíthessek!

Végül dell'Aqua felállt, nyújtózott egyet, és az ablakhoz ment. A nap szikrákat vetett a várkastély öregtornyának aranyozott cseréptetején, s az építmény elbűvölő eleganciája szinte meghazudtolni látszott masszív erejét. A gonoszság tornya, gondolta. Meddig áll még ott, hogy ne feledhessünk? Csak tizenöt... nem, tizenhét esztendeje, hogy a taikó négyszázezer embert fogott munkára, kőműveseket, ásósokat, kivérezette az országot, hogy felhúzza emlékművét? Az ószakai várkastély két kurta esztendő alatt felépült! Hihetetlen ember! Hihetetlen nép! Igen. És most ott áll, elpusztíthatatlanul. Csak Isten ujja dönthetné halomba, ha akarná. Ó, Istenem, segíts, hogy véghezvigyem akaratodat!

– Nos, Martin, munkára! – Dell'Aqua járkálni kezdett fel-alá, hangja éppolyan szilárd volt, mint a léptei. – Ami az angol navigátort illeti; ha mi nem védjük meg, valaki elteszi láb alól, és a fejünkre idézzük Toranaga haragját. Ha sikerül megvédenünk, előbb-utóbb úgyis elintézi magát. De merjünk-e várni? Jelenléte veszélyes a számunkra, és nem tudhatjuk, mennyit árthat még nekünk ama szerencsés pillanat bekövetkeztéig. Segíthetünk Toranagának is, hogy eltávolítsa. Vagy: megtéríthetjük.

Alvito pislogott.

– Micsoda?

– Intelligens, és sok mindent tud a katolicizmusról. A legtöbb angol a lelke mélyén amúgy is katolikus. Mármint ha éppen katolikus királyuk vagy királynőjük van. Ha nem, akkor protestánsok. Egyszóval nem sokat törődnek a vallással. Pillanatnyilag fanatikus ellenségeink, de ez az armada miatt van. Lehet, hogy meg tudnánk téríteni

Blackthorne-t. Ez lenne a legtökéletesebb megoldás – Isten dicsőségét is szolgálná, s az eretnek lelkét is megmentené az örök kárhozattól.

Ami Toranagát illeti: megkapja a térképeket. Magyarázd el neki a „befolyási övezeteket”. Hiszen a demarkációs vonalak tulajdonképpen csak erre szolgálnak, nem? Hogy kijelöljék a befolyási övezeteket a portugálok és spanyol barátaink között. Si, é vero! Ami pedig a többi fontos ügyet illeti, mondd meg neki, hogy kitüntetésnek venném, ha személyesen készíthetném elő őket a számára, amilyen hamar csak lehet. Mivel bizonyos adatoknak utána kell néznem Macauban, tudna-e ésszerű haladékot adni? Egyszersmind közöld vele, hogy örömmel tájékoztatod: az idei Fekete Hajó három héttel korábban indul, az eddigi legnagyobb selyem- és aranyrakománnyal, és a szállítmány minket illető részét, valamint... – gondolkodott egy kicsit – ...valamint az egész rakomány legalább harminc százalékát Toranaga személyes alkusza közvetítésével fogjuk eladni.

– Eminenciás uram, a vezérkapitány nem fog örülni a korai indulásnak és a...

– Neked kell gondoskodnod róla, hogy Toranaga azonnal kiadja az engedélyeket Ferrierának. Indulj hozzá tüstént a válaszómmal. Lepd meg hatékonyságunkkal, hiszen az ilyesmit csodálja a legjobban, nem? Az azonnali engedély fejében Ferriera nem fogja bánni, ha korábban kell útnak indulnia, ami meg az alkuszt illeti, nem mindegy a vezérkapitánynak, melyik bennszülöttel üzletel? A százalékát így is, úgy is megkapja.

– De Onosi, Kijama és Harima urak rendszerint maguknak tartják meg a rakomány eladásának jogát. Nem tudom, beleegyeznek-e.

– Hát oldd meg a problémát. Toranaga bele fog egyezni a válaszok elhalasztásába, ha megkapja a maga részét. Neki hatalomra, befolyásra és pénzre van szüksége. Mit adhatunk neki mi? A keresztény daimjókat nem nyújthatjuk át tálcán...

– Egyelőre – mondta Alvito.

– Ha megtehetnénk, akkor sem tudom még, helyénvaló vagy tanácsos lenne-e. Onosi és Kijama egymásnak elkeseredett ellenségei, de Toranaga ellen összefogtak, mert meggyőződésük, hogy Toranaga megsemmisíti az egyházat – és őket is –, amint

markába kaparintja a Tanácsot.

– Toranaga támogatni fogja az egyházat. Isido a mi ellenségünk.

– Nem osztom szilárd hitedet, Martin. Nem szabad elfelejtenünk, hogy mivel Onosi és Kijama keresztény, híveik tízezrei is mind keresztények. Nem szabad megsértenünk őket. Toranagának tehát mi csak a kereskedelemből juttathatunk részt. A kereskedelem fanatikus híve ő, de személyesen eddig még sohasem részesedhetett benne. Ez az engedmény talán megszelídíti annyira, hogy a másik dologban a végtelenségig kiterjeszthető haladékot adjon nekünk. Te is tudod, mennyire szeretik a japánok ezt a fajta ügyintézést – nagy bot a levegőbe emelve, miközben mindkét fél úgy tesz, mintha nem látná.

– Véleményem szerint politikai ballépés volt Onosi és Kijama uraktól, hogy éppen most Toranaga ellen fordultak. A régi bölcsességnek engedelmeskedve legalább egy visszavonulási útvonalat nyitva kellett volna hagyniuk, nem? Javasolhatnám nekik, hogy ajánljanak fel huszonöt százalékot Toranagának így mindenki negyedrészt kapna, Onosi, Kijama, Harima és Toranaga is – ezzel talán ellensúlyozhatják kissé „ideiglenes” átállásukat Isido oldalára.

– Akkor viszont Isido nem fog megbízni bennük, és még jobban meggyűlöl minket, ha rájön az igazságra.

– Isido mérhetetlenül gyűlöl bennünket így is. Bennük pedig éppúgy nem bízik, mint ahogy ők benne, s egyelőre még azt sem tudjuk, miért álltak át hozzá. Onosi és Kijama beleegyezésével úgy tehetnénk meg a javaslatot, mintha ez a mi ötletünk volna az Isido és Toranaga közti pártatlanság fenntartására. Négyszemközt azután informálhatnánk Toranagát a nagylelkűségükről.

Dell'Aqua megfontolta a terv erényeit és hibáit. – Kitűnő – mondta végül. – Hajtsd végre. És most térjünk vissza az eretnekhez. Még ma add át a titkos naplóit Toranagának. Tüstént indulj is hozzá. Mondd meg neki, hogy a naplókat titokban küldték meg nekünk.

– Hogyan magyarázzam, hogy ilyen későn adjuk át?

– Sehogy. Mondd el az igazat: Rodrigues hozta őket, de egyikünk sem sejtette, hogy a lepecsételt csomag a naplókat rejti. Két napig fel se bontottuk. Az eretnek fölötti izgalmunkban egyszerűen megfeledkeztünk róla. A naplók bizonyítják, hogy Blackthorne kalóz, tolvaj és áruló. A saját bejegyzései intézik el egyszer s mindenkorra,

amiben minden bizonnyal Isten kezét kell látnunk. Az igazat mondd tehát Toranagának – Mura adta át őket Sebastio atyának, ő pedig elküldte nekünk, tudván, hogy mi tudni fogjuk, mihez kezdünk velük. Ez tisztázza Murát, Sebastio atyát, mindenkit, Murát postagalamb útján értesítenünk kell a fejleményekről. Toranaga rá fog jönni, hogy az ő érdekeit tartottuk szem előtt és nem Jabuéét. Tudja, hogy Jabu megállapodásra jutott Isidóval?

– Biztos vagyok benne, eminenciás uram. Ámbár a hírek szerint Toranaga és Jabu újra barátok.

– Én egy csöppet sem bíznék abban a sátánfajzatban.

– Szerintem Toranaga sem bízik benne. És Jabu sem kötelezte még el magát sehol igazán.

Hirtelen kiabálás hallatszott odakintről. Kivágódott az ajtó, és egy mezítlábás, csuklyás szerzetes lépett be, lerázva magáról Soldi atyát. – Jézus Krisztus áldása legyen rajtatok – mondta ellenséges, reszelős hangon. – Bocsássá meg a ti bűneiteket.

– Perez testvér... te hogy kerülsz ide? – tört ki dell'Aqua.

– Visszajöttem ebbe a pöcegödörbe, hogy újra terjesszem Isten igéjét a pogányok között.

– De halálbüntetés terhe mellett ki vagy tiltva Japánból, amiért lázadásra bujtogattál. Csoda folytán megúszta a nagaszaki mártíromságot, de egyszer s mindenkorra kiutasítottak...

– Isten akarata volt, egy rég halott, örült pogány rendelete pedig engem nem érdekel – mondta a szerzetes. Alacsony, sovány spanyol volt, hosszú, gubancos szakállal. – Azért jöttem vissza, hogy folytassam az Úr művét. – Alvito atyára pillantott. – Hogy áll a kereskedelem, testvér?

– Spanyolország szerencséjére nagyon jól – felelte jeges hangon Alvito.

– Én nem vesztegetem az időt a pénzváltókra, atyám. Én a nyájammal töltöm minden időmet.

– Ez dicséretes – csattant fel dell'Aqua. – De talán töltsd ott, ahol a pápa rendelte – Japánon kívül. Ez itt a mi kizárólagos tartományunk. Azonkívül portugál terület, nem spanyol. Én emlékeztesselek rá, hogy három pápa tiltott ki minden rendet Japánból rajtunk kívül? Fülöp király is ilyen utasítást adott.

– Kíméld meg magad a sok beszédőtől, eminenciás uram. Isten műve

fölötte áll minden földi parancsnak. Visszajöttem, szélesre tárom a templomok kapuját, és arra buzdítom a sokaságot, hogy keljen fel a hitetlenek ellen.

– Hányszor kell téged figyelmeztetni? A japánokkal nem lehet úgy bánni, mint valami inka protektorátussal, ahol se történelemmel, se kultúrával nem rendelkező dzsungelbéli vadak élnek. Megtiltom neked, hogy prédikálj, és kényszerítlek, hogy engedelmeskedj az egyház parancsának.

– Meg fogom téríteni a pogányokat. Jól hallgass meg, eminenciás uram, száz testvérem várakozik Manilában, hogy jó spanyol hajók ideszállítsák, és sok dicső konkvisztádor áll készenlétben, hogy megvédjenek bennünket. Nyíltan fogunk prédikálni, nyíltan viseljük a reverendát, nem bújunk szentségtörő selyemingekbe, mint a jezsuiták!

– Nem szabad feldühíteni a hatóságokat, különben porrá égetik az anyaszentegyházat!

– A szemedbe mondom, hogy visszajövünk Japánba és itt is maradunk. Terjeszteni fogjuk az Igét, akármit csináltok... akármit parancsoljanak a püspökök, bíborosok, királyok vagy akár pápák! – A szerzetes mögött bevágódott az ajtó.

Dell'Aqua dühtől vöröslő arccal töltött magának egy pohár madeirabort. Néhány csepp a fényezett asztalra lötytyent belőle. – Ezek a spanyolok mindnyájunkat tönkretesznek! – Lassan ivott, hogy megnyugodjék. Végül így szólt: – Martin, küldj utána néhány embert, hogy tartsák szemmel. Azonnal figyelmeztess Onosit és Kijamát. Bármilyen megtörténhet, ha ez az ostoba randalírozni kezd az utcákon.

– Igenis, eminenciás uram. – Az ajtóban Alvito habozni látszott. – Előbb Blackthorne, aztán ez a Perez. Túl sok ez véletlennek. Lehet, hogy a manilai spanyolok tudtak Blackthorne-ról, és csak azért engedték át, hogy nyűg legyen a nyakunkon?

– Lehet, de nem hiszem. – Dell'Aqua kiitta a borát, és óvatosan az asztalra helyezte a poharat. – Mindenesetre Isten segítségével és kellő szorgalommal mindegyiket megakadályozzuk abban, hogy az anyaszentegyháznak ártalmára legyen. Bármilyen áron.

– Istenverte spanyol legyek, ha nem ilyen életre vágytam mindig!

Blackthorne kéjesen hasalt a vastag futonokon, testét részben pamutkimonó fedte, fejét két karjára támasztotta. A lány keze végigszaladt a hátán, kilazította az izmokat, csitítgatta a bőrét és a lelkét, mígnem Blackthorne úgy érezte, mindjárt dorombolni kezd. Egy másik lány szakét töltött az apró porceláncsészébe. A harmadik lakkozott tálcát tartott, rajta egy púpozott bambuszkosárka portugál módra zsírban sült hallal, újabb korsó szakéval és evőpálcikákkal.

– Nan deszu ka, Andzsín-szan? Mit mondasz, tiszteletre méltó navigátor?

– Nihon-gó-ul nem tudom kifejezni, Rako-szan. – Rámosolygott a lányra, aki szakéval kínálta, és a csészére bökött. – Mi a neve? Namae ka?

– Szabazuki. – Háromszor elismételte, Blackthorne utánamondta, aztán a másik lány, Asza megint hallal kínálta, de erre már csak a fejét rázta. – Íe, dómo. – Nem tudta, hogyan mondják azt, hogy „tele vagyok”, így inkább a „nem vagyok éhes”-sel próbálkozott.

– Aa! Ima hara hette va oranu – magyarázta a többieknek Asza, kijavítva a fogalmazását. Blackthorne többször elismételte a kifejezést, előbb nevettek a kiejtésén, de aztán sikerült eltalálnia.

Sohasem tanulom meg a nyelvüket, gondolta. A hangzása se az angolra, se a latinra, se a portugálra nem hasonlít.

– Andzsín-szan? – Asza újra felkínálta a tálcát.

Megrázta a fejét, és komoran a hasára tette a kezét. A szakét azonban elfogadta és felhajtotta. Szono, aki masszírozta, abbahagyta, ezért Blackthorne megfogta a kezét, a nyakára húzta, és kéjesen nyögött. A lány azonnal megértette, és folytatta a masszírozást.

Ahányszor csak kiitta a kis csészét, azonnal teletöltötték. Lassan a testtel, gondolta, ez már a harmadik korsó, és érzem, a lábujjamig szalad a meleg.

A három lány, Asza, Szono és Rako hajnalban érkezett a csával, amit, mint Domingo testvértől megtudta, a kínaiak néha t'ee-nek hívnak s ami Kína és Japán nemzeti itala. Rosszul aludt az orgyilkossal való összecsapás után, de a forró, pikáns ízű ital felélénkítette, összegöngyölt, illatosított kis forró törülközőket is hoztak magukkal, s látva, hogy nem tudja, mire kell használni őket,

Rako, a lányok vezetője megmutatta, hogyan törölgesse velük az arcát és a kezét.

Aztán négy szamuráj testőr társaságában elkísérték a várrész távoli végében levő fürdőbe, és átadták a fürdősöknek. A négy testőr egykedvűen verejtékezett, miközben őt megfürdették, szakállát megnyírták, haját besamponozták és megmasszírozták.

Csodálatos módon felfrissült, szinte megújult. Új, friss, térdig érő pamutkimonót adtak neki, friss tabit, s odakinn már várták a lányok. Elvezették egy másik szobába, ahol ott volt Kiri és Mariko. Mariko közölte, hogy Toranaga úr úgy döntött, néhány nap múlva valamelyik tartományába küldi az Andzsín-szant, hogy visszanyerhesse egészségét; Toranaga úr egyébként nagyon elégedett vele, aggodalomra semmi oka, hiszen mostantól Toranaga úr pártfogását élvezi. Hajlandó volna most az Andzsín-szan elkészíteni a térképeket, ha ő, Mariko rendelkezésére bocsátja a hozzávalókat? Az Andzsín-szan többször fog még találkozni urával, s ura azt is megígérte, hogy ő, Mariko hamarosan rendelkezésére fog állni, hogy válaszoljon az Andzsín-szan minden kérdésére. Toranaga úr nagyon szeretné, ha az Andzsín-szan minél többet megtanulna a japánokról, mint ahogy ő, Toranaga úr is minél többet szeretne megtudni a külvilágról, a navigációról, a tengerek rejtelméről. Ezután elvezették Blackthorne-t az orvoshoz. A szamurájokkal ellentétben az orvosnak rövidre vágták a haját, és nem volt varkocsa.

Blackthorne gyűlölte az orvosokat és félt tőlük. De ez az orvos egészen más volt. Szelíd és hihetetlenül tiszta. Az európai doktorok – többnyire borbélyok – általában éppolyan ápolatlanok, tetvesek és koszosak voltak, mint mindenki más. A japán orvos óvatosan tapogatta, udvariasan vette szemügyre, megfogta a csuklóját, hogy ellenőrizze az érverését, belenézett a szemébe, szájába és fülébe, finoman megkopogtatta a hátát, térdét, talpát, és egész modora, viselkedése maga is csillapítólag hatott. Az európai doktor ezzel szemben ránéz az ember nyelvére, megkérdi, „Hol a fájdalom?”, eret vág, hogy a megromlott anyagot eltávolítsa a vérből, meg erős hánytatót ad, hogy a megromlott anyagot eltávolítsa a belekből.

Blackthorne utálta, ha eret vágnak rajta és meghánytatják, s a művelet minden alkalommal egyre kellemetlenebbnek bizonyult. Ennek az orvosnak azonban nem volt se kése, se vértálcája, se

undorító vegyületszaga, úgyhogy Blackthorne lassan megnyugodott. Az orvos ujjai kérdőleg megállapodtak a combforradásán. Blackthorne dörrenést mímelt, mert egy muskétagyó fúródott ott át a húsán sok évvel azelőtt. „Aa szo deszu” – mondta az orvos és bólíntott. Erősen, de nem fájdalmasan megnyomkodta az ágyékát és a hasát. Végül mondott valamit Rakónak, aki bólíntott, meghajolt és köszönetet mondott.

„Icsi-ban?” – kérdezte Blackthorne, mert meg akart bizonyosodni róla, hogy nincs semmi baja.

„Hai, Andzsin-szan.”

„Hontó ka?”

„Hontó.”

Hasznos egy szó ez a hontó, gondolta Blackthorne. „Igaz?” „Igaz.”

„Dómo, doktor-szan.”

„Do itasimasite” – mondta az orvos és meghajolt. Kérem, szóra sem érdemes.

Blackthorne is meghajolt. A lányok elvezették, és már csak akkor jutott eszébe, amikor a futonokon hasalt, meglazított kimonóban, és Szono a hátát masszírozta, hogy az orvosnál meztelenül állt a lányok és a samurájok előtt, és ő ezt észre sem vette, nemhogy szégyenkezett volna.

– Nan deszu ka, Andzsin-szan? – kérdezte most Rako. Mi az, tiszteletre méltó navigátor? Min nevensz? A lány fehér fogai ragyogtak, szemöldöke ki volt ritkítva és félhold alakúra festve. Fekete haját magasan feltornyozta, rózsaszín kimonót és szürkészöld obit viselt.

– Azért nevetek, mert boldog vagyok, Rako-szan. De hogyan érzékeltessem ezt veled? Hogyan mondjam el neked, hogy azért nevetek, mert boldog vagyok, mert első ízben esett le a kő a szívemről, amióta eljöttem otthonról. Mert a hátam remekül érzi magát – mert mindenem remekül érzi magát. Mert sikerült bejutnom Toranaga-szamához, és ezzel három repesztő sortüzet eresztettem azokba az istenverte jezsuitákba s hatot a ragyás képű portugálokba! – Felugrott, megkötötte a kimonóját, és vadul járni kezdte a hornpipe-ot, matrónótát bömbölve hozzá, hogy a ritmusból ki ne essék.

Rako és a többiek elkerekedett szemmel nézték. A sodzsi azonnal

félrecsúszott, és már a testőrök is bámulták. Blackthorne addig táncolt és dalolt teljes erejéből, míg nem bírta tovább, és hahotázva a padlóra omlott. A lányok megtapsolták, Rako megpróbálta utánacsinálni, de csúful kudarcot vallott, mert hosszú kimonója akadályozta a mozgásban. Felkeltek a többiek is, rábeszéltek, mutassa meg még egyszer, s a három lány sorba állva figyelte a lábát, felcsípett kimonókkal. Utánacsinálni persze most sem tudták, és hamarosan fecsegve, kacarászva legyezték magukat.

Az örök elkomorult képpel hajlongani kezdtek. Toranaga állt az ajtóban, körülötte Mariko és Kiri meg az elmaradhatatlan szamuráj testőrség. A lányok letérdeltek, s tenyerüket a padlóra téve mélyen meghajoltak, de a nevetés nem tűnt el az arcukról, nem volt bennük semmi félelem. Blackthorne is udvariasan meghajolt, de nem olyan mélyen, mint a nők.

– Konnicsi va, Toranaga-szama – mondta.

– Konnicsi va, Andzsín-szan – felelte Toranaga, majd feltett egy kérdést.

– Uram azt kérdi, mit csináltál, senhor – fordította Mariko.

– Csak táncoltam, Mariko-szan – felelte Blackthorne, ostobán érezve magát. – Eljártam egy matróztáncot, és hát ilyenkor dalolni is szoktunk. Egyszerűen csak boldog voltam... talán a szaké az oka. Bocsánatot kérek, remélem, nem zavartam meg Toranaga-szamát.

Mariko fordított.

– Uram azt mondja, szeretné látni azt a táncot és hallani a dalt.

– Most?

– Természetesen.

Toranaga keresztbe vetett lábbal leült, kis udvartartása is elhelyezkedett a szobában, és várakozóan néztek Blackthorne-ra.

No tessék, ezt megcsináltad, szidta magát gondolatban Blackthorne. Kezdheted újra az előadást, holott tudod, hogy a hangod fals lesz, a mozgásod ügyetlen. azért csak megkötötte megint a kimonóját és belevágott: pörgött, forgott, ugrált, ollózott, hangja harsogva visszhangzott a falak közt.

Csend lett.

– Uram azt mondja, életében nem látott még ilyet.

– Arigató gozaimasita! – mondta Blackthorne, részben a kimerültségtől, részben zavarában igencsak verejtékezve. Azután

Toranaga félretette két kardját, kimonója szárnyát az övébe tűrte, és odaállt melléje. – Toranaga úr el fogja táncolni a táncodat – mondta Mariko.

– He?

– Kéri, tanítsd meg rá.

Blackthorne nekikezdett. Bemutatta az alaplépéseket, s újra meg újra megismételte őket. Toranaga gyorsan tanult. Blackthorne-t lenyűgözte a nála idősebb, nagy hasú, nagy tomporú férfi fürgesége. Azután Blackthorne énekelni és táncolni kezdett, Toranaga pedig próbaképpen, a nézők buzdításától kísérvé csatlakozott hozzá. Aztán Toranaga ledobta a kimonóját, összefonta a karját és amúgy igazából járni kezdte Blackthorne oldalán, aki maga is levetette a kimonót, hangja még jobban felerősödött, gyorsította a tempót, s noha a dolog groteszksége zavarta, a humorérzéke nem engedte, hogy megálljon. Végül nagyot ugrott a levegőbe és abbahagyta. Tapsolt, meghajolt Toranaga felé, mire mindenki megtapsolta urát, és Toranaga nagyon boldog volt.

A régens egyenletesen lélegezve leült a szoba közepére. Rako azonnal odafutott hozzá, hogy legyen, mások a kimonójáért szaladtak. Toranaga azonban Blackthorne felé tolta a kimonót, és az egyszerű pamutholmit vette fel helyette.

– Uram azt mondja, örülne, ha elfogadnád tőle a kimonót ajándékba – tolmácsolt Mariko, majd hozzátette: – Mifelénk nagy kitüntetésnek számít, ha valaki kimonót kap hűbérurától, még akkor is, ha kopott volna.

– Arigató gozaimasita, Toranaga-szama! – Blackthorne mélyen meghajolt, azután Mariko felé fordult. – Igen, Mariko-szan, természetesen átlátom, mekkora kitüntetés ez. Kérlek, köszönd meg Toranaga úrnak a nevemben a megfelelő szavakkal, amelyeket sajnos még nem sikerült elsajátítanom, és mondd meg neki: kincsként fogom őrizni, akárcsak annak emlékét, hogy volt kegyes eljárni velem a táncomat.

Toranaga erre még elégedettebb arcot vágott.

Kiri és a szolgálók nagy tisztelettel feladták Blackthorne-ra a kimonót, és megmutatták, hogyan kell megkötni az övet. A kimonó barna selyemből készült, rajta az öt bíbor színű címerrel, az öv fehér selyemből.

– Toranaga úr azt mondja, élvezte a táncot. Egy nap talán megmutat neked néhányat a mieink közül. Szeretné, ha minél előbb megtanulnál japánul.

– Azt én is szeretném. – De még jobban szeretnék, gondolta Blackthorne, újra a saját ruhámba bújni, a saját étellemet enni a saját kabinomban a saját hajómon, úgy, hogy az ágyúk töltve, övemben pisztoly, s a tat megdől a vitorlák súlyától. – Megkérdeznéd Toranaga úrtól, mikor kaphatom vissza a hajómat?

– Senhor?

– A hajómat, senhora. Kérlek, kérdezd meg tőle, mikor kapom vissza a hajómat. És a legénységemet. Az egész rakományomat elvették – húszezer spanyol dublon volt a páncélládjában. Biztos vagyok benne, hogy urad megérti: mi, kalmárok, noha nagyra értékeljük vendégszeretetét, kereskedni szeretnénk az árukkal, amiket hoztunk, azután pedig hazatérni. Majdnem másfél évbe telik, mire hazaérünk.

– Uram azt mondja, nem kell aggódnod. Minden meglesz, amint mód nyílik rá. Először meg kell erősödnöd, vissza kell nyerned az egészségedet. Sötétedéskor indulsz.

– Senhora?

– Toranaga úr azt mondja, sötétedéskor indulsz, senhor. Valamit rosszul mondtam?

– Nem, nem, dehogy, Mariko-szan. De alig egy órája azt mondtad, csak néhány nap múlva indulok.

– Igen, de most azt mondja, még ma este távozol innen. – Mariko ezt is lefordította Toranagának, aki újra válaszolt.

– Uram azt mondja, jobb és kényelmesebb lesz, ha ma este indulsz útnak. Aggodalomra semmi ok, Andzsín-szan, hiszen a pártfogása alatt állsz. Kiricubo úrnőt előreküldi Jedóba, hogy mindent készítsen fel a visszatérésére. Te vele mégy.

– Kérlek, köszönd meg a nevemben. Lehetséges volna... megkérdezhetem, nem eresztené-e szabadon Domingo atyát? Igen nagy tudású ember.

Mariko lefordította.

– Uram azt mondja, nagyon sajnálja, de az az ember meghalt. Tegnap azonnal érte küldetett, de már halott volt.

Blackthorne elszomorodott. – Hogyan halt meg?

– Uram azt mondja, akkor halt meg, amikor a nevét elkiáltották.

– Ó! Szegény szerencsétlen.

– Uram azt mondja, az élet és a halál ugyanaz. A pap lelke negyven napot vár, aztán újjászületik. Miért hát a szomorúság? Ez a természet megváltozhatatlan rendje. – Az asszony mondani akart még valamit, de meggondolta magát, és csak ennyit tett hozzá: – A buddhisták úgy vélik, többször megszületünk, illetve újjászületünk, Andzsín-szan. Egészen addig, amíg a tökéletességet elérve el nem jutunk a nirvánába – a mennybe.

Blackthorne lerázta a szomorúságot, és egyelőre inkább a jelenre és Toranagára koncentrált. – Megkérdezhetném, hogy a legénységem...

– Elhallgatott, mert Toranaga elfordította a fejét. Fialat samuráj sietett be a szobába, meghajolt és várt.

– Nan dzsa? – mondta Toranaga.

Blackthorne semmit sem értett meg a beszédjükből, csak Alvito atya becenevét, a Cukkut sikerült elkapnia. Látta, hogy Toranaga tekintete rávillan s halványan elmosolyodik. Eltűnődött, vajon a papért küldetett-e Toranaga azok után, amiket ő mondott. Remélem, gondolta, és azt is remélem, hogy Alvito nyakig ül a kloákában. Benne ül vagy nem? Úgy döntött, nem kérdezi meg Toranagától, bár nagy volt a kísértés.

– Kare ni macu joni – vetette oda Toranaga.

– Gjoi. – A samuráj meghajolt és elsietett. Toranaga visszafordult Blackthorne-hoz.

– Nan dzsa, Andzsín-szan?

– Mit is mondtál, Andzsín-szan? – fordította Mariko. – A legénység...?

– Igen. Nem venné őket is pártfogásába Toranaga-szama? Nem rendelné el, hogy vigyázzanak rájuk? Őket is Jedóba küldi?

Mariko lefordította a kérdéseket. Toranaga visszadugta a kardokat rövid kimonója övébe. – Uram azt mondja, természetesen már gondoskodott róluk. Nem kell aggódnod miattuk. Sem a hajód miatt.

– A hajóm rendben van? Intézkedtek róla?

– Igen. Azt mondja, a hajó már Jedóban van.

Toranaga felállt. Mindenki meghajolt, de Blackthorne váratlanul megszólalt.

– Még valami... – Elakadt, és átkozta magát, mert tudta, hogy

udvariatlanságot követett el. Toranaga szemmel láthatóan befejezte a beszélgetést, már el is kezdtek meghajolni, de Blackthorne szavai megakasztották őket, s most eltanácstalanodtak, nem tudván, fejezzék-e be a meghajlást vagy várjanak, vagy kezdjék előlről az egészet.

– Nan dzsa, Andzsín-szan? – Toranaga hangja érdes és barátságatlan volt, mert egy pillanatra őt is kizökkentette nyugalmából.

– Gomen naszai, borzasztóan sajnálom, Toranaga-szama. Nem akartam udvariatlan lenni. Csak azt szerettem volna megkérdezni, beszélhetek-e néhány percig Mariko úrnővel, mielőtt útnak indulok. Nagy segítségemre lenne.

Mariko megkérdezte.

Toranaga dölyfösen igent morgott és kivonult, nyomában Kirivel és a testőrségével.

Fene az idegbajos fajtádat, gondolta Blackthorne. Úristen, itt sose lehet elég óvatos az ember. Megtörölte homlokát a kimonó ujjával, és látta, hogy Mariko arcára kiül a kétségbeesés. Rako sietve feléje nyújtott egy kis kendőt, amiből kimeríthetetlen készletük volt, valahol az obi hátsó részében. Most fogta csak fel, hogy a nagyúr kimonóját viseli, és úgy látszik, errefelé az ember nem törli bele izzadt homlokát egy nagyúr kimonóujjába. A nemjóját, már megint szentségtörést követtem el! Soha nem fogom kitanulni az eszejárásukat, az istenit, soha!

– Andzsín-szan? – Rako szakéval kínálta.

Megköszönte és felhajtotta. A lány azonnal újratöltette. Blackthorne észrevette, hogy mindenkinek megnedvesedett kissé a homloka.

– Gomen naszai – mondta mindnyájuknak, bocsánatot kérve, fogta a csészét és derűsen átnyújtotta Marikónak. – Nem tudom, udvarias dolog-e vagy se, de kérsz egy kis szakét? Ezt szabad csinálnom? Vagy előbb verjem a fejem a padlóba?

Mariko elnevette magát. – Ó, igen, udvarias, és kérek, ne verd a fejed sehová! Tőlem nem kell bocsánatot kérned, kapitány. A férfiak nem kérnek bocsánatot a nőktől. Akármilyen csinálnak, úgy van jól. Legalábbis mi, hölgyek így tartjuk. – Elmagyarázta a lányoknak is, hogy mit mondott, mire azok komoran bólogattak, de a szemük tovább csillogott.

– Nem tudhattad, Andzsín-szan – folytatta Mariko, icipici kortyot ivott a szakéból és visszaadta. – Köszönöm szépen, de nem kérek több szakét. A szaké egyenesen a fejembe és a térdembe száll. Egyébként nagyon gyorsan tanulsz... holott nehéz lehet. Ne aggódj, Andzsín-szan, Toranaga úr igen nagyra tartja tehetségedet. Nekem megmondta. Sohasem ajándékozott volna meg a kimonójával, ha nem lenne teljes mértékben elégedett veled.

– Cukku-szanért küldetett?

– Alvito atyáért?

– Igen.

– Ezt tőle kellett volna megkérdezned, kapitány. Nekem nem mondta. De bölcsen tette volna, mert a nők nem elég okosak a politikai dolgokhoz.

– A a, szo deszu ka? Bárcsak minden nő ilyen... bölcs volna.

Mariko legyezni kezdte magát; kényelmesen, maga alá húzott lábakkal térdelt.

– Kitűnő volt a táncod, Andzsín-szan. Hölgyeitek is így táncolnak?

– Nem. Csak a férfiak. Ez férfitánc volt, matróztánc.

– Mivel kérdéseket akarsz feltenni, feltehetnék előbb néhányat én?

– Hogyne.

– Milyen az úrnő... a feleséged?

– Huszonkilenc éves. Hozzád képest magas. A mi mértékegységeinkben én hat láb két hüvelyk vagyok, ő körülbelül öt láb nyolc hüvelyk, te nagyjából öt láb, úgyhogy talán egy fejjel magasabb nálad, és arányaiban is nagyobb. A haja színe... – Felmutatott a festetlen, fényezett cédrusgerendákra, mire minden tekintet arra fordult, majd vissza rá. – ...Körülbelül olyan. Vörösesszőke. A szeme kék, sokkal kékebb, mint az enyém, kékeszöld. A haja hosszú, és többnyire leeresztve hordja.

Mariko lefordította a többieknek, mire azok beszívták a levegőt, még egyszer a gerendákra néztek, majd vissza, és a testőrök is élénken figyeltek. Rako feltett egy kérdést.

– Rako-szan azt kérdezi, a teste olyan-e, mint a miénk.

– Igen. De a csípője szélesebb és kerekesebb, a dereka bővebb és... nos, a mi asszonyaink általában kerekesebbek és nagyobb a mellük.

– Nálatok minden asszony... és férfi... ennyivel magasabb, mint mi?

– Általában véve igen. De nálunk is vannak ilyen alacsonyok.

Szerintem a kicsiségetek elbűvölő. Nagyon elbűvölő.

Asza kérdezett most valamit, és mindenki újult érdeklődéssel figyelt.

– Asza azt kérdi, a párna dolgában mennyire hasonlók a ti asszonyaitok a mieinkhez.

– Ne haragudj, nem értem.

– Ó, kérlek, bocsáss meg. A párna... az intim dolgokat jelenti. Mi párnázásnak mondjuk azt, amikor a férfi és a nő fizikailag egyesül. Ez udvariasabb kifejezés, mint a paráználkodás, ne?

Blackthorne nagy nehezen erőt vett zavarán. – Nekem, öö, a párna dolgában, öö, csak egyetlen tapasztalatom volt itt... még a faluban... és nem is emlékszem rá tisztán, mert, öö, olyan fáradt voltam az úttól, hogy félig már aludtam. Mindazonáltal nagyon, öö, kielégítőnek tűnt.

Mariko összeráncolta a homlokát. – Csak egyszer párnáztál, amióta itt vagy?

– Igen.

– Biztosan hiányzik, ne? Ezek közül a hölgyek közül bármelyik szívesen párnázna veled, Andzsín-szan. Vagy mindegyik, ha ez a kívánságod.

– He?

– Természetesen. De ha őket nem akarod, semmi baj, nem fognak megsértődni. Csak mondd meg, milyen nőt szeretnél, és megszervezzük a dolgot.

– Köszönöm – mondta Blackthorne. – Talán majd később.

– Biztos vagy benne? Kérlek, bocsáss meg, de Kiricubo-szan parancsba adta, hogy vigyáznunk kell az egészségedre. Párnázás nélkül pedig hogyan lehetnél egészséges? Ez nagyon fontos a férfiaknak, ne? De mennyire, hogy az.

– Köszönöm, de... majd máskor.

– Időd bőségesen lenne. Én visszajöhetek később is. Beszélgethetünk eleget utána, ha úgy kívánod. Legalább négyrúdni időd lenne – tette hozzá segítőkészen. – Napszállta előtt nem indulsz úgysem.

– Köszönöm. Most nincs szükségem rá – válaszolta Blackthorne, akit elkedvetlenített az ajánlat szemérmatlensége és közönségessége.

– Pedig a hölgyek szívesen rendelkezésedre állnának, Andzsín-

szan. Ó! Lehet... lehet, hogy inkább fiút akarsz?

– He?

– Fiút. Szerezhetünk azt is, ha azt akarsz. – Ártatlanul mosolygott, s a hangja tárgyyszerű maradt.

– He?

– Mi a baj?

– Te komolyan fiút ajánlasz nekem?

– Miért ne, Andzsín-szan? Nem értem, mi bajod? Én csak azt mondtam, szívesen küldünk hozzád fiút is, ha ez a kívánságod.

– Semmi ilyesmit nem kívánok! – Blackthorne érezte, hogy arcába szökik a vér. – Minek nézel te engem? Istenverte szodomitának?

Hangja harsogott a szobában. Elképedve néztek rá. Mariko alázatosan meghajolt, homloka a padlót érintette. – Kérlek, bocsáss meg. Rettenetes hibát követtem el. Megbántottalak, pedig csak örömet akartam szerezni. Az atyákon kívül sohasem beszéltem még idegennel, így hát nem ismerhetem a ti... intim szokásaitokat. Erre nem tanítottak ki. Az atyák erről nem beszélnek, Andzsín-szan. A férfiak nálunk fiút kívánnak néha... például a papok... a mieink is, és a tieitek is... ezért ostoba fejfel arra gondoltam, nálatok is ez a szokás.

– Én nem vagyok pap, és nálunk ez nem bevett szokás.

A testőrök parancsnoka, Kazu Oan dühösen figyelt. Neki kellett gondoskodnia a barbár biztonságáról és egészségéről, azonkívül tanúja volt, amikor Toranaga úr az imént hihetetlen kegyben részesítette az Andzsín-szant, és most az Andzsín-szan szemmel láthatólag bosszús valamiért. – Mi baja? – kérdezte mérgesen, hiszen nyilvánvaló volt, hogy ez az ostoba nőszemély valamivel megsértette ezt a nagyon fontos rabot.

Mariko elmagyarázta, mit mondott és mit felelt az Andzsín-szan. – Fogalmam sincs, mitől lett ilyen ideges, Oan-szan.

Oan hitetlenkedve vakarta meg a fejét. – Azért lett olyan, mint egy megvadult bika, mert fiút ajánlottál neki?

– Igen.

– Bocsáss meg, de udvariasan fogalmaztál? Nem használtál esetleg valami nem megfelelő szót?

– Nem, Oan-szan, ebben biztos vagyok. Rettentően szégyellem magam. Én vagyok a hibás.

- Valami más lehet akkor a baj. De mi?
- Nem, Oan-szan, másról nem volt szó.
- Sohasem fogom megérteni ezeket a barbárokat – mondta elkeseredetten Oan. – Mindnyájunk érdekében kérlek, nyugtasd meg valahogyan, Mariko-szan. Talán az a baja, hogy olyan régen nem párnázott. Hé, te – szólt rá Szonóra –, hozz még szakét, forró szakét és forró törülközőket! Rako, masszírozd meg ennek az ördögnek a nyakát. – A szolgálólányok rohanvást engedelmeskedtek. Oannak hirtelen eszébe jutott valami. – Lehet, hogy impotens? Arról a falusi párnázásról elég hamar elterelte a szót, ne? Talán azért dühöng a szerencsétlen, mert nem tud párnázni, te meg felemlegetted a dolgot.
- Bocsáss meg, de ezt nem hiszem. Az orvos szerint igazán rendkívüli a felszerelése.
- Mégis... ha impotens, ez mindent megmagyarázna, ne? Ha én az volnék, én is ordítanék dühömben. Kérdezd meg tőle!
- Mariko engedelmeskedett, és Oan kétségbeesve látta, hogy a barbár arca szederjessé válik, s a szobát megint betöltötték a rémisztő barbár ordítások.
- Azt... azt mondja, nem az – suttogta Mariko.
- Ez a sok ordibálás csak ennyit jelent? „Nem”?
- A barbárok nagyon... szemléletesen szitkozódnak, ha felizgatják őket.
- Oant kiverte a verejték, hiszen ő felelt a barbárért. – Nyugtasd meg! Egy öregebb szamuráj segítőkészen közbeszólt: – Oan-szan, nem lehet, hogy ez is azok közül való, akik a kutyákat szeretik? Koreában sok furcsa történetet hallottunk a fokhagymafalókról. Azok a kutyákat szeretik... igen, most már emlékszem, a kutyákat meg a kacsákat. Lehet, hogy ezek az aranyhajúak is olyanok, hiszen ugyanúgy bűzlenek, ne? Lehet, hogy kacsát kíván.
- Mariko-szan, kérdezd meg tőle! – parancsolta Oan. – Vagy inkább mégse. Csak nyugtasd... – Hirtelen elhallgatott. Hiromacu közeledett a távoli sarok felől. – Tisztelegj! – kiáltotta, tőle telhetőleg igyekezve palástolni hangja remegését, mert az egyébként is harapós kedvű vén Vasököl az utóbbi hét folyamán olyan volt, akár a keléses fenekű tigris, ma pedig még annál is rosszabb. Tíz szamurájt fokozott le rendetlen öltözék miatt, az egész éjszakai őrséget megszegyenyítés

gyanánt végigkoslatta a várkastély területén, két szamurájnak megparancsolta, hogy kövessenek el szeppukut, mert késve jelentkeztek őrségre, négy árnyékszékpucolót pedig levettetett a vár fokáról, mert a láda tartalmából egy keveset kilötyintettek a kertben.

– Jól viselkedik, Mariko-szan? – hallotta Oan Vasököl ingerült hangját. A testőrtiszt biztosra vette, hogy ez az ostoba nő, az egész baj okozója elszólja magát, bevallja az igazat, és akkor – teljes joggal – repül a feje mindahányuknak.

Megkönnyebbülésére Mariko csak ennyit mondott: – Igen, uram, minden rendben van, köszönöm kérdéstedet.

– Kiricubo-szannal te is útnak indulsz.

– Igen, uram.

Hiromacu folytatta ellenőrző körútját, Mariko pedig eltöprengett, miért kell neki is távoznia. Csupán azért, hogy tolmácsoljon Kirinek és a barbárnak az úton? Ez nem lehet olyan fontos. Vajon Toranaga többi hölgye is elmegy? Például Szazuko úrnő? Nem lenne veszélyes számára a tengeri út? Egyedül megyek Kirivel, vagy a férjem is jön? Ha ő itt marad – és neki az a kötelessége, hogy ura mellett legyen –, ki fogja vezetni a háztartását? És miért kell hajón mennünk? A Tokaidó még biztonságos, vagy nem? Isido nem törhet a vesztünkre. De még mennyire – gondold csak el, milyen értékes túsok lennénk a kezében, Szazuko úrnő, Kiricubo és a többiek. Ezért megyünk inkább tengeren?

Mariko gyűlölte a tengert. Már a látványába belebetegedett. De ha menni kell, hát menni kell. Karma. Kiverte fejéből az elkerülhetetlen gondolatát, és visszatért ennek az elképesztő barbárnak a pillanatnyi problémájához.

Amikor Vasököl befordult a sarkon, Oan felemelte a fejét, és mindnyájan felsóhajtottak. Asza szaladt feléjük a folyosón a szakéval, mögötte Szono a törülközőkkel.

Oan figyelte, amint gondjaikba veszik a barbárt. Láta haragosan merev arcát, hogy minden öröm nélkül veszi át a szakét s hideg köszönőmmel a forró törülközőket.

– Oan-szan, mi lenne, ha valamelyik nőt elküldenénk kacsáért? – suttogta az öreg szamuráj. – Egyszerűen lerakjuk melléje, ha kell neki, jó, ha nem, úgy tehet, mint aki észre se vette.

Mariko a fejét rázta. – Azt hiszem, nem szabad vállalnunk ezt a

kockázatot. Én úgy látom, Oan-szan, hogy ez a barbár nem szeret a párnázásról beszélni. Az ő fajtájából még senkivel sem találkoztunk eddig, úgyeszen kell tapogatóznunk a szokásait illetően.

– Egyetérték – mondta Oan. – Egészen szelíd volt, míg ezt a dolgot nem említetted. – Dühösen Aszára meredt.

– Nagyon sajnálom, Oan-szan. Igazad van, az én hibám – mondta Asza meghajolva, feje majdnem a padlót érintette.

– Igen. Jelenteni fogom a dolgot Kiricubo-szannak.

– Jaj!

– Én is azt hiszem, úrnőnket figyelmeztetni kell, nehogy a párnázásról társalogjon ezzel az emberrel – mondta diplomatikusan Mariko. – Igazán bölcs vagy, Oan-szan. De Asza talán szerencsés eszköz volt, aki megmentette Kiricubo úrnőt és Toranaga urat ettől a rettenetes kellemetlen helyzettől. Gondold csak el, mi lett volna, ha maga Kiricubo-szan teszi fel ezt a kérdést tegnap, méghozzá Toranaga úr jelenlétében! Ha a barbár az ő személyük előtt is így viselkedett volna...

Oannak megrándult az arca. – Vér folyt volna! Igazad van, Mariko-szan. Aszát köszönet illeti. Majd elmagyarázom Kiricubo-szannak, milyen szerencse érte.

Mariko szakéval kínálta Blackthorne-t.

– Köszönöm, nem kérek.

– Ismételen kérlek, bocsáss meg ostobaságomért. Kérdéseket akartál feltenni?

Blackthorne figyelte őket beszélgetés közben, idegesítette, hogy nem érti, miről van szó, és dühös volt, amiért nem teremtheti le őket pimaszságukért és nem ütheti össze az örök kobakját.

– Igen. Szóval azt mondd, a szodómia itt bevett dolog?

– Kérlek, bocsáss meg. Nem beszélhetnénk inkább másról?

– Dehogynem, senhora. Előbb azonban fejezzük be ezt a témát, hogy világosan lássak. Azt mondd, a szodómia itt bevett dolog?

– Mindenfajta párnázás normális és elfogadott – felelte dacosan Mariko, akit bosszantott a barbár modortalansága és ostobasága. Eszébe jutott Toranaga parancsa: a politikai természetű kérdéseken kívül mindenre felelnie kell s utána mindenről beszámolnia urának. Különben sem kénytelen eltúrní a barbár szemtelenségét, hiszen ez az Andzsín minden bizonnyal kalóz, s a halálos ítéletét csakis

Toranaga szeszélye folytán függesztették fel – egyelőre. – A párnázás normális és bevett szokás. Ha pedig egy férfi egy másik férfival vagy fiúval tölti kedvét, ehhez rajtuk kívül senkinek semmi köze. Se maguknak, se másoknak nem ártanak vele! – Mi vagyok én, primitív pária vagy ostoba kereskedő, hogy egy jelentéktelen barbártól megijedjek? Nem! Én szamuráj vagyok! Igen, szamuráj vagy, Mariko, de ugyanakkor buta is. Elsősorban nő vagy, ezért úgy kell bánnod vele, mint minden férfival, ha kezessé akarod tenni: hízelegj neki, helyeselj, alázkodj meg. Elfeledkezel a fegyvertáradról. Miért hat rád úgy ez az ember, hogy egyszerre tizenkét éves gyerekként viselkedsz?

Szelídebbre fogta a hangját. – Persze ha te úgy gondolod...

– A szodómia undorító bűn, átkozott fertelem, akik pedig úzik, azok a világ söpredéke! – kiabálta Blackthorne, akinek még mindig égett az arca a sértéstől, hogy ez az asszony ilyesmit képzelt róla. Az isten verje meg, hogy hihetett ilyet? Szedd össze magad, gondolta. Úgy viselkedsz, akár egy ragyás képű, fanatikus puritán vagy kálvinista. És miért kelsz ki ilyen vadul ellenük? Talán azért, mert magad is jól tudod, hogy a legtöbb matróz kipróbálta az effélét, különben megőrültek volna a tengereken töltött hosszú hónapokban? Talán azért, mert magad is éreztél kísértést, és megundorodtál magadtól? Talán azért, mert kölyökkorodban verekedned kellett, hogy megvédj magad, egyszer lefogtak, és majdnem meg is erőszakoltak, de te kitépted magad a kezük közül és az egyik gazembert megölted? A késed beletört a nyakába, tizenkét esztendő voltál akkor, és ez volt a legelső halál azóta jó hosszúra nőtt listádon.

– Istenverte bűn! Isten és ember törvényei ellen való!

– Ezek a keresztény szavak más dolgokra vonatkoznak – vágott vissza jegesen Mariko, akit akarata ellenére megint kihozott a sodrából a barbár faragatlansága. – Bűn? Mi ebben a bűn?

– Tudnod kellene. Katolikus vagy, vagy nem? A jezsuiták neveltek, nem?

– Egy szent életű atya tanított meg portugálul és latinul beszélni és írni. Nem tudom, te mit nevezel katolikusnak, de én majdnem tíz éve keresztény vagyok. Nem, az atyák nem beszéltek a párnázásról. A ti párnakönyveiteket nem olvastam – csak vallási tárgyú műveket. A párnázás bűn? Hogy lehetne az? Hogy lehet bűn az, ami örömet ad

az embernek?

– Kérdezd meg Alvito atyát.

Bárcsak megtehetném, gondolta Mariko. De azt a parancsot kaptam, hogy senkivel se beszéljek arról, ami itt elhangzik, csak Kirivel és Toranaga úrral. Kértem Istent és a Szent Szület, hogy segítsenek, de nem szóltak hozzám. Én csak azt tudom, hogy amióta itt vagy, egyik bajt a másik után okozod. Nekem is... – Ha bűn, ahogy mondd, akkor miért gyakorolja annyi papunk? Vannak szekták, amelyek az áldozatbemutatás módjaként ajánlják. Vajon nem a Felhők és az Eső pillanata az, amikor a halandó legközelebb kerül a mennyhez? A papok nem gonoszok, legalábbis nem mind. Azonkívül egyik-másik szent életű atya is gyakorolja a párnázásnak ezt a formáját. Ők is gonoszok lennének? Hát persze hogy nem! Miért fosztanák meg magukat ilyen egyszerű örömeiktől, ha már a nőekkel tilos közösködniük? Butaság olyasmit állítani, hogy a párnázás bűn és istentelenség!

– A szodómia fertelem, törvény ellen való! Kérdezd csak meg a gyóntatódat!

Te vagy a fertelem – te, kapitány-szan, szerette volna az arcába kiáltani Mariko. Hogy lehetsz ilyen durva és tompa eszű? Isten ellen való? Micsoda képtelenség! Talán a te gonosz isteneid ellen, az meglehet. Azt állítod, keresztény vagy, de nyilvánvaló, hogy nem vagy az, sokkal inkább hazug és szélhámos. Lehet, hogy furcsa dolgokat tudsz és furcsa helyeken fordultál meg, de keresztény nem vagy, sőt Istent káromlod. A Sátán küldött volna? Még hogy bűn! Micsoda képtelenség!

Hétköznapi dolgok miatt őrjöngeni kezdesz, felzaklatod a szent életű atyákat, Toranaga urat, ellenségeskedést szítasz közöttünk, megingatod hitünket és vádaskodásokkal gyötörsz bennünket, hogy mi igaz és mi nem – tudván, hogy azonnal nem tudunk bizonyosságot szerezni.

Szeretném megmondani neked, hogy megvetlek téged is meg az összes barbárt. Egész életemben csak bajt okoztak nekem. Gyűlölték apámat, mert nem bízott bennük, és nyíltan arra kérte Gorodát, hogy kergesse el őket. Mérget csöpögtettek a diktátor fülébe, aki ezért meggyűlölte apámat, leghűségesebb hadvezérét, aki többet segített neki, mint Nakamura tábornok vagy Toranaga úr.

A barbárok vették rá a diktátort, hogy megsértse apámat, aki elvesztette az eszét, elkövette az elkövethetetlent, és minden bajomnak-bánatomnak okozója lett.

Igen, ezt tették és még sok mindent. De ugyanakkor elhozták Isten ígését, és amikor szenvedésem legsötétebb órájában szörnyű száműzetésemből visszatértem a még szörnyűbb életbe, a vizitátor atya megmutatta nekem az utat, felnyitotta szememet, megmentette lelkemet és megkeresztelt. Az út adott erőt a tűréshez, végtelen békével töltötte el a szívemet, feloldozott az örökös gyötrelmem alól, és az örök üdvösséget ígerte.

Történjék bármi, Isten kezében vagyok. Ó, Szentséges Szűz, add meg nekem a te békédet, és segíts a szegény bűnösnek, hogy erőt vegyen ellenségeiden!

– Bocsánatot kérek durvaságomért – mondta. – Igazad van, amiért dühös lettél rám. Én csak egy buta asszony vagyok. Kérlek, légy türelmes irántam és nézd el ostobaságomat, Andzsín-szan.

Blackthorne haragja tüstént elpárolgott. Hogyan neheztelhetne az ember egy asszonyra, aki nyíltan elismeri, hogy ő hibázott, és neki, Blackthorne-nak van igaza? – Én is elnézést kérek, Mariko-szan – mondta kicsit lehiggadva –, de minálunk igen nagy sértés, ha valakire ráfognak, hogy fiúpecér, szodomita.

Gyerekes vagy, ostoba, undorító és visszataszító, azonkívül modortalan, de hát mit lehet várni egy barbártól, gondolta Mariko. Bűnbánó arcot vágott. – Természetesen igazad van. Nem akartalak megsérteni, Andzsín-szama, kérlek, fogadd el bocsánatkérésemet. Bizony – tette hozzá olyan mézédés hangon, amellyel még férjét is le tudta venni a lábáról a legmogorvább pillanataiban is –, bizony én vagyok a hibás. Annyira sajnálom, Andzsín-szama.

A nap már a láthatárhoz ért, de Alvito atya még mindig a fogadóteremben várakozott, és a kezét egyre jobban húzták a titkos naplók.

Verje meg az isten Blackthorne-t, gondolta.

Ez volt az első alkalom, hogy Toranaga megvárakoztatta, hosszú évek óta az első, hogy bármelyik daimjóra várakoznia kellett, a taikót is beleértve. A taikó uralkodásának utolsó nyolc esztendejében megkapta azt a hihetetlen jogot, hogy minden halogatás nélkül a taikó elé járulhatott, és ugyanezt megkapta Toranagától is. A taikó

kegyét annak köszönhette, hogy folyékonyan beszélt japánul, és értett az üzlethez. A nemzetközi kereskedelemben való jártassága segítette a taikót abban, hogy óriási vagyonát még jobban megnövelhesse. A jóformán írástudatlan taikó óriási szókinccsel és politikai tudással rendelkezett. Alvito tehát boldogan üdögélt a nagy despota lábánál, hogy tanítson és tanuljon, s ha Isten is úgy akarja, megtérítse a nagyurat. Külön erre a feladatra képezte ki őt dell'Aqua, az Ázsiában fellelhető legjobb jezsuita tanárokkal és legkörmönfontabb kereskedőkkel. Alvito pedig a taikó bizalmasa lett, egyike annak a négy embernek – s köztük is az egyetlen idegen –, akiknek megadatott látnia a taikó magánkincstárát.

Néhány száz lépésre onnan, ahol most várakozott, nyúlt az égbe a vár öregtornya. Hétszintes tömegét falak, ajtók és erődítések sokasága védelmezte. A negyedik szinten hét vasajtós terem, mindegyik telides-teli aranyrudakkal és aranypénzes ládákkal. A felette levő szint termei ezüstrudaktól és ezüstpénzes ládáktól dagadoztak. Az afölött levők pedig a ritka selymeket, kerámiákat, kardokat és páncélokat – a birodalom kincsét – tartalmazták.

A jelenlegi árfolyamon, gondolta Alvito, mindez körülbelül ötvenmillió dukátot érhet, ami több, mint a spanyol, a portugál birodalom és egész Európa egyévi összbevétele. A legnagyobb magánvagyon a föld kerekén.

Ez az igazi cél, morfondírozott magában. Akinek a kezén van az ószakai várkastély, az rendelkezik ezzel a hihetetlen kincssel. És a kincs hatalmat ad neki az egész ország fölött. Ószakát éppen azért építették ilyen bevehetetlenre, hogy a kincset megvédelmezzék. Azért fosztották ki az egész országot, hogy a vár felépüljön, hogy az arany biztos helyre kerüljön és ott is maradjon Jaemon nagykorúságáig.

Ennek a kincsnek a századrészén katedrális emelhetnénk minden nagyvárosban, templomot minden kisebbben, missziót állíthatnánk fel minden faluban, országszerte. Bárcsak megszerezhetnénk, Isten nagyobb dicsőségére!

A taikó imádta a hatalmat. És az aranyat is, mert hatalmat adott neki az emberek fölött. Tizenhat évi teljhatalma alatt gyűjtötte össze a kincset, a daimjók kötelező évi ajándékából és a saját birtokai jövedelméből. A taikó a hódító jogán rendelkezett az egész ország

földterületének negyedével. Évi magánjövedelme több mint ötmillió kokut tett ki. S mivel császári mandátum szerint egész Japán ura volt, elvileg az övé volt minden birtok minden jövedelme. Nem adóztatott meg senkit. De az összes daimjó, szamuráj, paraszt, kézműves, kalmár, rabló, számkivetett, barbár és eta önként, magától adózott, még hozzá bőkezűen. A saját jól felfogott érdekében.

Amíg a vagyon érintetlen, amíg Ószaka gazdát nem cserél, amíg Jaemon a de facto őrzője, gondolta Alvito, addig nagykorúsága idejére biztosítva van a pozíciója, akármit csinál Toranaga, Isido vagy bárki más.

Kár, hogy a taikó meghalt. Bármennyi hibája volt is, őt már ismertük, tudtunk bánni vele. Még nagyobb kár, hogy Gorodát meggyilkolták, mert ő a barátunk volt. De hát meghalt, akárcsak a taikó, és most új pogányokat kell térdre kényszerítenünk – Toranagát és Isidót.

Alvitónak eszébe jutott az éjszaka, amikor a taikó kiszenvedett. A despota magához hívta, hogy virrasszon fölötte – Jodoko-szamával, a taikó feleségével és Ocsiba úrnővel, aki az ágyasa s egyben az örökös anyja volt. Hosszan kellett várniuk és figyelniük azon a balzsamos, végtelen nyári éjszakán.

Aztán kezdetét vette a haldoklás, és nemsokára bevégeztetett.

„Lelke eltávozott. Most már Isten kezében van” – mondta ő szelíden, amint a halál beálltáról meggyőződött, majd keresztet vetett a holttestre és megáldotta.

„Vegye minél előbb pártfogásába Buddha, hogy hamar újjászülethessek és újra igazgathassa a birodalmat” – mondta Jodoko néma könnyek között. Jólelkű asszony volt, előkelő szamuráj, hűséges feleség és tanácsadó ötvenkilenc esztendejéből negyvennégyen keresztül. Lezárta a halott szemét, és méltóságteljes pózba helyezte, ez az ő előjoga volt. Szomorúan háromszor meghajolt, és magára hagyta Alvitót Ocsiba úrnővel.

Könnyű halála volt a taikónak. Hónapok óta betegeskedett, és aznap éjszakára várták a véget. Néhány órával azelőtt kinyitotta a szemét, rámosolygott Ocsibára és Jodokóra, és cérnavékony hangon suttozta: „Hallgassátok meg halálversemet”:

Harmatként születtem

Harmatként eltűnök

Ószaka vára s minden amit tettem

Csak álom

Az álomban.

Utoljára gyengéden rájuk mosolygott, ő, aki mindnyájuknak zsarnoka volt. „Vigyázzatok a fiamra.” Aztán örökre elhomályosult a szeme.

Alvito atya most is emlékezett, mennyire megindította az az utolsó vers, amely annyira jellemző volt a taikóra. Mivel őt is meghívták, abban reménykedett, hogy a halál küszöbén Japán ura megbánja bűneit, s elfogadja a hitet és a szentséget, amivel annyit kacérkodott. De nem így történt. „Örökre elvesztetted Isten országát, te szegény” – motyogta szomorúan, mert tisztelte a taikót katonai és politikusi tehetségéért.

„És ha Istened országa egy barbár hátsó felében van?” – mondta ekkor Ocsiba úrnő.

„Mi?” Először nem volt biztos benne, hogy jól hallotta, annyira megdöbbenette az asszony hangjában sziszegő váratlan rosszindulat. Tizenkét esztendeje, tizenöt éves kora óta ismerte Ocsiba úrnőt, azóta, amióta a taikó ágyasává tette, mindig engedelmes volt és alázatos, alig szólt egy szót, csak mosolygott édesen és boldogan. De most...

„Azt mondtam, és ha Istened országa egy barbár hátsó felében van?”

„Bocsásson meg neked a Mindenható! Urad alig néhány perce halt meg...”

„Uramnak vége és vége a befolyásodnak is fölötte. Ne? Azt akarta, hogy itt légy, ehhez joga volt. De most eltávozott a Nagy Űrbe, és nem parancsol többé. Most én parancsolok. Bűzlesz, pap, mindig is bűzlöttél, és mocskod beszennyezi a levegőt. Tűnj el a váramból, és hagyj magunkra bánatunkban!”

Az éles gyertyafény bevilágította az arcát. A legszebb nő volt az egész országban. Alvito önkéntelenül is keresztet vetett feléje, hogy a rontást semlegesítse.

Metsző volt a nő nevetése. „Menj innét, te pap, és vissza ne gyere! Napjaid meg vannak számlálva!”

„Akárcsak a tied. Én Isten kezében vagyok, úrnőm. Jobban tennéd, ha te is elfogadnád Őt, hogy biztosítsd a lelked üdvösségét!”

„He! Isten kezében vagy? A keresztény Istenében? Lehet. De lehet,

hogy nem. Mihez kezdesz, te pap, ha haláloed után rájössz, hogy nincs is Isten, se pokol, és az üdvösség csak álom az álomban?”

– Én hiszek! Én hiszek Istenben és a feltámadásban és a Szentlélekben! – kiáltotta fennhangon. – A keresztény ígéretek igazak. Igazak, igazak – én hiszek!

– Nan dzsa, Cukku-szan?

A japán szavak először semmi hatást nem tettek rá, nem is fogta fel az értelmüket.

Toranaga állt az ajtóban, testőrségével körülvéve.

Alvito atya meghajolt, összeszedte magát, de a hátán és az arcán verejték csordogált. – Bocsánatodat kérem, hogy hívatlanul állítok be. Csak... csak elgondolkodtam az imént. Eszembe jutott, micsoda szerencsém volt, mi mindennek lehettem tanúja itt Japánban. Mintha egész életemet itt éltem volna.

– Ez a mi nyereségünk, Cukku-szan.

Toranaga fáradtan odament az emelvényhez, és leült az egyszerű párnára. Az örök néma védőgyűrűvel vették körül.

– A Tensó harmadik évében érkeztél, ugye?

– Nem, uram, a negyedikben. A Patkány Évében.

Hónapokba telt annak idején, mire az időszámlálásukat megértette. Az éveket mindig egy meghatározott évtől számlálták, amit a császár jelölt ki. Egy katasztrófa, egy váratlan szerencse véget vethetett egy kornak, vagy egy újat kezdetett, a császár szeszélye szerint. A tudósok parancsba kapták, hogy válasszanak ki egy különösen reményteljes nevet a régi kínai könyvekből az új korszak számára, amely lehet, hogy egy évig tart, lehet, hogy tizenötig. A Tensó annyit jelent: „Mennyei igazságosság”. Az előtte való esztendőben tört rá az országra a nagy szökőár, amely kétszázezer ember életét követelte. És a név mellett minden év kapott egy számot is – ugyanabban a sorrendben, ahogy a nap órái: Nyúl, Sárkány, Kígyó, Ló, Kecse, Majom, Kakas, Kutya, Vadkan, Patkány, Bika és Tigris. A Tensó első esztendeje a Kakas évére esett, ebből következik, hogy 1576 a Patkány éve volt a Tensó negyedik esztendejében.

– Sok minden történt ebben a huszonnégy esztendőben, ne, barátom?

– Igen, uram.

- Bizony. Goroda felemelkedése és halála. A taikó felemelkedése és halála. És most? – Szavai visszaverődtek a falakról.
- Mindnyájan a Végtelen kezében vagyunk. – Alvito azt a szót használta, amely egyformán jelenthetett Istent is és Buddhát is.
- Sem Goroda úr, sem a taikó nem hitt semmiféle istenben vagy végtelenben.
- Nem azt mondta-e Buddha, hogy sok út vezet a nirvánához, uram?
- Ah, Cukku-szan, te bölcs ember vagy. Hogyan lehet valaki ilyen fiatalon ilyen bölcs?
- Bárcsak az volnék, uram. Akkor többet segíthetnék.
- Beszélni akartál velem?
- Igen. Elég fontosnak tartottam a dolgot, hogy hívatlanul jöjjek. Alvito elővette Blackthorne titkos naplóit, maga elé tette őket a padlóra, és előadta a dell'Aqua által javasolt magyarázatot. Láta, hogy Toranaga arca megkeményedik, és örült neki.
- Bizonyosság arra, hogy kalóz?
- Igen, uram. A naplók parancsuk pontos szövegét is tartalmazzák, ez pedig részben így hangzik: „ha szükséges, nagy erővel partra szállni és birtokba venni minden felfedezett területet”. Ha óhajtod, a fontos részekről fordítást készíthetek.
- Mindent fordíts le. Minél előbb – mondta Toranaga.
- Van még valami, amit a vizitátor atya tudtadra kívánt adni. – Alvito atya beszélt a térképekről és jelentésekről, valamint a Fekete Hajóról, ahogyan megegyeztek. Örömmel látta, hogy Toranaga arca felderül.
- Kitűnő – mondta Toranaga. – Biztos vagy benne, hogy a Fekete Hajó korábban érkezik? Teljesen biztos?
- Igen – felelte határozottan Alvito atya. Istenem, add, hogy minden úgy történjék, ahogy reméljük!
- Jó. Mondd meg hűbéruradnak, hogy kíváncsian várom a jelentéseit. Gondolom, beletelik néhány hónapba, míg az adatoknak utána tud nézni.
- Azt mondta amilyen gyorsan csak lehet, elkészíti a jelentéseket. A térképeket megküldjük, ahogy kérted. Megkaphatná a vezérkapitány a hajózási engedélyeket mihamarább? A Fekete Hajó korai megérkezését ez nagyban elősegítené, Toranaga úr.
- Szavatoljátok, hogy a hajó korábban érkezik meg?

- A szelet, a vihart és a tengert senki sem szavatolhatja. De Macauból korábban fog kifutni.
- Az engedélyeket még napnyugta előtt megkapod. Ez minden? Három napig, a Régenstanács üléséig nem leszek többé elérhető.
- Ez minden, uram, köszönöm. Imádkozni fogok, hogy vigyázzon rád a Végtelen, mint mindig. – Alvito meghajolt, és várta, hogy elbocsássák, de Toranaga ehelyett a testőrségét bocsátotta el. Alvito most látott először olyan daimjót, akit nem vettek körül csatlósai.
- Gyere, ülj ide, Cukku-szan – mutatott Toranaga maga mellé az emelvényen.
- Alvitót még sohasem invitálták fel az emelvényre. Mi ez, a bizalom jele – vagy a halálos ítélet?
- Háború készül – mondta Toranaga.
- Igen – felelte Alvito, és arra gondolt: ennek a háborúnak sose lesz vége.
- Onosi és Kijama keresztény daimjók különös módon szembeszállnak velem.
- Én nem felelhetek egyetlen daimjóért sem, uram.
- Aggasztó hírek terjednek, ne? Róluk meg a többi keresztény daimjóról.
- A bölcs emberek mindig a birodalom javát fogják szem előtt tartani.
- Igen. De közben, akaratom ellenére, a birodalom két táborra szakadt. Az enyémre és Isidóéra. Ezért a birodalomban mindenkit egyik vagy másik oldalhoz fűz az érdeke. Középút nincs. A keresztényeket hová fűzi az érdekük?
- A béke oldalához. A kereszténység vallás, uram, nem politikai eszme.
- Az Óriás atya egyházatok itteni feje. Úgy hallom, a pápa nevében beszélsz... illetve, jogod van a nevében beszélni.
- Tilos a politikákba avatkoznunk, uram.
- Gondolod, hogy Isido segíteni fog nektek? – keményedett meg Toranaga hangja. – Teljes mértékben ellensége vallásotoknak. Én pedig már kimutattam jóindulatomat. Isido azonnal életbe akarja léptetni a kitiltási rendeleteket, és egyszer s mindenkorra lezárni az országot a barbárok előtt. Én növelni akarom a kereskedelmet.
- Nincs hatalmunk a keresztény daimjók fölött.

- Akkor hogyan hassak rájuk?
- Tudatlan vagyok ahhoz, hogy tanácsot merészeljek adni.
- Annyit azért tudsz, barátom, hogy ha Kijama és Onosi Isidóhoz meg a többi csőcselékhez pártol, a keresztény daimjók követni fogják őket – akkor pedig húsz ember fog szemben állni minden egyes emberemmel.
- Ha háborúra kerül sor, imádkozni fogok, hogy győzzél.
- Imáknál többre lesz szükségem, ha hússzoros ellenséggel kerülök szembe.
- Nincs mód a háború megakadályozására? Ha egyszer elkezdődik, sohasem lesz vége.
- Nekem is ez a véleményem. Mindenki veszíteni fog benne – mi, a barbárok és a keresztény egyház is. De ha minden keresztény daimjó most és nyíltan az én oldalamra állna, nem lenne háború. Isido becsvágyát örökre letörnénk. Ha zászlót bontana és fellázadna, a régensek eltaposnák, mint a rizsférget.
- Alvito érezte, hogy szorul a nyaka körül a hurok. – Mi csupán azért vagyunk itt, hogy Isten igéjét hirdessük. Nem azért, hogy beleártsuk magunkat a politikákba, uram.
- Előző vezetőök felajánlotta a kjúsúi keresztény daimjók szolgálatait a taikónak, amikor a taikó annak az országrésznek a meghódoltatására indult.
- Helytelenül cselekedett. Nem volt erre felhatalmazása sem az egyháztól, sem a daimjóktól.
- Hajókat, portugál hajókat kínált a taikónak, hogy a seregét Kjúsurára szállítsák, és portugál katonákat meg ágyúkat. Sőt Korea és Kína ellen is.
- Megint csak azt mondhatom, uram, hogy helytelenül, felhatalmazás nélkül cselekedett.
- Hamarosan mindenkinek választania kell, melyik oldalra áll, Cukku-szan.
- Alvito fizikailag érzékelte a fenyegetést. – Én mindig készen állok a szolgálatodra, uram.
- Ha veszítek, meghalsz velem együtt? Elköveted a dzsensit – mellettem leszel, velem jössz a halálba, mint hűséges csatlóshoz illik?
- Életem Isten kezében van. Akárcsak a halálom.

– Á, igen. A te keresztény Istened! – Toranaga megmozdította övében a kardokat. Előrehajolt. – Ha Onosi és Kijama negyven napon belül az oldalamba áll, a Régenstanács érvényteleníti a taikó kiutasítási rendeletét.

Milyen messzire mehetek el? – töprengett tehetetlenül Alvito. Milyen messzire? – Nincs akkora befolyásunk fölöttük, mint hiszed.

– A vezetőik megparancsolhatná nekik. Parancsolja meg! Isido el fog árulni benneteket és őket is. Ismerem jól. Akárcsak Ocsiba úrnő. Nem befolyásolja-e máris ellenetek az Örökös?

De igen, szerette volna kiáltani Alvito. De Onosi és Kijama titokban írásos ígéretet kapott Isidótól, hogy ők jelölhetik ki az Örökös összes nevelőjét, akik közül az egyik keresztény lesz. Azonkívül Onosi és Kijama szent esküvéssel erősítették meg abbeli hitüket, hogy amint Isidót félreállítod, el fogod árulni az anyaszentegyházat. – A vizitátor atya nem adhat nekik parancsot, uram. Megbocsáthatatlan beavatkozás lenne ez a politikátokba.

– Onosítás Kijamát kérem negyven napon belül, és a taikó rendeletét visszavonjuk – és nem akarunk itt látni több koszos papot. A régensek meg fogják nekik tiltani, hogy Japánba jöjjenek.

– Mi?

– Csak ti és a ti papjaitok maradhatnak. A többiekből, a bűzös, kéregető fekete csuhásokból, a mezítlábas szőrösökből senki! Azokból, akik ostoba fenyegetéseket ordibálnak és nyílt botrányokat okoznak. Senki. Mindnek megkaphatjátok a fejét, ha akarjátokakik még itt vannak.

Alvito egész lénye azt kiáltotta némán: vigyázz! Toranaga sohasem beszélt még ilyen nyíltan. Egyetlen hiba, és ha megsérted, örökre az egyház ellenségévé teszed!

Gondold csak el, mit kínál Toranaga! Kizárólagos jogokat az egész birodalomban! Egyedül ez szavatolhatná az egyház tisztaságát és biztonságát addig is, míg megerősödik. Ez a legnagyobb lehetőség. Ezt senki sem nyújthatja – még a pápa sem! Senki – csak Toranaga! Kijama és Onosi nyílt támogatásával Toranaga tönkre tudná tenni Isidót, és egyedül uralkodna a Régenstanácsban.

Alvito atya sosem hitte volna, hogy Toranaga ilyen szókimondó lesz. Vagy hogy ilyen sokat kínál. Rá tudnák venni Onosit és Kijamát a pálfordulásra? Az a két ember gyűlöli egymást. Milyen okokból, nem

tudni, de egyesültek Toranaga ellen. Miért? És mi bírná rá őket, hogy elárulják Isidót?

– Nem vagyok feljogosítva a válaszára, uram, sem arra, hogy ilyen ügyeket megvitassak. Mi csupán a lelkek megmentésével foglalkozunk.

– Úgy hallom, fiam, Naga érdeklődik a ti keresztény hitetek iránt. Ez fenyegetés vagy ajánlat? – töprengett Alvito. Azt jelenti, hogy megengedné Nagának a megtérést – micsoda diadal lenne az! –, vagy azt mondja: „Ha nem segítetek, megtiltok a fiamnak minden ilyesmit”? – Fiad azon nemesek közé tartozik, uram, akik nyitottak a vallás kérdésében.

Alvito hirtelen rádöbbsent, milyen óriási dilemma előtt áll Toranaga. Csapdába esett – meg kell egyeznie velünk, gondolta diadalittasan. Mindent meg kell próbálnia! Meg kell adnia mindent, amit csak kérünk. Ha egyáltalán meg akarunk egyezni vele mi! Végre nyíltan beismeri, hogy a keresztény daimjóktól függ a hatalmi játszma alakulása. Amit csak akarunk! Mit akarhatnánk még? Semmit. Hacsak nem...

Jelentőségteljesen a titkos naplókra irányította tekintetét, amelyeket Toranaga lába elé helyezett. Nézte, amint a régens felveszi és kimonója ujjába dugja őket.

– Á, igen, Cukku-szan – mondta Toranaga hátborzongató, kimerült hangon. – Itt van aztán ez az új barbár – ez a kalóz. Országod ellensége. Hamarosan egyre többen érkeznek a fajtájából, nem? Elkergethetjük... vagy tárt karokkal fogadhatjuk őket. Akárcsak ezt az elsőt. Ne?

Alvito atya tudta, hogy most már minden terítékre került. Kérjem Blackthorne fejét ezüsttálcán, hogy megpecsételjük vele az alkut? Kérjek engedélyt egy katedrális építésére Jedóban vagy itt Ószakában, a várkastélyban? Életében először úgy érezte, tehetetlenül, kormányrúd nélkül hanyódik a hatalom tengerén.

Hiszen nem is akarunk többet, mint amit eddig kínált! Bárcsak alkut köthetnék! Ha rajtam állna, én Toranagát támogatnám. Szent esküvessel fogadnám, hogy mindent megpróbálok az érdekében. Igen, kiközösíteném Onosit és Kijamát, ha nem hajlanának a szóra. Két lélek, tízezrek, százezrek, milliók ellenében! Ez megengedett! Igen, igen, Isten dicsőségéért megengedett! De én nem dönthetek

semmiben. Én hírvivő vagyok itt, és a hír, amit hoztam...

– Segítségre van szükségem, Cukku-szan, méghozzá most!

– Megteszek mindent, amit csak lehet, Toranaga-szama. Ígérem.

– Negyven napig várok – jelentette ki ellentmondást nem tűrően Toranaga. – Igen. Negyven napig.

Alvito meghajolt. Észrevette, hogy Toranaga mélyebben és ünnepélyesebben hajol meg viszonzásul, mint eddig bármikor, mintha csak maga a taikó előtt hajolna meg. A pap remegve állt fel. Aztán már kinn is volt a folyosón. Léptei felgyorsultak. Sietett.

Toranaga a lőrésből figyelte a jezsuitát, amint mélyen alatta átvág a kerten. A sodzsi félrecsúszott, de ő ráordított a testőrökre, és halálbüntetés terhe mellett kiharcolta őket a teremből. Tekintete mohón követte Alvitót, át a megerősített kapun, ki az előudvarra, míg el nem tűnt a falak és átjárók útvesztőjében.

Aztán a magányos csendben Toranaga lassan elmosolyodott. Feltúrta kimonóját, és duhaj matróztáncra perdült.

Huszonegyedik fejezet

Szürkületkor Kiri két szolgáló kíséretében idegesen letotyogott a lépcsőn. Az elfüggönyözött hordszék felé indult, amely ott állt a kerti kunyhó mellett. Utikimonója fölé terjedelmes köpönyeget kerített, amitől még kövérebbnek látszott, az óriási, széles karimájú kalap kötője épp hogy leért a tokájáig.

A terhes Szazuko türelmesen várt rá a verandán, mellette Mariko. Blackthorne a falnak dőlve álldogált a megvasalt kapu közelében. A Barnák öves kimonóját viselte, hozzá tabit és katonai szíjsarut. Az előudvarban, a kapun kívül az ötven, állig felfegyverzett szamuráj alkotta kíséret sorakozott fegyelmezetten, minden harmadik ember kezében fáklya. Élükön Jabu beszélgetett Buntaróval, Mariko férjével, egy alacsony, tagbaszakadt, jóformán nyaktalan férfival. Mindkettejükön fonott páncél, vállukon íj és tegez, Buntaro fején kétszarvú acél harci sisak. Hordárok és kagavivők guggoltak türelmesen, fegyelmezett csöndben a jókora halom málha mellett.

Az enyhe szellő már a nyár ígéretét hordozta, de Blackthorne-on kívül ezt senki sem vette észre, s még ő is érezte a mindnyájukat körülengő feszültséget. Annak is kényelmetlenül tudatában volt,

hogy egyedül ő fegyvertelen.

Kiri odacsámpázott a verandához. – Nem volna szabad itt várakoznod a hidegben, Szazuko-szan! Megfázhatsz! Neked most csak a gyerekekre kell gondolnod! Ezek a tavaszi esték tele vannak nyirkossággal.

– Nem fázom, Kiri-szan. Az este kellemes, örülök, hogy kinn lehetek.

– Minden rendben van?

– Ó, igen. A legnagyobb rendben.

– Bárcsak itt maradhatnék! Nem szívesen megyek el. Egyáltalán nem szívesen.

– Nem kell aggódnod – nyugtatgatta Mariko, és odalépett hozzájuk. Ugyanolyan széles karimájú kalapot viselt, de az övé élénk színű volt, Kirié pedig sötét. – Örülni fogsz, ha viszontlátod Jedót. Urunk néhány nap múlva követni fog.

– Ki tudja, mit hoz a holnap, Mariko-szan?

– A holnap Isten kezében van.

– A holnap is szép lesz, és ha nem, hát nem! – mondta Szazuko. – Kit érdekel a holnap? A most jó. Szép vagy, és mindnyájan hiányolni fogunk, és téged is, Mariko-szan. – Ijedten a kapu felé pillantott, ahol Buntaro dühösen leteremtett egy szamurájt, mert elejtette a fáklyáját. A csapat névleges parancsnoka Jabu volt, aki rangban fölötte állt Buntarónak. Kiri érkezését látva bemasírozott a kapun, nyomában Buntaróval.

– Ó, Jabu úr... Buntaro úr – mondta Kiri, és sietve meghajolt. – Nagyon sajnálom, hogy megvárakoztattalak benneteket. Úgy volt, hogy Toranaga úr is lejön, de a végén meggondolta magát. Azt üzeni, induljunk. Kérlek, fogadd el bocsánatkérésemet.

– Erre semmi szükség. – Jabu minél előbb maga mögött akarta tudni a várat, egész Ószakát, minél előbb Izuban szeretett volna lenni. Még most is alig hitte el, hogy ép bőrrel, a barbárral, a puskákkal és mindennel együtt távozhat. Sürgős üzeneteket küldött postagalambok útján feleségének Jedóba, hogy tegyék meg a szükséges előkészületeket fővárosában, Misimában, valamint Ominak Andzsiro falvába. – Készen vagy, úrnóm?

Könnyek csillogtak Kiri szemében. – Hadd szedjem össze magam egy kicsit, aztán beszálok a hordszékbe. Jaj, bárcsak itt maradhatnék! – Blackthorne után kutatva körülnézett, s végül

megpillantotta az árnyékban. – Ki fog felelni az Andzsín-szanért, amíg a hajóra nem érünk?

– Megparancsoltam neki, hogy a feleségem hordszéke mellett menjen – felelte ingerülten Buntaro. – Ha ő nem tudja megzabolázni, majd én megzabolázom.

– Jabu úr, felkísérnéd Szazuko úrnőt...

– Őrség!

A figyelmeztető kiáltás az előudvaron harsant. Buntaro és Jabu átsietett a megvasalt kapun, embereik utánuk tódultak, és a belső védművek közül további Barnák özönlöttek elő.

A várfalak közti úton Isido közeledett kétszáz Szürke élén. A kapun kívül, az előudvarban megállt, s noha egyik oldalon sem mutatkozott jele az ellenségességnek, egyetlen kéz sem fonódott a kardmarkolatra, senki sem illesztett nyilat az íjára, látni való volt, hogy mindenki fel van készülve.

Isido szertartásosan meghajolt. – Szép esténk van, Jabu úr.

– Igen, igen. Kétségtelenül.

Isido épp csak biccentett Buntaro felé, aki ugyanilyen hanyagul viszonzta az üdvözlést. Mindketten a taikó kedvenc hadvezérei voltak. Koreában Buntaro vezette az egyik ezredet, Isido töltötte be a főparancsnoki tiszteket. Mindegyik áruházzal vádolta a másikat. Csúppán a taikó személyes közbeavatkozásának volt köszönhető, hogy nem került sor közöttük vérontásra.

Isido szeme a Barnákat fürkészte. Azután megpillantotta Blackthorne-t. Láta, hogy az idegen félig meghajol. A kapun belül észrevette a három nőt és a másik hordszéket. Tekintete újra Jabun állapodott meg. – Az ember azt hinné, csatába indultok, Jabu-szan, és nem Kiricubo úrnő elszállítására.

– Hiromacu-szan rendelkezett így, az Amida-orgyilkosok miatt...

Jabu hirtelen elhallgatott, mert Buntaro harciasan, döngő léptekkel előrement, és irdatlan lábait szétvetve odaplántálta magát a kapubejáratba. – Mi mindig készen állunk a csatára. Páncélban vagy anélkül. Bármelyikünk tíz emberrel felveszi a harcot, és ötvennel a fokhagymafalók közül. Mi sosem fordítunk hátat, nem szaladunk el, mint taknyos orrú gyáva gyerkőcök, nem hagyjuk cserben bajtársainkat!

Isido megvetően elmosolyodott, és gúnyosan így szólt: – Igen? Talán

nem is olyan soká megkapod a lehetőséget, hogy igazi férfiakkal szállj szembe – és nem fokhagymafalókkal!

– Mikor? Miért ne ma este? Miért ne itt és most?

Jabu közékük óvakodott. Ő is megjárta Koreát, tudta, hogy bizonyos fokig mindkét félnek igaza van, s hogy mindegyik kiszámíthatatlan, Buntaro még inkább, mint Isido. – Azért nem ma este, mert most barátok között vagyunk, Buntaro-szan – mondta csitítólag, tudván tudva, ha összecsapásra kerül sor, örökre itt rekednek a várban. – Barátok között vagyunk, Buntaro-szan.

– Miféle barátok között? Én ismerem a barátaimat – és az ellenségeimet! – Ismét Isido felé perdült. – Hol ez az igazi férfi, akiről beszéltél, Isido-szan? Hol vannak ezek a férfiak? Eresszed ki őket az egérlyukból, hadd álljanak elém – Toda Buntaro, Szakura ura elé –, ha van bennük bátorság!

Mindenki készenlétbe helyezkedett.

Isido rosszindulatú tekintettel meredt Buntaróra.

– Ennek nem most van az ideje, Buntaro-szan – mondta Jabu. – Barát vagy ellen...

– Barát? Hol? Ezen a trágyadombon? – Buntaro nagyot köpött a porba.

Egy Szürke a kardmarkolatához kapott, tíz Barna követte, ötven Szürke csak egy másodpercet késett – mindenki arra várt, hogy Isido pengéje kirepüljön a hüvelyből, megadva a jelet a támadásra. Hiromacu ekkor lassan kilépett a kerti árnyak közül, és átballagott a kapun az előudvarba, hosszúkardja a kezében, félig kihúzva.

– Néha a trágyadombon is találni barátokat, fiam – mondta higgadtan. A kezek lecsúsztak a kardmarkolatokról. Az egymással szembenéző mellvédeken a samurájok – Barnák és Szürkék – megeresztették íjhúrjukat. – Ez a vár tele van barátokkal. Egész Ószaka tele van. Legalábbis így mondja folyton Toranaga úr. – Sziklaszálként állt egyetlen életben maradt fia előtt, és látta a vérszomjat a szemében. Amint Isido közeledését észlelték, Hiromacu készenlétbe helyezkedett a főbejárati ajtó mellett. Amikor az első veszély elmúlt, a macskafélék nesztelenségével előrelopakodott az árnyékok közé. Most lenézett Buntaróra. – Nem így van-e, fiam?

Buntaro óriási erőfeszítéssel bólintott, és egy lépést tett hátra, de a

bejáratot a kertbe így is lezárta.

Hiromacu Isidóhoz fordult. – Nem vártunk ma este, Isido-szan.

– Tiszteletemet akarom tenni Kiricubo-szan előtt. Csupán néhány perce közölték velem, hogy valaki távozni készül.

– Igaza volt a fiamnak? Aggódniuk kellene, hogy nem barátok között vagyunk? Tűszok volnánk, akiknek könyörögni kell minden kegyért?

– Nem. De Toranaga úrral ittléte idejére bizonyos protokollban egyeztünk meg. Egy nappal előre be kell jelenteni minden fontos személyiség érkezését vagy távozását, hogy a megfelelő tiszteletben részesíthessem az illetőket.

– Toranaga úr hirtelen döntött. Nem tartotta egyik hölgye hazautazását Jedóba olyan fontosnak, hogy ezért megzavarjon téged – mondta Hiromacu. – Mindössze a saját távozását készíti elő.

– Annak az időpontja felől is döntött már?

– Igen. Aznap indul, hogy a Régenstanács ülése véget ér. A protokollnak megfelelően előre értesíteni fog róla.

– Helyes. Persze, lehet, hogy az ülést megint el kell napolnunk. Kijama úr betegebb, mint valaha.

– Elnapolták vagy nem?

– Csak megemlítettem, hogy sor kerülhet rá. Reméljük, hogy még sokáig élvezhetjük Toranaga úr társaságát, ne? Kimegy holnap vadászni?

– Megkértem, hogy az ülésig ne vadásszon többé. Nem tartom biztonságosnak. Az egész környéket nem tartom többé biztonságosnak. Ha mocskos orgyilkosok ilyen könnyen kijátszhatják őrségedet, mennyivel nagyobb tere nyílik az álnokságnak odakinn, ne?

Isido úgy tett, mintha nem vette volna észre a sértést. Tudta, hogy embereit ez még jobban feltűzeli, de egyelőre még nem akarta meggyújtania kanócot. Sőt, örült Hiromacu közbeavatkozásának, mert egy pillanatra majdnem elvesztette önuralmát. Lelki szemei előtt megjelent Buntaro porban heverő feje, haláltusában csattogó fogai, és a kísértésnek nehéz volt ellenállni. – Az aznap éjjeli őrség minden parancsnokát menesztettem a Nagy Űrbe, mint jól tudod. Sajnos, az Amida-hívek egy külön világ. De hamarosan eltapossuk őket. Felkérjük a régenseket, hogy egyszer s mindenkorra bánjanak

el velük. És most talán tiszteletemet tehetem Kiricubo-szan előtt.

Isido előreindult, személyes testőrsége a nyomában. Egyszerre döndülve megtorpantak. Buntaro szemkápráztató gyorsasággal nyílveszőt illesztett ijára, s noha a nyíl egyelőre a földre irányult, a húr pattanásig feszült. – Szürkék ezen a kapun nem léphetnek be! Ez is hozzá tartozik a protokollhoz!

– Én Ószaka várkastélyának kormányzója és az Örökös testőrparancsnoka vagyok! Oda megyek, ahová akarok!

Újra Hiromacu vette kezébe az irányítást. – Igaz, mint az Örökös testőrparancsnoka oda megy, ahová tetszik. De ezen a kapun át csak öt ember követhet. Nem ebben egyeztetek meg urammal?

– Öt vagy ötven, teljesen mindegy! Ez a sértés türhe...

– Sértés? Fiamnak esze ágában sem volt megsérteni. Csupán a parancsnak engedelmeskedik, amiben hűbérura és te állapototok meg. Öt ember. Öt! – A szó parancsként csattant. Hiromacu hátat fordított Isidónak, és fiára nézett. – Isido úr kitüntet bennünket azzal, hogy tiszteletét kívánja tenni Kiricubo úrhölgy előtt.

Az öregember kardja kéthüvelyknyire kinn volt hüvelyéből és senki sem tudta, Isidóra akar-e lesújtani vele, ha a harc elkezdődik, vagy fia fejét csapja le, ha felemeli az íjat. Azzal mindenki tisztában volt, hogy apa és fia nem szereti, csupán kölcsönösen tiszteli egymást vadságáért és elszántságáért. – Nos, fiam, mit felelsz az Örökös testőrparancsnokának?

Buntaro arcán patakzott a verejték. Lassan félreállt és megeresztette az íjhúrt, de a vesszőt nem vette le róla.

Isido számtalanszor látta Buntarót az íjászversenyeken: hat nyilat tudott kilőni, mielőtt az első célba érkezett volna, és mind a hattal telitalálatot ért el. Boldog lett volna, ha kiadhatja a parancsot a támadásra, és lemészároltathatja apát és fiát, összes emberükkel együtt. De tudta, hogy ostobaság lenne velük és nem Toranagával kezdeni a sort, s különben is, ha a háború ideje eljön, Hiromacut talán átcsábíthatják a maguk oldalára. Ocsiba úrnő legalábbis azt mondta, megpróbál szót érteni Hiromacuvál a megfelelő pillanatban. Ocsiba megesküdtött rá, hogy Hiromacu sohasem hagyná cserben az Örököst, hogy ő magához fogja láncolni az öreg Vasökölt, talán még arra is rábíthatja, hogy ölje meg mostani urát – így az egész konfliktusnak elejét lehetne venni. Miféle hatalma van Ocsibának az

öreg harcos felett, miféle titok tudója? Isido már rég kiadta a parancsot, hogy lehetőleg még a régensek utolsó ülése előtt csempésszék ki Ocsiba úrnőt Jedóból. Az élete egy fityinget sem érne Toranagának a Tanácsból való kizárása után – márpedig ebben egyeztek meg a többi régenssel. Kizárás és utasítás az azonnali szeppukura. Ha Ocsiba megmenekül, jó. Ha nem, az se baj. Az örökös nyolc év múlva uralkodni fog.

Átvágott a kapun a kertbe, Hiromacu, Jabu és öt testőr követte. Udvariasan meghajolt Kiricubo előtt, és minden jót kívánt neki. Majd, meggyőződve róla, hogy minden rendjén van, sarkon fordult, és összes emberével együtt távozott.

Hiromacu nagyot lélegzett, és megvakargatta az aranyerét. – Induljatok mielőbb, Jabu-szan. Ez a rizskukac most már nem támaszt több akadályt.

– Igen. Máris.

Kin letörölte homlokáról a verejtéket egy kendővel. – Gonosz kami ez az ember! Félttem uramat. – Megeredtek a könnyei. – Nem akarok elmenni!

– Toranaga úrnak nem esik baja, ezt megígérem, úrnőm – mondta Hiromacu. – Most azonban induljatok!

Kiri igyekezett elfojtani zokogását, és leeresztette a fátylat, amely kalapjának széles karimájára volt feltűrve. – Ó, Jabu-szan! Bekísérnéd Szazuko úrnőt? Kérlek!

– Természetesen.

Szazuko meghajolt, és elsietett, Jabu utána. A lány felszaladt a lépcsőn, a teteje felé megcsúszott és elesett.

– A gyermek! – visította Kiri. – Nem történt baja?

Minden szem a lépcsőn heverő lányra meredt. Mariko odaszaladt, de Jabu előbb felért. Felsegítette Szazukót. Úgy látta, nagyobb az ijedsége, mint a baja. – Jól vagyok – mondta kissé zihálva. – Kérlek, ne aggódj, jól vagyok. Micsoda ostobaság tőlem.

Jabu visszaballagott az előudvarra, hogy felkészítse a csapatot az azonnali indulásra.

Mariko megkönnyebbülten tért vissza a kapuhoz. Blackthorne elképedten meredt a kert felé.

– Mi az? – kérdezte az asszony.

– Semmi – felelte rövid hallgatás után Blackthorne. – Mit kiáltott

Kiricubo úrnő?

– „A gyermek! Nem történt baja?” Szazuko úrnő ugyanis terhes – magyarázta Mariko. – Mindnyájan megijedtünk, hogy az esés végzetes lehet.

– Toranaga-szan gyermekével terhes?

– Igen – mondta Mariko, és hátranézett a hordszék felé.

Kiri már benn volt az áttetsző függönyök között, fátyla leeresztve. Szegény asszony, gondolta Mariko, tudván, hogy Kiri csak a könnyeit akarja palástolni. A helyében én is rettegve gondolnék itt hagyott uramra.

Szeme Szazukóra tévedt, aki utoljára intett még egyet a lépcső tetejéről, és bement. A vasajtó becsapódott mögötte. Ugy hangzott, mint valami gyászharang, gondolta Mariko. Viszontlátjuk-e őket valaha?

– Mit akart Isido? – kérdezte Blackthorne.

– A... nem ismerem a megfelelő szót. Körutazott... körutat tett a várban, előzetes figyelmeztetés nélkül.

– Miért?

– Ő a vár parancsnoka – felelte Mariko, mert az igazi okot nem akarta elárulni.

Jabu parancsokat kiáltott az oszlop elején és elindult. Mariko beszállt hordszékébe, de nem rántotta egészen össze a függönyt. Buntaro intett Blackthorne-nak, hogy húzódjék félre. A navigátor engedelmeskedett.

Várták, hogy Kiri hordszéke előremenjen. Blackthorne az elmosódó, fátyolos alakra meredt, hallotta fojtott zokogását. A két rémült szolgáló, Asza és Szono mellette gyalogolt. Blackthorne utoljára visszanezett. Hiromacu a kunyhó mellett állt kardjára támaszkodva. Aztán eltűnt szeme elől a kert, a samurájok becsukták a jókora, megvasalt ajtót. A nagy keresztfa dőndülve a helyére csapódott. Az előudvarban már nem voltak örök. Mind a mellvéden állt.

– Mi folyik itt? – kérdezte Blackthorne.

– Hogy mondtad, Andzsín-szan?

– Mintha ostrom alatt lennének. Barnák a Szürkék ellen. Bajra számítanak? Újabb bajra?

– Ó, értem. Éjszakára mindig bezárják a kaput – felelte Mariko.

Blackthorne lépkedni kezdett, ahogy a második hordszék is elindult,

Buntaro és az utóvéd pedig besorolt mögéjük. Blackthorne az elől imbolygó hordszéket figyelte és az elmosódó alakot a függönyök között. Nagyon ideges volt, noha igyekezett leplezni. Amint Kiricubo az imént felsikított, ő odakapta a fejét. Mindenki más a lépcsőn heverő lányt bámulta. Már-már ő is arra nézett volna, de egyszer csak azt látta, hogy Kiricubo bámulatos fürgeséggel beszalad a kis kunyhóba. Blackthorne először azt hitte, káprázott a szeme, mert a sűrűsödő sötétben a fekete köpönyeg, a fekete kimonó, a fekete kalap és a fekete fátyol szinte láthatatlanná tette az öregasszonyt. Meredten nézte, amint a vaskos figura eltűnik, majd újra megjelenik, beugrik a hordszékebe és összerántja a függönyt. Egy pillanatra találkozott a tekintetük. Toranaga volt az.

Huszonkettedik fejezet

A két hordszéket körülvevő kis csapat lassan haladt előre a vár útvesztőjében, át a megannyi ellenőrzőponton. Mindegyiknél ünnepélyes hajlongások kezdődtek, a passzusokat újra és részletesen megvizsgálták, újabb csoport Szürke szegődött hozzájuk új kapitánnyal, s aztán átengedték őket. Blackthorne minden ellenőrzőpontonál balsejtelmektől gyötörve nézte, amint az őrség kapitánya odamegy Kiricubo összehúzott függönyéhez és bepislog. De a tisztek minden alkalommal udvariasan meghajoltak az alig látható, zokogó asszony felé, és intettek nekik, hogy mehetnek.

Ki tudja rajtam kívül? – töprengett kétségbeesetten Blackthorne. A szolgálók biztosan – azért olyan ijedtek. Hiromacunak is tudnia kellett, és Szazukónak, a csalinak kétségkívül. Mariko? Nem hiszem. Jabu? Megbízna benne ennyire Toranaga? És ez a nyaktalan őrült, Buntaro? Aligha.

Ez az egész nyilvánvalóan egy igen titkos szökési kísérlet. De miért teszi kockára Toranaga az életét a váron kívül? Nem lenne nagyobb biztonságban benn? Ki elől menekül? Isido – vagy az orgyilkosok elől? Vagy valaki más elől a várban? Valószínűleg mind elől, gondolta Blackthorne, és szeretett volna máris a gályán lenni. Ha Toranagát felfedezik, kitör a botrány, a harc életre-halálra fog menni, és senki sem válogat az eszközökben. Fegyvertelen vagyok, de ha volna is egy pár pisztolyom, vagy akár egy húszfontosom és száz

kikötői verekedöm, a Szürkék akkor is legyűrnének bennünket. Nincs hová futnom, nincs hol elrejtőznöm. Kurva egy kutyaszorító, akárhogy is nézem!

– Fáradsz, Andzsín-szan? – kérdezte udvariasan Mariko. – Ha akarod, cseréljünk helyet.

– Köszönöm – felelte savanyúan Blackthorne, aki nagyon hiányolta a csizmáját, a bőrsaruhoz még mindig nem szokott hozzá a lába. – Semmi bajom. Csak azt szeretném, ha már biztonságban a tengeren lennék.

– Biztonságos valaha is a tenger?

– Néha, senhora. Nem valami gyakran.

Blackthorne alig hallotta Marikót. Úristen, csak el ne áruljam valahogy Toranagát, gondolta. Iszonyú lenne! Mennyivel egyszerűbb lett volna, ha meg se látom. Merő balszerencse, az a fajta véletlen, ami a legtökéletesebben megszerkesztett tervet is szétzilálhatja. A vénasszony, Kiricubo nagy színész, akárcsak az a fiatalka. Én is csak azért néztem rá, mert nem értettem, mit kiált. Merő balszerencse, hogy megláttam Toranagát – parókában, kifestve, kimonóban és köpönyegben, mint Kiricubo, de mégiscsak Toranaga volt az.

A következő ellenőrzőpontnál az új Szürkék kapitánya közelebb jött, mint eddig bárki, s a szolgálók könnyes arccal hajlongva az útjába álltak, miközben nagyon igyekeztek úgy tenni, mintha nem volnának az útjában. A kapitány Blackthorne-ra pillantott, és elindult feléje. Hitetlenkedve megbámulta, mondott valamit Marikónak, aki megrázta a fejét és válaszolt. A férfi morgott valamit, visszament Jabuhoz, átadta a passzusokat, és intett, hogy folytathatják az utat.

– Mit mondott? – kérdezte Blackthorne.

– Arra volt kíváncsi, honnan jöttél... hol az otthonod.

– De te a fejedet ráztad. Ez miféle válasz?

– Ó, bocsáss meg. Azt is kérdezte... néped távoli ősei nem rokonai-e annak a kaminak... vagyis szellemnek... aki északra lakik, Kína határán. Nemrégiben még azt hittük, Kína az egyetlen civilizált hely a világon... Japán után, ne? Kína olyan óriási, hogy maga egy egész világ – mondta, lezárva a témát. Valójában a kapitány az iránt érdeklődött, ez a barbár nem Harimvakairitól, a macskák kamijától származik-e, hozzátevé, hogy úgy bűzlik, akár egy bagzó görény,

márpedig, mint ismeretes, a szóban forgó kami épp erről híres.

Mariko azt felelte, hogy nem tartja valószínűnek, s magában szégyenkezett a kapitány durvasága miatt, hiszen az Andzsinszannak korántsem volt olyan rossz szaga, mint Cukku-szannak vagy a vizitátor atyának meg a többi barbárnak. A kipárolgását most már szinte alig lehetett érzékeim.

Blackthorne tudta, hogy Mariko hazudik. De szeretném érteni a zagyva beszédeteket, gondolta. Még jobban szeretnék elkeveredni végre erről az átkozott szigetről, vissza az Erasmus-ra, jó erőben levő matrózok közé, ahol bőven van zabálnivaló, grog, lőpor és golyó, eladni az árut, aztán irány haza. Mikor kerül rá sor? Toranaga azt mondta, nemsokára. Bízhatok benne? Hogyan vitte Jedóba a hajómat? Vontatta? Vagy a portugálok vitorláztak rajta? Hogy lehet vajon Rodrigues? Elrohadt-e a lába? Mostanára már biztosan tudja, két lábbal fog-e élni vagy eggyel – hacsak az amputáció meg nem öli –, vagy belehal. Jóságos Istenem, ments meg engem a sebektől meg a doktoroktól. Meg a papoktól.

Újabb ellenőrzőpont. Blackthorne fel nem foghatta, hogy maradhatnak ilyen udvariasak és türelmesek, hajlonganak, átadják a passzusokat, visszaadják, mosolyognak, egyik fél se tanúsít egy szemernyi idegességet. Mennyire mások, mint mi.

Mariko arcába nézett, amelyet félig elfedett a fátyol és a széles karimájú kalap. Nagyon bájosnak találta, és örült, hogy jól lehordta a hibája miatt. Legalább egyszer s mindenkorra véget vetettem ennek a hülye gyanújuknak. Ronda fiúpecérek, vérmocskos fattyúk!

Miután délelőtt elfogadta az asszony bocsánatkérését, kérdezgetni kezdte Jedóról, a japán szokásokról, Isidóról és a várkastélyról. A nemi élet témáját mellőzte. Mariko részletes válaszokat adott, de a politikai magyarázatokat kerülte, s noha válaszai tartalmasak voltak, mégis kicsit általános jellegűek. Aztán hamarosan távozott a szolgálókkal együtt, hogy felkészüljön az útra, és Blackthorne magára maradt a szamuráj testőrökkel.

Az idegeire ment, hogy folyton emberek vannak körülötte. Egy pillanatig sem hagynak magamra. És túl sok van belőlük. Nyüzsögnek, mint a hangyák. Szeretnék végre magamra reteszelni egy jó vastag tölgyajtót. Szeretnék végre fedélzetre szállni, kifutni a tengerre, tengeri levegőt szívni. Akár azon az ártányhasú, lelket

kirázó gályán is!

Most, miközben lassan átvágtak az ószakai váron, ráébredt, hogy Toranagával az ő elemében lesz együtt, a tengeren, ahol ő a császár. Kibeszélgethetjük magunkat kedvünkre. Mariko majd tolmácsol, és végre mindent elintézek. Kereskedelmi feltételek, a hajóm, az ezüst visszatérítése, a fizetség, ha meg akarja venni a muskétákat és a lőport. Eltervezhetjük azt is, hogy jövőre visszajövök selyemrakománnyal. Nagyon sajnálom Domingo atyát, de fel fogom használni az értesüléseket, amiket kaptam tőle. Felvitorlázok az Erasmus-szal a Gyöngy-folyón Kantonba, és áttöröm a portugál-kínai blokádot. Adjatok vissza a hajómat, és máris gazdag vagyok! Gazdagabb, mint Drake! Amikor hazaérek, összefütyentem az összes tengeri farkast Plymouthtól a Zuider Zeeig, és magunkhoz ragadjuk az egész ázsiai kereskedelmet. Drake épp csak megpörkölte Fülöp szakállát, de én levágom a zacskóját is. Selyem nélkül Macau elpusztul, Macau nélkül elpusztul Malacca, aztán Goa! Úgy felgöngyölítjük a portugál birodalmat, mint valami szőnyeget! „Parancsolod India kereskedelmét, felség? Afrikáét? Ázsiáét? Japánét? A következőket kell csinálni, és öt év leforgása alatt mind a tiéd!”

„Kelj fel, Sir John!”

Igen, végre elérhető közelségbe kerül a lovagi cím. Vagy talán még több. Kapitányokból, navigátorokból lett már admirális, lovag, lord, még gróf is. A közrendű angol számára az egyetlen út a biztos, az igazán biztos pozícióhoz a királynő kegyén át vezet. Áldja meg őt az Isten! A kegyét pedig kincsekkel lehet elnyerni, hogy pénzelhesse háborúját a bűzös Spanyolország meg az átkozott pápa ellen.

Három esztendő alatt megteszek három utat, gondolta kéjesen Blackthorne. Tudom, tudom, a monszun szelek meg a nagy viharok, de az Erasmus kis vitorlafelülettel vág majd neki és kisebb rakományokkal. Várjunk csak – mi a fenének vacakolnék a kisebb rakományokkal? El kell kapni az idei Fekete Hajót! Akkor meglesz mindenem!

De hogyan?

Könnyen – ha nincs kísérete, és váratlanul csapunk le rá. De nincs elég emberem. Várjunk csak, Nagaszakiban található emberek! Hiszen ott vannak a portugálok. Nem azt mondta Domingo, hogy

olyan az, akár egy portugál kikötő? És ezt mondta Rodrigues is! Mindig minden hajón akadnak matrózok, akik kényszersorozásnak estek áldozatul, vagy egyszerűen elrabolták őket, és ezek biztosan hajlandók megszökni a gyors haszon reményében, bármilyen kapitány vagy zászló alatt szolgáljanak is. Az Erasmus-ra a mi ezüstkészletünkkel kétségkívül tudnék legénységet bérelni, így nem is lenne szükségem három évre. Kettő megtenné. Két év az Erasmus-szal és az új legénységgel, aztán irány haza. Gazdag leszek és híres. És akkor elbúcsúzom a tengertől. Végre. Örökre.

Mindennek Toranaga a kulcsa. Hogyan lehetne megforgatni?

Átjutottak egy újabb ellenőrzőponton, és befordultak egy sarkon. Előttük a vár utolsó hullórostélya és kapuja, azon túl már csak az utolsó felvonóhíd és az utolsó árok. Túloldalán a legerősebb, végső ellenőrzőpont. Fáklyák miriádja változtatta bíborszínű nappallá az estét.

Aztán az árnyékok közül előlépett Isido.

A Barnák Blackthorne-nal egyszerre pillantották meg. Végighullámzott rajtuk az ellenséges indulat. Buntaro szinte elúszott mellette, hogy mielőbb az oszlop élére érjen.

– Ez az állat valósággal kihívja maga ellen a sorsot – mondta Blackthorne.

– Senhor? Ne haragudj, nem hallottam jól.

– Csak... csak azt mondtam... hogy Isido, úgy látszik, igen hamar fel tudja dühítem a férjedet.

Mariko nem felelt.

Jabu megállt. Nyugodtan átadta a passzusokat a kapu kapitányának, és odaballagott Isidóhoz. – Nem számítottam rá, hogy újra találkozunk. Őrséged nagyon hatékony.

– Köszönöm. – Isido Buntarót és a mögötte levő, elfüggönyözött hordszéket figyelte.

– Egyszer is elég lenne ellenőrizni a passzusunkat – mondta Buntaro, baljóslatúan megcsörrentve fegyverzetét. – Kétszer bőven elég. Minek nézel bennünket... ostromlóknak? Ez sértés.

– Nem akarlak megsérteni, Buntaro-szan. Az orgyilkos miatt megszigorítottam az ellenőrzést. – Isido Blackthorne-ra nézett, és újra elgondolkodott, nem kellene-e visszatartania, ahogy Onosi és Kijama tanácsolta. Visszapillantott Buntaróra. Söpredék, gondolta.

Hamarosan nyársra kerül a fejed. Hogyan maradhatott egy ilyen ritka szépség, mint Mariko, ennek az orangutánnak a felesége?

Az új kapitány aprólékosan mindenkit ellenőrzött, rajta van-e a listán.

– Minden rendben, Jabu-szama – mondta az oszlop elejéhez visszatérve. – A passzusra nem lesz többé szükségetek. Itt tartjuk.

– Jó – mondta Jabu, majd Isidóhoz fordult. – Nemsokára találkozunk.

Isido pergamentekercset húzott elő a ruhaujjából. – Szeretném megkérni Kiricubo úrnőt, vigye el ezt Jedóba az unokahúgomnak. Nem valószínű, hogy én egyhamar megfordulnék ott.

– Természetesen. – Jabu kinyújtotta a kezét.

– Nem terhellek vele, Jabu-szan. Átadom én magam. – Isido elindult a hordszék felé.

A szolgálók alázatosan elébe álltak. Asza már nyújtotta is a kezét. – Átvehetnem az üzenetet, uram? Úrnőm...

– Nem.

Isido és mindenki meglepetésére a szolgálók nem tágítottak az útból.

– Sajnos, az úrnő...

– Félre! – förmedt rájuk Buntaro.

A két lány alázatosan, iszonyodva hátrálni kezdett.

Isido meghajolt a függönyök előtt. – Kiricubo-szan, megkérhetnélek, hogy vidd el ezt a levelet Jedóba, az unokahúgomnak?

A zokogás egy pillanatra elhalt, és a homályos alak beleegyezőleg meghajolt ültében.

– Köszönöm. – Isido kinyújtotta a vékony tekercset, úgy, hogy a vége egy hüvelyknyire volt a függönytől.

A zokogás végleg elhalt. Blackthorne ráébredt, hogy Toranaga csapdába esett. Az udvariasság azt diktálja, hogy vegye át a tekercset, és a keze el fogja árulni.

Mindenki várta, hogy a kéz megjelenjék.

– Kiricubo-szan?

Semmi mozgás. Aztán Isido előrelépett, szétrántotta a függönyt, s ugyanabban a pillanatban Blackthorne fülrepesztő ordítással táncolni, ugrabugrálni kezdett, akár egy eszelős. Isido és a többiek döbbenten fordultak feléje.

Isido mögött egy villanásnyi időre feltűnt Toranaga arca. Húsz

lépésről Kiricubónak lehetne nézni, gondolta Blackthorne, de innen, ötről nem, hiába takarja fátyol. És abban a végtelennek tűnő másodpercben, míg Toranaga vissza nem rángatta a függönyt, Blackthorne tudta, hogy Jabu felismerte, Mariko is bizonyosan, Buntaro valószínűleg és talán néhány szamuráj is. Előreugrott kiragadta a tekercset Isido kezéből, bedugta a függöny részén, s közben azt hadarta: – Az én hazámban balszerencsét hoz, ha egy herceg maga adja át a levelet, mint valami közönséges nyomorult... balszerencsét... balszerencsét...

Mindez olyan váratlanul történt, hogy Isido kardja még ki se röppent a hüvelyből, amikor Blackthorne már előtte hajlongott és habogott, akár valami eszement paprikajancsi. Aztán működésbe léptek Isido reflexei, és a penge szisszenve suhant Blackthorne toroka felé.

Blackthorne kétségbeesett tekintete meglelte Marikót. – Az isten szerelmére, segíts... balszerencse... balszerencse!

Mariko felsikoltott. A penge egy hajszálnyival állapotott meg Blackthorne nyaka előtt. Mariko pergő nyelvvel tolmácsolta, amit a navigátor mondott. Isido leeresztette a kardot, hallgatott egy sort, majd dühödten odavetett valamit az asszonymnak, és visszakézből hatalmas pofont mért Blackthorne arcára.

Blackthorne megvadult. Óriási ökleit összeszorítva Isidóra vetette magát.

Ha Jabu nem olyan gyors, ha nem kapja el idejében Isido karját, Blackthorne feje legurul a porba. A másodperc egy törtrészával később Buntaro kapta derékon Blackthorne-t, aki már Isido torkát szorongatta. Négy Barna egyesített erejével sikerült csak lefejtetni Isidóról, aztán Buntaro egy kemény nyakszirtütéssel elkábította. Szürkék ugrottak uruk védelmére, de a Barnák máris körülvették Blackthorne-t és a hordszékeket, s egy pillanattig senki sem tudta, mit kéne csinálni. Mariko és a szolgálók megjátszott jajgatásukkal, siránkozásukkal csak fokozták a zűrzavart és fejetlenséget.

Jabu békítgetni kezdte Isidót, Mariko pedig könnyesen, színlelt hisztériában hajtogatta, hogy az örült barbár csupán Isidót akarta megmenteni, a nagy parancsnokot – a herceget, mert annak véli – a gonosz kamiktól. – És náluk, akárcsak nálunk, a legnagyobb sértés, ha megérintik az arcukat, ettől veszítette el egy pillanatra az eszét. Ostoba barbár ő, uram, de a hazájában daimjó, és csak segíteni

akart neked!

Isido tovább ordította, és belerúgott Blackthorne-ba, aki kezdett magához térni. Végtelen nyugalom szállta meg, amint a tumultust hallgatta. Behunyta a szemét. Szürkék vették körül őket hússzoros erőfölényben, de egyelőre még senki sem halt meg, valamennyien fegyelmezetten várakoztak.

Blackthorne látta, hogy mindenki figyelme rá irányul. De most már azt is tudta, hogy vannak szövetségesei.

Isido ismét feléje perdült, közelebb lépett és ráordított. Érezte, hogy a Barnák még erősebben szorítják, tudta, hogy megint megütik, de ahelyett, hogy kitépte volna magát, ezúttal váratlanul elernyed, mint aki összeroskadni készül, aztán megrántotta magát, elszabadult, és eszelősen kacagva fergeteges matróztánkra perdült. Domingo atyától tudta, hogy a japánok szerint az örületet a kamik okozzák, így az eszelősöket, akárcsak a gyerekeket és a nagyon öregeket, nem tartják felelősnek viselkedésükért, és néha különleges előjogokat élveznek. Őrjöngve ugrándozott hát, és ritmusra dalolta Marikónak: – Segíts... segíts, az isten szerelmére... nem bírom sokáig... segíts...

– Örült... eszelős... megszállták a gonosz szellemek – kiáltotta Mariko, aki azonnal átlátta Blackthorne tervét.

– Igen – mondta Jabu, aki még mindig nem ocsúdott fel a megrázkódtatásból, hogy Toranagát fedezte fel a hordszékben, és azt sem tudta, valóban megőrült-e az Andzsín-szan vagy csak színleli.

Mariko magánkívül volt. Nem tudta, mit kellene tennie. Az Andzsín-szan megmentette Toranaga úr életét, de honnan tudta? – kavargott egyre a fejében a pillanatnyilag fölösleges, értelmetlen kérdés.

Blackthorne arca nem lett véres, csak az ütések hagytak rajta szederjes csíkokat. Táncolt, egyre táncolt, kétségbeesve várta a segítséget, de az csak nem érkezett. Elátkozva magában Jabut és Buntarót, a gyáva férgeket, és Marikót, az ostoba nőszemélyt, hirtelen abbahagyta az ugrándozást, hidegjelős bábuként hajladozni kezdett Isido előtt, majd lépkedve-táncolva megindult a kapu felé. – Kövessetek, kövessetek! – ordította félelmében szinte fuldokolva, és mutatta az utat, mint valami hammelni patkányfogó.

A Szürkék elébe álltak. Tettetett dühvel rájuk förmedt és fensőségesen félreparancsolta őket, majd hisztérikus kacajra fakadt.

Isido felkapott egy íjat és egy nyílveesszőt. A Szürkék szétugrottak. Blackthorne már-már átjutott a kapun. Hátrafordult, tudta, hogy a futásnak semmi értelme. Tehetetlenségében ismét duhaj táncba fogott.

– Veszett kutya ez! A veszett kutyákkal pedig el kell bánni! – hörögte Isido. Felhúzta az íjat és célzott.

Mariko előreugrott Toranaga hordszéke mellől, és Blackthorne után indult. – Ne aggódj, Isido úr – kiáltotta. – Nem kell aggódnod... csak ideiglenesen vesztette el az eszét... ha megengeded, majd én... – Közelebb érve már ki tudta venni Blackthorne holtfáradt arcát, az eszelős vigyorba merevedett vonásokat, és ő is megijedt. – Most már segíteni fogok, Andzsín-szan – hadarta. – Meg kell próbálnunk... kísétálni. Követlek, ne félj, nem fog ránk lőni. De kérlek, most már hagyd abba a táncot.

Blackthorne azonnal abbahagyta, sarkon fordult, és némán felballagott a hídra. Az asszony egy lépéssel lemaradva követte, ahogy illik, s minden pillanatban várta a nyilakat, szinte hallotta a hussanásukat.

Ezer szempár figyelte az örült óriást és az apró asszonyt, amint egyre távolodnak.

Jabu magához tért. – Ha meg akarod ölni, bízd rám, Isido-szama. Méltatlan lenne hozzád, hogy te vedd el az életét. Hadvezér nem öl a saját kezével. Másokra bízta. – Közelebb lépett, és lehalkította a hangját. – Hagyd életben. Az váltotta ki belőle az örületet, hogy megütötte. Daimjó ő a saját hazájában, és hát az ütés... úgy van, ahogy Mariko-szan mondta, ne? Hidd el, többet érünk vele élve.

– Mi?

– Többet ér nekünk élve. Bízz bennem. Bármikor megöletheted. Egyelőre élve van szükségünk rá.

Isido elkeseredést és őszinteséget olvasott ki Jabu szeméből. Letette az íjat. – Rendben van. De egy nap élve akarom megkapni. Sarkánál fogva akasztom a vizesgödör fölé.

Jabu nyelt egyet, és kurtán meghajolt. Idegesen intett a csapatnak, hogy induljanak, mert attól tartott, Isidónak újra eszébe jut a hordszék és „Kiricubo”.

Buntaro majdhogynem alázatosan engedelmeskedett, és elindította a Barnákat. Eszébe sem jutott eltöprengeni azon a csodán, hogy

Toranaga úr egyszerre csak köztük termett, mint valami kami. Ő csak azt tudta, hogy ura veszélyben van és jóformán védtelen. Látta, hogy Isido még mindig nem vette le szemét Marikóról és az Andzsinszanról, de azért udvariasan mégis meghajolt feléje, és besorolt Toranaga hordszéke mögé, hogy testével fogja fel az esetleg urának szánt nyilvesszőket.

Az oszlop a kapuhoz közeledett. Jabu magányos utóvédként a sor végére állt. Minden pillanatban várta, hogy a menetet megállítsák. Legalább néhány Szürke biztosan látta Toranagát, gondolta. Mikor bökk ki Isido előtt? Vajon azt fogja hinni, hogy én is be voltam avatva a szökési kísérletbe? Örökre végem?

A híd közepéről Mariko visszaneézett. – Jönnék, Andzsinszan, a két hordszék már átért a kapun, már a hídon járnak!

Blackthorne nem felelt, nem is fordult hátra. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy össze ne essék. Saruját elvesztette, arca égett az ütéstől, feje úgy fájt, hogy majd széthasadt. Az utolsó örök átengedték a hullórostélyon. Marikót sem állították meg. A hordszékeket sem.

Blackthorne tovább baktatott, le az enyhe lejtőn, át a nyílt térségen, majd az utolsó hídon. Csak akkor roskadt le a földre, amikor már az erdőben jártak, és a várból nem lehetett látni őket.

Huszonharmadik fejezet

– Andzsín-szan... Andzsín-szan!

Félig eszméletlen állapotban túrta, hogy Mariko belediktáljon egy kis szakét. Az oszlop megállt, a Barnák szoros gyűrűt vontak a hordszékek köré, a Szürkék kísérőcsapata előttük és mögöttük helyezkedett el. Buntaro rákiáltott az egyik szolgálóra, aki tüstént elővette a korsót a poggyászból, ráparancsolt személyes testőrségére, hogy mindenkit tartsanak távol „Kiricubo-szan” hordszékétől, és Marikóhoz sietett. – Jól van az Andzsín-szan?

– Igen, azt hiszem, igen – felelte Mariko. Jabu is csatlakozott hozzájuk.

Jabu, aki szeretett volna minél előbb megszabadulni a Szürkék kapitányától, azt mondta: – Indulhatunk, kapitány. Néhány embert itt hagyunk Mariko-szannal. Ha majd a barbár magához tér, követhetnek bennünket.

– Bocsánatodat kérem, Jabu-szan, de nem. Az a parancsom, hogy biztonságban a gályáig kísérjünk benneteket. Egy csoportban – tette hozzá a Szürke.

Blackthorne fuldokolni kezdett a bortól, mire mindenki ránézett.

– Köszönöm – hörögte. – Most már biztonságban vagyunk? Ki tudja még, hogy...

– Most már biztonságban vagy! – szakította félbe Mariko. A kapitánynak hátat fordítva állt, és figyelmeztető tekintetet vetett Blackthorne-ra. – Biztonságban vagy, Andzsín-szan, semmi okod az aggodalomra. Érted? Rohamod volt. Nézz körül... biztonságban vagy!

Blackthorne körülnézett. Megpillantotta a Szürkék kapitányát és mindent megértett. A rizsbortól máris tért vissza az ereje. – Sajnálom, senhora. Pánikba estem, azt hiszem. Öregszem, hiába. Gyakran megszáll az örület, és ilyenkor semmire sem emlékszem utána. Fárasztó dolog portugálul beszélni, nem? – Latinra váltott. – Értesz?

– Értelek.

– Ez a nyelv „könnyebb” lesz?

– Talán – felelte Mariko, örülve, hogy a navigátor felfogta a figyelmeztetést, és most latinul beszél, ami a japánok számára

jószerevel kihüvelyezhetetlen és elsajátíthatatlan. Az egész országban talán ha egy maroknyian tanulták meg, de mivel ezeket a jezsuiták képezték, a legtöbb papnak állt. Egész Japánban ő volt az egyetlen nő, aki latinul is és portugálul is tudott írni-olvasni. – Mindkét nyelv nehéz, mindegyiknek meglehetnek a maga veszélyei.

– Ki tud még a „veszélyekről”?

– Férfjem és aki vezet bennünket.

– Bizonyos vagy ebben?

– Mindketten jelét adták.

A Szürkék kapitánya idegesen mocorgott, majd mondott valamit Marikónak.

– Azt kérdezi, veszélyes vagy-e még, nem kellene-e megbéklyózni kezedet-lábadat. Nemmel feleltem. Immár kigyógyultál a szélhűdésből.

– Igen – mondta Blackthorne, ismét visszaváltva portugálra. – Gyakran vannak rohamaim. Ha arcul ütnek, mindig elveszem az eszem. Nagyon sajnálom. Ilyenkor nem emlékszem rá, mi történt. Isten akarata ez. – Észrevette, hogy a kapitány a száját lesi, és arra gondolt: lelepleztelek, nyomorult, lefogadom, hogy tudsz portugálul. Szono odahajtotta fejét a hordszék függönyéhez, majd Marikóhoz lépett.

– Bocsánatot kérek, Mariko-szama, de úrnöm tudni szeretné, meggyógyult-e már a barbár annyira, hogy indulhassunk. Arra kér, add át neki hordszékedet, mert el kell érnünk az apályt. Ez a felfordulás, amit a barbár okozott, csak még jobban elkeserítette. De mivel tudja, hogy az örülteket az istenek sújtják, imádkozni fog, hogy visszanyerje egészségét és személyesen ad neki orvosságokat, ha a hajón leszünk.

Mariko lefordította.

– Igen. Már jól vagyok. – Blackthorne támolyogva felállt. Jabu parancsot vakkantott.

– Jabu-szan azt mondja, a hordszékbe kell ülnöd, Andzsín-szan. – Mariko elmosolyodott, amikor Blackthorne tiltakozni kezdett. – Én nagyon erős vagyok, nem kell aggódnod. Melletted megyek majd, hogy beszélgethessünk, ha úgy kívánod.

Blackthorne hagyta, hogy belesegítsék a hordszékbe. Azonnal továbbindultak. A hordszék ringása elcsitította, kimerültén hátradőlt.

Kivárta, míg a Szürkék kapitánya előremegy az oszlop élére, és latinul suttogta: – A centurio érti a másik nyelvet.

– Igen. És azt hiszem, egy keveset latinul is ért – suttogta Mariko. – Komolyra fordítva a szót, nagyon bátor ember vagy. Köszönöm neked, hogy megmentetted.

– A te bátorságod erősebb.

– Nem. Isten vezetett rá az útra, ezért használhattam valamicskét. Ismételten köszönöm.

Az esti város olyan volt, mint valami tündérország. A gazdagabb házakat sokszínű, olaj- és gyertyaégős lámpások világították meg, amelyek a kapuk keresztfáján lógtak és a kertekben álltak, s az áttetsző sodzsitáblák csodálatosan villóztak. Még a legszegényebb házakat is melegszerűvé varázsolták a sodzsik. Lámpások világítottak a gyalogosoknak és kagavivőknek, akárcsak a lovas szamurájoknak.

– A házakban olajat is égetünk a lámpásokban, nemcsak gyertyát, de sötétedés után legtöbbször aludni térnek – magyarázta Mariko, amint a kanyargós, girbegurba utcákon haladtak, s a gyalogosok meghajoltak, a szegények pedig letérdeltek előttük. Néha már a holdfényben csillogó tengert is megpillantották.

– Akárcsak nálunk. Ti hogyan főztök? Fatüzelésű tűzhelyeken?

Blackthorne-nak rohamosan tért vissza az ereje, s már a lábát sem érezte kocsonyásnak. Mariko azonban nem akart visszaülni a hordszékbe, ezért kényelmesen elhevert benne, élvezve a friss levegőt és a beszélgetést.

– Mi faszérspernyőt használunk. Mivel nem úgy táplálkozunk, mint ti, nálunk könnyebben megy a főzés. Egy kis rizs, egy kis hal, többnyire nyersen, vagy parázs felett megsütve, pikáns mártásban, ecetes zöldséggel, esetleg egy kis leves. Húst sohasem eszünk. Takarékos emberek vagyunk, hiszen oly kevés a megművelhető földünk, talán az ország ötödrésze – és sokan vagyunk hozzá. Nálunk erény a takarékoság, még az ételmennyiségben is, amit megeszünk.

– Bátor vagy. Köszönöm neked. A nyilak azért nem repültek, mert pajzsként mögém álltál.

– Nem, hajóskapitány. Isten akarta így.

– Bátor vagy és szép.

Mariko hallgatagon lépkedett. Senki se mondta még nekem, hogy szép vagyok, gondolta, senki. – Nem vagyok bátor, és szép se vagyok. Szép a kard. Szép a becsület.

– A bátorság is szép, és tebenned nagyon sok van.

Mariko nem felelt. Eszébe jutott a délelőtt, a csúnya szavak és gonosz gondolatok. Hogy lehet egy férfi ilyen bátor és ilyen ostoba, ilyen szelíd s ilyen kegyetlen, ilyen lelket melengető és ilyen undorító mindez egyszerre? Az Andzsín-szan mérhetetlen bátorságról tett bizonyosságot, amikor elvonta Isido figyelmét a hordszékről, és hihetetlen okosságról, ahogy örültséget színlelve kivezette Toranagát a csapdából. Milyen bölcs Toranaga, hogy ezen módon szökik meg! Csak óvatosan, Mariko, figyelmeztette magát. Gondolj inkább Toranagára, és ne erre az idegenre. Gondolj a gonoszságára és ne hagyd, hogy meleg nedv öntse el az ágyékkodát, amit még sohasem tapasztaltál, amiről a kurtizánok mesélnek s a legendás- meg párnakönyvek írnak le.

– Igen – mondta. – A bátorság is szép, és tebenned nagyon sok van.

– Visszaváltott portugálra. – A latin igazán fárasztó nyelv.

– Iskolában tanultad?

– Nem, Andzsín-szan, később. Miután férjhez mentem, sokáig messze északon éltem. Egyedül voltam, a szolgákat és a falusiakat kivéve, és csak portugál meg latin könyvek voltak nálam... nyelvtanok, vallási értekezések és egy Biblia. Nyelvtanulással múltam az időt, és ez a gondolataimat is lekötötte. Nagyon szerencsés voltam.

– A férjed hol volt eközben?

– Háborúzott.

– Mennyi ideig voltál egyedül?

– A mi egyik mondásunk szerint az időre nincs kizárólagos mértékegység, sok mindenhez lehet viszonyítani: fagyhoz, villámláshoz, könnyhöz, ostromhoz, viharhoz, napnyugtához, vagy akár egy sziklához.

– Bölcs mondás – jegyezte meg Blackthorne. – Nagyszerűen beszélsz portugálul, senhora. És latinul is. Jobban, mint én.

– Mézédés a nyelved, Andzsín-szan!

– Hontó!

– A hontó igen hasznos szó. A hontó jelen esetben az, hogy egyszer

egy keresztény pap érkezett a faluba. Olyanok voltunk, mint két elveszett lélek. Négy esztendeig maradt, és nagyon sokat segített nekem. Örülök, hogy jól beszélem a nyelveket – mondta minden hiúság nélkül. – Apám akarta, hogy tanuljam meg őket.

– Miért?

– Úgy vélte, meg kell ismerni az ördögöt ahhoz, hogy legyőzhessük.

– Bölcs ember volt.

– Nem. Nem volt bölcs.

– Miért?

– Egy nap majd elmesélem. Szomorú történet.

– Miért voltál egyedül egy egész sziklányi ideig?

– Pihenj inkább. Hosszú még az út.

– Beszálnál? – Blackthorne kecmergett volna kifelé, de az aszszony a fejét rázta.

– Nem, köszönöm. Kérlek, maradj. Szeretek gyalogolni.

– Rendben van. De beszélgetni már nem akarsz?

– Ha szeretnéd, beszélgethetünk. Mit kívánsz tudni?

– Miért voltál egyedül egy egész sziklányi ideig?

– A férjem elküldött. Jelenlétem undorította. Tökéletesen korrektül viselkedett. Kitüntetett azzal, hogy nem vált el tőlem. És még jobban kitüntetett, amikor visszafogadott a fiammal együtt. – Mariko ránézett Blackthorne-ra. – Tizenöt éves fiam van. Öregasszony vagyok.

– Nem hiszek neked, senhora.

– Pedig hontó.

– Hány éves voltál, amikor férjhez mentél?

– Öreg, Andzsín-szan. Nagyon öreg.

– Egyik mondásunk szerint a kor néha olyan, mint a fagy, az ostrom, a napnyugta vagy egy szikla. – Mariko elnevette magát. Minden olyan bájos rajta, minden, amit csinál, gondolta megbüvölten a navigátor. – Neked, tiszteletreméltó hölgy, igen jól áll az öregkor.

– Egy nőnek, Andzsín-szan, sohasem áll jól az öregség.

– Te bölcs vagy és bátor – váltott vissza megint latinra Blackthorne. Ünnepelesebbnek és ódonabbnak hangzott, ugyanakkor meghittebbnek is. Nono, csak óvatosan, gondolta.

Senki se mondta még, hogy szép vagyok, ismételte magában Mariko. Bárcsak igaz volna. – Errefelé nem bölcs dolog észrevenni más feleségét – mondta. – A mi szokásaink igen szigorúak. Például

ha egy férjes asszonyt zárt ajtó mögött egyedül találnak egy szobában egy férfival – még ha egyszerűen csak kettesben beszélgetnek is –, a törvény szerint férjének, fivérének vagy apjának joga van azonnal megölni őt. Ha a lány hajadon, apja természetesen bármikor azt tehet vele, amit akar.

– Ez nem normális és nem civilizált dolog. – Blackthorne abban a pillanatban megbánta, amint kicsúszott a száján.

– Mi pedig meglehetősen civilizáltnak tartjuk magunkat, Andzsinszan. – Mariko örült, hogy ismét megsértették, mert ez elűzte a varázst, a melegséget. – Törvényeink nagyon bölcsek. Rengeteg a szabad és senkihez sem tartozó nő, nem kell a másét elvenni. Igazság szerint ez a nők védelmét szolgálja. A nőt kötelessége egyedül a férjéhez fűzi. Légy türelemmel. Meg fogod látni, milyen civilizáltak, milyen haladók vagyunk. A nőknek is, a férfiaknak is megvan a maguk helye. A férfinak egyszerre csak egy hivatalos felesége lehet – emellett persze sok ágyasa –, de a nőknek nálunk sokkal több a szabadsága, mint a spanyol és portugál hölgyeknek, ha jól tudom. Szabadon mehetünk, ahová akarunk, amikor csak akarunk. Elhagyhatjuk férjünket, ha akarjuk, elválhatunk tőle. Sőt, hozzá sem kell mennünk, ha nem akarunk. Saját vagyonunkkal, tulajdonunkkal, testünkkel és lelkünkkel magunk rendelkezünk. Óriási hatalmunk van, ha úgy akarjuk. A te háztartásodban például ki ügyel a vagyonra, a pénzre?

– Természetesen én.

– Itt a feleség ügyel mindenre. A pénz a szamurájnak semmit sem jelent. Igazi férfi szemében megvetésre sem érdemes. Férjem minden dolgát én intézem. A döntéseket ő hozza meg. Én csak végrehajtom az akaratát, kifizetem a számlákat, így ő egészen szabad marad, hogy teljesítse kötelességét ura iránt. Neki ez az egyetlen kötelessége. Bizony, Andzsinszan, türelmesnek kell lenned, mielőtt bíralsz.

– Nem bíráltnak szántam, senhora. Egyszerűen csak arról van szó, hogy mi hiszünk az élet szentségében, abban, hogy senkit sem szabad könnyű szívvel megölni, míg a bíróság – az ország, vagyis a királynő bírósága – bele nem egyezett.

Mariko most már nem hagyta újra elszédíteni magát. – Sok mindent mondasz, amit nem értek, Andzsinszan. De mintha azt is mondtad

volna: „nem normális és nem civilizált dolog”.

– Igen.

– Ez pedig bíráló, ne? Toranaga úr megkért, hívjam fel a figyelmedet, hogy illetlenség tudás nélkül bírálni. Ne feledd, hogy a mi civilizációnk, a mi kultúránk több ezer éves. Ebből háromezer dokumentálva is van. Bizony, ősi nép vagyunk. Éppolyan ősi, mint a kínai. A ti kultúrátok hány évre vezethető vissza?

– Nem sokra, senhora.

– Császáruk, Go-Nidzso a százhetedik abban a töretlen sorban, amely Dzsimmu-tennóig, az első földi uralkodóig vezethető vissza, aki a földi szellemek öt nemzedékétől származott, előttük meg az égi szellemek hét nemzedékétől, azok pedig Kunitoko-tacsi-nó-Mikotótól eredtek, az első szellemtől, aki akkor jelent meg, amikor a menny és a föld kettévált. Kína sem büszkélkedhetik ilyen történelemmel. A te királynőd hányadik nemzedéke házának?

– Királynőm a harmadik a Tudor-ágon, senhora. De öreg már és gyermektelen, úgyhogy ő az utolsó.

– Százhet nemzedék, Andzsín-szan, vissza egészen az istenekig – mondta büszkén Mariko.

– Ha ezt elnizsed, senhora, hogyan lehetsz katolikus? – Látta, hogy Mariko megmérgeződik, majd vállat von.

– Én még csak tíz éve vagyok keresztény, és ámbár hiszek a keresztény Istenben, az Atyában, a Fiúban és a Szentlélekben, teljes szívemből hiszek, császáruk mégis az istenektől vagy Istentől származik. Ő maga is isten. Sok dolgot nem értek vagy nem tudok megmagyarázni. De császárom isten volt vitán felül áll. Igen, én keresztény vagyok, de elsősorban japán.

Ez volna hát a kulcs hozzátok? Hogy elsősorban japánok vagytok? - tűnődött Blackthorae. Hallgatta Marikót, és megdöbbenette, amit hallott. A szokásaik eszelősek! A pénz semmi egy igazi férfi szemében? Íme a magyarázat, miért viselkedett olyan megvetően Toranaga, amikor az első találkozáson szóba hoztam a pénzt. Százhet nemzedék? Lehetetlenség! Azonnali halál azért, mert egy asszonyt ártatlanul egyedül találunk egy férfival? Ez barbárság! Nyílt felhívás a gyilkosságra! Ezek bátorítják és dicsőítik a gyilkosságot. Nem ezt mondta Rodrigues is? Nem ennek megfelelően cselekedett Omi-szan? Amikor csak úgy ukmukfukk lemészárolta azt a parasztot? A

jóistenit, már napok óta nem gondoltam Omi-szanra. Sem a falura. Sem a veremre, meg hogy ott voltam kénytelen térdelni előtte. Felejtse el, hallgass inkább ezt az asszonyt, légy türelmes, ahogy mondta, tégy fel neki kérdéseket, és kezdedbe fogja adni a kulcsot, hogyan hajlítsd magad felé Toranagát. Toranaga most száz százalékig a lekötelezeted. Megmentetted az életét. Ő is tudja, mindenki tudja. Hisz nem mondott-e köszönetet Mariko – nem azért, hogy őt, hanem hogy Toranagát megmentetted?

Az oszlop a városon át a tenger felé haladt. Látta a tempót diktáló Jabut, és egyszerre Pieterzoon halálordításai hasítottak a fülébe. – Csak lassan, fokozatosan – motyogta maga elé.

– Igen – mondta Mariko. – Nehéz dolgod lehet. A mi világunk annyira különbözik a tiédétől. Nagyon más, és nagyon bölcs világ.

Az előttük haladó hordszékben megpillantotta a csak homályosan kivehető alakot, és ismét hálát adott Istennek megmeneküléséért. Hogyan magyarázzam el a barbárnak, milyenek vagyunk, hogyan gratuláljak a bátorságáért? Toranaga megparancsolta, hogy lássam el magyarázatokkal, de hogyan? – Hadd mondjak el egy történetet, Andzsín-szan. Amikor fiatal voltam, apám tábornoka volt egy Goroda nevű daimjónak. Akkoriban Goroda még nem volt diktátor, csak egy hatalomra törő egyszerű daimjó. Apám lakomára invitálta ezt a daimjót és legfőbb vazallusait. Az eszébe sem jutott, hogy nincs pénzünk az összes élelem, szaké, lakkozott asztalka és tatami előteremtésére, amiket egy ilyen vendégeskedés szokás szerint megkíván. Nehogy azt hidd, anyám nem volt takarékos és beosztó háziaszszony, mert az volt. Apám jövedelme teljes egészében csatlós szamurájai fenntartására ment el, s noha hivatalosan csak annyi volt az évi bevétele, amennyiből négyezer harcost szegődthetett, anyám kuporgatásának, takarékoskodásának hála ötezer-háromszáz férfit vezethetett csatába hűbérura dicsőségére. Nekünk, a családnak, anyámnak, apám ágyasainak, fivéremnek és nővéremnek – alig jutott betevő falat. De mit számított ez? Apám és harcosai remek fegyverekkel, pompás lovakon szolgálhatták legjobb tudásuk szerint urukat.

Tehát, mint mondtam, nem volt elég pénzünk erre a lakomára, ezért anyám elment a kőjói parókakészítőkhöz, és eladta nekik a haját. Emlékszem, a haja éjsötét volt, és a derekáig ért. De eladta. A

parókakészítők még aznap levágták, kapott tőlük egy olcsó parókát, megvásárolt mindent, amire szükség volt, és megmentette apám becsületét. Elvégre neki kellett fizetni a számlákat és ő fizetett is. Megtette kötelességét. A mi szemünkben a kötelesség mindennél fontosabb.

– Mit szólt apád, amikor rájött a dologra?

– Mit szólt volna? Megköszönte. Anyámnak kötelessége volt előteremteni a pénzt, hogy megmentse a becsületét.

– Nagyon szerethette apádat.

– A szeretet keresztény szó, Andzsín-szan. Keresztény gondolat, keresztény eszme. A mi nyelvünkben nincs szó a „szeretet”re, legalábbis abban az értelemben, ahogy ti használjátok. Kötelesség, hűség, becsület, tisztelet, vágy – nálunk ezek a szavak és gondolatok vannak csupán, de ezekkel be is érjük. – Ránézett Blackthorne-ra, és akarata ellenére újra átélte azt a pillanatot, amikor ez az idegen meg mentette Toranagát és rajta keresztül a férjét is. Ne felejtse el, hogy mindketten csapdában voltak, mindketten meghaltak volna, ha nincs ez az ember.

Körülnézett, nem hallja-e őket valaki. – Miért csináltad, amit csináltál?

– Nem tudom. Talán mert... – Elhallgatott. Annyiféle magyarázatot adhatna: „Talán mert Toranaga tehetetlen volt, és nem akartam, hogy engem is levágjanak... Mert ha felfedezik, mindnyájan benne lettünk volna a bajban... Mert tudtam, hogy rajtam kívül senki sem tudja, tehát rajtam áll vagy bukik... Mert nem akartam meghalni – sok mindent akarok még véghez vinni, és a hajómat meg a szabadságomat csak Toranaga adhatja vissza.” Ehelyett latinul felelte: – Mert Ő is megmondta: adjátok meg a császárnak, ami a császáré.

– Igen – bólintott Mariko, majd ugyanazon a nyelven hozzátette: – Én is ezt próbáltam elmagyarázni. A császárnak, ami a császáré. Istennek, ami Istené, így van ez nálunk is. Az Isten az Isten, és császáruk Istentől való. A császár pedig császár, és császárként kell tisztelni. – Majd, a férfi éleslétásától és szelíd hangjától meghatottan hozzáfűzte: – Bölcs vagy. Néha az az érzésem, több mindent megértesz, mint amennyit bevallasz.

Nem azt műveled, amit pedig megfogadtad, hogy sohasem

művelsz? – kérdezte magától Blackthorne. Nem az álszentet játszod? Igen is meg nem is. Nem tartozom ezeknek semmivel. Fogoly vagyok. Ellopták a hajómat, a rakományomat, egyik emberemet meggyilkolták. Pogányok ezek – legalábbis egyik részük pogány. A másik katolikus. Pogányoknak és katolikusoknak én semmivel nem tartozom. De szeretnél ágyba bújni vele, ezért elhalmozod dicsérettel, nem?

Az isten verje meg, aki a lelkiismeretet kitalálta!

A tenger már közelebb volt, alig fél mérföldre. Sok hajót látott, köztük a portugál fregattot, égtek rajta a horgonyzófények. Jó kis fogás lenne. Húsz kemény legénnyel elfoglalnám. Visszafordult Mariko felé. Különös asszony, különös család. Mivel sértette meg Buntarót – azt a páviánt? Hogy képes együtt hálni vele – hogyan mehetett hozzá egyáltalán? Miféle „szomorú” történetet ígért neki?

– Senhora – mondta szelídre fogott hangon –, csodálatos asszony lehetett az anyád. Hogy ezt megtette.

– Igen. És mivel megtette, örökké élni fog. Legendává vált. Éppúgy szamuráj volt, ahogy... ahogy apám.

– Azt hittem, csak férfiak lehetnek szamurájok.

– Ó, nem, Andzsín-szan. A férfiak és nők egyformán szamurájok, ugyanúgy kötelességgel tartoznak uruknak. Anyám igaz szamuráj volt, de férje iránti kötelességtudása túlszárnyalt mindent.

– Most a te otthonodban él?

– Nem. Sem ő, sem apám, sem egyetlen bátyám, se nővérem. Én vagyok a család utolsó tagja.

– Katasztrófa történt?

Mariko egyszerre nagyon fáradtnak érezte magát. Elegendem van a latinból és ebből az undorító hangzású portugálból, elegendem van a tanítóskodásból. Nem vagyok tanítónő. Én csak egy asszony vagyok, aki tenni akarja a kötelességét s ehhez nyugalmat szeretne. Semmi szükségem arra az elgyengítő, meleg érzésre, és erre a férfira, aki folyton zavarba hoz. Látni sem akarom.

– Bizonyos értelemben katasztrófa volt, Andzsín-szan. Egy nap majd mesélek róla. – Meggyorsította lépteit, és közelebb ment a másik hordszékhez. A két szolgáló félénken rámosolygott.

– Messze van még a kikötő, Mariko-szan? – kérdezte Szono.

– Remélem, nem – felelte nyugtatólag.

A Szürkék kapitánya hirtelen fölmagasodott a sötétben a hordszék másik oldalán. Mariko nem tudhatta, mennyit hallott meg iménti beszélgetéséből az Andzsín-szannal.

– Szeretnél egy kagát, Mariko-szan? Fáradt vagy? – kérdezte a kapitány.

– Nem, nem, köszönöm. – Mariko szándékosan lassított, hogy elvonja Toranaga hordszékétől. – Egyáltalán nem vagyok fáradt.

– A barbár tisztességesen viselkedik? Nem okoz bajt?

– Ó, nem. Már teljesen lecsillapodott.

– Miről beszélgettetek?

– Mindenféléről. Törvényeinket és szokásainkat próbáltam elmagyarázni neki. – Visszaintett a vár felé, amelynek öregtornya élesen kirajzolódott az ég háttérére. – Toranaga úr megkért, tanítsam meg annyira, amennyire meg lehet.

– Á, igen, Toranaga úr. – A kapitány alig egy pillantást vetett a várra, s a tekintete visszatért Blackthorne-hoz. – Miért érdeklődik Toranaga úr ennyire ez iránt a barbár iránt, úrnőm?

– Nem tudom. Talán mert olyan furcsa.

Befordultak a sarkon, egy másik utcába, amelyet kertfalak mögött megbúvó házak szegélyeztek. Embert alig lehetett látni. A házakon túl a rakpart és a tenger: árbcok meredtek az épületek fölé, és a levegőt sűrű moszatszag töltötte be. – És miről beszéltek még?

– Nagyon furcsa elképzeléseik vannak. Folyton a pénz jár az eszükben.

– Úgy hírlük, az egész országuk mocskos kereskedő-kalózkából áll. Egyetlen szamuráj nincs közöttük. Mit akar vele Toranaga úr?

– Nagyon sajnálom, de nem tudom.

– A hírek szerint keresztény, legalábbis azt állítja. Igaz ez?

– Nem olyan fajta keresztény, mint mi. Te is keresztény vagy, kapitány?

– Uram keresztény, így hát én is az vagyok. Kijama úrnak szolgállok.

– Jól ismerem. Kitüntette férjemet azzal, hogy egyik leányunokáját hozzáadja a fiamhoz.

– Igen, tudom, Toda úrnő.

– Jobban van már Kijama úr? Úgy hallottam, az orvosok senkit sem engednek a közelébe.

– Én magam se láttam már egy hete. Senki sem látta közülünk.

Lehet, hogy kínai himlője van. Isten óvja meg attól, és verjen meg minden átkozott kínait! – Mérgesen Blackthorne-ra meredt. – Az orvosok szerint ezek a barbárok hozták Kínába, Macauba a pestist, és onnét került át a mi partjainkra.

– Sumus omnes in manu Dei – mondta Mariko. – Mindnyájan Isten kezében vagyunk.

– Ita, amen. Úgy van, ámen – vágta rá gondolkodás nélkül a kapitány, belesétálva a csapdába.

Blackthorne is észrevette a kapitány botlását, és látta, hogy az arca eltorzul egy pillanatra, hallotta, hogy a foga közt odasziszeg valamit Marikónak, aki elpirult és megtorpant. Blackthorne kicsusszant a hordszékből, és visszaballagott hozzájuk. – Ha beszélsz latinul, centurio, boldoggá tennél, ha beszélgetnél velem. Szeretnék többet megtudni hatalmas országodról.

– Igen, beszélek a nyelveden, idegen.

– Nem az én nyelvem ez, centurio, hanem az egyházé és a világ minden tanult népéé. Nagyon jól beszéled. Hol tanultad?

A menet lassan elkerülte őket, és minden szamuráj. Szürkék, Barnák, rájuk figyelt. A Toranaga hordszéke mellett lépkedő Buntaro megállt és hátrafordult. A kapitány habozott egy kicsit, majd elindult. Mariko örült, hogy Blackthorne csatlakozott hozzájuk. Csendben gyalogoltak egy darabig.

– A centurio folyékonyan és nagyszerűen beszél a latint, nem? – fordult Blackthorne Marikóhoz.

– Igen. Szemináriumban tanultad, centurio?

– És te, te idegen – mondta jeges hangon a kapitány, ügyet sem vetve Marikóra, mert az emlékéből is undorodott annak a macaui szemináriumnak, ahová Kijama úr kényszerítette még gyerekkorában, hogy nyelveket tanuljon. – Ha már nyíltan beszélünk, mondd meg nekem egyszerűen és világosan, miért kérdezted ettől a hölgytől: „Ki tudja még...?” Mit kellene tudni?

– Nem emlékszem. Nem voltam egészen eszemnél.

– Nem voltál eszednél, mi? Akkor miért mondtad: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré?”

– Ó, merő udvariasságból. Az úrnő érdekes történeteket mesélt nekem, amiket azonban néha nehéz megértenem.

– Igen, én sem értek egyet-mást. Mitől örültél meg a kapunál? És

miképp tértél magadhoz olyan hirtelen a rohamodból?

– Isten akarata.

Megint a hordszék mellett lépkedtek, s a kapitány dühöngött, amiért olyan könnyen csapdába ejtették. Pedig Kijama úr figyelmeztette, hogy ez a nő nagyon ravasz. „Ne feledd, hogy az árulás szégyenfoltja tapad rá, a kalózt pedig maga a Sátán nemzette. Figyelj, fülelj, és mindent jegyezz meg. Talán Mariko-szan elárulja magát, s akkor újabb tanúként állíthatjuk a régensek elé Toranaga ellen. A kalózt öld meg, mielőtt a rajtaütés kezdetét veszi.”

A nyilak az éjszaka sötétjéből hussantak ki, az első átfúrta a kapitány nyakát, s miközben a tüdeje megtelt folyékony tűzzel és a halál körülölelte, értetlenül arra gondolt, hogy a rajtaütést nem is itt tervezték, hanem lenn a rakparton, s a támadásnak nem ellenük, hanem a kalóz ellen kellene irányulnia.

A következő nyílvessző a hordszék tartórúdjába vágódott, alig egyhüvelyknyire Blackthorne fejétől. Kettő átfúrta Kiricubo előttük haladó hordszékének összehúzott függönyét, egy másik Asza, a szolgáló derekából meredt ki. Fájdalmas sikoltására a hordárok ledobták a hordszékeket, és eltűntek az éjszakában. Blackthorne fedezékbe gurult, magával rántva Marikót is a földre esett hordszék mögé. A Szürkék és Barnák szétszóródtak. Nyílzápor lyuggatta át mindkét hordszéket. Egy vessző éppen ott hasított a földbe, ahol az imént Mariko állt. Buntaro a testével fedezte Toranaga hordszéket, amennyire tudta, bőr, acélfonat és bambusz páncélja hátából nyílvessző állt ki, aztán, amikor a nyílzápor alábbhagyott, szétrántotta a függönyt. Toranaga mellkasából és oldalából két nyíl állt ki, de ő maga sértetlen maradt. Kirántotta az acélhorgokat a kimonója alatt viselt páncélból, s letépte széles karimájú kalapját és parókáját. Buntaro a sötétséget fürkészte, az ellenség után kutatva, íján készenlétben a nyíl, közben Toranaga kivackolódott a függönyök közül, s előrántva kardját a takaró alól, talpra ugrott. Mariko rohant volna Toranaga segítségére, de Blackthorne figyelmeztetően rákiáltott, és visszarántotta. Újabb nyílzápor zúdult a két hordszékre, két Barna és egy Szürke szörnyethalt. Egy nyíl végigsúrolta és lenyúzta Blackthorne arcát. Egy másik a földhöz szegezte kimonója szárnyát. Szono a földön fetregő másik szolgáló mellett térdelt, aki bátran visszafafojtotta fájdalmas sikoltozását. Jabu felkiáltott,

kinyújtott kezével mutatta az irányt, és rohamra indult. Az egyik cserepes háztetőn halvány figurák mozogtak. Még egy utolsó nyílzápor suhogott le a sötétből, ismét a hordszekekre. Buntaro és a Barnák elébe álltak Toranagának. Egy ember meghalt. Egy vessző betalált Buntaro páncéljának vállcsatlakozóján, s a daimjó felhördült fájdalmában. Jabu, Barnák és Szürkék élén, már a falnál járt, de a lesvetők eltűntek a sötétben, s noha vagy egy tucat Barna és Szürke rohanvást befordult a sarkon, hogy elébük kerüljön, mindnyájan tudták, hogy hiába. Blackthorne talpra kecmergett, és felhúzta Marikót is. Az asszony kába volt, de sértetlen.

– Köszönöm – mondta, és Toranagához sietett, hogy segítsen elfedni a Szürkék elől. Buntaro ráordított néhány emberére, hogy oltsák ki a fáklyákat a hordszék közelében. Aztán az egyik Szürke megszólalt – Toranaga! –, és, noha majdnem suttogott, mindenki meghallotta.

A fáklyák imbolygó fényében Toranaga kifestett, verejtekcsíkos arca groteszknek tetszett.

A Szürkék egyik tisztje kapkodva meghajolt. Hihetetlen módon itt állt előtte ura ellensége, szabadon, kívül a várkastély falain.

– Toranaga úr, itt maradsz. Hé, te – kiáltott rá egyik emberére –, tüstént tégy jelentést Isido úrnak! – A katona rohanni kezdett.

– Megállítani – mondta halkan Toranaga. Buntaro utánaeresztett két nyilat. A szamuráj összeroskadt. A tiszt kirántotta kétkezes kardját, és éles csatakiáltással Toranagára vetette magát, de Buntaro résen volt: kivédte az ütést. Az összekeveredett Szürkék és Barnák egyszerre rántottak kardot, és hátraugorva helyet csináltak maguknak. Az utca nyüzsgő csatatérré változott. Buntaro és a tiszt méltó ellenfeleknek bizonyultak, el-elhajoltak, lesújtottak. Egy Szürke hirtelen kitört a kavarodásból, és Toranaga felé ugrott, de Mariko felkapott egy fáklyát, előreszaladt, és belenyomta a tiszt arcába. Buntaro kettéhasította ellenfelét, megpördült, levágta a másikat is, majd egy harmadikat, aki ugyancsak Toranaga felé indult. Mariko villámgyorsan elhátrált az útjukból, most már az ő kezében is kard volt, s tekintetét egy pillanatra sem vette le Toranagáról és rettenetes testőréről, Buntaróról.

Négy Szürke csoportot alkotva Blackthorne-ra rontott, aki még mindig a hordszék mellett állt földbe gyökerezett lábbal. Tehetetlenül

nézte, amint közelednek feléje. Jabu és egy Barna közék ugrott, s úgy küzdöttek, akár a megszállottak. Blackthorne hátrapattant, felragadott egy égő fáklyát, s buzogányként forgatva visszahőkölte a támadóit. Jabu egyet megölt, egy másikat harcképtelenné tett, azután ott termett négy újabb Barna és végzett a megmaradt kettővel. Jabu és a sebesült Barna habozás nélkül újból támadásra lendült Toranaga védelmében. Blackthorne is előrerohant, felkapott a földről egy félig lándzsa-, félig kardszerű, hosszú nyelű fegyvert, és Toranagához sietett. Egyedül Toranaga állt mozdulatlanul, hüvelyben hagyott karddal az ordító, egymást gyilkoló tömegben.

A Szürkék bátran küzdöttek. Négyen vállvetve öngyilkos rohamra indultak Toranaga ellen. A Barnák széttörték vonalukat, és visszaszorították őket. A Szürkék újra csoportot alkottak, újra támadtak. Aztán a rangidős tiszt három szamurájnak megparancsolta, hogy fussanak segítségért, a többinek pedig, hogy fedezzék társaik visszavonulását. A három Szürke kiválta kavarodásból és elrohant. Űzőbe vették őket, Buntaro egyet le is lőtt, de a másik kettő elmenekült.

A többi meghalt.

Huszonnegyedik fejezet

Elhagyatott mellékutcaikon, kerülő utakon osontak a kikötő és a gálya felé. Tízen voltak – elől Toranaga, aztán Jabu, Mariko, Blackthorne és hat szamuráj. A többit Buntaróval, a hordszékekkel és a poggyással a tervezett útvonalon küldték előre, azzal az utasítással, hogy ráérősen haladjanak a gálya irányába. Asza, a szolgáló holtteste volt az egyik hordszékben. Amikor egy pillanatra elcsitult a harc, Blackthorne kihúzta belőle a horgas nyílhegyet. Toranaga látta a nyomában ömlő fekete vért, és elképedve nézte, amint a navigátor karjába veszi a lányt, ahelyett, hogy hagyná egymagában, méltósággal meghalni, majd, a harc megszűntével, amint szomorúan, gyengéden a hordszékbe fekteti. A lány bátran viselkedett, alig nyöszörgött, csak nézett fel rá, amíg ki nem szenvedett. Toranaga csalétkül benn hagyta a lefüggönyözött hordszékben, és a másikba is betétegetett egy sebesültet, szintén

csaléteknek.

Az ötven szamurájból, akik a kíséretet alkották, tizenöt meghalt, tizenegy halálos sebet kapott. Ezt a tizenegyet gyorsan, de tisztességgel a Nagy Űrbe küldték: három a saját kezével végezte el a műveletet, a többit kérésükre Buntaro ölte meg. Aztán Buntaro összegyűjtötte az életben maradtakat, és a lefüggönyzött hordszékeket körülvéve elindultak. Negyvennyolc Szürke holtteste hevert a porban.

Toranaga tudta, hogy veszélyesen védtelen, mégis elégedett volt. Minden rendben ment, tekintve, hogy a balszerencse nagyobb bajt is hozhatott volna rá. Milyen érdekes is az élet! Először határozottan rossz ómennek tartottam, hogy a navigátor észrevette, amint helyet cseréltem Kirivel. Aztán a navigátor megmentett, tökéletesen eljátszotta az örült szerepét, s neki köszönhetően megmenekültem Isido elől. Nem számítottam rá, hogy Isido a főkapuban is megjelenik, csak az előudvarban vártam. Hiba volt. De miért tűnt fel újra Isido? Isido nem szokott ilyen óvatos lenni. Ki tanácsolta neki? Kijama? Onosi? Jodoko? Egy gyakorlatias észjárású nőnek hamar eszébe jut egy efféle fortély lehetősége.

Jó terv volt – ez a titkos szökési akció, már hetekkel ezelőtt kidolgozták, mert tudták, hogy Isido megpróbálja majd a várban tartani, ellene fordítja a többi régenst, bármit megígér nekik, szívesen feláldozza a jedói túszt, Ocsiba úrnőt is, és minden módon őrizet alá kényszerítené őt a Régenstanács utolsó üléséig, amelyen sarokba szorítják, kizárják és halálra ítélik.

„De így is ki fognak zárni – mondta Hiromacu, amikor Toranaga tegnap este érte küldetett, és elmondta neki, mire készül s miért bizonytalankodott idáig. – Ha sikerül megszöknöd, a régensek akkor is kizárnak a Tanácsból a hátad mögött. Ha pedig megteszik, kénytelen leszel szeppukut elkövetni, amikor elrendelik, és el fogják rendelni, azt biztosra veheted.”

„Igen – felelte Toranaga. – Mint a Régenstanács elnökének bele kellene nyugodnom a rendelkezésükbe, ha mind a négyen ellenem szavaznának. Csakhogy – s azzal előhúzott kimonója ujjából egy pergamentekercset – itt a hivatalos lemondásom. Szabályszerűen kilépek a Régenstanácsból. Amint szökésem ismeretessé válik, add át Isidónak.”

„Micsoda?”

„Ha lemondok, nem köt többé régensi esküm. Ne? Azt sohasem tiltotta meg a taikó, hogy lemondjak, ne? És ezt is add át Isidónak.” Odaadta Hiromacunak a csop-ot, a hivatalos elnöki pecsétnyomót.

„De ezzel teljesen elszigeteled magad! Minden reményről leteszel!”

„Tévedsz. A taikó végrendelete öttagú Régenstanácsot állított az ország élére. Most csak négy régens marad. Hogy a törvényességet fenntartsák, és császári mandátumukkal élhessenek, választaniuk kell egy ötödiket, ne? Vagyis Isidónak, Kijamának, Onosinak és Szugijamának egyet kell értenie, ne? Hiszen az új régens mindannyiuknak el kell fogadniuk. És mit gondolsz, öreg bajtárs, ugyan kinek a személyében tudna ez a négy marakodó keselyű megegyezni, hogy a főhatalmat megossza vele? He? És amíg veszekednek, addig döntésképtelenek és...”

„És mi közben felkészülünk a háborúra, neked többé nincs megkötve a kezed, itt egy kis mézet cseppentesz, ott egy kis epét, és ezek a gyulladt seggű szarrágók egymást fogják felfalni! – hadarta Hiromacu. – Ó, Josi Toranaga-nó-Minovara, te férfi vagy a férfiak között! Megegyezem a tulajdon fenekem, ha párod akad bölcsességben!”

Igen, jó terv volt, gondolta Toranaga, és mindenki ragyogóan játszott a szerepét: Hiromacu, Kiri és az én drága Szazukóm. És most be vannak zárva, és vagy örökre ottmaradnak, vagy elengedik őket. Attól tartok, sosem fogják elengedni őket.

Sajnálni fogom, ha le kell mondanom róluk.

Tévedhetetlenül vezette a kis csapatot az utcák labirintusában, gyors, de egyenletes tempóban, ahogyan vadászni szokott és ahogyan, ha a szükség úgy hozta, két nap, egy éjjel képes volt gyalogolni. Az útiköponyeg és Kiri kimonója még rajta volt, de az aljukat felgyúrta, hogy ne zavarják; jellegtelen páncél lábszárvédője senkinek sem szúrt szemet.

Átvágtak egy újabb elhagyatott utcán, és befordultak egy sikátorba. Tudta, hogy hamarosan fellármázzák Isidót, és akkor igazán kezdetét veszi az embervadászat. Van még idő, mondta magában.

Igen, jó terv volt. De a rajtaütésre nem számítottam. Háromnapig biztonságomba került. Kiri legalább három napig leplezni tudta volna eltűnésemet. De a titok kipattant, így nem fogok tudni felosonni a

hajóra és kifutni a tengerre. Kinek szánták ezt a lesvetést? Nekem vagy a navigátornak. Persze hogy a navigátornak. A nyílzáporok viszont mindkét hordszéket átluggatták. Igen, de az íjászok messze voltak, a látási viszonyok rosszak, és különben is bölcsebb és biztonságosabb, ha mindkét utast megölik – hisz sosem lehet tudni. Ki rendelte el a támadást? Kijama vagy Onosi? Vagy a portugálok? Vagy a keresztény papok?

Toranaga hátranézett. Sem a navigátor, sem az asszony nem maradt le, pedig szemlátomást fáradtak voltak. Az égre kirajzolódott a vár vaskos tömege és az öregtorony felmeredő formája. Ez volt a második eset, hogy majdnem meghaltam ott, gondolta Toranaga. Valóban ez a vár lesz a végzetem? A taikó gyakran mondta: „Amíg az ószakai vár áll, családom nem hal ki, de a te sírfeliratod, Toranaga Minovara, ennek a várnak a falain lesz olvasható. Ószaka lesz a halálod, hűséges vazallusom!” És sziszegve, ingerkedve felnevetett, amitől Toranagának a hátán felállt a szőr.

A taikó élne Jaemon testében? Akár így van, akár nem, mindenképp Jaemon a törvényes örökös.

Toranaga elszakította tekintetét a várról, befordult a következő sarkon, és bevetette magát egy újabb sikátorlabirintusba. Végül egy ütött-kopott kapunál megállt. A fájába a hal jele volt belevésve. Rejtjelet kopogott. A kisajtót azonnal kinyitotta egy rongyos szamuráj, és meghajolt. – Nagyuram?

– Hozd az embereket és kövess – mondta Toranaga és továbbindult.

– Boldogan. – Ez a szamuráj nem a Barnák uniformisát viselte, szakadozott róninrongyokba volt öltözve – egyike volt azoknak az elit katonáknak, akiket Toranaga épp egy ilyen eshetőségre felkészülve csempészett be Ószakába. Tizenöt hasonlóan öltözött és ugyanolyan jól felfegyverzett ember sorjázott ki utána a kapun, és tüstént elfoglalták helyüket mint elő- és utóvédek, egy pedig elszaladt, hogy riassza a többi titkos sejtet is. Hamarosan ötven szamuráj gyűlt Toranaga köré. Száz másik távolabb biztosított a két szárnyon. Újabb ezer áll készen hajnalra, ha szükség lesz rájuk. Toranaga megnyugodott, és lassított egy kicsit, mert látta, hogy a navigátor és az asszony ereje fogytán van. Márpedig arra szüksége lesz.

Toranaga a raktárépület árnyékában állva fürkészte a gályát, a mólót és a partszegélyt. Jabu és egy szamuráj jött vele előre. A többieket szorosán összetömörülve ott hagyták a sikátorban, vagy száz lépéssel hátrább.

Néhány száz lépésre tőlük, a döngölt talajú, nyílt térség túloldalán – amely kizárta a váratlan támadás lehetőségét –, a gálya feljárópallója közelében száz Szürkéből álló különítmény várakozott. A gálya ott horgonyzott a móló kövébe ágyazott bakokhoz kötve; a móló vagy százyardnyira nyúlt ki a tengerre. Az evezők rendben bevonva. A fedélzeten rengeteg matróz meg harcos nyüzsgött, de kivehetetlenül.

– A mieink vagy az övéik? – kérdezte halkán Toranaga.

– Túlságosan messze vannak, nem látom – felelte Jabu.

Beállt a dagály. A gályán túl halászhajók jöttek-mentek, jelző- és halászfényként meggyújtott lámpásokkal. Északabbra a part mentén szárazra vont halászhajók és csónakok sorai, egy-két halász javítgatta őket. Ötszáz lépésnyire délre egy másik kőmólónál horgonyzott a portugál fregatt, a Santa Theresa. Fáklyafénynél hordárok tucatjai rakodták be a hordókat és bálákat. Ott őgyelgett egy másik nagy csapat Szürke is: ez nem volt szokatlan, mert minden portugál és más külföldi hajó állandó felügyelet és őrizet alatt állt a kikötőben. A portugál hajók csak Nagaszakiban közlekedhettek kedvük szerint.

Ha ott is megszigoríthatnánk a biztonságot, mindnyájan nyugodtabban aludnánk éjszakánként, gondolta Toranaga. Csakhogy nem lehet egyszerre bezárni a portugálokat és tovább kereskedni Kínával, még hozzá egyre növekvő mértékben. A Déli Barbároknak ebből az egy csapdjából nincs menekvés, legalábbis amíg keresztény daimjók uraskodnak Kjúsún, s amíg a papokra szükségünk van. Legjobb, ha azt csináljuk, amit annak idején a taikó. Adjunk valamicskét a barbároknak, aztán tegyünk úgy, mintha el akarnánk venni, vagyis próbáljunk meg blöffölni, tudván tudva, hogy a Kínával való kereskedelem nélkül megállna az élet.

– Engedelmeddel, uram, azonnal támadok – suttogta a szamuráj.

– Én ellene vagyok – mondta Jabu. – Nem tudhatjuk, a mieink-e azok ott a hajón. És a környéken ezer másik Szürke rejtőzhet. Azok – a portugál hajó közelében levő Szürkékre mutatott – rögtön riadót

fújnának. Nem tudnánk elfoglalni a hajót, nem maradna idő kifutni a tengerre, mert azonnal körülzárának. Tízszer annyi katonára volna szükségünk, mint amennyi most van.

– Isido tábornok úr úgyis hamarosan hírt kap az eseményekről – mondta a szamuráj. – És akkor úgy fognak nyüzsögni Ószaka-szerte a fejedelmek, mint legyek a friss csatatéren. Százötven emberem van, a szárnyvédelmet is beleszámolva. Ez elég.

– De nem megnyugtató. Nem elég, ha például matrózaink nem állnak az evezőknél. Inkább elterelő műveletre volna szükség, hogy elvonja a Szürkéket, azokat is, akik esetleg rejtőzködnek. Meg azokat is – mondta Jabu a fregatt környékén ácsorgó Szürkékre mutatva.

– Miféle elterelő műveletre?

– Gyűjtsuk fel az utcát.

– Az lehetetlen! – mondta elszörnyedve a szamuráj. A gyűjtogatás büntetéért nyilvánosan megégették nemcsak a bűnöst, hanem egész családját. A büntetést pedig azért szabta ilyen szigorúra a törvény, mert minden falura és városra a tűz jelentette a legnagyobb veszélyt az országban. A fa és a papír volt egyedüli építőanyaguk, meg a cserép néhány ház tetején. Minden otthon, minden raktár, minden kunyhó, minden palota potenciális tűzszerszám volt. – Nem gyűjthetjük fel az utcát!

– Mi fontosabb – kérdezte Jabu –, néhány utca elpusztítása vagy urad halála?

– A tűz továbbterjedne, Jabu-szan. Nem perzselhetjük fel egész Ószakát. Egymillió ember él itt... talán annál is több.

– Ez a válaszod a kérdésekre?

A szamuráj hamuszürke arccal Toranagához fordult.

– Nagyuram, megteszek bármit, amire kérsz. Ezt parancsolod?

Toranaga némán Jabura nézett.

A daimjó megvetően hátrabökött hüvelykujjával a városra. – Két évvel ezelőtt a fele leégett, és nézzétek meg! Öt éve volt a nagy tűz. Hány százezren pusztultak el akkor? Mit számít ez? Boltosok, kalmárok, kézművesek, eták. Ószaka még csak nem is paraszttal teli falu.

Toranaga már jóval előbb felmérte a szél erejét. Enyhén fúj, nem kapná fel a lángokat. Talán. De a tűz akkor is elszabadult pokolhoz

válhatna hasonlóvá, amely felemészti az egész várost. Kivéve a várkastélyt. Ha azt is felemésztené, gondolta Toranaga, nem haboznék egy pillanatig sem.

Sarkon fordult és visszasietett a többiekhez. – Mariko-szan, a navigátorral és hat szamurájjal a gályához mégy. Tégy úgy, mintha pánikban lennél. Mondd a Szürkéknek, hogy rajtunk ütöttek – banditák vagy róninok, nem tudod. Mondd meg nekik, hol történt, s hogy Szürke-kíséretünk kapitánya előreküldött segítségért az itteni Szürkékhez, hogy a csata még tart, azt hiszed, Kiricubót megölték vagy megsebesítették – tehát kéred, siessenek. Ha meggyőzően csinálod, ez a legtöbbjüket elvonja innét.

– Tökéletesen értem, uram.

– Aztán pedig, bármit csináljanak is a Szürkék, felmegy a hajóra a navigátorral. Ha a matrózok a mieink és a hajó biztonságos, odaállsz a feljárópalló végébe, és úgy teszel, mintha elájulnál. Ez lesz a jel. Pontosan a palló végében hajtsd végre. – Toranaga Blackthorne-ra nézett. – Mondd el neki, mit fogtok csinálni, de az ájulásról ne szólj.

– Elfordult, hogy parancsokat adjon többi emberének, és részletes utasításokat a hat szamurájnak.

Amikor ezzel végzett, Jabu félrevonta.

– Miért a barbárt küldöd? Nem lenne biztonságosabb, ha itt maradna?

– Számára biztonságosabb lenne, de számomra nem. A barbár hasznos csalétek.

– Biztonságosabb lenne felgyújtani az utcát.

– Igen. – Jobb, ha az én oldalamon áll Jabu, mint ha Isidóén, gondolta Toranaga. Még szerencse, hogy nem löktem le tegnap a toronyból.

– Uram?

– Igen, Mariko-szan?

– Bocsáss meg, de az Andzsín-szan azt kérdezi, mi lesz, ha a hajó az ellenség kezén van.

– Mondd meg neki, nem muszáj veled tartania, ha még nem érzi elég erősnek magát.

Blackthorne megőrizte nyugalmát a tolmácsolás alatt.

– Mondd meg Toranaga úrnak, hogy ez a terv neked nem felel meg. Neked kellene itt maradnod. Ha minden rendben lesz, én is tudok

jelezni.

– Nem tehetem, Andzsin-szan, uram parancsa nem így szól – felelte határozottan Mariko. – Az a terv, amelyet ő dolgoz ki, csakis bölcs lehet.

Blackthorne rájött, hogy nincs értelme vitatkozni. Az isten verje meg a vérgőzös agyukat, az ostoba büszkeségüket, gondolta. De a bátorságuk, az elképesztő. A férfiaké is, az asszonyé is.

Figyelte Marikót a rajtaütés alatt, amint ott állt, kezében a hosszú harci karddal, amely majdnem akkora volt, mint ő maga, készen rá, hogy utolsó csepp véréig harcoljon Toranagáért. Azt is látta, milyen szakértelemmel forgatta a kardot, s noha a támadót Buntaro ölte meg, Mariko megkönnyítette a dolgát azzal, hogy meghátrálásra kényszerítette a Szürkét. Kimonója most is véres volt és szakadozott, arca piszkos.

„Hol tanultad a vívást?” – kérdezte az asszonytól, miközben a kikötő felé tartottak.

„Tudnod kell, hogy minden szamurájnőt korán megtanítanak a kés forgatására, mert csak így védhetik meg becsületüket és uruk becsületét – magyarázta az asszony, és megmutatta, hol tartja törét az obiban, hogy azonnal előránthassa. – De néhányunkat – nagyon keveset – a kard és a lándzsa használatára is megtanítanak. Vannak apák, akik úgy érzik, nemcsak fiaiknak, hanem lányaiknak is készen kell állniuk, hogy bármikor csatába vonuljanak uruk oldalán. Némelyik asszony persze harciasabb, mint a többi, és örömet vesz részt a harcban férjével vagy apjával. Anyám is ilyen volt. Apám és anyám ezért úgy döntött, nekem is el kell sajátítanom a kard és a lándzsa művészetét.”

„Ha a Szürkék kapitánya nincs az utadban, az első nyílvessző téged talál el” – mondta Blackthorne.

„Nem, téged, Andzsin-szan – javította ki Mariko. – De azzal hogy lerántottál, kétségkívül megmentetted az életemet.”

Most, ahogy elnézte az asszonyt, Blackthorne rájött: nem szeretné, ha bármi baja esne. – Hadd menjek én a szamurájokkal, Mariko-szan. Maradj itt. Kérlek.

– Lehetetlen, Andzsin-szan.

– Akkor adjatok egy kést. Nem, inkább kettőt.

Mariko továbbította a kérést Toranagának, aki beleegyezett.

Blackthorne egyik kést az öve mögé, a kimonó alá rejtette, a másikat, nyéllel lefelé, alkarja belsejéhez kötözte egy selyemdarabbal, amit kimonója aljáról tépett le.

– Uram azt kérdi, minden angol rejt-e így kést a ruhaujjába.

– Nem. De a legtöbb tengerész igen.

– Nálunk ez nem szokás... és a portugálok közt sem – mondta Mariko.

– A pótkést legjobb a csizmaszárba dugni. Úgy igen hamar igen csúnya dolgokra képes vele az ember.

Az asszony lefordította, és Blackthorne látta, hogy Toranaga, akárcsak Jabu, feszülten figyel. Nem tetszik nekik, hogy fegyver van nálam, gondolta. Pompás. Talán sikerül meg is tartanom őket.

Újból eltűnődött Toranagán. Amikor a lesvetőket elűzték s a Szürkét levágták, Toranaga Mariko révén az összes Barna előtt köszönetet mondott neki „hűségéért”. Semmi egyéb nem hangzott el, sem ígéret a jutalomra vagy a megegyezésekre nézve, se semmi. De Blackthorne tudta, hogy ennek is eljön az ideje. Az öreg szerzetes elmondta neki, hogy itt egyedül a hűségért jár jutalom. „Hűség és kötelesség, señor. Ebből áll a hitvallásuk, a busidó. Mi Istennek, áldott Fiának, Jézusnak és Isten Anyjának, Máriának ajánljuk életünket, ezek az állatok azonban uraiknak, és úgy hálnak meg, akár a veszett kutyák. Ne feledd, señor, a lelked üdvösségéért, hogy állatok ezek.”

Nem, nem állatok, gondolta Blackthorne. És különben is sok a fanatikus túlzás abban, amit meséltél, atyám.

– Jelt kell majd adnunk, ha kiderül, hogy a hajó biztonságos-e vagy sem – mondta Marikónak.

Az asszony ártatlanul lefordította. – Toranaga úr azt mondja, egyik katona majd megadja a jelt.

– Nem tartom valami bátor dolognak, hogy asszonyt küldenek férfimunka elvégzésére.

– Kérlek, légy velünk türelmes, Andzsín-szan. Nincs különbség férfi és asszony között. Mint szamurájok, a nők egyenjogúak. És ennek a tervnek a kivitelezésére egy nő sokkal jobban megfelel.

Toranaga mondott valamit.

– Felkészültél, Andzsín-szan? Indulnunk kell.

– A terv ostoba és veszélyes, és elegendem van abból, hogy folyton

istenverte áldozati kopasztott kacsának néznek, de igen, felkészültem.

Mariko nevetve meghajolt Toranaga felé, és futásnak eredt. Blackthorne és a hat szamuráj utánaledült.

Az asszony olyan fürge volt, hogy még akkor sem érte be, amikor kifordultak a sarkon és nekivágtak a nyílt terepnek. Blackthorne sosem érezte magát ilyen meztelennek. A Szürkék, amint megpillantották őket, elébük iramodtak. Hamarosan körül voltak véve, Mariko lázasan hadart, a szamurájok is közbe-közbekiáltottak. Blackthorne is hozzájárult az általános hangzavarhoz, hol portugálul, hol angolul, hol hollandul ordított a Szürkéknek, hogy siessenek, közben a feljáró felé botorkált, hogy megkapaszkodjon benne – a kimerültséget nem kellett színlelnie. Próbált belátni a hajó belsejébe, de semmit sem tudott kivenni tisztán, csak a korlát fölött feltűnő sok fejet. A szamurájok és matrózok borotvált koponyáját látta, de a kimonójuk színét nem.

Háta mögött egy Szürke pergő nyelvvel mondott neki valamit. Blackthorne megfordult, és rákiáltott, hogy nem érti, de nem is ez a fontos, hanem hogy siessenek oda, ahol az az átkozott csata dúl még mindig. – Vakarimaszu ka? Mars innen a pokolba, vakarimaszu ka? Ott harcolhattok eleget!

Mariko kétségbeesetten visítózott a Szürkék rangidős tisztjével. A tiszt odalépett a hajóhoz, és parancsokat osztott. Több mint száz szamuráj özönlött le a fedélzetről – mind Szürkék. Néhányat északnak küldött a part mentén, hogy fogadják az érkező sebesülteket és segítsenek nekik, ha tudnak. Egy szamuráj elrohant, hogy segítséget hozzon a portugál hajó mellett állomásozó Szürkéktől. Tíz embert hátrahagyva a feljáró védelmére, a tiszt rohanvást indult a többivel a kikötőtől elkanyarodó és a városba vezető utca felé.

Mariko odament Blackthorne-hoz. – Mit gondolsz, rendben van a hajó?

– Úszni úszik. – Blackthorne kimerültén megmarkolta a feljáró kötélkorlátját, és felvonszolta magát a fedélzetre. Mariko követte. Két Barna utánuk ment.

A jobb oldali mellvédnél szorongó matrózok utat engedtek. Négy Szürke állt őrt a tatfedélzeten, kettő az orremelvényen. Nemcsak

karddal, hanem íjjal és nyilakkal is fel voltak fegyverezve.

Mariko kérdést tett fel az egyik matróznak, aki készségesen válaszolt. – Az összes matrózt arra fogadták fel, hogy Kiricubo-szant Jedóba szállítsák – mondta az asszony Blackthorne-nak.

– Kérdezd meg... – Blackthorne elhallgatott, amint felismerte az alacsony, tagbaszakadt hajóstisztet, akit a gálya kapitányává nevezett ki a vihar után. – Konbanva, kapitány-szan! Jó estét.

– Konbanva, Andzsín-szan. Vatasi íe kapitány-szan ima – mondta, vigyorogva a tiszt, és a fejét rázta. A hajlékony, vasszürke varkocsos tengerészre mutatott, aki egymagában állt a tatban. – Imaszu kapitány-szan!

– Aa, szo deszu? Halloa, kapitány-szan! – kiáltott oda Blackthorne meghajolva, majd lejjebb vette a hangját. – Mariko-szan, nézz utána, vannak-e Szürkék odalenn.

Mielőtt az asszony felelhetett volna, a kapitány meghajolt, majd odaordított valamit a tisztnek. A tiszt bólintott, és hosszan válaszolt. Több matróz egyetértőleg közbekiabált. A kapitánynak és mindenkinek, aki csak a fedélzeten volt, csodálat ült ki az arcára.

– Aa, szo deszu, Andzsín-szan! – A kapitány elkiáltotta magát: – Keirei! – A szamurájokon kívül mindenki tisztelettel meghajolt Blackthorne felé.

– A tiszt azt mondta a kapitánynak, hogy te mentetted meg a hajót a viharban, Andzsín-szan – fordított Mariko. – Nekünk nem meséltél sem a viharról, sem az utalókról.

– Nem volt azon sok mesélnivaló. Egyik vihar olyan, mint a másik. Kérlek, mondj köszönetet a kapitánynak, és közöld vele, örülök, hogy újra a fedélzeten lehetek. – Halkan hozzátette: – Érdeklődd meg, vannak-e még Szürkék odalenn.

Mariko engedelmeskedett.

A kapitány odajött hozzájuk, az asszony érdeklődött, majd a kapitány hódolatát utánozva meghajolt Blackthorne felé. – Andzsín-szan, a kapitány köszöni, hogy megmentetted a hajóját, és azt mondja, ők készen állnak. – Halkan folytatta: – A másik dologról nem tud semmit.

Blackthorne kinézett a partra. Buntarónak és az oszlopnak még nem volt semmi jele északra. A Santa Theresa felé futó szamuráj száz yardra volt céljától, még senki sem vette észre. – Mi legyen? –

kérdezte, amikor már nem bírta tovább a várakozást.

Biztonságos a hajó? – töprengett Mariko. Határozz.

– Az az ember mindjárt odaér – mondta Blackthorne, a fregatt felé mutatva.

– Kicsoda?

– Az ott... az a szamuráj.

– Miféle szamuráj? Sajnálom, Andzsín-szan, én nem látok olyan messzire. Itt a hajón mindent látok, bár az elől levő Szürkét csak homályosan. Miféle ember?

Blackthorne elmagyarázta, majd latinul hozzátette: – Már csak ötven lépésre van. Már észre is vették. Sürgős segítségre van szükségünk. Ki adja meg a jelt? Azonnal meg kell adni.

– A férjem, látod már a férjemet? – kérdezte Mariko portugálul.

Blackthorne a fejét rázta.

Tizenhat Szürke áll uram és a biztonsága között, gondolta Mariko. Ó, Szent Szűz, oltalmazd meg!

Aztán, Istennek ajánlva lelkét, félve, hogy rosszul döntött, remegő lábakkal odament a feljárópalló végébe és összeesett.

Blackthorne-t készületlenül érte a dolog. Látta, hogy az asszony feje keményen a bordáknak vágódik. Matrózok gyűltek köréje, Szürkék nyomakodtak oda a partról és a fedélzetről. Blackthorne odarohant. Karjába vette Marikót, és a férfiakon áttörve a tat felé indult vele.

– Hozzatok vizet... vizet, hai?

A matrózok értetlenül bámultak rá. Blackthorne elkeseredetten törte a fejét, hogy mondják japánul – az öreg pap ötvenszer is elismételte előtte. Úristen, hogy a fenébe mondják? – Megvan! Mizu, mizu, hai?

– Aa, mizu! Hai, Andzsín-szan. – Egy matróz eliramodott. Hirtelen figyelmeztető kiáltás harsant.

A parton Toranaga harminc, róninnak álcázott szamurája osont elő a sikátorból. Azok a Szürkék, akik csak most hagyták el a mólót, hátrafordultak a pallón. A szamurájok, akik közben visszatértek a tatra és az orremelvényre, nyakukat nyújtogatták. Valaki gyors parancsokat kiáltott. Az íjászok megfeszítették a húrt. A lent álló Barnák és Szürkék kardot rántva rohantak vissza a mólóról a partra.

– Banditák! – ordította az egyik Barna. Abban a pillanatban a fedélzeten levő két Barna szétvált, egyik előreindult, a másik hátra. A parton maradt négy Barna szétszóródott, elkeveredve a várakozó

Szürkéekkel.

– Állj!

Toranaga rónin-szamuraíjai rohamra indultak. Egyiknek nyílvessző fúródott a mellébe, dőndülve elvágódott. Az orremelvényre érő Barna ledöfte az íjászt, s a másik felé ugrott, de az túlságosan ébernek bizonyult: kardjuk összecsapott, és a Szürke odakiáltott valamit a többieknek. A tatra futó Barna harcképtelenné tett egy Szürkét, de a másik három egy pillanat alatt végzett vele, és máris a feljárópalló felé száguldottak, matrózok rebbentek félre az útjukból. A parton élethalálharcot vívtak a lenti szamuraíjok, a Szürkék már-már elnyomták a négy Barnát. Tudták, hogy csapdába estek, és hamarosan őket is elsodorja a túlerőben levő ellenség. A hajón levő Szürkék parancsnoka, egy megtermett, ősz szakállú szamuraíj Blackthorne és Mariko felé mutatott.

– Halál az árulókra! – ordította, és vérfagyasztó csatakiáltással rohanni kezdett.

Blackthorne látta, hogy lenéznek Marikóra, aki még mindig ájultan hever, a szemük gyilkos tűzben ég, és tudta, ha nem kapnak hamarosan segítséget, végük, márpedig a matrózoktól segítséget nem várhat. Nem felejtette el, hogy szamuraíjjal csak szamuraíj veheti fel a harcot.

Tapogatózó keze megtalálta a kést és nagy ívben elhajította. A penge a szamuraíj torkába fúródott. A másik két Szürke felemelt karddal Blackthorne-ra rontott. Kezében a második késsel állt Mariko fölött, tudván, hogy nem hagyhatja ott védtelenül. Szeme sarkából látta, hogy a feljáróért vívott küzdelem már majdnem véget ért. Csupán három Szürke tartotta még magát, csak ezek akadályozták, hogy a róninok előzönölhessék a fedélzetet. Ha kevesebb mint egy percig életben marad, megmenekülnek, ő is és Mariko is. Öljétek meg őket, öljétek meg a rohadtakat!

Inkább érezte, mint látta a toroka felé hussanó kardot és hátraugrott. Az egyik Szürke utánadöfött, a másik felemelt karddal megállt Mariko fölött. Mariko abban a másodpercben megelevenedett. A gyanútlan szamuraíj elvágódott, amint az asszony a lábának vetette magát. Mariko fürgén a halott Szürkéhez araszolt, kiragadta még remegő kezéből a kardot, és éles rikoltással ellenfele felé ugrott. A Szürke közben felpattant, és dühödten ordítva támadott. Mariko

hátrálva vagdalkozott, de Blackthorne látta, hogy minden hiába: a szamuráj túlságosan erős az asszonyhoz képest. Blackthorne, maga sem tudta, hogyan, kikerült egy újabb halálos döfést a maga ellenfelétől, félrerúgta, és Mariko támadójába hajította a kését. A penge a férfi hátába mélyedt, lezúduló kardja nagy ívben elvétette célját, aztán Blackthorne a tattedélzeten találta magát, beszorítva, egy Szürke máris rohant fel utána a létrán, a másik, aki épp az imént győzött az orremelvényen, szintén feléje száguldott a középső fedélzeten. A navigátor ugrott, hogy átvesse magát a mellvéden, le a tengerbe, de lába megcsúszott az iszamos deszkákon.

Mariko elfehéredett arccal nézett fel az óriás szamurájra, aki még mindig ott állt előtte, dülöngélve, ereje fogytán. Vadul feléje vágott, de a Szürke kivédte az ütést, és egy csavarással kitepte Mariko kezéből a pengét. Ereje végső megfeszítésével lesújtani készült, amikor a róninok az immár halott Szürkéken átgázolva a fedélzetre zúdultak. Egyik Mariko ellenfelére vetette magát, egy másik nyilat eresztett meg a tat felé.

A nyíl a Szürke hátába csapódott, jókorát taszítva rajta, s a kard Blackthorne mellett elzúgva belemélyedt a mellvéd korlátjába. Blackthorne ugrott volna félre, de a szamuráj elkapta, lerántotta magával, és kimeresztett ujjai a navigátor szeme felé közeledtek. Egy nyílvessző a másik Szürke lapockájába fúródott, aki elejtette kardját, és fájdalmas, dühödt ordítással igyekezett kitepni magából a szakállas vasat. Egy harmadik nyílvessző megperdítette tengelye körül. Vér lövellt a szájából, fuldokolva, meredt szemmel tapogatózott Blackthorne felé és rázuhant, miközben megérkezett az utolsó Szürke is, kezében rövid törrel. Lesújtott a tehetetlen Blackthorne-ra, de egy baráti kéz elkapta a karját, aztán az ellenség feje lerepült a nyakáról, és valóságos vérszökőkút lövellt fel a helyéről. Mindkét hullát lerántották Blackthorne-ról, őt magát talpra segítették. Letörölve arcáról a vért, látta, hogy Mariko a fedélzeten hever, és rónin-szamurájok nyüzsögnek körülötte. Lerázta a segítő kezeket, és botladozva feléje indult, de a térde megroggyant. Összeesett.

Jó tíz percbe telt, míg annyira össze tudta szedni az erejét, hogy segítség nélkül talpra álljon. Közben a rónin-szamuraók végeztek az összes súlyos sebesülttel, és a tengerbe hajigálták a hullákat. Meghalt mind a hat Barna és az összes Szürke. Feltakarították a hajót és felkészítették az azonnali indulásra: embereket állítottak az evezőkhöz és a bakokhoz, hogy parancsszóra eloldhassák a horgonyköteleket. Minden fáklyát kioltottak. Néhány samuráj északra indult a part mentén, Buntaróék elé, Toranaga embereinek nagy része pedig délnek sietett, egy kétszáz lépésre levő kő hullámtörő felé, ahol védelmi állást foglaltak el a fregatt irányából gyorsan közeledő száz Szürkével szemben.

Amikor mindent aprólékosan ellenőriztek a fedélzeten, a róninok vezére tölcserít formált a kezéből, és kikurjantott a partra. Abban a szempillantásban újabb róninnak álcázott samurájok tódultak elő a sötétből Jabu vezetésével, és védőpajzsot formáltak az északi meg a déli oldalon. Aztán megjelent Toranaga is, és lassan, egyedül elindult a feljárópalló felé. Női kimonóját és útiköponyegét ledobta, a festéket eltávolította az arcáról. Páncélban volt, fölője egyszerű barna kimonót húzott, övében kardok. Mögötte testőrségének utolja, széthúzódo sorban. Az egész falanx kimért léptekkel közeledett a mólóhoz.

A rohad, gondolta Blackthorne. Kegyetlen, hideg, szívtelen nyomorult. De tartása, az van.

Néhány perccel korábban látta, amint Marikót egy fiatal nő segédletével leviszik a kabinba, és feltételezte, hogy csak könnyebben sérült meg, hiszen a súlyos sebet kapott samurájokat itt azonnal meggyilkolják, és Mariko is samuráj.

Reszkető kézzel megmarkolta a kormányt, és egy matróz segítségével talpra állt. Már jobban érezte magát, az enyhe szellő kifújta fejéből a rosszullét maradványát is. Imbolyogva, kábán figyelte Toranagát.

Az öregtoronyból hirtelen fény csapott fel, s a távolban vészharangok kolompoltak. Aztán sorra tüzek gyúltak a várfalakon, és a lángok az égnek ugrottak. Jelzőtüzek.

Úristen, megkapták a hírt, megtudták, hogy Toranaga megszökött!

A nagy csendben látta, amint Toranaga hátranéz. Fények villóztak most már városszerte. Toranaga minden sietség nélkül visszafordult,

és felment a fedélzetre.

Északról távoli kiáltásokat hozott a szél. Buntaro! Annak kell lennie, az oszlop többi részével. Blackthorne a messzi sötétséget fürkészte, de nem látott semmit. Délen a támadó Szürkék és védekező Barnák közti távolság rohamosan fogyott. Blackthorne felmérte a számarányt. Pillanatnyilag nagyjából ugyanannyian vannak mindkét oldalon. De meddig?

– Keirei! – A fedélzeten mindenki letérdelt és mélyen meghajolt, amint Toranaga megjelent. Intett Jabunak, mire az szintén fellépett a hajóra, tüstént átvette a parancsnokságot, és elrendelte az azonnali indulást. A falanxból ötven szamuráj felrohant a pallón, és felvont ijjal, a part felé fordulva védekező állást foglalt el.

Blackthorne érezte, hogy valaki megrángatja a ruhaujját.

– Andzsín-szan!

– Hai? – Lebámult a kapitány arcába. A férfi hadarni kezdett, és a kormány felé mutatott. Blackthorne rájött, hogy a kapitány azt hiszi, most is ő parancsnokol, és engedélyt kér az indulásra.

– Hai, kapitány-szan – felelte. – Indulás. Iszogi! – Igen, minél gyorsabban, gondolta, magában csodálkozva, hogy ilyen könnyen eszébe jutott a japán szó.

A gálya távolodni kezdett a mólótól, a szél is segítette, az evezősök pedig értették a dolgukat. Aztán Blackthorne látta, hogy a száz Szürke odaért a hullámtörőhöz, és elkeseredett közelharcba kezdett a Barnákkal. Ugyanebben a pillanatban a sötétből, egy partra vont csónaksor mögül kifordult három férfi és egy lány, s futás közben viaskodtak a mögöttük loholó kilenc Szürkével. Blackthorne felismerte Buntarót és a Szono nevű szolgát.

Buntaróval az élen vagdalkozva vonultak vissza a móló felé. A daimjó kardja véres volt, páncéljának melléből és hátából nyilak álltak ki. A lány lándzsát forgatott, de meg-megbotlott, szemlátomást ereje végén járt. Egy Barna hősiezen megállt, hogy fedezze visszavonulását. A Szürkék nyomban legyűrték. Buntaro felszaladt a lépcsőn, majd a lány is az utolsó Barnával, aztán Buntaro megperdült, és akár a megvadult bika vetette magát a Szürkékre. Az elülső kettő tüstént lezuhant a tíz láb magas mellvédre: egyik gerincét törte a lenti kövezeten, a másiknak már hiányzott a jobb karja. A Szürkék egy pillanatra megtorpantak, s ezzel időt adtak a

lánynak, hogy előrszegezze lándzsáját, de a fedélzeten mindenki látta, hogy ez már csak jelképes gesztus. Az utolsó Barna ellépett ura mellett, és fejfelé előre az ellenség közé vetette magát. A Szürkék levágták, majd egy tömegben végső támadásra indultak.

A hajó íjászaik egyik nyílzáport a másik után küldték feléjük, és két Szürke kivételével mindenkit megöltek vagy harcképtelenné tettek. Egy kard lepattant Buntaro sisakjáról, és a vállpáncélján csattant. Buntaro vasba bújtatott alkarja belereccsent a Szürke állába és eltörte a nyakát. A daimjó szembefordult az utolsó Szürkével.

Ez a szamuráj is meghalt.

A lány térdre esve zihált. Buntaro nem ellenőrizte, meghalt-e minden Szürke: takarékos, szakértő mozdulatokkal levágta a fejüket, s aztán, végképp megtisztítva a mólót, a tenger felé fordult, és kimerültén, de ujjongva intett Toranagának. Toranaga örömteli hangon kiáltott neki valamit.

A hajó már húszyardnyira volt a mólótól, és a rés egyre tágult.

– Kapitány-szan! – ordította Blackthorne. – Vissza a parthoz! Iszogi!

A kapitány engedelmesen elkiáltotta a parancsot. Az evezők megálltak, majd visszafelé kezdtek mozogni. Jabu felrohant a tatra, és dühösen kerepelt a kapitánynak. Utasítása egyértelmű volt. A hajó nem fordul vissza.

– Van bőven időnk, az isten szerelmére! Nézz oda! – Blackthorne a móló végi üres térségre mutatott, majd a hullámtörő felé, ahol a róninok sakkban tartották a Szürkéket.

De Jabu megrázta a fejét. Rés harmincyardnyira tágult, és Blackthorne üvöltöni szeretett volna: „Megőrültetek mindnyájan? Az ott Buntaro, Mariko-szan férje!”

– Nem hagyhatjuk meghalni, hiszen a bajtársunk! – kiáltotta Jabunak és az egész hajónak. Újból a kapitány felé perdült. – Vissza! Iszogi!

– De a tengerész most csak a fejét rázta tehetetlenül, és tartotta az irányt, a dobmester pedig tovább verte az ütemet.

Blackthorne Toranagához rohant, aki a partot tanulmányozta, háttal feléje. Négy testőr toppant azonnal a navigátor elé magasra emelt karddal. – Toranaga-szama! Dózo! Rendeld vissza a hajót! Dózo! Forduljunk vissza!

– Íe, Andzsín-szan. – Toranaga a vár jelzőfényei, majd a hullámtörő felé mutatott, és végleg hátat fordított.

– Te gyáva, nyomorult... – kezdte Blackthorne, de elhallgatott. Odanyargalt a hajó mellvédjéhez. – Ússzatok! – harsogta, úszó mozdulatokat mimelve. – Ússzatok, az isten szerelmére!

Buntaro megértette. Talpra állította a lányt, mondott neki valamit, és a móló széléhez lökte, de a szolgáló kétségbeesett kiáltással térdre borult előtte. Szemlátomást nem tudott úszni.

Blackthorne elkeseredetten kutatott a fedélzeten. Egy kis csónak vízre bocsátására nincs idő. Kötelet nem vethet nekik, túlságosan messze vannak már. Ahhoz, hogy kiússzon és vissza, benne sincs elég erő. Mentőzubzonyok sehol. Végső elkeseredésében odaszaladt a legközelebbi evezősökhöz – ketten álltak egy hatalmas lapátnál –, és lefogta a karjukat. Az összes bal felőli evező kiesett a ritmusból, a lapátok egymásba ütköztek. A gálya dülöngélve lelassult, a dobpergés elnémult, és Blackthorne megmutatta az evezősöknek, mit akar.

Két szamuráj indult, hogy lefogja, de Toranaga visszaparancsolta őket.

Blackthorne és négy matróz megfeszített erővel elhajította a lapátot, amely egy darabig a levegőben repült, majd lapjával vizet érve kisiklott a mólóhoz.

Abban a pillanatban diadalordítás harsant a hullámtörő felől. Szürke utánpótláscsapatok özönlöttek le a környező utcákból, s noha a róninok még mindig tartották magukat, látni való volt, hogy percek kérdése és áttörik vonalukat.

– Gyerünk! – harsogta Blackthorne. – Iszogi!

Buntaro felrángatta a lányt az evezőre, majd a hajóra mutatott. A lány tántorogva meghajolt, Buntaro máris elfordult tőle, és vaskos lábát szétvetve a parton dülő csatára koncentrált.

A lány odakiáltott valamit a hajónak. Női hang válaszolt, mire a szolgáló a vízbe vetette magát. Feje a felszínre bukkant. Csapkodva nyúlt az evező után és elérte. Könnyedén megtartotta a súlyát, és Szono rúgkapálva megindult a gálya felé. Egy kis hullám felkapta, de átsiklott rajta, és közelebb került a hajóhoz. Aztán ideges félelmében ujjai lecsúsztak a lapátról, s az evező odébb szánkázott. A lány egy végtelennek tűnő percig verdesett a vízben, aztán alámerült.

Sosem látták többé.

Buntaro egyedül állt a mólón, és a hullámszó, kavargó embertömeget

figyelte. Újabb Szürke-erősítés érkezett dél felől, köztük lovasok, és Buntaro tudta, hogy a hullámtörő hamarosan már nem jelent akadályt. Lassan szemügyre vette a terepet északon, nyugaton és délen. Aztán hátat fordított a csatának, és kiballagott a móló végébe. A gálya hetvenyardnyira lehetett a móló tengerbe nyúló csúcsától, mozdulatlanul feküdt a vízen és várt. A halászhajók és csónakok rég elmenekültek a közelből, a kikötő két szélén várakoztak, amilyen távol csak lehetett jelzőfényeik megannyi macskaszemként villogtak a sötétben.

A móló víz felőli végéhez érve Buntaro levette sisakját, íját és tegezét, páncélja felső részét, és kardjai mellé helyezte őket. Kivonta hüvelyéből a rövid és a hosszúkardot, és ezeket külön tette. Derékig lemeztelenítve magát, fogta felszerelését, és beledobta a tengerbe. A csupasz hosszúkardot tiszteletteljesen, sokáig szemlélte, majd amilyen messze csak tudta, kihajította a mély vízbe. Alig csobbant, amikor elmerült.

Buntaro szertartásosan meghajolt a gálya és Toranaga felé, aki azonnal a tatra sietett, ahol a legjobban lehetett látni. Ő is meghajolt Buntaro felé.

Buntaro letérdelt, a rövidkardot keresztben maga elé fektette a kőre, a holdfény egy pillanatra megcsillant a pengén, aztán a férfi a gálya felé fordított tekintettel mozdulatlanságba dermedt, mintha imádkozna.

– Mi az istenre vár ez? – motyogta Blackthorne a gálya hátborzongató csendjében. – Miért nem ugrik a vízbe, miért nem úszik ide?

– Szeppekut készül elkövetni.

Mariko állt Blackthorne mellett, egy fiatal nő támogatta.

– Úristen, Mariko, jól vagy?

– Jól – mondta az asszony, oda sem figyelve rá. Az arca elgyötört volt, de így is gyönyörű.

Blackthorne észrevette a hevenyészett kötést a bal karján, a válla közelében; karja egy kimonóból tépett csíkkal fel volt kötve. A tépést átáztatta a vér, és keskeny pataokban szivárgott alá a karján.

– Úgy örülök, hogy... – Hirtelen felfogta, mit mondott az asszony. – Szeppekut? Meg akarja ölni magát? Miért? Bőven van ideje, hogy kiérjen hozzánk! Ha nem tud úszni, nézd – ott van egy evező, az

könnyedén megtartja. Ott, ott, a móló mellett. Nem látod?

– A férjem tud úszni, Andzsín-szan – felelte Mariko. – Toranaga úr minden tisztjének meg kell tanulnia... ehhez ragaszkodik. De férjem úgy döntött, hogy nem fog úszni.

– Az isten szerelmére, mért?

A parton hirtelen megélénkült a kavargás, néhány muskétadurranás hallatszott, s a hullámtörőn átzúdultak a Szürkék. Több rónin azonban hátrált egy keveset, majd vad párviadalokba kezdett. Az ellenség élvonalát ismét sikerült megállítani és visszaszorítani.

– Szólj neki, hogy ússzon ki, az isten megáldjon! Nem fog, Andzsín-szan. A halálra készül.

– Ha meg akar halni, miért nem megy oda? – Blackthorne a dühöngő csata felé bökött az ujjával. – Miért nem segít az embereinek? Ha mindenáron meg akar halni, miért nem harcolva hal meg, mint egy igazi férfi?

Mariko a fiatal nőre támaszkodva le sem vette szemét a mólóról. – Azért, mert elfoghatnák, és ha úszni próbálna, akkor is elfoghatnák, s az ellenség közszemlére állítaná a csőcselék előtt, megalázná, rettenetes dolgokat művelne vele. A szamuráj nem eshet fogságba, mert akkor nem szamuráj többé. Az a legnagyobb szégyen, az ellenség fogságába esni férjem épp ezért azt csinálja, amit egy igazi férfinak, egy szamurájnak csinálnia kell. A szamuráj méltósággal hal meg. Mi az élet a szamuráj számára? Semmi. Az élet csak szenvedés, ne? Joga és kötelessége, hogy méltósággal, tanúk előtt haljon meg.

– Micsoda ostoba pazarlás – morogta Blackthorne a foga közt.

– Légy velünk türelmes, Andzsín-szan.

– Türelmes? Miért? Hogy még több hazugságot halljak? Miért nem bízol bennem? Nem érdemeltem ki? Mert hazudtál, nem? Úgy tettél, mintha elájulnál, és ez volt a jel. Nem igaz? Vagyis hazudtál, amikor a jelről kérdeztelek.

– Parancsot kaptam... parancsot, amely a te védelmedet szolgálta. Persze hogy bízom benned.

– Hazudtál – mondta Blackthorne, tudván, hogy ésszerűtlenül viselkedik, de már semmi sem érdekelte, undorodott az életnek ettől az eszelős semmibe vételétől, alvásra, nyugalomra, európai ételekre, italokra, cimborái társaságára, a saját hajójára vágyott. –

Állatok vagytok egytől egyig – mondta angolul, noha tudta, hogy nincs igaza, és otthagya őket.

– Mit mondott, Mariko-szan? – kérdezte a fiatal nő, aki alig tudta véka alá rejteni viszolygását. Fél fejjel magasabb volt Marikónál, nagyobb csontú, szögletes arcú, apró, tűhegyes fogú. Uszagi Fudzsikónak hívták, tizenkilenc éves volt és Mariko férjének, Buntarónak az unokahúga. Mariko megismételte Blackthorne szavait.

– Milyen szörnyű ember! Micsoda modortalanság! Undorító, ne? Hogy bírod elviselni a közelségét?

– Megmentette urunk becsületét. Bátorsága nélkül Toranaga urat elfogták volna – mindnyájunkat elfogtak volna. – A két nő megborzongott a gondolatra.

– Az istenek óvjanak meg bennünket ettől a szégyentől! – Fudzsiko Blackthorne-ra pillantott, aki a fedélzet mellvédjéről nézte a partot. – Olyan, mint egy aranyhajú, kék szemű majom. Gyerekeket lehetne ijesztetni vele. Borzalmas látvány, ne? – Fudzsiko ismét megborzongott, aztán elfeledkezett Blackthorne-ról, és Buntaróra figyelt. – Irigylem a férjedet, Mariko-szan.

– Igen – mondta szomorúan Mariko. – Csak azt szeretném, ha lenne segédje. – A szokás előírta, hogy egy szamuráj mindig segédkezzék a szeppekut elkövetőnek: a térdelő ember háta mögött állva egyetlen csapással leüti a fejét, mielőtt még a fájdalom elviselhetetlenné válna, nehogy az élete legszebb pillanatában megszégyenüljön. Akinek nem volt segédje, az többnyire bizony szégyent vallott.

– Karma – mondta Fudzsiko.

– Igen, de azért sajnálom Buntarót. Világéletében csak ettől félt – hogy nem lesz segédje.

– Mi szerencsésebbek vagyunk, mint a férfiak, ne? – A szamurájnők úgy követtek el szeppekut, hogy nyakukba dőfték a tört, ezért nem is volt szükségük segédre.

– Igen – mondta Mariko.

Ordításokat, csatakiáltásokat sodort feléjük a szél, s ez egy pillanatra elvonta a figyelmüket. A Szürkék ismét átcsaptak a hullámtörőn. Észak felől ötven újabb Toranaga-rónin száguldott elő, néhányan lóháton. Vad küzdelemben újra visszaszorították a támadókat, megint nyertek néhány percet.

De minek, gondolta keserűen Blackthorne. Toranaga már biztonságban van. Mindnyájukat cserbenhagyott.

Újra felhangzott a dobpergés.

Az evezők belecsaptak a vízbe, a gálya orra meghajolt és szelni kezdte a hullámokat, mögöttük máris örvénylett a nyomvonal.

A jelzőtüzek még mindig égtek a várfalakon. Jóformán az egész város talpon volt.

A Szürkék tömege átzúdult a hullámtörőn, Blackthorne tekintete visszatévedt Buntaróra. – Szerencsétlen nyomorult! – mondta angolul. – Te szerencsétlen, ostoba féreg!

Sarkon fordult, lement a főfedélzetre s az orrba tartott, hogy zátonyok után kémleljen. Csak Fudzsziko és a kapitány vette észre, hogy elhagyta a tatot.

Az evezősök fegyelmezetten dolgoztak, a hajó kitartóan siklott előre. A tenger nyugodt volt, a szél barátságos. Blackthorne élvezettel kóstolt bele a sós permetbe. Aztán, vagy fél league-re tőlük, megpillantotta a kikötő bejáratát lezáró vízi járműveket.

– Csapdába estünk – mondta fennhangon, mert megérezte, hogy csakis az ellenség lehet.

Morajlás futott végig a hajón. Akik a parton dúló csatát nézték, egy emberként fordították el a fejüket.

Blackthorne hátratekintett. A Szürkék az utolsó Barnákkal végeztek a hullámtörőnél, néhányan sietség nélkül a móló és Buntaro felé tartottak, de ekkor négy Barna lovas vágatott elő északról, át a döngölt térségen, vezetőjük nyergéhez egy másik, gazdátlan paripa volt kötve. A vezér felkaptatott a két lóval a rakpart kőlépcsőjén, három embere pedig a közeledő Szürkék ellen fordult. Buntaro körülnézett, de nem állt fel, s amikor a szamuráj meghököltette mögötte a lovakat, intett neki, hogy hagyja békén, két kézre fogta a rövidkardot és a hasa felé irányította. Toranaga ekkor tölcserért formált a kezéből, és odakiáltott neki: – Buntaro-szan! Menj velük – menekülj!

A kiáltást elragadta a szél, Toranaga megismételte, és Buntaro most tisztán hallotta. Döbbenetén tétovázott, kezében a döfésre emelt karddal. És ekkor újra felhangzott az ellentmondást nem tűrő, dölyfös parancs.

Buntaro nagy nehezen visszarángatta magát a halálból, és hideg

dühvel mélázott az életem, a parancsba adott menekülésen. A kockázat nagy. Jobb lenne itt meghalni, gondolta. Nem látja Toranaga? Itt a méltó halál. Ott a csaknem bizonyos fogságba esés. Hová fussak? Jedóig háromszáz rí az út. Biztos, hogy elkapnak!

Karjában érezte a roppant erőt, meztelen hasa előtt látta a sziklaszilárd, moccanatlan, tűhegyes rövidkardot, és rettenetesen kívánta a halál végre-valahára mindent feloldó agóniáját. A halált, amely végre-valahára eltörölhetne minden szégyent: azt, hogy apja térdet hajtott Toranaga előtt, ahelyett, hogy hű maradt volna Jaemonhoz, a taikó örököséhez, amint megfogadták; azt, hogy annyi embert ölt meg, akik becsülettel szolgálták a taikó ügyét a bitorló Toranaga ellen; azt, hogy a felesége, Mariko és egyetlen fia mindörökre beszenyeződött, a fiú az anyja miatt, az asszony pedig apja, az aljas orgyilkos, Akecsi Dzsinszai miatt. És azt, hogy miattuk az ő neve is mindörökre bemocskolódott.

Mennyi gyötrelmet kellett kiállnom e miatt az asszony miatt!

Lelke a felejtésre, a megsemmisülésre vágyott. Olyan közel van már, olyan könnyű lenne és méltóságteljes. A következő élete jobb lesz; rosszabb hogyan is lehetne?

Engedelmesen letette a kardot, és visszamászott az élet szakadékába. Hűbérura a legnagyobb szenvedést kényszerítette rá, nem engedélyezte a végső megbékélést. Mit tehet egy szamuráj, mint hogy engedelmeskedik?

Felugrott, nyeregbe pattant, belevágta sarkát a ló vékonyába, és a Barnával együtt elvágatott. Újabb lovas róninok ügettek elő az éjszakából, hogy fedezzék visszavonulását, és levágták az élenjáró Szürkéket. Azután ők is eltűntek, csak néhány Szürke vágatott utánuk.

A hajó nevetésben tört ki.

Toranaga ujjongva verte öklével a mellvéd korlátját, Jabu és a szamurájok hahotáztak. Még Mariko is kacagott.

– Egy ember megmenekült, de azt a rengeteg halottat máris elfeledtéték? – ordította dühödten Blackthorne. – Nézzetek ki a partra – három-, de az is lehet, hogy négyszáz hulla hever ott! Őket nézzétek, az anyátok keservit!

De a nevetést nem bírta túlharsogni.

És akkor elkiáltotta magát az orrörszem. A nevetés elhalt.

Huszonhatodik fejezet

– Át tudunk rajtuk törni, kapitány? – kérdezte higgadtan Toranaga. Az ötszáz yardra sorakozó halászhajókat nézte és a vonal közepén csábítóan meghagyott rést.

– Nem, nagyuram.

– Nincs választásunk – mondta Jabu. – Semmit sem tehetünk. – Hátranézett a parton és a mólón tolongó, sértéseket kiabáló Szürkék hadára.

Toranaga és Jabu az orremelvényen állt. A dob elhallgatott, a gálya békésen ringott a vízen. A fedélzeten mindenki a döntést várta. Tudták, hogy kutyaszorítóba kerültek. A part katasztrófa, előttük katasztrófa, a várakozás szintén katasztrófa. A háló egyre jobban összeszűkül, s akkor fogságba esnek. Isido napokig is várhat erre, van ideje.

Jabu őrjöngött magában. Ha azonnal nekivágunk a kikötő bejáratának, ahelyett hogy Buntaróra pocsékoljuk az időt, már rég a nyílt tengeren lennénk, gondolta. Toranaga kezd elhülyülni. És Isido azt fogja hinni, hogy elárultam. Nincs mit tennem – mert még ha valahogy kivágjuk magunkat, akkor is örökre el vagyok kötelezve Toranaga oldalán, Isido ellen. Semmit sem tehetek. Talán átadhatnám Isidónak Toranaga fejét, ne? Akkor régens lehetne belőlem, a Kvantó ura, ne? Aztán hat hónap múlva, a muskétás szamurájcsapattal, akár a Régenstanács elnöke! Sőt! Félreállíthatnám Isidót, s akkor én lennék az Örökös fővezére, Ószaka várának oltalmazója és kormányzója, én őrizhetném az öregtorony legendás kincsét, uralkodnék az egész birodalmon Jaemon nagykorúságáig, s utána is a második leghatalmasabb ember maradnék! Miért is ne?

Vagy ott a legeslegnagyobb lehetőség. Sógun. Tedd el láb alól Jaemont, és sógun lehetsz.

Mindezt egyetlen fejért és néhány jóindulatú isten segítségével.

Jabunak megroggyant a térde, úgy elgyengült a vágyakozástól. Olyan könnyű lenne – de most még nem. A fejet lecsaphatnám, de most még nem menekülhetnék el vele.

– Harcállást elfoglalni! – adta ki végül a parancsot Toranaga. Jabu

rendelkezett, a szamurájok készülődni kezdtek, Toranaga pedig a barbárra fordította figyelmét, aki még mindig az orremelvény közelében tartózkodott, a kurta főárbochnak dőlve, ahol az őrszem riadókiáltása érte.

Bárcsak kiigazodnék rajta, gondolta Toranaga. Egyik percben hihetetlenül bátor, a másikban nevetségesen gyenge. Egyik percben értékes, a másikban hasznavehetetlen. Egyik percben félelmetes gyilkos, a másikban gyáva. Egyik percben engedelmes, a másikban veszélyes. Férfi és asszony, jang és jin egyszerre. Végletekből áll, kiszámíthatatlan.

Toranaga gondosan tanulmányozta a barbárt a várból való kiszökés, a rajtaütés közben és utána is. Mariko és a kapitány meg a többiek elmesélték, hogyan viselkedett a hajón lefolyt csetepatéban. Néhány perccel ezelőtt őrző haragot látott az arcán, aztán amikor Buntarót mégis elküldte, az idegen csúnyán eltorzult képpel kiabált valamit, s ahelyett, hogy velük együtt nevetett volna, megint dühbe gurult.

Pedig miért ne nevetnénk, ha kijátsszuk az ellenséget? Miért ne ütnénk el nevetéssel azt a tragédiát, hogy a karma megakadályozta egy igaz szamuráj gyönyörű halálát, hogy a karma értelmetlen halálra szánt egy bájos leányt? Talán nem a nevetés révén válunk egyé az istenekkel, nem csak így tudjuk elviselni az életet, a sok borzalmat, pazarlást, szenvedést itt a földön? Mint például ma is, miközben azt néztük, mint fogadja ez a sok bátor férfi a végzetet ezen a szelíd, enyhe éjszakán, egy olyan karmának köszönhetően, amely talán ezer, de talán csak egy életidővel ezelőtt rendeltetett számukra.

Talán nem a nevetés segítségével tudunk emberek maradni?

Miért nem fogja föl ez a navigátor, hogy őt is a karma irányítja, akárcsak engem és mindenki mást, még azt a bizonyos Jézus Krisztust is, hiszen annak is a karmájából következett, hogy méltatlanul, közönséges bűnözők közt haljon meg azon a hegyen, amelyről a papok mesélnek.

Mindez karma.

Micsoda barbár eljárás, odaszegezni valakit egy darab fára és várni, hogy meghaljon! Rosszabbak, mint a kínaiak, akiknek a kínzás az örömük.

- Kérdezd meg, Jabu-szan! – mondta Toranaga.
- Uram?
- Kérdezd meg tőle, mit tegyünk. A navigátortól. Vagy nem tengeri csatára készülünk? Nem azt mondtatok nekem, hogy ez a barbár valóságos csoda a tengeren? Lássuk, igazatok van-e. Bizonyítsa be. Jabu szája keskeny, kegyetlen vonalra húzódott szét. Toranaga megérezte a férfiből áradó félelmet, és ez élvezettel töltötte el.
- Mariko-szan – vakkantotta Jabu –, kérdezd meg a navigátortól, hogyan juthatunk ki... hogyan törjünk át azokon a hajókon!
- Mariko engedelmesen otthagya a mellvédet, a lány vele ment és támogatta. – Ne, most már semmi bajom, Fudzsiko-szan – mondta.
- Köszönöm. – Fudzsiko elengedte, és viszolyogva nézte Blackthorne-t.
- Azt mondja, ágyúkkal, Jabu-szan.
- Mondd meg neki, hogy okosabban feleljen, ha meg akarja tartani a fejét!
- Türelmesnek kell lennünk vele, Jabu-szan – szólt közbe Toranaga.
- Mariko-szan, fogalmazd meg udvariasan: „Sajnálatos módon nincs ágyúnk. Nincs más módja a kitörésnek? A szárazföld felé lehetetlen.” És pontosan fordítsd le, amit felel. Pontosán.
- Mariko engedelmeskedett. – Sajnálom, uram, de azt mondja, nincs. Csupán ennyit mondott: „Nincs.” Nem fogalmazott udvariasan.
- Toranaga feljebb toltja az övét, és vakarózni kezdett a páncél alatt. – No jó – mondta derűsen –, ha az Andzsín-szan ágyút javasol, és ő a szakértő, akkor legyen ágyú. Kapitány, oda megyünk! – Kérges bőrű, tömpe ujjával vadul a portugál fregatt felé bökött. – Állítsd készenlétbe az embereket, Jabu-szan! Ha a Déli Barbárok nem adják kölcsön az ágyúikat, el kell vened tőlük. Nem igaz?
- A legnagyobb örömmel – felelte lenyűgözve Jabu.
- Igazad volt. Ez az ember kész csoda.
- De a megoldásra te találtál rá, Toranaga-szan.
- Megoldást könnyű találni, ha megvan a válasz, ne? De mi a megoldása Ószaka várának, szövetségesem?
- Nincs megoldás. A taikó tökéletes munkát végzett.
- Igen. És mi a megoldás az árulásra?
- Természetesen szégyenletes halál. De nem értem, miért kérdezel tőlem ilyesmit.

– Futó gondolat, szövetségesem. – Toranaga Blackthorne-ra nézett.
– Igen, okos ember. És nekem nagy szükségem van okos emberekre. Mariko-szan, kölcsön fogják adni a barbárok az ágyúikat? \endash Természetesen. Miért ne adnák?

Eszébe sem jutott, hogy ne adnák kölcsön őket. Még mindig Buntaro miatt aggódott. Sokkal jobb lett volna, ha engedik, hogy itt haljon meg. Miért kellett kockára tenni a becsületét? Nem értette, miért parancsolta el Toranaga szárazföldi úton Buntarót, még hozzá az utolsó percben. Ugyanígy azt is parancsolhatta volna, hogy ússzon ki a hajóhoz. Jóval biztonságosabb lett volna, idő pedig volt bőven. Már akkor elrendelhetette volna, amikor Buntaro a móló végébe ért. Miért várt? Belül, a lelke mélyén valami azt súgta, hogy urának jó oka lehetett várni, majd ilyen értelmű parancsot adni.

– És ha mégsem? Hajlandó vagy keresztényeket ölni, Mariko-szan?
– kérdezte Toranaga. – Nem ez a legostobább törvényük? Hogy ne ölj?

– De igen. Érted, uram, boldogan megyünk a pokolba, férjem, fiam és én is.

– Igen. Igaz szamuráj vagy, és nem fogom elfelejteni, hogy kardot fogtál a védelmemben.

– Kérlek, ne mondj nekem köszönetet. Ha bármilyen jelentéktelen módon, de segítségemre lehettem, ez a kötelességem volt. Ha emlékezni akarsz valakire, kérlek, inkább férjemre és fiamra emlékezz. Ők értékesebbek a számodra.

– Pillanatnyilag te vagy értékesebb. Sőt, még értékesebb is lehetnél.

– Mondd meg, hogyan, uram, és meglesz.

– Tedd félre idegen Istenedet.

– Uram? – Mariko arca megdermedt.

– Tedd félre Istenedet. Eggyel többfelé kötelezted el magad a kelleténél.

– Úgy érted, tagadjam meg hitemet, uram? Mondjak le a keresztény vallásról?

– Igen, hacsak nem tudod oda tenni ezt az Istent, ahová való – szellemed mögé és nem elébe.

– Kérlek, bocsáss meg, uram – felelte reszkető hangon Mariko –, de vallásom sosem állt irántad való kötelességem útjába. Vallásomat mindig külön, magánügyként kezeltem. Miben vallottam kudarcot?

- Eddig semmiben. De előbb-utóbb ez be fog következni.
 - Mondd meg, mit tegyek, hogy elégedett légy.
 - A keresztények ellenségeimmé válhatnak, ne?
 - A te ellenségeid az enyémekek is, uram.
 - A papok máris ellenem vannak. Lehet, hogy minden kereszténynek megparancsolják, szálljon szembe velem.
 - Ezt nem tehetik, uram. Ők a béke hívei.
 - És ha továbbra is ellenem áskálódnak? Ha a keresztények háborút indítanak ellenem?
 - Az én hűségemet sosem kell féltened, uram. Soha.
 - Lehet, hogy ez az Andzsín-szan beszél igazat, és papjaidnak hamis a nyelve.
 - Vannak jó papok, és vannak rossz papok, Toranaga-szama. De nekem te vagy a hűbéruram.
 - Jól van, Mariko-szan – mondta Toranaga. – Ezt elfogadom. Megparancsolom, hogy barátkozz össze ezzel a barbárral, szedj ki belőle mindent, amit tud, jelentsd nekem minden szavát, tanulj meg úgy gondolkodni, mint ő, semmit se „gyónj meg” mindebből, viseltess gyanakvással minden pap iránt, jelents nekem mindent, amit a papok kérdeznek tőled vagy mondanak neked. Istenednek ebbe bele kell férnie, vagy máshol kell megférnie – vagy sehol.
 - Mariko kisimított a szeméből egy hajszálat. – Mindezt meg tudom tenni úgy, hogy közben keresztény maradjak, uram. Esküszöm.
 - Jó. Esküdj a te keresztény Istenedre.
 - Istenemre esküszöm.
 - Jó. – Toranaga elfordult. – Fudzsziko-szan!
 - Igen, uram?
 - Hoztál magaddal szolgálókat?
 - Igen, uram. Kettőt.
 - Egyiket add át Mariko-szannak. A másikat küldd csáért.
 - Van szaké is, ha parancsolod.
 - Csát. Jabu-szan, csát vagy szakét?
 - Csát, köszönöm.
 - Az Andzsín-szannak szakét hozass.
- A Mariko nyakán lógó kis aranyfeszületen megcsillant a holdfény. Az asszony látta, hogy Toranaga rámered. – Azt... azt akarod, hogy ne viseljem, uram? Hogy dobjam el?

– Nem – felelte Toranaga. – Viseld, hogy állandóan esküdre emlékeztessen.

Mindenki a fregattot nézte. Toranaga megérezte, hogy valaki rá bámul, és hátranézett. Megpillantotta a kemény arcot, a hideg kék szemet, és megérezte a gyűlöletet – nem, nem is gyűlöletet, gyanakvást. Hogy merészel gyanakodni rám ez a barbár?

– Kérdezd meg az Andzsín-szant, miért nem mondta mindjárt azt, hogy a barbár hajón van elég ágyú. Hogy kísértessük vele ki magunkat a csapdából.

Mariko lefordította. Blackthorne válaszolt.

– Azt mondja... – Mariko habozott, majd gyorsan kibökte: – Kérlek, bocsáss meg, de azt mondja: „Nem árt, ha néha ő is használja a fejét.”

Toranaga felnevetett.

– Mondj köszönetet neki a saját fejéért. Nagy hasznunkra volt. Remélem, a nyakán marad még egy darabig. Mondd meg neki, hogy most már ki van egyenlítve a tartozásunk.

– Azt mondja: „Nem, nincs kiegyenlítve, Toranaga-szama. De add vissza a hajómat és a legénységemet, és én tisztára söpröm a tengereket. Minden ellenségtől megtisztítom őket.”

– Mariko-szan, mit gondolsz, ezt rám is értette, vagy csak a többiekre – a spanyolokra és a Déli Barbárookra?

A szellő újabb hajszálakat fújt az asszony szemébe. Fáradtan félresimította őket. – Nem tudom, kérlek, bocsáss meg. Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Akarod, hogy megkérdezzem tőle? Nagyon sajnálom, de... olyan különös ember. Attól félek, nem igazodom el rajta. Egyáltalán nem igazodom el rajta.

– Bőven van időnk. Igen. Idővel majd feltárja magát előttünk.

Blackthorne látta, amint a fregatt szép csendesen eloldotta magát a mólótól, alighogy a Szürkék otthagyták, figyelte, amint vízre bocsátották a nagycsónakot, s az gyorsan elvontatta a hajót a parttól, ki a vízre. Most néhány kábelnyire ült kinn a mély vízen, biztonságban, könnyű orrhorgony tartotta egy helyben, s oldalát mutatta a partnak. Minden európai hajó végrehajtotta ezt a manővert idegen vagy ellenséges kikötőben, ha a szárazföld felől veszély fenyegetett. Azt is tudta, hogy, noha semmi különösebb mozgolódás

nem támadt a fedélzetén – sem akkor, sem azóta –, mostanára minden ágyút felporozták, a muskétákat kiosztották, a kartácsot, ágyúgolyókat és láncos golyókat készenlétbe helyezték, a tengerész kardok ott várnak az állványokon – és a csarnakokon fegyveresek vigyáznak. Kutató szemek kémlelik az egész látóhatárt. Amint az ő gályájuk irányt változtatott, azonnal észrevették. A két harmincfontos tatágyút rögtön rájuk irányították. A portugál pattantyúsok pedig a legjobbak a világon – az angolok után.

És Toranagáról is nyilván tudnak, gondolta keserűen, hiszen nem ejtették őket a fejükre, biztosan megkérdezték a rakodókat és a Szürkéket, mi ez a nagy hűhó. Azonkívül azok az istenverte jezsuiták, akik mindent tudnak, bizonyára rég megüzenték nekik, hogy Toranaga megszökött, és rólam is ejtettek egy-két szót.

Végigfutott a hátán a hideg. Bármelyik ágyújukkal szétlőhetnek bennünket. De nem fognak, mert Toranaga is a fedélzetén van. Még szerencse.

– Uram azt kérdi, mi a szokásotok, ha meg akartok közelíteni egy hadihajót – mondta Mariko.

– Ha van ágyúnk, üdvölvést adunk le. Vagy zászlókkal jelzünk, engedélyt kérve, hogy odaállhassunk mellé.

– Uram azt kérdi: és ha zászlótok sincs?

Noha még kívül voltak az ágyúk lőtávolságán, Blackthorne máris úgy érezte magát, mintha ágyúcsőben mászna lefelé – pedig még az ágyúréseket sem nyitották ki. A fregatt nyolc-nyolc ágyút hordott a főfedélzet két oldalán, kettőt a taton és kettőt az orrban. Az Erasmus, ha megfelelő a legénysége, el tudná kapni, gondolta. De szeretnék lecsapni rá. Ébredj fel, hagyd abba az álmodozást. Most nem az Erasmus-on vagyunk, hanem ezen az ártányhasú gályán, és az a portugál hajó az egyetlen reménységünk. Ágyúi fedezetében biztonságban leszünk. Adj hálát Istennek, hogy itt van Toranaga.

– Mondd meg a kapitánynak, hogy vonja fel az árbocra Toranaga lobogóját. Az elég lesz, senhora. Abból megtudhatják, ki tartózkodik a fedélzetén, ámbár szerintem már tudják is.

Engedelmeskedtek, és a gályán máris mindenki jobban érezte magát. Blackthorne észrevette a gyors változást. Még őt is nyugalom szállta meg a lobogó alatt.

– Uram azt kérdi, hogyan adjuk értésükre, hogy melléjük akarunk

állni.

– Jelzőzászlók nélkül két lehetősége van: vagy az ágyúk lőtávolán kívül marad és egy kis csónakban küldöttséget meneszt hozzájuk, vagy hallótávolságon belülrre kerül.

– Uram azt kérdi, melyiket tanácsolod.

– Álljunk be melléjük. Óvatoskodásra semmi ok. Toranaga úr van a fedélzeten. Ő a legfontosabb daimjó az országban. Persze hogy segíteni fognak... Jóságos isten!

– Senhor?

– Most jöttem csak rá, hogy urad most már háborúban áll Isidóval. Vagy nem? Így korántse biztos, hogy a fregatt segítségünkre lesz.

– Miért ne lenne?

– Melyik oldaltól remélnék több hasznot a portugálok, Isidótól vagy Toranagától? Mert ha Isidótól, akkor forgácscsá fognak löni bennünket pillanatokon belül.

– Elképzelhetetlen, hogy a portugálok japán hajóra tüzet nyissanak – mondta Mariko.

– Hidd el nekem, senhora, meg fogják tenni. És azt is lefogadom, hogy ez a fregatt nem enged minket maga mellé. A navigátora helyében én sem engedném. Atyaisten! – Blackthorne a part felé bámult.

A gúnyolódó Szürkék elhagyták a mólót, és szerteszóródtak az egész parton. Arra nincs kiút, gondolta Blackthorne. A halászhajók továbbra is eltömték a kikötő száját. Arra sincs. – Mondd meg Toranagának, csak egyetlen másik módja van, hogy kijussunk a kikötőből. Reménykedjünk a viharban. Mi azon talán kilovagolhatnánk, a halászhajók talán nem.

Toranaga kérdést tett fel a kapitánynak, aki hosszan válaszolt, majd Mariko szólalt meg újra. – Uram azt kérdi, gondolod, hogy vihar lesz?

– Az orrom azt súgja, igen. De csak két vagy három nap múlva. Tudunk annyit várni?

– Az orrod súgja? A viharnek szaga van?

– Nem, senhora. Ez csak amolyan mondás.

Toranaga gondolkodott. Majd kiadta a parancsot.

– Hallótávolságon belülrre megyünk, Andzsín-szan.

– Akkor mond meg neki, hogy a fregatt háta felé kerüljünk. Onnan

nyújtjuk a legkisebb célpontot. Mondd meg, hogy álnokok ezek – én aztán tudom, milyen álnokok, ha az érdekeiket érzik fenyegetve. Rosszabbak még a hollandusoknál is! Ha ez a hajó segít Toranagának a szökésben, Isido bosszút áll a portugálokon, és ezt nem kockáztathatják!

– Uram azt mondja, mindjárt meglátjuk.

– Meztelenek vagyunk, senhora. Azok ellen az ágyúk ellen semmi esélyünk. Ha a hajó ellenséges, vagy akár csak semleges magatartást tanúsít, végünk.

– Uram azt mondja, igazad van, de a te kötelességed, hogy jóindulatukat elnyerd.

– Hogy tehetném? Ellenségük vagyok.

– Uram azt mondja, háborúban és békében a jó ellenség sokszor többet ér, mint a jó szövetséges. Azt mondja, te ismered az eszük járását – módot fogsz találni, hogy meggyőzd őket.

– Az egyetlen biztos mód az erő alkalmazása.

– Pompás. Egyetértek, mondja uram. Kérlek, áruld el, hogyan foglalnád el azt a hajót.

– Mi?

– Uram azt mondja, pompás, egyetértek. Áruld el, hogyan foglalnád el azt a hajót. Szükségem van az ágyúikra. Bocsánatot kérek, de nem világos beszéd ez, Andzsín-szan?

– És én megismétlem: lőjük szét őket – jelentette ki Ferriera vezérkapitány.

– Nem – mondta dell'Aqua, aki a tatfedélzetről a gályát figyelte.

– Ágyúmester, lőtávolon belül van már?

– Még nincs, Don Ferriera – felelte az ágyúmester.

– Miért közeledne felénk, ha nem ellenséges szándékkal, eminenciás uram? Miért nem fut ki a tengerre? A válasz egyszerű. – A fregatt messze volt a kikötő szájától, nem láthatták a lesben álló halászfloottát.

– Semmit sem kockáztatunk és mindent nyerhetünk, eminenciás uram – mondta Ferriera. – Úgy teszünk, mintha nem tudtuk volna, hogy Toranaga a fedélzetén van. Azt hittük, banditák akarnak ránk támadni – annak az eretnek kalóznak a vezetésével. Ne félj, provokálni könnyű lesz őket, amint lőtávolon belül érnek.

– Nem – jelentette ki ellentmondást nem tűrően dell'Aqua. Alvito atya hátrafordult a mellvédtől. – A gálya Toranaga lobogóját húzta föl, vezérkapitány.

– Csalnak! – mondta megvetően Ferriera. – A világ legrégebbi tengeri trükkje. Toranagát személyesen nem láttuk. Lehet, hogy nincs is a fedélzeten.

– Nem!

– Úristen! Ha háború tör ki, az kész katasztrófa! Megakadályozná a Fekete Hajó idei útját. Ezt nem engedhetem meg magamnak! Nem tűröm, hogy ezt bármi megakadályozza!

– A mi pénzügyi helyzetünk még rosszabb, mint a tiéd, vezérkapitány – csattant fel dell'Aqua. – Ha idén nem érkezik áru, az egyház csődbe megy, világos? Goából vagy Lisszabonból három éve nem kaptunk támogatást, a tavalyi nyereség elvesztése pedig... Istenem, adj türelmet! Én sokkal jobban tudom, mi forog a kockán! A válaszom: nem!

Rodrigues fájdalmas képpel üldögélt navigátorszékében, sínbe tett lábát párnázott zsámolyon nyugtatta, amelyet a tájolóház közelében szíjaztak le. – A vezérkapitánynak igaza van, eminenciás uram. Miért közeledik felénk, hacsak nem rosszban sántikál? Miért nem fut ki a nyílt tengerre? Eminenciás uram, itt a mi büdös nagy esélyünk!

– Igen, azonkívül a helyzet katonai döntést kíván – mondta Ferriera. Alvito feléje perdült. – Nem. A döntő szót őeminenciája mondja ki, vezérkapitány. Nem szabad megtámadnunk Toranagát. Segítenünk kell neki.

– Tucatszor elmondtad, hogy ha a háború elkezdődik, sohasem lesz vége – szólt közbe Rodrigues. – Hát, a háború elkezdődött, nem? Tanúi voltunk. És ez ártani fog a kereskedelemnek. De ha Toranaga meghal, a háborúnak vége, érdekeinket semmi sem fenyegeti. Én azt mondom, lőjük szét a gályát.

– Egyúttal megszabadulunk az eretnektől is – tette hozzá Ferriera, Rodriguest figyelve. – Isten nagyobb dicsőségére megakadályoztok egy háborút, és újabb eretneket küldtök a pokolra.

– Nem szabad beleavatkoznunk a belpolitikájukba – mondta dell'Aqua, ahelyett, hogy az igazi okot megnevezte volna.

– Úgyis folyton beleavatkozunk. A Jézus-társaság híres erről. Mi sem vagyunk ostoba parasztok!

– Ezt nem is mondtam. De amíg én a fedélzeten vagyok, nem süllyesztheted el azt a hajót.

– Akkor, ha megkérhetnélek, szállj partra.

– Minél előbb meghal az a főgyilkos, annál jobb, eminenciás uram – mondta Rodrigues. – Ő vagy Isido, mi a különbség? Pogány mindegyik, nem bízhatunk egyikben sem. A vezérkapitánynak igaza van, ilyen alkalmunk nem lesz még egy. És a Fekete Hajóról se feledkezzünk meg!

Rodrigues egytizenötödével részesült a teljes haszonból. A Fekete Hajó eredeti navigátorát három hónappal ezelőtt elvitte a himlő Macauban, és Rodriguest, határtalan öröme, leszedték hajójáról, a Santa Theresá-ról, s megkapta az új posztot. Hivatalosan legalábbis a himlőt nevezték meg a halál okául, gondolta mosolyogva Rodrigues, de úgy hírlík, az eredeti navigátort egy rónin döfte le hátulról valami bordélybeli verekedésben. Ez az én nagy lehetőségem! Nem tűröm, hogy bárki beleártsa magát!

– Vállalom a teljes felelősséget – jelentette ki Ferriera. – A helyzet katonai döntést kíván. Belekeveredtünk a bennszülöttek háborújába. A hajóm veszélybe került. – Ismét az ágyúmasterhez fordult. – Lőtávolon belül vannak már?

– Attól függ, mi a kívánságod, Don Ferriera. – Az ágyúmaster ráfúj a szövétnekre, amely szikrázni kezdett és fellángolt. – Az orrát, a hátulját vagy a derekát innen is eltalálhatom. De ha egyvalakit akarsz megölni rajta, egy-két perc múlva elég közel ér ahhoz is.

– Toranagának kell meghalnia. És annak az eretneknek.

– Az Ingelesnek, a navigátornak?

– Igen.

– A japánit valaki meg kell hogy mutassa. A navigátort biztosan fölismerem.

– Ha Toranaga megöléséhez és a háború megakadályozásához a navigátornak is meg kell halnia, én benne vagyok, vezérkapitány – mondta Rodrigues. – De ha nem, akkor meg kell kímélni az életét.

– A navigátor eretnek, hazánk ellensége, maga a fertelem, és máris több bajt zúdított a nyakunkba, mint egy egész viperafészek.

– Megmondtam már, hogy az Ingeles első- és utolsósorban navigátor, méghozzá a legjobbak egyike a világon.

– És a navigátoroknak különleges előjogaik vannak? Még akkor is,

ha eretnekek?

– Úgy van. Úgy bizony. Ki kellene használnunk, ahogy ők is kihasználnak időnként bennünket. Istenverte pazarlás lenne ekkora tudást a tenger fenekére küldeni. Navigátorok nélkül nem lenne a bűdös nagy gyarmatbirodalom, nem lenne kereskedelem, se semmi. Nélkülem például nem lenne Fekete Hajó, se haszon, se hazaút, úgyhogy a véleményem igenis számít, a szentségit!

Az árbockosárból kiáltás harsant. – Figyelem a taton! A gálya irányt változtat! – Eddig a gálya egyenesen feljűk tartott, de most néhány fokkal balra tért, és a nyílt kikötő felé fordult.

Rodrigues habozás nélkül parancsokat adott. – Harcállást elfoglalni! Bal oldali váltás a fedélzetre! Minden vitorlát fel! Horgonyt felvonni! – Emberei ugrottak.

– Mi a baj, Rodrigues?

– Nem tudom, vezérkapitány, de kifutunk a tengerre. Az a hájas ringyó szélirányba térűt.

– Na és? Bármikor elsűllyeszthetűk – mondta Ferriera. – A rakomány egy része még a parton van, és a tisztelendő atyáknak is vissza kell térniűk Ószakába.

– Tudom. De akkor se tűrűm, hogy ellenség közelítse meg a hajómat szélirány felűl. Az a ringyó nem függ a szélűl, ellene is tud haladni. Lehet, hogy a hátunk mögű akarr kerűlni, ahol csak egy ágyűnk van, és megszállni a fedélzetet.

Ferriera megvetűően nevetett. – Hűsz ágyűnk van! Nekik egy sincs. Azt képzeled, az a mocskos pogány disznószállító meg merne támadni bennűnket? Neked elment az eszed!

– Lehet, vezérkapitány, de a fejem már jó régűta megvan és meg is marad. A Santa Theresa kifut a tengerre!

A vitorlák pattogva kicsavarodtak kűtűlzetűkbűl, a szél belűjűk kapott, a vitorlarudak nyikorogtak. Mindkűt váltás a fedélzeten volt, harcállásban. A fregatt elűreindult, de lassan. – Gyerűnk már, te szajha! – biztatta Rodrigues.

– Kűszen vagyunk, Don Ferriera – jelentette az ágyűmester. – Ráálltunk a célra, de nem tarthatjuk sokáig. Melyik az a Toranaga? Mutassa meg valaki.

A gályán nem égtek fáklyák; a megvilágítást mindűssze a hold szolgáltatta. A gálya még mindig mögűttűk volt, vagy százyardnyira,

de most balra fordult, és a távoli part felé tartott, evezői egyenletes ritmusban emelkedtek-süllyedtek. – Az ott a navigátor? Az a magas fickó a taton?

– Az, az – mondta Rodrigues.

– Manuel, Perdito! Vegyétek célba őt és a tatfedélzetet! – A legközelebbi ágyú elmozdult egy kicsit. – Melyik az a Toranaga? Gyorsan! Kormányosok, két fokkal jobbra!

– Két fokkal jobbra! Igenis, ágyúmester úr!

Rodrigues a homokos kikötőfenékre és a közeli zátonyokra gondolva figyelte a csarnakokat, készen rá, hogy bármelyik pillanatban visszavonja a főágyúmester parancsát, aki a szokásnak megfelelően önállóan irányíthatta a hátulról való tüzelést. – Főfedélzeti ágyúk baloldalt! – kiáltotta az ágyúmester. – Tüzelés után szél alá engedjük! Ágyúréseket kinyitni, oldalsortűzre felkészülni! – A pattantyúsok engedelmeskedtek, de tekintetük a tatfedélzeten álló tisztekre és a papokra fordult. – Az isten szerelmére, Don Ferriera, melyik az a Toranaga?

– Melyik az, atyám? – Ferriera még sosem látta Toranagát.

Rodrigues már rég felfedezte Toranagát az előfedélzeten, a szamurájok gyűrűjében, de nem akarta vállalni az áruló szerepét. Tegyük meg a papok, gondolta. Gyerünk, atyám, játszd el nekünk Júdást. Mért mindig mi végezzük a piszkos munkát? Nem mintha egy fületlen gombot adnék azért a pogány kurafiért.

A papok hallgattak.

– Gyorsan, melyik Toranaga? – kérdezte újból az ágyúmester. Rodrigues ingerülten megmutatta neki. – Ott, az orrban. Az a kurta, vaskos kurafi a között a sok pogány kurafi között.

– Látom, navigátor úr.

A pattantyúsok elvégezték az utolsó beállítást.

– Rajta vagytok az eretneken?

– Igen, vezérkapitány, készen állsz? Leejteni a kezem, az lesz a jel!

– Jó.

– Ne ölj! – kiáltotta dell'Aqua.

Ferriera feléje pördült. – Ezek pogányok és eretnekek!

– Keresztények is vannak köztük, de ha nem volnának...

– Ügyet se vess rá, ágyúmester! – acsargott Ferriera. – Ha készen vagy, tüzet nyitunk!

Dell'Aqua odament a tatagyúhoz, és a csöve elé állt. Óriási termete felmagaslott a fedélzeten, a rajtaütést várva ott kuporgó fegyveres matrózok fölé. Kezét a feszületre tette. – Azt mondtam: Ne ölj!

– Folyton ölünk, atyám – mondta Ferriera.

– Tudom, szégyellem is, és kérem Istent, bocsásson meg érte! – Dell'Aqua még sohasem volt hadihajó tatfedélzetén, felporzott ágyúk, muskéták, ravaszra feszülő ujjak, halálra készülő emberek közt. – Amíg én itt vagyok, nem lesz öldöklés, és semmiféle rajtaütéshez sem adom áldásomat!

– És ha megtámadnak bennünket? Ha megpróbálják elfoglalni a hajót?

– Kérni fogom Istent, legyen segítségünkre ellenük.

– Mit számít az, hogy most harcolunk vagy később? – Dell'Aqua nem felelt. Ne ölj, gondolta magában, és különben is, Toranaga mindent megígért, Isido semmit.

– Mi legyen, vezérkapitány? Itt az idő! – kiáltotta a főágyúmester. – Most!

Ferriera keserűen hátat fordított a papoknak, elhajította a szövétneket, és odament a korláthoz. – Felkészülni a támadás visszaverésére – kiáltotta. – Ha hívás nélkül ötven yardnál közelebb jön, szétlőni, akármit mondanak a papok!

Rodrigues is dühöngött, de éppúgy tudta, mint a vezérkapitány, hogy a pappal szemben tehetetlenek. Még hogy ne ölj! Uramfia, ez aztán gyönyörű, szerette volna ordítani. Hát az autodafé? Az inkvizíció? Talán nem ti, papok mondjátok ki az ítéletet: „bűnös”, „boszorkány”, „sátánimádó”, „eretnek”? Emlékeztek arra a kétezer boszorkányra, akit Portugáliában égettetek meg, abban az évben, hogy Ázsiába indultam? Portugália, Spanyolország és a gyarmatok minden városát és falvát végigjárták és megvizsgálták Isten ostorai, ahogy a kámzsás inkvizítorok nevezik magukat büszkén, és nyomukban égett hússzag terjengett mindenütt. Jóságos Krisztusom, oltalmaz minket!

Lerázta magáról a félelmet és az undort, s a gályára összpontosított. Ki tudta venni Blackthorne arcát és arra gondolt: hej, Ingeles, de jó újra látni, amint ott állsz magasan és pimaszul a parancsnok helyén! Félttem, hogy a hóhérok kezére jutottál. Örülök, hogy megúsztad, de azért szerencséd van, hogy nincs egy árva ágyúd, különben

szétlőném alattad azt a tákolmányt, a papok meg elmehetnének a pokolba.

Ó, Madonna, oltalmazz meg a gonosz papoktól!

– Ahoj, Santa Theresa!

– Ahoj, Ingeles!

– Te vagy az, Rodrigues?

– Én hát!

– És a lábad?

– És a jó édesanyád?

Rodrigues élvezettel hallgatta a derűs nevetést, amelyet a két hajót elválasztó tengersávon hozott át a szél.

A két jármű félórán át manőverezett, közeledve, eltávolodva egymástól, a gálya igyekezett szél alá kerülni, hogy partnak szorítsa a fregattot, a fregatt helyet akart csinálni magának, hogy kivitorlázhasson a kikötőből, ha szüksége lesz rá. Egyik sem tudott azonban előnyre szert tenni, s ez alatt a kergetőzés alatt vették észre a fregatt fedélzetén állók a kikötő kijáratát eltorlaszoló halászhajókat.

„Ezért tartanak hát felénk! Oltalmat akarnak!”

„Egyel több ok, hogy elsüllyesszük, most, hogy csapdába esett. Isido örökre hálás lesz nekünk” – mondta Ferriera.

Dell'Aqua azonban megmakacsolta magát. „Toranaga nagyon fontos ember. Ragaszkodom hozzá, hogy előbb beszéljünk vele. Elsüllyeszteni bármikor elsüllyesztheted. Nincs ágyúja. Annyit még én is tudok, hogy ágyúval csak ágyú veheti fel a harcot.”

Rodrigues hagyta hát, hogy patthelyzet alakuljon ki, mert így mindketten lélegzethez juthattak. Mind a két hajó a kikötő közepén tartózkodott, biztonságos távolságban a halászhajóktól és egymástól, a fregatt szélirányba fordulva s indulásra készen, a gálya bevont evezőkkel, oldalát fordítva feléjük, hallótávolságban. Amikor Rodrigues látta, hogy bevonják az evezőket s oldalukat mutatják ágyúütegének, szél ellen fordult, és kiáltótávolságba eresztette őket, miközben felkészült a következő lépésekre is. Istennek, az áldott Jézusnak, Szűz Máriának és Szent Józsefnek hála, nekünk van ágyúnk, ennek a nyavalyásnak meg nincs, gondolta megint Rodrigues. Különben meg nem bíznék benne. Ez az Ingeles nagyon

ravasz.

De azért jó, hogy szakmabelivel kerül szembe az ember, tette hozzá magában. Sokkal biztonságosabb. Ilyenkor senki se követ el ostoba hibákat, senki sem sérül meg fölöslegesen.

– Kérünk engedélyt átmenni!

– Ki számára, Ingeles?

– Toranaga úr, a tolmácsa és a testőrei számára.

– Testőrökről szó se lehet – mondta halkan Ferriera.

– Néhányat magával kell hoznia – mondta Alvito. – Ez méltóság kérdése.

– Teszek a méltóságára! Testőrök nem jöhetnek.

– Szamurájokat nem akarok itt látni – helyeselt Rodrigues.

– Öt főbe beleegyeznének? – kérdezte Alvito. – A legszemélyesebb testőrségébe? Te érted a problémát, Rodrigues.

Rodrigues elgondolkodott, majd bólintott. – Öten átjöhetnek, vezérkapitány. Melléd is kirendelünk öt embert mint „személyes testőrséget”, az övükben egy pár pisztollyal. Atyám, beszélj meg velük a részleteket. Jobb, ha ezt a szent életű atya csinálja, vezérkapitány, ő jobban ért hozzá. Rajta, atyám, de közben fordítsd, hogy miről esik szó.

Alvito a mellvédhez ment és átkiáltott: – Hazugságokkal semmit sem érsz el! Készítsd fel lelkedet az örök kárhozatra – és a banditáid lelkét is! Tíz percet kaptok, azután a vezérkapitány a pokol fenekére küld benneteket!

– Toranaga lobogója alatt hajózunk, a fene egye meg!

– Hamis zászló az, kalóz!

Ferriera előrelépett.

– Mit művelsz, atyám?

– Kérlek, légy türelemmel, vezérkapitány – mondta Alvito. – Ez az egész merő protokoll. Különben Toranaga kénytelen volna örökre megsértődni, amiért figyelmen kívül hagytuk a lobogóját. Toranaga nem egyszerű daimjó! Jusson eszedbe, hogy több a fegyverese neki egyedül, mint Spanyolország királyának!

A kötélzet sóhajtozott a szélben, a vitorlarudak idegesen zörögtek. Azután fáklyák gyúltak a gálya tattedélzetén, és most már tisztán látták Toranagát. Hangja áthasított a hullámokon.

– Cukku-szan! Hogy merészeled elkerülni a gályámat? Itt nincsenek

kalózik – csak ott, azokon a halászhajókon a kikötő kijáratánál. Azonnal mellétek akarok állni!

Alvito elképedést színelve kiáltott vissza japánul: – Bocsánatot kérek, uram, de erről fogalmam sem volt! Azt hittük, ez az egész csak trükk! A Szürkéktől hallottuk, hogy rónin banditák szállták meg a gályát! Azt hittük, a banditák az angol kalóz vezetésével hamis lobogó alatt hajóznak! Tüstént átmegyek.

– Nem. Én megyek át hozzátok.

– Nagyon kérek, Toranaga úr, engedd, hogy odamenjek és átkísérjelek! Uram, a vizitátor atya is itt van, akárcsak a vezérkapitány. Ragaszkodnak hozzá, hogy jóvátegyük hibánkat. Kérek, fogadd el bocsánatkérésünket! – Alvito ismét portugálra váltott, és odaszólt a hajómesternek. – Eresszetek vízre egy nagycsónakot. – Majd visszafordult Toranagához, és japánul folytatta: – Tüstént leeresztik a csónakot, uram.

Rodrigues Alvito émelyítően alázatos hangját hallgatva arra gondolt, mennyivel nehezebb szót érteni a japánokkal, mint a kínaiakkal. A kínaiak ismerik a tárgyalás, a megalkuvás, az engedékenység és a jutalmazás művészetét. A japánok azonban el vannak telve büszkeséggel, s ha azt megsérti az ember – akármelyikét, nem szükségszerűen csak a szamurájét –, sokszor a halál sem elég a sértés visszafizetéséhez. Gyerünk, fejezzétek már be, szerette volna odakiáltani.

– Máris indulok, vezérkapitány – mondta Alvito atya. – Eminenciás uram, ha velem jönnél, ez a gesztus sokkal hamarabb megbékélhetné.

– Egyetértetek.

– Nem veszélyes ez? – kérdezte Ferriera. – Tűszul is ejthetnek benneteket.

– Abban a pillanatban, hogy árulás jelét látod – mondta dell'Aqua –, Isten nevében megparancsolom: semmisítsd meg azt a hajót és rajta mindenkit, akár a fedélzetén leszünk, akár nem. – Öles léptekkel lesietett a tatról a főfedélzetre, el az ágyúk mellett, köntösének szárnyai fenségesen úsztak utána. A csónaklejárónál megállt, megfordult, és a kereszt jelét vetette a fregattra. Azután lement a csónakba.

A hajómester ellökte a csónakot. Az összes matrónál volt pisztoly, a

hajómester még egy kanócos hordó puskaport is az ülés alá dugott. Ferriera áthajolt a mellvéden, és halkán utánuk szól: – Eminenciás uram, hozzátok magatokkal az eretneket is.

– Hogy? Mit mondasz? – Dell'Aqua élvezte, hogy játszodozhat a vezérkapitánnyal, aki folytonos pimaszságával halálosan megsértette. Már rég eldöntötte magában, hogy megszerzi Blackthorne-t, és a hallásával sem volt semmi baj. Che stupido, gondolta.

– Hozzátok magatokkal az eretneket is, jó? – ismételte meg Ferriera. Rodrigues a taton meghallotta a fojtott „Igen, vezérkapitány”-t, és eltöprengett. Miféle álnokságon töröd már megint a fejed, Ferriera? Nagy nehézséggel helyzetet változtatott a székében, arcából kiszaladt a vér. Őrjítően fáj a lába, s majdnem minden ereje arra ment rá, hogy ezt leplezze. A csontok szépen forrtak, és a Szűzanyának hála, a seb tiszta volt. De a törés akkor is törés: a hajó legkisebb moccanása belehasított. Lenyelt egy korty grogot a vászonkulacsból, amely a tájolóház falán lógott egy szegen.

Ferriera figyelte. – Fáj a lábad?

– Kutya baja. – A grog máris tompított a fájdalomon.

– Meg tudod vele tenni az utat Macauig?

– Csatázva is. De még visszafelé is a nyáron, ha erre gondolsz.

– Igen, erre gondolok, navigátor. – Ferriera ajka megint elkeskenyedett és gúnyos mosolyra görbült. – Egészséges navigátorra van szükségem.

– Egészséges vagyok. A lábam jól gyógyul. – Rodrigues lerázta a fájdalmat. – Az Ingeles nem fog magától idejönni. Én se tenném a helyében.

– Száz aranyba fogadjunk, hogy tévedsz.

– Az több mint egyévi keresetem.

– Lisszabonban is fizethetsz, a Fekete Hajó nyereségéből.

– Állom. Semmi pénzért nem fog idejönni önszántából. Máris gazdagabb vagyok száz arannyal!

– Szegényebb! Elfelejtetted, hogy a jezsuitáknak még nagyobb szükségük van rá, mint nekem.

– Miért lenne szükségük rá?

Ferriera ugyanazzal a gúnyos mosollyal a szemébe nézett, de nem válaszolt. Azután tovább hergelte Rodriguest: – Az eretnekért

cserébe arra is hajlandó volnék, hogy kikísérjem innen Toranagát.

– Örülök, hogy a bajtársad vagyok, és hogy szükséged van rám a Fekete Hajóhoz – mondta Rodrigues. – Nem szeretnék az ellenséged lenni.

– Örülök, hogy megértettük egymást, navigátor. Végre.

– Azt kívánom, hogy kíséretet ki a kikötőből. Méghozzá gyorsan – mondta Toranaga dell'Aquának Alvitón, a tolmácson keresztül. Mariko a közelben figyelt, akárcsak Jabu. Toranaga az orremelvényen állt, dell'Aqua lenn a főfedélzeten, de a szemük így is majdnem egy magasságban volt. – Vagy, ha óhajtjátok, hadihajótok eltávolíthatja utamból azokat a halászhajókat.

– Bocsáss meg, de ez illetéktelen beavatkozás, ellenséges cselekedet volna, amire nem kérheted a fregattot, Toranaga úr – mondta a vizitátor egyenesen Toranagára nézve, mert Alvito szimultán tolmácsolásától, mint mindig, most is a hideg futkározott a hátán. – Ez lehetetlen... háborús lépésnek minősülne.

– Akkor mit javasolsz?

– Kérlek, gyere át velem a fregatra. Kérdezzük meg a vezérkapitányt. Ő majd talál megoldást, most, hogy a problémát ismerjük. Ő katonaember, mi nem vagyunk azok.

– Hozzátok ide.

– Gyorsabb lenne, ha te jönnél, uram. És természetesen nagy kitüntetésnek vennénk.

Toranaga tudta, hogy igaza van. Percekkel ezelőtt vették észre, hogy a déli partról újabb, íjászokkal megrakott hajókat indítottak el, s noha egyelőre még biztonságban vannak, egy óra múlva a kikötő száját teljesen eltömi az ellenség.

És tudta, hogy nincs választása.

„Bocsáss meg, uram – magyarázta az Andzsín-szan korábban, az eredménytelen kergetőzés alatt –, de nem tudok közelebb kerülni hozzá. Rodrigues túlságosan okos. Ha a szél kitart, megakadályozhatom, hogy elmeneküljön, de csapdába ejteni nem tudom, hacsak valami hibát nem követ el. Tárgyalnunk kell.”

„Fog hibát elkövetni? Kitart a szél?” – kérdezte Toranaga Mariko útján.

„Az Andzsín-szan azt mondja – fordította Mariko a választ –, bölcs ember sose veszi biztosra a szelet, legföljebb a passzátszelet, de

azt is csak kinn a tengeren. Itt a kikötőben hegyekkel vagyunk körülvéve, ahol a szél ide-oda örvénylik. Rodrigues, a navigátor pedig nem fog hibát elkövetni.”

Toranaga figyelte, amint a két navigátor összeméri tehetségét, próbálgatják egymást, és tudta, hogy mindketten mesterek. És arra is rájött, hogy sem ő, sem a birtoka, sem a birodalom nem lesz többé biztonságban ilyen modern barbár hajók nélkül, amelyekkel ellenőrizheti a honi vizeket. A gondolat mélységesen elkeserítette.

„De hogyan tárgyalhatnék velük? Miféle mentséget hozhatnak fel ilyen nyíltan ellenséges viselkedésre? Kötelességem, hogy végezzek velük a becsületesemért sértésekért.”

Az Andzsín-szan ekkor elmagyarázta neki a hamis lobogó alatt hajózás trükkjét, hogy minden hajó igénybe veszi, ha közel akar férközni ellenségéhez vagy éppenséggel ki akarja kerülni. Toranaga megkönnyebbült; úgy látszik, mégiscsak van elfogadhatóan méltóságteljes megoldás a problémára.

– Azt hiszem, azonnal indulnunk kellene, uram – mondta most Alvito.

– Rendben van – mondta Toranaga. – Jabu-szan, vedd át a parancsnokságot. Mariko-szan, mondd meg az Andzsín-szannak, hogy maradjon a tattedélzeten, a kormánynál, azután kövess.

– Igen, uram.

Toranaga már a csónak méretéből látta, hogy csak öt testőrt vihet magával. Számítottak ilyesmire, és ki is dolgozták a tervet: ha nem sikerül a fregattot rábírní a segítségre, ő és testőrei megölik a vezérkapitányt, navigátorát és a papokat, s elbarikádozzák magukat az egyik kabinban. A gálya egyidejűleg hátulról belerohan a fregattba, ahogy az Andzsín-szan tanácsolta, azután megpróbálják elfoglalni a hajót. Vagy elfoglalják, vagy nem, de mindenképpen gyors megoldás lesz.

„Jó terv, Jabu-szan” – mondta Toranaga, amikor megbeszélték.

„Kérlek, engedd, hogy én menjek tárgyalni helyetted.”

„Nem egyeznének bele.”

„Rendben van, de amint ebből a csapdából kikerülünk, tilts ki minden barbárt az országból. Ha megteszed, több daimjót nyersz meg velem, mint amennyit elveszítesz.”

„Majd még meggondolom” – mondta Toranaga, tudván, hogy a javaslat ostobaság, hogy szüksége van Onosira, Kijamára és a többi

keresztény daimjóra, különben elveszett. Miért akar Jabu a fregatra menni? Miféle árulást tervez arra az esetre, ha nincs segítség?

– Uram – fordította Alvito dell'Aqua kérdését –, meghívhatom az Andzsín-szant is a hajónkra?

– Miért?

– Arra gondoltam, hátha szeretné üdvözölni kollégáját, Rodrigues andzsint. Eltört a lába, azért nem tudott velünk jönni. Szeretne találkozni az Andzsín-szannal, hogy köszönetet mondjon neki, amiért megmentette az életét, ha nincs ellenedre.

Toranaga semmi okot nem látott rá, hogy az Andzsín-szan miért ne tarthatna velük. Az ő védelme alatt áll, ezért sérthetetlen. – Ha ő is akarja, nem bánom. Mariko, kísérd oda Cukku-szant.

Mariko meghajolt. Tudta, hogy hallgatóznia kell és jelentést tenni mindarról, ami elhangzik, s szólni, ha valami baj van. Már jobban érezte magát, haját és arcát rendbe hozta, Fudzsikótól kölcsönvett egy tiszta kimonót, bal karját tiszta ruhával újra felkötötték. Az egyik hajóstiszt, aki segédorvos is volt, bekötözte a sebét. Inat nem ért a penge, a seb tiszta maradt. Egy fürdő újjáélesztette volna, de a gályán ilyesmire nem volt lehetőség.

Hátrament Alvitóval a tatfedélzetre. A jezsuita észrevette a kést Blackthorne övében, s azt is, hogy a mocskos kimonót milyen természetesen viseli. Vajon mennyire hízelegte be magát Toranaga kegyeibe, töprengett. – Örülök, hogy újra látlak, Blackthorne főnavigátor.

– Eridj a pokolba, atyám – felelte egykedvűen Blackthorne.

– Lehet, hogy találkozunk majd ott, Andzsín-szan. Meglehet. Toranaga azt mondta, te is átjöhetsz a fregatra.

– Ez a parancsa?

– Ha akarsz, azt mondta.

– Nem akarok.

– Rodrigues szeretne ismét köszönetet mondani és találkozni veled.

– Add át neki üdvözetemet, és tedd hozzá, hogy majd találkozunk a pokolban. Vagy itt.

– A lábától nem jöhetett.

– Hogy van a lába?

– Gyógyul. Hála a te segítségednek és Isten kegyelmének, ha ő is úgy akarja, egy-két héten belül járni fog, ámbár bicegős marad élete

végéig.

– Minden jót kívánok neki. Induljatok, atyám, múlik az idő.

– Rodrigues látni szeretne. Asztalukon akad grog, sült kappan friss zöldséggel, zsírban, friss kenyér, forró vaj bőségben. Kár volna kidobni azt a sok finomságot, navigátor.

– Micsoda?

– Friss, aranybarna kenyerek van, navigátor, friss kétszersültjük, vajuk, marhasültjük. Friss goai narancs, meg egy hordó madeirabor, amivel le lehet öblíteni, de akad pálinka is, ha azt jobb szereted. Meg sör. Azonkívül, mint mondtam, egy egész macaui kappan, jó fűszeres és zsíros. A vezérkapitány igazi epikureus.

– Dögölj meg!

– Annak is eljön az ideje. Én most a jelenről beszélek.

– Mit jelent az, hogy „epikureus”? – kérdezte Mariko.

– Az epikureus olyan ember, aki szeret jól enni és mindenből a legjobbat teszi az asztalára, Mária asszony – felelte Alvito, keresztény nevén szólítva Marikót. Figyelmét azonban nem kerülte el a Blackthorne arcán végbemenő változás. Szinte látta, amint a nyálmirigyek működésbe lépnek, érezte a hascsikaró fájdalmat. Ma este, amikor a nagykabinban a terített asztalt meglátta – a csillogó ezüstöt, a fehér térítőt, a székeket, az igazi, bőrpárnás székeket – amikor orrába csapott a friss kenyér, a vaj, a sült húsok illata, még ő is elgyengült az éhségtől, pedig ő nem éhezett és a japán konyhát is megszokta már.

Olyan könnyű csapdába ejteni valakit, gondolta. Csak a megfelelő csalétket kell kiválasztani. – Ég áldjon, főnavigátor! – Alvito sarkon fordult, és elindult a csónaklejáró felé. Blackthorne követte.

– Mi a probléma, Ingeles? – kérdezte Rodrigues.

– Hol az étel? Beszélni utána is beszélhetünk. Először az ételt lássam, amit ígértél. – Blackthorne rogyadozó lábakkal állt a főfedélzeten.

– Kérlek, gyere utánam – mondta Alvito.

– Hová viszed, atyám?

– Természetesen a nagykabinba. Amíg Toranaga úr a vezérkapitánnyal tárgyal, Blackthorne megvacsorázhat.

– Nem. Ehet az én kabinomban is.

- Nem egyszerűbb oda menni, ahol az étel van?
- Hajómester! Gondod legyen rá, hogy a navigátor enni kapjon – amire csak szüksége van az asztalról, de az én kabinomban. Ingeles, grogot akarsz, bort vagy sört?
- Először sört, aztán grogot.
- Hajómester, vidd le. És ide hallgass, Pesaro, adj neki valami ruhát is a ládából, meg csizmát, mindent. És maradj velem, amíg nem hívlak.

Blackthorne szó nélkül követte Pesarót, a megtermett hajómestert. Alvito visszaindult dell'Aquához és Toranagához, akik Mariko segítségével beszélgettek a fedélzeti lejárónál, de Rodrigues megállította.

- Atyám! Egy pillanatra. Mit mondtál neki?
 - Csak azt, hogy látni szeretnéd s hogy friss étel van a hajón.
 - A nevemben kínáltad neki az ételt?
 - Nem, Rodrigues. De te nem kínálnál étellel-itallal egy éhező kollégát csak úgy magadtól?
 - Ez a szerencsétlen nem éhezik, ez már majdnem éhen halt. Ha ilyen állapotban lát neki, úgy fal föl mindent, mint a farkas, aztán gyorsabban okádja ki az egészséget, mint a legrészegebb ringyó. Márpedig az nem lehet a célunk, hogy valaki közülünk, még ha eretnek is, úgy zabáljon és úgy okádjék Toranaga előtt, mint egy állat, ugye, atyám? Főleg egy ilyen húgyos nyavalyás előtt – egy ilyen kurvapeccér tisztaságmániákus előtt!
 - Le kell szoknod a csúnya beszédről, fiam – mondta Alvito –, különben a pokolra kerülsz. Mondj el ezer üdvözlégyet, és két napig ne egyél, csak kenyeret és vizet végy magadhoz. Vezeklésül bűneidért.
 - Köszönöm, atyám, meglesz. Boldogan. Ha tehetném, le is térdelnék, hogy megcsókoljam a kereszteted. Én, méltatlan bűnös, köszönetet mondok istenadta türelmedért. Vigyázni fogok a nyelvemre.
- Ferriera odakiáltott a lejárótól. – Rodrigues, lejössz velünk?
- A fedélzeten maradok, míg az a kurva gálya szem előtt van. Ha szükséged lesz rám, itt megtalálasz, vezérkapitány. – Alvito távozni készült. Rodrigues észrevette Marikót. – Egy pillanat, atyám. Ki az a nő?

- Donna Mária Toda. Toranaga egyik tolmácsa.
Rodrigues füttyentett. – Tehetséges?
- Nagyon.
- Ostobaság volt idehozni. Hogyhogy Toda? Csak nem az öreg Toda Hiromacu ágyasa?
- Nem. A fia felesége.
- Ostobaság volt idehozni. – Rodrigues odaintett egy matrózt. – Mondd meg mindenkinek, hogy a nő ért portugálul.
- Igenis, senhor. – A matróz elsietett, Rodrigues pedig hátat fordított Alvitónak.
- A papot egyáltalán nem ijesztette meg a navigátor haragja. – Mária úrnő latinul is tud – éppolyan tökéletesen. Akartál még kérdezni valamit?
- Nem, köszönöm. Kezdem az üdvözlégeket.
- Azt jól teszed. – A pap keresztet vetett rá és távozott. Rodrigues beleköpött a lefolyóba, mire az egyik kormányos megborzongott, és keresztet vetett.
- Te meg szegezd magad az árbochoz a záptojásszagú fitymádnál fogva! – förmedt rá Rodrigues.
- Igenis, navigátor úr. Bocsánatot kérek, senhor. Mindig elfog az idegesség, ha a szent életű atyát látom. Nem akartam én semmi rosszat. – Látván, hogy a homokóra nyakán az utolsó szemek is átpereregtek, a fiatalember megfordította.
- Félkor lemész, fogsz egy rohadt vödört meg egy súrolókefét, és föltakarítod a kabinomat. Megmondod a hajómesternek, hogy hozza fel az Ingelest, te meg nekiállsz a súrolásnak. De tiszta legyen, mert erszényt csinálok a beledből. És miközben takarítasz, mondj el egypár üdvözlégyet az istenverte lelked üdvéért.
- Igenis, navigátor úr – motyogta a fiatal matróz. Rodrigues fanatikus bolondja volt a tisztaságnak, a kabinja mindig ragyogott, akármilyen volt is az idő a tengeren.

Huszonhetedik fejezet

- Kell lennie valami megoldásnak, vezérkapitány – mondta dell'Aqua türelmesen.
- Nyílt háborús lépést akarsz tenni egy baráti ország ellen?

– Természetesen nem.

A nagykabinban mindnyájan tudták, hogy ugyanabba a csapdába estek. Mindenféle nyílt lépés egyszer s mindenkorra Toranaga oldalán kötelezi el őket Isidóval szemben, márpedig ezt el kell kerülniük arra az esetre, ha Isido győzne. Pillanatnyilag Isido kezében volt Ószaka, a főváros, Kjóto és a régensek nagy része. Most pedig, Onosi és Kijama daimjóknak hála, Isido kezébe került a déli Kjúsú sziget nagyobbik fele, maga Nagaszaki kikötője is, márpedig az a fő kereskedelmi központ, azon áll vagy bukik az idei Fekete Hajó sorsa is.

– Mi a baj? – kérdezte Toranaga Alvito atyán keresztül. – Mindössze annyit akarok, hogy lőjétek szét azokat a kalózhajókat a kikötő bejáratánál, ne?

Toranaga kényelmetlenül ült a díszhelyen, a magas támlájú székben. Alvito mellette ült, a vezérkapitány szemközt, dell'Aqua a vezérkapitány mellett. Mariko Toranaga mögött állt, a samurájok az ajtó közelében, a fegyveres matrózokkal szembefordulva. Az európaiak tisztában voltak vele, hogy noha Alvito minden egyes elhangzott szót pontosan lefordít Toranagának, Mariko ellenőrzi, nem mondanak-e egymás közt valamit, ami ura érdekei ellen való, s hogy a fordítás tökéletes és pontos-e.

Dell'Aqua előrehajolt. – Talán hírvivőket küldhetnél Isidóhoz, uram. Tárgyalással talán többre mennének. Semleges területként, a tárgyalás lebonyolítására felajánlhatjuk ezt a hajót, így talán véget vethetnétek a háborúnak.

Toranaga megvetően felnevetett. – Miféle háborúnak? Isido és én nem állunk háborúban.

– De uram, saját szemünkkel láttuk a csatát a parton.

– Ne légy naiv! Kik haltak meg? Néhány értéktelen rónin. Ki támadt kire? Az egészben csupán róninok, banditák és megtévedt eszelősök vettek részt.

– És a rajtaütésnél? Úgy hallottuk, Szürkék harcoltak Barnák ellen.

– Banditák támadtak mindannyiunkra, Barnákra és Szürkékre egyaránt. Embereim mindössze meg akartak védeni engem. Az efféle éjszakai csetepatékban mindig előfordulnak tévedések. Ha Barnák vágta le Szürkéket vagy Szürkék Barnákat, az sajnálatos hiba. De mit jelent néhány ember Isidónak és nekem? Semmit. Mi

nem állunk háborúban.

Látva hitetlenkedésüket, hozzátette: – Mondd meg nekik, Cukku-szan, hogy Japánban hadseregekkel vívnak háborút. Ezek a nevetséges csetepaték és orgyilkossági kísérletek egyszerű próbálkozások, s ha kudarcba fúlnak, mindenki elfeledkezik róluk. A háború nem ma éjjel kezdődött. Akkor kezdődött, amikor a taikó meghalt. Sőt még azelőtt, mivel nem hagyott hátra felnőtt fiát, hogy a hatalmat átvegye tőle. Vagy talán még azelőtt, amikor Gorodát, a diktátort meggyilkolták. A ma éjszaka történeteknek nincs jelentősége. Ti nem ismeritek országunkat, nem értitek a politikánkat. Hogyan is érthetnétek? Persze hogy Isido meg akar gyilkoltatni. Sok más daimjónak szintén ez a szándéka. Próbálkoztak ezzel a múltban is, és próbálkozni fognak eztán is. Kijama és Onosi hol a barátaim, hol az ellenségeim. Ha engem meggyilkolnának, az megkönnyítené a dolgokat Isido, a valódi ellenség számára, de épp csak egy pillanatra. Most a csapdájában vagyok, s ha a csapda bezárul, ideiglenes előnyre tesz szert. Ha megmenekülök, ez a csapda sose létezett. De értsétek meg világosan, hogy az én halálom nem a háború okát szünteti meg, sőt, újabb konfliktusokat szül. A konfliktusok csupán Isido halálával szűnnek meg. Úgyhogy jelenleg nem folyik háború. Nincs semmiféle háború. – Fészkelődött a székben, a zsíros ételek és mosdatlan testek szaga undorította. – Van azonban egy közvetlen probléma. Az ágyúitokat akarom. Most. Kalózok álltak utamba a kikötő szájánál. Már korábban említettem neked, Cukku-szan, hogy hamarosan mindenkinek választania kell. Nos, hol álltok, te, a vezéred és az egész keresztény egyház? És hol állnak portugál barátaim – az én oldalamon vagy a másikon?

– Hidd el, Toranaga úr, hogy mi mindnyájan a te érdekeidet tartjuk szem előtt – felelte dell'Aqua.

– Jól van. Akkor azonnal távolítsátok el utamból a kalózokat.

– Az háborús lépésnek minősülne, és hasznunk sem származna belőle. Próbáljunk meg egyezkedni inkább – mondta Ferriera.

Alvito ezt nem fordította le, mindössze ennyit mondott: – A vezérkapitány el akarja kerülni a belpolitikákba való beavatkozást, uram. Azt mondja, mi kereskedők vagyunk.

– Bocsáss meg, uram, de ez nem igaz – mondta Mariko japánul Toranagának. – Nem így hangzott el.

Alvito ingerülten felsóhajtott. – Egyszerűen csak átfogalmaztam a szavait, uram. A vezérkapitány idegen, nem ismeri az itteni udvariassági szabályokat. Nem érti Japánt.

– De te érted, ugye, Cukku-szan? – kérdezte Toranaga.

– Igyekszem, uram.

– Mit mondott valójában?

Alvito lefordította.

Toranaga elgondolkodott, majd így szólt: – Az Andzsín-szantól tudom, hogy a portugálokat nagyon érdekli a kereskedelem, s abban nem ismernek sem jó modort, sem tréfát. Megértem és elfogadom a magyarázatodat, Cukku-szan. De mostantól, kérek, mindent pontosan úgy fordíts le, ahogy elhangzik.

– Igen, uram.

– Mondd meg a vezérkapitánynak: amikor a konfliktust megoldjuk, ki fogom terjeszteni a kereskedelmet. Én a kereskedelem híve vagyok. Isido nem az.

Dell'Aqua észlelte a szóváltást, és remélte, hogy Alvito helyrehozta valahogy Ferriera ostobaságát. – Mi nem politikusok vagyunk, uram, hanem egyházi személyek, mi a hitet és a hívőket képviseljük. De támogatjuk érdekeidet. Igen.

– Akkor jó. Arra gondoltam... – Alvito tolmácsolt, aztán elakadt, arca kigyúlt, s egy pillanatra eleresztette füle mellett Toranaga többi szavát. – Bocsáss meg, eminenciás uram, de Toranaga úr épp azt mondta: „Arra gondoltam, megkérlek benneteket, építsetek egy templomot, egy nagy templomot Jedóban, hogy ezzel is jelezzem belétek vetett bizalmamat”.

Hosszú évek óta, amióta csak Toranaga a Nyolc Tartomány ura lett, dell'Aqua ennek az engedménynek a kivívásán mesterkedett. Az, hogy most megkapja – egy katedrális a birodalom harmadik legnagyobb városában –, óriási engedménynek tűnt. A vizitátor tisztában volt vele, hogy eljött az ideje az ágyúkérdés megoldásának. – Köszönd meg neki, Martin Cukku-szan – mondta, azt a kifejezést használva, amiben előre megállapodtak arra az esetre, ha végleg elkötelezik magukat –, és tudasd vele, hogy mindig igyekezni fogunk a szolgálatára állni. Ó, igen, és kérdezd meg, hogyan is gondolja részletesebben a katedrális dolgát – tette hozzá a vezérkapitány miatt.

– Ha megengeded, most egyenesen beszélnék hozzád egy darabig, uram – kezdte Alvito Toranagához fordulva. – Elöljáróm köszönetet mond, és úgy véli, talán lehetséges, amit előzőleg kértél. Arra fog törekedni, hogy a segítségedre legyen.

– A törekvés elvont fogalom és nem kielégítő.

– Igen, uram. – Alvito a testőrökre pillantott, akik természetesen hallgatóztak, noha közönyt színleltek. – De úgy emlékszem, egyszer azt mondtad, néha bölcsebb elvontan beszélni.

Toranaga azonnal megértette. Intett embereinek, hogy távozzanak. – Várjatok odakinn.

Nem szívesen, de engedelmeskedtek. Alvito Ferrierához fordult. – Most már a te testőreidre sincs szükség, vezérkapitány.

Amint a samurájok kimentek, Ferriera utánuk küldte matrózait, és Marikóra nézett. Övében egy pár pisztolyt viselt, s egyet a csizmájában is elrejtett.

– Nem óhajtod, uram, hogy Mariko úrnő leüljön? – kérdezte Alvito Toranagától.

Toranaga ezúttal is megértette. Gondolkodott, majd biccentett, és hátra sem nézve így szólt: – Mariko-szan, vedd magad mellé az egyik testőrt, és keresd meg az Andzsín-szant. Maradj mellette, míg érted nem küldök.

– Igen, uram.

Az ajtó becsukódott az asszony mögött.

Egyedül maradtak. Négyesben.

– Mi az ajánlat? Mit ajánl? – kérdezte Ferriera.

– Légy türelemmel, vezérkapitány – mondta dell'Aqua, ujjaival feszületén dobolva és a sikerért imádkozva.

– Uram – kezdte Alvito Toranagához fordulva –, a vizitátor atya azt mondta, megpróbálja teljesíteni minden kérésedet. Negyven napon belül. Titkos üzeneteket fog küldeni a fejleményekről. Engedelmeddel én leszek a hírvivő.

– És ha nem jár sikerrel?

– Mindent meg fog tenni, ami csak módjában áll. Szavát adja neked.

– A keresztény Isten előtt?

– Igen. Isten előtt.

– Rendben van. Írásban kérem. Lepecsételve.

– A részletes és különösen a kényes megegyezéseket nem mindig

tanácsos írásba foglalni, uram.

– Azt akarod mondani, ha én nem adok írásos ígéretet, ti sem adtok?

– Csupán egyik bölcsességed jutott eszembe arról, hogy a szamuráj becsülete sokkal fontosabb, mint egy darab papír. A vizitátor atya szavát adja neked Isten előtt, a becsületszavát, ahogy egy szamuráj tenné. A te becsületed teljességgel elégséges garancia a vizitátor atya számára. Én csupán attól tartok, elszomorítaná, ha ennyire nem bízna benne. Óhajtod, hogy az aláírását kérjem?

– Rendben van – felelte hosszú hallgatás után Toranaga. – Szavát adja a Jézus Isten előtt, ne? Szavát adja Istene előtt?

– Én adom a nevében. A szent keresztre tette le az esküt.

– És te is, Cukku-szan?

– Az én szavamam is bírod Isten előtt. A szent keresztre esküszöm, mindent meg fogok tenni, hogy segítsek neki meggyőzni Onosi és Kijama urakat: helyük a te oldaladon van.

– Cserébe megkapjátok, amit ígértem. A negyvenegyedik napon letehetitek az alapkövét a birodalom legnagyobb keresztény templomának.

– Kijelölnéd azonnal a területet, uram?

– Amint Jedóba érek. És most – mi legyen azokkal a kalózokkal? Azokkal a halászhajókkal? Eltávolítjátok őket tüstént?

– Ha volnának ágyúid, te megtennéd, uram?

– Természetesen, Cukku-szan.

– Kérlek, bocsáss meg, hogy ilyen tekervényesen beszélek, de ki kellett dolgoznunk egy tervet. Az ágyúk nem a mieink. Pillanatnyi türelmedet kérem. – Alvito a vizitátorhoz fordult. – A katedrálissal kapcsolatban mindent megbeszéltünk, eminenciás uram. – Majd Ferrierára nézve belevágott előzetes tervük végrehajtásába. – Örülhetsz, hogy nem süllyesztetted el őket, vezérkapitány. Toranaga úr azt kérdezi, nem vinnél-e el a nevében tízezer aranydukátot, amikor a Fekete Hajóval Goába indulsz, hogy az indiai aranypiacon befektesd. A tranzakció lebonyolítására szívesen rendelkezésedre bocsátjuk ottani kapcsolatainkat. Toranaga úr azt mondja, a fele haszon a tiéd. – Alvito és dell'Aqua előzőleg megegyezett abban, hogy mire a Fekete Hajó fél év múlva visszafordul, Toranaga vagy újra a Régenstanács elnöke lesz s örül a hasznos befektetésnek,

vagy már nem is lesz életben. – Könnyen szert tehetnél akár négyezer dukát tiszta haszonra. Minden kockázat nélkül.

– Miféle engedményért? Ez több, mint amennyit évi támogatás fejében az ázsiai Jézus-társaság Spanyolország királyától kap. Mit kell adnom érte?

– Toranaga úr azt mondja, kalózok akadályozzák, hogy kifusson a kikötőből. És ő csak tudja, hogy kalózok.

Ferriera ugyanazon a tárgyilagos hangon válaszolt, amelyet Toranaga kedvéért ütöttek meg. – Rosszul teszitek, ha ebbe az emberbe vetitek bizalmatokat. Minden kártya ellenségei kezében van. Ellene van az összes keresztény király. Legalábbis a két legfontosabb, ezt a saját fülemmel hallottam tőlük. Azt mondták, ez itt az igazi ellenség. És én nekik hiszek, nem ennek a vízfejű kurafinak.

– Biztos vagyok benne, hogy Toranaga úr sokkal jobban tudja, mint mi, kik kalózok és kik nem – szúrta közbe higgadtan dell'Aqua, aki éppúgy tudta, mi a megoldás, mint Alvito. – Az ellen, gondolom, nem volna kifogásod, ha Toranaga úr maga bána el a kalózokkal.

– Nem hát.

– Hajódon bőségesen vannak nélkülözhető ágyúk – mondta a vizitátor. – Adj neki néhányat, csak úgy magunk között. Vagy add el őket. Hiszen úgyis kereskedsz fegyverekkel. Ő vásárolni akar. Négy ágyú bőven elég. A nagycsónakban, persze titokban, könnyen át lehetne szállítani őket a megfelelő mennyiségű lőporral és golyóval. Ezzel a kérdés meg lenne oldva.

Ferriera felsóhajtott. – Eminenciás uram, az ágyúk semmit sem érnek azon a gályán. Nincsenek rajta ágyúnyílások, ágyúkötelek, ágyúállások. Nem tudnák használni az ágyúkat, még akkor sem, ha lennének pattantyúsaik, amint ahogy azok sincsenek.

A két pap elképedt. – Nem tudnák használni...?

– Nem bizony.

– De hát, Don Ferriera, talán némi változtatásokkal...

– Azt a gályát teljesen át kellene alakítani az ágyúk számára. Beletelne legalább egy hétbe.

– Nan dzsa? – kérdezte gyanakodva Toranaga, aki megérezte, hogy valami baj van, hiába próbálják titkolni.

– Miről van szó, azt kérdezi Toranaga – mondta Alvito.

Dell'Aqua tudta, hogy ki kell terítenie a lapjait. – Vezérkapitány, kérlek, segíts. Nagyon kérlek. Egyházunk óriási engedményt kapott. Hinned és, igen, bíznod kell bennem. Segítsd ki valahogyan Toranagát a kikötőből. Az egyház érdekében kérlek. Az a katedrális óriási engedmény. Nagyon kérlek.

Ferriera gondosan ügyelt, hogy a diadalmámor ki ne üljön az arcára. Sőt, még komorabbra fogta a hangját. – Mivel az egyház nevében kérsz segítséget, eminenciás uram, természetesen segíteni fogok. Kiviszem ebből a csapdából. De cserébe kérem a jövő évi Fekete Hajó vezérkapitányságát is, akár sikeres lesz az idei út, akár nem.

– A kinevezés Spanyolország királyának személyes ajándéka. Én nem szólhatok bele.

– Aztán: elfogadom az aranyajánlatot, de garanciát követelek, hogy nem lesz bajom sem a goai alkirályal, sem itt senkivel az arany vagy a két Fekete Hajó miatt.

– Zsarolni merészeled az egyházat?

– Egyszerű üzletről van szó közted, köztem és e között a majom között.

– Ő nem majom, vezérkapitány. Ajánlom, ezt ne feledd.

– Aztán: tizenöt százalékát kérem az idei rakománynak tíz helyett.

– Lehetetlen.

– Aztán: hogy a félreértéseket elkerüljük, szavadat kérem, eminenciás uram, Isten előtt, hogy sem te, sem semmilyen, hatásköröd alá tartozó pap nem fog engem kiközösítéssel fenyegetni, hacsak a jövőben szentségtörést nem követek el – mert ez itt nem az. Továbbá, szavadat kérem, Isten előtt, hogy te és a szent életű atyák aktívan támogatni fogjátok a két Fekete Hajó ügyét.

– Aztán, vezérkapitány? Csak nem fogytál ki a követelésekből?

– És végül: az eretneket akarom.

Mariko elképedve nézett le Blackthorne-ra a kabinajtóból. Félig eszméletlenül hevert a padlón, és görcsösen öklendezett. A priccsnek támaszkodó hajómester Marikóra vigyorgott, kilátszottak töredezett, sárga fogai.

– Megmérgezték vagy részeg? – kérdezte az asszony Tótómi Kanától, a mellette álló szamurájtól, s közben sikertelenül próbálta

kiűzni orrából az étel és a hányadék, az előtte könyöklő csúnya tengerész és az egész hajót átjáró fenékvíz bűzét. – Majdnem úgy fest, mintha megmérgezték volna, ne?

– Nincs kizárva, Mariko-szan. Nézd ezt a mocskot! – A szamuráj megvetően az asztalra bökött. Tele volt fatányérokka, bennük véres sült marhahús maradéka, nyárson pirított csirke csontváza, kenyér- és sajtdarabok, kiömlött sör, vaj, egy tál hideg szalonnaszír, mellettük egy félig kiürült pálinkásüveg.

Egyikük sem látott még húst az asztalon.

– Mit akartok? – kérdezte a hajómester. – Ide majmok nem tehetik be a lábukat, vakarimaszu? Majom-szanoknak itten nincs helyu! – Hessegető mozdulatokat tett a szamuráj felé. – Ki innen! Tűnés! – Tekintete visszavándorolt Marikóhoz. – Mi a neve? Namu, he?

– Mit mond, Mariko-szan? – kérdezte a szamuráj. A hajómester a szamurájra kapta a szemét, aztán megint visszatért Marikóhoz.

– Mit mond a barbár, Mariko-szan?

Mariko elfordította hitetlenkedő szemét az asztról, és a hajómesterre nézett. – Bocsáss meg, senhor, nem érttem. Mit mondtál?

– He? – A hajómesternek leesett az álla. Kövér ember volt, közel ülő szemekkel és lapátfülekkel, seszínű haja kátrányozott copfba fonva. Nyaka redői közt feszület lógott, övébe egy pár pisztoly volt dugva. – He? Te tudsz portugálul? Egy ferdeszemű, aki tud portugálul? Hol tanultál meg civilizáltan beszélni?

– A... a keresztény atyáktól.

– A jó istenit neki! Egy ilyen kis virág-szan, és civilizáltan tud beszélni!

Blackthorne öklendezve próbált talpra állni.

– Oda... odafektetnéd a navigátort, kérlek? – mutatott Mariko a priccsre.

– Persze hogy. Ha ez a majom itten segít.

– Ki? Bocsáss meg, nem érttem. Ki?

– Ez. Ez a ferdeszemű itten. Ez.

A szavak főbe kólintották Marikót. Minden önuralmára szükség volt, hogy a nyugalma megőrizze. – Kana-szan – intett a szamurájnak –, kérlek, segíts a barbárnak. Oda kell tennetek az Andzsín-szant.

– Örömmel, úrnóm.

A két férfi együttes erővel felemelte Blackthorae-t, aki lógó fejjel, tátogó szájjal elhanyagolt a priccsen.

– Meg kellene mosdatni – mondta Mariko japánul, még mindig kábán a szavaktól, amelyekkel a hajómester Kanát illette.

– Igen, Mariko-szan. Parancsold meg a barbárnak, hogy küldjön szolgálékért.

– Igen. – Hitetlenkedő tekintete megint az asztalra tévedt. – Ezek tényleg megeszik ezt?

A hajómester követte a pillantását. Tüstént ráhajolt az asztalra, letört egy kappancombot, és odanyújtotta neki. – Éhes vagy? Nesze, kis virág-szan, finom. És friss – igazi macaui kappan.

Mariko megrázta a fejét.

A hajómester borostás képe vigyorba rándult, segítőkészen belemártotta a combot a sűrű zsírba, és újra Mariko orra alá dugta. – Zsírral még jobb. Hej, de jólesik végre emberi nyelven beszélni veletek! Eddig sose volt módom benne. Egyél, rajta, ez erőt ad – ott, ahol számít! Mondom, hogy igazi macaui kappan.

– Nem... nem, köszönöm. Húst enni... húst enni tilos. Tiltják a törvények, a buddhista és a sintó törvények egyaránt.

– Nagaszakiban ugyan nem! – röhögött a hajómester. – Sok ferdeszemű zabál ott húst, nekem elhahagytad. Meg a grogot is szlopálják rendesen. Te keresztény vagy, he? Na, kóstold már meg, kis Madonna! Honnan tudnád, ha ki se próbálsz?

– Nem, nem, köszönöm.

– Az ember hús nélkül nem élhet. Az az igazi étel. Attól fickándozik minden koma, akár a nyulak. Nesze. – Kana felé nyújtotta a combot.

– Kell?

Kana émelyegve rázta a fejét. – Íe!

A hajómester vállat vont, és visszahajította a lábat az asztalra. – Ha íe, hát íe. Mit csináltál a karoddal? Megsebesültél a csetepatéban?

– Igen. De nem súlyos. – Mariko megmozdult, hogy mutassa, és lenyelte a fájdalmat.

– Szegény kis jószág! Hát mit akarsz itten, Donna Senhorita, he?

– Az An... a navigátort kerestem. Toranaga úr küldött. Részeg a navigátor?

– Az, meg sokat is zabált. Szerencsétlen flótás kapkodva evett és kapkodva ivott. Egy kortyra lement neki a fél üveg pálinka. Az

Ingelesek mind egyformák. Nem bírják a grogot, és különben is fatökűek. – Szemét az asszonyon legeltette. – Ilyen kicsi virágot még sose láttam. És olyan ferdeszeművel se találkoztam, aki értett civilizáltul.

– Te minden japán hölgyet és szamurájt ferdeszeműnek meg majomnak nevezel?

A tengerész elröhintette magát. – Hé, senhorita, csak úgy kicsúszott a számon. Tudod, így beszélek a szokásosakkal, a stricikkel meg a kurvákkal Nagaszakiban. Nem akartalak én megbántani. Sose társalogtam még civilizált senhoritával, azt se tudtam, hogy létezik egy is, a fene egye meg!

– Én sem beszéltem még más civilizált portugállal, senhor, csak a szent életű atyákkal. Mi japánok vagyunk, nem ferdeszeműek, ne? A majmok pedig állatok, nem igaz?

– De, azok. – A hajómester megint kivillantotta törött fogait. – Te meg úgy beszélsz, mint valami donna. Az ám. Nem akartalak én megbántani, Donna Senhorita.

Blackthorne motyogni kezdett. Mariko odament hozzá, és gyengéden megrázta. – Andzsín-szan! Andzsín-szan!

– Igen... igen? – Blackthorne kinyitotta a szemét. – Á... hahó... bocsánat... én... – Zúgott a feje, visszahanyatlott.

– Kérlek, hívass egy szolgát, senhor. Meg kell mosdatni.

– Rabszolgáink vannak... de azok nem arra valók, Donna Senhorita. Hagyd a fenébe az Ingelest... mit árthat egy kis okádás egy eretneknek?

– Nincsenek szolgáitok? – kérdezte leverten Mariko.

– Mondom, rabszolgáink vannak... fekete ördögök, de lusták... én magam se bíznám rájuk a megmosását – tette hozzá csúnyán vigyorogva.

Mariko tudta, hogy nem tehet mást. Toranaga úrnak bármelyik pillanatban szüksége lehet az Andzsín-szanra, s ez az egész az ő felelőssége. – Akkor vízre lesz szükségem – mondta. – Hogy megmosdassam.

– Van egy hordóval a lépcső aljában. Az alattunk levő fedélzeten.

– Kérlek, hozz belőle, senhor.

– Küldd őt. – A hajómester hüvelykujjával Kanára bökött.

– Nem. Te hozzá. Siess.

A hajómester Blackthorne-ra nézett. – A macája vagy?

– Mi?

– Az Ingeles macája vagy?

– Mi az a maca, senhor?

– Hát a nője. A párja, senhorita, a babája, a szeretője. A macája.

– Nem. Nem, senhor, nem vagyok a macája.

– Hát akkor az övé? Ezé a ma... ezé a szamurájé? Vagy a királyé talán, aki az imént jött föl a fedélzetre? Azé a Tora-akármicsodáé?

– Nem.

– Se senki másé a hajón?

Mariko a fejét rázta. – Kérlek, hoznál egy kis vizet?

A hajómester biccentett és elment.

– Ez a legrondább, legbüdösebb ember, akinek valaha is a közelébe mentem – mondta a szamuráj. – Miről beszélt?

– Azt... azt kérdezte, a navigátor ágyasa vagyok-e.

A szamuráj az ajtó felé lódult.

– Kana-szan!

– Követelem a jogot, hogy férjed nevében megbosszulhassam ezt a sértést! Most rögtön! Még hogy te együtt élnél egy barbárral!

– Kana-szan! Kérlek, csukd be az ajtót!

– Te Toda Mariko-szan vagy! Hogy merészel megsérteni téged? Ezt a sértést azonnal meg kell bosszulni!

– Meg fogjuk, Kana-szan, és köszönöm. Igen. Neked adom ezt a jogot. De most Toranaga úr parancsára vagyunk itt. Amíg ő jóvá nem hagyja, nem tehetsz semmit.

Kana kelleetlenül behúzta az ajtót. – Igazad van. De ünnepélyesen kérlek, kérvényezd Toranaga úrtól ezt a kegyet, mielőtt elmegyünk.

– Igen. Köszönöm, hogy aggódsz a becsületem miatt. – Mit tenne Kana, ha tudná, mi minden hangzott itt el, gondolta még mindig döbbenet az asszony. Mit tenne Toranaga úr? Vagy Hiromacu? Vagy a férjem? Majmok?! Ó, Madonna, adj erőt, hogy uralkodni tudjak magamon és eszemet ne vesszem! Hogy Kana dühén enyhítsen, gyorsan témát változtatott. – Az Andzsín-szan olyan tehetetlennek látszik. Akár egy csecsemő. Úgy látszik, a barbárok nem bírják a bort. Vannak ilyen férfiak nálunk is.

– Igen. De ez nem a bortól van. Az lehetetlen. Inkább attól, amit evett.

Blackthorne esetlenül mocorgóit, próbált magához térni.

– Nincsenek szolgák a hajón, Kana-szan, ezért nekem kell helyettesítenem az Andzsín-szan valamelyik szolgáját. – Sérült karja miatt kissé ügyetlenül vetkőztetni kezdte Blackthorne-t.

– Hadd segítsék. – Kana nagyon ügyes volt. – Gyakran csináltam apámmal, amikor a szaké megártott neki.

– Néha jó is a férfinak, ha leissza magát. Kiűzi belőle a sok gonosz szellemet.

– Igen. De apám másnap mindig rosszul érezte magát.

– A férjem is nagyon rosszul érzi magát olyankor. Napokig.

Kana hallgatott egy sort. – Adja Buddha, hogy a férjed megmeneküljön.

– Igen. – Mariko körülnézett a kabinban. – Nem értem, hogyan élhetnek ilyen mocskokban. Ez rosszabb, mint nálunk a legszegényebbek háza. A másik kabinban majdnem elájultam a bűztől.

– Undorító. Én még sohasem voltam barbár hajón.

– Én még tengeren sem voltam soha.

Kinyílt az ajtó, és a hajómester letette a vizesvödröt. Blackthorne meztelenségén elbámult. Előkapott egy pokrócot a priccs alól és betakarta vele. – Halálra fázik! Azonkívül... szégyentelenség ilyesmit csinálni egy férfival, még evvel is.

– Mi?

– Semmi. Hogy hívnak, Donna Senhorita? – Szikrázott a szeme.

Mariko nem felelt. Félrelökte a takarót, és tisztára mosta Blackthorne-t, örült, hogy van mivel elfoglalnia magát, közben utálkozott a kabintól, a hajómester mocskos személyétől, és nagyon szerette volna tudni, miről beszélnek a másik kabinban. Biztonságban van-e urunk?

Amikor végzett, csomóba gyűrte a kimonót és a piszkos ágyékkötőt.

– Ki lehetne mosatni ezeket, senhor?

– He?

– Azonnal ki kellene tisztítani ezeket. Kérlek, hívass egy rabszolgát.

– Lusta fekete dögök azok, megmondtam már. Egy hétig is eltartana nekik. Dobd ki, Donna Senhorita, nem érnek egy fityinget se. Rodrigues úr, a navigátorunk azt mondta, adjak neki rendes ruhákat. Itt van ni. – Kinyitott egy matrózládát. – Azt mondta, innét adjak neki.

– Nem tudom, hogyan kell ilyesmikbe öltöztetni egy férfit.

– Ing kell neki, meg nadrág meg pőc meg harisnya meg csizma meg tengerészubbony. Kész. – A hajómester sorra kiemelte és megmutatta őket. Mariko és a szamuráj öltöztetni kezdte a még mindig félig eszméletlen Blackthorne-t.

– Ezt hol hordja? – Mariko feltartotta a háromszögletű, zacskószerű, madzagokkal ellátott gatyapőcöt.

– Jóságos Szűz Mária, hát itt, elől e – felelte zavartan a hajómester, a magáét bökdösve. – A nadrágon kell átkötni, ahogy mondtam. Ez való a micsodájára.

Mariko a hajómesterére nézett, hogy tanulmányozza. A hajómester megérezte tekintetét, és megmozdult a nadrágja.

Az asszony gondosan helyére tette a gatyapőcöt, majd a szamuráj segítségével áthúzta a hátsó madzagokat a lába között és megkötötte a derekánál. – Ilyen nevetséges öltözködést még életemben nem láttam – mondta halkán Kanának.

– Nagyon kényelmetlen lehet – mondta Kana. – A papok is viselnek ilyet, Mariko-szan? A köntösük alatt?

– Nem tudom.

Kisimított a szeméből egy hajszálat. – Senhor, jól van felöltöztetve az Andzsín-szan?

– Jól. Csak még a csizmája hiányzik. Ehol ni. De ez várhat. – Odalépett szoroson Mariko elé, és az asszony úgy érezte, nem kap levegőt. – Mit szólnál egy gyors etyepetyéhez?

– Mihez?

– Tetszel nekem, senhorita. Na, mit szólsz hozzá? A szomszéd kabinban van egy priccs. A barátodat küldd föl. Az Ingeles még egy óráig nem lesz magánál. A szokásosat fizetem.

– Mi?

– Kereshetsz egy rézgarast... vagy hármát is, ha virgonc leszel, és megnyergeled a legjobb fütykőst Lisszabon és Japán között. Na? Mit szólsz hozzá?

A szamuráj látta, hogy Mariko elborzad. – Mi az, Mariko-szan?

Mariko kiprészelt magát a priccs és a hajómester közül. – Azt... azt mondta... – hebegte.

Kana azonnal kardot rántott, de máris két felhúzott kakasú pisztoly csöve meredt rá. Ügyet sem vetve rájuk, lódult előre.

– Állj, Kana-szan! – lihegte Mariko. – Toranaga úr megtiltotta, hogy a parancsa előtt támadjunk!

– Na, gyere csak, majom, gyere, te húgyos szarevó! Hé, te! Mondd meg ennek a majomnak, hogy tegye el a kardját, mert moslékká lövöm a fejét!

Mariko egy lábnyira állt a hajómestertől. Jobb kezét még mindig obijában tartotta, a tör nyele a tenyerébe simult. Aztán eszébe jutott a kötelessége, és kivette kezét az obiból.

– Kana-szan, dugd hüvelybe a kardot! Kérlek. Engedelmeskednünk kell Toranaga úrnak. Engedelmeskednünk kell. Kana rettenetes erőfeszítéssel eleget tett a felszólításnak.

– Még most is kedvem volna a pokolra küldeni téged, te ferdeszemű!

– Kérlek, bocsáss meg neki, senhor, és nekem is – mondta Mariko tőle telhetőleg udvariasan. – Tévedés történt, téve...

– Ez a majomképű nyavalyás kardot emelt rám! Hol itt a tévedés?

– Kérlek, bocsáss meg érte, senhor, nagyon sajnálom.

A hajómester megnyalta a száját. – Megbocsátok, ha kedves leszel hozzám, kis virág. Nyomás a szomszéd kabinba, és mondd meg ennek a majom... mondd meg neki, hogy maradjon itt, és akkor nem bánom, megbocsátok.

– Mi... mi a neved, senhor?

– Pesaro. Manuel Pesaro, miért?

– Semmi. Kérlek, bocsáss meg nekünk, Senhor Pesaro.

– Nyomás a szomszéd kabinba.

– Mi folyik itt? Mi... – Blackthorne nem tudta, ébren van-e, vagy még mindig a lidérc nyomja, de megérezte a veszély levegőjét. – Mi folyik itt, azt kérdeztem!

– Ez a bűdös ferdeszemű kardot emelt rám!

– Tévedés... tévedés történt, Andzsín-szan – mondta Mariko. – Már... már bocsánatot kértem Senhor Pesarótól.

– Mariko? Te vagy az... Mariko-szan?

– Hai, Andzsín-szan. Hontó, hontó.

Az asszony közelebb lépett a priccshoz. A hajómester pisztolyai nem mozdultak Kanáról. Marikónak úgy kellett elpréselődnie mellette, és most még nagyobb erőfeszítésébe került, hogy bele ne vágja törét a hasába. Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó. Az ifjú kormányos lépett be a kabinba egy vödör vízzel. Döböntően meredt a pisztolyokra,

aztán hanyatt-homlok elmenekült.

– Hol van Rodrigues? – kérdezte Blackthorne, várva, hogy kitisztuljon a feje.

– Fönn, ahol a valamirevaló navigátorok – recsegte a hajómester. – Ez a ferdeszemű kardot emelt rám, az istenit!

– Segítsetek a fedélzetre! – Blackthorne megmarkolta a priccs szélét. Mariko karon fogta, de nem tudta felemelni.

A hajómester meglóbálta az egyik pisztolyt Kana felé. – Mondd meg neki, hogy segítsen. És azt is mondd meg, hogy ha van Isten, még napszállta előtt lógni fog a nagyvitorlafán!

Santiago első tiszt elvette fülét a nagykabin oldalába fúrt titkos megfigyelőlyukról. Még mindig a fejében visszhangoztak dell'Aqua végső szavai: „Hát akkor mindent megbeszéltünk.” Nesztelenül átosont az üres kabinon, kilépett a folyosóra, és vigyázva becsukta maga mögött az ajtót. Magas, sovány férfi volt, viharvert arccal, haját bekátrányozott copfban viselte. Ruhája tiszta volt, lába meztelen, mint a legtöbb matrónak. Felszaladt a létrán, és átvágott a főfedélzeten a tatra, ahol Rodrigues éppen Marikóval beszélgetett. Bocsánatot kért, majd a navigátor füléhez hajolva, hogy senki más ne hallja, elmondta, mi hangzott el a nagykabinban.

Blackthorne a tat hátuljában üdögélt a mellvédnek dőlve, fejét felhúzott térdén nyugtatva. Mariko egyenes háttal japán tartásban ült Rodriguesszel szemben, mellette leverten Kana, a szamuráj. A fedélzeteken és az árbockosárban fegyveres matrónok nyüzsögtek, a kormányhoz is került kettő. A hajó most is szélirányban állt, a levegő tiszta volt, a holdudvar erősebb, lógott az eső lába. A gálya vagy száz yardra hintált, oldalát mutatva feléjük, kitéve magát az ágyúk sortüzének, az evezőket bevonták, kettő kivételével mindkétfelől, hogy a helyzetet tartani tudják, mert az enyhe dagály megmeglökte a hajót. Az ellenséges szamuráj íjászokkal megtömött halászhajók valamivel közelebb jöttek, de még nem fenyegetett közvetlen támadás.

Mariko Rodriguest és az első tisztet figyelte. Nem hallotta a hangjukat, de ha hallja, neveltetésénél fogva alighanem akkor is bezárta volna a fülét. Papírfalú házakban a magánéletre nincs lehetőség udvariasság és megértés nélkül, magánélet nélkül pedig

nincs civilizált életmód – a japánok tehát megtanultak hallani és nem hallani. Mindnyájuk érdekében.

Amikor Blackthorne-nal feljöttek a fedélzetre, Rodrigues meghallgatta a hajómestert, s utána az ő, Mariko akadozó magyarázatát: mindez az ő hibája, félreértette, amit a hajómester mondott, s ez indította Kanát arra, hogy kardot rántson becsülete védelmében. A hajómester vigyorogva hallgatta, de a pisztolyokat még most is a szamuráj hátának szegezte.

„Csak azt kérdeztem, az Ingeles macája-e, merthogy olyan szégyentelenül mosdatta meg rakosgatta a micsodáját a pócbe.”

„Tedd el a pisztolyokat, hajómester.”

„Ez a majom veszélyes, hidd el nekem. Húzzuk föl!”

„Majd én ügyelek rá. Menj az orrba!”

„Megölt volna, ha nem vagyok gyorsabb! Köttesd föl a vitorlafára. Nagaszakiban ezt kapná!”

„Csakhogy nem vagyunk Nagaszakiban. Mars az orrba!”

Amikor a hajómester eloldalgott, Rodrigues megkérdezte: „Mit mondott ez az ember, senhora? Őszintén?”

„Én... semmit, senhor. Kérlek.”

„Bocsánatot kérek ennek az embernek a durvaságáért tőled is és a szamurájtól is. Kérlek, magyarázd meg a szamurájnak, és kérd bocsánatát a nevemben. És mindkettőtöket ünnepélyesen kérlek, bocsássátok meg ennek az embernek a faragatlanságát. Sem a ti hűbéruratoknak, sem az enyémmnek nem tenne jót, ha zavargásra kerülne sor a fedélzeten, ígérem, hogy a magam módján, a megfelelő időben móresre fogom tanítani.”

Mariko lelkére beszélt Kanának, aki hosszas győzködés után beadta a derekát.

„Kana-szan azt mondja, rendben van, de ha a parton találkozik a hajómesterrel, lecsapja a fejét.”

„Méltányos, istenemre! Igen. Dómo arigató, Kana-szan – mondta mosolyogva Rodrigues –, és dómo arigató gozaimasita, Mariko-szan.”

„Te beszélsz japánul?”

„Ó, dehogy, csak egy-két szót. Van egy feleségem Nagaszakiban.”

„Ó! Régóta élsz Japánban?”

„Ez a második utam Lisszabonból. Hét esztendőt töltöttem ezeken a

vizeken... erre, meg Macau és Goa felé. Ne is törődj azzal az emberrel – eta. De hát, mint Buddha mondta, az etáknak is joguk van az élethez. Ne? A feleségem is beszél portugálul, de korántsem ilyen hibátlanul, mint te. Természetesen keresztény vagy, ugye?”

„Igen.”

„A feleségem is áttért. Apja szamuráj, persze alacsony rangú. Hűbérura Kijama úr.”

„Szerencsés asszony, hogy ilyen férje van” – mondta udvariasan Mariko, de magában elálmélkodott: hogyan képes valaki férjhez menni egy barbárhoz és együtt élni vele? Jólneveltsége dacára meg kellett kérdeznie: „És az úrnő, a feleséged is eszik húst, mint... mint ti ott a kabinban?”

„Nem – válaszolta nevetve Rodrigues, és kimutatta szép, egészséges, fehér fogait. – És nagaszaki házamban én sem eszem. Tengeren és Európában igen. Nekünk ez a szokásunk. Ezer esztendővel ezelőtt, amikor Buddha még nem érkezett ide, nektek is ez volt, ne? Mielőtt Buddha megmutatta a Taót, az utat, mindenki evett húst. Még itt is, senhora. Még itt is. Azóta persze több az eszünk, legalábbis néhányunknak, ne?”

Mariko ezen elgondolkodott. Azután megkérdezte: „Minden portugál majomnak hív bennünket? Meg ferdeszeműnek? A hátunk mögött?”

Rodrigues a fülbevalóját húzogatta. „Ti talán nem barbároknak neveztek minket? Még szemtől szembe is? Mi civilizáltak vagyunk, legalábbis úgy véljük, senhora. Indiában, Buddha szülőföldjén a japánokat »keleti ördögöknek« hívják, és fegyveresen nem engedik partra szállni őket. Ti az indiaiakat »feketéknak« és nem emberinek nevezitek. És minek hívják a kínaiak a japánokat? Hát ti a kínaiakat? És a koreaiakat? Fokhagymafalóknak, ne?”

„Nem hiszem, hogy Toranaga úr örülne, ha úgy szólítanák. Vagy Hiromacu úr, vagy akár a feleséged apja.”

„Áldott Krisztus urunk azt mondta: »Előbb vessétek ki a magatok szeméből a szálkát, mielőtt kivetnétek az enyémből a gerendát«,”

Mariko még mindig ezen gondolkodott, miközben figyelte, amint az első tiszt Rodrigues fülébe sugdos. Igaza van: mi is gúnyolódunk másokon. De hát mi az Istenek Földjének szülöttei vagyunk, ezért az istenek kiválasztottjai. Minden nép közül egyedül minket oltalmaz isteni császár. Nem volnánk hát teljességgel páratlanok és

felsőbbrendűek mindenki másnál? És ha az ember egyszerre japán és keresztény? Nem tudom. Ó, Madonna, segíts, hogy megértsem! Ez a Rodrigues nevű navigátor éppolyan furcsa, mint az angol. Miért ilyen különlegesek ezek ketten? A neveltetésük, a taníttatásuk az oka? Hihetetlen, hogy mi mindenre képesek, ne? Hogy tudják körülhajózni a földet, hogy tudnak olyan biztos léptekkel járni a tengeren, ahogyan mi a szárazon? Rodrigues felesége vajon tudja a választ? Szeretnék találkozni vele, hogy elbeszélgessünk ezekről a dolgokról.

A tiszt még halkabbra fogta a hangját.

– Micsoda? – kiáltott fel önkéntelenül Rodrigues, és még egy káromkodással is megcifrázta. Mariko neveltetése ellenére hegyezni kezdte a fülét, de így sem hallotta, amikor az első tiszt megismételte szavait. Azután látta, hogy mindketten Blackthorne-ra néznek, és zavartan, értetlenül ő is követte tekintetüket.

– Mi történt még, Santiago? – kérdezte fojtott hangon Rodrigues, mint aki csak most ébredt tudatára, hogy Mariko is ott van. Az első tiszt szájához emelte a kezét, és súgott még valamit.

– Meddig maradnak lenn?

– Már egymás egészségére ittak. Meg az alkura.

– A rohadtak! – Rodrigues megmarkolta az első tiszt ingét. – Egy szót se senkinek, ha kedves az életed!

– Erre fölösleges figyelmeztetned, navigátor.

– Az ilyesmi sose fölösleges. – Rodrigues Blackthorne-ra nézett. – Keltsd föl!

A tiszt odament, és durván megrázta a navigátort.

– Mijabaj, he?

– Vágd képen!

A tiszt engedelmeskedett.

– Az anyád keservit, na... – Blackthorne lángoló arccal talpra állt, megingott és elvágódott.

– Az isten verjen meg, Ingeles, ébresztő! – Rodrigues dühödten rábökött a két kormányosra. – Dobjátok a tengerbe!

– He?

– Nyomás!

A két matróz sietve fölkapta Blackthorne-t, Marikónak már csak arra maradt ideje, hogy felkiáltson: – Rodrigues navigátor úr, ezt nem

teheted... –, de mielőtt még ő vagy Kana mozdulhatott volna, Blackthorne átrepült a mellvéd fölött. Húszlábnyi zuhanás után, hasára toccsanva ért vizet, és hatalmas permetfelhőt verve elmerült. Egy pillanat, és a felszínre bukott, fuldokolva, fröcskölve, csapkodva. A jeges hideg kitisztította a fejét.

Rodrigues kecmergett kifelé a székéből. – A jó istenit, segítsen már valaki!

Odaugrott az egyik kormányos, az első tiszt pedig a hóna alá nyúlt. – Az isten szerelmére, óvatosan, ti agyalágyultak!

Odatámogatták a mellvédhez. Blackthorne még mindig haráskolt és köpködött, de már úszott a hajó felé, s közben azokat szentségette, akik vízbe dobták.

– Két fokkal jobbra! – kiáltotta Rodrigues. A hajó kissé szél alá kerülve eltávolodott Blackthorne-tól. – Föl ne gyere még egyszer a hajómra, te anyaszomorító! – üvöltötte le a vízre Rodrigues, majd sietve parancsot adott az első tisztnek. – Fogd a nagycsónakot, szedd fel az Ingelest, és vidd vissza a gályára. Mondd meg neki... – Lehalkította a hangját.

Mariko már annak is örült, hogy Blackthorne nem fulladt meg. – Navigátor! Az Andzsín-szan Toranaga úr védelme alatt áll! Követelem, hogy azonnal hozzátok vissza!

– Egy pillanat, Mariko-szan! – Rodrigues tovább sugdolózott Santiagóval, aki bólintott és elsietett. – Bocsáss meg, Mariko-szan, gomen kudaszai, de a dolog nem tűrt halasztást. Az Ingelest fel kellett ébreszteni. Tudtam, hogy tud úszni. Ébernek kell lennie és nagyon fürgének.

– Miért?

– Én a barátja vagyok. Említette ezt neked?

– Igen. De Portugália hadat visel Anglia ellen. Akárcsak Spanyolország.

– Úgy van. Csakhogy a navigátorok felette állnak a háborúknak.

– Akkor kihez fűz benneteket a kötelesség?

– A lobogóhoz.

– Nem jelent az egyet a királlyal?

– Igen is meg nem is, senhora. Az életemmel tartoztam az Ingelesnek. – Rodrigues közben a nagycsónakot figyelte. – Egyenesen, egyenesen – és most szélnek – utasította a kormányost.

– Igenis, senhor.

A navigátor várt, a szelet, a zátonyokat, a távoli partot fürkészte. A mélységmérő elkiáltotta az ölek számát. – Bocsáss meg, senhora, mit is mondtál? – Rodrigues egy pillanatra ránézett, aztán újra a hajó fekvését és a nagycsónakot figyelte. Mariko is a nagycsónak felé nézett. A matrózok már kihúzták Blackthorne-t a tengerből, és a gálya irányába tartottak: ülve húzták és nem állva tolták az evezőket. Mariko már nem tudta kivenni az arcokat. Az Andzsín-szané elhomályosodott a másiké mellett, aki Rodriguesnek sugdosott. – Mit mondtál neki, senhor?

– Kinek?

– Annak a senhornak, akit az Andzsín-szan után küldtél.

– Ó, csak azt, hogy kívánjon az Ingelesnek jó utat a nevemben.

Mariko lefordította Kanának, ami eddig elhangzott. Amikor látta, hogy a nagycsónak a gálya oldalához simul, Rodrigues végre fellélegzett. – Üdvöz légy, Mária, Istennek szent anyja...

A vezérkapitány és a két jezsuita feljött a fedélzetre, mögöttük Toranaga és a testőrei.

– Rodrigues! Eresszék vízre a nagycsónakot. A szent életű atyák partra szállnak – mondta Ferriera.

– És aztán?

– Aztán kifutunk a tengerre. Jedóba megyünk.

– Hogyhogy? Azt hittem, indulunk vissza Macauba. – Rodrigues arca maga volt a megtestesült ártatlanság.

– Előbb hazavisszük Toranagát Jedóba.

– Mi? Hát a gálya?

– Az itt marad, vagy egyedül verekszi ki magát.

Rodrigues még meglepettebbnek látszott. A gálya felé nézett, aztán Marikóra. Az asszony tekintetéből szemrehányást olvasott ki.

– Macu – mondta neki halkan.

– Mi? – kérdezte Alvito atya. – Türelem? Miért mondod ezt, Rodrigues?

– Épp imádkoztam, atyám. Azt magyaráztam a hölgynek, hogy ez türelemre nevel. Ferriera a gálya felé bámult. – Mit keres ott a mi nagycsónakunk?

– Visszaküldtem az eretneket.

– Micsoda?

– Visszaküldtem az eretneket. Mi a probléma, vezérkapitány? Az Ingeles sértegetni kezdett, ezért beledobtam a tengerbe. Vártam, hogy megfullad-e, de tudott úszni, ezért utánaküldtem az első tisztet, hogy szedje fel és vigye vissza a gályára, tekintve, hogy úgy látszik, Toranaga úr a kegyeibe fogadta. Hol itt a probléma?

– Hozasd vissza.

– Hé, mi a baj? Nem azt mondtad, hogy a gálya itt marad, vagy egyedül verekszi ki magát? Hát akkor? Az Ingeles nyakig van a kloákában. Különben is, kinek van szüksége arra a nyamvadékra? A szent életű atyák biztosan örülnek, hogy eltűnt a szemük elől. Nem igaz?

Dell'Aqua és Alvito hallgatott. Ez tönkretette egész tervüket, amit Ferrierával dolgoztak ki és amit Toranaga is jóváhagyott: hogy a papok azonnal partra szállnak, és megpróbálják megnyugtatni Isidót, Onosit és Kijamát, mondván, hogy ők elhitték Toranaga meséjét a kalózokról, fogalmuk sem volt róla, hogy úgy szökött meg a várból. Közben a fregatt kifut a kikötőből, hátrahagyva a gályát, hogy az elterelje a halászhajók figyelmét. Ha a fregattot nyílt támadás éri, ágyútűzzel verik vissza – és a kocka el van vetve.

„De nem valószínű, hogy a halászhajók megtámadnának bennünket – érvelt Ferriera. – Nekik a gályát kell elfogniuk. A te dolgod lesz, eminenciás uram, hogy meggyőzd Isidót: nem volt más választásunk. Végül is Toranaga a Régenstanács elnöke. Végül pedig: az eretnek itt marad a fregatton.”

Egyik pap sem kérdezte, hogy miért. Ferriera pedig nem magyarázkodott.

A vizitátor atya szelíden a vezérkapitány vállára tette a kezét, és hátat fordított a gályának. – Talán jobb is, hogy az eretnek ott van – mondta, és magában arra gondolt: milyen kifürkészhetetlenek Isten útjai.

Nem, ordította volna legszívesebben Ferriera. Látni akartam, amint megfullad. Ember a vízben, a kora hajnali homályban – se nyom, se tanú, se semmi. Toranaga sosem tudta volna meg; tragikus baleset, ennyi az egész. És Blackthorne megérdemelte volna ezt a véget. A vezérkapitány jól tudta, mennyire rettegenek a navigátorok a vízi haláltól.

– Nan dzsa? – kérdezte Toranaga.

Alvito atya megmagyarázta, hogy a navigátor miképp került vissza a gályára. Toranaga Marikóhoz fordult, aki bólintott, és hozzátette, amit előzőleg Rodriguestől hallott.

Toranaga odament a mellvédhez, és belekémlelt a sötétbe. Újabb halászhajókat bocsátottak vízre az északi parton, a többi a helyéhez közeledett. Tudta, hogy az Andzsín-szan személye politikailag kellemetlen, s hogy az istenek ezt az egyszerű utat nyitották előtte, ha meg akarna szabadulni a navigátortól. De meg akarok-e? A keresztény papok kétségkívül boldogabbak lesznek, ha az Andzsín-szan eltűnik, gondolta. Akárcsak Onosi és Kijama, akik úgy féltek ettől az embertől, hogy vagy valamelyikük vagy mindketten még azokat a merényleteket is megszervezték. Miért ez a félelem?

Karma, hogy az Andzsín-szan a gályán van és nem itt, biztonságban. Ne? Így hát az Andzsín-szan elsüllyed Jabuval, a többiekkel és a puskákkal együtt. Ez is karma. A pusák elvesztését kibírom, Jabuét is. Hát az Andzsín-szanét?

Az övét is.

Van még nyolc ilyen furcsa barbárom tartalékban. Közös tudásuk fölér egyetlen emberével, talán még túl is szárnyalja. A legfontosabb most az, hogy mielőbb Jedóba érjek, és felkészüljek az elkerülhetetlen háborúra. Kijama és Onosi? Ki tudja, támogatni fognak-e? Talán igen, talán nem. De egy telek és néhány ígélet semmiség azért, ha cserébe negyven napon belül esetleg elnyerhetem a keresztények támogatását.

– Karma, Cukku-szan. Ne?

– Igen, uram. – Alvito elégedetten nézett a vezérkapitányra. – Toranaga úr azt javasolja, ne tegyünk semmit. Ez Isten akarata.

– Valóban?

A gályán felhangzott a dob. Az evezők nagy lendülettel a vízbe merültek.

– Az isten szerelmére, mit művel ez? – ordította Ferriera. Aztán, miközben a gálya eltávolodott tőlük, látták azt is, hogy Toranaga lobogója lekúszik az árbocról.

– Úgy nézem, azt készülnek tudtára adni az összes tetves halászhajónak, hogy Toranaga úr nem tartózkodik többé a fedélzetjenjegyezte meg Rodrigues.

– Mit akar csinálni?

- Nem tudom.
- Tényleg nem tudod? – kérdezte Ferriera.
- Nem én. De a helyében én máris indulnék ki a tengerre, benne hagyva a fregattot a kloákában. Mindenesetre az Ingeles most ránk terelte a figyelmet. Mi legyen?
- Azonnal indulunk Jedóba. – A vezérkapitány szerette volna hozzátenni: és ökleld fel azt a gályát, de nem tette hozzá. Mariko hallgatózott.

A papok megkönnyebbülve partra szálltak a nagycsónakban.

– Vitorlákat fel! – kiáltotta Rodrigues, miközben csak úgy lüktetett a rossz lába. – Irány dél-délnyugat! Munkára!

– Senhora, kérlek, mondd meg Toranaga úrnak, jobban tenné, ha lemenne a kabinba. Ott biztonságban lesz – mondta Ferriera.

– Uram köszöni, de itt marad.

Ferriera vállat vont, és kiment a tatfedélzet szélére. – Ágyúkat felporozni! Kartácsot tölts! Harcállásba!

Huszonyolcadik fejezet

– Iszogi! – szólt rá Blackthorne a dobmasterre, hogy szaporább ritmust verjen. Hátranézett a fregatra, amely dagadó vitorlával közeledett feléjük, majd előretekintett, s máris a következő lépést fontolgatta. Nem tudta, jól döntött-e, mert kevés mozgástér nyílt erre, a sziklák pedig igen közel voltak – a katasztrófát csak néhány yard választotta el a sikertől. A szél miatt a fregattnak ferdéznie kell, hogy a kikötő száján átjusson, de az evezősgálya kedvére manőverezhet. Csakhogy a fregattnak van egy előnye: a gyorsasága. És a legutolsó lavírozásnál Rodrigues világosan értésére adta: a gálya takarodjon az útból, ha a Santa Theresá-nak helyre van szüksége.

Jabu már megint ott kotkodácsolt mellette, de Blackthorne ügyet se vetett rá. – Nem értem – vakarimaszen, Jabu-szan! Ide hallgass, Toranaga-szama azt mondta, én, az Andzsin-szan icsi-ban ima! Most én vagyok a főkapitány! Vakarimaszu ka, Jabu-szan? – Megmutatta a tájolón az irányt a japán kapitánynak, aki azonban kétségbeesetten hadonászott a fregatt felé: már csak ötven yardra volt mögöttük, és minden pillanatban beléjük szaladhatott.

– Akkor is tartsd az irányt, az istenit! – Blackthorne ruháját lassan szárogatta a szellő, így is majdnem megfagyott, de legalább a feje kitisztult. Felnézett az égre. A fénylő hold körül nem voltak felhők, és a szél sem erősödött fel. Onnan nem fenyeget veszély, gondolta. Isten adja, hogy a hold világos maradjon, míg innen ki nem jutunk.

– Hej, kapitány! – kiáltotta angolul, tudván, hogy mindegy, angolul beszél-e, vagy portugálul, hollandul, latinul, mert úgymint egyedül van.

– Hozass valakivel szakét! Szakét! Vakarimaszu ka?

– Hai, Andzsin-szan!

Egy matróz elrohant, közben hátranézett a válla fölött, és a sebesen közeledő fregatt nagysága halálra rémítette. Blackthorne tartotta az irányt, fordulásra igyekezve kényszeríteni a fregattot, mielőtt becsúszna a szél alatti helyre. A Santa Theresa azonban továbbra is egyenesen feléjük siklott. Az utolsó másodpercben kitért előre, s amikor a fregatt orrfája már csaknem fölszaladt a tatjukra, hallotta, hogy Rodrigues elkiáltja magát: – Balra ferdézni! Tarcsvitorlákat kiereszteni! Aztán irányt tarts! – Majd spanyolul átordított hozzá: – A nyelved az ördög seggében, Ingeles!

– Anyádé előbb volt ott, Rodrigues!

Aztán a fregatt lefordult szél alá, és a távoli part felé bukducolt, ahol majd újra meg kell fordulnia, hogy szélirányba állva ismét visszaferdézhesen ide, mielőtt végleg megfordul és nekivág a kikötő kijáratának.

Egy pillanatra olyan közel voltak egymáshoz, hogy Blackthorae szinte megérinthette volna őket, Rodriguest, Toranagát, Marikót és a vezérkapitányt, amint ott dülöngéltek a taffedélzeten. Aztán a fregatt eltávolodott, s ők a nyomdokvizében imbolyogtak.

– Iszogi, iszogi, az istenit!

Az evezősök megduplázták erőfeszítésüket, és Blackthorne jelbeszéd segítségével még több embert rendelt oda hozzájuk, míg végül tartalék sem maradt. A fregatt előtt kell odaérniük a kijárhoz, különben elvesztek.

A gálya csak úgy falta a távolságot. De a fregatt is. A kikötő túlsó végében úgy perdült meg, akár egy táncos, és Blackthorne látta, hogy Rodrigues a csúcsvitorlákat és a fősudárvtorlákat is kibontatta.

– Ravasz róka, mint minden portugál!

Megérkezett a szaké, de a matróz kezéből kivette az a fiatal nő, aki korábban Marikót támogatta, és tántorogva felkínálta neki. Volt bátorsága fenn maradni a fedélzeten, noha szemlátomást nem érezte magát elemében. Keze erős volt, haja szépen gondozott, kimonója gazdag díszítésű, elegáns, tiszta. A gálya megbillent. A lány megingott, és elejtette a csészét. Arca mozdulatlan maradt, de a navigátor látta, hogy elpirul szégyenében.

– Por nada – mondta, amint a lány tapogatózva kereste a csészét. – Nem számít. Namae ka?

– Uszagi Fudziko, Andzsín-szan.

– Fudziko-szan. Add ide az egészet. Dózo. – Elvette a korsót, és jót húzott belőle, mert szerette volna mielőbb a hasában érezni a bor melegét. Az új irányra koncentrált, kerülgetve a zátonyokat, amelyekről Santiago Rodrigues parancsára beszámolt neki. Ismét ellenőrizte a szárazföldi tájolatot, amelynek a vonalán tisztán és egyenesen eljuthattak a kijáratig, közben kiitta a maradék bort is, és arra gondolt: hogy az ördögbe tudták itt fölmelegíteni, miért szolgálják föl mindig melegen és kis mennyiségben?

A feje teljesen kitisztult mostanára, ereje is visszatért, de tudta, hogy

vigyáznia kell, mert nincsenek tartalékai, mint ahogy a gályának sincsenek.

– Szaké dózo, Fudziko-szan – mondta visszaadva a korsót, és tüstént el is feledkezett a lányról.

A fregatt sebesen közeledett szél felől, vagy száz yarddal előttük vágott át, a partnak tartva. Jól hallotta a szél által feléjük sodort szitkokat és ingerkedéseket, de nem válaszolt rájuk, tartalékolta az energiáját.

– Iszogi, az istenit! Vesztésre állunk!

A versenyfutás izgalma meg az, hogy újra egyedül volt parancsnok – inkább az akaraterjének, mint a pozíciójának köszönhetően –, csak hozzátett ahhoz a ritka élvezethez, amely részegítő boldogsággal töltötte el: hogy Jabu az ő hatalmában van. – Ha a hajót meg magamat nem sajnálnám, nekiszaladnék a szikláknak, csak hogy fuldokolni lássalak, te szarevő Jabu! A jó öreg Pieterzoonért!

De nem mentette-e meg Jabu Rodriguest, amikor te nem tudtad? Nem rohamozta-e meg a banditákat, amikor rajtatok ütöttek? És most is bátran viselkedik. Szarevő, az egyszer biztos, de legalább bátor szarevő!

Újra felkínálták neki a szakés korsót. – Dómo.

A fregatt szélnek vitorlázva élesen megdőlt, s a látvány elégedettséggel töltötte el. – Jobban magam se csinálnám – ordított oda a szélnek. – De ha az enyém volna, én áthajtanám azokon a halászhajókon, kifutnék a tengerre és vissza se néznék. Valahogyan hazavitorláznék rajta, és itt hagynám Japánt a japánoknak meg ezeknek a ragyaverte portugáloknak. – Észrevette, hogy Jabu és a kapitány rábámul. – De mégsem, egyelőre még nem. Van itt valahol egy Fekete Hajó, azt el kell kapni és ki kell fosztani. Na és a bosszúállás, nem igaz, Jabu-szan?

– Nan deszu ka, Andzsín-szan? Nan dzsa?

– Icsi-ban! Első! – felelte, a fregatt felé mutatva. Kiitta a korsót. Fudziko elvette tőle.

– Szaké, Andzsín-szan?

– Dómo, íe!

A két hajó már nagyon közel járt az egymáshoz szoruló halászhajókhoz, a gálya egyenesen a rés felé tartott, amit szándékosan nyitva hagytak, a fregatt most fordult a kikötő szája

felé. Mivel a kinyúló hegyfokok hátramaradtak, a szél felélénkült. Szélrohamok dagasztották a fregatt vitorláit, a csarnakok pattogtak, akár a pisztolylovás, most már orra is, fara is tajtékot túrt.

Az evezősök verejtékben fürödtek és lassultak. Egy ember kidőlt. Aztán egy másik. Az ötven-valahány rónin már elfoglalta a helyét. Előttük, a keskeny csatorna mindkét oldalán íjászok húzták föl fegyverüket a halászhajókon. Blackthorne kis szénserpényőket látott rajtuk, és tudta, hogy hamarosan gyújtónyilak fognak potyogni rájuk. Felkészült a harcra, ahogy tudott. Jabu is megértette, hogy küzdelemre kerülhet sor, és ő is látta a gyújtónyilakat. Blackthorne fa rekeszfalakkal vetette körül a kormányt. Kinyitott néhány muskétásládát, és mindenkinek, aki csak értett hozzá, megparancsolta, hogy töltsenek puskát. Kis lőporos hordókat hozatott a tatfedélzetre, és kanóccal látta el őket.

Amikor Santiago, az első tiszt berángatta a nagycsónakba, azt mondta: Rodrigues, ha Isten is úgy akarja, segítem fog neki.

„Miért?” – kérdezte ő.

„Navigátorom azt üzeni, csak azért dobatott be a tengerbe, hogy magadhoz térj, senhor.”

„Miért?”

„Mert, azt mondta, mondjam meg neked, navigátor úr, hogy veszély leselkedik rád a Santa Theresa fedélzetén.”

„Miféle veszély?”

„Magad vágd ki magad a csapdából, ha tudod, azt üzeni. De segíteni fog.”

„Miért?”

„Mária, könyörülj rajtam! Fogd be azt az eretnek pofádat és figyelj! Nincs sok időm!”

Aztán az első tiszt beszélt neki a zátonyokról, a szárazföldi tájolatról, a halászhajók közti résről és a tervről. És adott neki két pisztolyt. „Jó céllövő vagy-e, azt kérdezi a navigátorom.”

„Nem” – hazudta ő.

„Isten óvjon, üzeni végül a navigátorom.”

„Őt is – és téged is.”

„Tőlem elmehetsz a pokolba.”

„Majd a nővéreddel egyszer!”

Blackthorne azért csak kanócot rakott a hordókba, mert hátha mégis

rákezdenek az ágyúk, hátha nincs is semmiféle terv, vagy hamis a terv, amit hallott – és a halászhajókról sem feledkezett el.

Akármilyen kicsik a hordók, ha csak egy is égő kanóccal odasodródik a fregatt oldalához, úgy elsüllyeszti, akár egy hetvenágyús oldalsortűz.

– Iszogi, ha kedves az életetek! – ordította, és megmarkolta a kormányt. Magában azért hálát adott Istennek Rodriguesért és a holdfényért.

Itt, a kijáratnál a kikötő négyszáz yardnyira szűkült. A mély víz majdnem parttól partig ért, a sziklahátak élesen nyúltak ki a tengerből.

A lesben álló halászhajók között százyardos volt a rés.

A Santa Theresa is a végső rohamra készülődött, a szél hátulról és jobbról hajtotta, széles nyomvonalat hagyott, és óriási tempóban közeledett hozzájuk. Blackthorne tartotta a résre vett irányt, és intett Jabunak, hogy készüljenek. Az összes rónin-szamuraínak megparancsolták, hogy kuporodjanak le a mellvédek mögött, s ha Blackthorne megadja a jelt, muskétával vagy karddal, ki hogy tud, essenek neki az ellenségnek. Jabu fogja irányítani őket. A japán kapitánynak értésére adták, hogy evezősei a dob ütemét kövessék, a dobmasternek pedig, hogy csak az Andzsín-szanra figyeljen. Csakis az Andzsín-szan irányíthatja a hajót.

A fregatt ötven yardra volt tőlük, a rés közepe felé tartottak, vagyis egyenesen feléjük, félreérthetetlenül jelezve, hogy a rés középső sávján ők akarnak áthaladni.

A fregatton Ferriera Rodrigues fülébe súgta: – Nyársald fel! – Tekintete Marikón nyugodott, aki tíz lépéssel odébb, a korlátnál állt Toranagával.

– Nem tehetjük... Toranaga és a lány szeme láttára.

– Senhora! – kiáltotta Ferriera. – Senhora, jobb lenne, ha lemennétek uraddal az ágyúfedélzetre! Ott nagyobb biztonságban lesztek.

Mariko lefordította Toranagának, aki gondolkodott egy keveset, majd elindult az ágyúfedélzet felé.

– A jó istenit neki! – mondta a főágyúmester csak úgy maga elé. – De szeretnék végre megereszteni egy sortüzet és elsüllyeszteni

valamit! Már egy éve, hogy egy árva kalózt se süllyesztettünk el.

– Az, az. És ezek a majmok meg is érdemelnének egy fürdőt! A tatfedélzeten Ferriera megismételte: – Nyársald fel a gályát Rodrigues!

– Minek megölni az ellenséget, ha más is elvégzi helyettünk?

– Madonna! Te rosszabb vagy a papoknál! Hát semmi vér sincs a pucádban? – dühöngött spanyolul a vezérkapitány.

– Nem, a gyilkos fajtából nincs, az biztos – felelte Rodrigues, szintén spanyolul. – De tebenned van, he? Esetleg spanyol vérral keverve?

– Felnyársalod vagy nem? – kérdezte Ferriera portugálul, mert végleg elöntötte a gyilkolásvágy.

– Ha az utamban marad, igen.

– Madonna, add, hogy az urunkban maradjon!

– Mit akartál csinálni az Ingelesszel? Miért lettél olyan dühös, amikor rájöttél, hogy nincs a fedélzeten?

– Nem tetszel nekem, Rodrigues, és többé bízni sem fogok benned. Kétszer álltál, legalábbis szemmel láthatólag, az eretnek oldalára velem, velünk szemben. Ha akadna még egy elfogadható navigátor Ázsiában, partra löknék, Rodrigues, és nélküled vitorláznék el a Fekete Hajón.

– Bele is fúlnál a tengerbe. Érzem rajtad a halál szagát. Csak én tudlak megóvni tőle.

Ferriera babonásan keresztet vetett. – Madonna, micsoda mocskos nyelved van! Mi jogon mondasz nekem ilyeneket?

– Cigány volt az anyám, hetedik gyerek hetedik gyereke, akárcsak én.

– Hazudsz!

Rodrigues elmosolyodott. – Lehet, vezérkapitány úr, lehet. – Tölcsért formált a kezéből, és elkiáltotta magát: – Harcállásba! – A kormányshoz fordult: – Irányt tartani, és ha az a hasas ringyó nem tágít az útból, elsüllyeszteni!

Blackthorne keményen markolta a kormányt, karja, lába sajgott. A dobmester verte a dobot, az evezősök utoljára feszítették meg erejüket.

A fregatt húsz yardra volt mögöttük, már csak tizenötre, már csak tízre. Blackthorne hirtelen jobbra kapta a kormányt. A fregatt szinte

súrolta őket, megdőlt feléjük a vágásban, azután besiklott melléjük. Blackthorne keményen balra rántotta a kormányt, hogy párhuzamba kerüljenek a fregattal, köztük tízyardnyi tengerrel. Együtt – jóformán vállt vállnak vetve – készen álltak a vesszőfutásra az ellenség sorai között.

– Húzzátok, húzzátok, nyavalyások! – ordította Blackthorne, mert csak szorosan a fregatt mellett maradva remélhette, hogy tömege és vitorláit oltalmat nyújtanak. Néhány muskéta durrant, nyílzápor zúdult rájuk, de kárt nem tett bennük, egyik-másik nyíl azonban tévedésből a fregatt alsó vitorlázatába csapódott és felgyújtotta.

A halászhajók szamuráj parancsnokai rémülten állították le íjászaikat. Déli Barbárok hajójára még soha senki nem támadt. Hisz nem egyedül ők szállítják-e a selymet, ami a nyár párás hőségét s a tél hidegét elviselhetővé, a tavaszt és az ősz évezetessé teszi? Nem védi-e a Déli Barbárokat császári rendelet? Nem dühítené-e fel őket, jogosan, egyik hajójuk felperzselése annyira, hogy többé vissza se jöjjenek?

A parancsnokok tehát álljt kiáltottak embereiknek, nehogy Isido tábornok engedélye nélkül felbőszítsék a Déli Barbárokat, s így ők legyenek az okai a Fekete Hajók eltávozásának. De fellélegezni csak akkor lélegeztek fel, amikor a matrózoknak sikerült eloltani a lángokat.

Amint a nyilazás abbamaradt, Blackthorne megnyugodott. És Rodrigues is. A terv bevált. Rodrigues értésére adta Blackthorne-nak, hogy a gálya szélalján lesz az egyetlen esélye. „De navigátorom azt is üzeni, hogy a váratlanra is készülj fel, Ingeles” – tette hozzá Santiago.

– Taszítsd meg azt a nyomorultat! – mondta Ferriera. – Az isten verjen meg, parancsolom, hogy lökd be a majmok közé!

– Öt fokkal jobbra! – kiáltotta engedelmesen Rodrigues.

– Öt fokkal jobbra, igenis! – visszhangozta a kormányos.

Blackthorne meghallotta a parancsot. Öt fokkal azonnal jobbra rántotta a kormányt és imádkozott. Ha Rodrigues sokáig tartja ezt az irányt, bevágódnak a halászhajók közé és elvesznek. Ha csökken a sebességük és lemaradnak, az ellenséges hajók előzönik őket, akár hiszik, hogy Toranaga a fedélzeten van, akár nem. A fregatt mellett kell maradnia.

– Öt fokkal balra! – parancsolta Rodrigues, épp idejében, ő sem akart több gyújtónyilat látni: túlságosan sok volt a lőpor az ágyúfedélzeten. – Gyere már, a fene a pofádat! – motyogta a szélnek. – Kapj a vitorláimba, és vigyél innen a pokolba bennünket! Blackthorne is balra fordult öt fokot, hogy mellette maradjon, és a két hajó egymással versenyezve száguldott a nyílt tenger felé, a gálya bal oldali evezői szinte súrolták a fregattot, a jobb oldaliak a halászfloattát. A kapitány végre felfogta a szándékot, akárcsak a dobmaster és az evezősök. Erejük maradékával feszültek neki a lapátoknak. Jabu parancsot kiáltott, mire a róninok ledobták az íjat s ugrottak segíteni. Jabu maga is csatlakozott hozzájuk.

Fej fej mellett haladtak. Már csak néhány száz yard volt hátra.

Egy-két merészebb halászhajó ekkor kisiklott eléjük, és a rajtuk kuporgó Szürkék elhajították a mászóhorgokat. A gálya orra széttúrta a ladikokat. A horgokat levetették, mielőtt még beakaszkodtak volna. A lenn kötelüket markoló szamurájok megfulladtak. Az evezők üteme nem tört meg.

– Lódulj jobbra egy kicsit!

– Nem merek, vezérkapitány. Toranaga nem ostoba, és nézd azt a zátonyt előttünk!

Ferriera megpillantotta az utolsó halászhajók közelében fölmeredő taréjokat. – Madonna! Kergesd rá!

– Két fokkal jobbra!

A fregatt ismét jobbra térült – akárcsak Blackthorne. A két hajó az összezsúfolódott halászhajók felé tartott. Blackthorne is észrevette a sziklákat. Elgázoltak egy újabb ladikot, és nyílzápor zúdult a fedélzetre. Tartotta az irányt, amíg merte, aztán elordította magát: – Öt fokkal balra! –, hogy figyelmeztesse Rodriguest, és balra rántotta a kormányt.

Rodrigues kitért előle, de nem állt vissza egészen a párhuzamosra: hegyesszögben egymás felé nyargaltak megint. Ez nem volt benne a tervben.

– Gyerünk, te nyavalyás! – morogta a versenyfutástól és a rettegéstől felajzott Rodrigues. – Lássuk, van-e merszed?

Blackthorne-nak azonnal választania kellett a sziklázátonyok és a fregatt között. Szerette volna megölelni az evezősöket, akik még mindig nem dőltek ki, az egész legénységet és mindenkit a

fedélzeten, amiért fegyelmezettségüknek hála, megadták neki a választás lehetőségét. És választott.

Újból balra rántotta a kormányt, övéből kihúzta a pisztolyt, és célzásra emelte. – Utat, a mindenségit! – kiáltotta, és meghúzta a ravaszt. A golyó a vezérkapitány és Rodrigues között fütyült át a taffedélzeten.

A vezérkapitány lebukott, de Rodriguesnek is megrándult az arca. Te utcára kitett Ingeles kurafi! Mi volt ez – szerencse, vagy a fejünkre céloztál? Vagy tényleg tudsz löni?

Meglátta Blackthorne kezében a másik pisztolyt, és azt is észrevette, hogy Toranaga őt nézi. Toranaga azonban nem érdekelte.

Jóságos Szűzmária, mit csináljak? Tartsam magam a tervhez, vagy változtassam meg? Nem lenne jobb eltenni láb alól ezt az Ingelest? Mindenki érdekében? Válaszolj, igen vagy nem?

Válaszolj te magadnak, Rodrigues, a halhatatlan lelkedre! Vagy nem vagy férfi?

Jó, jó, de ezt az eretneket így is, úgy is követi majd a többi, akár a tetvek. Azonkívül az életemmel tartozom neki, és esküszöm mindenre, ami szent, énbennem nincs gyilkos vér – egy másik navigátor véérére legalábbis nem vágyom.

– Balra azt a kormányt! – kiáltotta. És engedett.

– Uram azt kérdi, miért akartál belefutni a gályába.

– Csak játék volt, senhora, amolyan navigátorjáték. Mi így tesszük próbára egymás idegeit.

– És a pisztolylövés?

– Az is hozzá tartozik a játékhoz – azzal az én idegeimet tette próbára. A sziklák túl közel voltak, és talán túlságosan megszorogattam az Ingelest. Hiszen barátok vagyunk, ne?

– Uram azt mondja, ezek ostoba játékok.

– Kérlek, tolmácsold bocsánatkérésemet. A fő az, hogy megmenekült, a gálya is megmenekült, és én ennek örülök. Hontó.

– Megbeszélted ezt a megmenekülést, ezt a fortélyt az Andzsinszannal?

– Az a helyzet, hogy nagyon ügyes ember, és tökéletesen időzített. A hold megvilágította az útját, a tenger is mellé állt, és ő nem követett el hibát. De hogy az ellenség miért nem rohanta meg, arról

fogalmam sincs. Isten akarta így.

– Valóban? – kérdezte Ferriera. Az immár hátramaradt gályát figyelte, és meg sem fordult Rodrigues szavaira.

Kinn voltak a kikötőből, az Ószakát övező tenger biztonságában, a gálya néhány kábelnyire mögöttük, és most már egyik hajó sem sietett. A gályán a legtöbb evezőt bevonták, csak néhány dolgozott, hogy valamennyire azért haladjanak, az evezősök nagy része jól megérdemelt pihenését élvezte.

Rodrigues ügyet sem vetett Ferriera vezérkapitányra. Toranagával volt elfoglalva. Örülök, hogy az ő oldalán állunk, gondolta. Figyelte Toranagát a vesszőfutás alatt. A japán szeme ide-oda cikázott, olthatatlan kíváncsisággal nézte a pattantyúsokat, az ágyúkat, a vitorlákat, a tűzoltókat, és folyton kérdezgetett Marikon keresztül, hol az első tiszttől, hol a matrózoktól: ez mire való? Hogyan kell megtölteni az ágyút? Mennyi lőpor kell bele? Hogyan kell elsütni? Mire valók ezek a kötelek?

– Uram azt mondja, lehet, hogy mindez karma. Tudod, mi a karma, navigátor?

– Igen.

– Uram köszöni, hogy rendelkezésére bocsátottad a hajót. Most pedig visszamegy a sajátjára.

– Micsoda? – perdült meg Ferriera. – Mi sokkal hamarabb érünk Jedóba, mint a gálya. Toranaga úr szívesen látott vendég a fedélzeten.

– Uram azt mondja, semmi szükség rá, hogy továbbra is gondot okozzon nektek. Vissza fog menni a saját hajójára.

– Kérlek, vedd rá, hogy maradjon. Nagyon élvezzük a társaságát.

– Toranaga úr köszönetét fejezi ki, de tüstént átszáll a gályára.

– Rendben van. Rodrigues, jelezz a gályának, és bocsásd vízre a nagycsónakot. – Ferriert csalódottság fogta el. Szerette volna látni Jedót és jobban megismerni Toranagát, most, hogy a jövőjük oly sok szállal kapcsolódott egymáshoz. Egyetlen szavát sem hitte el Toranagának arról, hogy a háború megakadályozható. Máris háborúban állunk ennek a majomnak az oldalán Isido ellen, akár tetszik, akár nem. És nekem egyáltalán nem tetszik, – Sajnálom, hogy nélkülözni kell Toranaga úr társaságát. – Udvariasan meghajolt.

Toranaga is meghajolt, és mondott valamit.

– Uram köszönetét fejezi ki. – Rodrigueshoz fordulva, Mariko hozzátette: – Uram azt mondja, meg fog jutalmazni a gálya megmentéséért, amint a Fekete Hajóval visszatérsz.

– Semmiség. Csak a kötelességemet teljesítettem. Kérlek, bocsássatok meg, amiért nem állok fel – a lábam, ne? – Rodrigues meghajolt. – Isten óvjon, senhora.

– Köszönöm, navigátor úr. Isten óvjon téged is.

Amint Toranaga mögött fáradtan lebotorkált a csónaklejárón, Mariko észrevette, hogy Pesaro hajómester parancsnokol a nagycsónakban. Lúdbőrzött a háta, émelygés kerülgette. Erőt vett magán, hálás volt Toranagának, amiért mindnyájukat leparancsolta erről a bűzös hajóról.

– Jó szelet és kellemes utat – kiáltotta utánuk Ferriera. Intett nekik, ők viszonozták az üdvözlést, aztán a nagycsónak elindult.

– Amint a nagycsónak visszatér és az a rohadt gálya látótávolon kívül kerül, harckészültséget megszüntetni – szólt oda Ferriera a főágyúmasternek.

A tatra visszamenve megállt Rodrigues előtt. – Meg fogod még bánni, hogy életben hagytad – mutatott a gálya felé.

– Isten akarta így. Az Ingeles „elfogadható” navigátor, vezérkapitány úr, már ha a vallásától el bírsz tekinteni.

– Ez az én fejemben is megfordult.

– És?

– Minél előbb Macauba érünk, annál jobb. Állíts fel rekordot, Rodrigues. – Ferriera lement a kabinjába.

Rodriguesnek lüktetett a lába. Nagyot húzott a vászonkulacsból. Ferriera dögölgön meg, gondolta. De majd csak akkor, Uram, ha Lisszabonba érünk.

A szél fordulni látszott, felhő közeledett a hold udvara felé, esőt jósolva, és a hajnalpír már csíkozni kezdte az eget. Rodrigues most minden figyelmét hajójára, a vitorlákra, a helyzetükre fordította. Amikor mindent ellenőrzött, a nagycsónak és végül a gálya felé nézett.

Újra belekortyolt a rumba, és elégedetten gondolt rá, hogy a terve ilyen jól bevált. A pisztolylövéssel egyetlenben, ami végleg megoldotta a kérdést. Rodrigues elégedett volt a döntésével.

Döntennem kellett, gondolta, és jól döntöttem.

– De azért a vezérkapitánynak igaza van, Ingeles – mondta végtelen szomorúsággal. – Személyedben maga az eretnekség tette be lábát a paradicsomba.

Huszonkilencedik fejezet

– Andzsín-szan?

– Hai? – Blackthorne mély álomból riadt.

– Hoztam egy kis ételt. És csát.

Egy pillanatig azt sem tudta, ki ő és hol van. Azután felismerte kabinját a gályán. Napsugár hatolt át a sötétségen. Kipihentnek érezte magát. A dobpergés elhallgatott, és mély álmában is érzékelte, hogy leeresztik a horgonyt, hogy a hajó biztonságban van, partközeiben s a tenger nyugodt.

Látta, hogy egy szolgáló tálcát hozott, mellette Mariko – a karja már nem volt felkötve –, ő pedig a navigátor priccsén fekszik, ugyanazon, amelyen az Andzsiróból Ószakába vezető úton pihent néha s amely most majdnem olyan ismerősnek tetszett, akár a saját priccsé és kabinja az Erasmus-on. Az Erasmus! De jó lesz újra a fedélzetén állni, újra találkozni a fiúkkal!

Kéjesen nyújtózkodott egyet, és átvette a csésze teát Marikótól.

– Köszönöm. Nagyon finom. Hogy van a karod?

– Sokkal jobban, köszönöm. – Az asszony bizonyosságul felemelte és megmozgatta a karját. – Csak húst ért a kard.

– Jobban is nézel ki, Mariko-szan.

– Igen jobban is vagyok.

Amikor hajnalban a fedélzetre szállt Toranagával, az asszonyt az ájulás környékezte. „Jobb, ha idefönn maradsz – mondta neki Blackthorne. – Itt hamarabb elmúlik a rosszullét.”

„Uram azt kérdi, mire... mire volt jó az a pisztolylövés.”

„Amolyan navigátorok közti játék” – felelte Blackthorne.

„Uram gratulál tengerészeti tehetségedhez.”

„Szerencsénk volt. A hold is segített. A legénységet pedig minden hála megilleti. Mariko-szan, megkérdeznéd a kapitány-szant, ismeri-e ezeket a vizeket? Kérlek, mondd meg Toranaga-szamának, hogy borzasztóan sajnálom, de nem bírok sokáig ébren maradni. Vagy

esetleg lehorgonyozhatnánk egy órára kinn a nyílt vízen. Alvásra van szükségem.”

Blackthorne halványan emlékezett, hogy Toranaga azt mondta: menjen csak le a kabinjába, a kapitány-szan rendben el fogja látni a dolgát, hiszen partközeiben fognak hajózni, nem futnak ki a nyílt vízre.

Blackthorne nyújtózkodott még egyet, és kinyitotta a kabinablakot. A sziklás part mindössze kétszáz yardra lehetett.

– Hol vagyunk?

– Totomi tartomány mellett, Andzsín-szan. Toranaga úr úszni kívánt, és az evezősöknek is pihenniük kell néhány órát. Holnapra Andzsiróban leszünk.

– Abban a halászfaluban? Lehetetlen. Most dél felé jár, és csak hajnalban indultunk Ószakából. Lehetetlen!

– Az tegnap volt, Andzsín-szan. Átaludtál egy napot, egy éjszakát és még egy fél napot. Toranaga úr megparancsolta, hogy hagyjunk aludni. Most pedig, úgy véli, egy kis úszás felébresztene. Étkezés után.

Két tálka rizst hoztak neki és faszéntűzőn sült halat azzal a sötét, sós-ecetes mártással, amelyet, mint Marikótól megtudta, erjesztett babból készítenek.

– Köszönöm... igen, tényleg szeretnék úszni egyet. Szóval majdnem harminchat órát aludtam? Nem csoda, hogy jól érzem magam. – Mohón elvette a tálcát a szolgálótól. – Miért fél ez tőlem ennyire? – kérdezte.

– Nem fél, Andzsín-szan. Csak ideges egy kicsit. Kérlek, bocsáss meg neki. Sosem látott még idegent közelről.

– Mondd meg neki, hogy teliholdnál a barbároknak szarva nő, és a szájuk tüzet okád, mint a sárkányé.

Mariko nevetett. – Eszem ágában sincs. – Az asztalra mutatott. – Ott találsz fogport, kefét és vizet meg friss törülközőket. – Latinul hozzátette: – Örömmel tölt el, hogy ilyen jól vagy. Amint menetelés közben is mondtam, nagy a te bátorságod.

Tekintetük találkozott, de aztán hagyták elmúlni a pillanatot. Mariko udvariasan meghajolt, akár csak a szolgáló. Az ajtó becsukódott mögöttük.

Ne gondolj rá, parancsolta magának Blackthorne. Gondolj inkább

Toranagára vagy Andzsiróra. Miért állunk meg holnap Andzsirónál? Hogy kitegyük Jabut? Remélem.

Andzsiróban ott lesz Omi is.

Kérjem Omi fejét Toranagától? Elvégre tartozik nekem eggyel s mással. Vagy kérjem azt, hogy hadd küzdjek meg Omival? De hogyan? Pisztollyal vagy karddal? Karddal semmi esélyem ellene, ha pisztolyt használok, az egyenlő a gyilkossággal. Egyelőre várok inkább. Nemsokára úgyis megkapom a lehetőséget, és akkor mindkettőn bosszút állok. Most Toranaga kegyeiben sütkérezem. Csak türelem. Mire is volna szükségem Toranagától? Hamarosan Jedóba érünk, nincs sok idő a töprengésre.

Az evőpálcikákat használta, ahogy a raboktól látta a börtönben, állához emelve a tálkát és úgy tologatva szájába a ragadós rizst. A haldarabokkal már nehezebben boldogult. Kézzel kellett ennie őket, és örült, hogy egyedül van, mert tudta, az ilyesmi nagy udvariatlanság volna Mariko, Toranaga vagy bármelyik japán jelenlétében.

Az utolsó morzsákat is eltüntette, de a szeme még mindig kopogott az éhségtől.

– Többet kell ennem – mondta fennhangon. – Jóságos isten, de szeretnék egy kis friss kenyeret, tojást, vaját meg sajtot...

Felment a fedélzetre. Majdnem mindenki meztelen volt. A férfiak szárítkoztak, napoztak vagy éppen a tengerbe ugráltak. Szamurájok és matrózok úszkáltak, fröcsköltek a vízben, akár a gyerekek.

– Konniccsi va, Andzsín-szan.

– Konniccsi va, Toranaga-szama.

Toranaga anyaszült meztelenül kapaszkodott felfelé a leeresztett csónaklejárón. – Szonata va ojogitamo ka? – kérdezte a tenger felé intve, miközben a vizet csapkodta le a hasáról és a válláról. Melegen sütött a nap.

– Hai, Toranaga-szama, dómo – felelte Blackthorne, mert feltételezte, hogy azt kérdezik tőle, nem akar-e úszni.

Toranaga megint a tenger felé intett, mondott valamit, majd odahívta Marikót, hogy tolmácsoljon. Mariko bíbor napernyőt tartott a feje fölé, miközben lesétált az orremelvényről, hétköznapi fehér pamutkimonóját most csak lazán fogta össze az öv.

– Toranaga-szama azt mondja, nagyon kipihentnek látszol, Andzsín-

szan. A víz felfrissültét.

– Felfrissít – javította ki udvariasan Blackthorne. – Igen.

– Ó, köszönöm szépen... felfrissít. Uram azt mondja, ússzál nyugodtan.

Toranaga hanyagul a mellvédnek dőlve a fülét törölgette egy kis törülközővel, s amikor a balból nem akart kijönni a víz. félrehajtotta a fejét, és ráugrott a bal sarkára. Blackthorne látta, hogy nagy hasától eltekintve milyen feszes és izmos az egész teste. Mariko jelenlététől zavartan ő is levetette az ingét, gatyapőcét és nadrágját, míg végül ott állt anyaszült meztelenül.

– Toranaga úr azt kérdi, minden angol ilyen szőrös-e, mint te, és ilyen világos szőrűek-e.

– Nem mindenki, de azért vagyunk néhányan.

– Mi... nálunk a férfiaknak nem szőrös a melle és a karja. Legalábbis nem nagyon. Uram azt mondja, nagyon jó felépítésű a tested.

– Akárcsak az övé. Kérlek, köszönd meg neki.

Blackthorne a csónaklejáróhoz ballagott, magán érezve nemcsak Mariko, hanem az orremelvényen sárga napernyő alatt térdelő Fudziko és szolgálója tekintetét is. Annyira már nem futotta a hidegvéréből, hogy méltóságteljesen lesétálgon a lépcsőn – a mellvéd mellől egyenesen belevetette magát a halványkék vízbe. Szép ugrás volt, és jólesően frissítő a hideg tengervíz. A homokos alj mindössze háromölnyire volt, hínárok hajladoztak körülötte, halak nyüzsögtek, ügyet sem vetve a köztük úszkálókra. A tengerágyhoz közel átbucskázott a fején, játszadozott egy kicsit a halakkal, majd lassúnak, ráérősnek tűnő mozdulatokkal, de valójában gyors tempóban pillangózni kezdett a part felé, ahogy Alban Caradoc tanította.

A kis öböl elhagyatott volt: sziklák, egy kis kavicsos partszakasz, életnek semmi jele. Beljebb ezer láb magas hegyek szöktek a végtelen kék égnek.

Kifeküdt egy sziklára és sütkérezett. Négy szamuráj vele tartott, tőle nem messze foglaltak helyet. Mosolyogva integettek neki. Később visszaúszott, és a szamurájok követték. Toranaga most is figyelte.

Felkapaszkodott a fedélzetre. A ruhái eltűntek. Fudziko, Mariko és a két szolgáló még mindig ott volt. Az egyik lány meghajolt, és nevetségesen apró törülközőt nyújtott neki. Blackthorne

szégyellősen a mellvéd felé fordulva szárogatni kezdte magát.

Parancsolom, hogy ne legyél zavarban, mondta magának. Felicityvel, bezárt szobában, pucéran is fesztelenül érzed magad, nem? Csak a nyilvánosság előtt, a nők előtt – őelőtte – esel ennyire zavarba. De miért? Ők észre sem veszik a meztelenséget, és ez teljesen ésszerű. Japánban vagy. Úgy kell viselkedned, ahogy ők.

– Toranaga úr azt mondja, nagyon jól úszol. Megtanítanád neki ezt a módszert? – kérdezte Mariko.

– Örömmel – felelte, csak azért is megfordult, és Toranagát utánozva nekidőlt a mellvédnek. Mariko felmosolygott rá – milyen gyönyörű, gondolta Blackthorne.

– Ahogy fejjel előre belevetted magad a tengerbe. Mi... mi sosem láttunk még ilyet. Mi csak úgy leugrunk. Ezt is meg akarja tanulni.

– Most?

– Igen.

– Megtaníthatom – legalábbis megpróbálhatjuk.

Egyik szolgáló pamutkimonót tartott eléje, Blackthorne hálásan belebújt, és megkötötte az övet. Végleg megnyugodva elmagyarázta, hogyan kell fejest ugrani, a karok közt behúzott nyakkal, úgy vetődve, nehogy hasas legyen belőle.

– Legjobb lesz a csónaklejárónál kezdeni, és egyszerűen csak lefordulni fejjel előre, ugrás, nekifutás nélkül, így tanítjuk a gyerekeket.

Toranaga figyelmesen hallgatta, kérdéseket tett fel, majd Marikon keresztül így szólt: – Jó. Azt hiszem, most már értem. – Odament a lejáró széléhez. Mielőtt Blackthorne megállíthatta volna, elrugaszkodott és zuhanni kezdett a tizenöt lábnyira levő víztükör felé. A hasa akkorát csattant, mint egy ágyú. Senki sem nevetett. Toranaga prüszkölve visszamászott, és újra próbálkozott. Ismét a hasával ért vizet. A vállalkozóbb kedvű samurájok csakúgy kudarcot vallottak.

– Nem könnyű – mondta Blackthorne. – Nekem is sokáig tartott, mire megtanultam. Most pihenjünk inkább, holnap majd újból megpróbáljuk.

– Toranaga úr azt mondja, a holnap az holnap. Ő ma fog megtanulni fejest ugrani.

Blackthorne ledobta kimonóját, és bemutatót tartott. A samurájok

utánozták. Megint kudarcot vallottak. Toranaga is, hatszor egymás után.

Újabb demonstráció után Blackthorne felmászott a fedélzetre, és látta, hogy Mariko is pucéran áll a többiek közt, készen rá, hogy levesse magát. Teste eszményi volt, felsőkarján friss kötés.

– Várj, Mariko-szan! Innen próbáld először.

– Jó, Andzsín-szan.

Az asszony odament hozzá a lejáró széléhez. Az apró feszület csak még inkább hangsúlyozta meztelenségét. Blackthorne megmutatta neki, hogyan hajoljon előre és vetődjön el, majd megfogta a derekát, hogy átfordítsa és így biztosan fejjel előre induljon.

Toranaga most a merülési vonal magasságából próbálkozott, és viszonylagos sikert ért el. Mariko is újra ugrott, s a bőre érintésétől Blackthorne úgy felforrósodott, hogy kénytelen volt bohóckodva megtántorodni és belezuhanni a vízbe. Innen irányította őket, míg kellőképp le nem hűlt. Aztán visszaszaladt a fedélzetre, felállt a mellvéd tetejére, és bemutatta a „hullavetődést”. Tudta, hogy ezt könnyebb megtanulni, és azt is tudta, hogy Toranagának mindenképp sikerélményre van szüksége. – De mereven kell tartanotok magatokat, mint egy kard, hai? – Eldőlve lezuhant a korlátról, s a vizet taposva várt.

Több szamuráj is előrelépett, de Toranaga elhessegette őket. Mereven felemelte a karját, gerincét kiegyenesítette. Mellkasa és ágyéka csak úgy vöröslött a sok hasas ugrástól. Előredőlt és lezuhant, ahogyan Blackthorne-től látta. Fejjel ért vizet, s noha a lábai behajlottak, mégiscsak fejes volt ez, az első sikeres japán fejes, és amint felbukkant, örvendező ordítás fogadta. Újra próbálkozott, még nagyobb sikerrel. Azután Mariko állt fel a korlátra. Blackthorne látta a feszes kicsi melleket, a karcsú derekat, a lapos hasat és a szépen ívelt lábakat. Az asszonynak megrándult kissé az arca, amint karját a magasba emelte, de úgy tartotta magát, akár egy lándzsa, és bátran dőlt le a korlátról. Simán fúródott bele a vízbe. Blackthorne-on kívül szinte senki sem vette észre.

– Szép fejes volt. Nagyon szép – mondta, miközben könnyedén kiemelte a vízből és a csónaklejáró pallójára tette az asszonyt. – De most már abba kellene hagynod. Még a végén fölnyílik a seb a karodon.

– Igen, köszönöm, Andzsín-szan. – Mariko ott állt mellette, a válláig sem ért, és nagyon elégedett volt magával. – Érdekes érzés lezuhanni, merevnek maradni, de a legérdekesebb, hogy az embernek közben úrrá kell lenni a félelmén. Igen, nagyon érdekes és kellemes érzés. – Felment a fedélzetre, és belebújt a kimonóba, amit a szolgáló eléje tartott. Finoman megtörölgette az arcát, és lement a kabinjába.

Micsoda nő, te úristen, gondolta Blackthorne.

Napszálltakor Toranaga Blackthorne-ért küldött. Tiszta futonokon ült az orremelvényen, mellette egy kis faszénszerpenyőben jó szagú fadarabok égtek. Füstjük megillatosította a levegőt, és a szúnyogokat meg moszkítókat is távol tartotta. Toranaga frissen vasalt, tiszta kimonót viselt, s keményített köpönyegének hatalmas vállszárnyai félelmetes külsőt kölcsönöztek neki. Jabu és Mariko is ünnepélyesen volt öltözve. Ott volt Fudzsziko is. Húszfőnyi szamurájórság ülte körül őket némán. A tartókban fáklyák lobogtak, a gálya lassan ringatózott horgonyláncán az öbölben.

– Szakét, Andzsín-szan?

– Dómo, Toranaga-szama.

Blackthorne meghajolt, és átvette a kis csészét Fudzszikótól, megemelte Toranaga felé és felhajtotta. Azonnal újratöltötték. Blackthorne-on a Barnák egyenkimonója volt, kényelmesebbnek és lazábbnak érezte, mint a saját ruháját.

– Toranaga úr azt mondja, éjszakára itt maradunk. Holnap megérkezünk Andzsiróba. Most szeretné, ha mesélnél még országodról és a külvilágról.

– Szívesen. Miről kíván hallani? Kellemes este, ugye? – Blackthorne kényelmesen elhelyezkedett, s közben nagyon is tudatában volt Mariko nőiességének. Furcsa, gondolta, még jobban hat rám így felöltözve, mint meztelenül.

– Igen, nagyon. Nemsokára párás és fülledt lesz a levegő, Andzsín-szan. A nyár nem a legjobb időszak. – Lefordította Toranagának is, amit mondott. – Uram közli veled, hogy Jedo mocsaras vidék. A moszkítókat nyáron kellemetlenek, de a tavasz és az ősz szép – igen, a születés és a halál évszaka gyönyörű.

– Anglia éghajlata mérsékelt. Csak körülbelül minden hetedik tél

szigorú, így van ez a nyarakkal is. Éhínség átlag hatesztendőnként sújt bennünket, de néha két rossz év is jön egymás után.

– Nálunk is előfordul éhínség. És az rossz. Most mi a helyzet országodban?

– Az utóbbi tíz esztendőben háromszor volt rossz a termés, nem süttött eleget a nap, hogy a gabona beérjen. A Mindenható akarata. De Anglia most nagyon erős. Virágzunk, boldogulunk. Népünk keményen dolgozik. A szükséges ruha- és fegyvermennyiséget mi magunk állítjuk elő – Európa gyapjúszövetének jó részét mi termeljük. Némi selymet Franciaországból hozatunk, de elég rossz minőségű, és csak a nagyon gazdagok tudják megvásárolni.

Blackthorne úgy döntött, a pestisről, a lázadásokról, a közföldek bekerítése miatt kitört felkelésekről, a parasztoknak a városokba való lassú beáramlásáról nem beszél. Inkább a jó királyokról és királynékról, okos vezérekről, bölcs parlamentekről és sikeres háborúkról mesélt.

– Toranaga úr szeretné világosan látni a helyzetet. Azt mondod, csak tengeri hatalmatok véd meg benneteket Spanyolországtól és Portugáliától?

– Igen. Csak az. Úgy maradhatunk szabadok, ha uralkodunk a tengereken. Ti is szigeti nép vagytok, akárcsak mi. Ha a tengereken nem parancsoltok, nem vagytok ti is védtelenek a külső ellenséggel szemben?

– Uram egyetért veled.

– Á, szóval benneteket is meg akartak már szállni?

Blackthorne látta, hogy Mariko alig észrevehetően összeráncolja a homlokát, miközben Toranaga felé fordul, és eszébe jutott, hogy csak felelnie illik, kérdezni nem.

Mariko még komorabban fordult vissza. – Toranaga úr azt mondja, feleljek a kérdésedre, Andzsín-szan. Igen, kétszer is megtámadtak bennünket. Több mint háromszáz évvel ezelőtt – a ti időszámításotok szerint 1274-ben – Kublai kán mongoljai, miután meghódították Kínát és Koreát, ránk törtek, mivel nem fogadtuk el a fennhatóságát. Néhány ezer emberük partra szállt Kjúszún, de szamurájainknak sikerült sakkban tartani őket, és hamarosan visszavonultak. De hét évvel később újra megindultak. Az inváziós flotta ezúttal majdnem ezer kínai és koreai hajóból állt, rajtuk

kétszázezer katonával, mongolokkal, kínaiakkal, koreaiakkal, többnyire lovasokkal. Ez volt a kínai történelem legnagyobb inváziós hadereje. Ekkora túlerő ellen tehetetlenek voltunk, Andzsín-szan. Ismét a Kjúszú-i Hakata-öbölben kezdtek partra szállni, de mielőtt még egységeik elrendeződhetek volna, hatalmas szél, tai-fun támadt dél felől, és elpusztította az inváziós flottát és mindenkit, aki rajta volt. A parton maradt katonákkal embereink könnyen végeztek. A kamikaze, az isteni szél volt ez, Andzsín-szan – magyarázta teljes meggyőződéssel Mariko –, az istenek küldték, hogy megmentsek az Istenek Földjét az ellenségtől. A mongolok soha többé nem tértek vissza, és nyolcvan esztendő elmúltával dinasztiájukat, a Csingiz kánét Kínából – tette hozzá elégedetten. – Az istenek megóvtak bennünket. Mindig is meg fognak óvni minden invázió ellen. Elvégre, ez az ő országuk, ne?

Blackthorne-t elképesztette a hajóhad és a támadó sereg nagysága; ehhez képest a spanyol armada jelentéktelennek tetszett. – Minekünk is vihar sietett a segítségünkre, senhora – mondta ugyanolyan komolysággal. – Sokan hisznek benne, hogy azt is Isten küldte, hogy csoda volt – és talán csakugyan az volt. – A serpenyőben pattogni kezdett a parázs, a lángok imbolyogtak. Blackthorne odanézett, majd folytatta: – A mongolok Európát is csaknem lerohanták. – Elmesélte, hogy Kublai kán nagyapjának, Dzsingisz kánnak a hordái majdnem Bécs alá értek, mire sikerült őket visszafordítani, s hogy mindenütt koponyahegyek tornyosultak a nyomukban. – Az emberek akkoriban azt hitték, Dzsingisz kánt Isten küldte a nyakukra, hogy bűnhődjenek bűneikért.

– Toranaga úr szerint mindössze egy barbár volt, aki nagyon értett a hadviseléshez.

– Igen. De azért mi Angliában áldjuk a szerencsénket, hogy sziget vagyunk. Hálát adunk érte Istennek, ezért és a Csatornáért. És a flottánkért. Mivel Kína olyan közel van és olyan hatalmas – ráadásul háborúban álltok vele –, csodálom, hogy nincs nagy hadiflottátok. Nem féltek egy újabb támadástól?

Mariko nem felelt, csak lefordította Toranagának, amit Blackthorne mondott. Amikor befejezte, Toranaga Jabuhoz kezdett beszélni, aki bólintott, és hasonló komolysággal válaszolt. A két férfi egy darabig beszélgetett. Mariko felelt Toranaga egy újabb kérdésére, majd

Blackthorne-hoz fordult.

– Hány hajóra van szükségetek ahhoz, hogy urai legyetek a körülöttetek levő tengereknek, Andzsín-szan?

– Pontosán nem tudom, de királynőnknek pillanatnyilag százötven sorhajója lehet. Az effajta hajókat kizárólag háborúzásra építik.

– Uram azt kérdi, hány hajót épített évente királynőtök.

– Húsz vagy harminc hadihajót, a legjobbakat és leggyorsabbakat a világon. De a hajókat általában kereskedőcégek építik, azután eladják az uralkodónak.

– Haszonért?

Blackthorne-nak eszébe jutott, mit tartanak a szamurájok a haszon és a pénz felől. – A királynő kegyesen többet ad nekik, mint amennyibe a hajók előállításuk kerül, hogy ezzel is további kutatásra és új módszerek kidolgozására serkentse őket. Királyi pártfogás nélkül ez lehetetlen volna. Például az én hajóm, az Erasmus új típusú, angol tervek alapján építették Hollandiában.

– Tudnál ilyen hajót építeni itt?

– Igen. Ha ácsok, tolmácsok állnának rendelkezésemre, és kapnék elegendő anyagot és időt. Először kisebb hajót kellene építenem, ugyanis jómagam még sohasem próbálkoztam ilyesmivel, ezért kísérleteznem kellene... Persze – tette hozzá, izgalmát palástolva, most, hogy a gondolat testet öltött –, ha Toranaga úrnak hajóra vagy hajókra van szüksége, meg is egyezhetnénk. Rendelhetne például bizonyos számú hadihajót Angliától. Olyan felszereléssel és fegyverzettel szállítanánk le őket, amilyennel csak parancsolja.

Mariko tolmácsolt. Toranaga arcára érdeklődés ült ki. Akárcsak Jabuéra. – Uram azt kérdi, ki lehet-e képezni a mi tengerészeinket, hogy ilyen hajókat irányítsanak.

– Hogyne, idővel. Kapitányaink itt maradhatnak, mondjuk, egy évig, és kidolgozhatnánk egy részletes képzésprogramot. Néhány év leforgása alatt megszületne a saját haditengerészetetek. Modern haditengerészet. Jobb, mint bárkié.

Mariko fordított.

– Jabu-szan azt kérdi: jobb, mint bárkié?

– Igen. Jobb, mint a spanyoloké. Vagy a portugáloké.

Csend lett. Toranagát szemlátomást elkábította az eszme, hiába próbálta titkolni.

– Uram azt kérdi, biztos, hogy el tudnád ezt intézni?

– Biztos.

– Mennyi időbe telne?

– Két év, mire hazaérek. Kettő, hogy megépítsenek egy hajót vagy hajókat. Kettő, hogy megérkezzenek. A fele költséget előre kellene fizetni, a másik felét szállításkor.

Toranaga elgondolkodva előrehajolt, és újabb illatos fadarabkákat vetett a serpenyőre. Mindenki várt, és őt figyelte. Azután hosszú beszélgetésbe fogott Jabuval. Mariko nem fordította, Blackthornnak pedig volt annyi esze, hogy ne kérdezze, miről folyik a szó, pedig nagyon szerette volna tudni. Kutatólag fürkészte őket, még Fudzsikót is, aki szintén odaadóan hallgatta a két férfit, de ettől sem lett okosabb. Tudta, hogy az ötlet zseniális, óriási haszonnal kecsegtet és a hazaújtát is biztosítaná.

– Andzsín-szan, hány hajót tudnál szállítani?

– Egyszerre ötöt, ez lenne a legcélszerűbb. Legalább egy valószínűleg áldozatul esne a viharoknak vagy a spanyoloknak, portugáloknak, mert biztos vagyok benne, hogy minden eszközzel meg akarnák akadályozni, hogy hadiflottátok legyen. Tíz év alatt Toranaga úr tizenöt-húsz hadihajóval rendelkezhetne. – Megvárta, míg az asszony lefordítja, majd kimérten, lassan folytatta: – Az első flottillával ácsmesterek, hajóépítők, pattantyúsok, ágyúk és hajómesterek érkeznének. Tíz-tizenöt év leforgása alatt Anglia harminc modern hadihajóval láthatná el Toranaga urat, ami bőven elég lenne ahhoz, hogy ellenőrzést gyakorolhassatok honi vizeitek felett. Aztán az új hajókat már ti magatok építhetnétek idehaza. Igen, királynőm kitüntette érezné magát, ha segíthetne haditengerészetetek felállításában, és ha óhajjátok, kiképezzük és fel is szereljük nektek.

Az ám, gondolta ujjongva, amint a terv utolsó részlete is helyére került az agyában, és mi látjuk el tisztekkel meg admirálissal, azután a királynő szövetséget ajánl, ami nektek is és nekünk is előnyös lesz, és akkor, barátom, Toranaga, vállvetve kiűzzük a spanyol és portugál kutyát ezekről a tengerekről, és örökre birtokba vesszük őket. Ez lenne a legnagyobb kereskedelmi szerződés a világtörténelemben, gondolta boldogan. És ha az angol-japán flotta megtisztítja ezeket a vizeket, mi angolok fogjuk bonyolítani a Japán

és Kína közti selyemkereskedelmet. Dőlni fognak a milliók, évente! Ha ezt végbeviszem, új irányt szabok a történelemnek. Hihetetlenül gazdag leszek és híres. Dinasztiát alapítok. Márpedig ez a legnagyobb dolog, amit ember tehet.

– Uram azt mondja, kár, hogy nem beszéled a nyelvünket.

– Igen, de biztos vagyok benne, hogy te tökéletesen tolmácsolsz.

– Azt mondja, ezt nem ellenem irányuló bírálatnak szánta, Andzsinszan, hanem a tény leszögezésének. És igaza van. Sokkal jobb lenne, ha uram közvetlenül tudna beszélni veled, úgy, ahogy én tudok.

– Vannak szótáraitok, Mariko-szan? És nyelvtanaitok – portugál-japán vagy latin-japán nyelvtanotok? Ha Toranaga úr el tudna látni könyvekkel és tanítókkal, megpróbálnám elsajátítani a nyelveteket.

– Nincsenek ilyen könyveink.

– De a jezsuitáknak vannak. Te magad mondtad.

– Ó! – Mariko mondott valamit Toranagának, mire Jabu és Toranaga arca felderült.

– Uram azt mondja, megkapod a szükséges segítséget, Andzsinszan.

Toranaga parancsára Fudzsziko ismét szakéval kínálta Jabut és Blackthorne-t. Toranaga csak csat ivott, és Mariko is. Blackthorne nem bírta tovább. – Mit szól a javaslatomhoz? Mi a válasza?

– Andzsinszan, jobb, ha türelmesen vársz. Ha eljön az ideje, meg fogod kapni a választ.

– Kérlek, kérdezd meg most.

Mariko vonakodva Toranagához fordult. – Bocsáss meg, uram, de az Andzsinszan tiszteletteljesen azt kérdezi, hogyan vélekedsz a terve felől. Alázatosan és udvariasan választ kér tőled.

– Megkapja, ha eljön az ideje.

Mariko így szólt Blackthorne-hoz: – Uram azt mondja, megfontolja, amit mondtál, és gondosan mérlegelni fogja mindazt, amit hallott tőled. Arra kér, legyél türelemmel.

– Dómo, Toranaga-szama.

– Lefekszem. Hajnalban indulunk.

Toranaga felállt. Nyomában mindenki lement a fedélzetről, kivéve Blackthorne-t. Blackthorne magára maradt az éjszakával.

A pirkadat első jelére Toranaga útnak eresztette a négy postagalambot, amelyeket még a poggyász nagyobb részével együtt küldetett fel a hajóra, amikor az útra előkészítették. A madarak leírtak két kört, majd elrepültek, kettő Ószaka, kettő Jedo felé. A Kiricubónak szóló rejtjeles üzenet parancs volt Hiromacu számára: tüstént próbáljanak meg békésen távozni a várból. Ha ebben megakadályozzák őket, zárkózzanak be. Abban a pillanatban, hogy a kaput rájuk törik, gyűjtsák fel a várkastélynak azt a részét, és kövessenek el szeppukut.

A fiának, Szudarának Jedóba küldött rejtjeles üzenetben beszámolt arról, hogy sikeresen megszökött, biztonságban van, és megparancsolta neki, hogy folytassa a háborús előkészületeket.

– Indulás, kapitány.

– Igenis, nagyuram.

Délre maguk mögött hagyták a Tótómi és Izu tartományok közti öblöt, és egy vonalba kerültek az Izu-félsziget legdélibb pontjával, az Itó-fokkal. A szél jó volt, a hullámozás tűrhető, csak a főtörzsvitorlát kellett kibontani, hogy vigye őket.

Aztán, épp amikor egy mély csatornán hajóztak át a szárazföld és néhány kis sziklasziget között, a part felől baljós morajlást hallottak.

Minden evező megállt.

– Ez meg mi az úristen...? – kiáltotta Blackthorne, a partra meredve.

Hirtelen hatalmas szakadék támadt a sziklák között, és a tengerbe tonnaszám zuhogtak a lehasadt kődarabok. A víz egy pillanatra forni látszott. Kis hullám szaladt ki a gályához, majd tovagördült. A lavina abbamaradt. Aztán újra a morajlás, ezúttal mélyebben, fenyegetőbben, de távolabbról, benn a szárazföldön. A sziklaszigetektől kődarabok potyogtak. Mindenki némán várt, a kőfalat figyelve. Sirályok hangja, hullámverésé, szélé. Toranaga intett a dobmasternek, aki azonnal verni kezdte ismét az ütemet. Az evezők a vízbe merültek. Az élet visszazökkent a normális kerékvágásba.

– Mi volt ez? – kérdezte Blackthorne.

– Csak egy földrengés – mondta csodálkozva Mariko. – Nálatok nincsenek földrengések?

– Nem. Nincsenek. Sose láttam még ilyet.

– Nálunk igen gyakoriak, Andzsín-szan. Ez semmiség volt, egészen

aprócska. A központja jóval odébb lehetett, talán kinn a tengeren. De az sincs kizárva, hogy kicsi, helyi földrengés volt itt, ahol láttuk. Szerencsés vagy, hogy csak egy kisebb rengésnek voltál tanúja.

– Mintha az egész föld rázkódott, rengett volna. Szinte láttam, ahogy... Földlökésekről már hallottam. A Szentföldön meg az ottománoknál előfordulnak néha. Jóságos isten! – Nagyot szusszantott, a szíve még mindig hevesen zakatolt. – Megesküdtem volna, hogy az az egész szikla megremegett.

– Persze hogy megremegett, Andzsín-szan. Ha szárazföldön éri az embert, ennél borzalmasabb érzés nincs is a világon. Teljesen váratlanul jön, minden figyelmeztetés nélkül. A lökések hullámokban érkeznek, néha vízszintesen, néha föl-lefelé, néha három vagy négy gyors egymásutánban. Előfordul, hogy egy kis rengést egy sokkal nagyobb követ egy nap múlva. Semmi rendszeresség nincs benne. A legrosszabb, amiben részem volt, éjszaka következett be, hat esztendővel ezelőtt Ószaka közelében, a Hulló Falevelek havának harmadik napján. Az egész ház a fejünkre dőlt, Andzsín-szan. De sem a fiam, sem én nem sérültünk meg. Kiástuk magunkat. A lökések egy hétig tartottak, erősek voltak, néha igen erősek. A taikó nagy, új vára, Fusimi teljesen összeomlott. Emberek százezrei veszték oda abban a földrengésben és a rákövetkező tüzekben. Mert ez a legnagyobb veszély, Andzsín-szan – az utána következő tűzvészék. Városaink és falvaink olyan könnyen megsemmisülnek. Néha messze kinn a tengeren kerül sor egy hatalmas földrengésre, és a legenda szerint az szüli a Nagy Hullámokat. Tíz vagy húsz láb magas hullámok ezek. Teljesen váratlanul, előre megjósolhatatlanul érkeznek. A Nagy Hullám végigszalad a tengeren és becsap a szárazföldre. Ilyenkor egész városok tűnnek el nyomtalanul. Néhány éve egy ilyen hullám pusztította el Jedo felét.

– És ez rendszeres nálatok? Minden évben előfordulhat?

– Ó, igen. Ezen az Istenek Földjén évente vannak földrengések. És tüzek meg áradások meg Nagy Hullámok – és rettenetes viharok, tai-funok. Nálunk igen erős a természet. – Könnyek gyűltek az asszony szeme sarkába. – Talán ezért is szeretjük annyira az életet, Andzsín-szan. Kénytelenek vagyunk. A halál benne van a levegőnkben, tengerünkben, földünkben. Tudnod kell, Andzsín-szan, hogy a könnyeknek ebben a világában a halál a mi örökségünk.

HARMADIK KÖNYV

Harmincadik fejezet

- Biztos, hogy minden készen áll, Mura?
- Igen, Omi-szan, igen, azt hiszem. Pontosan teljesítettük parancsaidat – és Igurasi-szan parancsait.
- Ha valami hiba csúszik be, estére új elöljárója lesz a falunak – mondta mogorván Jabu fő vazallusa, Igurasi. Egyetlen ép szeme vérekes volt a kialvatlanságtól. Tegnap érkezett meg Jedóból az első szamurájegységekkel és nagyon részletes utasításokkal. Lenn álltak a parton, a móló közelében, a néma, ijedt és szintén kimerült falusiak – minden férfi, nő és gyerek, kivéve az ágyhoz kötötteket – térdelő sorai előtt, és a gályát várták. Mindenki a legjobb ruháját öltötte fel. Arcukat alaposan megmosták, a falut ragyogó tisztára söpörték, mintha csak újév előnapja lenne, amikor ősi szokás szerint az egész birodalmat megtisztítják. A halászhajókat és csónakokat példás rendben egymás mellé sorakoztatták, a hálókat és köteleket csinosan összetekerték. Még az öböl menti homoksávot is fölgereblyézték.
- Nem csúszik be semmi hiba, Igurasi-szan – monda Omi. Alig aludt valamit az elmúlt héten, amióta csak megkapta Jabu parancsait Ószakából, Toranaga egyik postagalambja révén. Azonnal mozgósította az egész falut és mindenki mást húszrís körzetben, hogy készítsék föl Andzsirót Jabu és a szamurájok fogadására. És most, hogy Igurasi a fülébe súgta azt a nagyon bizalmas titkot, hogy nagybátyjával együtt ideérkezik Toranaga, a hatalmas daimjó is, aki szerencsésen megszökött Isido fogságából, borzasztóan örült, hogy olyan sok pénzt költött a készülődésre. – Nem kell aggódnod, Igurasi-szan. Ez itt az én birtokom, enyém a felelősség.
- Igen, egyetértek. – Igurasi megvetően elhessegette Murát, majd hozzátette: – Tiéd a felelősség. De meg kell mondanom, te még sosem láttad urunkat olyankor, amikor valami hiba csúszik be. Ha valamiről megfeledkeztünk, vagy ha ezek a nyomorultak nem végeztek el mindent, amit kell, urunk holnap estére trágyadombot

csinál birtokdából és az egész környékből. – Azzal öles léptekkel visszasiatott katonái élére.

Reggel az utolsó szamurájegységek is belovagoltak Misimából, Jabu északra eső fővárosából. A többiekkel együtt szabályos alakzatban sorakoztak most a parton, a falu terén és a domboldalon, zászlóik lobogtak az enyhe szélben, egyenesen tartott lándzsáik vasán meg-megcsillant a nap. Háromezer szamuráj, Jabu hadseregének elitje. Köztük ötszáz lovas.

Omi nem félt. Mindent megtett, ami csak lehetséges, és mindent személyesen ellenőrzött. Ha mégis balul üt ki valami – karma, ne? De nem lesz itt semmi hiba, gondolta izgatottan, ötszáz kokut költött az előkészületekre – ez több mint egyévi jövedelme volt, mielőtt Jabu megnövelte a birtokát. Őt magát kétségbe ejtette az összeg nagysága, de Midori, a felesége azt mondta, sose sajnálja, mert ez semmiség ahhoz a megtiszteltetéshez képest, ami Jabu úr látogatásával éri. „És itt lesz Toranaga nagyúr is – ki tudja, miféle lehetőségek nyílnak meg előtted!” – súgta a fülébe Midori.

Mennyire igaza van, gondolta büszkén Omi.

Újból ellenőrizte a partot és a teret. Minden tökéletes. Midori és Omi anyja az alatt a hatalmas ernyő alatt várakozott, amit Jabu és vendége, Toranaga számára feszítettek ki. Omi látta, hogy anyjának megint jár a szája, és megsajnálta Midorit, amiért ennyi szidalmazásnak van kitéve. Kisimított egy ráncot tökéletesen elrendezett kimonóján, megigazította övében a kardokat, és kinézett a tengerre.

– Ide hallgass, Mura-szan – suttogta Uo, a halász. Egyike volt a falu öt vénének, akik Murával együtt a többiek előtt térdeltek. – Úgy meg vagyok rémülve, hogy ha hugyoznom kéne, port hugyoznék.

– Akkor ne hugyozz, öreg barátom – mondta Mura, elfojtva mosolyát.

Uo széles vállú, sziklaforma férfi volt, hatalmas lapátkezekkel és törött orral, és mindig elégedetlen arcot vágott. – Nem fogok. De azt hiszem, szellentés, az lesz belőle. – Uo híres volt humoráról, merészségéről és hihetetlen szellentő képességéről. Tavaly is megnyerte a tőlük északra fekvő faluval rendezett szellentőversenyt, és ezzel nagy dicsőséget szerzett Andzsirónak.

– Iií, jól gondold meg – kuncogott Haru, egy alacsony, ráncos képű

halász. – Valamelyik szarfejű még megirigyel.

– Hányszor mondtam, hogy ne nevezzétek így a szamurájokat, amíg a falu közelében vannak? – sziszegte Mura. Ó kó, gondolta kimerülten, remélem, semmiről sem feledkeztünk meg. Felnézett a hegyoldalra, arra a bambuszkerítésre, amely a sebtiben és oly nagy fáradsággal épített ideiglenes erődöt vette körül. Háromszáz ember ásott, épített, cipekedett. Az új házzal könnyebb dolguk volt. A kis dombon állt, Omi háza alatt, kisebb volt Omiénál, de a teteje cserepes, és hamarjában készített kert meg fürdőház is járt hozzá. Omi biztosan átköltözik ebbe, és a magáét bocsátja Jabu úr rendelkezésére, gondolta Mura.

A hegyfok felé nézett, amely mögül most már bármelyik pillanatban előtűnhet a gálya. Jabu hamarosan partra száll, és akkor mindnyájan az istenek, a kamik, az Atyaisten, a Fiúisten és Szűz Mária kezében leszünk, ó kó!

Áldott Szűz, oltalmazz meg minket! Túlságosan nagy kérés volna, hogy a következő néhány napban függeszd szemedet Andzsiro falvára? Szükségünk van védelmedre urunkkal és gazdánkkal szemben, ó, de mennyire! Ötven gyertyát fogok gyújtani, és ígérem, hogy fiaimat az igaz hitben nevelem föl, fogadkozott magában Mura. Ma Mura különösen örült annak, hogy keresztény; közbenjárhatott az egyetlen Istennél, és ez nagy védelmet jelentett a falu számára. Ifjúkorában keresztelkedett meg, mert hűbérura áttért és minden hívének ugyanezt parancsolta. Aztán, amikor húsz esztendeje hűbérura Toranaga oldalán elesett a taikó ellen vívott csatában, Mura továbbra is megmaradt kereszténynek ura emléke iránti tiszteletből. A jó katonának csak egy ura van, gondolta. Egy igazi ura.

A kerek képű, kiálló fogú Nindzsint különösen aggasztotta a sok szamuráj jelenléte. „Mura-szan, bocsáss meg, de veszélyes, amit tettél – sőt, rettenetes, ne? Az a kis földrengés ma reggel jeladás volt az istenektől, rossz ómen. Szörnyű hibát követtél el, Mura-szan!”

„Ami megtörtént, megtörtént, Nindzsin. Felejtsd el.”

„Hogyan tehetném? Hiszen az én pincémben van és...”

„Egy része van a te pincédben. Az enyémbe is került épp elég” – mondta Uo.

„Semmi sincs sehol. Semmi, barátaim – jelentette ki szigorúan Mura.

– Az egész nem létezik.” Parancsára az elmúlt néhány nap alatt harminc koku rizst lopkodtak össze a szamurájok hadtápközpontjából, és a falu különböző részein rejtették el egyéb készletekkel, felszereléssel – és fegyverekkel együtt.

„Fegyvereket ne – mondta Uo. – A rizs rendben van, de fegyvereket ne!”

„Háború lesz.”

„Törvénybe ütközik, hogy fegyvereink legyenek” – jajongott Nindzsin. Mura megvetően felhorkant. „Új törvény az, alig tizenkét esztendő. Előtte annyi fegyverünk lehetett, amennyit csak akartunk, és nem voltunk a faluhoz kötve. Oda mehettünk, ahová akartunk, azok lehettünk, amik akartunk. Parasztkatonák, halászok, kereskedők, még szamurájok is – legalábbis néhányunk, ez az igazság, jól tudjátok.”

„Igen, de most más idők járnak. Mura-szan, más idők. A taikó mindezt megváltoztatta!”

„Hamarosan megint minden úgy lesz, mint régen. Katonáskodni fogunk, meglássátok.”

„Várjuk ki – könyörgött Nindzsin. – Kérlek. Jelenleg törvénybe ütközik. Ha a törvényt megváltoztatják – az karma. A taikó törvénye úgy szól, hogy nem lehet fegyverünk. Halálbüntetés jár érte.”

„Nyissátok már ki a szemeteket! A taikó halott. Omi-szannak nemsoká képzett fegyverforgatókra lesz szüksége, és mi mindnyájan háborúztunk már, ne? Hol halászok voltunk, hol katonák, mikor hogy hozta a sora. Nem igaz?”

„De igaz, Mura-szan – helyeselt félelmével küszködve Uo. – A taikó előtt nem volt megkötve a kezünk.”

„El fognak kapni bennünket – jajgatott Nindzsin. – Ezek nem ismernek irgalmat. Elevenen főznek meg, mint azt a barbárt!”

„A barbárról hallgass, egyszer s mindenkorra!”

„Figyeljete ide, barátaim – mondta Mura. – Ilyen lehetőségünk nem adódik még egy. Isten küldte. Vagy az istenek. Rá kell tennünk a kezünket minden késre, nyílra, lándzsára, kardra, muskétára, pajzsra és íjra, ami csak az utunkba kerül. A szamurájok azt fogják hinni, hogy a többi szamuráj lopta el őket – hiszen Izu minden részéből gyűltek össze ezek a szarfejűek, ne? És melyik szamuráj bízik a másokban? Vissza kell szereznünk a harchoz való jogunkat.

Az én apám háborúban esett el – és az övé is meg annak az apja is! Hány csatában vettél részt, Nindzsin? Egy tucatban? És te, Uo – húszban, harmincban?”

„Többen. Hiszen a taikó alatt szolgáltam, átkozott legyen az emléke! Mielőtt taikó lett belőle, még férfi volt. Ez az igazság. Aztán valamitől megváltozott, ne? Nindzsin, ne feledd, hogy Mura-szan az előljárónk! És azt se felejtsük el, hogy az apja is előljáró volt! Márpedig ha az előljáró azt mondja, fegyvereket kell szereznünk, akkor fegyvereket szerzünk!”

Most, a tűző napon térdelve, Mura meg volt győződve róla, hogy helyesen járt el, hogy ennek az új háborúnak sose lesz vége, s a világ megint visszatér a régi kerékvágásba. De a falu változatlanul itt marad, akárcsak a halászhajók és a falusiak. Enni mindenkinek kell parasztnak, daimjónak, szamurájnak, még az etának is –, és a tengerben bőven akad hal. A katonaparasztok időről időre otthagyják majd a háborút, és tengerre szállnak a halászhajókon, ahogy mindig is tették...

– Nézzétek! – mondta Uo, és a néma csendben előremutatott. A vízbe nyúló hegyfok mögül előbukkant a gálya.

Fudzsiko alázatosan térdelt Toranaga előtt a nagykabinban. Egyedül voltak.

– Kérlek, uram – könyörgött. – Kérlek, vond vissza ezt az ítéletet!

– Ez nem ítélet, ez parancs.

– Természetesen engedelmeskedem. De képtelen lennék...

– Képtelen? – csattant fel Toranaga. – Hogy merészelsz vitába szállni velem? Megparancsoltam, hogy légy a navigátor ágyasa, és te vitatkozni merészelsz? \endash Teljes szívemből bocsánatért esedezem, uram – hadarta Fudzsiko. – Én nem vitatkozni akartam. Csak annyit szeretnék mondani, hogy képtelen lennék úgy hajtani végre parancsodat, ahogyan kívánod. Kérlek, érts meg. Bocsánatodat kérem, uram, de lehetetlen boldogan élnem vele... vagy boldogságot színlelnem. – Meghajló feje a futont érintette. – Alázatosan könyörgök, engedd meg, hogy szeppukut kövessek el.

– Mondtam már, hogy nem helyeslem az értelmetlen halált. Hasznodat akarom venni.

– Meg szeretnék halni, uram. Alázatosan kérlek, engedd, hogy

csatlakozzam férjemhez és fiamhoz.

Toranaga dühödte hangja a gálya minden neszt elnyomta. – Ezt a kitüntetést egyszer már megtagadtam tőled. Nem érdemled meg, egyelőre még nem. És csupán nagyapád, az én öreg barátom, Hiromacu úr kedvéért voltam hajlandó türelmesen végighallgatni modortalan nyavalygásodat. De most már elég ebből az ostobaságból, te asszony. Ne viselkedj úgy, mint egy szarfejű paraszt!

– Alázatosan kérek, engedd, hogy levágjam a hajam és apácának álljak. Buddha majd...

– Nem. Parancsot adtam. Engedelmeskedj!

– Engedelmeskedni? – mondta Fudzsziko lehajtott fejjel, s az arca merev volt, akár a kő. – Azt hittem, az a parancs, hogy Jedóba menjek – motyogta maga elé.

– A parancs mindössze az volt, hogy szállj fel a hajóra! Megfelekedzel a helyzetedről, megfelekedzel a származásodról, megfelekedzel a kötelességedről. Megfelekedzel a kötelességedről! Undorodom tőled. Menj és készülj fel.

– Meg akarok halni, kérek, engedd, hogy kövessem őket, uram.

– Férjed tévedésből született szamurájnak. Torzszülött volt, ezért az ivadéka is az lett volna. Az az ostoba majdnem tönkretett engem! Még hogy követni őket! Micsoda ostobaság! Megtiltom, hogy szeppukut kövess el. És most tűnj el a szemem elől!

Fudzsziko azonban nem mozdult.

– Talán az etákhöz kellene küldenem téged. Egy eta házba. Ott majd eszedbe jutna, mit diktál a jó modor és a kötelesség!

Fudzsziko megrázkódott, de azután dacosan sziszegte: – Azok legalább japánok!

– A hübéruvad vagyok! Azt teszed, amit parancsolok!

Fudzsziko habozott, majd vállat vont. – Igen, uram. Bocsánatot kérek modortalanságomért. – Mindkét tenyerét a futonra helyezve mélyen meghajtotta magát, hangja bűnbánó volt. De a lelke legmélyén nem engedett, és mindketten tudták, mire készül. – Uram, mélységesen sajnálom, hogy felzaklaltalak, hogy megzavartam a vádat, a harmóniádat, és hogy modortalanul viselkedtem. Neked van igazad.

– Felállt, és csendesen a kabinajtóhoz ment.

– Ha megkapod tőlem az engedélyt – szólt utána Toranaga –,

viszonzásul teljesíted a kívánságomat?

Fudzsiko lassan visszanezett. – Meddig, uram? Alázatosan kérdezem, meddig kell a barbár ágyasának lennem.

– Egy évig.

Fudzsiko elfordult, és a kilincs után nyúlt.

– Fél évig – mondta Toranaga.

Fudzsiko keze megállt. Egész testében reszketve az ajtónak támasztotta homlokát. – Igen. Köszönöm, uram. Köszönöm.

Toranaga felállt, és odament az ajtóhoz. Fudzsiko kinyitotta neki, meghajolt előtte, amint kiment, majd becsukta. És csak utána eredtek el a könnyei.

Szamuraj volt.

Toranaga nagyon elégedett volt magával, amint felment a fedélzetre. A lehető legkisebb kényelmetlenséggel elérte, amit akart. Ha túlságos könyörtelenséget tanúsít, a lány inkább vállalja az engedetlenséget, és parancsa ellenére szeppukut követ el. Így azonban boldogan fog a kedvére tenni, márpedig nagyon fontos, hogy legalábbis látszólag önként, szívesen váljék a navigátor ágyasává. És a fél év bőven elegendő lesz. Mennyivel könnyebb a nőekkel bánni, mint a férfiakkal, gondolta elégedetten. Legalábbis bizonyos dolgokban.

Azután megpillantotta az öböl környékét ellepő Jabu-szamurajok tömegét, és elégedettsége szertefoszlott.

– Köszöntlek Izuban, Toranaga úr – mondta Jabu. – Iderendeltem néhány embert, hogy díszkíséretedül szolgáljanak.

– Helyes.

A gálya még mindig kétszáz yardra volt a dokktól, de már látni lehetett Omit, Igurasit, a futonokat és az ernyőt.

– Minden úgy történt, ahogy Ószakában megbeszéltük – mondta Jabu. – De igazán nálunk tölthetnél néhány napot. Kitüntetnél vele, és hasznos is lenne. Magad választhatnád ki a muskétásezred kétszázötven emberét és megismerkedhetnél a parancsnokukkal is.

– Semminek sem örülnék jobban, de mielőbb Jedóba kell érnem, Jabu-szan.

– Csak két-három napot. Kérlek. Néhány nyugodt, gondtalan nap javadra válna, ne? Egészséged fontos nekem – minden

szövetségeseznek az. Pihennénk, ennénk-innánk, vadászánk. Toranaga kétségbeesve kereste a kibúvót. Hogy mindössze ötven szamurájával itt maradjon, az elképzelhetetlen. Teljesen Jabu hatalmába kerülne, és az rosszabb lenne még Ószakánál is. Isido cselekedetei kiszámíthatók voltak, őt kötötték bizonyos szabályok. De Jabut? Jabu olyan álnok, akár egy cápa, és az ember ne kezdjen cápákkal, főleg honi vizeiken ne. Az életét pedig végképp ne bízva rájuk. Tudta, hogy az alkunak, amit Ószakában kötött Jabuval, csak anynyi lesz a súlya, mint a hugyuknak, amivel megpecsételték, mihelyt Jabu úgy véli, Isidótól többre számíthat. Márpedig ha Jabu fatálcán kínálja Toranaga fejét, Isidótól sokkal többet kap, mint amennyit Toranaga valaha is hajlandó lenne adni neki.

Öljem meg? Vagy szálljak partra? Ezek közt választhatok.

– Nagyon kedves vagy – mondta. – De Jedóba kell sietnem. – Nem hittem volna, hogy Jabunak ideje lesz ennyi embert összegyűjteni. Megfejtette volna rejtjelrendszerünket?

– Kérlek, engedd meg, hogy ragaszkodjam hozzá, Toranaga-szama. Errefelé igen jók a vadászterületek. Embereimnél mindig tartok sólymokat. Kellemes lenne egy kis vadászgatás az ószakai bezártság után, ne?

– De igen, jólesne ma egy kis vadászat. Kár, hogy ott vesztek a sólymaim.

– De hisz nem vesztek el örökre. Hiromacu bizonyára elviszi őket Jedóba.

– Megparancsoltam neki, hogy amint biztonságba kerülünk, azonnal eressze szabadon őket. Mire Jedóba értek volna, kijöttek volna a gyakorlatból, hasznavehetetlenné váltak volna. Ez is azon kevés szabály egyike, amiket mindig betartok: csak azokat a sólymokat röptetem, amelyeket én tanítottam be, és sohasem lehet más a gazdájuk, így ugyanis csak az én hibáimat követik el.

– Jó szabály. Szívesen meghallgatnám a többit is. Talán ma este, vacsora közben?

Szükségem van erre a cápára, gondolta keserűen Toranaga. Korai volna megölni.

Két kötél kígyózott ki a partra, elkapták és rögzítették őket. A kötelek ropogva megfeszültek, és mintaszerűen a mólóhoz fordították a gályát. Az evezőket bevonták, a feljárópallót kilökték, és Jabu odaállt

a végébe.

A szamurájsokaság egy emberként harsogta a csatakiáltást. – Kaszigi! Kaszigi! – A sirályok kétségbeesve, vijjogva röppentek fel az égre. A szamurájok, megint csak egy emberként, meghajoltak.

Jabu is meghajolt, majd Toranaga felé fordulva fenségesen intett neki. – Szálljunk partra.

Toranaga végignézett a rengeteg szamurájon, a porban heverő paraszton, és arra gondolt: itt halok hát meg kard által, ahogy a csillagjós megjövendölte? A jóslat első fele kétségkívül valóra vált: a nevetem felírtam Ószaka falaira.

Kiverte fejéből a gondolatot. Odaállt a palló végébe, és dölyfösen elharsogta parancsát az ötven szamurájnak, akik most már a szabályos barna uniformist viselték, akárcsak ő. – Mindnyájan itt maradtok! Kapitány, felkészülni az azonnali indulásra! Mariko-szan, te három napig itt maradsz Andzsiróban. Tüstént vidd ki a partra a navigátort és Fudziko-szant, s a téren várjatok rám! – Azután ismét a part felé nézett, és Jabu elképedésére még jobban felemelte hangját. – És most, Jabu-szan, megszemlélem ezredeidet! – Ellépett Jabu mellett, és a sok csatát látott hadvezér könnyed, magabiztos arroganciájával levonult a pallón.

Nem volt hadvezér, aki több csatát nyert vagy ravaszabb lett volna, kivéve a taikót, de az meghalt. Nem volt hadvezér, aki több csatában vett volna részt, türelmesebb lett volna nála, és kevesebb embert veszített volna. És még sohasem győzték le.

Döbönt moraj futott végig a parton, amint felismerték. Ez a szemle teljesen váratlanul ért mindenkit. Szájról szájra járt a neve, és az egyre erősödő suttogás, a félelemmel vegyes tisztelet, amit támasztott, elégedettséggel töltötte el. Érezte, hogy Jabu követi, de nem nézett hátra.

– Á, Igurasi-szan – mondta tettetett nyájassággal. – Örülök látásodnak. Tarts velem, együtt fogjuk megszemlélni embereidet.

– Igenis, uram.

– Te pedig bizonyára Kaszigi Omi-szan vagy. Apád régi fegyvertársam. Kövess te is.

– Igen, uram – mondta Omi, s a megtiszteltetéstől szinte szárnyakat kapott. – Köszönöm.

Toranaga gyors tempót diktált. Azért vitte magával őket, hogy ne

válthassanak szót Jabuval, tudván, az élete függ tőle, magánál tudja-e tartani a kezdeményezést.

– Nem harcoltál te is velünk Odavaránál, Igurasi-szan? – kérdezte, holott jól tudta, hogy a szamuráj Odavaránál vesztette el a fél szemét.

– De igen, uram. Abban a kitüntetésben részesültem, hogy Jabu úrral a taikó jobbszárnyán szolgálhattam.

– Vagyis a legdicsőbb helyen – a harc sűrűjében. Köszönettel tartozom neked és uradnak.

– Levertük az ellenséget, uram. Csak a kötelességünket teljesítettük.

– Noha gyűlölte Toranagát, Igurasi mégis büszke volt, hogy emlékszik rá és köszönetet mond neki.

Odaérték az első ezred elé. Toranaga hangja messzire szállt. – Igen, te és az izui harcosok nagy segítségünkre voltatok. Ha ti nem vagytok, talán el sem nyerem a Kvantót! Igaz, Jabu-szama? – mondta váratlanul megállva s a nagyobb tekintélyű formulával illetve Jabut.

Jabut ismét meglepetésszerűen érte és zavarba ejtette a hízelgés. Hiába érezte úgy, hogy ez jár neki, Toranagától nem várta, és tervei közt egyáltalán nem szerepelt, hogy megengedje az ünnepélyes seregszemplét. – Meglehet, ámbár kétlem. A taikó elrendelte, hogy a Beppu klánt ki kell irtani, így hát kiirtottuk.

Tíz esztendeje történt. Annak, hogy Nakamura teljhatalomra tegyen szert az egész országban, már csak a nagy hatalmú és ősi Beppu klán állt az útjában. Beppu Genzaemon vezetésével szálltak szembe Nakamura tábornok – a leendő taikó – és Toranaga egyesült hadával. Százötvenezer harcos vette körül odavarai erődvárosukat, amely a hihetetlenül gazdag rizstermő síkságra vezető szorosot védte a hegyek között. Tizenegy hónapig tartott az ostrom. Nakamura új ágyasa, az előkelő származású, gyönyörű, alig tizennyolc éves Ocsiba úrnő is ott volt a táborban, karján csecsemő fiával, akin Nakamura majomszeretettel csüggött. Ocsiba úrnőt pedig elkísérte húga, Gendzsiko, akit Nakamura Toranagával akart összeházasítani. „Uram – mondta akkor Toranaga –, kitüntetésnek tartanám, ha családjainkat még szorosabb szálak fűznék össze, de ahelyett, hogy én venném feleségül Gendzsiko úrnőt, kérlek, add hozzá fiamhoz és örökösömhöz, Szudarához.”

Sok-sok napba telt, mire meggyőzte Nakamurát, de sikerült. Azután, amikor a döntést bejelentették Ocsiba úrnőnek, az asszony gondolkodás nélkül rávágta: „Engedelmeddel, uram, ellenzem ezt a házasságot!”

Nakamura nevetett. „Én is ellenzem. Szudara csak tízéves, Gendzsiko pedig tizenhárom. De hát most már egymásnak vannak ígérve, és a fiú tizenötödik születésnapján egybekelnek.”

„De uram, Toranaga úr máris a sógorod, ne? Nem elég kapcsolat ez? Szorosabb szálakkal a Fudzsimotokhoz és a Takasimákhoz kellene fűznöd magad – vagy akár a császári udvarhoz!”

„Szarfejűek azok mind az udvarban, madzagon rángatott bábuk! – felelte Nakamura közönséges paraszti hangján. – Ide hallgass, Ocsan: Toranagának hetvenezer szamurája van. Ha majd a Beppukat szétzúzzuk és megkapja a Kvantót, még több lesz neki. Fiamnak szüksége lesz olyan vezérekre, mint Josi Toranaga, mint ahogy nekem is szükségem van rájuk. Bizony, és a fiam mellett egy nap majd ott áll Josi Szudara. Jobb tehát, ha Szudara nagybátyja lesz a fiamnak. Húgodat eljegyeztük Szudarával, aki persze néhány évig nálunk fog nevelkedni, ne?”

„Természetesen, uram” – egyezett bele azonnal Toranaga, hogy fiát és örökösét túszul adja.

„Rendben van. De ide hallgass, előbb te és Szudara esküdjetek örök hűséget a fiamnak.”

Hát így történt. Azután az ostrom tizedik havában Nakamura első gyermeke – láztól, megromlott vértől, gonosz kami beavatkozásától? – meghalt.

„Verjék meg az istenek Odavarát és Toranagát! – őrvongott Ocsiba. – Toranaga hibája, hogy itt vagyunk – mert kell neki a Kvantó! Az ő hibája, hogy a fiunk meghalt, ő a te igazi ellenséged. Azt szeretné, ha meghalnál és én is meghalnék! Végeztess ki – vagy fogd munkára! Vezesse ő a támadást, és fizessen az életével fiunk életéért! Bosszút követelek...”

Ő vezette hát a támadást. Aláaknáztatta a várfalakat, majd rohamra indult a kapu ellen. A gyász sújtotta Nakamura a földdel tette egyenlővé az általa, Toranaga által elfoglalt várost. Miután a Beppuk egytől egyig áldozatul estek az ellenük indított hajtóvadászatnak, az egész birodalom meghódolt, s Nakamura előbb kvampaku, később

taikó lett. De Odavaránál sokan ott veszték.

Nagyon sokan, gondolta most Toranaga az andzsirói parton. Jabut figyelte. – Kár, hogy a taikó meghalt, ne?

– Igen.

– Sógorom nagy vezető volt. És nagy tanító is. Akárcsak ő, én sem feledkezem meg soha a barátaimról. És az ellenségeimről.

– Jaemon úr nemsokára nagykorú lesz. Szelleme a taikó szelleme. Tora... – De mielőtt még Jabu véget vethetett volna a szemlének, Toranaga már indult is tovább, úgyhogy nemigen tehetett mást, követte.

Toranaga nyájasan, barátságos arccal vonult el a sorok előtt, kiválasztott egy-egy embert és szólt hozzá néhány szót, másokat felismert, tekintete ide-oda járt, miközben arcok és nevek után kutatott emlékezetében. Rendelkezett azzal a nagyon ritka hadvezéri képességgel, hogy úgy szemlélte meg a katonákat, mint aki csakis ezt vagy azt az embert veszi szemügyre, csakis vele vált szót annak összes bajtársai közül. Vagyis azt csinálta, amire született, amit már ézerszer megcsinált élete során: embereket irányított, manipulált az akaraterejével.

Mire az utolsó szamuráj előtt is elhaladtak, Jabu, Igurasi és Omi ki volt merülve. Toranaga azonban nem, és Jabu ismét csak nem tudta megakadályozni abban, hogy fürgén felkaptasson egy domb tetejére. Ott állt a magason, egyedül.

– Izui szamurájok, barátom és szövetségesem, Kaszigi Jabu-szama vazallusai! – kiáltotta erős, öblös hangján. – Kitüntetésnek tartom, hogy köztetek lehetek! Kitüntetésnek tartom, hogy láthatom Izu erejének, nagy szövetségesem haderejének egy részét. Figyeljete rám, szamurájok! Sötét fellegek gyülekeznek a birodalom fölött, és a taikó békéjét fenyegetik. Meg kell védenünk a taikó ajándékát a magas helyeken ülő árulókkal szemben! Legyen hát készen minden szamuráj! Legyen éles minden fegyver! Vállvetve meg fogjuk védeni a taikó végakarát. Győzedelmeskedni fogunk! Figyelmezzenek ránk Japán összes istenei, kicsik és nagyok! Söpörjenek el irgalom nélkül mindenkit, aki szembeszáll a taikó parancsaival! – Azután mindkét karját felemelve elordította csatakiáltásukat – Kaszigi! –, majd – alig akartak hinni a szemüknek – meghajolt a katonák előtt és ki sem egyenesedett.

Döbbsenten nézték. – Toranaga! – bömbölték aztán újra és újra az ezredek. És a szamurájok meghajoltak.

Még Jabu is meghajolt, úgy magával ragadta a pillanat fenségessége.

Mielőtt Jabu kiegyenesedhetett volna, Toranaga gyors tempóban elindult lefelé a dombról. – Menj vele, Omi-szan – parancsolta Jabu. Méltatlan lett volna neki magának Toranaga után szaladnia.

– Igenis, uram.

Amikor Omi eltávozott, Jabu Igurasihoz fordult. – Mi hír Jedóból?

– Feleséged, Juriko úrnő azt üzeni, hogy először is hatalmas méretű mozgósítás folyik az egész Kvantóban. A felszínen mindebből jóformán semmi sem látszik, de alatta minden forrong. Úgy véli, Toranaga háborúra készül – váratlan támadásra, talán éppen Ószaka ellen.

– Hát Isido?

– Róla semmit sem tudunk. Öt napja indultunk el, akkor még semmi hír nem jött róla, sem Toranaga szökéséről. Utóbbiról is csak tegnap értesültem, amikor az úrnő postagalambot küldött Jedóból.

– Szóval Zukimoto már felállította a postaszolgálatot?

– Igen, uram.

– Pompás.

– Az úrnő üzenete így szólt: „Toranaga megszökött Ószakából urunkkal együtt egy gályán. Készüljete fel a fogadására Andzsiróban.” Gondoltam, jobb lesz, ha Omi-szant kivéve ezt mindenki előtt titokban tartom, de felkészülni azért felkészültünk.

– Hogyan?

– „Hadgyakorlatot” rendeltem el, uram, Izu egész területén. Három napon belül minden Izuba vezető utat és hágót lezárhatunk, ha ez az óhajod. Innen északra kalózoknak álcázott flotta állomásozik, amely akár éjjel, akár nappal el tud sülyeszteni egy kíséret nélküli hajót, ha ez az óhajod. És van illendő lakhely itt számodra és egy vendég számára, akármilyen fontos vendég is, ha ez az óhajod.

– Jó. Más? Egyéb hírek?

Igurasi nem szívesen vált meg olyan értesülésektől, amelyeket maga sem értett. – Mindenre fel vagyunk készülve. De ma reggel rejtjeles üzenet jött Ószakából: „Toranaga lemondott és kilépett a Régenstanácsból.”

– Az lehetetlen! Miért tette ilyet?

– Nem tudom. Képtelen vagyok kihámozni az értelmét. De igaznak kell lennie, uram. Ebből a forrásból még sohasem érkezett téves információ.

– Szazuko úrnő? – kérdezte óvatosan Jabu, megnevezve Toranaga legfiatalabb ágyasát, akinek szobalánya az ő zsoldjában állt.

Igurasi bólintott. – Igen. De érteni egyáltalán nem értem. A régensek vád alá fogják helyezni, nem? Halálra fogják ítélni. Örültség lenne, ha lemondott volna, ne?

– Isido kényszeríthette rá. De hogyan? Erről ott semmilyen szóbeszéd nem járta. Toranaga magától sohasem mondana le. Igazad van, ez örültség lenne. Ha megtette, elveszett. A hír csak hamis lehet.

Jabu zavarodottan ballagott le a dombról, és Toranagát figyelte, amint átvág a téren Mariko és a barbár meg Fudzsziko felé. Azután Mariko Toranaga mellett sétált, a többiek a téren várakoztak. Toranaga sietve, nyomatékosan beszélt. Jabu látta, hogy átad az aszszonynak egy kis pergamentekercset, és eltűnődött, mi állhat benne és miről beszélnek. Miféle új cselre készülődik Toranaga? Jabu nagyon szerette volna, ha itt van vele a felesége, hogy bölcs tanácsokkal lássa el.

Toranaga megállt a dokknál. Nem szállt fel a hajóra, emberei védőgyűrűjébe. Tudta, hogy a végső döntés a parton születik meg. Most még nem menekülhet. Még semmi sincs eldöntve. Figyelte a feléje közeledő Jabut és Igurasit. Jabu feltűnő szenvtelensége sok mindent elárult.

– Nos, Jabu-szan?

– Maradsz pár napig, Toranaga úr?

– Jobb volna, ha azonnal indulnék.

Jabu mindenkit elparancsolt a közelből. Egy pillanat, és a két férfi egyedül volt a parton.

– Nyugtalanító híreket kaptam Ószakából. Lemondtál és kiléptél a Régenstanácsból?

– Igen, lemondtam.

– Akkor végeztél magaddal, kudarcra ítélted az ügyet, tönkretetted minden vazallusodat, minden szövetségeseidet, minden barátodat! Eltemetted Izut és megöltél engem!

- A Régenstanács kétségkívül elveheti hűbértartományodat és az életedet is, ha akarja. Igen.
- Az istenekre, élőkre és holtakra s ezután születendőkre...! – Jabu nehezen türtőztette magát. – Bocsánatot kérek modortalanságomért, de... de elképesztő viselkedésed... igen, bocsánatot kérek. – Érzelmek kimutatásával semmit sem nyerhetett, hiszen mindenki tudta, hogy az ilyesmi illetlen és megalázó. – Nos, akkor valóban jobb lesz, ha itt maradsz, Toranaga úr.
- Azt hiszem, mégis az azonnali távozás mellett döntök.
- Akár itt vagy, akár Jedóban, mi a különbség? A régensek parancsa hamarosan megérkezik. Gondolom, ez esetben tüstént szeppukut óhajtasz elkövetni. Méltósággal. Békében. Kitüntetésért, ha elfogadnál segédnek.
- Köszönöm. De mivel törvényes parancs még nem jött, a fejem a helyén marad.
- Mit számít egy-két nap? A parancs elkerülhetetlenül meg fog érkező. Megteszem a szükséges előkészületeket, mindent tökéletesen megszervezek. Bízhatok bennem.
- Köszönöm. Igen, megértem, hogy a fejedet akarod.
- Én is lemondhatok a magamról. Ha a tiédet elküldöm Isidónak, vagy leütöm és cserébe bocsánatát kérem, esetleg megbocsátana, ámbár kétlem, ne?
- A te helyedben elképzelhető, hogy én is így gondolkodnék. Sajnos azonban, az én fejem nem fog rajtad segíteni.
- Azt hiszem, igazad van. De érdemes megpróbálni. – Jabu dühödten a homokba köpött, – Megérdeklődök a halált, amiért olyan ostoba voltam, hogy annak a szarfejűnek a kezére adtam magam.
- Isido habozás nélkül a fejedet fogja követelni. De előbb elveszi tőled Izut. Ó, igen, ha ő diadalmaskodik, Izunak vége.
- Ne ingerelj! Ezt én is tudom.
- Nem ingerellek, barátom – mondta Toranaga, élvezve Jabu megszégyenülését. – Csak annyit mondtam, hogy ha Isido diadalmaskodik, te elvesztél és Izu is elveszett, mert rokona, Ikava Dzsikkju Izura feni a fogát, ne? De Isido egyelőre még nem diadalmaskodott, Jabu-szan. – És Toranaga, mint barát a barátjának, elmagyarázta, miért mondott le a Régenstanács elnöki tisztéről.
- A Tanács keze meg van kötve?! – Jabu nem akart hinni a fülének.

– Egyáltalán nincs Tanács! És nem is lesz addig, míg ötödik tagot nem választanak. – Toranaga elmosolyodott. – Gondold meg, Jabu-szan. Most erősebb vagyok, mint valaha, ne? Isidót semlegesítettem – akárcsak Ikavát. Bőven lesz időd, hogy kiképeztesd puskásaidat és tűzéridet. Már is a kezében van Szuruga és Tótómi. Már is megkaptad Dzsikkju fejét. Alig néhány hónap, és nyárson láthatod összes rokona fejével együtt, s akkor nagy pompával belovagolhatsz új birtokaidra. – Hirtelen sarkon fordult és elkiáltotta magát. – Igurasi-szan! – ötszáz ember hallotta a parancsot.

Igurasi rohanvást indult volna, de alig tett három lépést, Toranaga újból rákiáltott: – Hozz magaddal díszegységet! Ötven főt! Végrehajtani! – Percnyi nyugtot sem mert hagyni Jabunak, nehogy észrevegye érvelésében a rejtett hibát: ha Isido keze most meg van kötve, akkor Toranaga fatálcán felkínált feje különösen sokat érne neki s így Jabunak is. Sőt és még inkább: a gúzsba kötött és Ószaka várkapujánál közönséges bűnözőként élve átadott Toranaga egyenesen a halhatatlanságot hozná Jabunak s az egész Kvantót ráadásul.

Amint a díszegység felsorakozott előtte, Toranaga hangosan így szólt: – Ennek az alkalomnak a megünneplésére kérlek, Jabu-szan, fogadd ezt tőlem barátságom zálogául. – Azzal kihúzta övéből hosszúkardját, és két tenyerén előrenyújtotta.

Jabu úgy vette át a kardot, mint aki álmodik. A fegyver értéke felbecsülhetetlen volt, lévén országszerte híres Minovara-hagyaték, családi ereklye. Toranagának tizenöt éve volt a birtokában. Nakamurától kapta az ország összes nagy hatalmú daimjójának jelenlétében, titkos alkujuk megpecsételéseképpen.

Nem sokkal a nagakudei csata után, még jóval Ocsiba úrnő előtt történt. Toranaga legyőzte Nakamura tábornokot, a leendő taikót, aki akkor még csak egy felkapaszkodott senkiházi volt, császári mandátum, törvényes kinevezés és cím nélkül, s egyelőre még csak ácsingózott a teljhatalom után. Ahelyett, hogy szokása szerint óriási túlerőt összegyűjtve elsöpörte volna Toranagát, úgy döntött, kiegyezik vele. Barátsági és szövetségi szerződést ajánlott neki, s konkrét kapocsként mostohanővérét mint feleséget. Az, hogy a középkorú asszony már férjnél volt, nem zavarta egyiküket sem. A férj, Nakamura vazallusa – hálát adva az isteneknek, hogy a válásra

való felszólítás nem járt együtt szeppukura való felszólítással – hálásan visszaküldte az asszonyt mostohatestvérehez. Toranaga a lehető legnagyobb pompával és ceremóniával nőül vette, de még aznap titkos barátsági egyezményt kötött a nagy hatalmú Beppu klánnal, Nakamura ellenségeivel is, akik ekkor még dölyfösen benne ültek a kvantói uradalomban, vagyis Toranaga hátulról védtelen birtokát fenyegették.

Ezután Toranaga gondtalanul tovább solymászott, és várta Nakamura elkerülhetetlen támadását. De erre nem került sor. Sőt, Nakamura hihetetlen módon túsul küldte Toranaga táborába rajongva tisztelt és szeretett anyját, látszólag azért, hogy meglátogathassa mostohalányát, Toranaga új feleségét, azután meghívta Toranagát a birodalom összes daimjójának hatalmas gyűlésére, amit Ószakában rendezett meg. Toranaga hosszan és erősen gondolkodott. Aztán elfogadta a meghívást, de ugyanakkor kifejtette szövetségesének, Beppu Genzaemonnak, hogy nem volna bölcs, ha mindketten elmennének. Ezenkívül hatvanezer szamurájt indított útnak titokban Ószaka felé Nakamura várható esküszegésének kivédésére, új feleségét és anyósát pedig rábízta legidősebb fiára, Noborura. Noboru tüstént taplószáraz tűzifát halmozott a két asszony háza köré, és teketóriázás nélkül közölte velük: rájuk gyújtja, ha apjával bármi történik.

Toranagát még most is megmosolyogtatták az emlékek. Előtte való éjjel, hogy Ószakába be kellett volna lépnie, a hagyományokra mindig is fittyet hányó Nakamura titokban, egyedül és fegyvertelenül meglátogatta.

„Örülök, hogy látlak, Tora-szan.”

„Örülök, hogy látlak, Nakamura úr.”

„Ide hallgass: több csatában vettünk részt együtt, több titkot tudunk, többször szartunk ugyanabba az edénybe, hogysen most a tulajdon lábunkat vagy egymásét hugyozzuk le.”

„Egyetértek” – felelte óvatosan Toranaga.

„Akkor figyelj rám: nem nagyobb távolság, mint egy kard éle választ el a teljhatalomtól. Ahhoz, hogy megszerezsem, szükségem van az ősi klánok, az örökletes birtokosok, a jelenlegi Fudzsimoto-, Takasima- és Minovara-leszármazottak tiszteletére és hódolatára. Ha a hatalomba beleültem, tőlem vért pisálhat bármelyik daimjó vagy

bármelyik három, ha már ott tartunk.”

„Az én tiszteletemet bírod – mindig is bírtad.”

A majomképű emberke derűsen elröhögte magát. „Nagakudénál alaposan elvertél. Te vagy a legjobb hadvezér, akit csak ismerek, a legnagyobb daimjó a birodalomban. De most abbahagyjuk a játszadozást, te meg én. Ide hallgass: azt akarom, hogy holnap hajolj meg előttem mint vazallusom, az összes daimjó szeme láttára. Azt akarom, hogy te, Josi Toranaga-nó-Minovara engedelmes vazallusomnak mutakozz. A nyilvánosság előtt. Semmi seggnyalás, csupán udvariasság, alázat és tiszteletnyilvánítás. Ha vazallusomnak mutakozol, a többi elszellenti magát sietségében, hogy mielőbb porba csapja a fejét és a levegőbe meressze a seggét. Az a néhány pedig, aki netán nem teszi – vigyázzon magára.”

„Így egész Japán ura leszel. Ne?”

„Igen. Elsőként a történelemben. És tőled kapom meg. Elismerem, hogy nélküled nem tudnám megcsinálni. De ide hallgass: ha megteszed, mögöttem tiéd az első hely. Minden tisztséget megkapsz, amit akarsz. Mindent. Terem itt bőven mindkettőnk számára.”

„Valóban?”

„Igen. Először elfoglalom Japánt. Aztán Koreát. Aztán Kínát. Megmondtam Gorodának is, hogy ezt akarom, és meg is fogom csinálni. És akkor megkaphatod tőlem Japánt – Nakamura Kínájának egyik tartományát!”

„De most, Nakamura úr? Most be kell hódolnom, ne? Most a hatalmadban vagyok, ne? Túlerővel állsz előttem – a hátamat meg a Beppuk fenyegetik.”

„Nemsokára elbánok velük – mondta a parasztból lett hadúr. – Azok a dölyfös dögevő keselyűk visszautasították a meghívásomat – madárszarral bekenve küldték vissza a pergamenemet. A birtokukat akarod? Az egész Kvantót?”

„Semmit sem akarok tőlük, sem senki mástól” – felelte ő.

„Hazudsz – mondta derűsen Nakamura. – Ide hallgass, Tora-szan: én nemsokára ötvenéves leszek. Egyik asszonyom se szült még soha. Levem az van bőven, mindig is volt, száz, kétszáz nővel párnáztam életemben, mindenféle fajtaival, korúval, mindenféle pozitúrában, de egyik se szült gyereket, még halva se. Megvan

mindenem, csak fiam nincs és már nem is lesz. Ez az én karmám. Neked négy fiad él és ki tudja, hány lányod. Negyvenhárom esztendő vagy, könnyen párnázhatsz még egy tucat fiúgyereket. Ez a te karmád. Azonkívül Minovara származék vagy. Ez is karma. Mit szólnál hozzá, ha örökbe fogadnám valamelyik fiadat és megtennem utódommá?”

„Most?”

„Hamarosan. Mondjuk, három év múlva. Eddig sosem volt fontos számomra az utódom kérdése, de most változtak az idők. Néhai urunk, Goroda elkövette azt az ostobaságot, hogy megölette magát. Most enyém az ország – az enyém lehet. Nos?”

„Egyezményünket a nyilvánosság előtt is megerősíted – két év múlva?”

„Igen. Két év múlva. Bízatsz bennem – érdekeink egybeesnek. Ide hallgass: két év múlva, a nyilvánosság előtt; és mi döntjük el, mi ketten, melyik fiú legyen az. Így mindenben osztozni fogunk, ne? Egyesített dinasztiánknak megvetjük az alapját, úgyhogy a jövőre nézve se lesz gondunk. És rengeteget nyerünk. Te először a Kvantót. Na?”

„Lehet, hogy Beppu Genzaemon is behódol – ha én behódolok.”

„Nem engedhetem meg nekik, Tora-szan. A birtokukra áhítozol.”

„Én nem áhítozom semmire.”

Nakamura vidáman felnevetett. „Nem. De áhítoznod kellene. A Kvantó méltó hozzád. Biztonságban van a hegyfalak mögött, könnyen védhető. És ott a delta – a tiéd lesz a leggazdagabb rizstermő vidék a birodalomban. Háta mögött csak a tenger, évi jövedelmed kétmillió koku. De ne Kamakurát tedd meg fővárosoddá. És ne is Odavarát.”

„A Kvantónak mindig Kamakura volt a fővárosa.”

„És miért is ne áhítoznál Kamakurára, Tora-szan? Nem ott van-e családod védőkamijának szentélye hatszáz esztendeje? Nem Hacsiman, a háború kamija a Minovarák családi istensége? Őseid bölcsen tették, amikor a háború kamiját kezdték imádni.”

„Én nem áhítozom semmire, és nem imádok semmit. Egy szentély nem több, csak egy szentély, a háború kamija pedig tudtommal sosem lakozott egyetlen szentélyben sem.”

„Örülök, hogy nem áhítozol semmire, Tora-szan, mert így sosem

érhet csalódás. Ebben olyan vagy, mint én. De Kamakura akkor sem megfelelő fővárosnak. Hét hágón vezet oda út, s azt mind védeni kellene. Azonkívül nem a tengerparton fekszik. Nem, Kamakurát nem tanácsolom neked. Ide hallgass: sokkal nagyobb biztonságban lennél följebb, a hegyeken túl. Tengeri kikötőre lesz szükséged. Láttam arra egyszer egy halászfalut – Jedónak hívják –, nagy várost építhetnél belőle. Azt könnyű lenne védeni, és kereskedni is egyszerűbb lenne onnan. Te pártolod a kereskedelmet. Én is pártolom. Nahát, akkor pedig tengeri kikötőre lesz szükséged. Ami meg Odavarát illeti, azt le fogjuk rombolni, intő például a többiek számára.”

„Kemény dió az.”

„Igen. De egyben jó lecke a többi daimjó számára, ne?”

„Rohammal venni be azt a várost drága multság lesz.”

A parasztgenerális ingerkedve felnevetett. „Neked lesz az, ha nem csatlakozol hozzám. Át kell vonulnom mostani birtokodon, hogy elérjem – tudod, ugye, hogy te vagy a Beppuk frontvonala? A Beppuk parasztja a sakktáblán? Velük együtt egy vagy két évig, esetleg háromig is tartani tudnád magad ellenem. De végül csak áttörnék rajtad. Ilií, akkor meg minek vesztegetni rájuk az időt? Máris halottak – kivéve a vődet, ha kívánod – ó, persze hogy tudom, hogy szövetséget kötöttél velük, de ennek annyi jelentősége sincs, mint egy lógombócnak. Szóval mi a válaszod? Rengeteget nyerhetünk. Előbb a Kvantó neked, nekem meg Japán. Aztán Korea – az gyerekjáték. Utána Kína – na, az kemény dió, de föl lehet törni. Tudom, hogy egy parasztból nem lehet sógun, de a »fiunkból« lehet, és ő vagy az ő fia még Kína sárkánytrónusára is felülhet. Elég a szócséplésből. Mi a válaszod, Josi Toranaga-nó-Minovara? Vazallusom leszel, vagy nem? Kevesebbel nem érhetem be.”

„Hugyozzunk az alkura” – mondta akkor Toranaga, mert elért mindent, amit akart és amit tervbe vett. Másnap pedig, a kelletlenkedő daimjók elképedt tömege előtt, alázatosan felkínálta kardját, birtokát, becsületét és előkelő származását a felkapaszzkodott parasztgenerálisnak. Arra kérte Nakamurát, hadd szolgálja őt és családját élete végéig. Azután ő, Josi Toranaga-nó-Minovara, megalázkodva a porba hajtotta homlokát. A leendő taikó kegyesen elfogadta birtokát, majd azonnal megajándékozta a

Kvantóval, és totális háborút hirdetett a Beppuk ellen, amiért merészelték megsérteni a császárt. Megajándékozta azonkívül Toranagát ezzel a karddal, amelyet nemrégén szerzett be az egyik császári kincstárból. A pengét hosszú évszázadokkal azelőtt maga Mijosi-Go készítette, s valaha a leghíresebb harcos, Minovara Jositomo, az első Minovara sógun tulajdonában volt.

Toranaga jól emlékezett erre a napra. De emlékezett más napokra is: néhány évvel később Ocsiba úrnő fiúgyermeknek adott életet; aztán, amikor ez a fiú nagyon alkalmas módon meghalt, megszülte a másodikat, Jaemont. Így dőlt dugába az egész terv. Karma.

Nézte Jabut, amint tisztelettel tartja kezében őse kardját.

– Tényleg olyan éles, ahogy mondják? – kérdezte Jabu.

– Igen.

– Nagy kitüntetés ez nekem. Kincsként fogom őrizni ajándékomat. – Jabu meghajolt, tudván, hogy ennek az ajándéknak köszönhetően Toranaga után ő lesz az első ember az országban.

Toranaga is meghajolt, és immár fegyvertelenül elindult a feljárópalló felé. Minden akaraterejére szükség volt, hogy dühét palástolni tudja, léptei el ne bizonytalanodjanak, s magában imádkozott, hogy Jabut még néhány percre bővületében tartsa a mohósága.

– Köteleket eloldani! – parancsolta, amint a fedélzetre ért, majd a part felé fordulva vidáman integetni kezdett.

Valaki megtörte a csendet és a nevét kiáltotta, aztán mások is csatlakoztak hozzá. Hamarosan egybemosódó, általános ordítás ünnepelte őt Jabu kitüntetéséért. Készséges kezek lökték el a hajót a mólótól. Az evezősök fürgén munkához láttak. A gálya távolodott a parttól.

– Kapitány, Jedóba, de gyorsan!

– Igenis, nagyuram!

Toranaga hátranézett, tekintete a partot fürkészte, minden percben veszélyre számítva. Jabu a móló közelében állt, még mindig lenyűgözve bámulta a kardot. Mariko és Fudzsziko a többi asszonnyal együtt az ernyő mellett várt. Az Andzsín-szan, ahogy megparancsolták neki, a tér szélén várakozott – mereven, toronymagasan s minden bizonnyal dühöngve. Tekintetük találkozott. Toranaga elmosolyodott és intett.

A navigátor igen hűvösen intett vissza, és Toranaga ezen jót mulatott.

Blackthorne keserűen leballagott a partra.

– Mikor jön vissza, Mariko-szan?

– Nem tudom, Andzsín-szan.

– Hogyan jutunk el Jedóba?

– Itt maradunk. Én legalábbis három napig. Utána Jedóba kell mennem.

– Tengeren?

– Szárazföldön.

– És én?

– Te itt maradsz.

– Miért?

– Kifejezted kívánságodat, hogy meg szeretnéd tanulni a nyelvünket. Azonkívül munka vár rád itt.

– Miféle munka?

– Nem tudom, sajnálom. Jabu úr majd megmondja. Uram azért hagyott itt engem, hogy tolmácsoljak nektek. Három napig.

Blackthorne-t balsejtelem fogta el. Pisztolyai az övében voltak, de nem volt se kése, se több lőpora és golyója. Minden a gályán maradt, a kabinjában.

– Miért nem mondtad meg, hogy itt maradunk? – kérdezte. – Csak annyit mondtál, hogy kiszállunk a partra.

– Nem tudtam, hogy neked is itt kell maradnod – felelte Mariko. – Toranaga úr csak most közölte velem, egy perce a téren.

– Akkor miért nem mondta meg nekem, személyesen?

– Nem tudom.

– Úgy volt, hogy Jedóba megyek. Ott van a legénységem. Ott van a hajóm. Velük mi lesz?

– Csak annyit mondott, hogy itt maradsz.

– Meddig?

– Ezt nem közölte velem, Andzsín-szan. Talán Jabu úr tudni fogja. Kérlek, légy türelmes.

Blackthorne még mindig látta Toranagát a tattedélzeten, amint a szárazföldet nézi. – Én azt hiszem, elejétől tudta, hogy itt fog hagyni, nem igaz?

Mariko nem felelt. Micsoda gyerekes viselkedés, gondolta, hangosan kimondani azt, amit gondol az ember. És milyen elképesztő ügyességgel bújt ki Toranaga ebből a csapdából!

Fudzsiko és a két szolgáló mellette állt, türelmesen várakoztak az árnyékban Omi anyjával és feleségével, akivel néhány perce már találkozott. Mariko elnézett mellettük a gálya felé. Egyre gyorsabban haladt, de még mindig a nyilak hatótávolságán belül volt. Tudta, hogy most már bármelyik percben el kell kezdenie. Ó, Madonna, adj erőt, fohászkodott, és Jabura fordította minden figyelmét.

– Így van, nem? Nem így van? – kérdezgette Blackthorne.

– Micsoda? Ó, bocsáss meg, Andzsín-szan. Nem tudom. Csak annyit mondhatok, hogy Toranaga úr nagyon bölcs. Ő a legbölcsőbb ember a világon. Akármi volt is az oka, biztos, hogy jó és ésszerű ok.

– A kék szempárt és a kemény arcot nézve Mariko rájött, hogy Blackthorne semmit sem fogott fel abból, ami itt történt. – Kérlek, légy türelemmel, Andzsín-szan. Semmitől sem kell félned. Kedvenc hűbérese vagy és...

– Nem félek én semmitől, Mariko-szan. Csak unom már, hogy ide-oda tologatnak a sakktáblán, mint valami parasztot. És a hűbérese sem vagyok senkinek.

– A „csatlós” megfelelőbb szó? Ti hogy nevezitek azt az embert, aki egy másiknak dolgozik, vagy különleges szolgálatok elvégzésére fogadják... – Ebben a pillanatban észrevette, hogy Jabu arcát előnti a vér.

– A puskák... a puskák a gályán maradtak! – ordította. Mariko tudta, hogy eljött az idő. Amint Jabu megperdült, hogy parancsokat kiáltson Igurasinak, odasietett hozzá.

– Bocsáss meg, Jabu úr – mondta közbevágva –, de a puskák miatt nem kell aggódnod. Toranaga úr megkért, hogy tolmácsoljam sajnálkozását a sietség miatt, de mindkettőtök érdekében sürgős elintéznivalói vannak Jedóban. A gályát azonnal vissza fogja küldeni. A puskákkal és még több löporral együtt. Rajta lesz az a kétszázötven ember is, akit kértél tőle. Öt vagy hat napon belül megérkeznek.

– Mi?

Mariko mindent türelmesen és udvariasan elmagyarázott neki, ahogy Toranaga parancsolta. Amikor Jabu végre megértette, kis tekercset

húzott elő a kimonója ujjából. – Uram kéri, hogy olvasd el ezt. Az Andzsín-szanra vonatkozik. – Szertartásosan feléje nyújtotta a tekercset.

Jabu azonban nem vette át. Szeme visszatért a gályához. Jó meszsze volt már, és egyre gyorsult. Lőtávolon kívül van, de mit számít az, gondolta elégedetten, legyűrve nyugtalanságát. Nemsokára visszakapom a puskáimat, Isido csapdájából kimenekültem, enyém Toranaga leghíresebb kardja, és hamarosan minden daimjó meg fogja tudni, hol az új helyem a keleti hadakban – mindjárt Toranaga után következem! Még ki tudta venni Toranagát, intett neki. Toranaga visszaintett, azután eltűnt a tatról.

Jabu átvette a tekercset, és visszatért a jelenbe, az Andzsín-szanhoz.

Blackthorne harminc lépésről figyelte, és Jabu átható tekintetétől borsózott a háta. Hallotta, hogy Mariko a maga dallamos hangján magyaráz neki valamit, de ez nem nyugtatta meg. Ujjai lopva ráfonódtak a pisztoly agyára.

– Andzsín-szan! – kiáltotta Mariko. – Kérlek, gyere ide!

Blackthorne közeledésére Jabu felpillantott, és barátságosan biccentett. Amikor befejezte az olvasást, visszaadta a tekercset Marikónak, és mondott valamit, részben az asszonynak, részben neki.

Mariko hódolatteljes mozdulattal átnyújtotta a tekercset Blackthorne-nak. A navigátor elvette, és értetlenül nézegette a kihüvelyezhetetlen jeleket.

– Jabu úr azt mondja, üdvözlő a falujában. Ez a tekercs Toranaga úr pecsétjét viseli, Andzsín-szan. Őrizd meg. Toranaga úr nagy kitüntetésben részesített. Hatamotojává tett. Ez azt jelenti, hogy a személyzetéhez tartozó, kivételes előjogokat élvező csatlósa lettél. Abszolút védelmét élvezed. Ezt természetesen Jabu úr is elismeri. Később majd megmagyarázom, mik ezek a kivételes előjogok, de annyit még hozzáteszek, hogy Toranaga úr havi húsz koku fizetést is adott neked. Ez körülbelül...

Jabu félbeszakította, nagylelkű mozdulattal Blackthorne, majd a falu felé intett, és hosszan beszélt hozzá. Mariko fordította. – Jabu úr megismétli, hogy szívesen látott vendég vagy itt. Reméli, hogy jól fogod érezni magad, mindent meg fognak tenni kényelmed

érdekében. Házat bocsátanak rendelkezésedre. És tanítókat. Minél hamarabb meg kell tanulnod japánul, azt mondja. Ma este feltesz majd néhány kérdést, és arról a bizonyos munkáról is beszélni fog.

– Kérlek, kérdezd meg tőle, miféle munkáról van szó.

– Ha megengeded, több türelmet tanácsolok, Andzsin-szan. Ennek nem most van itt az ideje, hidd el.

– Jó, nem bánom.

– Vakarimaszu ka, Andzsin-szan? – kérdezte Jabu.

– Hai, Jabu-szan. Dómo.

Jabu megparancsolta Igurasinak, hogy oszoltassa a katonaságot, majd öles léptekkel a falusiakhoz ment, akik változatlanul a porban hasáltak.

Megállt előttük a szép, meleg tavaszi délutánban, Toranaga kardját még mindig a kezében tartva. Szavai korbácsként vágtak végig rajtuk. Blackthorne-ra bökött a karddal, ordította még néhány percig, majd hirtelen elhallgatott. Remegés futott át a paraszton. Mura meghajolt, többször elmondta, hogy hai, aztán megfordult, kérdezett valamit a falusiaktól, mire minden szem Blackthorne felé fordult.

– Vakarimaszu ka? – kiáltotta Mura, s a paraszton egy emberként felelték, hogy hai, és a hangjuk egybeolvadt a parton locsogó, sóhajtozó hullámokkal.

– Miről van szó? – kérdezte Blackthorne Marikótól, de Mura felkiáltott – Keirei! –, mire a paraszton újból mélyen meghajoltak, egyszer Jabu, egyszer Blackthorne felé.

– Mi van itt, Mariko-szan?

– Ja... Jabu úr megmondta nekik, hogy tiszteletre méltó vendég vagy a faluban. Hogy Toranaga úr nagyon tiszteletreméltó hűb... csatlósa vagy. Hogy legfőképp azért vagy itt, mert meg akarod tanulni a nyelvünket. A falunak adta azt a tisztességet és feladatot, hogy megtanítsanak rá. A falu felel érted, Andzsin-szan. Mindenki segíteni fog. Jabu úr közölte velük, ha fél éven belül nem tanulsz meg kielégítően japánul, az egész falut felperzselteti, de előbb minden férfit, asszonyt és gyermeket keresztre feszített.

A nap már haldoklott, az árnyékok megnyúltak, a tenger színe vörösre vált. Kellemes szél fújt.

Blackthorne az ösvényen baktatott, fel a faluból a felé a ház felé, amelyet Mariko korábban megmutatott neki: az lesz az ő háza. Az asszony el is akarta kíséni mindjárt, de Blackthorne köszönettel visszautasította, és elment a térdelő falusiak mellett a szirtfok felé, mert egyedül akart maradni, hogy gondolkodjék.

De a gondolkodás túlságosan nagy erőfeszítésbe került. Semmi sem volt rendjén. Sós vizet mert a fejére, hogy kitisztuljon, de az sem segített. Végül feladta, és céltalanul kóborolva a parton, el a móló mellett, visszatért a térre, átvágott a falun, és elindult fölfelé abba a házba, ahol mostantól élnie kell és ahol, mint megtudta, még soha senki sem élt. Magasan, a szemközti domboldalon egy másik, részben zsúppal, részben cseréppel fedett hatalmas lakóhely állt magas cölöpkerítéssel körülvéve, s a megerősített kapubejáratot rengeteg szamuráj őrizte.

Szamurájok masíroztak faluszerte vagy álltak csoportokban, beszélgetve. A legtöbb már felvonult, parancsnokai mögött, rendezett sorokban a dombra, táborerődjükbe. Akikkel még Blackthorne találkozott, azokat szórakozottan üdvözölte, és a szamurájok viszonzták az üdvözlést. Parasztokat nem látott.

Blackthorne megállt a kerítéskapunál. A szemöldökfára szintén különös, kihüvelyezhetetlen jelek voltak fölfestve, magát az ajtót pedig bonyolult mintázatban úgy vágták ki, hogy elrejtse, de ugyanakkor fel is fedje a mögötte megbúvó kertet.

Mielőtt kinyithatta volna, az ajtó kinyílt, és egy rémült öregember hajlongott előtte, ahogy belépett.

– Konbanva, Andzsín-szan. – A hangja szájalmasan remegett. – Jó estét.

– Konbanva – mondta ő is. – Ide hallgass, öreg... öö... o namae ka?

– Namae vatasi va, Andzsín-szan? Aa, válási Ueki-ja... Ueki-ja. – A vénembernek szinte a nyála csurgott megkönnyebbülésében.

Blackthorne többször elismételte, hogy megjegyyezze, s hozzáragasztotta a „szant”-t, mire az öreg hevesen rázni kezdte a fejét. – Íe, gomen naszai! Íe szan, Andzsín-szama. Ueki-ja! Ueki-ja!

– Nem bánom, Ueki-ja. – Blackthorne nem értette, miért nem lehet „szan” ő is, mint mindenki más.

Blackthorne intett neki, hogy elmehet. Az öreg fürgén elbicegett. – Óvatosabbnak kell lennem. Segítenem kell nekik – mondta fennhangon.

Egy szolgáló lépett ki idegesen a verandára a nyitott sodzsin, és mélyen meghajolt.

– Konbanva, Andzsin-szan.

– Konbanva – felelte, és halványan rémlett neki, hogy a hajón már látta a lányt. Őt is elbocsátotta egy intéssel.

Selyemsuhogást hallott. Fudzsiko jött elő a házból, Marikóval együtt.

– Kellemes volt a séta, Andzsin-szan?

– Igen, kellemes, Mariko-szan. – Alig érzékelte a két nőt, a házat, a kertet.

– Parancsolsz csát? Vagy inkább szakét? Esetleg fürdőt? A víz forró.

– Mariko felnevetett idegességében, mert zavarba ejtette a navigátor tekintete. – A fürdőház még nem készült el egészen, de reméljük, azért megfelel.

– Szakét kérek. Igen, előbb egy kis szakét, ha lehet, Mariko-szan.

Mariko mondott valamit Fudzsikónak, aki eltűnt a házban. Egy szolgáló némán három párnát hozott és elment. Mariko kecsesen leült az egyikre.

– Ülj le, Andzsin-szan, fáradt lehetsz.

– Köszönöm.

A veranda lépcsőjére ült, és nem vetette le a saruját. Fudzsiko két korsó szakét hozott és egy teáscsészét, ahogy Mariko meghagyta neki, nem pedig miniatűr porceláncsészét, ami a szakeiváshoz illik.

„Itassunk vele gyorsan minél több szakét – mondta az imént Mariko.

– Az lenne a legjobb talán, ha leitatnánk, de Jabu úr még ma este beszélni akar vele. A fürdőtől és a szakétól talán megkönnyebbül.”

Blackthorne úgy hajtotta fel a csésze meleg bort, hogy az ízét sem érezte. Azután felhajtott még eggyel. Majd még eggyel.

Marikóék a résnyire megnyitott sodzsin között figyelték, amint az ösvényen fölfelé jött.

„Mi baja?” – kérdezte ijedten Fudzsiko.

„Elkeserítette, amit Jabu úr mondott – amit a falunak ígért.”

„Miért bántja az őt? Nem az ő élete van veszélyben.”

„A barbárok mások, mint mi, Fudzsiko-szan. Az Andzsin-szan például azt hiszi, a parasztok is emberek, mint bárki más, mint akár

a szamurájok, sőt, egyik-másik talán még jobb is a szamurájoknál.” Fudzsziko idegesen felnevetett. „Ez butaság, ne? Hogyan lehetne a paraszt egyenlő a szamurájjal?”

Mariko nem felelt, csak nézte az egyre közeledő Andzsín-szant. „Szegény ember” – mondta aztán.

„Szegény falu! – Fudzsziko kurta felső ajka megvetően legörbült. – Micsoda ostoba pocskolása a parasztnak és halásznak! Kaszigi Jabu bolond! Hogyan tanulhatná meg egy barbár fél év alatt a nyelvünket? A barbár Cukku-szannak mennyi idejébe telt? Több mint húsz évbe, ne? És nem ő az egyetlen barbár, aki csak egy kicsit is elfogadhatóan tud japánul?”

„Nem, nem ő az egyetlen, bár ő tud a legjobban azok közül, akikkel találkoztam. Igen, ez nagy nehézségek elé állítja őket. De az Andzsín-szan okos ember, és Toranaga úr azt mondta, ha fél évig a barbároktól elszigetelve él, a mi ételeinket eszi, úgy él, ahogy mi, csát iszik, mindennap fürdik, akkor hamarosan olyan lesz, akárcsak mi.”

Fudzsziko arca nem engedett merevségéből. „De hát nézz rá, Mariko-szan... olyan csúnya. Olyan iszonyú és idegen. Különös elgondolni, hogy bármennyire megvetem is a barbárokat, amint belép a kapun, el vagyok kötelezve, urammá és parancsolómmá válik.”

„Bátor, nagyon bátor ember ő, Fudzsziko. Megmentette Toranaga úr életét, és különben is nagyon értékes a számára.”

„Igen, tudom, és épp ezért kevésbé kellene utálnom, de sajnós, hiába minden igyekezetem. Azért persze minden erőmmel azon leszek, hogy magunkhoz hasonlóvá formáljam. Imádkozom Buddha urunkhoz, hogy segítsen.”

Mariko szerette volna megkérdezni férje unokahúgát: miért ez a hirtelen változás? Miért vagy most már hajlandó szolgálni az Andzsín-szant, és engedelmeskedni Toranaga úr akaratának, amikor ma reggel ezt még megtagadtad, megesküdtél, hogy engedély nélkül is végzel magaddal, vagy megölsz a barbárt, abban a pillanatban, hogy elalszik? Mit mondott Toranaga úr, hogy ennyire megváltoztál?

De Mariko természetesen jól tudta, hogy nem kérdezheti meg.

Toranaga úr nem avatta őt a bizalmába. Fudzsziko nem árulná el. Túlságosan jól nevelte az anyja, Buntaro nővére, akit meg az apja,

Hiromacu nevelt.

Vajon megmenekül-e Hiromacu úr az ószakai várból, tűnődött Mariko, aki nagyon kedvelte apósát, az öreg hadvezért. És Kiri-szan meg Szazuko úrnő? Hol lehet Buntaro, a férjem? Hol fogták el? Vagy volt ideje, hogy meghaljon?

Mariko figyelte Fudzsikót, amint az utolsó csésze szakét is kitölti. A navigátor ugyanúgy hajtott fel, mint a többi, kifejezéstelen arccal.

– Dózo. Szakét – mondta Blackthorne.

Hoztak. Az is elfogyott. – Dózo, szakét.

– Mariko-szan – mondta Fudzsiko –, nem volna szabad többet innia az úrnak, ne? Be fog rúgni. Kérlek, kérdezd meg, nem fürödne-e inkább. Elküldetek Szuvóért.

Mariko megkérdezte. – Sajnos, azt mondja, majd később fürdik.

Fudzsiko türelmesen megparancsolta a szolgálónak, hogy hozzon még szakét, Mariko pedig halkán hozzátette:– És egy kis sült halat is.

Az új korsót ugyanazzal a néma elszántsággal ürítette ki a navigátor. Az étel nemigen csábította, de Mariko kedves biztatására kezébe vett egy darabot. Nem ette meg.

Hoztak még bort, újabb két korsóval elfogyott.

– Kérlek, tolmácsold az Andzsín-szannak bocsánatkérésemet – mondta Fudzsiko. – Nagyon sajnálom, de nincs több szaké itthon. Mondd meg neki, hogy bocsánatát kérem a hibáért. Már elküldtem a szolgálót, hogy hozzon a faluból.

– Jó. Úgyis többet ivott a kelleténél, noha érdekes módon nem látszik meg rajta. Hagyj magunkra bennünket, Fudzsiko. Ünnepelesen megteszem neki az ajánlatodat.

Fudzsiko meghajolt Blackthorne felé és elment, örült, hogy a szokás előírja: fontos ügyeket mindig egy harmadik személy bonyolítson, négy szemközt, így mindkét fél minden esetben megőrizheti a méltóságát.

Mariko megmagyarázta Blackthorne-nak, mi a helyzet a borral.

– Mennyi időbe kerül, míg mehozják?

– Nem sokba. Szeretnél esetleg megfürdeni? Amint a szaké megérkezik, beküldetem.

– Mondott valamit Toranaga a tervemről, mielőtt elment? A hadiflottájára vonatkozó tervemről?

- Nem. Nagyon sajnálom, de semmit sem mondott róla. – Mariko a részegségről árulkodó jeleket kutatta, de meglepetésére semmit sem látott, az idegennek az arca sem pirult ki, a szavakat sem zagyválta össze. Ennyi bortól, főleg ha ilyen rövid idő alatt isszák meg, a legtöbb japán berúgott volna. – Nem ízlik a szaké, Andzsin-szan?
- Nem nagyon. Gyöngé. Nem segít.
- Feledést keresel?
- Nem... megoldást.
- Mindent megkapsz, amire csak szükséged lesz.
- Könyvek, papír, tollak.
- Holnap elkezdem összeszedni őket.
- Nem, még ma, Mariko-szan. Azonnal hozzá kell látnom.
- Toranaga úr azt mondta, küld neked könyveket – hogy is nevezted? – nyelvtankönyveket meg szókönyveket a szent életű atyáktól.
- Ez mennyi időbe telik?
- Nem tudom. Én három napig leszek itt. Talán addig is segíthetek. És Fudziko-szan még tovább itt lesz, hogy segítsen. – Mariko, mivel örült Blackthorne szerencséjének, elmosolyodott. – Nagy kitüntetés nekem, hogy közölhetem: megkaptad őt ágyasul és...
- Micsoda?
- Toranaga úr megkérdezte, akar-e ágyasod lenni, ő azt felelte, kitüntetésnek veszi és beleegyezett. Ő majd...
- De én nem egyeztem bele!
- Bocsáss meg, nem értem.
- Nincs szükségem rá. Semmint ágyasra, sem a látására. Csúnyának találom.
- Mariko elképedve meredt rá. – De hát mi köze ennek az ágyassághoz?
- Mondd meg neki, hogy menjen innen!
- De Andzsin-szan, nem utasíthatod vissza! Ez rettenetes sértés lenne Toranaga úrra, Fudzsikóra és mindenkire nézve. Mit ártott neked Uszagi Fudziko? Semmit. Beleegye...
- Azt mondtam, küldd el! – Blackthorne szavai visszhangoztak a veranda és a ház körül.
- Bocsáss meg, Andzsin-szan – mondta azonnal Mariko. – Igazad van, ha dühös vagy. De...

– Nem vagyok dühös – válaszolta jeges hangon Blackthorne.

Nem... nem tudjátok fölfogni, hogy unom már ezt a folytonos bábuszerepet? Látni sem akarom ezt a nőt, a hajómat akarom meg az embereimet, és kész! Nem maradok itt fél évig, és undorodom a szokásaitoktól. Aljas és mocskos dolog, hogy egy ember kiirtással fenyegethet egy egész falut, ha nem tanítanak meg japánul, ami meg az ágyasokat illeti, ez rosszabb még a rabszolgatartásnál is! Azonkívül sértő és felháborító, hogy engem meg se kérdeztek!

Most meg mi baja? – töprengett tehetetlenül Mariko. Miért baj az, ha egy ágyas csúnya? És Fudzsiko különben sem csúnya. Hogy viselkedhet valaki ilyen érthetetlenül? Azután eszébe jutott Toranaga figyelmeztetése: „Mariko-szan, személyesen téged teszek felelőssé azért, hogy Jabu-szan ne akadályozza meg távozásomat, miután a kardomat neki adom, és azért is te viseled a felelősséget, hogy az Andzsín-szan engedelmesen megtelepedjék Andzsíróban.”

„Mindent megteszek, uram. De attól félek, nem ismerem ki magam az Andzsín-szanon.”

„Bánj vele úgy, ahogy a sólymokkal szokás. Ez az ő nyitja. Én két nap alatt szelídíték meg egy sólymot. Te hármát kapsz.”

Elfordította tekintetét Blackthorne-ról, és gondolkodóba esett. Valóban olyan, mint egy sólyom, amikor dühöng, gondolta. Fűlsértő hangokat ad ki, esztelen vadság költözik bele, aztán, ha lecsillapodik, dölyfösen, rebbenéstelen szemmel néz, teljesen magába merül, de a felszín alatt akkor is ott a kirobbanni kész gonoszság.

– Igazad van. Teljesen igazad van. Sok mindennek voltál kitéve, jogos a haragod – mondta csitítólag. – És Toranaga úrnak tényleg meg kellett volna kérdeznie előbb, még ha nem ismeri is a ti szokásaitokat. De hát eszébe sem jutott, hogy tiltakozni fogsz, ő csak ki akart tüntetni téged, mint a megbecsült samurájokat szokás. Hatamotová emelt, ami majdnem olyan, mintha a rokona volnál, Andzsín-szan. Az egész Kvantóban talán ha ezer hatamoto van. Ami pedig Fudzsiko úrnőt illeti, ő csak segíteni akart neked. Uszagi Fudzsiko úrnő nálunk... ő nálunk nagy kitüntetésnek számít, Andzsín-szan.

– Miért?

– Mert származása ősi, neveltetése kitűnő. Apja és nagyapja daimjó.

Természetesen ő maga is szamuráj, és természetesen – tette hozzá Mariko hízelegve –, természetesen kitüntetésnek venné, ha elfogadnád. Arról nem is beszélve, hogy pillanatnyilag szüksége van otthonra és új életre.

– Miért?

– Nemrég özvegyült meg. Szegény lány mindössze tizenkilenc éves, Andzsín-szan, elvesztette férjét is, fiát is, és tele van bánattal. Ha hivatalos ágyasod lehetne, azzal új életet adnál neki.

– Mi történt a férjével meg a fiával?

Mariko habozott, Blackthorne udvariatlanul nyílt kérdései elkeserítették. De annyit már tudott róla, hogy megértse: ezek az ő szokásai, tehát nem feltétlenül viselkedik modortalanul. – Kivégezték őket, Andzsín-szan. Amíg itt élsz, szükséged lesz valakire, hogy vezesse házadat. Fudzsziko úrnő tökéle...

– Miért végezték ki őket?

– A férje majdnem Toranaga úr halálát okozta. Kérlek, be...

– Toranaga ítélte halálra őket?

– Igen. De helyesen tette. Kérdezd meg Fudzszikót – ő is ezt fogja mondani.

– Mennyi idős volt a gyermek?

– Néhány hónapos, Andzsín-szan.

– Toranaga megöletett egy csecsemőt olyasmért, amit az apja követett?

– Igen. Nálunk ez a szokás. Kérlek, légy türelmes velünk. Bizonyos dolgokban nem vagyunk szabadok. Szokásaink mások, mint a tieitek. Tudod, a törvény előírja, hogy mindenki a hűbérurához tartozik. A törvény előírja, hogy az apa rendelkezik gyermekei, felesége, ágyasai és szolgái élete felett. Az ő élete felett pedig hűbérura rendelkezik. Ez a szokás.

– Szóval az apa bárkit megölhet a házában?

– Igen.

– Akkor ez a gyilkosok országa.

– Nem.

– De a szokásokat elnézi és jóváhagyja a gyilkosságot. Azt hittem, te keresztény vagy.

– Az vagyok, Andzsín-szan.

– Na és a tízparancsolat?

– Nem tudom megmagyarázni. Keresztény vagyok, szamuráj és japán, de számomra ezek nem ellentétes dolgok. Kérlek, légy türelmes velünk és velem. Kérlek.

– Megölnéd a saját gyerekedet, ha Toranaga megparancsolná?

– Igen. Csak egy fiam van, de igen, azt hiszem, megtenném. Legalábbis ez lenne a kötelességem. Ez a törvény – ha a férjem is beleegyezne.

– Remélem, Isten megbocsát nektek. Mindnyájatoknak.

– Isten megértő, Andzsín-szan. Ő meg fog érteni bennünket. Remélem, a te elmédet is megnyitja, hogy te is megérthess minket. Bocsáss meg, rosszul magyarázok, ugye? Kérlek, bocsásd meg hiányosságomat. – Elhallgatott, idegesen figyelte a néma idegent. – Én sem értek téged, Andzsín-szan. Zavarba ejtesz. Szokásaid zavarba ejtenek. Talán ha mindketten türelmesebbek leszünk, tanulhatunk egymástól. Itt van például Fudzsziko úrnő. Mint ágyasod ügyelni fog a házra és a szolgákra. Mindenben gondodat viseli. Szükséged lesz egy ilyen valakire. Fudzsziko fogja vezetni a házat, és szemmel tart mindent. Nem kell vele párnáznod, ha ez aggaszt – ha nem találsz vonzónak, nem muszáj. Még udvariasnak sem kell lenned hozzá, ámbár azt megérdemli. Szolgálni fog téged, ahogy csak akarsz, amilyen módon csak akarsz.

– Úgy bánhatok vele, ahogy akarok?

– Igen.

– Párnázhatok is vele, meg nem is?

– Természetesen. Ha kívánod, keres neked valaki mást, aki tetszik, hogy kielégíthesd testi szükségleteidet, de ha nem, ebbe sem avatkozik bele.

– Úgy bánhatok vele, mint egy szolgálóval? Mint egy rabszolgálóval?

– Igen. De jobbat érdemel.

– Ki is dobhatom? Elkérgethetem?

– Ha ellenedre van vagy tesz, igen.

– Mi történne vele ebben az esetben?

– Általában megszegyenülve visszamenne szülei házába, akik vagy befogadnák, vagy nem. A Fudzsziko úrnőhöz hasonlóknak azonban inkább megölnék magukat, mint hogy ennek a megaláztatásnak legyenek kitéve. De ő... tudnod kell, hogy az igaz szamuráj nem végezhet magával hűbérura engedélye nélkül. Néhányan persze

megteszik, de ezzel megtagadják kötelességük parancsát, tehát nem tekinthetők többé szamurájnak. Én magam, bármilyen szégyen érne, nem követnék el szeppukut Toranaga úr vagy férjem engedélye nélkül. Toranaga úr megtiltotta Fudzsikónak, hogy megölje magát. Ha elküldöd, számkivetetté válik.

– Miért? Miért nem fogadja vissza a családja?

Mariko felsóhajtott. – Nagyon sajnálom, Andzsin-szan, de ha elküldöd, olyan nagy lesz a gyalázata, hogy senki sem fogadhatja be.

– Mert megfertőződött egy barbár közelségétől?

– Jaj, dehogy, Andzsin-szan, egyszerűen csak azért, mert nem tudta teljesíteni irántad való kötelességét – felelte sietve Mariko. – Ő most a te ágyasod – Toranaga úr elrendelte, és ő beleegyezett. Te pedig egy ház ura vagy.

– Igen?

– Igen, igen, hidd el, Andzsin-szan, mindenféle előjogaid vannak. Mint hatamoto kiváltságos ember lettél. És jó módú. Toranaga úr havi húsz kokut juttatott neked. Ezért az összegért egy szamurájnak rendszerint ura rendelkezésére kellene bocsátania saját magát és két másik szamurájt, fegyverzettel, lóval, ellátással egy egész évre, és természetesen a családkról is gondoskodnia kellene. De te nem tartozol neki ezekkel. Kérlek, tekintsd embernek Fudzsikót, Andzsin-szan. Kérlek, viszonyulj hozzá keresztényi irgalommal. Jó asszony. Bocsásd meg a csúnyaságát. Méltó ágyasod lesz.

– Nincs otthona?

– De van. Ez. – Mariko elfojtotta mérgét. – Kérlek, fogadd el őt hivatalosan. Sok mindenben segítségedre lehet, tanítani is fog, ha akarod. Ha úgy tartja kedved, vedd semmibe – mint ezt a faoszlopot vagy egy sodzsit vagy egy sziklát a kertedben –, de kérlek, engedd, hogy maradjon. Ha pedig nem kívánod őt ágyasodul, légy könyörületes. Fogadd el, aztán, mint a ház ura, törvényünk szerint öld meg.

– Ez a választok mindenre? Öld meg!?

– Nem, Andzsin-szan. De az élet és a halál végső soron ugyanaz. Ki tudja, talán nagyobb szolgálatot teszel Fudzsikónak azzal, ha megölöd. Ez jogodban áll. A te jogod. Ha számkivetetté akarod tenni, az is jogodban áll.

– Vagyis megint csapdába estem – mondta Blackthorne. – Fudzsiko így is, úgy is meghal. Ha nem tanulom meg a nyelveteket, az egész falut lemészárolják. Ha nem teszek meg mindent, ami csak eszetekbe jut, valaki ártatlan mindig meghal. Nincs kiút.

– Van egy nagyon könnyű megoldás, Andzsín-szan. Halj meg. Nem kell elviselned az elviselhetetlent.

– Az öngyilkosság örütség – és halálos bűn. Azt hittem, te keresztény vagy.

– Mondtam már, hogy az vagyok. De számodra, Andzsín-szan, több módja is nyílik a tiszteletre méltó halálnak. Kigúnyoltad a férjemet, amiért nem akart harcolva meghalni, ne? Nálunk nem ez a szokás, de úgy látszik, nálatok igen. Hát akkor miért nem teszed ezt? Van pisztolyod. Öld meg Jabu urat. Úgyis szörnyetegnek tartod, ne? Vagy csak tégy úgy, mintha meg akarnád ölni, és még ma a mennyországba vagy a pokolba jutsz.

Blackthorne ránézett az asszonyra, gyűlölte ezt a derűs, békés arcot, de gyűlöletén keresztül is látta, milyen szép. – Gyengeség így, ok nélkül halni meg. Sőt, ostobaság.

– Azt mondd, keresztény vagy. Tehát hiszel Jézusban, a Fiúban, az Istenben és a mennyországban. Akkor nincs félnivalód a haláltól. Ami pedig az „okot” illeti, neked kell eldöntened, értékes lenne-e ez számodra, vagy nem. Lehet, hogy épp elég okod van a halálra.

– A hatalmatokban vagyok. Te is tudod. Én is tudom.

Mariko odahajolt hozzá, és együttérzően megérintette. – Andzsín-szan, felejtsd el a falut. Ezermillió dolog történhet, mielőtt az a fél év lejár. Szökőár, földrengés, visszakapod a hajód és el vitorlázol, meghal Jabu, meghalunk mindnyájan, ki tudja? Isten gondját hagyd Istenre, a karmát a karmára. Ma itt vagy, és ezen semmivel sem változtathatsz. Ma élsz, itt vagy, kitüntettek, szerencsével halmoztak el. Nézd a napnyugtát, olyan szép, ne? Ez a napnyugta van. A holnap még nincs. Csak a most. Kérlek, nézd. Olyan gyönyörű, és soha többé nem lesz ilyen, egészen ilyen, mert a következő napnyugta már más lesz. Merülj el benne, légy eggyé a természettel, és ne aggódj a karma miatt, se a tiéd, se az enyém, se a falusiaké miatt.

Blackthorne érezte, hogy előmlik rajta az asszony derűje. Nyugat felé nézett. Nagy bíborvörös és fekete fénytócsák terjedeztek az

égen.

Nézte a napot, míg el nem tűnt.

– Bárcsak te lehetnél az ágyas – mondta.

– Én Buntaro úrhoz tartozom, és amíg meg nem hal, nem gondolhatok semmire, nem mondhatok semmit.

Karma, gondolta Blackthorne.

Fogadjam el a karmát? Az enyémet? Az övét? Az övékét?

Gyönyörű este.

Ő is gyönyörű, és máshoz tartozik.

Igen, gyönyörű. És bölcs: Isten gondját hagyd Istenre, a karmát a karmára. Hívatlanul jöttél ide. Itt vagy. A hatalmukban.

És mi a válasz minderre?

Azt is megkapod majd, mondta magának. Mert van Isten a mennyben, valahol van Isten.

Lépteket hallott. Fáklyák közeledtek a domboldalon: húsz szamuráj, élükön Omival.

– Sajnálom, Andzsin-szan, de Omi-szan azt parancsolja, add át pisztolyaidat.

– Mondd meg neki, hogy menjen a pokolba.

– Nem tehetem, Andzsin-szan. Nem merem.

Blackthorne Omira szegezte tekintetét, egyik keze lazán a pisztoly agyára fonódott. Szándékosan ülve maradt a verandalépcsőn. Tíz szamuráj benn volt a kertben Omival, a többi kinn várakozott a gyaloghintónál. Amint Omi hívatlanul belépett a kertbe, Fudzsiko kijött a ház belsejéből, és elfehéredett arccal megállt Blackthorne mögött. – Toranaga úr sohasem kifogásolta őket, pedig napokig fegyveresen járkáltam körülötte és Jabu-szan körül.

Mariko idegesen felelte: – Igen, Andzsin-szan, de kérlek, értsd meg, Omi-szannak is igaza van. Nálunk az a szokás, hogy senki sem járulhat fegyveresen egy daimjó elé. Semmitől sem kell félni tartanod. Jabu-szan a barátod. A vendége vagy.

– Mondd meg Omi-szannak, hogy nem kapja meg a pisztolyaimat. – Aztán, hogy Mariko szótlán maradt, Blackthorne elvesztette a türelmét, és megrázta a fejét. – Íe, Omi-szan! Vakarimaszu ka? Íe!

Omi arca megfeszült. Parancsot vakkantott. Két szamuráj előreindult. Blackthorne kirántotta övéből a pisztolyokat. A szamurájok megtorpantak. Mindkét pisztoly egyenesen Omi arcára szegeződött.

– Íe! – mondta Blackthorne. – Mariko-szan, közöld vele, hogy ha nem rendeli vissza őket, meghúzom a ravaszt.

Mariko lefordította. Senki sem mozdult. Blackthorne lassan felállt, a pisztolyok egy pillanatra sem tértek el a célponttól. Omi mozdulatlaná merevedve, félelem nélkül figyelte Blackthorne macskaszem mozgását.

– Andzsin-szan, kérlek. Ez nagyon veszélyes. Találkoznod kell Jabu úrral. A pisztolyokat nem viheted. Hatamoto vagy, védelem alatt állsz, azonkívül Jabu úrnál vendégeskedsz.

– Mondd meg Omi-szannak, ha ő vagy bárki tíz lábnál közelebb jön, szétlövöm a fejét.

– Omi-szan udvariasan azt mondja: „Utoljára parancsolom, add át a pisztolyokat, de azonnal.”

– Íe.

– Hagyd itt őket, Andzsin-szan. Nincs mitől tartanod. Senki sem fog

hozzájuk...

– Bolondnak nézel?

– Akkor add át őket Fudzsiko-szannak!

– Mit tehetne ő? Elveszi tőle, bárki elveszi tőle, és akkor védtelen vagyok!

Mariko hangja felcsattant. – Miért nem figyelsz oda az emberre, Andzsín-szan? Fudzsiko-szan az ágyasod. Ha megparancsolod neki, élete árán is megvédelmezi a fegyvereidet. Ez a kötelessége. Utoljára mondom, jól jegyezd meg: Toda-nó-Uszagi Fudzsiko szamuráj.

Blackthorne azonban Omit figyelte, alig hallgatott rá. – Mondd meg Omi-szannak, hogy nem szeretem a parancsolgatást. Én Toranaga úr és Jabu úr vendége vagyok. A vendéget pedig kérni szokás. A vendégnek nem parancsolgatnak, és nem lépnek be a kertjébe hívatlanul.

Mariko lefordította. Omi kifejezéstelen arccal végighallgatta, majd röviden mondott valamit, és tovább figyelte a rezzenéstelen pisztolycsöveket.

– Azt mondja: „Én, Kaszigi Omi megkérnélek, hogy add át pisztolyaidat és megkérnélek, hogy gyere velem, mert Kaszigi Jabu-szama magához parancsolt. De Kaszigi Jabu-szama azt parancsolta, parancsoljam meg neked, hogy add át fegyvereidet. Sajnálom, Andzsín-szan, de utoljára parancsolom, add át őket.”

Blackthorne szúrást érzett a mellkasában. Tudta, hogy rá fognak rohanni, és átkozta magát ostobaságáért. De egyszer eljön az idő, amikor az ember nem hajlandó túrni többé, pisztolyt vagy kést ránt, és az értelmetlen büszkeség miatt vér folyik. Értelmetlen és ostoba dolog, többnyire. De ha meg kell halnom, Omi előttem hal meg, az istenit!

Óriási erőt érzett magában, holott a feje kissé szédült. Azután egyszerre visszhangot vert benne, amit Mariko mondott: „Fudzsiko szamuráj, ő a te ágyasod!” Agya újra működni kezdett. – Egy pillanat! Mariko-szan, kérlek, fordítsd le Fudzsiko-szannak a következőket, de pontosan: „Rád bízom a pisztolyaimat. Vigyázz rájuk. Rajtam kívül senki sem nyúlhat hozzájuk.”

Mariko lefordította, és Blackthorne a háta mögül hallotta Fudzsiko válaszát: – Hai.

– Vakarimaszu ka, Fudzsziko-szan? – kérdezte.

– Vakarimaszu, Andzsin-szan – felelte vékony, ijedt hangon az asszony.

– Mariko-szan, kérlek, mondd meg Omi-szannak, hogy vele megyek. Sajnálom, hogy nézeteltérésre került sor. Igen, sajnálom.

Blackthorne visszahátrált, majd megfordult. Fudzsziko elvette tőle a fegyvereket, és veríték ütközött ki a homlokán. Blackthorne szembefordult Omival, és magában imádkozott, hogy beváljon a dolog. – Mehetünk?

Omi mondott valamit Fudzszikónak, és kinyújtotta a kezét. Az asszony a fejét rázta. Omi kurta parancsot vakkantott. A két szamuráj elindult Fudzsziko felé. Az asszony abban a pillanatban obijába dugta az egyik pisztolyt, a másikat két kézzel megmarkolva kinyújtotta és célba vette vele Omi fejét. A ravasz megmozdult, a kakas hátraindult. – Ugoku na! – mondta. – Dózo!

A szamurájok engedelmesen megálltak.

Omi gyorsan és dühösen mondott valamit, Fudzsziko meghallgatta, majd lágy és udvarias hangon válaszolt, de a pisztolyt nem mozdította el, s a kakas már félúton járt.

– Íe, gomen naszai, Omi-szan! Nagyon sajnálom, de nem, Omi-szan! – Ez volt az utolsó mondata.

Blackthorne várt.

Az egyik szamuráj éppen csak megmoccant. A kakas veszélyesen továbbindult, már majdnem teljesen hátraért. Fudzsziko karja azonban nem rezzent.

– Ugoku na! – parancsolta.

Senki sem kételkedett benne, hogy elsütné a pisztolyt. Még Blackthorne sem. Omi kurtán mondott valamit Fudzszikónak és embereinek. A két szamuráj visszahátrált. Az asszony leeresztette a pisztolyt, de éberén figyelt tovább.

– Mit mondott? – kérdezte Blackthorne.

– Csak azt, hogy jelenteni fogja az esetet Jabu-szannak.

– Jelentse. Mondd meg neki, hogy én is ezt fogom tenni. – Blackthorne megfordult. – Dómo, Fudzsziko-szan. – Aztán eszébe jutott, hogyan beszélt Toranaga és Jabu a nőkhöz, és dölyfösen ráfordult Marikóra. – Gyerünk, Mariko-szan... ikamasó! – És indult a kertkapu felé.

– Andzsín-szan! – kiáltott utána Fudzsziko.

– Hai? – Blackthorne megtorpant. Fudzsziko meghajolt feléje, és gyorsan beszélni kezdett Marikóhoz.

Mariko szeme elkerekedett, de azután bólintott, felelt, majd Ominak mondott valamit, aki szintén bólintott – látni lehetett, hogy dühöng, de fékezi magát.

– Mi van?

– Kérlek, légy türelemmel, Andzsín-szan.

Fudzsziko kiáltott valamit, és a házból válasz érkezett. Egy szolgáló lépett ki a verandára. Két kardot tartott a kezében. Szamurájkardokat.

Fudzsziko tiszteletteljesen átvette őket, meghajolt, és Blackthorne felé nyújtotta s közben mondott valamit.

Mariko fordított. – Ágyasod felhívja figyelmedet, hogy mint hatamotónak természetesen viselned kell a szamurájok két kardját. Sőt, kötelességed ez. Úgy véli, nem volna helyes, ha kardok nélkül mennél Jabu úrhoz – sőt, udvariatlanság volna. A mi törvényünk kötelességgé teszi a kardok viselését. Azt kérdezi, elfogadod-e ezeket, noha méltatlanok hozzád természetesen, amíg újakat nem vásárolsz.

Blackthorne döbbsenten nézett Marikóra, majd Fudzszikóra és újra Marikóra. – Azt jelentené ez, hogy szamuráj vagyok? Hogy Toranaga úr szamurájt csinált belőlem?

– Nem tudom, Andzsín-szan. De olyan hatamoto még nem volt, aki ne lett volna szamuráj. Soha. – Mariko Omihoz fordult a kérdéssel. Omi türelmetlenül megrázta a fejét, és mondott valamit. – Omi-szan sem tudja. Mindenesetre a hatamoto különleges előjoga, hogy mindig viselje a kardokat, még Toranaga úr jelenlétében is. Ez a kötelessége, mert ő tökéletesen megbízható testőr. Ezenkívül csak a hatamoto nyer azonnali bebocsátást urához.

Blackthorne fogta a rövidkardot és beletűzte az övébe, aztán a másikat, a hosszú harci kardot is, pontosan úgy, ahogy Omi viselte őket. Felfegyverezve jobban érezte magát. – Arigató gozaimasita, Fudzsziko-szan – mondta csendesesen.

Az asszony lesütötte a szemét, és halkán válaszolt. Mariko fordította.

– Fudzsziko-szan azt mondja, engedelmeddel, uram, mivel minél

előbb és jól meg kell tanulnod nyelvünket, alázatosan felhívja figyelmedet, hogy férfiember bőven elég, ha annyit mond: dómo. Az arigató a gozaimasitá-val együtt vagy anélkül fölöslegesen nagy udvariasság, azt csak a nőknek kell használniuk.

– Hai. Dómo. Vakarimaszu, Fudziko-szan. – Blackthorne most nézett először nyíltan az asszony szemébe. Láta, hogy homlokát kiverte a verejték, és a keze is nyirkos. Szeme keskeny, arca szögletes, fogai kiállnak. – Kérlek, mondd meg ágyasomnak, ebben az egy esetben nem tekinteni fölöslegesen nagy udvariasságnak az arigató gozaimasitá-t.

Jabu újra a kardokra pillantott. Blackthorne keresztbe vetett lábbal ült előtte egy párnán, a díszhelyen, Mariko mellette, Igurasi mögötte. Az erőd főtermében voltak.

Omi befejezte a magyarázatot.

Jabu vállat vont. – Ügyetlenül viselkedtél, öcsém. Persze hogy az ágyas kötelessége megvédeni az Andzsín-szant és tulajdonát. Persze hogy van joga a kardok viseléséhez. Igen, ügyetlenül és rosszul cselekedtél. Világosan megmondtam, hogy az Andzsín-szan nagyra becsült vendégem. Kérj tőle bocsánatot.

Omi tüstént felkelt, letérdelt Blackthorne elé és meghajolt. – Bocsánatot kérek a hibámért, Andzsín-szan. – Hallotta Mariko hangját: a barbár elfogadja a bocsánatkérést. Újra meghajolt, nyugodtan visszament a helyére és leült. Belül azonban nem volt nyugodt. Most már csak egyetlen cél éltette: megölni Jabut.

Eldöntötte, hogy megteszi az elképzelhetetlent: megöli hűbérurát, klánja fejét.

Nem azért, mert nyilvánosan bocsánatot kellett kérnie a barbártól. Ebben Jabunak teljesen igaza volt. Omi tudta, hogy rosszul kezelte az ügyet, mert noha Jabu ostoba módon valóban azt parancsolta, hogy még ma este vegye el az Andzsín-szantól a fegyvereket, úgy kellett volna intéznie, hogy a pisztolyok a házban maradjanak, ahonnan később ellopthatják és összetörhetik őket.

És az Andzsín-szan helyesen cselekedett akkor is, amikor ágyasának adta át a pisztolyokat, gondolta Omi, mint ahogy az ágyas is helyesen és jogosan cselekedett úgy, ahogy cselekedett. És meg is húzta volna a ravaszt. Nem volt titok, hogy Uszagi

Fudzsiko a halált keresi, az sem, hogy miért. Omi tudta, hogy ha délelőtt nem határozza el Jabu megölését, előrelépett volna, bele a halálba, aztán emberei elvették volna az asszonytól a pisztolyokat. Nemesen halt volna meg, az asszonyt is nemesen küldték volna a halálba, s férfiak és nők mesélték volna a tragikus történetet nemzedékeken át. Lelkesítő, tragikus hangú dalok, versek, esetleg nóták születtek volna hármukról: a hűségese ágyasról és a hűségese szamurájáról, akik kötelességtudóan meghaltak az elképesztő barbár miatt, aki a keleti tengerből jött elő.

Nem, Omi döntésének semmi köze sem volt ehhez a nyilvános bocsánatkéréshez, noha a dolog tisztességtelensége tovább fokozta benne az égő gyűlöletet. A fő ok az volt, hogy Jabu nyilvánosan megsértette Omi anyját és feleségét: órákig hagyta őket várakozni a napon, mint a közönséges parasztokat, aztán egy szó üdvözlés nélkül elbocsátotta őket, megint csak mint a közönséges parasztokat.

„Nem számít, fiam – mondta az anyja. – Ehhez joga van.”

„Hűbérurunk ő – mondta Midori, a felesége, miközben a szégyen könnyei csurogtak az arcán. – Kérlek, bocsáss meg neki.”

„És meg sem hívott benneteket, hogy üdvözljétek őt és a tiszteteket az erődben – folytatta Omi. – Arra a lakomára, amelyet ti rendeztetek! Csak az élelem és a szaké egy kokuba került!”

„Ez a kötelességünk, fiam. Kötelességünk, hogy mindenben engedelmeskedjünk Jabu úrnak.”

„És az apámra vonatkozó parancsa?”

„Az még nem parancs. Csak pletyka.”

„Apám üzenetében az áll, hogy hallotta: Jabu meg fogja parancsolni neki, hogy borotválja le a fejét és menjen papnak, vagy vágja fel a hasát. Jabu felesége már újságolja is baráti körben!”

„Csak egy kém súgta apád fülébe. A kémekben nem lehet mindig megbízni. Nagyon sajnálom, fiam, de apád néha nem viselkedik valami bölcsen.”

„És mi lesz veled, anyám, ha mégsem csak pletyka?”

„Bármilyen történjék, az karma. A karmát el kell fogadni.”

„Nem, ezek a sértések elviselhetetlenek.”

„Kérlek, fiam, törd el őket.”

„Kulcsot adtam Jabu kezébe a hajóhoz, az Andzsín-szanhoz, az új

barbárokhoz, megmutattam neki, hogyan másszon ki Toranaga csapdjából. Segítségemmel óriási tekintélyre tett szert. A jelkép kardajándékkal pedig Toranaga után második ember lett a keleti hadakban. És mit kaptunk viszonzásul? Mocskos sértéseket.”

„Fogadd el a karmádat.”

„Kérlek, uram, hallgass anyádra, az úrnőre.”

„Nem élhetek ezzel a szégyennel. Bosszút állok, aztán megölöm magam, és a szégyen el lesz törölve.”

„Utoljára kérlek, fiam, fogadd el a karmádat.”

„Az én karmám az, hogy elpusztítsam Jabut.”

Az öreg hölgy felsóhajtott. „Jól van hát. Férfi vagy. Tiéd a döntés joga. Legyen, aminek lennie kell. De Jabu megölése önmagában semmit sem ér. Tervet kell készítenünk. Fiát is el kell tenni láb alól és Igurasit is. Főleg Igurasit. Akkor apád lesz a klán vezére, méghozzá jogosan.”

„Hogyan csináljuk, anyám?”

„Tervet fogunk készíteni. Addig pedig légy türelmes, ne? Azután megtárgyaljuk a dolgot apáddal. Még te is adhatsz tanácsot, Midori, de nagyon kérlek, ne valami ostobaságot.”

„És Toranaga úr? Jabunak adta a kardját.”

„Én azt hiszem, Toranaga úrnak csak mint erős vazallus tartományra van szüksége Izura. Nem mint szövetségesre. Éppúgy nem akar ő szövetségeseket, mint annak idején a taikó. Jabu azt hiszi magáról, hogy szövetséges. De szerintem Toranaga megveti a szövetségeseket. Klánunk fel fog virágozni mint Toranaga vazallusa. Vagy mint Isido vazallusa! Ki válasszon, he? És hogyan hajtsuk végre az akciót?”

Omi most is érezte azt a gyönyört, ami elfogta, amikor a döntést véglegesítették. De az arcán mindebből semmi sem látszott, miközben csát és bort szolgáltak fel azok a gondosan válogatott szolgálók, akiket Misimából hozatott Jabu számára. Figyelte Jabut, az Andzsín-szant, Marikót és Igurasit. Mindnyájan arra vártak, hogy Jabu elkezdje.

A terem nagy volt és levegős, harminc tiszt ehetett-ihatott, társaloghatott benne kényelmesen. A testőrök és a szolgák számára volt még sok szoba és konyha, az egész épületet kert vette körül, s noha sebtében kellett felhúzni, a lehető legszebben építették s úgy,

hogy könnyen védhető legyen. Hogy a költségeket az ő megnövelt birtokáról kellett előteremteni, az Omit egyáltalán nem zavarta. Ez volt a kötelessége.

Kínézett a sodzsin. Az előudvarban még több az ór. Istállók. Az erődöt vizesárok vette körül. A kerítés szorosan összekötözött, óriási bambuszrudakból készült. Nagy központi oszlopok tartották a cserepezett tetőt. A falak könnyű tolösodzsikból álltak, szokás szerint olajos papírral fedve. A tatamikkal borított padlót pompás deszkákból szerkesztették össze, és cölöpök emelték a döngölt föld fölé.

Jabu parancsára Omi négy falut kifosztott, hogy összeszedje az építőanyagot ehhez meg a másik házhoz, Igurasi pedig minőségi tatamikat és futonokat hozott, amelyek faluhelyen beszerezhetetlenek.

Omi büszke volt munkájára. Elkészült a szabad ég alatti tábor is a háromezer szamuráj részére a domb fölötti fennsíkon – ez a faluba és a tengerpartra vezető utakat őrizte. A falu a szárazföld felől szorosan és biztonságosan le volt zárva. A tenger felől jókor észre lehet venni a közeledő ellenséget, a hűbérúr idejében elmenekülhet, ha veszély fenyegeti.

De nekem nincs többé hűbéruram. Kit szolgáljak mostantól, töprengett Omi. Ikava Dzsikkjut? Vagy egyenesen Toranagát? Megkaphánám Toranagától cserébe, amit kívánok? Vagy Isidót? Isidóhoz nehéz eljutni manapság, ne? Igen, de lenne miről beszámolnom neki...

Délután Jabu magához rendelte Igurasit, Omit és a négy főkapitányt, és ismertette az ötszáz puskás szamuráj titkos kiképzési tervét. Igurasi lesz a parancsnok, Omi az egyik száz vezetője. Megbeszélték, hogyan osszák szét az egységek között Toranaga katonáit, ha majd megérkeznek, hogy azután az árulás első jelére semlegesíteni lehessen őket.

Omi azt javasolta, hogy még három, egyenként száz szamurájából álló egységet képezzenek ki titokban a félsziget egy távol eső pontján, mint tartalékot és biztosítékot Toranaga esetleges álnoksága ellen.

„Ki lesz Toranaga embereinek a parancsnoka? Kit küld parancsnokhelyettesnek?” – kérdezte Igurasi.

„Teljesen mindegy – felelte Jabu. – Öt alárendelt tisztjét én jelölöm ki, s azok tüstént elvágják a torkát, amint szükségesnek látszik. A jelszó a parancsnokhelyettes és a többi nem idevalósi meggyilkolására az lesz, hogy: »Szilvafa«. Igurasi-szan, holnap kiválasztod a katonákat. Mindegyiket személyesen fogom jóváhagyni, és egyelőre senki sem tudhat meg közülük semmit a muskétásezreddel kapcsolatos általános haditervemről.”

Most, Jabut figyelve, Omi átélte a bosszú újszerű, édes izgalmát. Könnyű volna megölni Jabut, de meg kell szervezni a dolgot. Csak így biztosíthatja, hogy apja vagy bátyja vegye át a hatalmat Izu és a klán fölött.

Jabu a tárgyra tért. – Mariko-szan, kérlek, mondd meg az Andzsinszannak, hogy holnaptól elkezdi embereim kiképzését a barbárok lövésztudományára, azonkívül mindent meg akarok tudni arról, hogyan szoktak háborúzni a barbárok.

– Sajnálom, Jabu-szan, de a pusokák csak hat nap múlva érkeznek meg – emlékeztette Mariko.

– Embereimnek van annyi, hogy elkezdhessek – felelte Jabu. – Holnap akarok kezdeni.

Mariko fordított.

– Mit akar tudni a háborúzásról? – kérdezte Blackthorae.

– Azt mondta, mindent.

– De mégis mit?

Mariko megkérdezte.

– Jabu-szan az iránt érdeklődik, vettél-e már részt szárazföldi ütközetben.

– Igen. Németalföldön. És egyszer Franciaországban.

– Jabu-szan azt mondja, kitűnő. Meg akarja ismerni az európai hadviselést. Tudni akarja, hogyan vívják meg a csatákat a ti országaitokban. Részletesen.

Blackthorne gondolkodott. Majd így szólt: – Mondd meg Jabuszannak, bármennyi embert ki tudok képezni a számára, és pontosan tisztában vagyok azzal is, mire kíváncsi. – Domingo testvértől sok mindent megtudott a japán háborúkról. A szerzetes szakértő volt, azonkívül aggódott. „Végül is, señor – mondta –, életbevágó tudnunk, hogyan háborúznak a pogányok, nem igaz? Minden papnak meg kell védenie nyáját. És a dicső konkvisztátorok

serege nem az anyaszentegyház áldott élcsapata-e? Nem voltam-e köztük mindenütt az első sorokban, az Újvilágban és a Fülöp-szigeteken, nem tanultam-e tőlük több mint húsz esztendőn át? Én ismerem a háborút, ismerem, seor. Kötelességem volt, Isten akarata, hogy megismerjem. Isten talán azért küldött, hogy adjam át neked tudásomat arra az esetre, ha meghalnék. Nyájam tagjai itt a börtönben sok mindent elárultak a japán hadviselésről is. Tudom, hogyan harcolnak és hogyan lehet legyőzni őket. S hogy hogyan tudnának ők legyőzni minket! Elárulok neked egy titkot, soha ne feledd, senior: a japánok vérszomját és vadságát soha ne társítsd modern fegyverekkel és módszerekkel. Különben szárazföldön elsöpörnek bennünket.”

Blackthorne Isten kegyelmébe ajánlotta magát és belevágott: – Mondd meg Jabu úrnak, hogy sok mindenben a segítségére lehetek. Neki is és Toranaga úrnak is. Legyőzhetetlenné tudom tenni a hadseregüket.

– Jabu úr azt mondja, ha kiderül, hogy igazat beszélsz, a Toranaga úrtól kapott évi kétszáznegyven kokudat ötszáz kokura fogja emelni egy hónap múlva.

– Köszönöm. De mondd meg neki, ha mindezt megteszem, cserébe egy kegyet kérek: vonja vissza a falura kimondott ítéletét, s öt hónapon belül adja vissza hajómat és legénységemet.

– Andzsín-szan – mondta Mariko –, nem alkudozhatsz Jabu úrral, mint holmi kalmárral.

– Kérlek, mondd meg neki, hogy alázatosan kérem ezt a kegyet. Úgy is mint megbecsült vendég és mint leendő hálás hűbéres.

Jabu összeráncolt homlokkal, hosszan válaszolt.

– Jabu-szan azt mondja, a falunak nincs jelentősége. A parasztnak tüzet kell gyújtani a fenekük alá, csak úgy serénykednek. Ne törődj velük. Ami a hajót illeti, az Toranaga úr kezén van. Minden bizonnyal vissza fogod kapni. Megkért engem, hogy terjesszem kérésedet Toranaga úr elé, amint Jedóba érek. Meg fogom tenni, Andzsín-szan.

– Kérlek, kérj bocsánatot a nevemben Jabu úrtól, de ragaszkodom hozzá, hogy vonja vissza az ítéletet. Még ma este.

– Csak az imént tagadta meg, Andzsín-szan. Modortalanság volna megismételni a kérést.

– Igen, értem. De azért ismételd meg, légy szíves. Ez nagyon fontos nekem.

– Azt mondja, türelmesnek kell lenned. Ne törődj a parasztokkal. Blackthorne bólintott. És döntött.

– Köszönöm. Értem. Igen. Kérlek, köszönd meg Jabu-szannak, és mondd meg neki, hogy nem élhetek tovább ezzel a szégyennel. Mariko elfehéredett.

– Micsoda?

– Nem élhetek azzal a szégyennel, hogy a falu pusztulása a lelkiismeretemet terheli. Csorba esett a becsületemen. Ezt nem bírom elviselni. Keresztény hitem ellen való. Tüstént öngyilkosságot kell elkövetnem.

– Öngyilkosságot?

– Igen. Így döntöttem.

– Nan dzsa, Mariko-szan? – szólt közbe Jabu.

Mariko akadozva lefordította, amit Blackthorne mondott. Jabu kérdéseket tett fel neki, az asszony válaszolt. Aztán Jabu azt mondta: – A reagálásodtól eltekintve ez merő tréfa, Mariko-szan. Miért aggódsz ennyire? Miért gondolod, hogy valóban megtenné?

– Nem tudom, uram. Olyan... nem is tudom... – Az asszony hangja elhalt.

– Omi-szan?

– Az öngyilkosság elfogadhatatlan a keresztények számára, uram. Sohasem követnek el öngyilkosságot úgy, ahogy mi, szamurájok.

– Mariko-szan, te keresztény vagy. Igaz ez?

– Igen, uram. Az öngyilkosság halálos bűn, Isten parancsolata tiltja.

– Igurasi-szan? Te mit gondolsz?

– Blöfföl. Ez az ember nem keresztény. Emlékszel az első napra, uram? Emlékszel, hogy mit művelt azzal a pappal? És mit túrt el Omi-szantól, hogy megmentse azt a fiút?

Jabu mosolyogva emlékezett vissza arra a napra és az azt követő éjszakára. – Igen. Egyetérték. Ez az ember nem keresztény, Mariko-szan.

– Nagyon sajnálom, Jabu-szan, de nem értem. Mi történt azzal a pappal?

Jabu elmondta, mi történt Blackthorne és a pap között.

– Megszentségtelenített egy feszületet? – kérdezte iszonyodva

Mariko.

– És darabjait a porba vetette – tette hozzá Igurasi. – Blöfföl, uram. Ha ez a dolog a falusiakkal csorbát ejt a becsületén, hogyan képes itt lenni köztünk, ahol Omi-szan úgy megszégyenítette azzal, hogy a hátára hugyozott?

– Micsoda? Bocsánatot kérek, uram, de ezt sem értem – mondta Mariko.

– Magyarázd meg neki – utasította Jabu Omit. Omi engedelmeskedett. Mariko undorodva hallgatta, de az arcán ennek semmi jelét nem mutatkozott.

– Utána az Andzsín-szan teljesen megjuhászodott, Mariko-szan – mondta Omi. – Fegyver nélkül mindig is meg fog juhászodni.

Jabu ivott egy kis szakét.

– Mariko-szan, mondd meg neki, hogy az öngyilkosság nem barbár szokás. Tiltja a keresztény Isten. Akkor meg hogy követhetne el ilyesmit?

Mariko fordított. Jabu figyelmesen vizsgálta Blackthorne arcát, miközben az válaszolt.

– Az Andzsín-szan a lehető legalázatosabban bocsánatot kér, de azt mondja, akár szokás, akár nem, akár tiltja Isten, akár nem, ez a szégyen a faluval kapcsolatban elviselhetetlen a számára. Azt mondja... hogy most Japánban van, hatamoto lett, s joga van a mi törvényeink szerint élni. – Marikónak remegett a keze. – Ezt mondja, Jabu-szan. Joga van a mi szokásaink... a mi törvényünk szerint élni.

– A barbároknak nincsenek semmiféle jogaik.

– Toranaga úr hatamotová emelte. Ez jogokkal jár, ne? – mondta Mariko. Enyhe szellő zörgette meg a sodzsikat.

– Hogyan tudna öngyilkosságot elkövetni? He? Kérdezd meg tőle.

Blackthorne kivonta hüvelyéből a tűhegyes rövidkardot, és szelíd mozdulattal, hegyével maga felé a tatamira tette.

– Blöfföl! – mordult fel Igurasi. – Ki hallott már olyat, hogy egy barbár civilizált módon tudjon viselkedni?

Jabu a szemöldökét ráncolta, szívverése lelassult izgalmaiban. – Ez az ember bátor, Igurasi-szan. Efelől ne legyen kétséged. És különös. De hogy ezt meg tudja tenni? – Jabu szeretett volna tanúja lenni az esetnek, szerette volna látni a barbár önuralmát, hogy hogyan megy a halálba, szerette volna átérezni vele a távozás eksztázisát. Előre

lubickolt az élvezetben, de erőt vett magán. – Te mit tanácsolsz, Omi-szan? – kérdezte rekedten.

– A falunak azt mondtad, uram: „Ha az Andzsín-szan nem tanul megkielégítően.” Azt javaslom, tégy egy kis engedményt, ígérd meg neki, hogy bármennyit tanuljon is meg öt hónap alatt, az „kielégítő” lesz, de cserébe esküdjön meg a saját Istenére, hogy a falunak ebből semmit sem árul el.

– De hiszen nem keresztény. Hogyan köthetné egy ilyen eskü?

– Valamilyen módon keresztény, véleményem szerint. A feketeköntösűek ellen van, és ez a fontos. Azt hiszem, az esküje kötni fogja. És arra is meg kell esketni, hogy minden erejét és tehetségét a tanulásra és a te szolgálatodra fordítja. Okos ember, tehát sok mindent meg fog tanulni öt hónap alatt, így a te becsületed is tiszta marad és az övé is – ha van neki egyáltalán. Nem vesztesz semmit, de sokat nyersz. S ami még fontosabb: saját jószántából fog hűséggel szolgálni.

– Hiszel benne, hogy megöli magát?

– Igen.

– Mariko-szan?

– Nem tudom, Jabu-szan. Bocsáss meg, de nem tudok tanácsot adni. Néhány órával ezelőtt azt mondtam volna, nem, nem fog öngyilkosságot elkövetni. De most már nem vagyok biztos benne. Mióta... mióta Omi-szan érte jött ma este... megváltozott.

– Igurasi-szan?

– Ha most beadod a derekad és blöfföl, akkor ugyanezt számtalanszor eljátszhatj a még veled. Ravasz, mint a róka-kami. Egyszer úgylis nemet kell neki mondanod, uram. Azt ajánlom, tedd most. Blöfföl.

Omi előrehajolt, és megrázta a fejét. – Uram, kérlek, bocsáss meg, de ismétlem, ha nemet mondasz, sokat kockáztatsz. Ha blöfföl – és ez könnyen megeshet –, akkor mint büszke ember gyűlölettel telik el irántad a megaláztatás miatt, és nem lesz teljes lényévei a segítségedre, márpedig erre van szükséged. Kért tőled valamit mint hatamoto, és ehhez joga van, azonkívül saját jószántából a mi szokásaink szerint akar élni. Ez máris óriási lépés előre, uram. Tanácsolom, légy óvatos.

– Igen, értékes ember – mondta Igurasi –, és szükségünk van a

tudására. De a markunkban kell tartanunk, irányítanunk kell, te magad mondtad többször is, Omi-szan. Ez az ember barbár. Nem egyéb. Ó, tudom, mától hatamoto, mától viselheti a két kardot. De ettől még nem lett szamuráj. Nem az, és nem is lesz soha.

Mariko tudta, hogy mindnyájuk közül éppen neki kellene a legjobban kiigazodnia az Andzsín-szanon. De nem igazodott ki rajta. Egyik pillanatban értette, a másokban rejtély volt a viselkedése. Egyikben kedvelte, a másokban gyűlölte. Miért?

Blackthorne kísérteties tekintete a távolba meredt. Veríték gyöngyözött a homlokán. A félelemtől? – töprengett Jabu. Fél, hogy szaván fogjuk? Blöfföl vajon?

– Mariko-szan?

– Igen, uram?

– Mondd meg neki... – Jabu szája hirtelen kiszáradt, mellkasa összeszorult. – Mondd meg az Andzsín-szannak, hogy a falura kimondott ítélet érvényben marad.

– Uram, kérlek, bocsáss meg, de ajánlom, fogadd meg Omi-szan tanácsát.

Jabu nem nézett rá, Blackthorne-t nézte. Halántékán lüktetett az ér. – Az Andzsín-szan azt mondta, döntött. Legyen. Most majd kiderül, barbár-e – vagy hatamoto.

Mariko hangját alig lehetett hallani. – Andzsín-szan, Jabu-szan azt mondja, az ítélet érvényben marad. Nagyon sajnálom.

Blackthorne hallotta a szavakat, de nem hatottak rá. Erősebbnek és nyugodtabbnak érezte magát, mint valaha, sokkal inkább átérezte az életet, mint valaha.

Miközben várakozott, nem hallgatta őket, nem is figyelt rájuk. Elkötelezte magát. A többit Istenre bízta. Saját agyába zárva újra és újra azokat a szavakat hallotta, amelyek az itteni élet értelmét megvilágították előtte s amelyeket minden bizsonnyal Isten küldött Mariko révén: „Van egy könnyű megoldás – halj meg. De ha életben akarsz itt maradni, a mi szokásaink szerint kell élned...”

„...az ítélet érvényben marad.”

Tehát meg kell halnom.

Félnem kellene. De nem félek.

Miért?

Nem tudom. Csak azt tudom, hogy amint igazán eldöntöttem: itt csak

úgy lehet férfiként élni, ha elfogadom a szokásaikat, ha kockáztatom a halált, ha meghalok... esetleg meghalok... abban a pillanatban eltűnt belőlem a halálfélelem. „Az élet és a halál ugyanaz... Hagyd a karmát a karmára.”

Nem félek a haláltól.

A sodzsin kívül csendesen eleredt az eső. Lenézett a késre.

Jó életem volt, gondolta.

Tekintete visszatért Jabuhoz. – Vakarimaszu – mondta világosan, és noha tudta, hogy az ő ajkai formálták a szót, mintha mégis másvalaki ejtette volna ki.

Senki sem mozdult.

Nézte a jobb kezét, amint felveszi a kést. Aztán baljával is megragadta a markolatot, és szilárdan a szíve felé fordította a pengét. Most már csak az élete hangját hallotta, egyre erősebben, egyre szárnyalóbban, amíg nem bírta tovább. Lelke az örök csendért kiáltott.

A kiáltás mozgásba hozta a reflexet. Biztos kézzel célja felé rántotta a kést.

Omi fel volt készülve, hogy megállítsa, de Blackthorne mozdulatának váratlanságára és heveségére nem készült fel, s amint balja elkapta a pengét jobbra a markolatot, fájdalom hasított bele, és bal kezéből dőlt a vér. Minden erejét megfeszítve küzdött, hogy megállítsa a döfést. Látni való volt, hogy nem fog sikerülni. Azután Igurasi a segítségére sietett. Kivették a kést Blackthorne kezéből. Vékony patakban vér szivárgott a navigátor szíve tájáról, ahol a kés hegye behatolt a bőr alá.

Mariko és Jabu nem mozdult.

– Mondd meg neki – szólalt meg Jabu –, mond meg neki, Mariko-szan, hogy bármennyit tanul meg, elegendő lesz. Parancsold... nem, kérd meg, hogy tegyen esküt, ahogy Omi-szan javasolta. Mindent úgy, ahogy Omi-szan javasolta.

Blackthorne lassan tért vissza a halálból. Mérhetetlen messziről, értetlenül meredt rájuk és a pengére. Aztán az élet árja visszazúdult rá, de nem tudott mit kezdeni vele, mert halottnak hitte magát, nem élőnek.

– Andzsin-szan? Andzsin-szan?

Látta, hogy Mariko ajka mozog, hallotta a szavakat, de minden érzéke az esőre és a szellőre koncentrált.

– Igen? – Hangja még mindig messziről jött, de már érezte az eső szagát, hallotta a cseppeket, ízlelte a tengeri sót a levegőben.

Élek, gondolta csodálkozva. Élek, és odakinn igazi eső esik, a szél is igazi, északról fúj. Igazi a serpenyő, benne a szén, és ha felveszem ezt a csészét, igazi folyadék lesz benne, és íze lesz. Nem haltam meg. Élek!

A többiek némán ülve, türelmesen vártak, tisztelettel adóztak bátorságának. Nem akadt még férfi Japánban, aki ilyesminek tanúja lett volna. Magában mindegyik azt kérdezte: mit fog most csinálni az Andzsín-szan? Képes lesz egyedül felállni és elmenni, vagy elhagyta a lélek? Mit csinálnék én a helyében?

Egy szolga zajtalanul tépést hozott, és bekötötte Omi kezén a mély sebet, elállítva a vérzést. Senki sem mozdult. Mariko csendesen szölongatta időről időre, miközben a csát vagy a szakét kortyolták, de épp csak egy keveset, mert sokkal édesebb volt, hogy várakozhattak, nézhették az Andzsín-szant és elraktározhatták emlékezetükben az eseményt.

Blackthorne számára ennek a nem életnek mintha sosem akart volna vége szakadni. Aztán egyszer csak a szeme látott. A füle hallott.

– Andzsín-szan?

– Hai? – válaszolta olyan kimerültséggel küszködve, amelyet még soha életében nem tapasztalt.

Mariko elismételte, amit Omi mondott, de úgy, mintha az ötlet Jabutól származna. Többször el kellett mondania, mire meggyőződött róla, hogy Blackthorne megértette.

Blackthorne összeszedte ereje utolját, a győzelem íze édes volt a szájában. – A szavam is elég, mint ahogy elég az övé is. De azért megesküszöm Istenre, ha akarja. Igen. És Jabu-szan is esküdjön meg az ő istenére, hogy ugyanolyan becsületesen fogja állni az alkut.

– Jabu úr azt mondja, Buddha urunkra esküszik.

Blackthorne tehát megesküdött. Aztán átvette a feléje nyújtott csát. Sosem ivott ilyen jóízút. A csésze nagyon nehéz volt, nem bírta sokáig tartani.

– Gyönyörű az eső, ugye? – kérdezte a sodzsit érő, majd eltűnő esőcseppeket nézve, és megdöbbenette az érzékelés vakító fényessége.

– Igen – felelte szelíden Mariko, tudván, hogy az Andzsín-szan érzékei olyan síkon mozognak most, ahová sosem jut el az, aki nem ment önként a halál elé s a kifürkészhetetlen karma jóvoltából csodálatos módon vissza nem tért.

– Pihenj most, Andzsín-szan. Jabu-szan megkért, tolmácsoljam köszönetét, s hogy holnap majd folytatja veled a beszélgetést. Pihenj most.

– Igen. Köszönöm. Az jó lesz.

– Gondolod, hogy fel bírsz állni?

– Igen. Azt hiszem.

– Jabu-szan azt kérdi, nem akarsz-e gyaloghintót.

Blackthorne elgondolkodott. Végül úgy döntött, a szamuráj gyalog menne – legalábbis megpróbálná.

– Nem, köszönöm – felelte, ámbár nagyon szeretett volna lefeküdni, behunyni a szemét és álomba merülni. Ugyanakkor tudta, hogy még nem merne elaludni, hátha kiderülne, hogy mindez csak a halál utáni álom, hogy a kés nem ott van a futonon, hanem a szívében, s ez itt a pokol, a pokol kezdete.

Lassan felvette a kést és nézegette, élvezte valódiságát. Azután visszadugta a hüvelyébe. Mindez nagyon sokáig tartott.

– Sajnálom, hogy ilyen lassú vagyok – mormolta.

– Ne sajnáld, Andzsín-szan. Ma újjászületél. Ez egy másik élet, egy új élet – mondta büszkén Mariko, örülve a tisztességnek, ami Blackthorne-t érte. – Keveseknek adatik meg, hogy visszatérjenek. Ne sajnáld. Tudjuk, hogy nagy-nagyszilárdságot igényel. A legtöbb férfiban nincs annyi erő, hogy akár csak felállni tudjon utána. Segíthetek?

– Nem. Nem, köszönöm.

– Nem szégyen elfogadni a segítséget. Kitüntetnél, ha megengednéd, hogy segítsek.

– Köszönöm. De... de magam akarok. Megpróbálom.

Nem bírta azonnal felállni. A kezére kellett támaszkodnia, hogy feltérdelhessen, s utána újból erőt kellett gyűjtenie. Később feltápászkodott, de kis híján elvágódott. Megingott, de nem esett el.

Jabu meghajolt előtte. Mariko is, Omi is, Igurasi is.

Az első lépéseket úgy tette meg, mint a részeg. Elkapott egy oszlopot, megpihent. Aztán újrakezdte. Tántorgott, de ment, egyedül. Mint egy férfi. Egyik kezét a hosszúkard markolatán nyugtatta, fejét felszegte.

Jabu kifújta a levegőt, és nagyot kortyolt a szakéból. Amikor szóhoz jutott, Marikóhoz fordult. – Kérlek, menj utána. Ügyelj rá, hogy biztonságban hazaérjen.

– Igen, uram.

Amint Mariko távozott, Jabu Igurasi felé perdült. – Te trágyadomb! Igurasi tüstént a tatamira hajtotta homlokát.

– Blöfföl, ugye? Az ostobaságod miatt majdnem elvesztettem egy felbecsülhetetlen kincset.

– Igen, uram. Igazad van, uram. Kérlek, engedd meg, hogy azonnal véget vessek életemnek.

– Nem érdemled meg! Eridj az istállóba, ott fogsz lakni, míg érted nem küldök! Aludj az esztelen lovakkal! Lófejű barom!

– Igen, uram. Bocsánatot kérek, uram.

– Takarodj! A puskások parancsnoka Omi-szan lesz. Kifelé!

A gyertyák sercegni kezdtek, lángjuk ide-oda imbolygott. Egyik szolgáló apró szakecsöppet ejtett a Jabu előtt levő lakkozott asztalkára, és Jabu kacskaringósan leteremtette. A többiek azonnal bocsánatot kértek. Túrte, hogy megbékítsék, azután elfogadott még egy kis bort. – Blöfföl, mondja. Blöfföl! A hülye. Miért vagyok én hülyéssel körülvéve?

Omi hallgatott, de a lelke mélyén eszméletlenül nevette magát.

– De te nem vagy ostoba, Omi-szan. A te tanácsod értékes. Mától megkettőzöm jövedelmedet. Hatezer koku. A jövő évben. Birtokod harminc ríre terjed Andzsiro körül.

Omi a futonig hajolt. Jabu megérdemli a halált, gondolta megvetően, amiért ilyen könnyen manipulálható. – Semmit sem érdelek, uram. Csak a kötelességemet teljesítettem.

– Igen. De a hűbérúrnak meg kell jutalmaznia a hűséget és a kötelességtudást. – Jabu a Josimoto-kardot viselte ma este. Az érintése is élvezetet szerzett neki. – Küldjétek be Zukimotót!

– Mikor kezdődik a háború? – kérdezte Omi.

- Még az idén. Talán fél év múlva, talán nem. Miért?
 - Mariko úrnőnek tovább kellene maradnia három napnál. Hogy védve legyél.
 - He? Miért?
 - Ő az Andzsín-szan szája. Fél hónap alatt az ő segítségével az Andzsín-szan kiképezhet húsz embert, akik aztán kiképezhetnek százat, azok meg a többit. Utána él-e, hal-e, nem számít.
 - Miért kellene meghalnia?
 - Előbb vagy utóbb megint szaván fogod az Andzsín-szant, uram. És legközelebb ki tudja, mi lesz az eredmény? Lehet, hogy a halálát fogod kívánni. – Mindketten tudták, mint ahogy Mariko és Igurasi is: annak, hogy Jabu megesküszik akármelyik istenre, semmi jelentősége, mert esze ágában sincs betartani ígéretét. – Lehet, hogy nyomást akarsz majd gyakorolni rá. Ha kifacsartad belőle a tudást, mit ér a héj?
 - Semmit.
 - Meg kell tanulnod a barbárok harcmódorát, de minél előbb. Lehet, hogy Toranaga úr érte küld, úgyhogy a lehető legtovább itt kell tartanod az asszonyt. Fél hónap elegendő idő, hogy mindent kifacsarj a fejéből, most, hogy minden figyelmét neked fogja szentelni. Kísérletezned kell, összehangolni az ő módszereiket a mieinkkel. Igen, legalább fél hónapba beletelik Ne?
 - És Toranaga-szan?
 - Bele fog egyezni, ha megfelelőképpen teszed meg a javaslatot, uram. Bele kell hogy egyezzen. A puskák az övéi is. Az asszony minél további jelenléte pedig több módon is értékes lehet a számodra.
 - Igen – mondta elégedetten Jabu, mert a gondolat, hogy túszul magánál tartja Marikót, már akkor megjárta az eszét, amikor a hajón azt tervezte, hogy felkínálja Toranaga fejét Isidónak. – Toda Marikót meg kell védeni, ez kétségtelen. Szörnyű lenne, ha gonosz kezekbekerülne.
 - Igen. És az ő révén esetleg sakkban lehetne tartani Hiromacut, Buntarót és egész klánjukat, talán még Toranagát is.
 - Fogalmazd meg az üzenetet.
- Omi, mintha most jutna eszébe, megjegyezte: – Anyám ma híreket kapott Jedóból, uram. Kéri, hogy mondjam meg neked: Gendzsiko

úrnő megajándékozta Toranagát első fiúunokájával.

Jabu hegyezni kezdte a fülét. Toranaga fiúunokája! Nem lehetne sakkban tartani Toranagát a csecsemővel? Végül is a fiúunoka biztosítja a dinasztia fennmaradását, ne? Hogyan kaparinthatnám kezembe túsznak a csecsemőt? – És Ocsiba, Ocsiba úrnő? – kérdezte.

– Kíséretével együtt elhagyta Jedót. Három napja. Mostanára biztonságban lehet, Isido által ellenőrzött területen.

Jabu Ocsibára és a húgára, Gendzsikóra gondolt. Micsoda különbség! Ocsiba életerős, gyönyörű, ravasz, izgékony, a birodalom legkívánatosabb asszonya és az Örökös anyja. Gendzsiko, a húga magának való, mogorva, s a könyörtelenségét, amelyről legendákat mesélnek, anyjától, Goroda egyik húgától kapta örökségbe. A két nővér szerette egymást, de Ocsiba gyűlölte Toranagát és egész családját, Gendzsiko pedig megvetette a taikót és fiát, Jaemont. Vajon tényleg a taikó nemzette Ocsiba fiát, tűnődött Jabu, mint ahogy ezen tűnődött minden daimjó évek óta. Mit nem adnék a válaszáért! Mit nem adnék azért az asszonyért!

– Most, hogy Ocsiba úrnő már nem tús Jedóban... ez jó is lehet meg rossz is – mondta tétován Jabu. – Ne?

– Jó, csakis jó lehet, így Isidónak és Toranagának nagyon hamar el kell kezdenie a háborút. – Omi gondosan elhagyta a „szama” szót mindegyik név mellől. – Mariko úrnőnek maradnia kell, a te érdekedben.

– Gondod legyen rá. Szövegezd meg az üzenetet Toranagának.

Szuzu, a szolgáló halkán megkopogtatta és félrehúzta az ajtót. Zukimoto lépett a szobába. – Uram?

– Hol vannak az ajándékok, amiket Misimából rendeltem Omi-szannak?

– A raktárban, uram. Itt a lista. A két lovat ki lehet választani az istállóból. Akarod, hogy intézkedjem?

– Nem. Omi-szan fogja kiválasztani őket holnap. – Jabu rápillantott a gondosan összeállított listára: „Húsz kimonó (másodosztályú minőség); két kard; egy teljes páncél (javított, de jó állapotban); két ló; fegyverzet száz samurájnak – egy kard, sisak, mellvért, íj, húsz nyílvesző és lándzsa egynek-egynek (a legjobb minőség). Teljes érték: négyszázhuszonhat koku. Azonkívül a »Várakozás Köve«

értéke: felbecsülhetetlen.”

– Á, igen – mondta Jabu jobb kedvre derülve, amint eszébe jutott az a bizonyos éjszaka. – A kő, amit Kjúsún találtam. „Várakozó Barbár”, erre akartad változtatni a nevét, ugye?

– Igen, uram, ha még mindig tetszik neked – felelte Omi. – De kitüntetnél azzal, hogy helyet választasz neki a kertben? Attól félek, nem találsz hozzá illőt.

– Majd holnap eldöntöm. Igen. – Jabu hagyta, hogy gondolatai elkalandozzanak a kőre, azokra a régi-régi napokra rajongva tisztelt hűbérura társaságában és az Üvöltések Éjjelére. Elöntötte a melankólia. Az élet olyan kurta, szomorú és kegyetlen, gondolta. Végigmérte Szuzut. A szolgáló tétován rámosolygott; ovális arcú, vékony, finom teremtés, akárcsak a másik kettő. Gyaloghintóban hozták ide őket misimai házából. Ma mindhárman mezítláb voltak, kimonójuk a legfinomabb selyem, bőrük hófehér. Különös, hogy a fiúk milyen kecsesek, gondolta, sokszor jóval nőiesebbek, érzékibbek, mint a lányok. Aztán észrevette Zukimotót. – Hát te mire vársz? He? Kifelé!

– Igenis, uram. Megparancsoltad, hogy emlékeztesselek az adókra, uram. – Zukimoto felemelte izzadó, kövér testét, és megkönynyebbülten elloholt.

– Omi-szan, azonnal duplázd meg az adókat – mondta Jabu.

– Igen, uram.

– Mocskos parasztok! Nem dolgoznak elég keményen! Lusták... lusta népség! Távol tartom az utaktól a banditákat, biztonságossá teszem számukra a tengert, elnézően kormányozom őket, erre mit csinálnak? Álló nap csát meg szakét isznak és rizst zabálnak! Ideje, hogy parasztjaim teljesítsék irántam való kötelességüket!

– Igen, uram – mondta Omi.

Jabu visszatért arra a kérdésre, amely a leginkább foglalkoztatta. – Az Andzsín-szan meglepett ma este. Téged nem?

– Ó, dehogynem, uram. Jobban, mint téged. De bölcsen tetted, hogy szaván fogtad.

– Azt mondd, Igurasinak igaza volt?

– Csak a bölcsességedet csodáltam, uram. Előbb vagy utóbb úgyis nemet kellett volna mondanod neki. Azt hiszem, igen bölcsen cselekedtél, hogy ezt ma este tetted.

– Azt hittem, megöli magát. Igen. Örülök, hogy résen voltál. Számítottam rá, hogy résen leszel. Rendkívüli ember ez az Andzsinszan, ahhoz képest, hogy barbár, ne? Kár, hogy barbár és hogy olyan naiv.

– Igen.

Jabu ásított. Elfogadott egy kis szakét Szuzutól. – Fél hónap, azt mondd? Marikónak legalább ennyi ideig itt kell maradnia, Omiszan. Azután majd döntök felőle és a barbár felől. Hamarosan újabb leckére kell tanítani. – Nevetett, kimutatva rossz fogait. – Hamár az Andzsinszan tanítani fog bennünket, mi is tanítsuk őt, ne? Meg kell tanítanunk, hogyan követik el szabályosan a szeppukut. Az lenne csak a látványosság, ne? Gondod legyen rá. Igen, egyetértek, a barbár napjai meg vannak számlálva.

Harminckettedik fejezet

Tizenkét nappal később, délután küldönc érkezett Ószakából. Tíz szamurájból álló kísérettel lovagolt be. Agyonhajszolt lovaikról patakzott a tajték. A lándzsák hegyén lobogó zászlók a mindenható Régenstanács jelvényét viselték. Forró, felhős, nyirkos idő volt.

A magas rangú, szikár, keménykötésű küldönc Isido legfőbb vezérei közé tartozott. Nebara Dzsozennek hívták, és könyörtelenségéről volt hírhedt. Sáros Szürke-kimonója rongyokban lógott róla, szeme égett a kimerültségtől. Ételt-italt nem fogadott el, és udvariatlanul követelte, hogy azonnal vezessék Jabu elé.

– Bocsásd meg a külsőmet, Jabu-szan, de dolgom nem tűr halasztást – mondta. – Igen, bocsánatot kérek. Uram először is azt kérdezteti, miért képez ki Toranaga-katonákat is a tied között, másodszor pedig miért gyakorlatoztok ennyi puskával?

Jabu elvörösödött a durva hangnemtől, de megőrizte hidegvérét, mert tudta, hogy Dzsozen csak a pontos parancsot teljesíti, és ez a modortalan viselkedés szokatlan hatalmi pozícióról tanúskodik. Azonkívül az is zavarba hozta, hogy már megint kiszivárgott valami, újabb rés támadt a biztonsági szolgálatában.

– Örömmel látott vendég vagy, Dzsozen-szan. Kérlek, mondd meg uradnak, hogy mindig szívemen viselem a boldogulását – mondta olyan udvariassággal, amelyet a jelenlevők közül senki sem vett

komolyan.

Az erőd verandáján tartózkodtak. Omi Jabu mögött ült. Igurasi, akinek néhány napja megbocsátottak, közelebb volt Dzsozenhez, és mindnyájukat a legmegbízhatóbb örök vették körül. – Mit üzen még urad?

– Uram örömmel fogja hallani, hogy szíveden viseled a boldogulását – mondta Dzsozen. – És most rátérve a puskákra és a kiképzésre: uram tudni akarja, miért Toranaga fia, Naga a parancsnokhelyettes. Mi olyan fontos ebben az egészben, hogy Toranaga egyik fia itt tartózkodjék, kérdi uram a megfelelő udvariassággal. Ez nagyon érdekli őt. Igen. Minden érdekli, amit a szövetségesei csinálnak. Például miért a barbár irányítja a kiképzést? És mire képezi ki az embereket? Igen, ez is érdekes kérdés, Jabu-szama. – Dzsozen kényelmesen eligazította kardjait, és örült, hogy legalább a hátát biztosítják az emberei. – Aztán: az újhold első napján ismét összeül a Régenstanács. Vagyis húsz nap múlva. Hivatalosan meg vagy híva Ószakába, hogy hűségesküdet megújítsd.

Jabunak összeszorult a gyomra. – Úgy hallottam, Toranaga-szama lemondott.

– Le bizony, Jabu-szan. Itó Teruzumi úr foglalta el a helyét. Uram lesz a Régenstanács új elnöke.

Jabu pánikba esett. Toranaga azt mondta, a négy régens sose lesz képes megegyezni az ötödik személyében. Itó Teruzumi kisebb daimjó a nyugat-honsúi Negato tartományban, de családja ősi, a Fudzsimotóktól származik, ezért elfogadható régensnek, még akkor is, ha jelentéktelen, férfiatlan báb. – Kitüntetésnek fogom tekinteni, ha meghívást kapok tőlük – mondta védekezőleg Jabu, megpróbálva időt nyerni a gondolkodásra.

– Uram úgy vélte, esetleg máris indulni akarsz majd. Hogy idejében Ószakába érh az ünnepélyes megnyitóülésre. Megparancsolta, hogy mondjam meg neked, minden daimjó ugyanezt az üzenetet kapja. Mégpedig most. Így mindnyájan ott lehetnek idejében, a huszonegyedik napon. Ő Császári Felsége, Go-Nidzso virágszemlélési ceremóniát rendelt el az alkalom megünneplésére. – Dzsozen előrenyújtotta a hivatalos irattekercset.

– Ezen nincs rajta a Régenstanács pecsétje.

– Uram már most kiadta a meghívót, jól tudván, hogy mint a néhai

taikó hú vazallusa, mint fiának, Jaemonnak, nagykorúságától fogva a birodalom jogos urának hú vazallusa tisztában leszel vele, hogy az új Tanács jóvá fogja hagyni eljárását. Ne?

– Kétségkívül nagy tisztesség lenne látni az ünnepi megnyitót – mondta Jabu, igyekeztén szenvtelen arcot vágni.

– Rendben van – felelte Dzsozen. Újabb tekercset húzott elő, szétgöngyölte és magasra tartotta. – Íme Itó úr kinevező okmányának egy másolata, amelyet elfogadott, jóváhagyott és kézjeggyével látott el a többi régens, Isido, Kijama, Onosi és Szugijama úr. – Dzsozen nem is leplezte diadalmas vigyorát, mert tudta, hogy ezzel az okmánnyal végleg rázárult a csapda Toranagára és minden szövetségesére, ugyanakkor neki és embereinek sérthetetlenséget biztosít.

Jabu átvette a tekercset. Ujjai remegtek. Eredetisége felől kétség nem lehetett. A taikó felesége, Jodoko úrnő ellenjegyezte, tanúsítván, hogy a dokumentum valódi, az ő jelenlétében írták alá, hat példány készült belőle, amelyeket szerteküldtek a birodalomban, s ez a példány Ivari, Mikava, Tótómi, Szuruga, Izu és a Kvantó uraihoz kerül. A dokumentum tizenegy nappal azelőtt kelt.

– Ivari, Mikava, Szuruga és Tótómi urai már elfogadták a meghívást. Itt vannak a pecsétjeik. Te vagy az utolsó előtti a listámon. Az utolsó Toranaga úr.

– Kérlek, köszönd meg a nevemben uradnak, és mondd meg neki, előre örülök a találkozásnak, s hogy gratulálhatok új tisztéhez – mondta Jabu.

– Rendben, írásban kérem. Jó lesz most azonnal.

– Ma este, Dzsozen-szan. Vacsora után.

– Jó. Most pedig mehetünk megszemlélni a kiképzést.

– Ma nem gyakorlatozunk. Minden emberem erőltetett meneten van – felelte Jabu. Amint Dzsozen és szamurájai átlépték Izu határát, Jabu azonnal értesítést kapott, és elrendelte, hogy a muskétások kiképzését hagyják abba, s Andzsirótól távol zajtalan fegyverekkel folytassák a gyakorlatozást. – Holnap velem tarthatsz... délben, ha megfelel.

Dzsozen felnézett az égre. Későre járt. – Rendben van. Egy kis alvás rám férne. De napnyugta után visszajövök, engedelmeddel. Akkor majd te és parancsnokod, Omi-szan meg a helyettese, Naga-

szan elmagyarázhatjátok uram épülésére, mi ez az egész a puskákkal meg a barbárral.

– Ő csak... igen. Természetesen. – Jabu intett Igurasinak. – Adj szállást tiszteletre méltó vendégünknek és embereinek.

– Köszönöm, de nem szükséges – vágta rá Dzsozen. – A föld megfelelő futon a szamurájnak, a nyereg megfelelő párna. De egy fürdőt, ha megengeded... ez a nedvesség, ne? A gerincen fogok táborozni... engedelmekkel, természetesen.

– Ahogy óhajtod.

Dzsozen mereven meghajolt, és szamuráitól körülvéve távozott. Állig fel voltak fegyverezve valahányan. Lovaikat két íjász tartotta.

Amint hallótávolságon kívülre értek, Jabu arca eltorzult a dühtől. – Ki árult el? Ki? Ki a kémjük?

A szintén halottsápadt arcú Igurasi elparancsolta közelükből az öröket. – Csak Jedóban lehet, uram – mondta. – Itt tökéletes a biztonság.

– Ó kó! – dühöngött Jabu, kis híján megszagatva ruháját. – El vagyunk szigetelve. Izu és a Kvantó el van szigetelve. Isido nyert.

– Húsz napig még nem – szúrta közbe gyorsan Omi. – Uram, azonnal küldj üzenetet Toranaga úrnak. Közöld vele, hogy...

– Ostoba! – sziszegte Jabu. – Toranaga már tudja. Ahol nekem egy kémem van, neki ötven. Benne hagyott a pácban.

– Nem hiszem, uram – mondta a félelem legcsekélyebb jele nélkül Omi. – Ivari, Mikava, Tótómi és Szuruga az ellenségei, ne? Mint ahogy ellenségei mindenkinek, aki az ő szövetségese. Ők biztosan nem figyelmeztették, ezért gondolom, hogy még nem tud a dologról. Közöld vele a hírt, és javasold, hogy...

– Süket vagy? – ordította Jabu. – Mind a négy régens hozzájárult Itó kinevezéséhez, a Tanács újra törvényesen működik és húsz nap múlva összeül!

– Erre egyszerű a válasz, uram. Javasold Toranagának, hogy azonnal ölesse meg Itó Teruzumit vagy valamelyik másik régens.

Jabunak tátva maradt a szája. – Mi?

– Ha te nem akarsz megtenni, küldj engem, hadd próbáljam meg. Vagy Igurasi-szant. Ha Itó úr meghal, Isido újra tehetetlen lesz.

– Megörültél te, vagy mi bajod? – kérdezte elképedten Jabu. – Tudod egyáltalán, hogy miről beszélsz?

– Kérlek, uram, légy egy kis türelemmel. Az Andzsín-szan felbecsülhetetlen tudás birtokába juttatott, ne? Ezt most már Toranaga is tudja a beszámolódból, és nyilván Naga-szan is megküldte a maga beszámolóját. Ha elég időt nyerünk, ötszáz puskásod és az a háromszáz másik teljes győzelmet biztosít számodra, de csak egyszer. Amint az ellenség, akárki legyen az, meglátja, hogyan veted be ezeket az embereket és a tűzerőt, hamar tanulni fog belőle. De azt az első csatát elveszti. Egyetlen csata – ha az az igazán fontos csata lesz – teljes győzelmet biztosít Taranagának.

– Isidónak többé nincs szüksége csatára. Húsz nap múlva megkapja a császár mandátumát.

– Isido paraszt. Paraszttól született, hazug alak, és a csatában cserbenhagyja bajtársait.

Jabu liluló arccal bámult Omira. – Tudod... tudod te, hogy mit beszélsz?

– Ezt tette Koreában. Ott voltam. Én is láttam, apám is látta. Isido cserbenhagyott minket és Buntaro-szant, hogy boldoguljunk, ahogy tudunk. Álnok paraszt ő, a taikó kutyája. Parasztokban nem bízhat az ember. Toranaga azonban Minovara. Benne megbízhatsz. Azt tanácsolom, hogy csakis Toranaga érdekeit tartsd szem előtt.

Jabu hitetlenkedve rázta a fejét. – Süket vagy? Nem hallottad Nebara Dzsozent? Isido győzött. A Tanács húsz nap múlva ismét törvényes lesz.

– Lehet, hogy az lesz.

– Még ha Itó... Hogy tehetnéd meg? Ez lehetetlen.

– Megpróbálhatnám, de idejében biztosan nem tudnám végrehajtani. Egyikünk sem tudná húsz napon belül. Toranaga azonban meg tudná szervezni. – Omi tudta, hogy végleg bedugta a fejét a sárkány torkába. – Kérlek, vedd fontolóra.

Jabu a kezével törölte végig arcát, egész teste izzadt. – Ez után az idézés után, ha a Tanács összeül és én nem jelenek meg, egész klánommal együtt végem, beleértve téged is. Legalább két hónapra van szükségem, hogy kiképezsem az ezredet. De még ha máris ki volna képezve, Toranaga és én akkor sem győzhetnénk az összes többi ellen. Nem, tévedsz, Isidót kell támogatnom.

– Még tíz napig nem kell Ószakába indulnod – mondta Omi –, sőt,

tizennégyig, ha erőltetett menettel számolunk. Azonnal értesítsd Toranagát Nebara Dzsozenről. Így mentheted meg Izut és a Kaszigi-házat. Kérlek. Isido cserben fog hagyni és fel fog falni. Ikava Dzsikkju a rokona, ne?

– De mi legyen Dzsozenel? – kiáltott fel Igurasi. – He? És a puskákkal? A haditeranggal? Mindent meg akar tudni róluk még ma este.

– Mondjunk el neki mindent. Részletesen. Ő csak egy lakáj. – Omi hozzáfogott a manipulálásukhoz. Tudta, hogy mindent kockáztat, de meg kellett akadályoznia, hogy Jabu Isido oldalára álljon és mindnyájukat tönkretégye. – Tárjuk fel előtte terveinket.

Igurasi mérgesen ellentmondott. – Amint Dzsozen megtudja, mire készülünk, azonnal üzenetet küld Isido úrnak. Isido pedig egyszerűen ellopja a terveket, és azzal végünk.

– Követjük a hírvivőt, és eltesszük láb alól.

Jabu elvörösödött. – Azt a tekercest az ország legfelsőbb hatósága látta el kézjegyével! A régensek védelme alatt utaznak. Megőrültél, hogy ilyesmiket javasolsz? A számkivetésemet kockáztatod?

Omi határozott arccal megrázta a fejét. – Véleményem szerint Jodoko-szamat és a többieket becsapta az az álnok Isido, akárcsak őfelségét. Meg kell védenünk a puskákat, uram. Nem hagyhatjuk, hogy egy hírvivő kijusson...

– Hallgass! Amit tanácsolsz, örültség!

Omi meghajolt. Majd felnézett, és higgadtan így szólt: – Akkor kérlek, engedd meg, hogy szeppukut kövessenek el, uram. De előbb hagyd, hogy befejezzem. Nem teljesíteném irántad való kötelességemet, ha nem próbálnálak minden módon megvédeni. Mint hű vazallusod kérem ezt a kegyet.

– Fejezd be!

– Most még nincs Régenstanács, így nem áll hivatalos védelem alatt az a mocskos szájú Dzsozen sem, hacsak nem tartasz tiszteletben egy törvénytelen dokumentumot, mivel... – azt akarta mondani: „gyenge vagy”, de meggondolta magát, és szilárd, nyugodt hangon folytatta – akár a többiek, hagyod magad becsapni, uram. Nincs Régenstanács. Nem „utasíthatnak” semmire. Amint összeül, akkor igen, akkor engedelmeskedned kell. De most, most hány daimjó fog engedelmeskedni, míg a hivatalos idézést ki nem bocsátják? Csakis

Isido szövetségesei, ne? Ivarit, Mikavát, Tótómit és Szurugát nem rokonai és szövetségesei birtokolják-e? Ez az irat háborút jelent, ez kétségtelen, de kérlek, ne Isido, hanem a saját feltételeid mellett vívd meg. Fogadd ezt a fenyegetőzést azzal a megvetéssel, amit megérdemel! Toranagát még sohasem verték meg csatában. Isidót igen. Toranaga kibújt az alól, hogy részt vegyen a taikó szerencsétlen koreai háborújában. Isido nem. Toranaga pártolja a hajózást és a kereskedelmet. Isido nem. Toranaga létre akarja hozni a barbár haditengerészetét – nem ezt javasoltad neki? Isido nem akarja. Isido le fogja zárni a birodalom határait. Toranaga nem tesz ilyet. Isido Ikava Dzsikkjunak adja örökletes tartományodat, Izut, ha győz. Toranaga neked ajándékozta Dzsikkju tartományát. Te vagy Toranaga fő szövetségese. Nem ajándékozta-e neked a kardját? Nem bízta-e rád a puskákat? Nem szavatolnak-e a puskák egy győzelmet, a meglepetés erejénél fogva? És mit kaptál a paraszt Isidótól? Ide küldött egy modortalan rónin szamurájt, azzal a paranccsal, hogy szégyenítsen meg a saját tartományodban! Én azt mondom, Toranaga Minovara az egyetlen választási lehetőség. Melléje kell állnod. – Omi meghajolt és elhallgatott.

Jabu Igurasi nézett. – Nos?

– Egyetérték Omi-szannal, uram. – Igurasi arca aggodalmat tükrözött. – Ami a hírvivő meggyilkolását illeti, veszélyes dolog, attól már nincs visszaút. Dzsozen biztosan útnak indít egyet vagy kettőt holnap. Esetleg eltűnhetnek, banditák csaphatnának le rájuk...

Elakadt a szava.

– A postagalambok! Két kosárra valót is láttam Dzsozen málhás lovain!

– Még ma éjszaka meg kell mérgeznünk mindet – mondta Omi.

– De hogyan? Őrizni fogják őket.

– Nem tudom. De még hajnal előtt el kell intézni.

– Igurasi – mondta Jabu –, tüstént állíts embereket Dzsozenre. Figyeljék, nem indít-e útnak galambot még ma.

– Javaslom, hogy azonnal küldd összes sólymunkat és solymászunkat keletnek – mondta gyorsan Omi.

– Árulásra fog gyanakodni, ha látja, hogy a madarát elcsípjük vagy ha az összesét megmérgezzük – mondta Igurasi.

Omi vállat vont. – Márpedig meg kell akadályozni.

Igurasi Jabura nézett.

Jabu lemondóan biccentett. – Intézkedj.

Amikor Igurasi visszajött, azt mondta: – Omi-szan, eszembe jutott valami. Sok mindenben igazad van, amit mondtál Dzsikkjuról meg Isidóról. De ha azt tanácsolod, hogy a hírvivők „tűnjenek el”, minek játszadozzunk egyáltalán Dzsozennel? Miért mondjunk el neki bármit is? Miért ne öljük meg most, azonnal?

– Valóban. Jabu-szamát még szórakoztathatná is a dolog. Egyetértek, Igurasi-szan, a te terved jobb – felelte Omi.

Mindketten Jabura néztek. – Hogyan őrizhetem meg a puskák titkát?

– kérdezte tőlük Jabu.

– Ölesd meg Dzsozent és embereit – felelte Omi.

– Nincs más módja?

Omi megrázta a fejét. Igurasi is.

– Talán megalkudhatnék Isidóval – mondta a lesújtott daimjó, kiutat keresve a csapdából. – Ami az időt illeti, igazad van. Tíz, legföljebb tizennégy nap, ennyi áll rendelkezésemre. Hogyan bánjak el Dzsozennel, hogy mégis maradjon időm a taktikázáshoz?

– Bölcs lenne, ha úgy tennél, mint aki máris Ószakába készül – mondta Omi. – De Toranagát értesíthetnéd, ne? Valamelyik galambunk még szürkület előtt Jedóba érhet. Talán.

– Arról valóban értesíthetnéd Toranagát – mondta Igurasi –, hogy megjött Dzsozen, és hogy a Tanács húsz nap múlva összeül. De ami a másikat, Itó úr meggyilkolását illeti, azt túlságosan veszélyes írásba foglalni, még ha... nagyon veszélyes, ne?

– Egyetértek. Itóról egy szót se. Toranaga magától is kitalálja, mit kell tenni, ne? Hiszen olyan kézenfekvő.

– Igen, uram. Elképzelhetetlen, de kézenfekvő.

Omi csendben várt, agya kétségbeesetten kereste a megoldást. Jabu rajta tartotta a tekintetét, de ő nem félt. Jó tanácsokat adott, a klán, a család és Jabu, a klán jelenlegi feje biztonságát tartva szem előtt. Az, hogy Omi elhatározta: végez Jabuval, egyáltalán nem befolyásolta a hú tanácsadásban. Felkészült a halálra is. Ha Jabu olyan ostoba, hogy nem látja meg az általa elébe tárt nyilvánvaló igazságokat, úgylis hamarosan elpusztul az egész klán. Karma.

Jabu, még mindig habozva, előrehajolt. – El lehet tenni láb alól Dzsozent és embereit úgy, hogy én ne kerüljek veszélybe és még tíz

napig ne kelljen elköteleznem magam?

– Naga. Valahogyan rá kell uszítanunk Nagát – jelentette ki Omi.

Napnyugtakor Blackthorne és Mariko odalovagolt a kert kapujához, mögöttük a csatlósokkal. Mindketten fáradtak voltak. Az asszony férfimód ülte meg a lovát, bő nadrágban s fölötte övvel összefogott köpenyben. Széles karimájú kalap és kesztyű óvta bőrét a naptól. Még a parasztasszonyok is próbálták úgy-ahogy megóvni arcukat és kezüket a napsugaraktól. A sötét bőr időtlen idők óta az alacsony származás jele volt; a fehéret sokkal többre becsülték.

Szolgák fogták meg a kantárt és vezették el a lovakat. Blackthorne tűrhető japánsággal elbocsátotta a csatlósokat, és üdvözölte Fudzsikót, aki, mint mindig, büszkén várta a verandán.

– Hozhatok csát, Andzsín-szan? – kérdezte szertartásosan, mint mindig, és Blackthorne, mint mindig, azt felelte: – Nem. Előbb megfürdöm. Utána szakét és valami ennivalót. – Aztán, mint mindig, viszonzta Fudzsiko meghajtását, végigment a folyosón, a ház végébe és ki a kertbe, a kanyargós ösvényen a sárral körülvett fürdőházba. Egy szolga elvette ruháját, Blackthorne belépett, és meztelenül leült. Egy másik szolga lesikálta, bezappanozta, megsamponozta és vizet öntött rá, hogy lemossa a szappanhabot és a koszt. Azután, immár megtisztulva, fokenként – mert a víz iszonyúan forró volt – beleeresztette magát a hatalmas, vasfalú fürdőbe és leült benne.

– Úristen, micsoda mennyei érzés – nyögte, amint a forróság szétáradt izmaiban. Behunyta a szemét, és a verejték csak úgy patakzott a homlokán.

Hallotta, hogy kinyílik az ajtó, és Szuvo üdvözli – Jó estét, uram –, majd rengeteg japán szó következett, amiket nem értett. De ma túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy Szuvóval beszélgetni próbáljon.

A fürdő, mint Mariko többször elmagyarázta, „nemcsak a bőr megtisztítására való. A fürdő Isten vagy az istenek ajándéka, isteni gyönyör, amit élvezni kell.”

– Ma nincs beszéd, Szuvo – mondta. – Ma gondolkod akar.

– Igen, uram. Bocsáss meg, de úgy kell mondani: „Ma gondolkodni akarok.”

– Ma gondolkodni akarok. – Blackthorne elismételte a szabatos

kifejezést, igyekezve megjegyezni a szinte kivehetetlen hangokat; örült, hogy folyton kijavítják, de egy kicsit azért már unta.

„Hol az a szótár-nyelvtankönyv? – kérdezte ma reggel Marikótól. – Megsürgette Jabu-szama?”

„Igen. Kérlek, légy türelemmel, Andzsín-szan. Hamarosan megérkezik.”

„Azt ígérték, a gályával és a katonákkal elküldik. Nem jött meg. A katonák meg a puskák igen, de a könyv nem. Még szerencse, hogy te itt vagy. Nélküled semmire se mennék.”

„Nehezebb lenne a dolgod, Andzsín-szan, de boldogulnál.”

„Hogy mondják azt, hogy: »Nem, rosszul csináljátok! Együtt, csapatként kell futnotok, csapatként kell megállnotok, csapatként kell céloznotok és tüzelnetek! «?”

„Attól függ, kikhez beszélsz, Andzsín-szan” – mondta Mariko.

Blackthorne-t újra elfogta a kilátástalanság érzése. „Nagyon nehéz ez, Mariko-szan.”

„Jaj, dehogy, Andzsín-szan. A japán a többi nyelvhez képest igen egyszerű. Nincsenek benne névelők, sem »a«, »az«, sem »egy«. Nincs igeragozás, nincsenek rendhagyó igék, mind maszu-ra végződik, és jóformán mindent ki tudsz fejezni akkor is, ha csak a jelen időt használod. Ha kérdőmondatot akarsz csinálni, tedd oda az ige után, hogy ka, ha tagadómondatot, változtasd az ige végét maszu-ról maszen-re. Mi sem egyszerűbb ennél. A jukimaszu azt jelenti: én megyek, de ugyanúgy jelentheti azt is: te mégy, ő megy, mi megyünk, ti mentek, ők mennek vagy menni fog, fognak vagy: lehet, hogy már elment, elmentek. A főnevek egyes száma ugyanaz, mint a többes. A cuma feleséget is, feleségeket is jelent. Nagyon egyszerű.”

„Na és hogyan különbözteted meg azt, hogy én megyek, jukimaszu, attól, hogy ők elmentek, jukimaszu?”

„A hanglejtés és a hangszín különbözteti meg őket, Andzsín-szan. Figyelj csak: jukimaszu – jukimaszu”

„Nekem ez ugyanúgy hangzott.”

„Ez azért van, mert a magad nyelvében gondolkodsz, Andzsín-szan. Ahhoz, hogy a japánt megértsd, japánul kell gondolkodnod. Ne feledd, hogy a mi nyelvünk a végtelen nyelve. Roppant egyszerű az egész, Andzsín-szan. Változtasd meg a világról alkotott képzetedet.

Aki japánul tanul, az egy új, a világtól elvonatkoztatott művészetet tanul... Mindez olyan egyszerű.”

„Mindez egy nagy rakás lószar” – motyogta Blackthorne angolul, és ettől mindjárt jobban érezte magát.

„Hogy? Mit mondtál?”

„Nem érdekes. De amit te mondasz, annak számomra semmi értelme.”

„Tanuld meg az írásjeleket” – felelte Mariko.

„Képtelen vagyok rá. Sokáig tartana. Kivehetetlen krikszkraksz mindegyik.”

„Pedig roppant egyszerűek, Andzsín-szan. A kínaiak nagyon okosak. Az ő írásukat vettük kölcsön vagy ezer éve. Nézzük például ezt a jelet, amely a disznót jelképezi.”

„Egyáltalán nem emlékeztet disznóra.”

„Valaha emlékeztetett, Andzsín-szan. Hadd mutassam meg. Látod? És ha a disznó jele fölé egy tetőjelet rajzolsz, akkor mit kapsz?”

„Egy disznót meg egy tetőt.”

„De mit jelent? Mit jelent ez az új írásjel?”

„Nem tudom.”

„Otthont. A régi időkben a kínaiak azt tartották, egy disznó a tető alatt egyenlő az otthonnal. Mivel nem buddhisták, hanem húsevők, a disznó az ő szemükben, a parasztok szemében a gazdagságot, tehát a jó otthont jelképezte. Innen az írásjel.”

„De hogy kell kiejteni?”

„Az attól függ, hogy kínai vagy, vagy japán.”

„Ó kó!”

„De ó kó ám – nevetett Mariko. – Itt egy másik jel. Tetőjel, disznójel és asszonyjel. A tetőjel alatt két disznójel azt jelenti: elégedettség. A tetőjel alatt két asszonyjel pedig azt: viszálykodás. Ne?”

„De mennyire!”

„Persze, a kínaiak sok tekintetben nagyon ostobák, például az asszonyokat nem úgy nevelik, mint nálunk. A te otthonodban nincs viszálykodás, igaz?”

Blackthorne most, tizenkét nappal újjászületése után elgondolkodott ezen. Nem, nincs benne viszálykodás. De otthonnak sem nevezhető. Fudzsiko mindössze olyan, mint egy megbízható házvezetőnő. Ma este is, amikor feküdni megy, a futonok szépen

vissza lesznek hajtva, ő pedig ott fog térdelni mellettük türelmesen, kifejezéstelen arccal. Hálókimonóját fogja viselni, ami olyan, mint a nappali, csak puhább anyagból készült és lazább öv fogja össze, nem a merev obi.

„Köszönöm, úrnő – mondja majd Fudzsikónak. – Jó éjt.”

Fudzsiko meghajol, és nesztelenül átmegy a folyosó másik oldalán, Marikóé mellett levő szobájába. Ő meg bebújik a finom selyem moszkítóháló alá. Sohasem látott még ilyen hálókat. Elégedetten hanyatt fekszik, és az éjszakai csendben, amelyet csak néhány rovar zümmögése tör meg, a Fekete Hajón fog gondolkodni, azon, hogy milyen fontos a Fekete Hajó Japán számára.

A portugálok nélkül nincs kereskedelem Kínával. És nincs selyem a ruhákhoz, a moszkítóhálókhoz. A nyirkos időszak még csak most köszöntött be, de Blackthorne már érezte, milyen fontos a selyem Japánban.

Ha csak megmoccan éjszaka, egy szolgáló azonnal kinyitja az ajtót, és megkérdezi, parancsol-e valamit. Az elején egyáltalán nem értette ezt. Elhessegette a szolgát, kiment a kertbe, leült a lépcsőre, és a holdat nézte. Néhány perc múlva kiment utána az összekuszált hajú, álmos szemű Fudzsiko, és némán leült mögéje.

„Hozhatok valamit, uram?”

„Nem, köszönöm. Feküdj le nyugodtan.”

Fudzsiko mondott valamit, amit ő nem értett. Intett az asszonynak, hogy menjen, mire az rászólt a szolgálóra, aki úgy követte mindenüvé, akár az árnyék. Hamarosan megjelent Mariko.

„Nincs semmi baj, Andzsín-szan?”

„Persze hogy nincs. Nem tudom, minek keltettek fel téged is. Az isten szerelmére, csak a holdat bámulom. Nem tudok aludni, kijöttem egyet levegőzni.”

Fudzsiko akadozva, ingerült hangjától megfélemlítve mondott valamit. „Fudzsiko azt mondja, aludni küldted. Tudomásodra akarja hozni, hogy nálunk nem szokása a feleségnek vagy az ágyasnak, hogy aludjék, ha ura ébren van, Andzsín-szan.”

„Akkor kénytelen lesz megváltoztatni a szokását. Gyakran felébredek éjszaka. A tengertől van – szárazföldön igen rosszul alszom.”

„Értem, Andzsín-szan.”

Mariko lefordította, és a két nő visszament a házba. De Blackthorne tudta, hogy Fudziko nem feküdt le és nem is fog addig, amíg ő újra el nem alszik. Mindig fenn volt és mindig várta, akármikor érkezett haza. Néha a tengerparton sétált éjjel. Ilyenkor ragaszkodott hozzá, hogy hagyják magára, de tisztában volt vele, hogy követik és figyelik. Nem mintha attól tartottak volna, hogy megszökik. Egyszerűen csak az a szokásuk, hogy fontos embereknek mindig a szolgálatára állnak. Ő pedig fontos ember Andzsiróban.

Idővel megtanulta elfogadni Fudziko állandó jelenlétét. Úgy volt, ahogy Mariko megmondta: „Gondolj rá úgy, mint egy sziklára, egy sodzsira vagy egy falra. Az ő kötelessége az, hogy téged szolgáljon.”

Marikóval más volt a helyzet.

Blackthorne nagyon örült neki, hogy itt maradt. Nélküle el sem kezdhette volna a kiképzést, nemhogy a hadászat finomságait meg tudja magyarázni. Magában hálát adott neki, Domingo atyának, Alban Caradocnak és többi tanítójának.

Nem hittem volna, hogy azok a csaták még jól jönnek valamikor, gondolta. Egyszer, amikor épp egy hajórakomány angol gyapjút vitt Antwerpenbe, egy spanyol sereg zúdult le a városra, és minden járóképes férfi kiment a sáncokra meg a gátakra. A váratlan támadást visszaverték, a spanyol gyalogságot tűzfölénnyel és fortéllyal megfutamították. Blackthorne ekkor volt először tanúja annak, hogy Vilmos, Oránia hercege úgy mozgatta az ezredeket, mint bábukat a sakktáblán. Előrenyomultak, színlelt pánikban visszavonultak, újra egyesültek, megint támadtak, összehangolt, gyomortépő, fülsiketítő sortüzeket adtak le a muskétákból, átgázoltak a „legyőzhetetleneken”, haldokló, ordítva fetrengő testeket hagytak maguk mögött, a vér, a lőpor, a húgy, a lovak és a trágya szaga eltömte az orrukat, az öldöklés vad öröme szállta meg őket, és mindenki húsz férfi erejét érezte a karjában.

– Győzni! Micsoda fenséges érzés, te Úristen! – mondta fennhangon a kádban.

– Uram? – mondta Szuvo.

– Semmi – felelte japánul. – Csak beszél... csak gondol... csak hangosan gondolkodtam.

– Értem, uram. Bocsánatot kérek.

Blackthorne újra elmerült gondolataiban.

Mariko. Igen, ez az asszony felbecsülhetetlen kincs.

Az óta az első este óta, majdnem bevégzett öngyilkossága óta egyetlen szót sem ejtettek a dologról. Miért is ejtettek volna?

Örülök, hogy ilyen sok a munkám, gondolta. Nincs időm töprengeni, csak itt a kádban, erre a néhány percre. Soha semmire sincs elég időm. Azt parancsolták, hogy a kiképzésre és a tanításra koncentráljak, ne a tanulásra, de tanulni akarok, tanulni próbálok, muszáj, hogy teljesítsem Jabunak tett ígéretemet. Kevés az idő. Estére kifáradok, kiürülök, azonnal elalszom, és hajnalban újra fel kell kelni, vágtatni ki a fennsíkra. Délelőtt gyakorlatozás, utána szűkös ebéd, ami mindig kevés és sosincs benne hús. Délutánonként, egészen estig – sokszor éjszakába nyúlóan – Jabu, Omi, Igurasi, Naga, Zukimoto meg a többi tiszt faggat a háborúról. Hogyan kell háborút vívni. Hogyan háborúznak a barbárok, hogyan a japánok. Szárazföldön, tengeren. És az írnokok folyton jegyeznek. Folyton.

Néha Jabuval, négyszemközt.

De Mariko mindig ott van – szinte a részévé vált – rajta keresztül beszél. Mariko most már máshogy viszonyul hozzá, nem úgy, mint egy idegenhez.

Vannak napok, amikor az írnokok visszaolvassák neki a jegyzeteket, szórászállhasogatóan ellenőriznek és még egyszer ellenőriznek mindent, míg végül tizenkét nap és több mint száz óra részletes, kimerítő magyarázat után kezd kialakulni, testet ölteni egy hadviselési kézikönyv. Pontos, halálos kézikönyv.

Halálos, de kinek? Nem az angoloknak és a hollandusoknak, akik békésen, kereskedőkként jönnek majd ide. Halálos Jabu és Toranaga ellenségeinek, és a mi portugál meg spanyol ellenségeinknek, ha majd megpróbálják meghódítani Japánt. Mert így viselkedtek eddig mindenhol. Minden újonnan felfedezett területen. Előbb a papok érkeztek. Aztán a konkvisztádorok.

De itt nem így lesz, gondolta elégedetten. Most már nem. A halálos kézikönyv garancia ez ellen. Itt nem lesz hódítás, ha jut rá néhány esztendő, hogy az új tudás elterjedjen.

– Andzsín-szan?

– Hai, Mariko-szan?

Mariko meghajolt. – Jabukó va kiden nó gosusszeki ó kon-ja va hicujó tó szenu tó ószerareru, Andzsin-szan.

Fejében lassan formát öltöttek a szavak: „Jabu úr ma este nem kíván találkozni veled.”

– Icsi-ban – felelte boldogan. – Dómo.

– Gomen naszai, Andzsin-szan. Anatava...

– Igen, Mariko-szan – szakította félbe Blackthorne, amint a hőség lassan minden energiát kiszívott belőle. – Tudom, hogy nem jól mondtam, nem így mondják ezt japánul, de ma este nem akarok több japán szót hallani. Úgy érzem magam, mint a kisiskolás, amikor beköszönt a karácsonyi szünet. Van fogalmad róla, hogy amióta ideérkeztem, ez lesz az első szabad estém?

– Hogyne, persze. – Az asszony szárazon elmosolyodott. – És neked van fogalmad róla, B'akthon navigátor senhor, hogy amióta ideérkeztem, nekem is ez lesz az első szabad estém?

Blackthorne nevetett. Marikon vastag pamut fürdőköpeny volt, lazán megkötve, fejére törülközőt csavart, hogy a haja be ne vizeződjék. Minden este, amint őt, Blackthorne-t masszírozni kezdték, Mariko foglalta el helyét a fürdőben, néha egyedül, néha Fudzsikóval közösen.

– Tessék, parancsolj – mondta, és mászott volna kifelé.

– Ó, kérlek, maradj, nem akarok zavarni.

– Akkor oszd meg velem. Csodálatos.

– Köszönöm. Alig várom már, hogy leáztassam magamról az izzadságot és a piszkot. – Levette köpenyét, és leült az apró ülőkére. Egy szolga szappanozni kezdte, Szuvo türelmesen várakozott a masszázstasztalnál.

– Tényleg olyan, mint valami iskolai szünet – mondta boldogan Mariko.

Aznap, amikor először látta meztelenül az asszonyt a gályán, a látvány igencsak hatott Blackthorne-ra. De most már fizikailag meg sem érintette a meztelensége. Mivel japán módra, japán házban lakott, ahol a falak papírból vannak és a szobák egyszerre több célt szolgálnak, látta már ruhátlanul vagy csak félig felöltözve többször is. Még olyankor is látta, amikor a szükségét végezte.

„Mi sem természetesebb ennél, Andzsin-szan. A test is természetes, a férfiak és a nők közti különbség is természetes, ne?”

„Igen, de, öö, minket máshogyan neveltek.”

„De most itt vagy, a mi szokásaink a szokásaid, és ami természetes, az természetes, ne?”

Természetes volt, hogy a szabadban végezték szükségüket, ha nem volt a közelben árnyékszék vagy vödör; az ember felemelte a kimonóját vagy csak széthúzta, leguggolt vagy állva csinálta, a többiek pedig udvariasan vártak, és nem néztek oda. Aztán hamarosan megjelent egy paraszt, összeszedte az ürüléket, és vízzel elkeverve megtrágyázta vele a földjét. Japánban a trágya jórészt az emberi ürülékből származott. Az ember minden darabka végtermékét gondosan összeszedték és eladták a parasztoknak országszerte.

És ha az ember előkelőt és nemtelent egyaránt látott fölemelt vagy széthúzott kimonóval leguggolni, nemsokára már egyáltalán nem jött zavarba.

„Zavarba kell ettől jönni, Andzsín-szan?”

„Nem.”

„No látod – mondta elégedetten Mariko. – Hamarosan a nyers halat és a friss tengeri zöldségeket is megkedveled, és akkor igazi hatamoto válik belőled.”

A szolgáló vizet öntött az asszonyra. Immár megtisztulva, Mariko belelépett a kádba, és hosszú, érzéki sóhajjal elnyúlt Blackthorne-nal szemben, a kis feszület melle dombjai között csüngött.

– Hogy csinálod ezt?

– Mit?

– Hogy olyan gyorsan bele bírsz merülni. Iszonyú forró.

– Nem tudom, Andzsín-szan, de az az igazság, hogy megkértem őket, tegyenek még a tűzre, mert ez... Fudzsiko-szan mindig ügyel rá, hogy a te fürdővized... langyos legyen.

– Hát ha ez langyos, én megeszem a kalapomat!

– Mit csinálsz?

– Semmi, semmi.

A forráság elálmosította őket, egy darabig szótlanul heverték.

– Mit szeretnél csinálni ma este, Andzsín-szan? – kérdezte később Mariko.

– Ha Londonban volnánk... – Blackthorne elhallgatott. Nem fogok rájuk gondolni. Se Londonra. Annak vége. Megszűnt. Csak az van,

ami itt és most van.

– Igen? – Az asszony kíváncsian figyelte, mert észrevette a változást az arcán.

– Színházba mennénk, hogy megnézzünk egy darabot – mondta Blackthorne, erőt véve magán. – Nálatok is vannak színdarabok?

– Hogyne. Nagyon népszerűek. A taikó szívesen játszott bennük vendégei szórakoztatására, és Toranaga úr is kedveli őket. És vannak vándortársulatok is, ezek a köznépnek adnak elő. De a mi színjátékaink, azt hiszem, mások, mint a tieitek. Nálunk a színészek és színésznők maszkot viselnek. Mi ezeket a színdarabokat úgy hívjuk, hogy nó. Zene meg tánc is van bennük, és többnyire nagyon szomorúak, nagyon tragikusak. Történelmi játékok, de akadnak komédiák is. Komédiát látnánk Londonban vagy vallásos darabot?

– Nem, a Globe Színházba mennénk, és egy Shakespeare nevű író valamelyik darabját néznénk meg. Őt sokkal jobban szeretem, mint Ben Jonsont vagy Marlowe-t. Megnézhetnénk, mondjuk, A makrancos hölgy-et, a Szentivánéji álom címűt vagy a Rómeó és Júliá-t, A Rómeó és Júliá-t a feleségemmel együtt láttam, és neki is nagyon tetszett. – Elmesélte Marikónak a darabok tartalmát.

Mariko nemigen értette őket. – Nálunk elképzelhetetlen, hogy egy leány ilyen engedetlen legyen az apjával szemben. Milyen szomorú mese. Olyan fiatalok voltak még, ne? A lány csak tizenhárom éves volt? Ilyen korán mennek férjhez nálatok a nők?

– Nem. Általában tizenöt-tizenhat évesen. Az én feleségem tizenhét volt, amikor elvettem. Te hány évesen mentél férjhez?

– Tizenöt voltam, Andzsín-szan. – Árnyék suhant át Mariko homlokán, de Blackthorne nem vette észre. – És a színdarab után mit csinálnánk?

– Elvinnélek valahová vacsorázni. Mondjuk, Stone Lacikonyhájába a Fetter Lane-en, vagy a Fleet Street-i Cheshire Cheese-be. Ezekben a vendéglőkben egészen különlegesen főznek.

– Mit ennél?

– Ezt inkább felejtsük el – felelte lusta mosollyal Blackthorne, és visszatért a jelenbe. – Az az igazság, hogy már el is felejtettem. Most itt vagyunk, hát itt eszünk, imádom a nyers halat, a karma pedig, mint tudjuk, karma. – Még mélyebbre merült a kádban. – Hasznos egy szó ez a karma. Rengeteget segítettél nekem, Mariko-

szan.

– Öröömre szolgál, ha bármilyen csekély mértékben a segítségedre lehettem. – Mariko elengedte magát a forróságban. – Fudzsiko különleges vacsorával vár ma este.

– Nocsak.

– Vett egy... azt hiszem, fácánnak hívják. Jó nagy madár. Az egyik solymász fogta neki.

– Fácán?! Ezt komolyan mondd? Hontó?

– Hontó – felelte Mariko. – Fudzsiko megkérte őket, hogy szerezzenek egyet neked. Arra kért, hogy készítsenek fel rá.

– És hogyan sütik meg?

– Egyik katona látta a portugáloktól, és mindenről beszámolt Fudzsiko-szannak. Arra kér, légy türelmes, ha az eredmény nem bizonyul tökéletesnek.

– Jó, jó, de hogyan csinálja... illetve hogyan csinálják a szakácsok?

– javította ki magát, mert a főzést és mosogatást mindig a szolgák végezték.

– Úgy hallotta a katonától, hogy először ki kell húzkodni az özszes tollat, aztán... aztán ki kell szedni a beleket. – Mariko kissé már émelygett. – Azután kis darabokra vagdalják a madarat és olajban megsütik, vagy sós-fűszeres lében megfőzik. Vagy néha agyaggal vonják be, parázs közé teszik és úgy sütik meg. De minálunk nincsenek sütők, Andzsin-szan. Úgyhogy serpenyőben fogják elkészíteni, olajban. Remélem, így is ízleni fog.

– Tökéletes lesz – felelte Blackthorne, aki meg volt győződve róla, hogy tönkre fogják tenni a fácánt. Mariko nevetett. – Néha olyan átlátszó vagy, Andzsin-szan.

– Ti nem tudjátok, milyen fontos az étel! – Azután Blackthorne elmosolyodott. – Igazad van, nem kellene folyton az enivalóra gondolnom. De mit csináljak, ha mindig éhes vagyok?

– Hamarosan erről is leszoksz. És azt is megtanulod, hogyan kell üres csészéből csát inni.

– Micsoda?

– Ezt itt és most nem tudom megmagyarázni, Andzsin-szan. Ehhez nagyon ébernek kell lenni, minden erőddel összpontosítanod kell. A csendes napnyugta vagy hajnal elengedhetetlen hozzá. Egy nap majd megmutatom. Ugye, milyen kellemes itt heverni? A fürdő

valóban Isten ajándéka.

Hallotta, amint odakinn a szolgák megrakják a tüzet. Túrte az egyre fokozódó hőséget, amíg bírta, azután Szuvo segítségével kimászott a vízből, és levegőért kapkodva hanyatt dőlt a vastag törülközőn. Az öregember ujjai gyúrni kezdték. Blackthorne dorombolt gyönyörűségében. – Á, de jó!

– Sokat változtál az elmúlt napokban, Andzsín-szan.

– Igen?

– Nagyon sokat, amióta újjászülettél... bizony, nagyon sokat.

Blackthorne megpróbálta felidézni azt az első éjszakát, de kevés sikerrel. Valahogy hazajutott a saját lábán. Fudzsiko és a szolgák lefektették. Álmatlan alvásból ébredve, hajnaltájt lement a tengerpartra, és úszott egyet. És, miközben a napon szárítkozott, magában hálát adott Istennek a kitartásáért és Marikónak, hogy olyan remek ötlettel látta el. Később, hazafelé ballagva, üdvözölte a parasztokat, és élvezte, hogy ő már tudja: megszabadult Jabu fenyegetésétől, és ő is felszabadult.

Aztán, amint Mariko megérkezett, megkérte, hogy küldjön Muráért.

„Mariko-szan, kérek, mondd meg Murának: »Közös a gondunk. Együtt fogjuk megoldani is. Be akarok iratkozni a falu iskolájába. A gyerekekkel együtt akarom tanulni a beszédet«.”

„Itt nincs iskola, Andzsín-szan.”

„Nincs?”

„Nincs. Mura azt mondja, van egy kolostor néhány ríre nyugatra, a szerzetesek megtaníthatnak írni és olvasni, ha akarod. De ez csak egy falu, Andzsín-szan. A gyerekek itt csak a halászatot, a tengeri ismereteket, a hálófonást, az ültetést, a rizstermesztést és az aratást tanulják. Másra alig jut idő, legfeljebb csak az írás-olvasásra. Azt meg a szülők és nagyszülők tanítják nekik időtlen idők óta.”

„Akkor hogyan tanuljak, ha te elmégy?”

„Toranaga úr el fogja küldeni a könyveket.”

„Magukkal a könyvekkel nem sokat érek.”

„Minden kielégítő lesz, Andzsín-szan.”

„Igen. Lehet. De azért csak mondd meg az előljárónak, hogy ha hibát követek el, mindenki – még a gyerekek is – azonnal javítsanak ki. Azonnal. Megparancsolom.”

„Mura azt mondja: »Köszönöm, Andzsín-szan«.”

„Beszél itt valaki portugálul?”

„Azt mondja, nem.”

„A közelben sem?”

„Íe, Andzsin-szan.”

„Mariko-szan, valakire szükségem lesz, ha elmegy.”

„Majd megmondom Jabu-szannak.”

„Mura-szan, te pedig...”

„Azt mondja, nem szabad a szant használnod vele és a többi paraszttal kapcsolatban, ők alattad állnak. Helytelen, ha nekik és a többi alattad állónak azt mondd: szan.”

Azon az első napon Fudzsiko-szan is földig hajolt előtte. „Fudzsiko-szan üdvözöl otthonodban, Andzsin-szan. Azt mondja, nagy tisztességben részesítéd, és bocsánatodat kéri, amiért a hajón durván viselkedett. Kitüntetésnek tekinti, hogy ágyasod lehet és házad vezetője. Azt kérdi, megtartod-e a kardokat, mert ez nagy boldogságot jelentene neki. Elhalt apja viselte őket. Férfjének azért nem adta oda, mert neki már voltak kardjai.”

„Köszönd meg neki, és mondd meg, kitüntet vele, hogy az ágyasom lesz.”

Mariko is szertartásosan meghajolt Blackthorne előtt. „Mostantól új életet élsz, Andzsin-szan. Új szemmel tekintünk rád. Mi néha nagyon komolyan és szertartásosan viselkedünk, ez a szokásunk. Te felnyitottad a szememet. Nemrég még csupán egy barbár voltál számomra. Kérlek, bocsásd meg ostobaságomat. Amit tettél, azt bizonyítja, hogy szamuráj vagy. Az vagy, szamuráj. Kérlek, bocsásd meg korábbi modortalanságomat.”

Aznap roppant büszke volt magára. De az a majdnem halál jobban megváltoztatta, mint gondolta volna, örök életére megjelölte, sokkal inkább, mint az összes halálos veszedelem, amiben addig része volt.

Számítottál Omira? – kérdezgette magában. Hogy Omi elkapja a kardot? Nem figyelmeztetted-e idejében a viselkedéseddel?

Nem tudom. Csak azt tudom: örülök, hogy olyan éber volt, vallotta be magának őszintén. Megint elpocsékoltam egy életet!

– Ez volt a kilencedik életem. Az utolsó! – mondta fennhangon. Szuvo ujjai azonnal megálltak.

– Hogy? – kérdezte Mariko. – Mit mondtál, Andzsin-szan?

- Semmi, semmi – felelte zavartan Blackthorne.
- Fájdalmat okoztam, uram? – kérdezte Szuvo.
- Nem.

Szuvo mondott még valamit, amit nem értett.

– Dózo?

– Most a hátadat szeretné megmasszírozni – hallotta Mariko hangját valahonnan messziről.

Blackthorne hasra fordult, elismételte a japán kifejezést, de azonnal el is felejtette. A gomolygó gőzön át megpillantotta az asszonyt. Mélyeket lélegzett, fejét hátrahajtotta, bőre rózsaszínűre pirult.

Hogy bírja azt a hőséget? – tűnődött Blackthorne. Nyilván így nevelték, gyerekkora óta.

Szuvo ujjai élvezetesen belemélyedtek a testébe, egy pillanatra elbóbiskolt.

Min is gondolkodtam az imént?

A kilencedik életeden, az utolsón, és meg voltál rémülve, mert eszedbe jutott a babona. De itt, ezen az Istenek Földjén ostobaság babonákban hinni. Itt minden másként van, és ez örökre szól. A ma örökre szól.

Holnap sok minden történhet.

De ma az ő szabályaik szerint fogok élni.

Igen.

A szolgáló behozta a lefedett edényt. Szokás szerint magasan a feje fölé tartotta, hogy lélegzete be ne szennyezze az ételt. Izgatottan letérdelt, és a Blackthorne előtt levő tálcaasztalkára helyezte. Mindegyik asztalkán voltak tálak, evőpálcikák, szakéscsészék, szalvéták és egy miniatúr virágkompozíció. Fudzsiko és Mariko vele szemben ült. Virágot és ezüsthíműket viseltek a hajukban. Fudzsiko kimonója fehér volt, halványzöld halmintákkal, obija aranyszínű. Mariko kimonója fekete és vörös, vékonyan rászótt ezüst krizantémokkal, obija vörös és ezüst. Mint mindig, most is beillatosították magukat. Az éjszakai rovarok ellen füstölőt égettek. Blackthorne már jóval előbb nyugalmat erőltetett magára, kiegyensúlyozta a lelkét. Tudta, hogy ha csak egy kicsit is kimutatja nemtetszését, elrontja egész estéjüket. Ha itt lehet fáciánt fogni, akkor van más vad is, gondolta. Van lovam, puskám, vadászhatok

kedvemre – ha egyszer lesz elég időm.

Fudzsiko előrehajolt, és levette a fedőt a tálról. Az apró sült húsdarabok barnák voltak, és tökéletesnek látszottak. Blackthornenak már az illatukra csurogni kezdett a nyála.

Lassan kiemelt egy darabot a pálcikákkal, vigyázva, hogy le ne ejtse, és rágni kezdte a húst. Kemény volt és száraz, de olyan régóta nélkülözötte a húskételeket, hogy menyeneinek érezte. Bekapott még egy falatot. Kéjesen felsóhajtott. – Icsi-ban, icsi-ban, úgy éljek!

Fudzsiko elpirult, és szakét töltött neki, hogy elrejtse arcát. Mariko legyezni kezdte magát a bíborszínű szitakötőt formázó legyezővel. Blackthorne felhajtotta a bort, megevett még egy falatot, újra töltött, és szertartásosan felkínálta a tele csészét Fudzsikónak. Az asszony a szokásnak engedelmeskedve visszautasította, de Blackthorne most nem hagyta, úgyhogy ki kellett innia az egészet. Kicsit köhögött is tőle. Mariko szintén visszautasította, de végül neki is el kellett fogadnia. Aztán Blackthorne az illendőség minimális keretei között nekiesett a fácánnak. A nők alig nyúltak apró zöldség- és haladagjukhoz. Blackthorne nem bánta, mert tudta: az asszonyok étkezés előtt vagy után esznek, hogy közben minden figyelmüket uruknak szentelhessék.

Blackthorne bekebelezte az egész fácánt meg három tálka rizst, és szürcsölve itta a szakét, mert ez is hozzátartozott a jó modorhoz. Hónapok óta először érezte magát jóllakottnak. Hat korsó meleg bort ivott meg vacsora közben, Mariko és Fudzsiko összesen kettőt. Ki voltak pirulva, kuncogtak, becsíptek kissé.

Mariko nevetett, és szája elé kapta a kezét. – Bárcsak én is úgy bírnám a szakét, mint te, Andzsín-szan. Te jobban bírod, mint a legtöbb itteni férfi. Lefogadom, hogy egész Izuban te lennél az első! Sok pénzt nyerhetnék rajtad!

– Azt hittem, a szamurájok megvetik a szerencsejátékot.

– Ó, persze hogy megvetik, de mennyire, a szamuráj nem paraszt vagy kereskedő. De nem mindegyiknek hibátlan az önfegyelme, és ezek... hogy is mondják... ezek úgy fogadnak, akár a Déli Bar... a portugálok.

– Asszonyok is fogadnak?

– De mennyire. Úgy bizony. Persze, csakis hölgytársaságban, kis összegben és úgy, hogy a férjük sose jöjjön rá! – Mariko vidáman

lefordította mindezt Fudzsikónak, aki még jobban kipirult, mint ő.

– Ágyasod azt kérdi, fogadnak-e az angolok is. Szerettek fogadásokat kötni?

– Nálunk ez nemzeti sport. – Mesélt nekik a lóversenyekről, a kugliról, a bikaheccokról, az agárversenyekről, a solymászásról, az új részvénytársaságokról, a hajóépítési és kalózkodási engedélyekről, a célbadobósdíróról, a lottózásról, a bokszmeccsekről, a kártyajátékokról, a birkózásról, a kocka vetésről, az ostábláról, a dominóról meg amikor a vásárban az ember feltesz néhány garast egy bizonyos számra és a kerék forgására bízza a szerencséjét.

– Hogyan jut mindeközben időtök az életre, a háborúzásra, a párnázásra, kérdi Fudzsiko.

– Ezekre mindig jut idő. – Tekintetük találkozott egy pillanatra, de Blackthorne semmit sem tudott kiolvasni az asszonyéból, csak jókedvet és azt, hogy egy kissé sokat ivott.

Mariko megkérte, dalolja el Fudzsikónak is azt a bizonyos matrózdalt, Blackthorne eldalolta, az asszonyok gratuláltak, és kijelentették, hogy ilyen szépet még sohasem hallottak.

– Igyál még egy kis szakét!

– Jaj, neked nem szabad öntened, Andzsín-szan, nem mondtam még? Ez az asszonyok kötelessége.

– Nem baj. Igyál. Dózo.

– Inkább nem. Így is mindjárt rosszul leszek. – Mariko szélesebben mozgatta a legyezőjét, mire néhány hajszál kiszabadult tökéletes frizurájából.

– Gyönyörű a füled – mondta Blackthorne.

– A tiéd is. Nekem és Fudzsiko-szannak az a véleményünk, az orrod is tökéletes, méltó egy daimjóhoz is.

Blackthorne elvigyorodott, és szertartásosan meghajolt feléjük, ők is meghajoltak. Mariko kimonója kissé elvált a nyakától, látni engedte piros alsókimonója szegélyét és a melle hajlatát, amitől Blackthorne igencsak izgalomba jött.

– Szakét, Andzsín-szan?

Blackthorne szilárd ujjakkal előrenyújtotta a csészéjét. Mariko a csésze szélét figyelve töltött, igyekezetében nyelve hegyét ajkai közé dugta.

Fudzsiko is elfogadott, noha vonakodva, még egy csészével, ámbár,

mint mondta, már nem is érzi a lábát. A csendes melankólia ma este elszállt belőle, újra fiatalnak látszott, és Blackthorne észrevette: nem is olyan csúnya, mint egykor hitte.

Dzsozennek zúgott a feje. Nem a szakétól, hanem attól a hihetetlen haditervtől, amelyet Jabu, Omi és Igurasi olyan nyíltan lefestett előtte. Csupán Naga, a parancsnokhelyettes, a fő ellenség fia nem szólt semmit, dölyfösen, merev háttal ült egész este, hűvös arcában azzal a jellegzetes nagy Toranaga-orrjal.

– Elképesztő, Jabu-szama – mondta Dzsozen. – Most már értem ezt a nagy titkolózást. Uram is meg fogja érteni. Bölcs, nagyon bölcs. De te, Naga-szan, te egész este csak hallgatsz. Kíváncsi volnék a véleményedre. Hogy tetszik neked ez az újmódi mozgékonyosság, ez az új stratégia?

– Apám úgy véli, a háborúzás minden lehetséges formáját mérlegelni kell, Dzsozen-szan – felelte a fiatalember.

– És te, neked mi a véleményed?

– Engem azért küldtek ide, hogy engedelmeskedjem, figyeljek, tanuljak és kísérletezzem. Nem azért, hogy véleményt mondjak.

– Természetesen. De mint parancsnokhelyettes – úgy is mondhatnám, mint kiváló parancsnokhelyettes – sikeresnek tartod a kísérletet?

– Erre Jabu-szamának, Omi-szannak vagy apámnak kell felelni.

– De Jabu-szama azt mondta, ma este mindenki nyíltan beszélhet. Nincsen itt semmi rejtegetnivaló. Mindnyájan barátok vagyunk, ne? Egy ilyen híres apának ilyen híres fia csak tud valami véleményt mondani. Ne?

Naga szeme összeszűkült az ingerkedő szavaktól, de nem válaszolt.

– Mindenki nyíltan beszélhet, Naga-szan – mondta Jabu. – Nos, mi a véleményed?

– Azt hiszem, a meglepetés erejénél fogva, ezzel az ötlettel megnyerhetünk egy csetepatét vagy akár egy egész csatát. Igen. De azután? – Jeges hangon folytatta: – Azután mindenki átveszi ugyanezt a módszert, rengeteg ember hal meg fölöslegesen, aljas, becstelen módon, olyan támadó kezétől, aki azt sem fogja látni, kit ölt meg. Nem hiszem, hogy apám jóváhagyja ennek a módszernek az alkalmazását egy igazi csatában.

– Ezt ő mondta? – csattant fel Jabu, ügyet sem vetve Dzsozen jelenlétére.

– Nem, Jabu-szama. Csak a magam véleményét mondom. Természetesen.

– De a puskásezred... szóval nem helyesled? Undorodsz tőle? – kérdezte sötéten Jabu.

Naga lapos hüllőszemekkel nézett rá.

– Megbocsáss, ha már a véleményemet kéred, igen. Undorítónak találok. Őseink mindig tudták, kit öltek meg vagy ki győzte le őket. Ez a busidó, a harcos útja, a szamuráj útja. Győzzön a jobbik, ne? De ez? Hogyan bizonyítsa így az ember vitézségét ura előtt? S ura hogyan jutalmazza a bátorságát? Golyók ellen rohamra indulni bátor dolog, elismerem, de ostobaság is. Hol ebben a vitézség? Puskák a szamurájkódex ellen, így a barbárok harcolnak, a parasztok. Tudod-e, hogy így még a mocskos kereskedők, parasztok és eták is tudnának harcolni? – Dzsozen elnevette magát, Naga pedig még fenyegetőbbben folytatta. – Egy maroknyi fanatikus paraszt akárhány szamurájt megölhet puskákkal! Igen, parasztok ölhetnének meg mindnyájunkat, még Isido urat is, aki apám helyébe akar ülni!

Dzsozen megmérgekedett.

– Isido úr nem kívánja apád földjeit. Ő csak a birodalmat akarja megoltalmazni a jogos örökös számára.

– Apám nem fenyegeti sem Jaemon urat, sem a birodalmat.

– Persze hogy nem, de az imént a parasztokról beszéltél. Valaha a taikó úr is paraszt volt. Uram, Isido is paraszt volt. Én is paraszt voltam. És rónin!

Naga nem akart civakodást. Tudta, hogy Dzsozennek ő nem ellenfél; az egykori rónin híresen jól forgatta a kardot és a szekereét. – Nem akartam megsértem uradat, se téged, se senki mást, Dzsozen-szan. Csupán azt mondtam, hogy nekünk, szamurájoknak ügyelnünk kell rá: parasztok kezébe sose jusson puska, különben végünk.

– Kereskedőktől és parasztoktól nekünk nem kell félnünk – mondta Dzsozen.

– Egyetérték – mondta Jabu –, de Naga-szannak is igazsága van. Csakhogy a modern fegyver a puska. Nemsokára minden csatát puskákkal vívnak. Undorító, elismerem. De a modern háborúnak ezután ez lesz a módja. Ami egyben azt is jelenti, hogy

tulajdonképpen minden marad a régiben: mindig a legbátrabb szamuráj fog győzni.

– Nem, bocsáss meg, Jabu-szama, de tévedsz! Mert mit mesélt nekünk ez az átkozott barbár – mi az ő háborús stratégiájuk lényege? Bevallotta, hogy seregeik sorozott katonákból és zsoldosokból állnak! Ne? Zsoldosokból! Akikben semmi kötelességtudat és becsületérzés nincs. Csak a fizetségért, a szabad rablásért, a prédáért harcolnak. Nem azt mondta, hogy a hadaik paraszthadak? Hát ezt hozták magukkal az ő világukban a puskák, és ezt hozzák magukkal a mienkben is. Ha rajtam állna, én még ma éjjel levágnám ennek a barbárnak a fejét, és egyszer s mindenkorra megtiltanám a puskák használatát!

– Apádnak is ez a véleménye? – kérdezte csendesen Dzsozen.

– Apám se velem, se senkivel nem szokta közölni a véleményét, mint jól tudod. Nem apám nevében beszélek, az ő nevében senki sem beszélhet – felelte Naga dühösen, amiért hagyta magát belerángatni a vitába. – Azért küldött ide, hogy engedelmeskedjem, figyeljek, és nem azért, hogy a számat jártassam. Bocsánatot kérek, amiért beszéltem. Ha nem kértek rá, nem tettem volna. Bocsánatot kérek, ha megsértettelek, Jabu-szama, Omi-szan.

– Nincs szükség bocsánatkérésre – mondta Jabu. – Én kértem ki a véleményedet. Miért sértődött volna meg bárki is? Megbeszélést tartunk mindössze, egymás között, mint vezérek. Szóval betiltanád a puskák használatát?

– Igen. Azt hiszem, bölcsen tennéd, ha minden egyes puskát nyilvántartanál a birtokodon.

– A parasztnak minden fegyverfajta viselése tilos. Az én parasztjaim nagyon jól kézben vannak tartva.

Dzsozen gúnyosan, megvetően rámosolygott a karcsú ifjúra. – Érdekesek a gondolataid, Naga-szan. De ami a parasztnak illeti, tévedsz. Ők a szamuráj számára nem egyebek kiszolgálónál. Nem jelentenek nagyobb veszélyt, mint egy trágyadomb.

– Pillanatnyilag! – Nagán ismét erőt vett a büszkeség. – És ezért tiltanám be a puskákat. Igazad van, Jabu-szan, az új kor új módszereket kíván. De amiatt, amit ez az Andzsín-szan, a barbár mesélt nekünk, én még tovább mennék, mint jelenlegi törvényeink. Elrendelném, hogy a szamurájokon kívül mindenki, akit

puskaviselésen vagy puskával való kereskedésen kapnak, azonnal kivégzendő, minden családtagjával egyetemben. Továbbá betiltanám a puska gyártást és – behozatalt. Megtiltanám a barbároknak, hogy puskát viseljenek vagy országunkba puskákat hozzanak. Igen, ha hatalmam volna hozzá – amire azonban nem vágyom és sohasem is fogok –, minden barbárt kitiltanék az országból, kivéve néhány papot és azt az egy kereskedelmi kikötőt, amelyet viszont magas kerítéssel és megbízható harcosokkal vennék körül. Végül pedig megöletném ezt a mocskos lelkű barbárt, ezt az Andzsin-szant, hogy ne mételyezzen bennünket tovább a tudományával. Olyan ő, akár a ragály.

– Hej, Naga-szan – mondta Dzsozen –, de jó lehet ilyen fiatalnak lenni. Tudod-e, hogy uram sok mindenben egyetért veled a barbárt illetően? Sokszor hallottam, hogy azt mondja: „Ki kell őket tiltani... ki kell őket rúgni... el kell őket kergetni Nagaszakiba és ott kordában tartani!” Szóval te megöletnéd az Andzsin-szant? Érdekes. Uram se szereti ezt az Andzsin-szant. Ha ő nincs... – Elhallgatott. – Igen, igen, helyesen gondolkodsz a puskákról, így van. Elmondhatom uramnak, milyen új törvényeket vezetnél be?

– Természetesen. – Naga kissé megnyugodott, hogy végre mindazt kiadta magából, ami az első nap óta gyülemlett benne.

– Toranaga úrral is közölted ezt a véleményedet? – kérdezte Jabu.

– Toranaga úr nem kérte ki a véleményemet. Remélem, egy nap majd megtisztel vele, ahogy most ti tettétek – felelte őszinte arccal Naga, és eltöprengett, vajon tudják-e, hogy hazudik.

– Mivel nyíltan beszélhetünk, uram – mondta Omi –, nekem az a véleményem, hogy ez a barbár valóságos kincs. Tanulnunk kell tőle. Mindent meg kell tudnunk a puskákról és a hadihajókról, mivel ők már tudnak róluk. Mindent tudnunk kell, amit ők tudnak, még hozzá amint ők megtudják, azonnal, úgyhogy néhányunknak máris tanulmányozni kellene a gondolkodásmódjukat, hogy ne csak elérjük, hanem egy nap túl is szárnyaljuk őket.

– Mit tudnak ezek, Omi-szan? – szólalt meg ismét magabiztosan Naga. – Igen, a puskákhöz meg a hajókhöz értenek. De máshoz? Hogyan tudnának elpusztítani bennünket? Nincs közöttük egyetlen szamuráj. Nem vallotta be maga az Andzsin, hogy még a királyaik is gyilkosok és vallási fanatikusok? Mi több millióan vagyunk, ők

maroknyian. Fél kézzel elbánnánk velük.

– Ez az Andzsín-szan felnyitotta a szememet, Naga-szan. Megtudtam, hogy nemcsak országunkból és Kínából áll a világ, mi csupán kicsi részei vagyunk. Eleinte úgy véltem, ez a barbár csak egy csodabogár. Azóta megváltozott a véleményem. Hálát adok érte az isteneknek. Úgy vélem, megmentett bennünket, és sokat tanulhatunk tőle. Máris hatalmat adott nekünk a Déli Barbárok fölött – és Kína fölött.

– Micsoda?

– A taikó azért vallott kudarcot, mert ember ember ellen, nyíl nyíl ellen a kínaiak túlságosan sokan vannak, ne? Tűzfegyverekkel és barbár módszerekkel azonban bevehetjük Pekinget is.

– Legfeljebb barbár álnoksággal, Omi-szan!

– Barbár tudománnyal, Naga-szan, igenis elfoglalhatnánk Pekinget. És aki Pekinget elfoglalja, az ura Kínának. Aki pedig ura Kínának, az ura a világnak. Meg kell tanulnunk, hogy ne szégyelljük elfogadni a tudást, bárhonnét jön is.

– Én azt mondom, semmire sincs szükségünk, ami odakintről származik.

– Nem akarlak megsérteni, Naga-szan, de én pedig azt mondom, minden módon meg kell védenünk ezt az Istenek Földjét. Elsőrendű kötelességünk, hogy megvédjük egyedülálló, isteni helyzetünket a világban. Nem ez az egyetlen Istenek Földje? Nem csak a mi császáruk isten? Abban egyetérttek, hogy a barbárnak be kell fogni a száját. De nem úgy, hogy megöljük, hanem úgy, hogy elzárjuk itt Andzsiróban, amíg minden tudományát ki nem szedjük belőle.

Dzsozen gondterhelten vakarózott.

– Ismertetni fogom urammal nézeteiteket. Abban egyetérttek, hogy a barbárt el kell zárni. De a kiképzést is abba kell hagyni azonnal.

Jabu egy tekercset húzott elő ruhaujjából. – Íme, részletes jelentés a kísérletről Isido úr számára. Ha Isido úr elolvassa és mégis úgy óhajtja, hogy hagyjuk abba, természetesen abba fogjuk hagyni.

Dzsozen átvette a tekercset. – És Toranaga úr? – kérdezte Nagára nézve. Naga nem szólt semmit, csak a tekercset bámulta.

– Erről személyesen is megkérdezheted – felelte Jabu. – Neki is küldtünk egy ilyen jelentést. Gondolom, holnap indulsz Jedóba, ne? Vagy szeretnéd látni a kiképzést? Aligha kell mondanom, hogy

embereink még igen gyakorlatlanok.

– Szívesen megnéznék egy „támadást”.

– Omi-szan, szervezd meg. Te fogod vezetni.

– Igen, uram.

Dzsozen a helyetteséhez fordult, és átadta neki a tekercset. – Maszumoto, ezt elviszed Isido úrnak. Máris indulj.

– Igenis, Dzsozen-szan.

– Lásd el vezetőikkel és friss lovakkal – mondta Jabu Igurasinak.

Igurasi a szamurájjal együtt távozott.

Dzsozen nyújtózott egyet, és hatalmasat ásított. – Kérlek, bocsássatok meg, de rengeteget lovagoltam az elmúlt napokban. Köszönöm ezt a rendkívüli estét, Jabu-szama. Gondolataid merészek és magasröptűek. A tieid is, Omi-szan. És a tieid is, Naga-szan. Meg foglak dicsérni Toranaga úr és uram előtt. És most, ha megbocsátotok, fáradt vagyok. Messze van ide Ószaka.

– Természetesen – mondta Jabu. – Mi újság Ószakában?

– Minden rendben. Emlékeztek azokra a banditákra, akik a parton és a tengeren megtámadtak benneteket?

– Hogyne.

– Négyszázötven fejet vágtunk le aznap éjjel. Sokan Toranaga-uniformist viseltek.

– A róninokban nincs semmi tisztesség. Semmi.

– Némelyikben azért van – sértődött meg Dzsozen. Most már utolsó percéig azzal a szégyennel kellett élnie, hogy valaha rónin volt. – De akadt köztük még Szürke-uniformisos is. Senki sem menekült meg. Mind meghaltak.

– És Buntaro-szan?

– Ő nem. Ő... – Dzsozen elhallgatott. De ha már kicsúszott a száján a „nem”, folytatta. – Nem tudjuk biztosan, mi történt vele. A feje nem került elő. Ti sem hallottatok felőle?

– Nem – felelte Naga.

– Lehet, hogy elfogták. Lehet, hogy egyszerűen feldarabolták és szerteszórták. Uram szeretne biztosat tudni felőle, ha hírt kaptok róla. Ószakában egyébként minden rendben van. Folynak az előkészületek az ülésre. Pompás multságokkal fogjuk ünnepelni az új korszakot és természetesen az összes megjelenő daimjót.

– Hát Toda Hiromacu úr? – kérdezte Naga.

- A vén Vasököl éppolyan erős és mogorva, mint mindig.
 - Most is ott van?
 - Nem. Előttem néhány nappal indult útnak apád minden emberével.
 - És apám háznépe?
 - Úgy hallottam, Kiricubo és Szazuko úrnők ott óhajtottak maradni urunknál. Egy orvos azt tanácsolta az úrnőnek, hogy legalább egy hónapot pihenjen... az egészsége, hiszen tudjátok. Úgy vélte, az út nem tenne jót a születendő gyermeknek. – Jabu felé fordulva hozzátette: – Elesett aznap este, hogy elindultatok, ugye?
 - Igen.
 - Remélem, nincs komoly baja – mondta Naga őszintén aggódva.
 - Nincs, Naga-szan, egyáltalán nincs. – Dzsozen ismét Jabu felé fordult. – Tájékoztattátok Toranaga urat érkezésemről?
 - Természetesen.
 - Jó.
 - A hírek, amiket hoztál, érdekelni fogják.
 - Igen. Láttam egy postagalambot, amint kört írt le, és északnak indult.
 - Felállítottam a hírszolgálatot, igen. – Jabu nem tette hozzá, hogy Dzsozen galambját is észrevették, és a sólymok még a hegyek előtt lehozták a földre. A megfejtett üzenet így szólt: „Andzsiróból. Minden igaz, amit jelentettek. Jabu, Naga, Omi és a barbár itt.”
 - Engedelmeddel holnap, a „támadás” után indulok. Adnál friss lovakat? Nem várakoztathatom meg Toranaga urat. Alig várom, hogy újra lássam. Uram úgyszintén. De ő Ószakában. Remélem, te is vele jössz majd, Naga-szan.
 - Ha megparancsolják, ott leszek – felelte Naga lehajtott fejjel, de a szemében gyilkos tűz égett.
- Dzsozen és testőrei felmentek a dombra, a táborukba. Dzsozen öröket állított, aludni küldte embereit, és belépett abba a kis gallyakból rakott kunyhóba, amelyet a közelgő eső ellen építettek neki. Gyertyafénynél, már a moszkítóháló alatt, újra megírta előző üzenetét egy vékony rizspapírra, de most hozzátette: „Az ötszáz puska halálos fegyver. Meglepetésszerű, tömeges támadást terveznek velük. Maszumoto részletes jelentést visz.” Dátumot kanyarított rá, és eloltotta a gyertyát. A sötétben kibújt a háló alól, kivette az egyik galambot a kosárból, és a lábán lévő kis dobozkába

csúsztotta a papirost. Azután odalopakodott egyik emberéhez, és átadta neki a madarat.

– Vidd ki a bozótosba – suttogta. Rejtsd el valahol, ahol hajnalig megbújhat. Olyan távol, ahogy csak tudod. Jól vigyázz, mindenütt kémek figyelnek. Ha utadba állnak, mondd, hogy járőrözni küldtelek, de előbb dugd el a galambot.

A szamuráj némán, akár egy svábbogár, elaraszolt.

Dzsozen elégedetten lenézett a falu felé. Fények égtek az erődben és a vele szemben álló házban, amelyről tudta, hogy Omié. Néhány lámpás az alatta levő házban is világított, ott lakott most a barbár.

Nagának, annak az ebkölykének igaza van, gondolta Dzsozen, miközben elkergetett magáról egy moszkítót. Ez a mocskos barbár kész ragály.

– Jó éjt, Fudziko-szan.

– Jó éjszakát, Andzsín-szan.

A sodzsi bezárult az asszony mögött. Blackthorne levetette kimonóját és ágyékkötőjét, felvette a könnyebb hálókimonót, bebújt a moszkítóháló alá és lefeküdt.

Elfújta a gyertyát. Koromsötétség ölelte körül. A ház elcsendesedett. A kis ablaktáblákat behúzták, a távolból hallotta a tenger morajlását. Felhők takarták el a holdat.

A bortól és a sok nevetéstől kellemesen elálmosodott, hallgatta a hullámok csobogását, és ködösülő aggyal úgy érezte, hátukra kapják. Időnként kutya ugatott fel odalenn a faluban. Kutját kéne szereznem, gondolta, és eszébe jutott otthoni bull terrierje. Él-e még? Grognak hívták, de Tudor, a fia csak úgy szólongatta: „Og-Og”.

Hej, Tudor, kisfiam. De régen láttalak benneteket.

Bárcsak találkozhatnánk – bárcsak írhatnék legalább egy levelet. Lássuk, hogy is kezdeném?

„Kedveseim! Amióta földet értünk Japánban, csak most jutottam hozzá, hogy írjak nektek. Megtanultam, hogyan kell az ő fejük szerint élni, és azóta minden rendben van. Az ételeik iszonyúak, de ma este fáciánt ettem, és nemsokára visszakapom a hajómat is. Hol kezdjem a beszámolót? Olyan vagyok ebben a különös országban, akár egy főnemes. Van házam, lovam, nyolc szolgám, egy házvezetőnőm,

saját borbélyom és saját tolmácsom. Tisztára vagyok borotválva, és mindennap borotválkozom – az itteni acélborotvák a legjobbak a világon. A bérem óriási – kétszázötven japáni család megélne belőle egy évig. Angliában ez körülbelül évi ezer aranyguineának felelne meg. Tízszer annyi, mint amit a hollandus cégtől kapok...”

A sodzsi kezdett félrecsúszni. Megkereste a pisztoly agyát a párna alatt, és felkönyökölt. Azután halk selyemsuhogást hallott, és enyhe parfümillat csapta meg az orrát.

– Andzsín-szan? – Halk suttogás, tele ígérettel.

– Hai? – suttogta ő is, szemét méregetve a sötétben. Nem lehetett tisztán kivenni semmit.

A léptek közeledtek. Valaki letérdelt, félrehúzta a hálót, és bebújt melléje. A nő megfogta a kezét, és a melléhez, majd ajkához emelte.

– Mariko-szan?

Ujjak nyúltak fel tüstént a sötétben, és csendre intve végigsimították a száját. Blackthorne bólintott, mert megértette, milyen iszonyú kockázatot vállalnak. Átfogta a karcsú csuklót és megcsókolta. Másik keze a koromsötétben kitapogatta és megsimogatta a nő arcát. Az asszony egyenként végigcsókolta minden ujját. Leeresztett haja a derekáig ért. Blackthorne keze vándorolni kezdett a testén. A kellemes tapintású selyem alatt nem volt semmi.

Édes íze volt az asszonynak. Blackthorne nyelve a fogait érintette, majd a fülét. Az asszony megoldotta köntösét, hagyta, hogy félrecsússzon, lélegzete elnehezült. Közelebb bújt hozzá, befészkelődött a karjai közé, és magukra rántotta a takarót. Azután szeretni kezdte, a kezével, a szájával. Gyengédebben, leleményesebben, ügyesebben, mint eddig bárki.

Harmincharmadik fejezet

Blackthorne hajnalban ébredt. Egyedül. Először azt hitte, álmodta az egészet, de az illat még mindig érződött, ebből tudta meg, hogy mégsem álom volt.

Halk kopogás.

– Hai?

– Ohajó, Andzsín-szan, gomen naszai. – Egy szolgáló félretolta a sodzsit Fudzsziko előtt, majd behozta a tálcát a csával, a rizskásával

és az édes rizslepénnyel.

– Ohajó, Fudzsziko-szan, dómo – mondta Blackthorne. Fudzsziko mindig bejött hozzá a reggelivel, kinyitotta a moszkítóhálót, s mellette várt, amíg evett, a szolgáló pedig friss kimonót, tabit és ágyékkötőt szedett elő.

Blackthorne a teát kortyolgatva azon töprengett, tud-e Fudzsziko az éjszakáról. Az asszony arca azonban nem árult el semmit.

– Ikaga deszu ka? Hogy vagy? – kérdezte Blackthorne.

– Okagaszama de genki deszu, Andzsin-szan. Anata va? Nagyon jól, köszönöm. És te?

A szolgáló elővette a ruhákat a papírfalú szobába ügyesen beépített rejtett szekrényből, és magukra hagyta őket.

– Anata va joku nemutta ka? Jól aludtál?

– Hai, Andzsin-szan, arigató gozaimasita! – Fudzsziko mosolyogva homlokára tette a kezét, s fájdalmat, részegséget és mély alvást mímelt.

– Anata va?

– Vatasi va joku nemuru. Nagyon jól aludtam.

Fudzsziko kijavította. – Vatasi va joku nemutta.

– Dómo. Vatasi va joku nemutta.

– Joi! Taihenjoi! Jó. Nagyon jó.

Aztán a folyosóról beszólt Mariko. – Fudzsziko-szan?

– Hai, Mariko-szan? – Fudzsziko odament a sodzsihoz, és résnyire nyitotta. Blackthorne nem láthatta Marikót. És azt sem értette, mit beszélnek.

Öltözködni kezdett. Fudzsziko visszajött, és letérdelt, hogy megkösse a tabiját.

– Mariko-szan? Nan dzsa?

– Nane mo, Andzsin-szan. Semmi különös.

Fudzsziko odament a tokonomá-hoz, a tekercsrajz és a virágkompozíció alkóvjához, ahol a két kardot tartották. Átadta Blackthorae-nak, aki övébe dugta őket. Most már nem érezte magát nevetségesnek velük, de azért szerette volna, ha egy kicsit természetesebben tudja viselni őket.

Fudzsziko elmesélte neki, hogy apja egy különösen véres csata után kapta a kardokat, kitüntetésül bátor magatartásáért, Korea legészakibb részén, hét esztendővel ezelőtt, az első invázió idején.

A japán seregek diadalmasan rontottak végig az országon, északi irányba. Aztán, amikor már a Jalu folyó közelében jártak, kínai hordák özönlöttek át a határon, és óriási számbeli fölényükkel meghátrálásra kényszerítették a japánokat. Fudzsiko apja az utóvédben szolgált, amely a visszavonulást biztosította a Szöültől északra levő hegyek felé, ahol azután a japán hadsereg megfordult, és megvetette a lábát. Ez és az ezt követő második hadjárat volt a legkölségesebb katonai vállalkozás, amibe az ország valaha is belefogott. Amikor tavaly a taikó meghalt, Toranaga mint a Régenstanács feje azonnal hazarendelte a sereg maradékát, nagy megkönnyebbülésére a daimjók többségének, akik gyűlöltek a koreai háborút.

Blackthorne kiment a verandára. Belelépett sarujába, és bólintott a szolgáltnak, akik egyenes vonalban sorakoztak előtte, hogy szokás szerint meghajtással köszöntsék.

Borongós nap volt. Az eget felhők takarták, és meleg nyugati szél fújt a tengerről. Az ösvény kavicsába ágyazott lépegetőkövek nedvesek voltak az éjszaka lehullott esőtől.

A kapun kívül várta a lova és a tíz szamurájból álló kíséret. És Mariko.

Az asszony már a lován ült, halványsárga köpenyt viselt halványzöld selyemnadrágja fölött, széles karimájú kalapját és fátylát sárga szalagokkal kötötte meg, kezén kesztyű. Esernyője kilátszott a nyeregtokból.

– Ohajó – mondta Blackthorne szertartásosan. – Ohajó, Mariko-szan.

– Ohajó, Andzsín-szan. Ikaga deszu ka?

– Okageszama de genki deszu. Anata va?

Mariko elmosolyodott. – Jói, arigató gozaimasita.

A leghalványabb jelét sem adta, hogy bármi megváltozott volna közöttük. Blackthorne nem is várt mást, a nyilvánosság előtt semmiképp, hiszen tudta, milyen veszélyes a helyzetük. Az asszony illata feléje szállt, és ő legszívesebben itt, mindenki szeme láttára megcsókolta volna.

– Ikimasó! – mondta, nyeregbe ugrott, és intett a szamurájoknak, hogy lovagoljanak előre. Lassan léptette lovát, és Mariko beállt melléje az övével. Amikor magukra maradtak, Blackthorne

fellélegzett.

– Mariko.

– Hai?

– Gyönyörű vagy, és én szeretlek – mondta latinul Blackthorne.

– Köszönöm szépen, de attól a sok bortól, amit tegnap este ittunk, egyáltalán nem érzem szépnek a fejemet a szeretet pedig keresztény szó.

– Gyönyörű vagy és keresztény, és rajtad a bor sem ronthat.

– Köszönöm a hazugságot, Andzsín-szan, köszönöm.

– Nem. Én tartozom köszönettel neked.

– Ó! Miért?

– Ne kérdezd, miért, nincs miért. Őszintén köszönöm.

– Ha a bortól és a hústól ilyen kedves és lovagias leszel – mondta Mariko –, szólnom kell ágyasodnak, hogy eget-földet megmozgatva minden estére szerezz be őket.

– Igen. Szeretnék mindig mindent megkapni, amit tegnap.

– Különös, hogy milyen boldog vagy ma reggel – felelte Mariko. – Ez jó, nagyon jó. De miért?

– Temiattad. Tudod te jól.

– Semmit sem tudok, Andzsín-szan.

– Semmit? – kérdezte Blackthorne kötekedve.

– Semmit.

Blackthorne elképedt. Hiszen egyedül vannak, biztonságban.

– Miért keseredett meg a mosolyod a „semmitől”? – kérdezte az asszony.

– Ostoba vagyok! Ostoba! Elfelejtettem, hogy nagyon óvatosnak kell lenni! Azért felejtettem el, mert egyedül maradtunk, és mert beszélni szerettem volna róla. És mert mondani szerettem volna neked valamit.

– Rejtvényekben beszélsz. Nem értelek.

Blackthorne újra csak megdöbbsent. – Nem akarsz beszélni róla? Egyáltalán nem?

– Miről, Andzsín-szan?

– Hát mi történt az éjszaka?

– Elmentem az ajtód előtt. Koi, a szolgálóm volt nálad éppen.

– Mi?

– Ágyasod és én úgy gondoltuk, kellemes ajándék lenne számodra.

Kedvedre volt, vagy nem?

Blackthorne levegőért kapkodott. Mariko szolgálója termetre valóban hasonlított úrnőjéhez, de fiatalabb volt, egyáltalán nem olyan szép és bájos; igaz, a szobában szuroksötét volt s az ő fejét megzavarta a bor, de nem, akkor sem lehetett a szolgáló.

– Lehetetlen – mondta portugálul.

– Mi lehetetlen, senhor? – kérdezte Mariko ugyanazon a nyelven.

Blackthorne visszaváltott a latinra, mert a szamurájok nem voltak messze és feljük fújt a szél. – Kérlek, ne tréfálgj velem. Senki sem hall. Csak megismerem az illatot, egy bizonyos valakinek a jelenlétét!

– Te azt hiszed, én voltam? Jaj, dehogy, Andzsín-szan. Kitüntetésnek venném, de hát ez nem lehetséges... még ha szeretném, akkor sem... nem, nem, Andzsín-szan. Nem én voltam, hanem Koi, a szolgálóm. Kitüntetésnek venném, de én máshoz tartozom, még ha meghalt is.

– Igen, de akkor sem a szolgálód volt. – Blackthorne visszafojtotta mérgét. – Legyen, ahogy kívánod.

– A szolgálóm volt, Andzsín-szan – mondta engesztelőleg Mariko. – Az én illatszeremmel kentük be és utasítottuk: egyetlen szó sem, csak érintés. Eszünk ágában sem volt, hogy velem fogod összetéveszteni! Nem akartunk becsapni, csak azért rendeztük így, mert tudom, hogy a párnázásról nem beszélgetsz szívesen. – Kerekre nyílt, ártatlan szemmel nézett rá. – Kedvedre volt, Andzsín-szan? Mert te a kedvére voltál.

– Nagy fontosságú dolgokról tréfálni nem mindig mulatságos.

– A nagy fontosságú dolgokról mindig komolyan beszélünk. De az, hogy egy szolgáló együtt volt az éjjel egy férfival, jelentéktelen dolog.

– Én nem tartalak téged jelentéktelennek.

– Köszönöm. Én sem téged. De az, hogy egy szolgáló együtt volt az éjjel egy férfival, magántermészetű dolog és jelentéktelen. Csupán ajándék a nőtől a férfinak, és, néha, a férfitől a nőnek. Semmi más.

– Soha?

– Néha más. De ennek a magántermészetű párnázásnak a dolga nem érdemli meg azt a komolyságot, amellyel viseltetsz iránta.

– Soha?

– Csak akkor, ha a nő és a férfi a törvényt megszegve egyesül.

Ebben az országban.

Blackthorne visszafogta a lovát. Végre megértette, miért tagad az asszony. – Bocsánatot kérek – mondta. – Igen, igazad van, én pedig nagyot hibáztam. Nem lett volna szabad szóba hoznom. Bocsánatot kérek.

– Miért? Miért kérsz bocsánatot? Mondd meg nekem, Andzsin-szan, viselt az a lány keresztet?

– Nem.

– Én mindig viselek. Mindig.

– A keresztet le is lehet venni – vágta rá Blackthorne gépiesen, portugálul. – Ez semmit sem bizonyít. Kölcsön is lehet adni. Akár a parfümöt.

– Akkor mondj meg nekem még valamit: láttad azt a lányt? Láttad világosan?

– Persze hogy láttam. Kérlek, felejtsük el az egész...

– Az éjszaka nagyon sötét volt, a holdat felhők takarták. Kérlek, az igazat válaszold, Andzsin-szan! Gondolkodj. Valóban láttad azt a lányt?

Persze hogy láttam, gondolta felháborodottan.

Az isten verje meg, gondolkodj. Nem láttad. A bortól egészen kába voltál. Lehetett volna éppen a szolgáló is, de te tudtad, hogy Mariko az, mert Marikót kívántad, csak ő járt a fejedben, és azt képzelted, hogy Mariko is kíván téged. Ostoba vagy. Tökkelütött fráter!

– Igazság szerint nem. Valóban bocsánatot kell kérnem – mondta. – Hogyan kérjek bocsánatot?

– Bocsánatkérésre semmi szükség, Andzsin-szan – felelte nyugodtan Mariko. – Sokszor mondtam már, a férfi sohasem kér bocsánatot, még akkor sem, ha hibázott. Te pedig ráadásul nem hibáztál. – Ingerkedve rámosolygott. – Szolgálóm egyáltalán nem igényel bocsánatkérést.

– Köszönöm – mondta nevetve Blackthorne. – Máris kevésbé érzem magam ostobán.

– Az évek elszöknek tőled, ha nevensz. Az oly igen komoly Andzsin-szanból újra kisfiú lesz.

– Apám azt mondta, öregnek születtem.

– Valóban annak születtem?

– Ő úgy gondolta.

– Milyen ember az apád?

– Nagyszerű ember volt. Hajótulajdonos, kapitány. A spanyolok ölték meg egy Antwerpen nevű helyen, amikor kardélre hányták az egész várost. Felégették a hajóját. Hatesztendő voltam akkor, de emlékszem, hogy nagy volt, magas, jó természetű és szőke hajú. Bátyám, Arthur nyolcéves volt... Rettenetes időket éltünk akkor, Mariko-szan.

– Miért? Kérlek, mondd el. Kérlek!

– Hétköznapi történet. Minden pénzünket abba a hajóba fektettük, és elveszett... és, hát, nem sokkal azután meghalt a nővérem. Éhen halt. Hetvenegyben éhínség dúlt, aztán meg újra a pestis.

– Nálunk is vannak járványok. A himlő például. Nagy volt a családodok?

– Hárman voltunk gyerekek – felelte Blackthorne, mert legalább az új fájdalomról elterelte figyelmét az emlékezés. – Willia, a nővérem kilencéves volt, amikor meghalt. Utána Arthur következett – ő művész akart lenni, szobrász, de be kellett állnia kőművesinasnak, hogy eltartson bennünket. Az armada elleni harcban esett el. Huszonöt éves volt, szegény bolond, egyszerűen csak jelentkezett az egyik hajóra, minden kiképzés nélkül. Én vagyok az utolsó Blackthorne. Arthur felesége és lánya most nálunk lakik, a feleséggel és a gyerekeimmel. Anyám még él, akárcsak Jacoba anyó, aki hetvenöt éves, de olyan szívós, akár az angol tölgy, pedig ír az istenadta. Legalábbis amikor két esztendeje elindultam hazulról, még éltek.

Megint visszatért a fájdalom. Majd akkor gondolkodok rájuk, ha hazaindulok, fogadta meg magában, addig nem.

– Vihar lesz holnap – mondta a tengerre nézve. – Méghozzá erős vihar, Mariko-szan. Aztán három nap múlva visszajön a jó idő.

– Ez a szélviharok évada. Ilyenkor mindig felhős az ég és sok eső esik. Amikor az esők elállnak, minden nagyon nyirkos lesz. Aztán kezdődnek a tai-funok.

Bár csak kinn lehetnék a tengeren megint, gondolta Blackthorne. Voltam én egyáltalán tengeren? Igazi volt a hajóm? Mi az igazság, mi a valóság? Mariko vagy a szolgáló?

– Nem vagy nevetős kedvű ember, Andzsín-szan.

– Túl sokat hajóztam. A tengeri népség mindig komoly. Megtanultuk,

hogy a tengerrel vigyázni kell. Örökké figyelni kell és várni a katasztrófára. Ha csak egy másodpercre leveszed a szemed a tengerről, megragadja a hajódat és apróra töri.

– Én félek a tengertől – mondta Mariko.

– Én is. Egy öreg halász egyszer azt mondta nekem: „Aki nem fél a tengertől, hamar benne veszik, mert előbb vagy utóbb olyan napon száll tengerre, amikor nem kellene. De mi, akik félünk a tengertől, mi csak néha-néha fülünk bele...” – Ránézett az asszonyra. – Mariko-szan...

– Igen?

– Néhány perce meggyőztél, hogy... nos, mondjuk, hogy elhittem. De már nem hiszem. Mi az igazság? A hontó? Tudnom kell.

– Azért van füle az embernek, hogy halljon. Persze hogy a szolgáló volt.

– És ez a szolgáló... újra kérhetem, ahányszor csak akarom?

– Természetesen. Bölcs ember nem tenné.

– Mert esetleg csalódás ér? Legközelebb?

– Nincs kizárva.

– Nagyon nehéz bírni egy szolgálót, aztán elveszíteni, nagyon nehéz, hogy semmit sem mondhatok...

– A párnázás öröm. A testnek. Semmit sem kell róla mondani.

– De hogyan mondjam meg annak a szolgálónak, hogy gyönyörű? Hogy szeretem? Hogy boldoggá tett?

– Nem illendő „szeretni” egy szolgálót. Nálunk legalábbis nem, Andzsín-szan. Ez a fajta szenvedély még egy feleségnek vagy ágyasnak sem jár. – Hirtelen mosolyra húzódott a szeme. – Csak olyasvalakinek, mint például Kiku-szan, a kurtizán, aki nagyon szép. Ő megérdemli.

– Hol találom ezt a lányt?

– A faluban. Kitüntetésnek venném, ha elfogadnál közvetítőnek.

– Istenemre, te komolyan gondolod!

– Hát persze. Egy férfinak mindenféle szenvedélyekre szüksége van. Ez a hölgy pedig méltó a regényes érzelmekre – ha megengedheted magadnak.

– Ez meg mit jelent?

– Igen magas az ára.

– Az ember nem vásárolja a szerelmet. Az efféle szerelem semmit

sem ér. A „szerelemnek” nincs ára.

Mariko elmosolyodott. – A párnázásnak mindig megvan az ára. Mindig. Nem feltétlenül pénzben mérik, Andzsín-szan. De a férfi, így vagy úgy, mindig fizet a párnázásért. Az igazi szerelem – mi kötelességnek hívjuk – a lelkeket fűzi össze, és nincs szüksége rá, hogy kifejezésre juttassák... a test útján. Legfeljebb a halál ajándékában nyilvánulhat meg.

– Tévedsz. Bárcsak megmutathatnám neked az igazi világot!

– Ismerem én az igazi világot régóta. Hát újra kívánod azt a szárnalmas kis szolgálót?

– Igen. Tudod jól, hogy kívá...

Mariko vidáman felnevetett. – Akkor beküldjük hozzád. Napnyugta után. Odakísérjük hozzád, Fudzsziko és én!

– Az istenfáját – ti tényleg megtennétek! – Blackthorne is nevetésre fakadt.

– Jaj, Andzsín-szan, úgy örülök, ha nevetni látlak! Amióta visszajöttél Andzsiróba, nagyot változtál. Nagyon nagyot.

– Nem. Nem olyan nagyot. De az éjjel álmodtam. És az az álom maga volt a tökély.

– Csak Isten tökéletes. És néha egy napnyugta vagy holdkelte vagy az élő krókusz.

– Egyáltalán nem értelek téged.

Mariko feltolta a fátylat kalapja tetejére, és Blackthorne szemébe nézett. – Egyszer egy másik férfi azt mondta nekem: „Egyáltalán nem értelek téged.” Férjem azt felelte: „Bocsáss meg, uram, de őt senki sem érti. Nem érti az apja, nem értik az istenek, nem érti az ő barbár Istene, nem érti még a tulajdon anyja sem.”

– Toranaga volt az? Toranaga úr?

– Ó, nem, Andzsín-szan. A taikó. Toranaga úr ért engem, ő mindent ért.

– Még engem is?

– De mennyire.

– Ezt komolyan gondolod, ugye?

– Igen. Nagyon.

– Meg fogja nyerni a háborút?

– Igen.

– Különleges vazallusa vagyok?

- Igen.
- Elfogadja tervemet a hajóhadról?
- Igen.
- Mikor kapom vissza a hajómat?
- Sohasem.
- Miért?

Mariko komolysága tovatűnt. – Mert neked itt lesz a „szolgálód” Andzsiróban, és annyit fogsz párnázni, hogy négykézláb se tudnál elmenni, hiába kérne, hogy menj fel a hajóra, hiába kérne Toranaga úr, hogy szállj hajóra és hagyj itt bennünket!

– Már megint! Egyik percben olyan komoly vagy, a másikon tréfálsz.

– Válaszoltam neked, Andzsín-szan. Azonkívül bizonyos dolgokat a helyükre kell tenni. De mielőtt végleg itt hagysz minket, találkoznod kell Kikuval! Ő aztán méltó a nagy szenvedélyre. Olyan szép és olyan tehetséges! Vele neked is rendkívülinek kellene bizonyulnod.

– Kísértést érzek, hogy elfogadjam ezt a kihívást.

– Én nem hívok ki senkit. De ha kész vagy rá, hogy szamurájként viselkedj és ne... idegenként, ha kész vagy rá, hogy annak tekintsd a párnázást, ami, akkor kitüntetésnek venném, ha elfogadnál közvetítőnek.

– Az meg mi?

– Ha majd jókedvedben leszel és készen állsz egy igazán rendkívüli élményre, szólj ágyasodnak, hogy szóljon nekem.

– Miért Fudziko-szannak?

– Mert ágyasod kötelessége, hogy gondoskodjék az élvezetedről. Nekünk az a szokásunk, hogy egyszerűvé tesszük az életet. Mi csodáljuk az egyszerűséget, így a férfiak és a nők egyaránt annak tekinthetik a párnázást, ami: az élet fontos része, kétségtelenül, de vannak sokkal fontosabbak. Például az alázat. A tisztelet. A kötelesség. Vagy akár ez a te „szerelmed”. Fudziko „szeret” téged.

– Hogy szerethetne!

– Életét adná érted. Mit adhatna többet?

Blackthorne végül elfordította tekintetét Marikóról, és kinézett a tengerre. Hullámok rohamozták a partot, ahogy a szél felélénkült. Visszafordult az asszony felé. – Tehát nincs mit mondanunk? – kérdezte. – Egymásnak?

- Nincs. Ez így bölcs.
- És ha én nem egyezem bele?
- Bele kell egyezned. Itt vagy. Itt az otthonod.

Az ötszáz „támadó” rendetlen falkában vágatott át a dombgerincen, le a köves völgybe, ahol kétezer „védő” állt csatasorban. Mindegyik lovas hátán muskéta, övén táskák a golyóknak, a kováknak és egy lőporszarú. Mint általában a szamurájok, mindenféle színű kimonókba és rongyokba voltak öltözve. Csak Toranaga és az őt utánozó Isido ragaszkodott hozzá, hogy katonáik egyforma és rendezett öltözéket viseljenek. A többi daimjó az efféle külsőséget ostoba pénzpocsékolásnak, fölösleges újírtásnak tartotta. Blackthorne is egyetértett velük. Az európai hadseregek sem hordtak egyenruhát – melyik király engedhetné ezt meg magának, eltekintve a személyes testőrségétől?

Egy kis halmon állt Jabuval és segédtsíztjeivel, Dzsozennel és embereivel meg Marikóval. Ez volt az első nagyarányú hadgyakorlatuk. Blackthorne idegesen várt. Jabu is szokatlanul feszült volt, Omi és Naga pedig az imént majdnem hajba kapott.

„Mi baja ezeknek?” – kérdezte akkor Marikótól.

„Valószínűleg jól akarnak szerepelni uruk és vendége előtt.”

„Ez is daimjó?”

„Nem. De fontos ember, Isido úr egyik tábornoka. Jó lenne, ha minden tökéletesre sikerülne ma.”

„Szólhattak volna nekem is, hogy hadgyakorlat lesz.”

„Miért szóltak volna? Amit megtehettél, már megtetted.”

Igen, gondolta most Blackthorne, miközben az ötszáz lovast figyelte. De ezek még korántsem kész katonák. Nyilván Jabu is tudja, akárcsak a többiek. Ha kudarcba fullad a mutatvány... hát, az karma, gondolta magában, és ettől megvigasztalódott.

A támadók felgyorsultak, a védők a kapitányok zászlai alatt várakoztak három-négy ember mélységű laza sorfalban, régi szokás szerint gúnyolva az „ellenséget”. A támadók az íjak lőtávólán kívül mindjárt leszállnak a nyeregből. Azután mindkét oldalon előlépnek a legbátrabb harcosok, dőlyfösen előremasíroznak, hogy ledobják a kesztyűt, vagyis ismertessék családjuk ősiségét és felsőbbrendűségét, a lehető leggorombább sértések kíséretében.

Elkezdődnek a párviadatok, egyre többen állnak ki a küzdőtérre, míg végül valamelyik parancsnok általános támadást rendel el, és akkor mindenki nekiesik mindenkinek. Általában a nagyobb létszámú sereg győzte le a kisebb létszámút, azután bevetették a tartalékot, újrakezdődött a mézárálás, míg végül az egyik fél megingott, az első, hátrálni kezdő gyávákat követte a többi, és a sereg megfutamodott. Nem volt ritka az árulás sem. Néha, uruk parancsára, egész ezredek álltak át a másik oldalra, ahol szövetségesként üdvözölték őket – üdvözölték, de nem sokra becsülték. Előfordult, hogy a legyőzött parancsnokok csak azért futamodtak meg, hogy újra összeszedhessék magukat. Előfordult, hogy helyt maradtak, és halálig harcoltak, vagy szertartásos szeppukut követtek el. Fogságba ritkán estek. Volt, aki felajánlotta szolgálatait a győzteseknek. Néha elfogadták, de legtöbbször nem. A legyőzött sorsa a halál: gyors halál a bátraknak, szégyenletes a gyáváknak, így zajlott le ebben az országban a legkisebb csetepaté és a legnagyobb csata is időtlen idők óta, a katonák itt is olyanok voltak, mint másutt, csak még vadabbak, és sokkal, de sokkal többen voltak készek meghalni urukért, mint bárhol másutt a világon.

A patadobaj már a völgyben visszhangzott.

– Hol van a támadók parancsnoka? Hol van Omi-szan? – kérdezgette Dzsozen.

– Emberei között. Légy türelmes – mondta Jabu.

– De hol a zászlaja? És miért nem visel páncélt meg sisakdíszeket? Hol a parancsnoki zászló? Ez csak egy csomó semmirekellő, mocskos bandita!

– Légy türelmes! Minden tiszt parancsot kapott, hogy kerülje a feltűnést. Megmondtam. És azt se felejtsd el, hogy úgy teszünk, mintha csata dúlna, mintha ez egy nagyobb csata része lenne, tartalékokkal és...

– Hol vannak a kardjaik? – tört ki Dzsozen. – Senki se visel kardokat! Szamurájok kardok nélkül? Le fogják őket mézárolni!

– Várd ki a végét!

A támadók leszálltak a nyeregből. A védők közül előléptek az első harcosok, hogy bátorságukat fitogtassák. Ugyanannyi készülődött, hogy kilépjen a támadók közül is. Aztán a támadók rendetlen bandája hirtelen öt szoros, fegyelmezett falanxot alkotott, mindegyik

négy, egyenként huszonöt fős sorból állt, három falanx elöl, kettő tartalékban, negyven lépéssel hátrébb. Egységként rontottak rá az ellenségre. Lőtávolon belül érve parancsszóra egy emberként megálltak, és az első sorok fülsiketítő ösztüzet adtak le. Üvöltések, összerogyó, haldokló emberek. Dzsozen és szamurájai ösztönösen behúzták a nyakukat, és döbbenet nézték, amint az első sorok letérdelve újratöltenek, közben a második sorok tüzelnek, s a harmadikak és a negyedikek ugyanezt teszik. Minden egyes sortűzre még többen vágódtak el, s a völgyet hamarosan betöltötte a halálordítások lármája. Teljes volt a fejetlenség.

– A saját embereidet mézáróltatod le! – kiabálta Dzsozen.

– Vaktöltés van a puskáiban, nem igazi golyó! Csak úgy tesznek, mintha meghaltak volna! Nézd!

A védők „magukhoz tértek” a kezdeti sokkból. Újból hadrendbe álltak, és frontális támadásra lódultak. Ekkorra azonban az első sorok már megtöltötték puskáikat, és parancsszóra térdelő helyzetből lőttek, mögöttük a második sorok állva tüzeltek, a harmadikak és a negyedikek pedig ugyanúgy követték a példát, mint az imént. És, noha sok muskétás lassú volt, és a sorok is eléggé girbegurbák, könnyű volt elképzelni az irtózatot mézáróltást, amit jól képzett lövészek vinnének véghez. Az ellentámadás megtorpant, megtört, s a védők színlelt pánikban hátráltak fel a domboldalra, majdnem egészen a megfigyelők alá. Sok „halott” hevert a csatatéren.

Dzsozen és emberei elhültek. – Ezek a puszkák minden vonalat áttörnének!

– Várj! A csatának még nincs vége.

A védők újra felfejlődtek, a parancsnokok ordítva győzelemre buzdították őket, bevetették a tartalékot, és elrendelték a végső, általános támadást. A szamurájok rettenetes csatakiáltásokkal leszáguldottak a lejtőn, hogy az ellenségre vessék magukat.

– Most aztán beletapossák őket a földbe! – nevetett Dzsozen, akit éppen úgy magával ragadott ennek a színlelt ütközetnek a valóságossága, mint a többieket.

És igaza volt. A falanxok nem tudtak helyt maradni. Szétugrottak és futásnak eredtek a lándzsás-kardos igazi szamurájok csatakiáltásait hallva, s Dzsozen és emberei maguk is megvetően kiabáltak utánuk,

amint az ezredek előrenyomultak a végső leszámolásra. A muskétások úgy szaladtak, akár a fokhagymafalók, száz métert, kétszázat, háromszázat, azután parancsszóra a falanxok váratlanul megint felfejlődtek, ezúttal V alakzatba. Újra ropogni kezdtek a pusztító sortüzek. A támadás megtorpant, megállt. A puskák azonban tovább dörögtek. Aztán azok is elhallgattak. A játék véget ért. De a halmon mindenki tudta, hogy valódi körülmények között az a kétezer szamuráj egytől egyig elhullott volna.

A beálló csendben a támadók és a védők visszamentek a helyükre. A „halottak” felkeltek, összeszedték fegyvereiket. Nevetés, fájdalomkiáltások. Többen bicegtek, néhányan komolyan megsérültek.

– Gratulálok, Jabu-szama – mondta szívből jövő őszinteséggel Dzsozen. – Most már értem, miről beszéltetek.

– Rendszertelenül tüzeltek – felelte Jabu, de magában ujjongott. – Hónapokba telik, mire kiképezem őket.

Dzsozen a fejét rázta. – Én már most se szeretném megtámadni őket, ha igazi golyókkal lennének ellátva. Nincs az a hadsereg, nincs az a vonal, amely ennek az ütőerőnek ellenáll. A sorok sose maradnának zártak. A réseken pedig áttörnének a hagyományos csapatok meg a lovasok, és úgy felgöngyölítenék a szárnyakat, akár egy régi tekercset. – Magában köszönetet mondott minden kaminak, amiért volt annyi esze, hogy egy támadást végignézzon. – Rettenetes látvány volt. Egy pillanatra már azt hittem, valódi a csata.

– Megparancsoltam nekik, hogy élethűen csinálják. És most megszemlélheted muskétásaimat, ha óhajtod.

– Köszönöm. Kitüntetésnek venném.

A védők már özönlöttek vissza a távoli domboldalon levő táborukba, de az ötszáz muskétás lenn várakozott a mellett az ösvény mellett, amely az emelkedőn át a faluba vezetett. Századokba tömörültek újra, előttük Omi és Naga, most már a hagyományos kardokkal felfegyverezve.

– Jabu-szama?

– Igen, Andzsin-szan?

– Jó, ugye?

– Igen, jó.

– Köszönöm, Jabu-szama.

– Örül.

Mariko gépiesen kijavította. – Örülök.

– Ó, bocsánat, örülök.

Dzsozen fékevonta Jabut. – Ezt mind az Andzsín-szan fejéből merítették?

– Nem – hazudta Jabu. – De így harcolnak a barbárok. A navigátor csak fegyvert tölteni és tüzelni tanította embereimet.

– Fogadd meg Naga-szan tanácsát. Most már kezdedben a barbár tudása. Miért kockáztatnád, hogy tovább terjedjen? Kész ragály ez az ember, Jabu-szama. Nagyon veszélyes. Naga-szannak igaza volt. Parasztok is harcolhatnak ilyen módon. Szabadulj meg a barbártól.

– Ha Isido úr a fejét akarja, csak szólnia kell.

– Én szólok. Most – mondta dölyfösen Dzsozen. – Uram nevében beszélek.

– Megfontolom a dolgot, Dzsozen-szan.

– Szintén uram nevében követelem, hogy azonnal vonasd be embereidről azokat a puskákat.

Jabu homlokát ráncolta, majd a századokra nézett. Feléjük közeledtek az emelkedőn, egyenes, fegyelmezett soraik enyhén nevetségesnek tűntek, mint mindig, hiszen az efféle rend eddig szokatlan volt. Ötven lépésre megálltak. Omi és Naga előrejött, tisztelegtek.

– Első hadgyakorlatnak megjárja – mondta Jabu.

– Köszönöm, uram – felelte Omi. Kissé bicegett, arca piszkos volt és fekete a löportól, itt-ott zúzódások éktelenítették.

– Igazi csatába kardokat is kellene vinni katonáidnak, ne, Jabu-szama? – kérdezte Dzsozen. – Szamuráj nem lehet meg kard nélkül

– és a golyóból is kifogynak előbb vagy utóbb, ne?

– Rohamkor és visszavonuláskor útkémben lennének. Viselni fogják a kardokat, természetesen, a meglepetés miatt, de az első támadásra félrevetik őket.

– A szamurájnak mindig szüksége van a kardokra. Igazi csatában. De azért örülök, hogy sohasem kell használnod ezt a fajta támadó erőt, vagy... – Azt akarta mondani: „vagy a hadviselésnek ezt a mocskos, álnok módját”, de ehelyett azt mondta: – Vagy különben mindnyájunknak félre kellene tenni a kardokat.

– Lehet, hogy rákényszerülünk még, Dzsozen-szan, ha kitör a háború.

– Lemondanál a Muramasza-pengédről? Vagy Toranaga ajándékáról?

– Ha azon áll, hogy megnyerem-e a csatát, igen. Különben nem.

– De nyakadba is kéne szedned a lábad, ha a puskád csütörtököt mondana vagy a löporod elázna. – Dzsozen nagyot nevetett saját tréfáján. Jabu azonban nem nevetett.

– Omi-szan! Mutasd meg neki – parancsolta.

Omi vezényszavakat vakkantott. Emberei tüstént előrántották az övükön hátul, észrevehetetlenül lógó rövid szuronykardokat, és feltűzték a muskéták csövére.

– Rohamra!

A szamurájok fülsiketítő csatakiáltással előrelódultak. – Kaszigiiii!

A csupasz acélerdő egy lépésre állt meg tőlük. Dzsozen és emberei idegesen nevetgéltek a váratlan, vérfagyasztó roham láttán. – Jó, nagyon jó -mondta Dzsozen. Megtapogatta az egyik szuronyt. Borotvaéles volt. – Lehet, hogy igazad van, Jabu-szama. Bízunk benne, hogy sosem kell kipróbálni őket.

– Omi-szan! – harsant Jabu hangja. – Állítsd fel az embereket. Dzsozen-szan meg fogja szemlélni őket. Utána visszamentek a táborba. Mariko-szan, Andzsín-szan, kövessetek! – Elindult le a lejtőn, át a sorokon, segéd tisztjei, Blackthorne és Mariko utána.

– Felsorakozni az ösvénynél! Szuronyokat vissza!

A katonák fele engedelmesen megfordult, és leballagott a lejtőn. Naga és kétszázötven szamurája azonban helyt maradt, és a szuronyokat sem szedték le.

– Mi ez? – csattant fel Dzsozen.

– Sértéseid tűrhetetlenek számomra – sziszegte Naga.

– Ostobaság! Én nem sértettem meg senkit. Szuronyaid viszont az én számomra sértők! Jabu-szama!

Jabu megfordult. Már a Toranaga-egység túlsó végén járt. – Naga-szan! – mondta hűvösen. – Mi folyik ott?

– Nem bocsáthatom meg ennek az embernek, hogy sértegette apámat – és engem.

– Dzsozen-szan védelem alatt áll! Nem nyúlhatsz hozzá! A régensek pecsétje védi!

– Bocsáss meg, Jabu-szama, de ez a dolog csak Dzsozen-szanra és rám tartozik.

– Nem. Itt én vagyok a legfőbb parancsnok. Megparancsolom, hogy embereiddel együtt azonnal térj vissza a táborba.

Egyetlen szamuráj sem mozdult. Eleredt az eső.

– Kérlek, bocsáss meg, Jabu-szan, de ez csak kettőnkre tartozik. Bármi történjék is, viselkedésemért és embereim viselkedéséért minden felelősség alól feloldozlak.

Dzsozen egyik szamurája Naga háta mögött kardot rántott, és az ifjú felé ugrott. Húsz muskéta okádott tüzet abban a pillanatban, és a szamurájnak eltűnt a feje. A húsz ember letérdelt, és tölteni kezdett. Felkészült a második sor.

– Ki rendelte el valódi golyók kiadását? – kiáltotta Jabu.

– Én, Josi Naga-nó-Toranaga!

– Naga-szan! Megparancsolom, hogy engedd Dzsozen-szant és embereit szabadon távozni! Tüstént körletedbe mégy és ott maradsz, míg értesítem Toranaga urat engedetlenségéről.

– Természetes, hogy értesíted Toranaga urat. A karma az karma. Nagyon sajnálom, Jabu úr, de ennek az embernek meg kell halnia. Mindnyájuknak meg kell halnia. Még ma!

– Én a régecskék oltalma alatt állok! – rikoltotta Dzsozen. – Semmit sem nyersz azzal, ha megölsz engem!

– Visszanyerem a becsületemet, ne? – mondta Naga. – Megfizetek, amiért gúnyolódni mertél apámon, engem pedig sértegettél. De előbb-utóbb úgyis meg kellett volna halnod. Ne? Tegnap este elég világosan fejeztem ki magam. Szemtanúja voltál egy támadásnak. Nem kockáztathatom, hogy Isido értesüljön erről a... – a csatatérre mutatott – ...erről a szörnyűségről!

– Már értesült róla! – bökte ki Dzsozen, és áldotta az eszét, amiért olyan előrelátó volt. – Már értesült róla! Hajnalban üzenetet küldtem postagalambbal! Semmit sem nyersz vele, ha megölsz, Naga-szan!

Naga intett egyik emberének, egy öreg szamurájnak, aki előrelépett, és Dzsozen lába elé vetette a kitekert nyakú madarat. Azután egy levágott fej is a földre dobtak – Maszumoto fejét, aki tegnap indult útnak a tekerccsel. A halott szamuráj szeme nyitva volt, utolsó, gyűlölködő vicsorától kilátszott az egész ínye. A fej gurulni kezdett, átbucskázott a sorokon, és egy sziklának vágódva megállt.

Dzsozen hangosan felnyögött. Naga és emberei nevettek. Még Jabu is elmosolyodott. Újabb Dzsozen-szamuraj lendült Naga felé. Hús muskétagyó szaggatta darabokra, s a mellette álló, aki meg sem mozdult, szintén halálos sebet kapott.

A nevetés abbamaradt.

– Indítsam támadásra embereimet, uram? – kérdezte Omi. Nagát olyan könnyű volt manipulálni.

Jabu letörölte arcáról az esőt. – Ne. Azzal most már semmit sem érünk. Dzsozen-szan és emberei halottak, bármit is teszünk. Ez az ő karmája, mint ahogy Naga-szannak is megvan a magáé. Naga-szan! – kiáltotta. – Utoljára parancsolom, hogy engedd őket békében távozni!

– Kérlek, bocsáss meg, de vissza kell hogy utasítsalak.

– Rendben van. Ha végeztetek, jelentkezz nálam.

– Igenis. Hivatalos tanúra volna szükségem, Jabu-szama. Toranaga és Isido urak számára.

– Omi-szan, itt maradsz. Aláírod az elhalálozási tanúsítványt, és jelentést készítesz. Naga-szan és én ellenjegyezzük.

Naga Blackthorne-ra mutatott. – Ő is maradjon. Tanúként. Halálukért ő a felelős. Végig kell néznie.

– Andzsín-szan, menj fel oda! Naga-szanhhoz! Érted?

– Igen, Jabu-szan. Értem, de miért, kérem?

– Hogy tanúskodj.

– Bocsánat, nem ért.

– Mariko-szan, magyarázd meg neki, hogy tanúskodnia kell, végig kell néznie, ami történni fog, aztán gyere utánam. – Jabu mélységes elégedettségét leplezve sarkon fordult és elment.

– Jabu-szama! – ordította Dzsozen. – Kérlek! Jabuuuu-szamaaaa!

Blackthorne végignézte. Azután hazament. Csend volt a házban, némaság honolt az egész falu felett. A fürdőtől sem érezte tisztának magát. A szaké nem mosta ki az undort a szájából. A füstölő nem űzte ki orrából a bűzt.

Később Jabu érte küldetett. Mozzanatról mozzanatra megtárgyalták a hadgyakorlatot. Ott volt Omi, Naga és Mariko is – Naga hűvösen hallgatott, mint mindig, ritkán szólt közbe, de változatlanul ő volt a parancsnokhelyettes. Szemlátomást egyiküket sem rázta meg, ami történt.

Napnyugta utánig dolgoztak. Jabu megparancsolta, hogy gyorsítsák a kiképzés ütemét. Újabb ötszáz embert kell kiválogatni. Egy hét múlva újabb ötszázat.

Blackthorne egyedül ment haza, egyedül evett; főbe kólintotta a hátborzongató felismerés: ezek nem ismerik a bűn fogalmát, nincs lelkiismeretük – még Marikónak sincs.

Aznap éjjel nem tudott aludni. Amint a házból kilépett, máris cibálni kezdte a szél. A hullámokat szélrohamok korbácsolták tajtékosra. Egy erősebb lökés kavicsokat vágott neki egy kunyhó falának. Kutyák vonítottak fel az égre, és ide-oda szaladgáltak. A rizsszalmás tetők úgy mozogtak, mintha élőlények volnának. Ablakvédő táblák csapódtak ki, némán hajladozó, kísértetnek tetsző férfi- és nőalakok hajtották be küszködve és reteszelték el őket. A dagály fenyegetőbbben közeledett, mint máskor. A halászhajókat és csónakokat a szokásosnál jóval följebb vontatták a partra. Mindent lekötöztek.

A tengerpartot rózta, végül hazament, de ugyancsak neki kellett feszülnie a szélnek. Nem találkozott senkivel. Végigverte az eső, hamarosan bőrig ázott.

Fudzsiko a verandán várta, a szél csapkodta a ruháját, meglódította kezében az olajlámpást. Mindenki ébren volt. A szolgák az értékesebb tárgyakat a kert hátuljában levő tömzsi kis vályog és kő raktárba hordták.

A vihar még nem volt igazán fenyegető.

A tetőn kilazult egy cserép, amint a szél behussant az eresz alá, és az egész tető megrázkódott. A cserép leesett, és nagy reccsenéssel darabokra tört. Szolgák rohagáltak fel-alá, volt, amelyik vizesvödröket helyezett készenlétbe, mások a tetőt próbálták kijavítani. Ueki-ja, az öreg kertész a gyerekek segítségével bambuszkarókhöz kötözte a zsenge bokrokat és fákat.

Újabb széllökés ingatta meg a házat.

– Össze fog dőlni, Mariko-szan.

Az asszony nem felelt, dülöngélt a szélben, akárcsak Fudzsiko, szemük sarkából könnyeket sajtol a vad idő. Blackthorne a falu felé nézett. Kavics, hulladék röpült szanaszét. Aztán a szél átsüvített az egyik ház papírsodzsijának repedésén, s az egész fal eltűnt, csak a lécváz maradt a helyén. Egy pillanat, s a tulsó fal leomlott, és az

egész tető beszakadt.

Blackthorne tehetetlenül fordult vissza, amint szobájának sodzsija elrepült. Nyoma veszett az egész falnak, akárcsak a szemben levőnek. Hamarosan minden fal cafatokban lógott. Átlátott az egész házán. De a tetőt tartó oszlopok kitartottak, a cseréptető nem mozdult el. Futonok, lámpások, gyékények sodródtak a széllel, szolgák kergették őket.

A vihar a falu összes házának minden falát tönkretette. Néhány lakóhely teljes egészében megsemmisült. Senki sem sérült meg komolyabban. Hajnalra a vihar elült, s a férfiak és asszonyok nekiláttak, hogy újraépítsék házaikat.

Délre Blackthorne házának falai készen álltak, és a falu fele ismét úgy festett, mint régen. A könnyű lécvázak helyrehozásához nem kellett sok munka, csak faszegek és kötelek az eresztékek összeillesztéséhez, amit nagy ácsüggyességgel végeztek. A cserép- és zsúptetők pótlása már nehezebb feladat volt, de Blackthorne látta, hogy az emberek segítenek egymásnak, mosolyogva, fürgén és gyakorlottan dolgoznak. Mura a falut járta, tanácsot adott, irányított, sürgetett, felügyelt. Feljött hozzájuk is, a dombra, hogy ellenőrizze, hol tartanak.

– Mura... – mondta Blackthorne a szavakat keresgélve. – Ha téged néz az ember, olyan egyszerűnek látja az egészet.

– Á, köszönöm, Andzsín-szan. Igen, köszönöm, de szerencsénk volt, hogy nem ütött ki tűz.

– Gyakran nálatok tüzek?

– Bocsáss meg. „Gyakran vannak nálatok tüzek?”

– Gyakran vannak nálatok tüzek? – ismételte meg Blackthorne.

– Igen. De jó előre elrendeltem a falunak, hogy készüljenek fel. Készüljenek fel, érted?

– Igen.

– Amikor ilyen vihar támad... – Mura megmerevedett, tekintete Blackthorne háta mögé irányult. Mélyen meghajolt.

Omi közeledett könnyű, ruganyos léptekkel, barátságos szeme csak Blackthorne-ra nézett, mintha Mura nem is létezne. – Jó reggelt, Andzsín-szan – mondta.

– Jó reggelt, Omi-szan. Házad jó?

– Igen, köszönöm. – Omi végre Murára pillantott és ráförmedt: – A

férfiaknak halászniuk kellene vagy a mezőn dolgozni. Az asszonyoknak is. Jabu-szama várja az adót. Meg akarsz szégyeníteni előtte a lustaságokkal?

– Nem, Omi-szama. Kérlek, bocsáss meg. Azonnal intézkedem.

– Nem kellett volna megvárni, míg szólok. Legközelebb nem fogok szólni.

– Bocsánatot kérek ostobaságomért. – Mura elsietett.

– Jól nézel ki – mondta Omi Blackthorne-nak. – Nem volt semmi baj az éjjel?

– Már baj nincs, köszönöm. És te?

Omi hosszan beszélt, Blackthorne csak néhány szót vett ki belőle, mint ahogy az iménti szóváltásból is Murával.

– Nagyon sajnálom. Nem értek.

– Tetszett? Hogy tetszett tegnap? A támadás? A hadgyakorlat.

– Á, értek. Igen, azt hiszem, jó.

– És a tanúskodás?

– Kérem?

– A tanúskodás! Az a rónin, Nebara Dzsozen és emberei! – Omi nevetve utánozta a szuronydöfést. – Tanúja voltál a haláluknak. A haláluknak. Érted?

– Á, igen. Igazság, Omi-szan, nem szeretek gyilkolás.

– Karma, Andzsín-szan.

– Karma. Gyakorlat ma?

– Igen. De Jabu-szama ma csak beszélgetni akar. Később. Érted, Andzsín-szan? Csak beszélgetni, később – ismételte türelmesen Omi.

– Csak beszélgetni. Érték.

– Már egészen jól beszéled a nyelvünket. Igen. Egészen jól.

– Köszönöm. Nehéz. Kicsi idő.

– Igen. De te tehetséges vagy, és teljes erődből igyekszel. Ez a fő. Biztosítunk elég időt, Andzsín-szan, ne aggódj... segíteni fogok neked. – Omi látta, hogy szavai jó része meghaladja az Andzsín-szan tudását, de nem bánta, beírta azzal, ha a lényegre érti. – A barátod akarok lenni – mondta, majd nagyon lassan megismételte. – Érted?

– Barát? „Barát”, azt értek.

Omi magára mutatott, azután Blackthorne-ra. – A barátod akarok

lenni.

– Á! Köszönöm. Kitüntetés.

Omi elmosolyodott, meghajolt mint egyenrangú az egyenrangú előtt, és elment.

– Barátja, neki? – morogta Blackthorne. – Hát mindent elfelejtett? Mert én nem.

– Ó, Andzsín-szan – sietett oda hozzá Fudzsziko. – Szeretnél enni? Jabu-szama hamarosan érted küld.

– Igen, köszönöm. Sok minden törés? – mutatott a házra.

– Kérlek, bocsáss meg, de úgy kell mondani: „Sok minden összetört?”

– Sok minden összetört?

– Nem esett nagy kár, Andzsín-szan.

– Jó. Nem sérülés senki?

– Kérlek bocsáss meg, de úgy kell mondani: „Nem sérült meg senki?”

– Köszönöm. Nem sérült meg senki?

– Nem, Andzsín-szan. Senki sem sérült meg.

Blackthorne-t egyszerre émelygés fogta el a folytonos helyreigazítástól, ezért kurta paranccsal zárta le a beszélgetést. – Éhezem vagyok. Étel!

– Igen, máris. Bocsáss meg, de úgy kell mondani: „Éhes vagyok.”- Fudzsziko megvárta, míg helyesen elismétli, aztán bement a házba.

Blackthorne leült a verandára, és Ueki-ját, az öreg kertészt nézte, amint összegyűjti a letépett leveleket, rendbe hozza, amit a vihar szétdúlt. Látta, hogy asszonyok és gyerekek foltozgatják tovább a falut, a halászhajók a hullámverésen át kifutnak a tengerre. Mások a mező felé tartottak a csituló szélben. Kíváncsi volnék, mennyi adót kell fizetniük, gondolta. Nem szeretnék itt paraszt lenni. De máshol se.

Pirkadatkor lesújtotta a falu pusztulásának látványa. „Ez a vihar mit se tudott volna kezdeni egy angol házzal – mondta Marikónak. – Szélvihar volt, az igaz, de nem valami erős. Miért nem kőből vagy téglából építkeztek?”

„A földrengések miatt, Andzsín-szan. A kőépületek megrepednének, összeomlanának, és megnyomorítanak vagy akár meg is ölnék a bennük lakókat. A mi építkezési stílusunkkal kevesebb a kár.

Meglátod, milyen hamar helyreállítanak mindent.”

„Igen, de így a tűzvészről is félnetek kell. És mi történik, ha beköszöntének az óriási szelek? A tai-funok?”

„Az rossz, nagyon rossz.”

Mariko mesélt neki a tájfunokról, évadjukról – általában júniustól szeptemberig tartanak, néha előbb kezdődnek, néha később – meg a többi természeti katasztrófáról.

Néhány nappal azelőtt újból megrázkódott a föld. Enyhe rázkódás volt. Egy teáskanna leesett a faszénszerpenyőről, és feldöntötte. Szerencsére a parazsat hamar elfojtották. A faluban egy ház tüzet fogott, de a lángok nem terjedtek tovább. Blackthorne sosem látott még ilyen hatékony tűzoltást. A falusiak tulajdonképpen fűtültek az egésze. Nevettek, és az élet ment tovább.

„Miért nevetnek folyton az emberek?”

„Mi nagyon szégyenletesnek és udvariatlannak tartjuk az erős érzelmek kimutatását, különösen a félelemét, ezért nevetéssel vagy mosollyal leplezzük őket. Természetesen mindnyájan félünk, de ezt nem szabad kimutatnunk.”

Azért köztetek is van, aki kimutatja, gondolta Blackthorne.

Neba Dzsozen kimutatta. Csúnyán halt meg, vinnyogva félelmében, kegyelemért könyörögve, és lassan, kegyetlenül ölték meg. Hagyták, hogy futásnak eredjen, aztán nevetve, de óvatosan megszúrkálták a szuronyokkal, majd megint futásra ösztökélték, és akkor átmetszették a lába inát. Megvárták, míg odébb mászik, utánamentek, és lassan kibelegtek. Dzsozen egyfolytában sikoltozott, vér és ürülék folyt belőle. Otthagyták, hadd szenvedjen, míg meg nem hal.

Naga ezután a többi szamuráj felé fordult. Dzsozen emberei közül hárman azonnal letérdeltek, lemeztelenítették hasukat, és maguk elé tették a rövidkardot, hogy rituális szeppukut kövessenek el. Három bajtársuk segédként mögójük állt, magasra emelt markukban a kétkezes hosszúkarddal. Naga és emberei békén hagyták őket. Amint a térdelő szamurájok előrehajoltak a törökért, felfedték nyakukat, s a három kard lecsapott, mint a villám, a három fej pedig csattogó fogakkal a földre ugrott. Legyek döngték körül őket.

Aztán letérdelt a háromból kettő, s az utolsó állt mögójük segédnek. Az első térdelő ugyanúgy végezte, mint imént a bajtársai. A másik

azonban így szólt: „Nem. Én, Hiraszaki Kenko, tudom, hogyan kell meghalni – hogyan illik meghalni egy szamurájnak.”

Kenko karcsú, illatosított, szinte bájos fiatalember volt, fehér bőrű, csinos haja fénylett az olajtól. Tiszteletteljesen felvette a rövidkardot, és félig körbetekerte övével a pengét, hogy erősebben markolhassa meg.

„Tiltakozom Nebara Dzsozen-szan és emberei halála miatt” – mondta szilárd hangon, és meghajolt Naga felé. Azután utoljára felnézett az égre, és még egyszer, bátorítóan, rámosolygott segédjére. „Szajónara, Tadeo.” Mélyen beledöfte a kést hasa bal oldalába, mindkét kezével megmarkolva átrántotta a jobb oldalra, kihúzta, majd újra mélyen magába döfte az ágyéka fölött, és a néma csendben felrántotta. Szétvagdosott belei kifordultak az ölébe, arca iszonyúan eltorzult, s amint előrebukott, segédje villámló karddal leszelte a fejét.

Naga személyesen vette föl a fejet varkocsánál fogva, letörölte róla a sarat, és lezárta a szemét. Megparancsolta embereinek, hogy mossák meg és csomagolják be, díszkísérettel küldjék el Isidónak, és részletes beszámolót is mellékeljenek hozzá Hiraszaki Kenko bátor magaviseletéről.

Letérdelt az utolsó szamuráj is. Neki már nem maradt segédje. Nagyon fiatal volt. Ujjai remegtek, elhatalmasodott rajta a félelem. Kétszer teljesítette kötelességét bajtársai iránt, kétszer vágott tisztán, elismerésre méltóan, hogy megmentse őket a fájdalom megpróbáltatásától és a félelem szégyenétől. Azután kivárta, hogy legkedvesebb barátja úgy haljon meg, ahogy egy szamurájhoz illik, önmagát semmisítve meg néma, büszke csendben, és harmadszor is hibátlanul sújtott le. Eddig még sohasem ölt.

Szemével most a maga törére összpontosított. Lemeztelenítette hasát, és szerelmeséhez fohászkozott bátorságért. Könnyek gyűltek a szemébe, de arcát erőnek erejével mosolygó maszkká dermesztette. Letekerte övét, és félig beburkolta vele a pengét. Aztán, mivel az ifjú példamutatóan teljesítette kötelességét, Naga intett a helyettesének.

A szamuráj előlépett, meghajolt, és szertartásosan bemutatkozott. „Oszaragi Nampo vagyok, Toranaga úr kapitánya a kilencedik csapattestből. Kitüntetésnek tartanám, ha elfogadnál segédednek.”

„Az én nevem Ikomo Tadeo, első tiszt vagyok, Isido úr vazallusa – felelte az ifjú. – Köszönöm. Kitüntetésnek tartom, hogy a segédem leszel.”

Halála gyors volt, fájdalommentes és tiszteletre méltó.

A fejeket összeszedték. Később Dzsozen magához tért, és újra sikoltozni kezdett. Kapkodva, reszkető kézzel próbálta visszanyomkodni a beleit.

Otthagyták a kutyáknak, amelyek a vérszagra felosontak a faluból.

Harmincnegyedik fejezet

A Ló órájában, délelőtt tizenegykor, tíz nappal Dzsozen és emberei halála után három gályából álló hajóraj bukkant elő az andzsirói földnyelv mögül. Zsúfolva voltak katonákkal. Toranaga partra szállt. Vele volt Buntaro is.

– Legelőször is látni akarok egy támadási hadgyakorlatot, Jabuszan, az eredeti ötszáz részvételével – mondta Toranaga. – Most azonnal.

– Nem lehetne inkább holnap? Holnapra jobban fel tudnánk készülni – mondta derűsen Jabu, de magában dühöngött Toranaga váratlan felbukkanása miatt, és szidta kémeit, amiért nem figyelmeztették előre. Arra is alig jutott ideje, hogy a sebtiben összeszedett díszegységgel leloholjon a partra. – Bizonyára fáradt vagy...

– Nem vagyok fáradt, köszönöm – felelte szándékoltan hideg hangon Toranaga. – Nincs szükségem „védőkre”, se halálsikolyokra, se „hullákra”. Elfelejtetted, öreg barátom, hogy épp elég nó-darabban játszottam, épp eleget rendeztem meg – tudom használni a képzelőerőmet. Én nem vagyok rónin paraszt! Kérlek, azonnal rendeld el, hogy kezdjenek.

A tengerparton álltak a móló mellett. Toranagát elit testőrei vették körül, s a kikötött gályáról csak úgy özönlöttek a szamurájok. A másik két gályán, amelyek partközeiben, kinn a nyílt vízen várakoztak, másik ezer szamuráj zsúfolódott össze. Meleg nap volt, az ég felhőtlen, enyhe hullámverés csapkodta a partot, a látóhatáron hóhullámok rezegtek.

– Igurasi, intézkedj! – Jabu visszafojtotta dühét. Amióta tizenegy nappal ezelőtt az első üzenetet elküldte Dzsozen és emberei

megérkezéséről, jedói kémhálózata csupán jelentéktelen hírekkel szolgált, egyre sürgetőbb hangú értesítéseire pedig Toranaga rendszertelen és vérforralóan semmitmondó válaszokat menesztett: „Üzenetedet megkaptuk, gondosan tanulmányozni fogjuk.” „A fiamról szóló hír megdöbbsentő. Kérek, várj további utasításokig.” Aztán, négy nappal ezelőtt: „Azokat, akik Dzsozen haláláért felelősek, meg kell büntetni. Maradjanak helyükön, mindaddig letartóztatásban lesznek, míg Isido úrral nem tárgyalok sorsukról.” Azután tegnap robbant a bomba: „Ma kézhez kaptam az új Régenstanács hivatalos meghívóját az ószakai virágnéző ünnepségre. Mikor akarsz indulni? Kérek, azonnal értesíts.”

„Csak nem azt jelenti ez, hogy Toranaga elmegy?” – kérdezte akkor döbbsenten Jabu.

„Arra kényszerít, hogy te döntsél – felelte Igurasi. – Akármit mondasz, csapdába esel.”

„Egyetértek” – mondta Omi.

„Miért nem kapunk híreket Jedóból? Mi történt a kémeinkkel?”

„Mintha Toranaga az egész Kvantora takarót terített volna – mondta Omi. – Lehet, hogy tudja, kik kémkednek nekünk.”

„A mai nap a tizedik, uram – emlékeztette Igurasi Jabut. – Minden készen áll, hogy Ószakába indulj. El akarsz menni?”

Most, a tengerparton, Jabu áldotta védőkamiját, aki rávette, hogy fogadja meg Omi tanácsát, és csak a legutolsó napon induljon, ami még három nappal odább volt.

– Ami utolsó üzenetedet illeti, Toranaga-szama, azt, amit tegnap kaptunk meg... – mondta. – Csak nem akarsz elmenni Ószakába?

– Hát te?

– Én téged tekintlek vezéremnek. Természetesen a te döntésedre várok.

– Nekem könnyű eldöntenem, Jabu-szama. Neked azonban nehéz. Ha elmegy, a régensek kétségkívül végeznek veled Dzsozen és emberei haláláért. Isido nagyon dühös – és jogosan, ne?

– Nem én tettem, Toranaga úr. Dzsozen halála – bármennyire megérdemelte is – kifejezetten parancsom ellenére történt.

– Szerencse, hogy Naga-szan megtette, ne? Különbén neked kellett volna megöletned. Naga-szanról majd még beszélünk, de most gyere, megtárgyalunk egyet-mást a csatatérre menet. Nincs

vesztegetni való időnk. – Toranaga élénk tempóban előreindult, őrei szorosan a nyomában. – Bizony, kutyaszorítóba kerültél, öreg barátom. Ha elmegy, elveszíted a fejed, elveszíted Izut, és természetesen az egész Kaszigi családot kiirtják. Ha maradsz, a Tanács akkor is elrendeli ugyanezt. – Ránézett Jabura. – Talán azt kellene tenned, amit nekem javasoltál, amikor utoljára Andzsiróban jártam. Boldogan leszek a segéded. A fejed talán enyhít Isido rosszkedvén, amikor elébe állok.

– Isido az én fejemmel semmit sem érne.

– Ebben nem értünk egyet.

Buntaro elébük állt. – Bocsánat, uram. Hol szállásoljam el az embereket?

– A fennsíkon. Ott verjetelek állandó tábort. Kétszáz testőr velem jön az erődbe. Ha kiadtad az intézkedéseket, gyere utánam. Azt akarom, hogy lásd a gyakorlatot. – Buntaro elsietett.

– Állandó tábor? Itt akarsz maradni? – kérdezte Jabu.

– Nem, csak az embereim. Ha ez a támadási módszer olyan jó, amint hallom, kilenc, egyenként ötszáz szamurájból álló rohamzászlóaljzat alakítunk.

– Micsoda?

– Igen. Hoztam neked újabb ezer válogatott szamurájt. A másik ezret te állítod ki.

– De hát nincs annyi puskáink, és a kiképzés...

– Sajnálom, de tévedsz. Hoztam ezer muskétát és bőségesen elegendő lőport meg golyót. A többi egy hét múlva érkezik az újabb ezer emberrel.

– Kilenc rohamzászlóaljunk lesz?

– Igen. Egy ezredet fognak alkotni. Buntaro lesz a parancsnok.

– Talán jobb volna, ha én lennék. Buntaro...

– Elfelejtetted, hogy a Tanács néhány napon belül összeül. Hogyan lehetnél egy gyakorlatozó ezred parancsnoka, ha egyszer Ószakába mégy? Nem készültél még fel az indulásra?

Jabu megtorpant. – Szövetségesek vagyunk. Megegyeztünk, hogy te leszel a vezér, és hugyoztunk az alkura. Én betartottam, és most is be akarom tartani. Megkérdezem tehát: mi a terved? Háborúzunk vagy nem?

– Senki sem indított háborút ellenem. Egyelőre.

Jabu alig bírta elfojtani vágyát, hogy kirántsa a Jositomo-pengét, és vérét ontsa Toranagának, kerül, amibe kerül. Szinte nyakán érezte a Toranaga-testőrök leheletét, de már semmivel sem törődött.

– A Tanács nem kongatja-e a te fejed fölött is a vészharangot? Ezt te magad mondtad. Amint összeülnek, engedelmeskedned kell nekik. Ne?

– Természetesen. – Toranaga hátrébb hessegette testőreit, és vaskos lábait szilárdan szétvetve, könnyed mozdulattal kardjára támaszkodott.

– Akkor hát hogyan döntesz? Mi a szándékod?

– Először is látni akarok egy támadó hadgyakorlatot.

– Aztán?

– Aztán vadászom egyet.

– Elmégy Ószakába?

– Persze.

– Mikor?

– Amikor kedvem tartja.

– Úgy érted, nem amikor Isidónak tartja kedve?

– Úgy értem, hogy amikor kedvem tartja.

– El fogunk szigetelődni – mondta Jabu. – Nem szállhatunk harcba egész Japán ellen, még a rohomezreddel sem, amit tíz nap alatt amúgy sem tudnánk kiképezni.

– Nem bizony.

– Hát akkor mi a terv?

– Mi történt pontosan Dzsozen és Naga-szan között?

Jabu mindent elmondott az igazsághoz híven, csak azt hagyta ki, hogy Nagát a háttérben Omi ösztökélte.

– És a barbárom? Hogy viselkedik az Andzsín-szan?

– Jól. Nagyon jól. – Jabu elmesélte az első este megkísérelt szeppuku történetét s hogy miképp manipulálta az Andzsín-szant, hogy az előnyükre szolgáljon.

– Nagyon okos – mondta Toranaga. – Sose hittem volna, hogy szeppukut kísérel meg. Érdekes.

– Szerencse, hogy szóltam Ominak: álljon készenlétben.

– Igen.

Jabu türelmetlenül várt, de Toranaga nem szólt többet. – Ez a hír, amit megüzentem neked, hogy Itó úr régens lesz – törte meg végül a

csendet Jabu. – Tudtál róla, mielőtt értesítettelek?

Toranaga egy darabig nem felelt. – Hallottam pletykákat. Itó úr nagyszerű választás Isido részéről. Az a szegény bolond mindig is élvezte, ha a fenekébe hatolnak, miközben ő az orrát másvalaki lyukába dugja. Eszményi hálótársak lesznek.

– Szavazatával így is tönkretelhet téged.

– Ha lesz Régenstanács.

– Ó, tehát mégis van valami terved.

– Nekem mindig van tervem – sőt, terveim –, ezt nem tudtad? De mi a te terved, szövetségesem? Ha indulni akarsz, indulj. Ha maradni akarsz, maradj. Válassz. – Azzal faképnél hagyta Jabut.

Mariko átadta Toranagának a sűrűn teleírt tekercset.

– Minden benne van? – kérdezte Toranaga.

– Igen, uram – felelte Mariko, aki undorodott a kabin állott levegőjétől és az egész gályától, annak ellenére, hogy biztonságosan ki volt kötve. – Megismétlek benne sok mindent, ami a hadviselési kézikönyvbe is belekerült, de hát minden este készítettem jegyzeteket, és mindent leírtam úgy, ahogy történt – legalábbis igyekeztem. Majdnem olyan ez, mint egy napló, minden benne van, ami elhangzott és történt, amióta elmentél.

– Jó. Olvasta más is?

– Tudtommal nem. – Az asszony rázni kezdte legyezőjét, hogy lehűtse magát. – Az Andzsín-szan ágyasa és szolgálói látták néha, ahogy írtam, de mindig elzárva tartottam.

– Mik a következtetéseiteid?

Mariko habozva pillantott körül a kabinban, és tekintete a zárt kabinablakhoz vándorolt.

– Csak a saját embereim vannak a fedélzeten, idelenn pedig rajtunk kívül nincs senki – mondta Toranaga.

– Igen, uram. Csak eszembe jutott, amit egyszer az Andzsín-szan mondott: egy hajón nincsenek titkok. Bocsáss meg. – Gondolkodott egy keveset, majd határozottan belevágott: – A muskétásezred meg fog nyerni egy csatát. A barbárok elpusztíthatnának bennünket, ha nagy erővel, puskákkal és ágyúkkal szállnának partra. Szükséged lesz egy barbár hadiflottára. Az Andzsín-szan tudása máris hihetetlenül értékes számodra, olyannyira, hogy a legszigorúbb

titokban kell tartani. Ha rossz kezekbe kerül, ez a tudás vesztetet okozhatná.

– Ki részesült eddig ebben a tudásban?

– Jabu-szan sokat tud, de Omi-szan még többet – ő az okosabb. Igurasi-szan, Naga-szan és a katonák – a katonák természetesen csak a hadmozdulatokat értik, a finomabb részleteket nem, és nem nyertek bepillantást az Andzsín-szan politikai és általános jellegű tudományába sem. A legtöbbet én tudom. Leírtam mindent, amit mondott, kérdezett vagy magyarázott, uram. Természetesen csak bizonyos dolgokról beszélt nekünk, de tudása óriási, emlékezőképessége szinte tökéletes. Ha türelmesen kivárod, pontos és teljes képpel szolgálhat neked a külvilágról, szokásairól és veszélyeiről. Persze, ha az igazat mondja.

– És azt mondja?

– Én azt hiszem, igen.

– Mi a véleményed Jaburól?

– Jabu-szan erőszakos ember, nincsenek aggályai vagy gátlásai. Nem tart tiszteletben semmit, csak a saját érdekeit. A kötelesség, hűség, hagyomány semmit sem jelent neki. Időnként hihetetlen ravaszságra képes, néha egyenesen zseniális. Szövetségesnek éppolyan veszélyes, mint ellenségnek.

– Ez mind nagyon jó tulajdonság. Mit lehet felhozni ellene?

– Rossz gazda. Parasztjai fellázadnának, ha volna fegyverük.

– Miért?

– Felháborító adókat szed. Törvényelleneseket. Háromnegyed részt követel rizsből, halból és minden termékből. Fejadót, földadót, csónakadót – minden eladás, minden hordó szaké után. Izuban mindenre adót vetnek ki.

– Lehet, hogy alkalmaznom kellene Jabut a Kvantóban. Nos, itt azt csinál, amit akar, parasztjainak pedig sohasem lesz fegyvere, úgyhogy nincs miért aggódnunk. Még mindig úgy vélem, bázisnak használhatnám ezt a tartományt, ha a szükség úgy hozza.

– De uram, kétharmad rész a törvényesen engedélyezett adó.

– Volt. A törvényt a taikó hozta, de ő halott. Mit mondhatsz még el Jaburól?

– Keveset eszik, egészsége látszatra jó, de Szuvo, a masszőr szerint vesebaja van. És némelyik szokása igen különös.

– Például?

Mariko elmesélte az Üvöltések Éjjelének történetét.

– Ezt kitől hallottad?

– Szuvótól, valamint Omi-szan feleségétől és anyjától.

– Jabu apja is élve szokta volt megfőzni ellenségeit. Merő időpocsékolás. De meg tudom érteni, hogy néha szüksége van az ilyesmire. És unokaöccse, Omi?

– Nagyon ravasz. Bölcs. Teljes hűséggel viseltetik ura iránt. Igen tehetséges, hatékony vazallus.

– A családja?

– Anyja... a megfelelő keménységgel bánik Omi feleségével, Midorival. Midori szamuráj, szelíd, de erős, igen jó feleség. Mindnyájan hűséges vazallusai Jabu-szannak. Jelenleg Omi-szannak nincsenek ágyasai, ámbár Kiku-szan, Izu leghíresebb kurtizánja majdhogynem az ágyasa. Ha ki tudná váltani, azt hiszem, magához venné.

– Segítené nekem Jabu ellen, ha szükségem lenne rá?

Mariko elgondolkodott, azután megrázta a fejét.

– Nem, uram. Nem hiszem. Úgy vélem, ő egyszer s mindenkorra nagybátyja vazallusa.

– Naga?

– Nagyon jó szamuráj. Azonnal rájött, mekkora veszélyt jelent számodra Dzsozen-szan, és megtette a megfelelő intézkedéseket addig is, amíg tanácsodat kikérheti. Bármennyire undorodik is a muskétászászlóalj gondolatától, keményen gyakorlatoztatja a századokat, hogy tökéletes kiképzésben részesüljenek.

– Nagyon ostobán viselkedett. Hagyta, hogy Jabu felhasználja a saját érdekében.

Mariko szótlanul kisimított egy ráncot a kimonóján.

Toranaga meglegyezte magát. – És az Andzsín-szan?

Mariko várta ezt a kérdést, de most, hogy feltették, mindaz az okos megjegyzés, amit tenni készült, kiszaladt a fejéből.

– Nos?

– A tekercsből kell megítélned, uram. Bizonyos dolgokban lehetetlen megérteni. Természetesen a származása és neveltetése semmiben sem hasonlít a miénkre. Igen bonyolult ember, mi... én nem igazodom el rajta. Mindig nagyon nyíltan és átlátszóan viselkedett.

De a szeppukukíséret megváltoztatta. Most már titkolózóbb. – Elmesélte, mit mondott és tett Omi azon az első estén. És beszélt Jabu ígéletéről is.

– Ó, szóval Omi akadályozta meg, nem Jabu-szan?

– Igen.

– És Jabu Omi tanácsát fogadta meg?

– Pontosan, uram.

– Tehát Omi a tanácsadó. Érdekes. De csak nem hiszi az Andzsinszan, hogy Jabu betartja ígéletét?

– Teljességgel hisz benne.

Toranaga felnevetett. – Milyen gyerekes!

– A keresztény „lelkiismeret” igen mélyen gyökerezik benne, ha megbocsátasz, uram. Ő sem kerülheti el karmáját, aminek része, hogy teljesen eluralkodik rajta az a gyűlölet és undor, amit az általa „ártatlanoknak” nevezett emberek halála vált ki belőle. Még Dzsozen halála is mély hatást tett rá. Sok-sok éjjel nyugtalanul aludt, és napokig alig lehetett szavát venni.

– Minden barbárnak van ilyen „lelkiismerete”?

– Nem, noha minden keresztény barbárnak kellene hogy legyen.

– Elveszíti-e valaha is ezt a „lelkiismeretet”?

– Nem hiszem. De így olyan sebezhető és védtelen, mint egy csecsemő.

– Az ágyasa?

Mariko mindent elmondott.

– Pompás. – Toranaga örült, hogy Fudzsikóval kapcsolatos terve ilyen jól bevált. – Remek. Azt a pisztolyügyet igen helyesen intézte el. És a barbár szokásai?

– Általában normálisak, eltekintve érthetetlen zavarától, ha a párnázásra kerül a szó, és különös vonakodásától, hogy a test természetes funkciójáról beszéljen. – Mariko mesélt Blackthorne szokatlan magányigényéről és visszataszító ízléséről az ételek terén. – Minden más dologban nagyon figyelmes, értelmes és okos, jó tanítvány és nagyon érdekli népünk és szokásai. Mindez benne van a jelentésben. Röviden beszéltem neki életmódunkról, magunkról és történelmünkéről, a taikóról és azokról a gondokról, amelyek most a birodalmat terhelik.

– Az örököséről is?

- Igen, uram. Rosszul tettem?
- Nem. Azt parancsoltam, hogy tanítsd. Hogy áll nyelvünkkel?
- Mindent tekintetbe véve nagyon jól. Idővel egészen jól fog tudni japánul. Jó tanítvány, uram.
- Párnázás?
- Az egyik szolgálóval – vágta rá azonnal Mariko.
- Ő választotta?
- Ágyasa küldte hozzá.
- És?
- Kölcsönösen kielégítő volt, úgy hallottam.
- Á, tehát a szolgálónak nem voltak nehézségei?
- Nem, uram.
- De az Andzsín-szan méretei megfelelőek?
- A lány azt mondta: „Ó, nagyon, de még mennyire.”
- Kitűnő. Legalább ebben jó a karmája. Sok férfinak ez a baja – Jabunak például és Kijamának. Kicsi a vesszőjük. Szerencsétlen dolog kis vesszővel születni. Nagyon szerencsétlen. Igen. – Rápillantott a tekerésre, majd összecsattantotta legyezőjét. – Hát te, Mariko-szan? Te hogy vagy?
- Jól, köszönöm, uram. Nagyon örülök, hogy ilyen jó egészségben látlak. Megengeded, hogy gratuláljak fiúunokádhoz?
- Igen, köszönöm. Igen, nagyon örülök neki. A fiú jó formájú és egészségesnek látszik.
- És Gendzsiko úrnő?
- Toranaga morgott egyet.
- Erős, mint mindig. Igen. – összeszorította a száját, eltűnődött. – Ajánlhatnál egy nevelőanyát a gyermeknek. – Fontos szamurájok gyermeke mellé hagyományosan nevelőanyát választottak, hogy az igazi anya férjével és háztartásával törődhessen, a nevelőanyára bízva, hogy jól és erősnek nevelje a gyermeket, méltónak az igazi szülőkhöz. – Attól tartok, nem lesz könnyű megfelelő személyt találni. Gendzsiko úrnő nem valami elnéző, ne?
- Biztos vagyok benne, hogy te megtalálod a megfelelő személyt, uram. Természetesen gondolkodni fogok rajta magam is. – Mariko jól tudta, hogy ostobaság lenne bárkit beajánlani, mert nem született még meg az az asszony, aki egyszerre tud kedvében járni Toranagának és menyének.

- Köszönöm. De mi volna, ha te vállalnád, Mariko-szan?
 - Rendben van, uram, köszönöm.
 - És a keresztény lelkiismereted?
 - Nem áll ellentétben semmivel, uram. Megtettem mindent, amit kívántál. Mindent.
 - Jártak itt papok?
 - Nem, uram.
 - Szükséged volna egy papra?
 - Jó lenne meggyógni, magamhoz venni az oltáriszentséget, igen. Igen, szeretném meggyógni, amit meg lehet, és szeretném, ha egy szent életű atya megáldana.
- Toranaga alaposan végigmérte. Mariko tekintete nyílt volt és őszinte.
- Jól csináltál mindent, Mariko-szan. Kérek, folytasd a munkát.
 - Igenis, uram, köszönöm. Még valami – az Andzsín-szannak nagy szüksége volna a nyelvtanra és a szótárra.
 - Üzentem Cukku-szannak, hogy küldjön. – Észrevette, hogy Mariko összeráncolja a homlokát. – Nem hiszed, hogy teljesíti kívánságomat?
 - Természetesen engedelmeskedni fog. De talán nem olyan gyorsan, mint szeretnéd.
 - Ez hamarosan kiderül. – Toranaga baljósan hozzátette: – Még tizenhárom napja van.
- Mariko meglepődött.
- Uram? – kérdezte értetlenül.
 - Hogy? Á – felelte Toranaga nemtörődöm módon, hogy leplezze nyelvbortlását –, amikor a portugál hajón voltunk, engedélyt kért, hogy ellátogasson Jedóba. Beleegyeztem, föltéve, hogy negyven napon belül sort kerít rá. Most már csak tizenhárom maradt belőle. Nem negyven napot töltött az a bonc, az a Mózes nevű próféta a hegyen, amikor összeszedte „Isten” kőtáblákra vésett parancsolatait?
 - De igen, uram.
 - Te elhiszed ezt?
 - Igen. De hogy hogyan és miért történt, azt nem értem.
 - Időpocsékolás az efféle „Isten-dolgokról” beszélni, ne?
 - Igen, uram, ha a tényekre vagy kíváncsi.
 - Miközben erre a szótárra vártál, megpróbáltál összeállítani egyet

magad is?

– Igen, Toranaga-szama. De attól tartok, nem sikerült valami jól. Sajnos, igen kevés az idő és annyi a probléma. Itt... és mindenhol – tette hozzá célzatosan.

Toranaga bólintott, tudván, hogy Mariko sok mindent szeretne kérdezni tőle: az új Régenstanácsról, Itó kinevezéséről, Naga sorsáról és arról, hogy lesz-e háború a közeljövőben. – Szerencsénk van, hogy férjed visszatért közénk, ne?

Mariko legyezője megállt a kezében. – Nem hittem volna, hogy élve megmenekül. Naponta imádkoztam érte, és füstölőt égettem az emlékére. – Buntaro délelőtt elmondta feleségének, hogy egy másik csapat Toranaga-szamuraj fedezte visszavonulását a tengerpartról, és minden baj nélkül érte el Ószaka határát. Onnan ötven válogatott emberrel és vezetékllovakkal, banditának álcázva magát, sebesen a hegyek közé menekült, s járatlan utakon Jedo felé indult. Üldözői kétszer is utolérték, de sosem voltak elegenden ahhoz, hogy meg tudják állítani, mindkétszer kivágta magát közülük. Egyszer lesből ütöttek rajta, és négy emberén kívül mindet elvesztette, de újra egéruat nyert, s még mélyebben bevette magát a rengetegbe, csak éjszaka utazott, nappal pihent. Bogyókon, forrásvizén, magányos parasztházakból rabolt kevéske rizsen élt, s vágatott Jedo felé, ellenségei mindenütt a nyomában. Húsz napba telt, mire Jedóba ért. Két embere maradt meg.

– Ez az egész csodával határos – mondta most Mariko. – Azt hittem, gonosz kami játszik velem, amikor megpillantottam melletted a tengerparton.

– Buntaro ügyes férfi. Nagyon erős és nagyon ügyes.

– Megkérdezhetem, van-e híred Hiromacu úr felől, uram? És Ószakából? Mi van Kiricubo úrnővel és Szazuko úrnővel?

Toranaga szenvtelenül elmondta neki, hogy Hiromacu az előtt való nap érkezett meg Jedóba, hogy ő útnak indult, de a hölgyek úgy döntöttek, Ószakában maradnak. A döntés oka: Szazuko úrnő egészségi állapota. Nem volt szükség magyarázatra. Mindketten tudták, hogy ez csak ürügy, hogy Isido tábornok soha nem fog szabadon ereszteni két ilyen értékes túszt, most, hogy Toranaga kiszabadult a karmai közül.

– Sigata ga nai – mondta Toranaga. – Karma, ne? Nincs mit tenni.

Karma, nem igaz?

– Igen.

Toranaga kezébe vette a tekercset. – Most pedig el kell olvasnom ezt. Köszönöm, Mariko-szan. Nagyon jó munkát végeztél. Kérlek, hozd hajnalban az erődbe az Andzsin-szant.

– Uram, most, hogy férjem itt van, nekem kötelességem...

– Férjed már beleegyezett, hogy amíg itt tartózkodom, helyeden kell maradnod és tolmácsként kell működnöd. Az elkövetkező néhány napra az Andzsin-szanzhoz fűz a kötelességed.

– De uram, nekem gondoskodnom kell férjem elszállásolásáról. Szolgákra és házra lesz szüksége.

– Ezzel most csak időt, pénzt és fáradságot pocsékolnál. A katonákkal fog együtt lakni, vagy az Andzsin-szan házában, ahol akar. – Láttá, hogy Marikónak bosszúsan megrándul az arca. – Nandzsa?

– Férjem mellett a helyem. Hogy szolgáljam őt.

– A te helyed ott van, ahol én mondom. Ne?

– Igen, kérlek, bocsáss meg. Természetesen.

– Természetesen.

Mariko kiment.

Toranaga gondosan áttanulmányozta a tekercset. És a hadviselési kézikönyvet. Azután újraolvasta a tekercs bizonyos részeit. Majd mindkettőt elrejtette, öröket állított a kabin elé, és felment a fedélzetre.

Hajnalodott. Fülledt, felhős idő ígérkezett. Lemondta a találkozást az Andzsin-szannal, mint ahogy eredetileg is tervezte, és száz testőrrel fellovagolt a fennsíkra. Ott maga köré gyűjtötte solymászait, és három héjával végigvadászott húsz rí területet. Délre három fácán, két nagy szalonka, egy nyúl és egy pár fürj volt a táskájában. Az egyik fácánt és a nyulat elküldte az Andzsin-szannak, a többit az erődbe a katonáknak. Némelyik szamurája nem volt buddhista, és Toranaga eltúrta étkezési szokásaikat. Ő maga egy kis hideg rizst evett halpástétommal, némi savanyított tengeri zöldet és gyömbérszeleteket. Azután összegömbölyödött a földön és elaludt.

Késő délutánra járt, és Blackthorne vidáman fütyörészve tüsténkedett a konyhában. Körülötte a főszakács, a kukta, a

zöldségelőkészítő, a halelőkészítő és segédek mosolyogtak szélesen, de belül halálra voltak rémülve, mert uruk az úrnővel együtt betette lábát a konyhába, s mert az úrnő közölte velük: az úr kegyesen megmutatja, hogyan készítik el az ételt az ő hazájában. És végső elkeseredésük okának ott volt maga a nyúl.

A fácánt Blackthorne már felakasztotta az egyik melléképület ereszére, és a lelükre kötötte, hogy rajta kívül senki, senki nem nyúlhat hozzá. „Mindenkinek világos, Fudziko-szan? Senki nem nyúlás hozzá, csak én!” – mondta tettetett szigorúsággal.

„Ó, természetesen, Andzsín-szan. Mindenki megértette. Kérlek, bocsáss meg, de úgy kell mondani: »Senki nem nyúlhat hozzá, csak én!«,

– És most – mondta Blackthorne csak úgy maga elé – következik a főzés isteni művészete. Első lecke.

– Dózo, gomen naszai? – kérdezte Fudziko.

– Miru! Figyeljete!

Ismét fiatalnak érezve magát – ő és a bátyja annak idején életük kockáztatásával rengeteg apróvadat oroztak a Chatam környéki birtokokon, s a zsákmányt mindig ő tisztította meg – kiválasztott egy hosszú, görbe kést. A szusi-főnök elsápadt. Ez volt a kedvenc kése, az élet egészen különlegesen fenték, hogy mindig tökéletes szeletekre vágja a nyers halat. A személyzet minden tagja tudta ezt, beszívták a levegőt és még jobban mosolyogtak, hogy elrejtésük miatt érzett zavarukat, a szusi-főnöknek pedig egészen füléig szaladt a szája, hogy szégyenét palástolja.

Blackthorne felmetszette a nyúl hasát, és ügyesen kifordította a bendőt és a beleket. Az egyik fiatal szolgáló öklendezve kirohant. Fudziko csendesen elhatározta, hogy megvonja egyhavi fizetését, ugyanakkor ő maga is szívesen lett volna paraszt, hogy becsületének elvesztése nélkül kiszaladhasson innét.

Üveges tekintettel nézték, ahogy Blackthorne levágta a mancsokat, és visszatolta a lábszárakat a bundába, lefejtve róluk a bőrt. Addig csavargatta a bundát, míg a nyúl hátsó lábai ki nem bújtak a hasi vágaton, azután egy ügyes mozdulattal az állat fején keresztül lerántotta az egész bundát, akár egy feleslegessé vált télikabátot. A csaknem teljesen megnyúzott nyulat a vágódeszkára fektetve lefejezte, így a szájalmasan nyitott szemű fejen lógott most az

egész bunda. Visszafordította a bundát és félretette. Kollektív sóhaj futott végig a konyhán, de Blackthorne meg sem hallotta, mert minden figyelmét a lábszáraknak az ízületeknél való leválasztására és a nyúl feldarabolására fordította. Újabb szolgáló rohant ki észrevétlenül.

– És most kérek egy fazekat – jelentette ki vigyorogva Blackthorne. Senki sem válaszolt. Megkövült mosollyal meredtek rá. Megpillantott egy jókora vasüstöt. Makulátlanul tiszta volt. Véres kézzel megmarkolta, teletöltötte vízzel egy fasajtárból, azután a faszénszennyező fölé akasztotta, amely egy kövekkel körülrakott gödör fölé volt állítva a döngölt földpadlón. Beledobálta a húsdarabokat.

– És most egy kis zöldséget meg fűszereket – mondta.

– Dózo? – susogta rekedten Fudzsziko.

Blackthorne nem ismerte a megfelelő japán szavakat, így hát körülnézett. Egy fakosárban sárgarépát látott meg valami fehérrépára emlékeztető gyökereket. Megtisztította és felvagdosta őket, beledobálta a levesbe, és sőt meg sötét színű szójaszószt adott hozzá.

– Szükségem volna még egy kis fokhagymára, vöröshagymára és portói borra.

– Dózo? – ismételte tehetetlenül Fudzsziko.

– Kotaba sirimaszen. Nem ismer a szavakat.

Fudzsziko nem javította ki, csak felvett egy kanalat és odanyújtotta. Blackthorne megrázta a fejét. – Szaké – mondta. A kukta felrázta magát kábulatából, és odavitte a kis fahordót.

– Dómo. – Blackthorne beleöntött egy csészével, aztán még egyet biztonság okából. Szívesen meghúzta volna maga is a hordót, de tudta, hogy modortalanság volna hidegen és minden szertartás nélkül inni a szakét, főleg itt a konyhában.

– Az istenfáját, de jólesne egy kis sör – sóhajtott fel.

– Dózo gozaimasita, Andzsín-szan?

– Kotaba sirimaszen – de ez a nyúlleves felséges lesz. Icsi-ban, ne? – bökött rá a gőzölgő edényre.

– Hai – felelte Fudzsziko minden meggyőződés nélkül.

– Okuru cuka iarigató Toranaga-szama. – mondta Blackthorne. – Küldj hírnököt, hogy köszönje meg Toranaga úrnak. – Senki sem

javította ki a rossz japán mondatot.

– Hai. – Fudzsiko kitípetgett, majd rohanni kezdett az árnyékszék felé, amely fenséges magányban állt a kert kapu közelében. Nagyon rosszul volt.

– Jól vagy, úrnőm? – kérdezte Nigacu, a szobalánya. Ez a vaskos, középkorú asszonyosság csecsemőkora óta szolgálta Fudzsikót.

– Menj innét! De előbb hozz egy kis csát. Ne! Ahhoz be kellene menned a konyhába... jaj, jaj, jaj!

– Van nálam csá, úrnőm. Gondoltuk, hogy szükséged lesz rá, ezért egy másik serpenyőn forraltunk vizet. Tessék!

– Jaj, te olyan okos vagy! – Fudzsiko szeretettel megcsipkedte Nigacu kerek orcáját, azután odajött egy másik szolgáló, hogy meglegyezze. Fudzsiko megtörülte a száját egy papírkendővel, visszament, és megkönnyebbülten leült a verandára tett párnákra. – Jaj, így már sokkal jobb! – Jobb is volt a szabad levegőn, az árnyékban, a meleg délutáni nap sötét árnyékokat vetett, pillangók röpködtek a kertben, messze lenn a tenger nyugodt tükre szivárványszínekben játszott.

– Mi történik odabenn, úrnőm? Be se mertünk kukucskálni.

– Ne törődjete vele. Az úr... az úr... ne törődjete vele. Szokásai iszonyúak, de hát ez a mi karmánk.

Oldalvást pillantva észrevette, hogy a főszakács közeledik alázatosan a kerten át, és még jobban elkeseredett. A peckes, sovány, nagy lábú, nyúlfogú emberke szertartásosan meghajolt. Mielőtt egy szót is szólhatott volna, Fudzsiko merev mosollyal azt mondta: – Rendelj új késeket a faluból. Új rizsfőző edényt, új vágódeszkát, új vizesedényeket – mindent, amit szükségesnek látsz. Azokat, amiket az úr használt, félretesszük az ő számára. Jelölj ki egy új helyiséget, építtess még egy konyhát, ha akarod, ahol az úr főzhet, amikor csak óhajt – mindaddig, amíg te el nem sajátítod ezt a fajta művészetet.

– Köszönöm, Fudzsiko-szama – felelte a főszakács. – Kérlek, bocsáss meg, hogy zavarni merészellek, nagyon sajnálom, bocsáss meg, de ismerek egy jó szakácsot a szomszéd faluban. Ő nem buddhista, Koreában is járt a haddal, így mindent tud a... arról, hogy... ő sokkal jobban tudna főzni az úrnak, mint én.

– Ha új szakácsot akarok, majd szólok. Ha rossz és lusta

szakácsnak vélek, azt is meg fogom mondani. Addig azonban te vagy itt a főszakács. Fél évre vállaltad a munkát – jelentette ki Fudzsiko.

– Igen, úrnőm – felelte látszatra méltósággal, de belül reszketve a főszakács, mert Fudzsiko-nó-Andzsin igen szigorú úrnő volt. – Kérlek, bocsáss meg, de én szakácsnak szegődtem. Büszke vagyok rá, hogy szakács vagyok. De... de mézárasmunkára nem vállalkoztam. Az éták a mézárosok. Természetesen étát ide be nem ereszhetünk, de ez a másik szakács, akit ismerek, ez nem buddhista, mint én, vagy mint az apám volt és az ő apja és az övé, úrnőm, mi soha, soha... Kérlek, ez az új szakács...

– Úgy fogsz itt főzni, ahogy mindig is főztél. Kiváló a főztöd, méltó még egy jedói mesterszakácshoz is. Egyik receptedet megküldtem magának Kiricubo úrnőnek Ószakába.

– Ó! Köszönöm. Kitüntetsz, úrnőm. Melyiket?

– Kicsi, friss angolnák, medúza, szeletelt osztriga, pontosan a megfelelő mennyiségű szójával, amit olyan jól csinálsz. Kitűnő! Soha nem ettem finomabbat!

– Ó, köszönöm, köszönöm, úrnőm – lihegte boldogan a főszakács.

– Persze a leveleid még sok kívánnivalót hagynak maguk után.

– Jaj, kérlek, bocsáss meg!

– A leveseket majd később megbeszéljük. Köszönöm, főszakács – mondta Fudzsiko, kísérletet téve a szakács elbocsátására.

A kis ember azonban állta a sarat. – Kérlek, bocsáss meg, úrnőm, de, ó kó, a legnagyobb alázattal mondom, de ha az úr... amikor az úr...

– Ha és amikor az úr azt mondja, főzz vagy mézárólj, rohanvást teljesíted a parancsát. Rohanvást. Ahogy hű szolgálóhoz illik. De addig is, mivel ezt az új művészetet bizonyára sok időbe telik elsajátítanod, jó lesz, ha megegyezel ezzel a másik szakáccsal, hogy látogasson meg egyelőre azokon a ritka napokon, amikor urunk a maga módján kíván étkezni.

Becsülete elégtételt kapván, a szakács elmosolyodott és meghajolt.

– Köszönöm. Kérlek, bocsáss meg, hogy hozzád fordultam felvilágosításért.

– A segédszakácsot természetesen a saját béredből fizeted.

Amikor egyedül maradtak, Nigacu szájához emelt kézzel kuncogni

kezdett. – Jaj, úrnő-csan, kérlek, engedd meg, hogy gratuláljak elsőprő győzelmedhez és bölcsességedhez! A főszakács kis híján elszellentette magát, amikor meghallotta, hogy neki kell fizetni a másikat!

– Köszönöm, dada-szan. – Fudzsiko már érezte a fővő nyúl szagát. Mi lesz, ha megkér, hogy egyem vele, gondolta, és majdnem elájult. De ha nem kér meg, akkor is nekem kell felszolgálnom. Hogyan oldjam meg, hogy ne legyek rosszul? Nem leszel rosszul, parancsolt rá magára. Ez a te karmád. Iszonyú nőszemély lehettél előző életedben. Iszonyú. De gondolj arra, hogy most már minden rendben van. Még öt hónap és hat nap. De erre se gondolj, gondolj csak uradra, aki bátor és erős, noha az étkezési szokásai rettenetesen...

Patacsattogást hallott a kapu felől. Buntaro leugrott a nyeregből, és elküldte embereit. Egyetlen testőre kíséretében, porosan, verejtékezve átvágott a kerten. Hatalmas íját a kezében hozta, a tegez a hátán volt. Fudzsiko és a szolgáló örömteli mozdulattal meghajolt. Gyűlölték Buntarót. Fudzsiko nagybátyja híres volt vad, fékezhetetlen természetéről, a legváratlanabb pillanatokban ütött oda vagy kötött bele bárkibe. Dührohamaikat legjobban szolgálói bánták és asszonyai. – Kérlek, kerülj beljebb, bátyám. Milyen kedves tőled, hogy ilyen hamar meglátogatsz minket – mondta Fudzsiko.

– Á, Fudzsiko-szan! Hogy... mi ez a bűz?

– Uram vadat főz, amit Toranaga úr küldött neki – épp most mutatja meg szájalomra méltóan ügyetlen szolgálóimnak, hogyan kell megfőzni.

– Hát, ha főzni akar, gondolom, joga van hozzá, ámbár... – Buntaro undorodva fintorgott. – Igen, a család feje azt csinál a saját házában, amit akar, a törvényes kereteken belül, ha ezzel nem zavarja meg a szomszédok nyugalmaát.

A törvény szerint az ilyen szag okot adhatott a panaszra, és a szomszédokat kényelmetlenséggel terhelni nagy modortalanság volt. Az alantasok semmivel sem zavarhatták meg a fölöttük állókat. Különben fejek hullottak. Ezért alakult úgy országszerte, nagyon bölcsen és okosan, hogy egyenrangú szamurájok laktak egymás mellett, parasztok parasztok mellett, kereskedők a saját utcájukban, az eták pedig kívül, elszigetelve. A közvetlen szomszédjuk Omi. És Omi fölöttünk áll, gondolta Fudzsiko. – Őszintén remélem, senkit

sem zavarunk meg vele – mondta aggódva, és azon törte a fejét, miféle új gonoszságot terveit már megint a nagybátyja. – Urammal kívánsz találkozni? – Fudzsiko állt volna fel, de Buntaro intett, hogy maradjon.

– Nem, kérek, ne zavard. Várok – mondta szertartásosan, és Fudzsikónak minden jókedve elszállt. Buntarótól olyan ritkán láttak udvariasságot, hogy felkészült a legnagyobb veszélyre is.

– Bocsánatot kérek, amiért csak így beállítottam, és nem küldtem előre valakit, hogy megegyezzen egy elfogadható időpontban – mondta Buntaro –, de Toranaga úr szerint talán használhatnám a fürdőtokeket és szállást is kaphatnék nálatok. Időről időre. Megkérdeznéd később az Andzsín-szant, engedélyezi-e ezt?

– Természetesen – felelte Fudzsiko az etikettnek engedelmeskedve, de magában megborzongott a gondolatra, hogy Buntaro náluk száll meg. – Biztos vagyok benne, hogy kitüntetésnek fogja tekinteni, bátyám. Megkínálhatlak egy kis csával vagy szakéval, amíg várakozol?

– Szakéval, köszönöm.

Nigacu sietve párnát tett a verandára, majd elrohant a szakéért, pedig nagyon szeretett volna úrnője mellett maradni.

Buntaro testőre kezébe nyomta iját és tegezét, lerúgta poros saruját, és feldobogott a verandára. Kihúzta övéből hosszú harci kardját, keresztbe vetett lábbal leült, és térdére fektette a kardot.

– Hol a feleségem? Az Andzsín-szannal?

– Nem, Buntaro-szama, nagyon sajnálom, de az erődbe rendelték, ahol...

– Rendelték? Ki? Kaszigi Jabu?

– Jaj, dehogy, Toranaga úr, uram, amikor visszajött a vadászatról.

– Ó, Toranaga úr. – Buntaro lehiggadt, de azért mogorván bámult át az öblön az erőd felé. Toranaga zászlaja ott lobogott Jabué mellett.

– Akarod, hogy érte küldjék?

Buntaro megrázta a fejét. – Lesz még rá elég időm. – Kifújta a levegőt, és a szemébe nézett unokahúgának, legkisebbik húga lányának. – Szerencsém van, hogy ilyen hasznos asszony a feleségem, ne?

– Igen, uram. Bizony. Nagyon sokat segített azzal, hogy tolmácsolta az Andzsín-szan tudását.

Buntaro tovább bámulta az erődöt, majd beleszimatolt a szélbe, amely feléjük hajtotta a főzés szagát. – Mintha csak Nagaszakiban lennék, vagy újra Koreában. Ott folyton húst főznek vagy sütnék. Olyan bűzt még sohasem éreztél. A koreaiak állatok, akár a kannibálok. A fokhagyma bűze az ember hajába és ruhájába is beleivódik.

– Rettenetes lehetett.

– A háború nem volt rossz. Könnyűszerrel nyerhettünk volna. Átcsaphattunk volna Kínába, és civilizálhattuk volna mindkét országot. – Buntaro elvörösödött, hangja reszelőssé vált. – De nem tettük. Kudarcot vallottunk, és szégyenszemre haza kellett kullognunk, mert elárultak bennünket. Mocskos árulók ültek magas helyeken.

– Igen, mindez nagyon szomorú, és tökéletesen igazad van, Buntaro-szama – hazudott folyékonyán Fudzsiko, tudván, hogy nincs a világon olyan nép, amely meg tudná hódítani Kínát, civilizálásra pedig semmi szüksége, mert civilizált az időtlen idők óta.

Buntaro halántékán kidagadt az ér, és szinte csak maga elé motyogva folytatta. – De megfizetnek még. Minden áruló megfizet. Csak eleget kell várni a folyóparton, és ellenségeid holtteste előbb-utóbb elúszik előtted, ne? Márpedig én várok, és le fogom köpni a fejüket, méghozzá hamarost. Ezt megfogadtam. – Fudzsikóra meredt. – Gyűlölöm az árulókat és a házasságtörőket. És a hazudozókat!

– Igen, egyetértek. Milyen igazad van, Buntaro-szama – felelte Fudzsiko, és megfagyott benne a vér, mert tudta, hogy Buntaro nem ismer irgalmat. Tizenhat éves volt, amikor kivégezte a tulajdon anyját, Hiromacu egyik jelentéktelenebb ágyasát, mert úgy gondolta, hűtlen lett apjához, míg az Goroda úr, a diktátor oldalán harcolt a háborúban. Évekkel később megölte első feleségétől származó legidősebbik fiát valami képzelt sértés miatt, az anyát pedig visszaküldte a családjához, ahol az asszony szégyenében véget vetett életének. Rettenetes dolgokat művelt ágyasaival és Marikóval is. Összeveszett Fudzsiko apjával, gyávasággal vádolta a koreai hadjáratban, és megrágalmazta a taikónál, aki azonnal megparancsolta apjának, hogy borotválja le a haját és álljon szerzetesnek. A szerencsétlen ember belehalt a szégyenbe.

Fudzsikónak minden akaraterejére szüksége volt, hogy megőrizze nyugalmát. – Mindnyájan nagyon büszkék voltunk, amikor megtudtuk, hogy megmenekültél ellenségeid elől – mondta.

Megérkezett a szaké. Buntaro keményen inni kezdett.

Amint a megfelelő várakozási idő eltelt, Fudzsiko felállt. – Kérlek, bocsáss meg egy percre. – Bement a konyhába, hogy figyelmeztesse Blackthorne-t, hogy engedélyét kérje Buntaro elszállásolására és elmondja neki meg a szolgáknak, mi a teendő.

– Miért itt? – kérdezte ingerülten Blackthorne. – Miért itt lak? Szükség ez?

Fudzsiko bocsánatot kért, és megmagyarázta, hogy természetesen nem utasíthatják el Buntarót. Blackthorne mogorván visszafordult a fazekához, Fudzsiko pedig nehéz szívvel visszament Buntaróhoz.

– Uram kitüntetésnek tekint, hogy nálunk szállsz meg. Az ő háza a te házad.

– Milyen egy barbár ágyasának lenni?

– Gondolom, rettenetes. De az Andzsín-szanénak, aki hatamoto és ezért szamuráj is? Azt hiszem, olyan, mint bármelyik férfi ágyasának lenni. Én most vagyok először ágyas. Feleségnek lenni jobb szerettem. Az Andzsín-szan éppolyan, mint a többi férfi, noha a szokásai néha igen különösek.

– Ki hitte volna, hogy családunk egyik tagja egy barbár ágyasa lesz – még ha hatamoto is az illető?

– Nem volt más választásom. Engedelmeskedtem Toranaga úrnak és nagyapának, klánunk fejének. Az asszony dolga az, hogy engedelmeskedjék.

– Igen. – Buntaro kiitta szakéját, és Fudzsiko újra töltött. – Az engedelmesség nagyon fontos egy asszony számára. Mariko-szan is engedelmes, ugye?

– Igen, uram. – Fudzsiko a csúnya, orangutánszerű arcba nézett. – Semmi mást nem hozott rád, csak tisztességet, uram. Feleséged nélkül Toranaga úr sohasem tudta volna kiszedni azt a sok tudást az Andzsín-szanból.

Buntaro komoran elmosolyodott. – Hallom, pisztolyt nyomtál Omi-szan képébe.

– Csak a köteleességemet teljesítettem, uram.

– Hol tanultál meg lőfegyverekkel bánni?

– Sohasem volt még ilyesmi a kezemben. Azt sem tudtam, meg vannak-e töltve azok a pisztolyok. De akkor is meghúztam volna a ravaszt.

Buntaro nevetett. – Omi-szannak is ez volt a véleménye.

Fudzsiko újratöltötte a csészéjét. – Azóta sem értem, miért nem próbálta meg elvenni őket Omi-szan. Ura ezt a parancsot adta neki, és ő mégsem tette meg.

– Én megtettem volna.

– Igen, bátyám. Tudom. Kérlek, bocsáss meg, de a ravaszt akkor is meghúztam volna.

– Igen. De elhibáztál volna!

– Igen, valószínűleg. Azóta azonban megtanultam célba löni.

– A barbár tanított?

– Nem. Naga úr egyik tisztje.

– Miért?

– Apám sosem engedte, hogy lányai megtanulják a kard- és lándzsaforogtatást. Úgy vélte, és azt hiszem, bölcsen, hogy szelídebb művészetek elsajátítására kell fordítanunk időnket. De néha egy asszonynak meg kell védenie urát és házát. És a pisztoly nagyon jó női fegyver, nagyon jó. Nincs hozzá szükség erőre, és jártasságra is csak kevésre. Most már talán valamivel nagyobb hasznára lehetek uramnak, mert gondolkodás nélkül szétlövöm bárki fejét, hogy megvédjem öt és házunk becsületét.

Buntaro kiitta teáját. – Büszke voltam, amikor hírért vettem, hogy szembeszálltál Omi-szannal. Helyesen cselekedtél. Hiromacu úr is büszke lesz rád.

– Köszönöm, bátyám. De csupán a kötelességemet teljesítettem. – Fudzsiko szertartásosan meghajolt. – Uram kérdezteti, kitüntetnéd-e azzal, hogy most beszélsz vele, ha neked is úgy tetszik.

Buntaro folytatta a rítust. – Kérlek, köszönd meg a nevemben, de fürödhetnék-e előbb? Ha neki is úgy tetszik, akkor beszélnék vele, amikor a feleségem visszatér.

Harmincötödik fejezet

Blackthorne a kertben várakozott. Azt a barna egyenruha-kimonót viselte, amit Toranagától kapott, övében a kardokkal, övében belül, elrejtve, egy töltött pisztollyal. Fudzsiko sietős magyarázatából, majd a szolgák karattyolásából megtudta, hogy szertartásosan kell fogadnia Buntarót, mert a szamuráj fontos hadvezér és hatamoto, azonkívül az első vendég a házban. Gyorsan megfürdött és átöltözött hát, és kiment arra a helyre, amelyet a találkozásra előkészítettek.

Tegnap futólag látta Buntarót, amikor megérkezett. Buntaro Toranagával, Jabuval és Marikóval egyetemben nagyon elfoglalt volt egész nap, és Blackthorne-t magára hagyták, hogy Omival és Nagával szervezze meg a támadó hadműveletet. Az akció sikeres volt.

Mariko igen későn tért vissza a házba. Mesélt Blackthorne-nak Buntaro megmeneküléséről, arról, hogyan vadásztak rá napokon keresztül Isido emberei, hogyan kerülte ki őket és hogyan vágott át ellenséges tartományokon, hogy elérjen a Kvantóba. „Nagyon nehéz dolga volt, és mégsem igazán nehéz, Andzsín-szan. Férjem roppant erős és bátor.”

„Mi lesz most? Elmegy innen?”

„Toranaga úr úgy rendelkezett, hogy minden maradjon a régiben. Semmi sem fog megváltozni.”

„De te máris megváltoztál, Mariko. Mintha kihunyt volna benned a tűz.”

„Nem. Képzeld, Andzsín-szan. Egyszerűen csak megkönnyebbültem, hogy él, mert már azt hittem, meghalt.”

„Igen. De azért ez megváltoztatja a helyzetet, nem?”

„Természetesen. Hálát adok Istennek, hogy uramat nem fogták el – hogy életben maradt s tovább szolgálhatja Toranaga urat. És most, ha megbocsátasz, Andzsín-szan, fáradt vagyok. Bocsáss meg, de nagyon, nagyon fáradt vagyok.”

„Tehetek valamit?”

„Mit tehetnél, Andzsín-szan? Azon kívül, hogy velem és velem együtt örülsz? Igazából semmi sem változott. Semminek sincs vége, mert semmi sem kezdődött el. Minden úgy van, ahogy volt. Férjem él.”

Szeretnéd, ha meghalt volna? – kérdezte magától most Blackthorne a kertben. Nem.

Akkor miért dugtál pisztolyt az övedbe? Bűntudat mardos?

Nem. Semmi sem kezdődött el.

Tényleg nem?

Tényleg.

Azt gondoltad, vele szeretkezel. Nem ugyanaz ez, mintha meg is tetted volna?

Látta, hogy Mariko kitipeg a házból a kertbe. Olyan volt, mint egy porcelánbaba, és a fél lépéssel előtte járó Buntaro még hatalmasabbnak tetszett hozzá képest. Velük jött Fudzsziko is meg a szolgálók.

Blackthorne meghajolt. – Jókoszo oide kudaszareta, Buntaro-szan. Üdvöz légy házamban, Buntaro-szan.

Mindnyájan meghajoltak. Buntaro és Mariko Blackthorne-nal szemközt ült le a párnákra, Fudzsziko Blackthorne mögé. Nigacu és a Koi nevű szolgáló kezdte felszolgálni a teát és a szakét. Buntaro szakét kért. Blackthorne is.

– Dómo, Andzsín-szan. Ikaga deszu ka?

– Í. Ikaga deszu ka?

– Í. Kova dzsózimi saberu jóni natta na. Jól. Kezded egészen jól beszélni a japánt.

Blackthorne azonban hamarosan elveszítette a beszélgetés fonalát, mert Buntaro pattogva, hanyagul ejtette a szavakat.

– Sajnálom, Mariko-szan, de ezt nem értettem.

– Férjem köszöni, hogy meg akartad menteni. Az evezővel. Emlékszel? Amikor Ószakából szöktünk.

– Aa, szó deszu! Dómo. Kérlek, mondd meg neki, még mindig az a véleményem, hogy vissza kellett volna eveznünk a parthoz. Volt idő elég. Az a szolgáló fölöslegesen halt meg.

– Azt mondja, karma.

– Én meg azt mondom, fölöslegesen elpocsékolta életét. – Blackthorne máris megbánta durvaságát, amint kicsúszott a száján. Észrevette, hogy Mariko nem fordítja le.

– Férjem azt mondja, a támadási módszer jó, nagyon jó.

– Dómo. Mondd meg neki, örülök, hogy sértetlenül megmenekült. S hogy ő lesz az ezred parancsnoka. És természetesen szívesen látott

szállóvendég a házamban.

– Dómo, Andzsín-szan. Buntaro-szama azt mondja, igen, a támadási módszer nagyon jó. De ő azért mindig magával fogja vinni az íját és a kardokat. Sokkal nagyobb távolságból tud ölni az íjjal, pontosabban és gyorsabban lő vele, mint amire a muskéta képes.

– Holnap versenyt lövünk, és majd meglátjuk, ha kedve tartja.

– Te fogsz veszíteni, Andzsín-szan, nagyon sajnálom. Hadd figyelmeztesselek, hogy ne hívd ki – mondta Mariko.

Blackthorne látta, hogy Buntaro pillantása Marikóról rá siklik, majd vissza. – Köszönöm, Mariko-szan. Mondd meg neki, hogy szeretném látni löni.

– Férjem azt kérdi; tudsz-e bánni az íjjal?

– Igen, de nem vagyok mestere. Minálunk az íj már kiment a divatból. Kivéve a számszeríjat. Engem tengerre neveltek. Ott ágyút, muskétát és tengerész kardot használunk. Néha gyújtónyilakat is, de csak közlőről, az ellenség vitorlázatára.

– Férjem azt kérdi, hogyan használjátok és hogyan készítitek ezeket a gyújtónyilakat. Mások, mint a mieink, amelyeket Ószakánál lőttek ki a gályára?

Blackthorne belefogott a magyarázatba, és újrakezdődtek a szokásos félbeszakítások, a kíváncsi kérdések. Mostanára már hozzászokott, hogy a japánokat hihetetlenül érdekli minden, ami a háborúzással kapcsolatos, de a tolmácson keresztül való beszélgetés kimerítette. Noha Mariko kitűnően végezte a dolgát, ritkán fordított pontosan. Egy-egy hosszú választ lerövidített, mondanivalója egy részét kissé megváltoztatta, így azután félreértések adódtak. Végehossza nem volt a fölösleges ismételtetésnek.

De azt is tudta, hogy Mariko nélkül soha nem bizonyult volna ilyen hasznosnak. Csak a tudásod választ el a veremtől, emlékeztette magát. Emiatt ugyan nem kell aggódnod, mert igen sok még az elmondanivaló, és az igazi csatát is meg kell nyerni. Addig biztonságban vagy, össze kell állítanod egy hadiflottát. Azután irány haza. Az igazi biztonságba.

Tekintete Buntaro és a testőr kardjaira esett, övében ott érezte a sajátjait és a pisztoly megnyugtató, olajozott melegségét, és ráébredt, hogy ebben az országban sohasem lesz igazán

biztonságban. Itt senki sincs biztonságban, még Toranaga sem.

– Andzsín-szan, Buntaro-szama azt kérdi, ha holnap elküldi hozzád embereit, meg tudod-e nekik mutatni, hogyan készülnek ezek a nyilak.

– Hol lehet szurkot szerezni?

– Nem tudom. – Mariko kérdéseket tett fel: hol fordul elő az ilyesmi, hogyan néz ki, milyen a szaga, mivel lehet esetleg helyettesíteni. Azután hosszan beszélt Buntaróhoz. Fudzsiko némán figyelt, éber fülét és szemét nem kerülte el semmi. A szolgálók, úrnőjük legyezőjének egy-egy pontos rebbenésére, újra- és újratöltették a szakéskorsókat és – csészéket.

– Férjem azt mondja, meg fogja beszélni a dolgot Toranaga úrral. Lehet, hogy van valahol szurok a Kvantóban. Mi még sohasem hallottunk róla. Vagy ha szurkot nem találunk, van sűrű olajunk, bálnaolajunk, azzal talán helyettesíthetjük. Férjem azt kérdi, használtok-e néha gránátokat is, mint a kínaiak.

– Igen. De nem tekintjük őket valami fontosnak, kivéve várostrom esetén. A törökök használtak gránátokat, amikor rátámadtak a johannita lovagok máltai erődjére. Általában tűzgyújtásra és pánikkeltésre jók.

– Férjem arra kér, beszélj neki részletesen erről a csatáról.

– Negyven évvel ezelőtt történt. Az volt a legnagyobb... – Blackthorne izgatottan elhallgatott. Az volta legnagyobb ostrom Európa egész történelmében. Hatvanezer iszlám török, az ottomán birodalom elitje támadt hatezer keresztény lovagra, akik néhány ezer főt számláló máltai segédcsapataikkal beszorultak hatalmas St. Elmó-i várkomplexumukba Málta apró szigetén. A lovagok fél évig állták sikeresen az ostromot, majd az ellenség szégyenszemre megfutamodott. Ez a győzelem mentette meg az egész mediterrán tengerpartot s így az egész keresztény világot attól, hogy a hitetlenek hordái előzönöljék.

Blackthorne hirtelen ráébredt, hogy ez a csata kezébe adhatja az ószakai vár kulcsát: hogy hogyan kell körülvenni, zaklatni, áttörni a kapukat és megszállni.

– Igen, senhor?

– Negyven esztendeje történt, a legnagyobb európai beltengeren, Mariko-szan. A Földközi-tengeren. Olyan volt, mint a többi ostrom,

nem érdemes szót vesztegetni rá – hazudta. Ez a tudás felbecsülhetetlen értékű, nem szabad könnyedén továbbadni és főleg nem most. Mariko sokszor elmagyarázta neki, hogy csak az ószakai vár áll, megingathatatlanul, Toranaga és a győzelem között. Blackthorne most biztosra vette, hogy az ószakai probléma megoldása lesz az ő útlevele haza, mindazzal a gazdagsággal együtt, amire ebben az életben szüksége van.

Észrevette, hogy Mariko zavarba esett. – Senhora?

– Semmi, senhor. – Az asszony fordítani kezdte, amit mondott. De Blackthorne tudta, hogy Mariko tudja: valamit rejteget. Aztán a gulyás illata elvonta a figyelmét.

– Fudzsziko-szan?

– Hai, Andzsin-szan?

– Sokudzsi va madaka? Kjaku va... szazokúfuku de oro, ne? Mikor lesz vacsora? A vendégek talán már éhesek.

– Aa, gomen naszai, higa kurete kara ni itasimaszu.

Blackthorne látta, hogy Fudzsziko a napra mutat, és megértette, hogy azt mondja: „napnyugta után”. Bólintott és mordult egyet, ami Japánban felért egy udvarias „köszönöm”mel.

Mariko ismét Blackthorne felé fordult. – Férjem szeretné, ha mesélnél neki egy olyan csatáról, amelyben részt vettél.

– Mind benne van a kézikönyvben, Mariko-szan.

– Azt mondja, nagy érdeklődéssel olvasta, de az csak kurta részleteket tartalmaz. Az elkövetkező napokban szeretne mindent megtudni az összes csatákról. Egyről azonban most szeretne hallani, ha nem bánod.

– Mind benne van a kézikönyvben. Talán majd holnap, Mariko-szan.

– Nyugtót akart, hogy átgondolja fantasztikus ötletét az ószakai várról és arról a csatáról, azonkívül a beszélgetést, a folytonos faggatózást is unta már, de legfőképpen éhes volt.

– Kérlek, Andzsin-szan, elmondanád újra, csak egyszer, a férjem kedvéért?

Blackthorne meghallotta hangjában a leplezett könyörgést, ezért engedett. – Természetesen. Mit gondolsz, melyikről szeretne hallani?

– A németalföldről. A „Zeeland” mellettiről – így kell kiejteni?

– Igen.

Belekezdett hát a csata történetébe, amely olyan volt, mint az összes többi, amelyben emberek haltak meg, leginkább parancsnokaik ostobasága és tehetetlensége miatt.

– Férjem azt mondja, itt más a helyzet, Andzsín-szan. Itt a parancsnokoknak igen tehetségesnek kell lenni, különben hamar elpusztulnak.

– Bírálatom természetesen csak az európai vezérekre vonatkozott.

– Buntaro-szama azt mondja, ő is mesélni fog majd neked a mi háborúinkról, vezéreinkről, különösen a taikó úrról. Cserébe a te információidért – mondta diplomatikusan Mariko.

– Dómo. – Blackthorne enyhén meghajolt, és érezte, hogy Buntaro szinte átfúrja tekintetével. Tulajdonképpen mit akarsz tőlem, te patkány?

A vacsora óriási kudarc volt. Mindenki számára. Akkor kezdődött, amikor a kertből felmentek a verandára, hogy ott étkezzenek.

– Bocsáss meg, Andzsín-szan, de mi az? – kérdezte Mariko. – Az ott. Férjem azt kérdi, mi az.

– Micsoda? Ja, az? Egy fácán – felelte Blackthorne. – Toranaga úrtól kaptam egy nyúllal együtt. Vacsorára nyúl lesz, angol módra legalábbis nekem, ámbár jut mindenkinek.

– Köszönöm, de... mi, én és a férjem, mi nem eszünk húst. De miért lóg ott az a fácán? Nem kellene eltenni ebben a hőségben? Nem kellene előkészíteni?

– Így kell előkészíteni. Azért akasztják ki, hogy a húsa megérjen.

– Micsoda? Kérlek, bocsáss meg, Andzsín-szan, bocsáss meg – dadogta Mariko. – De így meg fog rothadni. Még rajta vannak a tollai, és nincs... megtisztítva.

– A fácán húsa száraz, Mariko-szan, ezért akasztják ki néhány napra, esetleg két hétre, attól függően, hogy milyen az idő. Azután megkopasztják, kibelezik és megsütik.

– Kinn... kinn akarod hagyni a szabad levegőn? Hogy megrothadjon? Hogy...

– Nan dzsa? – szólt közbe türelmetlenül Buntaro.

Mariko bocsánatkérően magyarázni kezdett, mire Buntaro elképedve beszívta a levegőt, felállt, közletről szemügyre vette és megbökdöste a fácánt. Néhány légy zümmögve felszállt róla, majd újra

letelepedett. Fudzsiko habozva mondott valamit Buntarónak, aki elvörösödött.

– Ágyasod azt mondja, megparancsoltad, hogy rajtad kívül senki sem nyúlhat hozzá? – mondta kérdő hangsúllyal Mariko.

– Igen. Ti nem akasztjátok így ki a vadat? Nálatok sem mindenki buddhista.

– Nem, Andzsín-szan. Nem hiszem.

– Vannak, akik azt mondják, a fácánt a faroktollaknál fogva kell lógatni mindaddig, míg le nem pottyan, de ez mese – folytatta Blackthorne. – A nyakánál fogva kell kiakasztani, úgy a leve is a helyén marad. Vannak, akik addig tartják lógva, míg a nyaka le nem szakad, de az ennyire érett húst már én se szeretem. Annak idején...

– Elhallgatott, mert Mariko arca kissé elzöldült.

– Nan deszu ka, Mariko-szan? – kérdezte azonnal Fudzsiko.

Mariko megmagyarázta. Mindenki zavartan fölnevetett, azután Mariko felállt, és bágyadtan szárogatni kezdte a homlokát. – Borzasztóan sajnálom, Andzsín-szan, kérlek, bocsáss meg egy pillanatra...

A ti ételeitek talán nem furcsák, szerette volna a képükbe vágni Blackthorne. Vegyük például a tegnapi nyers csigát – fehér, nyálkás, ízetlen, rágós vacak szójaszósszal. Vagy a szintén nyers, szeletelt polipkarokat hideg rizzsel és tengeri zöldséggel. Vagy a friss medúzát a sárgásbarna tofu-lében, ami úgy nézett ki, mint egy tál kutyaokádék! Ó, persze, nagyon elegánsan, szép formájú tálkában felszolgálva, de mégiscsak okádék!

Végül bementek a verandaszobába, s a szokásos végeérhetetlen hajlongások, udvarias fecsegés, csa- és szakeivás után megérkezett a vacsora. Kis tálcákon tiszta halleves, rizs, nyers hal, mint mindig. Aztán behozták az ő nyúlgyulását.

Felemelte a fedőt a fazékról. Gőz csapott ki belőle, és arányló zsírkarikák terjedeztek a tetején. Az ínycsiklandó, dús zsírlé puhára főtt húsdarabokkal volt tele. Büszkén megkínálta őket, de mindenki a fejét rázta és kérte, lásson hozzá nyugodtan.

– Dómo – mondta.

A jó modor azt követelte, hogy az ember a kis lakkozott tálkákból igya a levest, ami pedig szilárd benne, azt evőpálcikákkal szedje ki. A tálcán ott volt a merőkanál. Blackthorne farkasétvággal megtöltött

egy tálkát, és enni kezdett. Aztán meglátta a tekintetüket.

Rosszuléltel küszködve, ugyanakkor lenyűgözve bámulták, és hiába igyekeztek, az arcukra telepedő kifejezést nem tudták elrejteni. Blackthorne-nak kezdett elmenni az étvágya. Megpróbált tudomást sem venni róluk, de hiába. A gyomra korgott. Dühét leplezve letette a tálkát, lefedte a fazekat, és komoran közölte, hogy nem ízlik neki. Ráparancsolt Nigacura, hogy vigye ki.

– Öntsék-e ki az egészet, kérdezi Fudzsiko – fordított reménykedve Mariko.

– Igen.

Fudzsiko és Buntaro fellélegzett.

– Parancsolsz rizst? – kérdezte Fudzsiko.

– Nem, köszönöm.

Mariko sebesen rázva legyezőjét, bátorítón rámosolygott és újratöltötte a szakéscsészéjét. Blackthorne azonban nem engesztelődött meg, és magában megfogadta, hogy eztán egyedül fog főzni kinn a hegyek közt, egyedül fog enni, és vadászni is fog.

Menjenek a pokolba, gondolta. Ha Toranaga vadászhat, én is vadászhatok. Mikor kerülök elébe? Meddig kell még várnom?

Verje ki a ragya a várakozást, verje ki a ragya Toranagát! – mondta fennhangon angolul, és ettől egy kicsit megkönnyebbült.

– Nem értem, Andzsín-szan – mondta Mariko portugálul.

– Semmi – felelte Blackthorne. – Csak azon tűnődtem, mikor találkozhatom Toranaga úrral.

– Velem nem közölte. De hamarosan, gondolom.

Buntaro zajosan szűrölte a szakét és a levest, mert ez volt a szokás. Blackthorne-t idegesíteni kezdte a szűrölet. Mariko derűsen beszélgetett férjével, aki időnként felmordult, különben alig vett tudomást róla. Mariko nem evett, és Blackthorne-t most már határozottan bosszantotta, hogy Mariko és Fudzsiko úgy körbehízelgi Buntarót, ezt a számára kellemetlen és kéretlen vendéget.

– Mondd meg Buntaro-szamának, hogy az én házámban a házigazda felköszönti megbecsült vendégét. – Bősz mosollyal felemelte a csészéjét. – A hosszú életre és a boldogságra! – Kiitta.

Buntaro végighallgatta Mariko magyarázatát, egyetértőleg bólintott, ő is felemelte a csészéjét, összeszorított fogakkal elmosolyodott és

kiitta.

– Egészségünkre! – emelte az újabb csészét Blackthorne. És még egyet. És még egyet.

– Egészségünkre!

Ezúttal Buntaro nem ivott. Letette a tele csészét, és apró malacszemével Blackthorne-ra nézett. Aztán kiszólt valakinek. A sodzsi félrecsúszott, és a mindig jelen levő testőr átadta urának a hatalmas íjat és a tegez. Buntaro hevesen és hosszan beszélt Blackthorne-hoz.

– Férfem... férjem azt mondja, látni akartad, hogyan tud lőni, Andzsín-szan. Úgy véli, a holnap messze van. A most megfelelőbb. A házad kapubejárata, Andzsín-szan. Azt kérdi, melyik félfát akarod?

– Nem értem – felelte Blackthorne. A kapu negyven lépésre lehetett, valahol a kerten túl, de az újra bezárt sodzsi teljesen eltakarta szem elől.

– A bal vagy a jobb félfát? Kérlek, válassz. – Mariko hangja sürgető volt.

Blackthorne Buntaróra nézett. Olyan volt, mint egy rusnya, tömzsi manó, ahogy a semmibe meredt, s mintha mindent kizárt volna az agyából, mintha mindenről elfeledkezett volna.

– A balt – felelte lenyűgözve.

– Hidari! – mondta Mariko.

Buntaro abban a pillanatban kirántott egy vesszőt a tegezből, felemelte az íjat, s a húr szemmagasságban megfeszítve vad, mégis szinte költőien lebbenő mozdulattal küldte útjára a nyilat. A vashegyű vessző Mariko felé hussant, és egyik haja szálát érintve eltűnt a sodzsin át. Alig vészett nyoma az elsőnek, repült utána a második, aztán a harmadik, s mindegyik egy hüvelyk híján felnyársalta Marikót. Az asszony nyugodtan, mozdulatlanul térdelt, mint annak előtte.

Elszállt a negyedik nyíl is, azután az utolsó. A szobára telepedő csendet a húr rezgése töltötte ki. Buntaro sóhajtott egyet, és lelke lassan visszatért közéjük. Térdére fektette az íjat. Mariko és Fudzsziko beszívta a levegőt, mosolyogva meghajoltak és gratuláltak Buntarónak, aki bólintott és enyhén meghajolt. Mindnyájan Blackthorne-ra néztek. A navigátor tudta, hogy jószerivel varázslatnak volt szemtanúja. Minden egyes nyílvessző ugyanazon

a lyukon távozott a sodzsiban.

Buntaro visszaadta az íjat testőrének, és felvette az apró csészét. Nézte egy darabig, majd Blackthorne felé emelve kiitta, és a régi, durva és közönséges hangján mondott valamit.

– Ő... férjem igen udvariasan arra kér, menj ki és nézd meg.

Blackthorne elgondolkodott, és várta, hogy visszatérjen a normális szívverése. – Semmi szükség rá. Természetesen eltalálta a célt.

– Azt mondja, szeretné, ha meggyőződnél róla.

– Meg vagyok győződve.

– Kérlek, Andzsín-szan. Kitüntetnéd vele.

– Tüntesse ki a hóhér.

– Akkor tekintsd, kérlek, az én alázatos kérésemnek.

Blackthorne ismét könyörgést olvasott ki az asszony szeméből.

– Hogy mondják azt: „Csodálatos látvány volt”?

Mariko megmondta. Blackthorne elismételte a szavakat és meghajolt. Buntaro felületesen viszonzta.

– Kérlek, kérd meg, hogy tartson velem, és nézzük meg együtt a nyilakat.

– Azt mondja, azt szeretné, ha egyedül mennél. Nem kíván veled tartani, Andzsín-szan.

– Miért?

– Ha pontosan célzott, senhor, azt neked magadnak kell látnod. Ha nem, azt is. Így sem te nem kerülsz zavarba, sem ő.

– És ha elhibázta?

– Nem hibázta el. De a mi szokásunk szerint ilyen lehetetlen körülmények között a pontosság jelentéktelen ahhoz képest, milyen kecsesen és nemesen mozgott az íjász, micsoda erőre volt szüksége, hogy ülve lőni tudjon és mennyire nem érdekli, nyert-e vagy vesztett.

A nyílvevők hüvelyknyi átmérőjű körben fúródtek a bal kapufélfa közepébe. Blackthorne visszanézett a háza felé, és a negyvenegynéhány lépésen túl látta a csinos kis lyukat a papírfalban: fénylő szikraként világított a sötétben.

Lehetetlen ilyen pontosan lőni, gondolta. Ahol Buntaro ült, onnan nem láthatta sem a kertet, sem a kaput, ráadásul idekinn koromsötét van. Blackthorne a kapufélfához fordult, és magasabbra emelte a lámpást. Fél kezével megpróbálta kirántani az egyik nyilat. Az

acélhegy azonban túlságosan mélyre fúródott. Letörhette volna a vesszőt, de nem akarta.

A testőr figyelte.

Blackthorne habozott. A testőr odament, hogy segítsen, de Blackthorne megrázta a fejét. – Íe, dómo – mondta, és visszament a házba.

– Mariko-szan, kérlek, mondd meg ágyasomnak, hogy azt akarom, azok a nyilak maradjanak a félfában örökre. Hogy mindig emlékeztessenek az íj mesterére. Sohasem láttam még ilyen teljesítményt. – Meghajolt Buntaro felé.

– Köszönöm, Andzsin-szan. – Mariko lefordította, amit mondott, Buntaro meghajolt, és megköszönte a bókot.

– Szakét! – rendelkezett Blackthorne.

Ittak. Sokat ittak. Buntaro most már csak úgy döntötte magába, és látni lehetett, hogy a bor megártott neki. Blackthorne titkon figyelte, azután hagyta, hogy elméje elkalandozzon, és azon tűnődött, hogyan lőhette ki ilyen gyorsan egymás után és ilyen hihetetlenül pontosan azokat a nyilakat. Egyszerűen lehetetlen, gondolta, és mégis, a tulajdon szememmel láttam. Vajon mit csinál most Vinck, Baccus meg a többi? Toranaga elmondta neki, hogy Jedóban szállásolta el őket, az Erasmus közelében. Úristen, de szeretném újra látni őket, de szeretnék felszállni a hajómra!

Marikóra nézett, aki a férjének mondott valamit. Buntaro meghallgatta, azután, Blackthorne csodálkozására, undorodó kifejezés telepedett a szamuráj arcára. Mielőtt elfordíthatta volna róla a tekintetét, Buntaro ránézett.

– Nan deszu ka? – Buntaro szavai jóformán vádként hangzottak.

– Nani-mo, Buntaro-szan. Semmi. – Blackthorne sorra szakéval kínálta őket, hogy tapintatlanságát feledtesse. A nők is elfogadták, de épp csak belekóstoltak. Buntaro mogorván felhajtotta a magáét. Azután hosszan és dühösen beszélt Marikóhoz.

Blackthorne nem bírta tovább.

– Mi baja? Mit mond?

– Ó, kérlek, bocsáss meg, Andzsin-szan. Férjem rólad, feleségedről és ágyasaidról kérdezett. És a gyerekeidről. És arról, hogy mi történt, amióta eljöttünk Ószakából. Azt... – Mariko meggondolta magát, és megváltozott hangon hozzátette: – Minden érdeklí veled

és a nézeteiddel kapcsolatban.

– Engem is érdekelnek ő meg a nézetei, Mariko-szan. Hogyan ismerkedtél meg vele? Mikor házasodtatok össze? És... – Buntaro türelmetlen vakkantással félbeszakította.

Mariko azonnal lefordította, miről van szó. Buntaro teleöntött szakéval két teáscsészét, egyiket Blackthorne-nak nyújtotta, és intett a nőknek, hogy ők is teáscsészébe töltsenek maguknak.

– Férjem... férjem azt mondja, néha a szakécsészék nem elég nagyok. – Mariko a másik két teáscsészét is teletöltötte. Beleivott az egyikbe, Fudzsiko a másikba. Buntaro még ingerültebben mondott valamit, és Mariko meg Fudzsiko arcán megfagyott a mosoly.

– Íe, dózo gomen naszai, Buntaro-szama – kérlelte Mariko.

– Ima! – förmedt rá Buntaro.

Fudzsiko félénken mondani kezdett valamit, de Buntaro egy pillantással belefojtotta a szót.

– Gomen naszai – susogta bocsánatkérően Fudzsiko. – Dózo, gomen naszai.

– Mit mondott, Mariko-szan?

Az asszony mintha meg se hallotta volna. – Dózo gomen naszai, Buntaro-szama, vatasi...

Férjének elvörösödött az arca.

– IMA!

– Nagyon sajnálom, Andzsín-szan, de férjem megparancsolta, hogy mondjam el neked... hogy válaszoljak a kérdéseidre... hogy beszéljek neked magamról. Azt feleltem, ilyen késő este már nem kellene családi dolgokról beszélni, de ő ismét megparancsolta. Türelmedet kérem. – Nagyot kortyolt a szakéból. Aztán még egyet. Füle körül elszabadult hajszálai meg-megrezzentek a Fudzsiko legyezője által keltett szellőben. Mariko kiitta a csészét és letette. – Lánynevem Akecsi. Akecsi Dzsinszai tábornok úrnak, az orgyilkosnak vagyok a lánya. Apám hitszegő módon meggyilkolta hűbérurunkat, Goroda diktátort.

– Jóságos isten! Miért?

– Akármi volt az oka, nem lehetett elégséges, Andzsín-szan. Apám a mi világunk legnagyobb bűnét követte el. Vérem örökre bemocskolódott, akárcsak fiam vére.

– Akkor miért... – Blackthorne elharapta szavát.

– Igen, Andzsín-szan?

– Csak azt akartam mondani, hogy tudom, mit jelent ez... megölni az ember hűbérurát. Csodálkozom, hogy életben hagytak.

– Férjem kitüntetett...

Buntaro dühödten ismét félbeszakította. Mariko bocsánatot kért tőle, és elmagyarázta, mit kérdezett Blackthorne. Buntaro megvetően intett, hogy folytassa.

– Férjem azzal tüntetett ki, hogy elküldött magától – folytatta ugyanolyan szelíden Mariko. – Kérve kértem, hadd kövessék el szeppukut, de ezt a kegyet megtagadta tőlem. Talán meg kell magyaráznom neked, hogy szeppukura csak ő adhat nekem engedélyt, vagy Toranaga úr. Azóta is alázattal kérem ezt a kegyet az árulás minden évfordulóján. De férjem az ő bölcsességében mindig megtagadja. – Mosolya szívfájdítóan gyönyörű volt. – Férjem mindennap, minden pillanatban kitüntet, Andzsín-szan. Én az ő helyében szólni sem bírnék egy ilyen... bemocskolt teremtéshez.

– Szóval ezért... ezért mondtad, hogy családod utolsó tagja vagy? – Blackthorne-nak eszébe jutott a beszélgetésük, amikor az ószakai várból vonultak kifelé.

Mariko tolmácsolt Buntarónak, majd visszafordult feléje. – Hai, Andzsín-szan. De az ő számukra ez nem volt katasztrófa, csak számomra. A hegyek közt ütött rajta apámon és családján Nakamura, az a tábornok, akiből később taikó lett. Nakamura vezette a bosszúálló hadsereget, és egytől egyig lemészárolta apám húszezer emberét. Apámat és családját bekerítették, de annyi ideje még maradt, hogy segítsen rajtuk – négy bátyámon, három nővéremen, az... az anyámon és két ágyasán. Azután szeppukut követett el. Ennyiben samurájként viselkedett, akárcsak a többiek. Bátran, egyenként letérdeltek előtte, és ő egyenként megölte őket. Tisztességesen haltak meg. És ő is. Apám két fivére és egy nagybátyja szintén részt vett ebben az árulásban. Őket is bekerítették. Ők is tiszteletre méltóan haltak meg. Nem maradt életben egyetlen Akecsi sem, hogy el kelljen viselniük az ellenség gyűlöletét és gúnyolódását, csak én... de nem, kérlek, bocsáss meg, Andzsín-szan, nincs igazam... apám, nagybátyja és fivérei voltak az ellenség. Az ellenségből egyedül én maradtam élve, hogy eleven jelképe legyek mocskos álnokságuknak. Én, Akecsi Mariko, életben

maradtam, mert már asszony voltam, és férjem családjához tartoztam. Akkoriban Kjótóban laktunk. Kjótóban voltam, amikor apám meghalt. Árulása és lázadása mindössze tizenhárom napig tartott, Andzsín-szan. De amíg csak ember él ezeken a szigeteken, az Akecsi név visszataszító lesz.

– Mennyi ideje voltál férjnél, amikor az esetre sor került?

– Két hónapja és három napja, Andzsín-szan.

– Tizenöt esztendő voltál?

– Igen. Férjem kitüntetett azzal, hogy nem vált el tőlem és nem tett számkivetetté, holott ezt kellett volna cselekednie. Elküldött magától. Északra, egy faluba. Hideg volt ott Sonai tartományban, Andzsín-szan. Nagyon hideg.

– Meddig éltél ott?

– Nyolc évig. Goroda úr negyvenkilenc éves volt, amikor szeppukut követett el, hogy fogságba ne essék. Ennek csaknem tizenhat esztendeje, Andzsín-szan, és az ő utódaiból is alig...

Buntaro ostorcsapásként szóló hangon félbeszakította.

– Kérlek, bocsáss meg, Andzsín-szan – folytatta aztán Mariko –, de mint férjem helyesen rámutatott, elegendő lett volna annyit mondanom, hogy egy áruló lánya vagyok, mert a hosszú magyarázat fölösleges. Persze, valamennyi magyarázatra azért szükség van – tette hozzá óvatosan. – Kérlek, bocsásd meg férjem rossz modorát, és könnyörgök, ne feledd: a fül arra való, hogy halljon, és ne feledd azt se, amit a Nyolcas Kerítésről mondtam. Bocsáss meg, Andzsín-szan, most el kell mennem, mert így parancsolták. Neked addig nem szabad felkelned, amíg ő fel nem áll, vagy az ital le nem teríti. Semmibe se avatkozz bele. – Mariko meghajolt Fudzsziko felé. – Dózo gomen naszai.

– Dó itasimasite.

Mariko meghajtott a fejét Buntaro felé és kiment. Az illatát még sokáig érezték.

– Szakét! – mondta Buntaro, és gonoszul elmosolyodott. Fudzsziko megtöltötte a teáscsészét.

– Egészségünkre – mondta háborgó szívvel Blackthorne.

Több mint egy óráig itatta Buntarót, míg már ő is alig tudta, hol áll a feje. Azután Buntaro eldőlt, mint egy zsák, és ripityára törtek alatta a teáscsészék. A sodzsi azonnal kinyílt. Bejött a testőr Marikóval.

Felemelték Buntarót a semmiből előkerülő szolgák segítségével, és átvitték a szemben levő szobába. Mariko szobájába. Felesége a Koi nevű szolgálóval vetkőztetni kezdte. A testőr helyére tolta a sodzsit, leült eléje a folyosón, s kezét hüvelyében meglazított kardja markolatára tette.

Fudzsiko várt, és Blackthorne-t figyelte. Szolgálók jöttek be, és rendet csináltak. Blackthorne fáradtan beletúrta hosszú hajába, és újra megkötötte varkocsszalagját. Aztán tántorogva felállt, és kiment a verandára. Ágyasa követte.

A jó szagú levegő kitisztította a fejét. De nem eléggé. Nehézkesen leült a verandalépcsőre, és tovább ivott az éjszakában.

Fudzsiko mögéje térdelt, és előrehajolt. – Gomen naszai, Andzsin-szan – suttogta a ház felé biccentve. – Vakarimaszu ka? Érted?

– Vakarimaszu, sigata ga nai. – Aztán, látva az asszony kétségbeesett félelmét, megsimogatta a haját.

– Arigató, arigató, Andzsin-szama.

– Anatava szuimin ima, Fudzsiko-szan – mondta Blackthorne, nagy nehezen meglelve a szavakat. – Menj aludni.

– Dózo gomen naszai, Andzsin-szan, szuimin, ne? – kérdezte Fudzsiko, és könyörgő szemmel Blackthorne szobája felé nézett.

– Íe. Vatasi ojogu ima. Nem, én most úszom egyet.

– Hai, Andzsin-szama. – Fudzsiko engedelmesen elfordult, és parancsot kiáltott. Két szolga loholt elő. F fiatal férfiak voltak a faluból, híresen jó úszók.

Blackthorne nem tiltakozott. Tudta, hogy ma értelmetlenség lenne tiltakozni.

– Mindegy – mondta fennhangon, amint letántorgott a domboldalon, italtól kába fejjel –, mindegy, legalább elaltattam a nyomorultat. Most már nem tudja bántani.

Blackthorae egy óra hosszat úszott, és utána sokkal jobban érezte magát. Amikor hazaért, Fudzsiko a verandán várta egy kanna friss csával. Ivott egy kicsit, lefeküdt, és azonmód elaludt.

Buntaro rosszindulatú hangjára ébredt. Jobb keze ráfonódott a pisztoly agyára, amit mindig a futon alatt tartott, de a szíve még zakatolt a hirtelen felriadástól.

Buntaro elhallgatott. Mariko kezdett beszélni. Blackthorne csak néhány szót tudott elkapni, de az asszony hangja józan volt és

rábeszélő, nem megalázkodó vagy könyörgő, csak végtelenül nyugodt és kiegyensúlyozott, mint mindig. Azután megint felcsattant Buntaro.

Blackthorne igyekezett nem hallgatózni.

„Ne avatkozz bele semmibe” – figyelmeztette Mariko nagyon bölcsen. Neki itt nincsenek jogai, Buntarónak azonban több is van. „Kérlek, légy óvatos, Andzsín-szan. Ne feledd: a fül arra való, hogy halljon, és ne feledd azt se, amit a Nyolcas Kerítésről mondtam.”

Blackthorne engedelmesen visszafeküdt, egész teste hideg verejtékben fürdött, és erőnek erejével Mariko szavaira koncentrált.

„Tudod, Andzsín-szan – mondta az asszony azon a feledhetetlen estén, amikor a rengeteg szakéskorsó utolját is kiürítették, és ő azon tréfálkozott, hogy itt az ember sosem lehet magában, folyton vannak körülötte, a fal papír, a szem és a fül mindent kivehet mögüle is –, itt az embernek meg kell teremtenie a maga külön világát. Gyermekkorunktól tanítanak bennünket, hogyan húzódjunk vissza önmagunkba, hogyan növezzünk áthatolhatatlan falakat, amelyek mögött élhetünk. Ha erre képtelenek volnánk, biztos, hogy előbb-utóbb megörlődnénk, és egymás torkának esnénk.”

„Miféle falakat?”

„Ó, végtelen az útvesztő, amelyben elrejtőzhetünk, Andzsín-szan. A szertartások, a szokások, a tabuk és az összes többi. Még a nyelvünkben is vannak olyan finomságok, amelyek a tieitekből hiányzanak – ezek segítségével kerülhetjük ki, mindig udvariasan, mindazt a kérdést, amire nem akarunk válaszolni.”

„De hogyan csukja be az ember a fülét, Mariko-szan? Az lehetetlen!”

„Ó, dehogy, nagyon könnyű, csak gyakorlat kell hozzá. A gyakorlás természetesen már akkor elkezdődik, amikor a gyermek az első szavakat kimondja, így aztán hamar vérükké válik – különben elpusztulnánk. Azzal kell kezdeni, hogy megtisztítod agyadat az emberektől, igyekszel egy másik síkra átkerülni. A napnyugtában való gyönyörködés vagy az eső hallgatása nagy segítség ehhez – megfigyelted, mennyire más mindig az eső hangja, Andzsín-szan? És ha igazán odahallgat az ember, a jelennek nyoma vesz, ne? Kiváló gyakorlás például, ha a virágszirmok hullását vagy a szikla növést hallgatjuk. Látni persze nem látod ezeket a dolgokat, mert ezek csupán jelek, üzenetek a harádnak, a központodnak, amelyek

az élet múlandóságára emlékeztetnek, segítenek a va, a harmónia elnyerésében, Andzsín-szan, mert a tökéletes harmónia a legértékesebb és legáhítottabb része az egész japán életnek és művészetnek és... – Mariko felnevetett. – Látod, hogyan hat rám ez a sok szaké! – Nyelve hegyét megejtően végigfuttatta az ajkán. – Megsúgok neked egy titkot: sose dőlj be a mosolygásunknak, a szelídségünknek, szertartásosságunknak, hajladozásunknak, udvariaskodásunknak. Lehet, hogy ez alatt a felszín alatt ezer ríre vagyunk tőled éppen, biztonságban, egyedül. Mert ezt keressük mi – a feledést, a békét. Talán egyik legkorábbi versünk – a Kodzsikiben, első krónikánkban maradt fenn, amit talán ezer esztendeje írtak – segít megértem, amit mondtam:

Kerekedik nyolc felhő

Bújtatni a szerelmeseket.

Izumo Nyolcas Kerítése

Körülveszi a nyolc felhőt

Milyen szép a Nyolcas Kerítés!

Ó, igen, biztos, hogy megőrülnénk, ha nem volna a Nyolcas Kerítés!” Emlékezz a Nyolcas Kerítésre, parancsolt magára Blackthorne, miközben Buntaro hangja vadul sziszegett tovább a falon túl. Nem tudok semmit erről az asszonyról. És Buntaróról sem. Gondolj a muskétásezredre, vagy az otthonra, Felicityre, arra, hogy juss fel a hajódra, vagy Baccusra, Toranagára, Omi-szanra. Mi legyen Omival? Bosszút akarok-e állni rajta? A barátom szeretne lenni, a pisztolyeset óta kedves és jóindulatú és...

Az ütés mintha a fejében csattant volna. Azután újra Mariko hangja, még egy ütés, és Blackthorne már talpon volt, észre se vette, mikor rántotta félre a sodzsit. A testőr hideg rosszindulattal meredt rá a folyosón, Mariko ajtaja előtt, kardját készenlétben tartva.

Blackthorne már-már rávetette magát a szamurájra, amikor a folyosó végében kinyílt egy másik ajtó. Fudzsiko jelent meg leeresztett, hosszú hajjal, hálókimonóban, azután ruha szakadását hallották, majd még egy ütest, de Fudzsikóra mindezek mintha egyáltalán nem hatottak volna. Udvariasan meghajolt a testőr felé, közéjük állt, alázatosan meghajolt Blackthorne előtt, megfogta a karját, és jelezte, hogy menjen vissza a szobájába. Blackthorne látta, hogy a szamurájnak minden izma megfeszül. Egyelőre csak egy pisztolya

és egy golyója volt, úgyhogy ideiglenesen visszavonult. Fudzsiko követte, és behúzta maguk mögött a sodzsit. Azután kétségbeesett arccal, figyelmeztetőleg megrázta a fejét, mutatóujját az ajkára tette, újra megrázta a fejét, és könnyörögve nézett Blackthorne-ra.

– Gomen naszai, vakarímaszu ka? – lehelte.

Blackthorne azonban a szomszéd szoba falára meredt, amelyen könnyűszerrel át tudott volna törni.

Fudzsiko is a falra nézett, azután odaült a fal és Blackthorne közé, és intett neki, hogy üljön le ő is.

Blackthorne képtelen lett volna leülni. Készülődött a rohamra, amely mindnyájukat tönkreteszi, s a következő ütés, meg az azt követő vékony kis hang a végsőkéig felbőszítette.

– Íe! – Fudzsiko hangjában páni félelem remegett. Blackthorne intett neki, hogy takarodjon az útból.

– Íe, íe! – könnyörgött Fudzsiko.

– IMA!

Fudzsiko azonnal fölkel, és nesztelenül a tokonomá-ban fekvő kardokhoz szaladt. Felvette a hosszúkardot, reszkető kézzel kihúzta a hüvelyből, és felkészült, hogy kövesse Blackthorne-t a falon át. Abban a pillanatban újabb ütés csattant, újabb harsogó szitoközön követte, majd a másik szoba sodzsija félrevágódott, és hallották, amint Buntaro, mögötte testőrével, dühöngve kisiet. Csend lett, aztán döndülve becsapódott a kertkapu.

Blackthorne az ajtó felé indult. Fudzsiko elébe rohant, de ő félrelökte.

Mariko a szomszéd szoba sarkában térdelt, arcán sötét véraláfutás, haja borzas, kimonója rongyokban lógott, combján és hátul, a derekánál csúnya zúzódások borították.

Blackthorne ugrott, hogy ölébe vegye, de Mariko felkiáltott: – Menj innen, kérlek, menj innen, Andzsín-szan!

Blackthorne látta, hogy vér szivárog a szája sarkából. – Úristen, csak nem valami belső...!

– Megmondtam, hogy ne avatkozz semmibe. Kérlek, menj innen – ismételte nyugodt hangon Mariko, de a szeme vad tűzben égett. Azután észrevette Fudzsikót, aki ott maradt az ajtóban. Mondott neki valamit. Fudzsiko engedelmesen megfogta Blackthorne karját, hogy elvezesse, de a férfi kirántotta. – Nem! Íe!

– Jelenléted megszégyenít, és nem ad sem békét, sem vigaszt. Menj innen! – mondta Mariko.

– Segíteni szeretnék. Nem érted?

– Te nem értesz semmit. Neked itt semmi jogod. Ez magántermészetű vita férj és feleség között.

– De arra nem mentség, hogy megüssön és...

– Miért nem hallgatsz rám, Andzsín-szan? Agyon is verhet, ha akar. Joga van hozzá, bárcsak megtenné. Akkor nem kellene tovább együtt élnem a szégyennel. Azt hiszed, könnyű ezzel a szégyennel élni? Nem hallottad, amit mondtam neked? Én Akecsi Dzsinszai lánya vagyok!

– Az nem a te hibád. Te semmit se tettél!

– Az én hibám. Apám lánya vagyok. – Mariko abbahagyta volna, de felnézett, és látva Blackthorne arcán a részvétet, az aggodást, a szerelmet, s tudván, milyen sokra tartja a férfi az igazságot, hagyott lehullani magáról néhány fátylat.

– Ami ma éjszaka történt, az az én hibám, Andzsín-szan – mondta. – Ha sírnék, ahogy akarja, ha bocsánatért könyörögnék, ahogy akarja, ha megalázkodnék előtte és körülhízelegném, ahogy akarja, ha színlelt rémülettel szétvetném neki a lábam, amit annyira szeretne, ha mindezeket az asszonyi dolgokat megtenném, ahogy a kötelesség előírja, akkor a tenyeremből enne. De én nem teszem meg.

– Miért?

– Ez az én bosszúm, így fizetek meg azért, hogy életben hagyott az árulás után. Így fizetek meg azért, hogy nyolc esztendőre elküldött és azalatt is életben hagyott, így fizetek meg azért, hogy utána visszaparancsolt az életbe, és megint csak életben hagyott. – Fájdalmasan leült, és elrendezte maga körül szakadozott kimonóját.

– Soha nem adom oda neki magam többé. Valaha készségesen megtettem, noha az első pillanattól fogva undorodom tőle.

– Akkor miért mentél hozzá? Azt mondtad, a nőknek itt joguk van visszautasítani a kérőt, nem muszáj férjhez menniük, ha nem akarnak.

– Azért mentem hozzá, hogy kedvére tegyek Goroda úrnak és apámnak. Nagyon fiatal voltam akkor, még nem ismertem Gorodát, de ha tudni akarod, Goroda volt a legkegyetlenebb,

legvisszataszítóbb ember, akit csak hátán hordott a föld! Ő kergette árulásba apámat. Ez az igazság! Goroda! – Szinte köpte a nevet. – Ha ő nincs, mindnyájan becsületben élénk ma is. Imádkozom Istenhez, hogy Goroda lelke örökké a pokol tüzén égjen! – Vigyázva megmozdult, hogy enyhítsen az oldalát mardosó fájdalomon. – Férjem és köztem csak gyűlölet van, ez a mi karmánk. Pedig olyan könnyen áteresztethetne a halál picit helyére.

– Miért nem bocsát el? Miért nem válik el tőled? Vagy miért nem teljesíti, amit kívánsz?

– Mert férfi. – Fájdalomhullám futott végig az asszony testén, arca összerándult. Blackthorne térdre vetette magát és átölelte. Mariko ellökte magától, Fudzsiko egykedvűen nézte őket az ajtóból.

– Semmi bajom, Andzsín-szan. Kérlek, hagyj magamra. Nem szabad. Óvatosnak kell lenned.

– Nem félek tőle.

Mariko fáradt mozdulattal félresimította haját a szeméből, és kutatóan felnézett Blackthorne arcába. Nem kellene hagynom inkább, hogy az Andzsín-szan a karmája elé menjen? – tűnődött el. Nem közénk való. Buntaro olyan könnyedén megölné. Eddig is csak Toranaga neve védte meg. Jabu, Omi, Naga, Buntaro – bármelyikből könnyű lenne kiprovokálni, hogy megölje.

Csak bajt okozott, amióta ideérkezett, ne? Még a tudásával is. Nagának igaza van: az Andzsín-szan tönkreteheti világunkat, ha nem akadályozzuk meg.

Mi lenne, ha Buntaro megtudná az igazat? Vagy Toranaga? A párnázásról...

„Megőrültél?” – kérdezte Fudzsiko azon az első éjszakán.

„Nem.”

„Akkor miért te akarsz menni a szolgáló helyett?”

„A szaké miatt, és szórakozásvágyból meg kíváncsiságból, Fudzsiko-csan” – hazudta ő, eltitkolva az igazi okot: hogy a barbár felizgatta, hogy kívánja, és neki még sohasem volt szeretője. Ha akkor éjjel nem történik meg, sohasem fog, és az Andzsín-szannal kell megtörténnie, csakis az Andzsín-szannal.

Bement hát hozzá, és megjárta az önkívület birodalmát, s amikor tegnap megérkezett a gálya, Fudzsiko négyszemközt megkérdezte: „Akkor is bementél volna hozzá, ha tudod, hogy a férjed él?”

„Nem, dehogy” – hazudta ő.

„De most megmondod Buntaro-szamának, ne? Beszámolsz neki a párnázásról az Andzsín-szannal?”

„Miért tenném?”

„Azt hittem, ez a terved. Ha a megfelelő időpontban mondod el Buntaro-szamának, előnti a düh, és szerencsédre halott lennél, mielőtt ráébredne, mit művelt.”

„Nem, Fudzsziko-szan, ő sohasem fog megölni engem. Sajnos. Ha lesz rá elegendő oka, szívesen elküld az eták közé – ha ugyan Toranaga úr jóváhagyja –, de megölni sohasem fog.”

„Házasságtörés az Andzsín-szannal – ez elegendő ok lenne?”

„Ó, igen.”

„Mi történne a fiaddal?”

„Örökölné gyalázatomat, ne?”

„Kérlek, azonnal szólj nekem, ha úgy gondolod, hogy Buntaro-szama gyanít valamit. Amíg ágyasa vagyok, kötelességem megvédeni az Andzsín-szant.”

Igen, kötelességed, Fudzsziko, gondolta akkor Mariko. És ez ürügyet szolgáltatna neked arra is, hogy nyíltan bosszút állj apád vádlóján, amire oly régóta vágysz. De apád sajnos valóban gyáva volt, szegény Fudzszikóm. Hiromacu is ott volt, különben most apád élne, helyette Buntaro halt volna meg, mert Buntarót sokkal jobban gyűlölik, mint amennyire apádat megvetették. Még azokat a kardokat is, amiket olyan nagyra tartasz, mint hadi kitüntetések, azokat is csak egy sebesült szamurájtól vásárolták. Nagyon sajnálom, tőlem sosem fogod megtudni, de ez az igazság.

– Nem félek tőle – ismételte meg Blackthorne.

– Tudom – mondta Mariko, és elhatalmasodott rajta a fájdalom. – De kérlek, könyörgök, félj tőle a kedvemért.

Blackthorne elindult az ajtó felé.

Buntaro százlépésnyire várta, a faluba vezető ösvény közepén állt tagbaszakadton, hatalmasan, halálos fenyegetésként. Mellette a testőre. Felhős hajnalra virradtak. A halászhajók már kezdtek kifutni a sima tengerre.

Blackthorne látta Buntaro kezében az íjat, övében a kardot és a testőr kardjait. Buntaro kissé imbolygott, így remélhette, hogy rosszul

fog célozni, és neki lesz elég ideje, hogy a közelükbe kerüljön. Az ösvény mentén nem kínálkozott semmiféle fedezék. Blackthorne-t már semmi sem érdekelt: mindkét pisztoly kakasát felhúzva elindult a két férfi felé.

Pokolba a fedezékkal, gondolta vérszomjas dühvel, noha ugyanakkor tudatában volt, hogy örültség, amire készül, semmi esélye sincs a két szamuráj meg a messze hordó íj ellen, azonkívül joga sincs a beavatkozásra. Aztán, még a pisztolyok lőtávólán kívül, Buntaro egyszer csak mélyen meghajolt. Meghajolt a testőr is. Blackthorne megtorpant, csapdát szimatolt. Körülnézett, de senki mást nem látott a közelben. Azt hitte, álmodik: Buntaro nehézkesen térdre esett, félrelökte íját, tenyerét a földre tette, és úgy borult le előtte, mint paraszt a főúr előtt. A testőr minden mozdulatát utánozta.

Blackthorne kábán meredt rájuk. Amikor meggyőződött róla, hogy nem a szeme káprázik, lassan újra elindult, a pisztolyokat nem emelte célzásra, de készenlétben tartotta, mert változatlanul valami fortélyra gyanakodott. Jóval lőtávolon belül megállt. Buntaro nem mozdult. A szokás azt diktálta, hogy ő is térdeljen le, viszonzza az üdvözlést, mert rangban egyenlők vagy majdnem egyenlők, de fel nem foghatta, mire való ez a hihetetlenül alázatos ceremónia egy olyan helyzetben, amelyben előbb-utóbb úgyis vér fog folyni.

– Kelj fel, te rohadék! – Ujjai megfeszültek mindkét ravaszon. Buntaro nem szólt semmit, nem tett semmit, úgy maradt, tenyerével és homlokával a földet érintve. Kimonója hátát átítatta a veríték.

– Nan dzsa? – Blackthorne szándékosan a legdurvább kifejezést használta – „Mi van?” –, hogy felhergelje Buntarót, és elkezdhessék végre, mert így, földre hajtott fejjel igazán nem lőhette le.

Aztán, tudván, hogy durvaság állni, míg ők térdelnek, s hogy a „Nan dzsa?” jóformán elviselhetetlen és teljességgel fölösleges sértés volt, Blackthorne is letérdelt, a pisztolyokat markolva a földre tette mindkét kezét és meghajolt.

Visszaült a sarkára. – Hai? – kérdezte erőltetett udvariassággal.

Buntaro motyogni kezdett. Alázatosan. Bocsánatot kért. Hogy mire és miért, Blackthorne nem értette. Csak néha tudott elkapni egy-egy szót, például a szakét többször is, de nyilvánvalóan bocsánatot kértek tőle és alázatosan könyörögtek elnézéséért. Buntaro egyre

mondta, mondta a magáét. Azután elhallgatott, és ismét a porba verte a fejét.

Blackthorne őrjöngő dühe ekkorra már rég elszállt. – Sigata ga nai – mondta rekedten, ami azt jelenti: „nem segíthetünk rajta”, „nincs mit tenni”, „mit tehetnél volna?”, s közben még mindig nem tudta, a bocsánatkérés nem merő szertartás-e a támadás előtt. – Sigata ga nai. Hakkiri vakaranu ga sinpai szurukotovanai. Ezen már nem segíthetünk. Nem egészen értem ugyan, de ne aggódj.

Buntaro felnézett, és hátraült a sarkára. – Arigató, arigató, Andzsin-szama. Dómo gomen naszai.

– Sigata ga nai – mondta még egyszer Blackthorne, s most, hogy végre kiderült: a bocsánatkérés őszinte, hálát adott Istennek, amiért csodával határos módon lehetőséget nyújtott neki, hogy elejét vegye a párbajnak. Tudta, hogy itt nincsenek jogai, hogy örültként viselkedett s hogy ezt a válságos helyzetet Buntaro és közte csak a szabályok betartásával lehet megoldani. Vagyis: Toranagához kell fordulni.

De miért a bocsánatkérés, törte a fejét lázasan. Gondolkodj! Meg kell tanulnod úgy gondolkodni, ahogy ők.

Megvan! Mert hatamoto vagyok, és mert Buntaro, a vendégem, megzavarta a vád, házam harmóniáját! Azzal, hogy lármás veszekedést csapott az én házamban, engem sértett meg, óriási hibát követett el, és bocsánatot kell kérnie, akár komolyan gondolja, akár nem. Egyik szamurájnak kötelező bocsánatot kérni a másiktól, vendégnek a házigazdától...

Várjunk csak! Azt se felejtsd el, hogy itt a férfiak leihatják magukat, néha ezt el is várják tőlük, s ha részegek, ésszerű határokon belül nem felelnek viselkedésükért. Ne felejtsd, hogy itt nem szégyen az sem, ha úgy leissza magát az ember, akár a disznó. Emlékezz csak, mennyire nem törődött vele Mariko és Toranaga a hajón, amikor úgy kikészültél. Szórakoztatta őket a dolog, de nem undorította, mint ahogy minket undorított volna.

Azonkívül te nem vagy-e hibás? Nem te kezdted-e itatni? Nem te hergelted-e?

– Igen – mondta fennhangon.

– Nan deszu ka, Andzsin-szan? – kérdezte véreres szemmel Buntaro.

– Nani mo. Vatasi nó kasicu deszu. Semmi. Az én hibám.

Buntaro fejét rázva bizonygatta, hogy nem, csakis az ő hibája, aztán újra meghajolt és újra bocsánatot kért.

– Szake – mondta Blackthorne ellentmondást nem tűrően, és vállat vont. – Sigata ga nai. Szake!

Buntaro meghajolt és megköszönte. Blackthorne is meghajolt, és felállt. Buntaro és a testőr követte példáját. Mindketten még egyszer meghajoltak. Blackthorne viszonzta.

Végül Buntaro sarkon fordult és eltántorgott. Blackthorne megvárta, míg az íj lőtávolán kívül érnek, és közben azon tűnődött, tényleg olyan részeg lehet-e az az ember, mint amilyennek látszik. Aztán visszament a házába.

Fudzsiko a verandán várta, újra a maga mosolygós, udvarias kagylóhéjában. Vajon mire gondolsz a lelked mélyén, kérdezte magában Blackthorne, miközben üdvözölte, és az asszony is üdvözölte őt.

Mariko ajtaja be volt csukva. Mellette ott állt a szolgálója.

– Mariko-szan?

– Igen, Andzsin-szan?

Blackthorne várt, de az ajtó nem nyílt ki. – Jól vagy?

– Igen, köszönöm. – Blackthorne hallotta, hogy megköszörüli a torkát, aztán a gyenge hang folytatta: – Fudzsiko már üzent Jabuszannak és Toranaga úrnak, hogy nem érzem jól magam, ezért ma nem tudok tolmácsolni.

– Jó lenne, ha megvizsgálna egy orvos.

– Ó, köszönöm, Szuvo bőven elegendő lesz. Már érte küldtem. Csak... csak meghúzódott az oldalam. Igazán jól vagyok, semmi okod az aggodalomra.

– Nézd, valamit én is értek az orvosláshoz. Nem köhögysz fel vért, ugye?

– Ó, nem, nem. Amikor elcsúsztam, bevertem az arcom is, ennyi az egész. Jól vagyok, hidd el.

Blackthorne hallgatott egy sort.

– Buntaro bocsánatot kért.

– Igen. Fudzsiko figyelte a kapuból. Alázatosan köszönöm, hogy elfogadtad bocsánatkérését. Köszönöm. És Andzsin-szan, nagyon sajnálom, hogy megzavartuk... megbocsáthatatlan, hogy

megzavartuk a harmóniádat... kérlek, fogadd el az én bocsánatkérésemet is. Nem lett volna szabad, hogy eljárjon a szám. Nagyon udvariatlan voltam, kérlek, bocsáss meg. Az én hibám, hogy veszekedtünk. Kérlek, fogadd el bocsánatkérésemet.

– Azért, hogy összeverték?

– Azért, mert nem engedelmeskedtem férjemnek, nem voltam segítségére, hogy elégedetten elaludjon, mert nem teljesítettem iránta és irántad, házigazdám iránt való kötelességemet. És azért is, amit mondtam.

– Biztos, hogy nem segíthetek valamiben?

– Nem... nem, köszönöm, Andzsín-szan. Holnapra rendbe jövök. De Blackthorne nyolc napig nem látta viszont Marikót.

NEGYESIK KÖNYV

Harminchatodik fejezet

Vadászni hívtalak, Naga-szan, és nem azért, hogy a véleményedet ismételd, amit már úgyis hallottam mondta Toranaga.

– Utoljára könyörgök, apám: szüntesd be a kiképzést, tiltsd meg a puskák használatát, pusztítsd el a barbárt, jelentsd ki, hogy a kísérlet kudarcot vallott, és egyszer s mindenkorra vess véget ennek a gyalázatnak.

– Én pedig utoljára mondom: nem. A Toranaga kesztyűs kezén ülő csuklyás sólyom idegesen fészkelődött gazdájának szokatlanul fenyegető hangjára, és mérgesen sziszegni kezdett. A bozótban voltak, a hajtók és a testőrök hallótávolán kívül; a levegő bágyasztó volt, nyirkos, az ég felhős.

Naga előreszegte az állat. Rendben van. De akkor is kötelességem, hogy figyelmeztesselek: veszélyben vagy itt, ezért illő tisztelettel, utoljára követelem, hogy még ma hagyd el Andzsirót.

– Szintén utoljára: nem.

– Akkor vedd a fejemet!

– Fejed már az enyém!

– Vedd hát ma, most, vagy engedd, hogy én végezzek magammal, ha már a jó tanácsot nem fogadod meg.

– Tanulj türelmet, kölyök!

– Hogyan lehetnék türelmes, amikor látom, miként teszed tönkre magad? Nekem az a kötelességem, hogy figyelmeztesselek. Itt vadászgatsz és pocskolod az időt, miközben ellenségeid arra készülnek, hogy rád rogyasszák a világot. Holnap összeülnek a régensek. A daimjók négyötöde vagy máris Ószakában van, vagy oda tart. Te vagy az egyetlen fontos daimjó, aki elutasította a meghívást. Kiközösítenek, és akkor semmi sem menthet meg. Ha legalább Jedóban lennél, hadaidtól körülvéve. De itt védtelen vagy. Nem tudunk megoltalmazni. Mindössze ezer ember van velünk, és nem mozgósította-e máris egész Izut Jabu-szan? Több mint nyolcezer embere tanyázik húsz rín belül, a másik hatezer pedig a határokat zárja le. Tudod, hogy a kémek azt jelentették: flottája várakozik északon, hogy elsüllyessen, ha gályával akarnál menekülni. Megint a foglya vagy, hát nem látod? Elég egy postagalamb Isidótól Jabuhoz, s tönkretehetnek, amikor csak akarnak. Honnan tudod, nem forral-e máris árulást Isidóval?

– Biztosra veszem, hogy fontolgatja. Én is azt tenném a helyében. Te nem?

– Nem, én nem.

– Akkor igen hamar meghalnál, amit ugyan teljességgel megérdemelsz, de veled halna egész családod, egész klánod, minden vazallusod, ami viszont teljességgel megbocsáthatatlan lenne. Ostoba és erőszakos fráter vagy! Nem használod a fejedet, nem hallgatsz senkire, nem tanulsz semmiből, nem fékezed sem a nyelved, sem a természeted! Hagyod, hogy a lehető leggyerekesebb módon manipuláljanak, és azt hiszed, mindent megoldhatsz a kardoddal. Csupán azért nem vágom le ostoba fejedet, azért nem hagyom, hogy véget vess mostani értéktelen életednek, mert még fiatal vagy, mert valaha láttam benned bizonyos lehetőségeket, mert a hibákat nem rosszindulatból követed el, mert nincs benned álnokság, s hűséged megingathatatlan. De ha igen gyorsan nem tanulsz némi türelmet és önfegyelmet, megfosztlak a szamuráj rangtól, s a paraszti osztályba sorolok minden leszármazottaddal együtt! – Toranaga jobb öklével nyergére csapott, és a sólyom ideges, átható hangon felrikoltott. – Megértetted?

Nagát szinte sokként érték ezek a szavak. Sohasem látta még apját

dühében ordítani, egyáltalán, elveszíteni a türelmét; ilyesmiről nem is hallott. Lehordani többször is lehordta már, még hozzá megérdemelten. Naga tudta, hogy sok hibát követ el, de apja mind ez ideig úgy forgatta a dolgokat, hogy amit tett, a végén már nem is tűnt akkora ostobaságnak, mint eleinte. Például amikor Toranaga megmagyarázta neki, miként esett bele Omi – vagy Jabu – csapdájába, úgy kellett lefogni, nehogy elrohanjon és tüstént megölje mindkettőt. Toranaga megparancsolta magántestőreinek, hogy addig öntsenek hideg vizet Naga fejére, míg a józan eszét vissza nem nyeri, s utána higgadtan a szájába rágta, hogy ő, Naga óriási segítségére volt apjának azzal, hogy megszüntette a Dzsozen képében jelentkező veszélyt. „De azért jobb lett volna, ha tudod, hogy manipulálnak. Légy türelmes, fiam, a türelem minden egyebet magával hoz – tanácsolta Toranaga. – Nemsokára te fogod manipulálni őket. Amit tettél, jól tetted. De meg kell tanulnod az emberek fejébe látni, különben nem leszel hasznára se magadnak – se hűbéruradnak. Nekem vezérekre van szükségem. Fanatikusom van elég.”

Apja mindig józan és megbocsátó volt vele, de ma... Naga leugrott a nyeregből, és alázatosan letérdelt. – Kérlek, bocsáss meg, apám. Nem akartalak megharagítani... csak rettenetesen aggódom a biztonságod miatt. Kérlek, bocsáss meg, hogy megzavartam a harmóniádat...

– Fogd be a szád! – harsogta Toranaga, olyan erővel, hogy a lóva rémülten felágaskodott.

Toranaga elkeseredetten szorította térdével, jobbjaiban szorosabbra fogta a kantárt, a ló hánya-vetette magát. A sólyom megbillent, felugrált az ökléről, szárnyával vadul csapdosott, és fülsértően rikoltozott – hek-ek-ek-ek-ek –, mert a végsőkig ingerelte a szokatlan feszültség, ami körülvette.

– Jól van, szépségem, jól van... – Toranaga egyszerre próbálta megnyugtatni a madarat és megzabolázni lovát. Naga odaugrott a ló fejéhez, és elkapta a zablát, épp az utolsó pillanatban, mert az állat már kitörni készült. A sólyom dühödten vijjogott. Végül nagy mogorván visszatelepedett Toranaga szakértő öklére, és a vékony bőrbéklyók helyben tartották, de a szárnya meg-megrebbent, s a csengők élesen csilingeltek a lábán.

– Hek-ek-ek-ek-eeeeek! – rikoltotta még egyszer, utoljára.

– Jól van, jól van, szépségem. Jól van, nincs semmi baj – csitítgatta Toranaga, de arca még szederjes volt a dühtől, s amikor újra Nagához fordult, csak a sólyom kedvéért fogta vissza az indulatát. – Ha mára elrontottad a kedvét, én... én...

Abban a pillanatban figyelmeztetően hallalizott az egyik hajtó. Toranaga tüstént lerántotta a sólyomról a csuklyát, várt egy keveset, míg hozzászokik környezetéhez, és felröptette.

Hosszú szárnyú vándorsólyom volt, Tecukónak, Acélhölgynek hívták. Mint a nyíl húzott fel az égre, és hatszáz lábnyira Toranaga feje felett körözni kezdett, várva, hogy zsákmányát felferjék. Minden idegességét elfelejtette. Aztán szélirányba fordulva látta, hogy beküldik a kutyákat, és fácáncsapat rebben szét nagy szárnycsapdosással. Kiválasztotta áldozatát, átbucskázott, és összezárt szárnyakkal, könyörtelenül kimeresztett karmokkal zuhanni kezdett.

A vén fácánkakas azonban, amely kétszerte nagyobb volt nála, félreröppent előle, és páni rémületben húzott egy kétszáz lépésre levő kis facsoport felé. Tecuko magához térve kitérte szárnyát, és egyenesen utána vetette magát. Feljebb szállt megint, a kakas fölé érve ismét átbucskázott és lecsapott, de megint elvétette. Toranaga izgatott kiáltásokkal bátorította, figyelmeztetve egyben a rá leselkedő veszélyre. Nagát már rég elfelejtette.

A fácán eszeveszett szárnycsapdosással húzott a fák menedékébe. A vándorsólyom még egyszer felgyűrűzött a magasba, átbucskázott, lezúdult, de elkésett. A ravasz vén fácánnak nyoma veszett. A sólyom saját biztonságára fittyet hányva áttört a lombokon és ágakon, dühödten kereste áldozatát, aztán magához tért, kivágódott a szabadba, és őriörgő rikoltozással felrepült a liget fölé.

Abban a pillanatban egy csapat foglyot vertek fel a hajtók, s a madarak szétrebbentek, földközelen, biztonságot keresve repdestek ide-oda, okosan a földhajlatok kontúrját követve. Tecuko kiválasztott egyet, összezárta a szárnyát és lezuhant, mint egy kő. Ezúttal nem hibázta el. Hátsó karma egyetlen gonosz csapásával eltörte a fogoly nyakát, amint elzúgott fölötte. A madár nagy tollfelhőt verve a földre pottyant. De ahelyett, hogy követte volna zsákmányát a földre, vagy belekapaszkodott volna, hogy együtt érjenek le, a

súlyom vijjogva ismét csak fölhúzott az égre, egyre magasabbra és magasabbra.

Toranaga aggódva előszedte a csalétket, egy kis vékony zsinigre kötözött döglött madarat, és megforgatta a feje körül. Tecukót azonban ez sem csábította visszatérésre. Már csak egy apró petty volt az égen, Toranaga biztosra vette, hogy elveszítette, hogy a madár úgy döntött, elhagyja őt, visszatér a vadonba, hogy saját szeszélye szerint öljön és ne gazdája parancsára, akkor egyék, amikor akar és nem amikor adnak neki, oda repüljön, amerre a szelek viszik vagy a képzelete, gazdátlanul, örökre szabadon.

Toranaga csak nézte – nem szomorúan, de egy kicsit magányosan. Tecuko vad teremtés volt, és Toranaga, mint minden solymász, tudta, hogy ő csupán ideiglenes, földhöz kötött gazdája. Ő mászott fel érte hegyi rejtekébe, a hakonei fenyvesek közé, fióka korában szedte ki a fészekből, betanította, becézgette s ő adta neki az első áldozatát is. Most már alig látta, amint fent köröz szépségesen, és fájó szívvel azt kívánta, bárcsak ő is követhetné, fel a magas égbe, el minden földi nyűgtől.

Ekkor a vén fácánkakas gondtalanul kilábalt a fák közül, és újra csipegetni kezdett. Tecuko pedig átbucskázott, leszánkázott a mennyekből, mint valami halált hozó, áramvonalas kis fegyver, karmait kimeresztve a kegyelemdőfésre.

A fácánkakas azonnal kimúlt, tollak szálltak belőle szerteszét, de Tecuko most nem engedte el áldozatát, csak az utolsó pillanatban tárta ki a szárnyát s fékezett vadul. Aztán összecsukta megint, és letelepedett a zsákmányra.

Karmai közé szorítva kopasztani kezdte csőrével, előkészítette a falatozásra, de mielőtt még belekóstolhatott volna, Toranaga odalovagolt hozzá. Tecuko idegesen megdermedt. Sárga karikás, könyörtelen barna szemével figyelte, amint gazdája leszáll a nyeregből, de fülét azért bátorságának, ügyességének bűgő, nyugtató hangú dicséretére hegyezte, és, mivel éhes volt és a gazda volt az étekdója – aki ráadásul türelmes gazda, nem tett hirtelen mozdulatot, hanem lassan, szelíden térdelt le hozzá –, megengedte, hogy közel menjen.

Toranaga halk hangon dicsérte, becézgette. Vadászkesét elővéve kettéhasította a fácán fejét, hogy Tecuko az agyvelőhöz férhessen.

Amint a gazda szeszélyére ezt az apróságot kezdte kóstolgatni, Toranaga lemetszette az egész fejet, és a sólyom könnyedén öklére röppent, mert hiszen ott szokott enni.

Toranaga megállás nélkül dicsérte, s amikor ezzel a velőmorzsával végzett, gyengéden megsimogatta és bókokkal halmozta el. A madár elégedetten billegett és sziszegett, örült, hogy újra visszatalált az ököl biztonságába, mert hiszen amióta a fészkből kivették, csak ezen az öklön ülve evett, és az étket mindig személyesen Toranagától kapta. Tollázkodni kezdett, készen a következő ölesre. Mivel azonban Tecuko ilyen pompásan repült ma, Toranaga elhatározta, hogy hagyja, hadd tömjé degeszre magát, és többet nem röpteti. Nekiadta azt a kis madarat, amelyet saját maga már megkopasztott és felnyitott. Míg Tecuko javában falatozott, rácsúsztotta a csuklyát. A sólyom elégedetten tovább lakmározott. Amikor végzett és újból tollázkodni kezdett, Toranaga zsákba tette a fácánkakast, s magához intette solymászát, aki a hajtókkal várakozott. Élvezettel megvitatták Tecuko dicső vadászatát, és összeszámlálták a zsákmányt. Egy nyulat ejtettek, két fürjet és egy fácánt. Toranaga elbocsátotta solymászát és a hajtókat, a sólymokkal együtt visszaküldte őket a táborba. A testőrök szél alatt álldogáltak.

Végre ismét Nagához fordult. – Tehát?

Naga letérdelt a lova mellé, és meghajolt. – Tökéletesen igazad van, uram – mindabban, amit mondtál rólam. Bocsánatot kérek, amiért megsértettelek.

– A rossz tanácsokért nem?

– Kérlek... kérlek, állíts valaki mellé, aki tanítana, hogy soha ne kövessék el többé ilyesmit. Nem akarok neked rossz tanácsot adni, soha.

– Rendben van. Eztán minden napod egy részét az Andzsín-szannal töltöd, beszélgetsz vele, és megtanulod, amit ő már tud. Ő lesz az egyik tanítód.

– Ő?

– Igen. Ettől majd fegyelemre szoksz. És ha bele tudod verni abba a sziklakőbe, amit a füleid közt hordasz, hogy hallgass és figyelj, olyan dolgokat tanulhatsz, amik értékesnek bizonyulnak számodra. Ki tudja, talán még olyasmit is képes leszel megtanulni, amivel

számomra leszel értékes.

Naga mogorván bámult a földre.

– Azt akarom, hogy mindent megtanulj, amit ő a puskákról, az ágyúkról és a hadviselésről tud. Te leszel az én szakértőm. Igen. És azt akarom, hogy nagyon jó szakértő légy.

Naga nem szólt semmit.

– És azt is akarom, hogy barátkozz össze velem.

– Hogyan tehetném, uram?

– Gondolkodj, találd meg a módját! Miért nem használod a fejedet?

– Megpróbálok. Esküszöm, megpróbálok.

– Ennél többet várok. Megparancsolom, hogy járd sikerrel. Vess be egy kis „keresztény könyörületet”. Ehhez már eleget tanultál, remélem.

Naga undorodó képet vágott. – Azt lehetetlenség megtanulni. Ez az igazság! Cukku-szan folyton csak a dogmákról meg más ostobaságokról papol, az embernek hányni volna kedve tőle. A kereszténység parasztoknak való, nem szamurájoknak. Ne ölj, ne végy magadhoz több asszonyt, csak egyet! És még legalább ötven hasonló szamárságot hirdetnek. Akkor engedelmeskedtem parancsodnak, és most is – mindig engedelmeskedni fogok. De miért nem hagyod, hogy azokat a dolgokat csináljam, amikhez értek, uram? Megkeresztelkedem, ha ezt akarod, de hinni nem tudok benne... lótrágya az egész és... Bocsánatot kérek. Össze fogok barátkozni az Andzsín-szannal. Ígérem.

– Jó. És ne feledd, hogy húszezerszer értékesebb ő, mint a saját súlya nyersselyemben, és több tudás szorult belé, mint tebeléd húszeleten keresztül fog.

Naga megfékezte magát, és engedelmesen bólintott.

– Jó. Te fogsz vezetni két zászlóaljot, Omi-szan a másik kettőt, egyet pedig tartalékban hagyunk, Buntaro vezetésével.

– Hát a többi négy, uram?

– Nincs elég puskánk a számukra. Azzal csak Jabut akartam letéríteni a nyomról – vetett oda egy információmorzsát fiának Toranaga.

– Uram?

– Csak arra volt ürügy, hogy még ezer embert idehozassak. Holnap érkeznek. Kétezer emberrel már tartani tudom Andzsirót, és el is

menekülhetek, ha szükséges, ne?

– De Jabu-szan akkor is... – Naga elharapta a megjegyzést, mert tudta, hogy valami módon megint téves véleményt nyilvánítana. – Miért vagyok én mindig ilyen ostoba? – fakadt ki. – Miért nem látom át úgy a dolgokat, mint te? Vagy mint Szudara-szan? Én segíteni akarok, hasznodra akarok lenni. Nem unos-untalan feldühíteni.

– Akkor tanulj türelmet, fiam, és fékezd a természetedet. Nemsokára eljön a te időd is.

– Uram?

De Toranaga végleg elunta a türelem gyakorlását. Felnézett az égre.

– Azt hiszem, alszom egyet.

Naga azonnal leszedte a nyeret és a lótakarót, és szamurájágyként a földre vetette. Toranaga megköszönte, és figyelte, amint fia felállítja az öröket. Amikor meggyőződött róla, hogy mindent jól és pontosan csinált, lefeküdt és behunyta a szemét.

Nem aludni akart, csak gondolkodni. Tudta, igen rossz jel, hogy elvesztette a türelmét. Szerencséd van, hogy csak Naga előtt történt, aki nem ért semmit, gondolta magában. Ha Omi vagy Jabu látja, tüstént rájönnek, hogy majd elemészt az aggodalom. Ez pedig könnyen árulásra csábíthatná őket. Ezúttal szerencséd volt. Tecuko hozott rendbe mindent. Ha ő nincs, mások is megtapasztalták volna dühkitörésedet, és az örültség lett volna.

Milyen gyönyörűen szárnyalt! Tanulj tőle: Nagával is úgy kell bánni, mint egy sólyommal. Nem úgy vijjog és ugrál ő is, mint a legvadabb sólymok? Vele, Nagával az az egyetlen baj, hogy nem a megfelelő vadászaton röptetem. Az ő eleme a harc, a hirtelen és kíméletlen halál. Nemsokára ennek is eljön az ideje.

Toranaga aggodalma visszatért. Mi történik vajon Ószakában? Nagyon elszámítottam magam a daimjók dolgában – hogy ki megy el és ki utasítja vissza a meghívást. Miért nem kaptam pontosabb híreket? Elárultak volna? Mennyi veszély leselkedik rám...

És az Andzsín-szan? Ő is sólyom. De még nincs ököltre szoktatva, hiába hiszi Jabu és Mariko. Mi az ő prédája? A Fekete Hajó és Rodrigues andzsín és az a ronda, döllyfös kis vezérkapitány, akinek már nincs sok hátra ezen a földön, meg a fekete köntösű papok, a bűdös, szőrös papok, a portugálok, a spanyolok, a törökök, akárkik is azok, az iszlám hívei, akárkik is azok, és persze ne feledkezzünk

meg Omiról, Jaburól, Buntaróról, Isidóról és rólam.

Toranaga átfordult a másik oldalára és elmosolyodott. De az Andzsin-szan nem hosszú szárnyú sólyom, amelyet szabadon felröptethetsz, mert biztosra veheted, hogy a megfelelő zsákmány fölött állapodik meg. Olyan inkább, mint a kurta szárnyú héja, amelyet egyenesen az öklödről küldesz mindenre, ami mozog, galambászhéja, mondjuk, amely végez a nála háromszorta súlyosabb fogollyal vagy nyúllal, patkánnyal, macskával, kutyával, szalonkával, seregéllyel, varjúval; félelmetes rövid futamokkal, iszonyú sebességgel csap utánuk és karmai egyetlen gyilkos mozdulatával öli meg őket; az a fajta héja, amely gyűlöli és sohasem szokja meg a csuklyát, csak ül az öklödön, büszkén, veszélyesen, önelégülten, könnyörtelenül, sárga szemmel; nagyszerű barát, de csúnyán dühbe gurul, ha az indulat elfogja.

Igen, az Andzsin-szan rövid szárnyú héja. Kire röptessem?

Omira? Még nem.

Jabura? Még nem.

Buntaróra?

Miért ment igazából az Andzsin-szan Buntaro után a pisztolyokkal? Természetesen Mariko miatt. Párnáztak vajon? Lett volna rá alkalmuk. Azt hiszem, igen. „Nagyszerűen el van látva”, mondta Mariko. Jól van. Nincs abban semmi rossz, ha párnáztak – hiszen Buntarót mindenki halottnak hitte –, ha örök titok marad. De az Andzsin-szan ostobán tette, hogy annyi mindent kockáztatott másvalaki asszonya miatt. Hisz nincs-e mindig ezer és ezer másik, szabad és senkihez sem tartozó, ugyanolyan bájos, kicsi, nagy, tág, szűk, előkelő? Úgy viselkedett, mint egy buta, féltékeny barbár. Emlékszel Rodrigues andzsinra? Nem hívott-e ki párbajra s ölt meg egy másik barbárt a maguk szokása szerint, a miatt a nemtelen kalmárlány miatt, akit aztán feleségül vett Nagaszakiban? És nem hagyta-e tanácsom ellenére megbosszulatlanul ezt a gyilkosságot a taikó, mondván, csak egy barbár halt meg, nem közölünk valaki? Ostobaság kétfajta törvény szerint élni. Egy a törvény. Csak egy törvény lehet.

Nem, nem eresztem rá az Andzsin-szant Buntaróra, szükségem van még erre az ostoba alakra. De akár párnáztak azok ketten, akár nem, remélem, Buntaro fejében sosem fordul meg a gondolat. Akkor

ugyanis gyorsan meg kellene ölnöm Buntarót, mert semmi erő nem akadályozhatná meg, hogy végezzen az Andzsín-szannal és Mariko-szannal, márpedig kettejükre nagyobb szükségem van, mint Buntaróra. Vagy pusztítsam el Buntarót most?

Amint Buntaro kijózanodott, Toranaga azonnal érte küldetett. „Hogy merészeled a te érdekedet az enyém elé helyezni? Meddig lesz képtelen Mariko-szan tolmácsolni?”

„Az orvos szerint néhány napig, uram. Bocsánatot kérek a kellemetlenségért!”

„Világosan megmondtam, hogy még húsz napig szükségem lesz a szolgálataira. Nem emlékszel?”

„De igen. Nagyon sajnálom.”

„Ha kedved ellen tett, néhány fenékre csapás bőven elegendő büntetésnek. Ennyire minden asszonnak szüksége van időről időre, de összeverni őket közönséges dolog. Önző módon hátráltatod a kiképzést, úgy viselkedtél, mint egy buta paraszt. Nélküle nem beszélhetek az Andzsín-szannal!”

„Igen. Tudom, uram, nagyon sajnálom. Most ütöttem meg először életemben. Egyszerűen... megőrjít néha... annyira, hogy dühömben nem is látok.”

„Hát miért nem válsz el tőle? Miért nem küldöd el magadtól? Miért nem ölöd meg vagy parancsolsz rá, hogy vágja el a torkát – amikor már többé nem lesz szükségem rá?”

„Nem tudnám megtenni, uram – felelte Buntaro. – Olyan... Az első pillanattól kívántam, ahogy megláttam. A házasságunk eleinte olyan volt, amelyet minden férfi kíván magának. Hihetetlenül boldog voltam... emlékszel, hogy minden daimjó utána ácsingózott! Aztán... aztán elküldtem az után a mocskos orgyilkosság után, hogy megvédjem, a biztonsága miatt úgy tettem, mintha undorodnék tőle, aztán, amikor a taikó évekkal később rám parancsolt, hogy hozzam vissza, még jobban izgatott, mint valaha. Az az igazság, hogy hálára számítottam tőle, és férfimód bántam vele, nem törődtem az apróságokkal, amiket a nők annyira szeretnek, a versekkel meg a virágokkal. De Mariko közben megváltozott. Hűséges volt, mint mindig, de olyan, akár a jég, meg akart halni, állandóan könnyölgött, hogy öljem meg. – Buntaro hangja kétségbeesésbe csapott át. – De én képtelen vagyok megölni vagy hagyni, hogy megölje magát.

Beszennyezte a fiamat, miatta vetek meg minden más nőt, de képtelen vagyok megszabadulni tőle. Meg... megpróbáltam kedves lenni hozzá, de folyton jégfalba ütközöm, és ez megőrjít. Amikor hazajöttem Koreából és megtudtam, hogy áttért erre az eszelős keresztény vallásra, mulattam a dolgon, mert mit számít a vallás? Elhatároztam, hogy tréfálkozom majd rajta, ehelyett azon kaptam magam, hogy torkára tett késsel követelem, tagadja meg a hitét, különben átmetszem. Persze hogy nem tagadta meg, melyik szamuráj engedne ilyen fenyegetésnek, ne? Csak nézett rám azokkal a szemekkel, és azt mondta: rajta. »Kérlek, uram, vágd el a torkom – mondta. – Várj, hátrahajtom a fejem. Imádkozom Istenhez, hogy elvérezzem.« Persze hogy nem vágtam el, uram. Magamévá tettem. De egyik-másik hölgyének, azoknak, akik rávették a kerestségre, levágtam a haját meg a fülét, és kikergettem őket a várból. És ezt tettem a mostohaanyjával is, neki még az orrát is levágtam, a gonosz vén boszorkánynak! És akkor Mariko azt mondta, mivel... mivel megbüntettem hölgyeit, ha legközelebb hívatlanul az ágyába megyek, azonnal széppukut követ el... nem törődve sem az irántad, sem a család iránt való kötelességével... még, még a keresztény Isten parancsaival sem! – Buntaro arcán a düh könnyei csorogtak, de észre se vette. – Nem tudom megölni, bármennyire szeretném! Nem tudom megölni Akecsi Dzsinszai lányát, bármennyire megérdemli...”

Toranaga hagyta, hadd őriöngjön, s mikor Buntaro végül teljesen kimerült, elbocsátotta, megparancsolva, hogy hagyja békén Mariko-szant, amíg ő nem dönt a dologban. Saját orvosát küldte az asszonyhoz, hogy vizsgálja meg. A helyzet nem volt súlyos: csak zúzódásokat talált, belső vérzést nem.

Saját biztonsága érdekében, mivel árulásra számított, és az idő homokja egyre pergett, Toranaga úgy döntött, hogy fokozza a nyomást mindenkire. Marikónak megparancsolta, hogy költözzék át Omi házába, és pihenjen, ki ne tegye a lábát, és legfőként az Andzsín-szannak ne kerüljön útjába. Aztán magához rendelte az Andzsín-szant, bosszúságot színlelt, amikor kiderült, hogy alig értik meg egymást, és kurtán-furcsán elbocsátotta. A kiképzés ütemét felgyorsították. Naga parancsot kapott, hogy mindenüvé vigye magával az Andzsín-szant, és addig fárassza, míg össze nem

roskad. De az Andzsín-szan nem roskadt össze Naga mellett. Megpróbálkozott hát vele ő maga. Tizenegy órán át vezetett egy zászlóaljat a dombok közt, de az Andzsín-szan lépést tartott; ha nem is az első sorokkal, de lépést tartott. Amikor Andzsiróba visszaértek, támolyogva, makogva a kimerültségtől, azt mondta: „Toranaga-szama, gyalogol én tud. Puskákat képez én tud. Nagyon sajnálom, de kettő együtt nem, ne?”

Toranaga elmosolyodott, amint ott feküdt a felhős, esőt ígérő ég alatt. Blackthorne betörése, ököltre szoktatása izgatta. Rövid szárnyú, az bizony. Mariko ugyanolyan kemény, ugyanolyan okos, de az esze élesebb, és megvan benne az a könyörtelenség, ami az Andzsín-szamból mindig hiányozni fog. Mariko vándorsólyom, olyan, mint Tecuko. A legjobbak közül való. Miért van, hogy a nőstény, a nősólyom mindig nagyobb, erősebb és gyorsabb, mint a hím, mindig jobb, mint a hím?

Héják és sólymok ők mind – Mariko, Buntaro, Omi, Fudzsziko, Ocsiba, Naga, minden fiam és lányom és asszonyom és vazallusom és minden ellenségem – ragadozó madarak vagy prédák.

Fel kell küldenem Nagát a magasba, áldozata fölé, hogy lecsapjon rá. De kire? Omira vagy Jabura?

Amit Naga Jaburól mondott, igaz volt.

„Nos, Jabu-szan, hogyan döntöttél?” – kérdezte Toranaga a második napon.

Addig nem megyek Ószakába, amíg te nem mégy, uram. Elrendeltem egész Izu mozgósítását.”

„Isido le fog csapni rád.”

„Előbb rád, uram, és ha a Kvantó elesik, elesik Izu is. Ünnepeles alkut kötöttem veled. A te oldaladon állok. A Kaszigik mindig betartják a szavukat.”

„Kitüntetésnek érzem, hogy ilyen szövetségesem van” – hazudta ő, és magában örült, hogy Jabu megint úgy viselkedik, ahogy ő, Toranaga előre látta. Másnap Jabu összeállított egy csapatot, felkérte, hogy szemlélje meg, s aztán emberei szeme láttára szertartásosan letérdelt előtte, és kérte, fogadja el vazallusául.

„Elismeresz hűbéruradnak?” – kérdezte Toranaga.

„Igen. És Izu minden férfia elismer. És kérlek, uram, fogadd el ezt az ajándékot fiúi ragaszkodásom bizonyítékául. – Jabu, még mindig

térdén állva, átnyújtotta neki a Muramasza-kardot. – Ez az a kard, amellyel nagyapádat meggyilkolták.”

„Az lehetetlen!”

Jabu elmesélte a kard történetét, hogy hogyan került hozzá az évek során, s hogy csak nemrég tudta meg, miféle fegyvert birtokol. Odahívatta Szuvót. Az öregember elmondta, minek volt szemtanúja fiatalkorában.

„Bizony, igaz, nagyuram – mondta büszkén Szuvo. – Senki sem látta, hogy Obata apja összetörte vagy tengerbe vetette volna a kardot. És szamurájként való újjászületésem reményére esküszöm, hogy nagyapád szolgálatában álltam. Hűségesen szolgáltam Csikitada urat halála napjáig. Ott voltam, esküszöm.”

Toranaga átvette a kardot. Mintha máris rosszindulatúan vibrálni kezdett volna a kezében. Mindig is kinevette azt a legendát, amely szerint bizonyos fajta kardok maguktól ölni akarnak, mindenáron ki akarnak repülni a hüvelyből, hogy vért igyanak, de most már elhitte. Megborzongott, amint az a nap eszébe jutott. Miért gyűlölnék bennünket a Muramasza-kardok? Egyik végzett nagyapámmal. Egy másik kis híján leszelte a karomat, amikor hatéves voltam – megmagyarázhatatlan baleset, senki sem volt a közelemben, de a jobb karomat mégis vágás érte, s majdnem elvéreztem. A harmadikkal elsőszülött fiam fejét csapták le.

„Uram – mondta Jabu aznap –, egy ilyen bemocskolt pengének nem szabad tovább élnie, ne? Engedd meg, hogy kivigyem a tengerre és belefúllasszam, s akkor legalább ez az egy nem fenyeget többé se téged, se leszármazottaidat.”

„Igen... igen – motyogta ő, örülve, hogy Jabu tette meg a javaslatot. – Vidd!” S csak akkor kezdett újra normálisan verni a szíve, amikor emberei jelentették, hogy szemtanúi voltak, amint a penge behullott a mélybe és eltűnt szem elől. Köszönetet mondott Jabunak, elrendelte, hogy a termésből hattized rész a parasztoké, négy az uraiké legyen, és nekiadta Izut hűbértartás gyanánt. Minden úgy volt tehát, mint azelőtt, csak most Toranaga rendelkezett Izu fölött, és bármikor visszavehette.

Toranaga átfordult a másik oldalára, hogy enyhítsen jobb karja fájdalmán, kényelmesen elhelyezkedett, élvezve a föld közelségét, amelyből erőt merített, mint mindig.

Az a penge hát örökre eltűnt. De ne feledd, mit jóslott az öreg kínai: kard által halsz meg. Vajon ki kardja által? És más kezétől vagy a magamétól?

Majd megtudod, amikor megtudod, gondolta minden félelem nélkül. És most aludj. A karma, az karma. Légy mint a Zen. Békében gondolj arra, hogy az Abszolút, a Tao benned van, hogy se pap, se kultusz, se dogma, könyv, mondás, tanítás vagy tanító nem áll közted és közte. Tudd, hogy jó és rossz jelentéktelen, az én és a te jelentéktelen, a belül és a kívül jelentéktelen, akárcsak élet és halál. Lépj be abba a szférába, ahol nincs halálfélelem, se újjászületés reménye, ahol megszabadulsz a földi nyűgöktől és a megváltás szükségletétől. Te magad vagy a Tao. Légy mint egy szikla, most, amelyet az élet hullámai hiába rohamoznak...

Távoli kiáltás zökkentette ki meditációjából. Talpra ugrott. Naga izgatottan mutogatott nyugat felé. Mindenki arra nézett.

Postagalamb repült nyugatról zsinórvonalban Andzsiró kányába. Leszállt megpihenni egy távoli fára, aztán, amint az eső eleredt, újra útnak indult.

Mögötte, nyugatra, a messzeségben – Ószaka.

Harminchetedik fejezet

A galambok felügyelője vigyázva, de szilárdan tartotta a madarat a galambházban, míg Toranaga lefejtette magáról az átázott ruhát. Felhőszakadásban vágottak haza. Naga és a többi szamuráj kíváncsian tolongott a küszöbön, ügyet sem vetve a melegen ömlő esőre, amely még mindig verte a cseréptetőt.

Toranaga gondosan megszárogatta a kezét. A felügyelő feljebb emelte a galambot. Két kis vertezüst henger volt mindegyik lábára kötve. Általában csak egyet kötöttek egy-egy lábra. Toranagának erőt kellett vennie magán, hogy ujjai remegését palástolni tudja. Leoldotta a hengereket, s az ablak világosságába állva megvizsgálta a miniatűr pecsétet. Felismerte Kiri titkos jelét. Naga és a többiek feszülten figyelték. Toranaga arca nem árult el semmit.

Nem törte fel azonnal a pecsétet, bármennyire szerette volna. Türelmesen megvárta, míg száraz kimonót hoznak neki. Egy szolga nagy, olajos papírból készült esernyőt tartott föléje, és Toranaga

hazament a saját szállására az erődben. Leves és csa várta. Kortyolt, és hallgatta az esőt. Amikor lehiggadt, öröket állított mindenhová, és bement egy belső szobába. Egymagában törte fel a pecsétet. A négy nagyon vékony kis papírtekercsre apró írásjegyekkel írtak hosszú, rejtjeles üzenetet. A megfejtés sok munkát igényelt. Amikor elkészült vele, elolvasta az egészet, s utána még kétszer. Azután szabadjára eresztette gondolatait.

Eljött az éjszaka. Az eső elállt. Ó, Buddha, add, hogy jó legyen a termés, imádkozott. Most volt évadja, hogy a rizsföldeket elárasszák, és szerte az országban kiültessék a halványzöld rizspalántákat a gyomtalan földekre, hogy négy vagy öt hónap múlva, az időjárástól függően, betakaríthassák a termést. És országszerte, szegények és gazdagok, etától a császárig, szolgától a szamurájig, mindenki imádkozott, hogy megfelelő mennyiségű eső, napfény és nedvesség jöjjön a megfelelő időben. És minden férfi, asszony és gyerek számlálta az aratásig hátralevő napokat.

Dús termésre lesz szükségünk az idén, gondolta Toranaga.

– Naga! Naga-szan!

Fia futva érkezett. – Igen, apám?

– A pirkadat utáni első órára hozd Jabu-szant és főtanácsadóit a fennsíkra. Ott legyen Buntaro, három főkapitányunk és Mariko-szan is. Mariko-szan felszolgálhatja a csát. Igen. Az Andzsín-szan álljon készen a táborban. Minket pedig kétszáz lépés távolságban örök gyűrűje vegyen körül.

– Igenis, apám. – Naga rohant, hogy teljesítse a parancsot. De annyi azért még kiszaladt a száján: – Háború? Háború lesz?

És mivel Toranaga azt akarta, hogy az egész erődöt bizakodás töltse el, nem hordta le fiát fegyelmezetlenségéért és szemtelenségéért.

– Igen – felelte. – Igen... de az én feltételeim szerint.

Naga visszatolta maga mögött a sodzsit, és elrohant. Toranaga tudta, hogy jóllehet Naga arca és modora semmit sem fog elárulni, járásában az izgatottságot, szemében a tüzet nem lehet nem észrevenni. A hírek és az ellenhírek végigfutnak így egész Andzsírón, azután Izun és még tovább, ha a tüzet megfelelőképp táplálják.

– Most hát elszántam magam – mondta fennhangon a virágoknak, amelyek derűs nyugalommal álltak a tokonomában, s a kellemes

gyertyafényben árnyékok hajladoztak.

Kiri ezeket írta:

„Uram, imádkozom Buddhához, hogy egészségben és biztonságban légy. Ez az utolsó postagalambunk, azért is imádkozom hát, hogy biztonságban elérjen hozzád – valami árulók tegnap az összes többit elpusztították, rájuk gyújtották a galambházat, s ez is csak azért menekült meg, mert beteg volt, és külön ápoltam.

Tegnap reggel Szugijama úr a tervnek megfelelően lemondott. Mielőtt azonban elmenekülhetett volna, Isido róninjai Ószaka szélén bekerítették. Sajnos, családjának néhány tagját is vele együtt csapdába ejtették – úgy hallom, egyik embere árulta el. Hírek szerint Isido egyezséget ajánlott fel neki: ha Szugijama úr a Régenstanács összeüléseiig (vagyis holnapig) elhalasztja lemondását, hogy téged törvényesen elítélhessenek, ő cserébe szavatolja, hogy a Tanács Szugijamának adja az egész Kvantót, és jóindulata bizonyosságául azonnal szabadon ereszti őt és egész családját. Szugijama azonban nem volt hajlandó elárulni téged. Isido azonnal megparancsolta az etáknak, hogy bírják jobb belátásra. Szeme láttára kínozták meg gyermekeit, majd az ágyasát, de akkor sem állt kötélnek. Mind igen csúnya halált haltak. De az övé, a legvégső, volt a legcsúnyább.

Persze, tanúi nem voltak ennek az álnokságnak, az egész csak kósza hír, de én elhiszem. Isido természetesen tagadta, hogy tudomása lett volna a gyilkosságokról vagy része lett volna bennük, és megfogadta, hogy kézre fogja keríteni a »gyilkosokat«. Azt állította, Szugijama nem is mondott le, tehát véleménye szerint a Tanácsot össze lehet hívni. Szugijama lemondó nyilatkozatának másolatait erre megküldtem a többi régensnek, Kijamának, Itónak és Onosinak, egyet magának Isidónak juttattam kezébe a nyilvánosság előtt, négy másikat pedig a daimjók közt köröztettem. (Milyen okos vagy, Tora-csan, hogy előre megmondtad: szükség lesz a másolatokra!) Tegnap óta tehát, ahogy Szugijamával eltervezted, a Tanács nem törvényes többé – ebben tökéletes sikerrel jártál.

Jó hírek: Mogami úr egész családjával és minden samurájával még a városon kívül visszafordult. Most már nyíltan a te szövetségeseid, északi szárnyad tehát biztosítva van. Maeda, Kukusima, Aszano, Ikeda és Okudaira urak múlt éjjel sikeresen kiszöktek Ószakából – akárcsak a keresztény Oda úr.

Rossz hír, hogy Maeda, Ikeda, Oda és még egy tucat fontos daimjó családja nem tudott kiszökni, és most túsul tartják őket, akárcsak ötven-hatvan kisebb daimjó családját, akik még nem kötelezték el magukat.

Rossz hír, hogy féltestvéred, Zataki, Sinano ura nyilvánosan hűséget fogadott Jaemonnak, az Örökösnek, és megvádolt téged, hogy összeesküdtél Szugijamával a Régenstanács megbuktatására, északkeleti határod tehát fenyegetve van, Zataki és ötvenezer fanatikus szamurája szembe fog veled szállni.

Rossz hír, hogy nem egy itteni barátod és szövetségeseid haragszik rád, amiért nem értesítetted őket idejében a stratégiádról, s így nem tervelhetek ki maguknak jó előre valamilyen visszavonulási útvonalat. Közéjük tartozik régi barátod, Simazu ura is. Ma délután hallottam, hogy nyíltan követeli: a császár rendelje el minden daimjónak, hogy hajtsanak térdet Jaemon előtt.

Rossz hír, hogy Ocsiba úrnő ügyesen fonja a hálót, s birtokot, címet, udvari rangot ígérget a még habozóknak. Nagy kár, hogy nem a te oldaladon áll, Tora-csan, mert igen tehetséges. Egyedül Jodoko úrnő int mindenkit imádkozásra és nyugalomra, de senki sem hallgat rá, Ocsiba úrnő pedig a háború mielőbbi megkezdését követeli, mert úgy érzi, te most gyenge vagy és elszigetelt. Nagyon sajnálom, uram, de valóban el vagy szigetelve és alighanem el is árultak.

A legrosszabb hír, hogy Kijama és Onosi keresztény régensek nyílt egyetértésben a legerősebben szembeszálltak veled. Ma délelőtt közös nyilatkozatot adtak ki, amelyben megbélyegzik Szugijama »átállását«, mondván, hogy tette bizonytalanságba és zűrzavarba dönti a birodalmat s hogy »márpedig most erőseknek kell lennünk a birodalom érdekében. A régensek felelőssége óriási. Készen kell állnunk arra, hogy eltapossunk minden daimjót vagy csoportosulást, amely a taikó végakarátát, a törvényes utódlást veszélyeztetné.« (Azt jelentené ez, hogy a négy régens mégis összeül mint teljes jogú Tanács?) A feketeköntösűek itteni szállásáról egyik keresztény kémünk hírül hozta, hogy Cukku-szan öt napja távozott Ószakából, de hogy Jedóba-e vagy Nagaszakiba, ahová a Fekete Hajót várják, azt nem tudjuk. Tudtad, hogy az idei Fekete Hajó korábban fog megérkezni? Lehet, hogy húsz vagy harminc napon belül?

Uram! Én mindig is vonakodtam attól, hogy elhamarkodott véleményt

alkossak pletykákra, kósza hírekre, kémjelentésekre, női megérzésekre alapozva (látod, Tora-csan, mennyit tanultam tőled!), de az idő rövid, és lehet, hogy többé nem érintkezhetek veled, ezért kérlek, vedd figyelembe a következőket: először is, nagyon sok család esett itt csapdába. Isido sosem fogja elereszteni őket (mint ahogy minket sem). Ezek a túszok nagy veszéllyel járhatnak rád nézve. Kevés daimjó rendelkezik Szugijama úr kötelességtudatával és kitartásával. Azt hiszem, hogy – noha nem szívesen – sokan átallnak Isido oldalára, a túszok miatt. Másodsor, azt hiszem, Maeda el fog árulni, akárcsak Aszano. A birodalom kétszázhatvannégy daimjójából számításom szerint csak huszonnégy fog követni téged bizonyosan, és talán, talán még ötven másik. Ez pedig nem elég. Kijama és Onosi maga felé fogja hajlítani az összes keresztény daimjót. Mori úr, mind közül a leggazdagabb és leghatalmasabb, szokása szerint ellened van, és maga köré fogja gyűjteni Aszanót, Kobajakavát, talán Odát is. Félrestvéred, Zataki úr átállásával helyzeted rettenetesen bizonytalanná vált. Azt tanácsolom, azonnal rendeld el a Bíbor Eget, és indulj meg Kjóto ellen. Ez az egyetlen reményed.

Szazuko úrnő és én jól vagyunk. A gyermek szépen halad e világ felé, és ha az a karmája, hogy megszülessen, meg fog születni. Várrészünkben biztonságban vagyunk, a kapu zárva, a rostély leeresztve, szamurájaid hűek hozzád és ügyedhez. Ha az a karmánk, hogy távozzunk ebből a világból, békében fogunk távozni. Szazuko úrnő nagyon, de nagyon hiányol. Én pedig, Tora-csan, nagyon szeretnék látni, nevetni veled és látni a mosolyodat. Ha meghalnánk, azt csak azért sajnálnám, mert akkor mindebben többé nem lesz részem, és nem vigyázhatok rád. Ha van élet az élet után, ha van Isten, Buddha vagy vannak kamik, ígérem, hogy valamiképp mindet a te oldaladra fogom állítani... bár előbb talán megkérem őket, tegyenek újra karcsúvá, fiatallá és kívánatossá számodra, de azért hagyják meg nekem az evés élvezetét is. Az lenne csak a mennyország, enni, enni, enni, és mégis örökre fiatalnak és karcsúnak megmaradni!

Elküldöm neked a nevetésemet. Buddha áldása rád és tiédre!”

Toranaga felolvasta nekik az üzenetet, csak a Kirire és Szazuko úrnőre vonatkozó részeket hagyta ki. Amikor befejezte, a jelenlevők hitetlenkedve néztek egymásra, nemcsak a hallottak miatt, hanem elsősorban azért, hogy ilyen nyíltan bizalmába avatja őket.

Félkörben elhelyezett gyékényen ültek körülötte a fennsík közepén, Buntaro, Jabu, Igurasi, Omi, a kapitányok és Mariko. Az örök gyűrűje kétszáz lépésre húzódott tőlük, senki sem hallgathatta ki őket.

– Hallani akarom, mit javasoltok – mondta Toranaga. – Tanácsadóim Jedóban vannak. Ez a dolog nagyon fontos, tehát nektek kell betöltenetek a helyüket. Mi fog történni, mit tegyek? Jabu-szan!

Jabu lelke háborgott. Úgy látta, minden út katasztrófához vezet. – Először is mi az a Bíbor Ég, uram?

– Ez a rejtjeles neve a legvégső esetben alkalmazandó csatatervemnek. Elszánt rohamot jelent Kjóto ellen minden hadammal, a mozgékonyásra és a meglepetés erejére alapozva. Magába foglalja a főváros elvételét azoktól a gonosz erőtől, amelyek bekerítették, a császár kiragadását az őt becsapók, elsősorban Isido koszos karmai közül. Amint a Menny Fiát biztonságba helyeztük, kérvényezném, vonja meg mandátumát a mostani Tanácstól, amely nyilvánvalóan árulókból áll, s engem bízson meg új Tanács szervezésével, amely csakis a birodalom érdekeit és az Örököszt tartaná szem előtt. A Kjóto elleni támadásban nyolcvan-százezer emberem venne részt, birtokom védtelen maradna, a szárnyak őrizetlenek, a visszavonulás útja biztosítatlan.

– Toranaga látta, hogy leverten bámulnak rá. Nem említette azokat az elit szamurájsejteket, amelyeket az évek során titkon annyi fontos várba és tartományba betelepített, s akiknek egyidejűleg kirobbanó lázadása olyan káoszt teremtene, amely elengedhetetlen a terv sikeréhez.

– De hát minden lépést harcolva kellene megtenned – tört ki Jabu. – Ikava Dzsikkju százrís vonalon akadályozhatja a Tókaidó forgalmát! Isido erődítményei pedig a többi útszakaszt ellenőrzik!

– Igen. De az én tervem az, hogy északnyugatnak indulunk, a Kosukaidón, s felülről csapunk le Kjótóra, a tengerparti részeket elkerüljük.

Többen azonnal rázni kezdték a fejüket, de mielőtt megszólalhattak

volna, Jabu ismét magához ragadta a kezdeményezést. – De uram, az üzenet szerint rokonod, Zataki-szan átállt az ellenséghez! Tehát az északi út is le van zárva. A Kosukaidó az ő tartományán halad át. Harcolva kellene átvágnod egész Sinanón – nehezen járható, hegyes vidék, s az ottaniak fanatikus hűségükről híresek. Azok között a hegyek között seregedet darabokra szabdadják!

– Ez az egyetlen útvonal, amely bizonyos reménnyel kecsegtet. A tengerparti úton túl sok az ellenség.

Jabu Omira nézett. Szerette volna kikérni a tanácsát, undorodott az egész üzenettől s az ószakai zavaros helyzettől, dühítette, hogy elsőként kellett felszólalnia, és most már nagyon bosszantotta, hogy Omi könyörgésére vazallusául szegődött Toranagának.

„Ez az egyetlen esélyed, Jabu-szama – magyarázta akkor Omi. – Csak így kerülheted ki Toranaga csapdáját, csak így tudsz helyet csinálni magadnak a további manőverezéshez...”

Igurasi dühösen félbeszakította Omit. „Támadjuk meg Toranagát most, amikor még kevés embere van itt! Öld meg, és vidd el a fejét Isidónak, amíg még van idő!”

„Várnunk kell, egyelőre türelmesnek kell lennünk...”

„És mi lesz, ha Toranaga felszólítja urunkat, hogy mondjon le Izuról? – ordította Igurasi. – Mint hűbérúrnak joga lenne hozzá!”

„Nem teszi meg. Most nagyobb szüksége van urunkra, mint valaha. Izu őrzi az ő déli kapuját. Nem teheti ellenségévé Izut! Urunkat a maga oldalára kell...”

„Mi lesz, ha mégis kiharcolja innen Jabu urat?!”

„Fellázadunk! Megöljük Toranagát, vagy szembeszállunk minden sereggel, amit ellenünk küld. De ezt nem teheti meg, nem érted? Mint vazallusát Toranagának meg kell védenie urunkat...”

Jabu hagyta, hadd vitatkozzanak, de végül belátta Omi javaslatának bölcs voltát. „Rendben van. Egyetérték. Az pedig egyenesen zseniális ötlet, hogy ajándéku felkínáljam neki a Muramasza-kardot, Omi-szan – mondta, mert a terv ravaszsága hihetetlen örömmel töltötte el. – Igen. Zseniális. Az ő Josimoto-pengéje bőségesen kárpótolja a veszteségért. És persze hogy többet érek most Toranagának, mint valaha! Ominak igaza van, Igurasi. Nincs más választásom. Elkötelezem magam Toranaga mellett. A vazallusa leszek!”

„Míg ki nem tör a háború” – tette hozzá merészen Omi.

„Hát persze. Míg ki nem tör a háború. Akkor átállhatok – vagy azt teszek, amit akarok. Megint igazad van, Omi-szan.”

Omi a legjobb tanácsadóm, gondolta most Jabu. De a legveszélyesebb is. Omi van olyan okos, hogy átvegye Izu birtokát, ha meghalok. De mit számít ez most már. Mindnyájan meg fogunk halni.

– Minden út le van zárva előtted – mondta Toranagának. – El vagy szigetelve.

– Van valami más lehetőség?

– Bocsáss meg, uram – szólalt meg Omi –, mennyi idő alatt tudnád előkészíteni ezt a támadást?

– Már elő van készítve.

– Izu is készen áll, uram – mondta Jabu. – A te százezred és az én tizenhatezrem meg a muskétásezred – elegendő ez?

– Nem. A Bíbor Ég a végső elkéseredésre alapozott terv – mindent kockáztatni egyetlen támadással.

– Márpedig meg kell kockáztatnod, amint az esős évszaknak vége, és megindíthatjuk a háborút – mondta Jabu. – Mi mást tehetnél? Isido azonnal meg fogja alakítani az új Tanácsot, a mandátum még mindig a kezükben van. El fognak ítélni téged, ha nem ma, hát holnap vagy holnapután. Miért várnád be, hogy fölfaljanak? A muskétásezred tűzereje talán utat törhetne nekünk a hegyeken át! Rendeld el a Bíbor Eget! Vessünk be minden embert egyetlen nagy támadásban. Hiszen ez a harcok útja – ez méltó a szamurájhoz, Toranaga-szama! A puskák, a puskáink elsöprik Zatakit, s akár sikerrel járunk, akár nem, mit számít? A próbálkozás hírneve örökké fog élni!

– Igen – mondta Naga. – De győzni fogunk... győzni! – Egyik-másik kapitány bólintott, mert megkönnyebbültek, hogy végre háború lesz. Omi nem szólt semmit.

Toranaga Buntaróra nézett. – Nos?

– Uram, kérlek, ments fel a véleménynyilvánítás alól. Én és embereim azt tesszük, amit parancsolsz. Nekem ez az egyetlen kötelességem. Véleményem értéktelen számodra, hiszen úgylis a döntésednek engedelmeskedem.

– Rendes körülmények között elfogadnám ezt, de ma nem!

– Hát akkor legyen háború. Jabu-szannak igaza van. Menjünk Kjóto ellen. Ma, holnap, vagy amikor az esők elállnak. Legyen Bíbor Ég! Elegendem van a várakozásból.

– Omi-szan? – kérdezte Toranaga.

– Jabu-szamának igaza van, uram. Isido addig csúri-csavarja a taikó végrendeletét, amíg nem sikerül új Régenstanácsot összehoznia. Az új Tanács megkapja a császári mandátumot. Ellenségeid tapsolni fognak, legtöbb barátod habozni, s ezzel elárulnak. Az új Tanács pedig azonnal elítél téged...

– Tehát Bíbor Ég? – szakította félbe Jabu.

– Ha Toranaga úr úgy dönt, igen. De szerintem a Tanács elítélő határozatának nem lesz érvénye. Nyugodtan elfeledkezhetsz róla.

– Miért? – kérdezte Toranaga, amint minden szem Omira szegeződött.

– Egyetértek veled, uram. Isido gonosz, ne? És ugyanolyan gonosz minden daimjó, aki hajlandó őt kiszolgálni. Az igazi férfiak máris kiismerték Isidót, és tudják, hogy a császárt ismét becsapták. – Omi óvatosan lépkedett a futóhomokon, amely, tudta, minden pillanatban elnyelheti. – Véleményem szerint a végső hibát Szugijama úr meggyilkoltatásával követte el. Ezek miatt az undorító gyilkosságok miatt minden daimjó sejteni fogja, hogy Isidótól csak álnokságra számíthat, és ki nincs teljesen a hatalmában, nemigen fog meghajolni a Tanács rendelkezései előtt. Biztonságban vagy. Egy ideig.

– Meddig?

– Körülbelül két hónapig még tart az esős évszak. Amint az esőzések megszűnnek, Isido egyszerre fogja ellened küldeni Ikava Dzsikkjut és Zataki urat, hogy harapófogóba szorítsanak, Isido saját főerege pedig a Tókaidó vonalán fogja támogatni őket. Közben, amíg az esők el nem állnak, az egymással ellenségeskedő daimjók látszólag Isidóval fognak tartani, de az első hadmozdulatára faképnél hagyják, és egymásnak esnek, hogy minél több területet rabolhassanak. A birodalom részekre szakad, akárcsak a taikó előtt. De te, uram, Jabu-szamával vállvetve, ha szerencsétek van, meg tudjátok védeni a Kvantóba és Izuba vezető átjárókat az első roham ellen. És nem hiszem, hogy Isido egy második támadást is meg tudna szervezni – nagy méretűt legalábbis nem. Amikor aztán Isido

és a többiek kimerítették erejüket, te és Jabu úr óvatosan előjöhettek hegyeink mögül, és fokozatosan kezetekbe vehetitek az egész birodalmat.

– Erre mikor kerülhetne sor?

– Gyermekeid idejében, uram.

– Azt mondom tehát, folytassunk védekező harcot? – kérdezte megvetően Jabu.

– Az a véleményem, hogy ha összefogtok, biztonságban vagytok a hegyek mögött. Várj ki, Toranaga-szama. Várj, amíg több szövetségeseid nem lesz. Őrizd az átjárókat. Ezt meg tudod tenni. Isido tábornok gonosz, de nem annyira ostoba, hogy minden erejét egyetlen csatában vesse be! Megbúvik Ószaka falai mögött. Egyelőre tehát nem szabad bevetnünk a muskétásezredet. Rendelj el inkább fokozott biztonságot, és tartogasd az ezredet, mint titkos fegyvert, állandó készenlétben, míg elő nem jössz a hegyek mögül – ámbár nem hiszem, hogy én megérem a bevetését. – Omi tisztában volt veled, hogy mindenki őt nézi. Meghajolt Toranaga előtt. – Kérlek, bocsásd meg, hogy ilyen hosszan beszéltem, uram.

Toranaga tűnődve nézte Omit, majd Nagára pillantott. Láta az ifjú kirobbanni kész izgalmát, és úgy döntött, ideje ráereszteni a prédára.

– Naga-szan?

– Omi-szannak nagyrészt igaza van – vágta ki ujjongva Naga. – De én azt mondom, használjuk ki ezt a két hónapot arra, hogy szövetségeseket gyűjtsünk, hogy még jobban elszigeteljük Isidót, s amikor az esők elállnak, támadjunk minden további nélkül. Bíbor Ég!

– Nem értesz egyet Omi-szannal abban, hogy a háború el fog nyúlni? – kérdezte Toranaga.

– De igen. De nincs-e...? – Naga elhallgatott.

– Folytasd, Naga-szan. Beszélj nyíltan!

Naga arca elfehéredett.

– Megparancsolom, hogy folytasd!

– Csak az jutott eszembe, uram... – Ismét elhallgatott, majd egy szuszra kibökte: – Itt a nagy lehetőség, hogy sógun légy! Ha sikerül elfoglalnod Kjótót és megszerezned a mandátumot, miért alakítanál új Tanácsot? Miért ne kérvényezhetnéd a császártól, hogy nevezzen ki sógunná? Neked is és a birodalomnak is ez lenne a legjobb. – Naga igyekezett leplezni a hangjában bujkáló félelmet, hiszen

Jaemon elleni árulásra buzdított, márpedig a legtöbb jelen levő samuráj – Jabu, Omi, Igurasi és főleg Buntaro – köztudomásúlag Jaemon-párti volt. – Én azt mondom, légy sógun! – Védekezően a többiek felé fordult. – Ha ezt az alkalmat elszalasztjuk... igazad van, Omi-szan, a háború hosszú lesz, de én azt mondom, Toranaga úrnak magához kell ragadnia a hatalmat, hogy azután átadhassa! A hosszú háború tönkreteszi a birodalmat, ezer darabra szakítja megint. Kinek lesz ez jó? Toranaga úrnak sógunná kell lennie. Hogy a birodalmat Jaemonnak, Jaemon úrnak felajánlhassa, ahhoz előbb meg kell szereznie! Sohasem lesz még egy ilyen alkalom... – Szavai elhaltak. Kiegyenesítette a hátát, mert meg is volt rémülve, hogy kimondta, de örült is, hogy végre a nyilvánosság előtt kimondhatta, ami oly régóta a szívében feküdt.

Toranaga felsóhajtott.

– Sohasem törekedtem arra, hogy sógun legyek. Hányszor kell még elmondanom? Unokaöcsémet, Jaemont támogatom, és engedelmeskedem a taikó végakarátának. – Egyenként végignézett mindnyájukon. Utoljára Nagán. Az ifjúnak megrándult az arca. Toranaga azonban szelíden szólt hozzá, visszafütyyentve az öklére. – Buzgalmad és fiatalságod az egyedüli mentséged. Sajnos, nálad idősebbek és bölcsebbek is akadnak szép számmal, akik azt hiszik, ez a becsvágyam. Tévednek. A végleges választ erre a butaságra csak úgy adhatom meg, hogy beültetem a hatalomba Jaemon urat. És ez is a szándékom.

– Igenis, apám. Köszönöm, köszönöm – mondta a végsőig elkeseredett Naga.

Toranaga Igurasira fordította tekintetét. – Mi a te tanácsod?

A félszemű samuráj vakarózni kezdett. – Én csak katona vagyok, nem tanácsadó, de nem tanácsolnám a Bíbor Ég elrendelését, ha a saját feltételeink szerint is háborúzhatunk, ahogy Omi-szan mondta. Én évekkal ezelőtt már harcoltam Sinanóban. Csúnya egy vidék, pedig akkor még Zataki úr is velünk volt. Nem szeretnék újra Sinanóban háborúzni és főleg nem Zataki úr ellen. Ha meg ráadásul Maeda úr is gyanús, hogyan készíthetnél csatatervet úgy, hogy nem lehetsz biztos benne, nem árul-e el legnagyobb szövetségeseid? Isido úr két- vagy háromezrezer embert is küldhet ellened, és még mindig marad neki százezer Ószakában. Puskák ide vagy oda, nincs

elég emberünk a támadáshoz. De a hegyek mögött, a puskákkal, a végtelenségig kitarthatunk, ha úgy lesz, ahogy Omi-szan mondta. Az átjárókat meg tudjuk védeni. Rizsed van elég – hiszen a Kvantóban terem az ország készletének a fele, nem? Vagy a harmadrésze legalábbis – halat meg küldhetünk neked innen bőven. Biztonságban lennél. Jöjjön csak ellenünk Isido úr meg az az ördögi Dzsikkju, ha tényleg úgy lesz, ahogy Omi-szan mondta, hogy az ellenség egymás torkának esik. Ha meg nem, tartsd készenlétben a Bíbor Eget. Az ember úgyis csak egyszer halhat meg uráért.

– Van még valakinek hozzátennivalója? – kérdezte Toranaga. Senki sem felelt. – Mariko-szan?

– Nekem itt nincs szavam, uram – mondta Mariko. – Biztos vagyok benne, hogy minden elhangzott, aminek el kellett hangzania. De megkérdezhetlek minden itt jelen levő tanácsadód nevében, mi fog történni a te véleményed szerint?

Toranaga gondosan megválogatta szavait.

– Úgy vélem, az fog történni, amit Omi-szan jósol. Egyvalamit kivéve: a Tanács nem lesz tehetetlen. Elegendő befolyása lesz ahhoz, hogy legyőzhetetlen szövetséges haderőt gyűjtsön össze. Az esők elálltával a Kvantó ellen fognak megindulni, Izut kikerülik. Előbb a Kvantót falják fel, csak aztán Izut. A daimjók csak azután esnek egymás torkának, hogy én meghaltam.

– De miért, uram? – kockáztatta meg a kérdést Omi.

– Mert túl sok az ellenségem, mert enyém a Kvantó, mert negyven éven át háborúztam és sohasem vesztettem el egyetlen ütközetet sem. Mind félnek tőlem. Tudom, hogy a legelső keselyűk raja rám fog lecsapni. Később majd önmagukat is tönkreteszik, de előbb engem semmisítenek meg, ha tudnak. Ezzel mindnyájan legyetek tisztában: egyedül én fenyegetem Jaemont, noha egyáltalán nem fenyegetem. Ez az egész dolog iróniája. Mind azt hiszik, hogy a sógunságra pályázom. Nem pályázom rá. Tehát ez is csak a fölösleges háborúk számát fogja szaporítani.

Naga törte meg a csendet. – Mit fogsz hát tenni, uram?

– He?

– Mit fogsz tenni?

– Nyilvánvaló: elrendelem a Bíbor Eget – válaszolta Toranaga.

– De hát azt mondtad, felfalnak bennünket!

– Ha időt hagyok nekik hozzá. Csakhogy nem teszem. Azonnal háborút kezdünk!

– De az esők... az esők?

– Majd bőrig ázva érünk Kjótóba. Bűdösen, gőzölögve, vizesen. A meglepetés, a mozgékonyosság, a merészség és a jó időzítés a győzelem kulcsa, ne? Jabu-szannak igaza van. A puskákkal utat törünk magunknak a hegyek között.

Egy óra hosszat vitatták a terveket, az általános háború lehetőségeit az esős évszakban – ilyen stratégiáról még senki sem hallott. Azután Toranaga Mariko kivételével elbocsátotta őket, megparancsolva Nagának, hogy rendelje oda az Andzsín-szant. Nézte őket, amint elballagnak. Látszatra mind lelkes volt, hogy végre megszületett a döntés, legfőképp Naga és Buntaro. Csak Omi maradt tartózkodó, gondterhelt, csak őt nem győzte meg. Toranaga Igurasit számíttáson kívül hagyta, mert tudta, hogy a katona csupán Jabu parancsait fogja teljesíteni, és számíttáson kívül hagyta Jabut is, mert bábunak tekintette, álnok, de manipulálható bábunak. Omi az egyetlen közülük, aki ér valamit, gondolta. Kíváncsi volnék, rájött-e már, mit fogok valójában tenni.

– Mariko-szan. Járj utána tapintatosan, mennyiért lehetne kiváltani a kurtizánt.

– Kiku-szant, uram? – kérdezte csodálkozva Mariko.

– Igen.

– Most, uram? Tüstént?

– Ma este. – Toranaga kifürkészhetetlen arccal nézett az asszonyra.

– Nem feltétlenül nekem váltanánk ki, lehet, hogy valamelyik tisztünknek.

– Úgy képelem, az ár attól is függ, ki kapja, uram.

– Én is úgy képelem. De te szabd meg. A lány természetesen visszautasíthatja, ha a szamuráj nevét megtudja, de add tudtára a mama-szanjának, hogy őszintén remélem: a kurtizán nem lesz olyan modortalan, hogy nem bízik az én választásomban. Azt is mondd meg a mama-szannak: Kiku csupán Misimában első osztályú hölgy és nem Jedóban vagy Ószakában vagy Kjótóban – tette hozzá Toranaga –, ezért misimai árakra számítok, és nem jedóiakra, ószakaiakra vagy kjótóiakra.

– Igen, uram, természetesen.

Toranaga megmozgatta a vállát, hogy enyhítse a fájdalmat, és a kardok megbillentek az övében.

– Megengeded, hogy megmasszírozzam, uram? Vagy küldessek Szuvóért?

– Nem, köszönöm. Majd később hívatom Szuvót. – Toranaga felállt, élvezettel könnyített magán, majd újra leült. Rövid, kék mintás könnyű selyemkimonót viselt és egyszerű szalmafonatú sarut. Kék legyezőjét a címere díszítette.

A nap alacsonyan állt, esőfelhők gyülekeztek az égen.

– Hatalmas dolog élni – mondta boldogan. – Szinte hallom, ahogy születésére vár az eső.

– Igen – mondta Mariko.

Toranaga elgondolkodott, azután mondott egy verset:

A naptól

Perzselt ég

Termékeny

Könnyet ejt.

Mariko engedelmesen munkára fogta agyát, belekezdve a szamurájok közt oly népszerű verselő játékba, átvéve, átgyúrva, új verset szöve Toranaga versének szövegéből.

De a széltől

Sebzett erdő

Halott

Leveleket ejt.

– Nagyon jó! Kitűnő! – Toranaga elégedetten gyönyörködött az asszonyban. Mariko halványzöld kimonót viselt bambuszmintákkal, sötétzöld obit, kezében narancssárga napernyőt tartott. Kékesfekete haja, amelyet magasan feltornyozva hordott széles karimájú kalapja alatt, csodálatosan fénylett. Nostalgia fogta el, amint visszaemlékezett rá, mennyire megkívánta mindenki – még Goroda, a diktátor is –, amikor tizenhárom éves korában apja, Akecsi Dzsinszai mint legidősebb lányát bemutatta Goroda udvarában. Emlékezett arra is, hogyan könyörgött Nakamura, a leendő taikó a diktátornak, hogy adja neki a lányt, de Goroda kinevette, kanos kis majomtábornokának nevezte Nakamurát, és azt mondta: „maradj te csak a csatáknál, paraszt, és ne akard előkelő lyukakba dugni a

micsodádat!” Akecsi Dzsinszai nyíltan megvetette Nakamurát, legfőbb riválisát Goroda környezetében, ezért is csapott le rá később Nakamura olyan könnyötelenül. És ezért élvezte Nakamura éveken át Buntaro kínját, aki végül is megkapta a lányt, a Goroda és Toda Hiromacu közti szövetség megpecsételéseként. Toranaga mosolyogva eltűnődött most: ha Buntaro meghalna, vajon Mariko beleegyezne-e, hogy egyik ágyasom legyen? Toranaga mindig is jobb szerette a tapasztalt nőket, az özvegyeket és az elvált feleségeket, azokat, akik nem túl szépek, nem túl bölcsek, fiatalok vagy előkelők, mert ezek okozzák a legkevesebb bajt és ezek a leghálásabbak is.

Kuncogott egy sort. Sosem kérném meg erre, mert mindent megtestesít, amit nem kívánok egy ágyasban – csak a kora tökéletes.

– Uram?

– A verseden gondolkodtam, Mariko-szan – közölte semmitmondó arccal. És hozzátette:

Mért vagy ily télies?

Jön még a nyár

És a dicsőséges

Gyönyörű ősz.

Mariko így válaszolt:

Ha mint lehullt levéllel

Bánhatnék a szóval,

Mekkora tűz gyúlna

Verseimből.

Toranaga elnevette magát, és színlelt alázatossággal meghajolt. – Tiéd a győzelem, Mariko-szan. Mi legyen a jutalom? Egy legyező? Egy kendő a hajadra?

– Köszönöm, uram – mondta Mariko. – Ahogy parancsolod.

– Évi tízezer koku a fiadnak.

– Jaj, uram, nem érdeklünk ekkora kegyet!

– Győztél. A győzelemért és a kötelességteljesítésért pedig jutalom jár. Hány esztendő is Szarudzsi?

– Tizenöt... majdnem tizenöt.

– Á, igen. Kijama úr egyik unokájával jegyezték el nemrég, ugye?

– Igen, uram. Múlt év tizenegyedik havában, a Fehér Fagy havában.

Most Ószakában van Kijama úr mellett.

– Jó. Tízezer koku, mostantól kezdődően. A holnapi postával elküldöm az igazolást. És most elég a verselésből. Halljuk a véleményedet.

– Az a véleményem, uram, hogy mindnyájan biztonságban vagyunk a te kezében, amint hogy az ország is biztonságban lenne benne.

– Komoly választ várok.

– Komolyan beszélek, uram. Köszönöm a fiam iránt tanúsított kegyet. Így most már minden tökéletes. Hiszem, hogy minden, amit tenni fogsz, helyes lesz. A Madon... igen, a Madonnára esküszöm, hiszek ebben.

– Jó. De akkor is hallani akarom a véleményedet.

Mariko minden habozás és félelem nélkül, azonnal válaszolt, mint egyenlő az egyenlőnek. – Először is Zataki urat titokban vissza kell csábítanod magadhoz. Feltételezem, hogy máris tudod, hogyan lehet ezt végbevinni, vagy ami még valószínűbb, titokban megegyeztetek féltestvéreddel, s ezt az egész rejtélyes „átállást” te tervelted ki, hogy hamis biztonságba ringasd Isidót. Azután: nem fogsz elsőként támadni. Sohasem tetted, mindig a türelem volt a jelszavad. Csak akkor támadsz, ha biztos vagy a győzelemben, a Bíbor Ég nyilvános elrendelése tehát csak újabb fogás. Azután: az időzítés. Véleményem szerint is azt kell tenned, amit tenni fogsz, vagyis színleg elrendelni a Bíbor Eget, de nem kezdeni bele. Ez összezavarja majd Isidót, hiszen itteni és jedói kémei nyilván jelentik neki a tervet, és kénytelen lesz szétforgácsolni haderejét, még hozzá a legrosszabb időben, hogy felkészüljön arra, ami nem következik be. Eközben te az elkövetkező két hónap alatt szövetségeseket gyűjtesz, szétülleszted Isido szövetségi rendszerét – ezt mindenáron és minden eszközzel meg kell tenned. És természetesen ki kell csalogatnod Isidót Ószakából. Ha nem teszed meg, ő fog győzni, uram, és te elveszíted a sógunságot és...

– Ezzel kapcsolatban már világosan kifejtettem álláspontomat – förmedt rá Toranaga. – Elfeledkezel magadról.

– Ma a titkokról is muszáj beszélnem, uram, a túszok miatt – felelte derűsen és gondtalanul Mariko. – Tudom, hogy az ő problémájuk kés a szívedben.

– Mi van a túszokkal?

– Kérlek, légy velem türelmes, uram. Lehet, hogy sosem lesz több alkalom úgy beszélgetni veled, amit az Andzsín-szan úgy nevez: „igazi nyílt és angol, vagyis bizalmas társalgás” – sohasem vagy annyira egyedül, ahogy most egyedül vagyunk. Kérlek, bocsásd meg modortalanságomat. – Mariko összeszedte a gondolatait, és ugyanezzel a meglepő fesztelenséggel folytatta. – Határozottan úgy vélem, hogy Naga-szannak igaza van. Sógunná kell lenned, különben nem teljesíted kötelességedet a birodalom és a Minovara-ősök iránt.

– Hogy merészelsz ilyet mondám!

Mariko nem zökkent ki nyugalomból, Toranaga leplezetlen dühe semmi hatást nem tett rá. – Azt javaslom, vedd feleségül Ocsiba úrnőt. Jaemon csak nyolc év múlva örököl – az pedig egy egész örökkévalóság! Ki tudja, mi minden történhet nyolc hónap, hát még nyolc év alatt?

– Egész családot kiirthatom nyolc nap alatt!

– Igen, uram. De ennek semmi köze hozzád, a kötelességedhez és a birodalomhoz. Naga-szannak igaza van. Át kell vened a hatalmat ahhoz, hogy továbbadhasd. – Megjátszott kétségbeeséssel hozzáfűzte: – És most megengeded hűségese tanácsadódnak, hogy szeppukut kövessen el, vagy ráér később is? – Azzal úgy tett, mint aki feleimében mindjárt elájul.

Toranaga egészen elképedt ettől a hihetetlen arcátlanságtól, majd harsogó hahotára fakadt, és öklével a földet verte. – Sohasem foglak megérteni, Mariko-szan – lihegte, amikor levegőhöz jutott.

– Ó, dehogynem értesz meg, uram – felelte az asszony, és megtörölgette verejtékes homlokát. – Jóságodban hagyod, hogy hű vazallusod megnevetessen, meghallgatod kéréseit, és hagyod, hogy elmondja, amit el kell, amit el kellett mondani. Kérlek, bocsásd meg arcátlanságomat.

– Miért tenném, he? Miért? – mosolygott rá derűsen Toranaga.

– A túsok miatt, uram – felelte egyszerűen Mariko.

– Igen, a túsok. – Toranaga elkomolyodott.

– Ószakába kell mennem.

– Igen – mondta Toranaga. – Tudom.

Harmincnyolcadik fejezet

Blackthorne leverten ballagott Nagával a domb lejtőjén a két alak felé, akik futonokon üldögéltek az örök gyűrűjében. Az örök mögött már az előhegyei kezdődtek annak a hegyvonulatnak, amely egészen a látóhatárig ért. A fülledtség tikkasztó volt. Fájt a feje az elmúlt napok bánatától, a Mariko miatti aggodalomtól s hogy ilyen sokáig nem beszélhetett senkivel, csak japánul. Az asszonyt felismerve valamennyire felélénkült.

Sokszor átment Omiékhoz, hogy láthassa Marikót vagy legalább érdeklődjék utána. A szamurájok azonban udvariasan, de határozottan mindig eltanácsolták. Omi mint a tomodasija, azaz barátja megsúgta neki, hogy az asszony jól van. Ne aggódj, Andzsín-szan. Érted? Igen, felelte ő, de csak annyit értett az egészből, hogy nem találkozhat vele.

Azután Toranaga érte küldetett, s ő annyi mindent akart neki mondani, de nem ismervén a szavakat, csupán felbosszantania sikerült. Fudzsiko többször is meglátogatta Marikót. Amikor hazajött, mindig azt mondta, Mariko jól van, és kötelezőszerűen hozzátette: „Sinpai szuruna, Andzsín-szan. Vakarimaszu?” Ne aggódj. Érted?

Buntaróval úgy viselkedtek, mintha mi sem történt volna. Udvariasan üdvözölték egymást, ha találkoztak. Attól eltekintve, hogy néha igénybe vette a fürdőházát, Buntaro éppen olyan volt, mint a többi szamuráj Andzsiróban, se nem barátságos, se nem barátságatlan.

Hajnaltól napnyugtáig hajtotta a felfokozott ütemű kiképzés. Tehetetlen dühét elfojtva próbált tanítani, és egyben tanulni a nyelvet. Estére alig maradt jártányi ereje. Kimelegedett, megizzadt, átázott. És magányos volt. Sohasem volt még ilyen magányos, sohasem érezte ennyire idegennek ezt az országot.

Aztán ott volt az az iszonyú eset három nappal azelőtt. Nagyon hosszú, nyirkos, párás nap volt. Szürkületkor lovagolt haza kimerültén, és azonnal megérezte, hogy valami baj van. Fudzsiko idegesen köszöntötte.

„Nan deszu ka?”

Az asszony halkán, hosszan, lesütött szemmel válaszolt.

„Vakarimaszen. Nem értem. Nan deszu ka?” – kérdezte újra türelmetlenül, mert a fáradtság ingerlékenyé tette.

Fudzsiko intett neki, hogy menjen vele a kertbe. Rámutatott az

ereszre, de Blackthorne semmi kivetnivalót nem látott a háztetőben. Újabb szavak és mutogatások után végre megértette, hogy Fudzsziko oda mutogat, ahová a fécánt akasztotta.

„Á, el is feledkeztem már róla! Vatasi... Nem tudta kifejezni magát, ezért csak legyintett. – Vakarimaszu. Nan deszu kidzsi ka? Mi van azzal a fécánnal?”

Ijedtségtől kővé meredt szolgák kukucskáltak ki rá az ajtók és ablakok mögül. Fudzsziko válaszolt, de Blackthorne hiába koncentrált, a fejében nem álltak össze a szavak.

„Vakarimaszen, Fudzsziko-szan. Nem értem.”

Az asszony mély lélegzetet vett, aztán remegve eljátszotta, amint valaki leemeli a fécánt, elviszi és elássa.

„Á! Vakarimaszu, Fudzsziko-szan! Vakarimaszu. Nagyon bűdös volt már?” Mivel nem tudta, hogyan mondják japánul, befogta az orrát, és fintorogni kezdett.

„Hai, hai, Andzsin-szan. Dózo gomen naszai, gomen naszai.” – Fudzsziko légyzümmögést hallatott, és a kezével mutatta, hogy egész felhőnyi volt belőlük.

„Aa, szo deszu! Vakarimaszu.” Nemrég még bocsánatot kért volna, s ha ismeri a szavakat, azt mondja: ne haragudjatok, hogy kellemetlenséget okoztam. Ehelyett azonban csak vállat vont, megropogtatta sajjó hátát, „Sigata ga nai”, motyogta, és alig várta, hogy beleereszkedhessék a fürdőbe s utána leheveredjék a masszázstalpra, mert úgy érezte, csak ezek teszik számára elviselhetővé az életet. „Egye meg a fene – tette hozzá angolul. – Ha napközben is itthon vagyok, észrevettem volna. Egye fene.”

„Dózo, Andzsin-szan?”

„Sigata ga nai” – ismételte meg hangosabban.

„Aa, szo deszu, arigató gozaimasita.”

„Tare toru deszu ka? Ki vitte el?”

„Ueki-ja.”

„Á, a vén nyavalyás. – Ueki-ja, a kedves, öreg, fogatlan kertész, aki szerető kezekkel gondozta növényeit és szépségessé varázsolta a kertjét. – Jei. Motte kuru Ueki-ja. Jó, küldjétek ide.”

Fudzsziko a fejét rázta. Arca krétafehér volt.

„Ueki-ja sinda deszu, sinda deszu! – susogta.

„Ueki-ja ga sindato? Donojoni? Dosite sindanoda? – kérdezte

Blackthorne. – Hogyan? Miért? Hogyan halt meg?”

Fudzsiko oda mutatott, ahol a fácán lógott, és szelíd, de érthetetlen szavakat mondott. Aztán mutatta, amint a kard lesújt.

„Úristen! Atyaisten! Kivégeztetted az öreget egy kurva, bűdös fácán miatt?”

Abban a pillanatban az összes szolga és szolgáló kirohant a kertbe, és térdre esett Blackthorne előtt. Homlokukat a földhöz nyomva megmerevedtek, még a szakács gyerekei is.

„Mi az isten folyik itt?” – ordította megvadulva Blackthorne.

Fudzsiko egykedvűen megvárta, míg mindenki kiér, aztán ő is letérdelt és meghajolt, nem úgy, mint a parasztok, hanem mint egy szamuráj. „Gomen naszai, dózo gomen na...”

„A pokolba a gomen naszaitokkal! Hogy merészeltek ilyesmit elkövetni! He? – Veszettül káromolni kezdte Fudzsikót. – Mért nem szóltatok nekem előbb, mi?”

Minden erejével igyekezett visszanyerni önuralmát. Tudta, hogy a szolgák is tudják: joga lenne darabokra vagdalni Fudzsikót és mindnyájukat, itt a kertben, amiért megharagították, sőt akkor is, ha nem haragítják meg, és ebbe maga Toranaga sem avatkozhatna bele.

Észrevette, hogy az egyik gyerek reszket páni félelmében. „Uramisten, adj erőt... – Belekapaszkodott az egyik faoszlopba. – Nem a ti hibátok – hörögte, és meg sem járta az eszét, hogy nem japánul beszél. – Az övé! Ezé a gyilkos szukáé!”

Fudzsiko lassan felnézett. Láta a vádlóan feléje mutató ujjat és a navigátor arcára kiülő gyűlöletet. Parancsot suttogott szolgálójának, Nigacunak.

Nigacu megrázta a fejét, és könnyörögni kezdett.

„Ima!”

A szolgáló elrohant. A hosszúkarddal tért vissza, arcán könnyek csurogtak. Fudzsiko átvette a kardot, és két kézzel Blackthorne felé nyújtotta. Mondott valamit, és noha Blackthorne nem értette, tudta, hogy mi a lényege: „Én vagyok a felelős, kérlek, vedd el az életemet, mert megharagítottalak.”

„ÍE! – Elkapta tőle a kardot és elhajította. Azt hiszed, ettől Ueki-ja föltámad, mi?”

Aztán egyszerre fölfogta, mit művelt. „Atyaisten...”

Otthagya őket. Kiment a sziklára a falu fölé, ahol a szentély és az ősoREG ciprusfa állt, és sírt.

Sírt, mert egy derék ember értelmetlenül és fölöslegesen meghalt, és mert tudta, ő gyilkolta meg. – Bocsásson meg nekem a Mindenható. Én vagyok a felelős, nem Fudzsziko. Én gyilkoltam meg. Elrendeltem, hogy rajtam kívül senki se nyúlhat ahhoz a fácánhoz. Megkérdeztem Fudzszikótól, mindenki felfogta-e, és ő azt mondta, igen. Tréfából adtam ki a parancsot, de ez most már nem számít. Parancsot adtam, ismerve törvényeiket és szokásaikat. Az öreg megszegte ostoba parancsomat, mit tehetett volna hát Fudzsziko-szan? Én vagyok a hibás.

Azután elfogytak a könnyei. Leszállt az éj. Visszament a házába.

Fudzsziko várta, mint mindig, de egyedül. A kard ott feküdt az ölében. Felkínálta megint. „Dózo... dózo, Andzsin-szan.”

„Íe – mondta, átvéve a kardot, úgy, ahogy illik. – Íe, Fudzsziko-szan. Sigata ga nai, ne? Karma, ne?” Bocsánatkérően megérintette az asszonyt. Tudta, hogy ostobasága terhének nagy részét neki kellett viselnie.

Fudzszikónak kicsordult a könnye. „Arigató, arigató go... gozaimasita, Andzsin-szan – hüppögte. – Gomen naszai...”

Blackthorne rettenetesen megsajnálta.

Igen, gondolta most végtelen keserűséggel, megsajnáltam, de ez engem nem ment föl, az ő megaláztatását se teszi meg nem törtéنتté – és Ueki-ját sem támasztja fel. Te vagy a hibás. Lehetett volna annyi eszed, hogy...

– Andzsin-szan! – mondta Naga.

– Igen? Igen, Naga-szan? – Visszarángatta magát az önvád mélységeiből, és lenézett a mellette lépkedő fiatalemberre.

– Bocsánat, mit mond?

– Szeretnék a barátod lenni.

– Á, köszönöm.

– Igen, és ha volnál szíves... – Az utána következő szóözönből Blackthorne egy mukkot sem értett.

– Kérem?

– Taníthatnál, ne? Érted? A világról.

– Á, igen, bocsánat. Tanít mit?

– Idegen országokról... a külvilágról. A világról, ne? Á, már ért. Igen,

megpróbál.

Közeledtek az örökhöz. – Kezdhetjük holnap, Andzsin-szan? Barátok, ne?

– Igen, Naga-szan. Megpróbál.

– Jó. – Naga elégedetten bólintott. Amikor a samurájokhoz értek, Naga félreparancsolta őket az útból, és intett Blackthorne-nak, hogy egyedül menjen tovább. Engedelmeskedett, de nagyon magányosnak érezte magát a férfiak gyűrűjében.

– Ohajó, Toranaga-szama. Ohajó, Mariko-szan – köszöntötte őket, amint odaért.

– Ohajó, Andzsin-szan. Dózo szuvaru. Jó napot, Andzsin-szan. Kérlek, ülj le. Mariko rámosolygott. – Ohajó, Andzsin-szan. Ikaga deszu ka?

– Joi, dómo. – Blackthorne visszanézett az asszonyra, mert boldog volt, hogy végre láthatja. – Örömmel tölt el a jelenléted, nagy örömmel – mondta latinul.

– Engem is... jó újra látni téged. De árnyék ül rajtad. Miért?

– Nan dzsa? – kérdezte Toranaga.

Mariko elmondta, miről esett szó. Toranaga mordult egyet, majd beszélni kezdett.

– Uram azt mondja, gondterheltnek látszol, Andzsin-szan. Egyetérték vele. Azt kérdi, mi bánt.

– Semmi. Dómo, Toranaga-szama. Nane mo. Semmi.

– Non dzsa? – kérdezte Toranaga, most már egyenesen tőle. – Nan dzsa?

Blackthorne engedelmesen válaszolt. – Ueki-ja – mondta tehetetlenül. – Hai, Ueki-ja.

– Aa, szo deszu! – Toranaga hosszan beszélt Marikóhoz.

– Uram azt mondja, nem kell bánkódnod Öreg Kertész miatt. Megkért, hogy adjam értésedre, mindent szabályosan intéztek. Öreg Kertész tisztában volt vele, mire vállalkozik.

– Nem értem.

– Igen, tudom, hogy nehéz ezt megértened, de az a fácán rothadni kezdett a napon, Andzsin-szan. Nyüzsögtek rajta a legyek. Veszélyben volt az egészséged, ágyasodnak és egész házad népének egészsége. Azonkívül, ne haragudj, de, persze nagyon udvariasan és óvatosan, Omi-szan főszolgája és mások is

panaszkodtak a szagra. A mi egyik legfontosabb szabályunk pedig az, hogy az egyén sohasem zavarhatja meg a csoport váját, harmóniáját, emlékszel? Így hát tenni kellett valamit. Tudod, a romlás, a romlás bűze számunkra undorító. A mi orrunknak ez a legrosszabb szag, ne haragudj. Én megpróbáltam megmondani neked... de hát ez olyasmi, ami mindnyájunkat megőrjít kissé. Főszolgád...

– Mért nem jött egyszerűen oda hozzám valaki? Mért nem szólt valaki? Az a fácán semmit sem jelentett nekem.

– Miért szóltak volna? Parancsot adott. Te vagy a ház ura. Mivel szokásaidat nem ismerték, csak a saját szokásaik szerint oldhatták meg a problémát. – Lefordította Toranagának, mit mondott Blackthorne, majd folytatta. – Nagyon elkésérít ez a dolog? Akarod, hogy tovább magyarázzam?

– Igen, kérlek, Mariko-szan.

– Biztos vagy benne? \endash Igen.

– Nos hát, főszolgád, Kisfogú Szakács szolgálgyűlést hívott össze. Hivatalos minőségében jelen volt Mura, a falu előljárója is. Úgy döntöttek, hogy a falu etáit nem kérhetik meg a fácán elvitelére. Ez belső probléma, a ház problémája. Valamelyik szolgának kell leakasztania és elásnia, még ha megparancsoltad is, hogy senki sem nyúlhat hozzá. Ágyasod kötelessége természetesen az volt, hogy ügyeljen parancsaid betartására. Öreg Kertész kérte, hadd vigye el ő a fácánt. Az utóbbi időben úgyis egyre jobban kínozzák a gyomorfájdalmi, mondta, nehezére esik a térdelés, a gyomlálás, nem tudja megelégedésére ellátni munkáját. Ajánlkozott Harmadik Szakácssegéd is, mondván, hogy ő igen fiatal és ostoba, az ő élete semmit sem számít egy ilyen fontos dolog ellenében. Végül Öreg Kertész kapta meg a kitüntetést. Hidd el, nagy kitüntetés volt ez a számára, Andzsín-szan. Mindenki ünnepélyesen meghajolt előtte, ő is meghajolt, boldogan leakasztotta, elvitte és elásta a fácánt, a többiek óriási megkönnyebbülésére.

Amikor visszajött, egyenesen odament Fudzsziko-szanhoz, és elmondta, mit művelt, ne? Fudzsziko megköszönte neki, hogy eltávolította a veszélyt, és rászólt, hogy várjon. Eljött hozzám tanácsért, megkérdezte, mit tegyen. Mivel a dolgot szabályosan, hivatalosan vitték végbe, a következményeket is hivatalosan kellett

kezelni. Megmondtam neki, hogy nem tudom, mi a teendő, Andzsin-szan. Megkérdeztem Buntaro-szant is, de ő sem tudta. Az egész probléma igen bonyolult volt, miattad. Így hát Buntaro-szan megkérdezte Toranaga urat. Toranaga úr személyesen fogadta ágyasodat. – Visszafordult Toranagához, és közölte vele, hol tart az elbeszélésben, amellyel ura megbízta.

Toranaga gyorsan beszélni kezdett. Blackthorne nézte őket: az apró, búbájos, szolgálatkész asszonyt és a zömök, sziklakemény, nagy hasú férfit. Toranaga nem gesztikulált, mint annyi japán férfi beszéd közben, balját a combjára támasztotta, jobbját szokása szerint a kardja markolatán tartotta.

– Hai, Toranaga-szama. Hai. – Mariko Blackthorne-ra nézett, és ugyanolyan szertartásosan folytatta. – Uram utasít, hogy magyarázzam meg, Andzsin-szan, ha japán volnál, nem lett volna semmi nehézség. Akkor Öreg Kertész egyszerűen kiment volna a temetkezőhelyre, hogy ott elküldjék a Nagy Űrbe. De, kérlek, bocsáss meg, te idegen vagy, még akkor is, ha Toranaga úr hatamotová emelt, ezért el kellett döntenem, hogy törvényesen szamurájnak számítasz-e vagy sem. Örömmel mondhatom, hogy urunk úgy döntött, szamuráj vagy, és megilletnek a szamurájjogok. Így egyszeriben minden megoldódott és világossá vált. Bűnt követtek el. Megszegték parancsodat. A törvény pedig egyértelmű. Nem hagy választási lehetőséget. – Az asszony hangja még jobban megkomolyodott. – De mivel Toranaga úr tudja, milyen érzékeny vagy az ölés kérdésében, hogy megkíméljen a fájdalomtól, személyesen rendelte ki egyik szamuráját, hogy átsegítse Öreg Kertészt a Nagy Űrbe.

– De miért nem kérdeztek meg előbb engem? Az a fácán semmit sem jelentett nekem.

– A fácánnak semmi köze ehhez az egészhez, Andzsin-szan – magyarázta az asszony. – Te vagy a ház ura. A törvény kimondja, hogy házad népéből senki sem szegülhet szembe akaratoddal. Öreg Kertész szántsándékkal megszegte a törvényt. Az egész világ összedőlne, ha a törvényt mindenki szabadon felrúghatná...

Toranaga közbevágott. Mariko végighallgatta, válaszolt néhány kérdésre, majd a daimjó intett, hogy folytassa.

– Hai. Toranaga úr biztosítani kíván, neki személyesen volt rá

gondja, hogy Öreg Kertész gyors, fájdalommentes és tiszteletre méltó halálban részesüljön, mert kiérdemelte. A tulajdon kardját adta kölcsön a szamurájnak, az pedig nagyon éles. És azt is meg kell mondanom, Öreg Kertész nagyon büszke volt, hogy vénségére még szolgálatot tehetett házadnak, Andzsin-szan, s hogy ő is közreműködhetett szamuráj rangod megállapításában. De a legbüszkébb arra volt, hogy mekkora kitüntetés érte. Nem alkalmaztak közhóhérokat, Andzsin-szan. Toranaga úr nagyon szeretné, ha ezzel tisztában lennél.

– Köszönöm, Mariko-szan. Köszönöm, hogy megvilágítottad előttem ezt az egészet. – Blackthorne Toranaga felé fordult, és hibátlanul meghajolt. – Dómo, Toranaga-szama, dómo arigató. Vakarimaszu. Dómo.

Toranaga jóindulatúan viszonzta a meghajlást. – Joi, Andzsin-szan. Sinpai szuru monodzsanai, ne? Sigata ga nai, ne? Jól van. És most már ne aggódj. Mit tehetél volna, nem igaz?

– Nane mo. Semmit. – Blackthorne felelt a kérdésekre, amiket Toranaga a kiképzéssel kapcsolatban feltett, de a szavak alig jutottak el hozzá. Zúgott a feje mindattól, amit hallott. Megalázta Fudzsikót az egész személyzete előtt, visszaélt egész háza népe bizalmával, pedig Fudzsiko csak azt tette, amit tennie kellett, és a többiek is.

Fudzsiko hibátlanul viselkedett. Mind hibátlanul viselkedtek. Csak én nem.

Hogyan élhetek együtt ezzel a szégyennel?

Keresztbe vetett lábbal ült Toranaga előtt, kimonóját könnyű tengeri szellő emelgette, kardjai az övébe tűzve. Kábán figyelt, válaszolgatott, de semmi sem látszott fontosnak. Háború lesz, mondta Mariko. Mikor, kérdezte ő. Nagyon hamar, felelte Mariko, úgyhogy azonnal útnak kell indulnod velem, Andzsin-szan, én Ószakába megyek, te pedig Jedóba, hogy felkészítsd hajódat a háborúra...

Egyszerre iszonyúan elcsendesedett minden.

Azután megmozdult a föld.

Úgy érezte, megszakad a tüdeje, minden sejtjében páni félelem áradt szét. Megpróbált felállni, de nem tudott, és látta, hogy a szamurájok ugyanilyen tehetetlenek. Toranaga és Mariko

elkeseredetten, kézzel-lábbal tapadt a földhöz. A rettenetes, katasztrófát sejtető morajlás mintha a föld alól és az égből jött volna egyszerre. Körülvette őket, egyre hangosabban dübörgött, majd beleszakadt a dobhártyájuk. Maguk is részeivé váltak az érthetetlen felbolydulásnak. Egy pillanatra abbamaradt a felbolydulás, csak az utórezgés nem szűnt. Blackthorne hányingerrel küszködött, agyában egy hang azt ordította: hiszen ez szárazföld, ahol mindennek szilárdnak kell lenni, nem a tenger, amely imbolyog, hullámzik. Kiköpött, hogy az undorító ízt eltávolítsa a szájából, kapaszkodott a remegő földre, és tovább öklendezett.

Kőlavina zúdult le az északi hegyről, óriási robajjal, alá a völgybe, tovább fokozva a zűrzavart. A szamurájtábor egy része eltűnt. Blackthorne négykézlábra támaszkodott, Toranaga és Mariko követte a példát. Hallotta, hogy kiabál, de mintha nem jött volna ki hang a száján, sem az övékén.

A földmozgás megszűnt.

Ismét szilárd volt a föld, amilyen mindig is volt, amilyennek mindig is lennie kellene. Keze, térde, egész teste megállíthatatlanul reszketett. Igyekezett erőt venni magán, igyekezett lélegzethez jutni.

Aztán újból robajlás támadt. Elkezdődött a második rengés. Sokkal erősebben. Aztán a fennsík túlsó végében a föld kettévált. A frissen tátongó szakadék iszonyú sebességgel közeledett feléjük, alig ötlépésnyire került el őt, és hasadt tovább. Blackthorne hitetlenkedve bámulta a repedés szélén tántorgó Toranagát és Marikót. Aztán, mint valami lidérces álomban, a feneketlen bendőhöz közelebb levő Toranaga kezdett beledőlni. Blackthorne tüstént felocsúdott, és előrevetette magát. Jobbjával elkapta Toranaga övét, de közben úgy remegett alatta a föld, akár a falevél.

A hasadék húsz lépés mély lehetett, tíz széles, és a halál szaga áradt belőle. Blackthorne kapaszkodott, ahogy tudott, és őrjöngve üvöltött Toranagának, hogy segítsen, mert már őt is majdnem magával húzta. Toranaga kábultan belevájta lábujjait a repedés falába, elrúgta magát, Blackthorne rántott rajta egyet, s így nagy nehezen felvergődtek. Lihegve heverték a szilárd felszínen.

Újabb hullám futott végig a talajon. A föld ismét megnyílt. Mariko felsikoltott. Mászott volna félre az útból, de az új repedés magába nyelte. Blackthorne őrjöngve araszolt oda a pereméhez, miközben a

testét egyre rázta az utórezgés. Lenézett. Az asszony egy párkányon vacogott, néhány lábnyira tőle. A föld meglódult, az ég megbillent. A nyiladék harminc lépés mély és tíz lépés széles lehetett. A széle émelyítően omladozott Blackthorne súlya alatt. Leszánkázott a falon, a sártól és a kőtörmeléktől majdnem megvakult, megmarkolta Mariko ruháját, és feljebb rántotta egy másik párkányra. Együtt billegtek rajta, aztán egy újabb lökéstől a párkány nagy része lemállott, elvesztek... Abban a pillanatban Toranaga vasmarka elkapta Blackthorne övét, és megállította siklásukat a pokol fenekére.

– Istenem...! – ordította Blackthorne, mert a karjai majdnem kiszakadtak, amint egyikkel az asszonyt tartotta, másikkal és a lábával kapaszkodót keresett. Toranaga húzta őket, míg egy keskeny kis polcig fel nem jutottak, s akkor az öv elpattant. A rezgéshullámok egy pillanatra abbamaradtak, Blackthorne feltolta Marikót a párkányra, közben csak úgy szakadt rájuk a törmelék. Toranaga hátraugrott biztonságos távolságba, és ráordított, hogy siessen. A nyiladék felmorajlott és kezdett összezárulni. Blackthorne és Mariko még mindig benn volt a torkában. Toranaga már nem tudott rajtuk segíteni. Blackthorne-nak emberfeletti erőt kölcsönzött a rémület, sikerült valahogy kitépnie Marikót a sírgödörből és fellökni. Toranaga elkapta az asszony csuklóját és felrántotta. Blackthorne araszolt volna utána, de a fal egy része levált s ő hátrazuhant. A túlsó fal hányingert keltő recsegéssel közeledett feléje. Kövek és sárrögök zuhogtak alá. Egy pillanatra azt hitte, vége, de kitépte magát, és derékig kimászott a síri mélyből. Ott hevert a rázkódó peremén, levegő után kapkodva, nem bírt tovább kapaszkodni, lába még mindig belelógott a résbe. A nyílás egyre keskenyedett. Azután megállt – hat lépés szélesen, nyolc lépés mélyen.

Négykézláb, tehetetlenül várták, hogy újrakezdődjön a lidércnyomás. Blackthorne megpróbált talpra vergődni, szakadt róla az izzadság.

– Íe! – Toranaga intett neki, hogy maradjon a földön. A japán arca merő mocsok volt, halántékán csúnya seb, beleüthette valami kőbe. Ziháltak, hullámozott a mellkasuk, öklendeztek. Az örök kezdtek felállni, egyik-másik Toranaga felé rohant.

– Íe! – ordította Toranaga. – Mate! Várjatok!

Engedelmesen négykézlábra vetették magukat. A várakozás

örökkévalóságnak tetszett. Aztán egy madár vijjogva felszállt egy fáról és elrepült. Követte egy másik. Blackthorne megrázta a fejét, hogy a verejték ne a szemébe folyjon. Látta, hogy töredezett, véres körmökkel markolja a fűcsomókat. Aztán a fűben elindult egy hangya. Aztán egy másik, a harmadik. Táplálék után néztek.

Blackthorne, még mindig kétségbeesetten, a sarkára ült. – Mikor leszünk biztonságban?

Mariko nem felelt. Szinte megdelejezte a hasadék. Blackthorne odakúszott hozzá. – Rendben vagy?

– Igen... igen – lihegte az asszony. Merő sár volt az arca. Kimonója mocskos rongyokban lógott. Mindkét saruja és az egyik tabija eltűnt. És az ernyője is. Blackthorne odébb húzta a szakadéktól. Mariko még mindig kába volt.

Blackthorne Toranagára nézett. – Ikaga deszu ka?

Toranaga képtelen volt megszólalni, mellkasa hullámozott, karja-lába tele zúzódással. Rámutatott a hasadékra, amely majdnem elnyelte s amely már csak egy keskeny ároknak tetszett a talaj felszínén. Északra szurdokká tágult, de még ott sem volt olyan széles és mély, mint az imént.

Blackthorne vállat vont. – Karma.

Toranaga hangosan böffentett, krákogott, kiköpött, és újra böffentett. Ettől valamelyest visszatért a hangja, és ordítások valóságos áradatát zúdította az árokra, tömpe ujjával is váltig arra bökdösött, és noha Blackthorne felét sem értette a szavaknak, feltételezte, hogy igazi japánhoz méltóan ilyesmiket mond: „Köpök a karmára, köpök a földrengésre, köpök az árokra... benne vesztek a kardjaim, de köpök arra is!”

Blackthorne nevetésben tört ki, amint végre előntötte a megkönnyebbülés, és az egész esemény ostoba értelmetlenségét átérezte. Egy pillanat és Toranaga is felharsant. Vidámságuk lassan átragadt Marikóra.

Toranaga igen óvatosan lábra állt. Vad életöröm szállta meg, és bohóckodni kezdett az árok fölött, kifigurázva önmagát és a földrengést. Intett Blackthorne-nak, hogy csatlakozzon hozzá, szétvetett lábbal megállt az árok felett, félrehúzta ágyékkötőjét, és nevetve jelezte a navigátornak, hogy utánozza. Ott álltak az árok fölött, és bele akartak vizelni. De sokáig egy cseppet se bírtak

kisajtolni magukból. Erőlködtek, hahotáztak, s ettől csak még inkább eldugultak. Végül sikerült a művelet, és Blackthorne hátratámaszkodva leült, hogy összeszedje erejét. Azután Marikóhoz fordult. – Most már tényleg vége a földrengésnek, Mariko-szan?

– Amíg újra nem kezdődik, igen. – Az asszony tovább söprögette kezével a földet arcáról és kimonójáról.

– Mindig ilyen?

– Nem. Néha nagyon enyhe. Néha újabb rezgéshullámok következnek egyrúdnyi idő vagy egy nap múlva, esetleg félrúdnyi vagy fél nap múlva. Néha csak egy lökésből áll az egész... sohasem lehet tudni. Vége, amíg újra nem kezdődik. Karma, ne?

Az örök mozdulatlanul várták Toranaga parancsát. Északra tüzek lobogtak a sebtiben felhúzott szamurájtáborban. A harcosok oltották, ahogy tudták, és a földet ásták, az eltűntek után kutatva. Keletre Jabu, Omi és Buntaro állt más örökkel együtt a szakadék túlsó partján, sértetlenül, csupán lenyúzódván itt-ott. Ők is várták, hogy Toranaga magához rendelje őket. Igurasi eltűnt, elnyelte a föld.

Blackthorne hagyta, hogy gondolatai elkalandozzanak, önutálatának nyoma veszett, teljes és tökéletes béke töltötte el. Most már büszkén gondolt arra, hogy szamuráj lett, hogy Jedóba megy, a hajójára, háborúba indul, lecsap a Fekete Hajóra, aztán megint arra, hogy szamuráj lett. Toranagára pillantva tucatnyi kérdést szeretett volna feltenni neki, de látta, hogy a daimjót a saját gondolatai kötik le, s tudta, hogy udvariatlanság lenne megzavarni. Van idő bőven, gondolta elégedetten, és Marikóra nézett inkább. Az asszony még mindig az arcát és a haját tisztogatta, úgyhogy őrá se figyelt sokáig. Hanyatt vetette magát, felnézett az égre, a föld melengette a hátát. Türelmesen várt.

Toranaga teljes komolysággal szólalt meg. – Dómo, Andzsín-szan, ne? Dómo.

– Dózo, Toranaga-szama. Nane mo. Hombun, ne? Kérlek, Toranaga-szama. Semmiség. Kötelesség.

Aztán, mivel kevés szót tudott még, de pontosan akarta kifejezni magát, azt mondta: – Mariko-szan, megmagyaráznád neki? Most már sokkal jobban értem, mire mondjátok, te és Toranaga úr, hogy karma, és hogy mekkora ostobaság azon aggódni, ami van. Sok minden megvilágosodott előttem. Nem tudom, miért... talán mert

sohasem féltem még ennyire, lehet, hogy ez tisztította meg a fejemet, de most sokkal világosabban tudok gondolkodni. Olyan ez, mint... vegyük például Öreg Kertészt. Igen, az én hibám volt, és nagyon sajnálom, de tévedés volt és nem szándékos választás vagy döntés a részemről. Ez a dolog van. Semmit sem tehetünk ellene. Egy perce mindhárman majdnem meghaltunk. Így azután az az egész tépelődés és szívfájdalom hiába volt, nem igaz? Karma. Igen, most már értem, mi a karma. Érted, miről beszélek?

– Igen. – Lefordította Toranagának.

– Uram azt mondja: „Jól van, Andzsín-szan. A karma a tudás kezdete. Utána jön a türelem. A türelem nagyon fontos. A türelmesek az erősek, Andzsín-szan. A türelem azt jelenti, hogy megtartóztatod magad a hét érzelemtől: a gyűlölettől, a rajongástól, az örömtől, a nyugtalanságtól, a dühtől, a bánattól és a félelemtől. Ha ennek a hétnek nem engedsz, ha türelmes vagy, hamarosan sok mindenfélét megérsz, és harmóniába kerülsz az örökkévalósággal.”

– Te is hiszel ebben, Mariko-szan?

– Igen. Nagyon. Igyekszem türelmes lenni, de néha nehéz.

– Egyetérték. Ebben áll a va, a ti harmóniátok, belső békétek, ne?

– Igen.

– Mondd meg neki, hogy őszintén köszönöm, amit Öreg Kertészért tett. Az imént nem a szívemből fakadt a köszönet. Kérlek, mondd meg neki.

– Semmi szükség rá, Andzsín-szan. Tudta az imént, hogy csak udvarias akarsz lenni.

– Honnan tudta?

– Mondtam már, hogy ő a legbölcsebb ember a világon.

Blackthorne elvigyorodott.

– Látod – mondta Mariko –, megint elszálltak rólad az évek. – Latinul tette hozzá: – Újra önmagad vagy, és jobb, mint eddig.

– Te pedig szép vagy, mint mindig.

Mariko szeme meleg fénnel telt meg, gyorsan elfordította Toranagától. Blackthorne észrevette ezt, és megjegyezte az asszony óvatosságát. Felállt, és belenézett a töredezett szélű szakadékba. Nagy körültekintéssel beleugrott, és eltűnt szem elől.

Mariko ijedten talpra kecmergett, de Blackthorne máris felbukkant.

Fudzsiko kardja volt a kezében. Hüvelyében maradt, ámbár a hüvely besározódott és megsérült. A rövidkardnak nyoma veszett.

Letérdelt Toranaga elé, és szertartásosan feléje nyújtotta a kardot. – Dózo, Toranaga-szama – mondta egyszerűen. – Kara szamuráj ni szamuráj, ne? Kérlek, Toranaga úr, mint szamuráj a szamurájtól, ne? – Dómo, Andzsín-szan, – A Kvantó ura elfogadta és övébe tűzte a kardot. Aztán mosolyogva előrehajolt, és keményen rácsapott Blackthorne vállára. – Tomo, ne? Barátok vagyunk, igaz?

– Dómo. – Blackthorne elfordította tekintetét, és a mosoly lehervadt az arcáról. A dombon túl, a falu környékén füstfelhő terjengett. Azonnal engedélyt kért Toranagától, hogy távozzon és megnézzze, mi van Fudzsikóval.

– Azt mondja, elmehetsz, Andzsín-szan. És egyúttal meghív bennünket az erődbe, vacsorára, napnyugtakor. Meg akar beszélni veled bizonyos dolgokat.

Blackthorne visszament a faluba. A pusztulás jóformán teljes volt, az út felismerhetetlenül összevissza görbült, kemény felszíne megtöredezett. A hajók és a csónakok biztonságban voltak. Sokfelé égtek tüzek. A parasztok homokkal és vízzel teli vödröket cipeltek. Befordult a sarkon. Omi háza részegen féloldalra dőlt. Az övé kiégett romhalmaz volt.

Harminckilencedik fejezet

Fudzsiko megsérült. Nigacu, a szobalánya meghalt. Az első lökéshullám kidöntötte a ház központi tartóoszlopait, és a konyhai tűzből szétgurult a parázs. Fudzsiko és Nigacu alája szorult az egyik lezuhant gerendának, s a lángok Nigacut égő fáklyává változtatták. Fudzsikót kiszabadították a szolgák. A szakács egyik gyereke is meghalt, de a többi szolga csak zúzódásokat szenvedett, egyik-másiknak kibicsaklott valamelyik végtagja. Nem tudtak hová lenni a boldogságtól, hogy urukat épségben látják viszont.

Fudzsiko egy kimentett futonon feküdt a sértetlen kerítés tövében, csak félig volt eszméletén. Amikor látta, hogy Blackthorne-nak semmi baja, majdnem sírva fakadt. – Hála Buddhának, hogy nem sérültél meg, Andzsín-szan! – mondta gyenge hangon.

Megpróbált felkelni, de Blackthorne ráparancsolt, hogy ne mozogjon.

Az asszony mindkét lábszára és hátul a dereka csúnyán megégett. Egy orvos csába és gyógyfőzetekbe áztatott kötéseket csavart a végtagjaira, hogy a fájdalmat csillapítsa. Blackthorne aggodalmát leplezve megvárta, míg az orvos végez, s utána félrevonta. – Fudziko-szan joi ka? Rendbe jön Fudziko úrnő?

Az orvos vállat vont. – Hai. – Ajkai hátrahúzódtak kiálló fogairól. – Karma, ne?

– Hai. – Blackthorne rengeteg megégett matrózt látott meghalni, tudta, hogy az égési seb mindig veszélyes, mert a nyers hús napok alatt megüszkösödik, és semmi sem akadályozhatja meg a fertőzés továbbterjedését. – Nem akarom, hogy meghaljon.

– Dózo?

Elmondta japánul is, mire az orvos megrázta a fejét, és kijelentette, hogy az úrnőnek nem lesz semmi baja. Fialat és erős.

– Sigata ga nai – mondta az orvos, megparancsolta a szolgálóknak, hogy tartsák nedvesen a kötéseket, Blackthorne-nak is adott gyógyfüveket a horzolásaira, közölte, hogy hamarosan visszajön, és felsietett a dombon Omi háza felé.

Blackthorne megállt a sértetlen kertkapuban. Buntaro nyilai még mindig benne voltak a bal oldali félfában. Szórakozottan megérintette az egyiket. Karma, hogy Fudziko megégett, gondolta szomorúan.

Visszament hozzá, és ráparancsolt egy szolgálóra, hogy hozzon csát. Megitatta Fudzikót, és fogta a kezét, míg el nem aludt. A szolgálók a falubeliek segítségével mentették, ami menthető. Gyorsan dolgoztak, mert tudták, hogy nemsokára elered az eső. Négyen ideiglenes szálláshelyet próbáltak felhúzni.

– Dózo, Andzsín-szan. – A szakács friss teával kínálta, és közben igyekezett nem elkeseredett arcot vágni. A kislány a kedvenc lánya volt.

– Dómo – mondta Blackthorne. – Szumimaszen. Sajnálom.

– Arigató, Andzsín-szan. Karma, ne?

Blackthorne bólintott, elfogadta a teát, és úgy tett, mintha nem látná a szakács gyászát, nehogy megszegyenítse. Később egy samuráj jött fel a dombra Toranaga üzenetével: Blackthorne és Fudziko az erődben fog aludni, míg a házukat újra fel nem építik. Két gyaloghíntó érkezett. Blackthorne gyengéden beleemelte az egyikbe

Fudzsikót, és előreküldte a szolgálókkal. A magáét elbocsátotta, és megmondta az asszonynak, hogy hamarosan ő is utána megy.

Eleredt az eső, de ügyet se vetett rá. Leült egy kőre a kertben, amely annyi örömet szerzett neki. Most romokban hevert. A kis híd összetört, a tó medre szétrepedezett, a patakocska eltűnt.

– Nem baj – mondta csak úgy maga elé –, a kövek nem halnak meg. Ueki-jától tudta, hogy a kertet sziklakövek köré kell építeni, mert nélkülik minden kert üres, és a növekedésen kívül semmi célt nem szolgál.

Az egyik kő töredezett volt és egészen hétköznapi, de Ueki-ja úgy helyezte el, hogy ha az ember sokáig nézte napnyugtakor, amint a beleágyazódott erek és kristályok vörösen felizzanak, egész hegyvonulatokat láthatott benne, völgyekkel, mély vizű tavakkal s a messzeségben zöldülő horizontot is, amely felett már az éjszaka sűrűsödik.

Blackthorne megérintette a követ. – Elnevezlek Ueki-ja-szamának. – Megörült a gondolatnak, és tudta, ha Ueki-ja élne, ő is nagyon örülne neki. De lehet, hogy így is meg fogja tudni, gondolta Blackthorne, lehet, hogy a kamija most is itt van valahol. A sintóisták hisznek benne, hogy ha meghalnak, kamivá válnak...

„Mi az a kami, Mariko-szan?”

„Ezt nem lehet megmagyarázni, Andzsín-szan. Olyan, mint a szellem, de mégsem az, vagy mint a lélek, de mégsem az. Talán inkább egy tárgy vagy személy testetlen lényege... tudnod kell, hogy ha az ember meghal, kamivá válik, de kami egy fa, egy kő, egy növény vagy egy festmény is. A kamikat tisztelik, de sohasem imádják. A menny és a föld között laknak, és hol meglátogatják ezt az Istenek Földjét, hol elhagyják.”

„És a sintó? Mi a sintó?”

„Sajnos, ez is megmagyarázhatatlan. Amolyan vallásféle, de mégsem az. Eleinte neve sem volt – csak azért neveztük el vagy ezer esztendővel ezelőtt sintónak, vagyis a kamik útjának, hogy megkülönböztessük a bucadótól, vagyis a Buddha útjától. De, noha meghatározhatatlan, a sintó Japán és a japánok lényege, és noha nincs se teológiája, se főistene, se hitvilága vagy erkölcsi rendszere, a sintó a mi létünk alapja. A sintó a mítoszok és legendák természeti kultusza, amelyben senki sem hisz igazán, mégis mindenki

mélységes tiszteletben tartja. Itt mindenki eleve sintó, mint ahogy mindenki japánnak születik.”

„Te is sintó vagy – és ugyanakkor keresztény?”

„Ó, igen, természetesen, de mennyire...”

Blackthorne újból megérintette a követ. – Kérlek, Ueki-ja kami, maradj a kertemben.

Aztán, az esőre rá sem hederítve, hagyta, hogy egész lénye beleússzék a sziklába, el a burjánzó völgyek és a nyugodt vizű tó mellett, a zöldes horizontig, amely felett már az éjszaka sűrűsödött.

A füle figyelmeztette, hogy térjen vissza ebbe a világba. Felnézett. Omi a sarkán ült, és türelmesen figyelte. Még mindig esett az eső, Omin frissen vasalt kimonó volt a rizsszalma esőkabát alatt és széles, kúp alakú bambuszkalap. Haját nemrég samponozták.

– Karma, Andzsín-szan – mondta a füstölgő romokra mutatva.

– Hai. Ikaga deszu ka? – Blackthorne letörölte arcáról az esőt.

– Joi. – Omi felmutatott a házára. – Vatakusi nó juja va hakaiszarete imaszen osztukai ni narimaszen-ka? A fürdőházamnak semmi baja. Nem akarod igénybe venni?

– Aa szo deszu! Dómo, Omi-szan, hai, dómo. – Blackthorne hálásan követte Omit fel a kanyargós ösvényen az udvarába. A szolgák és a falubeli kézművesek Mura irányításával máris kalapáltak, fűrészeltek-javítottak. A központi oszlopokat visszaállították, és a tetőt is majdnem egészen helyrehozták.

Jelekkel, egyszerű szavakkal és sok türelemmel Omi elmagyarázta Blackthorne-nak, hogy szolgái szerencsére idejében kioltották a tüzet. Egy-két nap, mondta, és olyan lesz, mint régen, semmi gond. Nálatok tovább fog tartani, Andzsín-szan, talán egy hétig is. De ne aggódj, Fudzsziko-szan ügyes asszony. Hamar meg fog egyezni Murával a költségekben, és a házad szebb lesz, mint valaha. Hallom, hogy Fudzsziko-szan megégett. Igen, néha előfordul ilyesmi, de aggodalomra semmi ok, orvosaink nagyon értenek az égési sebek kezeléséhez... kénytelenek, ne? Igen, Andzsín-szan, csúnya földrengés volt, de nem olyan veszélyes. A rizsföldeket alig érintette, úgyhogy a nélkülözhetetlen öntözőrendszer jóformán nem szenvedett kárt. És ami a fő, a hajók és csónakok sem. A lavina csupán százötvennégy szamurájjal végzett, ez nem sok, ne? Ami

meg a falut illeti, egy hét múlva észre se lehet majd venni, hogy földrengés volt. Őt paraszt halt meg és néhány gyerek – semmi az egész! Andzsiro szerencsés falu, ne? Hallom, megmentetted Toranaga-szamát a biztos haláltól. Nagyon hálásak vagyunk érte, Andzsin-szan. Nagyon. Ha elvesztettük volna... Toranaga úr azt mondja, elfogadta a kardodat. Szerencsés vagy, ez nagy tisztesség. Igen. Nagyon erős, gazdag karmád lehet. Igen, köszönjük neked, nagyon köszönjük. Majd még beszélgetünk, ha megfürödtél. Örülök, hogy a barátom vagy.

Omi előkiáltotta a fürdőszolgákat. – Iszogi! Siessetek!

A szolgák kikísérték Blackthorne-t a fürdőhöz, amely egy kis juharligetben állt, és csinos, kanyargós, cseréptetős járda vezetett hozzá a háztól. Maga a fürdő sokkal jobb és drágább volt, mint az övé. Egyik falán csúnya repedés keletkezett, de a parasztok máris eltüntették habarccsal. A tető épen maradt, csak néhány cserepe hiányzott, itt-ott becsöpögött rajta az eső, de ez igazán nem számított most.

Blackthorne levetkőzött, és leült a kis ülőkére. A szolgák bezappanozták és megsamponozták az esőben. Amint megtisztult, bement, és belemerült a gőzölgő fürdővízbe. Minden gondja mintha azonnal kipárolgott volna belőle.

Fudzsiko rendbe fog jönni. Szerencsés vagyok – szerencsés, hogy kimentettem Toranagát, Marikót, szerencsés, hogy Toranaga is ki tudott menteni bennünket.

Szuvo varázslatos masszázstól újjászületett, mint mindig. Később Szuvo bedörzsölte és bekötözte a vágásokat, aztán Blackthorne felvette a tiszta ágyékkötőt, kimonót és tabit, amit odakészítettek, és kiment. Az eső elállt.

A kert egyik sarkában ideiglenes tetőt húztak egy hevenyészett kunyhó fölé. Megemelt padlóján tiszta futonok és egy kis vázában virágkompozíció. Omi várta egy fogatlan, rideg arcú vénasszony társaságában.

– Kérlek, ülj le, Andzsin-szan – mondta Omi.

– Köszönöm, és köszönöm a ruhát is – felelte Blackthorne akadozó japánsággal.

– Szóra sem érdemes. Csát vagy szakét kérsz?

– Csát – döntötte el Blackthorne, mert arra gondolt, jobb lesz tiszta

fejjelel menni Toranagához a megbeszélésre. – Köszönöm.

– Ez itt az anyám – mondta szertartásosan Omi, de látni való volt, hogy bálványozza az öregasszonyt.

Blackthorne meghajolt. Az öregasszony nevetgélt, és beszívta a levegőt.

– Kitüntetsz, Andzsín-szan – mondta.

– Köszönöm, de enyém a kitüntetés – felelte Blackthorne, folytatva az illem szabta formulákat, amikre Mariko tanította.

– Rettentően szomorúak voltunk, amikor láttuk, hogy kigyulladt a házad, Andzsín-szan.

– Mit tehetünk? Karma, ne?

– Az. Karma. – Az öregasszony félrenézett, és mogorván ráncolta a homlokát. – Szedd a lábad! Az Andzsín-szan melegen szeretné meginni a csáját!

Blackthorne-nak a lélegzete is elállt a lánytól, akit a tálcát hozó szolgáló mellett pillantott meg. Aztán eszébe jutott valami. Nem ez volt az a lány, akit Omival látott, akkor, először, amikor a gálya felé haladva átvágtak a falu terén?

– Ez a feleségem – közölte érdes hangon Omi.

– Kitüntetsz – mondta Blackthorne, miközben a lány letérdelt és szintén meghajolt.

– Kérlek, bocsásd meg a lassúságát – mondta Omi anyja. – Elég meleg a csa?

– Köszönöm, nagyon finom. – Blackthorne figyelte rá, hogy a vénasszony nem mondta ki a feleség nevét, ahogy kellett volna. De nem lepődött meg, mert Marikótól már hallott róla, milyen hatalma van az anyósnak Japánban.

„Még szerencse, hogy Európában nem így van” – mondta ő.

„Egy feleség anyósának mindig igaza van – elvégre a feleséget a szülők választják, Andzsín-szan, és melyik apa ne kérdezné meg először a feleségét? A menynek természetesen mindenben engedelmességre kell, és a fiú is mindig azt csinálja, amit apja és anyja mond neki.”

„Mindig?”

„Mindig.”

„Na és ha megtagadja az engedelmisséget?”

„Olyan nincs. A ház urának mindenki engedelmisséggel tartozik. A

fiút kötelessége elsősorban szüleihez fűzi. Természetesen. A fiú mindent megkap anyjától – életet, ételt, gyengédséget, oltalmat. Az anya vigyáz rá egész életében. Ezért természetesen a fiúnak figyelembe kell vennie anyja kívánságait. A meny pedig – neki az engedelmesség a kötelessége.”

„Nálunk nem így van.”

„Nehéz jó menynek lenni, nagyon nehéz. Az ember csak abban reménykedik, hogy megéri, hogy fiai felnőjenek s belőle is anyós lehessen.”

„És a te anyósod?”

„Mehalt, Andzsín-szan. Sok-sok évvel ezelőtt. Én nem is ismertem. Hiromacu úr pedig bölcsességében sohasem vett magához másik feleséget.”

„Buntaro az egyetlen fia?”

„Igen. Férjemnek öt élő nővére van, de fivére egy sincs. Bizonyos értelemben rokonok lettünk, Andzsín-szan – tréfálkozott Mariko –, mert Fudzsziko a férjem unokahúga. Mi a baj?”

„Csak csodálkozom, hogy erről nekem nem szólt.”

„Bonyolult dolog ez, Andzsín-szan.”

Mariko elmagyarázta, hogy Fudzsziko igazában fogadott lánya Numata Akinorinak, aki feleségül vette Buntaro legkisebb húgát, s hogy Fudzsziko igazi apja Goroda diktátornak a nyolcadik ágyasától származó egyik unokája, és Numata azért fogadta még csecsemőkorában örökbe a taikó parancsára, mert a taikó szorosabbra kívánta fűzni a kapcsolatot Hiromacu és Goroda leszármazottai között...

„Hogy?”

Mariko nevetve elmagyarázta, hogy a családi kapcsolatok Japánban igen bonyolultak, mert az örökbe fogadás bevett szokás, különböző családok cserélnek fiákat, lányokat, és persze folyton elválnak, újránházasodnak és egymás közt házasodnak. Sok a törvényes ágyas, könnyű a válás – főleg ha a hűbérúr megparancsolja –, így aztán a családi kapcsolatok hihetetlenül összekuszálódnak.

„Toranaga úr családján kiigazodni például napokba telne, Andzsín-szan. Csak gondold végig a bonyodalmakat: jelenleg hét hivatalos ágyasa él, akik öt fiút és három leányt szültek neki. Némelyik ágyas özvegy volt vagy férjezett, tehát már voltak fiaik, lányaik – ezek egy

részét Toranaga úr örökbe fogadta, más részét nem. Japánban az ember nem kérdezi, fogadott vagy természetes gyerek-e valaki. Mit számít az? Hogy örököl-e vagy nem, az úgylát a családfő szeszélyétől függ, akár fogadott, akár természetes gyerekről van szó. Még Toranaga anyja is elvált. Később aztán újra férjhez ment, szült még három fiút és két leányt a második férjének, s már azok is mind házasok! A második házasságából származó legidősebb fia Zataki, Sinano ura.”

Blackthorne ezen eltöprengett. „A válás nálunk lehetetlen. Lehetetlen” – mondta aztán.

„Én is így hallom a szent életű atyáktól. Ne haragudj, Andzsin-szan, de ez nem valami okos dolog. Az emberek tévedhetnek, meg is változhatnak. Karma, ne? Miért kelljen a férfinak elviselnie egy undorító asszonyt, vagy a feleségnek egy undorító férjet, ha nem muszáj? Butaság örökre egymáshoz ragadni, nem?”

„De igen.”

„Ebben mi sokkal okosabbak vagyunk, mint a szent életű atyák. Ez volt az egyik oka, hogy a taikó nem fogadta el a kereszténységet, ez a buta makacsság a válással kapcsolatban – a másik pedig az ötödik parancsolat. Ne ölj! A vizitátor atya kérvényezte Rómától, hogy a japánok esetében engedélyezzék a válást. De őszentsége, a pápa a maga végtelen bölcsességében ezt megtagadta. Ha őszentsége igent mond, azt hiszem, a taikó megkeresztelkedik, azóta minden daimjó az igaz hitet vallaná, és egész Japán keresztény lenne. A »ne ölj« kérdése lényegtelen, azt úgysem tartja be senki, a keresztények a legkevésbé. Milyen kicsi engedmény lett volna, és cserébe mekkora eredmény, ne?”

„De igen” – felelte Blackthorne. Itt, Japánban igen ésszerű dolognak tűnt a válás. Miért halálos bűn odahaza, miért ellenzi minden pap, akár katolikus, akár protestáns?

„Milyen asszony Toranaga felesége?” – kérdezte, mert tovább akarta beszéltetni Marikót. Az asszony többnyire került Toranaga és családja témáját, pedig Blackthorne-nak fontos volt, hogy minél többet megtudjon róla.

Árnyék szaladt át Mariko arcán. „Meghalt. A második felesége volt, és tíz vagy tizenegy évvel ezelőtt halt meg. Mostohanóvére volt a taikónak. Toranaga úr mindig szerencsétlenül választott feleséget,

Andzsin-szan.”

„Hogyhogy?”

„Hát, a második öreg volt, szikkadt és mohó, imádta az aranyat, noha ezt titkolni próbálta. Olyan volt, mint bátyja, a taikó. Terméketlen és mogorva. Természetesen politikai házasság volt. Egy darabig az udvarhölgyeként kellett szolgálnom. Soha semmi nem volt kedvére, és egyetlen ifjú vagy férfi sem bírta kibogozni a csomót az Arany Pavilonjában.”

„Micsodát?”

„Hát a Jádekapuját, Andzsin-szan. A Teknősbékafejűkkel, a Gőzölgő Rúdjukkal. Nem érted? A... a micsodáját.”

„Ó, már értem. Értem, igen.”

„Semmi sem tudta kibogozni a csomóját... semmi sem elégítette ki.”

„Még Toranaga sem?”

„Toranaga úr sohasem párnázott vele, Andzsin-szan – felelte megdöbbenve Mariko. – Miután összeházasodtak, természetesen feléje sem nézett. Adott neki egy várkastélyt, csatlósokat, odaadta neki a kincsestára kulcsát – miért csinált volna bármi egyebet? Az asszony öreg volt, előzőleg kétszer házasodott, mindkettőt a taikó bontotta fel. Nagyon kellemetlen asszony volt – mindenki örült, amikor távozott a Nagy Űrbe, még a taikó is. Mostohamenyei és Toranaga úr ágyasai titokban tömjént égettek, olyan boldogok voltak.”

„Hát Toranaga első felesége?”

„Ó, Tacsibana úrnő. Az is politikai házasság volt. Toranaga úr tizennyolc éves volt, az asszony tizenöt. Rettenetes teremtésnek bizonyult, amint felnőtt. Húsz évvel ezelőtt Toranaga úr kivégeztette, ugyanis rájött, hogy titokban hűbéruruk, Goroda diktátor meggyilkoltatását tervezi, mert gyűlöli Gorodát. Apám gyakran mondta: szerencsénk volt akkor – neki, Toranagának, Nakamurának meg az összes többi hadvezérnek –, hogy megtarthatták a fejüket, mert Goroda könyörtelen ember volt, és rendszerint a hozzá legközelebb állókra gyanakodott leginkább. Az az asszony mindnyájukat tönkretelhetett volna, hiába voltak ártatlanok. És az árulása miatt egyetlen fiát, Nobunagát is kivégezték, Andzsin-szan. A tulajdon fiának is halálát okozta. Gondold csak el, milyen iszonyú, milyen borzalmas. Szegény Nobunaga – Toranaga úr kedvenc fia

volt és hivatalos örököse, maga is bátor hadvezér és tántoríthatatlanul hűségese. Ártatlan volt, de belekeveredett anyja összeesküvésébe. Tizenkilenc esztendőit élt mindössze, amikor Toranaga úr megparancsolta neki, hogy kövessen el szeppukut.”

„Toranaga meggyilkolta a saját fiát? És a feleségét?”

„Igen, elrendelte a halálukat, de nem volt más választása, Andzsin-szan. Ha nem teszi, Goroda joggal arra a következtetésre jut, hogy ő is részese az árulásnak, s akkor azonnal ráparancsol, hogy metsze fel a hasát. Ó, igen, Toranaga úr bölcsen cselekedett, hogy kikerülte Goroda haragját, és halogatás nélkül a Nagy Űrbe küldte feleségét. Menye és Toranaga minden ágyasa örömujjongásban tört ki, amikor a dolognak hírért vették. Fia első feleségének szégyenszemre vissza kellett mennie a családjához valami képzelt sértés miatt – pedig már két unokát is szült neki. A lány szeppukut követett el – azt mondtam már, Andzsin-szan, hogy a nők a torkukat vágják el, nem a hasukat metszik fel, mint a férfiak? De örömmel ment a halálba, boldog volt, hogy megszabadulhat nyomorúságos életétől, miközben a következő feleség máris a halálért imádkozott, mert az ő életét ugyanúgy megkeserítette az anyósa...”

Most, Midori anyósát nézve, akinek a tea végigfolyt az állán, Blackthorne arra gondolt, hogy ez a vén boszorkány élet és halál ura, megalázzhatja, elválással fenyegetheti Midorit, feltéve, hogy a ház ura, Omi beleegyezik. Márpedig Omi engedelmes gyerekek látszott. Rettenetes, tűnődött magában Blackthorne.

Midori kecses volt és fiatal, tojásdad arcú, gyönyörű hajú. Szébb volt, mint Mariko, de hiányzott belőle Mariko tüze és ereje, hajlítható volt, mint a páfrány, törékeny, mint a porcelán.

– Hol vannak a kis falatok? Az Andzsin-szan nyilván éhes, ne?

– Ó, bocsánatot kérek – mondta azonnal Midori. – Hozzál tüstént – szólt rá a szolgálóra. – Siess! Bocsáss meg, Andzsin-szan.

– Bocsáss meg, Andzsin-szan – mondta az öregasszony.

– Nem, ne kérj bocsánatot – válaszolta Blackthorne Midorinak, de azonnal rájött, hogy hibát követett el. A jó modor megkövetelte, hogy csak az anyóást vegye észre a társaságban, különösen ha gonosz a híre. – Bocsánatot kérek – mondta. – Nem éhes. Este Toranaga úrral kell eszük.

– Aa szo deszu! Hallottuk, hogy megmentetted az életét. Nagyon

hálások vagyunk érte... valamennyi vazallusa hálás érte! – mondta a vénasszony.

– Kötelesség. Semmit sem tettem.

– De még mennyit! Omi-szan és Jabu úr éppolyan nagyra értékeli, mint mi mindnyájan!

Blackthorne látta, hogy a vénasszony a fiára néz. Bárcsak tudnám, mit forgatsz a fejedben, te vén boszorkány, gondolta. Te is olyan gonosz vagy, mint az a másik, az a Tacsibana?

– Szerencsés vagyok, anyám, hogy az Andzsín-szan a barátom – mondta Omi.

– Mindnyájan szerencsések vagyunk.

– Nem, én a szerencsés – felelte Blackthorne. – Szerencsés, hogy van barát nekem olyan, mint Kaszigi Omi-szan családja. – Hazudozunk itt mindnyájan, gondolta, ámbár hogy ti miért hazudtok, azt nem tudom. Én önvédelemből és mert így szokás. De azért még nem felejtettem el... Várjunk csak. Ha jobban meggondoljuk, nem karma volt az is? Te nem tetted volna meg, amit Omi tett? Azonkívül régen volt... talán egy előző életben, ne? Most már semmi jelentősége.

Lovasok vágattak fel az emelkedőn, élükön Nagával. Leszállt a nyeregből, és belépett a kertbe. A parasztok azonnal abbahagyták a munkát, és térdre vetették magukat. Naga intett, hogy folytassák.

– Nagyon sajnálom, hogy megzavartalak, Omi-szan, de Toranaga úr küldött.

– Nem zavarsz. Kérlek, ülj le közénk – felelte Omi. Midori tüstént átadta a párnáját, és mélyen meghajolt. – Csát vagy szakét kérsz, Naga-szama?

Naga leült. – Semmit, köszönöm. Nem vagyok szomjas.

Omi udvariasan erőltette, és végigcsinálták az egész végtelen ceremóniát, noha világos volt, hogy Nagának sietős a dolga. – Hogy van urunk?

– Nagyon jól. Andzsín-szan, nagy szolgálatot tettél nekünk. Igen. A magam nevében is köszönöm.

– Kötelesség volt, Naga-szan. Keveset csináltam. Toranaga úr is kihúz... kihúzott engem földből.

– Igen. De az már utána történt. Nagyon köszönöm.

– Naga-szan, tehetek valamit Toranaga úrért? – kérdezte Omi,

amikor az etikett végre megengedte, hogy a tárgyra térjen.

– Találkozni akar veled vacsora után. Tiszti gyűlés lesz.

– Kitüntetésnek tartom.

– Andzsín-szan, te tüstént gyere velem, ha nincs ellenedre.

– Természetesen. Kitüntetésnek tartom.

Újabb hajlongások és udvariaskodások után Blackthorne felpattant egy vezetéklő nyergébe, és levágtattak a dombról. Amikor a szamurájfalanx a térre ért, Naga visszafogta lovát.

– Andzsín-szan!

– Hai?

– Teljes szívemből köszönöm, hogy megmentetted Toranaga urat. Engedd meg, hogy a barátod legyek... – Hozzátett még valamit, amit Blackthorne nem értett.

– Nagyon sajnálom, nem értem. Karite iru?

– Bocsánatot kérek. Karite iru – egy ember karite iru a másiknak bizonyos dolgokért. Olyan ez, mint az adósság. Adósság, ezt érted?

Á, le van nekem kötelezve, világosodott meg Blackthorne fejében hirtelen. – Aa szo deszu! Vakarimaszu.

– Jó. Csak annyit mondtam, hogy tartozom neked.

– Kötelesség volt, ne?

– Igen. De én akkor is tartozom neked egy élettel.

Toranaga-szama azt mondja, az összes ágyúgolyót és puskaport visszarakták a hajóra, Andzsín-szan, mielőtt Andzsiróból Jedóba vitték. Mennyi idő kellene ahhoz, hogy kifuss vele a tengerre?

– Attól függ, milyen állapotban van, kijavították-e, rendben van-e tartva, pótolták-e a kitört orrfát. Tudja Toranaga úr, mi a helyzet vele?

– Azt mondja, úgy látszik, minden rendben van, de ő nem hajós, nem ért hozzá. Azóta nem volt rajta, hogy bevontatták a jedói kikötőbe és ő parancsot adott a kijavítására. Feltéve, hogy a hajó használható, uram azt kérdi, mennyi idő alatt tudnád felkészíteni a háborúra.

Blackthorne-nak megdobbant a szíve. – Kit kell megtámadnom vele, Mariko-szan?

– Uram azt kérdi, kit szeretnél megtámadni.

– Az idei Fekete Hajót – vágta rá Blackthorne, és remélte, itt az ideje, hogy előhozakodjék Toranagának azzal a tervvel, amit az

elmúlt napokban dolgozott ki titkon. Arra alapozott, hogy mivel ma megmentette Toranaga életét, talán nem lesz nagyon nehéz megalkudni vele.

Mariko megdöbbsent. – Micsoda?

– A Fekete Hajót. Mondd meg Toranaga úrnak, hogy csak megbízólevelet kérek tőle. A többi az én dolgom. Ha megkapom a hajómat, egy kis segítséggel... a rakományon, a selymen és az aranyon felesben osztozunk.

Mariko elnevette magát. Toranaga nem.

– U... uram azt mondja, ez megbocsáthatatlanul ellenséges lépés volna egy baráti országgal szemben. Japánnak szüksége van a portugálokra.

– Igen – egyelőre. De véleményem szerint neki éppannyira ellenségei, mint nekünk, és bármit nyújtsanak is, mi többet tudunk nyújtani. Kisebb áron.

– Uram azt mondja, meglehet. De nem hiszi, hogy Kína veletek is kereskedne. Sem az angolok, sem a hollandok nem vetették még meg a lábukat Ázsiában, a selyemre pedig most van szükségünk, állandóan.

– Természetesen igaza van. De a helyzet egy-két éven belül meg fog változni, és akkor majd meglátja, hogy nem hazudok. Hadd tegyek akkor egy másik javaslatot. Én máris hadban állok a portugálokkal. A tengerparttól három mérföldre kezdődnek a nemzetközi vizek. Törvény adta jogom, hogy lecsapjak a Fekete Hajóra mint prédára, bevontassam bármelyik kikötőbe, és eladjam a rakományát. Az én hajómmal és a megfelelő legénységgel ezt könnyű lesz véghezvinni. Néhány héten vagy hónapon belül leszállítom neki a Fekete Hajót és mindent, ami benne van. Jedóban adom el. Értékének fele az övé – kikötői adó formájában.

– Uram azt mondja, az őt nem érdekli, hogy mi történik közted és ellenségeid között a tengeren. A tenger mindenkié. De ez az ország a miénk, itt a mi törvényünk az úr, és azt nem szabad megszegni.

– Értem. – Blackthorne tudta, hogy veszélyes útra lépett, de az ösztöne azt súgta, hogy az időzítés tökéletes, és Toranaga bekapja a csalétket. Akárcsak Mariko. – Csak egy javaslatot tettem. Azt kérdezte, kit szeretnék megtámadni. Kérlek, bocsáss meg, de néha nem árt minden eshetőségre felkészülni. Ebben a dologban

Toranaga úr érdekei véleményem szerint egybeesnek az enyéimmal. Mariko lefordította. Toranaga mordult egyet, és röviden mondott valamit.

– Toranaga úr sokra tartja a józan javaslatokat, Andzsín-szan, mint például a hadiflotta tervét, de ez nevetséges. Még ha érdekeitek egybeesnének is, mint ahogy nem esnek egybe, hogyan támadhatnál meg kilenc embereddel egy ilyen óriási hajót, amelyen majdnem ezer fő tartózkodik?

– Sehogy. Új legénységre van szükségem, Mariko-szan. Nyolcvan vagy kilencven emberre, képzett matrózokra és tüzérekre. Nagaszakiban, portugál hajókon találok eleget. – Blackthorne úgy tett, mintha nem venné észre, hogy az asszony felszisszen és a legyezője megáll. – Kell hogy legyen néhány francia, egy-két angol is, ha szerencsém van, meg németek, hollandusok – többnyire renegátok, persze, vagy erőszakkal toborzottak. Biztonságosan el kellene jutnom Nagaszakiba, valami védelemre is szükségem lenne meg egy kis ezüstre vagy aranyra. Ellenséges flottákon mindig akad elég matróz, aki készpénzért és részesedés fejében hajlandó felcsapni!

– Uram azt mondja, az a parancsnok, aki az ilyen dögkeselyűkben bízik, örült.

– Egyetérték. De a tengerre szálláshoz legénység kell.

– Uram azt kérdi, nem lehetne-e szamurájokat és japán tengerészeket kiképezni tüzérnek és matróznak.

– Dehogynem. Idővel. Hónapokba telne. Jövőre teljesen képzettek lennének. De az idei Fekete Hajót nem tudnám elkapni velük.

– Toranaga úr azt mondja: „Nem áll szándékomban megtámadni a portugálok Fekete Hajóját sem az idén, sem jövőre. Nem ellenségeim, nem állok háborúban velük.”

– Tudom. De én háborúban állok velük. Kérlek, bocsáss meg. Ez természetesen csak egy beszélgetés. De szükségem van emberekre ahhoz, hogy kifussak a tengerre, hogy szolgálatára legyek Toranaga úrnak, amikor kívánja.

Toranaga magánszállásán üldögéltek, amely a kertre nézett. A földrengés alig tett kárt az erődben. Párás, levegőtlen este volt, a moszkító ellen gyújtott tömjén füstje lustán kígyózott a fejük felett.

– Uram tudni kívánja – fordított Mariko –, hogy ha itt lenne a hajód

és az a néhány tengerész, akivel együtt érkeztél, elindulnál-e Nagaszakiba, hogy a többit összeszedd.

– Nem. Túlságosan veszélyes lenne. Olyan kevesen vagyunk, hogy a portugálok biztosan lecsapnának ránk. Előbb az embereket kellene begyűjteni és hazavinni őket Jedóba, ne? Aztán ha a legénységem teljes, a fegyverzetem hiánytalan, semmiféle ellenség nem árthat nekem ezeken a vizeken.

– Uram nem hiszi, hogy kilencven emberrel el tudnád foglalni a Fekete Hajót.

– Az Erasmus vitorlázatával le tudom hagyni, de elsüllyeszteni is el tudom. Mariko-szan, ez az egész természetesen csak feltevés, de ha abban a pillanatban, hogy kiegészítettem a legénységet, engedélyt kapnék ellenségem megtámadására, akkor a dagállal indulnék Nagaszaki felé. Ha a Fekete Hajó már benn áll a kikötőben, megmutatom neki a csatalobogómat, és kiállók a tengerre, hogy elzárjam előtte az utat. Megvárom, míg eladja az árut, aztán ha a szél kedvezőnek ígérkezik a hazainduláshoz, úgy teszek, mintha hirtelen utánpótlásra volna szükségem, és hagyom, hogy kionsjon. Néhány league-gel a kikötőn túl csapok le rá, mert gyorsabb vagyok, nem kell félnem, hogy meglóg előlem; a többi az ágyúim dolga. Amint a zászlót bevonja, legénységem javát átteszem rá, és hazahozom Jedóba. Három-, de az is lehet, hogy négyszáz tonna aranyrúd lesz rajta.

– De miért gondolod, hogy a kapitánya nem süllyeszti el, mielőtt átszállhatnátok rá, ha egyáltalán sikerülne legyőznöd?

– Általában... – Blackthorne azt akarta felelni: „Általában a legénység fellázad, ha a kapitány ennyire fanatikus, de ilyen kapitányt én még nem láttam. Az ember legtöbbször megegyezik a kapitánnyal: megkímélem az életeteket, kaptok egy kis részt és elviszlek benneteket a legközelebbi kikötőig. Csakhogy most Rodriguesszel lesz dolgom, és őt ismerem, tudom, mit fog tenni.” De meggondolta magát, nem akarta felfedni az egész tervet. – A legyőzött hajó általában megadja magát, Mariko-szan – mondta inkább. – Ez a mi szokásunk a tengeren – hogy a fölösleges emberveszteséget elkerüljük.

– Toranaga úr azt mondja, ne is haragudj, Andzsín-szan, de ez undorító szokás. Ha neki hajói lennének, hallani sem akarna a

megadásról. – Mariko ivott egy kis csát, majd folytatta. – És ha a hajó még nincs a kikötőben?

– Akkor végigportyázok a tengeri útvonalakon, hogy nemzetközi vizeken kapjam el. Megterhelve még könnyebb zsákmánynak bizonyulna, csak nehezebb lenne bevontatni Jedóba. Mikorra várják az érkezését?

– Uram nem tudja. Talán harminc napon belül. Idén korábban érkezik.

Blackthorne tudta, hogy közel van a célhoz, nagyon közel. – Akkor a kikötőnél kell blokád alá vennem és az évszak végén elkapnom. – Mariko lefordította, és Blackthorne mintha egy pillanatra csalódást vélt volna kiolvasni Toranaga arckifejezéséből. Várt egy kicsit, aztán, mintha a lehetőségeket latolgatná, hozzátette: – Persze, ha Európában volnánk, lenne más módja is. Az ember az éjszaka leple alatt beállna a kikötőbe és rajtaütéssel elfoglalná.

Toranaga keze megfeszült a kard markolatán.

– Uram azt mondja: meg merészelnéd támadni a te ellenségedet a mi földünkön?

Blackthorne-nak kiszáradt a szája. – Nem. Mindez persze csak feltevés, de amennyiben hadiállapot állna fenn közte és a portugálok között, és Toranaga úr ártani akarna nekik, így kellene csinálni. Két- vagy háromszáz fegyelmezett harcossal, a legénységgel és az Erasmusszal könnyű lenne beállni a Fekete Hajó mellé, átmászni rá és kivontatni a tengerre. A támadás idejét természetesen ő jelölné meg – ha Európában lennénk.

Hosszú csend következett.

– Toranaga úr azt mondja, nem Európában vagyunk, nem áll és soha nem is fog fennállni hadiállapot közte és a portugálok között.

– Természetesen. Egy utolsó kérdés, Mariko-szan: Nagaszaki nem tartozik Toranaga úr fennhatósága alá, ugye?

– Nem, Andzsín-szan. A kikötőnek és a körülötte elterülő földeknek Harima úr a birtokosa.

– De nem a jezsuiták tartják kezükben a kikötőt és az egész kereskedelmet? – Blackthorne látta, hogy az asszony ezt nem szívesen fordítja le, de tovább fokozta a nyomást. – Nem ez a hontó, Mariko-szan? Harima úr katolikus, nem? Egész Kjúsú katolikus jóformán, igaz? Nem következik mindebből, hogy tulajdonképpen az

egész szigeten a jezsuiták az urak?

– A kereszténység csak vallás. A birtokokon a daimjók az urak – válaszolta Mariko a maga nevében.

– De én úgy hallottam, hogy Nagaszaki portugál felségterület. Legalábbis a portugálok úgy viselkednek, mintha az lenne. Nem adta el Harima úr apja azt a földet a jezsuitáknak?

Mariko hangja megélesedett. – De igen. A taikó azonban visszavette. Idegenek többé nem birtokolhatnak földet Japánban.

– De a taikó nem hajtatta végre a rendelkezéseit, úgyhogy ma semmi sem történhet ott a jezsuiták jóváhagyása nélkül, nem igaz? Nem a jezsuiták ellenőrzik Nagaszaki egész hajóforgalmát és egész kereskedelmét? Nem ők a közvetítők köztetek és a kínaiak között?

– Sok mindent tudsz Nagaszakiról, Andzsín-szan – jegyezte meg csípősen Mariko.

– Én azt hiszem, Toranaga úrnak kellene átvennie az ellenőrzést az ellenségtől. Talán...

– A te ellenségeid ők, Andzsín-szan, nem a mieink – kapta be végül a horgot Mariko. – A jezsuiták...

– Nan dzsa?

Az asszony bocsánatkérően Toranagához fordult, és elmagyarázta, miről beszéltek eddig. Toranaga keményen mondott valamit, hangjából ki lehetett olvasni a megrovást.

– Hai – ismételte el Mariko többször is, és alázatosan meghajolt.

– Toranaga úr felhívta figyelmemet, hogy az én véleményem egyáltalán nem számít, s a tolmácsnak pusztán az a dolga, hogy tolmácsoljon. Kérlek, bocsáss meg.

Blackthorne valaha elnézést kért volna, amiért csapdába ejtette az asszonyt. Most ez eszébe sem jutott. Könnyedén felnevetett.

– Hai, kavaii Cukkuko-szama! Igen, szépséges tolmács úrnő.

Mariko szárazon elmosolyodott. Dühös volt magára, amiért belesétált a csapdába.

– Joi, Andzsín-szan – mondta Toranaga, újra derűsen.

– Mariko-szan kavaii deszu jori! Cukku-szan anamszu ka norimaszen, ne? Mariko sokkal szebb, mint az öreg Cukku úr, és mennyivel illatosabb, nem?

Toranaga elnevette magát.

– Hai.

Mariko elpirult, és némileg megbékélve teát töltött. Azután Toranaga ismét komolyra fordította a szót.

– Urunk azt kérde, miért tettél fel annyi kérdést, illetve miért beszéltél annyit Harima úrról és Nagaszakiról.

– Csak hogy bebizonyítsam: Nagaszaki igazában külföldiek kezén van. Portugálok kezén. Nekem pedig törvény adta jogom lecsapni az ellenségre, akárhol.

– De ez itt nem „akárhol”, mondja uram. Ez az Istenek Földje, és egy ilyen támadás itt elképzelhetetlen.

– Teljes mértékben egyetértek. De ha Harima úr és a jezsuiták által irányított portugálok netán ellenségekké válnak, ilyen módon lehetne vadászni rájuk.

– Toranaga úr azt mondja, sem ő, sem egyetlen daimjó nem engedné meg, hogy egy idegen nemzet japán földön megtámadjon egy másikat, vagy hogy japánokat öljenek meg. Persze, a császár ellenségeire támadni, az egészen más kérdés. Ami pedig a harcosok és a legénység toborzását illeti, az egyszerű feladat, bárki véghez viheti, aki beszél japánul. Kjúsún sok a vakó.

– Vakó?

– Ó, bocsánatot kérek, Andzsín-szan. Mi vakóknak nevezzük a kalózokat. Kjúsú környékén nagyon sok búvóhelyük volt, de a taikó kifüstölte őket. Ennek ellenére, sajnos, maradt belőlük épp elég. A vakók évszázadokon át rémületben tartották Kína partjait. Miattuk szakította meg velünk Kína a kereskedelmi kapcsolatokat. – Mariko ismét elmagyarázta Toranagának, miről van szó. Toranaga erőteljes hangon mondott valamit. – Uram azt mondja, sohasem fogja megengedni, tervezni vagy eltérni, hogy szárazföldi támadást hajts végre, de a nyílt tengeren jogod van királynőd ellenségeit zaklatni. Ismétli, ez itt nem „akárhol”. Türelmedet kéri, hiszen ezt egyszer már hangsúlyozta.

– Igen. Igyekszem hozzá hasonlóan türelmesnek lenni. Csak azért akarok lecsapni az ellenségre, mert ők tényleg ellenségek. Teljes szívemből hiszem, hogy az ő ellenségei is.

– Toranaga úr azt mondja, a portugálok szerint te vagy az ő ellensége, Cukku-szan és a fővizitátor erről meg van győződve.

– Ha sikerülne elfognom a Fekete Hajót a tengeren, és mint törvényes zsákmányomat angol zászló alatt bevontatnom Jedóba,

megkaphán-e az engedélyt, hogy a mi szokásunk szerint rakományával együtt eladjam?

– Toranaga úr azt mondja, az attól függ.

– Ha kitör a háború, megtámadhatom-e az ellenséget, Toranaga úr ellenségét, amilyen módon csak tudom?

– Uram azt mondja, ez a hatamoto kötelessége. A hatamoto természetesen mindig az ő személyes parancsának engedelmeskedik. Uram egyszer s mindenkorra le kívánja szögezni, hogy Japánban minden kérdést csakis japán módszerekkel lehet megoldani.

– Értem. Tökéletesen értem. Alázatosan szeretnék azonban rámutatni, hogy minél jobban ismerem a gondjait, annál többet segíthetek.

– Uram azt mondja, a hatamotónak mindig kötelessége, hogy urának segítsen, Andzsín-szan. Engedélyezi, hogy később minden ésszerű kérdésemre válaszoljak.

– Köszönöm. Megkérdezhetném, hogy szeretne-e saját hadiflottára szert tenni? Ahogy a gályán javasoltam?

– Már közölte veled, Andzsín-szan, hogy természetesen szüksége lenne hadiflottára. Melyik daimjó ne szeretne ilyet?

– Akkor mondd meg neki a következőt: ha sikerülne elfognom az ellenséges hajót, bevinném Jedóba kijavítani, és hogy leltárba vegyem a zsákmányt. Az arany felét átrakatnám az Erasmusra, a Fekete Hajót pedig visszaváltatnám a portugálokkal, vagy ajándékba adnám Toranaga-szamának, vagy felgyújtanám, ahogy óhajtja. Aztán hazavitorláznék. Egy éven belül visszaindulnék négy hadihajóval, amelyeket ajándékba hoznék Anglia királynőjétől Toranaga úrnak.

– Uram azt kérdi, mi lenne ebben a te hasznod.

– A hontó az, Mariko-szan, hogy tisztességes hasznot fölözhetnék le, miután őfelsége kifizeti a hajók árát. Azonkívül szívesen magammal vinném urunk egyik megbízható tanácsadóját mint követet. Talán érdekelné Toranaga urat egy barátsági szerződés a két ország között.

– Toranaga úr azt mondja, ez igazán nagylelkű gesztus lenne királynődtől. De ha ez a csoda bekövetkezne és visszatérnél az új hajókkal, ki képeznék ki rájuk a matrózokat, szamurájokat és

kapitányokat?

– Kezdetben én, ha nincs ellene kifogása. Kitüntetésnek tartanám. Azután jönnének más szakemberek is.

– Uram azt kérdi, mit jelent ez a „kezdetben”.

– Két esztendő.

Toranaga halványan elmosolyodott.

– Urunk azt mondja, két esztendő nem elég „kezdetnek”. Mindez azonban egyébként sem időszerű. Nem áll háborúban sem a portugálokkal, sem Harima úrral, se Nagaszakival. Ismétli, az, hogy japán vizeken kívül a saját hajódon mit művelsz, az a te karmád. – Mariko zavartnak látszott. – Vizeinken kívül idegen vagy. De itt szamuráj.

– Igen. Tisztában vagyok vele, mekkora kitüntetés ez. Megkérdezhetem, hogyan vesz kölcsön pénzt egy szamuráj, Mariko-szan?

– A pénzkölcsönzőktől, Andzsín-szan. Valamelyik mocskos kalmár pénzkölcsönzőtől. – Lefordította Toranagának. – Miért volna szükséged pénzre?

– Jedóban is vannak pénzkölcsönzők?

– Igen. Pénzkölcsönzők mindenütt vannak, ne? A te országodban nem ez a helyzet? De előbb kérdezd meg az ágyasodat, Andzsín-szan, hátha tud rajtad segíteni. Ez is kötelessége.

– Azt mondtad, holnap indulunk Jedóba?

– Igen, holnap.

– Sajnos, Fudzsi-szan még nem tud útnak indulni. Mariko Toranagához fordult.

– Urunk azt mondja, gályával fogja elküldeni. Kíváncsi rá, miért volna szükséged pénzre.

– Új legénységet kell toboroznom, Mariko-szan, hogy bárhová elvitorlázhassak, hogy szolgáljam Toranaga urat, amilyen módon csak kívánja. Kapok engedélyt erre?

– Nagaszakiban akarsz toborozni?

– Igen.

– Jedóban fogod megkapni a választ.

– Dómo, Toranaga-szama. Mariko-szan, hová menjek, ha Jedóba érek? Útbaigazít majd valaki?

– Ó, ilyesmik miatt nem szabad aggódnod, Andzsín-szan. Te

Toranaga úr hatamotója vagy. – Kopogtak a belső ajtón.

– Gyere be.

Naga kinyitotta a sodzsit és meghajolt. – Bocsáss meg, apám, de megparancsoltad, hogy szóljak, ha minden tiszt összegyűlt.

– Köszönöm. Mindjárt ott leszek. – Toranaga elgondolkodott, majd barátságosan intett Blackthorne-nak. – Andzsin-szan, menj Nagaszannal. Ő majd megmutatja a helyedet. Köszönöm, hogy elmondtad a véleményedet.

– Igen, uram. Köszönöm, hogy meghallgat. Köszönöm, amiket mond. Igen. Nagyon igyekszem leszek türelmesnek, tökéletesnek.

– Köszönöm, Andzsin-szan. – Toranaga nézte, ahogy meghajolnak és távoznak. Amikor magukra maradtak, Marikóhoz fordult. – Nos, mit gondolsz?

– Két fontos szempont, uram. Először: mérhetetlenül gyűlöli a jezsuitákat, még a portugáloknál is jobban, tehát ostorként használhatod egyik vagy másik vagy mindkettő ellen, ha ostromra van szükséged. Tudjuk, hogy bátor, tehát tengeri támadásai valószínűleg sikeresek lennének. Másodszor: még mindig a pénz a legfőbb célja. Védelmére felhozhatom, hogy mint megtudtam, a barbárok egyetlen lehetősége a hatalom megszerzésére a pénz. A birtokot és a pozíciót ők úgy vásárolják – még a királynőjük is kalmár, „eladja” a földeket az uraknak, és valószínűleg ő maga is úgy vásárol birtokokat és hajókat. Tulajdonképpen csak ebben a tekintetben különböznek tőlünk nagyon. És persze abban, hogy nem ismerik a hatalom igazi természetét, nem tudják, hogy a háború élet, az élet halál.

– Ellenségeim a jezsuiták?

– Én nem hiszem.

– És a portugálok?

– Azt hiszem, csak a haszon, a földbirtok és Isten ígéjének hirdetése érdekli őket.

– Ellenségem a keresztények?

– Nem, uram. De némelyik ellenséged persze lehet, hogy keresztény – katolikus vagy protestáns.

– Ó! Tehát úgy véled, az Andzsin-szan az ellenségem?

– Nem, uram. Nem, úgy vélem, tisztel téged, és idővel igazi vazallus lesz belőle.

– És a mi keresztényeink? Ki ellenségem közülük?

– Harima, Kijama, Onosi urak és minden olyan szamuráj, aki ellened fordul.

Toranaga elnevette magát. – Igen, de van hatalmuk felettük a papoknak, ahogy az Andzsín-szan állítja?

– Nem hiszem.

– Harcolni fog ellenem az a három daimjó?

– Nem tudom, uram. A múltban hol ellenségesen, hol barátilag viselkedtek. De ha Isido oldalára állnak, a helyzet nagyon rosszra fordulhat.

– Egyetértek. Igen. Értékes tanácsadó vagyok. Nehéz lehet katolikus kereszténynek lenni, barátkozni egy ellenséggel és ellenséges gondolatokat hallgatni végig.

– Igen, uram.

– Csapdába ejtett, ne?

– Igen. De joga volt hozzá. Nem azt csináltam, amit parancsoltál. Az ő tiszta gondolatai és közéd tolakodtam. Kérlek, fogadd el bocsánatkérésemet.

– Még sokáig nehéz dolgod lesz. Talán ennél is nehezebb.

– Igen, uram. De nem árt megismerni az érem mindkét oldalát. Sokmindenről, amit mondott, bebizonyosodott, hogy igaz – például hogy a spanyolok és a portugálok felosztották egymás közt a világot, s hogy a papok ágyúkat csempészték, bármilyen hihetetlenül hangzik is. Az én hűségemet sohasem kell féltened, uram. Bármilyen rosszra fordul a helyzet, mindig teljesíteni fogom irántad való kötelességemet.

– Köszönöm. Nos, nagyon érdekes dolgokat mondott az Andzsín-szan, ne? Érdekes, de sületlen dolgokat. Igen, köszönöm, Mariko-szan, nagyon értékes tanácsadó vagyok. Utasítsam Buntarót, hogy váljon el tőled?

– Uram?

– Nos?

Ó, szabadnak lenni, ujjongott magában Mariko. Ó, Madonna, szabadnak lenni!

Ne felejtse, hogy ki vagy, Mariko, ne felejtse el, hogy ki vagy. És azt se feledd, hogy a „szerelem” barbár szó.

Toranaga figyelte az asszonyt a néma csendben. Odakinn moszkitók

vágódtak bele a felfelé kanyargó tömjénfüstbe, és ijedten elröppentek. Igen, tűnődött Toranaga, Mariko sólyom. De milyen prédára röptessem?

– Ne, uram – felelte végre az asszony. – Köszönöm, de ne.

– Különös ember az Andzsín-szan, ne? A feje tele van álmokkal. Micsoda nevetséges ötlet, megtámadni barátainkat, a portugálokat és a Fekete Hajójukat. Mint ahogy az is nevetséges, amit erről a négy vagy akár húsz hajóról fecseg.

Mariko habozott. – Ha ő azt mondja, lehetséges a hadiflotta létrehozása, akkor azt hiszem, tényleg lehetséges, uram.

– Nem értek egyet – mondta határozottan Toranaga. – De abban igazad van, hogy alkalmas ellensúlyként szolgál a többiekkel szemben, ő meg a hadihajója. Milyen különös – és mennyi mindent megvilágít! Úgy van, ahogy Omi-szan mondta: egyelőre szükségünk van a barbárokra, hogy tanuljunk tőlük. És sokat kell még tanulnunk, legfőképp tőle, ne?

– Igen.

– Ideje megnyitni a birodalom kapuit, Mariko-szan. Isido olyan szorosra zárná őket, amilyenre csak tudja. Ha megint én volnék a Régenstanács elnöke, egyezséget kötnék bármelyik országgal, ha barátinak mutatkozik. Embereket küldenek hozzájuk, hogy tanuljanak, igen, és követeket. Ennek a navigátornak a királynője megtenné kezdetnek. Királynőhöz női követet kellene küldenem, persze okosat.

– Nagyon erősnek és nagyon okosnak kellene lennie annak a követnek, uram.

– Igen. Veszélyes út lenne.

– Minden út veszélyes, uram – mondta Mariko.

– Igen. – Toranaga váratlanul ismét témát váltott. – Ha az Andzsín-szan elvitorlázna az arannyal teli hajójával, visszajönne? Visszajönne ő maga?

Mariko hosszú hallgatás után felelt.

– Nem tudom.

Toranaga úgy döntött, nem szorongatja tovább. – Köszönöm, Mariko-szan – mondta barátságos elbocsátásként. – Azt akarom, hogy ott légy a gyűlésen, és fordítsd le az Andzsín-szannak, amit mondok.

– Mindent, uram?

– Igen. És amikor utána elmegy a teaházba, hogy kiválsd Kikut, vidd magaddal az Andzsín-szant is. Mondd meg ágyasának, hogy tegye meg a szükséges intézkedéseket. Meg kell jutalmaznunk a navigátort, ne?

– Hai.

Mariko már a sodzsínál járt, amikor Toranaga hozzátette:

– Amint Isido és én köztem dűlőre jut a dolog, el fogom rendelni az elválásodat.

Az asszony keze megfeszült a tolóajtón. Alig észrevehetően biccentett, hogy megértette. Nem nézett vissza. A sodzsi bezárult mögötte.

Toranaga egy darabig a tömjénfüstbe meredt, azután felállt, kiment a kertbe, és lekuporodott az árnyékszékekben. Amikor végzett, és az elhasznált papírt is ledobta, hallotta, hogy a szolga kihúzza a lyuk alól a tartályt, és a helyére csúsztat egy tisztát. Moszkitók dönögték körül, szórakozottan csapkodta őket. Sólymokon és héjákon járt az esze, s tudta, hogy még a legpompásabb sólymok is hibáznak néha, mint ahogy hibázott Isido, Kiri, Mariko, Omi – sőt, még az Andzsín-szan is.

A százötven tiszt egyenes sorokban helyezkedett el, élükön Jabuval, Omival és Buntaróval. Mariko oldalt térdelt Blackthorne mellett. Toranaga bevonult személyes testőrségével, és leült szemben velük, az egyetlen párnára. Biccentéssel viszonzta meghajlásukat, majd röviden ismertette az üzenet lényegét, és most első ízben nyilvánosságra hozta végső csatatervét. A gondosan megszervezett titkos felkelésekről azonban most sem ejtett szót, és arról sem, hogy a támadást az északi és nem a déli, tengerparti úton indítaná meg. Általános megalégedettségükre – hiszen minden harcosa örült, hogy vége a bizonytalanságnak – közölte, hogy az esős évszak végén kiadja a Bíbor Ég jelszót, és kezdetét veszi az általános támadás. – Addig is számítok rá, hogy Isido törvénytelen módon összehív egy új Régenstanácsot. Számítok rá, hogy törvénytelen módon el fognak ítélni. Számítok rá, hogy megint csak törvénytelen módon hadat üzennek nekem. – Előrehajolt, bal öklét szokása szerint a combján nyugtatva, jobbával kardja markolatát szorítva. – Figyeljetez rám. Én

tiszteletben tartom a taikó végrendeletét, és elismerem unokaöcsémet, Jaemont kvampakunak és a taikó örökösének. Nem vágyom újabb birtokokra. Sem új tisztségekre. De ha árulók támadnak rám, védekezniem kell. Ha árulók becsapják őfelségét, a császárt, és magukhoz akarják ragadni a hatalmat, kötelességem, hogy megvédjem a császárt és elűzzem a gonoszt, ne?

Helyeslő moraj követte szavait. Egymás után harsantak fel a teremben a csatakiáltások – Kaszigi! Toranaga! –, és hamarosan az egész erőd visszhangozta őket.

– A rohamezred öt napon belül Jedo felé indul a gályákon, parancsnoka Toda Buntaro-szan, helyettese Kaszigi Omi-szan. Kaszigi Jabu úr, mozgósítsd Izut és rendelj hatezer embert a határ menti szorosokhoz, arra az esetre, ha az áruló Ikava Dzsikkju délnek indulna, hogy elvágja összeköttetési vonalainkat. Amint az esőzés eláll, Isido meg fogja támadni a Kvantót...

Omi, Jabu és Buntaro magában egyetértett Toranagával, amiért bölcsen visszatartja azt az információt, hogy a délutáni döntés értelmében még az esős évszakban, azonnal megindítja a támadást. Az nagy szenzáció lesz, gondolta Omi, noha megborzongott a gondolatra, hogy az esős évszakban, Sinano hegyvidékén kell háborúzniuk.

„A puskákkal utat vágunk magunknak” – mondta délután lelkesen Jabu.

„Igen” – helyeselt Omi, aki egyáltalán nem bízott a terv sikerében, de nem volt jobb javaslata. Örültség, gondolta most, habár magában ujjongott, amiért parancsnokhelyettesnek nevezték ki. Nem tudom elképzelni, miért hiszi Toranaga, hogy az északi úton sikerrel járhatunk.

Semmi reményünk a sikerre, gondolta, és Toranaga harcra buzdító szavai előtt bezárva a fülét, ismét az édes bosszúra koncentrált. A Sinano elleni támadás tucatnyi lehetőséget fog kínálni arra, hogy minden kockázat nélkül az arcvonal elejére ügyeskedjem Jabut. Bármilyen háború előnyömre lesz, feltéve, ha nem veszjük el...

Aztán felfigyelt arra, amit Toranaga mondott. – Ma kis híján meghaltam. Az Andzsín-szan azonban kihúzott a föld gyomrából. Második, de lehet, hogy harmadik ízben mentette meg az életemet. Az én életem semmi klánom jövőjéhez képest, és ki tudja, nem

menekültem volna-e meg a segítsége nélkül is? De, noha a busidó szellemében a vazallusnak nem jár jutalom szolgálataiért, a hűbérúrnak kötelessége időről időre kegyeket gyakorolni.

Toranaga ezután általános éljenzés közepette így szólt: – Andzsin-szan, ülj ide! Mariko-szan, te is!

Omi féltékenyen nézte, amint a kék szemű óriás feláll, és letérdel Toranaga mellé, és nem akadt senki a teremben, aki ne kívánta volna, hogy bárcsak neki lett volna olyan szerencséje, mint a barbárnak, bárcsak ő menthette volna meg Toranaga urat.

– Ezennel évi kétezer kokut érő birtokot adományozok az Andzsin-szannak a Jedótól délre eső Jokohama halászfalu környékén, felruházom azzal a joggal, hogy kétszáz szamuráj csatlóست verbuváljon magának, és Josi Toranaga-nó-Csikitada-Minovara teljes jogú szamurájának és hatamotójának tekintse magát. Kap továbbá tíz lovat, húsz kimonót, teljes felszerelést csatlósai számára – és ezennel kinevezem a Kvantó főadmirálisává és navigátorává. – Toranaga megvárta, míg Mariko mindezt lefordítja, majd felkiáltott: – Naga-szan!

Naga engedelmesen odavitt apjához egy selyembe burkolt csomagot. Toranaga kibontotta. Kardkészlet volt benne, egy rövid és egy hosszú harci kard. – Látva, hogy a föld elnyelte kardjaimat és fegyvertelen vagyok, az Andzsin-szan lemászott a szakadékba, megkereste a saját kardját és nekem adta. Andzsin-szan, fogadd ezeket viszonzásul. Mindkettő Jorijának, a híres kardkészítő mesternek a műve. Sose feledd, hogy a kard a szamuráj lelke. Aki ezt elfelejti, vagy kardját elveszti, annak nincs bocsánat!

Még nagyobb éljenzés és titkos irigykedés közepette Blackthorne átvette a kardokat, hibátlanul meghajolt, övébe tűzte őket, és ismét meghajolt.

– Köszönöm, Toranaga-szama. Nem érdelek ekkora megtiszteltetést. Köszönöm.

Indult volna vissza a helyére, de Toranaga intett neki, hogy maradjon. – Nem, ülj ide mellém, Andzsin-szan. – Toranaga visszafordult harcias, fanatikus tekintetű tisztjei felé.

„Ostobák! – ordított volna rájuk legszívesebben. – Nem látjátok, hogy a háború, akár most kezdem, akár az esők után, katasztrófa lenne számomra? Az Isido-Ocsiba-Jaemon hármassal és mostani

szövetségeseikkel vívott háború minden hadam lemészárlását, a ti lemészárlásokat jelentené, pusztulásomat és egész családom pusztulását! Nem értitek, hogy nincs más esélyem, mint várni és remélni, hogy Isido magától hurokba dugja a nyakát?”

Ehelyett tovább tüzelte őket, mert fontosnak tartotta, hogy félrevezesse az ellenséget.

– Figyeljete rám, szamurájok: hamarosan mindenki bebizonyíthatja bátorságát, ember ember ellen, ősi szokásunk szerint. Elpusztítom Isidót és az összes árulót, legelőször is Ikava Dzsikkjut. Ezennel minden birtokát, Szuruga és Tótómi háromszázezer kokut érő két tartományát hűséges vazallusomnak, Kaszigi Jabu úrnak adományozom és Izuval együtt hűbértartóként rendelem!

Mennydörgő éljenzés. Jabu elvörösödött örömeiben.

Omi a többiekkel együtt verte a padlót és önfeledten éljenzett. Reményei végtelen magasságokba szárnyaltak, hiszen Jabu örököse szokás szerint minden birtokát meg kell hogy kapja.

Háború nélkül hogyan öljem meg Jabut?

Tekintete az Andzsín-szanra tévedt, aki éppoly lelkesen ordított, mint mindenki. Miért ne végeztessék el az Andzsín-szannal a munkát, gondolta, és annyira ostobának találta az ötletet, hogy hangosan felnevetett. Buntaro odahajolt hozzá, és a vállára csapott, mivel jóindulatúan úgy értelmezte nevetését, hogy örül Jabu szerencséjének. – Hamarosan te is megkapod a téged megillető birtokot, ne? – harsogta túl a zajt Buntaro. – Elismerést érdemelsz. Tanácsaid és ötleteid értékesek.

– Köszönöm, Buntaro-szan.

– Ne aggódj – átkelünk mi akármilyen hegyeken.

– Igen. – Buntaro félelmetes csapattiszt volt, és Omi tudta, hogy jól összeillenek: ő, a merész stratégia, és Buntaro, a félelmet nem ismerő gyakorlati hadvezér.

Ha valaki át tud vezetni bennünket azokon a hegyeken, ő lesz az.

Újabb éljenzés tört ki, amikor Toranaga parancsot adott, hogy hozzanak szakét, és a gyűlés hivatalos része véget ért.

Omi itta a szakét, és nézte, ahogy Blackthorne a második csészével is felhajtja, kimonója kifogástalan, kardjai pontosan a helyükön. Mariko magyarázott neki. Nagyon megváltoztál, Andzsín-szan, az óta az első nap óta, gondolta elégedetten Omi. Idegen szokásaid

közül sokat még nem vetettél le, de lassan megindulsz a civilizálódás útján...

– Mi a baj, Omi-szan?

– Semmi... semmi, Buntaro-szan...

– Úgy néztél, mintha egy eta az arcodba dugta volna a hátsó felét.

– Ugyan, dehogy! Épp ellenkezőleg! Eszembe jutott valami, egy ötlet. Igyunk! Hé, Barackvirág, hozzád még szakét, Buntaro úrnak üres a csészéje!

Negyvenedik fejezet

– Megbízta, hogy érdeklődjem, szabad-e Kiku-szan ma estére – mondta Mariko.

– Ó, rettenetesen sajnálom, Toda úrnő, de nem is tudom – felelte alázatoskodva Gjoko, a mama-szan. – Megkérdezhetem, hogy a tiszteletreméltó ügyfél az egész estére, az este egy részére, vagy talán holnap reggelig igényelné Kiku-szant, abban az esetben, ha még nem foglalt?

A mama-szan magas, elegáns, elbűvölő mosolyú, ötvenes évei elején járó asszony volt. Túlságosan sok szakét ivott, a szíve helyén számológépet hordott, s olyan orra volt, hogy ötven rírről is megszimatolt egy darab ezüstpénzt.

A két nő egy nyolctatamis szobában ült Toranaga magánszállása mellett. Mariko átmeneti lakása volt ez, egy kis kertre nézett, amelyet a belső erődfal vett körül. Megint eleredt az eső, a vízcseppek sisteregve hullottak az égő fáklyákra.

– Ezt az ügyfél fogja eldönteni – felelte finoman Mariko. – Talán úgy kellene megállapodnunk, hogy minden eshetőséget figyelembe veszünk.

– Nagyon sajnálom, kérlek, bocsáss meg, de igazán nem tudom, szabad-e még. Kiku igen keresett hölgy, Toda úrnő. Biztos vagyok benne, hogy megérted.

– Ó, hát persze. Igazán szerencsések vagyunk, hogy ilyen első osztályú hölgy áll rendelkezésre itt Andzsiróban. – Az Andzsiro szót megnyomta. Magához hívatta Gjokót, ahelyett hogy ő kereste volna fel, s amikor az asszony megérkezett, éppen csak annyit késve, hogy értsenek belőle, de ne tekintsék durvaságnak, Mariko örült,

hogy méltó ellenféllel akaszthat tengelyt.

– Nagyon megrongálódott a teaház? – kérdezte.

– Szerencsére nem, de néhány értékes edény és ruha tönkrement, és a tető kijavítása meg a kert rendbe hozása kisebb vagyonba fog kerülni. Olyan költséges, ha az ember gyors munkát akar végeztetni, nem gondolod?

– De. Megviseli az embert. Jedóban is, Misimában is, még ebben a kis faluban is.

– Márpedig a békés környezet igen fontos, ne? A teaházban tüntetne ki bennünket megjelenésével az ügyfél? Vagy azt kívánja inkább, hogy Kiku-szan itt látogassa meg, mármint ha szabad még? Mariko összeszorította a száját, elgondolkodott. – A teaházban.

– Aa, szo deszu!

A mama-szan igazi neve Heiko-icsi volt – A Falépítő Első Lánya. Apja és nagyapja kertfalak építésére specializálta magát. Hosszú éveken keresztül kurtizán volt Misimában, Izu fővárosában, és a másodosztályú rangot érte el. Az istenek azonban rámosolyogtak, s hála a pártfogójától kapott ajándékoknak meg a saját üzleti érzékének, elegendő pénzt gyűjtött össze, hogy idővel kiválthassa magát és a saját teaháza úrnőjévé váljon, amikor a férfiaknak többé már nem kellett szép teste és szellemes társalgása, amelyekkel az istenek megáldották. Azóta Gjoko-szannak, Szerencse úrnőnek hívatta magát. Tizennégy éves serdülő kurtizán korában a Cukaiko nevet kapta, ami annyit tesz: Kígyóbűvölő. Tulajdonosa elmagyarázta neki, hogy a férfiaknak az a bizonyos testrésze olyan, mint a kígyó, a kígyó pedig szerencsét hoz, ha tehát tehetséges kígyóbűvölőnek bizonyul, nagy sikere lesz. Azonkívül a név meg fogja nevetetni az ügyfeleket, a nevetés pedig alapvető ebben a szakmában. Gjoko azóta sem feledkezett meg a nevetés értékéről.

– Szakét, Gjoko-szan?

– Köszönöm, kérek, köszönöm, Toda úrnő.

A szolgáló kitöltötte a szakét és távozott.

Csendben ittak. Mariko újra töltött.

– Milyen gyönyörű edények. Milyen elegánsak – mondta Gjoko.

– Értéktelen vacakok. Szégyellem, hogy ezeket kell használnom.

– Ha Kiku még szabad, öt koban megfelelő díjazás volna? – A koban tizennyolc gramm súlyú aranypénz volt. Egy koban három koku rizst

tett ki.

– Rettenetesen sajnálom, úgy látszik, nem fejeztem ki magam világosan. Én nem az egész misimai teaházat akarom megvásárolni, csupán a hölgyet bérelném egy estére.

Gjoko elnevette magát. – Ó, Toda úrnő, látom, megérdemled a hírnevedet. De engedd meg, hogy rámutassak, Kiku-szan első osztályú hölgy. A céh tavaly ruházta fel ezzel a ranggal.

– Igen, és biztosra veszem, hogy ki is érdemelte. De a rangja misimai. Még Kjótóban sem... de kérlek, bocsáss meg, hiszen csak tréfáltál.

Gjoko lenyelte a durva szitkot, ami már a nyelvén volt, és derűsen elmosolyodott. – Sajnos, kártalanítanom kell azokat az ügyfeleket is, akik, most jut eszembe, lefoglalták már. Szegény gyermeknek négy kimonója tönkrement, amikor vízzel locsolták a lángokat. Nehéz időknél néz elébe az ország, úrnőm, remélem, megérted, öt koban nem nagy ár.

– Persze hogy nem. Kjótóban meg is adnának ennyit egyheti dőzsölésért két első osztályú hölgygel. De hát rendkívüli időket élünk, az embernek engedményeket kell tennie. Fél koban. Szakét, Gjoko-szan?

– Köszönöm, köszönöm. Nagyon finom szake, igazán kitűnő minőségű. Még egy csészével, ha szabad kérnem, azután mennem kell. Ha Kiku-szan már foglalt, szívesen rendelkezésedre bocsátok egy másik hölgyet – Akekót például. Vagy megfelelne esetleg egy másik nap? Mondjuk, a holnapután?

Mariko egy darabig nem felelt. Az öt koban arcátlanság – ennyit kérnének Jedóban egy híres első osztályú kurtizánért. A fél koban több mint elég Kikuért. Mariko ismerte a kurtizánok árfolyamát, hiszen Buntaro is igénybe vette őket időről időre, egyet ki is váltott, és a számlákat természetesen neki, Marikónak kellett kiegyenlíteni. Végigmérte Gjokót. Az asszony higgadtan szürcsölte a szakét, keze nem remegett.

– Talán – mondta Mariko. – De nem, nem hiszem... más hölgy nem felel meg, és egy másik este sem. Ha a ma estét nem lehet megszervezni, a holnapután késő, nagyon sajnálom. Más hölgy pedig... – Mariko mosolyogva vállat vont.

Gjoko szomorúan letette a csészéjét. – Igen, hallottam, hogy dicső

szamurájaink itt hagynak bennünket. Milyen kár! Errefelé olyan kellemesek az esték. Misimában nem fúj tengeri szél. Igazán sajnálom, hogy el kell mennünk innen.

– Legyen egy koban. Ha ez az összeg megfelel, utána azt is szeretném megbeszélni, mennyiért lehetne kiváltani Kikut.

– Kiváltani?

– Igen. Szakét?

– Köszönöm, kérek. Kiváltani Kikut? Hát ez már egészen más dolog, ugye. Ötezer koku.

– Képtelenség!

– Az – hagyta rá Gjoko –, de Kiku-szan olyan nekem, mintha a lányom volna. Inkább tekintem annak, mint a tulajdon lányomat. Hatéves kora óta nevelem. Egész Izuban ő a Fűzek Világának legtehetségesebb hölgye. Ó, jól tudom, hogy Jedóban híresebb, szellemesebb, nagyvilágibb hölgyek is akadnak, de ez csak azért van, mert Kiku-szannak, sajnos, nem jutott osztályrészül a szerencse, hogy előkelőbb körökben forgolódjék. Éneklésben és szamiszzenjátékban azonban így sincs párja. Esküszöm az összes istenekre! Csak egy évet töltsön Jedóban, a megfelelő pártfogóval, s ha lehetőséget kap rá, hogy képezze magát, ígérem, hogy felveszi a versenyt a birodalom bármelyik kurtizánjával. Ötezer koku nem nagy összeg egy ilyen gyönyörű virágszálért. – Verejtékcsöppek ütköztek ki az asszony homlokán. – Kérlek, bocsáss meg, de sohasem gondoltam még rá, hogy eladjam Kikut. Alig tizennyolc éves, makulátlan, az egyetlen első osztályú hölgy, akit eddig szerencsém volt futtatni. Nem, mégsem kellene eladnom, még ezért az összegért sem. Kérlek, bocsáss meg, de ezt még át kell gondolnom. Esetleg holnap megbeszélhetjük. Még hogy elveszítsem Kiku-szant? Az én kis Kiku-csanomat? – Könnyek gyűltek a szeme sarkába, és Mariko arra gondolt: úgy valódi könnyek ezek, Gjoko, ahogy te még sohasem tártad szét a lábad Mennyei Mozsártörőnek.

– Nagyon sajnálom. Sigata ga nai, ne? – mondta udvariasan Mariko, és hagyta, hadd nyöszörögjön, könnyezzen az asszony, közben pedig újra meg újra teletöltötte a csészéjét. Vajon mi lenne a lány ésszerű ára? Ötszáz koku is sokkal több, mint méltányos, gondolta. Persze, az ilyesmi a férfi mohóságától függ, aki ki akarja váltani, a férfi pedig ebben az esetben nem különösebben mohó. Toranaga úr

legalábbis nem. Kinek akarja megvásárolni? Ominak? Valószínűleg. De miért rendelte ide az Andzsín-szan?

„Beleegyezel, Andzsín-szan?” – kérdezte tőle akkor ideges nevetéssel a részeg tiszték lármájában.

„Azt mondd, hogy Toranaga úr befizet engem egy nőre? Jutalmul?”

„Igen. Kiku-szanra. Nem utasíthatod vissza. Nekem... nekem pedig megparancsolta, hogy tolmácsoljak.”

„Megparancsolta?”

„Ó, én magamtól is szívesen tolmácsolok nektek. Igazán nem utasíthatod vissza, Andzsín-szan. Szörnyű udvariatlanság lenne ennyi megtiszteltetés után, ne?” Mariko kihívóan, ugyanakkor büszkén és boldogan rámosolygott Blackthorne-ra: nagyon örült, hogy Toranaga ilyen hihetetlenül bőkezű a navigátorhoz. „Kérlek. Én még sohasem voltam teaházban. Borzasztóan szeretnék körülnézni ott és elbeszélgetni a Fűzek Világának egyik igazi hölgyével.”

„Mi?”

„Azért hívják így őket, mert a hölgyek éppoly kecsesek, mint a fűzek. Néha Lebegő Világnak is nevezik, mert a kurtizánok olyanok, akár a tó vizén lebegő liliumok. Kérlek, Andzsín-szan, fogadd el!”

„Na és Buntaro-szama?”

„Ó, tudja, hogy nekem kell megszerveznem a dolgot. Toranaga úr megmondta neki. Ez az egész teljesen hivatalos. Parancsot kaptam. Akárcsak te! Kérlek! – Aztán latinul folytatta, örülve, hogy Andzsiróban senki sem beszéli ezt a nyelvet. – Van még egy okom is, amit csak később árulok el.”

„Ohó! Most akarom hallani.”

„Később. Egyezz bele derűsen. Én kérlek rá.”

„Te... hogy tudnék neked nemet mondani?”

„De ígérd meg, hogy élvezni is fogod.”

„Halálra fogom nevetni magam. Ígérem. Ígérem, hogy legalábbis megpróbálom meglovagolni a hullámot.”

Aztán Mariko távozott, hogy megtegye az előkészületeket.

– Jaj jaj, már a gondolat is kétségbeejt, hogy eladjam az én szépségemet – nyöszörgött Gjoko. – Igen, köszönöm szépen, csak még egy kis szakét, aztán mennem kell. – Kiürítette a csészét, és azonnal odanyújtotta megint. – Mondjuk, hogy két koban a mai estéért, csak hogy kimutassam tiszteletemet egy ilyen előkelő

úrhölgy iránt.

– Egy koban. Ha ebben megegyezünk, talán már ma este beszélhetünk a vásárról a teaházban. Bocsánat a kapkodásért, de mint tudod, kevés az idő... – Mariko a tanácskozóterem felé intett. – Államügyek... Toranaga úr... a birodalom jövője... érted, Gjoko-szan.

– Persze, Toda úrnő, hát persze. – Gjoko készülődött, hogy talpra kecmeregjen. – Nem bánom, legyen másfél koban. Akkor hát ezt elintézték...

– Egy.

– Ó kó, úrnőm, az a fél koban merő jelkép, minek vitatkozni rajta? – jajongott Gjoko fájdalmas képpel, s magában hálát adott eszéért az isteneknek. A másfél koban a szokásos díj háromszorosa. De ami a legfőbb: végre meghívást kapott egy igazi főnemesi háztól, erre ácsingózott egész életében, s ha muszáj, rábeszélte volna Kiku-szant, hogy tegyen meg mindent ingyen, akár kétszer is, ezért a kitüntetésért. – Az összes istenekre, Toda úrnő, rábízom magam a könyörületességedre, legyen másfél koban. Kérlek, gondolj a többi gyermekemre, akiket évekig kell öltöztetnem, tanítanom, etetnem, s akikért nem kapok akkora díjat, mint Kiku-szanért, mégis ugyanúgy kell velük bánnom.

– Egy koban, aranyban, holnap. Ne?

Gjoko fogta a porcelánkancsót, megtöltött két csészét, egyiket Marikónak nyújtotta, a másikat felhajtotta és azonnal újratöltötte. – Egy koban – nyögte ki fuldokolva.

– Köszönöm, nagyon kedves és méltányos vagy. Bizony, szűkös időket élünk. – Mariko illedelmesen szürcsölte a szakéját. – Hamarosan ott leszek a teaházban az Andzsin-szannal.

– He? Micsoda?

– Azt mondtam, hogy hamarosan ott leszek a teaházban az Andzsin-szannal. Én fogok tolmácsolni neki.

– A barbár? – kapkodott levegő után Kiku.

– Igen, a barbár. És hamarosan itt lesz, hacsak nem akadályozzuk meg valahogy... a legkegyetlenebb, legsugoribb hársóval, akivel csak életemben találkoztam, hogy szülessen újra hátsó bejáratú szajhának a tizenötödik osztályba!

Kiku félelme ellenére hangosan elnevette magát. – Jaj, mama-szan,

ne aggódj már annyira! Mariko-szan végtelenül kedves hölgy, az egy koban pedig... pompás üzletet kötöttél. Nyugodj meg, van még időnk bőven. Először is igyál egy kis szakét, attól majd elmúlik a szívfájdalmad. Ako, fürgén, kislányom, mint a kolibrimadár!

Ako elszáguldott.

– Igen, az Andzsín-szan lesz a vendéged – mondta Gjoko, fuldokolva mérgében.

Kiku Gjoko arcát legyezte, Hana, a kis tanuló lány is legyezte, és illatos füveket tartott az orra alá. – Azt hittem, Buntaro úr vagy akár Toranaga úr nevében tárgyal. Amikor kiderült, hogy az Andzsín-szanról van szó, természetesen megkérdeztem, miért nem az ágyasa, Fudzsziko úrnő tárgyal a nevében, ahogy az illem előírja, de ő csak annyit felelt, hogy Fudzsziko úrnő csúnyán megégett, és Toranaga úr személyesen parancsolta meg neki, hogy tegye meg az előkészületeket.

– Ó, a nagyúr! Bárcsak egyszer őt szolgálhatnám ki!

– Fogod, gyermekem, fogod, ha jól ügyeskedünk. De hogy ezt a barbárt! Mit fognak gondolni az ügyfeleid? Mit fognak szólni ehhez? Persze, függőben hagytam a dolgot, azt mondtam Toda úrnőnek, nem tudom, szabad vagy-e, úgyhogy sértés nélkül visszautasíthatod.

– Mit szólhatnak az ügyfeleim? A parancsot Toranaga úr adta ki. Semmit sem tehetünk ellene, ne? – mondta Kiku félelmét leplezve.

– Ó, nyugodtan visszautasíthatod, de gyorsan kell döntened, Kiku-csan. Ó kó, okosabban kellett volna viselkednem, sokkal okosabban!

– Ne aggódj, Gjoko-szama. Minden rendben lesz. De át kell gondolnunk ezt az egészet. Nagy a kockázat, ne?

– Igen. Nagyon nagy.

– Adj tanácsot.

– Nem tudok, Kiku-csan. Úgy érzem magam, mint akit csapdába ejtettek a kamik. Neked kell döntened.

Kiku mérlegre vetette a rémségeket. Aztán mérlegre vetette az ügy jó oldalát. – Kockáztassunk. Fogadjuk el. Végül is szamuráj, hatamoto, Toranaga úr kedvenc vazallusa. Ne feledd, mit jósolt a jövőmondó: gazdaggá és híressé foglak tenni. Imádkozom érte, hogy ezt végbevihessem, mert csak így fizethetem vissza sok kedvességedet és jószágodat.

Gjoko megsimogatta Kiku gyönyörű haját. – Jaj, gyermekem, olyan jó vagy, köszönöm, köszönöm. Igen, azt hiszem, bölcsen döntöttél. Egyetérték. Fogadjuk a vendéget. – Nyájasan megcsipkedte Kiku arcát. – Mindig te voltál a kedvencem! De ha tudom, hogy a barbár admirálisról van szó, dupla díjat kértem volna.

– Hiszen duplát kapunk, mama-szan!

– Triplát kéne kapnunk!

Kiku megpaskolta Gjoko kezét. – Ne aggódj. Ezzel fogjuk megalapozni a jó szerencsédet.

– Igen, és az is igaz, hogy az Andzsín-szan nem hétköznapi barbár, hanem szamuráj és hatamoto. Toda úrnő azt is elárulta, hogy kétezer kokus birtokot kapott, megtették Toranaga összes hajójának admirálisává, fürdik, mint a civilizált népek, és már nem is bűzlik...

Besietett Ako, és töltött a borból, anélkül hogy egy csepp is mellécsordult volna. Négy csésze tartalma tűnt el gyors egymásutánban. Gjoko kezdte jobban érezni magát. – A mai estének tökéletesnek kell lennie. Igen. Ha Toranaga úr kiadta a parancsot, természetesen engedelmessé kell. Nem személyesen rendelkezett volna, ha nem volna neki személyesen is fontos a dolog, ne? És az Andzsín-szan maga is majdhogynem daimjó. Kétezer koku évente – ó, kamik, bárcsak mi lennénk ilyen gazdagok! Kiku-szan, figyelj rám! – Odahajolt hozzá, és Ako is kimeredt szemmel közelebb hajolt. – Megkérdeztem Toda úrnőtől, hogy mivel beszél a undorító nyelvüket, nem tud-e bármi olyan különös szokásról vagy meséről, táncról, pozitúráról, dalról, hangszerről vagy serkentőszerről, amit az Andzsín-szan kívánna.

– Ez bizony nagy segítségünkre lenne – bólogatott Kiku, akin egyre inkább erőt vett a kétségbeesés, és azt kívánta, bárcsak lett volna annyi esze, hogy visszautasítsa a barbárt.

– Semmit se mondott! Beszéli a nyelvüket, de semmit se tud a párnázási szokásaikról! Megkérdeztem, érdeklődött-e efelől, mire azt felelte, hogy igen, de katasztrofális eredménnyel. – Gjoko elismételte az Ószakában történeteket. – Képzeljétek, milyen kínos lehetett!

– De legalább azt tudjuk, hogy fiút nem szabad kínálni neki... ez is valami!

– Ezenkívül csak az a szolgáló nyújthatna támpontokat.

– Van még idő, hogy érte küldjünk?

– Én magam kerestem föl. Az erődből rögtön hozzá mentem. Egyhavi fizetést ígértem neki, de az se oldotta meg a nyelvét a buta kis féregnek.

– Elfogadhatóan nézett ki?

– Ó, igen, már ahhoz képest, hogy tanulatlan amatőr. Csak annyit volt hajlandó elárulni, hogy az úr életerős, nem nehéz, kitartóan és a leghétköznapibb pozitúrában párnázik. S hogy igen jól el van látva.

– Ebből nem tudtunk meg valami sokat, mama-szan.

– Nem. Azt hiszem, mindent elő kell készítenünk, mindent. Fel kell készülnünk minden eshetőségre.

– Igen. És nagyon óvatosnak kell lennem. Fontos, hogy minden tökéletesen sikerüljön. De igen nehéz, szinte lehetetlen lesz megfelelőképpen szórakoztatnom, ha nem tudok beszélni vele.

– Toda úrnő azt mondta, tolmácsolni fog nektek.

– Ó, milyen kedves tőle. Így könnyebben fogok boldogulni, ámbár az sem ugyanaz.

– Nem bizony. Szakét, Ako – kecsesen, gyermekem, kecsesen töltsd. De te első osztályú kurtizán vagy, Kiku-szan. Rögtönözz. A barbár admirális ma megmentette Toranaga úr életét, ezért a kegyeiben sütkérezik. Rajtad áll a jövőnk! Biztos vagyok benne, hogy hibátlanul fogod szórakoztatni. Ako!

– Igen, úrnőm?

– Gondod legyen rá, hogy a futonok tökéletesen fessenek, hogy minden tökéletesen fessen. Gondod legyen rá, hogy a virágok... de nem. A virágokat magam fogom elrendezni. Szakács, hol a szakács? – Megveregette Kiku térdét. – Az aranyszínű kimonódat viseld, alatta meg a zöldet. Ma este el kell kápráztatnunk Toda úrnőt.

– Azzal elrohant, hogy ráncba szedje a háznépet, s hamarosan minden hölgy, szolgáló, tanuló lány és cseléd jókedvűen buzgólkodott, takarított, segédkezett, mindnyájan büszkék voltak rá, mekkora kitüntetés éri a házukat.

Amikor mindent elrendeztek, s a többi lány programját is átszervezték, Gjoko visszavonult a szobájába, és ledőlt egy kicsit, hogy erőt gyűjtsön. Arról még nem szólt Kikunak, hogy ki akarják váltani.

Várjunk még, gondolta magában. Ha úgy igazíthatom a dolgot, ahogy szeretném, akkor talán megvállok az én gyönyörű Kikumtól.

De előbb tudnom kell, kinek a számára váltják ki. Örülök, hogy legalább ezt kikötöttem, mielőtt eljöttem Toda úrnőtől. Miért sírsz, te ostoba vénasszony? Már megint részeg vagy? Szedd össze magad! Mit érsz azzal, ha boldogtalan vagy – van az ilyesminek bármi értéke?

– Hana-csan!

– Igen, anya-szama! – A gyerek rohanvást szaladt be hozzá. Alig múlt hatéves: nagy barna szemű, szép hosszú hajú kislány új vörös selyemkimonóban. Gjoko két napja vette a helyi gyermekkereskedő és Mura közvetítésével.

– Hogy tetszik az új neved, gyermekem?

– Ó, nagyon, nagyon tetszik. Kitüntetsz, anya-szama!

A név azt jelentette, hogy „Kis Virág” – mint ahogy a Kiku azt: „Krizantém” –, és Gjoko az első nap ajándékozta neki. „Mostantól én vagyok az anyád” – intette kedvesen, de határozott hangon Gjoko, amikor az árát kifizette, s közben csodálkozott, miképp hozhatott a világra ilyen szépséget egy olyan durva halászasszony, mint a formátlan, kerek Tamaszakiné. Négy napi kemény alkudozás után egy kobant adott a gyermek szolgálataiért annak húszesztendős koráig, ebből két évig megél a Tamaszaki család. – Hozz nekem csát, aztán hozd ide a fésűmet, és néhány illatos tealevelet is kérek, hogy elvegye a szake szagát.

– Igenis, anya-szama. – A gyermek készségesen, lélekszakadva elrohant, hogy teljesítse a parancsot, és az ajtóban belegabalyodott a belépő Kiku selyemfátyol szoknyaiba.

– Jaj, jaj, jaj, bocsáááátat...

– Légy óvatosabb, Hana-csan.

– Bocsánatot kérek, bocsánatot kérek, Nagy Nővér... – Hana-csannak már-már eleredtek a könnyei.

– Mért vagy szomorú, Kis Virág? Nincs semmi baj – mondta Kiku, és gyengéden letörölte a kislány könnyeit. – Ebben a házban félretesszük a bánatot. Ne feledd, mi, a Füzek Világának hölgyei sosem szomorkodunk, mert mire jó az? A szomorúsággal senki előtt sem aratnánk tetszést. Márpedig a mi dolgunk az, hogy tessünk és vigadjunk. Szaladj, gyermekem, de ügyesen, kecsesen.

Kiku megfordult, és ragyogó mosollyal az arcán megmutatta magát az idősebb nőnek. – Tetszem, úrnő-szan?

Blackthorne meredten nézte. – Hijnye, a Krisztusát!

– Ő Kiku-szan – mondta szertartásosan Mariko. A lány nagy selyemsuhogással bejött a szobába, letérdelt, meghajolt, és mondott valamit, amit Blackthorne nem értett.

– Azt mondja, légy üdvözölve, kitünteted a házat.

– Dómo – felelte Blackthorne.

– Dó itasimasite. Szake, Andzsín-szan? – mondta Kiku.

– Hai, dómo.

Blackthorne csak nézte a tökéletes formájú kezeket, amint tévedhetetlenül meglelik a szakés korsót, ellenőrzik, hogy megfelelő-e a hőmérséklete, s aztán töltenek a csészéjébe, amelyet, ahogy Mariko mutatta, eléje tartott. Soha nem látott még ilyen kecses mozdulatokat.

„Megígéred, hogy igazi japánként fogsz viselkedni?” – kérdezte tőle Mariko, amint az erődből elindultak – az asszony gyaloghintóban, Blackthorne mellette, gyalog –, le az ösvényen, amely a falu és a tengerre néző tér felé kanyargott. Előttük és mögöttük fáklyavivők haladtak. Tíz szamurájból álló díszőrség kísérte őket.

„Megpróbálom – válaszolta Blackthorne. – Mit kell csinálnom?”

„Először is feledkezz meg arról, hogy neked mit kell csinálnod, egyszerűen csak azt tartsd szem előtt, hogy a mai este egyedül a te örömeidet szolgálja.”

A mai nap a legjobb napom volt az életben, gondolta Blackthorne. Milyen lesz vajon az este? Izgatta a kihívás; elhatározta, hogy japán módra fog viselkedni, élvezni fog mindent, és semmitől se jön zavarba.

„Mibe... ez az egész... ez az este... mibe kerül?” – bökte ki.

„Ez nagyon nem japán kérdés, Andzsín-szan – róttá meg Mariko. – Miért volna ez fontos? Fudzsiko-szan kijelentette, hogy a szervezés kielégítő.”

Megnézte Fudzsikót, mielőtt eljöttek. Járt nála az orvos, lecserélte a kötéseket és gyógyfüveket tett a sebekre. Fudzsiko örült a Blackthorne-t ért kitüntetéseknek, az új birtoknak, udvariasan csacsogott, nem mutatta ki a fájdalmait, örült, hogy a teaházba mennek – Mariko-szan már természetesen mindent megbeszélt vele, mindent elrendeztek, milyen kedves Mariko-szantól! Mennyire

sajnálja, hogy a sérülései miatt nem ő szervezhette meg a dolgot! Blackthorne jóindulatúan megsimogatta Fudzsiko kezét, mielőtt otthagya. Az asszony megköszönte, újra bocsánatot kért, majd kellemes estét kívánva útjára küldte urát.

Gjoko és a szolgálók a teaház kapujában várakoztak, és szertartásosan üdvözölték őket.

– Ő Gjoko-szan, ő itt a mama-szan.

– Kitüntetsz, kitüntetsz bennünket, Andzsin-szan.

– Mama-szan? Anya? Ez a mi nyelvünkben is pontosan így van, Mariko-szan. Mama, anya.

– Ó! Majdnem ugyanaz, de mégsem, nagyon sajnálom, Andzsin-szan. A mama-szan mindössze annyit jelent, hogy „mostohaanya” vagy „nevelőszülő”. Az anya japánul haha-szan vagy oba-szan.

Gjoko hamarosan kimentette magát és elsietett. Blackthorne rámosolygott Marikóra. Az asszony olyan volt, akár egy gyermek, mindent megbámult. – Jaj, Andzsin-szan, mindig úgy szerettem volna látni egy ilyen háznak a belsejét! Milyen szerencsések a férfiak! Hát nem gyönyörű? Nem csodálatos, még ebben az apró faluban is? Gjoko-szan biztosan átalakíttatta az egészszet, a legjobb kézművesekkel. Nézd csak, minden a legfinomabb faanyag és... jaj, milyen kedves tőled, hogy magaddal hoztál! Sohasem lesz még egy ilyen alkalmam... nézd a virágokat... milyen tökéletes kompozíció... ó, nézz csak ki a kertbe...!

Blackthorne nagyon örült, ugyanakkor nagyon bánta, hogy a szobában rajtuk kívül van egy szolgáló s hogy a sodzsiajtó nyitva; még itt, a teaházban is halálos veszélyt jelentett volna Mariko számára, ha kettesben marad vele.

– Szép vagy – mondta latinul.

– Te is. – Az asszonynak szinte táncolt az arca. – Nagyon büszke vagyok rád, Hajók Admirálisa. És Fudzsiko is... jaj, olyan büszke volt, hogy alig bírta fekve maradni!

– Csúnyán megégett.

– Nem kell félned. Az orvosok gyakorlottak, Fudzsiko pedig fiatal, erős és magabiztos. Ma este verj ki mindent a fejedből. Nem akarok több kérdést hallani Isidóról, Ikava Dzsikkjuról, csatákról, rejtjelekről, birtokokról, hajókról. Ma este nincsenek gondok... a mai este csupa varázslat, külön a te számodra.

– Nekem te vagy a varázslat.

Mariko megrezgette a legyezőjét, bort töltött, és nem szólt semmit. Blackthorne figyelte, aztán egymásra mosolyogtak. – Mivel nem vagyunk egyedül és a szájak mindig járnak, óvatosan kell viselkednünk még itt is. De olyan boldog vagyok miattad – mondta Mariko.

– Mi volt a másik ok? Azt mondtad, másik oka is van, hogy eljöjjek ide ma este.

– Ó, igen, a másik ok. Van egy ősi szokásunk, Andzsín-szan. Ha egy nő, aki a másé, kedvel valakit és adni szeretne neki valami fontosat, amit nem adhat, megszervezi, hogy valaki más vegye át a helyét... ajándécul... a legtökéletesebb kurtizán, akit csak megengedhet magának.

– Azt mondtad, „ha egy nő kedvel valakit”. Úgy érted, „szeret”?

– Igen. De csak ma este.

– Te...

– Te...

– Miért ma este, Mariko-szan, miért nem előbb?

– A mai este varázslatos, ma este kamik járnak körülöttünk. Kívánlak.

Ebben a pillanatban megjelent az ajtóban Kiku. „Hijnye, a Krisztusát!” Aztán Kiku üdvözölte Blackthorne-t, és szakét töltött neki.

– Hogy mondják japánul, hogy a hölgy elragadó?

Mariko megmondta, és Blackthorne elismételte a szavakat. A lány vidáman felnevetett, elfogadta és viszonzta a bókot.

– Kiku-szan azt kérdi, daloljon vagy táncoljon neked.

– Te melyiket szeretnéd?

– A hölgy a te gyönyörűségedre van itt, samuráj, nem az enyémre.

– Hát te? Te is az én gyönyörűségemre vagy itt?

– Igen, egy bizonyos módon... egy nagyon személyes jellegű módon.

– Akkor kérd meg, hogy daloljon.

Kiku halkan összeütötte a tenyerét, és Ako behozta a szamiszent. A hosszú, gitárhoz hasonlító zeneszerszámnak három húrja volt. Ako elhelyezte a padlón, és átadta Kikunak az elefántcsont pengetőt.

– Toda úrnő, kérlek, mondd meg nagyra becsült vendégünknek,

hogy először „A szitakötő dalát” éneklek el.

– Kiku-szan. Kitüntetnél, ha itt, ma este Mariko-szannak neveznél.

– Túlságosan jó vagy hozzám, asszonyom. De kérlek, bocsáss meg, nem lehetek ilyen udvariatlan.

– Kérlek.

– Ha örömet szerzek vele, szívesen... – Gyönyörű volt a mosolya. – Köszönöm, Mariko-szama.

Kiku belekapott a húrokba. Abban a pillanatban, hogy a vendégek beléptek a kapun az ő világába, felajzotta minden érzékét. Titokban figyelte őket, miközben a mama-szannal voltak, s később, amikor egyedül; azt kutatta, mivel szerezhethetne örömet a férfinak, mivel nyűgözhetné le Toda úrnőt.

Arra azonban nem volt elkészülve, ami hamarosan nyilvánvalóvá vált számára: az Andzsín-szan kívánja Toda úrnőt, noha olyan ügyesen leplezi, mint akármelyik civilizált ember. Ez önmagában még nem lett volna meglepő, hiszen Toda úrnő nagyon szép, művelt hölgy, s ami a legfontosabb, egyedül ő tud beszélni a barbárral. Ami megdöbbenette, az a felfedezés volt, hogy Toda úrnő éppúgy, de lehet, hogy még erősebben kívánja a barbárt.

A barbár szamuráj és a hölgy szamuráj, az orgyilkos Akecsi Dzsinszai előkelő lánya, Buntaro úr felesége! Iii! Szegény férfi, szegény asszony. Milyen szomorú. Ez nem végződhet másképp, csak tragédiával.

Kiku úgy érezte, mindjárt könnyekre fakad, amint arra gondolt, milyen szomorú, milyen méltánytalan is az élet. Ó, bárcsak szamurájnak születtem volna és nem parasztnak, akkor ágyasa lehetnék Omi-szamának, nem csupán a játékszere! Ezért cserébe lemondtam volna még az újjászületésről is.

Félre a szomorúsággal. Szerezz örömet, ez a kötelességed.

Ujjai elpengették az édesbús második akkordot. Azután észrevette, hogy Marikót elbűvöli a zenéje, de az Andzsín-szant nem.

Vajon miért? Kiku tudta, hogy nem a játékában van a hiba, mert az úgyszólván tökéletes. Az ilyen tehetség keveseknek adatik meg.

Próbaképpen elpengette a harmadik, még szebb akkordot is. Semmi kétség, nem tetszik neki. Hagyta, hogy az akkord elhaljon, és kíséret nélkül kezdett énekelni, hangja szinte repült a hirtelen tempóváltásokon, amelyeket hosszú évek gyakorlásával

tökéletesített. Marikót sikerült lenyűgöznie, a férfit azonban nem. Abbahagyta. – A mai este nem zenére vagy dalra való – jelentette ki. – A mai este a boldogságé. Mariko-szan, hogy mondják a nyelvükön, hogy „kérlek, bocsáss meg”?

– Per favor.

– Per favor, Andzsin-szan, ma este csak nevetni szabad, ne?

– Dómo, Kiku-szan. Hai.

– Nehéz szavak nélkül szórakoztatni, de nem lehetetlen, ne? Á, tudom már! – Felugrott, és tréfás pantomimokat adott elő – daimjót, kagavivót, halászt, solymárt, gőgös szamurájt, sőt ürülékgyűjtő vén parasztot utánozott, olyan tehetséggel, olyan vidáman, hogy hamarosan Mariko is és Blackthorne is nevetve tapsolt. Azután Kiku felemelte a kezét. Csintalanul mímelni kezdte a vizelő férfit, amint marokra fogja magát vagy elhibázza, utánakap, keresi, de nem találja, vagy éppen majd lehúzza a kezét, akkora, utánozta élete minden szakaszában, kezdve a kisgyerektől, aki maga alá pisil és bömböl, folytatva a dolga után siető fiatalemberrel, azzal, akinek vissza kell tartania, akinek túlságosan nagy, akinek kicsi – „ejnye, hova lett?” – s végezve a vénséges vén emberrel, aki élvezettel nyögdécsel már akkor is, ha egyáltalán sikerül a nadrágjába csurgatnia.

Kiku meghajolt, amikor megtapsolták, ivott egy kis csát, és megszárogatta gyöngyöző homlokát. Észrevette, hogy az Andzsin-szan moco-rog, a hátát és a vállát feszegeti. – Ó, per favor, senhor! – mondta, s máris ott térdelt mögötte, és masszírozni kezdte a nyakát. Tapasztalt ujjai tüstént megtalálták a gyönyörpontokat. – Úristen... ez az... hai... ott, ott!

Kiku pontosan teljesítette a kérését.

– Hamarosan jobban lesz a nyakad, Andzsin-szan. Túl sokat ültél.

– Nagyon jó, Kiku-szan. Szuvo hozzád képest nem ért!

– Ó, köszönöm. Mariko-szan, az Andzsin-szan válla olyan széles, segítenél? Csinálnád balról, amíg én jobbról csinálom? Nagyon sajnálom, de nem elég erős a kezem.

Mariko vonakodott egy kicsit, de azután masszírozni kezdte Blackthorne-t. Kiku elrejtette mosolyát, amint megérezte, hogy a férfi megmerevedik Mariko ujjai alatt, és örült sikeres rögtönzésének. A vendég, az ő tudásának és művészetének hála, élvezethez jutott,

vagyis annak rendje és módja szerint manipuláltatott.

– Jólesik, Andzsín-szan?

– Jó, nagyon jó, köszönöm.

– Ó, semmiség. Toda úrnő sokkal ügyesebb nálam. – Kiku érezte a köztük vibráló vonzerőt, hiába próbálták leplezni. – És most talán egy kis ételt? – Az ételt azonnal behozták.

– Neked készült, Andzsín-szan – mondta büszkén Kiku. A tál egy apró darabokra vagdalt kis fácánt tartalmazott, parázs fölött sütvé, édes szójaszószban. Kiku kiszolgálta.

– Felséges, felséges – mondta Blackthorne. Valóban az volt.

– Mariko-szan?

– Köszönöm. – Mariko udvariasan kivett egy falatot, de nem ette meg.

Kiku szájához emelt egy apró darabot a fapálcikákkal, és élvezettel rágta. – Jó, ne?

– Nem jó, Kiku-szan, hanem nagyon jó. Nagyon jó!

– Kérlek, Andzsín-szan, vedyél még. – Kiku kivett magának még egy falatkát. – Van elég.

– Köszönöm. Kérem. Hogyan... hogyan ez? – Blackthorne a sűrű, barna szószra bökött.

Mariko tolmácsolt. – Kiku azt mondja, cukorból, szójából és egy kis gyömbérből készül. Azt kérdi, van-e cukor és szója a te hazádban is.

– Cukor, répacukor az van, de szója nincs, Kiku-szan.

– Ó! Hát szója nélkül is lehet élni? – Kiku elkomolyodott. – Kérlek, mondd meg az Andzsín-szannak, hogy minálunk ezer esztendeje van cukor. Egy Gandzsín nevű buddhista szerzetes hozta át Kínából. Nálunk a legjobb dolgok mind Kínából valók, Andzsín-szan. A csát nagyjából ötszáz éve kaptuk. Az Eiszai nevű buddhista szerzetes hozott át néhány dugványt, és Csikuzen tartományban ültette el őket, ahol születtem. Tőle kaptuk a Zen-buddhizmust is.

Mariko ugyanolyan ünnepélyes komolysággal fordította, azután Kiku egyszer csak gyöngyözve felkacagott. – Jaj, bocsáss meg, Mariko-szama, de mindketten olyan komolyan néztek! Én csupán színleltem a komolyságot, a csa miatt – mintha bármit is számítana! Csupán szórakoztatni akartalak benneteket!

Nézték, amint Blackthorne lenyeli az utolsó falat facánhúst is. – Nagyon jó. Kérlek, köszönd meg Gjoko-szannak.

– Kitüntetésnek fogja tekinteni. – Kiku szakét töltött mindkettejüknek. Aztán, tudva, hogy itt az ideje, ártatlanul azt mondta: – Megkérdezhetem, mi történt ma a földrengéskor? Hallom, hogy az Andzsín-szan megmentette Toranaga úr életét? Kitüntetésnek venném, ha első kézből értesülhetnék az eseményekről.

Türelmesen elhelyezkedett, hagyta, hogy Blackthorne és Mariko kiélvezze az előadást, időnként felkiáltott – „Ó!”, „És aztán?” –, néha szakét töltött, de sohasem szakította félbe őket, vagyis az eszményi hallgató szerepét játszotta.

Amikor pedig a végére értek, megcsodálta bátorságukat és Toranaga úr jó szerencsáját. Elbeszélgettek, aztán Blackthorne felállt, és Kiku megparancsolta a szolgálónak, hogy mutassa az utat. Mariko törte meg a csendet. – Sohasem ettél még húst, ugye, Kikuszan?

– Az a kötelességem, hogy mindent megtegyek a szórakoztatására, legalább egy kis időre, ne?

– Mind ez ideig nem tudtam, milyen a tökéletes hölgy. De most már értem, miért lesz mindig is szükség a Lebegő Világra, a Fűzek Világára, s hogy milyen szerencsések a férfiak, és milyen ügyetlen és tehetetlen vagyok én.

– Jaj, nem ez volt a szándékom, Mariko-szama, egyáltalán nem. Nekünk sohasem ez a szándékunk. Mi azért vagyunk, hogy örömet szerezzünk, ha csak egy futó pillanatra is.

– Igen. Csupán azt akarom mondani, hogy végtelenül csodállak. Örülnék, ha a húgom lehetnél.

Kiku meghajolt. – Nem volnék méltó ekkora kitüntetésre. – Melegség támadt közöttük. Kiku folytatta. – Ez a hely nagyon titkos, itt mindenki meg lehet bízni, nincsenek fürkész szemek. A gyönyörszoba a kertben nagyon sötét, ha úgy akarja az ember. És a sötétség minden titkot megőriz.

– A titkot csak úgy lehet megőrizni, ha egyedül van az ember, és üres kútba suttogja bele délidőn, ne? – mondta Mariko könnyedén, mert időt akart nyerni, hogy határozni tudjon.

– Nővérek között nincs szükség kutakra. Szolgálómat hajnalig elbocsátottam. Gyönyörszobánk nagyon titkos hely.

– Ott már egyedül kell maradnod velem.

– Én bármikor egyedül maradhatok, bármikor.

- Olyan kedves vagy hozzám, Kiku-csan, olyan gondos.
- A mai este varázslatos, ne? És igen különleges.
- A varázslatos esték hamar véget érnek, Kicsi Nővér. A varázslatos esték gyerekeknek valók, ne? Én nem vagyok gyerek.
- Ki tudná, mi történik egy varázslatos éjszakán? A sötétség mindent elrejt.

Mariko szomorúan megrázta a fejét, és gyengéden megérintette Kikut.

- Igen. De ha téged rejt, számára az tökéletes lesz. Kiku egyelőre annyiban hagyta a dolgot. – Ajándék vagyok az Andzsín-szannak? – kérdezte. – Nem ő választott?

– Ha ismert volna, hogyan választott volna téged? Őszintén szólva kitünteted azzal, hogy fogadtad. Ezt most már belátom.

– De egyszer már találkozott velem, Mariko-szan. Omi-szannal beszélgettem, amikor elment mellettem, úton a hajó felé, amely Ószakába vitte.

– Ó, az Andzsín-szan azt mondta, Midori-szant látta akkor Omi-szannal. Te voltál az? A gyaloghintó mellett?

– Igen, a téren. Ó, igen, én voltam az, Mariko-szan, nem Omi-szama felesége, az úrnő. Azt mondta: konnicsi va. De hát persze hogy nem emlékszik. Hogy is emlékezhetne? Mindez egy előző életben történt, ne?

– Ó, nagyon is emlékszik – a gyönyörű lányra a zöld ernyővel. A leggyönyörűbb lány, akit életében látott, így emlegette. Igen sokszor beszélt nekem róla. – Mariko még jobban szemügyre vette Kikut. – Igen, Kiku-szan, könnyen össze lehet tévesztem benneteket egy olyan napon, ernyő alatt.

Kiku szakét töltött, és Marikót megint elbűvölte öntudatlanul is kecses mozdulata. – Tengerzöld színű volt az ernyőm – mondta Kiku boldogan, mert örült, hogy emlékeznek rá.

– Hogy festett akkor az Andzsín-szan? Nagyon más volt? Az Üvöltések Éjjele iszonyú lehetett.

– Igen, igen, az volt. Öregebbnek látszott akkor, az arca beesett... De nagyon elkomolyodtunk, Idősebb Nővér. Nem is tudod, milyen kitüntetés nekem, hogy így szólíthatlak! A mai este az öröm estéje. Csak semmi komolyság, ne?

– Igen, egyetérték. Kérlek, bocsáss meg.

– És most gyakorlatiasabb dolgokra térve, adnál nekem tanácsot?

– Szívesen – felelte barátságosan Mariko.

– A párnázásra gondolok. Van valami eszköz vagy helyzet, amit az ő hazájabeliek jobban szeretnek? Fogalmam sincs, tudod-e, és kérek, bocsáss meg, de arra gondoltam, esetleg útmutatással szolgálhatnál.

Mariko, a szamuráj nem esett zavarba. – Nem, nem tudom. Az Andzsin-szan nem szívesen beszél a párnázásról.

– Megkérdezhetnék valamilyen kerülő módon?

– Nem hiszem, hogy az idegeneket ilyen módon kérdezgetni lehetne. Az Andzsin-szant semmiképpen. Azonkívül... kérek, bocsáss meg, de a... az eszközöket sem ismerem... kivéve persze a harigatát.

– Ó! – Kiku-szan megint az intuíciójára bízta magát, és ártatlanul megkérdezte: – Akarod látni őket? Mindet megmutatom, ha akarod, esetleg az ő jelenlétében, és akkor kérdeznünk sem kell. Meglátjuk, hogyan reagál.

Mariko habozott, végül erőt vett rajta a kíváncsiság.

– Ha tréfásan meg lehetne oldani...

Blackthorne léptei közeledtek. Kiku üdvözölte, és bort töltött neki. Mariko zavarában felhajtotta a magáét, örült, hogy már nincsenek egyedül, mert valahogy biztosra vette: Kiku olvas a gondolataiban.

Csevegtek, buta kis játékokat játszottak, majd, amikor Kiku úgy vélte, elérkezett az ideje, megkérdezte, szeretnék-e látni a kertet és a gyönyörszobákat.

Kisétáltak az éjszakába. A fáklyától megvilágított kertben szikráztak a megmaradt esőcseppek. Az ösvény apró vízmedence és csobogó kis zuhatag mellett kanyargott. A végén kis ház bújt meg egy bambuszliget közepén. Gondosan ápolt tisztáson állt, négy lépcsőfok vezetett föl a körbefutó verandára. A kétszobás kis építményben minden ízléses volt és igen drága. A legjobb faanyag, a legjobb ácsmunka, a legjobb minőségű tatamik és selyempárnák, a tokonomában a legválasztékosabb tekercsrajz.

– Ez csodálatos, Kiku-szan – mondta Mariko.

– Misimai teaházunk sokkal szebb, Mariko-szan. Kérek, helyezkedj el kényelmesen, Andzsin-szan! Per favor, ez jólesik, Andzsin-szan?

– Igen, nagyon.

Kiku látta, hogy az éjszaka és a bor elbódította ugyan a férfit, de Mariko jelenlétének igencsak tudatában van. Nagy kísértést érzett, hogy felálljon, bemenjen a belső szobába, ahol a futonok már vissza vannak hajtva, aztán onnan kilépjen a verandára és távozzon. Tudta azonban, hogy ezzel megsértené a törvényt. Sőt mi több, felelőtlenül cselekedne, mert a lelke mélyén tisztában volt vele, hogy Mariko most már nem törődik semmivel, és mindenre hajlandó lenne.

Nem, gondolta Kiku, nem taszíthatom bele egy ilyen tragikus következményekkel járó, meggondolatlan lépésbe, még ha biztosítanám vele a jövőmet, akkor sem. Megtettem az ajánlatomat, és Marikónak volt annyi akaratereje, hogy visszautasítsa. Bölcsen határozott. Szeretője vajon az Andzsín-szan? Nem tudom. Ez az ő karmájuk.

Előrehajolt, és cinkosan elnevette magát.

– Idősebb Nővér, kérlek, mondd meg az Andzsín-szannak, hogy van itt néhány párnázóeszköz. Az ő országában is használnak ilyeneket?

– Azt mondja, hogy nem, Kiku-szan. Nagyon sajnálja, de sosem hallott még ilyesmiről.

– Nahát! Szeretné látni őket? Itt vannak a szomszéd szobában, behozhatom... nagyon izgatóak.

– Szeretné látni őket, Andzsín-szan? Kiku-szan azt mondja, nagyon mulatságosak. – Az asszony szándékosan változtatta meg a jelzót.

– Miért ne? – felelte Blackthorne elszoruló torokkal. A két nő illata, látványa teljesen elbódította. – Ti... ti szerszámokat használtok a párnázáshoz?

– Kiku-szan azt mondja, néha igen, Andzsín-szan. Azt mondja – és ez tényleg igaz –, hogy nekünk szokásunk minél jobban elnyújtani Felhők és Eső pillanatát, mert hitünk szerint arra a röpke időre mi, halandók eggyé válunk az istenekkel. – Mariko ránézett a férfira. – Ezért igen fontos, hogy minél jobban elnyújtsuk, ne? Szinte kötelességünk, ne?

– De igen.

– Bizony. Kiku-szan azt mondja, ebben a dologban alapvető, hogy eggyé váljunk az istenekkel. Jó hit ez, és megvalósítható is, nem gondolod? A Felhőszakadás érzése olyan földöntúli, olyan isteni, ugye? Így aztán kötelességünk minden eszközt igénybe venni, hogy elnyújtsuk az istenekkel való együttlétet, ne?

- Hogyne. De mennyire.
- Parancsolsz szakét, Andzsín-szan?
- Köszönöm.

Mariko legyezni kezdte magát. – A Felhőszakadás, a Felhők és Eső vagy a Tűz és Zuhatag, ahogy néha hívjuk, nagyon japán, Andzsín-szan. A párnázással kapcsolatos dolgokban igen fontos, hogy az ember japán módra viselkedjék, ne?

Megkönnyebbülésére Blackthorne elvigyorodott, és úgy hajolt meg feléje, akár egy udvaronc. – Igen. Nagyon. És én japán vagyok, Mariko-szan. Hontó!

Visszajött Kiku a selyemborítású dobozzal. Kinyitotta, és kivett belőle egy jókora, életnagyságú elefántcsont péniszt és egy másikat, ami puhább, ruganyos anyagból készült. Blackthorne még sohasem látott ilyet. Kiku félredobta őket.

– Ezek csupán a szokásos harigaták, Andzsín-szan – mondta közömbösen Mariko, és szemét máris a többi tárgyra meresztette.

– Igazán? – motyogta elképedten Blackthorne, mert nem tudta, mi mást mondhatna. – Atyavilág!

– De hisz ez csak egy közönséges harigata, Andzsín-szan. A ti hölgyeitek is biztosan használnak ilyet.

– Dehogyan használnak! Nem, nem használnak – tette hozzá, mert eszébe jutott, hogy jókedvűnek kell lennie.

Mariko azonban nem akarta elhinni. Elmagyarázta Kikunak, és a kurtizán is értetlen képet vágott. Majd Kiku hosszan beszélt, Mariko pedig egyetértően bólogatott.

– Kiku-szan azt mondja, ez igen különös. Egyet kell értenem vele, Andzsín-szan. Itt szinte minden lány használja, hogy megkönnyebbüljön. Különben hogyan maradhatnának egészségesekek, tekintve, hogy ebben nekik nincs szabadságuk, mint a férfiaknak? Biztos vagy ebben, Andzsín-szan? Nem tréfálsz velünk?

– Nem... izé, biztos vagyok benne, hogy nálunk nem használnak ilyesmit az asszonyok. Hiszen az... úristen... borzalmas lenne... nem, mi... vagyis ők nem használnak ilyen eszközöket.

– Nagyon nehéz lehet az életük. Nálunk az a mondás járja, hogy a harigata olyan, mint a férfi, csak még jobb, mert a legjobb részét nyújtja a rosszak nélkül. Ne? És azért is jobb, mert nem minden

férfi... mert nem mindnek van akkora, amekkora kell, harigatát pedig akkorát választ a nő, amekkorára szüksége van. Azonkívül a harigata hűséges, nem un rá az asszonyra, mint némelyik férfi. És ha kell, durva, ha kell, sima... de Andzsín-szan, megígérted, emlékszel? Légy jókedvű!

– Igazad van! – vigyorodott el Blackthorne. – Istenemre, igazad van. Kérlek, bocsáss meg. – Felvette a harigatát, a szeméhez emelte, és füttyörészve vizsgálgatta. – Hogy is mondtad, Tanítónő-szan? Ha kell, durva?

– Igen – felelte vidáman Mariko. – Ha akarom, durva, ha akarom, sima, és sokkal tovább bírja, mint a férfi, sosem fárad ki.

– Márpedig ez fontos, mi?

– De mennyire. Ne feledd, nem minden asszonynak van akkora szerencséje, hogy életerős legyen a férje. Ha nem használ ilyen szerszámokat, hogy levezesse a normális szenvedélyét és kielégítse hétköznapi szükségletét, a nő teste mihamar megmérgeződik, így tönkremegy a harmóniája, fájdalmat okoz magának és környezetének is. A nők nem részesülnek abban a szabadságban, amiben a férfiak kisebb vagy nagyobb mértékben igen, és ez így helyes, ne? A világ a férfiaknak áll, és ez így helyes, ne?

– Igen – felelte mosolyogva Blackthorne. – És nem.

– Bocsánatot kérek, de sajnálom a hazádbeli asszonyokat. Hiszen nyilván ugyanolyanok, mint mi, nem? Amikor majd hazamégy, ki kell tanítanod őket, Andzsín-szan. Igen, mondd el a királynődnek, ő meg fogja érteni. Párnázási dolgokban mi igen ésszerűen járunk el.

– Meg fogom említeni őfelségének. – Blackthorne színlelt vonakodással félretette a harigatát. – Mi van még?

Kiku előhúzott egy erős selyemfonalat, amelyre egyenletes közönként négy, fehér jádéból faragott, nagy kerek gyöngy volt felfűzve: Mariko elkerekedett szemmel, legyezőjét vadul rázva hallgatta Kiku magyarázatát, és megbűvölten nézte a gyöngyöket, amikor a lány elhallgatott. – Aa, szo deszu! Nos, Andzsín-szan – kezdte határozottan –, ezek a konomi-sindzsú, vagyis a gyönyörgyöngyök, és a senhor meg a senhora is használhatja őket. Szakét, Andzsín-szan?

– Köszönöm.

– Igen. Nos, tehát használhatja őket a hölgy is meg a férfi is. A

gyöngyöket gondosan belehelyezik az illető hátsó felébe, aztán a Felhők és Eső pillanatában egyenként, lassan kihúzzák őket.

– Micsoda?

– Igen. – Mariko a Blackthorne előtti párnára tette a gyöngysort. – Kiku-szan azt mondja, nagyon fontos a jó időzítés, azonkívül... hogy is van ez portugálul?... ó, igen, valamilyen olajos krémmel kell bekenni őket a... a kényelem miatt, Andzsín-szan. – Felnézett a férfira, és hozzátette: – A gyönyörgyöngyök, mint hallom, minden méretben készülnek, és ha hozzáértően használják őket, igen hatásosak.

Blackthorne harsogva nevetett, és angolul hörögte: – Egy zsák aranyba lefogadom egy lapát szar ellenében, hogy igazad van!

– Nagyon sajnálom, de nem értem, Andzsín-szan.

Amint egy kicsit lehiggadt, Blackthorne portugálul folytatta: – Egy egész aranyhegybe lefogadom egy fűszál ellenében, hogy tényleg hatásos lehet, Mariko-szan. – Felvette a gyöngysort, és szórakozottan fütyörészve vizsgálgatta. – Gyönyörgyöngyök, mi? – Letette és megkérdezte: – Mi van még?

Kiku örömmel konstataálta, hogy kísérlete sikerrel járt. Megmutatta a himicu-kavát, a Titkos Bórt. – Ez a gyönyörkarika, Andzsín-szan, amit a férfi akkor húz magára, ha fáradtan is merev akar maradni. Kiku-szan azt mondja, ennek segítségével a férfi akkor is ki tudja elégíteni a nőt, ha már túljutott a tetőpontra, ha már ellankadt a vágya. – Mariko Blackthorne arcába nézett. – Ne?

– De mennyire – felelte derűsen Blackthorne. – Isten óvjon bármelyiktől s attól, hogy ne elégítsek ki egy nőt. Kérd meg Kikuszant, hogy vásároljon nekem hármat – sose lehet tudni!

Ezután megmutatták neki a hiro-gumbit, a Fáradt Fegyvert: vékony, szárított növény szárazakat, amelyek benedvesítve és a Páratlan Részre tekerve megduzzadnak és azt a látszatot keltik, hogy erői teljében van. Aztán a különféle főzetek következtek, izgató, izgalomnövelő főzetek, és a kenőcsök: nedvesítő, duzzasztó, erősítő kenőcsök.

– Lankasztó kenőcsök nincsenek? – kérdezte a két nő nagy derűltségére.

– Még mit nem, Andzsín-szan, az egészségtelen volna!

Aztán Kiku kirakta a többi karikát: elefántcsontból, selyemből vagy

valamilyen ruganyos anyagból készültek, körben dudorokkal, tüskékkel, szalagokkal és mindenfajta egyéb tartozékokkal elefántcsontból, lószőrből, magvakból, sőt néha apró csengettyűkből.

– Kiku-szan azt mondja, ezek bármelyike megvadítja még a legszegénylősebb nőt is.

Úristen, de szeretnék megvadítani téged, gondolta Blackthorne. – De ezeket kivétel nélkül a férfinak kell viselnie, ne?

– Minél jobban felizgul a nő, annál nagyobb a férfi élvezete, ne? – felelte Mariko. – Persze, a férfinak is kötelessége, hogy minél nagyobb élvezetben részesítse anőt, és ha sajnálatos módon kicsi vagy gyenge vagy öreg vagy fáradt, ezekkel akkor is élvezetet szerezhet neki, magának pedig tisztességet és megbecsülést.

– Volt már bennük részed, Mariko-szan?

– Nem, Andzsín-szan, sosem láttam még őket. Ezek... a feleség nem gyönyörre való, hanem arra, hogy gyerekeket szüljön, vezesse a háztartást és gondot viseljen az otthonra.

– A feleség nem is számít gyönyörre?

– Nem. Ez nem szokás. Az ilyesmi azoknak a hölgyeknek jár, akik a Fűzek Világába tartoznak. – Mariko meglegyezte magát, és elmagyarázta Kikunak, miről van szó. – Kiku-szan azt mondja, bizonyára így van ez nálatok is. A férfi kötelessége, hogy gyönyörökben részesítse a kurtizánt, és a kurtizáné, hogy gyönyörökben részesítse a férfit.

– Kérlek, mondd meg neki, hogy nagyon sajnálom, de nálunk egyáltalán nem így van, sőt, épp ellenkezőleg.

– Kiku-szan azt mondja, ez roppant helytelen. Szakét?

– Kérlek, mondd meg neki, minket arra tanítanak, hogy szégyelljük a testünket, a párnázást, a meztelenséget... és egyéb hasonló ostobaságokra. Erre csak most jöttem rá, amióta itt vagyok. Most, hogy már egy kicsit civilizálódtam, több az eszem.

Mariko fordította. Blackthorne kiitta a szakéját. Kiku azonnal töltött neki: odahajolt, s baljával tartotta hosszú ruhaujját, hogy ne érjen hozzá a lakkozott asztalkához, miközben jobbával a szakét önti.

– Dómo.

– Dó itasimasite, Andzsín-szan.

– Kiku-szan azt mondja, kitüntetésnek kell vennünk, hogy ilyesmiket

mondasz, Andzsín-szan. És én egyetértek veled. Nagyon büszke vagyok rád. Egész nap büszke voltam rád. De azért nem lehet olyan rossz a helyzet nálatok, mint ahogy lefested.

– Még rosszabb. Nehéz ezt megérteni, még nehezebb megmagyarázni annak, aki sosem járt ott, aki nem ott nevelkedett. Tudod... az az igazság... – Blackthorne elnézte a rá figyelő, türelmesen várakozó, sokszínű ruhába öltözött, szép, tiszta nőt, a békés, rendezett, nem telezsúfolt szobát. Eszébe jutott a fülledt, barátságosan büdös angliai háza, a földpadlóra szórt szalma, a nyitott téglakandalló, amelyből a füst a mennyezetbe vágott lyuk felé kanyarog – az egész faluban az újfajta kandallók közül csak háromnak van kéménye, a leggazdagabb házakban. A házikó két kis hálószobából és egy nagy, rendetlen nappaliból áll, ebben esznek, laknak, főznek, beszélgetnek. Az ember télen-nyáron a tengerészcsizmájában lép be a házba, sár-ürülékre, ami rátapadt, ügyet se vetve, s leül a székre vagy a lócára a tölgyfa asztalhoz, amely éppolyan zsúfolt és rendetlen, mint az egész szoba; a háromnégy kutya és a két gyerek – az ő fia, és elhalt fivérének, Arthurnak a lánya – összevissza mászkál, fölkapaszkodik mindenre, aztán lepotyog; Felicity főz, hosszú ruhája a szalmát és a mocskot söpri; a szolgálólány szipákol és folyton útban van; Mary, Arthur özvegye odaát köhög szakadatlanul a szomszéd szobában, amelyet külön neki húzott fel, a sír szélén áll már mióta, de meghalni, azt nem akar. Felicity. Drága Felicity. Havonta egyszer ha fürdik, csak nyaranta többször, szigorúan bezárkózva, a rézkádban, de az arcát, kezét és lábát mindennap megmossa, nyakig és csuklóig több réteg súlyos gyapjú fedi télen-nyáron, amit viszont hónapokig, sőt évekig nem mos, bűzlik, mint mindenki, tetves, mint mindenki, vakarózik, mint mindenki.

És azok az ostoba tévhitok és babonák, hogy a tisztaság öl, a nyitott ablak öl, a víz öl, vagy legalábbis vérhast, pestist okoz, hogy a tetvek, bolhák, legyek, a piszok, a betegség mind Isten büntetése földi vétkeinkért.

Bolhák és legyek, friss szalma minden tavasszal, de istentisztelet mindennap, vasárnap kétszer is, hogy beléd verjék Isten ígését: semmi más nem számít, csak Isten és az üdvözülés.

Bűnben fogantunk, szégyenben élünk, az ördög fattyai vagyunk,

kárhozatra ítélve, imádkozunk az üdvösségért és a bűnbocsánatért. Felicity mindenkinél jámborabb és istenfélőbb, retteg az ördögtől és elkeseredetten kívánczik a mennyek országába. Aztán hazamegy a templomból és megebédel. És ha a jókora, nyárson sült cubákból egy falat leesik a földre, fölveszi, letörli és megeszi, ha ugyan nem a kutyák érnek oda előbb, ámbár azoknak úgyis odavetik a csontot. Mint ahogy a többi maradékot is a padlóra szórják. Aztán esetleg fölsöprik és kidobják az utcára. Esetleg. Többnyire a nappal viselt ruhákban alszanak, és vakaróznak, mint az elégedett kutya, mindig vakaróznak. Fiatalon öregszenek, fiatalon csúnyulnak, fiatalon halnak meg. Felicity. Most huszonkilenc, a haja már szürke, foga alig van, megvénült, megráncosodott, kiszáradt.

– Időnek előtte, a szerencsétlen, nyomorult asszony! Micsoda ostoba, értelmetlen pocskolás, úristen! – ordította őrvöngve. – Micsoda rohad, baromi pocskolás!

– Nan deszu ka, Andzsín-szan? – kérdezte egyszerre a két nő, és elégedettségük szertefoszlott.

– Bocsássatok meg... én csak... ti olyan tiszták vagytok, mi pedig mocskosak vagyunk, elpocskoljuk az életünket, számtalan milliók pocskolják el az életüket, köztük én is... és mindezt azért, mert nem tudjuk, hogy jobb is lehetne! Úristen, micsoda értelmetlen pazarlás! A papok... ők a tanultak, a tanítók, a papoké minden iskola, ők tanítanak, Isten nevében, minden aljasságot... Ez az igazság!

– Igen, persze – csitította Mariko, akit meghatott a fájdalom. – Kérlek, ne bánkódj most, Andzsín-szan. Minderre ráérsz holnap is... Kiku mosolyt kényszerített az arcára, de belül dühöngött. Ostoba teremtés, óvatosabbnak kellett volna lenned, szidta magát. Mariko-szan figyelmeztetett! Tönkretetted az egész éjszakát, a varázslat tovaszállt, eltűnt, vége!

A nemiség súlyos, szinte tapintható légköre, ami mindnyájukat körülöngte, valóban eltűnt. De talán nem is baj, gondolta Kiku. Mariko és az Andzsín-szan legalább még egy éjszaka idejére védve van.

Szegény férfi, szegény úrnő. Milyen szomorú. Figyelte, ahogy beszélgetnek, azután megérezte a hangjukban bekövetkező változást.

– És most magadra kell hogy hagyjalak – mondta Mariko latinul.

- Menjünk együtt.
- Kérlek, maradj. A magad becsületéért és a lányéért. És az enyéért is, Andzsín-szan.
- Nem kívánom ezt az ajándékodat – mondta Blackthorne. – Téged kívánlak.
- A tiéd vagyok, hidd el, Andzsín-szan. Kérlek, könyörgök, maradj, és érezd, hogy ma éjjel a tiéd vagyok.
- És nem kérte ismét, hogy maradjon.

Amint Mariko elment, Blackthorne hanyatt feküdt, és két karját a feje alatt összefűzve kibámult az ablakon az éjszakába. Eső verte a cserepeket, a tengerről szélrohamok törtek be a szárazföldre.

Kiku mozdulatlanul térdelt előtte. A lábai elmerevedtek. Ő maga is nagyon szeretett volna leheveredni, de a legkisebb mozdulattal sem akarta megzavarni a férfi hangulatát. Nem vagy fáradt. Nem sajog a lábad, förmedt rá magára gondolatban. Hallgasd az esőt, és gondolj szép dolgokra. Gondolj Omi-szanra és a misimai teaházra, arra, hogy élsz és a tegnapi földrengés csak egy volt a sok közül. Gondolj Toranaga-szamára és arra a hihetetlen összegre, amit Gjoko-szan a kiváltásodért kérni merészelt. Mégiscsak igaza volt a jósnak, az a szerencse jut osztályrészedül, hogy gazdaggá teheted a mama-szant. És ha ez a része a jóslatnak beválik, miért ne válhatna be a többi is? Hogy egy nap majd feleségül vesz egy szamuráj, akit nagyra becsülsz, fiat szülsz neki, megéred az öregkort, része leszel a háza népének, gazdag leszel és megbecsülnek, s ami a legnagyobb csoda, fiad szamurájnak születik, mint ahogy az ő fiai is. Kiku arca felragyogott a hihetetlen, csodás jövő gondolatára.

Blackthorne kis idő elteltével nagyot nyújtózott, kellemesen fáradtnak érezte magát. Észrevette a lányt és elmosolyodott.

– Nan deszu ka, Andzsín-szan?

A férfi kedvesen megrázta a fejét, fölkel, és kinyitotta a másik szobára szolgáló sodzsit. A hálóval bevont futonok mellett nem térdelt szolgálólány. Egyedül voltak Kikuval a hibátlan szépségű kis házban.

Bement a hálószobába, és vetkőzni kezdett. Kiku szaladt, hogy segítsen. Meztelenre vetkőzött, és belebújt a könnyű selyem hálókimonóba, amit a lány nyújtott feléje. Kiku szétnyitotta a

moszkítóhálót, és Blackthorne lefeküdt.

Kiku is átöltözött. Blackthorne nézte, amint leveszi az obiját, a felső kimonót, a bíborpiros szegélyű, halványzöld kisebbiket, végül az alsószoknyát. Őszibarackszínű hálókimonót öltött, aztán leszedte fejéről a bonyolult ünnepi parókát, és leeresztette a haját. Kékesfekete volt, finom szálú és nagyon hosszú.

Letérdelt a háló mellé. – Dózo, Andzsín-szan?

– Dómo – mondta Blackthorne.

– Dómo arigató gozaimasita – suttogta Kiku.

A lány bebújt a háló alá, és melléje feküdt. A gyertyák és az olajlámpák fényesen égtek. Blackthorne örült a világosságnak, mert a lány nagyon szép volt.

Kínzó vágya tovatűnt, csak a fájdalom maradt meg. Nem kívánlak, Kiku-csan, gondolta. Akkor sem kívánnalak, ha Mariko lennél. Pedig te vagy a legszebb nő, akit életemben láttam, szebb még Midoriszannál is, akiről pedig azt hittem, szebb, mint bármelyik istennő. Nem kívánlak. Később talán majd igen, de most nem, ne is haragudj. Kiku keze odanyúlt hozzá és megérintette. – Dózo?

– Íe – felelte szelíden Blackthorne, és megrázta a fejét. Megfogta a lány kezét, s a válla alá csúsztotta a karját. Kiku megértette, és engedelmesen odafészkelődött. Illata elkeveredett a lepedők és futonok illatával. Olyan tiszta, gondolta Blackthorne, minden olyan hihetetlenül tiszta.

Hogy is mondta Rodrigues? Japán maga a földre szállt mennyország, Ingeles, csak tudnod kell, hogy merre nézz? Ez maga a paradicsom, Ingeles? Már nem emlékszem. Csak azt tudom, hogy nem ott van, túl a tengeren, ahogy eddig hittem. Nem ott.

A földi mennyország itt van.

Negyvenegyedik fejezet

A sötétben hírnök vágatott le az úton az alvó falu felé. Az égen már kezdett feltűnedezni a hajnalpír, a hullámtörés vonalán nem sokkal kívül halászó hajók egymás után indultak a part felé éjszakai munkájuk végeztével. A hírnök pihenő nélkül száguldott Misimából, rossz utakon, hágókon át, s csak annyi időre állt meg, hogy ahol tudott, friss váltólovat rekviráljon.

Nagy patadobajjal nyargalt végig a falu utcáin – most már több szempár is figyelte lopva, át a téren, és fel az erődbe vezető úton. Az övéből hátul kinyúló zászlóra Toranaga címere volt festve, és a jelszót is ismerte. Ennek ellenére négy ízben is megállították, és felszólították, hogy nevezze meg magát, mielőtt az őrpáncsnok elé eresztették.

– Sürgős üzeneteket hoztam Misimából, Naga-szan, egyenesen Hiromacu úrtól.

Naga átvette a tekercest és besietett. A sodzsinál posztoló testőrök előtt megállt. – Apám?

– Igen?

Naga félrehúzta az ajtót és tovább várt. Toranaga kardja visszacsúszott a hüvelyébe. Egy testőr olajlámpást hozott.

Toranaga felült a moszkítóháló alatt, és feltörte a pecsétet. Két héttel ezelőtt Hiromacut egy elit ezred élén titokban Misimába rendelte, a Tókaidónak ebbe az erődvárosába, amely annak a hágónak a bejáratát őrizte, ahol a hegyeken át Atami és Odavara városába, Izu keleti tengerpartjára vezetett az út. Atami volt, mondhatni, a kapubejárat Odavarához. Odavara pedig az egész Kvantó védelmének a kulcsa.

Hiromacu most a következőket írta:

„Uram, féltestvéred, Zataki, Sinano ura ma ideérkezett Ószakából, és engedélyt, valamint passzust kér, hogy meglátogathasson téged Andzsiróban. Hivatalosan utazik, az »új« Régenstanács zászlaja alatt, száz szamurájból és hordárokából álló kísérettel. Sajnálattal közlöm, hogy Kiricubo úrnő híre igaznak bizonyult. Zataki áruló, nyíltan dicsekszik Isido iránti hűségével. És amit Kiricubo úrnő sem tudott: Zataki lett az új régens Szugijama úr helyett. Megmutatta nekem hivatalos kinevezését, amelyet Isido, Kijama, Onosi és Ito is aláírt. Alig bírtam visszatartani dölyfös viselkedésétől felbőszült embereimet, de hát megparancsoltad, hogy minden hírnököt engedjünk át, aki Isidótól jön. Legszívesebben magam öltem volna meg ezt a szarrágót. Vele utazik a barbár pap, Cukku-szan is, aki Nagaszakiból érkezett tengeri úton Numazu kikötőjébe. Engedélyt kért, hogy meglátogathasson téged, ezért Zataki csapatához rendeltem. Kíséretül melljük adtam kétszáz emberemet. Két napon belül megérkeznek Andzsiróba. Mikor térsz vissza Jedóba?

Kémjelentések szerint Dzsikkju titokban mozgósít, Jedóból pedig azt hallom, az északi klánok készek Isido mellé állni, most, hogy Zataki Sinanója ellened fordult. Kérlek, azonnal hagyd ott Andzsirót – vonulj vissza tengeri úton. Hadd kövessen Zataki Jedóba, ott majd érdeme szerint elbánunk vele.”

Toranaga a padlóra vágott öklével.

– Naga-szan! Azonnal hívd ide Buntaro-szant, Jabu-szant és Omi-szant.

Lélekszakadva siettek hozzá. Toranaga felolvasta nekik az üzenetet.

– Abba kell hagynunk a gyakorlatozást. A muskétásezredet az utolsó emberig fel kell küldeni a hegyekbe. Most nem engedhetjük meg, hogy bármi is kiszivárognon.

– Kérlek, bocsáss meg, uram – mondta Omi –, de esetleg eléje mehetnél az érkezőknek a hegyeken túlra. Mondjuk, Jokoszéba. Ajánld fel Zataki úrnak – gondosan hozzáillesztette a névhez az „urat” –, hogy vegyen gyógykúrárt valamelyik közeli fürdőhelyen, de a találkozóra Jokoszében keríts sort. Aztán, ha átadta az üzenetét, összes emberével onnan visszafordíthatod, elkísértetheted a határig, vagy elpusztíthatod, ahogy óhajtod.

– Nem ismerem Jokoszét.

Jabu fontoskodva közbeszólt. – Gyönyörű hely, uram, Izu központjában, a hegyeken túl, egy völgyhajlatban. A Kano folyó partján. A Kano északnak folyik, át Misimán és Numazon, bele a tengerbe, ne? Jokosze épp egy útkereszteződésen fekszik – észak-déli és kelet-nyugati irányú utak vágnak át rajta. Igen, Jokosze jó találkozóhely, uram. A közelben van a Suzendzsi fürdőhely, nagyon forró, nagyon gyógyító hatású a vize, a legjobbak közé tartozik. Neked is fel kellene keresned, uram. Azt hiszem, Omi-szan kitűnő javaslattal állt elő.

– Könnyen védhető?

– Igen, uram – vágta rá Omi. – A folyón van egy híd. A hegyoldal meredek. A támadóknak fölfelé, ráadásul kanyargós úton kellene harcolni. Kevés emberrel is tartani lehet mindkét hágót. Nem törhetnek rád meglepetésszerűen. Böven van emberünk, hogy megvédjük, és lemészároljunk akár tízszer annyit – ha szükséges.

– Mindenképpen lemészároljuk őket, ne? – mondta megvetően Buntaro. – De kétségkívül jobb, ha ott tesszük és nem itt. Kérlek,

engedd meg, uram, hogy megerősítsem azt a helyet. Ötszáz íjász elegendő lesz, persze mind lovasok. Muskétás nem kell. Azokkal együtt, akiket apám küld, többen leszünk az elégnél.

Toranaga megnézte a keltezt a tekercsen.

– Mikor érnek a keresztúthoz?

Jabu Omira pillantott megerősítés végett.

– Legkorábban ma éjjel?

– Igen. De talán csak holnap hajnalban.

– Buntaro-szan, azonnal indulj – mondta Toranaga. – Állítsd meg őket Jokoszénál, de maradjanak a folyó túlsó partján. Én holnap hajnalban indulok, további száz emberrel. Délre biztosan megérkezünk, Jabu-szan, ideiglenesen átveszed a muskétás ezred parancsnokságát, és hátvédet alkotsz. Lesbe állítod őket a heikavai úton, végig a szemhatáron, hogy biztosítsd a visszavonulásunkat, ha szükséges.

Buntaro indult volna, de Jabu értetlenkedő hangjára megtorpant.

– Árulásra számítasz, uram? Hogyan kerülhetne sor ilyesmire? Mindössze száz emberük van.

– Árulásra számítok. Zataki úr előzetes terv nélkül soha nem dugná be a nyakát a hurokba, mert ha lehet, természetesen fejét fogom venni – mondta Toranaga. – Ha neki vége és nem állhat a fanatikusai élére, sokkal jobb eséllyel vághatunk át hegyes tartományán. De miért vet kockára mindent? Miért?

– Nem lehet, hogy ismét szövetségesed akar lenni? – kérdezte habozva Omi.

Mindnyájan tudták, milyen régóta vetélkedik egymással a két féltestvér. Ez a vetélkedés az utóbbi időig baráti volt.

– Nem. Én eddig sem bíztam benne. Ezek után bízna benne bármelyiktek?

A fejüket rázták.

– De hát nincs mi aggasszon, uram – mondta Jabu. – Zataki úr régens, igen, de most csupán hírhozó, ne?

Te ostoba, kiáltotta volna legszívesebben a képébe Toranaga, hát semmit sem értesz? – Hamarosán megtudjuk. Buntaro-szan, indulj.

– Igen, uram. Körültekintően fogom kiválasztani a találkozóhelyet, de kérlek, ne engedd magadhoz tíz lépésnél közelebb. Együtt voltam veled Koreában. Villámgyorsan bánik a karddal.

– Tudom.

Buntaro elsietett.

– Talán rá lehetne bírni Zatakit, hogy árulja el Isidót – mondta Jabu.

– Valami jutalommal. Mire fáj a foga? A sinanói hegyeken még az ő eltávolítása után is nehéz lesz átkelnünk.

– Hogy mire fáj a foga, az nyilvánvaló – felelte szárazon Toranaga. – A Kvantóra. Nem azt akarja-e már régóta? Nem azt akarja-e minden ellenségem? Nem azt akarja-e maga Isido is?

Nem válaszoltak neki. Szükségtelen volt.

– Buddha segítsen rajtunk – mondta komoran Toranaga. – A taikó békéjének vége. Kezdődik a háború.

Blackthorne kihallotta a közelgő patadobajból a sietséget, és veszélyt sejtett. Azonnal kiverte szeméből az álmot, és minden érzékével felkészült rá, hogy támadjon vagy meneküljön. A paták elcsattogtak a ház előtt, aztán hegynek fordultak, az erőd felé, és a dobogás lassan elhalt.

Blackthorne várt. A lovast követő kíséretnek azonban nem hallotta zaját. Valószínűleg egy magányos hírvivő, gondolta. Vajon honnan? Elkezdődött volna a háború?

Közeledett a hajnal. Blackthorne már látta is az ég egy darabkáját. Felhős volt és esővel terhes, a levegő meleg és sós ízű, megmeglobbentette a hálót. Moszkító dongott felette halkán. Blackthorne örült, hogy belül van, egyelőre biztonságban. Élvezd ki a biztonságot és a békés nyugalmat, amíg tart, biztatta magát.

Kiku mellette aludt, összegömbölyödve, mint egy kismacska. Álomtól kócosan most szinte még szebbnek látszott. Blackthorne óvatosan visszaeresztette fejét a tatamikra terített puha paplanokra.

Mennyivel jobb ez, mint az ágy. És mennyivel jobb, mint a hajópriccs – úristen, de mennyivel! De nemsokára ismét hajón leszek, ne? Nemsokára megtámadom és elfoglalom a Fekete Hajót, ne? Azt hiszem, Toranaga már beleegyezett, csak még nem mondja ki nyíltan. Hiszen japán módra már beleegyezését is adta, nem? Japánban mindent csak japán módszerrel lehet megoldani. Igen, így is van.

Nagyobb tájékozottságra akartam szert tenni. Nem parancsolta-e meg Marikónak, hogy fordítson le nekem mindent és magyarázza el

a politikai helyzetet?

Pénzt akartam, hogy új legénységet szerződtethessek. Nem adományozott-e kétezer kokut?

Két- vagy háromszáz kalózt kértem. Nem adott-e kétszáz szamurájt s hozzá megfelelő hatalmat és rangot? Vajon engedelmeskednek-e majd nekem? Hát persze. Szamurájja és hatamotóvá emelt. Mindhalálig engedelmeskednek nekem. Felrakom őket az Erasmusra, s az élükön megtámadom és elfoglalom a Fekete Hajót. Micsoda hihetetlen szerencsém van! Mindent megkaptam, amit csak akartam. Kivéve Marikót. De még ő is az enyém. Enyém a titkos lelke és a szerelme. A testét is bírtam az éjjel, ezen a varázslatos éjjelen, amely sohasem létezett. Szerettük egymást anélkül, hogy szeretkeztünk volna. Mi a különbség?

Kiku és én köztem nincs szerelem, csak vágy, amely kivirágzott. Számomra csodálatos volt. Remélem, az ő számára is. Igyekeztem egészen japán lenni és teljesíteni a kötelességemet, hogy éppúgy a kedvére tegyek, ahogy ő a kedvemre tett.

Eszébe jutott, hogyan használta a gyönyörkarikát. Rettenetesen zavarban volt, annyira szégyellte magát, hogy el kellett fordulnia, míg feltette, s közben attól rettegett, hogy el fog lankadni, de ez nem következett be. Aztán, amint fölvette, megint párnáztak. Kiku egész teste rázkódott, tekergett, s ettől ő is olyan fokára jutott az élvezetnek, amit addig elképzelni se tudott volna.

Utána, amikor újra lélegzethez jutott, nevetni kezdett, és a japán lány a fülébe susogott: Miért nevensz?, és ő azt felelte: Fogalmam sincs, csak azt tudom, hogy boldoggá teszel.

Abban a bizonyos pillanatban még sohasem nevettem életemben. Ettől lett olyan tökéletes az egész. Nem szeretem Kiku-szant – csupán nagy-nagy becsben tartom. Mariko-szant szeretem fenntartás nélkül, Fudzsiko-szant pedig igen kedvelem.

Párnáznál-e Fudzsiko-szannal? Nem. Legalábbis nem hiszem, hogy képes volnék rá.

Nem ez-e pedig a kötelességed? Ha elfogadod a szamurájsággal járó kiváltságokat és mindenkitől elvárod, hogy úgy bánjanak veled, mint szamurájjal, akkor vállalnod kell a felelősséget és a kötelességeket is, amik vele járnak, ne? Ez így tisztességes, ne? És így becsületes, ne? Kötelességed, hogy fiúgyermekkel ajándékozd

meg Fudzsikót.

Na és Felicity? Ő mit szólna ehhez?

És amikor majd elhajózol, mi lesz Fudzsiko-szannal, és mi lesz Mariko-szannal? Tényleg visszatérsz ide, otthagynva a lovagi címet és a még nagyobb kitüntetések, amelyeket bizonyára megkapsz, ha kincsekkel megrakodva vitorlázol haza? Nekivágsz még egyszer az ellenséges óceánnak, hogy átverekedd magad a Magellán-szoros fagyiszonyatán, hogy túrva vihart, tengert, skorbutot, lázadást újabb hatszázkilencvennyolc napon át, másodszor is megérkezz ezekre a partokra? Hogy újratekidd itteni életedet?

Dönts!

Aztán eszébe jutott, mit mondott Mariko a lélek különféle rekeszeiről: „Légy japán, Andzsín-szan, ez elengedhetetlen ahhoz, hogy életben maradj. Tedd, amit mi, szégyenkezés nélkül hódolj be karmád ritmusának. Békülj meg a hatalmad feletti erővel. Tegyéél be mindent a maga rekeszébe, és add át magad a vának, az élet harmóniájának. Add át magad, Andzsín-szan, hiszen a karma, az karma, ne?”

Igen. Ha eljön az ideje, dönteni fogok.

Először is legénységre van szükségem. Aztán elfogom a Fekete Hajót. Utána, félig körülvitorlázva a földet, Angliába megyek. Megvásárolom és felszerelem a hadihajókat. Azután majd döntök. A karma, az karma.

Kiku megmozdult, majd közelebb bújt hozzá, és még jobban elfészkelte magát a paplanok közt. Blackthorne a selyemkimonókon át is érezte teste melegét. És újra elfogta a vágy.

– Andzsín-csan – mormolta álmában a lány.

– Hai?

De Blackthorne mégsem ébresztette fel. Beérte azzal, hogy dajkálhatja Kikut és pihenhet, eltelve a végtelen nyugalommal és békével, amit azért kapott cserébe, hogy átadta magát. De mielőtt ő is álomba merült volna, szavak nélkül köszönetet mondott Marikónak, amiért erre megtanította.

– Igen, Omi-szama, hogyne – mondta Gjoko. – Máris hívom az Andzsín-szant. Kérlek, bocsáss meg. Ako, velem jössz. – Gjoko teáért küldte Akót, azután kisietett a kertbe, és közben azon

töprengett, vajon miféle fontos híreket hozhatott az éjjeli hírnök, mert természetesen ő is hallotta a patadobajt. És miért viselkedik ma olyan furcsán Omi? Miért olyan hideg, durva, miért tűnik olyan veszélyesnek? Miért személyesen jött egy ilyen jelentéktelen feladat elvégzésére? Miért nem küldött maga helyett egy szamurájt?

Ki tudja? Omi férfi. Ki értheti a férfiakat, különösen pedig a szamurájokat? De baj van, az biztos, valami nagy baj. Hadüzenettel érkezett volna a hírnök? Azt hiszem, igen. Ha háború, hát legyen háború, az a mi üzletünknek nem árthat. A daimjóknak és szamurájoknak akkor is szükségük lesz a szórakozásra, sőt még inkább, és háborúban még kevésbé törődnek a pénzzel, mint békében. Nagyszerű, nagyszerű, nagyszerű.

Csöndesen mosolygott magában. Emlékszel azokra a háborús időkre negyven-egynéhány évvel ezelőtt, amikor mindössze tizenhét esztendő voltál és Misima szépe? Emlékszel arra az örökös nevetésre és párnázásra, a büszke éjszakákra, amelyek szinte egyé olvadtak a nappalokkal? Emlékszel, hogyan szolgáltad ki magát a Vén Kopaszt, Jabu apját, azt a kedves öregurat, aki éppúgy forró vízben főzte meg a bűnösöket, mint később a fia? Emlékszel, mit kellett dolgoznod, mire a Páratlan Része végre ellankadt – ebben aztán nem hasonlított a fiára! Gjoko kuncogott. Három éjjel és három nappal párnáztunk egyvégtében, aztán egy egész esztendőre a pártfogóm lett. Jó idők voltak – igazi férfi volt. Ó, hogy párnáztunk, de hogy!

Háború vagy béke, kit érdekel? Sigata ga nai. Elég szép összegeket helyeztem ki eddig is a pénzkölcsönzőkhöz és a rizskalmárokhöz, egy kicsit ide, egy kicsit oda. Odavarában szakeüzemem működik, Misimában virágzik a teaházam, ma pedig Toranaga úr kiváltja Kikut! Igen, érdekes idők következnek, és milyen hihetetlenül érdekes volt ez az éjszaka is! Kiku tündökölt, az Andzsín-szan dühkitörése azonban a végromlással volt határos. Kiku a legtehetségesebb kurtizánhoz méltóan mentette meg a helyzetet. Aztán, amikor Toda úrnő távozott, Kiku művészete tökéletessé tette az éjszakát.

Ó, a férfiak és nők. Olyan kiszámíthatók. Különösen a férfiak.

Akár a gyerekek. Hiúk, megbízhatatlanok, rettenetesek, durcásak, kezelhetők, förtelmesek – csak a legritkábban csodálatosak –, de szerencsájukra és szerencsénkire mind azzal a pompás tartozékkal

születik, amelyet mi a szakmában Jádegyökernek, Teknőcfejnek, Jang-csúcsnak, Gőzölgő Vesszőnek, Hímdöfőnek vagy egyszerűen csak Húsfalatnak nevezünk!

Milyen undorító! És milyen találó mégis!

Gjoko kuncogott, és tízezredszer is feltette magában a kérdést: az összes istenekre, élőkre, holtakra és ezután születőkre, mihez kezdenénk mi ezen a világon a Húsfalat nélkül?

Továbbstietett, léptei épp csak akkora zajt ütöttek, hogy közeledését tudassák. Felment a lakkozott cédruslépcsőn. Úgy kopogott be, ahogy mindig.

– Andzsin-szan... Andzsin-szan, nagyon sajnálom, de Toranaga úr érted küldött. Azt parancsolja, hogy siess az erődbe.

– Mi? Mit mondasz?

Gjoko egyszerűbb szavakkal megismételte.

– Á! Ért. Jól van. Siet oda.

– Nagyon sajnálom, kérlek, bocsáss meg. Kiku-szan?

– Igen, mama-szan? – Egy pillanat, és a sodzsi kinyílt. Kiku rámosolygott; kimonója gyűrött, haja bájosan kusza. – Jó reggelt, mama-szan, jól aludtál?

– Igen, igen, köszönöm. Nagyon sajnálom, hogy megzavarlak. Kiku-csan, kérsz friss csát?

– Ó! – Kiku arcáról lehervadt a mosoly. A kérdés rejtjel volt, amit Gjoko bárki füle hallatára használhatott, és csak Kiku vehette ki belőle, hogy legfontosabb ügyfele, Omi-szan a teaházban tartózkodik. Ilyen esetekben Kiku gyorsan befejezhette a mesét, dalt vagy táncot, és ha akarta, csatlakozhatott Omi-szanhoz. Kiku igen kevés férfival párnázott, a többit csupán szórakoztatta – ha megfizették. Nagyon kevesen engedhették meg maguknak a szolgálatait.

– Mi a baj? – kérdezte idegesen Gjoko.

– Semmi, mama-szan. Andzsin-szan – szólt be vidáman Kiku. – Kérlek, ne haragudj, parancsolsz csát?

– Igen, köszönöm.

– Máris hozatom – mondta Gjoko. – Ako! Siess, gyermekeim!

– Igenis, úrnőm. – Ako megérkezett a teatálcával és a két csészével, töltött nekik, Gjoko pedig, miután ismét bocsánatot kért Blackthornétól, amiért megzavarta, távozott.

Kiku személyesen nyújtotta át Blackthorne-nak a csészéjét. A férfi mohón kiitta, azután a lány segített neki felöltözni. Ako friss kimonót vett elő Kikunak. Kiku nagyon figyelmes volt, noha minden gondolatát az kötötte le, hogy hamarosan ki kell kísérnie az Andzsinszan a kapun kívülre, hogy meghajoljon, amikor a férfi hazaindul. Ezt követeli az illem. Mi több, ez az ő előjoga, egyben kötelessége. Csak az első osztályú kurtizánok léphetik át a küszöböt, hogy ebben a ritka kitüntetésben részesítsék az ügyfelet; a többinek szigorúan az udvaron belül kell maradnia. Elképzelhetetlen tehát, hogy ne az előírásoknak megfelelően fejezze be az éjszakát, ez rettenetes sértés volna vendégére nézve – ugyanakkor...

Életében először Kiku nem kívánt meghajolni távozó vendége után egy másik vendég szeme láttára.

Nem tehetem, nem hajolhatok meg az Andzsinszan után Omi-szan jelenlétében.

De miért nem? – tette fel magának a kérdést. Azért, mert az Andzsinszan barbár, és szégyelled, hogy az egész világ megtudja: egy barbárral háltál? Nem. Úgyis tudja már egész Andzsiro, azonkívül egyik férfi olyan, mint a másik, többnyire. Ez az ember ráadásul szamuráj, hatamoto. Toranaga úr admirálisa! Nem, nem erről van szó.

Hát akkor miről?

Arról, hogy az éjszaka rájöttem: szégyellem magam amiatt, amit Omi-szan művelt velem. Mindnyájunknak szégyellnünk kellene magunkat. Omi-szannak nem lett volna szabad ilyet csinálni. Megbélyegezte az Andzsinszant, szinte tapintottam rajta a bélyeget a selyemkimonón keresztül. Mardos miatta a szégyen, mert nem lett volna szabad ilyesmit művelni egy ilyen nagyszerű férfival.

Bemocskolódtam volna magam is?

Nem, dehogy, csupán megszégyenültem előtte. És Omi-szan előtt is meg fogok szégyenülni, amiért szégyellem magam.

Aztán az agya hátsó zugában újra hallotta a mama-szan szavait: „Gyermekem, gyermekem, hagyd a férfidolgokat a férfiakra. A nevetés a mi gyógyírunk ellenük, akárcsak a világ, az istenek, de még az öregkor ellen is.”

– Kiku-szan?

– Igen, Andzsinszan?

– Most megyek.

– Igen. Menjünk együtt – felelte Kiku.

A férfi gyöngéden durva kezei közé vette az arcát és megcsókolta.

– Köszönöm. Nem tudok elég szó, hogy megköszönjek.

– Nekem kell köszönetet mondanom. Kérlek, engedd meg, hogy köszönetet mondjak neked, Andzsin-szan. És most menjünk.

Megvárta, míg Ako utolsót igazít leeresztve hagyott haján, megkötötte friss kimonója övét, és követte Blackthorne-t.

A férfi mellett ment és nem mögötte, mert neki ez nem volt kötelessége, mint a feleségeknek, ágyasoknak, leánygyermeknek és szolgáknak. Blackthorne egy pillanatra a vállára tette a kezét, és Kiku ezt visszatetszőnek találta, mert immár nem voltak a szoba meghitt magányában. Hirtelen az az iszonyú előérzete támadt, hogy a férfi nyilvánosan, mindenki szeme láttára meg fogja csókolni a kapuban – Mariko említette, hogy a barbároknál ez a szokás. Jaj, Buddha, ne engedd, hogy ez megtörténjen, fohászkodott, és szinte eszét vesztette félelmében.

Blackthorne kardjai a fogadószobában voltak. A szokás előírta, hogy a fegyvereket mindig ott kell hagyni őrizet alatt, nehogy halálos végű veszekedésre kerülhessen sor az ügyfelek között, s nehogy némelyik kurtizán végezhesen magával. A Füzek Világának nem mindegyik hölgye volt boldog vagy szerencsés.

Blackthorne övébe dugta a két kardot. Kiku meghajolt előtte, amint a férfi kilépett a verandára, ott belebújt a sarujába, s Gjoko és a többiek rendezett sorban hajlongtak előtte, a megbecsült vendég előtt. A kapun túlról idelátszott a falu főtere és a tenger. Több samuráj őgyelgett odakinn, köztük Buntaro. Kiku nem látta Omit, de biztosra vette, hogy valahonnét figyeli őket.

Az Andzsin-szan óriásnak tetszett mellette, az apró termetű kurtizán mellett. Átvágtak az udvaron. Egyszerre pillantották meg Omit. Ott állt a kapu közelében.

Blackthorne megtorpant. – Jó reggelt, Omi-szan – mondta barátian, és barátian meghajolt, nem tudván, hogy Omi és Kiku több mint barátok. Honnan tudhatná, gondolta Kiku. Senki sem mondta meg neki – és miért mondták volna? Különben is, mit számít ez most?

– Jó reggelt, Andzsin-szan. – Omi hangja is barátságos volt, de Kiku látta, hogy az udvariasságnak csupán a kötelező minimumával hajol

meg. Azután Omi feléje fordította szénfekete szemét, és Kiku hibátlan mosollyal meghajolt. – Jó reggelt, Omi-szan. Kitünteted házunkat.

– Köszönöm, Kiku-szan. Köszönöm.

A lány magán érezte Omi kutató tekintetét, de úgy tett, mintha nem venné észre, illedelmesen lesütötte a szemét. Gjoko, a szolgálók és az éppen szabad kurtizánok a verandáról figyelték őket.

– Megyek erődbe, Omi-szan – mondta Blackthorne. – Minden rendben?

– Igen. Toranaga úr kéret.

– Megyek. Remél, hamar újra látlak.

– Igen.

Kiku felnézett. Omi még mindig őt bámulta. A lány a legragyogóbb mosolyával az Andzsín-szanra pillantott. Blackthorne merőn fürkészte Omit, majd magán érezve a lány tekintetét, feléje fordult és rámosolygott. Kiku kissé erőltetettnek látta a mosolyát. – Nagyon sajnál, Kiku-szan, Omi-szan, menni kell. – Meghajolt Omi felé. Omi viszonzta a meghajlást. Blackthorne kilépett a kapun. Kiku lélegzet-visszafojtva követte. A téren mindenki mozdulatlanra merevedett. A hirtelen csendben a lány látta, hogy az Andzsín-szan visszafordul, és egy rettenetes pillanatig biztosra vette, hogy meg fogja ölelni. Óriási megkönnyebbülésére azonban Blackthorne semmi ilyesmit nem tett, csupán állt ott és várt, ahogy civilizált emberhez illik.

Kiku a tőle telhető legnagyobb gyengédséggel meghajolt, miközben Omi szinte átdöfte tekintetével.

– Köszönöm, Andzsín-szan – mondta a kurtizán, és mosolya egyedül Blackthorne-nak szólt. A téren őgyelgők egy emberként fújták ki a levegőt. – Köszönöm – ismételte Kiku, majd hozzátette az ősi formulát is: – Kérlek, látogass meg bennünket újra. Számolni fogom a perceket, amíg újra látlak.

Blackthorne épp a megfelelő mértékű nemtörődömséggel hajolt meg, és peckesen, ahogy előkelő samurájhoz illik, elindult. És ekkor, mivel a férfi tökéletesen korrektül bánt vele, s hogy bosszút álljon Omin sürgősen hűvös meghajlásáért, Kiku ahelyett, hogy azonnal visszament volna a házba, helyt maradt és az Andzsín-szan után nézett, hogy annak még nagyobb legyen a becsülete. Egészen addig várt, míg a férfi az utolsó sarokhoz nem ért. Látta, hogy

visszanéz és int. Kiku ekkor még egyszer és nagyon mélyen meghajolt, élvezve, ugyanakkor úgy téve, mintha észre sem venné, hogy az egész tér figyelme rá irányul. És csak amikor Blackthorne végleg eltűnt szem elől, ment vissza a házba. Büszkén és elegáns tartással. És amíg be nem zárult mögötte a kapu, minden férfi őt nézte, falva a szépségét és irigykedve az Andzsín-szanra, aki igazán nagy tehetségű férfi lehet, hogy Kiku-szan ilyen sokáig maradt a kapuban.

– Olyan szép vagy – mondta Omi.

– Ó, bárcsak igaz lenne, Omi-szan – felelte Kiku összes tündöklő mosolya közül a kettes számúval. – Parancsolsz egy kis csát, Omi-szama? Vagy egy kis ételt?

– Veled szívesen.

Gjoko alázatoskodva odajött hozzájuk. – Kérlek, bocsásd meg modortalanságomat, Omi-szama. Kérlek, étkezz velünk. Reggeliztél már?

– Nem... még nem, de nem vagyok éhes. – Omi Kikura nézett. – Reggeliztél már?

Gjoko szívélyesen közbevágott. – Engedd meg, hogy felszolgáljunk neked egy kis csekélységet, Omi-szama. Kiku-szan, ugye csatlakozol hozzánk, ha átöltöztél?

– Természetesen. Kérlek, bocsáss meg, Omi-szama, amiért ilyen rendetlenül jelenek meg előtted. Nagyon sajnálom. – A lány boldogságot színlelve elszaladt, Ako a nyomában.

– Szeretném vele tölteni a mai estét, vacsorára és szórakoztatásra – közölte Omi.

– Természetesen, Omi-szama – felelte mély meghajlással Gjoko, tudván, hogy Kiku úgysem lesz szabad. – Túlságosan kitünteted házunkat. Kiku-szan olyan szerencsés, hogy elnyerte tetszésedet.

– Háromezer koku? – visszhangozta felháborodva Toranaga.

– Igen, uram – felelte Mariko. Az erőd magánverandáján tartózkodtak. Az eső már eleredt, de a hőség ettől sem csillapodott. Mariko ideges volt és fáradt, nagyon vágyott már az őszi hűvösségre. – Nagyon sajnálom, de több engedményt nem tudtam kicsikarni abból a nőből. Majdnem hajnalig tárgyaltunk. Nagyon sajnálom, uram, de parancsba adtad, hogy még az éjszaka során

kössek vásárt.

– De háromezer koku, Mariko-szan! Ez uzsora! – Toranaga voltaképpen örült, hogy az új probléma egy időre kiveri fejéből a másikat, ami sokkal jobban aggasztotta. Az, hogy Cukku-szan, a keresztény pap a felkapaszkodott új régenssel, Zatakival együtt utazik, csak rosszat jelenthet. Minden menekülési útvonalat, minden támadási és visszavonulási módozatot apróra megvizsgált, de mindig ugyanarra a következtetésre jutott: ha Isido gyors lépésre szánja el magát, végem.

Időt kell nyernem. De hogyan?

Isido helyében én máris támadnék, még mielőtt az esőzés eláll.

Előredobnám a seregeket, ahogy a taikó és én tettük, amikor leszámoltunk a Beppukkal. Az a terv mindig biztosítja a sikert – mert egyszerű! Isido nem lehet olyan ostoba, hogy át ne lássa: a Kvantót csak az védheti meg, aki birtokolja Ószakát s a Jedo és Ószaka közé eső területeket. Amíg Ószaka az ellenség kezén van, a Kvantó veszélyben forog. Tudta ezt a taikó is, ezért adta nekem. Kijama, Onosi és a barbár pap nélkül...

Toranaga erőnek erejével a megfelelő rekeszbe tolta a holnapot, és a szóban forgó elképesztő pénzösszegre összpontosított. – Háromezer kokuról szó sem lehet!

– Egyetérték, uram. Igazad van. Az egész az én hibám. Én ötszáz kokut is túlzásnak tartottam volna, de ez a Gjoko nevű nőszemély nem volt hajlandó alább adni. Tett azonban egy engedményt.

– Miféle engedményt?

– Gjoko azt a kitüntetést kéri, hogy kétezer-ötszáz kokura szállíthassa le az árat, abban az esetben, ha megtisztelod azzal, hogy fogadod őt egyrúdnyi időre.

– Egy mama-szan, aki hajlandó ötszáz kokuról lemondani csak azért, hogy velem beszélhessen?

– Igen, uram.

– Miért? – kérdezte gyanakodva Toranaga.

– Közölte velem az okát, uram, de alázatosan azt kérte, hadd adja elő ő maga. Úgy vélem, javaslata érdekes lehetne számodra, uram. És ötszáz koku... nem kis megtakarítás. Kétségbe vagyok esve, hogy nem tudtam jobb alkut kötni, noha Kiku-szan első osztályú kurtizán, és teljességgel megérdemli ezt a rangot. Tisztában vagyok

vele, hogy kudarcot vallottam.

– Egyetértek – felelte savanyúan Toranaga. – Még az ezer is sok volna. Ez itt Izu, és nem Kjóto!

– Milyen igazad van, uram. Épp ezért meg is mondtam annak a nőszemélynek; az ár olyan nevetséges, hogy egyedül nem egyezhetem bele, még akkor sem, ha kifejezetten megparancsoltad, hogy még az éjjel kössem meg az alkut. Remélem, megbocsátod engedetlenségemet, de kijelentettem, hogy még meg kell tanácskoznom a dolgot Kaszigi úrnővel, Omi-szan anyjával, a környék legrangosabb asszonyával, mielőtt az üzletet véglegesnek tekinthetnénk.

Toranaga ettől felélénkült, és minden gondjáról megfeledkezett. – Á, szóval a dolog el van intézve és még sincs elintézve?

– Igen, uram. Semmi sem kötelez, míg az úrnővel nem tanácskoztam. Azt mondtam, ma délben adok választ. Kérlek, bocsásd meg engedetlenségemet.

– Meg kellett volna kötnöd az alkut, ahogy parancsoltam! – Toranaga magában boldog volt, hogy Mariko ilyen ügyesen lehetővé tette számára: megszegyenülés nélkül beleegyezzen vagy visszautasítsa a megállapodást. Mert az természetesen elképzelhetetlen lett volna, hogy ő személyesen alkudozzék holmi pénzkérdésben. De háromezer koku, ó kó... – Azt mondod, ez a lány megér annyi rizst, amennyiből ezer család élhet három éven át?

– Az utolsó szemig megéri, a megfelelő férfi számára.

Toranaga fürkészően ránézett.

– Igen? Meséld róla. Meséld el, mi történt.

Mariko mindent elmondott neki – kivéve, hogy hogyan érzett ő az Andzsín-szan iránt és hogyan érzett iránta a férfi. S hogy mit ajánlott fel neki Kiku-szan.

– Pompás. Kitűnő. Ügyes. Igen – mondta Toranaga. – Az Andzsín-szan ugyancsak kedvére tehetett, hogy mindjárt első alkalommal ilyen sokáig állt utána a kapuban. – Andzsíro lakosságának nagy része erre a pillanatra várt, hogy saját szemükkel lássák, miképp fognak viselkedni azok ketten, a barbár meg a Fűzek Világának első osztályú kurtizánja.

– Igen.

– Megérte a befektetett három koku. Az Andzsín-szannak mostantól

mindenütt előtte fog járni a híre.

– Igen – helyeselt Mariko, aki nagyon büszke volt Blackthorne teljesítményére. – Ritka hölgy Kiku-szan, uram.

Toranaga kíváncsiságát tovább birizgálta, hogy Mariko szemlátomást úgy véli, jó üzletet kötött. De azért az ötszáz koku mégis megfelelőbb ár lett volna azért a lányért. A legtöbb mama-szan egész életében sem keres ötszáz kokut, ezért különösen furcsa, hogy ez itt csak úgy lemond ekkora összegről... – Az utolsó szemig megéri, azt mondd? Hihetetlen.

– A megfelelő férfinak, uram. Természetesen én nem ítélném meg, ki volna a megfelelő férfi.

Kopogtak a sodzsin.

– Igen?

– Az Andzsin-szan a főkapuban van, uram.

– Hozd ide.

– Igenis, uram.

Toranaga meglegyezte magát. Titokban figyelte Marikót, és látta, hogy kigyúl az arca. Szándékosan nem szólt neki arról, hogy az Andzsin-szanért küldött.

Mit tegyek? Amit elterveztem, az mind változatlanul érvényes. De most még inkább szükségem van Buntaróra, az Andzsin-szanra és Omi-szanra, mint valaha. És Marikóra is – rá a legjobban.

– Jó reggelt, Toranaga-szama.

Viszonozta Blackthorne meghajlását, és észrevette, mennyire felvidult az idegen, amint Marikót meglátta. Szertartásosan üdvözölték egymást, azután Toranaga így szólt: – Mariko-szan, mondd meg neki, hogy hajnalban velem együtt útnak indul. És te is. De te továbbmég Ószakába.

Marikónak végigfutott a hátán a hideg. – Igen, uram.

– Én meg Ószakába, Toranaga-szama? – kérdezte Blackthorne.

– Nem, Andzsin-szan. Mariko-szan, mondd meg neki, hogy egy-két napot a Suzendzsi fürdőhelyen fogok tölteni. Mindketten velem jöttek oda. Te továbbmég Ószakába. Az Andzsin-szan veled tart a határig, onnan pedig útnak indul Jedóba.

Feszülten figyelte őket, miközben Blackthorne sürgető hangon beszélt az asszonyhoz.

– Nagyon sajnálom, Toranaga-szama, de az Andzsin-szan

alázatosan azt kérdi, nem vehetne-e kölcsön engem még néhány napra. Azt mondja – kérlek, bocsáss meg –, hogy jelenlétem mellette nagyban előremozdítaná a hajója ügyét. Aztán, ha neked is úgy tetszik, egyik partjáró hajóddal Ószakába vinne, ő pedig továbbmenne Nagaszakiba. Azt mondja, mindezzel időt takarítanánk meg.

– A hajója dolgában még semmiről sem döntöttem. Sem a legénysége dolgában, egyelőre. Lehet, hogy nem is kell majd Nagaszakiba mennie. Ezt egyértelműen magyarázd meg neki. Nem, még semmi sincs eldöntve. A téged illető kérését megfontolom. Holnap meghallja, mit határoztam. És most elmehet... Ó, igen, Mariko, mondd meg neki azt is, hogy szükségem van a családfájára. Vesse papírra, te pedig majd lefordítod és igazolod, hogy minden rendben van rajta.

– Igen, uram. Most parancsolod?

– Nem. Ráér, amikor Jedóban lesz.

Mariko mindezt elmagyarázta Blackthorne-nak.

– Miért kéri a családfámat? – kérdezte a navigátor.

Mariko értetlenül nézett rá.

– Természetesen azért, mert minden szamuráj születésének és halálának időpontját fel kell jegyezni, akárcsak a birtokaikat és földadományyaikat, Andzsín-szan. Különben hogyan tarthatna nyilván mindent világosan és egyértelműen a hűbérúr? A te országodban ez nem így van? Itt nálunk törvény írja elő, hogy minden lakosról hivatalos nyilvántartás készüljön, még az etákról is: mikor született, mikor halt meg, mikor házasodott. Minden falunak, minden városi utcának megvan a maga hivatalos tekerce. Különben honnan lehetne tudni, ki kihez és hová tartozik?

– Mi nem foglaljuk írásba. Legalábbis nem mindig. És nem hivatalosan. Mindenki fel van jegyezve? Mindenki?

– Ó, igen, mindenki, még az eták is, Andzsín-szan. Ez nagyon fontos, ne? Így senki sem állíthatja be magát másnak, mint ami, a gonosztevőket könnyű lefülelni, s a férfiak, nők és szülők nem csálhatnak a házasság létrehozásakor, ne?

Blackthorne későbbi megfontolásra félretette ezt az új értesülést, és kijátszott még egy kártyát a Toranagával folytatott játékban, egy olyan kártyát, amely, remélte, a Fekete Hajó pusztulását hozza

magával.

Mariko figyelmesen hallgatta, kérdéseket tett fel, majd Toranagához fordult.

– Uram, az Andzsín-szan köszöni jóindulatodat és számtalan ajándékodat. Azt kérde, kitüntetné-e azzal, hogy magad választod ki neki a kétszáz vazallust. Azt mondja, útmutatásod ebben a dologban mindent megérne neki.

– Megérne ezer kokut? – vágta rá azonnal Toranaga. Látta, hogy Mariko és Blackthorne meglepődik. Örülök, hogy még mindig ilyen áttetsző vagy, Andzsín-szan, a civilizáltság új máza alatt, gondolta. Ha szerencsejátékos volnék, lefogadnám, hogy ez nem a te ötleted volt ez az útmutatáskérés.

– Hai – hallotta Blackthorne határozott hangú válaszát.

– Jó – vágta rá Toranaga. – Ha az Andzsín-szan ilyen nagylelkű, elfogadom az ajánlatát. Ezer koku. Ez sok szegényebb szamurájon segíteni fog. Mondd meg neki, hogy emberei Jedóban várni fogják. Holnap hajnalban találkozunk, Andzsín-szan.

– Igen. Köszönöm, Toranaga-szama.

– Mariko-szan, tüstént tanácskozz Kaszigi úrnővel. Mivel te már jóváhagyad az összeget, gondolom, egyet fog érteni veled, bármilyen kétségbeejtően hangzik is, de tekintve, hogy ilyen elképesztő összegről van szó, nem hinném, hogy holnap hajnalig végleges döntésre tudna jutni. Küldj valami alantas szolgát ehhez a Gjoko nevű nőszemélyhez, és rendeld ide napnyugtára. Magával hozhatja a kurtizánt is. Kiku-szan dalolhat nekünk, miközben beszéllek vele, ne?

Elbocsátotta őket, és magában ujjongott, amiért sikerült ezerötszáz kokut megtakarítania. Az emberek olyan felelőtlenül szórják a pénzt, gondolta derűsen.

– Marad annyi, hogy legénységet fogadjak? – kérdezte Blackthorne.

– Ó, persze, Andzsín-szan. De abba még nem egyezett bele, hogy Nagaszakiba menj – mondta Mariko. – Ötszáz kokuból bőségesen megélhetsz egy évig, a másik ötszázból pedig ki lehet hozni száznyolcvan kobant aranyban, s az több mint elegendő a matrózok bérére. Nagyon sok pénz ám az.

Fudzsiko kínlódva feltámaszkodott, és mondott valamit Marikónak.

– Ágyasod azt mondja, nem kell aggódnod, Andzsín-szan. Fudzsiko-

szan hitelleveleket fog adni neked bizonyos pénzkölcsönzőkhöz, akik annyi pénzt bocsátanak rendelkezésedre, amennyi csak szükséges. Fudziko-szan mindent meg fog szervezni.

– No igen, de hát minden csatlósomnak bért kell fizetnem, vagy nem? Hogyan tartom el Fudziko-szant, miből pénzelem a házat és a háztartást?

Mariko elképedt. – Kérlek, bocsáss meg, de hát ez nem a te gondod. Ágyasod megmondta, hogy mindent el fog intézni. Ő majd...

Fudziko közbeszólt, és a két asszony hosszú párbeszédet folytatott.

– Aa, szo deszu, Fudziko-szan! – Mariko visszafordult Blackthorne-hoz. – Fudziko-szan azt mondja, ne fecséreld az időt azzal, hogy ezen rágódsz. Arra kér, hogy minden idődet Toranaga úr gondjainak szenteld. Fudzikónak van saját pénze, abból is adhat, ha szükséges.

Blackthorne döbbenetesen pislogott. – Kölcsönadná nekem a saját pénzét?

– Jaj, dehogy, Andzsin-szan, neked adja, ha szükséged lesz rá. Egyébként is, csupán az idén lesznek ilyen gondjaid – magyarázta tovább Mariko. – Jövőre gazdag leszel, Andzsin-szan. Ami csatlósaidat illeti, évi két kokut kap mindegyik. Ne feledd, hogy a fegyverzetüket és a lovukat Toranaga úr adja, két kokuból pedig bőségesen megélnék a lovukkal és a családjukkal együtt. És azt se feledd, hogy félévi jövedelmedet ajándékoztad Toranaga-szamának cserébe, amiért személyesen fogja kiválogatni őket. Ez óriási megtiszteltetés, Andzsin-szan.

– Úgy gondolod?

– Hogyne. Fudziko-szan teljes mértékben egyetért velem. Nagyon okosan tetted, hogy előálltai ezzel a javaslattal.

– Köszönöm. – Blackthorne hagyta, hogy az öröm egy kis része kiüljön az arcára. Csakhogy megjött az eszed, gondolta, kezdesz úgy gondolkodni, mint ők. Igen, kétségkívül okos dolog volt „segítségül” hívni Toranagát. Így a legjobb embereket kapod, egyedül ezt sosem érted volna el. Mi az az ezer koku a Fekete Hajó ellenében? Megint bevált tehát valami, amit Mariko mondott: hogy Toranaga egyik gyengesége a fukarsága. Persze, nem ilyen nyíltan fogalmazott, mindössze arra utalt, hogy Toranaga okosabban

használja fel hihetetlenül nagy vagyonát, mint a birodalom bármelyik daimjója. Ez a kulcs, Blackthorne saját megfigyelésével együtt – hogy tudniillik Toranaga éppen olyan egyszerűen étkezik, mint ahogy ruházkodik, s életmódja alig különbözik a leghétköznapibb szamurájétól – ismét megnyitott egy zárat a Toranaga titkához vezető kapun.

Istennek legyen hála Marikóért és az öreg Domingo atyáért!

Blackthorne gondolatai visszakalandoztak a börtönbe, és eszébe jutott, milyen közel volt akkor a halálhoz s milyen közel van hozzá most is, a sok kitüntetés ellenére. Amit Toranaga ad, azt el is veheti. Azt képzeled, hogy a barátod, de ha arra képes, hogy a feleségét és kedvenc fiát meggyilkoltassa, mit ér a hozzá fűződő barátságod és az életed? Semmit, felelt meg magának Blackthorne. Ez a karmád. A karma ellen semmit sem tehetek, és különben is, egész életemben a halál árnyékában jártam, nincs ebben semmi új. Behódolok, átadom magam a karmának, a karma egész szépségének. Elfogadom a karmát, a karma teljes fenségességét. Bízom a karmában, hogy átsegít az elkövetkező fél esztendőn. Aztán jövő ilyenkor már a Magellán-szorosban fogok bukdácsolni, London városa felé tartva... Fudzsziko beszélt. Blackthorne figyelte. A kötés még mindig elszíneződött rajta. Fájdalmak között feküdt a futonokon, egy szolgáló legyezte.

– Hajnalra mindent meg fog szervezni neked, Andzsín-szan – fordította Mariko. – Ágyasod azt javasolja, hogy két hátast és egy málhás lovat vigyél magaddal, egy szolgát és egy szolgálólányt...

– A szolga is elég lesz.

– Nagyon sajnálom, de a szolgálólány elengedhetetlen a kényelmedhez. És persze a szakács és a kukta is.

– Nem lesznek tábori konyhák, amiket mi... amiket igénybe vehetek?

– De igen. Ennek ellenére saját szakácsokra lesz szükséged. Hatamoto vagy.

Blackthorne tudta, hogy semmi értelme vitába szállni. – Rátok bízok mindent.

– Ó, te olyan bölcs vagy, Andzsín-szan, olyan bölcs. És most mennem kell csomagolni, kérlek, bocsáss meg. – Mariko boldogan távozott. Előzőleg nem beszélgethettek sokat, csupán néhány szót váltottak latinul, hogy mindegyikük tudja: noha a varázslatos

éjszakára nem került sor, és akárcsak arról a másiktól, sohasem szabad beszélniük róla, képzeletükben mégis örökké élni fog.

„Te.”

„Te.”

„Olyan büszke voltam rád, amikor meghallottam, milyen sokáig állt utánad a kapuban. Híred az egekig nőtt, Andzsín-szan.”

„Egy pillanatra majdnem elfeledkeztem arról, amit mondtál. Hajsza! híja volt, hogy mindenki szeme láttára meg nem csókoltam.

„Ó kó, Andzsín-szan, az iszonyú lett volna!”

„Ó kó, de még mennyire! Ha te nem vagy, a maradék kis hírem is semmivé foszlik – jóformán megszűntem volna létezni.”

„Ehelyett azonban híres és nevezetes lettél, férfiasságodban senki sem kételkedhet. Élvezted valamelyiket azok közül a furcsa eszközök közül?”

„Ó, ó, szép hölgy, az én országomban van egy ősi szokás: egy férfi sosem beszélhet egy nő intim viselkedéséről egy másik nőnek.”

„Ez a szokás nálunk is megvan. Én csak azt kérdeztem, élvezted-e, nem azt, hogy hogyan használtad. Bizony, ez a szokás nálunk is megvan. Nagyon örülök, hogy kedvedre való volt az éjszaka. – Az asszony melegen rámosolygott. – Japánban japánnak lenni bölcs dolog, ne?”

„Nem is tudom, hogyan köszönjem meg neked, hogy tanítasz, irányítasz, hogy felnyitod a szemem – mondta Blackthorne. – Hogy... – majdnem hozzátette: hogy szeretsz, de meggondolta magát – ...hogyan vagy.”

„Én nem tettem semmit. Te önmagad vagy.”

„Köszönet mindenért – és az ajándékokért is.”

„Örülök, hogy élvezted lelted benne.”

„Én pedig sajnálom, hogy neked nem jutott belőle. Nagyon örülök, hogy te is velünk tartasz a fürdőhelyre. De miért kell Ószakába menned?”

„Ó, nem kell. Toranaga úr egyszerűen csak megengedi, hogy odamenjek. Családi és üzleti ügyek után kell néznom a városban. És ott van a fiam is. Azonkívül üzeneteket viszek Kiricubo és Szazuko úrnőknek.”

„Nem veszélyes ez? Hisz magad mondtad: háború közeleg és Isido ellenségünk. Toranaga úr is ezt mondta, nem?”

„Igen. De a háború még nem tört ki, Andzsín-szan. És a szamurájok nem viselnek hadat a nők ellen, hacsak a nők nem viselnek hadat ellenük.”

„Emlékezz csak Ószakára, a várárkon átvezető hídra. Nem jöttél-e utánam, hogy együtt csapjuk be Isidót? Ha te nem vagy, megölt volna. És amikor a hajón csetepaté támadt, kardot ragadtál.”

„Az csupán azért volt, hogy megvédjem hűbéruramat és magamat, amikor az életünket veszély fenyegette. Az egyszerűen a kötelességem volt, Andzsín-szan, semmi több. Nem lesz semmi bajom, hidd el. Valaha udvarhölgye voltam Jodoko úrnőnek, a taikó özvegyének, sőt Ocsiba úrnőnek, az Örökös anyjának is. Kitüntettek azzal, hogy a barátjuddá fogadtak. Biztonságban vagyok. Ezért is enged oda Toranaga-szama. Számodra azonban nem lenne biztonságos Ószaka, éppen mivel Toranaga úrnak sikerült megszöknie és mivel Isidót becsaptad. Neked többé nem szabad partra szállnod Ószakában. Nagaszakiban semmi sem fenyeget.”

„Tehát beleegyezett, hogy odamenjek?”

„Nem. Még nem. De ha beleegyezik, ott biztonságban leszel. Toranaga úrnak hatalma van Nagaszakiban.”

Nagyobb, mint a jezsuitáknak? – szerette volna megkérdezni Blackthorne. Ehelyett azt mondta: „Imádkozni fogok, hogy Toranaga úr hajón rendeljen téged Ószakába.” Észrevette, hogy az asszony megborzong. „Mi a baj?”

„Semmi, csak... nem nagyon szeretem a tengert.”

„Hajón fog odaküldeni?”

„Nem tudom. De... – Mariko hamiskásan elmosolyodott, és portugálra váltott. – De az egészséged érdekében magunkkal kell vinnünk Kiku-szant is, ne? Ma este újra behatolsz a Bíbor Kamrájába?”

Blackthorne együtt nevetett vele. „Jó lenne, ámbár... – Elhallgatott, mert hirtelen eszébe jutott, milyen tekintetet vetett rá Omi. – Mariko-szan, amikor ott álltam a kapuban, mintha úgy láttam volna, hogy Omi-szan meglehetősen különleges tekintetet vet Kikura. Szerelmeset, féltékenyet. Fogalmam sem volt róla, hogy ők ketten szerelmesek egymásba.”

„Úgy tudom, Omi-szan is az ügyfele, méghozzá megbecsült ügyfele, igen. De mi köze ennek az egészhez?”

„Nagyon különleges, nagyon bizalmas tekintet volt az.”

„Omi-szannak semmi különleges joga nincs Kiku-szan fölött, Andzsin-szan. Kiku első osztályú kurtizán, azt fogad és azt utasít el, akit akar.”

„Ha Európában volnánk és én párnáztam volna ezzel a lánnyal... érted, Mariko-szan?”

„Azt hiszem, értem, Andzsin-szan, de miért aggaszt ez téged? Most nem Európában vagy, és Omi-szannak semmi hivatalos joga nincs a lány fölött. Ha téged is elfogad meg őt is, vagy akár ha mindkettőtöket elutasít... mi köze ennek bármihez?”

„Szerintem Omi-szan a szerelmese, mégpedig abban az értelemben, ahogy mi, európaiak használjuk ezt a szót. Akkor pedig nagyon is sok köze van hozzá, ne?”

„Mi köze lenne ennek a szakmájához vagy a párnázáshoz?”

Blackthorne nem erőltette tovább a dolgot. Belül azonban valami azt súgta neki, hogy vigyázzon. Nem olyan egyszerű az élet, ahogy hiszed, Mariko-szan, még itt sem. Omi-szan bizony különleges érzelmeket táplál Kiku iránt, még ha a kurtizán ezt nem viszonzza is. Bárcsak tudtam volna, hogy a szerelmese. Inkább legyen a barátom Omi, mint az ellenségem. Lehet, hogy Marikónak megint csak igaza van? Hogy az ő szemükben a párnázásnak semmi köze a szerelemhez?

Úristen, de össze vagyok zavarodva! Részben keleti lettem, jobbra európai maradtam. Úgy kell viselkednem és gondolkodnom, ahogy ők, ha életben akarok maradni. Azonkívül sok mindenben annyival okosabban vélekednek, mint mi, hogy az ember szeretne teljesen azonosulni velük, de hát... az otthon mégiscsak odaát van a tengeren túl, ahol az őseim születtek, ahol a családom él, Felicity, Tudor, Elizabeth. Ne?

– Andzsin-szan?

– Igen, Fudzsiko-szan?

– Kérek, ne aggódj a pénz miatt. Nem bírom elviselni, hogy gondterhelt vagy. Rettenetesen sajnálom, hogy nem mehetek veled Jedóba.

– Hamar találkozunk Jedo, ne?

– Igen. Az orvos azt mondja, szépen gyógyulok, és Omi anyjának is ez a véleménye.

– Mikor orvos jön?

– Napnyugtakor. Nagyon sajnálom, hogy nem mehetek veled holnap. Kérlek, bocsáss meg.

Blackthorne-nak ismét eszébe jutott az ágyasa iránti kötelessége. Aztán visszatolta a gondolatot a megfelelő rekeszbe, mert előbukkant egy másik. Gondosan megvizsgálta magában, és jónak találta. De sürgősnek is. – Most megyek, hamar vissza. Te pihensz... ért?

– Igen. Kérlek, bocsáss meg, hogy nem tudok felkelni, és hogy... nagyon sajnálom.

Blackthorne bement a saját szobájába, pisztolyt vett elő a rejtkehelyről, ellenőrizte, hogy fel van-e porozva, és bedugta a kimonója alá. Azután átballagott Omi házához. Omi nem volt otthon. Midori köszöntötte és csával kínálta, amit Blackthorne udvariasan visszautasított. Midori a karján dajkálta kétesztendő gyermekét. Nagyon sajnálja, mondta, Omi hamarosan hazajön. Megvárná az Andzsín-szan? Az asszony, noha udvarias volt és figyelmes, zavartnak látszott. Blackthorne megköszönte, és azt mondta, később visszajön. Lement a saját házához.

A falusiak már eltakarították a romokat, és készültek, hogy újraépítsenek mindent. A tűzből semmit sem lehetett kimenteni, csak a konyhaedényeket. Fudzsziko nem volt hajlandó elárulni, mibe kerül a ház újraépítése. Nagyon olcsó, mindössze ennyit mondott. Kérlek, ne is törődj vele.

– Karma, Andzsín-szama – mondta az egyik paraszt.

– Igen.

– Mit lehet tenni? Ne aggódj, a házad hamarosan elkészül... és jobb lesz, mint a régi.

Blackthorne észrevette, hogy merev léptekkel és komoran Omi közeledik feléje a domboldalon. Elébe ment. Omi, amint megpillantotta, valamivel barátságosabb képet vágott. – Á, Andzsín-szan – mondta szívélyesen. – Hallom, te is Toranaga-szamával tartasz holnap hajnalban. Nagyszerű, együtt lovagolhatunk majd.

Omi barátságos viselkedése ellenére Blackthorne résen volt.

– Ide hallgass, Omi-szan, én most megy oda – mutatott a fennsík felé. – Kérlek, menj velem, jó?

– Ma nincs kiképzés.

– Tud. Kérlek, menj velem, jó?

Omi látta, hogy Blackthorne a szokásnak megfelelően a hosszúkard markolatán tartja a kezét. Aztán éles szemével azt is észrevette, hogy az öv alatt kidudorodik a kimonója, s a dudor formájából kikövetkeztette, hogy pisztoly rejtőzik alatta. – Akinek megengedik, hogy viselje a két kardot, annak használni is tudnia kellene őket, nemcsak viselni, ne? – kérdezte feszült hangon.

– Bocsánat. Nem ért.

Omi egyszerűbben megismételte.

– Á, ért. Igen. Jó lenne.

– Igen. Jabu úr azt mondja, most, hogy már igazi szamuráj vagy, meg kellene tanulnod sok mindent, amit mi magától értetődőnek tartunk. Például hogy hogyan kell szeppukunál segédkezni, vagy hogy hogyan kell felkészülni a szeppukura, ami mindnyájunknak kötelességünk. Bizony, Andzsín-szan, meg kellene tanulnod forgatni azokat a kardokat. A szamuráj számára elengedhetetlen, hogy tudja használni és megbecsülni a kardját, ne?

Blackthorne felét sem értette a szavaknak. Mégis pontosan tudta, miről beszél Omi. Legalábbis, igazította ki magát nyugtalanul, tudom, miről beszél a felszínen.

– Igen. Igaz. Fontos – mondta. – Kérlek, egy nap talán tanítja... bocsánat, tanítasz. Lehetne? Kitüntetés.

– Igen... szívesen tanítanálak, Andzsín-szan.

Blackthorne hátán végigfutott a hideg az Omi hangjába burkolt fenyegetéstől. Vigyázat, intette magát. Ne kezdj el képzelődni. – Köszönöm. És most odamegy, jó? Kevés idő. Megy? Igen?

– Nem bánom, Andzsín-szan. De lovon menjünk. Mindjárt jövök. – Omi feljebb ment a domboldalon, be a saját udvarára.

Blackthorne megparancsolta egyik szolgájának, hogy nyergelje fel a lovát, és nagy ügyel-bajjal jobb felől kapaszkodott fel rá, ahogy Japánban és Kínában szokás. Nem lennék hosszú életű, ha ő tanítana a kardvívásra, gondolta, miközben beljebb tolta kimonójába a jólesően meleg pisztolyt. Visszatérő önbizalma azonban semmivé foszlott, amint Omi újra előbukkant. Négy lovas szamuráj kísérte.

Elvágtattak a hepehupás úton a fennsík felé. Szamurájszázadokat hagytak maguk mögött, amelyek menetre készen, felfegyverezve, zászlós lándzsákkal álltak, élükön tisztjeikkel. Az emelkedő tetejére

érve látták, hogy az egész muskétás ezred menetelakzatban sorakozik a táboron kívül, minden ember a lova mellett, hátul a málhásosztag, elől Jabu, Naga és a többi parancsnok. Súlyos cseppekben esni kezdett az eső.

– Minden katona megy? – kérdezte csodálkozva Blackthorne, és meghököltette lovát.

– Igen.

– Fürdőhelyre Toranaga-szamával, Omi-szan?

– Nem tudom.

Blackthorne életösztöne azt súgta, hogy ne tegyen fel több kérdést. De egyre még választ kellett kapnia. – És Buntaro-szama? – kérdezte közönyösen. – Ő is jön, velünk, holnap, Omi-szan?

– Nem. Ő máris előrement. Ott volt reggel a téren, amikor kijöttél a teaházból. Nem láttad?

Blackthorne semmi gyanúsat nem észlelt Omi arcán. – Nem. Nem láttam, nagyon sajnál. Ő is fürdőhelyre?

– Azt hiszem, igen. Nem vagyok benne biztos. – Mielőtt még bármi egyebet mondhatott volna, Blackthorne megsarkantyúzta a lovát. A tengerészek fejlett tájékozódóképességével szinte azonnal megtalálta a pontos helyet a hasadéknál, odaléptetett, és leszállt a nyeregből. Intett Ominak. – Kérem.

– Mit akarsz, he? – kérdezte ingerülten Omi.

– Kérlek, ide, Omi-szan. Egyedül.

Omi elhessegette testőreit és előreugratott, Blackthorne fölé tornyosult paripájával. – Nan deszu ka? – kérdezte, miközben keze megfeszült kardja markolatán.

– Itt volt Toranaga-szama... – Nem találta a megfelelő szavakat, ezért a kezével mutatta. – Ért?

– Itt húztad ki a földből, ne? Na és?

Blackthorne ránézett, majd sokat sejtetően le a kardjára, aztán újra Omira, és nem szólt semmit. Letörölte arcáról az esőt.

– Nan deszu ka? – ismételte Omi még türelmetlenebbül.

Blackthorne most sem felelt. Omi a hasadékba bámult, majd ismét Blackthorne arcába. Aztán elmosolyodott.

– Aa, szo deszu! – Gondolkodott egy darabig, aztán odaintette az egyik testőrt. – Azonnal hozd ide Murát. Húsz emberrel és ásókkal!

A szamuráj elvágtatott. Omi a többiit visszaküldte a faluba, leszállt a

lóról, és odaállt Blackthorne mellé.

– Igen, Andzsín-szan – mondta. – Kitűnő gondolat. Pompás ötlet.

– Ötlet? Milyen ötlet? – kérdezte ártatlanul Blackthorne. – Csak mutatok helyet – gondoltam, kíváncsi vagy helyre, ne? Nagyon sajnál... nem ért.

– Toranaga-szama itt vesztette el a kardjait – mondta Omi. – Nagyon értékes kardok voltak. Boldog lesz, ha visszakaphatja őket. Nagyon boldog, ne?

– Aa, szo! Nem enyém ötlet, Omi-szan. Omi-szan ötlet.

– Hát persze. Köszönöm, Andzsín-szan. Jó barát vagy, és vág az eszed. Nekem is megfordulhatott volna a fejemben. Igen, jó barát vagy, márpedig az elkövetkező hónapokban mindnyájunknak szükségünk lesz barátokra. A háború küszöbön áll, ha tetszik, ha nem.

– Kérem? Nagyon sajnál. Nem ért, gyorsan beszélj. Kérek bocsánatot.

– Örülök, hogy barátok vagyunk, te és én. Érted?

– Hai. Azt mondasz, háború? Most?

– Nemsokára. Mit tehetünk? Semmit. Ne félj, Toranaga-szama győzni fog Isido és az árulók ellen. Így lesz, érted? Nem kell aggódni, ne?

– Ért. Most megyek házamba. Jó?

– Igen. Hajnalban találkozunk. Még egyszer köszönöm.

Blackthorne bólintott. Nem indult el. – Szép, ne? – kérdezte.

– Mi?

– Kiku-szan. – Blackthorne enyhén szétvetett lábakkal állt, készen rá, hogy hátraugorjon, előrántsa a pisztolyt, célzásra emelje és elsüsse. Váratlan élességgel hasított bele az emlék, milyen hihetetlenül könnyedén és villámgyorsan csapta le Omi annak a parasztnak a fejét valamikor, régen, és amennyire tudott, készenlétbe helyezkedett. Úgy okoskodott, hogy a jövőre nézve csak akkor biztosíthatja be magát, ha előhozakodik Kikuval. Omi magától sohasem tenné meg. Elképzелhetetlennek tartana ekkora modortalanságot. Sőt, gyengesége miatti szégyenében elzárná féltékenységét, ezt az olyannyira nem japán érzést a megfelelő rekeszbe. És, mivel annyira idegen és szégyenletes dolog, ez a féltékenység addig marná belülről, míg egyszer, a legváratlanabb

pillanatban, vakon és dühödten ki nem törne belőle.

– Kiku-szan? – ismételte Omi.

– Hai. – Blackthorne látta, hogy Omiba mintha villám ütött volna. Ennek ellenére örült, hogy éppen ezt a helyet és pillanatot választotta. – Szép, ne?

– Szép?

– Hai. Egyre szaporábban esett az eső. A súlyos cseppek pufogtak a sárban. A két ló reszketett. Blackthorne és Omi máris bőrig ázott, de az eső meleg volt, és lepergett a ruhájukon.

– Igen – felelte Omi. – Kiku-szan nagyon szép. – Valóságos szózuhatagot zúdított Blackthorne-ra, aki azonban semmit sem értett belőle.

– Nincs még elég szavam, Omi-szan... nem tud jól beszélni – felelte.

– Később igen. Most nem. Ért?

Omi mintha nem is hallotta volna. Aztán azt mondta: – Van elég idő, Andzsín-szan, hogy beszéljünk róla, terólad, énrólam és a karmáról. De egyetérték, ennek nem most van itt az ideje, ne?

– Azt hiszem, értek. Igen. Tegnap nem tud Omi-szan és Kiku-szan jó barát – folytatta kíméletlenül Blackthorne.

– Kiku-szan nem a tulajdonom.

– Most már tud te és ő nagyon barát. Most...

– Most menj innen. A dolog le van zárva. A nő semmi. Nulla.

Blackthorne makacsul helyt maradt. – Legközelebb én...

– Ennek a beszélgetésnek vége! Nem hallottad? Le van zárva!

– Íe! Íe, a fene essen beléd!

Omi a kardjához kapott. Blackthorne két lépést hátrált jóformán anélkül, hogy észrevette volna. De Omi nem rántott kardot, Blackthorne nem vonta elő a pisztolyát. Mindkét férfi felkészült, de egyik sem akarta elkezdni.

– Mit akarsz mondani, Andzsín-szan?

– Legközelebb előbb megkérdek... Kiku-szannal kapcsolatban. Ha Omi-szan mond igen, akkor igen. Ha nem – nem! Ért? Mint barát és barát, ne?

Omi szorítása enyhült a kardmarkolaton. – Ismétlem – az a nő nem a tulajdonom. Köszönöm, hogy megmutattad ezt a helyet, Andzsín-szan. Viszontlátásra.

– Barát?

– Persze. – Omi odament Blackthorne lovához, és tartotta a zablát. Blackthorne nyeregbe pattant.

Lenézett Omira. Tudta: ha megúszhatná, most helyben szétlőné a szamuráj fejét. Az lenne a legbiztonságosabb. – Viszontlátásra, Omi-szan, és köszönöm.

– Viszontlátásra, Andzsin-szan. – Omi nézte a távolodó Blackthorne-t, és csak akkor fordított neki hátat, amikor végleg eltűnt a domb mögött. Kövekkel megjelölte a pontos helyet a hasadékban, azután zaklatottan leguggolt, és a szakadó esőre ügyet se vetve várt.

Hamarosan megérkezett Mura a sárral bevert parasztokkal.

– Toranaga-szama itt esett bele a szakadékba, Mura. A kardjai itt vannak eltemetve. Még napnyugta előtt add a kezembe őket.

– Igenis, Omi-szama.

– Ha volna egy kis eszed, ha törődnél velem, hűbéruraddal, magadtól is megkerested volna őket.

– Kérlek, bocsásd meg ostobaságomat.

Omi ellovagolt. Egy darabig néztek utána, majd körben felállva a kis kőhalom körül, ásni kezdtek.

– Uo, te a málhásosztaggal mégy – mondta Mura, halkra fogva a hangját.

– Igen, Mura-szan. De hogyan?

– Felajánllak az Andzsin-szannak. Úgyse fogja érteni az egészet.

– De az ágyasa, ó kó, az érteni fogja – suttogta Uo.

– Ő nem megy vele. Úgy hallom, csúnyán megégett. Hajón viszik Jedóba, de csak később. Tudod, mi a dolgod, ugye?

– Titokban fel kell keresnem a szent életű atyát és válaszolnom minden kérdésére.

– Igen. – Mura megnyugodott, és normális hangerővel folytatta. – Menj csak az Andzsin-szannal, Uo, jól meg fog fizetni. Tedd magad hasznossá, de ne vidd túlzásba, mert a végén Jedóig el nem ereszt.

Uo nevetett. – Azt hallom, Jedo olyan gazdag, hogy ott mindenki ezüstedénybe hugyozik, még az eták is. A nők bőre meg olyan, akár a tengerhab, és nincs szőrzetük.

– Igaz ez, Mura-szan? – kérdezte egy másik paraszt. – Tényleg nincs szőr a lábuk között?

– Jedo csak egy bűdös kis halászfalu volt, Andzsirónak a közelébe se jöhetett, amikor először ott jártam – felelte Mura, miközben

kitartóan ásott tovább. – A Beppukra vadásztunk akkor Toranaga-szamával. Több mint háromezer fejet vágtunk le, mi ketten. Ami meg a szőrzetet illeti, akiket én ismertem, annak mindnek volt, kivéve egyet, egy koreait, az meg azt mondta, hogy egyenként tépte ki őket. – Mit meg nem tesznek a nők, hogy tessenek nekünk, he? – szúrta közbe valaki.

– Az. De szeretnék egy olyat látni egyszer – mondta a fogatlan Nindzsin. – De szeretnék bozót nélküli Jádekaput látni!

– Egy hajórakomány halba lefogadom egy vödör szar ellenében, hogy fájdalmas lehet kihúzkodni azokat a szőröket. – Uo füttyentett.

– Ha kamivá válok, Kiku-szan Mennyei Pavilonjában akarok lakni! Azt mondják, már amikor megszületett, illatos volt és szőrtelen.

Uo a többiek nevetése közepette megkérdezte: – Mura-szan, más volt bozót nélkül rohamozni a Jádekaput?

– Hát, a legbeljebb akkor jutottam. Iií! Közelebb és beljebb jutottam, mint valaha, és ez a lényeg, ne? Így aztán tudom, hogy jobb, ha a lány leveti magáról a bozótot, bár van, aki babonából nem csinálja, mások meg panaszkodnak, hogy akkor viszket. De beljebbnek beljebb kerül az ember, és az ugye a lánynak is csak beljebb van – márpedig az fontos, nem igaz? – Nevetve folytatták az ásást. A gödör egyre mélyült az esőben.

– Lefogadom, az Andzsin-szan is jól bejutott tegnap éjjel, hogy Kiku-szan olyan sokáig állt utána a kapuban. Iií, mit nem adnék, ha én lehettem volna a helyében! – Uo letörölte homlokáról a verejtéket. Csupán ágyékkötőt és kúp alakú bambuszkalapot viselt, akár a többiek, és mind mezítláb voltak.

– Iií! Én, Uo, ott voltam a téren, és mindent láttam. Láttam a mosolyát, és éreztem, amint a Gyümölcsömön keresztül leszalad egészen a lábam ujjáig.

– Az – mondta egy másik. – Csak a mosolyától olyan merev lettem, mint az evezőlapát.

– De nem olyan nagy, mint az Andzsin-szan, he, Mura-szan? – kuncogott Uo. – Rajta, meséld csak el még egyszer!

Mura boldogan teljesítette a kérést: előadta az első éjszaka és a fürdőház történetét. A mese a sokszori elmondásban mindig változott egy kicsit, de ezt senki sem kifogásolta.

– De jó lehet olyan hatalmasnak lenni! – Uo eljátszotta, amint

roppant erekióját cipeli maga előtt, és úgy nevetett, hogy hasra esett a sárban.

– Ki hitte volna, hogy a barbár idegen abból a veremből még a paradicsomba jut? – Mura ásójára dőlve kifújta magát. – Sose hittem volna... olyan az egész, mint valami ősi legenda. Karma, ne?

– Lehet, hogy ő is közülünk való volt... valamelyik előző életében... és most visszajött, ugyanazzal a lélekkel, csak más bőrszínnel.

Nindzsin bólintott. – Az bizony meglehet. Hiszen azok után, amiket a szent életű atya mondott, már rég az ördög poklának katlanjában kellene égnie. Vagy nem azt mondta-e az atya, hogy különleges átokkal sújtotta? Hallottam is, amint a nagy Jézus kamit szolongatta, hogy álljon bosszút az Andzsin-szanon. Ó kó, micsoda ijesztő szavakat mondott! – Keresztet vetett magára, amit a többiek nem vettek észre. – De én már csak úgy látom, igen különös módon bünteti a Jézus Krisztus Madonna Isten az ő ellenségeit.

– Hát, én nem vagyok keresztény – mondta Uo –, mint ti is jól tudjátok, de – nagyon sajnálom – szerintem az Andzsin-szan jó ember, kérlek, bocsássatok meg, de még a keresztény atyánál is jobb, mert az folyton bűzlik és átkozódik meg ijesztgeti az emberfiát. Az Andzsin-szan jó hozzánk, ne? Tisztességesen bánik a szolgálival. Vannak, akik azt mondják, barátja Toranaga úrnak, az pedig nagy tisztesség, ne? És azt se feledjük, hogy Kiku-szan is kitüntette az Arany Szurdokával.

– Arany, az biztos. Úgy hallom, az az éjszaka öt kobanba került!

– Tizenöt koku egyetlen éjszakáért? – habogta Nindzsin. – Iií, micsoda szerencsés ember az Andzsin-szan! Óriási a karmája, ahhoz képest, hogy ellensége az Atya – meg a Fiúistennek és a Madonnának!

– Egy kobant, vagyis három kokut fizetett – mondta Mura. – De ha azt hiszitek, hogy az sok... – Elhallgatott, és összeesküvő módjára körülnézett, nem hallja-e valaki, ámbár ki hallgatná ki őket ebben a szakadó esőben – és ha igen, mit számítana?

Mindannyian abbahagyták az ásást, és közelebb nyomultak. – Igen, Mura-szan?

– Csak az imént vettem hírül, hogy Kiku-szan Toranaga úr ágyasa lesz. Ma reggel váltotta ki. Háromezer kokuért!

Roskasztó összeg volt ez, több, mint amit az egész falu halban és

rizsben húsz év alatt megkeresett. Ha lehet, még nagyobbra nőtt a tiszteletük Kiku iránt. És persze az Andzsín-szan iránt is, aki utolsónak élvezhette a hölgyet mint első osztályú kurtizánt.

– Iii! – kapkodott levegő után Uo. – Ennyi pénz! Nem is tudom, okádni, hugyozni vagy szellenteni volna-e kedvem inkább.

– Majd én megmondom – vágta el Mura a szót. – Áss. Meg kell találnunk a kardokat.

Gondolataikba merülve engedelmeskedtek. A gödör egyre mélyült.

Nindzsín azonban nem bírta magába fojtani aggodalmát. – Mura-szan, kérlek, bocsáss meg, de mit határoztál az új adók felől? – kérdezte. A többiek megálltak.

Mura módszeresen tovább dolgozott. – Mi van ebben határozónivaló? Ha Jabu-szama azt mondja, fizessetek, fizetünk, ne?

– De Toranaga-szama négy tizedrésze csökkentette az adónkat, és most ő a hűbérurunk.

– Igaz. De Jabu úr visszakarta tőle Izut – sőt, Szurugát és Tótómit is ráadásul –, így hát, ha jobban meggondoljuk, ki a mi földesurunk?

– Toranaga-szama. Ugyan már, Mura-szan, hát persze hogy Tora...

– Panaszra akarsz menni hozzá, Nindzsín? He? Ébredj már föl! Jabu-szama a mi urunk, mindig is ő volt. Semmi sem változott meg. Ha fölemeli az adókat, hát fölemeli. Elég ebből!

– De hát rámegy az egész téli készletünk. Az egész. – Senki sem szerette Nindzsín nyüsztő hangját, de tudták, hogy igazat beszél. – Még az a rizs is, amit loptunk...

– Amit megtakarítottunk – javította ki sziszegve Uo.

– Még az se segít át bennünket a télen. El kell majd adnunk egy-két hajót...

– Hajót nem adunk el – jelentette ki Mura. Ásóját belevágva a sárba, kitörölte szeméből az izzadságot, és meghúzta kalapmadzagján a kötést. – Dolgozz, Nindzsín. A munka majd feledtetni veled a holnapot.

– Hogy húzzuk ki a telet, Mura-szan?

– Előbb még a nyarat kell kihúznunk.

– Igaz – helyeselt keserűen Nindzsín. – Több mint kétévi adót fizettünk le előre, és ez sem elég neki.

– Karma, Nindzsín – mondta Uo.

– Háború lesz. Talán új, tisztességesebb urat kapunk, ne? – tette

hozzá valaki.

– Hát, rosszabb nem lehet... rosszabbat elképzelni se tudok.

– Nehogy azt higgyétek – szólt rájuk ismét Mura. – Legalább még életben vagytok... tudjátok jól, hogy minden percben meghalhatunk, és akkor nincs több Arany Szurdok, se bozóttal, se anélkül. – Ásója sziklába ütközött. – Uo, öreg barátom, gyere segíts.

Nagy nehezen kiszakították a szikladarabot a földből. – Mura-szan – suttogta nyugtalanul Uo –, mi legyen, ha a szent életű atya a fegyverek iránt érdeklődik?

– Mondj el neki mindent. És mondd meg azt is, hogy készen állunk – hogy Andzsiro készen áll.

Negyvenkettedik fejezet

Délre megérkeztek Jokoszéba. Buntaro már előző este kilovagolt a közelgő Zataki elé, és Toranaga parancsához híven ünnepélyes fogadtatásban részesítette. – Megkértem, hogy a falun kívül, északi irányban táborozzon le, uram, míg a találkozóhelyet elő nem készítjük – jelentette Buntaro. – A hivatalos találkozásra itt kerül sor, ma délután, ha neked is úgy tetszik. – Komor képpel hozzátette: – A Kecse óráját gondoltam az alkalomhoz legillőbbnek.

– Rendben van.

– Ma este akart találkozni veled, de ezt nem fogadtam el. Megmondtam neki, „kitüntetésnek” vennéd, ha akár ma, akár holnap találkozótok, ahogy óhajtja, de mindenképp sötétedés előtt.

Toranaga helybenhagyólag mordult egyet, de még nem szállt le tajtékos lováról. Mellvértet, sisakot és könnyű bambuszpáncélt viselt, mint az út porával lepett kíséretének minden tagja. Gondosan újra körülnézett. A tisztást jól választották meg, rajtaütésre semmi lehetőséget nem nyújtott. Se fák, se házak nem álltak a közelben, ahol íjászok vagy muskétások bújhatnának meg. A falutól keletre lapos fennsík. Északra, nyugatra és délre a falu zárta le a környéket, meg a fahíd, amely a gyors sodrú folyón ívelt át. Itt, ahol a meder összeszűkül, örvények és éles sziklák tették járhatatlanná. Keletre, mögötte és fáradt, izzadt lovasai mögött az ösvény meredeken emelkedett a hágó és az öt ríre levő ködös hegygerinc felé. Köröskörül hegyek tornyosultak, egyik-másik vulkáni, a legtöbbnek felhőkbe veszett a csúcsa. A tisztás közepén húsztatamis emelvényt állítottak alacsony cölöpökre, és magas gyékénymennyezettel árnyékolták el. A sietségnek nyoma se látszott a munkán. A tatamikon két brokátpárna nézett szembe egymással. Embereket állítottam oda, oda és oda – mutatott Buntaro íjával a kiemelkedő sziklákra. – Azokról sok ríre ellátni minden irányba, uram. A védőállások elsőrangúak – a hidat és az egész falut katonáim tartják megszállva. Keletre még több emberem biztosítja állandó visszavonulási lehetőségedet. A híd természetesen mindkét felől örökkel van lezárva, és hagytam százfőnyi „díszőrséget” Zataki úr táborában is.

– Most ott tartózkodik?

– Nem, uram. Északra, a falu határában választottam ki számára

egy fogadót, olyat, amely méltó a rangjához, és megfelelő fürdőzőhelyek is vannak a közelében. Maga a fogadó elszigetelt helyen áll, és tökéletesen biztosítva van. Céloztam arra is, hogy holnap ellátogatsz a Suzendzsi fürdőhelyre, ahol vendégül látod őt. – Buntaro egy csinos, földszintes fogadóra mutatott a tisztás szélén, amelyből a legjobb kilátás nyílt, mellette meleg vizű forrás bugyogott elő a sziklák közül és természetes fürdőzőhelyet formált. – Az a te fogadód, uram. – A fogadó előtt egy csoport férfi térdelt, akik most a földig hajoltak előttük, és mozdulatlanokba merevedtek. – A falu előljárója és a vének. Gondoltam, hátha azonnal látni akarod őket.

– Majd később.

Toranaga lova fáradtan felnyerített, hánya-vetette a fejét, zablája csörömpölt. Gazdája elcsitította, majd tökéletesen elégedett lévén a biztonsági intézkedésekkel, intett embereinek, és leszállt a nyeregből. Buntaro egyik szamurája elkapta a gyeplőjét – akárcsak Buntaro és többi katonája, ez is teljes harci páncélzatot és fegyverzetet hordott.

Toranaga kecsesen nyújtózott egyet, s megmozgatta elmerevedett hát- és lábizmait. Szünet nélkül, erőltetett menetben tették meg az utat Andzsiróból, éppen csak lovakat váltani álltak meg. A málhásosztag – a gyaloghintók és hordárok – Omi parancsnoksága alatt messze lemaradt mögöttük, mérföldek hosszan nyúlt el a gerincről lefutó ösvényen. Az Andzsiróból erre vezető út a tengerparton kígyózott, majd kettévált. Ott nyugatnak fordultak, a szárazföld felé, és felkapaszkodtak a dúsan zöldellő erdőségbe, amelyben csak úgy nyüzsgött a mindenféle vad, jobbra az Omura-hegy emelkedett, balra az Amagi-vonulat vulkáni csúcsai szöktek kis híján ötezer láb magasra. A lovaglás felvidította Toranagát – végre valami mozgás, valami cselekvés! Rengeteg, solymászásra kiválóan alkalmas helyet látott útközben, el is határozta, hogy egyszer még végigvadássza egész Izut.

– Remek. Nagyon jó – mondta, miközben emberei lóról szálltak, beszélgettek, rendezkedtek. – Nagyszerű munkát végeztél.

– Ha ki akarsz tüntetni, uram, kérlek, engedd meg, hogy tüstént végezzek Zataki úrral és összes emberével.

– Megsértett?

– Nem, ellenkezőleg, úgy viselkedett, akár egy udvaronc, de a

zászló, amely alatt utazik, kész árulás ellened.

– Türelem. Hányszor mondjam még? – felelte jóindulatú hangon Toranaga.

– Mindig félteni foglak, uram – vágta rá mogorván Buntaro. – Kérlek, bocsáss meg.

– Valaha a barátja voltál.

– Valaha a szövetségese volt.

– Odavaránál megmentette az életedet.

– Odavaránál ugyanazon az oldalon álltunk – mondta színtelen hangon Buntaro, azután kitört: – Hogy teheti ezt veled, uram? A testvéred! Nem tüntetted ki számtalanszor, nem harcoltatok ugyanazon az oldalon egész életedekben?

– Az emberek változnak. – Toranaga most minden figyelmével az emelvény felé fordult. A mennyezetgerendákról finom selyemkárpitok lógtak, a színben a párnákhoz illő díszes brokátbojtok gyönyörű domborműveket formáztak rajtuk, és még nagyobb bojtok függtek a négy sarokoszlopon. – Túlságosan pompázatos, túl nagy jelentőséggel ruházza fel a találkozót – jelentette ki. – Csináljátok egyszerűbbre. Távolítsátok el a kárpitokat, a bojtokat és a párnákat, küldjétek vissza a kalmároknak, s ha nem akarják visszaadni a pénzt a szállásmesternek, mondd meg neki, hogy adja el őket. Helyettük hozass négy párnát, ne kettőt – és egyszerűeket, szalmabélésűeket.

Toranaga tekintete a forrásra tévedt, és odament. A gőzölgő, kénes víz sziszegve tört elő a sziklahasadékból. Sajgó teste fürdő után kiáltott. – Hát a keresztény? – kérdezte.

– Uram?

– Cukku-szan, a keresztény pap?

– Ja, ő! Valahol a faluban van, de a hídon túl. Engedélyed nélkül nem jöhet át ide. Miért? Fontos? Mondott valami olyasmit, hogy kitüntetésnek tartaná, ha találkozhatna veled. Hívassam?

– Egyedül volt?

Buntaro ajka lebiggyedt. – Nem. Húsz új keresztényből álló kíséretet hozott, mindnek tonzúrája van, akárcsak neki – kjúsúiak, uram, egytől egyig előkelő szamurájok. A lovaik kiválóak, de fegyvert nem hordanak. Átkutattuk őket. Alaposan.

– Őt is?

– Természetesen – még alaposabban, mint a többit. Négy postagalamb volt a poggyászában. Elkoboztam őket.

– Jó. Őlesd meg mind a négyet... Valami ostoba alak tévedése, ne?

– Értem. Küldjek érte most?

– Majd később. Később fogadom.

Buntaro összeráncolta a homlokát. – Rosszul tettük, hogy átkutattuk?

Toranaga megrázta a fejét, és szórakozottan, gondolataiba merülve hátranézett a hegygerinc felé. – Küldj ki két megbízható embert, hogy tartsák szemmel a muskétás ezredet.

– Már megtörtént, uram. – Buntaro komor képe felderült. – Jabu úr személyes testőrségében is vannak, akik nekünk figyelnek és fülelnek. Szellenteni se tud anélkül, hogy tudomásodra ne jutna.

– Jó. – A málhásosztag eleje, még mindig a távolban, előbukkant a kanyargó ösvény egyik hajlata mögül. Toranaga látta a három gyaloghintót, Omit, aki parancsa szerint az élen lovagolt, mellette a könnyed tartású Andzsín-szant, szintén lóháton.

Visszafordult. – Magammal hoztam a feleségedet is.

– Igen, uram.

– Engedélyt kért tőlem, hogy Ószakába mehessen.

Buntaro rábámult, de nem szólt semmit. Azután az alig kivehető alakok felé sandított.

– Megadtam az engedélyt – föltéve természetesen, ha te is megadod.

– Amit te jónak láatsz, uram, én is jónak látom – mondta Buntaro.

– Indulhat szárazföldön Misimából, vagy elmehet az Andzsín-szannal Jedóba, s onnan tengeren Ószakába. Az Andzsín-szan beleegyezett, hogy gondot visel rá – ha te is beleegyezel.

– A tengeri út biztonságosabb. – Buntaro dühöngött magában.

– Mindez persze attól függ, milyen híreket hozott Zataki úr. Ha Isido szabályszerűen hadat üzent nekem, akkor természetesen meg kell tiltanom, hogy Ószakába menjen. De ha nem, feleséged holnap vagy holnapután útnak indulhat, ha te is úgy látod jónak.

– Bárhogy döntesz, egyetértek veled, uram.

– Ma délután add át az őrséget Naga-szannak. Itt az ideje, hogy kibékülj a feleségeddel.

– Kérlek, bocsáss meg, uram. Az embereim mellett a helyem.

Kérlek, hagyd, hogy az embereimmel maradjak. Amíg biztonságban nem távozol innen.

– Ma este átadod az őrseget a fiainak. Feleségeddel együtt részt veszel a vacsorámon. A fogadóban szállsz meg, és kibékülsz a feleségeddel.

Buntaro a földet bámulta. Azután, még merevebben, azt mondta:

– Igen, uram.

– Megparancsolom, hogy próbáld meg kibékülni vele – mondta Toranaga. Kedve lett volna hozzátenni: „a tisztességes béke jobb, mint a háború, ne?“, de hát ez nem is volt igaz, azonkívül filozófiai vitát provokált volna, ő pedig fáradt volt, nem vitatkozni akart, hanem megfürdeni és lepihenni. – És most hozd ide az előljárót!

Az előljáró és a vének hanyatt-homlok rohantak elé, hogy a lehető legalázatosabb módon tiszteletüket tegyék. Toranaga minden köntörfalazás nélkül közölte velük: reméli, hogy a számla, amit szállásmesterének távozásuk előtt benyújtanak majd, tisztességes és szerény lesz. – Ne?

– Hai – felelték azok alázatos kórusban, s magukban hálát adtak az isteneknek, amiért ilyen váratlan jó szerencsében részesülnek, hiszen a sok idesereglett szamurájon bizonyára jól megszedik majd magukat. A fürge, öreg előljáró sűrű hajlongás és bókolás közepette, megállás nélkül hajtogatva, micsoda kitüntetés számukra a birodalom legnagyobb daimjóját kiszolgálni, bekísérte Toranagát a fogadóba.

Toranaga részletesen átvizsgálta az egész épületet, miközben mindenféle korú hajlongó és mosolygó szolgálók vették körül, a falu válogatott hajadonjai. Tíz szoba övezett egy meglehetősen jellegtelen kertet, amelynek közepén kis teaház állt, hátul konyhák, nyugatra, a sziklák lábánál pedig nagy fürdőházat táplált a gyógyforrás vize. Az egész fogadó területét jó állapotban levő kerítés vette körül – a fürdőhöz fedett ösvény vezetett –, és könnyen védhetőnek látszott.

– Nincs szükségem az egész fogadóra, Buntaro-szan – mondta Toranaga, kiállva a verandára. – Három szoba elegendő lesz – egy nekem, egy az Andzsín-szannak, egy a nőknek. Te veszed ki a negyediket. A többiért fölösleges fizetnünk.

– Szállásmesterem azt mondja, jó alkut kötött az egész fogadóra,

uram, napidíjban állapotodott meg, jóformán féláron, hiszen idény előtt vagyunk. Biztonságod érdekében jóváhagytam az üzletet.

– Rendben van – felelte kelletlenül Toranaga. – De a számlát magam is látni akarom, mielőtt elmegyünk. Semmi értelme szórni a pénzt. A szobákat ez esetben rakd meg testőrökkel, mindegyikbe telepíts négyet.

– Igen, uram. – Buntaro ezt már magától is elhatározta. Nézte, amint Toranaga két testőre kíséretében, a négy legszebb szolgálóval körülvéve elindul a keleti szárnyon levő szobája felé. Miféle nők, értetlenkedett magában. Miféle nőknek kell a harmadik szoba? Fudzsikónak? Mindegy, gondolta kimerültén, hamarosan ügyis megtudom.

Ellibbent mellette egy szolgáló. Élénken rámosolygott, és Buntaro gépiesen visszamosolygott. A szolgáló fiatal volt, csinos, bársonyos bőrű, ezért is párnázott vele a múlt éjjel. Az egyesülés azonban nem szerzett neki örömet, pedig a lány ügyesnek, lelkesnek és képzettnek bizonyult. Buntaro kéjvágya hamar eltűnt – másféle vágyat egyáltalán nem érzett a lány iránt. Végül, hogy a jó modornak eleget tegyen, azt színelte, hogy felért a csúcsra, mint ahogy a lány is azt színelte, azután magára hagyta.

Buntaro tűnődve kibaktatott az udvarról, és végignézett az úton.

Miért Ószakába?

Amint eljött a Kecse órája, a hídon félreálltak az örök. A menet eleje földobogott a deszkákra. Elöl jöttek a hírvivők, lobogóikon a Régenstanács mindenható címerével, azután következett a dús díszítésű gyaloghintó, végül a katonai kíséret többi része.

A parasztok meghajoltak. Térden állva, düledt szemmel bámulták ezt a végtelen gazdagságot és pompát. Az előljáró elővigyázatosan megérdeklődte, hogy mindenkit egybegyűjtsön-e az alkalom tiszteletére. Toranaga azt üzenté, hogy akik nem dolgoznak, azok végignézhetik, természetesen gazdájuk engedélyével. Ezért aztán az előljáró gondosan kiválogatta a küldöttséget, amelyben jobbra az öregek és az engedelmes fiatalabbak kaptak helyet, elegendően ahhoz, hogy megfelelő számban legyenek – noha minden felnőtt szeretett volna jelen lenni –, de ne annyian, hogy a nagy hatalmú daimjó megharagudják rájuk. Aki tehette, amúgy is figyelte a

menetet az ablakok és ajtók mögé bújva.

Szaigava Zataki, Sinano ura magasabb és öt esztendővel fiatalabb volt Toranagánál, de a válla ugyanolyan széles, az orra ugyanolyan nagy. Hasa azonban lapos volt, szakálla fekete és sűrű, szeme keskeny rés. A két testvér, ha távol voltak, nagyon hasonlított egymásra, most azonban, hogy egymás mellett láthatták őket, kiderült, hogy egészen különbözőképpen festenek. Zataki díszes kimonót, csillogó díszpáncélt és szemlátomást sokat forgatott kardokat viselt.

– Légy üdvözölve, testvér. – Toranaga lelépett az emelvényről és meghajolt. Igen egyszerű kimonó és katonai szalmasaru volt rajta. És persze az övében kardok. – Kérlek, bocsáss meg, amiért ilyen egyszerű körülmények közt fogadlak, de siettem eléd, ahogy csak tudtam.

– Kérlek, bocsáss meg, hogy zavarlak. Jó színben vagy, testvér. Igen jó színben. – Zataki kiszállt a gyaloghintóból, és ő is meghajolt, s ezzel kezdetét vette a végeérhetetlen, ünnepélyes udvariaskodás, amely mindkettejükre nézve kötelező volt.

– Kérlek, ülj erre a párnára, Zataki úr.

– Kérlek, bocsáss meg, de kitüntetnél, ha előbb te foglalnál helyet, Toranaga úr.

– Nagyon kedves tőled. De kérlek, tüntess ki azzal, hogy te ülsz le előbb.

Tovább játszották hát a játékot, amelyet annyiszor végigcsináltak már, egymással, barátokkal, ellenségekkel, miközben felfelé kapaszkodtak a hatalom létráján, élvezve a szabályokat, amelyek minden egyes mozdulatot, minden egyes kifejezést külön előírtak s amelyek megvédték becsületüket és biztosították, hogy egyikük se követhessen el hibát, ne sodorja veszélybe magát vagy küldetése sikerét.

Végül leültek egymással szemben a párnákra, két kardhossznyi távolban. Buntaro Toranaga mögött és tőle balra foglalt helyet, Zataki főhadsegéde, egy idősebb, ősz hajú szamuráj, ura mögött és tőle balra. Az emelvény körül, húszlépésnyi távolságban, Toranaga-szamurájok sorai ültek, szándékosan útiporos ruhákban, de a legkiválóbb fegyverekkel felszerelve. Omi a földön ült, az emelvény szélénél, Naga az átelleni oldalon. Zataki emberei ünnepien és

gazdagon öltöztek, hatalmas válszárnyakkal ellátott köpönyegüket ezüstcsat fogta össze. De a fegyverek nekik is kifogástalan állapotban voltak. Húzlépésnyire ültek le, akárcsak Toranaga emberei.

Mariko szertartásosan felszolgált a csát, s a két fivér semmitmondó, felszínes beszélgetést folytatott. Amikor eljött az ideje, Mariko meghajolt és távozott. Buntaro szíve sajgott a látványától, ugyanakkor rettenetesen büszke volt kecses mozgására és szépségére. Zataki egyetlen sietséggel, nyersen így szólt: – Parancsokat hoztam a Régenstanácstól.

Néma csönd telepedett a tisztsra. Mindenki, még a saját emberei is megdöbbenek Zataki modortalanságán, azon, hogy arcátlanul „parancsokat” mondott „üzenetek” helyett, s hogy nem várta meg, míg Toranaga megkérdi: „Miben lehetek szolgálatodra?”, ahogy a szertartás illemtana megköveteli.

Naga füрге pillantása Zataki kardfogó kezéről apjára siklott. Láta, hogy Toranaga nyaka elvörösödik, ami tévedhetetlenül jelezte, hogy mindjárt kirobban. Arca azonban végtelenül nyugodt maradt, és Naga elképedve hallgatta fegyelmezett válaszát:

– Nagyon sajnálom, de parancsokat hoztál? Kinek, testvér? Talán üzenetet akartál mondani.

Zataki kirántott a ruhaujjából két kis tekercset. Buntaro már-már kardjához kapott a váratlanul gyors mozdulattól, hiszen az illem előírta, hogy ilyen fogadáson minden mozdulatot lassan és egyenletesen kell végrehajtani. Toranagának az arcizma sem rándult.

Zataki feltörte az első tekercs pecsétjét, és fennhangon, szenttelenül olvasni kezdte:

– „A Régenstanács parancsára, Go-Nidzso császár, a Menny Fia nevében: üdvözljük dicső vazallusunkat, Josi Toranaga-nó-Minovarát, és felszólítjuk, hogy késlekedés nélkül jelentse hódolatát előttünk Ószakában, valamint felszólítjuk, hogy közölje dicső követünkkel, Szaigava Zataki régenssel, hogy meghívásunkat elfogadja vagy visszautasítja-e – utóbbit is késlekedés nélkül tegye.” Felnézett, és ugyanolyan hangosan folytatta: – Mindegyik régens aláírta, és a birodalom nagypecsétjével pecsételték le. – Dölyfösen letette a tekercset maga elé. Toranaga intett Buntarónak, aki

előrement, mélyen meghajolt Zataki előtt, felvette a tekercset, Toranagához fordult, és újra meghajolt. Toranaga átvette, és intett Buntarónak, hogy menjen vissza a helyére.

Toranaga végtelenül hosszú ideig tanulmányozta a tekercset.

– Minden aláírás valódi – mondta Zataki. – Elfogadod, vagy visszautasítod?

Fojtott hangon, hogy csak az emelvényen ülők meg Naga és Omi hallja, Toranaga így szólt:

– Mi gátolna meg abban, hogy fejedet vegyem neveletlen viselkedésedért?

– Az, hogy anyám fia vagyok – felelte Zataki.

– Ez nem fog megvédeni, ha továbbra is így folytatod.

– Akkor ő is időnek előtte fog meghalni.

– Micsoda?

– Asszonyanyánk Takatóban van. – Takato volt Zataki tartományának, Sinanónak a fővárosa és hegyek által körülvett, megostromolhatatlan központi erődje. – Nagyon sajnálom, de akkor a teste ott is marad örökre.

– Blöffölsz! Éppúgy tiszteled őt, mint én.

– Az ő halhatatlan lelkére mondom, testvér, hogy bármennyire tisztelem is anyánkat, még jobban megvetem azt, amit te a birodalommal művelsz.

– Nem vágyom több birtokra és nem...

– Meg akarod akadályozni, hogy az öröklés törvényes rendje érvényesüljön.

– Ebben is tévedsz. Én mindig is meg fogom védeni unokaöcsémet az árulóktól.

– Az Örökös romlására törsz, épp ezért elhatároztam, hogy életben maradok, lezárom előtted Sinanót és az északi utat, kerül, amibe kerül, és zárva is tartom mindaddig, amíg a Kvantó baráti kézen nem lesz – kerül, amibe kerül.

– A te kezeden, testvér?

– Bármilyen kézen, ami biztonságos – kivéve a tiédet –, testvér.

– Hiszel Isidónak?

– Nem hiszek senkinek, erre megtanítottál. Isido az Isido, de legalább a hűsége tántoríthatatlan. Ezt neked is el kell ismerned.

– Csak annyit ismerek el, hogy Isido el akar engem pusztítani, a

birodalmat ketté akarja szakítani, hogy most is bitorolja a hatalmat, és ellene szegül a taikó végrendeletének.

– De Szugijama úrral összeesküdtél a Régenstanács ellen. Ne?

Zataki homlokán úgy vonaglott az ér, mint valami fekete hernyó. – Mit mondhatnál erre? Egyik tanácsadója elismerte a pártütés tényét: hogy rávetted Szugijamát, fogadja el Ito urat régensnek a te helyedbe, majd az első gyűlés előtti napon mondjon le, az éjszaka leple alatt szökjön meg, és ezzel döntse zűrzavarba a birodalmat. Hallottam a vallomását magam is – testvér.

– A gyilkosságokban is részt vettél?

Zataki elvörösödött. – Szugijamát túlbuzgó róninok ölték meg, nem én és nem is Isido emberei!

– Mégis különös, hogy olyan hamar elfoglaltad a helyét mint régens, ne?

– Nem. Családfám éppoly ősi, mint a tiéd. De Szugijama halálát nem én rendeltem el, és nem is Isido – szamuráj becsületére megesküdtök. Én is megesküszöm, ha kell. Szugijamát róninok ölték meg, de megérdemelte.

– Azt is, hogy megkínozták, hogy mocskos verembe vetették, hogy gyerekeit és ágyasait szeme láttára koncolták fel?

– Ez merő pletyka, amit mocskos elégedetlenkedők terjesztenek – talán épp a te kémeid –, hogy gyalázatot hozzanak Isido úrra és rajta keresztül Ocsiba úrnőre és az Örökösre. Erre nézve nincs semmi bizonyíték.

– Csak meg kell vizsgálni a tetemüket.

– A róninok felgyújtották a házat. Nincsenek tetemek.

– Milyen kényelmes, ne? Hogy lehetsz ilyen hiszékeny? Nem vagy te ostoba paraszt!

– Nem vagyok hajlandó itt ülni és a mocskolódásodat hallgatni. Adj választ most azonnal. Aztán vagy vedd fejemet és anyánk is meghal, vagy engedj távozni. – Zataki előrehajolt. – Amint a fejem legurul a vállamról, tíz postagalamb indul északnak, Takato felé. Hűségesebb embereim vannak innen északra, keletre és nyugatra, egy napra járőföldre, hatósugaradon kívül, s ha ők kudarcot vallának, van még több is, biztonságban, a határokon túl. Ha lecsapod a fejemet, vagy meggyilkoltatsz, vagy bármi más módon meghalok Izuban – bármi okból –, meghal anyánk is. És most vedd a fejem, vagy

végezzünk a tekercsátadással, és tüstént távozom Izuból. Válassz!

– Szugijamát Isido gyilkoltatta meg. Idővel bizonyítékot is szerzek erre. Ez a fontos, ne? Csak egy kis időre van...

– Nincs több idő! Késlekedés nélkül, így szól az üzenet. Természetesen nem fogsz engedelmességni a parancsnak, rendben van hát, nesze. – Zataki a tatamikra tette a második tekercsat. – Íme, hivatalos törvényen kívül helyezésem és a parancs, hogy azonnal kövess el szeppukut, amit persze ugyanolyan megvetéssel fogsz visszautasítani – Buddha urunk bocsásson meg neked! Végeztünk hát mindennel. Tüstént útnak indulok, s legközelebb már csak a harctéren találkozunk, ahol, ezt Buddha urunkra megfogadtam, még ugyanaznap nyársra tűzöm a fejedet.

Toranaga nem vette le szemét ellenségéről. – Szugijama úr a barátod volt, mint ahogy nekem is. Bajtársunk volt, nála tiszteletre méltóbb szamurájt nem hordott hátán a föld. Fontosnak kellene tekintened, hogy mi az igazság a halála körül.

– A te halálod fontosabb, testvér.

– Isido éppúgy becsapott téged, mint anyja a kiszáradt csecsén rágódó kölykét.

Zataki a tanácsadójához fordult. – Szamuráj becsületedre mondd, állítottam-e embereket és milyen üzenetet kell továbbítaniuk?

Az ősz hajú, méltóságteljes öreg szamuráj, Zataki fővazallusa, akiről Toranaga jól tudta, milyen kínosan becsületes ember, szinte émelygett a szégyentől, mint mindenki a közelben, amiért a gyűlölködés a két testvér között ennyire a felszínre törhetett. – Bocsásson meg, uram – suttogta meg-megakadva, miközben mélyen meghajolt Toranaga felé –, de hűbéruram természetesen igazat beszél. Hogyan is lehetne ezt kétségbe vonni? És kérek, bocsásson meg, de kötelességem teljes tisztelettel és alázattal rámutatni, hogy... hogy az udvariasságnak ilyen döbbenetes és szégyenletes hiánya köztetek nem méltó sem rangotokhoz, sem az alkalom ünnepélyességéhez. Ha vazallusaitok... ha hallották volna... kétkeltem, hogy bármelyiktek vissza tudta volna tartani őket. Megfeledkeztek önmagatok és embereitek iránti kötelességeitekéről. Kérek, bocsásson meg – mindkettejük felé meghajolt –, de ezt ki kellett mondani. Minden üzenet úgy hangzik egyébképpen, Toranaga úr, és mindegyiken rajta van Zataki úr pecsétje: „Azonnal kivégezni

asszonyanyámat.”

– Hogyan bizonyíthatnám be, hogy nem török az Örökös vesztére? – kérdezte testvérétől Toranaga.

– Tüstént mondj le minden címedről és hatalmadról fiad és örökösöd, Szudara javára, és még ma kövess el szeppukut. Ez esetben én és minden emberem a végsőig támogatni fogjuk Szudara urat, a Kvantó birtokosát.

– Megfontolom, amit mondasz.

– He?

– Megfontolom, amit mondasz – ismételte még határozottabban Toranaga. – Holnap ugyanebben az időpontban találkozunk, ha neked is megfelel.

Zataki arca eltorzult.

– Ez valami újabb trükk? Minek még egy találkozó?

– Hogy megbeszéljük mindazt, amit mondtál, meg ennek a dolgát is.

– Toranaga magasba emelte a kezében levő tekercset. – Holnap megkapod a válaszomat.

– Buntaro-szan! – Zataki a második tekercsre mutatott. – Kérlek, add át uradnak!

– Nem! – Toranaga hangja visszhangzott a tisztás körül. Majd szertartásosan, fennhangon hozzátette:

– Kitüntetésnek tartom, hogy átvehettem a Tanács üzenetét, és holnap ugyanebben az időpontban átnyújtom válaszomat dicső követüknek, fivéremnek, Sinano urának.

Zataki gyanakodva meredt rá. – Miféle válasz lehetsé...?

– Nagyon sajnálom, uram – szólta közbe ismét az öreg szamuráj csöndes méltósággal, úgy, hogy csak ők hallják –, kérlek, bocsáss meg, de Toranaga úrnak joga van ezzel a javaslattal élni. Igen komoly választás elé állítottad, olyan választás elé, amelyet a tekercsek nem tartalmaznak. Úgy becsületes és tiszteletre méltó, ha megadod neki az időt a gondolkodásra.

Zataki felvette és ruhaujjába dugta a második tekercset.

– Rendben van. Beleegyezem. Toranaga úr, kérlek, bocsásd meg modortalanságomat. És végül, kérlek, mondd meg, hol találom Kaszigi Jabut. Neki is hoztam tekercset. De neki csak egyet.

– Hozzád fogom küldeni.

A sólyom összezárta szárnyait, s az esti ég ezerlábnyi magasából zuhant rá a menekülő galambra, csak úgy repültek a tollak, azután karmai közé szorítva tovább zuhant vele a föld felé, akár a kő, majd néhány lábnyira a talajtól eleresztette immár élettelen zsákmányát, vadul fékezett, és tökéletes biztonsággal leszállt rá. – Ek-ek-ek-eeekk! – rikoltotta, gőgösen felborzolva nyaktollait, és diadalmámorában karmai egy csapásával letépte a galamb fejét.

Toranaga Naga kíséretében odavágtatott hozzá. A daimjó lesiklott nyergéből. Gyengéden öklére szólította a sólymot, s az engedelmesen fellepett a kesztyűre. Jutalmul kapott egy falás húst egy előbbi prédából. Gazdája rácsúsztotta a csuklyát, s a fogaival húzta össze nyaka körül a bőrszíjakat. Naga fölvette a galambot, beledobta az apja nyeregkapáján lógó, félig telt vadásztarisznyába, majd hátrafordulva integetni kezdett a messze lemaradt hajtóknak és testőröknek.

Toranaga visszaült lovára. A sólyom kényelmesen trónolt kesztyűjén, vékony bőrszinegek fogták, nehogy idő előtt felrepüljön. Toranaga felnézett az égre, a fogyó nappali világosságot méregette.

Késő délután a nap végre áttört a felhőkön, de most, itt a völgyben már egyre ritkult a fény, a nap rég lebukott a nyugati gerinc mögött, s az idő kellemesen hűvösre fordult. A felhőket északnak hajtotta az uralkodó szél, hegycsúcsok fölött lebegtek, s el is rejtettek sokat. Ebben a magasságban, a szárazföld szívében a levegő tiszta volt és édes.

– Szép napunk lesz holnap, Naga-szan. Felhőtlen, azt hiszem. Talán már hajnalban vadászni kezdek.

– Igen, apám. – Naga zavartan figyelte Toranagát, félt kérdezősködni, mint mindig, mégis mindent tudni szeretett volna. Meghaladta a képzelőtehetségét, hogyan lehet ilyen nyugodt és derűs az apja az után az undorító találkozó után. Fegyelmességgel szertartásossággal meghajolni a távozó Zataki előtt, majd azonnal előhozatni sólymait, hívatni hajtóit, testőreit s vágóban nekieredni az erdön túl hullámozó dombvidéknek – Naga szemében mindez a boszorkányos, emberfeletti önuralom jelének tetszett. Nagának már Zataki pusztá gondolatára borsózni kezdett a háta, s tudta, az öreg tanácsadó igazat beszélt: ha a szóváltásnak csak tizedét meghallják a szamurájok, tüstént kardot rántva ugranak uruk becsületének

védelmére. Ha nem lóg szeretve tisztelt nagyanyja feje fölött az a szörnyű veszély, ő maga ront rá elsőnek Zatakira. Gondolom, ezért lett apám az, aki lett, ezért ért oda, ahová elért...

Alant az erdőből kitörő lovasokat pillantott meg, amint feléjük vágtáznak a hullámszó dombvidéken. Az erdő sötétzöldjén túl mint meg-megcsavarodó szalag feketéllett a folyó. A fogadó fényei szentjánosbogarakként villóztak.

– Apám!

– He? Á, igen, már látom őket. Kik azok?

– Jabu-szan, Omi-szan és... nyolc testőr.

– A te szemed élesebb, mint az enyém. Igen, most már én is felismerem őket.

Naga gondolkodás nélkül kibökte:

– A helyedben nem engedtem volna Jabu urat Zataki úrhoz anélkül, hogy... – Hangja elakadt rémületében, majd dadogva befejezte: – Kérlek, bocsáss meg.

– Miért nem engedted volna Jabu urat egyedül Zataki elé?

Naga magában elátkozta a lepcsés száját, és szinte összezsugorodott Toranaga tekintete alatt.

– Kérlek, bocsáss meg, de így nem fogod megtudni, miféle titkos egyezséget kötöttek egymás közt. Jabu megtenné, apám, hidd el. A helyedben én nem eresztettem volna össze őket... kérlek, bocsáss meg, de nem bízom benne.

– Ha Jabu-szan és Zataki-szan összeesküvést sző a hátam mögött, azt úgysem akadályozhatom meg, hiába küldök vele szemtanút. Néha okosabb, ha az ember utánaenged a zsinórnak – így kell halat fogni, ne?

– De igen, kérlek, bocsáss meg.

Toranaga rájött, hogy a fia nem érti, sohasem fogja érteni, mindig megmarad héjának, fürge, éles karmú, halálos héjának, amelyet egyenesen az ellenségre kell röptetni.

– Örülök, hogy értesz, fiam – mondta, hogy bátorítsa, hiszen ismerte és becsülte jó tulajdonságait. – Jó fiam vagy – tette hozzá őszinte érzéssel.

– Köszönöm, apám – felelte Naga, és nagyon büszke volt a ritka dicséretre. – Remélem, megbocsátod ostobaságomat, és megtanítasz rá, hogyan szolgálhatlak még hívebben.

– Nem vagy te ostoba. – Jabu az ostoba, tette hozzá majdnem Toranaga. Minél kevesebbet tudnak az emberek, annál jobb, gondolta azután, és semmi szükség rá, hogy megerőltess az agyadat, Naga fiam. Fiatal vagy még – te vagy a legkisebbik fiam féltestvéred, Tadateru után. Hány éves is most Tadateru? Hét, igen, hétéves lehet.

Nézte a közeledő lovasokat.

– Hogy van az anyád, Naga?

– Mint mindig – ő a legboldogabb asszony a világon. De most is csak évente egyszer enged magához. Nem tudnád jobb belátásra bírni?

– Nem – felelte Toranaga. – Ő sohasem fog megváltozni.

Toranagát mindig előntötte a melegség, ha Csano-Cubonéra, nyolcadik hivatalos ágyasára, Naga anyjára gondolt. Mosolyogva emlékezett vissza nyers humorára, gödröcskés arcára, gyönyörű fenekére s ahogy fickándozott alatta, amilyen lelkesen és önfeledten párnázott.

Egy Jedo környéki parasztgazda özvegye volt, Toranaga húsz esztendővel ezelőtt figyelt fel rá. Az asszony három évig nála lakott, azután azt kérte, engedje vissza a földre. Toranaga elengedte. Most is ott él a maga gazdaságán, közel ahhoz a helyhez, ahol született – kövéren, elégedetten, tiszteletre méltó és senkinek sem lekötelezett buddhista apácaként. Toranaga néha fölkereste, ilyenkor gondtalanul és sokat nevettek minden ok nélkül – mint a barátok egymás közt.

– Derék asszony az anyád – mondta Toranaga.

Jabu és Omi odaért és leszállt a nyeregből. Tíz lépés távolságban megálltak és meghajoltak.

– Átadott nekem egy tekercset – hörögte Jabu a tekercset lóbálva.

– „Felszólítunk, hogy még ma indulj Izuból Ószakába, s jelentkezz kihallgatásra az ószakai várban, különben minden birtokodat elkobozzuk, téged pedig törvényen kívül helyezünk.” – Összegyúrte és a földre vetette a papirost. – Még ma!

– Akkor jobb, ha máris csomagolsz – mondta Toranaga, akit felháborított Jabu neveletlensége és ostobasága.

– Uram, nagyon kérlek – hadarta Omi, és alázatosan térdre borult –, Jabu úr hűségesebb vazallusod, alázatosan kérlek hát, ne gúnyolódj velem. Bocsásd meg durva őszinteségemet, de Zataki úr... Kérlek,

bocsásd meg durvaságomat.

– Jabu-szan, ne haragudj a megjegyzésért – jóindulatúnak szántam
– mondta Toranaga, és átkozta magát meggondolatlanságáért. –
Ilyen üzeneteket mindnyájan csak jókora adag humorérzéssel
fogadhatunk, ne? – Odahívta solymászát, átadta ökléről a madarat,
majd a hajtókkal együtt elbocsátotta. Azután Nagán kívül minden
szamurájt hallótávolságon kívülre küldött, leült a sarkára, és intett
nekik, hogy kövessék példáját. – Legjobb lesz, ha elmondod, mi
történt.

– Szinte nincs is mit elmondani – válaszolta Jabu. – Elmentem
hozzá. A legparányibb udvariassággal fogadott. Átadta Isido úr
„üdvözlét”, majd dölyfösen felszólított, hogy titokban azonnal
szegődjem Isido mellé, és tervezzem meg a te haladéktalan
meggyilkolásodat és minden, Izuban tartózkodó Toranaga-szamuráj
meggyilkolását. Természetesen végig sem hallgattam, mire minden
udvariaskodás nélkül a kezembe nyomta ezt! – Dühödten a földön
heverő tekercsre bökött. – Ha nem védi a te nyílt parancsod, ott
helyben kardélre hányom! Követelem, hogy vond vissza azt a
parancsot! Nem élhetek ezzel a szégyennel! Bosszút kell állnom!

– Ez minden, ami történt?

– Nem elég ez?

Toranaga eleresztette a füle mellett Jabu modortalanságát, és
dühödten Omira meredt. – Te vagy a hibás mindebben, ne? Miért
nem volt annyi eszed, hogy megvédd uradat? Állítólag tanácsadó
volnál. Urad pajzsaként kellett volna viselkedned. Csapdába kellett
volna ejtened Zataki urat, kiszedni belőle, mivel akarják
megvesztegetni uradat, mi a tervük. Értékes tanácsadónak hittelek!
Nagyszerű alkalom nyílik meg előtted, és te elpocsékolod, mint
valami közönséges fajankó!

Omi a földig hajtotta fejét. – Kérlek, bocsáss meg, uram.

– Én megbocsáthatok, de nem tudom, Jabu úr miért tenne ilyet.
Urad átvette a tekercsset. Most már elkötelezte magát. Most már, így
vagy úgy, de cselekednie kell.

– Mi? – kérdezte Jabu.

– Mit gondolsz, én miért tettem azt, amit tettem? Hogy időt nyerjek,
azért – mondta Toranaga.

– Egy napot? Mit ér egy nap? – kérdezte Jabu.

– Ki tudja? Egy nap, amit megnyersz, egy nappal kevesebbet jelent az ellenségnek. – Toranaga tekintete visszavillant Omira. – Isido szóban vagy írásban küldte üzenetét?

– Szóban, természetesen – vágta rá Jabu. Toranaga továbbra is Omira meresztette átható tekintetét. – Nem teljesítetted kötelességedet urad és énirántam.

– Kérlek, bocsáss...

– Mit mondtál neki egyáltalán?

Omi nem felelt.

– A jó modort is elfelejtetted? Mit mondtál neki?

– Semmit, uram. Semmit sem mondtam.

– Micsoda?

– Azért nem mondott semmit Zatakinak, mert nem is volt ott – fröcsögte ingerülten Jabu. – Zataki négyszemközt akart találkozni velem.

– Ó! – Toranaga elleplezte afeletti örömét, hogy Jabunak be kellett vallania, amit ő már amúgy is sejtett, s hogy az igazság egy része legalább napvilágra került. – Kérlek, bocsáss meg, Omi-szan. Természetszerűleg feltételeztem, hogy te is jelen voltál.

– Az én hibám, uram. Ragaszkodnom kellett volna hozzá. Igazad van, kudarcot vallottam urammal szemben – mondta Omi. – Erősködnöm kellett volna. Kérlek, bocsáss meg. Jabu-szama, kérlek, bocsáss meg.

Mielőtt Jabu válaszolhatott volna, Toranaga közbevágott: – Természetszerűen megbocsátok, Omi-szan. Ha urad másként rendelkezett, az az ő előjoga. Te rendelkezteél így, Jabu-szama?

– Igen... igen, de nem tartottam fontosnak a dolgot. Gondolod, hogy...?

– Mindegy, a baj most már megesett. Mi a terved?

– Természetszerűen kutyába se veszem az üzenetet, uram. – Jabu nyugtalankodott. – Úgy véled, nem kellett volna elfogadnom?

– Persze. Ki kellett volna alkudnod tőle még egy napot. Vagy többet. Heteket akár. – Toranaga élvezettel forgatta meg a kést a sebben, gonosz örömét lelve benne, hogy Jabut kínos helyzetbe hozta önnön ostobasága, s füttyült rá, hogy megvesztegetéssel, unszolással, hízalgéssel vagy fenyegetéssel kétségkívül sikerült belevonniuk valami ellene irányuló összeesküvésbe. – Nagyon sajnálom, de

ezzel elkötelezted magad. No persze, nem nagy a baj, hiszen te magad mondtad: minél előbb dönti el az ember, kinek az oldalára álljon, annál jobb. – Felkelt. – Nem szükséges visszamennetek az ezredhez ma este. Mindketten velem vacsoráztok. Gondoskodtam illő mulatságról. – Mindenki számára, tette hozzá magában elégedetten.

Kiku ügyes ujjai belekaptak a húrba, keze szilárdan tartotta a pálcikát. Azután énekelni kezdett, és tiszta hangja betöltötte a csendes estét. Lenyűgözve ültek a verandára s a kertre nyitott nagy teremben, elbűvölte őket a lány rendkívüli hatása a fáklyák imbolygó fényében, amint a szamiszen fölé hajolva kimonója aranyfonalain meg-megcsillantak a lángok.

Toranaga körülnézett, és érzékelte az estében vibráló indulatokat. Egyik oldalán Mariko ült Blackthorne és Buntaro között. A másikon Omi és Jabu egymás mellett. A díszhely még mindig üres volt. Zataki sajnálattal visszautasította a meghívást gyenge egészségi állapotára hivatkozva, noha korábban látták, amint az északi hegyek közt nyargalászott, s azt is tudták, hogy most éppen legendás férfiuját meríti ki szilaj párnázással. Naga és a gondosan kiválogatott őrség mindenfelől körülvette őket, Gjoko valahol a háttérben téblábolt. Kiku-szan a verandán térdelt feléjük nézve, háttal a kertnek – apró, magányos, rendkívüli jelenség.

Marikónak igaza volt, gondolta Toranaga. Ez a kurtizán megéri a pénzt. Lelkét elbűvölte, Zataki miatti nyugtalanságát elcsitította. Ma éjszakára is érte küldjék, vagy ezúttal egyedül háljak? A múlt éjszaka emlékétől máris bizseregni kezdett a férfiassága.

„Tehát látni akartál, Gjoko-szan?” – kérdezte erődbeli magánszállásán Toranaga.

„Igen, uram.”

Toranaga meggyújtotta a megfelelő hosszúságú füstölőrudat. „Parancsolj.”

Gjoko meghajolt, de Toranaga alig nézett rá. Most látta első ízben közelről Kikut. Ritka gyönyörű arca így még szebbnek tetszett, még nem hagyta rajta a nyomát rideg mestersége. „Kérlek, zenélj egy kicsit, míg beszélgetünk” – mondta neki Toranaga, akit meglepett, hogy Gjoko kész a lány előtt tárgyalni.

Kiku azonnal engedelmeskedett, de az a zene egyáltalán nem olyan volt, mint amit most játszott. Tegnap este nyugtatni akart vele, aláfesteni az üzletbonyolítást. Ma este izgatott, elbűvölt, ígért.

„Uram – kezdte tegnap szertartásosan Gjoko –, először is hadd mondjak alázatosan köszönetet, amiért kitüntetsz engem, szerény házamat és Kiku-szant, a Füzek Világának hölgyei közül számomra a legelsőt. Az ár, amit a kiváltásáért kértem, arcátlan, jól tudom, sőt egyenesen képtelen, és nem is lehet jóváhagyni egészen holnap hajnalig, míg Kaszigi és Toda úrnő a maguk bölcsességében határozatot nem hoznak. Ha rajtad múlna, te természetesen már rég döntöttél volna, hiszen mit számít a megvetésre méltó pénz egy szamurájnak, hát még a világ legnagyobb daimjójának?”

Gjoko hatásszünetet tartott. Toranaga nem kapta be a horgot, csupán alig észrevehetően megrezzentette a legyezőjét, amit úgy is lehetett értelmezni, hogy bosszantja az asszony szószátyársága, úgy is, hogy nyugtázza a bókot, de úgy is, hogy egyszer s mindenkorra elutasítja az árat – attól függően, hogy milyen a mama-szan pillanatnyi lelkiállapota. Mindketten tisztában voltak vele, ki fogja végleg jóváhagyni az összeget.

„Mert mi is a pénz? Semmi, pusztán a közlés eszköze – folytatta Gjoko –, akárcsak Kiku-szan muzsikája. Mi, a Füzek Világának lakói csupán ezt tesszük: közlünk, felvidítjuk a férfi lelkét, könnyítünk a terhén...” Toranaga magába fojtotta az epés visszavágást, mert eszébe jutott, hogy az asszony ötszáz kokuért vásárolt tőle egyrúdnyi időt, és ötszáz kokuért legalábbis figyelmes hallgatóság jár. Hagyta hát, hogy folytassa, csak egyik fülével figyelt rá, a másikkal a gyönyörűséges zenét élvezte, amely a lelke legbelsejét cirógatta és révületbe ringatta. Egyszerre durván visszarántották a valóságba Gjoko szavai. „Micsoda?”

„Csak annyit mondtam, hogy pártfogásodba kellene vened a Füzek Világát, s ezzel megváltoztathatnád a történelem menetét.”

„Hogyan?”

„Mindössze azt kellene csinálnod, uram, amit mindig is csináltál: az egész birodalom érdekét a magadé elé helyezni.”

Szó nélkül hagyva a nevetséges túlzást, úgy döntött, becsukja fülét a muzsika előtt – rájött, hogy beleesett az első csapdába, már akkor, amikor felszólította Gjokót, hogy hozza magával a lányt, de a

másodikba is, amikor hagyta, hogy elhódítsa szépsége és illata, s a harmadikba, amiért megengedte, hogy ilyen csábítóan zenéljen, miközben úrnője kifejti javaslatát.

„A Fűzek Világa? Mi van a Fűzek Világával?”

„A gond kettős, uram. Először is, a Fűzek Világa mai állapotában elvegyül a valóságos világgal, s ez mindkettőnek kárára van, zavarják egymást. Másodszor, hölgyeink így képtelenek a tökélynek arra a fokára hágni, amit minden férfi jogosan elvárna tőlük.”

„Nocsak.” Kiku illatosítóiból feléje lebbent valami, olyasmi, amelyet még sohasem szippantott. Tökéletesen volt megválasztva. Önkéntelenül is a lányra pillantott. Kiku ajkán félmosoly játszott, amely egyedül neki szólt. A lány bágyadtan lesütötte szemét, ujjai végigsimítottak a húrokon, és Toranaga máris úgy érezte, az ő testét simogatják.

Igyekezett összpontosítani. „Bocsáss meg, Gjoko-szan. Hogy mondtad?”

„Kérlek, bocsásd meg homályos beszédemet, uram. Először: a Fűzek Világát el kellene választani a valóságos világtól. Az én misimai teaházam például az egyik déli utcában van, a többi szétszórva az egész városban. Ugyanez a helyzet Kjótóban, Narában, az egész birodalomban. Még Jedóban is. Arra gondoltam, hogy Jedo járhatna elől a jó példával az egész világ számára.”

„Hogyan?” Toranagának egy pillanatra elállt a szívverése egy tökéletes akkord hallatán.

„Az összes mesterségeknél, igen bölcsen, megvannak a maguk utcái, a maguk kerületei. Nekünk is külön helyet kellene engedélyezni, uram. Jedo új város; elhatározhatnád, hogy egyik részét átengeded a Fűzek Világának használatára. Telepíttess minden teaházat ennek a területnek a falain belülre, és tiltsd meg, hogy ezen kívül teaházat alapítsanak, bármilyen szerényét is.”

Toranaga most már teljes odaadással összpontosított, mert az ötlet pompásnak hangzott. Olyan okosnak, hogy nem is értette, miért nem jutott neki magának eszébe. Ha minden teaház és minden kurtizán egy kerítésen belülre kerül, annál könnyebb állandó rendőri felügyelet alatt tartani, figyeltetni és adóztatni őket, s annál könnyebb figyelni és kilesni ügyfeleiket, annál könnyebb kémkedni utánuk. Az egész terv zseniális egyszerűsége valósággal főbe kólintotta. Azzal

is tisztában volt, micsoda befolyással rendelkeznek általában az első osztályú hölgyek.

Arca azonban semmit sem árult el izalmából. „Mi lenne ennek az előnye, Gjoko-szan?”

„Meglenné a külön céhünk, uram, amely oltalmat nyújt, igazi céhbe tömörülhetnénk, egy helyen, s nem lennénk szerteszórva, és persze a céh szabályainak mindenki engedelmessé válna...”

„Kötelezően?”

„Igen, uram. Mindenki javáért. A céh szavatolná a tisztességes árakat és a szolgáltatás magas színvonalát. Néhány év leforgása alatt egy másodosztályú jedói hölgy felérne egy kjtóival, és így tovább. S ha a terv beválna Jedóban, miért ne válhatna be a birodalom összes városában?”

„De így azok a tulajdonosok, akik a kerítésen belül ülnének, kizárólagos döntési joggal rendelkeznének, ne? Arcátlanul magas belépődíjat követelhetnének, s becsaphatnák az ajtót azok előtt, akiknek egyébként szintén joguk lenne a Füzek Világában dolgozni”

„Igen, ez a veszély fennállna, uram. Bizonyos helyeken, egyszer-mászor be is következne bizonyosan. Szigorú törvényekkel azonban biztosítani lehet a tisztességes bánásmódot, s a haszon különben is bőven ellensúlyozná a kárt, számunkra is és tiszteletre méltó vendégeink számára is. Másodszor: a Füzek...”

„Előbb az első ponttal végezzünk, Gjoko-szan – vágott közbe szárazon Toranaga. – Márpedig mindez a javaslatod ellen szól, ne?”

„De igen, uram. Az ilyesmi előfordulhat. Viszont minden daimjó elrendelheti, hogy ellenkezőképpen alakítsuk a dolgot. És könnyebb is lenne neki, ha mindössze egy céhvel, egy hellyel kellene foglalkoznia. Ez nem okozna komoly gondot, elhiheted, uram. Természetesen minden egyes körzet maga felelne a körzet békéjéért. És az adókért.”

„Á, igen, az adók. Így könnyebb lenne beszélni az adókat, az kétségtelen. Ez jó érv a javadra, elismerem.”

Gjoko a füstölőrúdra pillantott. Idejének több mint a fele letelt. „Te, uram, a te végtelen bölcsességében persze elhatározhatnád és elrendelhetnéd, hogy a Füzek Világa legyen az egyetlen világ az egész világon, amelyet nem szabad megadóztatni, soha, az idők végezetéig. Soha, soha, soha.” Az asszony őszinte tekintettel,

minden színlelés nélkül Toranaga szemébe nézett. „Végül is, uram, nem Lebegő Világ-e a másik nevünk, nem csupán szépséget tudunk-e kínálni, s a szépség nagy részét nem a fiatalság teszi-e? S az olyan lebegő és tünékeny valami, mint a fiatalság, nem az istenek ajándéka-e, s mint ilyen, nem szent-e? Minden férfiak közül te aztán igazán tudod, uram, milyen ritka és tünékeny a fiatalság, az igazi nő.”

A zene elhalt. Toranaga tekintete Kikura siklott. A lány merőn figyelte őt, homloka aggódó ráncokba ugrott.

„Igen – mondta Toranaga őszintén. – Én tudom, milyen tünékeny az ilyesmi.” Beleivott a teájába. „Megfontolom, amit mondtál. Másodszor?”

„Másodszor.” Gjoko összeszedte minden sütnivalóját. „Másodszor és utoljára, uram, mindörökre ráüthetnéd a magad bélyegét a Fűzek Világára. Gondolkodj csak el némely hölgyeinken. Kiku-szan például hatéves kora óta tanul dalolni, táncolni és a szamiszenen játszani. Minden egyes ébren töltött percét kemény munkára áldozta, hogy művészetét tökéletesítse. Kétségtelen, hogy megilleti az első osztályú hölgy címe, egyedülálló művészete megér ennyit. De így is csak kurtizán marad, akitől bármelyik vendége elvárhatja, hogy ne csak művészetével, hanem a testével is szórakoztassa. Úgy vélem, két külön osztályt kellene bevezetni a hölgyek között. A kurtizánok osztálya tenné, amit eddig – szórakoztatna, gyönyörködtetne a testével is. A második, az új osztályba – ezeket gei-sának is nevezhetnénk, vagyis művészi személyeknek – azok tartoznának, akik kizárólag a művészetnek szentelnék magukat. A gei-sáknak nem lenne kötelességük a párnázás. Ők csupán szórakoztatnának, táncolnának, énekelnének, zenélnének, ki ezt, ki azt – vagyis szakosodnának. A gei-sák a férfiak lelkét és szellemét szórakoztatnák szépségükkel, kellemükkel, művészetükkel, a kurtizánok pedig a testet elégítenék ki, természetesen csakúgy szépséggel, kellemmel és művészettel.”

Toranagát ismét letaglózta a gondolatban rejlő egyszerűség s a végtelen lehetőségek sora. „Hogyan választanád ki a gei-sát?”

„Az adottságai révén. Kamaszkorában tulajdonosa eldöntené, melyik utat választja számára. A céh pedig elfogadhatná vagy elutasíthatná a tanoncot, ne?”

„Rendkívüli gondolat, Gjoko-szan.”

Az asszony meghajolt és megborzongott. „Kérlek, bocsáss meg bőbeszédűségemért, uram, de ilyen módon ha a szépség megfakul, a test megvastagodik, a lánynak még mindig van jövője, mert van értéke. Nem kell végigjárnia azt az utat, amely ma minden kurtizán elkerülhetetlen sorsa. Azokért emelem fel a szavam, akik művészek közöttük, uram, például az én Kiku-szanomért. Kérlek, biztosítsd jövőjét az arra alkalmas keveseknek, biztosítsd nekik a helyet, amit megérdemelnek. Ahhoz, hogy megtanuljanak énekelni, táncolni, zenélni, hosszú évek gyakorlata szükséges. Márpedig a párnázáshoz elengedhetetlen a fiatalság, a fiatalságnál nincs jobb vágykeltő. Ne?”

„Nincs.” Toranaga szúrós tekintetet vetett Gjokóra. „Tehát a gei-sák nem párnázhatnának?”

„Nem lenne kötelességük, bármennyi pénzt kínálnának is nekik. A gei-sáknak sohasem lenne feladatuk a párnázás, uram. De ha egy gei-sa párnázni akar egy bizonyos férfival, az az ő dolga – vagy esetleg úrnője engedélyéhez köthetnének, s az ár nem lehetne magasabb, mint amit a férfi megengedhet magának. A kurtizán dolga lenne, hogy művészien párnázzon – a gei-sák és gei-sa tanoncok azonban érinthetetlenek lennének. Kérlek, bocsáss meg, hogy ilyen sokáig beszéltem.” Gjoko meghajolt és Kiku is meghajolt. A füstölőrúdból alig maradt egy hajszálnyi.

Toranaga az engedélyezett idő kétszereséig faggatta őket, kihasználva az alkalmat, hogy többet megtudhat világukról, meghallgatva gondolataikat, reményeiket, félelmeiket. Mindaz, amit megtudott, felcsigázta érdeklődését. Elraktározta az értesüléseket jövőbeni használatra, majd pedig kiküldte Kikut a kertbe. „Szeretném, ha itt maradna ma éjszakára, Gjoko-szan, feltéve persze, hogy van hozzá kedve, hajnalig – ha szabad. Megkérdeznéd? Természetesen tudom, hogy fáradt lehet. Gyönyörűen és sokáig játszott nekünk, úgyhogy meg fogom érteni. De talán meggondolja a dolgot. Hálás lennék, ha megkérdeznéd.”

„Természetesen megkérdezem, uram, de anélkül is tudom, hogy kitüntetésnek fogja tekinteni meghívásodat. Hiszen a mi kötelességünk az, hogy szolgáljunk, ahogy csak tudunk, ne?”

„Igen. De, mint helyesen rámutattál, ő különleges teremtés. Meg

fogom érteni, ha azt feleli, hogy fáradt. Kérlek, mihamarabb kérdezd meg tőle.” Kis bőrzacskót nyújtott át Gjokónak, tíz koban volt benne. Máris bánta a fölösleges bőkezűséget, de tudta, hogy a pozíciója megköveteli. „Ez talán némiképp kárpótol a kimerítő estéért, s egyben köszönetemet is jelzi érdekes gondolataidért.”

„Kötelességünk a szolgálat, uram.” Toranaga látta, mint küszködik az asszony, nehogy ujjáival kitapogassa az összeget, s mint vall kudarcot ebbéli erőfeszítése. „Köszönöm, uram. Kérlek, bocsáss meg, máris megkérdezem Kiku-szant.” Azután, különös módon és váratlanul, könnyek szöktek a szemébe. „Kérlek, fogadd egy közönséges vénasszony köszönetét, amiért kitüntetted és végighallgattad. Tudod... a gyönyörökért, amiket nyújtunk, végtelen könnyáradat a jutalmunk. Nehéz megmagyarázni, uram, hogyan érez egy asszony... kérlek, bocsáss meg...”

„Jól van, Gjoko-szan, én megértem, hidd el. Ne aggódj. Megfontolok mindent, amit mondtál. Ó, igen, és hajnalban mindketten velem jöttök. Néhány nap a hegyek közt kellemes változatosság lesz mindkettőtök számára. Biztosra veszem, hogy a Kiku-szanért kért összeget is jóvá fogják hagyni, ne?”

Gjoko hajlongva köszönetet mondott, majd letörölte a könnyeit, és szilárd hangon így szólt: „Megkérdezhetem hát, ki az a szerencsés férfi, akinek Kiku-szant kiváltják?”

„Josi Toranaga-nó-Minovara.”

Most, hogy a jokoszei estében, az édes és hűvös levegőn Kiku-szan muzsikája és hangja rabul ejtette elméjüket és szívüket, Toranaga elrévedt. Eszébe jutott, micsoda büszke öröm öntötte el Gjoko arcát, és ismét elcsodálkozott az emberek zavarba ejtő hiszékenységén. Döbbenetes, hogy még a legravaszbak és legokosabbak is sokszor csak azt látják, amit látni akarnak, s nem néznek mögéje még a legvékonyabb álcafalnak sem. Vagy pedig figyelmen kívül hagyják a valóságot, azt tekintik látszatnak. Aztán, amikor a világ a fejükre dől, s nem marad más hátra, mint a szeppuku, vagy amikor kilövik őket fagyba-szélbe, akkor megtépik varkocsukat vagy megszaggatják ruhájukat, s a karmát okolják, az isteneket, a kamikat, a balszerencsét, urukat, férjüket, vazallusukat – bárkit és bármit, csak magukat nem.

Milyen különös.

Végignézett vendégein, látta, hogy mind a lányt figyeli, titkaik közé zárkózva, a lány művészete előtt pezsgő lélekkel – mind, kivéve az Andzsín-szant, aki idegesen fészkelődik. Nem baj, Andzsín-szan, gondolta derűsen Toranaga, ez csak azért van, mert még nem civilizálódta igazán. Sose bánd, az is megjön majd idővel, de ha nem, az sem számít, amíg engedelmeskedel. Pillanatnyilag éppen az érzékenységedre, a haragodra, az erőszakosságodra van szükségem.

Igen, mind itt vagytok. Te, Omi, és ti, Jabu, Naga, Buntaro, és ti, Mariko, Kiku-szan, még te is, Gjoko, ti mind, izui sólymaim és héjáim, mind kiképezve, készenlétben. Mindenki itt van, kivéve egyet – a keresztény papot. Hamarosan rád kerül a sor, Cukku-szan. De az is lehet, hogy rám.

Martin Alvito atya, a Jézus-társaság tagja őrjöngött. Készülnie kellene a Toranagával való találkozásra, amihez ugyancsak össze kell szednie az eszét, és akkor itt van ez a szörnyűség, amivel foglalkoznia kell, ami nem tűr halasztást. – Mit hozhatsz fel védelmedre? – förmedt rá csuklyás japán hívére, aki alázatosan térdelt előtte. A többi testvér félkörben állt a szobában.

– Kérlek, bocsáss meg, atyám. Vétkeztem – dadogta lesújtva a csuklyás. – Kérlek, bocsáss...

– Ismétlem: a mindenható Isten joga, hogy megbocsásson neked, ha végtelen bölcsességében úgy látja jónak, nem az enyém. Halálos bűnt követtél el. Megszegted szent fogadalmadat. Nos?

A választ alig lehetett hallani. – Sajnálom, atyám. – A férfi sovány volt és törékeny. A keresztségben a József nevet kapta. Harmincéves volt. Társai, a többi japán testvér életkora tizennyolctól negyvenig terjedt. Mind tonzúrárt viselt, mind előkelő kjúsúi samurájcsaládból származott, mind részesült az igen kemény papi képzésben, de még senkit sem szenteltek fel közülük.

– Meggyóntam a vétkeket, atyám – mondta lehajtott fejjel József.

– És azt hiszed, ez elég? – Alvito türelmetlenül elfordult tőle, és az ablakhoz ment. A szoba átlagos volt, a tatamik elfogadhatók, a sodzsik papírja ügyetlenül foltozott. A fogadó elhanyagolt, harmadosztályú, de a többit még előtte elfoglalták a Jokoszéba érkezett samurájok. Kibámult az estébe, s a fülét megütötte Kiku

távoli hangja, ahogy a folyó felett szárnyalt. Míg a kurtizán be nem fejezi, tudta, Toranaga nem küld érte. – Mocskos szajha – morogta maga elé, és a japán ének panaszos dallamtalansága most még inkább feldühítette, mint máskor, s még jobban felszította haragját József bűne miatt.

– Hallgassatok meg, testvérek – mondta, visszafordulva a többiek felé. – Ma törvényt ülünk József testvér fölött, aki tegnap éjjel paráználkodott egy itteni szajhával, megszegve szent szüzességi fogadalmát, szent engedelmességi fogadalmát, beszenyezve halhatatlan lelkét, jezsuita pozícióját, helyét az egyházban s mindazt, amit ez jelent és képvisel. Isten előtt megkérdetek mindnyájatokat – ti is hasonlóképpen cselekedtetek?

Mindenki a fejét rázta.

– Cselekedtetek valaha is hasonlóképpen?

– Nem, atyám.

– Te, te bűnös! Isten előtt bevallód vétkeidet?

– Igen, atyám, már bevall...

– Felelj Isten színe előtt: ez volt az első alkalom?

– Nem, nem ez volt az első – mondta József. – Egy... egy másikkal is paráználkodtam négy napja... Misimában.

– De hiszen... de hiszen tegnap misét celebráltunk!! Hogyan gyóntál tegnap meg azelőtt meg azelőtt... Tegnap misét celebráltunk! Az Isten szerelmére, magadhoz vetted az oltáriszentséget anélkül, hogy bevallottad volna halálos bűnödet?

József testvér valósággal beleszürkült a szégyenbe. Nyolc éves kora óta a jezsuiták nevelték. – Az... az volt az első alkalom, atyám. Négy nappal ezelőtt. Egész életemben nem követtem el bűnt. De most is kísértésbe estem... és... a Szent Szűz irgalmazzon nekem... most elbuktam. Harmincéves vagyok és férfi... mindnyájan férfiak vagyunk. Kérlek, Jézus urunk és atyánk is megbocsátott a bűnösöknek... te miért nem bocsáthatsz meg? Mindnyájan férfiak vagyunk...

– Mindnyájan papok vagyunk!

– Nem vagyunk igazi papok! Nem vettek fel bennünket a társaságba, még csak fel se szenteltek. Nem vagyunk igazi jezsuiták. Nem tehetjük le a negyedik fogadalmat, mint te, atyám – felelte mogorván József. – A többi rend felveszi a testvéreket, csak a jezsuiták nem.

Miért?

– Tartsd a szád!

– Nem tartom! – csattant fel József. – Kérlek, bocsáss meg, atyám, de miért nem fogadjátok be néhányunkat a társaságba? – Rámutatott az egyik testvérrre, egy magas, kerek képű emberre, aki békés nyugalommal figyelt. – Miért nem fogadjátok be például Mihály testvért? Tizenkét esztendőös kora óta tanul. Most harminchat éves, mintaszerű keresztény, jóformán szent. Ezreket térített meg, és ti mégsem veszitek fel, noha...

– Isten nevében, hall...

– Isten nevében, atyám, miért nem veszitek fel legalább egyikünket? Valakinek végre össze kellett szednie a bátorságát, hogy feltegye ezt a kérdést! – József talpra ugrott. – Én tizenhat éve készülök, Matteo huszonhárom éve, Juliao még több ideje... egész életünkben, hosszú-hosszú évek óta készülünk. Jobban ismerjük az imákat, a katekizmusokat és a szenténekeket, mint te, Mihály és én még latinul és por...

– Elég!

– ...Portugálul is beszélünk, többnyire mi prédikálunk, mi vitázunk a buddhistákkal és más bálványimádókkal, a legtöbbet mi térítünk. Mi! Hát akkor, az Úr Jézusra és a Madonnára, mi a baj velünk? Csak nem az, hogy nem vagyunk portugálok vagy spanyolok, vagy hogy nem vagyunk szőrösek és kerek szeműek? Isten nevében kérdem, atyám, miért nincs a papi közösségben egyetlen japán jezsuita sem?

– Most már aztán fogd be a szád!

– Még Rómát is megjártuk, Mihály, Juliao és én – tört ki Józsefből. – Te sohasem voltál Rómában, nem találkoztál a generális atyával és őszentségével, a pápával, mint mi...

– Egy okkal több, hogy legyen eszed és ne vitatkozz. Szüzességet, szegénységet és engedelmességet fogadtatok. Sokak közül választottak ki, megkaptátok ezt a különleges kegyet, és te mégis hagyta megromlani a lelked...

– Bocsáss meg, atyám, de nem hiszem, hogy kegynek tekinthetem azt az oda-vissza nyolc esztendeig tartó utat, ha minden tanulásunk, imádkozásunk, prédikálásunk és várakozásunk ellenére egyikünket sem szentelik fel, holott megígérték. Én tizenkét esztendősen indultam útnak, Juliao tizenegy...

– Megtiltom, hogy még egy szót kiejts a szádon! Megparancsolom, hogy hallgass! – A hirtelen támadt rettenetes csendben Alvito atya körülnézett a falak mentén sorakozó, éberén figyelő és fülelő többiekén. – Ha eljön az ideje, mindnyájatokat fel fogunk szentelni. De te, József, Istenemre mondom, te...

– Istenedre mondod! – tört ki József. – Mikor jön el az ideje?

– Azt Isten szabja meg – csattant fel Alvito, akit megdöbbsentett, de a végsőkéig fel is böszített ez a nyílt lázadás. – Térdre!

József testvér megpróbált farkasszemet nézni vele, de nem tudott, s aztán, hogy dührohama elmúlt, kifújta a levegőt, térdre rogyott, és lehajtotta a fejét.

– Isten legyen irgalmas hozzád. Bevallottad, hogy elkövetted a legundorítóbb halálos bűnt, hogy megszegted szent szüzességi fogadalmadat és szent engedelmisségi fogadalmadat, amit előljáróidnak tettél. Beleestél a legelképezhetőbb arcátlanság bűnébe is. Hogy merészeled kétségbe vonni generálisunk rendelkezéseinek és az egyház politikájának a bölcsességét? Veszélybe sodortad halhatatlan lelkedet. Szégyent hoztál Istenre, a társaságra, az egyházra, a családra és barátokra. Eseted olyan súlyos, hogy magának a fővizitátor atyának kell döntést hoznia benne. Addig is nem részesülhetsz az oltáriszentségben, nem gyónhatsz és nem gyóntathatsz... – József válla rázkódni kezdett a ránehezülő fájdalmas bűnbánat terhétől. – Kezdeti büntetésként pedig ezeket szabom ki: tilos beszélned, harminc napig csak rizst és vizet vehetsz magadhoz, a következő harminc éjszakát térdre állva töltöd, buzgón imádkozva a Szent Szűzhöz, hogy bocsássa meg undorító bűneidet, azonkívül most mindjárt harminc korbácsütést kapsz. Vedd le a csuhádat.

A váll nem remegett tovább. József felnézett. – Elfogadok mindent, amit rendeltél, atyám – mondta –, és teljes szívemből-lelkemből bocsánatodat kérem. A tiédet és az Övét is mindörökkön. De mint közönséges bűnözőt megkorbácsolni nem hagyom magam.

– Meg foglak korbácsolni!

– Kérlek, bocsáss meg, atyám – mondta József. – A Szent Szűz nevére, hidd el, nem a fájdalom aggaszt. A fájdalom semmiség nekem, akárcsak a halál. Az, hogy elkárhoztam, és örökké a pokol tüzén fogok égni, az az én karmám, tehát el fogom viselni. De én

szamuráj vagyok. Harima úr családjába tartozom.

– Gőgöd undorító. Nem a fájdalom kedvéért büntetlek, hanem azért, hogy ezt a felháborító gőgöt kiűzzem belőled. Mint közönséges bűnözőt, mondod? Hová lett az alázatod? A mi Urunk, Jézus Krisztus is elszenvedte a megaláztatást. Közönséges bűnözők között halt meg.

– Igen. Ez a mi legnagyobb gondunk, atyám.

– Mi?

– Kérlek, bocsásd meg nyíltságomat, atyám, de ha a Királyok Királya nem közönséges bűnözőként szenvedett volna ki a kereszten, a szamurájoknak sokkal könnyebb lenne...

– Hallgass!

– ...elfogadni a kereszténységet. A társaság bölcsen teszi, hogy nem prédikál annyit Krisztus megfeszítéséről, mint a többi szerzet...

Alvito akár a bosszúálló angyal emelte maga elé a feszületet. – Isten nevében, hallgass és engedelmeskedj, vagy kiközösítelek! Fogjátok meg, és tépjétek le róla a csuhát!

A többiek megelevenedve közelebb nyomultak, de József talpra ugrott. Kés villant a kezében, a köntöse alól rántotta elő. A falnak vetette hátát. Mindenki megtorpant, kivéve Mihály testvért. Mihály testvér lassan, nyugodtan odament hozzá, és kinyújtotta a kezét.

– Kérlek, add ide a kést, testvérem – mondta szelíden.

– Nem. Kérlek, bocsáss meg.

– Akkor imádkozz értem, testvér, ahogy én is imádkozom érted. – Mihály higgadtan a fegyverért nyúlt.

József odébb lépett, és felkészült a halálos döfésre.

– Bocsáss meg, Mihály.

Mihály ismét feléje közeledett.

– Állj! Hagyd őt, Mihály – parancsolta Alvito.

Mihály, néhány hüvelyknyire az imbolygó pengétől, engedelmesen megállt.

– Isten legyen irgalmas hozzád, József – mondta hamuszürke arccal Alvito. – Ki vagy közösítve. A Sátán már e földön birtokba vette a lelkedet, és birtokolni fogja halálad után is. Távozz közülünk.

– Megtagadom a keresztény Istent! Én japán vagyok! A lelkem mostantól csakis az enyém! Nem félek – kiáltotta József. – Igen, mi gőgösek, büszkék vagyunk... ellentétben a barbárokkal. Mi japánok

vagyunk, nem barbárok. Még a parasztjaink sem barbárok!

Alvito komoran keresztet vetett a többiekre, hogy a rontástól megóvja őket, majd félelem nélkül hátat fordított a késnek. – Imádkozzunk együtt, testvérek. A Sátán jelent meg köztünk.

A többiek is elfordultak, volt, aki szomorúan, volt, aki döbbenten. Csak Mihály maradt a helyén, és Józsefet nézte. József letépte a nyakából a rózsafüzért és a keresztet. Már épp el akarta hajítani, amikor Mihály újra kinyújtotta a kezét.

– Kérlek, testvérem, kérlek, add nekem... olyan csekély ajándék – mondta.

József hosszan ránézett, aztán átadta.

– Kérlek, bocsáss meg.

– Imádkozni fogok érted – mondta Mihály.

– Nem hallottad? Megtagadtam Istent!

– Imádkozni fogok, hogy Isten ne tagadjon meg téged, Uraga-nó-Tadamasza-szan.

– Bocsáss meg nekem, testvérem – mondta József. Övébe dugta a kést, felrántotta az ajtót, és vakon végigbotorkált a folyosón, ki a verandára. Emberek figyelték kíváncsian, köztük Uo, a halász, aki az árnyékban várakozott türelmesen. József átvágott az udvaron, és a kapu felé tartott. Egy szamuráj elébe lépett.

– Állj!

József megtorpant.

– Hová mégy?

– Sajnálom, kérlek, bocsáss meg... nem tudom.

– Én Toranaga urat szolgálom. Nagyon sajnálom, de szándékomon kívül meghallottam, mi folyik odabenn. Biztosan hallotta az egész fogadó. Igen rossz modorra vall... a vezetődtől, hogy ilyen ordítózással zavarta meg a békét. És tőled is. Én őrségben vagyok itt. Azt hiszem, legjobb lesz, ha az őrparancsnokhoz viszlek.

– Azt hiszem... köszönöm, de már megyek is. Kérlek, bocsáss meg...

– Nem mégy sehová, nagyon sajnálom. Csak az őrparancsnokhoz.

– Mi? Ó... igen. Igen, nagyon sajnálom, természetesen.

József igyekezett összeszedni magát.

– Rendben van. Köszönöm. – A szamuráj elfordult, épp amikor egy másik szamuráj vágott át a hídon és tisztelgett.

- Cukku-szant kell elvinnem Toranaga úrhoz.
- Nagyszerű. Már várnak.

Negyvenharmadik fejezet

Toranaga a tisztáson át közelgő, magas termetű papot figyelte: a fáklyák imbolygó fényében sovány arca még csontosabbnak tetszett a fekete szakáll fölött. Elegáns, narancssárga buddhista köntöst viselt, a rózsafüzér és a feszület a derekánál lógott.

Alvito atya Toranagától tíz lépésre megállt, letérdelt, tisztelettudóan meghajolt, vagyis elkezdte a szokásos ceremóniát.

Toranaga az emelvényen ült, egyedül, testőrei félkörben, de hallótávolságon kívül vették körül. Csak Blackthorne volt a közelben: parancsának megfelelően hátát az emelvénynek vetve hevert, és tekintetét a pap szemébe fúrta. Alvito mintha észre sem vette volna.

– Örülök, hogy látlak, uram – mondta Alvito atya, amint az illemszabályok ezt megengedték.

– Én is, Cukku-szan. – Toranaga intett a papnak, hogy üljön le arra a párnára, amelyet a földre terített tatamira tettek, az emelvény elé. – Régen találkoztunk.

– Igen, uram, sok mondanivalóm van. – Alvito atya nagyon is tudatában volt annak, hogy párnáját a földre helyezték, és nem az emelvényre, és annak is, hogy Blackthorne szamurájkardokat visel ilyen közel Toranagához, s hányaveti tartásban hever. – Bizalmas üzenetet hozok előljárómtól, a vizitátor atyától, aki tiszteletteljes üdvözlését küldi.

– Köszönöm. De előbb magadról mesélj.

– Ó, uram – felelte Alvito, tudván, hogy Toranaga éles szemét nem kerülte el, milyen bánat sújtja őt ma este, hiába próbálta eltitkolni. – Ma este túlságosan is tudatában vagyok önnön gyarlóságomnak. Szívesen levetném földi kötelmeimet, hogy visszavonulva imádkozhassam, kérve Isten kegyelmét. – Alvito atya most már nagyon szégyellte, hogy ő maga sem tanúsított semmi alázatot. József bűne rettenetes ugyan, de ő is elhamarkodottan, dühében cselekedett, méghozzá ostobán. Az ő hibája, hogy egy lélek örökre elveszett. – Miurunk egyszer azt mondta: „Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár!” De a pohár még Tőle sem múlt el. Nekünk

e világban az Ő lépteit kell követnünk, amennyire tőlünk telik. Kérlek, bocsáss meg, hogy gondomat kimutattam előtted.

– És mi a te „poharad”, barátom?

Alvito elmondta. Tisztában volt vele, hogy semmi értelme eltitkolni az esetet, hiszen Toranaga úgyszólván megtudja, ha nem tudta meg máris, és akkor már jobb, ha az igazat vallja, s nem valami torz változatot. – Szomorú dolog elveszíteni egy testvérünket, még rettenetesebb számkivetetté tenni, bármilyen rettenetes is a bűne. Türelmesebbnek kellett volna lennem. Az én hibám.

– Hol van most?

– Nem tudom, uram.

Toranaga odahívott egy testőrt.

– Keressétek meg a renegát keresztényt, és holnap délben hozzátok elém. – A szamuráj elsietett.

– Kérlek, tanúsíts iránta könyörületet, uram – mondta gyorsan Alvito, és őszintén is gondolta. Tudta azonban, hogy bármennyire kéri is, nem fogja eltéríteni Toranagát esetleg már feltett szándékától. Ismét, nem először, azt kívánta, bárcsak itt is volna világi szárnya a Jézus-társaságnak, mint egyebütt mindenhol, hogy letartóztassa és megbüntesse a hitehagyottakat. Többször folyamodott már ezért, de mindig elutasították a kérését, itt Japánban is, és Rómában is, ott maga a rend generálisa. Márpedig ha nincs világi szárnyunk, gondolta fáradtan, nem tudom, hogyan tartunk rendet és fegyelmet a nyájban.

– Miért nem szentel fel papokat a ti társaságotok, Cukku-szan?

– Azért, uram, mert eleddig egyetlen japán hívünk sem érte el a megfelelő képzettségi fokot. A latintudás például elengedhetetlen, mert rendünk bármelyik testvért bármikor a világ bármelyik részére elküldheti, és a latin, sajnos, igen nehezen elsajátítható nyelv. Senki sincs még igazán kiképezve, senki sem áll még készen erre a munkára.

Alvito teljes szívvel hitte ezt. Azonkívül, nem úgy, mint a vizitátor atya, ő elkeseredetten ellenezte, hogy a jezsuita papság körébe japánokat vegyenek fel. „Kegyelmes uram – mondta nemegyszer –, kérlek, ne hagyd, hogy elámítson a szerénységük és az illedelmes külsejük. A lelkük mélyén mind megbízhatatlanok, végül mindig felül fog kerekedni bennük a gőgjük, a japánságuk. Sohasem lesznek hű

szolgái a társaságnak, se megbízható katonái őszentségének, Krisztus földi helytartójának. Soha.”

Alvito Blackthorne-ra pillantott, majd visszafordította tekintetét Toranagára, aki azt mondta: – De ketten vagy hárman ezek közül a paptanoncok közül beszélnek latinul és portugálul, ne? Vagyis amit az az ember mondott, igaz, ne? Miért nem választottátok ki ezeket?

– Nagyon sajnálom, de rendünk generálisa úgy véli, még nem alkalmasak a felszentelésre. József tragikus bukása is ezt példázza.

– Az ünnepélyes esküt megszegni csúnya dolog – mondta Toranaga. Felidézte magában, amint az a három fiú útnak indult Nagaszakiból a Fekete Hajón, hogy ünnepélyesen fogadják őket a spanyol király udvarában és a keresztények főpapjánál. Abban az esztendőben gyilkolták meg Gorodát. Kilenc év múlva visszatértek, de amíg távol voltak, addig is állandó megfigyelés alatt tartották őket. Naiv, gyermekien buzgó keresztényekként távoztak, s ugyanolyan szűklátókörűen, ugyanolyan rosszul tájékozottan tértek haza, mint ahogy elindultak. Micsoda értelmetlen pocsékolás, gondolta Toranaga, elvesztegettük azt a remek alkalmat, mert Goroda nem volt hajlandó kihasználni, hiába biztattam.

„Nem, Tora-szan, nekünk szükségünk van a keresztényekre a buddhisták ellen – mondta Goroda. – A legtöbb buddhista pap és szerzetes katona, ne? A keresztények pedig nem azok. Hadd vigye az Óriás atya azt a három gyereket – kjúsúi tökfilkók amúgy is, ne? A keresztényeket bátorítani kell, hányszor mondjam? Ne beszélj te nekem tízéves tervről, inkább perzselj fel minden buddhista kolostort. A buddhisták dögön lakmározó legyenek, a keresztények meg széllébélelt, húgyos senkiháziak.”

Most már nem azok, gondolta ingerülten Toranaga. Mostanára viperafajzat lett belőlük.

– Igen – mondta fennhangon. – Csúnya dolog megszegni az esküt, kiabálni és megzavarni a fogadó békéjét.

– Kérlek, bocsáss meg, uram, és bocsásd meg, hogy szóba hoztam a gondjaimat. Köszönöm, hogy végighallgattál. Érdeklődésed új erőt ad, mint mindig. Megengeded, hogy köszöntsem a navigátort?

Toranaga megengedte.

– Gratulálok, navigátor – mondta Alvito portugálul. – Illenek hozzád azok a kardok.

– Köszönöm, atyám, már tanulom, hogyan kell forgatni őket – felelte Blackthorne. – De egyelőre, sajnos, még nemigen értek hozzájuk. Egyelőre maradok a pisztolynál meg az ágyúnál, ha fel kell vennem a harcot.

– Imádkozom, hogy soha többé ne kelljen harcolnod, navigátor, és hogy nyíljék meg a szemed Isten végtelen kegyelmére.

– Az enyém nyitva. A tiéd ködös.

– A lelked üdvéért kérek, navigátor, nyisd fel a szemed és tárd ki a lelked. Tévedésben élsz. Ennek ellenére meg kell köszönnöm, hogy megmentetted Toranaga úr életét.

– Ezt meg honnan tudod?

Alvito nem felelt. Visszafordult Toranagához.

– Miről beszéltetek? – kérdezte Toranaga, megtörve a csendet.

Alvito elmondta, majd hozzátette: – Ámbár hitem ellensége ő és kalóz, mégis örülök, hogy megmentett téged, uram. Isten útjai kifürkészhetetlenek. Nagy kitüntetésben részesítetted, amikor szamurájjá emeltem.

– Nemcsak szamuráj, hatamoto is. – Toranaga élvezettel látta, hogy a pap arcán megdöbbenés suhan át. – Elhoztad a szótárt?

– Igen, uram, több térképpel egyetemben, amelyeken feltüntettük a portugál bázisokat Goától kezdve. A könyv a poggyászsomban van. Küldjek érte valakit, vagy elég lesz, ha később magam adom át neki?

– Add át neki később. Ma este vagy holnap. A jelentést is elhoztad?

– Azokról az állítólagos ágyúkról, amelyeket Macauból szállítottak volna? A vizitátor atya most írja, uram.

– És a japán zsoldosok számáról minden egyes új bázisotokon.

– A vizitátor atya mindegyiktől friss jelentést kért, uram, s amint összesíti őket, át fogja nyújtani azt is.

– Rendben van. És most halljuk, honnan értesültél megmeneküléséről?

– Toranaga-nó-Minovarával kapcsolatban alig történhet valami, ami ne válnék azonnal pletyka vagy legenda tárgyává. Misimából jövet hallottuk, hogy majdnem elnyelt a földrengés, uram, s hogy az „aranyhajú barbár” húzott ki a szakadékból. S hogy ugyanezt te is megtetted érte és egy úrhölgyért – minden bizonynal Mariko-szanért?

Toranaga biccentett. – Igen. Ő is itt van Jokoszében. – Elgondolkodott, majd folytatta: – Holnap szeretne meggyónni, szokásaitoknak megfelelően. De csakis olyasmiket, amik nem politikai természetű dolgok. Úgy vélem, ez kizárja az én személyemet és különféle hatamotóim személyét, ne? Ezt neki is elmagyaráztam.

Alvito meghajolt, jelezve, hogy megértette. – Engedelmeddel, mondhatnék misét az összes itt levő kereszténynek, uram? Természetesen nagyon diszkréten, minden feltűnés nélkül. Holnap esetleg?

– Még meggondolom. – Toranaga jelentéktelen dolgokról beszélgetett még egy darabig, majd így szólt: – Tehát üzenetet hoztál nekem? A főpapodtól?

– Alázatosan jelzem, uram, hogy magántermészetű üzenetről van szó.

Toranaga úgy tett, mintha ezen eltűnődne, holott előre pontosan elhatározta, hogyan fog lezajlani a találkozó, s pontos utasításokat adott az Andzsín-szannak arra nézve, hogyan viselkedjék és miket mondjon. – Rendben van. – Blackthorne-hoz fordult. – Andzsín-szan, most elmehetsz, később még beszélgetünk.

– Igen, uram – felelte Blackthorne. – Bocsánatot kérek: Fekete Hajó. Megérkezett Nagaszaki?

– Igaz is. Köszönöm – mondta Toranaga, s örült, hogy az Andzsín-szan kérdése nem hangzott előre kiterveltnek. – Nos, Cukku-szan, kikötött már a Fekete Hajó?

Alvito meglepődött, hogy Blackthorne-t japánul hallja beszélni, a kérdés pedig zavarba ejtette.

– Igen, uram. Tizennégy napja futott be.

– Ó, tizennégy napja – mondta Toranaga. – Érted, Andzsín-szan?

– Igen. Köszönöm.

– Jó. Ha akarsz még kérdezni valamit Cukku-szantól, később megkérdezheted, ne?

– Igen, uram. Kérlek, bocsáss meg. – Blackthorne felállt, meghajolt és elballagott.

Toranaga követte tekintetével. – Érdekes ember – ahhoz képest, hogy kalóz. És most először is beszélj a Fekete Hajóról.

– Épségben megérkezett, uram, az eddigi legnagyobb selyem-

rakománnyal. – Alvito igyekezett lelkes hangot megütni. – A Harima, Kijama, Onosi urak és közted született megállapodás érvényben van. Kincstárad jövő ilyenkorra több tízezer kobannal lesz gazdagabb. A selyem a lehető legjobb minőségű, uram. A rakománylistáról másolatot hoztam szállásmesterednek. Ferriera vezérkapitány üdvözetét küldi, s reméli, hogy hamarosan újra találkozhat veled. Ezért is tudtalak csak megkésve felkeresni. A fővizitátor sürgősen Nagaszakiba rendelt Ószakából, hogy ellenőrizsem, minden rendben megy-e. Épp amint elindultam Nagaszakiból, hírért vettük, hogy Jedóból Izuba érkezettél, ezért ide siettem, ahogy csak tudtam. Egyik leggyorsabb kutterünkkel Nimazuig vitorláztam, onnan pedig szárazföldön jöttem tovább. Misimánál csatlakoztam Zataki úrhoz, aki kegyesen engedélyét adta ehhez.

– A hajód most is Nimazunál horgonyoz?

– Igen, uram. Ott fog bevárni engem.

– Jó. – Toranagának megfordult a fejében, hogy ne ezzel a hajóval küldje-e Marikót Ószakába, aztán úgy döntött, még ráér ezen gondolkodni. – Kérek, még ma este add át a listát a szállásmesternek.

– Igen, uram.

– Az ez évi rakományra vonatkozó megállapodás tehát érvényben van?

– Igen.

– Jó. És most lássuk a többit. Az igazán fontos dolgokat.

Alvitónak kiszáradt a szája.

– Sem Kijama, sem Onosi úr nem hajlandó cserbenhagyni Isido tábornokot. Sajnálom. A leghatározottabb ösztönzésünk ellenére sem hajlandók csatlakozni hozzád.

Toranaga halk hangja könnyörtelen volt.

– Megmondtam már, hogy ösztönzésnél többet várok tőletek!

– Sajnálom, hogy ebben a tekintetben rossz híreket hozok, uram, de egyikük sem hajlandó nyilvánosan átállni...

– Á, azt mondod, nyilvánosan? No és nem nyilvánosan? Titokban?

– Titokban sem hajlandók semmi...

– Külön-külön vagy együtt beszéltél velük?

– Természetesen együtt is és külön-külön is, a legbizalmasabb

formában, de hiába sugalltunk...

– Csupán „sugalltatók” nekik, hogy mit kellene csinálniuk? Miért nem parancsoltatok rájuk?

– Úgy van, ahogy a vizitátor atya mondta, uram. Mi nem adhatunk parancsot egyetlen daimjónak, egyetlen...

– Igen, de a testvéreteknek adhattok. Ne?

– Igen, uram.

– Őket is megfenyegettétek a kiközösítéssel?

– Nem, uram.

– Miért?

– Mert nem követtek el halálos bűnt. – Alvito kellőleg szilárd hangon jelentette ki ezt, úgy, ahogy dell'Aquával megbeszélték, de a gyomra azért remegett. Nem szívesen hozott ilyen rossz híreket, pedig a helyzet még ennél is rosszabb volt: Harima úr, Nagaszaki törvényes birtokosa bizalmasan közölte velük, hogy egész hatalmas vagyonát és befolyását Isido rendelkezésére bocsátja. – Kérlek, ne haragudj, uram, de az isteni törvényeket nem én hozom, mint ahogy a busidónak, a harcos útjának parancsait sem te állítottad össze. Nekünk be kell érünk azzal, ami...

– Egy szegény szerencsétlent számkivetésbe taszítasz egy olyan természetes aktus miatt, amilyen a párnázás, de akik természetellenesen viselkednek – mi több, árulók módján –, amikor a segítségedet kérem, a sürgős segítségedet – mint barátomtól –, akkor te legfeljebb ösztönzésre meg „sugallatokra” vagy hajlandó. Érted egyáltalán, milyen súlyos dologról van itt szó?

– Nagyon sajnálom, uram. Kérlek, bocsáss meg, de...

– Nem biztos, hogy megbocsátok, Cukku-szan. Elhangzott már egyszer, ha jól emlékszem: mindenkinek el kell döntenie, melyik oldalra áll.

– Mi természetesen a te oldaladon állunk, uram. De nem parancsolhatjuk meg Kijama és Onosi úrnak csak úgy...

– Szerencsére én parancsolhatok a saját keresztényemnek.

– Uram?

– Megparancsolhatom, hogy eresszék szabadon az Andzsín-szant. A hajójával... és az ágyúival együtt.

– Óvakodj tőle, uram. A navigátor ördögien ügyes, de eretnek és kalóz ő, nem lehet benne bíz...

– Itt az Andzsín-szan szamuráj és hatamoto. A tengeren talán kalóz. És ha az, gondolom, sok más kalózt fog magához vonzani – sokat. És az, hogy egy idegen mit művel a nyílt vizeken, az ő dolga, ne? Ebben mindig is ez volt a politikánk. Ne?

Alvito némán igyekezett összeszedni magát. Ki hitte volna, hogy az Ingeles ilyen közel férkőzik Toranagához?

– Az a két keresztény daimjó még titokban sem hajlandó elkötelezni magát?

– Nem, uram. Mindent megpró...

– Semmi engedményre nem hajlanak?

– Nem, uram...

– Semmilyen alkura, megállapodásra, egyezsége?

– Nem, uram. A meggyőzés és rábeszélés minden eszközét igénybe vettük, hidd el. – Alvito tudta, hogy csapdába esett, és az elkeseredés részben kiült az arcára. – Ha rajtam állna, én megfenyegetném őket a kiközösítéssel is, noha üres fenyegetés lenne csupán, hisz nem válthatnám valóra, hacsak halálos bűnt el nem követnek s nem vallják be, vagy nem tartanak bűnbánatot. De magával a fenyegetéssel is halálos bűnt vennék magamra, uram, az örök kárhozatot kockáztatnám.

– Azt mondd, ha vétenének a ti hitetek ellen, akkor kiközösítenéd őket?

– Igen. De nem hiszem, hogy ettől a te oldaladra állnának, uram. Kérlek, bocsáss meg, de... pillanatnyilag százszázalékosan ellened vannak. Sajnálom, de ez az igazság. Mindketten világosan értésemre adták, együtt is, külön-külön is. Istenemre mondom, imádkozom, hogy gondolják meg magukat. Szavunkat adtuk neked a vizitátor atyával Isten előtt, hogy mindent megpróbálunk. Ígéretünket meg is tartottuk. De kudarcot vallottunk.

– Akkor veszíteni fogok – mondta Toranaga. – Ezt tudod, ugye? Ha Isido mellé állnak, minden keresztény daimjó melléje fog állni. Akkor pedig veszítek. Húsz szamuráj fog szemben állni minden egyes emberemmel. Ne?

– Igen.

– Mi a tervük? Mikor fognak támadni?

– Nem tudom, uram.

– Ha tudnád, elárulnád?

– Igen... igen, elárulnám.

Kétlem, gondolta Toranaga, és tekintete az éjszakába meredt. A rá nehezedő teher szinte a földre húzta. Hát mégis Bíbor Ég lesz a vége? – kérdezte magától tehetetlenül. Az az ostoba, eleve kudarcra ítélt roham Kjóto ellen?

Gyűlölte a megalázó ketrecet, amibe belekényszerítették. Akárcsak a taikónak és Gorodának, neki is meg kellett tűrnie a keresztény papokat, mert olyan elválaszthatatlanok voltak a portugál kereskedőktől, mint legyek a lótól, és teljes lelki hatalmat gyakoroltak rendetlen nyájuk fölött. A papok nélkül elképzelhetetlen volt a kereskedelem. Tárgyalói és közvetítói jóindulatukat a Fekete Hajó-ügyletekben nem nélkülözhetette, hiszen egyedül ők beszélték a nyelveket, egyedül bennük bízott meg mindkét fél, s ha a papokat kitiltják a birodalomból, velük együtt minden barbár engedelmesen elhajózik, és sosem tér vissza. Eszébe jutott az az egyetlen eset, amikor a taikó megpróbált megszabadulni a papoktól, de a kereskedelmet továbbra is fenn akarta tartani. Két esztendeig nem jött Fekete Hajó. A kémek jelentették, hogy a papok óriás termetű főnöke mint valami fekete mérgespók ül Macauban, s elrendelte, hogy szüntessék be a kereskedelmet, megtorlásul a taikó kiutasítási rendeletéért, jól tudván, hogy a taikónak előbb-utóbb be kell hódolnia. Két esztendő múlva be is adta a derekát, visszahívta a papokat, s úgy téve, mintha a rendeletet ki sem bocsátotta volna, szemet hunyt a papok által szított árulás és zendülés fölött.

Ez a valóság, ettől nincs menekvés, gondolta Toranaga. Nem hiszem el, amit az Andzsín-szan mond – hogy a kereskedelem éppolyan fontos a barbároknak, mint nekünk, hogy mohóságukban tovább folytatnák a kereskedést, bármit csinálnánk is a papokkal. Túl nagy a kockázat, időnk meg nincs, mint ahogy hatalmam sincs. Egyszer már kísérletet tettünk, és kudarcot vallottunk. Ki tudja, a papok talán még tízesztendei várakozást is megengedhetnének maguknak, épp elég könyörtelenek. Ha ők azt mondják, nincs többé kereskedelem, azt hiszem, tényleg nem lenne. És mi nem várhatnánk tíz évet. Még ötöt sem. Ha az összes barbárt kiűzzük, húsz esztendőbe is beletelne, mire az angol barbárok betölthetnék a helyüket, ha az Andzsín-szan egyáltalán igazat beszél, és ha – és ez a legnagyobb ha – a kínaiak hajlandók lennének velük kereskedni a

déli barbárok helyett. És én nem hiszem, hogy a kínaiak változtatnának a kialakult renden. Ők sohasem változtatnak. Húsz esztendő túlságosan nagy idő. Még tíz is.

Nem, ettől a valóságtól nincs menekvés. És ott az a még szörnyűbb valóság, amelynek kísérteties árnya rettegéssel töltötte el Gorodát és a taikót, s amely megint fel akarja ütni undorító fejét: hogy ezek a félelmet nem ismerő, vakbuzgó keresztény papok, ha sarokba szorítják őket, minden befolyásukkal, kereskedelmi és tengeri hatalmukkal a nagy keresztény daimjók valamelyike mögé állnak. Mi több, megszervezik a vaspáncélos, ugyanolyan vakbuzgó és a legmodernebb muskétákkal felszerelt konkvisztádorok hadának partraszállását is, akik ugyanezt a keresztény daimjót támogatnák – és kis híján meg is tették legutóbb. Magában semmiféle barbár hadsereg és semennyi pap nem jelentene veszélyt roppant egyesített haderőnk ellen. Szétzúztuk Kublai kán hordáit is, le tudnánk verni minden partra szálló sereget. De ha ugyanez a sereg valamelyik nagy keresztény daimjónk szamurájhadához csatlakozna, és egyúttal polgárháború törne ki az egész birodalomban, akkor ez a keresztény daimjó bizony magához ragadhatná a teljhatalmat.

Kijama vagy Onosi? Nyilvánvaló most már, hogy ez a pap terve. Az időzítés tökéletes. De melyik daimjó?

Kezdetben mindkettő, sőt támogatná őket a nagaszaki Harima is. De ki aratja le a végső diadalt? Kijama – hiszen Onosi, a bélpoklos már nem él sokáig, neki bizonyára azt ígérnék cserébe gyűlölt ellensége és riválisa, Kijama támogatásáért, hogy fájdalommentes örök életben részesül a keresztény menyországban, a keresztény Isten jobbán.

Kettejüknek most négyszázezer szamurájuk van. Kjúszú a bázisuk, az a sziget, amely felett nekem nincs hatalmam. Ketten, vállvetve könnyedén leigázhatnák az egész szigetet, hiszen rendelkezésükre áll a rengeteg katona, élelem, az invázióhoz szükséges sok hajó, a selyem és maga Nagaszaki. Az egész országban még legalább ötszázázezer keresztény él. Ezeknek több mint a fele – azok, akiket a jezsuiták térítettek meg – szamuráj, ráadásul ügyesen elvegyítve az összes daimjó szamurájai közt: kimeríthetetlen forrása az árulóknak, kémeknek, orgyilkosoknak – és csak a papok parancsszavára várnak. És miért ne adnák ki a parancsot? Elérnék azt, ami az

életnél is fontosabb számukra: megneveznék a teljhatalmat az összes lelkek fölött s így az Istenek Földjének szelleme fölött is, egész országunkat s benne mindent – pontosan úgy, ahogy az Andzsín-szan szerint ötvenszer is megesett már ebben az Ő Újvilágukban... Megtérítenek egy királyt, aztán kijátsszák saját népe ellen, s végül az egész birodalmat fölfalják.

Milyen könnyen meghódíthatna bennünket a barbár papoknak ez a kis csoportja! Hányan lehetnek egész Japánban? Ötvenen, hatvanan? De hatalmuk van. És hisznek. Készek boldogan meghalni hitükért, büszkén és bátran, istenük nevével az ajkukon. Tanúi lehettünk ennek Nagaszakiban, amikor a taikó kísérlete olyan csúfos kudarcot vallott. Egyetlen pap sem tagadta meg a hitét, tízezrek nézték végig a máglyahalált, tízezrek keresztelkedtek meg, s ez a „mártírium” óriási tisztességgel ruházta fel a keresztény vallást, ebből élnek azóta is a papok.

Az én szempontomból kudarcot vallottak a papok, de ez nem fogja letéríteni őket könyörtelenül kiszemelt útjukról. Ez is valóság.

Tehát Kijama.

Máris megegyeztek volna a végső tervben, máris csak ügyesen mozgatott bábu volna Isido, Ocsiba és az Örökös? Csatlakozott már hozzájuk titkon Harima? Eresszem rá tüstént az Andzsín-szant a Fekete Hajóra és Nagaszakira?

Mitévő legyenek?

Tedd, amit mindig. Légy türelmes, keresd a harmóniát, ne rágódj tovább az én vagy te, élet vagy halál, feledés vagy túlvilág, most vagy akkor kérdésén, kovácsolj új tervet. De milyen tervet, szeretett volna felordítani elkeseredésében. Nincs semmilyen terv!

– Elszomorít, hogy azok ketten a valódi ellenséggel tartanak.

– Esküszöm, hogy mindent megtettünk, uram. – Alvito együtt érzett vele, látta, mennyire lesújtja a hír.

– Igen. Elhiszem. Elhiszem, hogy te és a vizitátor atya betartottatok szent fogadalmatokat, ezért én is betartom a magamét. Máris hozzáláthattok jedói templomotok megépítéséhez. A telket kijelöltük. A másik papoknak, azoknak a szőröseknek nem tilthatom meg, hogy a birodalomba jöjjenek, de a saját birtokomon nem fogom szívesen látni őket. Mint ahogy az új barbárokat sem, ha valaha megérkeznek. Ami az Andzsín-szant illeti... – Toranaga vállat vont. – Persze, hogy

mindez meddig marad így... karma, ne?

Alvito magában köszönetet mondott az Úrnak váratlan kegyelméért.

– Köszönöm, uram – bökte ki nagy nehezen. – Tudom, hogy nem fogod megbánni. Imádkozom, hogy ellenségeid pelyvaként szóródjanak szét, s hogy learathasd a mennyei jutalom termését.

– Sajnálom, hogy kemény szavak csúsztak ki a számon. Haragomban történhetett csak meg. Annyi a... – Toranaga törődötten felkelt. – Holnap megtarthatod a misédet, barátom.

– Köszönöm, uram – mondta Alvito mélyen meghajolva, s magában sajnálta ezt az általában oly erős férfit. – Teljes szívemből köszönöm. Áldjon meg az Isten, és viseljen rád gondot.

Toranaga bebaktatott a fogadóba, testőrei követték.

– Naga-szan!

– Igen, apám.

– Hol van Mariko úrnő?

– Ott, uram, Buntaro-szannal. – Naga a lámpással megvilágított kis teaházra mutatott a kertben. – Szakítsam félbe a csa-nó-jut? – Csa-nó-junak nevezték az ünnepélyes, szigorú szabályok szerint zajló teaszertartást.

– Ne. Azt sohasem szabad megzavarni. Hol van Omi és Jabu-szan?

– A fogadójukban, uram. – Naga egy hosszú, alacsony épületre mutatott a folyó túlsó oldalán.

– Ki választotta azt a fogadót?

– Én, uram. Kérlek, bocsáss meg, de azt mondtad, a híd túlsó oldalán szállásoljam el őket. Félreértettem utasításodat?

– És az Andzsín-szan?

– Ő a szobájában van, uram. Várakozik, hátha szükséged lesz rá.

Toranaga újra megrázta a fejét. – Majd holnap hívatom. – Elhallgatott, aztán ugyanazon a fáradt hangon hozzátette: – Most megfürdöm. Utána hajnalig ne zavarjanak, hacsak...

Naga nyugtalanul várt, apja elrévedő tekintete és szokatlan viselkedése megijesztette. – Jól vagy, apám?

– Hogy? Ó... igen, igen, jól vagyok. Miért?

– Semmi... kérlek, bocsáss meg. Továbbra is vadászni akarsz hajnalban?

– Vadászni? Igen, nem rossz gondolat. Köszönöm, hogy felvetted. Igen, az jó lenne. Szervezd meg. Nos, jó éjszakát... Ó, igen,

engedélyt adtam Cukku-szannak, hogy holnap misét mondjon. Minden keresztény elmehet. Te is elmégy.

– Uram?

– Az új esztendő első napján meg fogsz keresztelkedni.

– Én?!

– Igen. Természetesen szabad akaratodból. Közöld ezt bizalmasan Cukku-szannal.

– Uram?

Toranaga vadul feléje perdült. – Süket vagy? Már a legegyszerűbb dolgokat sem tudod felfogni?

– Kérlek, bocsáss meg. Igen, apám. Értem.

– Akkor jó. – Toranaga visszazökkent kábultságába, és elballagott, testőrei utána. Az útjába kerülő szamurájok feszesen meghajoltak, de ő észre se vette őket.

Egy tiszt lépett oda aggódva Nagához.

– Mi a baja urunknak?

– Nem tudom, Josinaka-szan. – Naga a tisztás felé nézett. Alvito épp akkor indult el a híd felé, egyetlen szamuráj kísérte. – De valami módon ő lehet az oka.

– Sohasem láttam még Toranaga urat ilyen kimerülten mozogni. Soha. Azt mondják... azt mondják, ez a barbár pap varázsló. Annak kell lennie, ha egyszer a mi nyelvünket is meg tudta tanulni, ne? Lehet, hogy ő rontotta meg urunkat?

– Nem. Lehetetlen. Apámat senki sem tudná megrontani.

– A barbároktól nekem a hideg futkos a hátamon, Naga-szan. Hallottad, micsoda lármát csaptak? Cukku-szan és a bandája úgy veszekedett és ordított, akár a leghitványabb eták.

– Igen. Undorító. Az az ember biztosan tönkretette apám harmóniáját.

– Egy nyíl ennek a papnak a torkába sok gondtól mentené meg urunkat.

– Igen.

– Nem kellene szólnunk Buntaro-szannak Toranaga úr állapotáról? Végül is ő a legmagasabb rangú tisztünk.

– Egyetértek – de majd később. Apám világosan megmondta, hogy nem szabad megzavarni a csa-nó-jut. Megvárom, míg befejezik.

Buntaro a házikó csendjében és békéjében nagy körültekintéssel levette a kis T'ang-dinasztia kori cserép teásdoboz fedőjét, majd ugyanolyan végtelen gonddal megfogta a bambuszkanalat, és belekezdett a szertartás utolsó részébe. Ügyesen épp a megfelelő adag zöld port merítette a kanálra és belecsurgatta a fül nélküli porceláncsészébe. A faszéntűz fölött ősi öntöttvas kanna sziszegett. Buntaro ugyanazzal a végtelenül könnyed és kecses mozdulattal forró vizet öntött a csészébe, visszatette a kannát háromlábú állványára, majd szelíden addig verte a port és a vizet a csészében egy kis nádecsettrel, míg tökéletesen el nem keveredett.

Hozzáadott egy kanál hideg vizet, meghajolt Mankó felé, aki vele szemben térdelt, és átnyújtotta neki a csészét. Az asszony meghajolt, ugyanolyan kecsesen átvette, megcsodálta a zöld folyadékot, háromszor kortyolt belőle, pihenőt tartott és ismét kortyolt, míg ki nem itta az egészet. Visszaadta a csészét. Buntaro megismételte a csakészítés ceremóniáját, és újból felkínálta. Mariko ezúttal megkérte, kóstolja meg ő is a csát – ez volt a szertartás következő lépése. Buntaro belekortyolt, majd újra, míg ki nem itta. Azután elkészítette a harmadik, majd a negyedik csészével is. Mariko a további kínálást udvariasan visszautasította.

Buntaro végtelen gonddal, szertartásosan megmosta, azután megszárogatta a csészét az erre a célra szolgáló makulátlan pamutkendővel, majd mindkettőt visszatette a helyére. Meghajolt Mariko felé, és az asszony is meghajolt feléje. A csa-nó-ju véget ért. Buntaro tudta, hogy legjobb tehetsége szerint csinált mindent, s hogy most, legalábbis pillanatnyilag, béke van közöttük. Délután ennek a békének még nyoma sem volt.

Eléje ment Mariko gyaloghintójának. Amint megpillantotta, máris durvának és faragatlannak érezte magát ilyen törékeny szépség jelenlétében – vad, megvetett, barbár, szőrös ainunak, akik valaha az egész országot lakták, de aztán északra úzték őket, át a tengerszoroson Hokkaido feltáratlan, ismeretlen szigetére. Összes, gondosan előre megfogalmazott üdvözlő szavai kiszálltak a fejéből, esetlenül meghívta feleségét a csa-nó-ju szertartásra, és hozzátette: „Évek óta nem... neked még sohasem rendeztem ilyet, de a ma este megfelel.” Aztán kibökte, holott tudta, hogy ostobán, közönségesen hangzik, és óriási baklövést követ el vele: „Toranaga úr azt mondta,

ideje beszélgetnünk egymással.”

„De te magad nem így gondolod, uram?”

Szilárd elhatározása ellenére Buntaro elvörösödött, és reszelős hangon válaszolt: „Szeretném, ha harmónia lenne köztünk, sőt, több is annál, igen. Én sohasem változtam meg, ne?”

„Persze hogy nem, és miért is változtál volna, uram? Ha bárki hibázott, az én dolgom megváltozni, nem a tiéd. Ha a hiba bekövetkezett, én vagyok az oka, kérlek, bocsáss meg.”

„Megbocsátok” – mondta Buntaro az asszony fölé tornyosulva a gyaloghintó mellett, és érezte, hogy többen figyelik, köztük az Andzsín-szan és Omi is. Olyan gyönyörű, olyan apró és páratlan volt az asszony, magasra fésült hajával, látszólag illedelmesen lesütött szemével, de tudta, hogy számára jéggel van töltve a teste, amitől mindig tehetetlen, vak düh fogta el, amitől gyilkolni, ordítani, törni-zúzni szeretett volna, vagyis úgy viselkedni, ahogyan egy szamuráj sohasem viselkedhet.

„Lefoglaltam ma estére a csaházat – mondta. – Ma estére, vacsora után. Toranaga úrral kell vacsoráznunk. Kitüntetnél, ha utána vendégül láthatnálak.”

„Enyém a kitüntetés.” Mariko meghajolt és lesütött szemmel várt, és Buntaro szerette volna agyonütni, belevetni a földbe, azután feltépni tulajdon hasát a törrel, hogy a nem múló fájdalom tisztítsa meg lelkét a kintól.

Látta, hogy az asszony felnéz és olvas a tekintetében.

„Kívánsz még valamit, uram?” – kérdezte végtelenül lágy hangján.

Buntaro hátán végigcsorgott a verejték, le a combjára, beszennyezve kimonóját, s a mellkasa éppúgy fáj, mint a feje. „Te... te is a fogadóban szállsz éjszakára.” Otthagyta az asszonyt, és intézkedett a málhásosztag elhelyezéséről. Amint tehetett, átadta a parancsnokságot Nagának, lement egyedül a folyópartra, meztelenül belevetette magát az árba, és a biztonságával mit sem törődve addig küzdött a folyó sodrával, míg ki nem tisztult a feje, el nem múlt a lüktető fájdalom.

A parton heverve erőt gyűjtött. Most, hogy az asszony elfogadta a meghívást, máris neki kell látnia. Nincs sok ideje. Visszaballagott annak a kis kertnek egyszerű kapujához, amely a fogadó kertjén belül kapott helyet, és megállva átgondolta tervét. Azt akarta, hogy

ma este minden tökéletesre sikerüljön. A házikó természetesen tökéletlen, akárcsak a kertje – ügyetlen vidéki próbálkozás az igazi csaház megépítésére. Nem baj, gondolta, immár teljesen elmerülve feladatában, be kell érnem vele. Az este sok hiányosságot elrejt majd, és fényekkel megteremthetem a formák hiányzó szépségét is. Szolgái már meghozták a holmikat, amiket megrendelt – tatamikat, cserép olajlámpásokat, tisztítóeszközöket –, a legjobbakat, amelyeket Jokoszében kapni lehetett; minden vadonatúj volt, de szerény, egyszerű, dísztelen.

Kibújt kimonójából, letette a kardokat, és hozzálátott a takarításhoz. Első volt a kis fogadószoba, a konyha és a veranda. Azután következett a kanyargós ösvény, a mohába ágyazott lépegetőkövek, végül a sziklák és az egész kis kert. Súrolt, söpört, porolt, míg minden makulátlanul tiszta nem lett, alázatosan átadta magát a kétkezi munkának, ami a csa-nó-ju kezdete, hiszen mindent a házigazdának kell elrendeznie, neki kell gondoskodnia róla, hogy minden hibátlan legyen. A tökély első foka pedig a makulátlan tisztaság.

Szürkületre majdnem minden előkészülettel végzett. Azután aprólékosan megfürdött, és nagy nehezen elviselte a vacsorát meg Kiku éneklését. Amint tehetett, egyszerűbb ruhát öltött, és visszasietett a kertbe. Előbb kanócot tett az olajlámpásokba, azután gondosan meglocsolta a lépegetőköveket és a fákat, amelyeket most itt is, ott is vibráló kis fények pettyeztek, míg végül a miniatűr kert a nyári szellő melegében táncoló harmatcseppek tündéerkertjévé változott. Egyik-másik lámpásnak megváltoztatta a helyét. Végül visszament az előszobába. A gondosan megválogatott és a fehér homokon gúlába rakott faszéndarabok szabályosan égtek. A virágok is megfelelőnek látszottak a tokonomában. Újra megtisztította a már makulátlan edényeket. A kanna füttyülni, dalolni kezdett, és Buntaro elégedett volt a hangjával, mert azok a kis vasdarabok is gazdagították, amelyeket gondosan a kanna aljára helyezett.

Minden készen állt. A csa-nó-ju tökélyének első foka a tisztaság, a második a teljes egyszerűség. Az utolsó és legfontosabb pedig: mindennek illenie kell a mindenkori vendéghez vagy vendégekhez.

Meghallotta Mariko lépteit a köveken, hallotta, hogy szertartásosan belementi kezét a friss folyóvizet tartalmazó medencébe, majd

megszárogatja. Három puha lépés, fel a verandára. Még kettő, az elfüggönyözött ajtóhoz. Még neki is meg kell hajolnia ahhoz, hogy az apró kis ajtónyíláson bebújjon, amely azért apró, mert itt mindenkinek meg kell alázkodnia. A csa-nó-juban mindenki egyenlő, házigazda és vendég, a legrangosabb daimjó és a legalantosabb számuráj, még a paraszt is, ha meghívják.

Mariko legelőbb férje virágkompozícióját szemlélte meg. Buntaro egyetlen fehér vadrózsát választott erre az alkalomra, a zöld levélre egyetlen vízgyöngyöt ejtett, s az egészet vörös kövekre fektette. Közeleg az ősz, sugallta a virággal, üzent a virág nyelvén, ne sirasd a lombhullás, a halál idejét, amikor a föld aludni tér; örülj inkább az újrakezdés gondolatának, kóstolj bele ezen a nyári estén az őszi levegő csodálatos hűvösébe... nemsokára eltűnik a könny is, a rózsák is, csak a kövek maradnak – nemsokára eltűnünk, te is, én is, és csak a kövek maradnak.

Figyelte Marikót, szinte kilépve önmagából, mélyen elmerülve abban a révületben, amelyet néha sikerül átélnie az igazi csamesternek, tökéletes harmóniába kerülve környezetével. Az asszony hódolattal meghajolt a virág előtt, majd bejött, és letérdelt vele szemben. Sötétbarna kimonó volt rajta, egyetlen vörösarany fonállal a szegélyében, amely kiemelte nyaka és arca fehérségét, obija a legsötétebb zöld, alsókimonójához illő, haja egyszerű, fésületlen, dísztelen.

„Üdvözöllek” – mondta Buntaro.

„Kitüntetsz” – felelte Mariko, belehelyezkedve szerepébe.

Buntaro makulátlan lakkozott tálcán szolgálta fel a kis előlakomát, az egész szertartás rendjéhez tartozott az is, hogyan helyezte el az evőpálcikákat, a halszeleteket a rizsen s művészi rendetlenségben azt a néhány kis vadvirágot melléjük, amelyeket a folyóparton szedett. Amikor Mariko és utána ő is végzett az evéssel, Buntaro, ügyelve, hogy minden mozdulata szertartásos legyen – hisz mindet meg kell figyelni, fel kell mérni és el kell raktározni az emlékezetben –, felemelte a tálcát, és az apró ajtónyíláson át kivitte a konyhába.

Egyedül maradván, Mariko kritikusan megszemlélte a tüzet, az izzó szénhegyet a hófehér homoktengerben, a háromlábú állvány alatt, hallgatta a tűz sziszegését, amely egybeolvadt a kanna halk susogásával, hallgatta a láthatatlan konyhában a porcelánon

hussanó kendőt, a vizet, amely tovább tisztítja azt, ami már tiszta. Azután tekintete a durva, göcsörtös gerendákra vándorolt, a bambuszrudakra és a sásra, amelyekből a zsúptető készült. A néhány lámpa vetette árnyékok – a lámpákat látszólag találomra helyezte el a férje – megnövelték, ami kicsi, megszépítették, ami jelentéktelen volt, s tökéletes harmóniát teremtettek. Miután mindent látott és hozzájuk mérte a lelkét, Mariko kiment a kertbe, ahhoz a sekély kis medencéhez, amelyet évmilliók leforgása alatt vájt a sziklába a természet. Még egyszer megtisztította kezét-száját a hűvös, friss vízzel, s megszáritotta őket az új törülközővel.

Amint ismét elhelyezkedett odabenn, Buntaro megkérdezte: „Adhatok most egy kis csát?”

„Kitüntetnél. De kérlek, ne fáradj ennyit miattam.”

„Te tüntetsz ki engem. Te vagy a vendégem.”

Így hát Buntaro kiszolgálta Marikót. És most véget ért a szertartás.

Mariko még nem akart mozdulni a beálló csendben, nem akart lemondani a rátelepedő békéről, nem akarta tudomásul venni, hogy vége. De magán érezte a férfi egyre erősödő tekintetét. A csa-nó-ju véget ért. Újrakezdődik az élet.

– Tökéletesen csináltad – suttogta Mariko, és elöntötte a szomorúság. Könnyecsepp csordult ki a szeméből, s a látvány megfájdította Buntaro szívét.

– Nem... nem. Kérlek, bocsáss meg... te vagy tökéletes... ez egészen hétköznapi volt – mondta, döbbsenten a váratlan dicsérettől.

– A legszebb volt, amit valaha is láttam – mondta Mariko, akit meghatott a kendőzetlen őszinteség Buntaro hangjában.

– Nem. Nem, kérlek, bocsáss meg, ha tűrhető volt, az neked köszönhető, Mariko-san. Csak tűrhető volt – te tetted szebbé.

– Az én szememben hibátlan volt. Minden. Milyen szomorú, hogy mások, nálam méltóbbak, nem láthatták! – Az asszony szeme csillogott az imbolygó fényben.

– Te láttad. Ez elég. Csak neked szántam. Mások nem értették volna meg.

Mariko érezte arcán a forró könnyeket. Rendes körülmények között szégyellte volna őket, de most valahogy nem számítottak.

– Köszönöm. Hogyan köszönhetném meg?

Buntaro felvett egy kis kakukkfűágacskát, áthajolt, és remegő

ujjakkal, szelíden felfogta az egyik könnycseppet. Némán lenézett a hatalmas öklében eltörpülő könnycseppre és ágacsára. – Az én munkám – bárki munkája – jelentéktelen ennek szépsége mellett. Köszönöm.

Tovább nézte a könnycseppet a levélen. Egy faszéndarab lepottyant a hegyről, s ő gondolkodás nélkül visszatette a fogóval. Szikrák röpültek a levegőbe a hegycsúcsról, amely most kitörő vulkánná változott.

Mindketten elmerültek az édes melankóliában, összefűzte őket a könnycsepp egyszerűsége, elégedetten ültek az alázattal teli csendben, tudván, hogy amit az egyik adott, a másik a makulátlan tisztasággal viszonzta.

Később Buntaro így szólt: – Ha kötelességünk nem tiltaná, megkérnélek, hogy gyere velem a halálba. Most.

– Veled mennék. Örömmel – felelte azonnal Mariko. – Haljunk meg. Most.

– Nem lehet. Kötelességünk Toranaga úrhoz fűz bennünket. Az asszony előhúzta obijából a tört, és tiszteletteljesen a tatamira fektette. – Akkor kérlek, engedd meg, hogy előkészítsem az utat.

– Nem. Megfeledkeznénk kötelességünkről, ha ezt tennénk.

– Történjék, aminek történnie kell. Te és én úgysem változtathatunk rajta.

– Nem. De nem vághatunk urunk elébe. Sem te, sem én. Minden megbízható vazallusára szüksége lesz még egy ideig. Kérlek, bocsáss meg, de meg kell tiltanom.

– Szívesen mennék ma este a halálba. Készen állok. Sőt, minden porcikámmal vágyom rá. Igen. Lelkem túlcserél az örömtől. – Tétován elmosolyodott. – Kérlek, bocsásd meg önzésemet. Tökéletesen igazad van abban, amit a kötelességünkről mondtál.

A borotvaéles penge csillogott a fényben. Eltűnődve figyelték. Buntaro törte meg a bűvöletet.

– Miért Ószaka, Mariko-szan?

– El kell ott intézni egyet-mást, amit csak én tudok elintézni.

Buntaro homlokráncolva nézte, amint egy leégett kanóc pislákoló fénye ráesik a könnycseppre és millió színre törik benne.

– Miket?

– Családunk jövőjével kapcsolatos dolgokat, amelyekre nekem kell

hogy gondom legyen.

– Akkor valóban el kell menned. – Buntaro kutatóan a szemébe nézett. – De miért egyedül?

– Ügyelni akarok rá, hogy minden kérdés kielégítően elrendeződjék köztünk és Kijama úr között még Szarudzsi házassága előtt. Pénz, kelengye, földek meg a többi. Fiunk birtokának megnövekedését is hivatalosan rögzíteni kell. Hiromacu úr és Toranaga úr így akarja. Családunkért én vagyok a felelős.

– Igen – mondta lassan Buntaro –, ez a te kötelességed. – Tekintete felesége szemébe mélyedt. – Ha Toranaga úr azt mondja, mehetsz, akkor menj, ámbár nem hiszem, hogy beengednek oda. Mindenesetre... gyere vissza minél hamarabb. Nem lenne bölcs dolog egy perccel is tovább maradnod Ószakában, mint ahogy szükséges.

– Igen.

– Tengeren gyorsabban odaérsz, mint szárazföldön. De a tengert mindig gyűlölted.

– Most is gyűlölöm.

– Gyorsan kell odaérsz?

– Nem hiszem, hogy fél vagy egy hónap sokat számítana. Lehet, nem tudom. Egyszerűen csak úgy érzem, azonnal indulnom kell.

– Akkor az indulás idejét és az utazás módját Toranaga úrra bízunk – ha egyáltalán megengedi, hogy elmenj. Zataki úr ittléte és az a két tekercs csakis háborút jelenthet. Veszélyes odamenned.

– Igen. Köszönöm.

Buntaro, aki örült, hogy ezt a témát lezárhatták, elégedetten körülnézett a kis szobában, s már az sem zavarta, hogy visszataszító, formátlan teste uralja az egész teret, combjai vastagabbak, mint az asszony dereka, karjai, mint az asszony nyaka. – Szép szoba, szebb lett, mint reméltem. Örülök, hogy itt lehettem benne. Újra eszembe jut, hogy a test nem egyéb, mint kunyhó az őserdőben. Köszönöm, hogy itt vagy te is. Nagyon örülök, hogy eljöttél Jokoszéba, Mariko-szan. Ha te nem vagy, nem rendezem meg ezt a csa-nó-jut, és nem éreztem volna ennyire egynek magam az örökkévalósággal.

Mariko habozott, majd félénken kezébe vette a T'ang-kori teásdobozt. Egyszerű, dísztelen fedeles bögre volt. A narancsos

barna mázat szabálytalanul csurgatták végig rajta, az alján egyenetlen csíkban kilátszott a cserép anyaga, mintegy hangsúlyozva az ősi fazekas mesterkéletlen művészetét, azt, hogy nem is akarta véka alá rejteni anyagai egyszerűségét. Buntaro Szen-Nakadától, minden idők leghíresebb csamesterétől vásárolta húszezer kokuért. – Olyan gyönyörű – mormolta Mariko, élvezve az edény tapintását. – Olyan tökéletesen illik a szertartáshoz.

– Igen.

– Ma este igazi mester voltál, Buntaro-szan. Nagy boldogsággal ajándékoztál meg. – Halk, érzelemdús hangon beszélt, s közben előrehajolt. – Minden tökéletes volt számomra, a kert is és amilyen művészien eltüntetted a hiányosságokat a fényel és árnyékkal. És ez. – Újra megérintette a teásdobozt. – Minden tökéletes, még az írásjegy is, amelyet a törülközőre festettél. Ai – szeretet. Ma este a szeretet volt számomra a tökéletes világ. – Ismét könnyek csorogtak végig az arcán. – Kérlek, bocsáss meg – mondta, miközben letörölte őket.

Buntaro zavartan hajolt meg ennyi dicséret hallatán. Hogy zavarát leplezze, csomagolni kezdte selyemburkába a teásdobozt. Amikor végzett, beleeresztette a ládikójába, és nagy gonddal Mariko elé tette. – Mariko-szan, ha házunknak anyagi gondjai vannak, fogadd ezt. Add el.

– Soha! – Buntaro egyetlen olyan tulajdona volt az edény, kardjain és íján kívül, amelyet igen nagyra becsült. – Ezt soha nem adnám el.

– Kérlek, bocsáss meg, de ha gondot okoz vazallusaim fizetsége, fogadd el.

– Jut elegendő mindenkinek, ha beosztom. És a legjobb fegyverek s a legjobb lovak. Ezen a téren erős a házunk. Nem, Buntaro-szan, a T'ang a tiéd.

– Nincs már sok időnk hátra. Kire hagyjam? Szarudzsira?

Mariko a faszénre nézett s a tűzre, amely felfalta és legyűrte a vulkánt. – Nem. Addig ne, míg érdemes csamester nem lesz belőle, apjához méltó. Azt tanácsolom, hagyd a T'angot Toranaga úrra, aki méltó rá, és kérd meg, hogy halála előtt döntse el, megérdemli-e a fiunk, hogy örökölje tőle.

– És ha Toranaga úr veszít, és meghal még a tél beállta előtt, mint ahogy biztosra veszem, hogy veszít?

– Mi?

– Itt ebben a meghitt magányban minden színlelés nélkül elárulhatom neked az igazságot. Hisz nem fontos része-e a csa-nó-junak, hogy az ember ne színleljen? Igen, veszíteni fog, hacsak el nem bánik Kijamával és Onosival – és Zatakival.

– Ebben az esetben foglald bele végrendeletedbe, hogy a T'angot küldjék el díszkísérettel ő császári felségének, és kérvényezd, hogy fogadja el. A T'ang megérdemli, hogy isteni kezekbe kerüljön.

– Igen. Ez lenne a tökéletes választás. – Buntaro szemügre vette a törít, majd borúsan hozzátette: – Haj, Mariko-szan, Toranaga úrért semmit sem tehetünk. Karmája eldőlt. Vagy nyer, vagy veszít. De akár nyer, akár veszít, nagy öldöklés lesz.

– Igen.

Buntaro levette komor tekintetét a törőről, és a kakukkfűágacskára fordította, amelyen még most is ott ült a tiszta könnycsepp. Később így szólt: – Ha veszít, akkor mielőtt meghalok, megölöm az Andzsin-szant. Vagy ha én már nem élek, valamelyik emberem öli meg.

Az asszony arca légies volt a sötétségben. A puha szellő megmozgatta hajszálait, s ettől még szoborszerűbbnek látszott. – Kérlek, bocsáss meg... megkérdezhetem, miért?

– Túlságosan veszélyes, nem szabad életben hagyni. A tudása, az ötletei, csak amiket ötödkézből hallottam is... megfertőzné a birodalmat, még Jaemon urat is. Toranaga úr máris a hatása alá került, ne?

– Toranaga úr felhasználja a tudását.

– Amint Toranaga úr meghal, meghal az Andzsin-szan is. De remélem, urunk szeme még azelőtt felnyílik. – A leégett kanóc kialudt a lámpában. Buntaro felnézett az asszonyra. – Te is a hatása alatt vagy?

– Lenyűgöző ember. De a gondolkodása annyira más, mint a miénk... amiket értéknek tart... igen, sok tekintetben annyira különbözik tőlünk, hogy néha szinte lehetetlen megérteni. Egyszer megpróbáltam elmagyarázni neki a csa-nó-jut, de nem fogta fel.

– Iszonyú lehet barbárnak születni... iszonyú – mondta Buntaro.

– Igen.

Buntaro tekintete újból a pengére siklott.

– Vannak, akik úgy gondolják, az Andzsin-szan valamelyik előző

életében japán lehetett. Nem olyan ő, mint a többi barbár, és... keményen igyekezik úgy beszélni és viselkedni, mint mi, noha nem sikerül neki, ne?

– Bárcsak láttad volna, amikor majdnem szeppukut követett el, Buntaro-szan. Én... egészen rendkívüli volt. Láttam, amint leszáll rá a halál, s amint Omi keze elhárítja. Ha valamikor japán volt, az sok mindent megmagyaráz. Toranaga úr úgy véli, most nagyon értékes ő nekünk.

– Ideje, hogy abbahagyd a tanítását, és újra japánná válj.

– Uram?

– Azt gondolom, Toranaga úr a hatása alá került. És te is.

– Kérlek, bocsáss meg, de nem hiszem.

– Azon az éjszakán Andzsiróban, amikor minden olyan rosszul sikerült, akkor éjjel éreztem, hogy vele vagy, ellenem. Gonosz gondolat volt, persze, de így éreztem.

Mariko tekintete elhagyta a pengét. Merőn férje szemébe nézett, és nem válaszolt. Újabb lámpa hunyt ki pislákolva. Most már csak egy fényforrás maradt a szobában.

– Igen, aznap éjjel gyűlöltem őt – folytatta ugyanazon a nyugodt hangon Buntaro –, a halálát akartam... s a tiédet meg Fudzsziko-szanét is. Íjam a fülembe suttogott, mint ahogy néha megteszi, és ölni vágyott. S amikor másnap hajnalban láttam, hogy jön felém azokkal a nyavalyás kis gyáva pisztolyokkal, nyilaim könnyörögtek, hadd kóstolják meg a vérét. De én elhalasztottam a megölését, és inkább megalázkodtam előtte, mert a modortalanságomtól még jobban undorodtam, mint tőle, modortalanságom és a szake megszégyenített. – Kezdett kiütközni rajta a fáradtság. – Mennyi szégyent kellett elviselnünk, neked és nekem. Ne?

– Igen.

– Nem akarod, hogy megöljem?

– Azt kell tenned, amit a kötelességérzeted diktál – felelte az asszony. – Én is a kötelességemet fogom teljesíteni.

– A mai éjszakát a fogadóban töltjük – mondta Buntaro.

– Igen.

Aztán, mivel az asszony tökéletes vendége volt, s a csa-nó-ju a legsikerültebb, amit valaha is rendezett, Buntaro meggondolta magát, és visszaajándékozta feleségének az időt és a békét,

éppolyan mértékben, mint ahogy ő kapott tőle ajándékot.

– Menj a fogadóba. Aludj – mondta. Felvette a tört és átnyújtotta. – Amikor a juharfák lehullatják leveleiket – vagy amikor visszatérsz Ószakából –, újrakezdjük. Mint férj és feleség.

– Igen. Köszönöm.

– Szabadon beleegyezel, Mariko-szan?

– Igen. Köszönöm.

– Istened színe előtt?

– Igen. Isten színe előtt.

Mariko meghajolt, átvette a tört, visszadugta rejtekhelyére, újra meghajolt és távozott.

Léptei elhaltak. Buntaro lenézett az ágacskára, amelyet még mindig a kezében tartott, s a könnycsepp még mindig ott ült egy apró levél csapdájába zárva. Remegő ujjakkal, szelíden a faszéndarabok utoljára helyezte az ágacskát. A tiszta, zöld levelek összepöndörödtek, elszenesedtek. A könnycsepp sisteregve semmivé vált.

Aztán, a beálló csendben, őrjöngve zokogni kezdett, mert lelke legmélyén most már biztosra vette, hogy Mariko megcsalta őt az Andzsín-szannal.

Blackthorne látta, amint az asszony kilép a kis kertből, és átvág a megvilágított udvaron. Hófehér szépségétől a lélegzete is elállt. A hajnalpír már kapaszkodott fel a keleti égre.

– Jó reggelt, Mariko-szan.

– Ó... jó reggelt, Andzsín-szan! Ne... ne haragudj, de megijesztettél... nem vettelek észre. Késő van, sokáig fenn maradtál.

– Nem. Gomen naszai, éppen hogy idejében keltem. – Blackthorne elmosolyodott, és felmutatott a hajnalodó égre. – A tengeren szoktam rá, hogy pirkadatkor mindig felkelek, mert ilyenkor kell felmenni a fedélzetre és bemérni a napot. – Még derűsebben mosolygott. – Te maradtál fenn sokáig!

– Nem is vettem észre, hogy... hogy elmúlt az éjszaka. – A kapukban és ajtóknál szamurájok őrködtek, és kíváncsian bámulták őket, köztük Naga is. Lehalkította a hangját, és latinra váltott. – Vigyázz a szemedre, kérlek. Még az éj sötétje is rejthet hírhordókat.

– Bocsánatodat kérem.

Lovak vágattak oda a főkapuhoz. Solymászok, a vadásztársaság, testőrök. Kedvetlenül előjött Toranaga.

– Minden készen áll, uram – jelentette Naga. – Veled tarthatok?

– Nem, nem, köszönöm. Pihenj csak. Milyen volt a csa-nó-ju, Mariko-szan?

– Nagyon szép, uram. Gyönyörű.

– Buntaro-szan igazi mester. Szerencsés vagy.

– Igen, uram.

– Andzsín-szan! Szeretnél vadászni? Megtanulnám, hogyan röptetik nálatok a sólymot.

– Uram?

Mariko lefordította.

– Igen, köszönöm – felelte Blackthorne.

– Jó. – Toranaga rámutatott egy lóra. – Velem jössz.

– Igen, uram.

Mariko szemmel kísérte őket. Amikor felvágattak az ösvényre, szobájába ment. Szolgálója levetkőztette, segített lemosni arcáról a festéket és leereszteni a haját. Mariko megparancsolta a lánynak, hogy maradjon a szobájában, s hogy délig senki se zavarja.

– Igen, úrnóm.

Mariko lefeküdt, behunyta a szemét, s hagyta, hogy a teste belesüppedjen a tollas takarók finom puhaságába. Kimerült, de a lelke ujjongott. A csa-nó-ju a béke különleges magasába emelte, megtisztította, s onnan a csodálatos, gyönyörteli döntés, hogy kész a halálba menni, olyan újabb csúcsra ragadta, amelyet még sohasem ért el. Amikor erről a szédítő magaslatról újra visszatért az életbe, hihetetlenül, hátborzongató élességgel érzékelte az életben maradás szépségét. Mintha kívül lépett volna önmagán, amint türelmesen válaszgatott Buntarónak, s tudta, hogy egész viselkedése éppolyan tökéletes, mint Buntaróé. Összegömbölyödött az ágyban, és élvezte a békét... a békét, míg le nem hullnak a levelek.

Ó, Madonna, fohászkozott tiszta szívvel, köszönöm, hogy megajándékozol ezzel a csodálatos, nagyszerű haladékkal. Köszönetet mondok neked, és tiszta szívemből, lelkem mélyéből imádlak az idők végezetéig.

Alázatos szívvel elmondott egy Ave Mariát, azután bocsánatért esedezve, szokásához és hűbérura parancsához híven megint

félretolta Istenét a megfelelő rekeszbe.

Mit csináltam volna, tűnődött el már félálomban, ha Buntaro megkér, hadd ossza meg velem az ágyat?

Visszautasítottam volna.

És ha ragaszkodik hozzá, aminthogy jogában áll?

Akkor betartottam volna az ígéreteimet. Ó, igen. Semmi sem változott meg.

Negyvennegyedik fejezet

A Kecse órájában a díszmenet újból átkelt a hídon. Zataki és emberei most kevésbé voltak kiöltözve, könnyű úti vagy harci ruhát viseltek és súlyos páncélzatot. Noha mind nagyon fegyelmezettek voltak, látszott rajtuk, hogy alig várják az élethalálharcot. Egyenes sorokban ültek le Toranaga csapatával szemben, amely jókora erőfölényben volt. Alvito atya oldalt foglalt helyet a nézők között, akárcsak Blackthorne.

Toranaga ugyanazzal a nyugodt és ráérős szertartásossággal fogadta Zatakit. Ma a két daimjó egyedül ült az emelvényen, és távolabb egymástól. Jabu, Omi, Naga és Buntaro a földön vette körül Toranagát, Zataki négy harcos-tanácsadója hasonlóképpen helyezkedett el uruk mögött.

A megfelelő időben Zataki elővette a második tekercset. – Várom hivatalos válaszodat.

– Elmegyek Ószakába, és alávetem magam a Tanács akaratának – felelte Toranaga és meghajolt.

– Aláveted magad? – kérdezte hitetlenkedő arccal Zataki. – Te, Toranaga-nó-Minovara elmégy...

– Hallgass meg! – szakította félbe Toranaga érces hadvezérhangján, amely, noha nem harsogott, mégis visszhangot vert az egész tisztáson.

– A Régenstanácsnak engedelmeskedni kell! Hiába törvénytelen, akkor is Régenstanács, és egyetlen daimjónak sem áll jogában, hogy részekre szakítsa a birodalmat, még ha övé az igazság, akkor sem. A birodalom érdeke mindenek felett való. Ha egy daimjó fellázad, a többinek kötelessége eltiporni. Megesküdtem a taikónak, hogy nem én leszek az első, aki megszegi a békét, és nem is

teszem, még akkor sem, ha a gonosz felütötte fejét az országban. Elfogadom a meghívást!

A szamurájok kétségbeesetten töprengtek, mit jelentsen ez a hihetetlen köpönyegfordítás. Mindnyájan tudták, hogy róninná fognak válni – elvesztik becsületüket, jövedelmüket, családjukat, jövőjüket.

Buntaro tudta, hogy el fogja kísérni Toranagát erre az utolsó útra, és osztozni fog sorsában – halál lesz az osztályrésze neki és egész családjának. Isido túlságosan is személyes ellensége ahhoz, hogy megbocsásson, és különben is, ki akarna életben maradni azután, hogy hűbérura ilyen gyáván lemondott a dicső harcról? Karma, gondolta keserűen Buntaro. Buddha, adj erőt! Meg kell ölnöm Marikót és fiunkat, mielőtt magammal végeznék. Mikor tegyem? Majd ha teljesítettem kötelességemet, és tisztességben átsegítettem urunkat az Űrbe. Szüksége lesz egy megbízható segédre, ne? Vége mindennek, akár az őszi lombnak, a jövőnek, a jelennek, a Bíbor Égnek. Vagy talán jobb is így? Jaemon úr most már biztosan örökébe léphet. Toranaga úr a lelke mélyén bizonyára át akarta venni a hatalmat, bármennyire tagadja is. Talán a taikó új életre kel a fiában, s akkor újra megtámadjuk Kínát, de most győzni fogunk s felhágunk a világ tetejére, hiszen ez isteni kötelességünk. Igen, Ocsiba úrnő és Jaemon nem fog eladni bennünket, mint legutóbb Isido és gyáva tanácsadói...

Naga semmit sem értett. Hát nem lesz Bíbor Ég? Nem lesz dicsőséges háború? Élethalálharc a sinanói hegyek közt és a Kjóto körüli síkon? Nem halhat tiszteletre méltó halált a csatában, miközben hősiezen védelmezi apja zászlaját, nem állhat ott az ellenség hullahegyén, várva a végső, halált hozó rohamot vagy az isteni győzelmet? Még a mocskos puskákkal sem indulhatnak elsöprő támadásra? Mindebből semmi sem lesz már – csak a szeppuku marad, az elkapkodott, minden tisztességet és pompát nélkülöző szeppuku, hogy utána nyársra tűzzék a fejét, a köznép bámész kíváncsiságát kielégítendő? Csak a halál marad, s azzal vége a Josi-háznak. Hisz természetesen mindannyiukat kiirtják majd, minden fivérét, nővérét, unokatestvérét, nagynénjét és nagybátyját. Szeme Zatakira szegeződött. A vér lassan előntötte az agyát...

Omi alig látó szemmel nézte Toranagát, és a gyűlölet

elhatalmasodott rajta. Urunk megőrült, gondolta. Hogy lehet ilyen ostoba? Százezer emberünk van, azonkívül a muskétásezred és még ötvenezer szamuráj Ószaka körül! A Bíbor Ég akkor már ezerszer jobb, mint egy elhagyatott, búzló sírgödör!

Keze súlyosan a kardmarkolatra feszült, s egy szilaj pillanatra elképzelte, amint előreveti magát, lecsapja Toranaga fejét, átnyújtja Zataki régensnek, és véget vet ennek a szánalmas komédiának. Azután itt helyben, tisztességgel végez magával is. Hisz mi értelme most már élni? Kiku elérhetetlen a számára, kiváltotta magának Toranaga, aki most mindnyájukat elárulta. Múlt este tűzben égett az egész teste, miközben a lány énekelt, és tudta, hogy dalai titokban neki szólnak, egyedül neki. Viszonozhatatlan tűz – Kiku-szan és ő. Várjunk csak – miért ne követhetnénk el együtt öngyilkosságot? Együtt meghalni és együtt lenni egy örökkévalóságig! Ó, milyen csodálatos lenne! Összevegyíteni lelkünket a halálban, örök tanújeleként életszeretünknek. De előbb az áruló Toranagára kell sort keríteni, ne?

Omi óriási erőfeszítéssel visszarángatta magát a valóságba.

Minden tönkrement, gondolta. Nincs béke a házamban, csak az örökös harag és veszekedés, Midori folyton sír. Jabu elleni bosszúmmal sem haladtam előbbre. Hiába kötöttem titkon egyezséget – amely Jabuval vagy nélküle is érvényes lenne – Zatakival a múlt éjjel. Most már nincs semmiféle egyezés. Minden balul sikerült. Még a kardok is, amelyeket Mura megtalált, úgy tönkrementek a föld alatt, hogy Toranaga biztosan meggyűlött, amikor megmutattam neki. És most ez – ez a gyáva behódolás!

Mintha ördögök játszanának velem – mintha gonosz varázslat telepedett volna rám. Az Andzsín-szan műve? Lehet. De akkor is, minden elveszett. Nincsenek kardok, nincs bosszú, nincs titkos menekülési terv, nincs Kiku, nincs többé jövő. De várjunk csak. Van jövő, Kikuval. A halál jövő, jelen és múlt, oly tiszta és egyszerű...

– Feladod a harcot? Nem megyünk háborúba? – ordította Jabu, aki ugyancsak átlátta, hogy neki és egész családjának halál lesz a sorsa.

– Elfogadom a Tanács meghívását – felelte Toranaga. – Mint ahogy te is elfogadod!

– Én nem foga...

Omi magához tért révületéből: tudta, hogy félbe kell szakítania Jabut, meg kell védenie az azonnali haláltól, mert az lesz az osztályrésze, ha most szembeszáll Toranagával. De nem tett semmit, szándékosan befogta a száját, s magában ordítani szeretett volna az örömtől – várta a mennyei ajándékot, várta, hogy Jabu katasztrófát idézzon a fejére.

– Mit mondtál? – kérdezte Toranaga.

Jabu agyában megkondultak a vészharangok. Csak hörgésre futotta a lelkierejéből: – Én... én... vazallusaid természetesen engedelmeskednek neked. Igen... ha úgy döntesz... bárhogy döntesz... követni foglak.

Omi magában káromkodva ismét közönyös tekintettel meredt előre, Toranaga váratlan behódolásától még mindig háborgott egész lelke. Toranaga hagyta, hadd dadogjon tovább Jabu, hadd növelje tovább mentegetőzésének súlyát. Azután megvetően félbeszakította.

– Helyes. – Visszafordult Zatakihoz, de éberségéből továbbra sem engedett. – Így hát elteheted a második tekercset, testvér. Többé nincs rá... – Szeme sarkából megpillantotta Naga eltorzuló arcát, és feléje perdült. – Naga!

Az ifjú ijedtében majd kiugrott a bőréből, de kezét levette kardja markolatáról.

– Igen, apám? – hebegte.

– Menj és hozd ide az íróeszközeimet! Tüstént! – Amikor Naga távozott, Toranaga megkönnyebbülten kifújta a levegőt: örült, hogy sikerült megakadályoznia a Zataki elleni támadást, mielőtt még elkezdődött. Óvatosan szemügyre vette Buntarót, azután Omit. És végül Jabut. Úgy látta, mostanára mindegyikük lehiggadt, nem ragadtatják magukat elhamarkodott mozdulatra, amelynek azonnali öldöklés lenne a vége.

Újból Zatakihoz fordult. – Tüstént megkapod írásbeli válaszomat. Így a Tanács felkészülhet a rangomnak kijáró fogadtatásra. – Lehalkította a hangját, hogy csak Zataki hallja. – Izuban biztonságban vagy, régens. Izun kívül is biztonságban vagy. Amíg anyám ki nem szabadul a karmaid közül, biztonságban vagy. De csak addig. És most, a találkozóznak vége.

– Helyes. „Rangodnak kijáró fogadtatás”? – mondta Zataki megvetően. – Micsoda képmutatás! Sose hittem volna, hogy

megérem a napot, amikor Josi Toranaga-nó-Minovara megalázkodik Isido tábornok előtt. Micsoda...

– Mi a fontosabb, testvér? – kérdezte Toranaga. – Családom épségben maradása – vagy a birodalomé?

Félhomály telepedett a völgyre. Ömlött az eső, a felhők mindössze háromszáz lábnyira lógtak a föld felett, a hágóra vezető ösvényt már látni sem lehetett. A tisztáson és a fogadó udvarán rosszkedvű szamurájok tolongtak, lökdösődtek. A lovak türelmetlenül toporzékoltak. A tisztek szükségtelen szigorúsággal harsogták a parancsszavakat. Kétségbeesett hordárok rohagáltak fel-alá a távozásra készülő menetoszlop körül. Alig egy óra volt hátra sötétedésig.

Toranaga papírra vetette és aláírta a cikornyás üzenetet, s hírvivő útján Zatakihoz küldte, hiába könyörgött Buntaro, Omi és Jabu. Toranaga csendben hallgatta végig ellenérveiket.

Amikor befejezték, így szólt: – Nem akarok több beszédet. Döntöttem. Engedelmeskedjete!

Közölte velük, hogy haladéktalanul visszatér Andzsiróba többi emberéért. Holnap a keleti, tengerparti úton Atami és Odavara felé indul, onnan pedig a hegyi hágókon át Jedóba. Buntaro lesz a kíséret parancsnoka. Szintén holnap a muskétásezred gályákra száll Andzsiróban, és Jedóba vitorlázik Jabu vezénylete alatt. Rákövetkező nap Omi a belső, szárazföldi úton a határhoz vonul minden rendelkezésre álló izui harcossal. Csatlakozik Hiromacuhoz, s az öreg daimjó irányításával gondjuk lesz rá, hogy az ellenség, Ikava Dzsikkju ne zavarhassa a forgalom normális menetét. Omi egyelőre Misimában szállásolja el magát, őrzi a Tókaidónak azt a részét, s elegendő gyaloghintót és lovat gyűjt össze Toranaga és tekintélyes kísérete számára, mire Ószakába tartva odaérkeznek.

– Értesíts minden állomást az úton, s azok is tegyék meg a megfelelő előkészületeket. Megértetted?

– Igen, uram.

– Gondod legyen rá, hogy semmi hiba ne csússzék be!

– Igen, uram. Bízhatok bennem. – Még Omi is összerezzen a rosszindulatú tekintet súlya alatt.

Amikor mindent előkészítettek a távozásra, Toranaga előjött

szobájából, és kilépett a verandára. Mindenki meghajolt. Savanyúan intett nekik, hogy folytassák tevékenységüket, és a fogadásért küldött. A fogadós térden állva, túlcsonduló alázattal nyújtotta át a számlát. Toranaga tételről tételre ellenőrizte. A számla igen méltányos volt. Bólintott, odahajította a szállásmesternek, hogy fizesse ki, majd magához rendelte Marikót és az Andzsín-szant. Mariko megkapta az engedélyt, hogy Ószakába menjen. – De innen előbb Misimába mégy. Ezt a bizalmas üzenetet átadod Hiromacu-szannak, majd továbbindulsz az Andzsín-szannal Jedóba. Te felelsz érte, míg meg nem érkeztek. Onnan valószínűleg hajón mégy Ószakába – ezt majd még eldöntöm. Andzsín-szan! Megkaptad a szótárt a pap-szantól?

– Kérem? Sajnálom, nem ért.

Mariko lefordította.

– Bocsánat. Igen, könyv megkap.

– Mire Jedóban találkozunk, jobban fogsz beszélni japánul, mint most. Vakarimaszu ka?

– Hai. Gomen naszai.

Toranaga leverten kicsörtetett az udvarból, egy szamuráj hatalmas esernyőt tartott a feje fölé. A szamurájok, hordárok és parasztok egy emberként újra meghajoltak. Toranaga ügyet se vetett rájuk, beszállt fedett gyaloghintójába az oszlop élén, és összehúzta a függönyöket. A hat félmeztelen hordár azonnal felemelte a hintót, és ügetni kezdtek, bütykös, csupasz lábuk csattogott a pocsolyákban. Elöl szamurájegység lovagolt, egy másik csapat a gyaloghintót vette körül. Utánuk következtek a váltóhordárok és a málhásosztag, rohanvást, idegesen, rettegve. Omi vezette az élcsapatot, az utóvédparancsnokságot Buntaróra bízták. Jabu és Naga már előbb a muskétásezredhez indult, amely még mindig az úton várt lesben, a hegynyereg közelében; amint odaérnek hozzájuk, az ezred besorol az oszlop mögé, ez fogja képezni az utóvédet. – Utóvéd! Ki ellen? – mondta vicsorogva Jabu Ominak, mielőtt elvágatott.

Buntaro visszasietett a fogadó kapujába, mit sem törődve a szakadó esővel. – Mariko-szan!

Az asszony engedelmesen eléje szaladt, narancssárga olajospapír ernyőjén doboltak a súlyos esőcseppek. – Igen, uram?

Buntaro szeme végigfutott Marikón, majd bambuszkalapjának

szegélye alól végigmérte Blackthorne-t, aki a verandáról figyelte őket. – Mondd meg neki... – Buntaro elhallgatott.

– Uram?

– Mondd meg neki, hogy őt tekintem felelősnek érted.

– Igen, uram – felelte Mariko. – De, kérlek, bocsáss meg, magamért én felelek.

Buntaro elfordult, és felmérte, milyen messze távolodott tőle az oszlop eleje. Amikor visszanézett, arcán fojtott szenvedés tükröződött. – A mi szemünk nem lát már több levélhullást, ne?

– Ez Istentől függ, uram.

– Nem, Toranaga úrtól – felelte megvetően Buntaro.

Mariko rezzenéstelenül nézett a férfi kemény arcába. Zuhogott rájuk az eső. A cseppek mint könnycseppek potyogtak esernyője széléről. Kimonószegélye csupa sár volt. – Szajónara – mondta végre Buntaro –, Ószakában találkozunk.

Mariko meglepődött. – Ó, nagyon sajnálom, Jedóban nem találkozunk? Bizonyára ott leszel Toranaga úrral, nagyjából egyszerre érkeztek, ne? Ott is látjuk egymást.

– Igen. De Ószakában, vagy ha visszatértél onnan, újrakezdjük. Csak akkor találkozunk igazán, ne?

– Ó, értem. Kérlek, bocsáss meg.

– Szajónara, Mariko-szan – mondta Buntaro.

– Szajónara, uram. – Mariko meghajolt. Buntaro dölyfösen viszonzta a meghajlást, átcsörtetett a sáron a lovához, nyeregbe pattant, és vissza sem nézve elvágtatott.

– Isten veled – mondta Mariko, és hosszan nézett utána.

Blackthorne a Buntaro után tekintő Marikót figyelte. Az eresz alatt várakozott. Az eső megenyhült. Az oszlop eleje hamarosan beleveszett a felhőkbe, azután Toranaga gyaloghintója is eltűnt, és Blackthorne megkönnyebbülten felsóhajtott. Még mindig nem tért magához a Toranaga és az egész baljóslatú nap okozta megrázkódtatásból.

Pedig reggel olyan jól indult a solymászat. Apró, hosszú szárnyú sólymot választott, ügyesen utánaröptette egy pacsirtának, s a felélénkülő szél délnek, egy erdőcsíkon túlra sodorta a két madarat. Ő vezette a hajsztát, ehhez joga volt: ide-oda kanyargott lovával a

keményre vert ösvényen, vándorárusok, parasztok rebbentek félre előle a fák menedékébe. Egy sovány gebét vezető rongyos olajárus azonban nem volt hajlandó utat engedni. Blackthorne izgatottan ráordított, de a férfi csak nem mozdult, mire alaposan leteremtette. Az olajárus durván visszakiabált. Toranaga, aki addigra beérte, egyik testőrére mutatva így szólt: „Andzsín-szan, add oda neki a kardodat egy pillanatra.” Blackthorne engedelmeskedett. Mire észbe kapott volna, a testőr az olajárusra vetette magát. A kardcsapás olyan vad és hajszálpontos volt, hogy az árus még lépett egyet, mielőtt elzuhant. Derékban kettévált a teste.

Toranaga a nyeregkápáját csapkodta örömében, azután visszasüppedt búskomorságába, de emberei tovább éljeneztek. A testőr selyemövével gondosan megtörölgette a pengét, elégedetten visszadugta hüvelyébe, és átadta neki érthetetlen szavak kíséretében. Mariko később megmagyarázta. „Csak annyit mondott, Andzsín-szan, hogy büszke, amiért ő próbálhatta ki elsőnek ezt a nagyszerű kardot. Toranaga úr azt javasolja, nevezd »Olajárusnak«, mert egy ilyen vágás és egy ilyen éles penge megérdemli, hogy megbecsüléssel emlékezzenek rá. Kardod mostantól legendás lesz, ne?”

Blackthorne bólintott akkor, és leplezte kétségbeesését. Most is az Olajárust viselte – most már örökre Olajárus marad –, azt a kardot, amelyet Toranagától kapott. Bárcsak sose ajándékozta volna nekem, gondolta. De nemcsak az ő hibájuk, az enyém is. Ráordítottam az árusra, ő visszaordított, márpedig szamurájjal szemben nem szabad tiszteletlenül viselkedni. Mi más lehetett volna a végeredmény? A gyilkosság kedvét szegte, de azért úgy tett, mintha továbbra is élvezné a vadászatot, mert Toranaga veszélyesen rosszkedvű volt egész nap.

Déltájban visszatértek Jokoszéba, Toranaga találkozott Zatakival, azután Blackthorne forró fürdőt vett, megmasszírozták, s amint kilépett a fürdőházból, Alvito atya állt elébe, akár valami bosszúálló szellem, két mogorva képű japán hívével. „Az isten verje meg, takarodjatok az utamból!”

„Nem kell félned tőlünk, és káromkodni is fölösleges” – mondta Alvito atya.

„Az isten verjen meg téged és minden papot!” – ordította

Blackthorne, de észbe kapott, mert rájött, hogy mélyen benn jár az ellenség területén. Nem sokkal előbb szemtanúja volt, amint vagy félszáz keresztény szamuráj szivárgott át a hídon a misére, amelyet, mint Marikótól megtudta, Alvito tartott a fogadója udvarán. Keze a kardmarkolatot kereste, de persze nem volt nála fegyver, hiszen a fürdőből jött. Átkozta magát ostobaságáért.

„Isten bocsásson meg mocskos beszédedért, navigátor. Igen. Bocsásson meg és nyissa fel a szemedet. Nem viseltetem rosszindulattal irántad. Ajándékot hozok. Isten ajándékát, navigátor.” Blackthorne gyanakodva vette át a csomagot. Amikor kibontotta és meglátta a portugállatinjapán szótár-nyelvkönyvet, boldog izgalom fogta el. Belelapozott. Sohasem látott még ilyen szép, tiszta nyomdabetűket, az információk bősége és minősége pedig egyenesen elképesztette. „Isten ajándéka, az egyszer biztos, de Toranaga úr parancsára adod nekem.”

„Mi csak Isten parancsának engedelmeskedünk.”

„Toranaga úr kért meg rá, hogy add nekem?”

„Igen. Az ő kérése volt.”

„És Toranaga úr kérése nem parancs?”

„Az attól függ, navigátor, hogy kiről-miről van szó és mekkora a hite. – Alvito a könyvre mutatott. – Három testvérünk huszonhét esztendőn át dolgozott rajta, mire összeállította.”

„Miért adod nekem?”

„Meggértek bennünket.”

„Miért nem bújtál ki Toranaga úr kérése alól? Ravaszabb vagy te annál.”

Alvito vállat vont. Blackthorne gyorsan végigforgatta a lapokat. Kitűnő papír, tiszta, világos sorok. Az oldalszámok sorban követik egymást.

„Teljes – mondta mosolyogva Alvito. – Mi nem adunk tovább fél könyveket.”

„Ez túlságosan értékes. Mit vársz viszonzásul?”

„Meggért bennünket, hogy adjunk neked egyet. A vizitátor atya beleegyezett. Most tehát megkaptad. Csak az idén készült el, végre- valahára. Gyönyörű munka, ugye? Csupán arra kérünk, becsüld meg, bánj jól vele. Megérdemli.”

„Úgy fogok vigyázni rá, mint az életemre. Felbecsülhetetlen kincs ez,

többet ér még a titkos hajónaplóitoknál is. Mit kívánsz cserébe?”

„Semmit.”

„Nem hiszek neked. Tudnod kell, hogy ennek révén egyenlővé válok veled. Szeret teszek minden tudásodra, tíz, de talán húsz esztendő is megtakarítunk magunknak. Hamarosan éppen olyan jól beszélek majd japánul, mint te. Akkor pedig másokat is taníthatok. És Japánhoz ez a kulcs, ne? Minden idegen földhöz a nyelv a kulcs, ne? Fél éven belül négyszemközt tudok beszélni Toranaga-szamával.”

„Igen, meglehet. Ha lesz rá fél éved.”

„Ezt hogy érted?”

„Te is jól tudod. Toranaga úr rég halott lesz, mire a fél év lejár.”

„Miért? Miféle üzenetet hoztál neki? Amióta veled találkozott, olyan, mint a bika, amelyiknek fél torkát kitépték. Mit mondtál neki, mi?”

„Az üzenet magánjellegű volt, őeminenciájától Toranaga úrnak. Nagyon sajnálom – én csak hírnök vagyok. De Ószakában, mint te is tudod, Isido tábornok az úr, s amint Toranaga úr odamegy, vége. És neked is.”

Blackthorne hátán végigfutott a hideg. „Nekem – miért?”

„A sorsod elől nem menekülhetsz, navigátor. Segítettél Toranagának Isido ellen. Vagy elfelejtetted? Isido nyakára tetted a kezéd. Segítettél a menetoszlopnak kitörni a várból. Nagyon sajnálom, de japántudásod, kardod és szamuráj rangod nem fog segíteni a bajban. Sőt, most, hogy szamuráj lettél, talán még azt is elrendelik, hogy kövess el szeppukut, és ha visszautasítod... – Alvito szelíd hangon tette hozzá: – Mondtam már, hogy egyszerű emberek ezek.”

„Mi, angolok is egyszerű emberek vagyunk – vágta rá kissé túlságosan is hetvenkedve Blackthorne. – Ha meghalunk, hát meghalunk, de addig is Istenbe vetjük bizodalunkat, és szárazon tartjuk a puskaport. Van énnekem még egypár trükköm, egyet se félj.”

„Ó, én nem félek, navigátor. Sem tőled, sem az eretnekségedtől, sem a puska porodtól. Ágyúid be vannak szegezve – mint ahogy te is.”

„Karma... Isten kezében vagyunk... fogalmazz, ahogy akarsz. De istenemre mondom, visszaszerzem a hajómat, s néhány esztendő leforgása alatt angol hajók egész raját vezetem ide, és kikergetlek

benneteket Ázsiából.”

Alvito ugyanazzal az idegesítő nyugalommal válaszolt. „Isten kezében vagyunk mindnyájan, navigátor. De a kocka már el van vetve. Semmi sem fog bekövetkezni abból, amit mondasz. Semmi. – Úgy nézett Blackthorne-ra, mintha az máris halott volna. – Isten irgalmazzon neked, navigátor, mert az az erős gyanúm, hogy sohasem fogod elhagyni többé ezeket a szigeteket.”

Blackthorne még most is megremegett, ahogy eszébe jutott az Alvito hangjából áradó szilárd meggyőződés.

– Fázol, Andzsín-szan?

Esteledett, Mariko ott állt mellette a verandán, és kirázta az ernyőjét.

– Ó, bocsánat... nem, nem fázom, csak elgondolkodtam. – Blackthorne felpillantott a hágóra. Mostanára az egész menetoszlop beleveszett a felhőtengerbe. Az eső megcsendesedett, puhán hullott. Parasztok és szolgák tapostak a pocsolyákban, hazafelé tartva. A fogadó udvara kiürült, a kertben mindent víz borított. Faluszerte kigyúltak az olajlámpások. Nem álltak már örök sem a kapuban, sem a híd két végén. Valami nagy-nagy üresség ülte meg az alkonyatot.

– Éjszaka sokkal szebb, nem igaz? – kérdezte Mariko.

– Igen – felelte Blackthorne, aki égetően tudatában volt, hogy csak ketten vannak, egyedül, biztonságban, s ha óvatosak lesznek és az asszony is akarja, ahogy ő...

Szolgáló jött ki, elvette Mariko esernyőjét, és száraz tabizoknikát hozott. Letérdelt, és törölgetni kezdte Mariko lábát.

– Holnap hajnalban útnak indulunk, Andzsín-szan.

– Meddig fog tartani?

– Jó néhány napig, Andzsín-szan. Toranaga úr azt mondta... – Mariko elkapta róla tekintetét, amint Gjoko nagy alázatosan kilépett a fogadóból. – Toranaga úr azt mondta, bőven van időnk.

Gjoko mélyen meghajolt. – Jó estét, Toda úrnő, kérlek, bocsáss meg, hogy megzavarlak.

– Hogy vagy, Gjoko-szan?

– Köszönöm szépen, jól, csak ez az eső állna már el. Nem szeretem ezt a nyirkosságot. Persze, ha az eső eláll, akkor újra jön a hőség, és az sokkal rosszabb, ne? De nincs már messze az ősz... Ó, milyen szerencsések is vagyunk, hogy várhatjuk az őszt s aztán a mennyei

tavaszt, ne?

Mariko nem felelt. A szolgáló felerősítette lábára a tabit és felállt. – Köszönöm – mondta Mariko, és elbocsátotta. – Tehát, Gjoko-szan? Tehetek érted valamit?

– Kiku-szan kérdezteti, hogy felszolgálja-e nektek a vacsorát, és táncoljon, daloljon-e este. Toranaga úr meghagyta, hogy szórakoztasson benneteket, ha úgy kívánjátok.

– Igen, nekem is említette, Gjoko-szan. Nagyon kellemes lenne, de talán ne ma este. Hajnalban indulnunk kell, és igen fáradt vagyok. Lesz még rá alkalom bőven, ne? Kérlek, add át Kiku-szannak bocsánatkérésemet, és, ó, igen, mondd meg neki, hogy borzasztóan örülök mindkettőtök kellemes útitársaságának. – Toranaga megparancsolta Marikónak, hogy vigye magával a két nőt, és ő köszönetet mondott, mert örült, hogy kísérői lesznek, ahogy az illem megköveteli.

– Túlságosan kedves vagy – mondta mézédés hangon Gjoko. – Miénk a kitüntetés. Változatlanul Jedóba megyünk?

– Ez csak természetes. Hogyhogy változatlanul?

– Semmi, semmi, Toda úrnő. De ebben az esetben talán megállhatnánk egy-két napra Misimában? Kiku-szan szeretné magával hozni néhány ruháját, úgy érzi, szűkös úti ruhatára nem méltó Toranaga úrhoz, ráadásul úgy hallom, Jedo igen fülledt és nyáron tele van moszkítóval. Magunkkal kell vinnünk a teljes ruhatárunkat, bármilyen szegényes is.

– Igen. Természetesen. Bőven lesz rá időtök.

Gjoko nem nézett Blackthorne-ra, noha mindketten nagyon is érezték a jelenlétét. – Olyan... olyan tragikus, ami urunkkal történt, ne?

– Karma – válaszolta higgadtan Mariko, majd a nők finoman mérgezett nyelvén hozzátette: – De semmi sem változott meg, Gjoko-szan. Ki fognak fizetni, aznap, ahogy megérkezel, méghozzá ezüstben, ahogy a szerződés szól.

– Ó, rettenetesen sajnálom – mondta megdöbbenést színlelve az idősebbik nő. – Rettenetesen sajnálom, Toda úrnő, de pénz? Mi sem áll távolabb most tőlem! Engem csakis urunk jövője aggaszt.

– Ő ura a jövőjének – mondta könnyedén Mariko, noha maga sem hitt már ebben. – A te jövőd pedig biztosítva van, bármi történjék is,

ne? Gazdag vagy, gondjaidnak vége. Hatalomra fogsz szert tenni Jedóban ezzel a te új kurtizáncéheddel, akárki lesz is a Kvantó ura. Nemsokára te leszel a legbefolyásosabb mama-szan, és Kiku-szan változatlanul a te védenced, az ő ifjúsága pedig makulátlan, akárcsak a karmája, ne?

– Én csakis Toranaga úr miatt aggódom – felelte rutinos komorsággal Gjoko, de az ánusza azért megbizsergett a kétezer-ötszáz koku gondolatára. – Ha volna valami mód, hogy segítsék rajta...

– Milyen nagylelkű vagy, Gjoko-szan! Elébe fogom terjeszteni ajánlatodat. Igen, azt hiszem, ezer koku árendedmény sokat segítene rajta. Máris elfogadom az ő nevében.

Gjoko megrezgette a legyezőjét, udvarias mosolyt varázsolt a képére, miközben legszívesebben elvonította volna magát, amiért ilyen ostobán belesétált a csapdába, akár egy szakétól lerészegedett kurtizántanonc.

– Jaj, dehogy, Toda úrnő, hogy segíthetne a pénz egy ilyen nagylelkű pártfogón? Nem, nem, a pénz nem segíthet rajta – hadarta, és igyekezett összeszedni az eszét. – Nem, a pénz, az nem. Inkább talán bizonyos hírek, vagy valami szolgálat, vagy...

– Kérlek, bocsáss meg, miféle hírek?

– Semmi, semmi, egyelőre. Ez csak amolyan képes beszéd volt, kérlek, bocsáss meg. De hogy pénzt...

– Ó, igen, hát persze, bocsáss meg. Igen, elébe fogom terjeszteni ajánlatodat. Az ő nevében előre is köszönöm nagylelkűségedet.

Gjoko, mivel elbocsátották, meghajolt, és visszacsoszogott a fogadóba.

Mariko nevetése hamar elhalt.

– Min nevensz, Mariko-szan?

Az asszony elmesélte, miről esett szó. – A mama-szanok bizonyára mindenhol egyformák. Csak a pénz jár az eszében.

– Fizetni fog neki Toranaga úr akkor is, ha?... – Blackthorne elhallgatott. Mariko ártatlan képpel várt. – Alvito atya azt mondta, ha Toranaga úr Ószakába megy, vége.

– Ó, igen. Igen, Andzsín-szan, ez bizony igaz – válaszolta Mariko tettett jókedvűséggel a hangjában. Azután félretolta Toranagát és Ószakát a megfelelő rekeszekbe, és ismét békés nyugalom szállta

meg. – De Ószaka sok-sok mérföldre, számtalan rúdnyi időre van még, s amíg a bekövetkezendő be nem következik, sem Isido, sem a derék atya, se mi, se senki nem tudja, mi fog történni, ne? Kivéve Istent. Ő azonban nem árulja el, igaz? Legfeljebb csak akkor, ha már bekövetkezett. Ne?

– Hai. – Blackthorne együtt nevetett az asszonnyal. – Milyen bölcs vagy!

– Köszönöm. Van egy javaslatom, Andzsin. Az útra felejtünk el minden gondot. Mindet.

– Te – mondta latinul Blackthorne. – Örülök, hogy láthatlak.

– Én is. A két nő előtt az egész úton nagy óvatosság tanácsos, ne?

– Számíthatsz rám, úrnőm.

– Számítok is. Őszintén mondom, nagyon számítok.

– De most majdnem egyedül vagyunk, ne? Te meg én.

– Igen. De ami volt, nincs, és nem történt meg soha.

– Igaz. Megint igazad van. És gyönyörű vagy.

Szamuraj sietett be a kapun, s tisztelgett Marikónak. Középkorú, őszülő hajú, ragyaverte, enyhén bicegő férfi volt. – Kérlek, bocsáss meg, Toda úrnő, hajnalban indulunk, ne?

– Igen, Josinaka-szan. De maradhatunk délig is, ha kívánod. Van időnk bőven.

– Igen. Ha óhajtod, induljunk délben. Jó estét, Andzsin-szan. Kérlek, engedd meg, hogy bemutatkozzam. Akira Josinaka vagyok, kíséretetek kapitánya.

– Jó estét, kapitány.

Josinaka visszafordult Marikóhoz. – Én felelek érte és érted, úrnőm, úgyhogy kérlek, mondd meg neki, két emberem mint személyes testőrsége minden éjjel a szobájában fog aludni. Minden éjszaka tízfőnyi őrséget állítok körétek. Száz emberem van összesen.

– Rendben van, kapitány. De, nagyon sajnálom, jobb volna, ha nem tennél öröket az Andzsin-szan hálószobájába. Náluk az a szokás, hogy egyedül alszanak, vagy legfeljebb egy hölgygel. Szolgálóm valószínűleg vele lesz mindig, úgyhogy a védelme biztosítva van. Az őrséget állítsd majd körbe, de ne túlságosan közel, akkor nem fogják zavarni.

Josinaka mogorván megvakarta a fejét.

– Nem bánom, úrnőm. Igen, beleegyezem, ámbár amit én

javasoltam, az ésszerűbb. Azután, nagyon sajnálom, de kérd meg, ne sétálgasson éjszaka, ahogy szokott. Amíg Jedóba nem érünk, én felelek érte, és amikor fontos személyekért felelek, mindig igen ideges vagyok. – Mereven meghajolt és elment.

– A kapitány azt mondta, az úton sehová se menj egyedül. Ha éjjel felkelsz, mindig vigyél magaddal egy szamurájt, Andzsín-szan. Azt mondta, nagy segítségére lennél ezzel.

– Jó. – Blackthorne a távozó szamurájt figyelte. – Mit mondott még? Mintha az alvást is említette volna. Nem értettem valami... – Elhallgatott. Kiku lépett ki a fogadóból. Fürdőköntös volt rajta, haja köré illendőségből törülközőt tekert. Mezítláb indult a meleg vízű forrás által táplált fürdőház felé, menet közben meghajolt előttük és vidáman integetett. Viszonozták köszönését.

Blackthorne figyelte hosszú lábát, ringó mozgását, míg el nem tűnt szem elől. Aztán észrevette, hogy Mariko érdeklődve figyeli, és ő is ránézett.

– Nem – mondta nyugodtan, és megrázta a fejét.

Mariko felnevetett.

– Azt hittem, nehezedre fog esni, hogy mindössze útitársadnak tekintsd őt egy olyan különleges párnázás után.

– Nem fog nehezemre esni. Sőt, nagyon is kellemes lesz. Igen kellemes emlékeim vannak róla. Örülök, hogy Kiku-szan mostantól Toranaga úré. Mindenkinek könnyebb így, Kikunak, neki, mindenkinek. – Kivéve Omit, tette hozzá majdnem, de meggondolta magát. – Végül is, számomra ő csupán egy igen különleges, csodálatos ajándék volt. Semmi más. Ne?

– Ajándék volt, igen.

Blackthorne szeretne volna megérinteni Marikót, de nem tette. Inkább elfordult és felnézett a hágóra, mert nem volt biztos benne, mit olvasott ki az asszony tekintetéből. A hágó most már éjszakai sötétségbe – és felhőkbe burkolózott. Kellemes hangja volt az ereszről csöpögő víznek. – Mit mondott még a kapitány?

– Semmi különös, Andzsín-szan.

Kilenc napig utaztak, mire Misimába értek, és minden éjszaka együtt voltak néhány órára. Titokban. Josinaka tudtán kívül segítségükre volt ebben. Minden egyes fogadóban, ahol megszálltak, szomszédos szobákat választott ki. „Remélem, nem bánod, úrnóm, de így nagyobb a biztonság” – mondogatta, Mariko pedig egyetértett, magának a középső szobát jelölte ki, Gjokónak és Kikunak az egyiket egyik felől, Blackthorne-nak a másikat másik felől. Aztán az éj leple alatt otthagyta szolgálóját, Csimmokót, és átment Blackthorne-hoz. A fogadóban szokás szerint zajongtak, daloltak, vigadoztak a többi utazók, a sok szolgálólány örökké körülöttük vagy a folyosókon nyüzsgött, az éber őrök csakis kifelé figyeltek – senki sem tudta meg a titkát. Csak Csimmoko.

Mariko mindazonáltal tisztában volt vele, hogy Gjoko, Kiku s a társaság többi nőtagja előbb-utóbb észre fogja venni a dolgot. Ez azonban nem zavarta. Ő szamuráj, azok pedig nem. Csakis az ő szava számít, ha nem kapják rajta, márpedig rendes körülmények között még Josinaka sem léphet éjszaka hivatlanul a szobájába. A többieknek csak annyit kellett tudni, hogy Blackthorne Csimmokóval vagy a fogadó valamelyik szolgálójával osztja meg ágyát. Marikót tehát csakis egy nő árulhatta volna el, de ebben az esetben elárulója és a társaság többi nőtagja olyan borzalmas és lassú kínhalált halt volna, amit az ilyen undorító árulás megérdemel. Azonkívül mindenki tudta, hogy mielőtt Misimába vagy Jedóba érnek, Mariko a legkisebb valódi vagy képzelt vétségért mindnyájukat kivégeztetheti. Mariko tisztában volt vele, hogy Toranaga nem tiltakozna egy kis öldöklés miatt. Gjoko halálának még örülne is, de a lelke legmélyén talán Kikuét se bánná. Két és fél ezer kokuért sok első osztályú kurtizánt vásárolhatna.

A nőktől tehát biztonságban érezte magát. Nem úgy Blackthorne-tól, bármennyire is szerette. Blackthorne nem volt japán. Nem nevelték születésétől fogva arra, hogy áthatolhatatlan kerítést építsen magában, amely mögött elbújhat. Arckifejezése, viselkedése, büszkesége el fogja árulni őket. Mariko nem magát féltette, csakis a férfit.

– Végre megtudtam, mi a szerelem – mormolta az első éjszakán. S mivel már nem küzdött a szerelem ellen, hanem megadta magát neki, elhatalmasodott rajta a rettegés Blackthorne biztonsága miatt.

– Szeretlek, ezért féltetek – suttogta a férfiba kapaszkodva, latinul, a szerelmesek nyelvén.

– Én is szeretlek. Úristen, mennyire szeretlek!

– Tönkretettelek, szerelmem, azzal, hogy belekezdtem ebbe. Balvégzet leselkedik ránk. Bajt hozok rád... ez az igazság.

– Nem, Mariko, valami történik majd, meglásd, amitől minden rendbejön.

– Nem lett volna szabad belekezdenem. Én vagyok a hibás.

– Kérlek, ne aggódj. A karma, az karma.

Végül Mariko úgy tett, mintha meggyőzte volna, és belesimult a férfi karjaiba. A lelke mélyén azonban tudta, hogy Blackthorne lesz önmaga végzete. Maga miatt egyáltalán nem aggódott.

Az éjszakák csodálatosak voltak, szelídek, és mindegyik még nagyszerűbb, mint az előző. A nappalok könnyűek Mariko, nehezek Blackthorne számára. A férfi minden mozdulatára ügyelt, Mariko kedvéért elhatározta, hogy nem követ el egyetlen hibát sem. – Nem lesz itt semmi hiba – mondta Mariko, miközben a többiektől távol egymás mellett lovagoltak, s az első éjszaka után, amikor óvatlanul feltárta félelmét, most már igyekezett teljes nyugalmat és magabiztosságot színlelni. – Erős vagy, szamuráj vagy, és nem lesz semmi hiba.

– És ha Jedóba érünk?

– Jedo várhat, míg odaérünk. Szeretlek.

– Igen. Én is szeretlek.

– Akkor miért vagy olyan szomorú?

– Nem vagyok szomorú, úrnőm. Csupán a hallgatás kényszere fáj. Szeretném a hegyek csúcsáról szertekiáltani szerelmemet.

Élvezték meghitt magányukat és a bizonyosságot, hogy egyelőre biztonságban vannak a fürkész szemektől.

– Mi lesz velük, Gjoko-szan? – kérdezte Kiku halkán a gyaloghintójukban, az út első napján.

– Végromlás, mi lenne, Kiku-szan. Semmi reményük a jövőre nézve. A férfi jól leplezi, de az asszony... Ordít az arcáról, hogy imádja. Nézz csak rá! Akár egy kislány. Jaj, milyen ostobán viselkedik!

– De olyan szép, ne? És micsoda szerencse, ha valaki ennyire elégedett lehet, ne?

– Igen, de a halálukat senkinek sem kívánám.

– Mit fog csinálni Josinaka, ha rajtakapja őket?

– Talán nem kapja rajta. Imádkozom, hogy ez ne történjék meg. A férfiak olyan ostobák. Semmit sem vesznek észre a nőknél, még a legnyilvánvalóbb dolgokat sem, hála legyen Buddhának, áldás nevére! Imádkozunk, hogy ne leplezzék le őket, míg jedói ügyletünket el nem intéztük. Imádkozunk, hogy ne minket tegyenek felelőssé miattuk. És ma délután, ha megállunk, keressük fel a legközelebbi szentélyt, mert tíz füstölőrudat akarok gyújtani s isteni kegyért folyamodni. Az összes istenekre mondom, még arra is hajlandó vagyok, hogy évi három kokut folyósítsak tíz esztendeig egy templomban az összes isteneknek, ha megadják, hogy megússzuk ezt és megkapjam a pénzemet.

– De olyan szépek együtt, ne? Sose láttam még asszonyt így kivirágozni.

– Igen, de úgy el fog hervadni, mint valami törött szárú kamélia, ha majd bevádolják Buntaro-szannál. A karmájuk a karmájuk, mi semmit se tehetünk az ő dolgukban. Mint ahogy Toranaga úr és Omi-szan dolgában sem. Ne sírj, gyermekem.

– Szegény Omi-szan.

Omi harmadnap érte be őket. A fogadójukban szállt meg, és vacsora után négy szemközt ünnepélyesen megkérte Kikut, kísérje őt el az örökkévalóságba.

– Boldogan, Omi-szan, boldogan – válaszolta Kiku, és még egy kis sírást is engedélyezett magának, mert nagyon kedvelte Omit. – De kötelességem Toranaga úr iránt, aki pártfogásába vett, és Gjoko-szan iránt, aki felnevelt, megtiltja ezt.

– Toranaga úr eljátszotta a hozzád való jogát. Megadta magát. Neki vége.

– A szerződésének azonban nincs vége, Omi-szan, bármennyire is sajnálom. A szerződése törvényerejű és kötelező. Kérlek, bocsáss meg, de vissza kell utasítanom...

– Ne válaszolj még, Kiku-szan. Gondolkodj rajta. Kérlek, könyörgök. Holnap add meg a választ – mondta Omi, s azzal távozott.

Kiku könnyes válasza azonban ugyanaz maradt: „Nem lehetek olyan önző, Omi-szan. Kérlek, bocsáss meg. Engem Toranaga úrhoz és Gjoko-szanhhoz fűz a kötelesség... Nem tehetem, bármennyire is szeretném. Kérlek, bocsáss meg.”

Vitatkoztak. Titkos könnyeket hullattak, örök szerelmet fogadtak egymásnak, azután Kiku ígérettel küldte útjára Omit. – Ha a szerződést felbontják, vagy Toranaga úr meghal s én szabad leszek, megteszek mindent, amire kérsz, mindent, amit parancsolsz. – Omi tehát otthagya a fogadót, s balsejtelemmel a szívében előrelovagolt Misimába, Kiku pedig felszárította könnyeit, és helyrehozta arcán a festést. Gjoko gratulált neki. – Olyan bölcs vagy, gyermekem. Ó, bárcsak feleennyi esze volna Toda úrnőnek!

Josinaka ráérősen vezette őket fogadóról fogadóra, a Kano folyó útját követve, ahogy észak felé kanyargott a tenger iránt, s az ilyenkor elkerülhetetlen akadályok, késedelmek egyáltalán nem aggasztották. Toranaga bizalmasan megsúgta neki, hogy semmi oka a sietségre, csak biztonságban szállítsa el a rábízott személyeket Jedóba, mire az új hónap beköszönt. „Inkább később, mint előbb, Josinaka-szan. Értesz?”

„Igenis, uram” – felelte Josinaka. Magában áldotta védőkamiját, amiért nem kellett sietnie. Misimában Hiromacu úrnak – vagy Jedóban Toranaga úrnak – úgyis mindenképp szóbeli és írásos jelentést kell tennie. El kell döntenie, arról beszéljen-e, amit gondol, vagy arról, amit igen körültekintően igyekezett nem észrevenni. Iiif, gondolta döbbenet, biztos, hogy tévedek! Még hogy Toda úrnő! Bármilyen férfival, de főképp egy barbárral?

Vajon nem az a kötelességed, hogy láss? – kérdezte magától. Hogy bizonyítékot szerezz? Hogy rajtakapd őket zárt ajtók mögött, az ágyban? Ha nem teszed, elítélnek cinkosságért. Milyen könnyű dolgod lenne, pedig óvatosak, az kétségtelen.

Igen ám, de csak az ostoba vállalkozna ilyen hírek megvitelére, gondolta tovább. Nem okosabb-e a tuskót játszani, s közben imádkozni, hogy senki el ne árulja őket és velük együtt téged is? Az asszony életének vége, mindnyájan halálra vagyunk ítélve, akkor meg mit számít mindez? Fordítsd el róluk a szemed. Hagyd őket a karmájukra. Mit számít mindez?

Lelke mélyén a szamuráj jól tudta, hogy számít bizony, méghozzá nagyon sokat.

Á, jó reggelt, Mariko-szan. Milyen szép napunk van – mondta Alvito atya, és odament hozzájuk. A fogadó előtt álltak, készülődve a napi

útra. Keresztet vetett rájuk. – Áldjon meg Isten és vigyázzon rád mindörökkön.

– Köszönöm, atyám.

– Jó reggelt, navigátor. Hogy vagy?

– Jól, köszönöm. És te?

Marikóék csapata és a jezsuiták hol utolérték, hol elkerülték egymást, volt, hogy ugyanabban a fogadóban szálltak, volt, hogy együtt utaztak.

– Akarod, hogy melletted lovagoljak ma délelőtt, navigátor? Szívesen folytatom a japánleckéket, ha óhajtod.

– Köszönöm. Igen, szeretném.

Alvito még az első nap felajánlotta Blackthorne-nak, hogy megpróbálja megtanítani a japán nyelvre.

– Mit kérsz cserébe? – kérdezte gyanakodva Blackthorne.

– Semmit. Így könnyebben telne az idő, és hogy megmondjam neked az igazat, mostanában elszomorít az élet, és igencsak érzem az idő múlását. És talán kemény szavaimat is szeretném jóvátenni.

– Nem várok tőled bocsánatkérést. Te a te utadat járod, én az enyémet. A kettő sohasem futhat össze.

– Lehet – de ezen az úton mégis megoszthatnánk, amink van, ne? Pillanatnyilag ugyanazt az utat rójuk. Szeretnék segíteni neked.

– Miért?

– A tudás Istené, nem az emberé. Ajándék gyanánt szeretnék segíteni neked – semmit sem kérek cserébe.

– Köszönöm, de nem bízom benned.

– Akkor, ha ragaszkodsz hozzá, cserébe mesélj nekem a te világodról, arról, hogy te mit láttál, merre jártál. Bármiről, amiről akarsz. Az igazságot. Igazán érdekelne, és méltányos cserének tekinteném. Én tizenhárom vagy tizennégy esztendősen jöttem Japánba, semmit sem láttam a világból. Ha gondolod, akár fegyverszünetet is köthetünk az utazás tartamára.

– De semmi vallás és politika, semmi pápista dogma?

– Magamat nem tagadhatom meg, navigátor, de igyekezni fogok.

Óvatosan belekezdtek hát tudásuk kicserélésébe. Blackthorne azonban méltánytalannak tartotta a dolgot. Alvito műveltsége óriási volt, mesteri tanítónak bizonyult, míg ő csupa olyasmit tudott, amit bármelyik navigátor tudhat, legalábbis ő így vélte. – Nem, ez nem

igaz – mondta Alvito. – Te egészen egyedülálló navigátor vagy, hihetetlen tetteket vittél végbe. Fél tucát is alig akad ilyen a világon, ne?

Fokozatosan valóban megkötötték azt a bizonyos fegyverszünetet, és ez örömmel töltötte el Marikót.

– Ez barátság, Andzsín-szan, vagy legalábbis annak a kezdete – mondta az asszony.

– Nem. Nem barátság. Továbbra se bízom benne, és ő se bízik énbennem. Örök ellenségek vagyunk mi. Nem felejtettem semmit, mint ahogy ő sem. Ez csupán ideiglenes pihenő, valószínűleg valami titkos célzattal, de hogy miféleivel, azt sosem árulná el. Ismerem őt. Addig nincs hiba, míg óvatlanságot nem követek el.

Miközben Blackthorne Alvítóval töltötte az időt, Mariko Kikuval és Gjóköval lovagolt ráérősen, párnázásról, a Fűzek Világáról beszélgettek, meg arról, hogyan lehet a férfinak kedvére tenni. Cserébe ő is mesélt nekik a maga világáról, arról, amit látott, amiben részt vett vagy amiről hallott, Goroda diktátorról, a taikóról, még Toranaga úrról is, gondosan megszűrte történeteket adott elő ezekről a fenséges nagyurakról, akiről a közrendű általában semmit sem tud meg.

Néhány league-re Misimától a folyó elkanyarodott nyugatnak, megszélesedve a tengerpart és Numazu hatalmas kikötője felé, ők pedig odahagyták a szakadékos vidéket, és a lapos, rizsnevelő síkságon haladtak tovább, az északra tartó széles és forgalmas országúton. Számos folyón és patakon kellett átkelniük. A sekélyekbe belegázoltak, a szélesebbeken és mélyebbekben lapos dereglyékben szállították át őket. Hídja alig egy-kettőnek volt. Általában hordárok hátán tették meg e vízi utakat, mert az ilyen helyeken mindig bőségesen állomásoztak hordárok, akik lármásan alkudoztak az utazók kegyeiért.

Hetedik napja volt, hogy Jokoszéból elindultak. Az út kettévált, és Alvito atya közölte, hogy itt el kell hagynia őket. Ő nyugatnak tér, mivel dolga van a hajóján, de később, a Misima és Jedo közti szakaszon beéri majd őket, ha megengedik. – Természetesen velem is tarthattok mindketten, ha óhajtotok.

– Köszönöm, de sajnos egyet-mást el kell intéznom Misimában – mondta Mariko.

– Andzsín-szan? Ha Mariko úrnőnek úgyis dolga lesz, szívesen látlak a hajómon. Igen jó szakácsunk van, s a bor is kiváló. Isten a tanúm, hogy biztonságban leszel, szabadon jöhetsz-mehetsz, ahogy akarsz. Rodrigues is a fedélzeten van.

Mariko látta, hogy Blackthorne szívesen otthagyná őt. Hogy lehet ilyen? – kérdezte magában végtelen szomorúsággal. Hogy akarhat itt hagyni, amikor olyan kevés az időnk amúgy is? – Kérlek, menj, Andzsín-szan – mondta fennhangon. – Jól éreznéd magad... és Rodrigues andzsinnal is találkozhatnál.

De Blackthorne mégsem ment el, bármennyire szeretett volna. Nem bízott a papban. Még Rodrigues kedvéért sem dugta bele a nyakát ebbe a hurokba. Köszönetet mondott Alvitónak, aztán együtt nézték az asszonnyal a távolodó jezsuitát.

– Álljunk meg most mindjárt, Andzsín-szan – szolt Mariko, noha még dél sem volt. – Nem kell sietnünk, ne?

– Kitűnő. Igen, szálljunk meg itt.

– Az atya jó ember, de azért örülök, hogy elment.

– Én is. Csakhogy nem jó ember. Hanem pap.

Marikót megdöbbsentette a navigátor hevessege. – Ó, nagyon sajnálom, Andzsín-szan, kérlek, bocsáss meg...

– Nem érdekes, Mariko-csan. Megmondtam neked – semmit sem felejtettem. És ő sem. Mindig is a bőrömet akarja majd. – Blackthorne elment, hogy megkeresse Josinaka kapitányt.

Mariko értetlenül meredt a nyugatnak ágazó út felé.

Alvito atya csapatának lovai minden sietség nélkül haladtak át a többi útonjáró között. Volt, aki meghajolt a kis menet előtt, volt, aki alázatosan letérdelt, sokan kíváncsi, sokan haragos arcot vágtak. De mindenki udvariasan utat engedett nekik. Kivéve akár a legalacsonyabb rangú szamurájokat. Amikor Alvito atya szamurájjal találkozott szembe, balra vagy jobbra tért, és kis nyája engedelmesen követte.

Örült, hogy otthagyhatta Marikót és Blackthorne-t, örült, hogy fellélegezhet egy kicsit. Sürgős üzeneteket kellett elküldenie a vizitátor atyának, de eddig nem tehetette, mert a postagalambjait Jokoszében elpusztították. Olyan sok probléma várt megoldásra: Toranaga, Uo, a halász, Mariko, a kalóz. És József, aki váltig a nyomában járt.

„Mit keres ez itt, Josinaka kapitány?” – bökte ki óvatlanul az első nap, amikor észrevette a testőrök között a katonai kimonót és kardokat viselő Józsefet.

„Toranaga úr megparancsolta, hogy vigyem el Misimába, Cukku-szan. Ott kell átadnom Hiromacu úrnak. Ó, nagyon sajnálom, ellenedre van a látványa?”

„Nem... nem” – válaszolta Alvito minden meggyőző erő nélkül.

„Á, a kardjait nézed? Aggodalomra semmi ok. Markolatok csupán, pengéjük nincs. Toranaga úr rendelkezett így. Mivel olyan fiatalon sorolták be a rendetekbe, nem világos senki számára, viselhet-e igazi kardokat vagy sem, ámbár joga lenne hozzá és szeretné is. Még gyerekkorában csatlakozott hozzátok, ha jól tudom, Cukku-szan. De hát szamurájt kardok nélkül nem járathatunk, igaz-e? Uraga-nó-Tadamasza pedig kétségkívül szamuráj, hiába volt barbár pap húsz esztendeig. Urunk bölcsen e mellett a köztes megoldás mellett döntött.”

„Mi lesz most vele?”

„Át kell adnom Hiromacu úrnak. Talán visszaküldik a nagybátyjához, hogy ő ítéljen fölötte, talán velünk marad. Én csak parancsot teljesítek, Cukku-szan.”

Alvito atya Józsefhez indult volna, hogy beszéljen vele, de Josinaka udvariasan útját állta. „Nagyon sajnálom, de uram azt is megparancsolta, hogy senki se érintkezzen vele. Senki. Különösen keresztények ne. Amíg Harima úr ítéletet nem hoz, ezt mondta uram. Uraga-szan Harima úr vazallusa, ne? És Harima úr is keresztény, ne? Toranaga úr szerint keresztény renegát fölött keresztény daimjó hozzon ítéletet. Végül is Harima úr a nagybátyja, házának feje, ő volt az, aki megparancsolta neki hajdanán, hogy lépjen be közétek.”

Noha megtiltották, Alvito mégis megpróbált aznap éjjel beszélni Józseffel, megkérni, hogy vonja vissza szentségtörő kijelentését, és térdeljen bűnbocsánatért a vizitátor atya elé, de az ifjú hidegen faképnél hagyta, meg sem hallgatta, és attól fogva Józsefet mindig jól előreküldték a csapattól.

Áldott Szűz Mária, valahogyan vissza kell terelnünk Isten nyájába, gondolta magában gyötrődve Alvito. Mit tehetnék? Talán a vizitátor atya tudni fogja, mihez kezdünk Józseffel. Igen, talán még azt is

tudni fogja, mihez kezdjünk Toranaga hihetetlen döntésével, hogy aláveti magát a Régenstanács akaratának, amire titkos megbeszélésünkön egyáltalán nem számítottunk. „Nem, ez teljességgel ellentmondana Toranaga jellemének – jelentette ki dell’Aqua. – Háborút kezd inkább. Majd ha elállnak az esők, de lehet, hogy előbb is, ha rá tudja bírni Zatakit, hogy árulja el Isidót. Én úgy sejtem, kivár majd, ameddig csak lehet, hogy rákényszerítse Isidót az első lépés megtételére – Toranaga mindig is ezt a taktikát alkalmazta. De történjék bármi, ha Kijama és Onosi továbbra is Isidót és Ószakát támogatja, a Kvantót le fogják rohanni, és akkor Toranagának vége.”

„Kijama és Onosi pedig inkább elfeledkezik egymással szembeni gyűlöletükről a közjó érdekében?”

„Igen. Meg vannak győződve róla, hogy Toranaga diadala megkongatná a lélekharangot a szentegyház fölött Japánban. És most, hogy Harima is Isido mellé áll, attól félek, Toranaga nem egyéb többé, mint hiú álom.”

Tehát: újra polgárháború, gondolta Alvito. Testvér testvér ellen, atya fia ellen, falu falu ellen. Andzsiro, felfegyverezve a lopott muskétákkal, készen áll a felkelésre. Legalábbis ezt súgta a fülébe Uo, a halász. És a másik ijesztő hír: a titkos muskétás ezred, immár majdnem teljesen kiképezve! Egy új, európai stílusú lovasegység, több mint kétezer muskétával, a japán harcmódorhoz idomítva. Ó, Madonna, vigyázz híveidre, és sújtsd átkoddal azt az eretneket...!

Milyen kár, hogy Blackthorne annyira nyakas és torz lelkű. Értékes szövetséges válhatna belőle. Magam se hittem volna, de így van. Hihetetlen, mi mindent tud a világról és a tengerekről. Bátor, ravasz, az eretnekségét nem tekintve még becsületes is, egyenes, őszinte. Semmit sem kell kétszer mondani neki, a memóriája elképesztő. Mi mindenre megtanított a világról! És magamagáról is. Hiba ez vajon, tűnődött szomorúan Alvito, miközben visszafordult, hogy utoljára intsen egyet Marikónak. Hiba vajon megtudni ezt-azt ellenségünkéről, és cserébe közölni vele ezt-azt? Hiba vajon nem észrevenni a halálos bűnt?

Három napra jártak Jokosztól, amikor Mihály testvér megfigyelése valósággal letaglózta.

„Úgy véled, szeretője a navigátornak?” – kérdezte Alvito döbbsen.

„Csak azt mondtam, hogy láttam, amint a szemük megérinti egymást, és hogy a látvány gyönyörű volt. A testükről mit sem tudok, de nem is érdekel, atyám. A lelkük érintkezik, s ettől én tisztábban látom Istent. Csak ennyit tudok” – felelte Mihály.

„Bizonyos, hogy tévedsz! Mariko-szan sohasem tenne ilyet! Vétkezne egész hagyományrendszere, országának törvényei és Isten törvényei ellen is. Buzgó keresztény asszony. Tudnia kell, hogy a házasságtörés förtelmes bűn.”

„Igen, ezt tanítjuk. De az ő házassága sintó házasság, Isten színe előtt nem szenteltetett meg, hogyan lehetne hát megtörni?”

„Te is kétségbe vonod az Igét? Téged is megfertőzött József eretneksége?”

„Nem, atyám, kérlek, bocsáss meg, az Igét sosem vonnám kétségbe. Csak azt, amit az ember csinált belőle.”

Ettől kezdve Alvito tüzetesen figyelte őket. Kétség nem férhetett hozzá: a férfi és az asszony nagyon kedvelik egymást. De hát miért is ne? Mi rossz van ebben? Folyton egymás társaságában éltek az utóbbi időben, tanultak egymástól, a nőnek még azt is megparancsolták, tegye félre a vallását, a férfinak nincs is vallása, csak némi eretnek lutheránus máza, mint minden angolnak, ahogy a vizitátor atyától megtudta. Mindketten erősek és egészségesek, bármennyire nem illenek is össze.

Gyónáskor az asszony erről nem szólt semmit. Alvito nem faggatta. Mariko szeme semmit sem mondott és mégis mindent elárult, de valóságosan nem volt, amit megítéljen. Már hallotta is magát, amint megmagyarázza a vizitátor atyának: „Mihály minden bizonnyal tévedett, eminenciás uram.”

„De elkövette az asszony azt a házasságtörést? Volt rá bizonyíték?”

„Szerencsére nem volt bizonyíték.”

Alvito meghököltette lovát, és visszanezett egy pillanatra. Látta a lankán álldogáló asszonyt, a navigátort, amint Josinakával beszélget, a vén mama-szant és festett szajháját, amint a gyaloghintajukban heverésznek. Lelkét előntötte és meggyötörte a fanatikus vakbuzgóság. Most első ízben merte megformálni a kérdést: Kurválkodtál a navigátorral, Mariko-szan? Örök kárhozatba döntötte lelkedet ez az eretnek? A tiédet, akit apácának és valószínűleg az első bennszülött apátasszonyunknak szemeltünk ki?

Undorító bűnben élsz, amit be sem vallasz, eltitkolod gyalázatodat lelkiatyád előtt, bemocskoltad magad Isten előtt?

Látta, hogy az asszony integet. Alvito ezúttal nem viszonzta, hátat fordított neki, belevágta sarkantyúját a ló vékonyába, és elügetett.

Aznap éjjel nem volt békés az álmuk.

– Mi a baj, szerelmem?

– Semmi, Mariko-csan. Aludj.

De Mariko nem tudott aludni, és Blackthorne sem. Az asszony jóval idő előtt osont vissza a szobájába, a férfi pedig felkelt, kiült az udvarra, és gyertyafénynél bújta a szótárát hajnalig. Napkeltével, a meleg fényben éjszakai félelmeik tovatűntek, békésen folytatták útjukat. Misimától nem sokkal keletre hamarosan rátértek a legnagyobb országútra, a Tokaidóra, amelyen csak úgy nyüzsögtek az utazók. Legtöbben szokás szerint gyalogosan jártak, batyuval a hátukon. Málhás ló még csak akadt egy-kettő, de hintó egy sem.

– Ó, hintó... az valami kerek alkalmatosság, ne? Japánban nem sok haszna volna, Andzsín-szan. A mi utaink túlságosan meredek, és folyók meg patakok szelik át őket. Azonkívül a kerekek tönkretennék az utak felszínét, ezért tilos a használatuk, kivéve a császárt, de ő is csak azt a néhány szertartásos rít szokta megtenni Kjótóban, egy külön erre a célra szolgáló úton. Nekünk nincs szükségünk kerekre. Mert hogy lehetne átvinni a kerek járművet a folyókra? Ahhoz pedig túl sok a folyó és patak, hogy mindre hidakat építsünk. Innen Jedőig legalább hatvan folyót és patakot kell magunk mögött hagynunk, Andzsín-szan. Hányon keltünk át eddig? Több tucaton, ne? Nem, mi gyalogolunk vagy lovagolunk. Persze lovat és gyaloghintót csak fontos emberek, a daimjó és szamurájok vehetnek igénybe, de a szamurájok közül se mind.

– Mi? Nem bérelhet magának az ember, akkor se, ha van pénze?

– Nem, csak ha rangja is van hozzá, Andzsín-szan. Te nem tartod ezt bölcs dolognak? Az orvosok meg az igen öregek utazhatnak gyaloghintóban vagy lovon, és a nagyon betegek is, ha írásos engedélyük van rá hűbéruruktól. Parasztnak, közrendűnek minek a gyaloghintó meg a ló? Lustaságra szoktatná, ne? Sokkal egészségesebb, ha gyalogolnak.

– És ha tudják, hol a helyük. Ne?

– Ó, igen. Ennek köszönhető többek közt a béke, a rend és a va. Elpocsékolni való pénze amúgy is csak a kalmároknak van, azok pedig élőködők, akik nem termelnek, nem nevelnek semmit, csak mások munkáján híznak. Ők aztán végképp megérdemlik, hogy gyalogolniuk kelljen, ne? Mi ebben igen bölcsen járunk el.

– Sose láttam egyszerre ennyi embert úton – mondta Blackthorne.

– Ó, ez még semmi. Várd meg, amíg Jedóhoz érünk. Mi imádunk utazni, Andzsín-szan, de sosem egyedül. Csoportosan jobb.

A tömeg azonban nem csökkentette haladási sebességüket. A Toranaga-címeres zászlók, Toda Mariko rangja, Akira Josinaka ellentmondást nem tűrő erélyessége meg a folyton előreküldött hírvivők biztosították, hogy mindig a legjobb magánszobákat kapják a legjobb fogadóknak, és sehol se kelljen várakozniuk. Minden utas, minden idegen szamuráj sietve félreállt és mélyen meghajolt, míg el nem haladtak mellette.

– Mindenki elől így félre kell állniuk és letérdelniük?

– Ó, dehogy, Andzsín-szan. Csakis a daimjók és a fontos személyek elől. No meg a legtöbb szamuráj elől – bizony, minden közrendű okosan teszi, ha ezt szem előtt tartja. Ezt diktálja az udvariasság és a szükség, ne, Andzsín-szan? Ha a közrendűek nem tisztelik a szamurájokat és önmagukat, hogyan lehetne betartatni a törvényt és igazgatni az országot? Azonkívül ez mindenkire érvényes. Mi is megálltunk és meghajoltunk a császári hírvivőnek az imént, ne? Az udvariasság mindenkire nézve kötelező. A kisebb daimjónak le kell szállni a lóról, és meg kell hajolni a hatalmasabb daimjók előtt. A szertartás kormányozza életünket, és a birodalom szófogadó.

– Mi van, ha két egyenrangú daimjó találkozik?

– Mindketten leszállnak a lóról, egyformán meghajolnak, majd dolgukra mennek.

– Mi van, ha mondjuk Toranaga úr és Isido tábornok találkozik?

Mariko ugyanazzal a lélegzettel latinra váltott. – Kik azok, Andzsín-szan? Nem ismerem ezeket a neveket, ma nem, kettőnk közt nem.

– Igazad van. Kérlek, bocsáss meg.

– Hallgass rám, szerelmem. Fogadjuk meg, hogy ha a Madonna ránk mosolyog, és Misimát megússzuk, csak Jedóban, az Első hídnál, ahol végleg muszáj, csak ott lépünk ki a mi külön világunkból. Kérlek!

- Miféle veszély leselkedik ránk Misimában?
- Kapitányunk ott jelentést tesz Hiromacu úrnak. És nekem is találkoznom kell vele. Bölcs és éber ember ő. Minket pedig könnyű elárulni.
- Óvatosak voltunk. Kérjük Istent, hogy félelmeid ne legyenek megalapozottak.
- Magamért nem aggódom – csak érted.
- Én pedig teérted.
- Megfogadjuk hát, hogy megmaradunk a mi külön világunkban?
- Igen. Tegyük úgy, mintha ez volna a való világ – a mi egyetlen világunk.

– Ott van Misima, Andzsín-szan – mutatott Mariko az utolsó folyón túlra.

A jókora várost, amelyben csaknem hatvanezer ember élt, alig engedte látni az alacsonyan terjengő reggeli köd. Csupán néhány háztető meg a kőből épült várkastély volt kivehető. A városon túl hegyoldalak futottak le a nyugati tengerig. Messze északnyugatra magasodott a fenséges Fudzsi-hegy. Északra és keletre hosszú hegyláncok vetekedtek a látóhatáron az éggel. – Most mi lesz?

– Josinaka-szant megkértem, hogy válassza ki a legnyüzsgőbb fogadót tíz rín belül. Két napra ott szállunk meg. Legalább ennyi időre lesz szükségem, hogy mindent elvégezzek. Erre a két napra Gjoko és Kiku-szan is elválik tőlünk.

– Aztán?

– Aztán folytatjuk utunkat. Időjárásérzéked mit súg Misimáról?

– Azt, hogy barátságos és biztonságos hely – felelte Blackthorne. – És Misima után?

Mariko bizonytalanul északkeletnek mutatott. – Arra indulunk tovább. Van ott egy hágó, amely a hegyek között Hakone felé visz. Az egész Tókaidónak ez a legnehezebb szakasza. Utána az út Odavara városa felé kanyarodik, amely sokkal nagyobb Misimánál, Andzsín-szan. A tengerparton fekszik. Onnan Jedóig már csak idő kérdése.

– Mennyi az az idő?

– Kevés, nagyon kevés.

– Tévedsz, szerelmem – mondta Blackthorne. – A világ minden ideje a miénk.

Negyvenhatodik fejezet

Toda Hiromacu tábornok átvette Marikótól az írásos üzenetet, és feltörte rajta Toranaga pecsétjét. A tekercs tartalmazta mindazt, ami Jokoszében történt, megerősítette Toranaga elhatározását, hogy engedelmeskedik a Régenstanácsnak, és utasította Hiromacut, hogy minden támadó ellen tartsa a Kvantó határát és az oda vezető utakat, amíg ő, Toranaga meg nem érkezik, de eresszen át minden küldöncöt, aki Isidótól vagy keletről jön, s tájékoztatta arról is, mi a teendő a renegát kereszténnyel és az Andzsín-szannal. Az öreg katona leverten másodszor is átolvasta az üzenetet.

– És most mondd el töviről hegyire, mit láttál és hallottál Jokoszében, már ami Toranaga urat illeti.

Mariko engedelmeskedett.

– Most pedig azt mondd el, ami véleményed szerint történt.

Mariko ismét engedelmeskedett.

– Mire került sor közted és fiam között a csa-nó-ju szertartás alatt?

Az asszony mindent apróra előadott.

– A fiam azt mondta, urunk veszíteni fog? Még a Zatakival való második találkozás előtt mondta ezt?

– Igen, uram.

– Biztos vagy benne?

– Biztos, uram.

Hosszú csend telepedett a szobára, fenn a várost uraló öregtorony tetején. Hiromacu felállt, és odament a vaskos kőfalba vágott lőrések egyikéhez. Fájt a háta és minden ízülete. Kardját hüvelyestül a markában szorongatta.

– Nem értem.

– Uram?

– Se a fiamat, sem urunkat. Bármilyen hadseregen át tudnánk vágni magunkat, amit Isido kiállítani képes. Ami meg ezt a behódolást illeti...

Mariko a legyezőjével játszadozott, és a csillagoktól ragyogó esti égboltot nézte.

Hiromacu szemügyre vette.

– Pompásan nézel ki, Mariko-szan, sokkal fiatalabbnak látszol, mint valaha. Mi a titkod?

– Nincs titkom, uram – válaszolta az asszony, és hirtelen kiszáradt a torka. Várta a pillanatot, amikor összedől körülötte a világ, de a pillanat elmúlt, és az öregember újból az alanti városra fordította éles tekintetét.

– És most mondd el, mi minden történt, amióta elhagytátok Ószakát. Mindent, amit láttál, hallottál, amiben részt vettél.

Jól benne jártak már az éjszakában, mire Mariko végzett. Mindent világosan és érthetően előadott, kivéve meghitt kapcsolatát az Andzsín-szannal. Arra is vigyázott, hogy ne rejtse teljesen véka alá, mennyire kedveli Blackthorne-t, mennyire tiszteli értelmét és bátorságát. S hogy milyen nagy becsben tartja az értékes barbárt

maga Toranaga is.

Hiromacu egy darabig még fel-alá járkált, mert a mozgás enyhített a fájdalmain. Minden tökéletesen illeszkedett Josinaka és Omi jelentéséhez – sőt, még Zataki handabandázásához is, amikor az vissza, Sinanóba tartva ismét áthaladt Misimán. Hiromacu most már sok mindent megértett abból is, ami eddig homályos volt, s elegendő értesülés állt rendelkezésére, hogy meghozhassa döntését. Az asszony mondandójának bizonyos részei felháborították. Fiát csak még jobban meggyűlölte; indokait értette ugyan, de ez édeskeveset számított. A barbárt továbbra sem kedvelte, de majdhogynem tiszteletet érzett iránta.

– Láttad, amint kihúzta urunkat a földből?

– Igen. Ha ő nincs, Toranaga úr már nem élne, uram. Ebben biztos vagyok. Háromszor mentette meg urunkat: az ószakai várból kifelé jövet, a gályán az ószakai kikötőben és a földrengéskor. Saját szememmel láttam a kardokat, amelyeket Omi-szan ásatott elő. Összevissza görbültek, hasznavehetetlenek voltak.

– Úgy véled, az Andzsín-szan valóban el akarta követni a szeppukut?

– Igen. A keresztények Istenére mondom, úgy vélem. Csupán Omi-szan akadályozta meg ebben. És abban is hiszek, uram, hogy teljességgel megérdemli a szamuráj és hatamoto rangot.

– Erről nem kérdeztelek.

– Kérlek, bocsáss meg, uram, valóban nem. De a fejedben megfordult a kérdés.

– Gondolatolvasó is lettél, nemcsak barbárszelídítő?

– Ó, nem, dehogy is, uram, kérlek, bocsáss meg – válaszolta legbehízalgóbb hangján Mariko. – Csupán szerény képességeimhez mérten kimerítő feleleteket akarok adni klánom fejének. Urunk érdekei elsődlegesek a szememben. A te érdekeidet csupán az övéi előzik meg.

– Biztos vagy ebben?

– Kérlek, bocsáss meg, de ez felesleges kérdés. Parancsolj, uram, és én engedelmeskedem.

– Miért vagy ilyen büszke, Mariko-szan? – kérdezte idegesen az öregember. – És ilyen öntudatos? He?

– Kérlek, bocsáss meg, uram. Durván viselkedtem. Nem érdemlem

meg, hogy...

– Tudom! Egyetlen asszony sem érdemli meg! – nevette el magát Hiromacu. – De azért gyakran szükségünk van a nők hideg, kegyetlen, gonosz, ravasz és gyakorlatias bölcsességére. Sokkal okosabbak, mint mi, férfiak, ne?

– Ó, dehogy, uram – tiltakozott Mariko, s közben azon töprengett, mire akar kilyukadni az öregember.

– Még szerencse, hogy egyedül vagyunk. Ha ezt a szóváltást meg utóbbi kijelentésemet valaki hallotta volna, azt hihetnék, a vén Vasököl meggárgyult, ideje, hogy letegyje a kardot, leborotválja a haját s imádkozzon Buddhához mindazoknak a leikéért, akiket a Nagy Űrbe küldött. És igazuk is lenne.

– Nem, uram. Úgy van, ahogy férjem, a fiad mondta. Amíg urunk sorsa el nem dől, nem vonulhatsz vissza. Sem te, sem a férjem, sem én.

– Igen. De azért mégis kedvem lenne letenni a kardot, és Buddha békéjét kérni magamnak és azoknak, akiket megöltem.

Hiromacu nagyon öregnek érezte magát, miközben kibámult az éjszakába. Visszafordult az asszony felé. Kellemesebb látványban nő még sohasem részesítette.

– Uram?

– Semmi, semmi, Mariko-szan. Csak eszembe jutott, amikor először láttalak.

Akkoriban történt, amikor Hiromacu titokban eladta a lelkét Gorodának, hogy megszerezhesse a fia számára azt a kis kamasz leányt, a fia számára, aki lemészárolta a tulajdon anyját, az egyetlen nőt, akit Hiromacu igazán szeretett. Miért szereztem meg neki Marikót? Azért, hogy borsot törjek a taikó orra alá, aki szintén megkívánta a lányt. Hogy borsot törjek riválisom orra alá, mindössze ezért.

Vajon tényleg hűtlen lett hozzám az ágyasom? – tűnődött magában az öregember, felszakítva a régi sebet. Ó, istenek, amikor majd a szemetekbe nézek, választ fogok követelni erre a kérdésre. Igen vagy nem? Követelem, hogy mondjátok meg az igazat! Én úgy vélem, hazugság az egész, de hát Buntaro állítja, hogy egyedül tartózkodott a szobában azzal az emberrel, haja kócos, kimonója kuszált, és tudni való volt, hogy én még hónapokig nem térhetek

haza. De hazugság is lehet, ne? Persze igaz is, ne? Igaznak kell lennie – különben csak nem vágná le egy gyermek az anyja fejét?

Mariko nézte Hiromacu szíjas arcát, a feszes, száraz, öreg bőrt, a vén, de izmos karokat, vállat. Mire gondolsz vajon? – tűnődött magában. Nagyon kedvelte az öregembert. Máris átláttál volna rajtam? Tudsz viszonyomról az Andzsín-szannal? Tudod, hogy elemészt érte a vágy? Hogy ha majd választanom kell közte meg teközötted és Toranaga úr között, őt fogom választani?

Hiromacu csak állt ott, a lőrésnél, nézte az alatt elterülő várost, s a kardhüvelyt meg a markolatot szorongatta a kezében. Toranagára gondolt, meg Zatakira, és arra, amit az utóbbi mondott néhány napja dühében és undorában, amelyben ő is osztozott.

„Igen, persze hogy meg akarom hódítani Kvantót, persze hogy fel akarom tűzni zászlómat a jedói vár falára. Eddig nem akartam, de most már igen – jelentette ki Zataki. – De így? Ebben nincs semmi becsület! Semmi tisztesség, se fivérem, sem az én számomra. Senki számára sincs! Kivéve Isidót, de annak a parasztnak az ilyesmi ügye számít!”

„Hát állj Toranaga úr mellé! A te segítségével Tora...”

„Minek? Hogy a fivéremből sógun váljék, és elpusztíthassa az örökösöt?”

„Százszor is elmondta már, hogy ő az Örökös érdekeit tartja szem előtt! És én hiszem, hogy így van. S akkor legalább egy Minovara vezetne bennünket, nem egy felkapaszkodott paraszt, vagy Ocsiba, az a vadmacska, ne? Nyolcesztendei uralmat kap az a tehetségtelen banda Jaemon nagykorúságáig, ha Toranaga úr meghal. Add inkább Toranaga úrnak azt a nyolc esztendőt – ő legalább Minovara! Ezerszer is elmondta már, hogy át fogja adni a hatalmat Jaemonnak. A hátsó feledben hordod az eszedet? Toranaga nem ellensége Jaemonnak és neked sem!”

„Igazi Minovara nem térdelne az elé a paraszt elé! Toranaga lehugyozta a saját tisztességét és a mienket is! A tiédet éppúgy, mint az enyémet!”

Vitatkoztak, gyalázkodtak, négyszemközt majdnem egymás torkának estek. „Csak rajta – hergelte Zatakít –, rántsd ki a kardod, áruló! Elárultad a fivéredet, klánod fejét!”

„Az én klánomnak én vagyok a feje. Anyánk közös, de apánk nem.

Toranaga apja szégyenszemre kilökte házából az anyámat. Nem segíték Toranagának – de ha behódol és fölmetszi a hasát, támogatni fogom Szudarát...”

Erre semmi szükség, mondta most magában Hiromacu. Erre semmi szükség, amíg én élek, de behódolni se szükséges. Én vagyok a hadak fővezére. Kötelességem megvédeni uram becsületét és házát, még önmagától is. Úgyhogy ezennel döntök:

„Hallgass rám, uram, és kérlek, bocsáss meg – ezúttal engedetlen leszek hozzád. És büszkén teszem. El foglak árulni. Szövetkezem fiaddal és örökösöddel, Szudara úrral és feleségével, Gendzsiko úrnővel, együtt elrendeljük a Bíbor Eget, ha az esők elállnak, és kezdetét veszi a háború. S amíg az utolsó ember is, arcát az ellenség felé fordítva, meg nem hal a Kvantóban, bezárlak a jedói várba, ott tartalak, bármit mondasz s bármi legyen az ára.”

Gjoko boldog volt, hogy újra otthon lehet Misimában, lányai, főkönyvei, fuvarszámlái, záloglevelei, kötelezvényei között.

– Túrhető munkát végeztél – mondta a főkönyvelőjének.

A töpörödött öregember hálásan meghajolt, és elcsoszogott. Gjoko villámló szemmel fordult a főszakácshoz. – Tizenhárom ezüst csogin, és kétszáz réz momne egyetlen heti élelemre?

– Ó, kérlek, bocsáss meg, úrnőm, de ahogy elterjedtek a háborús hírek, az egekig szökött mindennek az ára – válaszolta a kövér ember mogorván. – Mindennek. Hal, rizs, zöldség – még a szójamártásé is megduplázódott az elmúlt hónapban, a szakéról nem is beszélve. Én meg csak gürcölök, gürcölök abban a forró, levegőtlen konyhában, amit bizony fel kell újítani! Még hogy sok pénzt költöttem! Ha! Egyetlen hét alatt százhetvenkét vendéget szolgáltam ki, tíz kurtizánt, tizenegy éhes kurtizántanoncot, négy szakácsot, tizenhat szolgálót és tizennégy szolgát ettettem! Kérlek, bocsáss meg, úrnőm, rettenetesen sajnálom, de a nagyanyám igen beteg, tíznapi szabadságot kell kérnem...

Gjoko a haját tépte, de épp csak annyira, hogy a külseje kárt ne szenvedjen, és elzavarta a főszakácsot, csak még annyit közölt vele, hogy tönkretette, tönkretette őt, kénytelen lesz bezárni Misima legszebb teaházát egy ilyen tökéletes főszakács nélkül, s mindez az ő hibája – mint ahogy az is, hogy ki kell üznie hűséges leányait és

éppolyan hűséges, de annál szerencsétlenebb cselédeit a hóba. – És azt se feledd, hogy közeleg a tél – vijjogta még utána.

Amint egyedül maradt, elégedetten összevetette a nyereséget a veszteséggel, és kiderült, hogy a nyereség kétszer akkora, mint amekkorára számított. A szake jobb ízűnek bizonyult, mint valaha, és ha az élelemárak felszöktek, hát felszökött a szakéé is. Tüstént levelet írt a fiának Odavarába, ahol az a szakegyárukat igazgatta, és utasította, hogy duplázza meg a termelést. Utána rendet tett a szokás szerint marakodó szolgálók között, hármat kirúgott, felvett négy újat, majd a kurtizánalkuszáért küldött, hogy megvásároljon hét újabb kurtizánt, akiknek tehetségét már régóta csodálta.

– És mikor parancsolod, hogy a tiszteletre méltó hölgyek színed elé járuljanak, Gjoko-szan? – érdeklődött a vénasszony, aki tekintélyes jutalékot kapott.

– Azonnal. Azonnal. Szaladj, mire vársz? Magához rendelte ácsmesterét, és megbeszélte vele a teaház kibővítését, valamint az új hölgyek számára további szobák felhúzását.

– A Hatodik utcában végre eladó az a telek, úrnőm. Akarod, hogy lecsapjak rá?

Gjoko hónapokkal ezelőtt kinézte már magának azt a bizonyos saroktelket. Most azonban csak a fejét rázta, és elküldte az ácsot, hogy foglaljon le négy hektárnyit a várostól északra álló hegy oldalából. – De ne magad csináld az egészet. Vegyél igénybe közvetítőket. Ne légy mohó. És nem akarom szellőztetni, hogy én vagyok a megbízó.

– De négy hektár? Hisz az...

– Legalább négy, de lehet, hogy öt is lesz belőle a következő öt hónap során. De csak elővételről van szó, megértted? Ezekre a nevekre kérem őket.

Átadott neki egy listát a megbízható közbenjárók névsorával, és elküldte emberét. Lelki szemei előtt már látta is a fallal körülvett várost a városon belül. Majd megfulladt, úgy kuncogott örömeiben.

Sorra hívatta minden egyes kurtizánját, egyiknek gratulált, a másikat megszidta, ezt lehordta, amazt hagyta, hadd sírja ki magát a vállán. Néhányat előléptetett, néhányat visszaminősített, emelte vagy csökkentette párnadíjukat. Aztán, a felfordulás kellős közepén, beállított Omi.

– Nagyon sajnálom, de Kiku-szan nincs jól – közölte vele Gjoko. – Persze semmi komoly! Csak az időváltozást érezte meg szegény gyermek!

– Ragaszkodom hozzá, hogy láthassam.

– Nagyon sajnálom, Omi-szan, ez bizonyára nyelvbotlás volt részedről. Ragaszkodsz? Kiku-szan most már hűbéruradé, ne?

– Tudom jól, hogy kié – kiáltotta Omi. – Látni akarom, ennyi az egész.

– Ó, kérlek, bocsáss meg, természetesen jogodban áll kiabálni és szitkozódni, nagyon sajnálom, kérlek, bocsáss meg. Kiku-szan azonban, nagyon sajnálom, nincs jól. Talán ma este... talán később... esetleg holnap... mit tehetnék, Omi-szan? Ha jobban lesz, megüzenhetem neked, ha megmondod, hol szálltál...

Omi megmondta, tudván, hogy semmit sem tehet, és öles léptekkel elsietett, miközben legszívesebben miszlikbe aprította volna egész Misimát.

Gjoko egy darabig még Omin gondolkodott, majd Kikuért küldött. Elmondta neki, milyen programot szervezett számára a Misimában töltendő két éjszakára. – Talán rávehetjük Toda úrnőt, hadd maradjunk még négy vagy öt napot, gyermekem. Fél tucat férfit is ismerek, aki egy családfő váltságdíját lefizeti, csak hogy te szórakoztasd. Ha! Most, hogy a nagy daimjó megvásárolt, természetesen senki nem érhet hozzád, soha többé. De dalolhatsz, táncolhatsz, játszhatsz nekik – te leszel a mi első gei-sánk!

– És szegény Omi-szan, úrnőm? Sosem hallottam még ilyen dühösnek, annyira sajnálom, hogy ordítózott veled!

– Ha! Mit számít egy kis ordítás, most, hogy végre daimjokkal és a leggazdagabb rizs- meg selyemkereskedőkkel közösködünk! Ma este majd megmondom Omi-szannak, hol fogsz énekelni utoljára, de jó korán, úgy, hogy sokat kelljen várnia. Rendelkezésére bocsátók egy közeli szobát. Itatunk vele jó sok szakét... és Akiko fogja kiszolgálni. Utána azért neki magának is elénekelhetsz egy-két szomorúbb dalt – végül is még mindig nem lehetünk biztosak Toranaga úr felől, ne? Előleget még nem adott.

– Kérlek, bocsáss meg, de nem lenne jobb Csoko? Szebb, fiatalabb, édesebb. Jobban kedvére tudna tenni Omi-szannak.

– Igen, gyermekem. Csakhogy Akiko erős és nagyon tapasztalt.

Amikor a férfiakat megszállja az effajta örület, hajlanak az erőszakosságra. Nem is hinnéd, mennyire. Még az Omi-szan-félék is. Nem akarom, hogy Csokóban kárt tegyen. Akiko ellenben szereti a veszélyt, sőt, szüksége is van egy kis erőszakosságra, hogy jól dolgozzon. Ő majd kiveszi a mérget Omi-szan Fenekedő Fullánkjából. És most szaladj, vedd fel a legszebb kimonódat, használd a legjobb illatszert...

Elküldvén Kikut, hogy készülődjön, újra belevetette magát a háztartás megszervezésébe. Amikor mindennel végzett – többek közt ünnepélyesen meghívta másnap esti csára a nyolc legbefolyásosabb misimai mama-szant, „fontos ügy megvitatására” –, élvezettel beleereszkedett tökéletesre melegített fürdővizébe. – Aaaaaaaa!

A tökéletes pillanatban tökéletes masszázs következett. Utána illatosító, púder, festék, frizurarendezés. Áttetsző habos selyemkimonót öltött, lazán megkötötte. Aztán, a tökéletes pillanatban megérkezett kedvence. Inarinak hívták, egy elszegényedett szamuráj tizennyolc éves diák fia volt.

– Jaj, milyen gyönyörű vagy – abban a pillanatban hozzád siettem, amint a versedet megkaptam – zihálta a fiú. – Kellemes volt az utad? Olyan boldog vagyok, hogy hazajöttél! Köszönöm, köszönöm szépen az ajándékokat – a kard tökéletes, és a kimonó is! Ó, milyen jó vagy hozzám!

Az vagyok bizony, gondolta magában Gjoko, noha fennhangon kitartóan tiltakozott. Nemsokára már a fiú mellett hevert, izzadtan és bágyadtan. Ó, Inari, gondolta kimerülten, Kristályos Karód közelébe sem ér az Andzsín-szanének, de ami hibádzik a hosszúságban, pótolod ezzel a hihetetlen kitartással és energiával!

– Min nevensz? – kérdezte álmosan Inari.

– Azért nevetek, mert boldoggá tettél – sóhajtott fel Gjoko, és magában hálát adott, amiért alkalma nyílt, hogy annak idején műveltségre tegyen szert. Könnyedén társalgott, szárnyaló szavakkal dicsérte a fiú teljesítményét, keze és hangja hosszú évek tapasztalatával ringatta álomba, közben oda sem kellett figyelnie. Gondolatai messze jártak. Marikón és szerelmesén tűnődött, magában sorra vette a lehetőségeket. Mennyire szorongathatja meg az asszonyt? Vagy kinek árulja el őket, kivel fenyegetse meg –

Toranagával, Buntaróval, kivel? A keresztény pappal? Volna abban valami haszon? Kijama úrral? Ha a botrány kitörne, kétségtelenül szertefoszlan a Toda úrnő reménye, hogy Kijama úr unokájával házasítsa össze a fiát. Ezzel megzsarolhatnám vajon? Vagy inkább ne tegyek semmit – lehet, hogy ebből származna a legtöbb hasznom? Szegény Mariko. Micsoda gyönyörű nő! Milyen remek kurtizán válna belőle! Szegény Andzsín-szan. Micsoda ügyes ember – vele is vagyont kereshetnék.

Hogyan használhatnám fel a legjobban ezt a titkot, mielőtt kipattan, mielőtt megölik őket?

Légy óvatos, Gjoko, intette magát. Nincs sok időd, hogy dönts efelől meg a többi új titok felől: a puskák és egyéb fegyverek, amiket a parasztok rejtettek el Andzsiróban, aztán a muskétás ezred – hány főből áll, kik a tisztjei, milyen a felépítése, hány lőfegyverrel rendelkezik. Aztán ott van Toranaga, aki igen kellemesen párnázott múlt éjjel Kikuvál Jokoszéban, a klasszikus „hat rövid, öt mély” ritmust alkalmazva a száz döféshez, harmincéves férfiakat megszégyenítő energiával, s utána úgy aludt hajnalig, akár az elégedett csecsemő. Ezt a változatot nem választja olyan ember, akit aggodalmak gyötörnek, ne?

És mi legyen annak a tonzúrás szűz papnak a kínjával, aki meztelenül, térden állva könyörgött ostoba keresztény Istenéhez, hogy bocsássa meg a bűnt, amit a lánnyal készül elkövetni, és azt a másik, valódi bűnt is, amit Ószakában követett el – valami „gyónási” titkot, amelyet egy bélpoklos súgott a fülébe, álnok módon továbbadott Harima úrnak. Mihez kezdene ezzel Toranaga? Csak úgy dőlt belőle, hogy miféle titkok hangzottak el s hogyan adta tovább őket – aztán a szerencsétlen eszelős minden rafinéria nélkül szétlökte a lány combjait, majd, amikor végzett, úgy lopkodott el az éjszakában, mint valami tisztátalan állat. Mennyi gyűlölet, kín és értelmetlen szégyen szorult belé!

És Omi második szakácsa, aki megsúgta egy szolgálónak – aki megsúgta a szeretőjének, aki megsúgta Akikónak –, hogy kihallgatta Omit és az anyját, amint hűbéruruk, Kaszigi Jabu halálát tervezték? Ha! Ez a titok, ha kiszivárog, szép kis botrányt eredményezne a Kaszigi családban! Akárcsak Omi és Jabu titkos ajánlata Zatakinak, ha Toranaga fülébe jutna – meg az, hogy mit motyogott álmában

Zataki, mert a párnatársa megjegyezte minden szavát és másnap egy egész ezüstcsodzsínért eladta nekem; eszerint Isido tábornok és Ocsiba úrnő együtt eszik, együtt hál, Zataki a saját fülével hallotta, amint nyögdécseltek és lihegtek, miközben a Jang egészen a Messzi Mezőig átjárta a Jint! Gjoko önelégülten elmosolyodott. Döbbenetes, ne, hogy mire nem képesek ezek az előkelő népek! Aztán ott az a másik különös dolog: Zataki a Felhők és Eső pillanatában, de néhányszor még előbb is, öntudatlanul „Ocsibának” nevezte hálótársát. Különös, ne?

A mindkét fél számára oly értékes Zataki vajon meggondolná magát, ha csalétekként Toranaga Ocsibát ajánlaná fel neki? Gjoko boldogan felkuncogott: mennyi pompás kis titok, mennyi értékes titok, amit a férfiak bocsátanak ki magukból a Gyönyörlevükkel együtt. – Meggondolná – mormolta elégedetten. – De mennyire hogy meggondolná.

– Mi?

– Semmi, semmi, Inari-csan. Jól aludtál?

– Mi?

Gjoko elmosolyodott, és hagyta, hadd aludjon tovább. Aztán, amikor a fiú is késznek mutatkozott, működni kezdett rajta a szájával és a kezével. De nemcsak Inari élvezetéért. A magáéért is.

– Hol van most az Ingeles, atyám?

– Nem tudom pontosan, Rodrigues. Valamelyik fogadóban lesz Misimától délre. Hátrahagytam egy szolgát, hogy derítse ki. – Alvito a zsír utolját is kitörölte a frissen sült kenyér maradékával.

– Mikor fogod megtudni?

– Holnapra biztosan.

– Que va, szeretnék újra találkozni vele. Egészséges? – kérdezte közömbösen Rodrigues.

– Igen. – Hatszor megkondult a hajóharang. Délután három órára járt.

– Elmesélte, mi minden történt veled, amióta odahagyta Ószakát?

– Egy részéről értesültem. Tőle és másoktól. Hosszú történet, és egyébként is sok a mondanivalóm. De előbb végezni akarok az üzenetek elküldésével, utána beszélhetünk.

Rodrigues hátradőlt székében a kis tatkabinban.

– Jó. Nagyszerű. – Nézte a jezsuita éles arcát, az élénk, sárgával pettyezett barna szemeket. Macskaszemek. – Ide hallgass, atyám – mondta –, az Ingeles megmentette a hajómat és az életemet. Ellenségünk ő, ez kétségtelen, meg eretnek is ráadásul, de navigátor is, a legjobbak egyike. Nem bűn tisztelni az ellenséget, még kedvelni is lehet.

– Az Úr Jézus is megbocsátott ellenségeinek, mégis keresztre feszítették. – Alvito atya higgadtan viszonzta a navigátor pillantását.

– Ennek ellenére én magam is megkedveltem. Vagy legalábbis jobban megismertem. Egyelőre azonban ne beszéljünk róla.

Rodrigues derűsen bólintott. Észrevette, hogy a pap tányérja kiürült; közelebb tolta hozzá a tálát.

– Vegyél még a kappanból, atyám. Kenyeret?

– Köszönöm. Igen, kérek. Fogalmam sem volt róla, hogy ilyen éhes vagyok. – A pap hálásan letépte a másik kappancombot, zöldséget, hagymát, kenyértölteléket kanalazott a tányérjára, s a zsír utolját is ráöntötte.

– Bort?

– Kérek, köszönöm.

– Hol maradtak az embereid, atyám?

– Egy fogadóban hagytam őket, a rakpart közelében.

Rodrigues kipillantott a tatkabin kerek ablakán, amely Numazura nézett, a rakpartra, a kikötőre s jobb felől a Kano folyó torkolatára, amelynek a vize sötétebb volt, mint a tengeré. Halászhajók siklottak ide-oda körülöttük. – Ez a szolgál, akit hátrahagytál, atyám – megbízható? Biztos, hogy megtalál bennünket?

– Persze. Azonkívül legalább két napig nem indulnak tovább. – Alvito már korábban elhatározta, hogy nem tesz említést arról, amire Mihály testvér felfigyelt, úgyhogy csak ennyit fűzött hozzá: – Ne feledd, hogy rangnak kijáró pompával utaznak. Toda Mariko rangja és Toranaga úr címeres zászlaja biztosítja ezt nekik. Négy league-es körzetben mindenki azonnal hírért veszi, ha megérkeznek valahová. Rodrigues felnevetett.

– Az Ingeles? Rangnak kijáró pompával? Ki hitte volna? Akár valami ragyaverte daimjó?

– Ez még nem minden, navigátor. Toranaga szamurájja és hatamotóvá tette.

- Micsoda?
- Blackthorne főnavigátor két kardot visel az övében, nemcsak pisztolyokat. Toranaga bizalmasa és pártfogoltja lett.
- Az Ingeles?
- Igen. – A rájuk telepedő csendben Alvito atya visszatért a kappancombhoz.
- Tudod az okát mindennek? – kérdezte Rodrigues.
- Igen, részben. Mindent a maga idejében, navigátor.
- Csak az okát mondd. Röviden. A részletek ráérnek.
- Az Andzsín-szan harmadjára is megmentette Toranaga életét. Kétszer az Ószakából való menekülés közben, harmadszor Izuban, egy földrengés idején. – Alvito farkasétvággyal csámcsogott a kappancombban. A zsír végigcsurgott fekete szakállán. Rodrigues várt, de a pap nem mondott többet. A portugál gondterhelten meredt a kezében forgatott kupára. A sötétvörös bor felszínén megcsillant a fény. Hosszú szünet után így szólt:
 - Jól kitolhatna velünk ez a rohadt húgyivó Ingeles, ha már ilyen puszipajtása Toranagának. Alaposan kitolhatna velünk.
- Egyetérték.
- Ennek ellenére szívesen találkozónék vele. – A pap nem szólt semmit. Rodrigues csöndben megvárta, míg tisztára törli a tányért, aztán újra kínálta, de a jókedve elszállt. Alvito elfogadta a kappan vázát és az utolsó szárnyat s egy újabb kupa bort. Végül finom francia konyakot vett elő a szekrényből.
 - Rodrigues? Kérsz egy pohárral?
 - Köszönöm. – A tengerész figyelte, amint Alvito kitöltötte a dióbarna folyadékot a metszett üveg pohárba. A bor és a konyak a vizitátor atya magánkészletéből származott, útiajándéku adta jezsuita barátjának.
- „Természetesen az atyát is megkínálhatod vele, Rodrigues – mondta dell'Aqua. – Isten veletek, vezéreljen és hozzon haza benneteket biztonságban.”
- „Köszönöm, eminenciás uram.”
- Igen, köszönöm, eminenciás uram, de mi az istent köszönök, gondolta magában keserűen Rodrigues: talán azt, hogy utasítottad a vezérkapitányomat, parancsoljon föl erre a disznószállítóra, a jezsuita keze alá, és hagyjam otthon az én szegény Gráciámat?

Madonna, az élet rövid, túl rövid és álnok, hogy egy бүdös pap kíséretésére fecséreljem, még akkor is, ha Alvito jobb a legtöbbjüknél, ugyanakkor persze épp ezért veszélyesebb is. Madonna, segíts!

„Ó! Már is ermész, Rod-szan? Ermész irren hamar? Ó, nagyon sarnár...”

„Jövök vissza hamar, kedvesem.”

„Ó, nagyon sarnár... hiányzor, kicsinek meg nekem.”

Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy felhossa őket a hajóra, a Santa Filipára, de tudta, hogy veszélyes lenne, rá, az asszonyra és a hajóra is. „Nagyon sajnálom, jövök hamar.”

„Várunk, Rod-szan. Kérrek, bocsásd meg szomorúság.”

Az asszony mindig akadozó portugálsággal beszélt vele, és ragaszkodott hozzá, hogy a kereszttségben nyert nevén, Gráciának szólítsa, ne pedig Nyan-nyannak, ami sokkal бүbájosabban hangzik – Cicát jelent –, és annyira illik hozzá.

Elhajózott hát Nagaszakiból, rosszkedvűen, átkozva a papokat meg a vezérkapitányt, s azt kívánva, bárcsak ősz lenne már, hogy felszedhesse a Fekete Hajó horgonyát, s hazafelé fordíthassa végre az immár aranyrúddal megtömött hasú jószág orrát, gazdagon és függetlenül végre-valahára. De aztán? – gyötörte meg az örökös kérdés. Mi lesz az asszonnyal? És a kisgyerekkel? Madonna, erre adj választ nekem!

– Kiváló ebéd volt, Rodrigues – mondta Alvito, az utolsó morzsát csipegetve az asztról. – Köszönöm.

– Akkor jó. És most mi a terved, atyám? Jó lenne, ha... – Elharapta a szavát, és kipillantott az ablakon. Felállt, fájdalmasan odabicegett a szárazföld felőli oldalra és kipislogott.

– Mi az, Rodrigues?

– Mintha az apály készülődne. Ellenőriznem kell, jól ülünk-e a vízen.

– Kinyitotta az ablakot és kihajolt, de így sem látta az orrhorgonyt. – Bocsáss meg egy pillanatra, atyám.

Felment a fedélzetre. Az iszapos vízbe lógó horgonyláncot hínárok pofozták. Semmi mozgás. Azután megpillantotta a visszafelé tartó hullámot, és érezte, ahogy a hajó biztonságban hátrasiklik egy keveset, hogy elfoglalja új helyét az apadó vízen. Ellenőrizte a fekvést és az őrszemeket. Minden rendben. Nem jártak csónakok

sem a közelben. Délutánra felszállt a köd is, és a levegő kitisztult. Egykábelynyire lehettek a parttól, vagyis elég messze, hogy az esetleges ellenség ne rohanhassa le őket észrevétlenül, és távol a kikötőbe egyenesen bevezető vízi sávoktól is.

A Santa Filipa lorha volt, a japán hajótörzsre portugál vitorlákat és kötélzetet szereltek; gyors járású, szlupkiképzésű kétárbocos lett az eredmény. Középen négy ágyúval rendelkezett s elől-hátul is kettővel. Legénysége harminc főből állt.

Rodrigues tekintete a városra és az azon túl emelkedő hegyekre tévedt. – Pesaro!

– Igen, senhor?

– Készítsd föl a nagycsónakot! Még szürkület előtt partra szállók.

– Értem. Mikor jössz vissza?

– Hajnalban.

– Remek! A nagycsónak legénységét magam vezetem – tíz ember elég lesz.

– A legénységnek nincs partraszállás, Pesaro! Kindzsiru! Madonna, felforrt az agyvelőd, vagy mi? – Rodrigues a taffedélzeten állt, a mellvédnek támaszkodva.

– Ez nem igazság – mondta a fedélzetmester, nagy, kérges lapáttenyerét nyitogatva-csukogatva. – Ha én vezetem őket, nem lesz baj, elhited. Két hete itt gubbasztunk már, mint csirkék a ketrecben.

– A kikötőhatóság azt mondta, kindzsiru, tehát kindzsiru, a fene egyen meg! Ez itt nem Nagaszaki!

– Nem, a Krisztus sebeire, az egyszer biztos! – vágott vissza mogorván a tagbaszakadt matróz. – Hiszen csak egy ferdeszeműt nyírtunk ki.

– Egyet kinyírtatok, kettőt megkéseltetek, egy csomót megsebesítettetek, köztük egy lányt is, mire a szamurájok véget vetettek a felbolydulásnak. Pedig figyelmeztettek benneteket, mielőtt partra szálltatok: „Numazu nem Nagaszaki, úgy vigyázzatok!” Még szerencse, hogy csak egy matrózt veszítettünk, az istenfátokat! Mind az ötötöket felapríthatták volna. Törvényük van rá.

– Az az ő törvényük, nem a mienk, navigátor. Istenverte majmai! Csak a szokásos bordélyhepaj volt, semmi más.

– Igen, de a te embereid kezdték, mire a hajónkat karanténba

vágták, ti pedig nem szállhattok többé partra. Te sem! – Rodrigues megmozgatta a lábát, hogy enyhítsen a fájdalomon. – Légy türelemmel, Pesaro. Most, hogy az atya visszatért, nemsokára eltűnünk innét.

– Az apállal? Hajnalban? Ezt parancsnak vehetem?

– Nem, még nem. Csak készítsd elő a nagycsónakot. Gomez jön velem.

– Hadd menjek én is. Kérlek, navigátor. Halálra unom már magam ebben az istenverte dézsában.

– Nem. És azt sem ajánlom, hogy este partra szállj. Se te, se más.

– És ha nem érsz vissza hajnalra?

– Akkor itt rohadtok horgonyon, amíg vissza nem érek. Világos?

A fedélzetmesternek elborult az arca. Egy pillanatig habozott, aztán takarodót fújt. – Világos hát, az istenit!

– Azért. – Rodrigues lement a kabinba.

Alvito közben elaludt, de amint a navigátor kinyitotta az ajtót, tüstént felébredt.

– Á, minden rendben? – kérdezte elégedetten, teli hassal, nyújtózkodva.

– Igen. Csak a dagály fordult. – Rodrigues felhajtott egy kupa bort, hogy kimossa a szájából az undorító ízt. Mindig így érzett, amikor kis híján lázadásra került sor. Ha Pesaro nem hunyászkodik meg, kénytelen lett volna ismét szétlőni a fejét egy nyakas tengerésznek, esetleg vasra veretni a fedélzetmestert, ötven korbácsütést méretni rá, áthúzatni a tőke alatt, vagy valami másféle büntetést választani a száz meg száz szörnyűség közül, amelyek mind a tengeri fegyelmet vannak hivatva biztosítani. Mert fegyelem nélkül elveszik a hajó.

– Mi most a terved, atyám? Hajnalban elindulunk?

– Milyen állapotban vannak a postagalambok?

– Egészségesek. Hat maradt meg – négy nagaszaki és két ószakai.

Alvito ellenőrizte a nap állását. Négy vagy öt óra volt hátra napnyugtáig. Elegendő idő, hogy útjára bocsássa a rég tervezett első rejtjeles üzenetet: „Toranaga behódol a Régenstanácsnak. Előbb Jedóba megyek, utána Ószakába. Elkísérem Ószakába Toranagát. Azt mondja, jedói katedrálisunkat változatlanul felépíthetjük. Részletekkel Rodrigues fog szolgálni.”

– Légy szíves, kérd meg a kezelőjüket, hogy készítsen elő két

nagaszakit és egy ószakait – mondta Alvito. – Utána beszélgetünk. Nem hajózom vissza veletek. Jedóba megyek, szárazföldi úton. Egész éjszakámba, de még a holnapba is belekerül, hogy részletes jelentést írjak, amelyet te viszel el és csakis a vizitátor atya kezébe adhatsz. Hajlandó vagy elindulni azonnal, amint elkészülök vele?

– Rendben. Ha túlságosan közel lesz a szürkület, azért inkább megvárom a hajnalt. Zátonyok és mozgó homokpadok leselkednek tízleague-es körzetben a vízen járóra.

Alvito beleegyezett. Tizenkét óra késlekedés nem sokat számít. Tudta, hogy sokkal jobb lett volna, ha már Jokoszéból elküldheti a friss híreket, de valamelyik átkozott pogány ördög elpusztította a galambjait. Légy türelmes, feddte meg magát. Mire való ez a sietség? Mi rendünk legfőbb szabálya? A türelem. Mindent elér az, aki türelmesen vár – és közben dolgozik. Mit számít tizenkét óra, vagy akár nyolc nap? A történelem menetén mit sem változtat. A kockát Jokoszéban úgylis elvetették.

– Az Ingelesszel fogsz utazni? – kérdezte Rodrigues. – Mint eddig?

– Igen. Jedóból már magam jövök vissza Ószakába. Elkísérem Toranagát. Szeretném, ha kikötnél Ószakában az üzenetem másolatával, hátha ott tartózkodik a vizitátor atya, vagy esetleg elindul Nagaszakiból, mielőtt odaérnél. A másolatot add oda Soldi atyának, a titkárának – de csakis neki, senki másnak.

– Rendben. Szívesen eltakarodok innét minél hamarabb. Gyűlölnek bennünket erre.

– Isten segítségével ezen nemsokára változtatunk, Rodrigues. Isten kegyelméből minden itteni pogányt meg fogunk téríteni.

– Úgy legyen. Ámen. – A magas férfi megmozgatta sajjó lábát, kibámult az ablakon, majd türelmetlenül felállt. – Magam hozom ide a galambokat. Írd meg az üzenetet, aztán beszélünk. Az Ingelesről.

– Felment a fedélzetre, és kiválasztotta a madarakat a ketrecből. Mire visszaért, a pap a tűhegyes lúdtollal már felrótta ugyanazt a rejtjeles üzenetet az apró papírdarabkákra. Belerakta a miniatűr hengerekbe, lepecsételte őket, és útjukra bocsátotta a galambokat. A három madár kört írt le a levegőben, majd egymás után elrepültek nyugatnak, a leszálló nap felé.

– Itt beszéljünk, a fedélzeten, vagy odalent?

– Inkább itt. Itt hűvösebb van. – Rodrigues intett a tatfedélzet

őrségének, hogy vonuljanak vissza a hajó közepére, hallótávolságon kívülre.

Alvito leült a tengerészszékre.

– Vegyük előbb Toranagát.

Röviden összefoglalta a navigátornak, mi történt Jokoszéban, kihagyva a beszámolóból József testvér esetét s azt, hogy mire gyanakszik Marikóval és Blackthorne-nal kapcsolatban. Rodriguest éppúgy megdöbbenette Toranaga behódolása, mint őt magát.

– Nem lesz háború? Hát ez valóságos csoda! Akkor végre biztonságban vagyunk, biztonságban van a Fekete Hajó, az egyház meggazdagszik, akárcsak mi... hála legyen Istennek, az összes szenteknek és a Madonnának! Jobb hírt nem is hozhattál volna, atyám!

– Igen, de Toranaga mondott még valamit, ami azóta is nyugtalanít. Így fogalmazott: „Lehet, hogy szabadon eresztem a keresztényemet – az Andzsín-szant. Hajójával és ágyúival együtt.”

Rodriguesből egyszerre minden jókedv elszállt.

– Az Erasmus még mindig Jedóban van? Még mindig Toranaga rendelkezik fölötte?

– Igen. Nagy baj lenne, ha az Ingeles elszabadulna?

– Nagy-e? Az a hajó szitává lőhet minket, ha Japán és Macau között éri a Fekete Hajót, ha az Ingeles meg az ágyúi a fedélzetén vannak, s a legénysége valamirevaló. Nekünk csak egyetlen kis fregattunk van a biztosításra, az Erasmusszal szemben semmit sem ér. És mi sem. Kedvére körültáncolhat bennünket, s a végén kénytelenek leszünk bevonni a zászlót.

– Biztos vagy ebben?

– Igen. Az a hajó maga a halálos veszedelem. – Rodrigues dühödten ökölbe szorította a kezét. – De várjunk csak – az Ingeles azt mondta, mindössze tizenkét emberrel érkezett ide, köztük kereskedőkkel, akik ráadásul betegeskednek. Ilyen kevés emberrel nem tudná kezelni a hajóját. Teljes legénységre pedig csak Nagaszakiban vagy Macauban tehet szert. Nagaszakiban bizony akadnak, akik... legjobb lesz távol tartanunk onnét és Macautól!

– És ha bennszülött legénységet toboroz?

– Mármint Toranaga martalócai közül? Vagy vakókat? Úgy érted, ha egyszer Toranaga behódolt, minden embere róninná válik? Az

Ingeles, ha lesz elég ideje, ki tudja képezni őket. Úristen... kérlek, bocsáss meg, atyám, de ha az Ingeles szamurájokat vagy vakókat toboroz... Ezt nem kockáztathatjuk meg. Az az ember túlságosan ügyes és ravasz. Mindnyájan tanúi voltunk ennek Ószakában! Ha az Ingelest szabadjára eresztik Ázsia vizein avval az átkozott hajóval, szamurájokkal a fedélzetén...

Alvito egyre nyugtalanabban figyelte Rodriguest.

– Azt hiszem, legjobb lesz, ha küldök még egy üzenetet a vizitátor atyának. Ha ilyen súlyos a helyzet, tájékoztatnunk kell róla. Ő tudni fogja, mi a teendő.

– Én is tudom, mi a teendő! – Rodrigues öklével a mellvédre csapott, majd felállt, és hátat fordított Alvito atyának.

– Atyám, hallgasd meg a gyónásomat: már az első éjjel, amint ott állt mellettem a gályán, amikor kifutottunk Andzsiróból, azt súgta a szívem, hogy meg kellene ölnöm, és ugyanezt súgta a vihar alatt is. Isten bocsásson meg nekem, ekkor küldtem előre az orrba, aztán váratlanul szél ellen fordultam a hajóval, hogy elveszejtsem, de az Ingeles nem zuhant a tengerbe, mint ahogy bárki mással megesett volna. Gondoltam, Isten keze van a dologban, később aztán már biztosra is vettem ezt, amikor megváltoztatva döntésemet, megmentette a gályát. Mikor a hullám elsodort és fuldokoltam, utolsó gondolatom az volt, hogy így büntet Isten, amiért el akartam venni az életét. Ilyet az ember navigátorral nem művelhet – ő sose tette volna ezt velem! Megérdemeltem, amit kaptam, aztán, amikor magamhoz tértem, és láttam, hogy ő hajol fölém, és megitat, rettenetesen elszégyelltem magam, kértem Isten bocsánatát, és szent esküvéssel megfogadtam, hogy jóváteszem vétkeimet. Madonna! – ordított fel kínjában. – Az az ember megmentett, noha tudta, hogy el akartam veszejteni. Láttam a szemében, hogy tudja. Megmentette az életemet, és most mégis meg kell ölnöm.

– Miért?

– A vezérkapitánynak igaza volt: Isten irgalmazzon nekünk, ha az Ingeles tengerre száll a felfegyverzett Erasmusszal, és valamirevaló legénysége van hozzá.

Blackthorne és Mariko békés éjszakai álmát aludta a kis házban, a Kaméliák fogadójának egyik épületében, a Déli Kilencedik utcában.

Mindegyik házikónak három szobája volt. Mariko és Csimmoko lakott az egyikben, Blackthorne a másikban, a harmadikat pedig, amely közvetlenül a bejáratra és a verandára nyílt, üresen hagyták, nappalinak, ebédlőnek és társalgónak.

– Gondolod, hogy ez így biztonságos? – kérdezte aggódva Blackthorne. – Hogy se Josinaka, se szolgálók, se testőrök nem alszanak ott?

– Nem, Andzsín-szan. Semmi sem biztonságos. De kellemes lesz egyedül maradnunk. Ez a legszebb és leghíresebb fogadó egész Izuban. Szép, ugye?

Valóban szép volt. Mindegyik házikót elegáns cölöpökre emelték, veranda futotta körbe, amelyre négy lépcsőfokon lehetett felmenni, s a legfinomabb, ragyogóra csiszolt és lakkozott fából épültek. Ötvenlépésnyire álltak egymástól, mindegyik a maga kis miniatűr kertjében, az egész együttes nagy kertjén belül, amelyet magas bambuszfal övezett. Patakocskák, lilomos tavacskák, vízesések, külön nappal és külön éjjel illatozó fák. Makulátlanul kövezett, kecses tetőkkel fedett ösvények vezettek a központi fürdőházakba, amelyekbe a hideg, forró és nagyon forró vizet természetes forrásokból térítették el. Sokszínű lámpások, vidám szolgálók és szolgálók mindenütt, soha egy goromba szó, nehogy megzavarja a fákra aggatott csengők, a csobogó víz és a kalitkákban daloló madarak hangját.

– Természetesen külön házikókat kértem, Andzsín-szan, egyet neked és egyet nekem. Sajnos azonban, csak ez az egy volt szabad. Josinaka-szan persze nem bánja. Sőt mi több, még meg is könnyebbült, hogy nem kell megosztania az embereit. Minden ösvényre öröket állított, úgyhogy teljes biztonságban vagyunk, nem fognak megzavarni bennünket. Miért is zavarnának? Hisz külön szobád van neked, külön szobám nekem, és az ágyamat Csimmokóval osztom meg.

– Hát persze. Sose láttam még ilyen gyönyörű helyet. Milyen okos is vagy és milyen szép!

– Túlságosan kedves vagy hozzám, Andzsín-szan. Előbb fürödj meg, aztán jöhet a vacsora meg a sok-sok szake.

– Remek. Pompás.

– Kérlek, tedd félre azt a szótárt, Andzsín-szan.

- De hisz te is mindig azt mondod, tanuljak csak.
- Ha leteszed a szótárt... elárulok egy titkot.
- Mi az a titok?
- Meghívtam Josinakát, hogy vacsorázzon velünk. És néhány hölgyet is. Hogy szórakoztassanak bennünket.
- Á!
- Igen. És miután magadra hagylak, kiválasztod valamelyiket, ne?
- Nem zavarná ez meg az álmodat?
- Ígérem, hogy mélyen fogok aludni, szerelmem. De komolyan mondom, jót tenne neked egy kis változatosság.
- Majd jövőre.
- Ne tréfálj.
- Nem tréfálok.
- Nos, ebben az esetben, ha netán meggondolnád magad, és udvariasan elküldenéd a hölgyet – persze, csak az után, hogy Josinaka-szan távozik a maga választottjával –, hm, ki tudja, mivel ajándékozna meg téged az éjszaka kamija?
- Mivel?
- Vásárolni voltam ma.
- Igen? És mit vásároltál?
- Hm.
Mindenféle párnázóeszközt vásárolt, amelyeneket Kikunál láttak annak idején, és, jóval később, amikor Josinaka magukra hagyta őket és Csimmoko kinn örködött a verandán, mély meghajlással átnyújtotta őket Blackthorne-nak. A férfi tréfásan meghajolt, átvette a készletet, és együtt kiválasztottak egy gyönyörgyűrűt.
- Elég tüskésnek látszik, Andzsín-szan, ne? Biztos, hogy nem bánod?
- Nem, ha te se bánod, de hagyd abba a nevetést, mert mindent elrontasz a végén. Fújd el a gyertyákat.
- Jaj, ne, kérlek szépen. Nézni akarom, ahogy felteszed.
- Az isten szerelmére, hagyd már abba a nevetést, Mariko!
- Hiszen te is nevensz.
- Ne törődj vele, csak fújd el azokat az átkozott gyertyákat... Na tessék, látod, mit csináltál?
- Jaj!
- Hagyd már abba a nevetést. Hiába fúrod bele az arcodat a

futonokba...

Később:

– Mariko, baj van...

– Mi, szerelmem?

– Nem találok.

– Ó! Hadd segítsek.

– Megvan már. Rajta feküdtem.

– Ó. Biztos... biztos, hogy nem bánod?

– Nem, de nem valami felemelő, ha érted, mire gondolok, hogy egyfolytában csak beszélünk róla, és nem csináljuk.

– Ó, én nem bánom. Az én hibám, én nevettem annyit. Jaj, Andzsinszan, annyira szeretlek, kérlek, bocsáss meg.

– Megbocsátok.

– Nagyon szeretlek simogatni.

– Soha még így nem simogatott senki.

– Mit csinálsz, Andzsinszan?

– Föl akarom tenni.

– Nehéz?

– Az. Hagyd már abba a nevetést.

– Jaj, nagyon sajnálom, esetleg ha...

– Hagyd abba a nevetést!

– Kérlek, bocsáss meg...

Utána a teljesen elbágyadt Mariko szinte rögtön elaludt. Blackthorne azonban nem. Neki is jó volt ugyan, de nem tökéletes. Túlságosan aggódott az asszony miatt. Úgy határozott, hogy ezúttal csak az ő örömét nézi, a magáét nem.

Igen, ezt most csak neki szántam, gondolta. Nagyon szeretem, és egy biztos: tökéletesen kielégítettem. Most az egyszer teljesen biztos vagyok benne.

Elaludt. Később civakodó hangok, portugál szavak zavarták fel. Előbb azt hitte, álmodik, de aztán felismerte a hangot. – Rodrigues! Mariko álmában motyogott.

Az ösvényen közeledő léptek neszére Blackthorne rémülten feltérdelt. Karjába vette az alvó asszonyt, s mint valami játék babával indult vele a sodzsi felé, amely abban a pillanatban kinyílt. Csimmoko lehajtott fejjel, diszkréten behunyt szemmel állt félre. Blackthorne elrohant mellette, gyengéden lefektette Marikót a saját

futonjára, és nesztelenül visszafutott a szobájába. Kapkodva felvette a kimonóját, s ismét kisietett a verandára. Josinaka már a második lépcsőfokra hágott.

– Nan deszu ka, Josinaka-szan?

– Gomen naszai, Andzsín-szan – mondta Josinaka. A fogadó távoli kapuja felé mutatott, ahol fáklyák égtek, és a beszédéből Blackthorne annyit mindenesetre kihámozott, hogy: az az ember ott, az a barbár találkozni akar veled, én mondtam neki, hogy várjon, mire közölte, hogy nem vár, s úgy viselkedik, mint valami daimjó, holott éppenséggel nem az, egyenesen ide akart indulni, de én persze megállítottam. Azt mondja, hogy a barátod. Igaz ez?

– Hej, Ingeles! Én vagyok az, Vasco Rodrigues!

– Hahó, Rodrigues! – ordította boldogan Blackthorne. – Mindjárt ott leszek. Hai, Josinaka-szan. Kare va vatasi no icsi judzsín deszu. A barátom.

– Aa szo deszu!

– Hai. Dómo.

Blackthorne leszaladt a lépcsőn, és a kertkapuhoz sietett. Még hallotta Mariko hangját a háta mögött – Nan dzsa, Csimmoko? –, hallotta a suttogó választ, majd Mariko erélyes parancsszavát: – Josinaka-szan!

– Hai, Toda-szama!

Blackthorne visszanezett. A szamuráj felment a lépcsőn, és Mariko szobája felé tartott. A szoba ajtaja nem nyílt ki. Csimmoko őrt állt előtte. A szolgáló gyűrött ágyneműje már az ajtón kívül volt, hiszen ott kell aludnia, a verandán, ha úrnője nem kívánja, hogy egy szobában legyen vele. Josinaka meghajolt az ajtó előtt, és jelenteni kezdett. Blackthorne mezítláb sietett tovább az ösvényen, és boldogan nézte a szélesen mosolygó portugált, akinek a fáklyák fényében megcsillantak a fülbevalói, kalapját hetykén félreacsapta.

– Hahó, Rodrigues! Örülök, hogy látlak. Hogy van a lábad? Hogyan találtál rám?

– Madonna! Megnőttél és meghíztál, Ingeles! Jó formában vagy, úgy nézem, a tartásod meg akár egy húgyivó daimjóé! – Rodrigues megölelte, és Blackthorne viszonzta az ölelést.

– Hogy van a lábad?

– Fáj, mint a rosseb, de használható, megtalálni meg úgy találtalak

meg, hogy érdeklődtem, hol lakik az Andzsín-szan, az a böhöm barbár bandita, akinek kék a szeme.

Nevettek, derűsen gyalázták még egymást egy darabig, ügyet sem vetve a körös-körül álló szamurájokra és szolgákra. Blackthorne szakéért küldött valakit, és bevezette Rodriguest a kertbe. Jellegzetes matrózjárással ballagtak mindketten, Rodrigues jobbjára, szokása szerint, hosszú egyenes kardja markolatán, bal hüvelykujját széles övébe dugta, a pisztolyához közel. Blackthorne jóval magasabb volt nála, de a portugál válla még az angolénál is szélesebb volt, mellkasa domborúbb.

Josinaka a verandán várta őket.

– Dómo arigató, Josinaka-szan – mondta Blackthorne, majd intett Rodriguesnek, hogy üljön le valamelyik párnára. – Beszéljünk idekinn.

Rodrigues egyik lábát a lépcsőre tette, de megtorpant, mert Josinaka elébe állt, előbb a kardjára, aztán a pisztolyára mutatott, és kinyújtotta a tenyerét.

– Dózo!

A portugál mogorván meredt rá. – Íe, szamuráj-szama, dómo ari...

– Dózo!

– Íe, szamuráj-szama, íe! – ismételte még dühösebben Rodrigues. – Vatasi judzsín Andzsín-szan, ne?

Blackthorne, akit megzavart a váratlan és hirtelen perpatvar, előrelépett. – Josinaka-szan, sigata ga nai, ne? – mondta mosolyogva. – Rodrigues judzsín, vata...

– Gomen naszai, Andzsín-szan! Kindzsiru! – Josinaka parancsot vakkantott. A szamurájok abban a pillanatban előreugrottak, és fenyegetően körülfogták Rodriguest. Josinaka ismét kinyújtotta a kezét. – Dózo!

– Milyen idegesek ezek a kurafiak, Ingeles – mondta vigyorogva Rodrigues. – Füttyentsd már vissza őket. Én még soha nem adtam át a fegyvereimet senkinek.

– Ne, Rodrigues! – szólt rá Blackthorne, aki megérezte, mire készül a barátja, majd Josinakához fordult: – Dómo, gomen naszai, Rodrigues judzsín, vatas...

– Gomen naszai, Andzsín-szan. Kindzsiru. – Josinaka a portugálra förmedt: – Ima!

– Íe! Vakarimaszu ka? – acsarogta Rodrigues.

Blackthorne fürgén közéljük lépett.

– Hé, Rodrigues, mit számít, ne? Add át őket Josinaka-szannak. Nem miattam vagy miattad csinálja. A hölgy, Toda Mariko-szama miatt van ez az egész. Odabenn alszik a szobájában. Tudod, milyen idegesek, ha valaki fegyverrel közeleg a daimjójukhoz vagy a feleségéhez. Ne légy már ilyen csökönyös!

A portugál mosolyt erőltetett az arcára.

– Na jó, nem bánom. Hai. Sigata ga nai, szamuráj-szama. Szo deszu!

Úgy hajolt meg, akár egy udvaronc, minden szívélyesség nélkül, leoldotta övéről a kardot, kihúzta a pisztolyt, és átadta őket. Josinaka intett egy szamurájnak, aki kirohant a fegyverekkel a kapuhoz, ott letette őket, és őrt állt mellettük. Rodrigues végre indult volna fel a lépcsőn, Josinaka azonban udvariasan, de határozottan ismét útját állta. Újabb szamurájok léptek elő, hogy átkutassák. Rodrigues dühödten hátraugrott.

– ÍE! Kindzsiru, az anyátok keservit! Mi a...

A szamurájok rávetették magukat, leszorították a karját, és alaposan megmotozták. Két kést találtak a csizmaszárában, egy harmadikat a bal alkarjára szíjazva, két pisztolyt – egyiket a kabátja bélésében, másikat az inge alatt – és egy kis zsebbe való ónflaskát.

Blackthorne megvizsgálta a pisztolyokat. Mind a kettő fel volt porozva.

– A másikat is felporoztad?

– Hát persze. Ez itt ellenséges ország, nem vetted még észre, Ingeles? Szólj rájuk, hogy eresszenek el!

– Az ember nem így szokta éjnek idején meglátogatni a barátját. Ne?

– Mondom, hogy ez itt ellenséges ország. Mindig fegyveresen járok. Mért, te nem? Szólj már rá ezekre a kurafiakra, hogy eresszenek!

– Ez minden? Ennyi volt nálad?

– Ennyi hát – szólj már rájuk!

Blackthorne átadta a pisztolyokat az egyik szamurájnak, és előrelépett. Becsúszta a kezét Rodrigues széles bőrére alá. Nagyon vékony, rugalmas, a legjobb damaszkuszi acélból készült stiletto csúszott ki titkos hüvelyéből. Josinaka alaposan lehordta a

szamurájokat, akik a motozást végrehajtották. A szamurájok bocsánatot kértek, de Blackthorne csak Rodriguest nézte.

– Van még valami? – kérdezte, kezében a stilettoval. Rodrigues hideg szemmel meredt rá.

– Megmondhatom nekik, hol keressék – és azt is, hogy hogyan, Rodrigues. Hogy hogyan csinálná egy spanyol. He?

– Me cago en la leche, che cabron!

– Que va, leche! Gyerünk! – Mivel még mindig nem kapott választ, Blackthorne előrelépett a tőrrel.

– Dózo, Josinaka-szan. Kutas...

– A kalapszalagomban – mondta rekedt hangon Rodrigues, mire Blackthorne megállt.

– Jó – mondta, a széles karimájú kalap után nyúlva.

– Megtennéd, igaz? Megtanítanád őket a motozási trükkökre?

– Te talán nem, a helyemben?

– Óvatosan azzal a tollal, Ingeles. A tollamra büszke vagyok.

A szalag széles volt és kemény, mögötte kisebb, külön e célra tervezett stiletto bújt meg, a finom acél könnyedén hajlott, követve a szalag vonalát. Josinaka vadul ráordított embereire.

– Ez minden, Rodrigues?

– Madonna – hiszen megmondtam.

– Esküdj.

Rodrigues megesküdött.

– Josinaka-szan, ima icsei-ban. Dómo – mondta Blackthorne. Most már minden rendben. Köszönöm.

Josinaka kiadta a parancsot. Emberei eleresztették a portugált. Rodrigues megdörzsölgette a karjait.

– Leülhetek, Ingeles?

– Igen.

Rodrigues egy vörös kendővel letörölgette magáról az izzadságot, fölvette az ónflaskát, és keresztbe vetett lábbal leült az egyik párnára. Josinaka a közelben maradt, a verandán. Négy szamuráj kivételével mindenki visszament az őrhelyére. – Mért olyan idegesek? És te, te miért vagy ilyen ideges, Ingeles? Eddig még soha nem kellett átadnom a fegyvereimet senkinek. Orgyilkosnak nézel talán?

– Megkérdeztelek, hogy mindet átadtad-e, és te hazudtál.

– Nem figyeltem oda. Madonna! Te odafigyeltél volna... ha lefognak, mint valami bűnözőt? Eh, mit számít most már mindez, Ingeles... Az esténk el van rontva... Ámbár, egye meg a fene, miért hagynánk, hogy elrontsanak egy ilyen pompás estét? Megbocsátok nekik. És neked is megbocsátok, Ingeles. Igazad volt. Bocsánatot kérek. Örülök, hogy újra láthatlak. – Lecsavarta a flaskáról a kupakot és odanyújtotta. – Nesze, igyál egy kis pálinkát.

– Előbb te igyál.

Rodrigues arca elszürkült.

– Madonna – azt hiszed, képes volnék megmérgezni téged?

– Nem. Igyál csak.

Rodrigues ivott.

– Még egyszer!

A portugál engedelmeskedett, aztán megtörölte a száját a keze fejével. Blackthorne átvette a flaskát. – Salud! – Hátrahajtotta a fejét, és úgy tett, mintha inna, de titkon a flaska szájára csúsztatta a nyelvét, így egy csepp pálinka sem folyt a szájába, pedig nagyon kívánta az italt. – Ez jólesett! Tessék.

– Tartsd meg, Ingeles. Ajándékba hoztam.

– A derék atya ajándéka, vagy a tiéd?

– Az enyém.

– Esküszöl?

– Esküszöm hát, az isten verjen meg! – mondta Rodrigues. – Ha tudni akarod, közös ajándékunk, az atyáé meg az enyém. Övé az összes szesz a Santa Filipán, de őeminenciája azt mondta, megoszthatja velem. Tucatnyi ilyen flaska akad még a fedélzeten. Ajándék, na. Hová tetted a jó modorodat?

Blackthorne színlelte, hogy újra iszik belőle, aztán visszaadta a flaskát. – Kóstold meg még egyszer.

Rodrigues érezte, amint a lába ujjáig megbizsergeti az alkohol, és magában örült, hogy miután átvette Alvito atyától, kiöntötte a tartalmát, gondosan kiöblítette, és a saját palackjából töltötte meg újra. Szűzanyám, bocsáss meg, fohászzkodott, hogy nem bíztam a szent életű atyában. Ó, Szűzanya, ó, Jézus Urunk, gyertek le megint a földre, változtassátok meg ezt a világot, ahol az ember néha még a papokban sem bízhat.

– Mi a baj?

- Semmi, Ingeles. Csak arra gondoltam, hogy mocskok egy világ ez, ha az ember senkiben se bízhat. Megette a fene az egészset, pedig baráti érzésekkel jöttem.
- Tényleg?
- Tényleg.
- Állig fölfegyverkezve?
- Mindig így vagyok. Ezért maradtam ez idáig életben. Salud! – A megtermett férfi rosszkedvűen szájához emelte a flaskát, és újra ivott. – Dögöljön meg a világ, dögöljön meg minden!
- Dögöljek meg én is?
- Elromlott a szemed, Ingeles? Én vagyok az, Vasco Rodrigues, a portugál flotta navigátora, nem valami légyköpte szamuráj. Sértegettük mi egymást eddig is eleget, de mindig barátian. Ma este idejöttem, hogy felkeressem a barátomat, aztán kiderül, hogy nincs barátom. Milyen szomorú.
- Az.
- Nem kellene, de én mégis szomorkodom. Igen összekutyulta eddig is az életemet, hogy a barátom voltál. – Rodrigues felállt, megropogtatta a derekát, és újra leült. – De utálok ezeket az istenverte párnákat! Szék való nekem, méghozzá tengerészszék. No hát, salud, Ingeles.
- Amikor nekifordultál a szélnek, miközben én a gálya derekában jártam, a tengerbe akartál lódítani, igaz?
- Igaz – vágta rá azonnal Rodrigues. Felállt. – Örülök, hogy megkérdezted, mert azóta is nyomja a lelkemet. Örülök, hogy bocsánatot kérhetek, mert magamtól be nem vallottam volna. Igen, Ingeles. Nem kérlek, hogy felejtsd el vagy értsd meg, de jólesik, hogy tisztázhattuk.
- Gondolod, hogy én is megtettem volna veled?
- Nem. De ha eljön az ideje... Az ember sohasem tudhatja, míg el nem jön az ideje.
- Azért jöttél ide, hogy megölj?
- Nem. Nem hiszem. Nem hiszem, hogy ez lett volna a föltett szándékom, noha mindketten jól tudjuk, hogy népem és hazám érdeke úgy kívánná, halj meg mielőbb. Szomorú, de ez az igazság. Milyen ostoba is az élet, mi, Ingeles?
- Én nem kívánom a halálodat, navigátor. Csak a Fekete Hajódat

akarom.

– Ide hallgass, Ingeles – mondta Rodrigues minden harag nélkül. – Ha a tengeren találkozánk, te a felfegyverzett hajódon, én az enyémen, jól vigyázz. Csak erre akartalak figyelmeztetni, semmi másra. Azt hittem, megmondhatom ezt neked mint barátnak, és továbbra is barátok maradhatunk. Örökre az adósod vagyok, kivéve, ha a tengeren találkozunk. Salud!

– Remélem, hogy elkaphatom a Fekete Hajódat a tengeren. Salud, navigátor!

Rodrigues öles léptekkel elindult. Josinaka és a szamurájok követték. A kapuban a portugál felszedte a fegyvereit, aztán hamarosan elnyelte az éjszaka.

Josinaka megvárta, míg az örök elhelyezkednek korábbi helyükön. Amikor meggyőződött róla, hogy minden rendben van, visszabicegett a szállására. Blackthorne letelepedett egy párnára, és nemsokára megérkezett a szolgáló, akit az imént szakéért küldött. Kitöltött egy csészényit, és maradt volna, hogy kiszolgálja, de Blackthorne elküldte. Egyedül volt. Újra körülfolytak az éjszakai neszek, a zörgés, zizegés, a vízesés moraja, az éjjeli madarak mocorgása. Minden úgy volt, mint azelőtt, és mégis, minden megváltozott.

Szomorúan nyúlt, hogy újratöltse a csészéjét, de selyemsuhogást hallott: Mariko emelte a korsót. Töltött neki, aztán magának is.

– Dómo, Mariko-szan.

– Dó itasimasite, Andzsin-szan. – Az asszony letelepedett a másik párnára. Csendben iszogatták a forró bort.

– Meg akart ölni, ne?

– Nem tudom. Nem lehetek biztos benne.

– Mit jelent az... hogy úgy motozni, mint a spanyolok?

– Levetkőztetik a foglyaikat, és beletúrnak a testnyílásaikba. Nem is valami szelíden. Úgy hívják, hogy motozás con significa, komoly motozás. Néha késsel csinálják.

– Ó. – Mariko beleivott a szakéjába, és a kövek közt csörgedező víz hangját hallgatta. – Ugyanez a helyzet nálunk is, Andzsin-szan. Néha. Ezért nem bölcs dolog fogságba esni. Ha az ember fogságba esik, azzal úgy megalázza magát, hogy bármit csinál vele foglyul ejtője, a szégyent aligha tetőzheti... Ezért a legjobb, ha az ember

nem hagyja magát elfogni. Ne?

Blackthorne a hűvös, édes szellőben himbálózó lámpásokat nézte. – Josinakának igaza volt – és én tévedtem. Meg kellett motozni Rodriguest. A te ötleted volt, ugye? Te mondtad Josinakának, hogy motozza meg?

– Kérlek, bocsáss meg, Andzsín-szan. Remélem, nem hoztalak kínos helyzetbe. Egyszerűen csak féltettem.

– Köszönöm – váltott latinra ismét Blackthorne, noha sajnálta, hogy a motozásra sor került. Ha nem motozzák meg Rodriguest, még mindig lenne egy barátja. Talán.

– Szívesen – felelte Mariko. – De csak a kötelességemet teljesítettem.

Mariko kék hálókimonót és felsőkimonót viselt, haja lazán hullott alá a derekáig. Elnézett a kapu felé, amelyet a fák között innen is látni lehetett. – Borzasztóan okosan csináltad azzal az itallal, Andzsín-szan. Meg tudtam volna fojtani magamat dühömben, amiért erre elfelejtettem figyelmeztetni Josinakát. Nagyon ravaszul jártál el, amikor kétszer is itattál vele egymás után. Gyakran használtok mérget odahaza a te országodban?

– Néha. Akadnak, akik használják. Mocskos eljárás.

– Igen, de hatásos. Nálunk is megesik, hogy ehhez folyamodnak.

– Rettenetes, nem, hogy senkiben sem bízhat meg az ember?

– Ó, nem, Andzsín-szan, nagyon sajnálom – felelte Mariko. – Nem rettenetes. Csupán az élet által diktált legfontosabb szabályok egyike. Se több, se kevesebb.

ÖTÖDIK KÖNYV

Negyvenhetedik fejezet

A jedói kikötőben horgonyzó Erasmus csillogott-villogott a zeniten álló nap fényében.

– Úristen, Mariko, oda nézz! Láttál már valaha ilyet? Nézd, micsoda alakja van!

A hajó a lezárt korláton belül, mintegy százlépésnyire volt vadonatúj kötelekkel a mólóhoz kötve. Nagyszámú őrség vigyázta az egész

körzetet, szamurájok állomásoztak a fedélzeten is, és mindenfelé feliratok hirdették, hogy Toranaga úr személyes engedélye nélkül a területre tilos a belépés.

Az Erasmus frissen volt festve és kátrányozva, a fedélzetek makulátlanra súrolva, a törzs és a kötélzet kijavítva. Még a vihar által elsodort előárbcot is pótolták, és épp a megfelelő szögben állították be. A kötélvégeket szépen karikákba tekerték, az ágyúk olajozottan ragyogtak a nyílásokban. És mindefölött büszkén lengett Anglia kissé tépett oroslánja.

– Ahoj! – kiáltotta boldogan Blackthorne a korláton kívülről, de nem érkezett válasz. Az egyik őr közölte, hogy ma nem tartózkodnak a hajón barbárok.

– Sigata ga nai – mondta Blackthorne. – Dómo. – Visszafojtotta a sürgető vágyat, hogy tüstént felszaladjon a fedélzetre, és szélesen mosolyogva Mariko felé fordult. – Mintha csak most futott volna ki a portsmouthi javítódokkból, Mariko-szan. Nézd az ágyúkat – a fiúk úgy dolgozhattak, akár a megszállottak. Ugye, milyen gyönyörű? Alig várom, hogy láthassam Baccust, Vincket meg a többieket. Sose hittem volna, hogy ilyen állapotban találom. Úristen, ugye, hogy pompás látvány?

Mariko Blackthorne-t figyelte, nem a hajót. Tudta, hogy őt máris elfelejtette. Más foglalta el a helyét.

Nem számít, gondolta magában. Utunknak úgyis vége.

Aznap reggel érkeztek meg az utolsó útisorompóhoz Jedo városának határában. Újra ellenőrizték az útípasszusukat, udvariasan áteresztették őket, de ezúttal új díszőrség várt rájuk.

„Egyenesen a várkastélyba vezetnek bennünket, Andzsin-szan. Ott fogsz megszállni, és még ma este találkozunk Toranaga úrral.”

„Addig még bőven van időnk. Ide hallgass, Mariko-szan, a kikötő alig lehet egy mérföldre, ne? Valahol ott horgonyoz a hajóm. Megkérdeznéd Josinaka kapitánytól, hogy odamehetünk-e?”

„Josinaka-szan azt mondja, nagyon sajnálja, de erre nincs utasítása. A várba kell vezetnie bennünket, Andzsin-szan.”

„Kérlek, mondd meg neki... ne is, majd magam próbálkozom. Taicsó-szan! Okasira, szukosi no aida vataкуси va ikitai nó deszu. Vataкуси no funega aszoko ni arimaszu. Kapitány, oda akarok menni egy kis időre. Ott van a hajóm.”

„Íe, Andzsin-szan, gomen naszai. Ima...”

Mariko derűsen és elégedetten hallgatta, mint érvel udvariasan, majd követelőzik határozottan Blackthorne, aztán Josinaka vonakodva megengedte, hogy letérjenek újukról, de csak egy pillanatra, ne?, s azt is csak azért, mert az Andzsin-szan hatamotói rangjára hivatkozott, ami bizonyos elidegeníthetetlen jogokat biztosít neki, azonkívül rámutatott, hogy az azonnali szemle Toranaga úr számára is fontos, uruk becses idejéből takarítanak meg vele s a ma esti tanácskozáshoz úgyszólván elkerülhetetlen. Nem bánja, mondta Josinaka, az Andzsin-szan vethet egy pillantást a hajójára, de Toranaga úr írásos engedélye nélkül természetesen nem mehet fel rá, nagyon sajnálja, azonkívül tényleg csak egy percet vesztegethetnek, mert újuk, nagyon sajnálja, de sietős.

„Dómo, taicsó-szan” – felelte királyi legyintéssel Blackthorne, s magában ujjongott, hogy ennyire sikerült elsajátítania a japánok érvelési módszerét és kifejezőkészségét.

A múlt éjszakát, sőt majdnem az egész tegnapi napot egy fogadóban töltötték, alig két ríre innen, és Josinaka akkor még egyáltalán nem sietette őket.

Ó, micsoda éjszaka volt, sóhajtott fel magában Mariko.

Sok szép napot és éjszakát töltöttek együtt. Mind tökéletes volt, kivéve a Misimából való elindulásuk első napját, amikor beérte őket Cukku-szan atya, s a két férfi közti bizonytalan fegyverszünet végképp semmivé lett. Szilajon, gyűlölködve marakodtak, részint a Rodriguesszel történt incidens, részint a sok felhajtott pálinka miatt. Fenyegetéseket, káromkodásokat, átkokat vágtak egymás fejéhez, azután Alvito atya faképnél hagyta őket, előrevágtatott Jedo felé, és ezzel minden békéjüket, boldogságukat tönkretette.

„Nem hagyhatjuk, hogy ez történjen velünk, Andzsin-szan.”

„Ennek az embernek nem volt joga...”

„Persze hogy nem. Neked van igazad. De ha hagyod, hogy ez a köljáték tönkretegye a harmóniádat, elvesztél és én is elvesztem. Könyörgök, viselkedj úgy, mint a japánok. Told félre ezt a köljátékot – mert nem egyéb, egy köljáték a tízezerből. Nem hagyhatod, hogy összezúzza a harmóniádat. Told félre a megfelelő rekeszbe.”

„Hogy tehetném? Nézd a kezemet! Úgy feldühített, hogy egyfolytában remeg!”

„Nézd inkább ezt a követ, Andzsin-szan. Hallgasd, ahogy nő.”

„Micsoda?”

„Hallgasd a követ, ahogy nő, Andzsin-szan. Fordulj a lelkeddel, egész lelkeddel a kő harmóniája felé. Hallgasd a kő kamiját. Fogadd meg a tanácsomat, szerelmem, az életed függ tőle. És az enyém is.” Blackthorne igyekezett és némi sikerrel is járt, aztán másnap, újra barátokként, szerelmesekként, békében, Mariko folytatta a tanítását, alakította, formálta a férfit – persze úgy, hogy ennek ne ébredjen tudatára –, hogy az is felépíthesse majd magában a Nyolcas Kerítést, a belső falakat és védműveket, mert csakis ez az út vezet a harmóniához. És az életben maradáshoz.

„Úgy örülök, hogy a pap elment és vissza sem jön, Andzsin-szan.”

„Igen.”

„De jobb lett volna, ha nem kerül sor a veszekedésre. Féltetek.”

„Mondtam neked, hogy semmi sem változott köztünk – mindig az ellenségem volt és az is marad. A karma az karma. De ne feledd, hogy rajtunk kívül semmi sem létezik. Egyelőre. Sem ő, sem senki más. Egészen Jedóig. Ne?”

„Igen. Te olyan bölcs vagy. És mennyire igazad van. Olyan boldog vagyok, hogy veled lehetek...”

A Misimából kivezető út hamarosan elhagyta a síkságot, és a hegyek közt felkanyargott a Hakone-hágóhoz. Két napot pihenéssel töltöttek a hegy csúcsán, élvezték a békét, a napkeltekor és napszálltakor egyaránt fenséges Fudzsi látványát, amelynek teteje mindig felhőkbe burkolózott.

„Mindig ilyen ez a hegy?”

„Igen, Andzsin-szan. Legtöbbször felhős. De tiszta időben annál gyönyörűbb és feledhetetlenebb a Fudzsi-szan látképe, ne? Az ember egészen a csúcsáig felmászhat, ha kedve tartja.”

„Másszunk fel tüstént!”

„Most nem lehet, Andzsin-szan. Majd, egyszer. Valamit a jövőre is hagynunk kell, ne? Majd ősszel felmászunk a Fudzsi-szan tetejére...”

A Kvantó-síkság felé haladva lépten-nyomon csinos magánfogadókbá botlottak. Számtalan folyón, patakon és éren kellett átkelniük, a tenger most jobbra esett tőlük. Észak felé kanyargott velük a forgalmas, nyüzsgő Tókaidó, át a birodalom legdúsabb rizstermelő területén. A lapos, hordalékos vidék bőven el

volt látva vízforrásokkal, és minden kis darabkáját megművelték. A levegő itt forró volt és nedves, és búzlott az emberi ürülektől, amelyet a parasztok vízzel hígítva gondosan szétterítettek a növények tövében.

„A rizs adja nekünk az élelmet, Andzsin-szan, a tatamit, amelyen alszunk, a sarut, amelyben járunk, a ruhát, amely megvéd az esőtől és a hidegtől, a zsúpot, amely melegen tartja a házunkat, a papírt, amelyre írunk. Rizs nélkül meg nem lehetnénk.”

„De ez a bűz, Mariko-szan!”

„Csekély ár ekkora bőségért, ne? Kövesd a példánkat, nyisd ki a szemed, a füled és a lelked. Halld meg a szelet, az esőt, a rovarokat és a madarakat, hallgasd a növények növekedését, és képzeld el, amint nemzedékek erednek belőled s masíroznak előre az idők végezetéig. Ha ezt teszed, Andzsin-szan, hamarosan, meglásd, már csak az élet szépségének szagát fogod érezni. Persze, ehhez gyakorlásra van szükség... de a végén nagyon japánná válik tőle az ember, ne?”

„Nagyon köszönöm, szép úrnőm. Bevallom, kezdem megkedvelni a rizst. Igen. Már most jobb szeretem a krumplinál, és tudod, mit?... A hús se hiányzik annyira, mint régen. Nem furcsa? És éhes se vagyok folyton, mint azelőtt.”

„Én viszont éhesebb vagyok, mint valaha.”

„Ó, én az ételről beszéltem...”

„Ó, én is...”

Háromnapi járóföldre a Hakone-hágótól Marikónak elkezdődött a havi vérzése, és megkérte Blackthorne-t, vigye ágyba a fogadó egyik szolgáját. „Bölcsen tennéd, Andzsin-szan.”

„Köszönöm, de inkább nem.”

„Kérlek. Biztonsági okokból.”

„Na jó, de csak mert te kéred. Mindenesetre nem ma. Majd holnap. Ma éjjel aludjunk békében.”

Igen, emlékezett Mariko, aznap éjjel békében aludtunk, s mivel a hajnal olyan gyönyörű volt, otthagytam karjai melegét, kiültem a verandára Csimmokóhoz, és együtt néztük az új nap születését.

„Á, jó reggelt, Toda úrnő – köszönt rá Gjoko, aki a kertkapuban hajlongott. – Csodálatos hajnal, ne?”

„Igen, nagyon szép.”

„Nem haragszol, ha megzavarlak? Beszélhetnénk négyszemközt – üzleti ügyben?”

„Persze.”

Mariko lement a verandáról, mert nem akarta megzavarni az Andzsin-szan álmát. Csáért küldte Csimmokót, és megparancsolta, hogy terítsenek takarókat a fűre, a kis vízesés mellé.

Amikor egyedül voltak, és az illem is megengedte már, hogy belekezdjen, Gjoko így szólt: „Sokat törtem a fejem, miként lehetnék Toranaga-szama segítségére.”

„Az az ezer koku bőven elegendő lesz.”

„Három titok még többet érne.”

„Sőt, egy is, Gjoko-szan, ha igazán értékes.”

„Nagy szerű ember az Andzsin-szan, ne? Az ő jövőjét is előre kellene mozdítani, ne?”

„Az Andzsin-szannak megvan a maga karmája – felelte Mariko, tudván, hogy érkezett az alkudozás ideje, s eltűnődött, miben engedjen, ha egyáltalán lesz bátorsága engedni. – Toranaga úrról beszélgettünk, ne? Vagy talán az egyik titok az Andzsin-szannal kapcsolatos?”

„Nem, dehogy, Toda úrnő. Úgy van, ahogy mondod. Az Andzsin-szannak megvan a maga karmája, mint ahogy, biztosra veszem, megvannak a maga titkai is. Csak éppen az jutott eszembe, hogy az Andzsin-szan Toranaga úr kedvelt vazallusa, márpedig ha urunk biztonsága erősödnék, az egyben vazallusa biztonságát is növelné, ne?”

„Egyetértek. Természetesen a vazallusoknak kötelességük minden értesülést továbbítani, ami segítheti urukat.”

„Igaz, úrnőm, nagyon igaz. Ó, milyen nagy kitüntetés, hogy téged szolgálhatlak. Engedd meg, hogy kifejezésre juttassam, mekkora megtiszteltetés volt veled utazni, beszélgetni, együtt étkezni, nevetni, esetenként szerény tanácsokkal szolgálni, noha képességeim igen csekélyek, ezért bocsánatodat is kérem. Végül engedd meg, hogy kijelentsem: bölcsességed éppoly nagy, mint szépséged, merészséged pedig éppoly hatalmas, mint a rangod.”

„Ó, Gjoko-szan, túlságosan kedves vagy, túlságosan jószívű. Én mindössze uram egyik hadvezérének a felesége vagyok. Hol is hagytad abba? Négy titokról volt szó?”

„Háromról, úrnőm. Arra gondoltam, esetleg közvetíthetnél köztem és Toranaga úr között. Az természetesen elképzelhetetlen, hogy én magam súgjam a fülébe, ami tudomásomra jutott. Nagyon rossz modorra vallana, hiszen nem ismerem a megfelelő szavakat, nem tudnék illendően fogalmazni, azonkívül ha fontos dolgokról van szó, bölcs szokásunk szerint mindig is közvetítőket veszünk igénybe, ne?”

„Kiku-szan sokkal megfelelőbb erre, ne? Fogalmam sincs, mikor küld értem uram, mikor fogad, vagy hogy egyáltalán érdekelné-e, amit tőlem hallhat.”

„Kérlek, bocsáss meg, úrnőm, de te sokkal inkább megfelelsz. Te meg tudod ítélni a hír értékét, Kiku-szan nem tudná. Te urunk füléhez hajolhatsz, Kiku pedig egészen máshová.”

„Én nem vagyok tanácsadó, Gjoko-szan. Sem hírértékelő.”

„Véleményem szerint megérnek ezer kokut.”

„Szo deszu ka?”

Gjoko alaposan körülnézett, hogy nem hallgatózik-e valaki, majd elmesélte Marikónak, miről motyogott a renegát keresztény pap, mit gyónt meg neki Onosi úr, s mit adott az tovább nagybátyjának, Harima úrnak; azután elmesélte, hogyan hallgatta ki Omi második szakácsa a Jabu ellen tervezett merényletet; és végül elmondott mindent, amit megtudott Zatakiról, sóvárgásáról Ocsiba úrnő után, és Isido meg Ocsiba viszonyáról is.

Mariko figyelmesen, szó nélkül hallgatta – noha a gyónási titok megszegése felháborította –, s a számtalan lehetőségre gondolt, amelyekhez ezek az értesülések vezethetnek. Pontról pontra kikérdezte Gjokót, hogy meggyőződjék róla, semmit sem tévesztett el s az utolsó szóig emlékezetébe vesse a hallottakat.

Amikor biztosra vehette, hogy mindent tud, amit Gjoko egyelőre hajlandó felfedni – hiszen nem kételkedett benne, hogy az ilyen ravasz és pénzsóvár némben nem játssza ki azonnal minden kártyáját –, friss csáért küldött.

Töltött Gjokónak is, és illedelmesen, éberén, magabiztosan kortyolgattak.

„Fogalmam sincs, mennyit érnek ezek az információk, Gjoko-szan.”

„Persze, Mariko-szama.”

„Feltételezem, hogy az értesülések – az ezer kokuval együtt – nagy

örömeire szolgálnak majd Toranaga úrnak.”

Gjoko lenyelte a csúnya szavakat, amelyek már a nyelve hegyén voltak. Ő tekintélyes engedményre számított már az alkudozás elején.

„Nagyon sajnálom, de a pénz semmit sem jelent egy ilyen nagy daimjónak, a magamfajta parasztnak azonban valóságos vagyon... ezer kokuval már megalapozhatom utódaim jövőjét, ne? Az embernek mindig tudnia kell, hol áll, nem igaz, Toda úrnő?” Hangja sokat sejtető volt.

„Hogyne. Bizony, jó, ha tudod, hol állsz és ki vagy te, Gjoko-szan. A nőknek ez a nagy előnyük a férfiakkal szemben. A nők mindig tudják ezt. Szerencsére én magam is tisztában vagyok veled, ki vagyok. Térj a tárgyra.”

Gjokót nem rendítette meg a szavakba burkolt fenyegetés, ugyanilyen udvariatlan nyíltsággal támadásra lendült.

„A lényeg az, hogy mindketten ismerjük az életet és tudjuk, mi a halál – azonkívül hisszük, hogy amiként a pokolban vagy akárhol másutt bánni fognak velünk, az egyedül a pénz függvénye.”

„Igen?”

„Igen. Nagyon sajnálom, de az ezer kokut túlságosan soknak tartom.”

„Többre becsülöd a halált?”

„Már megírtam a halotti versemet, úrnőm. Így hangzik:

*Ha meghalok,
el ne égessetek,
el ne temessetek,
dobjátok testem a mezőre, hadd hizlaljon
egy éhes kutyát. ”*

„Ez megszervezhető. Könnyebben, mint hiszed.”

„Igen. De az én fülem hosszú, nyelvem megbízható, és ez még fontosabb lehet.”

Mariko csát töltött. Magának.

„Nagyon sajnálom, valóban?”

„Ó, de mennyire. Kérlek, bocsáss meg, nem dicsekvésből mondom, de ezen a téren és sok más téren is kitűnő képzésben részesültem. Nem félek a haláltól. Végrendeletemet megírtam, és részletes utasításokat hagytam rokonomnál arra az esetre, ha váratlanul

ragadna el a halál. Rég békét kötöttem az istenekkel, s tudom, hogy negyven nappal a halálom után újraszületek. Ha meg nem – az asszony vállat vont –, akkor kamivá válok. Így hát megengedhetem magamnak, hogy nagyravágyó legyek, ne? Kérlek, bocsáss meg a hasonlat merészségéért, de olyan vagyok, mint te: nem félek semmitől. Egyvalamiben azonban nem hasonlítunk: nekem vesztenivalóm sincs.”

„Micsoda gonosz beszéd ez, Gjoko-szan, egy ilyen szép reggelen. Olyan kellemes az idő, ne? – Mariko kész volt elásni a csatabárdot. – Sokkal jobban szeretném, ha megérnéd a békés és megbecsült öregkort mint új céhednek oszlopos tagja. Az a céh nagyszerű ötlet volt, egészen kiváló ötlet, Gjoko-szan.”

„Köszönöm, úrnőm. Én is szeretném, ha biztonságban, boldogan élhetnél sokáig, úgy, ahogy a kedved tartja. Ha megkapnád mindazt a játékszert és kitüntetést, amire csak vágysz.”

„Játékszert?” – élesedett meg veszélyesen Mariko hangja.

Gjoko most úgy festett, akár a jól betanított, szagot fogó vadászkutya.

„Én csak egy paraszt vagyok, úrnőm, én nem tudhatom, miféle kitüntetésekre vágysz, miféle játékszereknek örülnél. Te vagy a fiad.” Egyikük sem vette észre, hogy Mariko ujjai közt elpattant a legyező vékony szára. A szellő elült. Forró, nyirkos levegő lógott a mozdulatlan tengerre néző kert fölött. A legyek felszálltak, odébb rajzottak és újra megtelepedtek.

„Mi... miféle kitüntetéseket vagy játékszereket kívánsz? Magadnak?” – Mariko gyilkos tekintettel meredt az idősebb asszonyra. Most már tisztában volt vele, hogy el kell pusztítania ezt a nőt, különben a fiának vége.

„Magamnak semmit. Toranaga úr kitüntetéssel is, gazdagsággal is elhalmozott érdememen felül. De hogy a fiamnak? Nos, igen, neki elkelne a segítség.”

„Miféle segítség?”

„Két kard.”

„Lehetetlen.”

„Tudom, úrnőm. Nagyon sajnálom. Olyan könnyű megadni, és mégis lehetetlen. Közeleg a háború. A harchoz sok ember kell.”

„Most már nem lesz háború. Toranaga úr Ószakába megy.”

„Két kard. Igazán nem sok.”

„Lehetetlen. Nagyon sajnálom, én ilyesmit nem adhatok.”

„Nagyon sajnálom, de nem is tőled kértem. Mindenesetre engem csak ez elégít ki. Semmi más. – Gjoko arcáról izzadságpatak csordogált le az ölébe. – Szeretnék felajánlani Toranaga úrnak ötszáz koku árengedményt megbecsülésem jeléül e nehéz időkben. A másik ötszázat a fiamra fordítom. Egy szamurájnak meg kell alapoznia utódai jövőjét, ne?”

„Halálra ítélnéd a fiadat? Nemsokára minden Toranaga-szamuráj meghal vagy róninná lesz.”

„Karma. A fiamnak már vannak fiai, úrnőm. Elmondhatják majd az ő fiaiknak, hogy valaha szamurájok voltunk. Csak ez számít, ne?”

„Ilyesmit én nem adhatok.”

„Igaz. Nagyon sajnálom. De engem csak ez elégít ki.”

Toranaga ingerülten rázta a fejét. – A hírei érdekesek – talán –, de annyit nem érnek, hogy a fiából szamurájt csináljak.

– Hűséges hívednek látszik, uram – felelte Mariko. – Azt mondta, örülne, ha további ötszáz kokut levonnál a szerződés árából, hogy elláthass vele egy szükséget szenvedő szamurájt.

– Ez nem nagylelkűség. Egyáltalán nem. Csak a büntudat furdalja az eredeti, gyalázatosan magas díj miatt.

– De talán érdemes volna megfontolni, uram. Gjoko ötlete erről az új céhről, a gei-sákról nagy hatású lehet, ha megvalósítod, ne? Talán nem is ártana.

– Nem értek egyet. Nem. Miért kellene megjutalmaznom? Semmi okom rá, hogy ebben a kitüntetésben részesítsem. Nevetséges! Csak nem ő kért meg rá?

– Ez túlságosan nagy szemtelenség lett volna tőle, uram. Én magam tettem ezt a javaslatot, mert hiszem, hogy ez az asszony igen értékes lehet számodra.

– Hát akkor legyen még értékesebb. Ezek az úgynevezett titkai valószínűleg hazugságok. Manapság mást se hallok, csak hazugságokat. – Toranaga megrázott egy kis csengőt, s a távoli ajtóban azonnal megjelent egy szolgálattévő tiszt.

– Uram?

– Hol van Kiku, a kurtizán?

- A szállásodon, uram.
- Az a Gjoko nevű nőszemély is veled van?
- Igen, uram.
- Küldd el mindkettőt a várból! Azonnal! Küldd vissza... Nem, szállásold el őket egy fogadóban – egy harmadosztályú fogadóban –, és mondd meg nekik, hogy ott várjanak, míg értük nem küldök. – A tiszt eltűnt, Toranaga pedig nyugósen hozzászótta: – Undorító! Még hogy kerítőkötől szamurájokat csinálunk? Már a mocskos parasztok se tudják, hol a helyük!

Csak ült a párnáján, s a kezében remegett a legyező. Mariko megrendülten nézte az urában végbement változást. A korábbi határtalan önbizalmat rosszkedv, idegesség, nyugósen váltotta fel. Érdeklődve, de korántsem azzal az izgalommal hallgatta végig a titkokat, amire az asszony számított. Szegény ember, gondolta Mariko szánakozva, mindenről lemondott. Mit ér már neki bármiféle értesülés? Lehet, hogy bölcsen is teszi, ha elveti a világi hívságokat, és felkészül a nagy ismeretlenre. Talán nekem magamnak is ezt kellene tennem, gondolta keserűen. Igen, de nem tehetem, egyelőre még nem, valahogyan meg kell védenem a fiamat.

A magas, erődített öregtorony ötödik emeletén voltak, három égtáj felől ablakok nyíltak az egész városra. Sötétség követte a naplementét, a hold alacsonyan homálylott a láthatáron, a penészes levegő fojtogatott, noha itt, csaknem százlábnyira a várfalak teteje felett minden kis légmozgás bejutott a terembe. Alacsony mennyezetű terem volt, maga is erődített, az egész szintnek a felét elfoglalta, csak rajta túl voltak még kisebb szobák.

Toranaga kezébe vette az üzenetet, amelyet Hiromacu küldött Marikóval, és újra elolvasta. Mariko látta, hogy a keze remeg.

- Minek akar ez Jedóba jönni? – Toranaga türelmetlenül félrevetette a papírost.
- Nem tudom, uram, nagyon sajnálom. Csupán megkért, hogy adjam át neked, mást nem mondott.
- Beszélte ezzel a renegát kereszténnyel?
- Nem, uram. Josinaka-szan azt mondta, megparancsoltad, hogy senki sem beszélhet veled.
- Hogyan viselkedett Josinaka az úton?
- Nagyon hozzáértően, uram – válaszolt Mariko türelmesen

másodszor ugyanarra a kérdésre. – Nagyon tehetséges katona. Jól őrzött bennünket, és idejében ideért velünk.

– Miért nem maradt veletek az egész úton Cukku-szan?

– Misimán innen ő és az Andzsín-szan összeveszett, uram – felelte Mariko, nem tudván, mit mondott erről Toranagának Alvito atya, ha egyáltalán volt már alkalma beszélni vele. – Így aztán az atya úgy döntött, egyedül utazik tovább.

– Min vesztetek össze?

– Részben rajtam, vagyis a lelkeimen, uram. Leginkább azonban a vallási viszálykodásuk miatt, és mivel az uralkodók is háborúban állnak egymással.

– Ki kezdte?

– Egyformán okolható mindegyik. Egy flaska alkohollal kezdődött az egész. – Elmesélte, mire került sor Rodrigues és Blackthorne között, majd így folytatta: – Cukku-szan ajándékkul hozott még egy flaskát, mondván, hogy ki akarja békíteni az Andzsín-szant Rodriguesszel, de az Andzsín-szan elképesztően nyílt modortalansággal azt felelte, látni sem akar semmiféle „pápista” szeszt, jobb szereti a szakét, és nem bízik a papokban. A... a szent életű atya dühbe gurult, és ugyanolyan nyers modortalansággal kijelentette, ő sohasem foglalkozott mérgekkel, nem is fog, mert helyteleníti az ilyesmit.

– Á, mérgek? Használják fegyverként a mérget?

– Az Andzsín-szan szerint akadnak köztük, akik használják, uram. Ezután még csúnyább szavakat vágtak egymás fejéhez, majd veszekedni kezdtek a valláson, a lelkeimen, a katolicizmuson és a protestantizmuson... Amint tudtam, otthagytam őket, Josinaka-szanért mentem, és ő véget vetett a veszekedésnek.

– A barbárok mindig csak bajt okoznak. A keresztények folyton bajt okoznak. Ne?

Mariko nem válaszolt. Toranaga nyűgös viselkedése zavarba ejtette. Egyáltalán nem vallott rá, és úgy tűnt, nincs semmi magyarázata, miért hagyta ennyire cserben legendás önbizalma és önuralma. Talán a vereség gondolatát nem bírja elviselni. Nélküle mindnyájunknak végünk, a fiamnak is, és a Kvantó hamarosan új kezekbe kerül. Toranaga rosszkedve kezdett átragadni rá. Az utcákon és a várban is megfigyelte, hogy mélabú ül az egész városon – amely nemrég még vidámságáról, zajos jókedvéről,

életszeretéről volt híres.

– Abban az esztendőben születtem, amikor a keresztények ideérkeztek, és azóta egyfolytában kísértenek bennünket, akár a pokolbeli ördögök – mondta Toranaga. – Ötvennyolc éven keresztül csak bajt okoztak. Ne?

– Sajnálom, hogy ellenedre vannak, uram. Kívánsz még valamit? Engedelmeddel...

– Ül le. Még nem végeztem. – Toranaga újra megrázta a csengőt. Az ajtó kinyílt. – Küldd be Buntaro-szant.

Belépett Buntaro. Komor arccal letérdelt és meghajolt. Mariko bénultan meghajolt feléje, de Buntaro ügyet sem vetett rá.

Nem sokkal azelőtt Buntaro fogadta őket a várkapuban, amint a csapat megérkezett. Kurtán üdvözölte feleségét, majd közölte vele, hogy azonnal Toranaga úrhoz kell mennie. Az Andzsín-szanért később küldenek.

– Buntaro-szan, arra kértél, hogy feleséged jelenlétében fogadjalak, amilyen hamar csak lehet?

– Igen, uram.

– Mit akarsz?

– Alázatosan engedélyt kérek, hogy fejét vegyem az Andzsín-szannak.

– Miért?

– Kérlek, bocsáss meg, de... nem szeretem, ahogy a feleségemre néz. Ezt... meg akartam mondani a feleségemnek is, mielőtt veled beszéltem volna. Azonkívül megsértett Andzsíróban, és ezzel a szégyennel nem élhetek együtt.

Toranaga Marikóra pillantott, aki mintha kővé dermedt volna. – Azzal vádolod a feleségedet, hogy bátorítja?

– Én... engedélyt kérek, hogy a fejét vehessem.

– Azzal vádolod a feleségedet, hogy bátorítja? A kérdésre felelj!

– Kérlek, bocsáss meg, uram, de ha így vélekednék, kötelességem lenne az ő fejét is lecsapni – válaszolta mereven, a tatamikra szegezett szemmel Buntaro. – Ez a barbár állandóan veszélyezteti a harmóniámat. Véleményem szerint téged is zavar. Kérlek, engedd meg, hogy lecsapjam a fejét. – Felnézett; húsos arca borotvátlan volt, szeme karikás. – Vagy engedd, hogy magammal vigyem a feleségemet, és még ma éjjel előremenjünk – hogy előkészítsük

utadat a Nagy Úrbe.

– Te mit szólsz ehhez, Mariko-szan?

– Ő a férjem. Azt teszem, amit parancsol – hacsak te másként nem rendelkezel, uram. Ez a kötelességem.

Toranaga az asszonyról a férfira nézett. Azután megkeményedett a hangja, és egy pillanatra a régi Toranagára emlékeztetett. – Mariko-szan, három nap múlva Ószakába indulsz. Azt az utat készíted elő nekem, és ott vársz rám. Buntaro-szan, te velem jössz mint kíséretem parancsnoka, amikor elindulok. Miután segédkeztél nekem a szeppukuban, te vagy valamelyik embered megteheti ugyanezt az Andzsín-szannal – akár beleegyeznek, akár nem.

Buntaro megköszöri a torkát. – Kérlek, uram, rendeld el a Bíbor...

– Csend! Megfeledekszel magadról! Háromszor mondtam neked, hogy nem! Ha még egyszer kéretlen tanáccsal tolakodsz elém, egy jedói pöcegödörben fogsz szeppukut elkövetni!

Buntaro a tatamihoz csapta a homlokát. – Bocsánatot kérek, uram. Kérlek, bocsásd meg arcátlanságomat.

Marikót éppúgy elképesztette Toranaga modortalan, szégyenletes dühkitörése, mint Buntarót, és hogy zavarát elrejtse, ő is mélyen meghajolt. Toranaga egy perc múlva megszólalt: – Bocsássátok meg rosszkedvemet. Kérelmedet teljesítem, Buntaro-szan, de csak miután segédkeztél nekem a szeppukuban.

– Köszönöm, uram. Kérlek, bocsáss meg, amiért megsértettelek.

– Mindkettőtöknek megparancsoltam, hogy béküljete ki egymással. Megértettétek? Buntaro biccentett. Mariko is.

– Rendben van. Mariko-szan, ma este, a Kutya órájában gyere hozzám az Andzsín-szannal. Most elmehetsz.

Mariko meghajolt és távozott.

Toranaga Buntaróra meredt.

– Nos? Vádolod a feleségedet?

– El... elképzelhetetlen, hogy megcsalna engem, uram – felelte mogorván Buntaro.

– Egyetérték. – Toranaga fáradtan elhessegetett egy legyet a legyezőjével. – Nos, hamarosan lecsaphatod az Andzsín-szan fejét. De egy darabig még a nyakán van rá szükségem.

– Köszönöm, uram. Még egyszer kérek, bocsáss meg, amiért felbosszantottalak.

– Bosszantó időket élünk. Undorító időket. – Toranaga előrehajolt. – Ide hallgass, azt akarom, hogy azonnal indulj Misimába, és váltsd fel ott apádat néhány napra. Engedélyemet kéri, hogy idejöhsen és beszélhessen velem. Nem tudom, miről... Mindenesetre szükségem van valakire Misimában, akiben megbízhatok. Volnál szíves hajnalban útnak indulni... de Takato felé?

– Uram? – Buntaro látta, hogy Toranaga óriási erőfeszítéssel igyekszik megnyugodni, de a hangja így is reszketett.

– Bizalmas üzenetet szeretnék küldeni anyámnak Takatóba. Senkinek sem árulhatod el, hogy arrafelé tartasz. De amint a városon kívül érsz, fordulj északnak.

– Értem.

– Lehet, hogy Zataki úr megakadályozza a levél átadását – vagy legalábbis megpróbálja. Csakis anyám kezébe adhatod. Megértetted? Egyedül az ő kezébe. Vigyél magaddal húsz embert, és vágtsd oda. Előreküldök egy postagalambot, hogy megkérjem fivéremet, biztosítson neked szabad járást Takatóig.

– Szóban vagy írásban küldöd az üzenetet, uram?

– Írásban.

– És ha nem tudom átadni?

– Át kell adnod, természetesen át kell adnod. Ezért választottalak téged! De... de ha téged is elárulnak, ahogy engem... ha elárulnak, semmisítsd meg a levelet, mielőtt végzel magaddal. Amint ezt a rossz hírt meghallom, az Andzsín-szan feje leröpül a nyakáról. És ha... és mi legyen Mariko-szannal? Mi legyen a feleségeddel, ha balul üt ki a dolog?

– Kérlek, küldd a Nagy Űrbe, mielőtt meghalsz, uram. Kitüntetnél, ha... Mariko-szan megérdemel egy méltó segédet.

– Nem fog méltatlanul halni, ezért kezeskedem. Gondom lesz rá. Kérlek, gyere ide hajnalban a levélért. És ne vallj kudarcot. Csakis anyám kezébe adhatod.

Buntaro újra köszönetet mondott, és távozott, magában szégyenkezve Toranaga leplezetlen félelme és gyávasága miatt.

Miután egyedül maradt, Toranaga kendőt húzott elő, és letörölte arcáról a verejtéket. Az ujjai remegtek. Erőnek erejével igyekezett megállítani a remegésüket, de nem tudta. Minden tartalékára szüksége volt, hogy az ostoba fajankót játssza, hogy elrejtse óriási

izgalmát, amit a remény váltott ki belőle, hogy a Mariko által felfedett titkok meghozhatják a rég várt lehetőséget.

– Meghozhatják... ha igazak – mondta ki fennhangon.

Ocsiba, gondolta élvezettel és kárörömmel... szóval ezzel a háрпиával lehetne kicsalni fivéremet hegyi sásfészkéből. Fivérem Ocsibát akarja. De most már az is nyilvánvaló, hogy nemcsak őt, sőt, nemcsak a Kvantót akarja. Többet akar – a birodalmat. Megveti Isidót, utálja a keresztényeket, és betegesen féltékeny Isidóra, aki köztudomásúlag koslat Ocsiba után. Előbb-utóbb össze fog marakodni Isidóval, Kijamával és Onosival. Mert az én hitszegő, álnok fivérem igazában sógun akar lenni. Minovara-származék, minden jogcíme megvan, becsvágy is szorult belé, de egyelőre nincs megfelelő rangja. És még nem övé a Kvantó. Ahhoz, hogy a többit megszerezhesse, előbb a Kvantót kell megszereznie.

Toranaga a tenyerét dörzsölte örömeiben, ha arra gondolt, miféle csapdákat állíthat fivére elé ennek a csodálatos értesülésnek a birtokában.

És Onosi, a bélpoklos! Ha a megfelelő pillanatban egy kis mézet csepegtetünk Kijama fülébe, gondolta, és a renegát árulását egy kicsit kiszínezzük, eltúlozzuk, Kijama egész hadával fegyverre kap, és tűzzel-vassal nekiront Onosinak. „Gjoko biztosra veszi, uram. József testvér azt mondta, Onosi úr meggyóna neki, hogy titokban szövetséget kötött Isidóval egy keresztény daimjó ellen, ezért kérte a feloldozást. A szövetség értelmében Onosi mostani támogatásáért cserébe Isido szavatolja, hogy amint te meghalsz, uram, ezt a keresztény daimjót árulás vádjával utasítják, távozzék a Nagy Úrbe, de ha kell, erővel is odaküldik, s mindkettőtök birtokait Onosi fia örökli. A keresztény daimjó neve nem hangzott el, uram.”

Kijama vagy a nagaszaki Harima? – töprengett Toranaga. De mit számít? Nekem úgy felel meg, hogy Kijama legyen az.

Támolyogva felállt, odabotorkált az egyik ablakhoz, és a fatáblára dőlt. Kinézett a holdra és az égre. A csillagok homálylottak. Gyülekeztek az esőfelhők.

– Buddha, mind ti istenek, bármiféle istenek, adjátok, hogy fivérem bekapja a csalit – és hogy annak a néمبرnek a titkai igaznak bizonyuljanak!

Nem jelent meg hullócsillag, amellyel az istenek nyugtázták volna az

üzenet vételét. Nem támadt szél, nem takarta el hirtelen felhő a félholdat. De ha kapott volna valami efféle égi jelet, Toranaga úgyis közönséges véletlennek tartotta volna, semmi másnak.

Légy türelmes. Csak a tényekkel számolj. Ül le és gondolkodj, intette magát.

Tudta, hogy a feszültség kezdi kimeríteni erejét, de létfontosságú volt, hogy semelyik bizalmasa vagy vazallusa – és így senki a Jedóban nyüzsgő pletykafészek és kémek közül – ne sejtse meg: csupán színleli a megadást, csupán játssza a legyőzött ember szerepét. Azonnal rájött Jokoszéban, hogy a második tekercs átvétele fivéréől egyben halálos ítéletének elfogadása lenne. Tudta, fennmaradására a legkisebb esélyt is csak az biztosítja, ha mindenkit meggyőz, még önmagát is, hogy teljes mértékben belenyugodott a vereség gondolatába, holott a valóságban csupán az időt húzza ezzel, hű maradván egész életében alkalmazott taktikájához: tárgyal, halogat, látszólag visszavonul, s közben türelmesen várja, hogy a verőér fölött rés támadjon a páncélban – s akkor habozás nélkül, teljes erőből lesújt a törrel.

Jokosze óta egymás után virrasztotta át magányosan a nappalokat és az éjszakákat. Egyre nehezebb volt elviselni őket. Nem vadászhatott, nem nevelhetett, nem tervezgethetett bizalmas tanácsadóival, nem úszhatott, táncolhatott, nem énekelhetett a nőszíndarabokban, amelyeket pedig annyira szeretett egész életében. Csak a magányos ember szerepét játszhatta, élete legnehezebb szerepét: a rosszkedvűséget, a legyőzöttséget, a határozatlanságot, a tehetetlenséget, s közben majdhogynem halálra is kellett éheztenie magát.

Hogy az időt kitöltse valamivel, tovább csiszolgatta az Örökséget. Titkos utasítások voltak ezek utódai számára, hosszú évek tapasztalataiból szűrte le őket. Szudara máris megesküdt, hogy tartani fogja magát az Örökséghez, mint ahogy az egymást követő utódoknak egytől egyig meg kell esküdniük rá. A klán fennmaradása így biztosítva lesz, hacsak – gondolta Toranaga, miközben kicserélt egy-egy szót, beszúrt egy mondatot vagy törölt egy egész bekezdést –, hacsak nem veszek benne ebben a mostani csapdában.

Az Örökség így kezdődött: „Egy tartomány urának az a kötelessége, hogy békét és biztonságot teremtsen népe számára, nem pedig

hogy dicsőséggel aranyozza be az ősök nevét vagy hogy utódai boldogulásán munkálkodják...”

Az egyik vezérelv így hangzott: „Ne feledjétek, hogy a szerencse és a balszerencse a mennytől és a természet törvényétől függ. Nem lehet megvásárolni imádkozással, se semmilyen ravasz fortélyal, amit bárki ember fia vagy önjelölt szent talál ki.”

Toranaga kihúzta az „önjelölt szent”-et, és átalakította a mondat végét: „...amellyel bárki ember fia próbálkozna.”

Általában szívesen tornáztatta agyát a tömör és világos fogalmazással, de a mostani hosszú nappalok és éjszakák alatt minden önfegyelmére szüksége volt, hogy tovább tudja játszani ezt a számára oly idegen szerepet.

Az, hogy tökéletes sikerrel járt, öröme szolgált, de egyben el is keserítette. Hogy lehetnek ilyen hiszékenyek az emberek?

Adj hálát az isteneknek, hogy azok, felelt meg magának már vagy milliomodszor. Azzal, hogy belenyugodtál a „vereségbe”, már kétszer sikerült elkerülnöd a háborút. Most is csapdában vagy, de türelmed végre meghozta gyümölcsét, végre új lehetőséghez jutottál.

Talán új lehetőséghez jutottál, igazította ki magát. Mert lehet, hogy a titkok hamisak, valamelyik ellenséged terjeszti őket, hogy még szorosabbra vonja körülötted a hálót.

Szúrni kezdett a mellkasa, elgyengült, szédült, így hát leült, és mélyeket lélegzett, ahogy a Zen-mesterek tanították régen. „Tíz mély, tíz lassú, tíz mély, tíz lassú, küldd ki elmédet az Űrbe. Nincs múlt, nincs jövő, nincs meleg, nincs hideg, se fájdalom, sem öröm – a semmiből a semmibe...”

Hamarosan újra tisztán tudott gondolkodni. Ekkor asztalához ment, és írni kezdett. Arra kérte anyját, hogy lépjen fel közvetítőül közte és féltestvére között, s ismertesse vele ajánlatát klánjuk jövőjére nézve. Először is javasolja fivérének, hogy vegye fontolóra az Ocsiba úrnővel köthető házasságot. „...Számomra ez természetesen elképzelhetetlen volna, testvér. Túlságosan sok daimjót háborítana fel »szárnyaló becsvágyam«. De ha te kötöd meg ezt a kapcsolatot, biztosíthatod vele a birodalom békéjét és Jaemon utódlását – a te hűségedet senki sem vonja kétségbe, míg az enyémet néhány megtévedt ember kétségbe vonja. Te ugyan ennél előnyösebb házasságot is köthetnél, Ocsiba úrnő azonban nem. Amint az ő

Császári Felsége ellen támadó árulókat elmozdítjuk s én visszafoglalom jogos helyemet mint a Régenstanács elnöke, kérelmezni fogom a Menny Fiától, hogy rendelje el ezt a házasságot, amennyiben a válladra óhajtod venni ezt a terhet. Én úgy érzem, csupán ezzel az áldozattal biztosíthatjuk a törvényes utódlást, csak így teljesíthetjük a taikónak tett fogadalmunkat. Továbbá ezennel felkínálom neked a keresztény árulók, Kijama és Onosi minden birtokát, mert ezek a barbár papokkal vállvetve álnokul háborúra készülnek az összes nem keresztény daimjó ellen, amely háborúban muskétával felfegyverzett barbárok inváziója támogatná őket, mint ahogy annak idején urunk, a taikó ellen. Továbbá felkínálom az összes birtokát minden olyan kjúszúji keresztény daimjónak, aki az áruló Isido mellé áll az ellenem vívandó végső csatában. (Tudtad, hogy ez a felkapaszkodott paraszt arcátlanul azt terjeszti: amint én meghalok és kezébe kaparintja a régensek feletti uralmat, tüstént fel fogja oszlatni a Tanácsot és ő maga veszi feleségül az Örökös anyját?)

Mindezekért cserébe csupán ezt kérem, testvér: köss velem titkos szövetséget most, szavatold hadaim biztonságos átkelését a sinanói hegyek közt, és egyesítsük erőinket az én vezetésem alatt, hogy akkor és úgy támadjuk meg Isidót, amikor és ahogyan én akarom. Végül, bizalmam jeléül azonnal elküldöm hozzád Takatóba fiamat, Szudarát, feleségét, Gendzsiko úrnőt és összes gyermeküket, köztük egyetlen fiúunokámat...”

Ez nem egy legyőzött ember műve, gondolta Toranaga, miközben lepecsételte a tekerccset. Zataki azonnal rájön. Igen, de a csalit meglengettem előtte. Egyetlen útvonalamon Sinano az akadály, és Zataki a kulcs az ószakai síkság kapujához is.

Vajon valóban Ocsibát akarja Zataki? Igen sokat kockáztatok egy meghágott szolgáló és egy nyöszörgő férfi suttogására alapozva. Lehet, hogy Gjoko, az az arcátlan vérszívó a maga érdekében hazudik? Szamuráj! Szóval ez a kulcs nyitja titkai zárát!

Biztosan vannak bizonyítékai Mariko és az Andzsín-szan ellen. Különben miért állt volna előm Mariko egy ilyen kéréssel? Toda Mariko és a barbár! A barbár és Buntaro! Iiií, de különös is az élet!

Megint az a szúró fájdalom a szívében. Erőt véve magán, üzenetet írt egy kis papírdarabra, és felment a padlásra. Gondosan

kiválasztott egy takatói postagalambot a számtalan ketrec egyikéből, és felerősítette rá a miniatúr hengert. Aztán a galambot nyitott dobozában a kakasülőre tette, hogy amint megvirrad, felröppenessen.

Az üzenetben arra kérte anyját, hogy kérje meg a fiát, biztosítson szabad utat Buntaro számára, aki fontos hírt visz neki és fivérének. Úgy írta alá, akár a Zatakinak szóló ajánlatot: Josi Toranaga-nó-Minovara; életében először használta ezt a címet.

– Repülj biztosan, érkezz meg tévedhetetlenül, kismadaram – mondta, egy kihullott tollal simogatva a galambot. – Tízezer esztendő örökségét hordozod.

Tekintete újra az alatt elterülő városra tévedt. Nyugatra alig kivehető fénycsíkot látott, lenn a kikötőben fáklyák pontfényei vették körül a barbár hajót.

Ott egy újabb kulcs, gondolta, és magában ismét meghányta-vetette a három titkot. Tudta, hogy valami elkerülte a figyelmét.

– Bárcsak Kiri itt volna – mondta bele az éjszakába.

Mariko csiszolt fémtükre előtt térdelt. Elfordította tekintetét az arcáról. A kezében tartott törőn megcsillant az olajlámpa imbolygó fénye.

– Fel kellene hogy használjalak – mondta végtelen szomorúsággal. Szeme megkereste a fülkében, a gyönyörű virágkompozíció mellett a Madonnát, karjában a gyermek Jézussal, és elöntötték a könnyek.

– Tudom, hogy az öngyilkosság halálos bűn, de mit tehetnék? Hogyan élhetek tovább ezzel a szégyennel? Jobb, ha én teszem meg, mielőtt még elárulnak.

A szoba csendes volt, akár az egész ház. Családi fészük a vár legbelső védműrendszerén s a széles várárkon belül épült, ahová csak a legkedveltebb és legmegbízhatóbb hatamotók költözhetek. A házat bambuszfallal övezett kert vette körül, amelyen kis patak csörgedezett végig, ezt a vár körüli bőséges vízforrások táplálták.

Lépteket hallott. A kertkapu nyikorogva kinyílt, és szolgák rohantak elő, hogy üdvözöljék urukat. Mariko fürgén övébe rejtette a tört, és felszárította könnyeit. A léptek már sokkal közelebb dobogtak, s ő mélyen meghajolva kinyitotta az ajtót.

Buntaro rosszkedvűen közölte vele, hogy Toranaga ismét meggondolta magát, s ezúttal ideiglenesen Misimába rendeli őt. –

Hajnalban indulok. Csak szerettem volna jó utat kívánni neked... – Elhallgatott, belepislogott Mariko arcába. – Miért sírsz?

– Kérlek, bocsáss meg, uram. Csak mivel asszony vagyok, s az élet oly nehéz számomra. És Toranaga-szama miatt is.

– Törött nádszál ő, nem egyéb. Szégyellem kimondani. Rettenetes, de így van. Háborút kellene indítanunk. Az még mindig jobb, mint az olyan jövő, amelyben Isido mocskos képe vigyorog a karmámon!

– Igen, nagyon sajnálom. Bárcsak segíthetnék valamiben. Parancsolsz szakét vagy csát?

Buntaro megfordult, és ráordított a folyosón térdelő szolgára. – Hozz szakét! Szedd a lábad!

Buntaro belépett a szobába. Mariko becsukta az ajtót. Férje odaállt az ablakba, és a várfalakra meg a mögöttük emelkedő öregtoronyra meredt.

– Kérlek, ne aggódj, uram – békítgette Mariko. – A fürdő kész, és a kedvencedért is elküldtem már.

Buntaro fortyogó dühvel meredt az öregtoronyra. – Le kellene mondania Szudara úr javára, ha már a vezetéshez nincs benne elég bátorság. Szudara úr a fia és törvényes örököse, ne? Ne?

– De igen, uram.

– Igen. Vagy inkább meg kellene fogadnia Zataki tanácsát. Kövessen el szeppukut. Akkor Zataki és hadai vállvetve harcolnának velünk. Ha ők és a muskétások támogatnak bennünket, el tudnánk verekedni magunkat Kjótóig, ebben biztos vagyok. De ha kudarcot vallanánk, még az is jobb lenne, mint hogy mocskos, gyáva fokhagymafalók módjára megadjuk magunkat! Urunk minden jogát eljátszotta. Ne? NE? – Vadul Mariko felé perdült.

– Kérlek, bocsáss meg – ezt nincs jogom eldönteni. Ő a mi hűbérurunk.

Buntaro komoran visszafordult, és újból az öregtoronyra meredt. Fények villogtak minden emeleten, különösen az ötödiken. – Belső tanácsának azt fogom javasolni, hogy szólítsák fel a távozásra, és ha nem hajlandó – hát segítsenek neki a távozásban. Volt már példa az ilyesmire! Sokan osztoznak véleményemben, de Szudara úr nem, legalábbis egyelőre még nem. Lehet, hogy titokban ő is osztja, persze; ki tudná megmondani, hogy mikor mire gondol? Ha találkozol a feleségével, ha találkozol Gendzsiko úrnővel, beszélj

vele, győzd meg. Ő majd meggyőzi Szudara urat – hisz úgylis az orránál fogva vezeti, ne? Barátnők vagytok, hallgatni fog rád. Győzd meg.

– Én azt hiszem, nagyon helytelen volna ez, uram. Árulás.

– Megparancsolom, hogy beszélj vele!

– Engedelmeskedem.

– Igen, a parancsnak mindig engedelmeskedsz, mi? – acsargott rá Buntaro. – Engedelmeskedsz! Mért vagy mindig ilyen hideg és keserű? He? – Felkapta a tükröt és odatolta Mariko elé. – Nézz bele!

– Kérlek, bocsáss meg, ha kedvedet szegtem, uram. – Mariko hangja nyugodt volt, elnézett a tükör mellett, egyenesen férje arcába. – Nem akartalak megharagítani.

Buntaro csak nézte, azután hirtelen a lakkozott asztalkára vetette a tükröt. – Nem vádoltalak. Ha úgy gondolnám, hogy... akkor... akkor nem haboznék.

Mariko hallotta magát, amint megbocsáthatatlanul visszavág: – Nem haboznál miben? Hogy megölj, uram? Vagy hogy életben hagyj, és még jobban megszégyeníts?

– Nem téged vádoltalak, csak őt! – ordította Buntaro.

– De én vádoltalak téged! – vijjogott Mariko. – És igenis vádoltál!

– Tartsd a szád!

– Megszégyenítettél urunk előtt! Megvádoltál, de a kötelességedet nem teljesítetted! Félsz! Gyáva vagy! Mocskos, gyáva fokhagymafaló! Buntaro kardja kiröppent hüvelyéből, és Marikót boldogság öntötte el, hogy végre volt bátorsága túlfeszíteni a húrt.

A kard azonban megállt a levegőben. – És... esküt tettél nekem... Istenedre esküdtél... Ószaka... Mielőtt a halálba megyünk... megígérted, hogy... és én a szavadon foglak!

Mariko ingerkedő nevetése éles volt és rosszindulatú. – Ó, igen, hatalmas úr! Párnád leszek még egyszer, utoljára, de a fogadtatásod száraz lesz, keserű és állott!

Buntaro mindkét karjának erejét beleadva, dühödten lesújtott a karddal, s a penge csaknem kettészelt egy lábnyi vastag, kiszárított saroktartó oszlopot. Ki akarta rántani, de a kard nem mozdult. Megvadulva addig rángatta, csavargatta, míg a penge elpattant. Nagyon káromkodott, és keresztülhajította a csonka vaskót a vékony papírfalon, majd részegen az ajtóhoz botorkált. Kívül ott állt a

reszkető szolga a tálcával és a szakéval. Buntaro kiütötte a kezéből. A szolga tüstént letérdelt, a padlóhoz illesztette homlokát, és mozdulatlanba merevedett.

Buntaro nekidőlt a sodzsifélfának. – Várj csak... majd Ószakában. Kitámolygott a házból.

Mariko még egy darabig nem moccant, mintha révületbe esett volna. Azután a szín kezdett visszatérni az arcába. Szeme újra fókuszba állt. Némán visszafordult a tükrehez. Szemügyre vette tükörképét, azután nyugodtan folytatta arca kifestését.

Blackthorne kettesével szedte a fokokat, úgy rohant föl a lépcsőn, sarkában a kíséretével. Az öregtorony központi lépcsőházában voltak, s örült, hogy a mozgásban nem gátolják a kardjai. A szertartásrendnek megfelelően még az udvaron leadta őket az első őrségnek, amely udvariasan, de tüzetesen meg is motozta. A lépcsőházat, a fordulókat fáklyák világították be. A harmadik fordulón megállt, szinte szétrobbant a bensejében felgyülemlett izgalomtól, s lekiáltott: – Mariko-szan, minden rendben?

– Igen... igen, jól vagyok, köszönöm, Andzsín-szan.

Blackthorne újra nekiindult, könnyűnek és nagyon erősnek érezte magát, s meg sem állt az utolsó fordulóig az ötödik szinten. Ezt az emeletet is nagyszámú őrség vigyázta, akárcsak a többi. Szamurájkíséretének tagjai odaléptek azokhoz, akik az utolsó, vasalt ajtóban álltak, és meghajoltak. Amazok is meghajoltak, és intettek Blackthorne-nak, hogy várjon.

Az egész vár fa- és vasrészei kitűnően voltak megmunkálva. Az öregtorony ablakai, noha kecsesek és finom mívűek voltak, egyben íjászállásul is szolgáltak, ezért súlyos, vasalt spalettákkal voltak ellátva, amelyeket egy másodperc alatt be lehetett rántani.

Mariko is befordult a könnyen védhető lépcsősor utolsó kanyarjába, és melléje ért.

– Minden rendben? – kérdezte Blackthorne.

– Ó, igen, köszönöm – felelte az asszony kissé zihálva. Ugyanaz a különös nyugalom és rendíthetetlenség sugárzott belőle, amelyet a férfi már az udvaron azonnal észrevett, mert még sohasem látta rajta.

Csak amiatt van, gondolta, hogy megérkeztünk Jedóba, hogy itt

vagyunk a várban, Toranaga meg Buntaro közelében. Most már én is tudom, mi a teendő.

Végtelen öröm feszítette Blackthorne-t, amióta csak az Erasmust megpillantotta. Korántsem számított rá, hogy ilyen tökéletes rendben, ilyen tisztán, útra készen találja. Most már semmi okom, hogy Jedóban maradjak, gondolta akkor. Éppen csak leszaladok majd a fenékbe, hogy az alvizet megnézzem, lebukom a törzs mellé, hogy ellenőrizsem, aztán sorra veszem az ágyúkat, a lőportermet, a golyókészletet és a vitorlákat. Már a Jedóba vezető úton eltervelte, hogy vastag selyemből vagy pamutból csináltat vitorlát, mert Marikótól azt hallotta, hogy a vászon ismeretlen Japánban. Megrendelem a vitorlákat meg a többi pótolnivalót, kuncogott magában, aztán irány Nagaszaki!

– Andzsín-szan!

– Hai?

– Dózo.

A megvasalt ajtó zajtalanul kitárult. Toranaga a négyzet alakú terem távolabbi végében ült egy tatamikkal borított emelvényen. Egyedül.

Blackthorne letérdelt, s tenyerét a padlóra téve mélyen meghajolt. – Konbanva, Toranaga-szama. Ikaga deszu ka?

– Okageszana de genki deszu. Anata va?

Toranaga öregebbnek, sápadtabbnak és soványabbnak tetszett, mint azelőtt. Sigata ga nai, gondolta Blackthorne. Toranaga karmája nem lehet hatással az Erasmusra – sőt, az Erasmus lesz a megmentője!

Egyszerűen, de jó kiejtéssel válaszolgatott Toranaga illem diktálta kérdéseire, ahhoz az egyszerűsített eljáráshoz folyamodva, amelyet Alvitóval dolgoztak ki. Toranaga gratulált előrehaladásához, és gyorsabb beszédre váltott.

Blackthorne erre is betanult a felkészülés során egy választ Alvito és Mariko segítségével.

– Kérlek, bocsáss meg, uram, mivel japántudásom csekély, volnál szíves lassabban beszélni és egyszerűbb szavakat használni, mint ahogy nekem is egyszerű szavakat kell használnom – kérlek, bocsáss meg, hogy ilyen kéréssel terhellek.

– Rendben van. Természetesen. Nos, mondd, hogy tetszett Jokosze. Blackthorne válaszolgatott, akadozva ugyan, mert a szókincse még

mindig igen szegényes volt, végül Toranaga egyik kérdésének kulcsszavait egyáltalán nem értette meg. – Dózo? Gomen naszai, Toranaga-szama – mentegetőzött. – Vakarimaszen. Nem értem.

Toranaga egyszerűbb szavakkal megismételte, amit mondott. Blackthorne Marikóra pillantott. – Nagyon sajnálom, Mariko-szan, mit jelent az, hogy „szonkei szu beki umi”?

– „Alkalmas a tengerjárásra”, Andzsin-szan.

– Á! Dómo. – A daimjó tehát azt kérdezte, milyen hamar tudná ellenőrizni, hogy hajója alkalmas-e tengeri útra. – Fél nap alatt, uram.

Toranaga elgondolkodott, majd utasította, hogy másnap ellenőrizze, és még délután, a Kecse órájában tegyen neki jelentést. – Vakarimaszu?

– Hai.

– Utána találkozhatasz az embereiddel – tette hozzá Toranaga.

– Uram?

– A vazallusaiddal. Azért küldtem érted, hogy közöljem, holnap megkapod a vazallusaidat.

– Ó, bocsánat. Értem. Szamuráj vazallusok. Kétszáz ember.

– Igen. Jó éjszakát, Andzsin-szan. Holnap találkozunk.

– Kérek, bocsáss meg, uram, kérvényezhetnék tiszteletteljesen három dolgot?

– Mik azok?

– Egy: láthatnám enyém legénységet azonnal? Időtakarítás, ne? Kérem.

Toranaga beleegyezett, és kurta parancsot adott az egyik szamurájnak: mutassa az utat az Andzsin-szannak.

– Tíz emberből álló kíséretet vigyél. Vezesd oda az Andzsin-szant, utána hozd vissza a várba.

– Igenis, uram.

– A következő, Andzsin-szan?

– Beszélhetnénk egyedül? Kevés idő. Bocsánatot kérek durvaságért.

– Blackthorne igyekezett leplezni aggodalmát, amikor Toranaga Marikóhoz fordult, s megkérdezte, mi ez az egész. Az asszony az igazsághoz híven azt felelte, csak annyit tud, hogy az Andzsin-szannak magántermészetű közlendője van, de hogy micsoda, azt nem kérdezte tőle.

„Biztos vagy benne, hogy megkérhetem erre, Mariko-szan?” – kérdezte Blackthorne, amint megindultak fölfelé a lépcsőn.

„Persze. De meg kell várnod, amíg ő végez. És előre fogalmazd meg magadban, hogy mit akarsz neki mondani, Andzsin-szan. Mostanában... nem olyan türelmes, mint máskor.” Mariko nem kérdezte, miről akar beszélni, ő pedig nem árulta el.

– Rendben van, Andzsin-szan – mondta Toranaga. – Kérlek, várj odakinn, Mariko-szan. – Az asszony meghajolt és kiment. – Nos?

– Bocsánat, hallom, hogy Nagaszaki ura, Harima most ellenség.

Toranaga meglepődött, mert ő is csak Jedóba érkezve értesült róla, hogy Harima átállt Isidóhoz.

– Hol szerezted ezt a hírt?

– Kérem?

Toranaga lassabban megismételte.

– Á! Értem. Hakonénál hallom. Gjoko-szantól. Gjoko-szan Misimában hallja.

– Az az asszony jól tájékozott. Talán túlságosan is az.

– Uram?

– Semmi. Folytasd. Mi van Harima úrral?

– Uram, engedd meg, hogy tisztelettel mondjam: hajóm nagy fegyver Fekete Hajó ellen, ne? Ha elfogom Fekete Hajót nagyon gyorsan – papok igen mérges, mert nincs pénz itteni keresztény munkához – és nincs pénz portugáloknak más földeken sem. Tavaly nem volt Fekete Hajó, nem volt pénz, ne? Ha elfogom Fekete Hajót igen gyorsan, meg jövőre is, papok igen fél. Ez az igazság, uram. Gondolom, papok engedniük kell, ha fenyegetik. Papok lesznek ilyenek Toranaga-szamának! – Blackthorne határozottan összezárta a markát.

Toranaga figyelmesen hallgatta, és a száját nézte, akár Blackthorne az övét.

– Értem, de mi végre, Andzsin-szan?

– Uram?

Toranaga szintén leszűkítette a szókincsét.

– Mit nyerni? Mit elérni? Mit megszerezni?

– Onosi, Kijama és Harima urat.

– Szóval te is bele akarsz avatkozni a politikánkba, akárcsak a papok. Te is azt hiszed, hogy értesz az uralkodáshoz, Andzsin-szan?

- Kérlek, bocsáss meg, nem értem.
- Nem számít. – Toranaga hosszan gondolkodott, majd azt mondta:
- A papok azt állítják, nem adhatnak parancsot a keresztény daimjóknak.
- Nem igaz, uram, kérlek, bocsáss meg. Pénz nagy hatalom papok felett. Ez az igazság, uram. Ha nincs Fekete Hajó idén, nincs jövőre, tönkremennek. Nagyon, nagyon rossz papoknak. Ez az igazság, uram. A pénz hatalom. Kérlek, fontold meg: elrendelni Bíbor Eget egyidőben vagy előtte, hogy megtámadom Nagaszakit. Nagaszaki most ellenség, ne? Elfogom Fekete Hajót, és támadom Kjúsú és Honsú közti tengeri utakat. Ez talán elég fenyegetés, hogy ellenségből barátot csinál?
- Nem. A papok szüneteltetnék a kereskedelmet. Én nem állok háborúban sem a papokkal, sem Nagaszakival. Senkivel. Ószakába fogok menni. Nem lesz Bíbor Ég. Vakarimaszu?
- Hai. – Blackthorne nem esett kétségbe. Tudta, hogy Toranaga most már világosan látja: ez a taktika mindenképpen elvonná a Kjúsún állomásozó KijamaOnosiHarimaerők nagy részét. Az Erasmus pedig képes volna szétzilálni, szerteszórni a csapatokat az egyik szigetről a másikra átszállító tengeri járműveket. Csak türelem, intette magát. Hagyd, hogy Toranaga megeméssze. Hosszú az idő Jedo és Ószaka közt, ahogy Mariko mondta, ki tudja, mi minden történhet közben? Készülj a legjobbra, de ne félj a legrosszabbtól se.
- Andzsín-szan, miért nem mondtad el mindezt Mariko-szan előtt? Félsz, hogy elárulja a papoknak? Ezt gondolod?
- Nem, uram. Csak közvetlenül akartam beszélni. Nem nők dolga háború. Még egy utolsót kér, Toranaga-szama. – Blackthorne mély lélegzetet vett. – Szokás, hogy hatamoto kegyet kér, néha. Kérlek, bocsáss meg, uram, alkalmas most tisztelettel kérni?
- Toranaga kezében megállt a legyező. – Miféle kegyet kérsz?
- Tudom, válás itt könnyű, ha úr rendeli. Kérem Toda Mariko-szamát feleségnek. – Toranagába mintha mennykő csapott volna, és Blackthorne megijedt, hogy túlságosan messzire merészkedett. – Kérlek, bocsásd meg durvaságomat – tette hozzá.
- Toranaga gyorsan magához tért. – Mariko-szan beleegyezik ebbe?
- Nem, Toranaga-szama. Titok enyém. Nem mondtam neki, senkinek. Csak enyém titok. Nem mondtam Toda Mariko-szannak.

Soha. Kindzsiru, ne? De tudom, hogy van harag férj és feleség. Válás könnyű Japánban. Csakis enyém titok. Toranaga urat kérem csak. Nagyon titok. Mariko-szant nem. Kérlek, bocsáss meg, ha megsértettelek.

– Igen mértéktelen kérés ez egy idegentől. Hallatlan kérés. Mivel hatamoto vagy, fontolóra kell vennem, de megtiltom, hogy előtte vagy férje előtt valaha is szóba hozd a dolgot. Megértetted?

– Uram? – Blackthorne egy szót sem értett, gondolkodni is alig volt képes.

– Igen csúnya kérés és gondolat, Andzsín-szan. Érted?

– Igen, uram, nagyon saj...

– Mivel Andzsín-szan hatamoto, nem haragszom. Meg fogom fontolni. Érted?

– Igen, azt hiszem. Köszönöm. Kérlek, bocsásd meg szegény japántudást.

– Nem beszélhetsz neki a válásról, Andzsín-szan. Se Mariko-szannak, se Buntaro-szannak. Kindzsiru, vakarimaszu?

– Igen, uram. Értem. Titok közted, köztem. Titok. Köszönöm. Kérlek, bocsásd meg durvaságomat, és köszönet türelmedért. – Blackthorne hibátlanul meghajolt, majd, akár az alvajáró, kibotorkált. Az ajtó bezárult mögötte. A pihenőn mindenki őt nézte kíváncsian.

Szerette volna megosztani a diadalt Marikóval, de az asszony zavarba ejtő üres tekintete és az örök jelenléte visszatartotta ettől. – Ne haragudj, hogy megvárakoztattalak – mindössze ennyit mondott.

– Semmi baj – válaszolta ugyanolyan színtelen hangon Mariko.

Elindultak lefelé a lépcsőn. Az első sor után megszólalt az asszony: – Egyszerű beszédmódod különös, de egészen érthető, Andzsín-szan.

– Sokszor elvesztettem a fonalat. De az, hogy tudtam: ott vagy, nagyon sokat segített.

– Én semmit sem csináltam.

Csendben mentek tovább, Mariko kicsivel mögötte, ahogy az illem előírta. Minden emeleten samurájok sorfalán kellett átvágniuk, aztán egy lépcsőkanyarban az asszony kimonószegegye beleakadt a rácsba, és Mariko megbotlott. Blackthorne elkapta, s a váratlan érintkezés mindegyiküket örömmel töltötte el.

– Köszönöm – mondta Mariko zavartan, amint Blackthorne talpra

állította.

Folytatták útjukat, és sokkal közelebb érezték magukat egymáshoz, mint az este folyamán bármikor.

A fáklyákkal megvilágított udvaron mindenütt szamurájok nyüzsögtek. Még egyszer ellenőrizték passzusukat, majd fáklyavivőkkel együtt kivezették őket az öregtorony főkapuján, aztán végig egy folyosón, amely magas, pártázatos kőfalak közt kanyargott a következő kapuig, ez pedig a vizesárokra és a legbelső fahídra nyílt. Az egész várkomplexumot hét vizesárok gyűrűje vette körül. Volt, amelyiket úgy ástak, volt, amelyiket folyóból, patakából alakítottak át. Miközben a déli főkapu felé igyekeztek, Mariko elmondta, hogy ha majd az erőd építését két esztendő múlva befejezik, százezer szamurajt és húszezer lovat lesz képes befogadni, egy esztendőre való teljes ellátmánnyal.

– Akkor ez lesz a legnagyobb vár a világon – felelte Blackthorne.

– Ez volt Toranaga úr terve. – Mariko hangja komoran csengett. – Sigata ga nai, ne? – Végre megérkeztek az utolsó hídhoz. – Most már látod, Andzsín-szan, hogy a vár Jedo központja, ne? Belőle ágaznak szét az utcák, amelyek a várost alkotják. Tíz évvel ezelőtt csak egy kis halászfalu állt itt. Most, ki tudja? Háromszázezer ember lakik benne? Kétszáz- vagy négyszázezer? Toranaga úr még nem számlálta meg a népét. De az biztos, hogy mind egyetlen cél érdekében vannak itt: hogy szolgálják a várat, amely védi a kikötőt és a hadakat etető síkságot.

– Semmi másért?

– Semmi másért.

Fölösleges aggódnod, Mariko, gondolta Blackthorne, felesleges ilyen komoly képet vágnod. Mindent megoldottam. Toranaga teljesíteni fogja a kéréseimet.

A fáklyáktól megvilágított Icsi-basi – Első híd – túlsó végén, amely után már a város következett, Mariko megállt. – Itt el kell válnunk, Andzsín-szan.

– Mikor láthatlak?

– Holnap. A Kecske órájában. Az öregtorony udvarában foglak várni.

– Ma este nem találkozhatnánk? Ha korán visszaérek?

– Nem, nagyon sajnálom, kérlek, bocsáss meg. Ma este nem. – Mariko szertartásosan meghajolt. – Konbanva, Andzsín-szan.

Blackthorne is meghajolt. Szamuráj módra. Nézte, ahogy az asszony visszamegy a hídon, a fáklyavivők egy része is vele tartott. A karfákra erősített vastartókban égő fáklyák körül rovarok milliói nyüzsögtek. Az asszonyt nemsokára elnyelte a tömeg és az esti sötétség.

Blackthorne ekkor egyre erősödő izgalommal hátat fordított a várnak, és elindult vezetője után.

Negyvennyolcadik fejezet

– A barbárok ott laknak, Andzsín-szan – mutatott előre a szamuráj. Blackthorne feszengve kémlelt a sötétbe a fojtogató, bűzös levegőben. – Hol? Abban a házban? Ott?

– Igen. Bocsánatot kérek, de abban. Látod?

Százlépésnyire lehetett tőlük ez az újabb viskó és sikátor egyveleg, azon a kopár, vizenyős ugaron túl, ahol álltak, s egy nagy ház emelkedett ki belőle, halványan kirajzolódva a szénfekete égre.

Blackthorne körülnézett, hogy tájékozódási pontokat keressen, s közben legyezőjével verte el magától a szemtelen bogarakat. Amint az Első hidat maguk mögött hagyták, szinte azonnal úgy érezte, elveszik ebben a labirintusban.

Útjuk számtalan utcán és közön át vezetett, eleinte a tengerpart felé, aztán keletnek fordultak, hidakon és hidacskákon keltek át, majd északnak tértek egy újabb folyó mentén, amely a kültelkeken, lapos, nyirkos talajon kanyargott. Minél messzebb jutottak a vártól, annál rosszabbak voltak az utak, annál szegényesebbek a házak. Az emberek egyre alázatosabban viselkedtek, a sodzsikon egyre kevesebb fény szűrődött ki. Blackthorne szemében Jedo végtelen masszának tűnt, amely mintha utakkal és patakokkal elválasztott falvakból állt volna.

Itt, a város délkeleti peremén a talaj egészen elmocsarasodott, s az útból is kibírhatatlan bűz áradt. Már egy ideje észrevehetően fokozódott a bűz, a tengeri moszat, az ürülék és az iszap szaga, és belekeveredett valami fanyar, édes bűdösség is, amelyet nem tudott hová tenni, de mégis ismerősnek tetszett.

– Úgy bűzlik, akár Billingsgate apály idején – motyogta, miközben agyoncsapott még egy éjjeli rovarra, amely az arcára telepedett.

Egész teste ragadt az izzadságtól.

Aztán meghallotta egy duhaj holland tengerésznóta foszlányait, és minden kényelmetlenségéről megfeledkezett. – Csak nem Vinck az? Vidáman indult meg a hang irányába, a fáklyavivők gondosan bevilágították útját, a szamurájok követték.

Közelebb érve látta, hogy az egyszintes épület félig japán, félig európai stílusú. Cölöpökre emelték, düledező bambuszkerítés övezte a telket, s a ház sokkal újabbnak tűnt, mint a körülötte kuporgó viskók. A kerítésen nem volt kapu, csak egy lyuk. A tető zsúpból készült, a bejárati ajtó jó erős volt, a falakat durván megmunkált deszkákból rótták össze, az ablakokat németalföldi stílusú táblák védték. Itt-ott, a repedéseken fény szűrődött ki. A danolás és kurjongatás hangjai erősödtek, de még nem tudott különbséget tenni köztük. Lépegetőkövek vezettek egészen a veranda lépcsőjéig a gondozatlan kerten át. A lyuk széléhez kurta zászlórúd volt kötözve. Blackthorne megtorpant, és felnézett rá. Hevenyészett holland zászló lógott rajta bágyadtan, és a látványra megdobbant a szíve.

A bejárati ajtó kivágódott. Fénynyaláb vetült a verandára. Baccus van Nekk részegen kibotorkált a veranda szélére, félig hunyt szemmel félrehúzta a gatyapőcét, és magasra ívelő sugárban vizelni kezdett.

– Áááá – nyögött fel élvezettel. – Nincs is jobb, mint egy kiadós hugyozás.

– Nincs-e? – kiáltott oda Blackthorne hollandul a kerítéstől. – Próbáld ki a vödröt!

– He? – Van Nekk vaksin belepislogott a sötétbe, és megpillantotta Blackthorne-t, aki a szamurájok között állt a fáklyák fényében. – Jóságosúristenszamuráj! – Szuszogva összeszedte magát, és esetlenül, derékből meghajolt. – Gomen naszai, szamuráj-szama. Icsibon gomen naszai, ahány majom-szama csak van. – Kiegyenesedett, bárgyú mosolyt erőltetett az arcára, és az orra alá motyogta: – Részegebb vagyok, mint hittem. Egy pillanatig azt képzeltem, ez a kurafi hollandul szól hozzám. Gomen naszai, ne? – kiáltotta újra, azután tántorogva visszaindult a házba, közben vakarózott és a gatyapőcét igazgatta.

– Hé, Baccus, hát már annyi eszed sincs, hogy a saját fészkedbe ne

rondíts?

– Mi? – Van Nekk megperdült, és vakon pislogott a fáklyák fényköre felé. – Csak nem te vagy az, navigátor? Az isten verje meg a szememet, semmit se látok. Navigátor, az isten szerelmére, te vagy az?

Blackthorne felnevetett. Öreg barátja igen ostobán festett a nadrágból kilógó nemi szervével. – Persze hogy én vagyok! – Aztán a szamurájokhoz fordult, akik alig titkolt megvetéssel figyelték a jelenetet. – Matte kuraszai. Várjatok meg, kérlek.

– Hai, Andzsín-szan.

Blackthorne előrement, s a fáklyák fénye most már egyenesen rávetült a kertet borító szemétre. Undorodva kilépett facipőjéből, és felszaladt a tornácra. – Hahó, Baccus, kövérebb vagy, mint amikor elindultunk Rotterdamból, ne? – Jókedvűen a vállára csapott.

– Jóságos isten, hát tényleg te vagy az?

– Persze hogy én.

– Már rég lemondunk rólad, azt hittük, meghaltál. – Baccus van Nekk kinyújtotta a kezét, és megérintette Blackthorne-t, hogy meggyőződjék róla, nem álmodik. – Úristen, imáim meghallgatásra találtak! Mi történt, veled, navigátor, honnan jössz? Ez kész csoda! Tényleg te vagy az?

– Igen. És most kérlek, igazítsd helyre a gatyapőcödet, aztán gyerünk be – mondta Blackthorne, feszengve a szamurájok előtt.

– Mi? Ó, bocsáss meg, én... – Van Nekk kapkodva megigazította öltözetét, miközben könnyek csurogtak az arcán. – Jóságos isten, navigátor... már azt hittem, megint a gin ördöge űz gúnyt belőlem. Hadd jelentelek be, jó?

Dülöngélve előreindult, noha az öröm jóformán teljesen kijózanította. Blackthorne követte. Van Nekk kitárta az ajtót, és túlharsogta a vad danászsást: – Fiúk! Nézzétek, mit kaptunk a Mikulástól! – A nagyobb nyomaték kedvéért bevágta az ajtót Blackthorne mögött.

Azonnal csend lett.

Blackthorne szeme nehezen szokott hozzá a fényhez. A bűzös levegő fojtogatta. Látta, hogy mindannyian úgy merednek rá, mintha lidérc csöppent volna közéjük. Aztán megtört a varázs, és boldogan ordibálva köréje nyomakodtak, karját tapogatták, hátba vágták, mind egyszerre beszélt. – Navigátor, hogy kerülsz ide? – Igyál egyet! –

Úristen, lehetséges ez? – De jó újra látni téged! – Már azt hittük, meghaltál! – Nem, kutya bajunk, már persze viszonylag! – Kelj föl abból a székből, te ringyó, a navigátor-szamának a legjobb szék dukál! – Hé, grogot, az istenit! Féke az útból, kezet akarok rázni vele...

Azután felordított Vinck: – Egyenként, fiúk, egyenként! Hadd jusson egy kis levegőhöz. Adjatok egy széket a navigátornak meg egy pohár italt, az isten szerelmére! Persze, én is azt hittem, hogy egy szamuráj...

Kezébe nyomtak egy fakupát, leültették egy nyekergő székbe, és elárasztották kérdésekkel.

Blackthorne körülnézett. A szoba lócákkal, kezdetleges székekkel és asztalokkal volt bebútorozva, gyertyák és olajlámpások világították meg. Az egyik asztalon piszkos tányérok meg egy legyektől nyüzsgő, félig átsütött, jókora húsdarab.

Az egyik fal mentén hat szutykos nő hajlongott feléje térden állva.

Emberei sugárzó képpel várták, hogy beszélni kezdjen: Sonk, a szakács, Johann Vinck, másod- vitorlamester és főpattantyús, a néma Salamon, Croocq, a hajósinas, Ginsel, a vitorlakészítő, Baccus van Nekk, a kalmárok előljárója, kincstárnok és végül Jan Roper, a másik kalmár, aki, mint mindig, külön ült a többiektől, savanyú mosollyal beesett, feszes bőrű képén.

– Hol a vezérkapitány? – kérdezte Blackthorne.

– Meghalt, navigátor, meghalt... – Hat hang válaszolt egyszerre s kezdett mesélni, míg Blackthorne fel nem tartotta a kezét. – Baccus, te felelj.

– Meghalt, navigátor. Már a veremből nem került ki. Emlékszel, milyen rossz bőrben volt, nem? Amikor téged elvittek, aznap éjjel egyszer csak hallottuk, hogy fuldoklik. Így volt, fiúk?

Igen, zúgták kórusban, és van Nekk hozzátette: – Én mellette ültem, navigátor. Vízet akart, de nem volt egy csepp se, ő meg csak fuldoklott és nyöszörgött. Hogy mikor, azt meg nem tudnám mondani – mind halálra voltunk rémülve –, de végül megfulladt. Rettenetes volt, navigátor.

– Rettenetes volt, igen. Isten büntetése – szólalt meg Jan Roper.

Blackthorne végignézett az arcokon. – Megütötte talán valaki? Hogy elcsendesítse?

– Nem... nem – felelte van Nekk. – Egyszerűen csak beadta a kulcsot. Ott hagyták lenni a veremben azzal a másikkal – a japánnal, emlékszel, aki a húgyos vödörbe akarta fojtani magát. Később Omi úr fölvitette Spillbergen tetemét és elégették. Az a másik szerencsétlen azonban örökre lenni maradt. Omi úr lehajított neki egy kést, az meg fölvágtá a hasát, az isten marhája. Aztán betemették a vermet. Emlékszel rá, navigátor?

– Igen. Mi van Maetsukkerrel?

– Ezt mondd el te, Vinck.

– A kis patkányképű elrohadt, navigátor – kezdte Vinck, a többiek belebeszéltek, részleteket kiabáltak, míg Vinck föl nem ordított: – Baccus engem kért, az istenit! Mindnyájatokra sor kerül! A hangok elhaltak, és Sonk közbeszúrta: – Te mondd el, Johann.

– A karja rohadni kezdett, navigátor. Megvágták a verekedés közben – emlékszel arra a verekedésre, amikor téged leütöttek? Jóságos ég, de régen volt! Szóval, elüszkösödött a sebe. Másnap eret vágtam rajta, meg utána való nap is, de az üszök tovább terjedt. Mondtam neki, hogy muszáj lesz fölnyitnom a kelevényt, különben leesik az egész karja – tucatszor elmondtam neki, a többiek is, de nem állt kötélnek. Az ötödik napon a seb bűzleni kezdett. Lefogtuk, és lenyestem majdnem az egész elrohadt részt, de ez se segített. Eljött egy kurafi sárga doktor is, de az se volt okosabb. A patkányképű egy vagy két napig még bírta, de mivel a rohadás mélyre ette magát, kezdett megőrülni. A végén le kellett kötöznünk.

– Bizony, navigátor – mondta élvezettel vakarózva Sonk. – Le kellett kötözni.

– A tetemével mi lett? – kérdezte Blackthorne.

– Fölvitték a hegyre, és elégették azt is. Rendes keresztény temetésben akartuk részesíteni, akárcsak a vezérkapitányt, de nem hagyták. Elégették őket.

Csend lett. – Hozzá se nyúltál az italodhoz, navigátor!

Blackthorne szájához emelte és megkóstolta. A pohár mocskos volt, majdnem elhányta magát. A durva szesz a torkát kaparta. A mosdatlan testek és avas ruhák bűze fojtogatta.

– Hogy ízlik a grog, navigátor? – kérdezte van Nekk.

– Remek, remek.

– Mondd el neki, Baccus!

– Hé, navigátor, csináltam egy lepárlót, mit szólsz hozzá? – Van Nekk szemlátomást igen büszke volt magára, s a többieknek is sugárzott az arca. – Hordószám gyártjuk a szeszt. Rizs, gyümölcs, víz egybe, hagyjuk, hogy beérjen, vagy egy hetet várunk, aztán egy kis varázsolás... – A kerek ember nevetett, és boldogan vakarózott. – Persze, jobb volna egy esztendeig hagyni, hogy az aromája gazdagodjon, de hát olyan gyorsan szlopáljuk, hogy... – Elhalt a hangja. – Nem ízlik?

– Ó, ne haragudj. Finom, igazán finom. – Blackthorne tetveket látott van Nekk ritkás hajában.

Jan Roper gúnyosan közbekiáltott: – Hát te, navigátor? Te aztán remek színben vagy. Hogy ment sorod?

Mind kérdéseket ordibált újra, de Vinck túlharsogta őket: – Hagyjátok beszélni! – Csakhogy a szíjas arcú Vinck se bírta szó nélkül. – Úristen, amikor megláttalak ott az ajtóban, azt hittem, ezek közül a majmok közül jött ide valaki! Becsületistenemre!

Harsogó egyetértés, azután van Nekk hangja: – Úgy van. Ezek az idéetlen kimonók – úgy festesz, akár egy asszony, navigátor, vagy azok a félig-se-férfiak! Bűdös szodomiták, a legtöbb japán bűdös szodomita, mi? Az egyiknek Croocqra fáj a foga... – Kiabálás, obszcén közbeszólások, majd van Nekk folytatta: – Rendes ruhákra lesz szükséged, navigátor. Elhoztuk magunkkal a tieidet is, egyenesen Jedóba jöttünk az Erasmusszal. Úgy vontatták ide, és semmi más nem engedtek partra hoznunk, csak a ruhákat. Elhoztuk a tieidet is, ezt megengedték. Sonk, szedd már elő őket!

– Jól van, jól van, Baccus, persze hogy előszedem, de nem akarok lemaradni semmiről. Ráér később is.

– Nem bánom.

Jan Roper gúnyosan vigyorgott. – Kardok, kimonó – akár egy töről metszett pogány! Lehet, hogy úgy is élsz, mint a pogányok, navigátor?

– Ezek a ruhák szellősebbek, jobbak, mint a mieink – felelte feszengve Blackthorne. – El is feledkeztem róla, hogy másként vagyok öltözve. Nem volt más, ezeket kellett viselnem. Kényelmesebbek, mint a matrózruha.

– Igazi kardok azok az övedben?

– Persze. Miért?

– Nekünk nem adnak fegyvert. Semmilyen! – vágta oda mogorván Jan Roper. – Te mért viselheted őket, mint valami átkozott pogány szamuráj?

Blackthorne savanyúan elnevette magát.

– Nem változtál semmit, Jan Roper. Még mindig ugyanaz a szentfazék vagy. A kardjaimról ráérünk beszélni, előbb halljátok a legnagyobb újságot: úgy egy hónap múlva újra tengeren leszünk!

– Úristen, navigátor, komolyan beszélsz? – kérdezte Vinck.

– Igen.

Üvöltő éljenek, kérdések röpködtek a levegőben.

– Megmondtam nektek, hogy nem maradunk itt örökre! – Mondtam, hogy Isten velünk van!

– Hagyjátok beszélni... hagyjátok beszélni a navigátort! – Végül Blackthorne felemelte a kezét.

A nők felé bökött, akik, most, hogy rájuk fordult a figyelme, még alázatosabb pózba merevedtek.

– Kik ezek?

Sonk felnevetett.

– A macáink, navigátor. A ringyóink, és olcsók, mint a fene, egy fületlen gombot alig kérnek egy hétre! Egy egész házra való van belőlük a szomszédban, a faluban meg még több...

– Úgy üzekednek, akár a nyulak – szúrta közbe Croocq, majd Sonk vette át a szót: – Az ám, navigátor. Igaz, hogy kövérek, görbe lábúak, de erő, az van bennük, és nem is vérbajosak. Akarsz egyet, navigátor? Vannak priccseink is, mi nem hálunk úgy, mint ezek a majmok, saját priccseink, szobáink vannak...

– Nagyseggű Marcsát próbáld ki, navigátor, az neked való – mondta Croocq.

Jan Roper túlkiabálta őket.

– A navigátornak nem kellene a mi szajháink. Van neki külön is, nem igaz, navigátor?

Elvigyorodtak.

– Igaz ez, navigátor? Vannak nőid? Na, mesélj már! Ezeknél a majmoknál jobb nincs is a világon!

– Mesélj a macáidról, navigátor – mondta kényelmesen tetvéskedve Sonk.

– Sok a mesélnivalóm – felelte Blackthorne –, de mind bizalmas

jellegű. Minél kevesebb fül hallja, annál jobb, ne? Küldjétek el a nőket, akkor beszélhetünk.

Vinck az ajtóra bökött a hüvelykujjával.

– Tűnés, hai?

A nők meghajoltak, köszönetet, bocsánatkéréseket mormolva kimenekültek, és behúzták maguk mögött az ajtót.

– Először is a hajó. Hihetetlen. Engedjétek meg, hogy köszönetet mondjak és gratuláljak a remek munkához. Amint hazaérünk, követelni fogom, hogy háromszoros részt kapjatok, sőt külön jutalmat is ezért a rengeteg... – Látta, hogy az emberek zavartan pislognak egymásra. – Mi a baj?

Van Nekk kényszeredetten megszólalt. – Nem mi voltunk, navigátor. Toranaga király emberei. Ők csinálták. Vinck mutatta meg nekik, hogyan kell, de mi nem csináltunk semmit.

– Micsoda?

– Nem engedtek bennünket vissza a hajóra. Egyszer se. Csak Vinck mehet oda úgy tíznaponként. Mi nem csináltunk semmit.

– Csak őt engedték – mondta Sonk. – Johann mutatta meg nekik.

– De hogyan tudtál beszélni velük, Johann?

– Az egyik szamuráj tud portugálul, megértjük egymást. Szato-szamanak hívják, őt nevezték itt ki főnöknek, amikor megérkeztünk. Megkérdezte, kik közöttünk a tisztak meg a tengerészek. Mondtuk, hogy Ginsel, de az leginkább pattantyús, aztán én meg Sonk, aki...

– Aki a legpocsékabb szakács a kerek...

– Fogd be a pofádat, Croocq!

– Az istenfáját, parton se tudsz főzni, nemhogy vízen!

– Kérlek, hallgassatok, mindketten! – mondta Blackthorne. – Folytasd, Johann.

Vinck folytatta.

– Szato-szama megkérdezte, mi minden baj van a hajóval, mire én mondtam, hogy a törzsét ellenőrizni kell, le kell kaparni, és általános javítómunkákat kell végrehajtani rajta. Nekiláttak. Kifoltozták, lesúrolták, a hajófeneket olyan tisztára nyalták, akár egy herceg klozetjét – persze, nem a szamurájok, azok csak parancsoltak, más majmok százai dolgoztak, de úgy, akár az ördögök! Olyan munkát te még nem láttál, navigátor!

– Igaz – bólogatott Sonk. – Úgy dolgoztak, akár a megszállottak!

– Én meg csak lazáltam egyfolytában... Úristen, navigátor, tényleg azt hiszed, hogy elkeveredhetünk innen?

– Igen. Ha türelmesek leszünk és...

– Ha Isten is úgy akarja, navigátor. Csak akkor.

– Igen. Talán igazad van. – Mit számít, hogy Roper fanatikus, gondolta Blackthorne. Szükségem van rá, mindannyiukra szükségem van. Akárcsak Isten segítségére.

– Igen. Szükségünk lesz Isten segítségére – mondta, és visszafordult Vinckhez. – Milyen állapotban van a tőke?

– Ép és tiszta, navigátor. Jobb munkát végeztek, mint vártam. Ezek a kurafiak vannak olyan ügyes ácsok, hajójavítók és kötélverők, mint a legjobbak Hollandiában. A kötélzet is rendben van – minden a legnagyobb rendben.

– Vitorlák?

– Egy egész készletet csináltak selyemből – erős, akár a vászon. És egy pótkészletet is. Leszedték a mieinket, és pontosan lekoppintották. Az ágyúk is épek, fenn van mind a fedélzeten, lőpor, golyó maradt bőven. Akár ma kifuthatna az apállyal, ha muszáj. Persze nem tudom, a vihart hogy bírják majd a selyemvitorlák, de a tömítés prima, még jobb is, mint amikor vízre bocsátották a Zuider Zeen, mert a fa azóta kiszáradt, megérett, hála legyen Istennek! – Vinck megállt, hogy levegőt vegyen. – Mikor indulunk?

– Egy hónap múlva.

Boldogan oldalba bökték egymást, szürcsölve ittak a navigátorra és a hajóra.

– Ellenséges hajók? Vannak errefelé, navigátor? Lehet fosztogatni?

– kérdezte Ginsel.

– De mennyire. Nem is álmodnátok. Mind meggazdagszunk.

Újabb éljenzés.

– Ránk fér már, szent igaz!

– Meggazdagszunk? Akkor én veszek magamnak egy várat.

– Úristen, csak otthon legyünk, én...

– Meggazdagszunk! Éljen a navigátor!

– Pápisztákat ölhetünk? Pompás – suttogta Jan Roper.

– Mi a terved, navigátor? – kérdezte van Nekk, és mindenki elhallgatott.

– Mindjárt arra is sor kerül. Őriznek benneteket? Mozoghattok

szabadon? Milyen gyakran...?

– A faluban bárhová mehetünk, körülbelül fél league-es körzetben, de Jedóba nem eresztenek és a...

– A hídon se mehetünk át – vágott közbe vidáman Sonk. – Mondd el neki, Johann!

– Az isten áldjon meg, épp a hídról akartam beszélni, Sonk! Ne szakítsatok folyton félbe. Van itt egy híd, navigátor, úgy fél mérföldre délnyugatra. Rajta rengeteg jelzőtábla. Csak odáig mehetünk. Föl se léphetünk rá. Kindzsiru, az anyátok keservit, mondják a szamurájok. Tudod, mi az, hogy kindzsiru, navigátor?

Blackthorne csak bólintott.

– Különben oda megyünk, ahová akarunk. Persze csak a sorompóig. Mindenütt sorompók vannak félleague-es körzetben. Atyaisten... gondoljátok el, nemsokára otthon leszünk!

– Mesélj neki az orvosról meg a...

– A szamurájok néha ideküldenek egy orvost, az levetkőztet és megvizsgál bennünket...

– Az embernek össze kell csinálni magát, ahogy az nézegeti! Meztelenül!

– Különben nemigen zavarnak bennünket, navigátor...

– Hé, azt se feledd, hogy a doki valami istenverte „csarleveleket” adott, azt mondta, áztassuk forró vízbe, de mi kihajítottuk az ablakon! Ha megbetegszünk, a jó öreg Johann eret vág rajtunk, aztán kész!

– Igen – mondta Sonk. A csart kidobtuk.

– Itt jól élünk, navigátor, sokkal jobban, mint ahol először elkaptak bennünket.

– Úgy van.

– Mesélj neki az inspekcióról, Baccus!

– Épp arról akartam! Az isten áldjon meg benneteket, ne kajabáljon közbe mindenki! Hogy a fenébe meséljek így? Adjon már valaki egy kis itókát! – krákogott van Nekk, aztán folytatta. – Tíznaponként idejön néhány szamuráj, mi fölsorakozunk, és megszámlálnak bennünket. Utána zsákszám kapjuk a rizst meg a rézpénzt. Mindenre telik, navigátor. A rizst becseréljük hússal meg gyümölcsre. Van itt bőven minden, a nők azt teszik, amit csak kívánunk. Először bezzeg...

– Eleinte bezzeg nem így volt! Meséld el neki, Baccus! Van Nekk leült a földre. – Istenem, adj erőt!

– Csak nem megbetegedtél? – röhögött Sonk. – Ne igyál többet, mert rád jön a hidegrázás megint. Mindünkre ránk jön a hidegrázás, navigátor, úgy hetente egyszer.

– Csöndben maradtok végre, hogy elmondhassam a navigátornak?

– Én egy szót se szóltam. Nesze, itt az itókád!

– Köszönöm, Sonk. Szóval, navigátor, először egy házba szállásoltak bennünket a város nyugati felében...

– Arra a mezők felé, bezony...

– Az istenfádat, Johann, ha annyira akarod, mondd te!

– Mondom is. Hát az iszonyú volt, navigátor. Se hús, se szesz, azok az istenverte papírházak meg olyanok, akárha a mezőn hálnál – az ember nem hugyozhat, még az orrát se piszkálhatja úgy, hogy valaki ne leselkedjen rá! Aztán meg ahogy egy kis zajt csaptunk, nyakunkon volt a szomszédság, jöttek a szamurájok, rázták felénk azokat a rohadt kardokat, és ordítottak, hogy legyünk csöndben! Na, egyik éjjel valaki földöntött egy gyertyát, erre aztán tényleg begurultak azok a majmok. Úristen, azt látnod kellett volna! Csak úgy özönlöttek oda, akár a svábbogarak, vödörben hordták a vizet, közben dühöngtek, sziszegtek, hajladoztak, káromkodtak... Pedig csak egy nyomorult kis fal égett le. A franc a pofájukat! Képzeld csak el...

– Folytasd már a történetet!

– Tán te akarod elmondani?

– Ugyan, Johann, ügyet se vess rá. Szurtos szakács ez, semmi több!

– Micsoda?

– Kuss, az istenfáját! – Van Nekk újból magához ragadta a szót. – Na, másnap kikergettek bennünket onnét, navigátor, és beraktak egy másik házba, a kikötő táján. Az éppen olyan rossz volt. Aztán egypár hét múlva Johann rábukkant erre a helyre. Akkoriban csak őt engedték ki közülünk, a hajó miatt. Reggel elvitték, este hazahozták. Éppen horgászott... De mondd el inkább te, Johann.

Blackthorne érezte, hogy viszket a lába, gondolkodás nélkül megdörgölte. Még jobban viszketett. Odanézett, és látta, hogy bolhacsípés, már föl is hólyagosodott. Vinck büszkén folytatta a

mesét. – Úgy van, ahogy Baccus mondta, navigátor. Megkérdeztem Szato-szamatól, ideköltözhetnék-e, mire az: persze, miért ne. Általában hagyták, hogy valamelyik csónakjukban horgásszak, azzal is múlt az idő. Az orrom vezetett ide, navigátor, a jó öreg orrom: megérezte a vérszagot.

– Vágóhíd! – kiáltotta Blackthorne. – Vágóhíd és cserzőműhely? De hisz akkor... – Elfehérédett.

– Na! Mi a baj?

– Akkor ez egy eta falu! Úristen, ezek az emberek eták?

– Persze hogy etákok. Mi bajod velük? – kérdezte van Nekk.

Blackthorne viszolyogva csapkodott a levegőben nyüzsgő moszkító felé. – Fene a bogarait... undorítók! Van itt valahol egy cserzőműhely, nem?

– Igen, néhány utcával feljebb. Miért?

– Semmi, csak ismerős volt a szaga, de először nem ismertem föl.

– Mi bajod az etákokkal?

– Ostoba vagyok, hogy nem jöttem rá azonnal. Persze, ha férfit látok, a rövid hajviseletéről felismerem, de a nőekkel sose lehet tudni. Ne haragudjatok. Folytasd a történetet, Vinck.

– Aztán azt mondták...

– Várj csak – szólt közbe Jan Roper. – Mi a baj, navigátor? Mi a helyzet ezekkel az etákokkal?

– A japánok nem tartják őket közéjük valóknak, ennyi az egész. Ok végzik a hóhérmunkát, készítik ki a bőröket, hordják el a hullákat. – Érezte, hogy minden tekintet ráirányul, különösen Jan Roperé. – Az eták készítik ki a bőröket – ismételte, igyekezve közömbösre fogni a hangját –, ők vágják le a kivénhedt lovakat, ökröket, ők temetik el a halottakat.

– Na és? Mi ebben a rossz, navigátor? Te magad is eltemettél vagy egy tucatot, vitorlavászonba tekerted, megmostad őket – mindnyájan csináltunk ilyet, nem igaz? Az állatainkat is magunk szoktuk levágni. Ginsel valaha hóhér volt... Mi kivetnivaló van ebben?

– Semmi – felelte Blackthorne, érezve, hogy igazuk van, mégis mintha bemocskolódtott volna.

– Az etákok a legjobb fajta pogányok, akikkel eddig találkoztunk – horkant fel megvetően Vinck. – Ők hasonlítanak még hozzánk a leginkább. Szerencsések vagyunk, hogy idekerülhettünk, navigátor,

itt mindig van friss hús, faggyú...

– Úgy ám, navigátor, etákok közt élni egész kellemes...

– Úristen, fiúk, a navigátor egész idő alatt azok közt a másik rohadékok közt kellett hogy lakjon! Nem tudhatja, micsoda sorunk volt! Hozd már ide a Nagyseggű Marcsát, Sonk!

– Vagy a Ficánkolósat...

– Ne viccelj már, azt a vén szipirtyót? A navigátornak valami különleges kell. Kérjük meg a mama-szant, hogy...

– Lefogadom, hogy megeszi a fene egy kis hús után! Hé, Sonk, kanyaríts neki egy szeletet...

– Igyál még grogot...

– Háromszoros éljen a navigátornak!...

Az ordítózás közepette van Nekk a vállára csapott Blackthorne-nak.

– Itthon vagy újra, öreg barátom. Imáink nem voltak hiába. Most már minden rendben, hogy ismét köztünk lehetsz. Átengedem neked a priccsemet. Kifogást ne is halljak...

Blackthorne vidáman utolsót intett. Harsogó ordítás válaszolt rá a sötétben a híd túlsó végéből. Azután elindult, tettetett jókedve semmivé foszlott, befordult a sarkon, és tífőnyi szamuráj testőrsége körülvette.

Vissza a vár felé ezernyi gondolat kavargott az agyában. Semmi baj sincs az etákkal, ugyanakkor rengeteg baj van velük, azok ott az embereim, ezek meg pogányok, idegenek, ellenségeim...

Az utcák, közök és hidak összefolytak a szeme előtt. Azon kapta magát, hogy keze a kimonó alá téved és kétségbeesetten vakarózik, mire megtorpant.

– Azok a mocskos, undorító... – Kioldotta övét, letépte izzadt kimonóját, és belevágta a legközelebbi árokba.

– Dózo, nan deszu ka, Andzsín-szan? – kérdezte az egyik szamuráj.

– Nani mo! – Semmi, az istenit! Blackthorne, kezében a kardokkal, továbbindult.

– Aa! Eta! Vakarimaszu! Gomen naszai! – A szamurájok egymás közt tovább fecsegték, de ő ügyet sem vetett rájuk.

Így már jobb, gondolta megkönnyebbülve, észre se vette, hogy félmeztelen, csak azt érezte, hogy nem ráng a bőre, most, hogy a bolhával teli kimonótól megszabadult.

Úristen, de jólesne most egy fürdés!

Mesélt embereinek a kalandjairól, de azt, hogy szamuráj és hatamoto lett, nem említette, és Fudzsikót se hozta szóba. Marikót végképp nem. Azt sem mondta el nekik, hogy Nagaszakiban partra fognak szállni, úgy rohanják meg a Fekete Hajót, s hogy ő áll majd a szamurájok élére. Ezzel még ráérünk, gondolta fáradtan. Akárcsak a többivel.

Hogyan mesélhetnék ezeknek Mariko-szanról?

Facipői az Első híd deszkáin csattogtak. A szamuráj őrszemek, maguk is félmeztelenül, amint megpillantották, udvariasan meghajoltak előtte, s kíváncsian figyelték, hisz ő volt az a barbár, akit Toranaga úr olyan hihetetlen módon kegyeibe fogadott, szamurájja és hatamotóvá emelt, ami barbárral még sohasem történt meg.

A vár déli főkapujánál újabb vezető várta. Bekalauzolták szállására, a belső védőgyűrűn belülré. Az egyik megerődített, de csinos vendégházban kapott szobát, ám ő udvariasan megtagadta, hogy azonnal oda menjen. – Előbb fürdő, kérem – mondta a szamurájnak.

– Á, értem. Ez igazán kedves tőled. A fürdő erre van, Andzsín-szan. Fülledt egy este, ne? Hallom, odalenn jártál, a Mocskosak között. A ház többi vendége hálás lesz figyelmességedért. A nevükben is köszönöm.

Blackthorne nem értett ugyan minden szót, de azért a lényegét felfogta. A „Mocskosak”. Igen, az embereim és én – nem pedig a japánok, ahogy azok a szerencsétlenek hiszik.

– Jó estét, Andzsín-szan – köszöntötte a fürdőszolgák elöljárója. Hatalmas, középkorú férfi volt, roppant hasú és izomzatú. Az imént ébresztette fel egy szolgáló, jelentve, hogy újabb kései vendég érkezik. Összeütötte a tenyerét. Besiettek a fürdőszolgálók. Blackthorne követte őket a mosdószobába, ahol lesúrolták, megsamponozták, s ő megkérte őket, hogy csinálják végig még egyszer. Csak utána ment át a sülyesztett fürdőbe, belelépett a tűzforró vízbe, és átadta magát minden gondolatot száműző ölelésének.

Amikor eljött az ideje, erős kezek kiségtették, illatos olajat kentek a bőrére, meggyúrták az izmait és a nyakát, majd átvezették a pihenőszobába, és frissen vasalt, napon szárított gyapotkimonót adtak rá. Mély, boldog sóhajjal nyújtózott el.

– Dózo gomen naszai – csa, Andzsín-szan?

– Hai. Dómo.

Megérkezett a csa. Közölte a szolgálóval, hogy a ma éjszakát itt tölti, nem megy vissza a szállására. Egyedül maradván békésen kortyolgatta a csát, és érezte, hogy megtisztítja. „Mocskos csarlevelek” na hiszen, gondolta undorral.

– Légy türelmes, ne hagyd, hogy megzavarják a harmóniádat – mondta magának fennhangon. – Szegény, tudatlan bolondok, nem tehetnek róla. Valamikor te is ilyen voltál. Nem baj, most már majd taníthatod őket, ne?

Szótáráért nyúlt. Ma este azonban, az első este azóta, hogy megkapta, mindjárt félre is tette, és elfújta a gyertyát. Túlságosan fáradt vagyok, gondolta.

De egy egyszerű kérdésre azért felelned kell, követelőzött az agya: tényleg tudatlan bolondok ők, vagy te csapod be magadat?

Majd később felelek rá, ha eljön az ideje. A válasz most nem lényeges. Most csak azt tudom, hogy nem akarok a közelükben lenni.

Átfordult a másik oldalára, félretolta a problémát a megfelelő rekeszbe, és elaludt.

Felfrissülten ébredt. Melléje ki volt készítve egy tiszta kimonó, egy ágyékkötő és egy pár tabi. A kardhüvelyeit kifényesítették. Kinn, a ház előtt szamurájok várták. Felugrottak a guggolásból és meghajoltak.

– Ma mi leszünk a testőrséged, Andzsín-szan.

– Köszönöm. Mehetünk hajóra?

– Igen. Itt a passzusod.

– Remek. Köszönöm. Megkérdezhetem a nevedet?

– Muszasi Micutoki.

– Köszönöm, Muszasi-szan. Mehetünk?

Lementek a dokkokhoz. Az Erasmus háromölnyi, homokos aljú vízben horgonyzott. A fenékvíz nem volt sós. Blackthorne lemerült a víz alá, átúszott a tőke alatt, és látta, hogy alig tapadt hozzá egy kis moszat és kagyló. A kormánylapátot rendben találta. A száraz és makulátlan lőportárban keresett egy kovakövet, és szikrát csiholt egy kis halom próbálópor felett. Azonnal lángra lobbant.

Az előárboc csúcsán árulkodó repedések után kutatott, de nem talált sem a törzsén, sem a vitorlafákon. A kötelek és csarnakok egy része rosszul volt felszerelve, de azt félváltásnyi idő alatt rendbe lehet hozni.

A tatfedélzetre érve széles mosoly ömlött el az arcán. – Tökéletes állapotban vagy... – mondta a hajónak, azután lement a kabinjába. Idegennek és nagyon magányosnak érezte magát itt. Kardjai a priccsén heverték. Megérintette őket, és kihúzta hüvelyéből az Olajárust. Gyönyörű munka volt, az éle hibátlan. Élvezettel nézegette. Művész keze műve. De halálos is, gondolta, mint mindig, és megforgatta a napfényben.

Hány halálnak voltál okozója kétszáz esztendő életed során? Hányat okozol még, mielőtt elpusztulsz? A jó kardoknak megvolna a maguk élete, ahogy Mariko mondja? Mariko. Hát vele mi lesz?

A fénylő pengében visszatükröződött a matrózládája, s a látvány felrázta váratlan melankóliájából.

Hüvelybe dugta az Olajárust, vigyázva, hogy ujjja ne érintse a pengét, mert a hiedelem szerint ekkora tökélyt egyetlen tapintás is megronthat.

Nekidőlt a priccsnek, és tekintete az üres matrózládára vándorolt.

– És hol szerzek titkos naplókat? Meg navigációs műszereket? – kérdezte tükörképétől, amely a fényesre súrolt réz hajólámpából nézett vissza rá. Figyelte magát, amint megválaszolja a kérdést: – Majd vásárolsz Nagaszakiban, legénységgel együtt. És elrabolod Rodriguest. Igen. Még a támadás előtt elrabolod. Ne?

Látta, hogy szélesedik a mosolya. – Teljesen biztosra veszed, hogy Toranaga elereszt, mi?

– Igen – felelte meggyőződéssel. – Akár elmegy Ószakába, akár nem, én megszerzem, amit meg akarok. Marikót is.

Elégedetten visszatűzte övébe a kardokat, felment a fedélzetre, és megvárta, míg az ajtót újra lepecsételik.

Még nem volt dél, mire visszaért a várba, ezért előbb a szállására ment, hogy egyék valamit. Rizst ebédelt és két adag halat, amelyet a szakácsa, ahogy tanította, faszénparázson süített meg, és szójamártással körítette. Utána megivott egy kis korsó szakét, majd csát kért.

– Andzsín-szan?

– Hai?

A sodzsi kinyílt. Fudzsiko szégyellősen elmosolyodott és meghajolt.

Negyvenkilencedik fejezet

Téged már el is felejtettek – mondta Blackthorne angolul. – Azt gyanítottam, hogy meghaltál.

– Dózo gozaimasita, Andzsin-szan, nan deszu ka?

– Nani mo, Fudzsziko-szan – mondta Blackthorne, és elszégyellte magát. – Gomen naszai. Hai. Gomen naszai. Ma-szuvare odoraita hontó ni mata aete uresi. Kérlek, bocsáss meg... micsoda meglepetés. Örülök, hogy látlak. Foglalj helyet.

– Dómo arigató gozaimasita – felelte Fudzsziko, és éles, vékony hangján elmondta, mennyire örül, hogy láthatja az Andzsin-szant, milyen jól beszél már japánul, milyen jól néz ki, és mennyire örül, hogy végre itt lehet.

Blackthorne figyelte, amint ügyetlenül letérdel a szemben levő párnára. – Láb... – Nem jutott eszébe az „égés” szó, ezért azt mondta: – Láb tűz fáj. Nagyon?

– Nem. Bocsánatot kérek. Leülni egy kicsit még fájdalmas – mondta Fudzsziko, Blackthorne szájára koncentrálnak. – Fáj a lábam, úgy mondják, bocsánatot kérek.

– Kérlek, mutasd meg.

– Bocsáss meg, Andzsin-szan, nem akarok ezzel terhelni. Vannak más gondjaid is. Én...

– Nem értem. Túl gyors, bocsánat.

– Ó, bocsánatot kérek. A lábam jól van. Semmi baj.

– De baj. Ágyasom vagy, ne? Semmi szégyen. Mutasd, kérlek.

Fudzsziko engedelmesen felállt. Zavarban volt, de azért kezdte kioldozni az obija zsinereit.

– Kérlek, hívd szolgát – utasította Blackthorne.

Fudzsziko engedelmeskedett. A sodzsi félrecsúszott, és besietett egy nő, akit Blackthorne még sohasem látott.

Letekerték a merev obit. A szolgát a hüvelyben lapuló törrel együtt félretette.

– Mi a neved? – kérdezte Blackthorne pattogva, ahogy szamurájhoz illik.

– Ó, kérlek, bocsáss meg, uram, nagyon sajnálom. Nevem Hana-icsi.

Blackthorne egy morgással nyugtázta. Első Virág kisasszony, szép név! A szolgálókat általában csak úgy hívták, hogy Söprű, Daru, Hal

vagy Második Söprű, Negyedik Hold, Csillag, Fa, Ág kisasszony. Hana-icsi középkorú volt és igen aggályos. Lefogadom, hogy régi családi bútordarab, gondolta Blackthorne. Talán a néhai férj vazallusa. Férj! El is felejtettem, hogy volt férje Fudzsikónak, meg egy gyereke is, akit meggyilkoltak – akárcsak a férjet, annak az ördögi Toranagának a parancsára. Csakhogy Toranaga nem ördög, hanem daimjó, és tehetséges, sőt egyenesen nagy vezéregyéniség. Igen. Ha jobban megpiszkálnánk, biztosan kiderülne, hogy a férj megérdemelte a sorsát, ne? De a gyerek, az nem. Arra nincs mentség.

Fudzsiko leejtette magáról a zöld mintás felsőkimonót. Remegő ujjakkal kibogozta a sárga alsókimonó vékony selyemövét, és azt is hagyta leesni. Világos bőre volt, és amennyire a selyemredők között látni lehetett, kicsi, lapos melle. Hana-icsi letérdelt, és megoldotta a földig érő alsószoknya zsinórijait, hogy úrnője ki tudjon lépni belőle.

– Íe – parancsolta Blackthorne. Odament, és fölemelte a szoknya alját. Az égésnyomok a lábszár hátulján kezdődtek. – Gomen naszai – mondta.

Fudzsiko mozdulatlanul állt. Verejtékcsepp folyt végig az arcán, és tönkretette rajta a festéket. Blackthorne följebb húzta a szoknyát. A bőr az egész lábán végigégett, de tökéletesen gyógyult. Már kialakult az új bőrréteg, és sehol sem fertőződött el, sehol sem gennyedt be, csak egy kevés tiszta vér szivárgott a térdhajlatában, ahol leüléskor felszakadt a vékony új bőr.

Blackthorne félrehajtotta a kimonókat, és meglazította az alsószoknya övét. Az égésnyomok a combtőnél megszakadtak, a feneket teljesen elkerülték, mert a rázuhant gerenda ott megvédte a lángoktól, és a gerinc tövében folytatódtak. Féltényérnyi égéscsík fogta körbe a derekát. Az új, vöröses bőrréteg máris állandó ráncokat vetett. Csúnya látványt nyújtott, de szépen gyógyult.

– Orvos nagyon jó. Ilyet jót még nem is láttam! – Visszaengedte a kimonókat. – Nagyon jó, Fudzsiko! A sebhelyek meg, mit számít? Sok tűz marta sebet láttam, értesz? Látni akartam, jó vagy nem jó. Orvos igen jó. Buddha vigyáz Fudzsiko-szanra. – Az asszony vállára tette a kezét, és belenézett a szemébe. – Most már nem aggódás. Sigata ga nai, ne? Érted?

Fudzsikónak eleredtek a könnyei. – Kérlek, bocsáss meg, Andzsín-

szan. Nagyon szégyellem magam. Kérlek, bocsásd meg az ostobaságomat, hogy ott voltam, hogy beszorultam oda, mint valami féleszű eta. Veled kellett volna lennem, hogy vigyázzak rád – nem a szolgák közt rekedni a házban. Mi dolgom volt nekem a házban, mi jogom nekem egy házhoz, egyáltalán...

Blackthorne hagyta, hadd beszéljen, noha jóformán semmit sem értett belőle, és részvevőn magához ölelte az asszonyt. Meg kell tudnom, miféle szert használt a doktor, gondolta izgatottan. Égett sebet ilyen gyorsan és szépen gyógyulni soha nem láttam. Ófelsége minden kereskedelmi hajóskapitányának meg kellene ismernie a titkot – sőt, minden európai hajóskapitánynak! Mi több, nem fizetnének-e szívesen arannyal a titokért a kapitányok? Meggazdagodhatnék. Igen. De nem így, gondolta, nem így. Nem a tengerjárók kínjának megváltásán.

Fudzsikónak szerencséje van, hogy csak a lába hátulja meg a háta égett meg, és nem az arca. Lenézett az arcára. Szögletes volt és lapos, fogai akár a nyúlé, de a tekintetéből áradó melegség kárpótolt csúnyaságáért. Még szorosabban ölelte meg.

– És most nem sír! Parancs!

Friss csáért és szakéért küldte a szolgát, rengeteg párnát hozatott vele, és rájuk fektette Fudzsikót, noha eleinte ezzel még nagyobb zavarba hozta az asszonyt.

– Hogy köszönjem meg neked mindezt? – kérdezte Fudzsiko.

– Nincs köszönet. Csak visszaadom... – Nem jutott eszébe a „szívesség” és az „emlékezni” japán megfelelője, ezért elővette a szótárt. „Szívesség”: o-negai, „emlékszik”: omoi deszu. – Hai, mondoszo o-negai! Omoi deszu ka? Viszonzom a szívességet. Emlékszel? – Felemelte a kezét, mintha pisztolyt tartana benne. – Omi-szan, emlékszel?

– Ó, hát persze – kiáltott fel Fudzsiko, majd csodálkozva megkérdezte, megnézhetné-e azt a könyvet. Sohasem látott még latin betűs írást, s a szóoszlopok semmit sem jelentettek számára, de a dolog célját azonnal felfogta.

– Ebben a könyvben benne van... ez szókönyv, ne?

– Hai.

– „Hombun?” – kérdezte a nő.

Blackthorne megmutatta, hogyan kell megkeresni a szó jelentését

latinul és portugálul. – Hombun – kötelesség. – Majd japánul hozzátette: – Tudom, mi a kötelesség. Szamuráj kötelessége, ne?

– Hai. – Fudzsiko összecsapta a kezét, mint aki csodát lát.

Blackthorne kikereste a szót. – Madzsucu deszu, ne? Varázslat, igaz?

– Igen, Andzsín-szan. Ez a könyv kész varázslat. – Fudzsiko belekortyolt a csajába. – Most már beszélhetek veled. Igazából beszélhetek veled.

– Kicsit. Csak lassan, érted?

– Igen. Kérlek, légy velem türelmes. Bocsáss meg.

Az öregtorony hatalmas harangja elütötte a Kecske óráját, s a jedói templomok visszhangozták az időváltást.

– Most megyek. Toranaga úrhoz. – Ruhaujjába csúsztotta a könyvet.

– Itt várok rád, ha szabad.

– Hol laksz?

– Ó, itt, a szomszéd szobában. Kérlek, bocsásd meg tapintatlanságomat...

– Lassan. Beszélj lassan. Egyszerűen.

Fudzsiko újabb bocsánatkérések közepette lassan megismételte.

– Remek – mondta Blackthorne. – Később találkozunk.

Fudzsiko fel akart állni, de Blackthorne tiltón megrázta a fejét, és kiment az udvarra. Az ég felhős volt, a levegő fojtogató. Már várta a testőrség. Az öregtorony belső udvarában Mariko fogadta, karcsúbb és légiesebb volt, mint valaha, arca alabástromfehér az aranyszínű ernyő alatt. Zöld szegélyű barna ruhát viselt.

– Ohajó, Andzsín-szan. Ikaga deszu ka? – kérdezte szertartásosan meghajolva.

Blackthorne azt felelte, hogy jól van, és japánul folytatta a társalgást, amíg csak bele nem fáradt, vagy bizalmasabb szavakat nem akart mondani az asszonynak – ekkor portugálra váltott.

– Te... – szólalt meg óvatosan, amint felfelé tartottak a lépcsőn.

– Te... – visszhangozta Mariko, s ugyanolyan komoran folytatta portugálul, mint előző este. – Nagyon sajnálom, Andzsín-szan, de ma nem beszélhetünk latinul... ma nem szolgálhatja azt a célt, amelyre teremtették, ne?

– Hol beszélhetnénk négyszemközt?

– Ez nagyon nehéz, sajnálom. A kötelességeim...

– Nincs semmi baj, remélem?

– Ó, dehogy – felelte az asszony. Kérlek, bocsáss meg, de mi baj lehetne? Nincs semmi baj. Felmentek egy újabb lépcsősoron. Megint ellenőrizték a passzusukat, megint besoroltak mögójük az újabb örök. Odakinn zuhogni kezdett az eső, kimosva a levegőből a fülledtséget.

– Órákig esni fog – mondta Blackthorne.

– Igen. De eső nélkül nincs rizs. Két-három héten belül teljesen megszűnnek az esők, és akkor egészen őszig megint fülledt és párás lesz az idő. – Mariko kinézett egy ablakon a mindent elfedő esőfüggönyre. – Élvezni fogod az ősz, Andzsín-szan.

– Igen. – Blackthorne a távolban horgonyzó Erasmust nézte, azután az eső azt is homályba vonta, és ő tovább baktatott a lépcsőn. – Ha beszéltünk Toranagával, meg kell várnunk, míg az eső eláll. Nem találhatnánk valami helyet, ahol nyugodtan beszélgethetnénk?

– Nemigen – felelte szórakozottan az asszony, és Blackthorne ezt különösnek tartotta. Mariko rendszerint sokkal határozottabb volt. – Kérlek, bocsáss meg, Andzsín-szan, de mostanában elég nehéz a dolgom, és sok a tennivalóm. Hogy töltötted az estét? Hogy vannak a barátaid, az embereid?

– Jól. Minden rendben van.

– És még sincs rendben?

– De... csak olyan furcsa az egész. – Ránézett Marikóra. – Te mindent észreveszel?

– Nem, Andzsín-szan. Csupán magadtól nem említetted őket, holott az elmúlt héten szinte másra sem gondoltál, csak rájuk. Nem vagyok én varázsló.

Kis szünet után Blackthorne megkérdezte:

– Biztos, hogy nincs semmi baj? Nincsenek gondjaid Buntaroszannal?

Buntaróról sohasem beszéltek, a nevét sem említették Jokosze óta. „Ez az egyetlen kérésem, Andzsín-szan – súgta a fülébe Mariko az első éjszakán. – Bármilyen történeted Misimáig és, ha Isten is úgy akarja, Jedóig, annak senki máshoz ne legyen köze, csak hozzánk, jó? A valóságról, a külvilágról ne essék szó köztünk, jó? Egyetlen szó se. Kérlek!”

„Így lesz. Esküszöm.”

„Én is megesküszöm rá. Utunk a jedói Első hídnál ér véget.”

„Nem.”

„Valahol véget kell hogy érjen, szerelmem. Az Első hídnál véget ér. Kérlek, fogadd ezt el, különben belehalok a félelembe, hogy veszélybe sodortalak...”

Tegnap reggel megérkeztek az Első hídroz, és Blackthorne, noha alig várta, hogy lássa az Erasmust, keserű szívvel állapotodott meg a hídfőnél.

„Át kell kelni a hídon, Andzsín-szan” – mondta Mariko.

„Igen. De ez csupán egy híd a sok közül. Gyere, Mariko-szan. Mellettem gyere át ezen a hídon. Mellettem, kérek. Menjünk át rajta együtt – majd latinul folytatta –, és képzelj azt, hogy ölből viszek át, hogy kéz a kézben lépünk be új életünkbe.”

Mariko kiszállt gyaloghintójából, és gyalog kelt át Blackthorne oldalán a hídon. A túlsó végére érve visszaült hintójába, és felmentek a kis emelkedőn. Buntaro a vár kapujában várta őket.

Blackthorne még most is emlékezett rá, mennyire szerette volna, ha hirtelen belesap az istennyila.

– Nincs vele gond, remélem? – kérdezte újra, amint a legfelső szintre értek.

Mariko megrázta a fejét.

– Szóval hajó nagyon kész, Andzsín-szan? – kérdezte Toranaga. – Nincs tévedés?

– Nincs, uram. Hajó tökéletes.

– Mennyi ember... mennyivel többet akarsz hajó... – Toranaga Marikóra nézett. – Kérlek, kérdezd meg, mekkora legénységre lenne szüksége a hajó kezeléséhez. Azt akarom, hogy pontosan értse, amit mondok.

– Az Andzsín-szan azt feleli, harminc matrózra és húsz pattantyúsra. Eredeti legénysége százhat főből állt, beleértve a szakácsokat és a kereskedőket. Hogy az itteni vizeken vitorlásszék és harcoljon, a kétszáz samuráj elégséges kiegészítés lesz.

– És úgy gondolja, hogy a matrózlétszám feltöltéséhez tud embereket fogadni Nagaszakiban?

– Igen, uram.

– Én nem bíznék a zsoldosokban, az egyszer biztos – mondta

undorodva Toranaga.

– Kérlek, bocsáss meg, uram, ezt is lefordítsam?

– Hogy? Ne, nem érdekes.

Toranaga nyugősen felállt, és odament az egyik ablakhoz. A zuhogó eső az egész várost eltakarta szem elől. Bárcsak hónapokig esne még, gondolta. Istenek, adjátok, hogy egészen újévig essen! Vajon mikor találkozik Buntaro a fivérémmel? Mondd meg az Andzsin-szannak, hogy holnap kapja meg a vazallusait. Ez az eső ma már nem áll el. Iszonyú idő. Semmi értelme bőrig ázni.

– Igen, uram. – Toranaga elmosolyodott magában. Mindenki tudta, hogy az időjárás soha életében nem volt akadály a számára, ha valamit el akart végezni. Ha volnának még kételkedők, gyanakvók, ez majd meggyőzi őket, hogy megváltoztam, gondolta. – Holnap vagy holnapután, mit számít pár nap? Mondd meg neki, hogy majd érte küldök, ha eljön az ideje. Addig a várban fog lakni.

Hallotta, amint Mariko lefordítja a parancsot a navigátornak.

– Igen, Toranaga úr, értem – felelte japánul Blackthorne. – De megkérdezhetem tisztelettel: mehetek Nagaszakiba gyorsan? Hiszem, fontos. Bocsánatot kérek.

– Majd később ezt is eldöntöm – csattant fel Toranaga. Intett Blackthorne-nak, hogy elmehet. – Vizontlátásra, Andzsin-szan. Hamarosan dönteni fogok a jövőd felől. – Látta, hogy a navigátor erősködni akar, de udvariasan visszafogja magát. Pompás, gondolta, legalább modort már tanultál! – Mondd meg az Andzsin-szannak, hogy semmi értelme várnia rád, Mariko-szan. Vizontlátásra, Andzsin-szan.

Mariko teljesítette a parancsot. Toranaga hátat fordított nekik, és a felhőszakadást bámulta. Hallgatta az eső hangját. Az ajtó becsukódott az Andzsin-szan mögött.

– Mi volt az a veszekedés? – kérdezte Toranaga, még mindig háttal állva a terem felé.

– Uram?

Toranaga éles füle érzékelte, hogy Mariko hangja enyhén megremeg. – Természetesen Buntaro és közted, vagy azóta mással is veszekedtél? – kérdezte maró gúnnyal Toranaga. – Netán az Andzsin-szannal, vagy keresztény ellenségeimmel, esetleg Cukku-szannal?

– Nem, uram. Kérlek, bocsáss meg. Úgy kezdődött, mint a legtöbb veszekedés férj és feleség között, uram. Semmiségeken. Aztán előkerül a múlt, és megmérgezi kapcsolatukat, ha éppen olyan hangulatban vannak.

– És te olyan hangulatban voltál?

– Igen. Kérlek, bocsáss meg. Könnyörtelenül hergeltem a férjemet. Az én hibám volt. Nagyon sajnálom, uram, de ilyenkor elragadtatja magát az ember, és vad dolgokat mond.

– Gyerünk már, halljam, miféle vad dolgokat? – Mariko úgy festett, akár a sarokba szorított ünő. Arca elfehéredett. Tudta, hogy a kémek már Toranaga fülébe súgták, miféle kiabálásra került sor házuk csendjében.

Mindent elmondott, a lehető legpontosabban. Majd hozzátette:

– Férjem csak dühében ejtett ki ilyen szavakat, dühében, amit én ébresztettem benne. Ő hűséges hozzád... tudom, hogy hűséges. Engem kell megbüntetned, uram. Én hergeltem fel.

Toranaga szálfegyenes derékkal, kőkemény arccal ült vissza párnájára. – Mit mondott Gendzsiko úrnő?

– Nem beszéltem vele, uram.

– De akarsz vagy akartál, ne?

– Nem, uram. Engedelmeddel azonnal indulnék Ószakába.

– Akkor indulsz, amikor én mondom, az árulás pedig undorító, akárhol üti is fel a fejét!

Mariko meghajolt a korbácsként csattanó szavak súlya alatt.

– Igen, uram. Kérlek, bocsáss meg. Én vagyok a hibás.

Toranaga megrázott egy kis csengőt. Kinyílt az ajtó, Naga jelent meg.

– Igen, uram?

– Azonnal rendeld ide Szudara urat és Gendzsiko úrnőt!

– Igenis, uram. – Naga fordult, hogy távozzék.

– Várj! Utána hívd össze a tanácsot, Jabut és a többieket... meg az összes hadvezért. Éjfélre itt legyenek! És kergess le minden őrt erről az emeletről! Szudarával együtt te is gyere vissza.

– Igen, uram. – Naga sápadt arccal becsukta maga mögött az ajtót.

Toranaga hallotta, amint az emberek lecsattognak az emeletről. Odament az ajtóhoz és kinézett. Az előtér üres volt. Becsapta és bereteszelte az ajtót. Azután felvett egy másik csengőt és megrázta.

A terem távolabbi végében kinyílt egy másik ajtó. Olyan ügyesen rejtették bele a falba, hogy észrevehetetlen maradt. Középkorú, testes asszony jelent meg a nyílásban. A buddhista apácák csuklyás habitusát viselte.

– Igen, nagyuram?

– Csát kérünk, Csano-csan – mondta Toranaga. Az ajtó becsukódott. Toranaga tekintete visszatért Marikóhoz. – Szóval úgy véled, hűséges hozzám?

– Tudom, hogy az, uram. Kérlek, bocsáss meg, az én hibám volt, nem az övé – felelte elkeseredetten az asszony. – Felhergeltem, és elvesztette az eszét.

– Igen. Ezt tetted. És ez undorító! Rettenetes! Megbocsáthatatlan! – Toranaga papírkendőt vett elő, és megtörölte a homlokát. – Ugyanakkor nagy szerencse.

– Uram?

– Ha nem böszíted fel, talán sose veszem hírért az összeesküvésnek. S ha nem dühében mondja mindazt, amit mondott, csupán egyféleképpen járhatnék el. Így azonban – folytatta – választási lehetőséget adtál nekem.

– Uram?

Toranaga nem válaszolt. Bárcsak Hiromacu itt volna, gondolta, akkor legalább egy ember volna, akiben tökéletesen megbízhatok.

– No és te? A te hűségeddel hogy állunk?

– Kérlek, uram, tudnod kell, hogy mindig rendelkezek veled.

Toranaga nem válaszolt. Ádáz tekintete nem enyhült.

Nyílt a belső ajtó, és Csano, az apáca kopogás nélkül, minden szertartásosságot mellőzve belépett a terembe, kezében tálcával.

– Tessék, nagyuram, már el volt készítve. – Paraszt módra térdelt le, a keze is durva volt, akár a parasztoké, de a nyugalma végtelen, belső derűje határtalan. – Adjon Buddha békességet neked. – Mariko felé fordult, paraszt módra ismét meghajolt, majd kényelmesen elhelyezkedett. – Kitüntetnél azzal, hogy töltesz, úrnőm? Biztosan szépen csinálnád és nem loccsantanád ki, ne? – Szemében jókedv bujkált. Ördömmel, Oku-szan – felelte Mariko, a vallásos „anya” megszólítást alkalmazva, és elrejtette meglepetését. Sohasem látta még Naga anyját. Toranaga hivatalos hölgyei közül a legtöbbet ismerte, találkozott velük a különböző

ceremóniákon, de csupán Kiricubóval és Szazuko úrnővel volt meghittebb kapcsolatban.

– Csano-csan – mondta Toranaga –, ez itt Toda Mariko-nó-Buntaro úrnő.

– Aa, szo deszu, bocsánatot kérek, azt hittem, nagyuram egyik tiszteletre méltó hölgyéhez van szerencsém. Kérlek, bocsáss meg, Toda úrnő, és Buddha áldása legyen rajtad.

– Köszönöm – mondta Mariko. Átnyújtotta a csészét Toranagának, aki belekortyolt a csába.

– Tölts Csano-csannak és magadnak is – utasította.

– Bocsáss meg, nagyuram, de én nem kérek. Torkig vagyok már csával, annyit ittam, a csöbör meg messze van ezeknek a vén csontoknak.

– Egy kis gyaloglás úgysem ártana – évődött Toranaga. Nagyon örült, hogy Csanóért küldött, amint Jedóba megérkezett.

– Úgy van, nagyuram, neked mindig igazad van. – Csano derűsen ismét Mariko felé fordult. – Szóval te volnál Akecsi Dzsinszai úr lánya.

Mariko kezében megállt a szájához emelt csésze.

– Igen. Kérlek, bocsáss meg...

– Ó, ezért igazán nem kell bocsánatot kérned, gyermekem – nevetett kedvesen Csano, és csak úgy hullámozott a hasa. – Nagyon sajnálom, csak a mostam neved szerint nem tudtalak hová tenni. Utoljára az esküvődön láttalak.

– Ó!

– Bizony, én láttalak az esküvődön, de te nem láthattál engem. Egy parván mögül leskelődtem. Igen, láttalak téged is meg a többi nagyságot, Nakamurát, a leendő taikót és az összes nemesurat. Szégyellős voltam, nem mertem olyan előkelő társaságban megjelenni. De nagyon élveztem, akkor éreztem magam életemben a legjobban. Második esztendeje volt már, hogy nagyuram kitüntetett figyelmével, és a gyermekét hordtam – noha még mindig paraszt voltam, mint ahogy az is maradtam. – Mosolygó szemmel hozzátette: – Semmit sem változtál azóta, ugyanúgy Buddha kiválasztottja vagy.

– Bárcsak úgy volna, Oku-szan.

– Úgy is van. Nem tudtad, hogy Buddha kiválasztottja vagy?

- Nem vagyok az, Oku-szan, bármennyire is szeretném.
- Mariko-szan keresztény – szúrta közbe Toranaga.
- Á, keresztény... mit számít az egy nőnek, hogy keresztény vagy buddhista, nagyuram? Valamilyen istenre minden asszonynak szüksége van – folytatta kuncogva Csano. – Szükségünk van valamilyen istenre, nagyuram, hogy bírjunk a férfiakkal, ne?
- Nekünk meg türelemre, isteni türelemre van szükségünk, hogy bírjunk a nőkkel, ne?

Az asszony elnevette magát, s a nevetése felmelegítette a termet, enyhített valamicskét Mariko baljós előérzetén.

- Úgy ám, nagyuram, és mindez azért a Mennyei Pavilonért van, amelynek jövője nincs, melegsége is alig, kielégítőnek meg annyira kielégítő, akár a pokol.

Toranaga mordult egyet.

- Mit szólsz ehhez, Mariko-szan?
- Csano úrnő ifjú korához képest igen bölcs – felelte Mariko.
- Ó, úrnőm, milyen szép szavakat mondasz egy vén bolondnak – válaszolta az asszony. – Nagyon jól emlékszem rád. Gyönyörű darumintás kék kimonót viseltél, olyan szép ezüstdarvakat még életemben nem láttam. – Tekintete visszavándorolt Toranagára. – Hát, nagyuram, csak üldögélni akartam egy kicsikét. Most kérlek, bocsáss meg.

- Van még idő. Maradj.

– Igen, nagyuram – mondta lassan feltápászkodva az öreg apáca –, engedelmeskednék is, mint mindig, de a természet szava erősebb. Ezért kérlek, bocsáss meg egy öreg parasztasszonynak, de igazán nem szeretnék szégyent hozni rád. Ideje távoznom. Minden készen van, étel, szake, amikor csak parancsolod, nagyuram.

- Köszönöm.

Az ajtó zajtalanul becsukódott mögötte. Mariko megvárta, míg Toranaga csészéje kiürül, és újra töltött neki.

- Mire gondolsz?
- Vártam, uram.
- Mire, Mariko-szan?
- Uram, a hatamoto vagyok. Eddig még sohasem kértem tőled kegyet. Most kérek, mint hata...
- Nem akarom, hogy mint hatamoto kegyet kérj tőlem – közölte

Toranaga.

– Akkor egy élet kegyét.

– Nem vagyok a férjed.

– Néha a vazallus is kérhet hűbér...

– Igen, néha, de nem most! Nem akarok többet hallani semmiféle életkegyről, kérésről vagy folyamodványról!

Az életkegyet, amelyet ősi hagyomány szentesített, a feleség kérhette férjétől, fiú az apjától, néha a férj a feleségétől, azzal a feltétellel, hogy ha a kérést teljesítik, az illető soha többé nem kérhet semmilyen szívességet. A szokás azt is előírta, hogy a kegykéréssel kapcsolatban semmiféle kérdést nem szabad feltenni és soha többé nem szabad szóba hozni.

Udvariasan kopogtak az ajtón.

– Nyisd ki – parancsolta Toranaga.

Mariko engedelmeskedett. Szudara lépett be, mögötte a felesége, Gendzsiko úrnő és Naga.

– Naga-szan, menj le az alattunk levő szintre, és senkit se eressz fel parancsom nélkül.

Naga kiment.

– Mariko-szan, zárd be az ajtót, és ülj ide. – Toranaga maga elé mutatott, és jelezte, hogy az asszony a többiekkel szembeforduljon.

Szudara tekintete önkéntelenül Marikóra tévedt, majd vissza az apjára. Gendzsiko úrnő mozdulatlan maradt.

Toranaga nyersen odavágta:

– Mariko-szan két okból van itt, fiam: először, mert azt akarom, hogy itt legyen és másodszor, mert azt akarom, hogy itt legyen!

– Igen, apám – felelte Szudara, és szégyelte magát apja udvariatlan viselkedéséért. – Megkérdezhetem, mivel sértettelek meg?

– Van okom a sértettségre?

– Nincs, uram, hacsak biztonságod fölötti aggodalmam és buzgalmam, hogy minél tovább e világban marasszalak, nem sértés számodra.

– No és az árulás? Úgy hallom, el akarod foglalni helyemet mint klánunk vezetője!

Szudara arca elfehéredett, akárcsak Gendzsiko úrnőé.

– Soha nem tennék ilyet, sem gondolatban, sem szóban, sem cselekedetben. Családom egyetlen tagja nem tett ilyet, sem senki a

környezetemben.

– Ez így van, uram – szólalt meg ugyanolyan szilárd hangon Gendzsiko.

Szudara büszke, sovány férfi volt, hideg és keskeny szemű, vékony, mosolytalan ajkú. Huszonnégy éves, kiváló hadvezér, Toranaga öt élő fia közül a második. Imádta gyermekeit, nem voltak ágyasai, és rajongott a feleségéért.

Gendzsiko alacsony termetű volt, három évvel idősebb férjénél, teste máris formátlan a négy gyermek világrahozatalától, de a háta egyenes, és belészorult nővérenek, Ocsibának minden büszke, könyörtelen oltalmazó ösztöne az övéi iránt, akárcsak nagyapjuknak, Gorodának minden lappangó vadsága és kegyetlensége.

– Akárki vádolta meg a férjemet, hazudik – jelentette ki.

– Mariko-szan – mondta Toranaga –, közöld Gendzsiko úrnővel, mit parancsolt a férjed!

– Buntaro úr megparancsolta, hogy győzzelek meg róla: elérkezett az ideje, hogy Szudara úr magához ragadja a hatalmat, közöljem veled, hogy a tanácsban mások is osztják véleményét, s ha Toranaga úr nem akarná átadni a hatalmat... erővel kell elvenni tőle.

– Sohasem fordult meg a fejünkben ilyen gondolat, uram – mondta Szudara. – Hűségesek vagyunk hozzád, soha...

– Mit tennél, ha átadnám a hatalmat? – kérdezte Toranaga.

– Honnan tudhatná azt Szudara úr, ha sohasem gondolt még ezzel az iszonyú lehetőséggel? – vágta rá azonnal Gendzsiko. – Nagyon sajnálom, uram, de nem tud felelni, ha egyszer sohasem gondolt még ilyesmire. Ami pedig Buntaro-szant illeti, csakis valami gonosz kami bújhatott belé.

– Buntaro azt állította, hogy mások is osztják a véleményét.

– Kik? – kérdezte ádázul Szudara. – Mondd meg, hogy kik, s tüstént életükkel fizetnek.

– Te mondd meg, hogy kik!

– Nem tudom, uram, különben már rég jelentettem volna neked.

– Nem ölted volna meg őket tüstént?

– A te első szabályod a türelem, második szabályod a türelem. Mindig is engedelmeskedtem neked. Előbb vártam volna, jelentettem volna. Ha megsértettelek, parancsold meg, hogy kövessek el szeppukut. Nem érdemeltem ki haragodat, uram, nem ámítalak el.

Képtelen vagyok elviselni, hogy haragod hullámai átcsapnak felettem.

– Igen, uram – helyeselt Gendzsiko úrnő. – Kérlek, bocsáss meg, de illő alázat mellett egyetérték férjemmel. Ártatlan ő, akárcsak háznépünk minden tagja. Hűségesek vagyunk hozzád – amink van, a tiéd, amik vagyunk, te tettél azzá, amit parancsolsz, azt tesszük.

– Szóval hűséges vazallusok vagytok, mi? Engedelmesek? Mindig engedelmeskedtek a parancsnak?

– Igen, uram.

– Jó. Akkor menj, és öld meg gyermekeidet. Azonnal.

Szudara elfordította tekintetét apjáról, és feleségére nézett.

Az asszony feje alig láthatóan megmozdult: bólintott.

Szudara meghajolt Toranaga felé. Keze megfeszült a kardja markolatán, felállt. Csendesen behúzta maga mögött az ajtót. Rettenetes csend támadt a nyomában. Gendzsiko egyszer Marikóra nézett, aztán a padlóra szegezte szemét.

A harangok elkongatták a Kecse órájának felét. A teremben megsűrűsödött a levegő. Egy pillanatra elállt az eső, aztán még jobban nekieredt.

A harangok épp elkongatták a következő óra kezdetét, amikor kopogtak az ajtón.

– Igen?

Naga jelent meg.

– Kérlek, bocsáss meg, uram, a fivérem... Szudara úr vissza akar jönni.

– Engedd fel – azután menj vissza a posztodra.

Szudara bejött, letérdelt és meghajolt. Bőrig volt ázva, haja összecsomósodott az esőben. Válla remegett.

– A... a gyermekeim... Már elvitetted a gyermekeimet, uram.

Gendzsiko megingott, kis híján elzuhant.

– Nem... nem ölted meg őket? – kérdezte férjére meredve s erőt véve magán.

Szudara megrázta a fejét. Toranaga komoran megszólalt:

– Gyermekeid a szállásomon vannak, az alattunk levő szinten. Megparancsoltam Csano-csannak, hogy vigye oda őket, miután benneteket iderendellek. Biztosnak kellett lennem mindkettőtökben. Kegyetlen idők kegyetlen próbatételt követelnek.

– Megrázta a csengőt.

– Vi... visszavonod... a parancsodat, uram? – kérdezte Gendzsiko, kétségbeesetten igyekezve megőrizni hűvös méltóságát.

– Igen. A parancsot visszavontam. Ezúttal. Meg kellett hogy ismerjelek. És az örökösömet is.

– Köszönöm, köszönöm, uram. – Szudara alázatosan meghajtotta a fejét.

Kinyílt a belső ajtó. – Csano-csan, hozd ide az unokáimat – mondta Toranaga.

Hamarosan megjelent három egyszerűen öltözött nevelőanya és egy szoptató dajka a gyerekekkel. A kislányok négy-, három- és kétévesek voltak, az alig néhány hetes csecsemőfiú a dajka karjában aludt. A kislányok bíborpiros kimonót viseltek, hajukban bíborpiros szalagot. A nevelőanyák letérdeltek és meghajoltak Toranaga előtt, s neveltjeik komolyan utánozva őket, szintén a tatamihoz nyomták homlokukat – kivéve a legkisebbik lányt, akinek szelíd, de határozott kézzel segíteni kellett a meghajlásban.

Toranaga ünnepélyes komolysággal viszonzta meghajlásukat. Aztán, kötelességüket teljesítve, az apróságok kitért karjai közé szaladtak – kivéve a legkisebbiket, aki anyja ölelő karjába totyogott.

Éjfélkor Jabu dölyfösen átvágott a fáklyákkal megvilágított toronyudvaron. Toranaga elit testőrsége nyüzsgött mindenütt. A hold halvány volt, köd takarta, akárcsak a csillagokat.

– Naga-szan, mi ez az egész?

– Nem tudom, uram, mindenkinek a tanácskozóterembe kell mennie. Kérlek, bocsáss meg, de a kardjaidat nálam kell hagynod.

Jabu elvörösödött az etikett e hallatlan megsértése fölötti dühében. – Micsoda?... – Elhallgatott, mert megérezte, mekkora tüzes feszültség vibrál az ifjúban, s észrevette, hogy a közelben álló testőrök milyen idegesek. – Kinek a parancsára, Naga-szan?

– Apám parancsára, uram. Nagyon sajnálom, távol is maradhatsz a tanácskozásról, de figyelmeztetlek, ha bemegy, csak fegyvertelenül mehetsz be, erről én gondoskodom. Kérlek, bocsáss meg, de nincs más választásom.

Jabu látta, hogy a hatalmas főkapu mellett, az őrház falának tövében máris egész halom kard hever. Mérlegre vetette a

parancsmegtagadás következményeit, és rájött, hogy a következmények félelmetesek. Rosszkedvűen átadta kardjait. Naga udvariasan meghajolt, és ugyanolyan zavartan átvette őket. Jabu bement. A hatalmas terem falát lőréses csipkészték, padlója kőből volt, mennyezete jókora gerendákból.

Hamarosan összegyűlt az ötven rangidős hadvezér, a huszonhárom tanácsadó és hét baráti daimjó a kisebb északi tartományokból. Idegesen és értetlenül mocorogtak.

– Mi ez az egész? – kérdezte Jabu savanyúan, amint elfoglalta a helyét.

Egy hadvezér vállat vont. – Nyilván az ószakai útról lesz szó.

Egy másik reménykedve körbepislogott. – Talán megváltozott a terv, ne? Elrendeli a Bíbor...

– Nagyon sajnálom, de a felhők közt jársz. Urunk már döntött – Ószakába megy, és kész! Hé, Jabu-szama, mikor érkeztél?

– Tegnap. Több mint két hétig kellett rostokolnom hadaimmal egy Jokohama nevű bűzös kis halászfaluban, innen délre. A kikötője nem rossz, de az a rengeteg bogár! Átkozott moszkítókat meg bogarak – Izuban sose láttam annyit.

– Hallottad a híreket?

– Mármint a rossz híreket? Az indulásig még hat nap van hátra, ne?

– Igen. Rettenetes. Szégyenletes!

– Az, de ez a mai este még szégyenletesebb – szólt közbe komoran egy másik hadvezér. – Soha sehová nem mentem eddig kardok nélkül. Sehová!

– Sértés mindnyájunkra nézve – mondta Jabu. A közelben levőknek egytől egyig feléje fordult a tekintete.

– Egyetértek – szólalt meg Kijosio tábornok, megtörve a csendet. Szerata Kijosio volt a Hetedik Hadsereg kemény, sok vihart látott parancsnoka. – Én se jelentem még meg soha a nyilvánosság előtt kardok nélkül. Úgy érzem magam, mint valami bűdös kereskedő! Véleményem szerint... iiií, a parancs, az persze parancs, de vannak parancsok, amelyeket nem kellene kiadni.

– Úgy is van – helyeselt valaki. – Mit csinált volna, mondjuk, a vén Vasököl, ha itt lenne?

– Felmetszette volna a hasát, de nem adja át a fegyvereit! Megtette volna, kinn az udvaron! – mondta egy ifjú. Szerata Tomo volt, a

tábornok legidősebb fia, a Negyedik Hadsereg parancsnokhelyettese. – Bárcsak itt volna Vasököl! Ő megmondta volna a... ő inkább a hasát metszette volna fel!

– Magam is gondoltam rá. – Kijosio tábornok élesen megköszöri a torkát. – Valakinek vállalnia kellene a felelősséget... és megtennie a kötelességét! Valakinek fel kell hívnia rá a figyelmet, hogy a hűbérúrnak felelőssége és kötelességei is vannak!

– Bocsánat, de vigyázz a nyelvedre – tanácsolta Jabu.

– Minek a nyelv a szamurájnak, ha egyszer nem lehet szamuráj?

– Úgy van – mondta Iszamu, az öreg tanácsadó. – Akkor már jobb, ha meghal.

– Bocsáss meg, Iszamu-szan, de úgylis ez a jövő vár ránk – mondta a fiatal Szerata Tomo. – Kikötött galambok vagyunk egy becsületét vesztett héja előtt!

– Kérlek, hallgassatok! – mondta Jabu, leplezve elégedettségét. Azután óvatosan hozzátette: – Ő a mi hűbérurunk, és amíg Szudara úr vagy a Tanács nem lép a helyébe, engedelmeskednünk kell neki. Ne?

Kijosio tábornok végigmérte, közben keze önkéntelenül is kardja markolatát kereste. – Mit hallottál, Jabu-szama?

– Semmit.

– Buntaro-szan azt mondta, hogy... – kezdte a tanácsadó.

Kijosio tábornok kényszeredetten félbeszakította.

– Kérlek, bocsáss meg, Iszamu-szan, de hogy mit mondott vagy nem mondott Buntaro tábornok, az jelentéktelen. Jabu-szamának igaza van. A hűbérúr az hűbérúr. Persze, a szamurájnak is megvannak a maga jogai, a vazallusnak is. Meg a daimjóknak is. Ne?

Jabu ránézett, mérlegelte a kezdeményezés mélységét.

– Izu Toranaga úr tartománya. Én nem vagyok többé Izu daimjója – csupán az ő nevében birtokolom. – Körülnézett a hatalmas teremben. – Mindenki itt van, ne?

– Kivéve Noboru urat – mondta az egyik hadvezér, Toranaga legidősebb fiára utalva, akit mindenki gyűlölt.

– Igen. Nem is baj. A kínai betegség hamar végez vele, tábornok, s nem kell tovább túrnunk a mogorvaságát – jegyezte meg valaki.

– Meg a bűzét.

– Mikor jön vissza?

– Ki tudja? Azt se tudjuk, miért küldte Toranaga úr északra. Ott is maradhatna, ne?

– Ha téged támad meg ilyen betegség, te is mogorva lennél, ne?

– Igen, Jabu-szan. Az már igaz. Kár is, hogy elkapta a kínai bajt, mert jó hadvezér – sokkal jobb, mint a Halvérű – mondta Kijosio tábornok, Szudara gúnynevére utalva.

– Iií – füttyentett a tanácsadó. – Ördögök repkednek ma a levegőben, hogy ilyen vigyázatlanul beszéltek? Vagy a szake az oka?

– Vagy a kínai baj – felelte keserű nevetéssel Kijosio tábornok.

– Buddha óvjon attól! – mondta Jabu. – Bárcsak Toranaga úr meggondolná magát Ószaka dolgában!

– Szívesen felmetszeném a hasamat, ha azzal jobb belátásra bírhatnám – jelentette ki az ifjú.

– Meg ne sértődj, fiam, de a felhők közt jársz. Sohasem fogja megváltoztatni a döntését.

– Tudom, apám. De akkor sem értem...

– Mindnyájan vele megyünk? Ugyanazzal a csapattal? – kérdezte Jabu.

Iszamu, az öreg tanácsadó válaszolt. – Igen. El kell kísérnünk. Kétezer emberrel megyünk, teljes díszkíséreti felszereléssel. Harminc nap alatt érünk oda. Hat nap múlva indulnunk kell.

– Az nem valami sok idő – mondta Kijosio tábornok. – Igaz, Jabu-szama?

Jabu nem felelt. Nem volt rá szükség. A tábornok nem várt választ. Elmélyedtek saját gondolataikban.

Kinyílt egy oldalajtó. Toranaga lépett be, Szudara követte. Mindenki szertartásosan meghajolt. Toranaga vizionozta meghajlásukat, majd leült velük szemben; Szudara, mint örökösjelölt, valamivel előtte ült le, szintén a többiek felé fordulva. A főajtón belépett Naga, és bezárta maga mögött.

Csak Toranaga viselt kardokat.

– Jelentették nekem, hogy néhányan közületek szóban és gondolatban árulást terveznek – jelentette ki hidegen. Senki sem felelt, senki sem mozdult. Toranaga tekintete lassan, könyörtelenül végigvándorolt az arcukon.

Végül Kijosio tábornok megszólalt.

– Tisztelettel kérdezem, uram, mit értesz „áruláson”?

– Ha bárki bármikor kétségbe vonja hűbérura bármelyik parancsát, rendelkezését vagy állásfoglalását, árulást követ el – förmedt rá Toranaga.

A hadvezér kihúzta magát.

– Akkor én áruló vagyok.

– Menj ki, és azonnal kövess el szeppukut.

– Megyek, uram – felelte büszkén a katona –, de előbb megkövetelem, hogy szabadon elmondhassam véleményemet hűséges vazallusaid, tisztjeid és alattvalóid előtt, mert...

– Többé nem érdemled meg ezt a kiváltságot!

– Rendben van. Akkor mint végső kívánságot kérem ugyanezt, mivel hatamoto vagyok és huszonnyolc esztendőn keresztül hűségesen szolgáltalak.

– Fogd nagyon rövidre.

– Rövid leszek, uram – mondta jeges hangon Kijosio tábornok. – Engedd meg, hogy először is kijelentsem: azzal, hogy Ószakába mégy és leborulsz az előtt a paraszt Isido előtt, bemocskolod a becsületedet, klánod becsületét, hűséges vazallusaidét, ősi családodét, és teljes mértékben a busidó törvényei ellen cselekszel. Másodszor: ünnepélyesen árulással vádollar tehát, és leszögezem, hogy eljátszottad hűbérúri jogodat. Harmadszor: kérlek, hogy tüstént mondj le Szudara úr javára, s távozz becsülettel ebből a világból – vagy borotvöld le a hajadat és állj szerzetesnek.

A tábornok mereven meghajolt, majd visszaereszkedett a sarkára. Mindenki bennakadt a lélegzet, most, hogy az elképzelhetetlen végre bekövetkezett.

– Mire vársz még? – sziszegte Toranaga.

Kijosio tábornok farkasszemet nézett vele.

– Semmire, uram. Kérlek, bocsáss meg. – Fia mozdult, hogy talpra álljon.

– Nem! Megparancsolom, hogy maradj itt! – szólt rá.

A tábornok még egyszer meghajolt Toranaga felé, felállt, és méltóságteljesen kivonult a teremből. Ideges mozgolódás, suttogás támadt, de Toranaga hangja ostorként vágott végig rajtuk. – Van még valaki, aki árulónak vallja magát? Aki meg merészeli szegni a

busidó törvényeit, aki árulással merészeli vádolni hűbérurát?

– Kérlek, bocsáss meg, uram – szólalt meg higgadtan Iszamu, az öreg tanácsadó. – Sajnálattal ki kell jelentenem, ha elmegy Ószakába, árulást követsz el családod hagyománya ellen.

– Még azon a napon, amikor Ószakába megyek, távozol ebből a világból.

Az ősz férfiú udvariasan meghajolt.

– Igen, uram.

Toranaga még egyszer végighordozta rajtuk könyörtelen tekintetét. Valaki nyugtalanul mocorogni kezdett, s a jeges szempár azonnal rászegeződött. A szamuráj – egy harcos, aki hosszú évekkel azelőtt elvesztette öldöklő kedvét, leborotválta a haját, buddhista szerzetesnek állt, és azóta Toranaga polgári tisztségviselői közé tartozott – nem szólt semmit, de látni való volt, hogy jóformán elalél félelmében, noha nagy igyekezettel próbálta titkolni ezt.

– Mitől félsz, Numata-szan?

– Semmitől, uram – felelte lesütött szemmel a férfi.

– Jó. Akkor menj ki, és kövess el szeppukut, mert hazudsz, és félelmed bűze ragadós lehet.

A férfi nyöszörögve kibotorkált. Most már mindenkit elfogott a rettegés. Toranaga figyelt. És várt.

A levegő egyszerre fojtogató lett, a fáklyák sercegése szinte süketített. Majd, tudván, hogy ezt diktálja a kötelesség, Szudara megfordult és meghajolt.

– Kérlek, uram, megengeded, hogy tiszteletteljes bejelentést tegyek?

– Miféle bejelentést?

– Uram, úgy vélem, több árulásról... nincs már itt szó, és nem lesz több áru...

– Nem osztom a véleményedet.

– Kérlek, bocsáss meg, tudod, hogy mindig engedelmeskedni fogok neked. Mindnyájan engedelmeskedni fogunk. Csakis a te javadat keress...

– A legfőbb jó az, amit én határozok.

Szudara tehetetlenül meghajolt, és nem szólt többet. Toranaga nem vette le róla a tekintetét. – Szeme jegesen villogott. – Nem vagy többé az örökösöm.

Szudara elhalványodott. Aztán Toranaga hangja megreszkettette a

termet.

– Itt én vagyok a hűbérúr!

Várt még egy percet, majd a dermedt csendben felállt, és dölyfösen kivonult. Az ajtó bezárult mögötte. Hosszú sóhaj futott végig a termen. Több kéz kereste hiábavalóan a kardmarkolatot. De a helyét senki sem hagyta el.

– Ma... ma reggel hírt... hírt kaptam főparancsnokunktól – szólalt meg végül Szudara. – Hiromacu úr néhány nap múlva köztünk lesz. Majd... majd beszélek vele. Legyetek némák, legyetek türelemmel, viseltessetek hűséggel hűbérurunk iránt. És most menjünk, és tegyük tiszteletünket Szerata Kijosio tábornok előtt...

Toranaga felfelé kapaszkodott a lépcsőn, végtelenül magányosan, léptei visszhangot vertek az üres toronyban. A teteje felé megállt, és zihálva nekidőlt a falnak. A fájdalom ismét belenyilallt mellkasába, megdörzsölgette, hogy elűzze. – Csak a mozgás hiánya – dünnyögte. – Csak a mozgás hiánya, semmi más.

Továbbindult. Tudta, hogy nagyon nagy veszélyben van. Az árulás és a félelem ragadós, könyörtelenül ki kell égetni, amint észleli az ember. Még úgy sem lehet biztos benne, hogy örökre eltávolította. A küzdelem, amibe belekényszerült, nem gyerekjáték. A gyengéket koncul kell vetni az erőseknek, az erőseket parasztként feláldozni a nagyon erősek kedvéért. Ha Szudara a nyilvánosság előtt követelné, hogy adja át neki a hatalmat, nem akadályozhatná meg. Amíg Zataki nem válaszol, várnia kell.

Toranaga becsukta és elreteszelte az ajtót, s az ablakhoz ment. Láta, amint odalenn tábornokai és tanácsadói némán indulnak haza az öregtoronyon kívül levő otthonaik felé. A várfalakon túl a várost csaknem teljes sötétség borította. Fenn sápadtan, ködfátyolosan csüngött a hold. Baljós, sötét éjszaka volt. Mintha maga a végzet ólálkodott volna még a mennyekben is.

Ötvenedik fejezet

Blackthorne kinn üldögélt a számára kijelölt vendégház kertjében, és szótárral a kezben ábrándozott, miközben a délelőtti nap sugarai az arcába tűztek. Szép, felhőtlen nap volt – hosszú hetek óta az első –, s ő már ötödik napja nem látta Toranagát. Valósággal be volt zárva a

várba, nem találkozhatott Marikóval, nem látogathatott el a hajójára, sem a legénységéhez, nem kószálhatott a városban, nem lovagolhatott ki, nem vadászhatott. Naponta egyszer úszott egyet valamelyik várárokban a többi szamurájjal, s azzal ütötte el az időt, hogy úszni és fejest ugrani tanította őket. De a várakozást ez sem könnyítette meg.

„Nagyon sajnálom, Andzsín-szan, de mindenkivel ez a helyzet – mondta előző nap Mariko, amikor véletlenül összefutott vele az ő várrészében. – Még Hiromacu urat is megváratták. Két napja érkezett, de Toranaga úr azóta sem fogadta. Senkit sem fogad.”

„De hát ez nagyon fontos volna, Mariko-csan. Azt hittem, megértette, hogy minden nap számít. Nem juttathatnék el hozzá valami módon egy üzenetet?”

„Ó, dehogynem, Andzsín-szan. Roppant egyszerű. Írj neki. Ha lediktálod, én szívesen leírom. Mindenkinek írásban kell kérnie, hogy fogadja, ez a legújabb parancs. Kérlek, légy türelemmel, mást úgysem tehetünk.”

„Akkor légy szíves, kérj tőle egy időpontot. Leköteleznél...”

„Ugyan, szóra sem érdemes.”

„Hol voltál? Négy napja nem láttalak.”

„Kérlek, bocsáss meg, nagyon sok a dolgom. Az... az előkészületek...”

„Mi folyik itt egyáltalán? Ez a vár egy hete olyan, akár a felbolydult méhkas.”

„Ó, nagyon sajnálom. Nincs semmi baj, Andzsín-szan.”

„Nincs-e? Egy tábornok és egy magas rangú tisztségviselő szeppukut követett el az öregtoronyban. Vagy ez mindennapos errefelé? Toranaga úr bezárkózik az elefántcsonttoronyába, és minden ok nélkül megvárakoztatja az embereket – ez is mindennapos talán? Hiromacu úrról nem is beszélve.”

„Toranaga úr a hűbérurunk. Ő csakis helyesen cselekedhet.”

„És te, Mariko-szan? Miért nem láthatlak gyakrabban?”

„Kérlek, bocsáss meg, nagyon sajnálom, de Toranaga úr megparancsolta, hogy ne zavarjalak a tanulásban. Most épp az ágyasodat jöttem meglátogatni. Téged nem látogathatlak meg.”

„Miért tiltja ezt Toranaga?”

„Gondolom, azért, hogy kénytelen légy folyton a mi nyelvünket

használni. De hiszen csak néhány nap telt el azóta, hogy találkoztunk, ne?”

„Mikor indulsz Ószakába?”

„Nem tudom. Három nappal ezelőtt kellett volna indulnom, de Toranaga úr még mindig nem írta alá az útipasszusomat. Már minden készen áll – hordárok, lovak –, naponta benyújtom a titkárának a papírjaimat aláírás végett, de mindig visszaküldik. »Kéretik benyújtani holnap.«,

„Azt hittem, én viszlek Ószakába, a hajón. Nem mondta, hogy hajón megyünk?”

„De. De igen... csakhogy vele kapcsolatban semmit sem vehetünk biztosra. Gyakran megváltoztatja a terveit.”

„Mindig ilyen volt?”

„Igen is, nem is. Jokosze óta – hogy is mondják a ti nyelveteken – melankolikus lett, igen, és megváltozott. Igen, megváltozott.”

„Az Első híd óta te is melankolikus lettél, te is megváltoztál. Igen, megváltoztál.”

„Az Első híd a vég volt és a kezdet, Andzsín-szan. Emlékszel a fogadalmunkra?”

„Igen. Kérlek, bocsáss meg.”

Az asszony szomorúan meghajolt, és otthagyta, s csak biztonságos távolságból, hátra sem fordulva suttogta: „Te...” A szó az illatával együtt még sokáig ott kísértett a folyosón.

Vacsora közben Blackthorne megpróbálta kifaggatni Fudzsikót. Fudzsiko sem tudott azonban semmit, nem akarta vagy nem tudta megmagyarázni, mi a baj a várban.

Dózo gomen naszai, Andzsín-szan.

Blackthorne dühöngve feküdt le. Gyötörte a halogatás, gyötörték a Mariko nélkül töltött éjszakák. Nehezebbé esett elviselni, hogy olyan közel van hozzá, Buntaro sincs már a várban, s most, azzal a „Te...”-vel még azt is értésére adta, hogy a vágya éppoly erős maradt, mint az övé. Néhány nappal azelőtt elment Mariko házához, azzal az ürüggyel, hogy segítségre van szüksége bizonyos japán kifejezésekkel kapcsolatban. Az őrség közölte vele, hogy nagyon sajnálják, de Mariko-szan nincs otthon. Köszönetet mondott nekik, és idegesen elballagott a déli főkapuhoz. Onnan látni lehetett az óceánt. Mivel az egész vidék lapos volt, a rakpartot, a dokkokat nem

tudta kivenni, de a távolban mintha hajójának hosszú árbocai magasodtak volna.

Hívta az óceán. Inkább a szemhatár csábította, mint maga a víz, a jó szél, amely körülöleli, hogy hunyorítva nézhet csak szembe vele, a nyelv érzékeli sós ízét, a hajó beledől, fenn nyikorognak a vitorlafák és a kötelek, nyögnek a vitorlák súlya alatt, amelyek időről időre vidáman csattannak egyet, amint a derekas szél kissé megváltoztatja irányát.

A szemhatárnál is jobban csábította a szabadság. A szabadság, hogy oda menjen, ahová csak akar, ahová a szeszélye küldi, bármilyen az idő. Hogy kiálljon a tatfedélzetre és ő legyen az úr, mint ahogy itt csakis Toranaga az úr mindenben.

Blackthorne felpillantott az öregtorony legfelső részére. A nap fénye elcsúszott a szép formájú cserepeken. Sohasem látott ott mozgást, noha tudta, hogy a felső szint alatt minden ablakot őriznek.

Megszólaltak a gongok, hogy jelezzék az időváltást. Blackthorne most első ízben gondolt önkéntelenül arra, hogy a Ló órájának közepén járnak, nem pedig arra, hogy nyolcat kondítanak – vagyis dél van.

Ruhaujjába csúsztatta szótárát, örült, hogy végre eljött az ideje az első kiadós étkezésnek.

Rizst, nagy lángon főtt rákot, hallevest és savanyított zöldséget szolgáltak fel.

– Kérsz még, Andzsín-szan?

– Köszönöm, Fudzsziko. Igen. Rizst. És egy kis halat. Jó – nagyon...

– Megkereste a szótárban az „ízletes” szót, és többször elismételte.

– Igen, ízletes, ne?

Fudzsziko boldogan mosolygott. – Köszönöm. Ez a hal északról származik. Északon hidegebb a víz, érted? Úgy hívják, hogy kurimabi.

Blackthorne ezt a szót is többször elismételte, és elraktározta emlékezetében. Amikor végzett, és a tálcákat kivitték, Fudzsziko csát töltött, és előhúzott egy csomagot a ruhaujjából.

– Pénz, Andzsín-szan. – Megmutatta az aranyérméket. – Ötven koban. Százötven kokut ér. Szükséged van rá, ne? A tengerészek miatt. Kérlek, bocsáss meg, ugye értesz?

– Igen, köszönöm.

– Nincs mit. Elég?
– Igen. Azt hiszem. Hol szerezz?
– Toranaga-szama fő... – Fudzsiko törte a fejét, hogyan fejezhetné ki a legegyszerűbben. – Elmentem Toranaga úr fontos emberéhez. Elöljáró, mint Mura, ne? Nem samuráj – pénzügyész. Aláírtam a nevedben.
– Á, érték. Köszönöm. Én pénzem? Én kokum?
– Igen.
– Ez a ház. Étel. Szolgák. Ki fizet?
– Ó, hát én. A te... az évi kokukból.
– Elegendő az? Elegendő koku?
– Ó, igen. Azt hiszem.
– Miért aggódsz akkor? Aggodalom az arcodon.
– Ó, kérlek, bocsáss meg, Andzsín-szan. Nem aggódom...
– Fájdalom? Égési fájdalom?
– Már nem fáj. Nézd csak. – Fudzsiko vigyázva felkelt a vastag párnákról, amelyeket Blackthorne tukmált rá. Könnyedén letérdelt a tatamira, majd a sarkára ülve kényelmesen elhelyezkedett. – Látod, már sokkal jobban vagyok.
– Iií, nagyon jó – örvendezett Blackthorne. – Mutasd meg.
Fudzsiko óvatosan felállt, és felemelte a szoknyáját, felfedve a lába szárát. Hátul a forradások nem szakadtak fel, már nem szivárgott belőlük semmilyen váladék. – Nagyon jó – mondta Blackthorne. – Nemsokára lesz mint a kisbaba bőre, ne?
– Köszönöm. Igen, puha lesz. Köszönöm, Andzsín-szan.
Blackthorne észrevette, hogy a nő hangja árnyalatnyit megváltozott, de nem tett rá megjegyzést. Aznap este nem küldte el magától. Párnázásuk kielégítő volt. Semmi több. Nem fogta el utána jóleső bágyadtság, nem bizsergett tőle egész testében. Párazás volt, semmi egyéb. Szerencsétlen dolog, de helyénvaló, ne?
Mielőtt távozott, Fudzsiko letérdelt, meghajolt, s a kezét Blackthorne homlokára tette.
– Teljes szívemből köszönöm. Most kérlek, aludj, Andzsín-szan.
– Köszönöm, Fudzsiko-szan. Majd később alszom.
– Kérlek, most aludj. Kötelességem, és nagy örömet szereznél vele. A keze meleg volt és száraz, érintése kellemetlen. Blackthorne azért színlelte, hogy elalszik. Fudzsiko ügyetlenül, de nagy kitartással

simogatta. Azután nesztelenül visszavonult a maga szobájába. Végre egyedül maradva, Blackthorne feltámaszkodott az ágyban, és a sötétbe meredt.

Fudzsiko dolgában már a Jokoszéból Jedóba vezető úton döntött.

„Ez a kötelességed” – mondta Mariko, miközben a karjában hevert.

„Szerintem hiba lenne, ne? Ha teherbe esik, négy év, amíg hazaérek, és visszakerülök – Isten tudja, mi minden történhetik azalatt.” Eszébe jutott, mint remegett meg akkor Mariko.

„Jaj, Andzsín-szan, az nagyon hosszú idő.”

„Mondjuk, hogy három év. De te velem leszel. Magammal viszlek és...”

„Emlékezz a fogadalmunkra, drágám! Ami van, arról nem beszélünk, ne?”

„Igazad van. De Fudzsikóval mindenféle baj megtörténhet. Nem hiszem, hogy gyereket akarna tőlem.”

„Ezt nem tudhatod. Nem értelek, Andzsín-szan. Ez a kötelességed. Ha akar, bármikor elvetélhet, ne? Ne feledd, hogy ő az ágyasod. Ha nem hívod meg a párnádra, elveszíti az arcát. Végül is maga Toranaga küldte őt a házádba.”

„Miért tette?”

„Nem tudom. Nem is fontos. Elrendelte, tehát így a jó, neked is, Fudzsikónak is. Mert hiszen jó, ne? Fudzsiko megteszi a kötelességét, ne? Kérlek, bocsáss meg, de nem gondolod, hogy neked is meg kellene tenned a magad kötelességét?”

„Elegem van a papolásodból! Szeress, és egy szót se többet!”

„Hogyan szeresselek? Talán úgy, ahogy Kiku-szan tanított ma?”

„Mit tanított?”

„Ezt.”

„Nagyon jó... pompás.”

„Jaj, el is felejtettem, kérlek, gyűjtsd meg a lámpát, Andzsín-szan. Meg akarok mutatni neked valamit.”

„Majd később.”

„Kérlek, bocsáss meg, de most kell. Neked vettem. Párnakönyv. A képek igen mulatságosak.”

„Most nem vagyok kíváncsi semmiféle párnakönyvre.”

„Kérlek, bocsáss meg, Andzsín-szan, de talán valamelyik kép felizgatna. Párnakönyv nélkül hogy tanulhatnál párnázni?”

„Épp elég izgatott vagyok már így is.”

„De Kiku-szan azt mondta, ez a legjobb módja a pozitúrák kiválasztásának. Negyvenhét pozitúra van. Egyik-másik egészen döbbenetes, de Kiku-szan szerint mindet ki kell próbálni... Miért nevetsz?”

„Hisz te is nevetsz – akkor én miért ne nevetnék?”

„Én csak azért nevetek, mert te kuncogtál és rázkódott a hasad, és nem engedsz ki magad alól. Kérlek, engedj ki, Andzsín-szan!”

„Te csak színleled a haragot, drága szép Marikóm. Nincs az a nő, aki így haragszik...”

„Andzsín-szan, Andzsín-szan, kérlek, engedj ki! Meg akarom mutatni!”

„Na jó. Ha ragaszkodsz hozzá...”

„Jaj, ne, Andzsín-szan, ne így... kérlek, ne... nem tudnál csak úgy kinyúlni és... kérlek, ne még... most ne... ó, hogy szeretlek!...”

Blackthorne most is emlékezett annak a szeretkezésnek minden részletére. Mariko még Kikunál is jobban felizgatta, Fudzsikót pedig egyikhez sem lehetett hasonlítani. Hát Felicity?

Ajaj, Felicity! Ez a legnagyobb gond. Bizonyára őrült vagyok, kötni való bolond, hogy így szeretem Marikót és Kikut.

De... de az az igazság, hogy Felicity még Fudzsikóval sem ér fel. Fudzsiko legalább tiszta. Szegény Felicity. Sohasem mondhatom meg neki, de most az emlékébe is beleborzongok, hogy valaha bűdös görénypár módjára üzekedtünk a szénaboglyában meg az áporodott szagú takaró alatt. Azóta kiokosodtam. Megtaníthatnám egyre-másra, de hajlandó lenne-e tanulni? És miképp tisztulhatnánk meg ennyire mi, európaiak, miképp maradhatnánk állandóan tiszták, miképp élhetnénk tisztán?

Az otthonom egy trágyadomb, de ott van a feleségem, ott vannak a gyerekeim, oda tartozom magam is.

„Ne gondolj arra az otthonra, Andzsín-szan – mondta egyszer Mariko, amikor rátelepedett a fekete búbanat. – Az igazi otthonod itt van – a másik tízmilliószor tízmillió rúdnyira távolodott tőled. Ez itt a valóság. Bele fogsz bolondulni, ha az efféle lehetetlenségekből akarsz várt kovácsolni magadnak. Hallgass rám: ha a békét keresed, tanulj meg csát inni üres csészéből.”

Meg is mutatta. „Gondold bele a valóságot a csészébe, gondolj arra,

hogy benne van a csa, az istenek meleg, halványzöld itala. Ha erősen összpontosítasz... ó, egy Zen-mester meg tudná mutatni neked, Andzsín-szan. Nagyon nehéz, és mégis könnyű. Bárcsak olyan tehetséges volnék, hogy megmutathassam neked, mert akkor minden a tiéd lehetne a világon, csak kérned kellene... még a legelérhetetlenebb ajándék, a tökéletes nyugalom és béke is.”

Blackthorne sokszor megpróbálta, de képtelen volt csát inni, ha egyszer nem volt a csészében.

„Nem baj, Andzsín-szan. Hosszú időbe telik, de végül meg fogod tanulni.”

„Neked sikerül?”

„Ritkán. Csak amikor nagyon szomorú vagy magányos vagyok. De az anyagtalan csa íze ilyenkor mintha értelmet adna az életnek. Nehéz megmagyarázni. Egyszer vagy talán kétszer ittam így csát életemben. Néha már magával a próbálkozással is szert tehetünk a harmóniára.”

Most, a vár sötétjében heverve, álmatlanul, Blackthorne kovájával meggyújtotta a lámpát, és arra a kis porceláncsészére koncentrált, amelyet Marikótól kapott s amelyet mindig az ágya mellett tartott. Egy óra hosszat próbálkozott, de nem tudta megtisztítani az agyát. Fejében egymást kergették a gondolatok: el akarok menni, itt akarok maradni. Félek hazatérni, félek maradni. Mindegyiket gyűlölöm, mindegyiket kívánom. És itt vannak az „etákok” is.

Ha csak rajtam állna, nem mennék el, még nem. De másokra is gondolnom kell, akik valójában nem „etákok”, azonkívül letettem a navigátori esküt: „Urunkra, Istenünkre fogadom, hogy elkormányozom a flottát, és Isten kegyelméből haza is vezetem biztonságban.” Marikót akarom. Látni akarom a birtokot, amelyet Toranaga adományozott nekem, itt akarok maradni, hogy egy kicsit még élvezhessem nagy szerencsém gyümölcseit. Igen. Csakhogy kötelességeim is vannak, ez pedig mindennél előbbre való, ne?

Mire megvirradt, Blackthorne tudta, hogy hiába tett úgy, mintha megint elodázta volna a döntést, a valóságban már döntött. Visszavonhatatlanul.

Isten irgalmazzon nekem, én elsősorban és mindenekfelett navigátor vagyok.

Toranaga kisimította az apró tekereszt, amely pirkadat után két órával érkezett. Anyja üzenete ennyi volt: „Fivéred beleegyezett, fiam. Jóváhagyó levelét ma küldi el futárral. Szudara úr és családja tíz napon belül meg kell hogy kezdje vendégeskedését.”

Toranaga elgyengülve leült. A galambok izegtek-mozogtak a ketrecekben, aztán elcsendesedtek. A reggeli nap beszűrődött a padlásra, noha az égen esőfelhők gyülekeztek. Erőt véve magán, lesietett szállására, hogy beindítsa a gépezetet.

– Naga-szan!

– Igen, apám?

– Küldd ide Hiromacu-szant! Utána pedig a titkáromat!

– Igen, apám.

A vén hadvezér hamar megérkezett. Ízületei csikorogtak a lépcsómászástól, mélyen meghajolt, kardja hüvelyestül szokása szerint a kezében, arca vadabb és vénebb, mint valaha, de még elszántabb.

– Üdvözöllek, öreg barátom.

– Köszönöm, uram. – Hiromacu felnézett. – Szomorúan látom, hogy a világ gondjai nyomot hagytak az arcodon.

– Én pedig szomorúan látom és hallom az árulás megannyi jelét.

– Igen. Az árulás undorító.

Toranaga észrevette, hogy az öregember szilárd tekintettel végigméri. – Szabadon beszélhetsz.

– Mikor cselekedtem másként, uram? – viszonzta komoran az öreg.

– Kérlek, bocsáss meg, hogy ilyen sokáig várattalak.

– Kérlek, bocsáss meg, hogy zavarlak. Mi az óhajod, uram? Kérlek, mondd meg, hogyan döntöttél házad jövője felől. Ószakába mégy – meghajolsz az előtt a trágyadomb előtt?

– Döntöttem én valaha is véglegesen bármilyen dologban?

Hiromacu homlokát ráncolva kiegyenesítette a hátát, hogy enyhítsen a fájdalmán.

– Mindig türelmes, mindig határozott voltál, és mindig győztél. Ezért nem értelek most. Nem vall rád, hogy feladod a harcot.

– Nem fontosabb a birodalom, mint az én jövőm?

– Nem.

– Isido és a többi régens a taikó végakarata szerint még most is jogosan országol.

– Én Josi Toranaga-nó-Minovara vazallusa vagyok, más urat nem ismerek.

– Jó. A holnaputáni napot választottam ki, hogy Ószakába induljak.

– Igen. Hallottam.

– Te leszel a kíséret parancsnoka, Buntaro a helyettesed.

A vén hadvezér felsóhajtott.

– Ezt is tudom, uram. De amióta megérkeztem, beszéltem főtanácsadóiddal és tábornokkal...

– Igen. Tudok róla. És mi a véleményük?

– Az, hogy nem kellene elhagynod Jedót. Hogy parancsodat felül kellene bírálni.

– Kinek?

– Nekem. Az én parancsomnak.

– Ezt szeretnék – vagy így döntöttetek?

Hiromacu a padlóra tette kardját, úgy, hogy Toranagához legyen közelebb, s immár védtelenül, egyenesen a szemébe nézett.

– Kérlek, bocsáss meg, uram, tőled szeretném megkérdezni, mit tegyek. A kötelesség mintha azt diktálná, hogy vegyem át a parancsnokságot és akadályozzam meg távozásodat. Ez persze arra készítetné Isidót, hogy tüstént támadást indítson ellenünk. Vereséget szenvednénk kétségtelenül, de úgy látszik, ez az egyetlen tisztességes út.

– Csakhogy ostoba is, ne?

A hadvezér vasszürke szemöldöke csomóba ugrott.

– Nem. Csatában halunk meg, tisztességgel. Visszanyerjük a várt. A Kvantó ugyan új gazda prédája lesz, de ezt az új gazdát mi már úgysem látjuk életünkben. Sigata ga nai.

– Sose szerettem haszon nélkül feláldozni az embereimet. Sose vesztettem csatát, nem látom, miért kellene most megtennem.

– Egy vesztett csata nem fosztja meg az embert a becsületétől, uram. A behódolás talán becsülendőbb?

– Mindnyájan benne vagytok ebben az árulásban?

– Uram, kérlek, bocsáss meg, én mindössze katonai tanácsot kértem bizonyos egyénektől. Árulásról, összeesküvésről nincs szó.

– Mindenesetre áruló beszédre hallgattál.

– Kérlek, bocsáss meg, de ha mint főparancsnokod elfogadom a javaslatukat, ez abban a pillanatban már nem árulás, hanem törvény

szentesítette gyakorlat.

– A hűbérúr kezéből kivenni a döntést egyenlő az árulással.

– Számptalan példa van rá, uram, hogy egy hűbérurat félreállítottak. Te is megtetted, Goroda is, a taikó is – mindnyájan megtettük, sőt még ennél többet is. A győztes sohasem minősül árulónak.

– Eldöntötted, hogy félreállítasz?

– A segítségedet kérem, hogy döntésre juthassak.

– Te vagy az egyetlen, akiben azt hittem, megbízhatom!

– Minden istenekre esküszöm, az a leghőbb kívánságom, hogy bárcsak leghűbb alattvalód lehetnék. De csupán katona vagyok. Teljesíteni akarom irántad való kötelességemet. Csakis veled gondolok. Megérdemlem a bizalmadat. Ha az segít, vedd a fejemet. Ha azzal meggyőzhetlek róla, hogy harcolnod kell, boldogan felajánlom az életemet, klánom életét, még ma – négy szemközt vagy a nyilvánosság előtt, ahogy parancsolod – nem ezt tette-e barátunk, Kijosio tábornok is? Nagyon sajnálom, de nem értem, miért kellene hagynom, hogy kidobd az ablakon egy egész élet minden erőfeszítését.

– Tehát megtagadod a parancsot, hogy élére állj kíséretemnek, amellyel holnapután Ószakába indulok?

Felhő úszott el a nap előtt, mindketten kinéztek az ablakon. – Hamarosan esni fog – mondta Toranaga.

– Igen. Máris rengeteg eső hullott az idén, ne? Abba kell maradnia nemsokára, különben oda a termés.

Egymásra néztek.

– Nos?

– Illő tisztelettel kérdem, uram, azt parancsolod, hogy kísérjelek ki holnapután Jedóból, mert útnak akarsz indulni Ószaka felé?

– Mivel úgy tetszik, minden tanácsadóm az ellenkezőjét javasolja, elfogadom a véleményüket s a tiédet, és elhalasztom az utat.

Hiromacut készületlenül érte a dolog.

– He? Nem indulsz útnak?

Toranaga elnevette magát. Lehullt az álarc, megint a régi Toranaga volt.

– Soha eszem ágában sem volt Ószakába menni. Nem örültem meg.

– Mi?

– Jokoszei ígéretem csupán fortély volt, hogy időt nyerjek – mondta egykedvűen Toranaga. – Isido bekapta a horgot. Az az ostoba arra számít, hogy néhány héten belül megjelenek Ószakában. Zataki szintén bekapta a horgot. Te és összes többi vitéz, ám bizalmatlan vazallusom ugyancsak. Nem kellett semmi engedményt tennem, és mégis nyertem egyhavi haladékot, s zavarba ejtettem Isidót és mocskos szövetségeseit. Mint hallom, máris versengve fenik a fogukat a Kvantóra. Kijama éppúgy ígéretet kapott rá, mint Zataki.

– Sosem akartál Ószakába menni? – Hiromacu csak a fejét rázta, azután, amint egyszerre minden megvilágosodott előtte, boldog vigyor ült ki az arcára. – Szóval csak fortély az egész?

– Hát persze. Mindenkit be kellett csapnom, ne? Zatakit, mindenkit, még téged is! Különben a kémek Isido fülébe suttogtak volna, aki azonnal megindul ellenünk, s akkor se isten, se jó szerencse nem akadályozhatta volna meg a katasztrófát.

– Igaz, igaz... kérlek, bocsáss meg nekem, uram. Ostoba vagyok. Megérdemlem, hogy a fejemet vedd! Szóval csalás az egész, kezdettől fogva. De... Kijosio tábornok?

– Azt mondta, árulásban bűnös. Nekem pedig nincs szükségem áruló vezérekre, csupán engedelmes vazallusokra.

– És a támadás Szudara úr ellen? Miért vontad meg tőle a kegyedet?

– Mivel nekem úgy tetszik – felelte érdesen Toranaga.

– Igen. Kérlek, bocsáss meg. Jogodban áll. Kérlek, bocsáss meg, hogy kételkedtem benned.

– Miért kellene megbocsátanom azért, hogy nem tagadtad meg önmagad, öreg barátom? Szükségem volt rá, hogy azt tedd, amit tettél, hogy azt mondd, amit mondtál. Nagyobb szükségem van rád most, mint valaha. Szükségem van valakire, akiben bízhatom, ezért tárok fel előtted mindent. De ennek kettőnk közt kell maradnia.

– Uram, boldoggá teszel, igazán...

– Igen – mondta Toranaga. – Egyedül ettől félek.

– Uram?

– Te vagy a főparancsnokom. Csakis te tudod semlegesíteni ezt az ostoba, fortyogó lázongást, amíg én várok. Bízom, bíznom kell benned. Fiam nem tudná sakkban tartani tábornokaimat, ámbár örömét sem árulná el a titok felett – ha ismerné a titkot. A te arcodra

azonban minden kiül, öreg barátom.

– Akkor hadd végezzek magammal, miután megfegyveltem a tábornokokat.

– Az rajtam nem segít. Neked kell összetartanod őket mindaddig, míg állítólagos indulásomra sor nem kerül, ne? Egyszerűen ügyelned kell az arckifejezésedre, még álmodban is. Csupán te ismered a titkot – csupán benned bízhatom, ne?

– Kérlek, bocsáss meg ostobaságomért. Nem fogok kudarcot vallani. Mondd meg, mit kell tennem.

– Közöld a tábornokokkal az igazságot – hogy megfogadtattad velem a tanácsodat, amely egyben az ő tanácsuk is, ne? Hivatalosan is el fogom halasztani az indulást hét nappal. Később majd újra elhalasztom. Akkor betegségre fogok hivatkozni. De erről csak te tudhatsz.

– És aztán? Bíbor Ég?

– Nem úgy, ahogy eredetileg terveztük. A Bíbor Ég mindig is végső tervnek számított, ne?

– Igen. Hát a muskétásezred? Azzal nem törhetnénk utat a hegyekben?

– Valameddig igen. De Kjátóig nem.

– Gyilkoltasd meg Zatakit.

– Lehet, hogy még sor kerül rá. De Isido és szövetségesei nélküle is legyőzhetetlenek. – Toranaga elmondta, hogyan érvelt Omi, Jabu, Igurasi és Buntaro a földrengés napján. – Akkor is cselből rendeltem el a Bíbor Eget, hogy bizonytalanságba döntsem Isidót... továbbá gondom volt rá, hogy a megbeszélés megfelelő részletei a megfelelő fülekbe jussanak. De a tény tény marad: Isido legyőzhetetlen.

– Hogyan lehet megosztani őket? Mi a helyzet Kijamával és Onosival?

– Nem, azok nekem esküdt ellenségeim. Minden keresztény ellenem van – kivéve a tulajdon keresztényemet, akit nemsokára fel is használok majd a hajójával együtt. Leginkább időre van szükségem. Szövetségeseim, titkos barátaim országszerte akadnak, s ha elegendő időt nyerek... Minden nap haladék Isidót gyengíti. Ez a csatatervem. Ha az esők elállnak, Isido megindul a Kvantó ellen, harapófogóba fogja: Ikava Dzsikkju délről, Zataki északról támad. Dzsikkjut megállítjuk Misimánál, aztán visszavonulunk a hakonei

szoroshoz, Odavarához, és ott vetjük meg a lábunkat. Zatakit a Hosokaidó vonalán kényszerítjük megállásra, valahol Mikava környékén. Ominak és Igurasinak igaza volt: az első támadást le tudjuk fékezni, másodikra pedig nem valószínű, hogy sor kerül. Harcolunk, és várunk a hegyeink mögött. Harcolunk, halogatunk, várunk, aztán, amikor a gyümölcs beérik.

– Bíbor Ég.

– Iiií, remélem, közel már az a nap!

– Ide hallgass, öreg barátom, csak te tudod kordában tartani a tábornokaimat. Ha marad elég időnk, és a Kvantót biztosítjuk, tökéletesen biztosítjuk, kiállhatjuk az első támadást, utána pedig Isido szövetségi rendszere úgyis felbomlik magától. Ha ez bekövetkezik, Jaemon jövőjét nem fenyegeti többé veszély, s a taikó végrendeletének érvényét szerzünk.

– Nem ragadod magadhoz a teljhatalmat, uram?

– Utoljára mondom: „A törvényt felboríthatja az okoskodást, de az okoskodás sohasem boríthatja fel a törvényt, különben társadalmunk szétesik, akár a régi tatami. A törvényt felhasználhatjuk arra, hogy zavarba hozzuk az okoskodókat, de okoskodással sohasem szabad felrúgni a törvényt.” A taikó végakarata törvény.

Hiromacu engedelmesen meghajolt. – Rendben van, uram. Többé nem hozakodom elő vele. Kérlek, bocsáss meg. És most... – Szélesen elmosolyodott. – És most mit kell tennem?

– Színleld, hogy rávettél a halasztásra. Tartsd őket vasmarkodban.

– Meddig kell színlelnem?

– Nem tudom.

– Nem bízom magamban, uram. Szándékomon kívül is elkövethetek hibát. Gondolom, néhány napig nem ül ki az öröm az arcomra, ha nagyon vigyázok. Engedelmeddel a „fájdalmaim” annyira ki fognak újulni, hogy ágnak esem – és nem fogadok látogatókat, ne?

– Jó. Tedd ezt négy nap múlva. Némi fájdalom már ma elkezdődhet. Ez nem jelent gondot, ne?

– Nem, uram. Nagyon sajnálom. Örülök, hogy a csata még az idén lezajlik. Jövőre... lehet, hogy már nem segíthetnék.

– Butaság. De a csata még az idén lezajlik, akár akarom, akár nem. Tizenhat nap múlva elindulok Jedóból Ószakába. Addigra „vonakodva” ugyan, de egyetértés majd velem, és te fogod vezetni

kíséretemet. Csak mi ketten fogjuk tudni, hogy további halogatásokra kerül majd sor, s még el sem érjük birtokaim határát, máris visszafordulunk Jedo felé.

– Kérlek, bocsáss meg, amiért kételkedtem benned. Ha nem kellene segítségedre lennem terved végrehajtásában, nem akarnám túlélni ezt a szégyent.

– Nem kell szégyenkezned, öreg barátom. Ha téged nem győzlek meg, Isido és Zataki is átlátott volna a szitán. Erről jut eszembe, hogyan viselkedett Buntaro-szan, amikor utoljára láttad?

– Dühöngött, uram. Jó is lesz, ha mielőbb csatában hűtheti le a vérét.

– Azt tanácsolta, hogy mozdíts el engem mint hűbéruratokat?

– Ha ilyesmit merészelt volna kiejteni a száján, lecsaptam volna a fejét! Tüstént!

– Három nap múlva érted küldök. Naponta kérvényezd, hogy felkereshess, és én vissza fogom utasítani.

– Igenis, uram. – A vén hadvezér alázatosan meghajolt. – Kérlek, bocsáss meg nekem, vén bolondnak. Ismét célt adott az életemnek. Köszönöm. – Távozott.

Toranaga újból elővette a kis papírtekercset, és elégedetten még egyszer átolvasta anyja üzenetét. Ha az északi útvonal megnyílik – sőt, ha Isidót ott elárulják –, azzal hatalmasan megnőnek az esélyei. A láng fölé tartotta a papírt. Amint elhamvadt, elégedetten szétmorzsolta. Ki legyen az új főparancsnok? – gondolta. Ez a soron következő kérdés.

Délben Mariko átsietett az öregtorony udvarán, a mogorva örök sorfala közt, és belépett a kapun. Toranaga titkára az egyik földszinti előszobában várta. – Nagyon sajnálom, hogy érted kellett küldenem, Toda úrnő – mondta alázatosan.

– Semmi baj, Kavanabi-szan.

Kavanabi éles arcú, kopaszra borotvált öreg samuráj volt, azelőtt buddhista szerzetes. Évek óta ő intézte Toranaga levelezését. Rendszerint vidáman, sőt lelkesen üzte mesterségét, ma azonban ideges volt, mint mindenki a várban. Egy kis tekercset nyújtott át az asszonynak. – Íme az útiokmányaid Ószakába. Holnap indulsz, és mielőbb oda kell érned.

– Köszönöm. – Mariko hangja levertnek tetszett.

– Toranaga úr azt mondta, lehetséges, hogy magántermészetű üzeneteket fog küldeni veled Kiricubo és Szazuko úrnőnek, valamint Isido tábornok úrnak és Ocsiba úrnőnek. Holnap hajnalban veszed át őket, ha... kérlek, bocsáss meg, amint elkészülnek, gondom lesz rá, hogy megkapd őket.

– Köszönöm.

Az alacsony asztalkáján pedáns rendben sorakozó tekerccsek közül Kavanabi kiválasztott egy hivatalos okmányt. – Utasítást kaptam, hogy ezt adjam át neked. Fiad hűbérének megemelését igazolja, ígéret szerint. Évi tízezer koku. Múlt hónap utolsó napjától van keltezte és... parancsolj.

Mariko átvette, elolvasta, és ellenőrizte a pecsétet. Mindent rendben talált. Az adomány azonban többé nem töltötte el boldogsággal. Mindketten tudták, hogy az irat csupán papírfecni. Fia, ha nem esik el vagy nem végzik ki, róninnak kell hogy álljon. – Köszönöm. Kérlek, köszönd meg a nevemben Toranaga úrnak a családunkat ért kitüntetést. Találkozhatom vele, mielőtt útnak indulok?

– Ó, igen. Most pedig, amint távozol innét, a barbár hajóhoz kell menned. Ott kell várakoznod rá.

– Tolmácsolnom kell?

– Nem tudom. Feltételezem, Toda úrnő. – A titkár rápillantott a kezében tartott listára. – Josinaka kapitány fogja vezetni a kíséretedet Ószakába, ha nincs ellene kifogásod.

– Kitüntetésnek tartom, ha újból ő látja el védelmemet. Köszönöm. Megkérdezhetem, hogy van Toranaga úr?

– Úgy tetszik, jól, de hogy egy ilyen tetterős férfi hosszú napokra bezárkózzék... Mit mondhatnék? – Tehetetlenül széttárta a tenyerét.

– Nagyon sajnálom. Ma legalább fogadta Hiromacu urat, és beleegyezett a halasztásba. Arra is hajlandónak mutatkozott, hogy bizonyos ügyekben döntést hozzon... a rizsárakat szabályozni kell, most, hogy rossz termésre számíthatunk... De hát rengeteg még a tennivaló és... ez az egész nem vall rá, Toda úrnő. Rettenetes időket élünk, ne? Az előjelek pedig roppant baljósak: a jövőmondók szerint az egész idei termés kárba vész.

– Én nem hiszek nekik... aratásig.

– Bölcs, nagyon bölcs. Csakhogy nem mindnyájan érzük meg az aratást. Én vele megyek Ószakába. – Kavanabi megborzongott, és idegesen előrehajolt. – Úgy hallom, megint járvány tört ki Kjóto és Ószaka között – ezúttal himlő. Mit gondolsz, újabb égi jele ez annak, hogy az istenek elfordították tőlünk az arcukat?

– Nem vall rád, hogy pletykáknak és égi jeleknek adsz hitelt, Kavanabi-szan, sem az, hogy terjeszted őket. Tudod, mint vélekedik az ilyesmikről Toranaga úr.

– Tudom. Nagyon sajnálom. De... manapság senki sem egészen normális, ne?

– Lehet, hogy nem is igaz a pletyka... imádkozni fogok, hogy ne legyen igaz. – Mariko elűzte magától a rossz előérzetet. – Ki van már tűzve az indulás új időpontja?

– Hiromacu úr azt mondta, hét nappal halasztották el. Nagyon örülök, hogy főparancsnokunk visszatért és sikerült meggyőznie... bárcsak örökre elhalasztották volna. Jobb lenne itt harcolni, mint ott veszteni el a becsületünket, ne?

– Igen – bólintott Mariko, tudván, hogy semmi értelme továbbra is úgy tenni, mintha nem ez a kérdés foglalkoztatna kizárólag mindenkit. – Most, hogy Hiromacu úr itt van, talán urunk is belátja, hogy a behódolás nem a legjobb út.

– Köztünk maradjon, úrnőm, de Hiromacu úr... – Elhallgatott, és arcára hirtelen erőltetett mosoly ült ki. Csörömpölő kardokkal Jabu lépett be a szobába. – Á, Kaszigi Jabu úr, nagyon örülök, hogy látlak. – Meghajolt, Mariko is meghajolt, udvariaskodtak egy darabig, majd Kavanabi azt mondta: – Toranaga úr vár, uram. Kérlek, menj fel azonnal.

– Értem. Milyen ügyben kíván látni?

– Nagyon sajnálom, uram, de nem mondta... csak azt, hogy látni kíván.

– Hogy van?

Kavanabi habozott. – Semmi változás, uram.

– Az indulása... kitűzték már az új időpontot?

– Úgy tudom, hét nap múlva esedékes.

– Talán Hiromacu úr még egyszer eléri, hogy elhalássza, ne?

– Ez urunktól függ, uram.

– Természetesen. – Jabu kiballagott.

– Ott tartottál, hogy Hiromacu úr...

– De köztünk maradjon, úrnőm... hisz Buntaro úr amúgy sincs itt –
suttogta a titkár. – Amikor a vén Vasököl kijött Toranaga úrtól,
majdnem egy egész órát pihennie kellett. Nagy fájdalmai voltak,
úrnőm.

– Ó! Rettenetes volna, ha most történne vele valami!

– Igen. Nélküle lázadás törne ki, ne? Ez a halasztás nem old meg
semmit, igaz? Fegyverszünet, semmi több. Az igazi gond... ami...
amióta Szudara úr vállalta, hogy hivatalosan segédje lesz Kijosio
tábornoknak, urunk feldühödik, ha csak Szudara úr nevét kiejtik
előtte... Csupán Hiromacu úr tudta rávenni a halasztásra és... –
Könnyek csurogtak a titkár arcán. – Te érted ezt az egészet, úrnőm?
Toranaga úr elvesztette a kezdeményezőképességét, ne?

– Nem – felelte határozottan, de minden belső meggyőződés nélkül
Mariko. – Biztos vagyok benne, hogy minden jóra fordul. Köszönöm,
hogy megmondtad. Megpróbálok találkozni Hiromacu úrral, mielőtt
útnak indulok.

– Járj isten hírével, úrnőm.

Mariko meglepődött.

– Nem is tudtam, hogy keresztény vagy, Kavanabi-szan.

– Nem vagyok az, úrnőm. De tudom, hogy nálatok ezt szokás
mondani.

Mariko kilépett a napsütésbe. Nagyon aggódott Hiromacuért, de
hálát adott Istennek, hogy a gyötrő várakozásnak vége, s holnap
elmenekülhet innen. Elindult gyaloghintója és kísérete felé.

– Ó, Toda úrnő – mondta Gjoko, kilépve az árnyékok közül, és elállta
az útját.

– Ó, jó reggelt, Gjoko-szan, örülök, hogy látlak. Remélem, jól vagy?
– válaszolta kedvesen Mariko, de a hátán végigfutott a hideg.

– Sajnos egyáltalán nem, nagyon sajnálom. Olyan szomorú ez az
egész. Úgy látszik, urunk nem kedvel többé minket, Kiku-szant és
engem. Amióta csak ideértünk, egy mocskos, harmadosztályú
fogadóban kell laknunk, ahová egy nyolcadik osztályú hímkurtizánt
se dugnék be.

– Ó, nagyon sajnálom. Biztosan valami félreértés.

– Igen, félreértés. Nagyon remélem, úrnőm. Ma végre engedélyt
kaptam, hogy a várba jöjsek, végre meghallgatták kérelmemet, hogy

a nagyúr elé járulhassak, végre meghajolhatok a nagyúr előtt – még ma, nemsokára. – Gjoko hidegen rámosolygott Marikóra. – Hírét vettem, hogy idejössz a titkár úrhoz, ezért arra gondoltam, bevárlak itt, hogy köszönthesselek. Remélem, nincs ellene kifogásod.

– Örülök, hogy látlak, Gjoko-szan. Meglátogatnálak volna téged és Kiku-szant, vagy meghívtalak volna benneteket hozzám, de sajnós ez nem volt lehetséges.

– Igen – nagy kár. Szomorú időket élünk. Nehéz idők járnak a nemesurakra. És a parasztokra is. Szegény Kiku-szan egészen belebetegedett, amiért kiesett urunk kegyéből.

– Biztos vagyok benne, hogy nem ez a helyzet, Gjoko-szan. Toranaga úrnak igen sok a gondja, ne?

– Igaz – milyen igaz. Talán megihathnánk együtt egy kis csát, Toda úrnő. Kitüntetnél, ha megengednéd, hogy szót váltsak veled.

– Nagyon sajnálom, de parancsot kaptam, dolgom után kell látnom. Másképp kitüntetésnek venném, ha elbeszélgethelnék.

– Ó, persze, az Andzsín-szan hajójához kell menned. Elfelejtettem, kérlek, bocsáss meg. Hogy van az Andzsín-szan?

– Azt hiszem, jól – felelte Mariko, és magában dühöngött, hogy Gjoko mindenről tud. – Mindössze egyszer találkoztam vele, amióta megérkeztünk, akkor is csak néhány percre.

– Érdekes ember. Igen, nagyon érdekes. Olyan szomorú, hogy az ember a barátaival se találkozhat eleget, ne? Mindkét asszony mosolygott, a hangjuk udvarias volt és gondtalan, noha mindketten tudták, hogy a türelmetlenkedő szamurájok figyelik és hallgatják őket.

– Hallom, az Andzsín-szan felkereste barátait – a legénységet. Milyennek találta őket?

– Nem tudom, Gjoko-szan. Mint említettem, csak néhány percre találkoztam vele. Nagyon sajnálom, de most mennem kell...

– Szomorú, ha az ember a barátaival se találkozhat. Én tudnék róluk mesélni. Tudom például, hogy egy eta faluban laknak.

– Micsoda?

– Igen. Úgy tetszik, a barátaik maguk kérték, hogy ott lakhassanak, mert jobban érzik ott magukat, mint civilizált környezetben. Furcsa, ne? Az Andzsín-szan egészen más, nem is hasonlít rájuk. Állítólag azt mondják, az eta falu majdnem olyan, akár a külföldi otthonuk.

Furcsa, ne?...

Marikónak eszébe jutott, milyen különösen viselkedett az Andzsinszan aznap a lépcsőn. Most már értem, gondolta. Eták között! Szűzanyám, szegény ember! Mennyire szégyellhette magát. – Sajnálom, Gjoko-szan, mit mondtál?

– Csak azt, hogy az Andzsinszan furcsamód igen elüt tőlük.

– Milyenek azok az emberek? Te láttad őket?

– Nem, úrnőm. Én be nem tenném oda a lábam. Mi közöm nekem hozzájuk vagy az etákhoz? Nekem elsősorban az ügyfeleimre és Kiku-szanra kell gondolnom. Meg a fiamra.

– Á, igen, a fiad.

Gjoko arca elszomorodott a napernyő alatt, de a szeme kovakőbarnán villogott. – Kérlek, bocsáss meg, de elképzelésem sincs róla, miért estünk ki Toranaga úr kegyeiből?

– Nincs. Bizonyára tévedsz. A szerződést végül is megkötöttétek, még hozzá kedved szerint, ne?

– Ó, igen, köszönöm. Kaptam egy hitellevelet a misimai rizskereskedőkhöz, bemutatásra fizetendő. Kisebb összegre szól, mint amiben megegyeztünk. De engem a pénz érdekel a legkevésbé. Mit számít a pénz, ha az ember elveszti pártfogója kegyeit – akárki legyen is a pártfogó, férfi vagy nő. Ne?

– Biztos vagyok benne, hogy nem vesztettétek el a kegyeit.

– Erről jut eszembe, Toda úrnő, a te kegyeid miatt is aggódom.

– Mindig jó szándékkal és barátsággal viseltetem irántad, Gjoko-szan. Talán később még beszélhetünk, de most mennem kell, igazán sajnálom...

– Ó, milyen kedves vagy. Köszönöm. – Mariko már fordult volna el, amikor Gjoko mézédés hangon hozzátette: – De lesz-e rá időd? Holnap indulsz, ne? Ószakába?

Mariko hirtelen úgy érezte, mintha jeges nyílhegy fúródna a mellébe.

– Valami baj van, úrnőm?

– Nem... nincs, Gjoko-szan. Meg... megfelelne... ma este a Kutya órája?

– Milyen kedves vagy, úrnőm. Ó, igen, most jut eszembe, mivel hamarosan találkozol urunkkal, előbb, mint én, közbenjárnál az érdekünkben? Olyan kicsi kis kegyet kérünk, ne?

– Szívesen. – Mariko gondolkodott egy darabig. – Vannak kegyek,

amelyeket kérhetünk, de nem kapunk meg.

Gjoko alig láthatóan megmerevedett. – Ó! Tehát már kérvényezted... kérted, hogy fogadjon kegyeibe bennünket?

– Persze... miért ne? – felelte óvatosan Mariko. – Hisz nem kedvence Kiku-szan? Nem vagy-e te magad hűséges vazallusa? Nem kaptál-e tőle kegyeket a múltban is?

– Én olyan keveset kérek. Amit annak idején mondtam, még mindig érvényes, Toda úrnő.

– Az éhes kutyákra gondolsz?

– A hosszú fülekre és a megbízható nyelvekre.

– Ó, igen. És a titkokra.

– Olyan könnyű lenne a kedvemre tenni. Uram kegye – és úrnőmé – igazán nem sok, ne?

– Nem sok. Ha alkalom adódik... De nem ígérhetek semmit.

– Este találkozunk, Toda úrnő.

Meghajoltak egymás felé, és a szamurájok semmit sem fogtak fel az egészből. Mariko beszállt a gyaloghintójába, hogy palástolja remegését, és a kíséret elindult. Gjoko sokáig meredt utána.

– Hé, te néember! – förmedt rá egy fiatal szamuráj, amint elhaladt mellette. – Mire vársz! Eredj a dolgod után!

– Ha! – vetette oda fitymálva Gjoko, a többi szamuráj nagy gyönyörűségére. – Még hogy néember, te kölyök! Ha a te dolgod után erednék, valószínűleg meg se találnám, pedig annyira sem vagy még férfi, hogy bozontod nőjön ott lenni!

A szamurájok röhögtek. Gjoko felvetette a fejét, és gögösen elvonult.

– Hahó! – fogadta Blackthorne.

– Jó napot, Andzsín-szan. Boldognak tetszel.

– Köszönöm. Azért van, mert szép hölgyet látok, ne?

– Ó, köszönöm – felelte Mariko. – Hogy van a hajód?

– Remekül. Feljössz? Szeretném megmutatni.

– Szabad? Toranaga úrral kell itt találkoznom.

– Igen. Mindnyájan rá várunk. – Blackthorne a kikötő partján álló szamurájok parancsnokához fordult. – Kapitány, felviszem Toda úrnőt oda. Megmutatom hajót. Ha Toranaga úr ideér – szólsz, ne?

– Ahogy kívánod, Andzsín-szan.

Blackthorne elindult a mólón. Szamurájok örködtek a korlátoknál, a

biztonsági intézkedések a parton is, a hajón is szigorúbbak voltak, mint valaha. Legelőbb a taffedélzetre mentek.

– Ez itt az enyém, minden az enyém – mondta büszkén.

– A legénységed is itt van?

– Nem, ma még nincsenek itt, Mariko-szan. – Mindent megmutogatott, amilyen gyorsan csak tudott, azután lejjebb vezette az asszonyt. – Ez itt a főkabin. – A hátsó ablakok a partra néztek. Becsukta az ajtót. Magukra maradtak.

– Ez a te kabinod? – kérdezte Mariko. Blackthorne ránézett, és megrázta a fejét. Az asszony a karjaiba bújt. Blackthorne magához ölelte. – Ó, mennyire hiányoztál!

– Te is nekem...

– Annyi mindent kellene elmondanom. És kérdezniem...

– Nekem nincs mit mondanom. Csupán hogy teljes szívemből szeretlek. – Mariko megborzongott a férfi ölelésében, igyekezett szabadulni a rettegéstől, hogy Gjoko vagy valaki más beáruhatja őket. – Úgy féltelek.

– Ne félj semmit, Mariko, kedvesem. Nem lesz semmi baj.

– Én is ezt mondogatom magamnak. De ma képtelenség belenyugodni a karmámba és Isten akaratába.

– Legutóbb olyan hideg voltál.

– Most Jedóban vagyunk, szerelmem. Túl az Első hídon.

– Buntaro-szan volt az oka, igaz?

– Igen. És Toranaga úr döntése, hogy behódol. Olyan értelmetlen, olyan megalázó... Sose hittem volna, hogy fennhangon kimondom ezt, és máris kimondtam. Nagyon sajnálom. – Belefészkelte magát az oltalmazó vállgödörbe.

– Ha elmegy Ószakába, neked is véged?

– Igen. A Toda klán túlságosan erős és befolyásos. Engem magamat egyébként sem hagynának életben.

– Akkor velem kell jönnöd. Megszökünk és...

– Nagyon sajnálom, de nincs menekvés.

– Csak ha Toranaga megengedi, ne?

– Miért engedné meg?

Blackthorne röviden elmesélte, mit mondott Toranagának, de arról nem szólt, hogy őt, Marikót kérte magának. – Tudom, hogy rákényszeríthetem a papokat, állítsák az ő oldalára Kijamát és

Onosit, ha megengedi, hogy elkapjam az idei Fekete Hajót – fejezte be izgatottan a beszámolót –, ezt pedig biztosan meg tudnám tenni!

– Igen – mondta Mariko, és az egyház kedvéért örült, hogy Toranaga döntése megbéklyózza Blackthorne-t. Átgondolta a férfi tervének logikáját, és hibátlannak találta. – Sikerülhetne, Andzsín-szan. Most, hogy Harima is ellenségünk, Toranaga-szama bizonyára elrendelné a Fekete Hajó elleni támadást, ha háborúra készülne és nem behódolásra.

– Ha Kijama vagy Onosi vagy mindkettő mellé állna, az az ő javára billentené a mérleg nyelvét?

– Igen – felelte Mariko. – Ha Zataki is támogatná, és elegendő időt nyerhetne. – Azt már elmagyarázta Blackthorne-nak, milyen nagy jelentőségű stratégiai szempontból, hogy az északi útvonal Zataki ellenőrzése alatt áll. – Csakhogy Zataki szembefordult Toranaga-szamával.

– Hallgass rám, én meg tudom fojtani a papokat. Nagyon sajnálom, nekem ellenségeim, még ha a te papjaid is. Felül tudnék kerekedni rajtuk Toranaga úr... és a magam érdekében. Hajlandó vagy segíteni nekem, hogy segítsünk Toranaga-szamáknak?

Mariko rábámult. – Hogyan?

– Segíts meggyőzőnöm, hogy meg kell adnia ezt a lehetőséget, és hogy el kell halasztania az őszakai utat.

Hirtelen patadobajt és hangos kiáltozást hallottak a móló felől. Odaléptek az ablakhoz. A szamurájok éppen félrehúzták az egyik korbátot, és Alvito atya előrerúgott.

– Mit akar ez? – motyogta savanyúan Blackthorne.

Figyelték a papot, amint leszáll a nyeregből, ruhaujjából tekercset húz elő és átnyújtja a szamurájok parancsnokának. A kapitány elolvasta. Alvito felnézett a hajóra.

– Hivatalos ügyben jár – mondta csüggedten Mariko.

– Hallgass rám, Mariko-szan, én nem az egyház ellen vagyok. Nem az egyház gonosz, hanem a papjai. És nem is mindnyájan. Alvito például nem rossz ember, még ha fanatikus is. Esküszöm Istenre, hiszem, hogy a jezsuiták behódolnak Toranagának, ha elkapom az idei Fekete Hajójukat, s azzal veszélybe sodrom a jövő évit is, mert szükségük van a pénzre – Portugáliának és Spanyolországnak sok pénzre van szüksége. Toranaga úr azonban fontosabb náluk.

Segítesz?

– Igen. Igen, segítek, Andzsín-szan. De, kérlek, bocsáss meg, az anyaszentegyházat nem árulhatom el.

– Csak annyit kérek, hogy beszélj Toranagával, vagy segíts hozzá, hogy én beszélhessek vele, ha ezt jobbnak tartod.

A távolban kürt harsant. Újra kinéztek az ablakon. Mindenki nyugat felé meredt. A vár irányából szamurájok menetoszlopa tűnt elő, egy elfüggönyzött hordszéket vettek körül.

Kinyílt a kabinajtó.

– Andzsín-szan, fel kell jönnöd – jelentette a szamuráj.

Blackthorne felment velük a fedélzetre, onnan meg ki a mólóra. Hívős udvariassággal biccentett a pap felé. Alvito jeges köszönéssel viszonzozta.

Marikóval lényegesen udvariasabb volt.

– Üdvözöllek, Mariko-szan. Nagyon örülök, hogy látlak.

– Köszönöm, atyám. – Mariko mélyen meghajolt.

– Isten áldása legyen rajtad. – A pap keresztet vetett az asszonyra.

– In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.

– Köszönöm, atyám.

Alvito Blackthorne-ra nézett.

– Nos, navigátor? Milyen állapotban van a hajód?

– Biztosra veszem, hogy tisztában vagy vele.

– Igen. – Alvito feszes arccal végigmérte az Erasmust. – Isten átka legyen rajta és mindenkin, aki vele hajózik, ha a hit és Portugália ellen használják fel!

– Ezért jöttél? Gyűlölködni?

– Nem, navigátor – felelte Alvito. – Iderendelték, hogy találkozzam Toranaga úrral. Jelenléted éppoly taszító számomra, mint az enyém a te számodra.

– Nem a jelenléted taszító, atyám, hanem a gonosz, amit képviselsz. Alvito elvörösödött, mire Mariko sietve közbelépett. – Kérlek benneteket. Modortalanság nyilvános helyen veszekedni. Kérlek, legyetek körültekintőbbek.

– Igen, kérlek, bocsáss meg. Bocsánatot kérek, Mariko-szan.

Alvito atya elfordult, s az elfüggönyzött hordszéket nézte, amely épp akkor jutott át a korláton. Előtte és mögötte egyenruhás szamurájok, Toranaga zászlajával, köztük elkülönülő, rendetlen öltözékű, tolongó

szamurájcsoport.

A gyaloghintó megállt, a függönyöket félrehúzták. Jabu lépett ki belőle. Mindenki megdöbbsent, de azért meghajoltak. Jabu dölyfösen viszonzta köszönésüket.

– Á, Andzsín-szan – mondta. – Hogy vagy?

– Jól, köszönöm, uram. És te?

– Jól, köszönöm. Toranaga úr beteg. Engem kért meg, hogy helyettesítsem. Érted?

– Igen. Értem – felelte Blackthorne, csalódását leplezve. – Nagyon sajnálom Toranaga úr beteg.

Jabu vállat vont, előzékenyen biccentett Marikónak, Alvitót mintha észre sem vette volna, és a hajót kezdte vizsgálgatni. Ferde mosollyal a képén fordult vissza Blackthorne-hoz.

– Szó deszu, Andzsín-szan. Egészen más a hajód, mint amikor utoljára láttam, ne? Igen, más a hajó, más vagy te, minden más – még a világunk is megváltozott! Ne?

– Nagyon sajnálom, uram, nem értem. Kérlek, bocsáss meg, beszéd túl gyors. Én még csak... – vágott bele Blackthorne egy előkészített frázisba, de Jabu vakkantva félbeszakította: – Mariko-szan, kérlek, tolmácsolj.

Mariko engedelmeskedett.

Blackthorne bólintott, és lassan, tagoltan azt mondta:

– Igen. Más, Jabu-szama.

– Bizony, nagyon is – és te sem vagy többé barbár, szamuráj lettél, akárcsak a hajód, ne?

Blackthorne nézte a vastag ajkakra kiülő mosolyt, a gögös tartást, és egyszeriben Andzsiro bukkant fel lelki szemei előtt, ott térdelt újra a tengerparton, Croocq az üstben ült, Pieterzoon ordítása a fülébe hasított, a verem búze az orrát szúrta, agyában egy hang azt kiáltotta: „Olyan fölösleges és értelmetlen volt ez az egész – a sok szenvedés, félelem, Pieterzoon, Maetsukker, Spillbergen, a börtön, az eták, csapdába estem, és mindez a te hibád!”

– Valami baj van, Andzsín-szan? – kérdezte Mariko, megriadva Blackthorne tekintetétől.

– Hogy? Ó, nem, nem. Nincs semmi bajom.

– Mi történt vele? – kérdezte Jabu.

Blackthorne a fejét rázva igyekezett magához térni, letörölni a

gyűlöletet az arcáról. – Nagyon sajnálom. Kérlek, bocsáss meg. Nincs... nincs semmi baj. Fej fáj... nem aludtam sokat. Nagyon sajnálom. – Egyenesen Jabu szemébe nézett, remélve, hogy nem árulta el magát. – Sajnálom, hogy Toranaga-szama beteg... remélem, nincs baj, Jabu-szama.

– Nem, semmi baj. – De még mennyire hogy baj van, gondolta magában Jabu. Mást se hoztál rám, csak bajt, mióta a mocskos hajóddal megjelentél partjaimnál. Vége Izunak, vége a puskáimnak, a becsületeseknek, és most a fejemtől is búcsút vehetek egy gyáva alak miatt. – Semmi baj, Andzsín-szan – mondta udvariasan. – Toranaga-szama megkért, hogy adjam át vazallusaidat, ahogy ígérte. – Tekintete Alvitóra tévedt. – Nos, Cukku-szan! Miért vagy ellensége Toranaga-szamáknak?

– Nem vagyok ellensége, Jabu-szama.

– De a keresztény daimjóitok azok, ne?

– Kérlek, bocsáss meg, uram, mi csak papok vagyunk, nem felelhetünk azon egyének politikai nézeteiért, akik az igaz hitet követik, nekünk nincs befolyásunk azokra a daimjókra, akik...

– Ennek az Istenek Földjének igaz hite a sintó, valamint a tao, Buddha útja!

Alvito nem felelt. Jabu megvetően elfordult, és parancsot vakkantott. A rongyos szamurájok sorakozni kezdtek a hajó előtt. Fegyverük nem volt, némelyiknek hátrakötötték a kezét.

Alvito előrelépett és meghajolt.

– Kérlek, bocsáss meg, uram. Toranaga úrral kellett volna itt találkoznom. Mivel ő nem jött...

– Toranaga úr azért parancsolt ide, hogy tolmácsolj neki és az Andzsín-szannak – szakította félbe Jabu szándékosan udvariatlanul, ahogy Toranaga utasította. – Igen, hogy tolmácsolj, mivel csak te tudod olyan ügyesen, egyszerre csinálni, ne? Természetesen nincs kifogásod ellene, hogy nekem is megtedd, amire Toranaga úr utasított, igaz?

– Nincs, természetesen nincs, uram.

– Akkor jó. Mariko-szan! Toranaga úr kéri, hogy gondod legyen rá: az Andzsín-szan feleletei is pontosan fordíttassanak.

– Alvito elvörösödött, de fékezte magát.

– Igen, uram felelte Mariko, és magában undorodott Jabutól.

Jabu újabb parancsot vakkantott. Két szamuráj a hordszékhez lépett, s kétrét görnyedve kiemelték belőle a hajó páncélládáját.

– Cukku-szan, kezd: Andzsín-szan, először is Toranaga úr megkért, hogy adjam vissza ezt. A te tulajdonod, ne? Nyisd ki – utasította az egyik szamurájt. A láda tele volt ezüstérmékkal. – Pontosan annyi, amennyi akkor volt benne, amikor elvitték a hajóról.

– Köszönöm. – Blackthorne alig mert hinni a szemének. A visszaadott pénz lehetővé teszi, hogy a legjobb legénységet fogadja fel, ezen a téren most már nem függ semmilyen ígérettől.

– A hajó páncéltermébe kell tenni.

– Igen, természetesen.

Jabu intett a két szamurájnak, majd Alvito egyre fokozódó dühvel fordította, ami eztán következett:

– Toranaga úr üzeni: szabadon mehetsz vagy maradhatsz. Országunkban szamuráj vagy, hatamoto, s a szamurájtörvénynek tartozol engedelmességgel. A tengeren, partjainkon túl az leszel, ami az előtt voltál, hogy idejöttél, s a barbárok törvényei érvényesek rád. Életed végéig jogodban áll Toranaga úr birtokának bármelyik kikötőjébe befutni anélkül, hogy a kikötői hatóságok átkutatnának. Végül pedig: ez a kétszáz ember a te vazallusod. Toranaga úr megkért, hogy hivatalosan adjam át őket, felfegyverezve, ahogy ígérte.

– Elmehetek, amikor és ahogyan akarok? – kérdezte hitetlenkedve Blackthorne.

– Igen, Andzsín-szan, elmehetsz, hiszen Toranaga úr megengedi.

Blackthorne Marikóra bámult, aki azonban kerülte a tekintetét, ezért újra Jabura nézett. – Akár holnap indulhatok?

– Igen, ha akarsz. Ami pedig ezeket az embereket illeti: mind róninok, az északi tartományokból. Mind beleegyezett, hogy örök hűséget esküszik neked és utódaidnak. Jó harcosok valamennyien. Egyik sem követett el olyan bűnt, amit rá lehetne bizonyítani. Azért lettek róninok, mert hűbéruruk elesett, meghalt vagy félreállították. Sokan közülük harcoltak már hajókon is, vakók ellen. – Jabu képére ragadozószerű mosoly ült ki. – Néhányan talán maguk is vakók voltak – tudod, mi az a vakó?

– Igen, uram.

– Akik meg vannak kötözve, azok valószínűleg banditák vagy vakók

voltak. Testületileg jelentkeztek, és felajánlották, hogy halálmegvető bátorsággal szolgálnak téged, ha cserébe minden múltbeli bűnükre bocsánatot nyernek. Megesküdtek Noboru úr előtt – mindet ő válogatta ki neked Toranaga úr parancsára –, hogy Toranaga úr vagy szamurájai ellen soha nem követtek el semmilyen bűnt. Elfogadhatod őket egyenként vagy csoportosan, de vissza is utasíthatod. Értesz?

– Bármelyiket visszautasíthatom?

– Miért tennél ilyet? – kérdezte Jabu. – Noboru úr igen gondosan válogatta meg őket.

– Persze, bocsánatot kérek – mondta rá fáradtan Blackthorne, érezve, hogy a daimjón egyre inkább elhatalmasodik a rosszkezd. – Tökéletesen értem. De akik meg vannak kötözve – mi történik velük, ha visszautasítom őket?

– Lecsapjuk a fejüket, természetesen. De mi köze ennek bármihez?

– Semmi. Sajnálom.

– Kövess. – Elindult a hordszék felé.

Blackthorne Marikóra nézett.

– Elmehetek. Hallottad!

– Igen.

– Ez azt jelenti... Olyan ez, mint egy álom. Azt mondta...

– Andzsín-szan!

Blackthorne engedelmesen odasietett Jabuhoz. A hordszék mostantól emelvényül szolgált. Egy írnok alacsony asztalkát állított fel és tekerceket tett ki rá. Odébb szamurájok őriztek egy halom rövides hosszúkart, lándzsát, pajzsot, szekercét, íjat és nyilat, amelyeket hordárok pakoltak le málhás lovakról. Jabu intett Blackthorne-nak, hogy üljön melléje, Alvitónak, hogy elébe, Marikót pedig a másik oldalára invitálta. Az írnok egyenként fölolvasta a neveket. A férfiak sorra előléptek, szertartásosan meghajoltak, közölték nevüket és származásukat, hűséget esküdtek, aláírták a tekercsüket és lepecsételték egy csepp vérrel, amelyet az írnok fakasztott az ujjukból. Sorra letérdeltek Blackthorne előtt, majd felkeltek, és a fegyvertárhoz siettek. Előbb a harci kardot kapták meg, utána a rövidet. Mindnyájan nagy tisztelettel vették át a pengéket, apróra megvizsgálták őket, néhány szóban kifejezték, milyen büszkék a minőségükre, majd vad örömmel az övükbe tűzték

mindkettőt. Utána kiadták nekik a többi fegyvert és a csatapajzsot is. Amint elfoglalták új helyüket, immár állig felfegyverezve, ismét mint szamurájok, többé nem róninok, erősebbnek, délcegebbnek s ha lehet, még vadabbnak tetszettek.

Utoljára maradt a harminc megkötözött rónin. Blackthorne ragaszkodott hozzá, hogy mindről személyesen vágja le a gúzst. Egyenként hűséget esküdtek neki, akár a többiek: – Szamuráj becsületedre esküszöm, ellenségeid az én ellenségeim, s hiánytalan engedelmességet fogadok.

Amint felesküdték, ők is átvehették fegyvereiket.

– Uraga-nó-Tadamasza! – kiáltotta ekkor Jabu.

A férfi előlépett. Alvitót émelygés fogta el. Uraga – vagyis József testvér – ez idáig észrevétlenül álldogált az egyenruhás szamurájok között. Fegyvertelen volt, egyszerű kimonót és bambuszkalapot viselt. Jabu gunyorosan rávigyorgott Alvitóra, és Blackthorne-hoz fordult.

– Andzsín-szan, ez itt Uraga-nó-Tadamasza. Megismered? Érted, amit mondok?

– Igen, értem. Megismerem.

– Jó. Valaha keresztény pap volt, ne?

– Igen.

– Már nem az. Érted? Most rónin.

– Értem, Jabu-szama.

Jabu Alvitót figyelte. Alvito mereven nézte a hitehagyottat, aki gyűlölködve nézett vissza rá.

– Á, Cukku-szan, hát te is felismered?

– Igen. Felismerem, uram.

– Hajlandó vagy ismét fordítani – vagy ennyit már nem vesz be a gyomrod?

– Kérlek, folytasd, uram.

– Jó. Andzsín-szan, Toranaga úr neked adja ezt az embert, ha elfogadod. Valaha keresztény pap volt – segédpap. Többé nem az. Elvetette a hamis idegen istent, visszatért a sintó igaz hitéhez és... – Elhallgatott, mert Alvito atya is elhallgatott. – Pontosan fordítottad, Cukku-szan? A sintó igaz hitéhez?

A pap nem felelt. Felsőhajtott, majd szóról szóra lefordította és hozzáfűzte:

– Ezt mondja ő, Andzsín-szan, Isten bocsásson meg neki. – Mariko nem hívta fel a figyelmet a kommentárra. Most még jobban gyűlölte Jabut, mint valaha, és magában megfogadta, hogy hamarosan bosszút áll rajta.

Jabu végigmérte őket, majd folytatta: – Uraga-szan tehát keresztény volt. Hajlandó a szolgálatodba állni. Tud barbárul, a papok külön nyelvét is ismeri, és egyike volt azon négy szamuráj ifjúnak, akiket a ti világotokba küldtek annak idején. Még a minden keresztények főkeresztényével is találkozott – most azonban gyűlöli őket egytől egyig, akárcsak te, ne? – Jabu figyelte Alvitót, miközben hergelte, s a tekintete időnként Marikóra villant, aki odaadóan hallgatott. – Mert te is gyűlölöd a keresztényeket, nem igaz, Andzsín-szan?

– A katolikusok többnyire ellenségeim, igen – felelte Blackthorne, és érezte, hogy Mariko merev arccal a semmibe réved. – Spanyolország és Portugália ellensége a hazámnak.

– A keresztények nekünk is ellenségeink. Mi, Cukku-szan?

– Nem, uram. Azonkívül a kereszténység a halhatatlanság kulcsát kínálja mindenkinek.

– Igaz ez, Uraga-szan? – kérdezte Jabu. Uraga megrázta a fejét. A hangja nyers volt. – Többé már nem hiszek ebben, uram. Nem.

– Mondd meg az Andzsín-szannak is.

– Senhor Andzsín-szan – váltott át Uraga portugálra; kiejtése idegenes volt, szavai azonban pontosak és érthetőek –, nem hiszek abban, hogy a katolicizmus a zárja... bocsánat, a kulcsa a halhatatlanságnak.

– Egyetértünk – felelte Blackthorne.

– Remek – folytatta Jabu. – Toranaga úr tehát felkínálja neked ezt a rónint, Andzsín-szan. Renegát, de előkelő szamurájcsaládból származik. Uraga esküszik rá, hogy ha elfogadod, titkárod és tolmácsod lesz, s megtesz mindent, amit csak parancsolsz. Kardokat te kell hogy adj neki. Van még valami, Uraga? Folytasd.

– Senhor, kérlek, bocsáss meg. Először is... – Uraga levette a kalapját. A haja már serkent, koponyáját szamuráj módra borotválta, de varkocsa még nem nőtt. – Először is szégyellem, hogy a hajam nem megfelelő s nincs varkocsom, ahogy szamurájhoz illik. De a hajam ki fog nőni, s ettől még nem vagyok kevésbé szamuráj. – Visszatette a kalapját, elmondta Jabunak is, és a közelben álló

róninok érdeklődve hallgatták, amint folytatta: – Másodszor, kérlek, bocsáss meg, de nem tudok kardot, sem semmilyen más fegyvert forgatni. Nem... nem képeztek ki rá. De meg fogom tanulni, hidd el, meg fogom tanulni. Kérlek, bocsáss meg ezért a szégyenért. Feltétlen hűséget fogadok neked, s nagyon kérlek, engedj szolgálatodra lennem... – Verejték csorgott az arcán és a hátán.

– Sigata ga nai, ne? – mondta részvevően Blackthorne. – Ukeru anatava deszu, Uraga-szan. – Mit számít az? Elfogadlak, Uraga-szan.

Uraga meghajolt, majd elmagyarázta Jabunak, mit mondott. Senki sem nevetett. Kivéve Jabut. De a hahotáját félbeszakította a két utolsó rónin, akik a megmaradt fegyverek fölött civakodtak.

– Hé, ti, fogjátok be a pofátokat! – kiáltotta oda.

Mindkét rónin feléje perdült, s az egyik vicsorogva ráförmedt: – Nem te vagy az uram! Hová lett a jó modorod? Kérj udvariasan, vagy te fogd be a pofádat!

Jabu mint a szélvész talpra ugrott, s magasba emelt karddal száguldott az arcátlan rónin felé. Az emberek szerteugrottak, a rónin futásnak eredt. A rakpart közelébe érve kirántotta a kardját, megperdült, és pokoli csatakiáltással támadásra lendült. Barátai karddal a kézben melléje ugrottak. Jabu csapdába esett. A rónin rohamra indult. Jabu kikerülte a vadul feléje döfő kardot, visszavágott, de elhibázta, és a falka előrelódult, hogy végezzen vele. A Toranaga-szamuraók megkésve szaladtak arra, tudták, hogy Jabu halál fia.

– Állj! – ordította japánul Blackthorne. Az érces hang hallatán mindenki megdermedt. – Menjetek oda! – Arra mutatott, ahol emberei az imént felsorakoztak. – Indulás! Parancs!

Egy pillanatig senki sem mozdult a rakparton. Azután elindultak. Megtört a varázs. Jabu rárontott a férfira, aki megsértette. A rónin hátraugrott, oldalt lépett, kétkezes kardját vízszintesen a feje fölé tartva félelem nélkül várta a következő támadást. Barátai haboztak.

– Menjetek oda! Indulás! Parancs!

A róninok vonakodva ugyan, de engedelmeskedtek, meghátráltak, és hüvelybe dugták a kardjukat. Jabu és a férfi lassan kerülgette egymást.

– Te! – kiáltotta Blackthorne. – Állj! Kardot le! Parancsolom!

A férfi nem vette le égő szemét Jaburól, de a parancsot hallotta, s megnyalta a szája szélét. Balra cselezett, majd jobbra. Jabu hátrált, a rónin pedig megugrott előle, odaszaladt Blackthorne-hoz, s a lába elé tette a kardját. – Engedelmeskedem, Andzsin-szan. Nem én támadtam rá. – Jabu ismét rohamozott, a rónin elugrott előle és félelem nélkül hátrált. Fürgébb és fiatalabb volt Jabunál, cicázott vele.

– Jabu-szan – kiáltotta Blackthorne. – Nagyon sajnálom – félreértés, ne? Talán...

Jabu azonban japán szavak valóságos özönét zúdította rá, és ismét megrohanta ellenfelét, aki higgadtan tovább hátrált előle.

Alvito hűvösen mosolygott.

– Jabu-szan azt mondja, nincs itt semmi félreértés, Andzsin-szan. Ennek a kurafinak pusztulnia kell, mondja. Szamuráj ilyen sértést nem tűrhet el!

Blackthorne érezte, hogy minden szempár rámered, s kétségbeesetten törte a fejét, mit tegyen. Nézte a rónint követő Jabut. Tőle balra egy Toranaga-szamuráj megfeszítette az íját. Semmi más nesz nem hallatszott, csak a két férfi zihálása, talpuk csattogása, kiabálásuk. A rónin egyre hátrált, majd hátat fordított, s elszaladt a korlát felé, oldalazva, hajladozva, gyalázkodásokat szórva ellenségére.

– Ingerli Jabu-szant, Andzsin-szan – mondta Alvito. – Fordítom: „Én szamuráj vagyok – én nem gyilkolok meg fegyvertelen embereket, mint te – te nem vagy szamuráj, te csak egy trágyától bűzlő paraszt vagy – hát persze, nem szamuráj vagy, hanem eta, igaz? Anyád is eta volt, apád is eta volt...” – A jezsuita hirtelen elhallgatott, mert Jabu vadul elbődült, rábökött az egyik férfira, és kiabált valamit. – Jabu azt mondja: „Hé, te! Add oda neki a kardodat!”

A rónin habozott, és Blackthorne-ra nézett, a parancsát várta.

Jabu is Blackthorne felé fordult. – Add vissza a kardját!

Blackthorne felvette a kardot. – Jabu-szan, kérlek, ne harcolj – mondta, noha magában a halálát kívánta. – Kérlek, hagyd abba...

– Add vissza a kardját!

Dühödt morgás futott végig a volt róninok során. Blackthorne felemelte a kezét. – Csend! – Rónin vazallusára nézett. – Gyere ide! Kérlek! – A férfi Jabut figyelte, balra, majd jobbra cselezett, Jabu

mindkétszer vadul feléje csapott, de a róninnak sikerült egérutat nyernie, és odarohant Blackthorne-hoz. Jabu ezúttal nem követte. Várt és figyelt meredten, mint a megvadult, kitörni készülő bika. A férfi meghajolt Blackthorne előtt, és átvette a kardját. Jabu felé fordult, és harsogó csatakiáltással támadásra lendült. A kardok összecsaptak, majd újból összecsaptak. A két férfi némán kerülgette egymást. Ismét zuhogtak a csapások, a kardok pengtek, akár a húr. Aztán Jabu megbotlott, s a rónin ugrott, hogy végezzen vele. Jabu azonban ügyesen oldalt lépett és lesújtott. A rónin kardot markoló kezei lepottyantak. Egy darabig csak állt ott vonítva, a két csonkra meredt, aztán Jabu leszelte a fejét.

Csend lett, majd hirtelen őrző tapsvihar zúgta körül Jabut. Még egyszer lesújtott a rángatózó hullára, azután, becsületét immár megvédvé, varkocsánál fogva felemelte a főt, gondosan arcul köpte és elhajította. Némán visszaballagott Blackthorne-hoz és meghajolt.

– Kérlek, bocsásd meg modortalan viselkedésemet, Andzsin-szan. Köszönöm, hogy visszaadtad neki a kardját – mondta udvariasan, és Alvito fordította. – Bocsánatot kérek, amiért kiabáltam. Köszönöm, hogy lehetővé tetted, hogy tisztességgel vérezzem be a kardomat. – Tekintete a drága pengére, Toranaga ajándékára tévedt. Aprólékosan megvizsgálta az élet. Még mindig hibátlan volt. Letekerte selyemövét, hogy megtisztítsa a vértől. – Sose érj ujjal a pengéhez, Andzsin-szan, mert az tönkreteszi. A penge csakis selymet vagy az ellenség testét érintheti. – Elhallgatott és felnézett. – Ha szabad javasolnom, engedd meg vazallusaidnak, hogy kipróbálják a kardjukat. Jó jelnek tekinthetik a jövőre nézve.

Blackthorne odafordult Uragához. – Mondd meg nekik.

Jabu megkésve ért haza. Szolgái levették átizzadt ruháját, friss otthoni kimonót adtak rá, lábára tiszta tabit húztak. Juriko, a felesége a veranda hűvösén várta forró csával és szakéval, mert ura mindegyiket úgy szerette.

– Szakét, Jabu-szan? – Juriko magas, sovány asszony volt, haja csíkokban őszült. Durva szövésű, sötét kimonója pompásan kiemelte bőre finomságát és fehérségét.

– Köszönöm, Juriko-szan. – Jabu boldogan kortyolta a bort, élvezte, amint az édes, erős folyadék végigkaparja kiszáradt torkát.

- Hallom, minden rendben ment.
- Igen.
- Micsoda arcátlan egy rónin!
- Jót tett velem, úrnóm, hidd el. Pompásan érzem magam. Bevéreztem Toranaga kardját, most már valóban az enyém. – Jabu kiitta a csészét, felesége ismét teletöltötte. Jabu a kardját markolászta. – Magát a látványt nem élvezted volna. Gyámoltalan kölyök volt – az első csapdába beleesett.
- Felesége gyengéden megérintette. – Örülök neki, uram.
- Köszönöm, de jószerint meg se izzasztott. – Jabu felnevetett. – Láttad volna a papot! Az aztán látvány volt, ahogy az a barbár izzadt. – Sose láttam még ilyen dühösnek. Majd megfulladt mérgében. A kannibál! Mind kannibálok ezek. Kár, hogy nem irthatjuk ki őket egy szálig, mielőtt távoznak ebből a világból.
- Gondolod, hogy az Andzsín-szan meg tudná tenni?
- Meg fogja próbálni. Tíz ilyen hajóval, tíz ilyen emberrel inentől egészen Kjúsúig uralkodhatnék a tengereken. De vele egymagával is épp eleget árthatnék Kijamának, Onosinak és Harimának, eltáposhatnám Dzsikkjut és megtarthatnám Izut! Már csak egy kis időre van szükségünk, hamarosan minden daimjó a maga személyes ellenségével fog harcolni. Izu újra az enyém lehetne és meg is tudnám tartani! Nem értem, mért ereszti el Toranaga az Andzsín-szant. Értelmetlen pocsékolás! – Öklével a tatamira vágott. A szolgáló összerezzen, de nem szól semmit. Juriko nem mozdult. Mosoly futott át az arcán.
- Hogyan fogadta az Andzsín-szan a szabadságot és a vazallusait?
- kérdezte.
- Olyan boldog volt, akár egy vénember, aki azt álmodja, hogy négyágú jangja nőtt. Most jut eszembe... – Jabu összeráncolta a homlokát. – Volt ott valami, amit azóta se értek. Amikor azok a vakók körülfogtak, az életem fabatkát sem ért. De az Andzsín-szan megállította őket. Megkímélt. Semmi oka nem volt rá, ne? Nem sokkal előtte a gyűlölet világosan kiült az arcára. Persze naivul az ellenkezőjét színlelte – mintha én valaha is megbíznék benne!
- Megkímélte az életedet?
- Igen. Különös, ne?
- Az. De hát annyi különös dolog történik manapság, uram. –

Elküldte a szolgálot, és halkán megkérdezte: – Mit akart igazában Toranaga?

Jabu előrehajolt, és suttogva válaszolt: – Azt hiszem, főparancsnoknak akar kinevezni.

– Miért tenne ilyet? A Vasököl talán halálán van? – kérdezte Juriko.

– No és Szudara úr? És Buntaro? Vagy Noboru úr?

– Ki tudja, úrnöm? Mindnyájan kegyvesztettek, ne? Toranaga annyiszor meggondolja magát, hogy senki sem tudja, mit tesz a következő pillanatban. Előbb megkért, hogy menjek el helyette a kikötőbe, részletesen a számba rágta, mit hogyan mondjak, azután szóba hozta Hiromacut, hogy mennyire öregszik, majd pedig megkérdezte, miképp vélekedem a muskétásezredről.

– Lehetséges, hogy újból a Bíbor Égre készül?

– Az mindig készen áll. De benne már nincs elég kitartás, hogy azt végigcsinálja. Ahhoz határozottságra és hozzáértésre lenne szükség. Ő már csak árnyéka a Minovarának, aki valaha volt. Egészen megdöbbenett a külseje. Sajnos hibát követtem el. Isidóval kellett volna tartanom.

– Én azt hiszem, jól választottál.

– Hogyan?

– Előbb fürödj meg, utána ajándékom van a számodra.

– Miféle ajándék?

– Fivéred, Mizuno idejön vacsora után.

– És ez ajándék? – dühödött meg Jabu. – Mit kezdjek azzal az ostobával?

– A különleges értesülés vagy bölcsesség ugyanannyit ér, ha bolondtól származik, mintha tanácsadótól, ne? Sőt, néha többet.

– Miféle értesülés?

– Előbb fürödj meg. És egyél. Ma este hideg fejre lesz szükséged, Jabu-csan.

Jabu tovább erősködött volna, de csábította a fürdő, és olyan kellemes ernyedtséget érzett a tagjaiban, amiben már rég nem volt része. Egyfelől az váltotta ki, hogy Toranaga igazán tiszteletteljesen bánt vele reggel, másfelől az, hogy a vezérek már napok óta körülhízelgik. Legfőképp mégis az ölésnek köszönhetette, annak a hirtelen boldogságnak, amely a kardja hegyétől a karjába s onnan egyenesen a fejébe szállt. Ó, ilyen tisztán ölni, férfi férfi ellen –

férfiak előtt –, ez az öröm keveseknek és csak ritkán adatik meg. Elég ritkán ahhoz, hogy élvezze és megbecsülje az ember.

Otthagyta hát a feleségét, és még mélyebbre merült ebbe a boldogságba. Túrte, hogy egyes kezek munkálkodjanak a testén, azután, felfrissülve és megújulva, átment egy verandaszobába. Az eget a nap utolsó sugarai csíkozták. A vékony, sarló alakú hold alacsonyan járt. Egyik magánszolgálója hozta be s rendezte el tetszetősen a vacsoráját. Jabu keveset evett s némán. Egy kis levest, halat, savanyított zöldséget.

A lány hívogatón rámosolygott.

– Leterítsem a futont, uram?

Jabu megrázta a fejét.

– Később. Szólj a feleségemnek, hogy látni akarom.

Juriko tiszta, de régi, használt kimonóban lépett be.

– Szo deszu ka?

– Fivéred vár. Hármásban kell találkozoznunk vele. Először fogadd, uram, utána beszélgethetünk – kettesben. Kérlek, légy türelmes, ne? Kaszigi Mizuno, Jabu öccse, Omi apja alacsony, düledt szemű, magas homlokú, ritkás hajú emberke volt. Kardjai nem illettek hozzá, alig tudta kezelni őket. Nem bánt ügyesebben az íjjal és a nyíllal sem.

Mizuno meghajolt, és gratulált Jabunak délutáni hőstettéhez, mert a hír hamar bejárta a várat, tovább növelve Jabu katonai reputációját. Majd szolgálai azonnal a tárgyra tért. – Rejtjeles üzenetet kaptam ma a fiamtól, uram. Juriko úrnő úgy vélte, személyesen kell átadnom neked. – Átnyújtotta Jabunak a tekercset a megfejtett szöveggel együtt. Omi üzenete a következőképpen szólt: „Apám, kérlek, tudasd Jabu úrral sürgősen és négyszemközt: először is, Buntaro úr Misimába érkezett, méghozzá titokban Takatón keresztül. Egyik embere ejtette ezt el egy részeg estén, amelyet én szerveztem a tiszteletükre. Másodszor: e titkos takatói látogatás során, amely három napig tartott, Buntaro kétszer találkozott Zataki úrral és háromszor Zataki anyjával. Harmadszor: Hiromacu úr, mielőtt távozott Misimából, azt mondta új ágyasának, Oko úrnőnek, ne aggódjon, mert amíg ő él, Toranaga úr nem hagyja el a Kvantót. Negyedszer:...”

Jabu felnézett. – Honnan tudja Omi-szan, mit mondott Vasököl

négyszemközt az ágyasának? Az ő házában nincsenek kémeink.

– Most már vannak, uram. Kérlek, olvasd tovább.

„Negyedszer: Hiromacu elhatározta, hogy árulást követ el, ha szükséges, bezárja Toranagát Jedóba, ha szükséges, valamint elrendeli a Bíbor Eget Toranaga feje fölött, Szudara úr beleegyezésével vagy anélkül, ha szükséges. Ötödször: olyan igazságok ezek, amikben hihetünk. Oko úrnő szobalánya ugyanis feleségem nevelőanyjának a lánya, itt Misimában állt be a szolgálatába, amikor Oko úrnő saját szolgája különös módon végzetes betegségbe esett. Hatodszor: Buntaro-szan úgy viselkedik, mint egy eszelős, mogorva és harapós – ma szántszándékkal megsértett és levágott például egy szamurájt, s közben az Andzsinszant átkozta. Végül: kémeink jelentik, hogy Ikava Dzsikkju tízezer embert gyűjtött össze Szurugában, s készen áll, hogy átcsapjon határainkon. Kérlek, köszöntsd Jabu urat a nevemben...” A levél többi része lényegtelen volt.

– Dzsikkju! Hát úgy kell a halálba mennem, hogy még bosszút sem vehetek azon az ördögön?

– Kérlek, légy türelemmel, uram – szólt közbe Juriko. – Mondd meg neki, Mizuno-szan.

– Uram – kezdte a kis emberke. – Négy hónapja próbáljuk megvalósítani a tervedet, azt, melyet te javasoltál, amikor a barbár hozzánk érkezett. Emlékszel, azt mondtad, száz vagy ha kell, akár ötszáz azokból az ezüstökből rábíthatná a megfelelő szakácsot, hogy egyszer s mindenkorra eltávolítsa Ikava Dzsikkjut az útból. – Mizuno szempárja most még inkább egy békáéra hasonlított. – Mint kiderült, az andzsirói előljáró, Mura egyik unokatestvérének van egy unokatestvére, akinek a fivére most a leghíresebb szakács egész Szurugában. Ma vettem hírét, hogy felfogadták Dzsikkju házában. Kétszáz ezüstöt kapott előlegbe, a teljes ár pedig öt...

– De nekünk nincs annyi pénzünk! Lehetetlenség! Honnét teremtsék elő ötszáz ezüstöt – úgy eladósodtam, hogy még százat se tudnék!

– Kérlek, bocsáss meg, uram. Nagyon sajnálom, de az a pénz már félre van téve. A barbár ládjában nem maradt benne az összes ezüst. Mielőtt hivatalosan megszámlolták, ezer darab sajnálatos módon eltűnt.

Jabu rábámult.

– Hogyan?

– Omi-szan parancsot kapott, hogy szervezze meg a nevedben. A pénzt emberei titokban idehozták Juriko úrnőhöz, akitől utólagosan engedélyt kértek és kaptak a dologhoz, még mielőtt esetleg kiváltották volna haragodat.

Jabu ezen hosszan elgondolkodott. – Ki adta ki a parancsot?

– Én. Miután az engedélyt megkaptuk.

– Köszönöm, Mizuno-szan. Köszönöm, Juriko-szan. – Jabu mindkettejük felé meghajolt. – Haha! Dzsikkju! Na végre! – Vígán hátra vágta fivérét, s a szálnalmas emberkét szinte eksztatikus boldogság öntötte el. – Helyesen cselekedtél, öcsém. Küldetek majd néhány vég selymet a kincstáramból. Hogy van a feleséged?

– Jól, uram, nagyon jól. Megkért, hogy adjam át szívből jövő jókívánságait.

– Egyszer együtt kell majd ebédelnünk. Pompás – pompás. És most halljuk, mi a véleményed a jelentés többi részéről.

– Semmi, uram. Érdekelne, te mint vélekedsz róla.

– Hát, először is... – Jabu elkapta felesége figyelmeztető pillantását, és meggondolta magát. – Először is úgy vélem, Omi-szan, a fiad hűséges és kitűnő vazallus. Ha kezemben lenne a jövő, előléptetném – megérdemli, ne?

Mizuno nem tudott hová lenni örömében. Jabu türelmesen csevegett vele még egy darabig, gratulált neki, megdicsérte, majd amilyen gyorsan csak lehetett, elbocsátotta.

Juriko csáért küldött. Amikor végre magukra maradtak, Jabu így szólt: – Mi a véleményed a jelentés többi részéről?

Felesége arcára kiült az izgalom.

– Kérlek, bocsáss meg, uram, egy új gondolatot szeretnék inkább felvetni: Toranaga mindnyájunkat az orrunknál fogva vezet, nem áll és sohasem is állt szándékában, hogy Ószakába menjen és behódoljon.

– Ostobaság!

– Hadd soroljam el a tényeket... Ó, uram, nem is tudod, milyen szerencsés vagy, hogy ilyen vazallusokkal rendelkezel, mint Omi és ez az ostoba fivéred, aki ellopta az ezer ezüstöt. Elképzelésem bizonyítéka a következő lehet: Buntaro-szant, a bizalmas vazallust titokban Zatakihoz küldik. Miért? Nyilvánvaló: hogy új ajánlatot

vigyen. Mivel lehetne kísértésbe ejteni Zatakit? A Kvantóval – csakis azzal. Tehát felkínálják neki a Kvantót – cserébe a csatlakozásáért, ha majd Toranaga újra a Régenstanács elnöke lesz – méghozzá új elnök, új jogkörrel. Akkor megengedheti magának, hogy lemondjon a Kvantóról, ne? – Elhallgatott, majd lassan, hangsúlyozva folytatta: – Ha rábírja Zatakit, hogy árulja el Isidót, a fővárosba, Kjótóba vezető út negyedrészt már megtette. És mivel lehetne megpecsételni a fivérével kötött szövetséget? Tűszokkal! Ma délután hallottam, hogy Szudara úr, Gendzsiko úrnő, összes lányuk és fiuk kíséretében tíz napon belül látogatóba indulnak tiszteletre méltó nagyanyjukhoz Takatóba.

– Mindnyájan?

– Igen. Azután: Toranaga vadonatúj állapotban visszaadja az Andzsín-szannak a hajóját az összes ágyúval és löporral, kétszáz fanatikussal és azzal a rengeteg pénzzel, nyilván hogy még több barbár zsoldost fogadjon rajta, meg pokolra való vakókat Nagaszakiban. Miért? Hogy megtámadja és elfoglalja a barbárok Fekete Hajóját. Ha nincs Fekete Hajó, nincs pénz, és a keresztény papok, akik Kijamát, Onosit meg a többi áruló keresztény daimjót irányítják, nagy bajba kerülnek.

– Toranaga sohasem merészelne ilyesmit tenni! A taikó is megpróbálta és kudarcot vallott, pedig neki kezében volt a teljhatalom. A barbárok megdühödnek és elhajóznak. Megszűnnek a kereskedési lehetőségeink!

– Igen. Ha mi lennénk az oka. Csakhogy ezúttal barbár száll szembe barbárral, ne? Nekünk semmi közünk az egészhez. És ha az Andzsín-szan ráadásul megtámadja és felgyújtja Nagaszakit? Harima most ellenségünk, akárcsak Kijama és Onosi, s nekik köszönhetően a legtöbb kjúsúi daimjó. Tegyük fel, hogy az Andzsín-szan felperzsel néhányat az ő kikötőik közül is, zaklatni kezdi a hajóikat, közben pedig...

– Közben pedig Toranaga megindítja a Bíbor Eget! – tört ki Jabu.

– Úgy bizony! – vágta rá lelkesen Juriko. – Hát nem magyarázná ez meg Toranaga viselkedését? Nem vall rá ez a körmönfont terv? Nem azt teszi vajon, amit mindig is tett, kivár, mint mindig, húzza az időt, mint mindig, itt egy napot, ott egy napot, végül egy egész hónap eltelik, s ő közben hatalmas sereget gyűjtött megint, amely minden

ellenállást elsöpör? Már majdnem egy hónapot nyert azóta, hogy Zataki Jokoszéban átadta neki a parancsot.

Jabunak zúgott a dobhártyája.

– Tehát megmenekültünk?

– Nem, de még nem vagyunk elveszve. Én azt hiszem, Toranaga nem fog behódolni. – Az asszony habozott. – Mindenkit becsapott. Olyan ügyes, ne? Mindenkit rászédett, akárcsak minket. Ma estig. Omi adta meg a kulcsot. Mindnyájan elfelejtettük, hogy Toranaga nagy nó-színész, aki a tulajdon arcából is maszkot csinál, ha szükséges. Ne?

Jabu még mindig a gondolatait igyekezett összeszedni, de hiába.

– Isido mégis egész Japánt ellenünk fordította!

– Igen. Kivéve most már Zatakit. És bizonyára vannak más titkos szövetségesei is. Toranaga és te tartani tudjátok a hágókat, amíg el nem jön az idő.

– Isidóé az ószakai vár, a kezében van az Örökös és a taikó minden kincse.

– Igen. Ott is marad, ott fog bujkálni. Valaki előbb-utóbb elárulja.

– Mit tegyek?

– Az ellenkezőjét annak, amit Toranaga csinál. Ő hadd várákózzék tovább, neked fel kell gyorsítanod az iramot.

– Hogyan?

– Először is, uram, Toranaga elfeledkezett valamiről, amire te figyeltél fel ma délután. Cukku-szan őrjöngő dühére gondolok. Hiszen az Andzsín-szan a kereszténység jövőjét fenyegeti, ne? Védelmed alá kell tehát vened az Andzsín-szant azonnal, mert ezek a papok vagy a bábjaik órákon belül elteszik láb alól. Azután: az Andzsín-szannak szüksége van rá, hogy oltalmazd és irányítsd, hogy segíts neki új legénységet szerezni Nagaszakiban. Nélküled és embereid nélkül óhatatlanul kudarcot vall. Nélküle, a hajója, az ágyú nélkül Nagaszaki nem ég le, márpedig ennek be kell következnie, különben Kijama, Onosi, Harima és azok a mocskos papok nem vonják meg akár csak ideiglenesen is a támogatásukat Isidótól. Közben pedig Toranaga, akit most csodálatos módon támogatni fog Zataki és összes fanatikusa, veled, aki a muskétásezredet vezeted, átzúdul a sinanói hágókon, le egyenesen a kijótói síkságra.

– Igen! Igazad van, Juriko-csan! Így kell lennie. Milyen okos is vagy,

milyen bölcs!

– A bölcsesség és a szerencse mit sem ér, uram, ha a tervet nem tudjuk valóra váltani. Ezt pedig egyedül te tudod megtenni – te vagy a vezető, a katona, a hadvezér, akire Toranagának szüksége lesz. Még ma este beszélned kell vele.

– Nem állhatok Toranaga elé azzal, hogy átláttam rajta, ne?

– Nem, de meg kell kérned, hogy eressen az Andzsín-szannal, s meg kell mondanod neki, hogy tanácsos tüstént indulnotok. Biztosan találunk valami jó ürügyet.

– De ha az Andzsín-szan megtámadja Nagaszakit és a Fekete Hajót, nem hagyják abba a barbárok a kereskedést, nem távoznak el azonnal?

– Igen, ez elképzelhető. De közvetlen gondot csak jövőre okoz. Jövőre pedig Toranaga régens lesz, a Régenstanács elnöke. És te – a főparancsnoka.

Jabu szállt a felhők közül. – Nem – jelentette ki. – Amint hatalomra tesz szert, meg fogja parancsolni, hogy kövessék el szeppukut.

– Addigra te már rég a Kvantó ura leszel.

Jabu csak pislogott. – Hogyhogy?

– Toranagának esze ágában sincs féltestvérének adni a Kvantót. Zataki örökös veszélyt jelent rá nézve. Zataki vad, gőgös ember, ne? Toranaga igen könnyen úgy irányíthatja, hogy maga kérje: hadd harcoljon a legelső sorokban. És ha nem esne el... egy eltévedt golyó vagy nyílvessző? Inkább golyó. A muskétásezredet neked kell vezetned a csatában, uram.

– És ha én kapok golyót a hátamba?

– Megeshet, uram. De te nem vagy Toranaga rokona, te nem fenyegeted a hatalmát. Te leszel a leghűségesebb vazallusa. Szüksége van hozzáértő hadvezérekre. Megkapod a Kvantót, és ez legyen az egyetlen célod. Neked fogja adni, mihelyt Isido csapdába esett, mert neki Ószakára fáj a foga.

– Vazallusa? De hát azt mondtad, várjak türelemmel és nemsokára...

– Most azt tanácsolom, hogy támogasd minden erőddel. Nem vakon követve minden parancsát, mint a vén Vasököl, hanem okosan. Ne feledd, Jabu-csan, hogy a csatában, minden csatában, a katonák hibákat követnek el, a golyók néha nem a megfelelő irányba repülnek. Amíg te vezeted az ezredet, te döntheted el, merre

repüljenek – bármikor, ne?

– De igen – lehelte Jabu.

– Ne feledd, Toranagát érdemes követni. Ő Minovara, Isido pedig paraszt. Isido ostoba. Most már látom. Odavara kapuit kellene döngetnie, esőzések ide vagy oda. Nem ezt mondta-e hónapokkal ezelőtt Omi-szan is? Hiszen Odavarában igen kicsi a helyőrség. És Toranaga pillanatnyilag el van szigetelve.

Jabu gyönyörűségében a padlót verte öklével. – Szóval mégis lesz háború! Milyen okos vagy, hogy így átláttál rajta! Tehát egész idő alatt ravaszkodott, mint a róka, mi?

– Igen – felelte elégedetten Juriko.

Mariko ugyanerre a megdöbbenő következtetésre jutott, noha nem feltétlenül ugyanazokból a tényekből. Toranaga színlel, titkos játékot űz. Csakis ez lehet a magyarázat hihetetlen viselkedésére – hogy visszaadta az Andzsín-szannak a hajót, a pénzt, az ágyúkat, a szabadságát, méghozzá Cukku-szan szeme láttára. Az Andzsín-szan minden kétséget kizáróan meg fogja támadni a Fekete Hajót. Elfoglalja s ezzel veszélybe sodorja a jövő évit is, mérhetetlen károkat okoz az anyaszentegyháznak, s arra kényszeríti az atyákat, hogy bírják rá Kijamát meg Onosit: pártoljanak el Isidótól...

De miért? Ha mindez így van, gondolta összezavarodva, ha Toranaga ilyen hosszú távú tervet forgat a fejében, akkor nem mehet Ószakába, nem hajolhat meg Isido előtt, ne? Akkor... Ó! És az a mai halasztás, amire Hiromacu beszélte rá? Madonna a mennyekben, Toranagának soha esze ágában sem volt behódolni! Fortély az egész!

Miért? Hogy időt nyerjen.

De mit akar elérni vele? Várni akar, ezer más fortélyt kovácsolni, de ez különben sem számít, a fő az, hogy Toranaga megint a régi, a mindenható bábjátékos.

Mennyi időnek kell eltelnie, mielőtt Isido türelme kifogy s zászlót bontva megindul ellenünk? Egy hónap – legfeljebb kettő. Nem több. Tehát az idej esztendőnek, Keicsó ötödik évének kilencedik havában megkezdődik a háború a Kvantóért!

De mit nyert Toranaga két hónap alatt? Nem tudom, csak azt tudom, hogy a fiam mégis megörökölheti a tízezer kokuját, élhet és

szaporodhat, s apám ága nem hal ki a földön.

Élvezettel forgatta elméjében a felfedezést, eljátszott vele, újra és újra megvizsgálta, s hibátlannak találta okfejtése logikáját. De mit csináljak én, míg el nem jön az az idő? – tette fel magában a kérdést. Semmi egyebet, mint amit eddig is csináltál – s amire elhatároztad magad. Ne?

– Úrnőm?

– Igen, Csimmoko?

– Megérkezett Gjoko-szan. Azt mondja, megbeszéltétek, hogy idelátogat.

– Ó, igen. Elfelejtettem szólni neked. Előbb melegíts szakét, utána vezesd ide.

Mariko a délutáni eseményekre gondolt. Eszébe jutott, amint a férfi átölelte, s ő olyan erősnek és melegnek és biztonságosnak érezte a karját. „Láthatlak ma éjjel?” – kérdezte nagyon óvatosan az Andzsinszan, amint Jabu és Cukku-szan eltávozott.

„Igen – felelte ő ösztönösen. – Igen, kedvesem. Ó, mennyire örülök a szerencsédnek! Mondd meg Fudzsiko-szannak, hogy... kérd meg, hogy küldjön értem a Vadkan órája után.”

Háza csendjében most összeszorult a torka. Mennyi ostobaság, mennyi veszély.

Ellenőrizte a tükörben az arcát és a frizuráját, igyekezett összeszedni magát. Léptek közeledtek. A sodzsi félresiklott. – Ó, úrnőm – mondta Gjoko, mélyen meghajolva. – Milyen kedves tőled, hogy fogadsz.

– Szívesen látlak, Gjoko-szan.

Csimmoko szakét töltött, ittak.

– Milyen gyönyörű edények, úrnőm. Milyen bájosak.

Udvarias frázisokat váltottak, majd Mariko elküldte Csimmokót.

– Nagyon sajnálom, Gjoko-szan, de urunk nem érkezett meg délután. Nem találkoztam vele, de remélem, hogy látom még, mielőtt útnak indulok.

– Igen, hallottam, hogy Jabu-szan ment helyette a kikötőbe.

– Ha találkozom Toranaga-szamával, újból elébe terjesztem a kérésedet. Attól tartok, a válasza ugyanaz lesz. – Mariko szakét töltött mindkettejüknek. – Nagyon sajnálom, de nem fogja teljesíteni a kérésedet.

– Igen, én is azt hiszem. Hacsak igen nagy nyomást nem gyakorolnak rá.

– Én nem gyakorolhatok rá nyomást. Nagyon sajnálom.

– Én is sajnálom, úrnőm.

Mariko letette a csészéjét. – Szóval úgy döntöttél, hogy bizonyos nyelvek mégsem megbízhatók.

– Ha titkokat akarok suttogni rólad, gondolod, hogy bevallanám neked? – horkant fel Gjoko. – Ennyire naivnak nézel?

– Azt hiszem, jobb, ha elmégy, nagyon sajnálom, de sok a dolgom.

– Igen, úrnőm, de nekem is! – felelte durva hangon Gjoko. – Toranaga úr nyíltan megkérdezte tőlem, mit tudok rólad és az Andzsín-szanról. Ma délután. Kijelentettem, hogy semmi sincs köztetek. Azt mondtam: „Ó, igen, uram, én is hallottam ezeket az undorító pletykákat, de semmi alapjuk sincs. A fiam életére és az ő fiai életére esküszöm, uram. Ha valaki tudna róla, én biztosan tudnék. Rosszindulatú hazugság az egész, hidd el, uram, pletyka, iriggy pletyka, semmi más...” Ó, igen, úrnőm, fel voltam háborodva, el voltam képedve, tökéletesen játszottam a szerepemet, meggyőztem őt. – Gjoko felhajtotta a szakéját, és keserűen hozzátette: – Így aztán mindnyájan búcsút mondhatunk az életünknek, ha bizonyítékot szerez – ami pedig nem lenne nehéz, ne?

– Hogyan?

– Csak próbára kell tennie az Andzsín-szant – kínai módszerekkel. Csimmokót – kínai módszerekkel. Engem, Kiku-szant, Josinakát... nagyon sajnálom, úrnőm, de akár téged is... kínai módszerekkel.

Mariko nagyot lélegzett.

– Meg... megkérdezhetem, mért vállaltál ekkora kockázatot?

– Mert bizonyos helyzetekben a nőknek meg kell védeniük egymást a férfiakkal szemben. Mert valójában semmit sem láttam. Mert sohasem ártottál nekem. Mert kedvellek téged és az Andzsín-szant, és úgy vélem, mindkettőtöknek megvan a maga karmája. És mert jobb szeretném, ha életben maradnál, ha a barátom lennél, mint ha meghalnál, s mert izgalmas figyelni benneteket, három lepkét, amint az élet lángja körül keringtek.

– Nem hiszek neked.

Gjoko halkán felnevetett. – Köszönöm, úrnőm. – Most már teljes őszinteséggel folytatta: – Jó, akkor elárulom az igazi okot.

Szükségem van a segítségedre. Igen, Toranaga-szama nem fogja teljesíteni a kérésemet, de te talán megtalálod majd a módját. Te jelented az egyetlen lehetőséget, ami megadatott nekem ebben az életben, nem akarom könnyelműen elszalasztani. Hát most tudod. Alázatosan kérlek, segíts, hogy teljesüljön a kívánságom. – Hátraült a sarkára, elrendezte kimonójának redőit, és kiitta a szakéját.

Mariko igyekezett összeszedni gondolatait. Az ösztöne azt súgta, hogy megbízhat az asszonyban, de az agya még mindig kába volt a Toranagával kapcsolatos felfedezésétől s a megkönnyebbüléstől, hogy Gjoko nem árulta be. – Igen. Meg fogom próbálni. De időt kell hogy adj rá.

– Többet is adhatok. Itt van például egy tény: ismered az Amida Tongot? Az orgyilkosokat?

– Mi van velük?

– Emlékszel arra az orgyilkosra az ószakai várban, úrnőm? Az Andzsín-szan életére tört, nem Toranaga-szamáéra. Kijama úr főkincstárnoka kétezer kokut fizetett azért a kísérletért.

– Kijama? De hát miért?

– Keresztény, ne? Az Andzsín-szan már akkor is az ellenségének számított, ne? No és most? Most, hogy az Andzsín-szan szamuráj, szabad, visszakapta a hajóját?

– Újabb Amida-merénylet? Itt?

Gjoko vállat vont.

– Ki tudja? Én magam egy eta ágyékkötőt nem adnék az Andzsín-szan életéért, ha óvatlanul kimerészkedik a vár területéről.

– Hol van ő most?

– A szállásán, úrnőm. Hamarosan fel fogod ott keresni, ne? Jól tennéd, ha figyelmeztetnéd.

– Úgy látszik, te mindenről tudsz, Gjoko-szan!

– Nyitva tartom a fülemet, úrnőm, és a szememet.

Mariko visszafojtotta a Blackthorne miatti aggodalmát.

– Toranaga-szamának is elmondtad?

– Ó, igen, ezt elmondtam neki. – Gjoko szeme körül mosolygós ráncokba ugrott a bőr, amint belekortyolt a szakéjába. – Ami azt illeti, nem lepődött meg igazán. Ez érdekes, nem gondolod?

– Lehet, hogy tévedsz.

– Lehet. Misimában azt hallottam, meg akarják mérgezni Kijama

urat. Iszonyú, ne?

– Micsoda?

Gjoko ismertette a részleteket.

– Lehetetlen! Egy keresztény daimjó sose tenne ilyet egy másikkal!

Mariko újratöltötte a csészéket.

– Megkérdezhetem, mi minden hangzott még el közöttetek?

– Megkértem őt, úrnőm, fogadjon vissza minket kegyeibe, s tegye, hogy kijussunk abból a bolhás fogadóból, és ezt a kérésemet teljesítette. Megfelelő szállást kapunk a váron belül, közel az Andzsín-szanhoz, az egyik vendégházban, és jöhetek-mehetek, ahogy kedvem tartja. Megkérte Kiku-szant, hogy mulattassa ma este, és ez is jó jel, noha a búskomorságából semmi sem tudja kizökkenteni. Ne? – Éberén figyelte Mariko arcát. Marikónak egy vonása sem rezdült, mindössze bólintott. Gjoko felsóhajtott, és folytatta: – Igen, Toranaga úr nagyon levert. Kár. Azután a három titok került szóba. Megkért, hogy mondjam el, amit tudok, amit neked is elmondtam.

Ó, gondolta Mariko, amint újra megértett valamit. Ocsiba? Tehát ő Zataki kulcsa? És Omi ellen is van fegyvere Toranagának, ha szükség lenne rá, meg Onosi ellen is – Harima vagy akár Kijama.

– Mosolyogsz, úrnőm?

Ó, igen, akarta mondani Mariko, mert szerette volna megosztani az élvezetet Gjokóval. Elképzelhetetlenül értékes információkkal szolgáltál urunknak, szerette volna közölni vele. Most azután valóban meg kellene hogy jutalmazzon! Daimjót kellene csinálnia belőled! Milyen elképesztő Toranaga-szama, hogy olyan közönyösen végig tudott hallgatni! Milyen csodálatos ember!

Toda Mariko-nó-Buntaro azonban csak megrázta a fejét, és nyugodtan annyit mondott: – Sajnálom, hogy értesüléseitek nem vidították fel.

– Rosszkedvén és levertségén egyetlen szavam sem változtatott. Szomorú, ne?

– Igen, nagyon.

– Igen – sóhajtott Gjoko. – Még egy utolsó hír, mielőtt elmegyek, úrnőm, hogy megpecsételjük barátságunkat, mert ez téged is érdekelhet. Valószínű, hogy az Andzsín-szan módfelett nemzőképes.

– Mi?

- Kiku-szan állapotos.
- Az Andzsín-szantól?
- Igen. Vagy Toranaga úrtól. Esetleg Omi-szantól. Mindhárman beleférnek az időhatárba. Persze, Omi-szan után megtette a szokásos óvintézkedéseket, de hát nincs biztos módszer, hibák mindig előfordulhatnak, ne? Azt hiszi, az Andzsín-szan után elfeledkezett róla, de ebben nem biztos. Aznap történt, hogy a hírnök megérkezett Andzsiróba, s az indulás Jokoszéba, az öröm, hogy Toranaga úr kiváltotta... érthető, ne? – Gjoko szemmel látható nyugtalansággal széttárta a kezét. – Toranaga úr után javaslatomra az ellenkezőjét cselekedte. Azonkívül mindketten füstölőrudakat gyújtottunk és imádkoztunk, hogy fiú legyen. Mariko elmélyülten tanulmányozta a legyezőjét. – Te kire gyanakodsz?
- Ez a baj, úrnőm. Nem tudom. Hálás volnék, ha tanácsot adnál.
- Ennek elejét kell venni. Természetesen. Kiku-szan semmi kockázatot nem vállal vele.
- Egyetértek. Sajnos azonban, Kiku-szan más véleményen van.
- Micsoda? Megdöbbenesz, Gjoko-szan! Ez képtelenség. Hisz akkor el kellene mondani Toranaga úrnak is. Elvégre azelőtt történt, hogy...
- Lehetséges, hogy azelőtt történt, úrnőm.
- Akkor is el kell mondani Toranaga úrnak. Miért ilyen engedetlen és ostoba Kiku-szan?
- Karma, úrnőm. Gyereket akar.
- Kinek a gyerekét?
- Azt nem árulja el. Csak annyit lehetett kivenni belőle, hogy úgy gondolja, mindháromnak megvannak a maga előnyei.
- Bölcsen tenné, ha erről még lemondana, és legközelebb biztosra menne.
- Egyetértek. Gondoltam, jobb, ha tudsz róla, hátha... Sok, igen sok napnak kell még eltelnie, mielőtt bármi meglátszana rajta vagy az elvetélés veszélyesnek bizonyulhatna. Talán megmásítja az elhatározását. Ebben a dologban semmire sem kényszeríthetem. Többé nem az én tulajdonom, noha egyelőre még igyekszem erőmhöz mérten gondot viselni rá. Csodás volna, ha Toranaga úr lenne az apa. De ha kék szeműnek születik... Még egy utolsó

tanács, úrnőm: mondd meg az Andzsín-szannak, hogy csak módjával bízzék ebben az Uraga-nó-Tadamaszában, Nagaszakiba érve pedig egyáltalán ne bízzék benne. Az az ember végső fokon mindig is a nagybátyjának, Harima úrnak fog hűséggel tartozni.

– Honnét tudsz te ilyesmiket, Gjoko-szan?

– A férfiak mindig szükségét érzik, hogy elsuttogják a titkaikat, úrnőm. Ebben különböznek tőlünk a leginkább – ők szükségét érzik, hogy megosszák a titkaikat, mi, nők azonban csakis akkor fedjük fel őket, ha előnyre akarunk szert tenni. Csak egy kis ezüst meg egy éber fül kell hozzá, és nekem mindkettő megvan – olyan egyszerű az egész. Igen. A férfiaknak szükségük van rá, hogy megoszthassák a titkaikat. Ezért vagyunk mi felsőbbrendűek hozzájuk képest, ezért lesznek mindig is a hatalmunkban.

Ötvenegyedik fejezet

A pirkadat előtti sötétségben egy oldalkapu hullórostélya zajtalanul felhúzódott, s tíz férfi sietett át a legbelső várak keskeny felvonóhídján. A rostély leereszkedett mögöttük. A híd túoldalán az éber örök hátat fordítottak, s hagyták elmenni maguk mellett a kis csapatot. Mindnyájan sötét kimonót, kúp alakú kalapot viseltek, és eltökélten markolták a kardjukat: Naga, Jabu, Blackthorne, Uraga-nó-Tadamasza és hat szamuráj. Naga vezette őket, oldalán Jabuval, át a sikátorokon, fel- és lefelé vivő lépcsősorokon, embert ritkán látó közökön. Ha őrzéssel vagy őrszemmel találkoztak, Naga felmutatott egy ezüstjelvényt, s a csapat akadálytalanul mehetett tovább.

Kacsaringós mellékutakon a déli főkapuhoz értek, egyedül ez biztosított átjárást a vár legkülső, nagy vizesáráján. Itt egy század szamuráj várta őket. Némán csatlakoztak Naga csoportjához, körülvették, elrejtették őket, s átsiettek a hídon. Senki sem állította meg őket. Folytatták útjukat, le a lejtőn az Első híd felé, lehetőleg mindenütt árnyékok közt haladtak, kerülve a fáklyák fényét, amelyekből igen sok égett a vár körül. Amint az Első hídon átjutottak, délnek fordultak, és eltűntek a sikátorokban, a tenger iránt tartva.

Az Erasmus partrészét körülvéző kordon előtt a szamuráj kíséret megtorpant, intettek a kis csapatnak, hogy menjenek tovább,

tisztelegtek, sarkon fordultak, és elnyelte őket a sötétség.

Naga átvezette őket a korlátokon. Egyetlen szó nélkül eresztették be őket a mólóra. Itt még több fáklya égett, még több őr állt, mint egyebütt.

– Minden készen? – kérdezte Jabu, átvéve a parancsnokságot.

– Igen, uram – felelte a szamurájok tisztje.

– Jó. Andzsín-szan, megértetted?

– Igen, köszönöm, Jabu-szan.

– Jó. Siess.

Blackthorne egyik oldalt megpillantotta felsorakozott szamurájit, és intett Uragának, hogy menjen oda hozzájuk, ahogy megbeszélték. A hajó felé fordult, tekintetével ellenőrzött és újra ellenőrzött mindent, miközben felsietett és ujjongva megállt a tatfedélzeten. Az égen még semmi jele nem mutatkozott a pirkadatnak. Minden jó szelet, kellemes, nyugodt tengert ígért.

Visszanézett a rakpartra. Jabu és Naga beszélgetésbe merült. Uraga a vazallusainak magyarázott. Azután újra megnyíltak a korlátok, s az ijedt Baccus van Nekk meg a többiek kibotorkáltak a mólóra, ideges öröktől körülvéve.

Blackthorne odalépett a mellvédhez és lekiáltott:

– Hé! Mindenki a fedélzetre!

Amint emberei megpillantották, a félelem elhagyta őket, szedni kezdték a lábukat, de az örök rájuk förmedtek, mire újból megtorpantak.

– Uraga-szan! – kiáltotta Blackthorne. – Mondd meg nekik, hogy engedjék az embereimet a fedélzetre! De tüstént! – Uraga fürgén engedelmeskedett. A szamurájok végighallgatták, meghajoltak a hajó felé, és áteresztették a tengerészeket.

Vinck ért föl elsőnek, Baccus, tapogatózva, utolsónak. Még mindig féltek, de a tatfedélzetre, Blackthorne magánbirodalmára, senki sem tolakodott fel.

– Atyaúristen, navigátor! – zihálta Baccus a hangzavarban. – Mi folyik itt?

– Mi a baj, navigátor? – visszhangozta Vinck is a többiekkel. – Az isten szerelmére, épp aludtunk, amikor egyszer csak elszabadult a pokol, az ajtó kivágódott, s ezek a majmok ide tereltek bennünket...

Blackthorne felemelte a kezét.

– Csend! – Amikor elhallgattak, halkán elkezdte: – Biztonságos kikötőbe visszük az Erasmust a...

– Nincs elég emberünk, navigátor – szakította félbe nyugtalanul Vinck. – Így soha...

– Hallgass meg, Johann! Vontatókötélre vesznek bennünket. A másik hajó minden percben itt lehet. Ginsel, az orrba – te méred a mélységet. Vinck, a kormányhoz, Jan Roper és Baccus, az előcsörlőhöz, Salamon és Croocq, hátra. Sonk, menj le, és ellenőrizd a raktárkészletet. Verj csapra egy kis grogot, ha találsz. Munkára!

– Várj egy pillanatot, navigátor! – mondta Jan Roper. – Minek ez a nagy sietség? Hová megyünk és miért?

Blackthorne már-már felháborodott, amiért kérdőre vonják, de azután eszébe jutott, hogy joguk van a kérdésekhez, hogy ezek nem vazallusok és eták, hanem az ő legénysége, a cimborái, bizonyos értelemben a társai. – Most kezdődik a viharok évadja. Tai-funnak hívják őket – Nagy Viharnak. Ez a hely itt nem biztonságos. Néhány league-gel délre van a legjobb és legmegbízhatóbb kikötőjük, egy Jokohama nevű falu közelében. Az Erasmust ott semmi veszély nem fogja fenyegetni, minden vihart kibír. És most munkára!

Senki sem mozdult.

– Csak néhány league, navigátor? – kérdezte van Nekk.

– Igen.

– És azután? Minek akkor ez a nagy sietség?

– Toranaga most engedélyt adott rá – felelte Blackthorne, félig-meddig az igazsághoz híven. – Gondoltam, minél előbb megcsináljuk, annál jobb. Hátha meggondolja magát, ne? Jokohamában majd... – Elhallgatott, mert Jabu csörtetett fel a fedélzetre hat testőrével. A matrózok szétrebbentek előle.

– Úristen! – dadogta Vinck. – Ő az! Ő az a rohadék, aki megölette Pieterzoont!

Jabu széles mosollyal a képén állt meg a tatfedélzet közelében, észre sem véve, micsoda rémületet ébresztett a barbárokban. A tengerre mutatott.

– Andzsín-szan! Nézd! Minden a legnagyobb rendben, ne?

A nyugati sötétből roppant tengeri kígyóként egy gálya vált ki s tartott feléjük.

– Pompás, Jabu-szama. Akarsz feljönni ide?

– Majd később, Andzsín-szan. – Jabu megfordult, és odament a lejárat tetejéhez.

Blackthorne újból az embereire nézett.

– Munkára! És vigyázzatok a szátokra! Csak a kültelki hollandot beszéljétek – van itt egy japán, aki ért portugálul. Majd ha úton leszünk, mindent elmondok! Mozgás!

A matrózok szétszóródtak. Uraga és Blackthorne húsz szamurája felsietett a hajóra. A többiek a mólón sorakoztak, hogy majd a gályára szálljanak.

– Ezek a személyi testőreid, ha megengeded, senhor – mondta Uraga.

– Engem Andzsín-szannak hívnak, nem senhornak.

– Kérlek, bocsáss meg, Andzsín-szan. – Uraga elindult a tatfedélzet feljáróján.

– Állj! Maradj lenn! Az én engedélyem nélkül senki sem jöhet fel a tatra! Mondd meg nekik is!

– Igen, Andzsín-szan. Kérlek, bocsáss meg.

Blackthorne a mellvédhez lépett, s a tőlük nyugatra kikötő gályát figyelte.

– Ginsel! Szállj partra, és ügyelj, hogy rendesen kapcsoljanak rá bennünket! Mozgás!

Miután hajóján rendet teremtett, Blackthorne szemügyre vette húsz emberét. – Miért a megkötözöttek közül való mindegyik, Uragaszán?

– Ugyanabba a klánba tartoznak, sen... Andzsín-szan. Mondhatni, testvérek, uram. Kérik, tüntesd ki őket azzal, hogy vigyázhassanak az életedre.

– Anatava... anatava... anatava – mutatott rá Blackthorne találomra tíz szamurájra, és leparancsolta őket a hajóról, utasítva Uragát, hogy válasszon helyettük szintén találomra tíz másik vazallust. Azt is megparancsolta neki, hogy közölje mindenkivel: összes vazallusa köteles testvérnek tekinteni a többit, különben máris szeppukut követhetnek el.

– Vakarimaszu?

– Hai, Andzsín-szan. Gomen naszai.

Hamarosan hozzáerősítették az orrkábeleket a másik járműhöz.

Blackthorne mindent ellenőrzött, a szelet is, tudván, hogy még a hatalmas jedói kikötő nyugodt vizén is veszélybe kerülhetnek, ha váratlan szélroham kapja oldalba őket.

– Indulás! – kiáltotta. – Ima, kapitány-szan!

A másik kapitány intett, és a gálya távolodni kezdett a mólótól. Naga ott állt a gályán, körülötte szamurájok nyüzsögtek és Blackthorne többi vazallusa. Jabu Blackthorne mellé plántálta magát az Erasmus taffedélzetén. A hajó megdőlt kissé, és enyhe remegés futott végig a testén, amint egy áramlat oldalba kapta. Blackthorne és emberei ujjongtak, nyugtalanságukat elfojtotta az öröm, hogy ismét tengeren lehetnek. Ginsel a kötelekkel megerősített jobb felőli kis emelvényről hajolt ki, s rendszeres időközönként elkiáltotta a mélységet. A móló egyre távolodott.

– Ahoj elöl, Jukkuri szei! Lassíts!

– Hai, Andzsin-szan! – hangzott a válaszkialtás. A két hajó, orrukban jelzőfényekkel, kióvakodott a nyílt vízre.

– Nagyon jó, Andzsin-szan – mondta Jabu. – Nagyon jó!

Jabu megvárta, míg kiérnek a tengerre, azután félrevonta Blackthorne-t. – Andzsin-szan – mondta óvatosan. – Tegnap megmentetted az életemet. Értesz? Amikor visszaparancsoltad azokat a róninokat. Emlékszel?

– Igen. Csak kötelességet teljesítettem.

– Nem, nem kötelesség. Emlékszel arra a másik emberre Andzsiróban, arra a matrózra?

– Igen, emlékszem.

– Sigata ga nai, ne? Karma, ne? Akkor még nem voltál szamuráj, hatamoto... – Jabu szeme villogott a jelzőlámpák fényében. Megérintette Blackthorne kardját, és halkán, de hangsúlyozva folytatta: – Akkor még nem voltál az Olajárus tulajdonosa, ne? Mint szamuráj a szamurájt, kérlek, felejsük el, ami eddig történt. Kezdjük újra. Ma. Kérlek. Érted?

– Igen, értem.

– Szükséged van rám, Andzsin-szan. Nélkülem nincsenek barbár vakók. Egyedül nem tudod megszerezni őket. Nagaszakiban soha. De én segíthetek. Most együtt harcolunk, Toranaga oldalán. Nélkülem nincsenek vakók, értesz?

Blackthorne az előttük haladó gályát figyelte, azután ellenőrizte a

fedélzetet és matrózait. Majd lepillantott Jabura.

– Igen. Értem.

– Tudod, mit jelent az, hogy „gyűlölet” – ismered ezt a szót?

– Igen.

– A gyűlölet a félelemből táplálkozik. Én nem félek tőled. Neked sem kell tőlem félned. Soha többé. Én is azt akarom, amit te: hogy új hajókat hozzál ide, és te legyél az új hajók kapitánya. Sokat segíthetek neked. Először is a Fekete Hajó... bizony, Andzsín-szan – tette hozzá, látva, hogy Blackthorne arca felderül. – Rá fogom beszélni Toranaga urat. Tudod, hogy én harcos vagyok, igazi harcos, ne? Én vezetem majd a rohamot. Elfoglalom neked a Fekete Hajót a szárazon. Együtt erősebbek leszünk, mint külön-külön. Ne?

– Igen. Lehet szerezni több ember? Több mint kétszáz?

– Ha kell, kétezret is... ötezret akár! Ne aggódj, te vezeted majd a hajót, én meg a harcot irányítom. Megegyeztünk?

– Igen. Igazságos üzlet. Köszönöm. Megegyeztünk.

– Nagyszerű, nagyszerű, Andzsín-szan – mondta elégedetten Jabu. Tudta, hogy ez a társulás mindkettejüknek hasznot hoz, bármennyire gyűlöli is őt a barbár. Juriko logikája megint hibátlannak bizonyult. Korábban, még este felkereste Toranagát, és engedélyt kért tőle, hogy Ószakába menjen és előkészítse ottani fogadtatását. „Kérlek, bocsáss meg, de azt hiszem, a dolog sürgős. Végül is, uram – mondta tiszteletteljesen, ahogy a feleségével megegyeztek –, szükséged lesz ott valaki rangbéltre, aki ügyel rá, hogy minden rendben legyen. Isido paraszt, nem tudja, mikor milyen ceremóniák elengedhetetlenek. Márpedig a fogadtatásodat hibátlannul kell megszervezni, különben akár el se menj. És ez hetekig is eltarthat, ne?”

Nagy öröme Toranaga azonnal beleegyezett a tervbe. „Aztán ott van a barbár hajó, uram. Helyesebb volna azonnal átvinni Jokohamába, hátha tai-fun kerekedik. Erre engedelmekkel magam fogok felügyelni, mielőtt elmegyek. A muskétásezred őrizhetné ott, legalább meglenne az elfoglaltságuk. Jokohamából egyenesen továbbindulnék a gályán Ószakába. A tengeri út gyorsabb, ne?”

„Rendben van, Jabu-szan, ha így tartod jónak, nem bánom, legyen. De vidd magaddal Naga-szant is. Hagyd Jokohamában főparancsnoknak.”

„Igen, uram. – Utána Jabu beszámolt Toranagának Cukku-szan haragjáról, majd azzal folytatta, hogy amennyiben Toranaga azt akarja, hogy az Andzsín-szan hosszú életet érjen meg, s később netán a hajót is fel akarná használni, okosabb volna, ha haladéktalanul felfogadnák azokat az embereket Nagaszakiban. – A pap nagyon dühös volt – annyira, hogy attól félek, rá fogja uszítani híveit az Andzsín-szanra!”

„Biztos vagy benne?”

„Ó, igen, uram. Azt hiszem, addig is védelmem alá kellene vennem az Andzsín-szant. – Aztán, mintha csak hirtelen támadt volna az ötlete, hozzátette: – Az lenne a legokosabb, ha magammal vinném az Andzsín-szant. Ószakában megkezdem az előkészületek megszervezését, továbbmegyek Nagaszakiba, felfogadjuk az új barbárokat, aztán visszatérek Ószakába és folytatom a szervezést.”

„Tedd, amit jónak látsz – mondta Toranaga. – Rád bízom a döntést, barátom. Különben is, mit számít mindez, ne? Nem számít most már semmi sem.”

Jabu boldog volt, hogy végre, annyi tétlenkedés után, cselekedhet. Csupán Naga jelenlétére nem számított, de ez sem aggasztotta, sőt, helyesnek is tartotta, hogy Jokohamában parancsnokoljon.

Jabu most az Andzsín-szant figyelte – magabiztos tartását, enyhén szétvetett lábait, amint könnyedén himbálózott a hajó mozgásával egy ütemre, mintha csak hozzánőtt volna a fedélzethez ez a hatalmas, erős férfi, aki annyira más itt, mint a szárazon. Jabu ugyanolyan tartást vett fel, és szorgalmasan utánozni kezdte az Andzsín-szan mozgását.

„Én többet akarok, nemcsak a Kvantót, Juriko-szan – suttogta felesége fülébe, mielőtt kilépett a házukból. – A tengerek ura akarok lenni. Főadmirális. A Kvantó teljes jövedelmét arra fordítjuk majd, hogy Omi tervét valóra váltsuk, hogy elkísérjük hazájába a barbárt, új hajókat vásároljunk, és el is hozassuk őket ide. Omi megy majd veled, ne?”

„Igen – felelte ugyanolyan lelkesen a felesége. – Omiban megbízhatunk.”

A jedói rakpart elhagyatottnak látszott. Az utolsó samurájok is eltűntek a vár felé vezető mellékutcákban. Alvito atya és Mihály

testvér előlépett az árnyékok közül. Alvito kinézett a tengerre. – Verje meg az isten azt a hajót és mindenkit, aki rajta utazik!

– Kivéve az egyiket, atyám. A mi emberünk is rajta van azon a hajón. És Naga-szan is. Naga-szan megesküdött, hogy a jövő év első havában megkeresztelkedik.

– Ha egyáltalán megéri – mondta leverten Alvito. – Nagában nem vagyok biztos, lehet, hogy komolyan gondolja, lehet, hogy nem. De az a hajó tönkre fog tenni bennünket, és mi nem akadályozhatjuk meg benne.

– Isten mellénk áll.

– Igen, de mi az ő katonái vagyunk, magunknak is segítenünk kellene az Ő munkáját. A vizitátor atyát azonnal figyelmeztetni kell, akárcsak a vezérkapitányt. Találtál már ószakai postagalambot?

– Nem, atyám, semmi pénzért nem kapható. Még nagaszaki sem. Toranaga-szama hónapokkal ezelőtt mindet begyűjtötte.

Alvito rosszkedve fokozódott. – Valakinek valahol biztosan van legalább egy! Fizess érte akármekkora összeget! Az az eretnek sokat érthet nekünk, Mihály.

– Talán mégsem, atyám.

– Miért vitték el innen a hajót? Persze, a tájfun miatt, de talán azért is, hogy mi ne férközhesünk hozzá. Miért adott Toranaga kétszáz vakót ennek az eretneknek, miért adta vissza a kincsét? Azért, hogy legyen fegyveres ereje, s hogy még több kalózt vásárolhasson – pattantyúsokat, matrózokat. Miért adta vissza a szabadságát? Hogy zaklathasson bennünket a Fekete Hajón keresztül. Isten legyen hozzánk irgalmas, Toranaga is sorsunkra hagyott bennünket!

– Mi is sorsára hagytuk őt, atyám.

– Nem segíthetünk rajta, mindent megpróbáltunk. A daimjók hajthatatlanok, mi pedig tehetetlenek vagyunk.

– Talán ha szorgosabban imádkoznánk, Isten megmutatná a követendő utat.

– Imádkozom, folyton imádkozom... lehet, hogy Isten is elpártolt tőlünk, Mihály. Lehet, hogy nem vagyunk méltók a kegyelmére. Tudom, hogy én magam nem vagyok méltó rá.

– Talán nem is talál pattantyúsokat és matrózokat az Andzsín-szan. Talán el sem ér Nagaszakiba.

– Az ezüstjével annyi embert fogad, amennyit csak akar. Még

katolikusokat – még portugálokat is. Az emberek ostobák, többre tartják földi életüket, mint a túlvilágot. Igen könnyen áruba bocsátják a lelküket. Igen. Imádkozni fogok, hogy Blackthorne ne érkezzék meg oda. És a küldöncei se. Ne feledd, hogy egyáltalán nem fontos személyesen Nagaszakiba mennie. Felvásárolják és elviszik hozzá az embereket nélküle is. Gyere, menjünk haza. – Alvito csüggedten elindult a jezsuita misszió felé, amely vagy egy mérföldnyire állt nyugatra, a dokkok közelében, azon hatalmas raktárépületek egyike mögött, amelyekben az idény selyem- és rizskészletét tárolták, s amelyek részét képezték a piacterületnek, ahol mindent a jezsuiták irányítottak az eladók és vevők megbízásából.

Ballagtak egy darabig a parton, majd Alvito megtorpant, és ismét kinézett a tengerre. Hajnalodott. A hajókat már nem lehetett látni.

– Mennyi az esélye, hogy üzenetünk megérkezik? – Előző nap ugyanis Mihály felfedezte, hogy Blackthorne egyik új vazallusa keresztény. Amint jedói földalatti hálózatuk az éjszaka megneszelte, hogy valami készül az Andzsín-szannal és hajójával kapcsolatban, Alvito sebtiben rejtjeles üzenetet firkantott dell'Aquának, amelyben közölte a legújabb híreket, s megkérték ezt az embert, hogy a legnagyobb titokban kézbesítse, amint Ószakába érnek.

– Az üzenet meg fog érkezeni. Mihály testvér csöndesen hozzátette: – Emberünk tudja, hogy az ellenséggel hajózik.

– Isten vigyázzon a lépteire, adjon neki erőt és verje meg Uragát.

– Alvito rápillantott a fiatalemberre. – Miért? Miért tagadta meg a hitét?

– Megmondta, atyám – felelte Mihály testvér. – Pap szeretett volna lenni, társaságunk felszentelt papja. Nem nagy kérdés ez Isten büszke szolgájától.

– Túlságosan is büszke volt, testvérem. Isten az Ő végtelen bölcsességében próbára tette, és méltatlannak találtatott.

– Igen. Imádkozom érte, hogy én ne találtassam méltatlannak, ha eljön az idő.

Alvito elhaladt a misszió épülete előtt, a felé a jókora telek felé, amelyet Toranaga jelölt ki számukra, hogy ott építsék fel katedrálisukat Isten nagyobb dicsőségére. A jezsuita már látta is lelki szemei előtt az égre törő, fenséges és kecses szentegyházat, amint a város fölé emelkedik, a Macauban, Goában vagy akár

Portugáliában öntött páratlan harangok zengenek, misére szólítva, be a szélesre tárt bronzkapukon, a hívő nemességét. Orrában érezte a tömjén illatát, hallotta a latin énekeket.

De a háború elpusztítja ezt az álmod, gondolta. Ismét háború dúlja fel az országot, s visszahanyatlik az ősi, pogány, véres állapotba.

– Atyám! – suttogta figyelmeztetően Mihály testvér.

Egy asszony tűnt fel előttük, az alapokat nézte, amelyeket kijelöltek és részben már ki is ástak. Két szolgáló volt vele. Alvito mozdulatlanul állt s pislogott a félhomályban. A nő fátylat viselt és drága öltözéket. Mihály testvér óvatlan mozdulatot tett, belerúgott egy kőbe, s az csörögve vágódott neki egy láthatatlan ásó lapjának. A nő riadtan megfordult. Alvito felismerte.

– Mariko-szan? Én vagyok az – Alvito atya.

– Atyám? Épp... épp hozzád igyekeztem. Nemsokára indulok, de előtte beszélni akartam veled.

Alvito közelebb ment. – Nagyon örülök, hogy látlak, Mariko-szan. Igen, hallottam, hogy elmegy. Többször is megpróbáltalak felkeresni, de a várba még mindig tilos belépnem. – Mariko szótlanul nézegette a katedrális kezdeményeit.

– Csak azért jöttél ide, hogy velem találkozz, Mariko-szan?

– Igen. És hogy végignézzem a hajó indulását.

– Mit tehetek érted?

– Szeretnék meggyónni.

– Akkor gyónj meg itt – mondta Alvito. – Legyen a te gyónásod az első ezen a helyen, ámbár jószerivel még a földje sincs megszentelve.

– Kérlek, bocsáss meg, atyám, de mondanál misét is itt?

– Itt még se templom, se oltár, se miseruha, se oltáriszentség. Celebrálhatnék a kápolnánkban, ha elkísérn...

– Igyunk csát üres csészéből, atyám. Kérlek – könyörgött Mariko. – Nagyon sajnálom, hogy ezt kell kérnem, de olyan kevés az idő.

– Jó – mondta a pap, mert azonnal megértette.

Odament arra a pontra, ahol egy nap talán az oltár áll majd a nagyszerű hajóban, boltív alatt. Most csak az egyre világosodó égbolt volt a tető, a madarak és a hullámverés moraja a kórus. Énekelni kezdte a fennkölt szépségű miseszöveget, Mihály testvér koncelebrált, és áhítat lengte be a jövő szentegyházat.

Mielőtt azonban jelképesen megáldoztatta volna Marikót, a pap azt mondta: – És most gyónjál meg, leányom. – Intett Mihály testvérnek, hogy húzódjon odébb, leült egy kőre, s mintha gyóntatószékben volna, behunyta a szemét. – Isten nevében...

– Mielőtt elkezdeném, atyám, egy szívességet kérek.

– Tőlem vagy Istentől, Mária?

– Isten színe előtt.

– Mi volna az?

– Az Andzsín-szan életét kérem, bizonyos értesülésekért cserébe.

– Nem rendelkezem az élete fölött.

– Nagyon sajnálom, de elterjeszthetnéd az összes keresztény között, hogy nem szabad feláldozni Istennek az Andzsín-szan életét.

– Az Andzsín-szan ellenség. Hitünk engesztelhetetlen ellensége.

– Igen. Én mégis az életét kérem. Cserébe... cserébe talán igen nagy szolgálatot tehetek.

– Mi módon?

– Teljesíted a kérésemet, atyám? Isten színe előtt megígéred?

– Nem ígérhetek ilyesmit. Nem áll hatalmamban. Istennel nem lehet alkudozni.

Mariko habozott, majd meghajolt, és állt volna fel. – Értem. Akkor kérlek, bocsáss meg...

– A vizitátor atya elé fogom terjeszteni kérésedet – mondta Alvito.

– Ez nem elég, atyám, kérlek, bocsáss meg.

– Elébe terjesztem, és Isten nevében megkérem, fontolja meg, hogy teljesítheti-e.

– Ha amit elmondok, nagyon értékesnek bizonyul, megesküszöl-e Isten előtt, hogy mindent megteszel, ami csak hatalmadban áll, hogy vigyázz rá és véd meg, hacsak nem az egyház érdekeit veszélyezteti?

– Igen. Ha nem az egyház érdekeit veszélyezteti.

– És, kérlek, bocsáss meg, megígéred, hogy a vizitátor atya elé terjeszted kérelmemet?

– Igen.

– Köszönöm, atyám. Hallgass meg tehát... – Elmondta, mint vélekedik Toranagával és rejtélyes viselkedésével kapcsolatban.

Alvito egyszeriben mindent megértett. – Igazad van, szavamra, igazad van! Isten bocsásson meg nekem, hogyan lehettem ilyen

ostoba?

– Kérlek, hallgass tovább, atyám. – Elsuttogta a Zatakival és Onosival kapcsolatos titkokat is.

– Lehetetlen!

– Azonkívül az a hír járja, hogy Onosi úr meg akarja mérgeztetni Kijama urat.

– Lehetetlen!

– Kérlek, bocsáss meg, de nagyon is lehetséges. Ők ketten ősi ellenségei egymásnak.

– Kitől hallottad mindezt, Mária?

– Hírek szerint Onosi még az idén, áldott Szent Bernát ünnepén fogja megmérgeztetni Kijama urat – folytatta Mariko, mintha meg sem hallotta volna a kérdést. – Onosi fia kapja Kijama úr összes birtokát. Isido tábornok beleegyezett a dologba, föltéve, hogy uram addigra eltávozik a Nagy Űrbe.

– Bizonyítékot, Mariko-szan! Hol a bizonyíték?

– Nagyon sajnálom, nincs bizonyítékom. De Harima úr is tud minderről.

– Honnan tudod? És Harima úr honnan tudja? Azt mondd, ő is benne van ebben az összeesküvésben?

– Nem, atyám. Csupáncsak fülébe jutott a titok.

– Lehetetlenség! Onosi óvatos és okos ember. Ha ilyesmit tervezne, nem árulná el senkinek. Bizonyára tévedsz. Kitől kaptad az értesülést?

– Nagyon sajnálom, de nem mondhatom meg. Hinni azonban hiszek benne.

Alvito sorra vette magában a lehetőségeket. – Uraga! Uraga volt Onosi gyóntatója! Jóságos Istenem, Uraga megszegte a gyónási titkot, és elmondta a nagybátyjának...

– Lehet, hogy ez a titok valóban nem igaz, atyám. Ámbár én hiszek benne. Az igazságot csupán Isten ismeri, ne?

Mariko nem vonta félre a fátylát, így Alvito nem láthatta az arcát. A hajnalpír már kezdett szétterjedni az égen. A pap kinézett a tengerre. Most újra megpillantotta a horizonton a két hajót, délnyugatnak tartottak, a gálya evezői pontos összhangban merültek a vízbe, a szél kedvező volt, a tenger nyugodt. Fájdalom szúrt a mellkasába, a hallottak főbe kólintották. Lelke mélyén tudta, hogy a

Mariko által feltárt titkok igazak, érvelése hibátlan.

– Azt mondd hát, hogy Toranaga úr túl fog járni Isido eszén – hogy győzni fog?

– Nem, atyám. Senki sem fog győzni, de a ti segítségetek nélkül Toranaga úr elveszik. Zataki úrban nem lehet megbízni. Zataki mindig is veszélyt fog jelenteni uram számára. Ezt ő maga is tudja, tisztában van tehát vele, hogy Toranaga ígéretei mit sem érnek, mert Toranaga előbb-utóbb megpróbálja majd eltenni őt láb alól. Zataki helyében én azonnal megöletném Szudara urat, Gendzsiko úrnőt és minden gyermeküket, amint a kezembe kerülnek, és tüstént megindulnék Toranaga északi állásai ellen. Minden hadammal megindulnék észak felé, ezzel talán sikerümné kirángatni Isidót, Ikava Dzsikkjut és a többieket ostoba letargiájukból. Toranagát igen könnyen le lehetne rohanni, atyám.

Alvito hallgatott egy sort, majd így szólt: – Vond féke a fátyladat, Mária.

Mariko engedelmeskedett: az arca kőmerev volt. – Miért mondtad el nekem mindezt?

– Hogy megmentsem az Andzsín-szan életét.

– Árulást követsz el érte, Mária? Te, Toda Mariko-nó-Buntaro, Akecsi Dzsinszai tábornok úr lánya árulást követsz el egy idegen kedvéért? Azt kéred, hogy ezt higgyem el?

– Nem, nagyon sajnálom, az... az egyházat is meg akarom oltalmazni. Az egyházat mindenképpen meg kell oltalmazni, atyám... igazán nem is tudom, mitévő legyek. Arra gondoltam, te majd... Toranaga úr az egyház egyetlen reménysége. Segíthetnétek neki valamiképpen... hogy megoltalmazhassa az egyházat, Toranaga úrnak azonnali segítségre van szüksége. Jó és bölcs ember ő, alatta virágzásnak indul az egyház. Én tudom, hogy Isido az igazi ellenség.

– A legtöbb keresztény daimjó úgy véli, Toranaga elpusztítja az egyházat és az Örököszt, ha legyőzi Isidót és hatalomra kerül.

– Lehet, de én nem hiszem. Nagylelkűen fog bánni az egyházzal. Mindig is ezt tette. Isido azonban megátalkodott ellensége a kereszténységnek. Akárcsak Ocsiba úrnő.

– Az összes nagy hatalmú keresztény ellene van Toranagának.

– Isido paraszt. Toranaga-szama becsületes, bölcs és pártolja a kereskedelmet.

- Kereskednünk muszáj, akárkié lesz is a hatalom.
 - Toranaga mindig a barátotok volt, s ha becsületesen viselkedtek velem, az is marad. – Mariko rámutatott az alapokra. – Ez vajon nem becsületességének a jele? Ingyen nektek adta ezt a telket, annak ellenére, hogy nem segítettek rajta, és mindent elvesztett, még a barátságotokat is.
 - Lehetséges.
 - És végül, atyám, csak Toranaga-szama tudja megakadályozni, hogy örökké tartó háborúba sodródjék az ország. Mint asszony csak azt kívánhatom, ne legyen örökké tartó háború.
 - Igen, Mária. Ezt valószínűleg csak ő tudná megtenni.
- Alvito atya tekintete odébb vándorolt. Mihály testvér térdén állva buzgó imádkozásba merült, a két szolgáló a part közelében várakozott türelmesen. A jezsuita meg volt döbbenve, de fel is lelkesedett, támolygott a kimerültségtől, s mégis mintha friss erő szállta volna meg. – Örülök, hogy eljöttél ide és elmondtad nekem ezeket. Köszönöm. Az egyház és a magam, az egyház szolgájának nevében. Megteszek mindent, amit megígértem.
- Mariko meghajtotta a fejét, és nem szólt semmit.
- Elvinnél egy üzenetet, Mariko-szan? A vizitátor atyának?
 - Igen. Ha Ószakában van.
 - Magánjellegű, bizalmas üzenetet?
 - Igen.
 - Szóban küldöm. Mondj el neki mindent, amit nekem elmondtál, s azt is, amit én mondtam. Mindent.
 - Értem.
 - Megígéred? Isten előtt?
 - Erre semmi szükség, atyám. Beleegyeztem, hogy megteszem.
- Alvito belenézett az asszony határozott, szilárd tekintetű, elszánt szemébe. – Kérlek, bocsáss meg, Mária. És most meghallgatom a gyónásodat.
- Mariko ismét arca elé vonta a fátylát. – Kérlek, bocsáss meg, atyám, nem vagyok méltó a gyónásra.
- Mindenki méltó rá, aki Isten teremtménye.
 - Kivéve engem. Nem vagyok méltó, atyám.
 - Meg kell gyónnod, Mária. Különben nem folytathatom a misét – csak megtisztulva járulhatsz az Úr elébe.

Mariko letérdelt. – Bocsáss meg, atyám, mert vétkeztem, de csak azt gyónhatom meg, hogy nem vagyok méltó a gyónásra – suttogta el-elcsukló hangon.

Alvito atya részvevően a fejére tette a kezét. – Isten lánya, hadd kérjem bűneidért Isten bocsánatát. Feloldozlak az Ő nevében, és megtisztultnak nyilvánítalak színe előtt. – Megáldotta az asszonyt, majd tovább celebrált a képzeletbeli katedrálisban, a világosodó ég alatt... és a mise mindkettejük számára valóságosabbnak és szebbnek tetszett minden addigi misénél.

Az Erasmus a legjobb viharkikötőben horgonyzott, amelyet Blackthorne életében látott, elég messze a parttól, hogy manőverezhessen a vízen, de elég közel, hogy biztonságban legyen. Hatólnyi tiszta víz borította a szilárd tengerágyat, s a bejárat szűk torkán kívül hegyek övezték az öblöt, amelyek bármekkora flottát megoltalmaztak volna az óceán haragjától.

Az út Jedóból eseménytelen volt, de kimerítő. A gálya fél ríre északra horgonyzott Jokohama halászfalu közelében, s most magukban voltak a fedélzeten: Blackthorne és összes embere, hollandok, japánok. Jabu és Naga a parton szemlélte meg a muskétásezredet, hamarosan neki is csatlakoznia kell hozzájuk. Nyugatra a nap már a szemhatáron időzött, s a vöröslő ég nyugodt másnapot ígért.

– Miért éppen most, Uraga-szan? – kérdezte Blackthorne a tatfedélzetről. Szeme karikás volt a kialvatlanságtól. Az imént rendelte el, hogy mindenki pihenőre térhet, de Uraga megkérte, várjon még, mert ellenőrizni kell, nincsenek-e keresztények a vazallusai között.

– Nem várhatnánk ezzel holnapig?

– Nem, uram, nagyon sajnálom. – Uraga az összegyűlt samurájok előtt állva tekintett föl rá, a holland legénység idegesen, falkába verődve, elkülönülve ácsorgott a tatfedélzet korlátjánál. – Kérlek, bocsáss meg, de ezt haladéktalanul ki kell deríteni. Te veszélyes ellenségük vagy. Saját érdekedben tudnunk kell az igazat. Nem fog sokáig tartani.

– Mindenki a fedélzeten van?

– Igen, uram.

Blackthorne odalépett a korláthoz, és lekiáltott japánul: – Van valaki keresztény? – Senki sem felelt. – Megparancsolom, aki keresztény, előrelépjen. – Senki sem mozdult. Visszafordult Uraga felé. – Tízfünyi őrséget a fedélzetre, a többi lepihenhet.

– Engedelmeddel, Andzsín-szan. – Kimonója alól Uraga egy kis szentképet húzott elő, amelyet még Jedóból hozott magával, és ledobta a fedélzetre, majd rátaposott. Blackthorne és a matrózok elhűlve nézték ezt a szentséggyalázást. Kivéve Jan Ropert. – Kérlek, parancsold meg, hogy minden vazallusod csinálja utánam – mondta Uraga.

– Miért?

– Én ismerem a keresztényeket. – Uraga tekintetét félig elrejtette a kalapja. – Kérlek, uram. Fontos, hogy mindenki utánam csinálja. Még ma.

– Nem bánom – egyezett bele vonakodva Blackthorne.

Uraga tolmácsolta a parancsot a szamurájoknak. Az egyik máris előlépett, és rátaposott a képre. – Én nem tisztelek semmiféle barbár vallást. Gyerünk, csináljátok ti is, ahogy parancsolták!

Egyenként előléptek. Blackthorne viszolyogva figyelte a ceremóniát.

– Undorító – morogták a holland tengerészek.

A szamurájok egyenként elvonultak Uraga előtt, s már szinte beletaposták a kis szentképet a fedélzetbe. Sokan voltak, lassan haladt a dolog, és Blackthorne már bánta, hogy beleegyezett, mert fontosabb tennivalója is volt még napnyugta előtt. Tekintete a falura vándorolt. Az előhegyek lankáján a muskétásezred zsúptetejű viskói sorakoztak. Szeretett volna mielőbb partra szállni, megszemlélni a birtokot, amelyet Toranagától kapott s amelyhez Jokohama is hozzátartozott. Jóságos atyaúristen, gondolta, a világ egyik legpompásabb kikötője az én tulajdonom!

Egy szamuráj hirtelen átlépte a szentképet, kardot rántott és Blackthorne felé lódult. Tucatnyi elképedt szamuráj ugrott elébe merészen, elzárva előtte a tatfedélzetre vezető utat, Blackthorne pedig megperdült, kezében felvont kakasú, célzásra emelt pisztollyal. A többiek szétszóródtak, fel-alá rohangáltak az általános fejtelenségben. A szamuráj dühödten ordítva megtorpant, majd irányt változtatva Uraga felé sújtott, akinek azonban valahogy sikerült elkerülnie a pengét. A férfi megperdült, őrjöngő

vagdalkozással sikerült visszavernie a rárontó szamurájok első hullámát, azután a korláthoz ugrott, és belevetette magát a vízbe.

Négyen, akik úszni tudtak, azonnal ledobták harci kardjukat, s törték kapva a foguk közé, utánaugrottak. A többiek, a hollandok is, a korláthoz tódultak.

Blackthorne kihajolt, de semmit sem látott odalenn; azután megpillantotta a víz felszíne alatt kavargó árnyakat. Egy ember felbukott, hogy levegőt vegyen, majd újra eltűnt. Hamarosan felmerült mind a négy fej, köztük a hulla, késsel a torkában.

– Nagyon sajnáljuk, Andzsín-szan, de ez a saját kése – kiáltotta az egyik.

– Uraga-szan, mondd meg nekik, hogy kutassák át, aztán lökjék a halaknak.

Semmit sem találtak nála. Amikor visszamásztak a fedélzetre, Blackthorne a szentképre mutatott lövésre kész pisztolyával. – Minden szamuráj – még egyszer! – Azonnal engedelmeskedtek, és Blackthorne árgus szemekkel figyelte, nem csal-e valamelyikük. Azután Uraga kedvéért rászólt a tengerészekre, hogy ők is kövessék a példát. Tiltakozó moraj hallatszott.

– Gyerünk! – acsarogta Blackthorne. – Rajta, különben a lábammal ismerkedtek meg!

– Mi szükség erre, navigátor? – kérdezte van Nekk. – Nem vagyunk mi büdös pogány csürhe!

– Ők nem büdös pogány csürhe! Ők szamurájok, megértettétek?

Csak nézték meredten. Félelemmel vegyes düh fogta el őket. Van Nekk válaszolni akart, de Ginsel közbeszólt.

– A szamurájok egytől egyig pogány kurafiak, ők vagy a hozzájuk hasonló gyilkolták meg Pieterzoont, a flottaparancsnokot és Maetsukkert!

– Igaz, de ezek nélkül a szamurájok nélkül sohasem jutunk haza, világos?

Most már minden szamuráj őket figyelte. Védelmezőleg közelebb nyomultak Blackthorne-hoz. A tengerészek morogva engedelmeskedtek a parancsnak.

– Sonk! Találtál grogot?

– Nem, uram, nincs egy árva csöpp se!

– Majd küldetek fel szakét. – Blackthorne portugálul hozzátette: –

Uraga-szan, te partra jössz velem, és hozz egy embert is evezősnek. Ti négyen – folytatta japánul, azokra bökve, akik a tengerbe vetették magukat – kapitányok vagytok. Megért? Ötven ember mindegyik alá.

– Hai, Andzsín-szan.

– Mi a neved? – kérdezte az egyiktől, egy magas, hallgatag, sebhelyes képű férfitől.

– Nava Csiszato, uram.

– Ma te vagy kapitány. Egész hajón. Míg visszajövök.

– Igen, uram.

Blackthorne a csónaklejáróhoz ment. A szkiff a létra aljához kötve himbálózott a vízen.

– Hová megy, navigátor? – kérdezte nyugtalanul van Nekk.

– Partra. Nemsokára visszajövök.

– Remek, megyünk mindahányan!

– Én is megyek, a nemjóját...

– És én is. Én is...

– Úristen, nehogy itt hagyjatok...

– Nem! Egyedül megyek!

– De hát mi lesz velünk, az isten szerelmére? – kiáltotta van Nekk.

– Mihez kezdjünk? Ne hagyj itt bennünket, navigátor...

– Itt maradtok és vártok! – közölte ellentmondást nem tűrően Blackthorne. – Élelmet és italt küldetek.

Ginsel odaállt eléje. – Azt hittem, még ma éjjel visszamegyünk. Miért nem megyünk vissza?

– Meddig maradunk itt, navigátor, meddig?...

– Mikor megyünk vissza Jedóba, navigátor? – kérdezte még hangosabban Ginsel. – Meddig maradunk itt ezekkel az istenverte majmokkal?

– Majmok, bizony! – helyeselt Sonk. – Mi lesz a holminkkal, navigátor, és mi lesz a mieinkkel?

– Úgy van, mi lesz az etákokkal, navigátor? Mi lesz a macáinkkal?

– Megmaradnak holnapig – felelte Blackthorne, visszanyelve undorát. – Türelem, mindjárt visszajövök. Baccus, te leszel az ügyeletes. – Fordult, hogy induljon.

– Veled megyek – jelentette ki csökönnyösen Jan Roper, és megindult utána. – Kikötőben vagyunk, most mi, kalmárok parancsolunk.

Azonkívül valami fegyverre is szükségem lesz.

Blackthorne feléje perdült, és abban a pillanatban tucatnyi kard hussant ki hüvelyéből, hogy végezzen Jan Roperrel. – Még egy szó és meghalsz. – A magas, sovány kalmár elvörösödött és megtorpant.

– Fékezd a nyelved ezeknek a szamurájoknak a közelében, mert lecsapják a fejed, még mielőtt megakadályozhatnám, már csak a modortalanságodért is – egyebekről nem beszélve. Mindnyájan elég idegesek, és ha téged látlak, engem is elfog az idegesség. Fegyvert meg akkor kapsz, ha majd szükséged lesz rá. Megértetted?

Jan Roper mogorván biccentett és meghátrált. A szamurájok még mindig fenyegetően meredtek rá, de Blackthorne megnyugtatta őket, és halálbüntetés terhe mellett megtiltotta nekik, hogy a legénységhez nyúljanak. – Nemsokára visszajövök. – Lement a létrán, és átlépett a csónakba, Uraga és egy másik szamuráj követte. Csiszato kapitány megindult Jan Roper felé, aki rémülten meghajolt és elkotródott.

Amikor már jócskán eltávolodtak a hajótól, Blackthorne köszönetet mondott Uragának, amiért leleplezte az árulót.

– Nem érdelek köszönetet. Csak a kötelességemet teljesítettem.

Blackthorne japánul felelt, hogy a szamuráj is értse. – Igen, kötelesség. De akkor is több koku most már. Nem húsz, hanem évi száz.

– Ó, köszönöm, köszönöm, uram. Nem érdelem meg. Csak a kötelességemet teljesítettem és...

– Lassan beszélj. Nem értem.

Uraga bocsánatot kért, és elismételte lassabban.

Blackthorne újból megdicsérte, azután kényelmesen elhelyezkedett a csónak farában. Eluralkodott rajta a fáradtság. Erőnek erejével nyitva tartotta a szemét, és visszapillantott a hajójára, hogy még egyszer meggyőződjék róla, biztonságos helyen áll-e. Van Nekk és a többiek a korlát mellett lézengtek, és Blackthorne most már bánta, hogy magával hozta őket, noha tudta, hogy nem volt választása. Nélkülük az út nem lett volna biztonságos.

Lázongó csürhe, gondolta. Mi a fenét csináljak velük? Minden vazallusom tudja, hogy eta faluban laknak, és éppúgy undorodnak tőlük, mint én... Úristen, micsoda egy helyzet! Karma, ne?

Elaludt. Amint a szkiff partot ért, felriadt. Először azt sem tudta, hol van. Azt álmodta, hogy újra Mariko karjában hever, a várban, mint tegnap éjjel.

Tegnap éjjel félálomban heverték szeretkezés után – Fudzsiko tudott a dologról, Csimmoko őrködött –, amikor Jabu és szamurájai megdöngették az ajtófélfát. Pedig olyan jól kezdődött. Fudzsiko elővigyázatosan meghívta Kikut is – a kurtizán sose volt még olyan szép és vidám. Amint a harangok hírül adták a Vadkan órájának végét, megérkezett Mariko. Szakét ittak, és remekül mulattak, de aztán Mariko megtörte a varázst.

„Nagyon sajnálom, de veszélyben forog az életed, Andzsin-szan.” Mindent elmesélt, és amikor azt is hozzátette, hogy Gjoko szerint nem szabad megbízni Uragában. Kiku és Fudzsiko is aggodalmas képet vágott.

„Kérlek, ne nyugtalankodjatok, szemmel fogom tartani” – csitította őket.

„Azt hiszem, Jabu-szannal is vigyáznod kellene, Andzsin-szan” – folytatta Mariko.

„Micsoda?”

„Láttam a gyűlöletet az arcodon ma délután. Ő is látta.”

„Egye fene – mondta Blackthorne. – Sigata ga nai, ne?”

„Nem, nagyon sajnálom, de hibát követtél el. Miért parancsoltad vissza az embereidet, amikor körülfogták Jabu-szamát? Ez súlyos hiba volt. Pillanatok alatt végeztek volna vele, s ellenséged most halott volna. Nem kockáztattál volna semmit.”

„Nem lett volna tisztességes, Mariko-szan. Annyi ember egy ellen. Nem igazságos.”

Mariko elmagyarázta Fudzsikónak és Kikunak, mit mondott Blackthorne. „Kérlek, bocsáss meg, Andzsin-szan, de mindnyájan úgy véljük, az efféle gondolkodás igen veszélyes, szeretnénk, ha mielőbb leszoknál róla. Téves és naiv egyszerre. Kérlek, bocsásd meg szókimondásomat. Jabu-szan el fog veszejteni téged.”

„Nem, egyelőre még nem. Egyelőre fontos vagyok a számára. És Omi-szan számára is.”

„Kiku-szan azt mondja, óvakodj Jabutól – és ettől az Uragától. Azt mondja, az Andzsin-szan még nem tudja megítélni, mi fontos a mi országunkban és mi nem.”

„Igen, én is egyetértek Kiku-szannal” – jelentette ki Fudzsziko. Később Kiku-szan elment, hogy mulattassa Toranagát. Azután Mariko ismét tönkretette a ház békéjét. „Ma éjjel szajónarát kell mondanom, Andzsin-szan. Hajnalban indulok.”

„Ugyan, erre most már semmi szükség – felelte Blackthorne. – Magam is elvihetlek Ószakába. Szerzünk egy gályát vagy egy partjáró hajót. Nagaszaki...”

„Nem, Andzsin-szan. Nagyon sajnálom, de úgy kell utaznom, ahogy a parancsom szól.” Semmiféle meggyőzés vagy könyörgés nem hatott rá.

Érezte, hogy Fudzsziko figyeli a rájuk telepedő csendben, miközben neki a szíve sajgott Mariko távozásának gondolatára. Ránézett Fudzszikóra, aki felállt, és kimentette magát egy pillanatra. Behúzta maga mögött a sodzsit s ők egyedül maradtak, tudván, hogy Fudzsziko nem jön vissza, egy kis ideig biztonságban lesznek. Mohón és vadul szeretkeztek. Azután hangokat és lépéseket hallottak, s alig szedték rendbe magukat, alig csatlakozott hozzájuk Fudzsziko egy belső ajtón át, amikor besietett Jabu Toranaga parancsával: azonnal és a legnagyobb titokban indulniuk kell. „Jokohama, utána Ószaka, de ott épp csak megállunk, Andzsin-szan, aztán irány Nagaszaki, majd vissza Ószakába és haza megint! Már elküldtem a legénységédért, hogy tüstént jelentkezzenek szolgálatra a hajón.”

Blackthorne-t elragadta a lelkesedés. „Értem, Jabu-szan. De Mariko-szan... Mariko-szan is megy Ószakába, ne? Jobb, ha velünk... gyorsabb, biztosabb, ne?”

„Ez lehetetlen, nagyon sajnálom. Sietnünk kell! Gyerünk! Az apály... érted, Andzsin-szan?”

„Hai, Jabu-szan. De Mariko-szan is Ószaka...”

„Nagyon sajnálom, de ő más parancsot kapott. Mariko-szan, magyarázd meg neki! És mondd meg, hogy siessen!”

Jabu hajthatatlan volt, és késő éjjel amúgy sem zavarhatták volna Toranagát azzal, hogy másítsa meg a parancsát. Arra sem maradt idő, hogy négy szemközt beszélhessen Marikóval vagy Fudzszikóval, így mindössze szertartásosan vettek búcsút egymástól. De hát Ószakában úgymint találkoznak. „Hamarosan, Andzsin-szan...” – mondta Mariko.

– Úristen, ne hagyd, hogy elveszítsem – motyogta most Blackthorne,

miközben fejük fölött, a parton sirályok rikoltoztak, s ettől csak még elhagyatottabbnak érezte magát.

– Kit, Andzsín-szan?

Blackthorne észbe kapott, és visszamutatott a távoli hajóra.

– Hát a hajómat, Uragá-szan.

– Hai, Andzsín-szan.

Blackthorne még most is ki tudta venni tengerészei apró figuráját, és újból eltöprengett megoldhatatlan dilemmáján. Szükséged van rájuk, gondolta, és még többre is. És akiket fölfogadsz, azok sem örülnek majd a szamurájoknak, azok is katolikusok lesznek jobbára. Jóságos atyaisten, hogyan fogom ráncba szedni őket? Marikónak igaza volt. Ha a katolikusok közelébe kerülök, halott ember vagyok.

„Ez még rám is vonatkozik, Andzsín-szan” – mondta tegnap éjjel.

„Nem, Mariko-szan. Rád aztán nem.”

„Ma délután azt mondtad, az ellenségeid vagyunk.”

„Azt mondtam, a katolikusok többnyire ellenségeim.”

„Meg fognak gyilkolni, ha módjuk lesz rá.”

„Igen. De te... tényleg találkozunk Ószakában?”

„Igen. Szeretlek. Andzsín-szan, ne feledd – óvakodj Jabu-szantól...”

Jabut illetően igazuk van, gondolta most Blackthorne, akármit mond, akármit ígéret is. Csúnya hibát követtem el, amikor visszafütyentettem az embereimet. Az a kurafi azonnal elmetszi a torkomat, ha már nem használhat többé semmire, hiába színleli az ellenkezőjét. De azért Jabunak is igaza van: szükségem van rá. Nagaszakiba az ő védelme nélkül sohasem jutnék be, hát még onnan ki! És Toranagát is rábeszélhetné, hogy gondolja meg magát. Jabu kétezer fanatikusával nemcsak Nagaszakit, de talán még Macaut is feldúlhatnánk...

Madonna! Egyedül tehetetlen vagyok.

Azután eszébe jutott, mit mondott Gjoko Marikónak – hogy Uragában nem bízhat. De Gjoko ebben tévedett. Vajon mi másban tévedett még?

HATODIK KÖNYV

Ötvenkettedik fejezet

Amint a gályán megtett hosszú út után ismét az Ószakát övező tenger zsúfolt vizére értek, Blackthorne újból úgy érezte, agyonnyomja a hatalmas város látványa. A tájfun részben elpusztította, némely körzetekben még most is látni lehetett a kiegészített maradványokat, de roppant tömege mit sem változott, s az egészet most is ugyanúgy uralta a várkastély. Még innen, egy league távolból is jól kivehettek a nagy külső fal kolosszális övét, a felmeredő bástyákat, amelyek azonban szinte eltörpültek a rosszindulatú óriásként magasió öregtorony mellett.

– Úristen – fakadt ki Vinck, aki Blackthorne-nal együtt ott állt a gálya orrában. – Hogy lehet valami ilyen behemót? Amszterdam ehhez képest egy kis légyiszok.

– Igen. A vihar megtépázta a várost, de ki fogja heverni. A várnak meg semmi sem tud ártani.

Két héttel ezelőtt rontott elő a tájfun délnyugati irányból. Figyelmeztető előjelben – alacsonyan lógó felhőkben, szélrohamokban, esőkben – bőségesen részesültek, így idejében biztos kikötőbe kormányozták a gályát, hogy ott vészeli át a vihart. Öt napot vártak. A kikötőn túl az óceán habzott, fortyogott, a szélviharok vadabbak és erősebbek voltak, mint amilyeneket Blackthorne valaha is látott.

„Úristen – fakadt ki Vinck akkor is. – Bárcsak otthon lennénk! Bárcsak már egy éve hazamentünk volna!”

Blackthorne magával hozta Vincket Jokohamából, a többieket pedig visszaküldte Jedóba. Az Erasmus Jokohamában maradt, biztonságos kikötőben, Naga felügyelete alatt. Legénysége boldog volt, hogy mehet – és Blackthorne is örült, hogy nem kell többé látnia őket. Aznap este megint veszekedés tört ki közöttük a hajó ezüstje miatt. A pénz a társaság pénze, nem az övé. Van Nekk mint az expedíció kincstárnoka és a kereskedők előjárója, a flottaparancsnokkal együtt rendelkezett fölötte. Miután többször is megszámlálták és kiderült, hogy ezerrel kevesebb a kelleténél, van Nekk és Jan Roper garaszkodni kezdett azt a summát illetően, amelyet Blackthorne magával vihet az új matrózok felfogadására.

„Túl sokat akarsz, navigátor! Ajánlj nekik kevesebbet!”

„Az isten szerelmére! Azt kell fizetnem, amit kérnek! Szükségem van

matrózokra és pattantyúsokra! – Öklével rácsapott a nagykabin asztalára. – Különben sohasem keveredünk haza!”

Végül is kierőszakolta, hogy annyit adjanak neki, amennyit akar, és dühöngött, amiért kicsinyeskedésükkel sikerült kihozniuk a béketűrésből. Másnap visszaküldte őket Jedóba, az ezüst tizedét fizetэшátralék fejében szétosztotta közöttük, a többit az Erasmuson helyezték őrizet alá.

„Honnét tudjuk, hogy itt biztonságban lesz-e?” – kérdezte mogorván Jan Roper.

„Hát maradj itt, és őrizd magad!”

De senki sem akart a hajón maradni. Vinck beleegyezett, hogy vele tart.

„Miért éppen ő, navigátor?” – kérdezte van Nekk.

„Mert Vinck tengerész, és nekem segítségre lesz szükségem.”

Amint tengerre szálltak, Blackthorne elkezdte japán útra téríteni barátját. Vinck sztoikusán fogadta a dolgot, megbízott Blackthorneban, hiszen régóta hajóztak már együtt. „Navigátor, a te kedvedért naponta megfürdöm és megmosakszom, de verjen meg az Isten, ha ezeket a nyavalyás hálóingeket magamra veszem!”

Tíz nap leforgása után Vinck már vidáman eregette le a mérőónt, széles bőrvöve lecsúszott a pocakja alá, hátul tör lógott rajta hüvelyben, tiszta, ámbár rongyos inge öblében Blackthorne egyik pisztolyát rejtegette.

– A várba nem kell felmennünk, ugye, navigátor?

– Nem.

– Mert akkor lássam, amikor a hátam közepét, a szentségit neki!

Derült idő volt, a nap magasan járt, sugarai nyugodt tengeren tükröződtek. Az evezősök kitartóan, fegyelmezetten dolgoztak.

– Vinck – nézd, ott akartak csapdába ejteni bennünket!

– Atyaisten, micsoda zátonyok!

Blackthorne ugyanis mindent elmesélt Vincknek: hogyan menekültek meg, hogyan villogtak a várfalakon a jelzőtüzek, hány meg hány halott hevert a parton, s hogy az ellenség fregattja majdnem felnyársalta őket.

– Á, Andzsín-szan! – Jabu lépett oda hozzájuk. – Jó, ne? – Az elpusztított városrészekre mutatott.

– Rossz, Jabu-szama.

– Ellenség, ne?

– A nép nem ellenség. Csak Isido és a szamurájok ellenség, ne?

– A vár az ellenség – felelte Jabu, s hangjában ugyanaz a nyugtalanság tükröződött, amely mindenkit hatalmába kerített a gályán. – Itt minden ellenség.

Blackthorne figyelte Jabut, amint előbbre ment, s a szél megcibálta kemény testén a kimonót.

Vinck lehalkította a hangját.

– De szeretném megölni ezt a rohadékot, navigátor.

– Igen. Én se felejtettem el az öreg Pieterzoont, ne félj.

– Én se. Hihetetlen, hogy tudsz beszélni a nyelvükön. Mit mondott?

– Udvariaskodott.

– Mi a terv?

– Kikötünk és várunk. Jabu egy-két napra elmegy, mi meg lapítunk. Toranaga megígérte ugyan, hogy intézkedik a biztonságunkat szavatoló passzusok kiadatása felől, de akkor is jobb lesz, ha a gályán maradunk és meghúzzuk magunkat. – Blackthorne figyelmes szemmel vizsgálta a víztükröt, de nem látott semmi veszélyt. Ennek ellenére odaszólt Vincknek. – Mérd meg a mélységet, biztos, ami biztos.

– Igenis!

Jabu figyelte a mérőönt leeresztő Vincket, majd visszaballagott Blackthorne-hoz. – Andzsín-szan, talán mégis jobb lenne, ha egyenest továbbmennél a gályával Nagaszakiba. Minek rám várni, ne?

– Rendben – felelte higgadtan Blackthorne, nem ülve fel az ugratásnak.

Jabu nevetett.

– Tetszel nekem, Andzsín-szan! De nem, nem, nagyon sajnálom, nélkülem meghalnál. Nagaszaki rossz neked.

– Ószaka is rossz – mindenütt rossz!

– Karma. – Jabu újra elmosolyodott. Blackthorne színlelte, hogy maga is derül a tréfán.

Többször is lefolytatták ezt a beszélgetést útközben. Blackthorne most már jobban ismerte Jabut. Még jobban gyűlölte, még kevésbé bízott benne, de a tisztelete is nőtt iránta, és tudta, hogy a karmájuk óhatatlanul egybefonódott.

- Jabu-szannak igaza van, Andzsín-szan – mondta pár napja Uraga.
- Ő meg tud védeni téged Nagaszakiban. Én nem.
- A nagybátyád, Harima úr miatt?
- Igen. Lehet, hogy máris számkivetett vagyok arrafelé, ne? Nagybátyám keresztény – bár gyanítom, hogy csak amolyan rizskeresztény.
- Az meg mi?
- Nagaszaki az ő birodalma. Nagaszakinak nagyszerű kikötője van Kjúsú partján, de azért nem a legjobb. Így azután hamar megkeresztelkedett, és minden vazallusának megparancsolta, hogy cselekedjenek hasonlóképp. Engem elküldött a jezsuita iskolába, majd a küldöttség tagjaként a pápához is. Földet adott a jezsuitáknak, és – hogy is mondjátok ti ezt? – azóta is a talpukat nyalja. De a szíve japán maradt.
- Tudják ezt a jezsuiták is?
- Hát persze.
- Elfogadják ezt a rizskereszténykedést?
- Nekünk, itteni híveiknek nem árulják el, mit gondolnak igazában, Andzsín-szan. Gyakran még önmaguknak sem vallják be. Arra nevelték őket, hogy titkokkal kereskedjenek, de sohase fedjék fel őket. Ebben nagyon hasonlítanak a japánokra.
- Jobb lenne, ha itt maradnál Ószakában, Uraga-szan.
- Kérlek, bocsáss meg, uram, de a vazallusod vagyok. Ha te elmegy Nagaszakiba, én is megyek.

Blackthorne tudta, hogy Uraga lassan nélkülözhetetlenné válik a számára. Máris nagyon sokat elárult a jezsuiták titkaiból: hogyan, miért, mikor bonyolítják kereskedelmi ügyleteiket, milyen a szervezet belső felépítése, micsoda hihetetlen nemzetközi hálózattal rendelkeznek. Harimáról és Kijamáról is rengeteget megtudott tőle, s arról is, hogy hogyan gondolkodnak a keresztény daimjók, miért tartanak ki minden biztonnyal Isido mellett. Úristen, gondolta, máris annyit tudok, hogy Londonban egy vagyont fizetnének érte, és mennyi még a tanulnivaló! Hogyan adhatnám tovább ezt a tudást? Hogy például a Kínával folytatott kereskedelem csak selyemben tízmillió aranyat jövedelmez évente, hogy a jezsuiták egyik papja a kínai császár pekingi udvarában ül mindenféle kitüntetésekkel elhalmozva, az uralkodó bizalmasaként, és tökéletesen beszéli a

kínaiak nyelvét. Ha levelet küldhetnek – vagy küldöncöt...

Cserébe Blackthorne a tengerjárásról, a keresztény vallásban beállt nagy szakadásról, a parlamenti államformáról mesélt Uragának. Arra is megtanította – akárcsak Jabut –, hogy hogyan kell puskával célba löni. Kitűnő tanítványoknak bizonyultak. Uraga derék ember, gondolta magában. Csak azt szégyelli, hogy nincs szamurájvarkocsa. De az hamar ki fog nőni.

Az orrörszem figyelmeztető kiáltást hallatott.

– Andzsín-szan! – A japán kapitány előremutatott, egy egyárbocos hajóra, amely jobbról közeledett feléjük, húsz ember húzta rajta az evezőket. Az árboc csúcsán Isido zászlaja lengett, mellette a Régenstanácsé, amely alatt Nebara Dzsozen és szamurájai utaztak Andzsiróba, a halálba.

– Ki az? – kérdezte Blackthorne, mert érezte, hogy a gálya egész személyzetét idegesség fogja el, s minden szem a távolba mered.

– Nagyon sajnálom, de nem látom – felelte a kapitány.

– Jabu-szan?

Jabu vállat vont.

– Valami tisztségviselő.

Amint a hajó közelebb ért, Blackthorne már kivehette a farában, baldachin alatt üdögélő idősebb férfit, aki díszes ünnepi öltözetet viselt válszárnyakkal. Isido Szürkéi fogták körül.

Az evezőmester abbahagyta a dobolást, hogy a hajó a gálya mellé úszhasson. Emberek ugrottak, hogy felsegítsék a tisztségviselőt. Japán révkalauz mászott utána, és sűrű hajlongások közepette hivatalosan átvette az uralmat a gálya felett.

Jabu és az idős férfi szintén nagy ceremóniával üdvözölte egymást. Végül helyet foglaltak a különböző rangokat jelző párnákon, a tisztségviselő a legelőkelőbbön. Jabu szamurájai és a Szürkék körülöttük térdeltek a főfedélzeten. – A Tanács Ő Császári Felsője nevében üdvözlétét küldi neked, Kaszigi Jabu – mondta a tisztségviselő. Köpcös, kissé nőies férfi volt, a Régenstanács protokollügyekben jártas főtanácsadója, aki egyben császári udvari ranggal is rendelkezett. Ogaki Takamotónak hívták, hetedik rangosztályú herceg volt, a közvetítő szerepét töltötte be Őfelsége, a Menny Fia és a régensek udvara között. Fogai feketére voltak festve, a császári udvar tisztviselői ezt a szokást követték már

évszázadok óta.

– Köszönöm, Ogaki herceg. Nagy kitüntetés számomra, hogy Toranaga urat képviselhetem itt – felelte Jabu, akit valósággal lenyűgözött, hogy ekkora tisztességben részesítik.

– Igen, hogyne. De természetesen magadat is képviseled egyúttal, ne? – mondta szárazon Ogaki.

– Természetesen. Mikor érkezik Toranaga úr? Nagyon sajnálom, de a tai-fun öt napra feltartóztatott, ezért amióta útnak indultunk, nem kaptam híreket.

– Á, igen, a tai-fun. A Tanács nagyon örül, hogy a vihar nem sodort veszélybe. – Ogaki köhentett. – Ami uradat illeti, sajnálattal közlöm, hogy még Odavaránál sem jár. Mindenféle akadályok jöttek közbe, azután meg valaminő betegség. Sajnálatos, ne?

– Igen, nagyon – de semmi komoly, remélem? – kérdezte Jabu, s közben boldogság töltötte el, amiért tudomást szerzett Toranaga titkáról.

– Nem, szerencsére nem komoly a dolog. – Ismét egy száraz köhentés. – Isido úr úgy tudja, urad holnap ér Odavarába.

Jabu meglepetést színlelt.

– Amikor huszonegy nappal ezelőtt elhagytam Jedót, minden készen állt uрам azonnali indulására, de aztán Hiromacu úr megbetegedett. Toranaga úr nagyon aggódott az állapota miatt, de útnak indulni is mihamarabb szeretett volna – mint ahogy én is szeretném mihamarabb megtenni az előkészületeket a fogadására.

– Az előkészületek megtörténtek – felelte a köpcös ember.

– Természetesen a Tanácsnak nem lesz kifogása, ha ellenőrzöm a felkészülést, ne? Fontos, hogy a szertartás méltó legyen a Tanácshoz és az alkalomhoz, ne?

– Méltó Ő Császári Felségéhez, a Menny Fiához. Ő rendeli Ószakába uradat.

– Természetesen, de... – Jabu minden elégedettsége szertefoszlott.

– Úgy... úgy érted, Ő Császári Felsége jelen lesz?

– A Menny Fia beleegyezett a régensek alázatos kérésébe, hogy személyesen fogadja az új Tanács, az összes magas rangú daimjó, köztük Toranaga úr, háza népe és vazallusai hódolatát. Ő Császári Felsége főtanácsadóit felkérték, hogy válasszanak ki egy szerencsét jósoló napot ezen... ezen szertartás időpontjául. A Keicsó-kor

mostani, ötödik esztendejének ezen havában a huszonkettedik napot választották.

Jabut mintha főbe kólintották volna.

– Ti... tizenkilenc nap múlva?

– Délben. – Ogaki papír zsebkendőt húzott elő ruhaujjából, és kényesen kifújta az orrát. – Kérlek, bocsáss meg. Igen, délben. A jelek kedvezőek. Toranaga urat császári hírnök útján értesítették tizennégy nappal ezelőtt. Alázatos beleegyezését a régensek három napja vették kézhez. – Ogaki most egy kis tekercest húzott elő. – Íme a te meghívásod a szertartásra, Kaszigi Jabu úr.

Jabu megremegett, amint a császári pecsét tizenhat szirmú krizantémját megpillantotta, és tudta, hogy senki, még Toranaga sem állhat ellen egy ilyen rendeletnek. Aki ennek ellenáll, az megsérti az Istenséget, lázadónak számít, s mivel minden földbirtok az uralkodó tulajdona, a lázadó birtokát azonnal elkobozzák, s császári felszólítást kap a szeppuku elkövetésére, amit természetesen a Régenstanács ad ki az uralkodó nevében, de az irat ugyanezt a Nagypecsétet fogja viselni. A szeppukura való ilyenén felszólításnak pedig habozás és halogatás nélkül engedelmeskedni kell. Jabu kétségbeesetten igyekezett összeszedni magát.

– Nagyon sajnálom, talán rosszul érzed magad? – kérdezte színlelt aggodalommal Ogaki.

– Nagyon sajnálom – makogta Jabu. – Legvadabb álmaimban sem... soha senki nem képzelhette volna, hogy a Menny Fia ennyire kitüntet bennünket, ne?

– Igen, egyetérték. Rendkívüli eset!

– Megdöbrentő... hogy Ő Császári Felsége haj... hajlandó odahagyni Kjótót... és Ószakába jönni!

– Bizony. De tény, hogy a huszonkettedik napon a Menny Fia és az összes császári jelvény itt lesz Ószakában. – A császári jelvények, amelyeknek birtoka nélkül egyetlen uralkodó sem léphetett trónra, a Három Szent Kincsből álltak, és isteni eredetűnek számítottak. Ninigi-nó-Mikoto isten hozta le őket a földre, s adta át személyesen unokájának, Dzsimmu Tennónak, az első ember-császárnak, s az ő utódai is személyesen adták mindig tovább egymásnak egészen a mostani uralkodóig, Go-Nidzso császárig. A Kard, az Ékszer és a Tükör közül a Szent Kard és az Ékszer mindig a császárral utazott,

ha az uralkodónak a palotán kívül kellett töltenie az éjszakát. A Tükröt a nagy iszei sintó szentély belső szentélyrészében tartották. A Kard, a Tükör és az Ékszer az uralkodó tulajdona volt, törvényes uralmát, isten voltát szimbolizálta.

– Szinte lehetetlen, hogy az Ő fogadására mindent előkészítsenek ilyen kevés idő alatt – mormogta Jabu.

– Ó, Isido tábornok úr a régensek nevében abban a pillanatban előterjesztette kérvényét, amint a Jokoszéban tartózkodó Zataki úrtól hírét vette a nemkülönből megdöbbentő fejleménynek, hogy Toranaga úr hajlandó Ószakába jönni és meghajolni az elkerülhetetlen előtt. Csupán ez a nagy tisztesség, amiben urad a régenseket részesíti, sarkallta őket arra, hogy alázatosan kérjék a Menny Fiát, tüntesse ki az alkalmat legmagasabb jelenlétével. – Újabb száraz köhentés. – Kérlek, bocsáss meg, de ugyebár mihamarább írásos beleegyezésedet adod, hogy te is jelen légy?

– Megtehetem most mindjárt? – kérdezte elgyengülve Jabu.

– A régensek nagyra értékelnék.

Jabu bágyadtan írószerszámokért küldött. Tizenkilenc nap, kalapált egyre az agyában. Tizenkilenc! Toranaga nem halogathat tovább, tizenkilenc nap múlva itt kell lennie. Arra még jutna időm, hogy Nagaszakiba menjek és visszaérjek, de arra nem, hogy megtámadjuk és elfoglaljuk a Fekete Hajót, s így arra sem, hogy nyomást gyakoroljunk Harimára, Kijamára vagy Onosira vagy a keresztény papokra, nem indíthatjuk meg a Bíbor Eget, Toranaga egész nagy terve tehát nem egyéb, mint álom... ajjaj!

Toranaga kudarcot vallott. Tudnom kellett volna, hogy ez lesz a vége. Nem tehetek egyebet, vagy vakon megbízom Toranagában, hogy kibújjik valahogyan ebből a hálóból is, és segítsek az Andzsinszannak embereket fogadni és sürgősen elfoglalni a Fekete Hajót, vagy elmegyek Isidóhoz és mindenről beszámolok neki, cserébe az életemért és Izuért.

Melyik lenne a jobb?

Megérkezett a papír, az ecset és a tinta. Jabu félretette minden aggodalmát, és arra összpontosított, hogy olyan tökéletesen, olyan szépen írjon, ahogy csak tud. A Menny Fiának nem lehet zavaros aggyal válaszolni. Mire befejezte, egyben döntött is: teljes mértékben követni fogja Juriko tanácsát. A súly legördült a harmóniájáról, úgy

érezte, mindene megtisztult. Dölyfös vonásokkal alákanyarintotta a nevét.

Miként lehetnék Toranaga leghasznosabb vazallusa? Egyszerű: el kell törölnöm Isidót a föld színéről.

Hogyan lehetne ezt végbevinni úgy, hogy a menekülésre is időm jusson?

Azután Ogaki hangját hallotta: – Isido tábornok úr meghív holnapi ünnepélyes fogadására, amelyet Ocsiba úrnő születésnapjának tiszteletére ad.

Az utazástól még mindig elgyötört Mariko előbb Kirit ölelte meg, utána Szazuko úrnőt, majd megcsodálta a csecsemőt, és újból megölelte Kirit. Szolgálólányok hada tüsténkedett körülöttük, csát és szakét hoztak, kihordták a tálcákat, párnákat és szagosítófüveket raktak szét, nyitogatták-csukogatták a várrészük belső kertjére nyíló sodzsikat, legyezőket zizegtettek, fecsegték, sírtak.

Végül Kiri összeütötte a tenyerét, elbocsátotta a szolgálókat, és nehézkesen, de azért izgatottan és boldogan lehuppant a maga párnájára. Arca egészen kivörösödött az erőfeszítéstől. Mariko és Szazuko úrnő azonnal odasietett hozzá, legyezgették, kényelmesen elhelyezték, de Kiri csak három újabb nagy csésze szake után tért úgy-ahogy magához.

– Ez jólesett – mondta végül. – Igen, köszönöm, gyermekem, kérek még. Jaj, Mariko-szan, hát tényleg itt vagy közöttünk?

– Igen, igen. Itt vagyok, Kiri-szan.

A tizenhét esztendő, de jóval fiatalabbnak látszó Szazuko közbevetette: – Jaj, úgy aggódtunk, az a sok pletyka...

– Igen, semmi mást nem hallottunk, csak pletykákat, Mariko-szan – szakította félbe Kiri. – Annyi mindent szeretnék megtudni, hogy mindjárt elájulok az izgalomtól!

– Szegény Kiri-szan, tessék, igyál még egy kis szakét – unszolta Szazuko. – Talán ha megeresztenéd az obidat...

– Tökéletesen rendben vagyok, gyermekem, ne idegeskedj! – Kiri nagyot lélegzett, és összefonta kezét domború hasán. – Ó, Mariko-szan, nem is tudod, milyen öröm újra barátot látni, aki Ószakán kívülről érkezik hozzánk!

– Igen – visszhangozta Szazuko, odabújt Marikóhoz, és csak úgy ömlött belőle a szó –, ahányszor csak kilépünk a kapunkon, úgy körüldongnak bennünket a Szürkék, mintha bizony méhkirálynők lennénk. A várból nem mehetünk ki, csakis a Tanács engedélyével – egyetlen nő sem, még Kijama úr háza népéből sem –, a Tanács meg szinte sose ül össze, akkor is csak hímeznek-hámoznak, de engedélyt nem adnak, az orvos meg azt mondja, még nem utazhatok sehová, pedig igazán jól vagyok és a baba is jól van és... De előbb meséld el, hogy...

Kiri közbevágot.

– Előbb mondd el, hogy van urunk.

A lány derűsen csilingelő hangon felnevetett.

– Ha hiszed, ha nem, Kiri-szan, éppen ezt akartam kérdezni!

Mariko úgy felelt, ahogy Toranaga kioktatta. – Eldöntötte, miképp cselekedjék – bízik magában, és elégedett döntésével. – Sokszor elpróbálta az út során ezt a mondatot. Mégis, olyan baljós színezetűre sikerült, hogy utána majdnem kibökte az igazat. – Nagyon sajnálom – tette hozzá.

– Ó! – Szazuko igyekezett álcázni a hangjában bujkáló félelmet Kiri kényelmesebben elhelyezkedett.

– A karma, az karma, ne?

– Szóval... szóval semmi változás... semmi remény? – kérdezte a lány.

Kiri megveregette a keze fejét. – Higgy abban, hogy a karma, az karma, gyermekem, s hogy Toranaga úr a legnagyobb, a legbölcsebb ember a világon. Ez a lényeg, a többi mind illó káprázat. Mariko-szan, hoztál nekünk üzeneteket?

– Ó, kérlek, bocsássatok meg. Igen, itt vannak. – Mariko három tekercset húzott elő ruhaujjából. – Kettő neked, Kiri-szan – egy urunktól, egy Hiromacu úrtól. Ez pedig a tiéd, Szazuko-szan, urunktól, aki arra kért, mondjam meg, hogy hiányol, és nagyon szeretné már látni legkisebb fiát. Szigorúan meghagyta, hogy háromszor mondjam el egymás után. Hiányol, és nagyon szeretné már látni legkisebb fiát. Nagyon hiányol és...

Könnyek csurogtak végig a lány arcán. Bocsánatot kért, és a tekercsét szorongatva kirohant a szobából.

– Szegény gyermek. Nehéz neki itt. – Kiri nem törte fel a pecsétet tekercsein. – Tudod, hogy Ő Császári Felsége is jelen lesz?

– Igen – felelte Mariko ugyanolyan komor hangon. – Toranaga úr küldönce egy héttel ezelőtt ért utol a hírral. Csak ennyit tudok, és azt, hogy mikor lesz a napja. Te kaptál hírt urunktól?

– Nem... közvetlenül semmit... semmi magántermészetűt már egy hónapja. Hogy van ő? De igazán.

– Bízik magában. – Mariko beleivott a szakéjába. – Ó, bocsáss meg, tölthetek neked is?

– Köszönöm.

– Tizenkilenc nap nem nagy idő, igaz, Kiri-csan?

– Elegendő ahhoz, hogy Jedóba menjen az ember és vissza is érjen, ha siet, elegendő, hogy egy egész életet leéljen, bőven elegendő, hogy megívjon egy csatát, elveszen egy birodalmat – millióegy dologra elegendő, de arra nem, hogy minden finomságot végigegyzen, elég szakét igyon... – Kiri halványan elmosolyodott. – Az elkövetkező húsz napban mindenesetre nem fogok diétázni... – Hirtelen elhallgatott. – Ó, kérlek, bocsáss meg – én csak fecsegek itt, te pedig még át sem öltöztél, meg sem fürödtél. Beszélgetni lesz időnk később is.

– Ó, ezzel ne törődj, kérlek. Nem vagyok fáradt.

– Dehogynem. A ti házatokba szállsz?

– Igen. Isido tábornok úr engedélye oda szól. – Mariko szárazon elmosolyodott. – Nagyon melegen fogadott.

Kiri elfintorodott. – Remélem, a pokolban is melegen fogadják majd.

– Ó! Mit csinált már megint?

– Csak amit eddig. Tudom, hogy ő rendelte el Szugijama úr és családja megkínzását és meggyilkolását, noha bizonyítékom nincs rá. A múlt héten Oda úr ágyasai utcaseprőknek öltözve megpróbáltak kiszökni gyermekeikkel együtt. Az örök „tévedésből” agyonlőtték őket!

– Iszonyú!

– Természetesen „bocsánatot kért”! Meg kellett szigorítani a biztonságot, mint mondja, mert állítólag a minap merényletet kíséreltek meg az Örökös ellen.

– Miért nem távoznak nyíltan az asszonyok?

– A Tanács úgy rendelkezett, hogy a feleségeknek és gyermekeknek itt kell bevárniuk a daimjókat, akiknek el kell jönniük a ceremóniára. A nagy tábornok úgy érzi, „felelősséggel tartozik a biztonságukért, ezért nem engedheti, hogy szabadon mászkáljanak”! A vár szorosabban le van zárva, mint egy kagyló.

– Ugyanez a helyzet kívül is, Kiri-zsan. Sokkal több a sorompó a Tókaidón, mint azelőtt, és ötven rí körzetben mindenütt Isido járőrei cirkálnak.

– Mindenki retteg tőle, csak mi és a kevés szamurájunk nem, de mi nem jelentünk több gondot neki, mint a sárkánynak egy pattanás a fenekén.

– Még az orvosaink is?

– Igen. Még ők is azt tanácsolják, egészségügyi okokból persze, hogy ne utazzunk, mintha bizony erre valaha is engedélyt kapnánk.

– Jól van Szazuko úrnő – és a baba, Kiri-szan?

– Jól, láthattad magad is. És én is jól vagyok. – Kiri felsóhajtott, és Mariko észrevette, hogy az ősz szálak megszáporodtak a hajában. – Semmi sem változott azóta, hogy azt a levelet megírtam Toranaga úrnak Andzsiróba. Tűszok vagyunk, és azok is maradunk a többiekkel együtt addig a bizonyos napig. Akkor majd döntésre kerül a sor.

– Most, hogy ő Császári Felsége is idejön... ezzel minden eldőlt, ne?

– Igen. Valószínű. És most menj és pihend ki magad, Mariko-szan, de kérlek, vacsorázz velünk. Akkor majd beszélünk még, ne? Ó, van egy hírem a számodra addig is. Az a te híres barbár hatamotoád – hála neki, amiért megmentette urunk életét, mert ennek azért hírét vettük – biztonságban kikötött itt ma délelőtt Kaszigi Jabu-szannal.

– Ó! Úgy aggódtam értük. Előttem egy nappal indultak útnak. A tai-fun széle minket is elkapott Nagoja közelében, de mi nem forogtunk nagy veszélyben. A tenger azonban... ó, ez nagy megkönnyebbülés!

– Itt sem volt túl nagy a veszély, eltekintve persze a tüzeiktől. Sok ezer ház leégett, de a halottak száma mindössze kétezer. Ma hallottuk, hogy a vihar Kjúsú keleti partján és Sikokun volt a legpusztítóbb. Emberek tízezrei haltak meg arrafelé. Hogy a teljes kár mekkora, azt még senki sem tudja.

– És a termés? – kérdezte Mariko.

– Errefelé a legnagyobb részét lefektette – egyik mezőt a másik után. A parasztok remélik, hogy a száraz felegyenesednek még, de ki tudja? Ha a Kvantó nem szenved kárt az érési idényben, lehet, hogy az egész birodalmat nekünk kell eltartanunk idén és jövőre.

– Jobb, ha Toranaga úr kezén van egy ilyen értékes termés, mint ha Isidóén, ne?

– Igen, de sajnos, tizenkilenc nap alatt lehetetlen megérlelni és betakarítani a termést, akármennyit imádkozna is az ember.

Mariko kiitta a szakáját. – Igen.

– Ha a hajójuk mindössze egy nappal előtted indult, igencsak sietned kellett – mondta Kiri.

– Jobbnak láttam nem késlekedni, Kiri-szan. Nem szeretek utazni.

– És Buntaro-szan? Jól van?

– Igen. Ő most a parancsnok Misimában és a határvidéken. Idefelé jövet találkoztam vele. Nem tudod, hol szállt meg Kaszigi Jabuszama? Üzenetet hoztam neki is.

– Valamelyik vendégházban. Meg fogom érdeklődni, melyikben, és tüstént megüzenem. – Kiri túrte, hogy ismét teletöltsék a csészéjét. – Köszönöm, Mariko-szan. Úgy hallom, az Andzsín-szan a gályáján maradt.

– Nagyon érdekes ember ő, Kiri-szan. Urunk igen hasznavehetőnek találta.

– Hallottam. Mindent tudni akarok róla, a földrengésről és egyáltalán, mindenről. Ó, igen, holnap este Isido úr ünnepi fogadást ad Ocsiba úrnő születésnapja alkalmából. Természetesen téged is meg fognak hívni. Úgy hallom, az Andzsín-szant is meghívják. Ocsiba úrnő látni szeretné. Emlékszel, az Örökös egyszer már találkozott vele. Te is akkor láttad először, nem?

– Igen. Szegény ember, szóval mutogatni fogják, mint valami kifogott bálnát?

– Igen – felelte egykedvűen Kiri. – Így vagyunk ezzel mindnyájan. Mind foglyok vagyunk, Mariko-szan, akár tetszik, akár nem.

Uraga végiglopakodott a közön, a tengerpart felé tartva. Sötét éjszaka volt, de az égen világítottak a csillagok, a levegő kellemesen enyhe maradt. A buddhista papok bő narancssárga köntösét, elmaradhatatlan kalapját és olcsó szalmasaruját viselte. Mögötte raktárépületek és a jezsuita misszió magas, csaknem európaias tömege. Befordult egy sarkon, és megszaporozta lépteit. Alig járt ember az utcákon. Egy csapat Szürke fáklyával a kezében cirkált a parton. Uraga lassított, és udvariasan, de igazi papi göggel ment el mellettük. Ügyet se vetettek rá.

Tévedhetetlenül haladt a parton, el a szárazra vont halászcsónakok mellett, a tenger és a tengerpart jellegzetes szagától áthatott enyhe szélben. Apály volt éppen. Az öbölben, a partközeli homokpadokon, mint megannyi szentjánosbogár, halászok lestek zsákmányra fáklyafényben, szigonnyal a kezükben. Előtte kétszáz lépésnyire már feltűnedeztek a kagyló lepte mólók és rakpartok. Az egyik mólónál jezsuita lorha horgonyzott, árbocán a portugál és a jezsuita zászlóval, feljárójánál fáklyás Szürkék nyüzsögtek. Irányt

változtatott, hogy a hajót elkerülje, néhány saroknyira felment megint a város iránt, a Tizenkilencedik utcánál lefordult, be a girbegurba sikátorokba, s újra azon az utcán bukkant ki, amely a rakpartok vonalát követte.

– Hé, te! Állj!

A parancs valahonnét a sötétből harsant. Uraga rémulten megtorpant. Szürkék rajzottak elő és körülfogták. – Hová mégy, te pap?

– A város keleti határába dadogta kiszáradt szájjal Uraga. – Nicsiren-szentélyünkbe.

– Á, szóval Nicsiren-hívő vagy?

– Én bezzeg nem – jelentette ki mogorván egy másik szamuráj. – Én Zen-buddhista vagyok, akárcsak urunk.

– Zen... igen, az a legjobb – mondta a harmadik. – De én azt már nem értem, vén vagyok hozzá.

– Ahhoz képest, hogy pap, erősen izzad. Miért izzadsz ennyire, te pap?

– Úgy gondolod, a papok sohasem izzadnak?

Néhányan fölnevettek, valaki közelebb emelt egy fáklyát.

– Miért izzadnának? – kérdezte a durva hangú. – Mást se csinálnak, mint alszanak meg párnáznak naphosszat – apácákkal, fiúkkal, kutyákkal, magukkal, amit éppen kapnak – és degeszre zabálják magukat olyasmikkel, amiért nem dolgoznak meg. A papok élősködők, akár a bolhák.

– Eh, hagyd békén, ez csak egy...

– Vedd le a kalapod, te pap!

Uraga megmerevedett. – Miért? És miért gúnyolódsz az olyanokkal, akik Buddhát szolgálják? Buddha nem árt senki...

– Azt mondtam, vedd le a kalapod!

Uraga engedelmeskedett. Fejét nemrég pap módra leborotválta, és most áldotta a kamikat, amiért ilyen óvatos volt. Az Andzsín-szan összes szamurájának a gályán kellett maradnia, amíg újabb parancs nem érkezik a várból, így rendelkeztek a kikötői hatóságok. – Semmi okod erre a modortalanságra – csattant fel a jezsuiták természetes erélyével. – Aki Buddhát szolgálja, annak tiszteletre méltó az élete, a papi élet tiszteletre méltó, és ezen a pályán kellene bevégeznie életét öregkorában a szamurájnak is. Vagy talán nem ismered a

busidó törvényeit? Elfeledkezel a neveltetésedről?

– Micsoda? Te szamuráj vagy?

– Persze hogy szamuráj vagyok! Hogyan merésznék különben a rossz modorról beszélni egy szamuráj előtt? – Uraga visszanyomta fejébe a kalapot. – Jobban tennétek, ha az őrjáratot folytatnátok, ahelyett, hogy ártatlan papokat feltartóztattok és sértegettek! – Gőgösen faképnél hagyta őket, de a térde reszketett.

A szamurájok néztek utána egy darabig, s az egyikük kiköpött. – Papok!

– Igaza volt – mondta kesernyésen a parancsnok. – Hová tetted a modorodat?

– Nagyon sajnálom. Kérlek, bocsáss meg.

Uraga büszke volt magára, amint továbbsietett az úton. A gálya közelébe érve óvatosan várakozott egy épület árnyékában. Azután összeszedte magát, és kiballagott a fáklyáktól megvilágított térre.

– Jó estét – mondta udvariasan a feljáró körül őgyelgő Szürkéknek, majd hozzátette a szokásos áldást: – Namu Amida Bucu. – Dicsőség Amida Buddhának.

– Köszönjük. Namu Amida Bucu. – A Szürkék habozás nélkül átengedték. Parancsuk úgy szólt, hogy partra nem léphet sem a barbár, sem szamurájai, kivéve Jabut és díszkíséretét. Buddhista papról, aki szemlátomást a hajón utazott, nem történt említés.

Uraga igen fáradtan kapaszkodott fel a főfedélzetre.

– Uraga-szan – szólt le halkan Blackthorne a tatfedélzetről. – Ide.

Uraga pislogva felnézett, a sötétben megpillantotta Blackthorne-t, és érezte azt a rézre emlékeztető savanykás, állott szagot is, amiből megtudhatta, hogy a másik árnyék azé a másik barbáré, akinek a neve kiejthetetlen, de aki szintén beszél portugálul. Már csaknem teljesen hozzászokott, hogy nem kell többé éreznie a barbárok szagát, mint életének egy tekintélyes részében. Csupán csak az Andzsín-szan nem bűzlött közülük, ez volt az egyik oka, hogy a szolgálatába állt.

– Á, Andzsín-szan – suttogta, és elindult feléje, kurtán üdvözölve közben a fedélzet különböző pontjain őrködő tíz szamurájt.

A lépcsőnél megtorpant, és csak akkor ment fel a létrán, amikor Blackthorne intett neki. – Minden nagyon...

– Várj – szólt rá Blackthorne, és a partra mutatott. – Nézd csak. Ott,

a raktár mellett. Látod azt az embert? Nem, egy kicsit északabbra. – Egy árny megmozdult az épület tövében, és beleveszett a sötétbe.

– Ki volt az?

– Azóta figyelek, amióta kiértél az útra. Az az ember követett. Nem vetted észre?

– Nem, uram – felelte elnehezült szívvel Uraga. – Senkit sem láttam, nem éreztem magam mögött senkit.

– Nem viselt kardokat, tehát nem szamuráj volt. Talán egy jezsuita?

– Nem tudom. Nem hiszem – ott nagyon óvatos voltam. Kérlek, bocsásd meg, hogy nem figyeltem fel rá.

– Sebjaj. – Blackthorne Vinckre pillantott. – Menj le, Johann, feküdj le. Ezt az őrséget végigállom, hajnalban majd fölkeltek. Köszönöm, hogy fennmaradtál velem.

Vinck tisztelgett és lement. Vele távozott az állott szag is. – Már kezdtem aggódni miattad – mondta Blackthorne. – Mi történt?

– Jabu-szama küldönce lassú fickó, uram. Íme a jelentésem: elmentem Jabu-szamával, és a váron kívül várakoztam déltől majdnem sötétedésig, amikor...

– Mit csináltál mindez idő alatt? Pontosán?

– Pontosán, uram? Kiválasztottam egy csendes helyet a piactér közelében, ahonnét látni lehetett az Első hidat, és meditációba merültem – a jezsuita gyakorlat szerint, Andzsín-szan, de nem Istenről, hanem rólad, Jabu-szamáról és a jövődről elmélkedtem, uram. – Uraga elmosolyodott. – Több járókelő is pénzt vetett a kéregetőcsészembe. Hagytam, hadd pihenjen a testem, kószáljon az elmém, de az Első hidat mindenkor figyelemmel tartottam. Jabu-szama küldönce sötétedéskor jött ki a várkastélyból, és együtt imádkozott velem – legalábbis úgy tettünk –, amíg egyedül nem maradtunk. Akkor a következőket suttozta: „Jabu-szama azt üzeni, hogy ma éjszakára a várban marad, de holnap reggel visszatér. Holnap este hivatalos ünnepély lesz a várkastélyban, amelyre téged is meghívunk. Maga Isido tábornok úr rendezi. Végül pedig vedd fontolóra a hetvenet.” – Uraga ránézett Blackthorne-ra. – A szamuráj ezt kétszer is elmondta, úgyhogy feltételezem, valami bizalmas rejtjeles üzenet, uram.

Blackthorne bólintott, de nem kötötte Uraga orrára, hogy azon számos titkos jelek egyike ez, amelyekben Jabuval megegyeztek. A

„hetven” azt jelentette, hogy a hajó készüljön fel a kikötőből való esetleges azonnali kifutásra. De mivel összes szamurája, tengerésze és evezőse amúgy sem hagyhatta el a hajót, az erre minden percben készen állt. Mindenki tisztában volt vele, hogy ellenséges vizeken időznek, s nagy volt a nyugtalanság, így hát Blackthorne tudta, hogy az azonnali kifutás nem igényelne nagy erőfeszítést.

– Folytasd, Uraga-szan.

– Ez minden, kivéve, hogy még azt is közölnöm kell veled: Toda Mariko-szan ma megérkezett.

– Á! Tehát megérkezett... Nagyon gyorsan tette meg az utat Jedóból, nem?

– De igen, uram. Miközben várakoztam, a tulajdon szememmel láttam átkelni csapatát az Első hídon. Délután történt, a Kecse órájának közepén. A lovak sárosak és tajtékosak voltak, a hintóvivők kimerültek. Josinaka-szan vezette őket.

– Ők észrevettek téged?

– Nem, uram. Nem hiszem.

– Hányan voltak?

– Körülbelül kétszáz szamuráj, hordárokkal és málhás lovakkal. Kétszer annyi Szürke kíserte őket. Az egyik málhás lóra postagalambketrecek voltak kötve.

– Nagyszerű. Tovább.

– Amint tehettem, eljöttem. Van egy tésztabódé a misszió közelében, számos borkereskedő, rizs- és selyemalkusz meg missziós szokott étkezni ott. Odamentem, ettem egy keveset és füleltem. A vizitátor atya megint itt van Ószakában. A város körzetében sok az újonnan áttért japán hívő. Engedélyt kaptak, hogy húsz nap múlva nagy misét celebrálhassanak Kijama és Onosi urak tiszteletére.

– Van ennek valami jelentősége?

– Igen. Mindentől függetlenül megdöbbenő, hogy egy ilyen misét nyilván megtarthatnak. Szent Bernát ünnepével fog egybeesni. Tizenkilenc nap múlva lesz a napja, hogy mindenki hódolatát nyilvánítja a Menny Fia előtt.

Jabu már előzőleg közölte Blackthorne-nal a császárral kapcsolatos hírt, amely az egész hajón elterjedt, s csak tovább növelte a nyugtalanságot.

– Van még valami?

– A piactéren sokat pletykálnak. Többnyire baljós eseményekről hallani. Jodoko-szama, a taikó özvegye igen beteg. Ez nagy baj, Andzsin-szan, mert az ő tanácsára mindig hallgattak, s az mindig józan és okos volt. Vannak, akik azt állítják, hogy Toranaga úr már Nagoja környékén jár, mások szerint még Odavarát sem érte el, úgyhogy senki sem tudja, mit higgyen igazából. Abban mindenki egyetért, hogy az idei termés Ószaka környékén katasztrofális lesz, így még jobban megnő a Kvantó fontossága. Legtöbben úgy vélekednek, hogy amint Toranaga úr meghal, elkezdődik a polgárháború, amikor is a nagy daimjók egymás torkának esnek. Az arany ára nagyon felszökött, a kamatok részaránya elérte a hetven százalékot, ami...

– Lehetetlen! Bizonyára tévedsz. – Blackthorne felállt, megropogtatta a derekát, majd fáradtan a mellvédnek dőlt. Uraga és a szamurájok is felálltak. Modortalanság lett volna ülve maradniuk, ha már uruk felkelt.

– Kérlek, bocsáss meg, Andzsin-szan – folytatta Uraga –, a kamatok részaránya sohasem kisebb ötven százaléknál, de gyakran eléri a hatvanötöt, hetvenet, sőt a nyolcvanot is. Majdnem húsz éve már, hogy a vizitátor atya kérvényezte őszent... kérvényezte a pápától, hogy engedélyezze a Jézus-társaságnak a tíz százalékra való kölcsönzést. Mint ahogy megjósolta – az engedélyt megadták, Andzsin-szan –, ez a vállalkozás dicsőséget szerzett az egyháznak és sok új hívet, mert persze kölcsönt csakis keresztények kaphattak. A te országodban nem ilyen magasak a kamatok?

– Ritkán. Hiszen ez uzsora! Ismered az uzsora szót?

– A szót ismerem, igen. De minálunk az uzsora száz százaléknál kezdődne. Azt is el akartam még mondani, hogy emelkedik a rizs ára, és ez nagyon rossz jel – máris duplája annak, ami akkor volt, amikor néhány hete itt jártam. A föld olcsó. Most kellene földet vásárolni a környéken. Vagy házat. A tai-fun és az azt követő tüzek körülbelül tízezer otthont és két-háromezer embert pusztítottak el. Ez minden, Andzsin-szan.

– Nagyszerű. Elsőrangú munkát végeztél. Úgy is mondhatnám, pályát tévesztettél.

– Uram?

– Semmi, semmi – mondta Blackthorne, nem tudván még, milyen mértékig ugrathatja Uragát. – Jó munkát végeztél.

– Köszönöm, uram.

Blackthorne elgondolkodott, majd kifaggatta Uragát a másnapi ünnepélyről, s az tehetsége szerint tanácsokkal látta el. Végül arról is beszámolt, hogyan vágta ki magát a csávából, amikor az őrzőjáratba belebotlott.

– A hajad elárult volna?

– Ó, igen. Mindenképp bevettek volna az őrszobára. – Urag megörökölte verejtékező homlokát. – Nagyon sajnálom, forró itt a levegő, ne?

– Nagyon – bólintott udvariasan Blackthorne, és hozzálátott, hogy magában felmérje az értesüléseket. Kinézett a tengerre, öntudatlanul is ellenőrizve az eget, a vizet és a szelet. Minden rendben volt: a halászhajók lustán ringatóztak a hullámokon, orrukban egy-egy szigonyos, feje fölött lámpással, le-ledöfött a mélybe, s legtöbbször került is jókora, fickándozó keszeg vagy pérhal fegyvere hegyére.

– Még valami, uram. Körüljártam a misszió épületét. Az örök nagyon éberek voltak, aligha tudtam volna bejutni, hacsak el nem sétálok valamelyik mellett. Egy darabig figyeltem, s épp mielőtt eljöttem volna, láttam, hogy Csimmoko, Toda úrnő szolgálója bemegy a kapun.

– Biztos vagy ebben?

– Igen. És volt vele egy másik szolgáló is. Azt hiszem...

– Mariko úrnő? Álruhában?

– Nem, uram. Nem valószínű – ez a második szolgáló túlságosan magas volt.

Blackthorne újból kinézett a tengerre, s maga elé mormolta: – Ez meg mit jelentsen?

– Mariko úrnő kereszt... katolikus, ne? Nagyon jó ismeretségben van a vizitátor atyával. Ő is térítette meg. Mariko úrnő a legfontosabb úrnő az egész birodalomban a három legelőkelőbb: Ocsiba úrnő, Gendzsiko úrnő és Jodoko-szama után.

– Talán gyónni akar Mariko-szan? Vagy misét hallgatni? Vagy tárgyalni? Azért küldte volna Csimmokót, hogy szervezze meg?

– Mindegyik lehetséges, uram. A daimjók asszonyai, azokéi is, akik

barátságban vannak a tábornok úrral, meg azokéi is, akik esetleg ellene szegülhetnek, be vannak zárva a várba, ne? Akár a halak az aranytálban, készen rá, hogy fölnyársalják őket.

– Elég! Hagyd abba ezt a gyászos beszédet!

– Nagyon sajnálom. Mindenesetre úgy vélem, Andzsín-szan, Toda úrnő nem jöhet ki többé a várból huszonkettedikéig.

– Mondtam már, hogy hagyd abba! Magam is tudom. – Csend volt a fedélzeten, csak a beszélgetés fojtott hangjai hallatszottak. Az őrség kényelmes tartásban ügyelt, várta a szolgálat végét. A gálya törzsét apró hullámok pofozták, a kötelek békésen nyikorogtak.

– Talán valami kérést közvetített Csimmoko – szólalt meg kis idő múlva Uraga –, például hogy a vizitátor atya látogassa meg Mariko úrnőt a várban. Hisz ő maga már akkor felügyelet alatt állt, amikor az Első hídon áthaladt. Toda Mariko-nó-Buntaro-nó-Dzsinszai alighanem már akkor felügyelet alatt állt, amikor Toranaga úr birtokának határát átlépte. Ne?

– Megtudhatjuk, felmegy-e a várba a vizitátor atya?

– Hogyne.

– És azt, hogy miről esik szó – vagy mire kerül sor?

– Ez nehéz, nagyon nehéz. Nagyon sajnálom, de portugálul vagy latinul fognak beszélni, ne? És ki érti mindegyiket rajtad és rajtam kívül? Engem pedig mindketten felismernének. – Uraga a város és a vár felé intett. – Sok ott a keresztény. Mind nagy tisztességben részesülne, ha leleplezne engem vagy téged, ne?

Blackthorne nem felelt. Nem volt rá szükség. A csillagok közé ékelt öregtoronyot nézte, és eszébe jutott, mit mesélt Uraga a benne felhalmozott legendás kincsről, amit a taikó harácsolt össze. Azután azon kezdett tűnődni, mit csinál, gondol és tervez vajon most Toranaga, hol lehet pontosan Mariko és van-e értelme továbbmenni Nagaszakiba. „Tehát azt mondd, a mától számított tizenkilencedik nap lesz az utolsó, a halál napja, Jabu-szan?” – kérdezte még előbb a daimjótól, amikor rádöbbsent, hogy Toranagát – s így őt és az Erasmust is – csapdába ejtették.

„Sigata ga nai! Gyorsan Nagaszakiba megyünk és vissza. Gyorsan, érted? Négy nap alatt szerzünk embereket. Aztán vissza.”

„De minek? Ha Toranaga ideér, mindenki meghal, ne?” – mondta ő. De Jabu partra szállt, mondván, hogy két nap múlva indulnak.

Blackthorne kétségbeesve nézett utána, s azt kívánta, bárcsak az Erasmusszal jöttek volna a gálya helyett. A hajójával megkerülhette volna Ószakát, s egyenest Nagaszakinak tarthatott volna, vagy ami még valószínűbb: egyszerűen eltűnt volna a szemhatáron, s keresett volna valami biztonságos kikötőt, hogy a sűrgető időtől függetlenül magát kiképezhesse vazallusait a hajó kezelésére.

Ostoba, szidta meg magát. Ezzel a mostani hiányos legénységgel még itt se tudtál volna rendesen kikötni, hát még a vihar elől menedéket keresni. Már rég nem élnél.

– Ne aggódj, uram. Karma – mondta Uraga.

– Igen. Karma. – Blackthorne hirtelen valami veszélyt vélt hallani a tenger felőli szélben, teste mozdult, mielőtt agya erre parancsot adott volna, félreugrott, s a nyílvessző, amely hajszálnyira került el, az egyik rekeszfalba csapódott. Uragára vetette magát, hogy lerántsa, de annak már átfúrta a torkát a második vessző, s most ott heverték mindketten a fedélzet biztonságában, Uraga fültépően ordított, a szamurájok üvöltözve kémleltek ki a palánk mögül a tengerre. A parti őrségből Szürkék özönlöttek a gályára. A tenger sötétjéből újabb nyílzápor zúgott elő, s az emberek szétszóródtak, fedezéket keresve. Blackthorne odakúszott a tatpalánkhöz, s egy lefolyón kikukucskálva látta, amint a közelben cirkáló egyik halászhajó eloltja fényeit és beleveszik a feketeségbe. A többi jármű követte példáját, s Blackthorne még épp hogy megpillanthatta a vadul dolgozó evezősöket s a fényben megcsillanó kardokat és íjakat.

Uraga ordítása ijesztő hörgésbe csapott át, miközben a Szürkék elárasztották a tatfedélzetet, kezükben felvont íjjal, s az egész hajón emberek rohagáltak föl-alá. Vinck lövésre kész pisztollyal, kétrét görnyedve iramodott fel a kabinjából. – Úristen, mi folyik itt – jól vagy, navigátor?

– Igen. Vigyázz – a halászhajókon vannak! – Blackthorne visszakúszott Uragához, aki őrvongva markolászta a nyíl szárát, orrából, füléből és szájából ömlött a vér.

– Jóságos isten! – kapkodott Vinck levegő után.

Blackthorne megragadta a nyílvesszőt, másik kezét a meleg, lüktető nyakra szorította, és nagyot rántott a vesszőn, amely ki is jött a sebből, de nyomában vastagon lövellt a vér. Uraga fuldokolni

kezdett.

Szürkék és Blackthorne szamurájai vették körül őket. Néhányan pajzsokat hoztak, és saját biztonságukra fittyet hányva oltalmazták velük urukat. Mások fedezékükben megbújva reszkettek, holott a veszély már elmúlt. Ismét mások dühödten ordítottak bele az éjszakába, nyilakat lőttek a semmibe, s az eltűnt halászhajók után kiabáltak, hogy jöjjenek vissza.

Blackthorne tehetetlenül tartotta a karjában Uragát, tudta, hogy valamit csinálnia kellene, de nem tudta, mit csinálhatna, tudta, hogy hiába minden, a halál émelyítő-édes bűze máris az orrába csapott, s magában hisztérikusan ismételtette, mint ilyenkor mindig: „Hála istennek, hogy nem az én vérem ez, hála istennek, nem az én vérem, nem az enyém!”

Látta Uraga könyörgő tekintetét, a hangtalanul mozgó száját, a hullámzó mellkast, látta, amint a tulajdon keze magától felemelkedik s a kereszt jelét veti a fiúra, érezte, hogy Uraga egész testében megrázkódik, szája hangtalanul üvöltött, és Blackthorne-t az imént megszigonyozott halakra emlékeztette.

Iszonyúan sokáig tartott, mire Uraga kiszenvedett.

Ötvenharmadik fejezet

Blackthorne a várban lépkedett, húsz vazallusa vette körül díszkíséretként, őket pedig tízszer annyi Szürke. Büszkén viselte új egyenruháját, az öt Toranaga-címerrel ékes barna kimonót s első ízben a hatalmas vállszárnyakkal ellátott köpönyeget. Hullámos aranyhaját csinos varkocsba kötötték. A kardok, amelyeket Toranagától kapott, épp a megfelelő szögben álltak ki az övéből. Lábán új tabi és bőrsaru díszelgett.

Szürkék nyüzsögtek minden sarkon, minden mellvéden, Isido fitogtatta erejét, hiszen minden Ószakában tartózkodó daimjót, hadvezért és fontos szamurájhivatalnokot meghívtak ma estére a Nagycsarnokba, amelyet a taikó építtetett a legbelső körfal öblében. A nap már leszállt, közeledett az este.

Hihetetlen balszerencse, hogy elvesztettem Uragát, gondolta Blackthorne, aki még mindig nem tudta, ellene vagy Uraga ellen irányult-e a merénylet. Elvesztettem a legjobb hírforrásomat.

„Délben a várba mégy, Andzsín-szan – mondta Jabu reggel, amint a gályára visszatért. – Szürkék jönnek majd érted. Világos?”

„Igen, Jabu-szama.”

„Most már biztonságban vagy. Sigata ga nai! A Szürkék biztonságos helyre visznek. Ma éjszaka a várban alszol, Toranaga várrészében. Holnap megyünk Nagaszakiba.”

„Van engedélyünk?” – kérdezte ő.

Jabu ingerülten rázta a fejét. „Úgy teszünk, mintha Misimába mennénk Hiromacu úrért. Meg Szudara úrért és a családjáért. Érted?”

„Igen.”

„Jó. Most aludj, Andzsín-szan. A merénylet ne aggasszon. Többé egyetlen hajó sem jöhet a közelbe. Kindzsiru nekik.”

„Értem. Kérlek, bocsáss meg, mi történ ma este? Miért menjek várba?”

Jabu ferdén elmosolyodott, és közölte vele, hogy meg fogják szemlélni, mint valami látványosságot, hogy Isido újra látni akarja. „Mint vendég biztonságban leszel” – tette hozzá, azzal ismét otthagyta a gályát.

Blackthorne lement a kabinba, Vincket hagyva őrségben, de jóformán még el sem aludt, Vinck felrázta, s ő ismét felrohant a fedélzetre.

„De sürgős a nyomorultnak” – morogta reszketve Vinck.

Kis húszágyús portugál fregatt siklott teljes sebességgel, minden vitorláját fölvonva a kikötő felé.

„Rodrigues lesz az. Senki más nem merne ennyi vitorlával közlekedni partközeiben.”

„A helyedben, navigátor, én elpucolnék innen az apállal vagy akár anélkül. Atyaisten, olyanok vagyunk itt, mint az éjjeli lepkék a grogos palackban. Menjünk innen a...”

„Maradunk! Nem bírod fölfogni? Maradunk, amíg nem kapunk engedélyt a távozásra. Maradunk, amíg Isido el nem ereszt, még ha a pápa és a spanyol király jelenik is meg az egész istenverte armadával!”

Visszabújt a kabinjába, de az álom elkerülte. Délben megérkeztek érte a Szürkék. Nagyszámú kísérettel ment a várba. A városban kanyarogva elhaladtak a kivégzőtér mellett, az öt kereszt még

mindig ott állt, embereket kötöttek rájuk vagy vágtak le róluk, mindegyik tövében két lándzsás, a tömeg élvezettel figyelte a jelenetet. Blackthorne-t újra elfogta a félelem, s hiába markolta a kardját, hiába érezte magán a kimonót, maga körül vazallusait, rettegése nem csitult.

A Szürkék Toranaga várrészébe vezették, ahol első alkalommal is lakott. Kiricubo és Szazuko úrnő meg a gyermeke változatlanul be volt ide zárva, akárcsak a Toranaga-szamuraók maradéka. Megfürdött, és látta, hogy már elő is készítették neki az új ruhákat.

„Itt van Mariko úrnő?”

„Nincs, uram, nagyon sajnálom” – felelte a szolga.

„Akkor hol találom? Sürgős üzenetet hozok.”

„Nagyon sajnálom, Andzsín-szan, de nem tudom. Kérlek, bocsáss meg.”

Egyetlen szolga sem sietett a segítségére. Mind csak annyit mondott: „Nagyon sajnálom, nem tudom.”

Blackthorne felöltözött, belelapozott a szótárába, megtanulta a kulcsszavakat, amelyekre szüksége lesz, és tőle telhetőleg felkészült. Utána kiment a kertbe, hogy nézze, hogyan nőnek a kövek. De a kövek nem nőttek.

Most a legbelső vizesárok hídján haladt. Fáklyák égtek mindenütt.

Lerázta magáról a nyugtalanságot, és végigmasírozott a fahídon. Más vendégek is arrafelé tartottak, Szürkéktől körülvéve. Érezte, hogy titkon mind őt figyelik.

Végül ellépett az utolsó hullórostély alatt, s a Szürkék újabb útvesztőn vezették végig, míg végül egy hatalmas ajtóhoz nem értek. Itt a Szürkék magára hagyták, akárcsak a saját emberei. Félreálltak a többi szamuraók közé, hogy ott várják be.

Blackthorne belépett a magas, tágas, aranyozott mennyezetű terembe. Aranyborítású oszlopok tartották az értékes, ritka fából készült, lakkozott tetőgerendákat. Ötszáz szamuraók várakozott odabenn feleségével, a szivárvány minden színében pompázó öltözékben, illatuk elkeveredett a fali füstölőkben égő drága faforgácsok illatával. Blackthorne tekintetével Marikót, Jabut vagy más baráti arcokat kutatott a tömegben, de senkit sem talált. Egyik oldalt vendégek sora állt, várva, hogy meghajolhassanak a terem távoli végében levő emelvény előtt. Ogaki Takamoto herceg, az

udvaronc az emelvény mellett álldogált, akárcsak a magas, sovány, gőgös tartású Isido. Blackthorne-nak eszébe jutott, micsoda erővel csapta arcul ez az ember, s hogyan fonódtak azután az ő ujjai a torkára.

Az emelvényen Ocsiba úrnő ült magában, kényelmesen elhelyezkedve egy párnán. Még innen, messziről is jól ki lehetett venni aranyszálakkal dúsan hímzett, gyönyörű kékesfekete selyemből készült kimonóját. Karcsú volt, szinte lányos alakú, bőre féhéren fénylett. Ívelten festett szemöldöke alatt nagy kökényszemek villogtak, frizurája akár valami szárnyas harci sisak.

A vendégek menete lassan csoszogott előre. Blackthorne éppen egy megvilágított helyen álldogált, s fejfelé kimagaslott a körülötte lévők közül. Udvariasan odébb lépett, hogy előreengedje a mellette elhaladó vendégeket, s észrevette, hogy Ocsiba tekintete megállapodik rajta. Azután Isido is ránézett. Mondtak valamit egymásnak, s az asszony legyezője megmozdult. Megint őt nézték. Zavartan ment volna hátra a falhoz, de egy Szürke útját állta. – Dózo – mondta udvariasan a szamuráj, és a sor felé intett.

– Hai, dómo – felelte Blackthorne, és beállt a sorba.

Akik előtte voltak s akik utána jöttek, egyaránt meghajoltak. Blackthorne viszonzta a hajolgotást. Hamarosan elhalt a beszélgetés moraja. Most már mindenki őt figyelte.

A sorban előtte levő férfiak és nők zavartan utat engedtek neki. Immár senki sem állt közte és az emelvény között. Blackthorne-nak egy pillanatra földbe gyökerezett a lába, aztán a néma csendben előreindult.

Az emelvény előtt letérdelt és meghajolt, egyszer Ocsiba, egyszer Isido felé, ahogy a többiektől látta. Felállt, úgy érezte, mindjárt kiesnek övéből a kardok vagy elcsúszik és nevetségessé válik, de szerencsére egyik sem következett be. Lassan hátrálni kezdett.

– Kérlek, várj még, Andzsín-szan – mondta Ocsiba.

Blackthorne megtorpant. Az asszony fehér bőre közélről mintha még ragyogóbb lett volna, hihetetlen érzékiség áradt belőle, maga volt a megtestesült nőiesség.

– Úgy hallom, beszéled a nyelvünket. – Hangja behízselgő, már-már simogató közvetlenséggel csengett.

– Kérlek, bocsáss meg, fenség – vágott bele Blackthorne,

idegességében meg-megakadva, az előkészített frázisba. – Nagyon sajnálom, de csak rövid szavakat tudok használni, és téged is tiszteletteljesen arra kérek, egyszerű szavakat használj, hogy becses mondandódat megérthessem. – Jól tudta, az élete függhet attól, milyen válaszokat ad. A teremben most minden tekintet rajtuk nyugodott. Észrevette, hogy Jabu a vendégsereg közt kígyózva észrevétlenül feljűk tart. – Ha megengeded, tiszteletteljesen gratulálok születésnapod alkalmából és imádkozom érte, hogy ezerszer ennyit megérj még.

– Ezek aligha egyszerű szavak, Andzsín-szan – jelentette ki lenyűgözve Ocsiba.

– Kérek, bocsáss meg, fenség. Tegnap este tanultam ezeket. Így kell mondani, ne?

– Ki tanított rájuk?

– Vazallusom, Uraga-nó-Tadamasza.

Ocsiba felvont szemöldökkel Isidóra nézett, aki odahajolt hozzá, és pergő nyelvvel mondott valamit, amiből Blackthorne csak a „nyilak” szót hámozta ki.

– Á, az a hitehagyott keresztény pap, akit múlt éjjel meggyilkoltak a hajódon?

– Fenség?

– Az az ember – az a szamuráj, akit megöltek, ne? Múlt éjjel a hajón. Érted?

– Ó, bocsánat. Igen, az. – Blackthorne Isidóra pillantott, majd vissza Ocsibára. – Kérek, bocsáss meg, fenség, enged, hogy köszöntsem tábornok urat?

– Igen, engedélyezem.

– Jó estét, tábornok úr – mondta hangsúlyozott udvariassággal Blackthorne. – Amikor utoljára találkoztunk, én igen rettenetesen örült. Nagyon sajnálom.

Isido hanyagul viszonzta a meghajlását. – Igen. Nagyon örült voltál és nagyon udvariatlan. Remélem, ma este nem akarsz megörülni.

– Nagyon örült akkor, kérek, bocsáss meg.

– Az effajta örület meglehetősen elterjedt a barbárok között, ne?

Egy vendégnek a nyilvánosság előtti illetlen megsértése faragatlanságnak számított. Blackthorne tekintete Ocsibára villant, és az asszony arcán is meglepetést látott tükröződni. Úgy döntött,

mindent egy lapra tesz fel. – Ó, tábornok úr, nagyon igaz. Barbárok mindig sok örült. De nagyon sajnálom, én most már szamuráj, hatamoto, nagy, nagy kitüntetés nekem. Én már nem vagyok barbár. – A taffedélzeten használt navigátori hangját vette elő – anélkül, hogy felemelte volna, a terem legtávolabbi sarkáig elhatolt. – Most már ismerem szamurájviselkedést – busidót. És a várt. Már nem vagyok barbár, kérek, bocsáss meg. Ne? – Az utolsó szót mintegy kihívásként, félelem nélkül vetette oda. Jól tudta, milyen nagyra becsülik a japánok a férfiasságot és a büszkeséget.

Isido elnevette magát. – Szóval az Andzsín-szan szamuráj – mondta joviálisan. – Igen, elfogadom a bocsánatkérésedet. Nekem magamnak is bocsánatot kell kérnem. A bátorságodról keringő hírek, úgy látszik, igazak. Rettenetes, hogy azok a mocskos róninok ilyesmire vetemedtek, értesz? Rád támadtak éjszaka, értesz?

– Igen, értem, uram. Nagyon rossz. Négy ember halott. Egy enyém, három Szürke.

– Rossz, nagyon rossz. De ne aggódj, Andzsín-szan, vége. – Isido lassan végigmérte a termet. Mindenki pontosan értette, mire gondol.

– Öröket rendelek melléd. Nagyon jó öröket. Nem lesz több orgyilkos merénylet. Mostantól nagyon gondosan fogunk őrizni. A várban.

– Köszönöm. Sajnálom, hogy gondot okoz.

– Semmi gond. Fontos ember vagy, ne? Szamuráj. Különleges helyed van Toranaga úr mellett. Nem felejttem el – ne félj.

Blackthorne még egyszer köszönetet mondott Isidónak, majd Ocsiba felé fordult. – Fenség, az én országomban minknek... nekünk királynőnk van. Kérek, bocsásd meg hibás beszédemet... Igen, nálunk királynő uralkodik. Nekünk szokás, hölgynek születésnap ajándékot ad. Még királynőnek is. – Ruhaujjának zsebéből elővette azt a kaméliát, amelyet a kertben vágott. Letette Ocsiba elé, s közben elfogta a rettegés, hogy túlságosan messzire merészkedett.

– Kérek, bocsáss meg, ha nem megfelelő modorban adni át.

Ocsiba a virágra nézett. Ötszáz ember leste lélegzet-visszafojtva, miként reagál a barbár merészségére és lovagiasságára – s a csapdára, amelybe, talán tudtán kívül, beleejtette.

– Én nem vagyok királynő, Andzsín-szan – felelte lassan Ocsiba. – Csupán az Örökös anyja vagyok és taikó urunk özvegye. Nem fogadhatom el ajándékodat mint királynő, mert nem vagyok az,

sohasem leszek, és nem is vágyom rá. – Mosolyogva a teremre emelte pillantását, s a folytatást az összes jelenlevőhöz intézte: – De mint a születésnapját ünneplő asszony talán mégis elfogadhatom az Andzsín-szan ajándékát, ne?

A terem tapsvihárban tört ki. Blackthorne meghajolt és köszönetet mondott: csak annyit értett az egészből, hogy ajándékát elfogadták. Amikor a tömeg elcsendesedett, Ocsiba úrnő felemelte a hangját. – Mariko-szan, tanítványod becsületedre válik, ne?

Mariko a vendégek sorai közt közeledett, oldalán egy fiúval. Blackthorne felismerte a közelükben Kiricubót és Szazuko úrnőt is. Láttá, hogy a fiú rámosolyog egy fiatal lányra, majd zavartan Mariko után siet. – Jó estét, Toda úrnő – mondta Blackthorne, majd sikerén felbuzdulva meggondolatlanul hozzátette latinul: – Az estét máris szebbé tette jelenléted.

– Köszönöm, Andzsín-szan – felelte pirosuló arccal japánul Mariko. Odament az emelvény elé, de a fiú ott maradt a nézők első sorában.

– Én semmit sem tettem, Ocsiba-szama. Mindez az Andzsín-szan szorgalmának köszönhető és annak a szókönyvnek, amelyet a keresztény atyáktól kapott.

– Ó, igen, a szókönyv! – Ocsiba megkérte Blackthorne-t, hogy mutassa meg a szótárt, és Mariko segítségével részletesen elmagyarázták azt is, mire való. Ocsiba le volt nyűgözve, akárcsak Isido. – Nekünk is szükségünk lenne ilyesmire, tábornok úr. Kérlek, parancsold meg nekik, hogy adjanak vagy száz darabot. Ifjaink ezek segítségével gyorsan megtanulhatnak barbárul, ne?

– Igen. Nagyon jó gondolat, úrnőm. Minél előbb kineveljük a saját tolmácsainkat, annál jobb. – Isido felnevetett. – Törjék meg maguk a keresztények a tulajdon monopóliumukat, ne?

Egy vasszürke hajú, hatvanas szamuráj, aki az első sorban állt, megszólalt: – A keresztényeknek nincs monopóliumuk, tábornok úr. Azért kérjük, sőt követeljük a keresztény atyáktól, hogy legyenek tolmácsaink és kereskedelmi közvetítőink, mert csupán ők tudják megértetni magukat mindkét féllel, csupán bennük bízunk meg mindkét fél. Ez a szokás Goroda úrtól ered, ne? És a taikó is folytatta.

– Természetesen, Kijama úr, eszem ágában sem volt megsérteni azokat a daimjókat és szamurájokat, akik áttértek a keresztény hitre.

Csupán a keresztény papok monopóliumát említettem. Mindnyájunk számára hasznosabb lenne, ha nem idegen papok – vagy akármilyen papok – tartanák kezükben a Kínával folytatott kereskedelmet.

– Sosem került sor semmiféle csalásra, tábornok úr – felelte Kijama.

– Az árak tisztességesek, a kereskedelem akadálytalanul bonyolódik, s az atyák kordában tartják a saját embereiket. A déli barbárok nélkül nem volna selyem, nem kereskedhetnénk Kínával. Az atyák nélkül nagy bajba kerülnénk. Nagyon nagy bajba, kérlek, bocsáss meg.

– Ó, Kijama úr – szólt közbe Ocsiba úrnő –, biztos vagyok benne, hogy Isido úr kitüntette magát, amiért kiigazítottad, nem így van, tábornok úr? Hová is lenne a Tanács Kijama úr bölcsessége nélkül?

– Természetesen – mondta Isido.

Kijama mereven, de elégedetten meghajolt. Ocsiba a fiúra pillantott, és legyezni kezdte magát. – Hát te, Szarudzsi-szan? Te nem szeretnél megtanulni barbárukat?

A fiú elpirult a ráirányuló tekintetek ösztüze alatt. Karcsú volt és csinos arcú, s nagyon igyekezett, hogy férfiasabbnak látszék nem egészen tizenöt esztendejénél. – Ó, remélem, hogy erre sohasem kényszerülök, Ocsiba-szama, de ha parancsot kapok, nagyon fogok igyekezni.

Nevettek diplomatikus válaszára. Mariko büszkén így szólt japánul: – Andzsín-szan, ez a fiam, Szarudzsi. – Blackthorne egész idő alatt feszülten összpontosított a beszélgetésre, de alig értett belőle valamit. Meghajolt Szarudzsi felé, aki szertartásosan viszonzta az üdvözlést. – Igazán derék férfi, ne? Szerencséd van, hogy ilyen fiúval büszkélkedhetsz, Mariko-szama. – Lopva a fiú kezére pillantott. Eszébe jutott, hogy Mariko egyszer elmesélte neki, milyen nehéz és fájdalmas szülése volt. Szegény kölyök, gondolta. Hogyan fog így kardot forgatni? Másfelé irányította a tekintetét. Senki sem vette észre, hogy a fiú kezére fordult egy pillanatra, csupán maga Szarudzsi. Zavar és mélységes szomorúság ült ki az arcára.

– Szerencse ilyen derék fiú – mondta Blackthorne Marikónak. – De hiszen lehetetlen, Mariko-szama, neked ekkora fiú – olyan fiatal vagy, ne?

– Te mindig ilyen lovagiasan viselkedsz, Andzsín-szan? – kérdezte

Ocsiba. – Mindig ilyen behízselgő a modorod?

– Kérem?

– Mindig lovagias vagy? Mindig bókolsz? Érted, amit mondok?

– Nem, kérlek, bocsáss meg. – Blackthorne-nak hasogatott a feje az erőlködéstől, de amikor Mankó lefordította, színlelt komolysággal így szólt: – Mariko-szama, ha Szarudzsi-szan tényleg a te fiad, kérlek, mondd meg Ocsiba úrnőnek, fogalmam se volt róla, hogy a hölgyek errefelé tízesztendősen házasodnak.

Mariko lefordította, majd hozzátett még valamit, mire mindenkiből kitört a nevetés.

– Mit mondtál?

– Ó! – Mariko észrevette, hogy Kijama mogorva tekintettel méregeti Blackthorne-t. – Kérlek, bocsáss meg, Kijama úr, megengeded, hogy bemutassam az Andzsín-szant?

Kijama udvariasan viszonzta Blackthorne hibátlan meghajlását. – Szóval azt állítod, hogy keresztény vagy?

– Kérem?

Kijama nem ismételte meg a kérdést, így Mariko lefordította.

– Ó, bocsáss meg, Kijama úr – felelte Blackthorne japánul. – Igen, keresztény vagyok – de más szekta.

– A te szektádat nem látom szívesen birtokomon. Nem látják szívesen se Nagaszakiban, se Kjúszún, sem semelyik keresztény daimjó birtokán.

Mariko mereven mosolygott, s közben arra gondolt, vajon Kijama fogadta-e fel az amidista bérgyilkost, vajon ő rendelte-e el a múlt éjszakai támadást. Folytatta a tolmácsolást, élet véve Kijama udvariatlanságának, s a terem visszafojtott lélegzettel fülelt.

– Én nem pap, uram – felelte Blackthorne egyenesen Kijamának. – Ha birtokodra kerülök – csupán kereskedés. Nincs papi beszéd, tanítás. Tiszteletteljesen kérek csak kereskedést.

– A te kereskedésedre nincs szükségem. Látni sem akarlak a földemen. Halálbüntetés terhe mellett megtiltom, hogy a birtokomra betedd a lábad. Világos?

– Igen. Nagyon sajnálom.

– Nagyszerű. – Kijama dölyfösen Isidóhoz fordult. – Ezt a szektát és ezeket a barbárokat egyszer s mindenkorra ki kellene tiltani a birodalomtól. Ezt fel is fogom vetni a Tanács legközelebbi ülésén.

Nyíltan ki kell jelentenem, hogy Toranaga úr helytelenül cselekedett, amikor ezt az embert szamurájrangra emelte. Veszélyes példát mutatott, aminek következményei lehetnek.

– De hisz az egésznek semmi jelentősége. A Kvantó mostani urának összes hibáját helyreütjük hamarosan, ne?

– Hibákat mindenki elkövet, tábornok úr – jelentette ki sokat sejtetően Kijama. – Csupán Isten tévedhetetlen. Toranaga úr az egyetlen igazi hibát akkor követte el, amikor tulajdon érdekeit az Örökös érdekei elé helyezte.

– Igen – mondta Isido.

– Kérlek, bocsássatok meg – szólt közbe Mariko. – De ez nem igaz. Nagyon sajnálom, de ami uramat illeti, mindketten tévedésben vagytok.

Kijama udvariasan feléje fordult. – Nagyon helyes és illendő, hogy te így vélekedj, Mariko-szan. De kérlek, ne vitassuk ezt meg ma este. Nos, tábornok úr, hol jár Toranaga úr manapság? Mik a legújabb hírek?

– A tegnapi postagalamb azt a hírt hozta, hogy Misimánál tart. Naponta kapok jelentéseket a haladásáról.

– Nagyszerű. Tehát két nap múlva átlépi birtokai határát?

– Igen. Ikava Dzsikkju úr máris készen áll, hogy rangjának kijáró fogadtatásban részesítse.

– Nagyszerű. – Kijama rámosolygott Ocsibára. Nagyon kedvelte az asszonyt. – Megkérném az Örököst, úrnőm, hogy azon a napon, az alkalom megünneplésére, a régensek hódolatukat nyilváníthassák előtte?

– Az Örökös kitüntetésnek fogja tekinteni, uram – felelte a vendégsereg tapsa közepette Ocsiba. – Utána pedig az összes jelenlevők vendégei lesznek egy költészeti versenyre. Esetleg a régensek tölthetnék be a bírák szerepét.

Szavait még nagyobb taps követte.

– Köszönöm, de inkább te, Ogaki herceg és néhányan a hölgyek közül legyetek a bírák.

– Rendben van, ha ez a kívánságod.

– És mi legyen a téma, úrnőm? S mi legyen a vers első sora? – kérdezte igen elégedetten Kijama, mert verselő tehetségéről éppoly híres volt, mint kardművészetéről és a csatákban tanúsított

vadságáról.

– Mariko-szan, ha megkérlek, válaszolnál Kijama úrnak? – kérdezte Ocsiba, és a jelenlevők megint megcsodálták találékonyságát – Mariko ugyanis nagy hírével verselőnek számított, ő maga azonban meglehetősen középszerűnek.

Mariko megörült, hogy eljött az ő ideje. Gondolkodott egy kicsit, majd így szólt: – A téma legyen a mai nap, Ocsiba úrnő, az első sor pedig: „Egy csupasz ágon...”

Ocsiba és a többiek gratuláltak választásához, Kijama pedig jókedvűen megjegyezte: – Kitűnő. Igencsak össze kell szednünk magunkat, hogy veled versenyre kelhessünk, Mariko-szan.

– Remélem, megbocsátasz, uram, de én nem fogok versenyezni.

– Még hogy nem fogsz versenyezni! – kiáltott fel nevetve Kijama. – A legtehetségesebbek egyike vagy az egész birodalomban! Ha te nem veszel részt benne, mit sem ér az egész.

– Nagyon sajnálom, uram, kérlek, bocsáss meg, de nem leszek itt.

– Nem értem.

– Kérlek, magyarázd meg, Mariko-csan – mondta Ocsiba.

– Kérlek, bocsáss meg, úrnőm – felelte Mariko –, de holnap távozom Ószakából – Kiricubo és Szazuko úrnőkkel együtt.

Isido arcáról lehervadt a mosoly. – Hová?

– Hűbérurunk elé indulunk, uram.

– Toranaga úr néhány nap múlva úgyis ideér, ne?

– Hónapok teltek el azóta, hogy Szazuko úrnő utoljára látta urát, Toranaga úr pedig még nem részesült abban az örömben, hogy legkisebb fiára pillantást vethessen. Kiricubo úrnő természetesen elkísér bennünket. Hölgyei úrnőjét Toranaga úr ugyanilyen rég nem látta, ne?

– Toranaga úr hamarosan itt lesz, úgyhogy semmi értelme elébe mennetek.

– Én mindazonáltal szükségesnek tartom, tábornok úr.

Isido ellentmondást nem tűrően vágta rá: – Épp hogy megérkeztél, Mariko-szan, holott már régóta vágytunk társaságodra, különösen Ocsiba úrnő. Egyetérték Kijama úrral, a versenyben mindenképp részt kell vened.

– Nagyon sajnálom, de nem leszek itt.

– Téged kimerített az út, úrnőm. Alig hogy megérkeztél. Nem most

van az ideje annak, hogy egy ilyen magántermészetű kérdést megvitassunk. – Isido Ocsibához fordult. – Ocsiba úrnő bizonyára üdvözölni szeretné a többi vendéget is.

– Igen... igen – mondta zavartan Ocsiba, mire a sor engedelmesen újra megindult, az emberek idegesen társalogni kezdtek egymás közt. Amint azonban Mariko megszólalt, újra csend lett. – Köszönöm, tábornok úr. Egyetérték, csak hogy ez nem magántermészetű kérdés, és egyébként sincs mit megvitatni rajta. Holnap indulok, hogy tiszteletemet tegyem hűbéruram előtt – hölgyeivel együtt.

– Te a Menny Fiának személyes meghívására vagy itt, s a régensek szívesen látnak – csattant fel Isido. – Kérlek, légy türelemmel. Urad nemsokára megérkezik.

– Egyetérték, uram. De Ő Császári Felségének meghívása huszonkettedikére szól. Nem tartalmaz olyan parancsot, hogy engem – vagy bárki mást – addig is Ószaka várában fogva tartsanak. Vagy igen?

– Elfeledkezel a jó modorról, Toda úrnő.

– Kérlek, bocsáss meg, ez igazán nem állt szándékomban. Nagyon sajnálom, bocsánatot kérek. – Mariko Ogakihoz, az udvaronchoz fordult. – Uram, úgy szól a Menny Fiának meghívása, hogy itt tartózkodjam mindaddig, amíg Ő meg nem érkezik?

Ogaki merev mosollyal válaszolt. – A meghívás e hónap huszonkettedik napjára szól, úrnőm. Akkorra írja elő megjelenésedet.

– Köszönöm, uram. – Mariko meghajolt, majd ismét az emelvény felé fordult. – Akkorra írja elő jelenléteimet, tábornok úr. Addig nem. Holnap indulok.

– Kérlek, légy türelemmel, úrnőm. A régensek szívesen látnak, s a Menny Fiának fogadásához szükséges előkészületekben segédkezhetsz nekik. És most, Ocsiba úr...

– Nagyon sajnálom, uram, de hűbéruram parancsa mindennél előbbre való. Holnap indulnom kell.

– Nem indulhatsz holnap, ellenben felkérünk, tisztelettel felkérünk, vegyél részt Ocsiba úrnő költészeti versenyén. És most, Ocsiba úr...

– Be vagyok tehát zárva – akaratom ellenére?

– Mariko-szan, kérlek, hagyjuk ezt most, jó? – szólalt meg Ocsiba.

– Nagyon sajnálom, Ocsiba-szama, de én egyszerű ember vagyok. Nyíltan megmondtam, hogy parancsom van hűbéruramtól. Ha nem engedelmeskedhetem neki, tudnom kell, miért. Táborkodj, be vagyok zárva huszonkettedikéig? S ha igen, kinek a rendeletére?

– Megbecsült vendég vagy itt – felelte Isido tagoltan, fojtott dühvel. – Ismétlem, urad hamarosan megérkezik.

Mariko érzékelte a férfiből áradó dühödte erőt, s minden porcikájával küzdött ellene. – Igen, de nagyon sajnálom, tisztelettel újra meg kell kérdeznem: be vagyok zárva Ószakába az elkövetkező tizennyolc napra, s ha igen, kinek a rendeletére?

Isido mereven a szemébe nézett.

– Nem, nem vagy bezárva.

– Köszönöm, uram. Kérlek, bocsáss meg, hogy ilyen nyersen beszéltem. – A teremben levő nők sorra összedugták fejüket, s néhányan suttogva ki is mondták, ami mindegyiküknek az eszébe járt: „Ha ő mehet, én is mehetek, ne? És te is, ne? Holnap indulok – ő, de nagyszerű!”

Isido hangja ostorcsapásként vágott végig a suttogókon.

– Mivel azonban ilyen dölyfösen beszéltél, Toda úrnő, kötelességemnek érzem, hogy felkérjem a régenseket, hozzanak hivatalos elutasító döntést – nehogy mások is ugyanebbe a félreértésbe essenek. – Fagyos mosollyal mérte végig a megdermedt sokaságot. – Addig is készenlétben fogsz állni, hogy kérdéseikre válaszolhass és döntésüket tudomásul vedd.

– Kitüntetésnek tekinteném, uram, de a kötelesség hűbéruramhoz szólít – felelte Mariko.

– Természetesen. De ez mindössze néhány nap késést jelent.

– Nagyon sajnálom, de a kötelesség arra a néhány napra is hűbéruramhoz szólít.

– Türelmet fogsz tanúsítani, úrnőm. Ezt a kérdést lezártuk. És most, Kija...

– Nagyon sajnálom, de indulásomat egyetlen nappal sem halaszthatom el.

– Megtagadod az engedelmisséget a Régenstanácsnak? – ordította Isido.

– Nem, uram – vágta rá büszkén Mariko. – Hacsak a régensek nem állnak hűbéruram iránti kötelességem teljesítésének útjába, mert a

szamurájt első kötelessége mindenkor hűbérurához fűzi!

– Gyermeki engedelmességgel fogod bevárni a régensek döntését!

– Nagyon sajnálom, de parancsom van hűbéruramtól, hogy vezessem hozzá hölgyeit. Méghozzá tüstént. – Tekercset vett elő ruhaujjából, és szertartásosan átnyújtotta Isidónak.

A férfi feltépte és átfutotta, majd újra felnézett.

– Ennek ellenére be fogod várni a régensek döntését.

Mariko reménykedve tekintett Ocsibára, ám csak helytelenítést olvasott le az arcáról. Kijamához fordult, de Kijama is hallgatott.

– Kérlek, bocsáss meg, tábornok úr, de béke van – kezdte ismét.

– Uram engedelmeskedik a régenseknek, így a következő tizennyolc...

– Ezt a kérdést lezártuk!

– Ezt a kérdést akkor zárjuk le, tábornok úr, ha eszedbe jut a jó modor, és hagyod, hogy befejezzem! Nem vagyok paraszt, akin át lehet gázolni. Én Toda Mariko-nó-Buntaro-nó-Hiromacu vagyok, Akecsi Dzsinszai úr lánya, Takasima-vérből származom, családom ezer esztendeje szamuráj, ezért nem tűröm, hogy fogságban vagy túszul tartsanak. A következő tizennyolc napra a Menny Fiának rendelkezése szerint szabadon mehetek, ahová csak akarok – aminthogy mindenki más is!

– Ur... urunk, a taikó is paraszt volt valaha. Sok... sok szamuráj paraszt. Paraszt volt. Minden daimjó paraszt volt a múltban. Ismétlem: engedelmeskedni fogsz a régensek akaratának!

– Nem. Nagyon sajnálom, de nekem elsősorban hűbéruramnak kell engedelmeskednem.

Isido őrjöngő dühvel elindult feléje.

Blackthorne ugyan semmit sem értett az elhangzottakból, de most jobb kezét észrevétlenül bal ruhaujjába csúsztatta, ahová a hajítókését rejtette.

Isido Mariko fölé tornyosult.

– Engedelmeskedsz...

Az ajtóban hirtelen mozgolódás támadt. Könnyektől maszatos arcú szolgáló tört utat a vendégek között, és az emelvényhez szaladt.

– Kérlek, bocsáss meg, úrnőm – hüppögte –, de Jodoko-szama... látni kíván... Siess, az Örökös már ott van.

Ocsiba némán Marikóra, Isidóra, majd a vendégek tömegére nézett.

Kapkodva meghajolt feléjük, és elsietett. Isido elbizonytalanodott. – Majd később számolok veled, Mariko-szan – mondta, és megindult Ocsiba után. Léptei súlyosan döndültek a tatamin.

Hullámokban morajlott fel megint a suttogás. A harangok elütötték az óraváltást.

Blackthorne odament Marikóhoz. – Mariko-szan, mi történt?

Az asszony fénytelen tekintettel meredt az emelvényre. Kijama végre eleresztette kardja markolatát, s az ujjait tornáztatta. – Mariko-szan!

– Igen? Igen, uram?

– Javasolhatom, hogy menj most haza? Talán megengeded, hogy később beszéljek veled – mondjuk, a Vadkan órájában.

– Igen, igen, természetesen. Kérlek... kérlek, bocsáss meg, de muszáj volt... – Elhalt a hangja.

– Baljós nap ez, Mariko-szan. Isten vegyen téged oltalmába. – Kijama hátat fordított neki, és most a vendégsereghez intézte szavait. – Azt javaslom, térjünk haza mindnyájan, és várjunk... várjunk és imádkozzunk, hogy a Végtelen gyorsan és könnyen hozza meg Jodoko-szamának a békét, ha eljön az ideje. – A még mindig döbbsenten álló Szarudzsi nézett. – Te pedig velem jössz. – Kiment a teremből. Szarudzsi utánaindult. Nem szívesen hagyta ott az anyját, de a parancs kényszerítette, a ráirányuló figyelem pedig zavarba hozta.

Mariko kapkodva meghajolt a terem felé, és ő is kiindult. Kiri megnyalta kiszáradt szája szélét. Szazuko úrnő mellette állt reszketve. Kiri kézen fogta, és megindultak Mariko nyomában. Jabu Blackthorne-nal együtt előlépett, és követték az asszonyokat. Most nagyon is tudatában voltak, hogy csupán ők ketten viselnek Toranaga-uniformist.

Kinn már várták őket a Szürkék.

De hát mi az ördög lelt, hogy ilyen csökönyösen és ostobán viselkedtél, he? – támadt neki Marikónak Jabu.

– Nagyon sajnálom – mondta Mariko, akinek esze ágában sem volt az igazi okot bevallani. Szerette volna, ha Jabu békén hagyja, és dühös is volt rá gorombaságáért. – Magam sem értem, Uram. Az egyik percben még a születésnapot ünnepeltük, a másikban meg...

Nem tudom. Kérlek, bocsáss meg, Jabu-szama. Kérlek, bocsáss meg, Andzsin-szan.

Blackthorne mondani akart valamit, de Jabu megint közbevágott, mire ő idegesen, zúgó fejjel egy ablakfélfának dőlt. Nem értett semmit.

– Nagyon sajnálom, Jabu-szama – ismételte Mariko, s magában arra gondolt: milyen ostobák a férfiak, mindent a szájukba kell rágni. Az orruknál sose látnak tovább.

– Olyan vihart indítottál el, amely mindnyájunkat pusztulásba dönt. Ostobán viselkedtél, ne?

– Igen, de akkor sem helyes, hogy bezárva tartanak bennünket, és én valóban parancsot kaptam Toranaga úrtól...

– Az a parancs örülség! Ördög bújt talán Toranaga úrba? Bocsánatot kell kérned! Mostantól olyan szoros őrizet alatt leszünk, mint a szúnyog segge! Isido biztosan nem fogja engedélyezni, hogy távozzunk. Mindent tönkretettél. – Blackthorne-ra nézett. – Mihez kezdjünk?

– Kérem?

Csak az imént érkeztek meg Mariko házába, amely a vár legkülső falgyűrűjén belül állt, s most a nagy fogadószobában tartózkodtak. Szürkék kísérték ide őket, s a kapun kívül most jóval többen örködtek, mint eddig. Kiri és Szazuko úrnő a saját szállásukra mentek, szintén Szürkék „védőőrizete” alatt, s Mariko megígérte nekik, hogy felkeresi őket, miután találkozott Kijama úrral.

„De az örök nem eresztenek majd, Mariko-szan” – mondta kétségbeesve Szazuko. „Ne aggódj – felelte Mariko. – Semmi sem változott meg. A vár területén belül szabadon mozoghatunk, persze Szürkék kíséretében.”

„Nem fognak kiengedni! Jaj, miért is kellett...”

„Mariko-szannak igaza van, gyermekem – mondta bátran Kiri. – Semmi sem változott meg. Hamarosan találkozunk, Mariko-szan.” – Kiri bevezette Szazukót a várrészükbe, és a Barnák becsukták mögöttük a megvasalt kaput. Mariko végre fellélegzett, s hazajött az otthonába Jabuval és Blackthorne-nal.

Újra átélte, amint ott állt, szál egyedül, s látta, amint Blackthorne jobbjára a ruhaujjába csúszott, megmarkolva a hajítókést, s ez új erőt öntött belé. Igen, Andzsin-szan, gondolta. Tudtam, hogy te vagy az

egyetlen, akire számíthatok. Ott voltál, amikor szükségem volt rád.

Tekintete Jabura tévedt, aki vele szemben ült keresztbe vetett lábbal, s a fogát csikorgatta. Hogy Jabu nyilvánosan kiállt mellette azzal, hogy kikísérte a teremből, meglepte Marikót. Hálából s mivel tudta, hogy értelmetlenség szembeszállni vele, Mariko figyelmen kívül hagyta a daimjó nevetlen viselkedését, és hízelegni kezdett neki. – Kérlek, bocsásd meg ostobaságomat, Jabu-szama – mondta könnyes, bűnbánó hangon. – Persze hogy igazad van. Nagyon sajnálom, én csak egy buta nő vagyok.

– Egyetértek! Ostobaság szembeszállni Isidóval a saját fészékében, ne?

– Igen, nagyon sajnálom, kérlek, bocsásd meg. Megkínálhatlak egy kis csával vagy szakéval? – Mariko összecsapta a tenyerét. A belső ajtó azonnal kinyílt, és Csimmoko jelent meg zilált hajjal, rémülten, könnytől maszatosan. – Hozz csát és szakét a vendégeimnek! És harapnivalót is. Azonkívül szedd rendbe magad! Hogy merészelsz így bejönni? Mit képzelsz, hol vagy, egy parasztviskóban? Megszégyenítesz Kaszigi úr előtt!

Csimmoko zokogva kimenekült.

– Nagyon sajnálom, uram. Kérlek, bocsásd meg a nevetlenségét.

– Ugyan, mit számít ez, ne? Iiií, úrnőm, de ahogy Isido fejéhez vágta, hogy paraszt, az célba talált, az elevenébe vágott a nagy hatalmú tábornok úrnak! Szép kis ellenséget szereztél! Iiií, ez aztán marokra kapta és megszorongatta a csüngőjét, még hozzá mindenki szeme láttára!

– Ó, úgy gondolod? Kérlek, bocsásd meg, eszem ágában sem volt megsérteni!

– Eh, Isido valóban paraszt, mindig is az volt, és az is marad, ezért gyűlöl bennünket, igazi szamurájokat.

– Ó, uram, milyen okos vagy, hogy erre rájöttél! Ó, köszönöm szépen, hogy felvilágosítottál. – Mariko meghajolt, úgy tett, mint aki elmorzsol egy könnyet, majd hozzáfűzte: – Ha megengeded, hogy ilyesmit mondjak, úgy örülök, hogy te vigyázol rám... a te hatalmas erőd... Ha te nem vagy ott, Kaszigi úr, azt hiszem, én elájultam volna félelmemben.

– Ostobaság volt nekiesni Isidónak a vendégek előtt – morogta most már békülékenyen Jabu.

– Igen. Igazad van. Milyen kár, hogy nem minden vezérünk ilyen okos és erős, mint te, uram, mert akkor Toranaga úr bizony nem került volna ekkora bajba.

– Egyetértek. De akkor is pöcegödörbe juttattál bennünket, hogy az orrunk alig látszik ki.

– Kérlek, bocsáss meg. Igen, az én hibám. – Mariko úgy tett, mint aki csak nagy erőfeszítéssel tudja visszatartani a könnyeit. – Köszönöm szépen, hogy elfogadod bocsánatkérésemet. Olyan nagylelkű vagy, uram.

Jabu bólintott. A dicséretet természetesnek vette, Mariko meghunyászkodását szükségesnek, azt pedig, hogy ő a tökéletes, a hibátlan, magától értetődőnek. Mariko ismételten bocsánatot kért, csitította, hízelkedett még egy darabig, s amikor már teljesen az ujjá köré csavarta, megkérdezte: – Megengeded, hogy elmagyarazzam ostoba viselkedésemet az Andzsín-szannak? Neki talán eszébe jut valami kiút ebből a... – Bűnbánóan elhalt a hangja.

– Nem bánom.

Mariko hálásan meghajolt, Blackthorne-hoz fordult, és portugálul folytatta. – Kérlek, hallgass meg, Andzsín-szan, és egyelőre ne tégy fel kérdéseket. Nagyon sajnálom, de előbb meg kellett nyugtatnom ezt a rossz természetű rohadékot... Így szoktad mondani, ugye? – Gyorsan előadta a történeteket s hogy miért sietett ki a teremből Ocsiba.

– Ez elég baj – nézett rá kutató tekintettel Blackthorne. – Ne?

– Igen. Jabu úr a tanácsodat kéri. Mit tegyünk, hogy helyrehozzuk ezt a katasztrófát, amibe az én ostobaságom döntött titeket?

– A te ostobaságod? – visszhangozta továbbra is a szemébe nézve a férfi, és Mariko egyre nyugtalanabb lett. Lesütötte a szemét. Blackthorne egyenesen Jabunak felelt. – Még nem tudom, uram. Most meg kell érteni – gondolkodni.

– Mi van ezen gondolkodnivaló? – mondta savanyúan Jabu. – Be vagyunk zárva, és kész. Mariko lesütött szemmel tolmácsolt.

– Ez igaz, nem, Mariko-szan? – kérdezte Blackthorne. – Ez végig így volt, nem?

– Igen, nagyon sajnálom.

Blackthorne elfordult, kinézett az éjszakába. Az előkertet övező falon fáklyák égtek a tartályukokban. Fényük itt is, ott is megcsillant a

leveleken és növényeken, amelyeket éppen e célból öntöztek meg. A vasalt kaput nyugatra lehetett látni, néhány Barna őrizte.

– Te... – hallotta Mariko a hangját, anélkül, hogy Blackthorne visszafordult volna. – Négyszemközt szeretnék beszélni veled.

– Te... Én is – felelte az asszony, kerülve Jabu tekintetét, mert ő sem bízott az önuralmában. – Ma éjjel felkereslek. – Jabura nézett.

– Az Andzsín-szan egyetért veled, uram, ő is ostobának tartja viselkedésemet.

– Mit érünk most már ezzel?

– Andzsín-szan – folytatta Mariko immár szilárd hangon –, még ma este meglátogatom Kiricubo-szant. Tudom, hol van a szállásod. Fel foglak keresni.

– Igen. Köszönöm. – Blackthorne még mindig hátat fordítva állt.

– Jabu-szama – folytatta alázatosan Mariko –, ma este meglátogatom Kiricubo-szant. Ő nagyon okos – talán eszébe jut majd valami megoldás.

– Csak egy megoldás van – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon Jabu. – Holnap bocsánatot kérsz. És itt maradsz.

Kijama pontosan érkezett. Vele volt Szarudzsi is, és Marikónak elszorult a szíve.

A szertartásos üdvözlések után Kijama komoran így szólt: – És most magyarázd meg ezt az egészet, Mariko-szan.

– Nem folyik háború, uram. Nem való, hogy túsul tartsanak bennünket, bezárva a várkastélyba – ezért úgy vélem, oda mehetek, ahová csak akarok.

– Ahhoz, hogy túszokat ejtsünk, nem szükséges hadiállapot, ezt te is jól tudod. Ocsiba úrnő is tús volt Jedóban, hogy urad biztonságát szavatolja itt-tartózkodása idejére, pedig akkor sem folyt háború. Szudara úr és családja ma Zataki úr fogságában vannak, holott nincs háború. Ne?

Mariko lesütötte a szemét.

– Sokakat tartanak most túszként az ószakai várban, hogy szavatolják: a daimjók engedelmeskedni fognak az ország törvényes urai, a Régenstanács akaratának. Ez bölcs és bevett szokás. Ne?

– Igen, uram.

– Jó. Akkor most halljam, mi volt az igazi okod.

– Uram?

– Ne játszadozz velem! – csattant fel Kijama. – Én sem vagyok paraszt. Tudni akarom, miért viselkedtél ma este úgy, ahogy viselkedtél.

Mariko felemelte tekintetét.

– Nagyon sajnálom, de a tábornok úr egyszerűen felfingerelt gögös magatartásával. Én parancsot kaptam. Kinek ártok azzal, ha előremegyek Kirivel és Szazuko úrnővel urunk fogadására?

– Tudod jól, hogy ez lehetetlen. Ezzel Toranaga úrnak is tisztában kellene lennie.

– Nagyon sajnálom, de uram parancsot adott. A szamuráj nem vonhatja kétségbe hűbérura parancsát.

– Valóban. Én azonban kétségbe vonom, mert semmi értelme. Márpedig urad nem szokott értelmetlen parancsokat kiadni, sem hibákat elkövetni. Ragaszkodom tehát hozzá, hogy válaszolj a kérdésekre.

– Kérlek, bocsáss meg, uram, de nincs semmi megtárgyalnivalónk.

– Igenis van. Például Szarudzsi jövője. És azt se feledd, hogy gyermekkorod óta ismerlek és becsüllek. Hiromacu-szama a legrégebb barátom, apád is megbecsült barátom és szövetségesem volt élete utolsó tizennégy napjáig.

– A szamuráj nem vonhatja kétségbe ura parancsát.

– Most már csak két dolgot tehetsz, Mariko-szan. Vagy bocsánatot kérsz és itt maradsz, vagy megpróbálsz elmenni. De ha megpróbálsz elmenni, utadba fognak állni.

– Igen, tudom.

– Holnap bocsánatot kérsz. Összehívatom a Régenstanácsot, és döntést hozunk ebben az ügyben. Utána távozhatsz Kiricubóval és Szazuko úrnővel.

– Kérlek, bocsáss meg, mennyi időt venne ez igénybe?

– Nem tudom. Néhány napot.

– Nagyon sajnálom, de ennyit nem várhatok. Azonnal indulnom kell.

– Nézz rám! – Mariko engedelmeskedett. – Én, Kijama Ukon-nó-Odanaga, Higo, Szacuma és Oszumi ura, Japán régense, a Fudzsimoto család leszármazottja, a keresztény daimjók vezetője kérlek, hogy maradj.

– Nagyon sajnálom, hűbéruram parancsa tiltja, hogy maradjak.

– Nem érted, mit mondtam?

– De igen, uram, csakhogy nincs választásom, kérlek, bocsáss meg. Kijama a fiú felé bökött. – Unokám és Szarudzsi eljegyzése... ha kegyvesztett leszel, fel kell bontanom.

– Igen, uram – felelte könnyes szemmel Mariko. – Tudom. – Láta, hogy fia milyen kétségbeesett arcot vág. – Nagyon sajnálom, fiam. Teljesítenem kell a kötelességemet.

Szarudzsi mondani akart valamit, de meggondolta magát, azután így szólt: – Kérlek, bocsáss meg, anyám, de... az Örökös iránti kötelességed nem fontosabb, mint Toranaga úr? Igazában az Örökös a mi hűbérurunk, ne?

– Igen, fiam. És mégsem. Törvényes joga fölöttem Toranaga úrnak van, nem az Örökösnek.

– De ez nem jelenti azt, hogy Toranaga úrnak törvényes joga van az Örökös fölött is, ne?

– Nem.

– Kérlek, bocsáss meg, anyám, én nem vagyok tisztában ezzel az egészszel, de úgy gondolom, ha az Örökös parancsot ad, az érvényteleníti Toranaga úr parancsát.

Mariko nem felelt.

– Válaszolj neki! – förmedt rá Kijama.

– Te találtad ki ezt a kérdést, Szarudzsi? Vagy valaki elültette a fejedben?

Szarudzsi töprengve összevonta a szemöldökét.

– Sokat beszélgettünk róla... Kijama úr, a felesége és én. Meg a vizitátor atya. Már nem emlékszem. Azt hiszem, nekem jutott eszembe. És a vizitátor atya azt mondta, igazam van, ugye, uram?

– A vizitátor atya azt mondta, az Örökös fontosabb a birodalom számára, mint Toranaga úr. Kérlek, felelj egyenesen a kérdésre, Mariko-szan.

– Ha az Örökös felnőtt volna, nagykorú, kvampaku és törvényes ura az országnak, mint apja, a taikó, akkor neki engedelmességnél. De Jaemon a valóságban és törvény szerint is kiskorú még, tehát nincs felruházva a szükséges hatalommal. Megfelelő a válasz?

– De... de akkor is csak ő az Örökös, ne? A régensek hallgatnak a szavára... Toranaga úr is tiszteletben tartja. Mit... mit számít az a néhány esztendő, anyám? Ha nem kérsz bocsá... kérlek, ne

haragudj rám, de nagyon aggódom érted. – A fiúnak remegett a szája széle.

Mariko szerette volna a karjába venni és megsimogatni a fejét. De nem tette. – Én nem aggódom, fiam. Én semmitől sem félek. Csakis Isten ítéletét félem – fordult Kijamához.

– Igen – mondta Kijama. – Tudom. Áldjon meg érte a Szent Szűz. – Szünetet tartott. – Mariko-szan, hajlandó vagy nyilvánosan bocsánatot kérni a tábornok úrtól?

– Igen, boldogan, ha cserébe egyetlen katonáját sem állítja utamba, és írásos engedélyt ad nekem, Kiricubónak és Szazuko úrnőnek, hogy holnap elhagyhassuk a várat.

– Hajlandó vagy engedelmeskedni a régensek parancsának?

– Kérlek, bocsáss meg, uram, de ebben a dologban nem.

– Hajlandó vagy teljesíteni személyes kérésemet?

– Kérlek, bocsáss meg, uram, de ebben a dologban nem.

– Hajlandó vagy teljesíteni az Örökös és Ocsiba úrnő kérését?

– Kérlek, bocsáss meg, de mi ez a kérés?

– Keresd fel őket és maradj velük néhány napig, amíg ezt a kérdést eldöntjük.

– Kérlek, bocsáss meg, uram, de mi van itt eldöntenivaló?

Kijama elvesztette a türelmét, és ordítani kezdett.

– A birodalom jövője és rendje, az anyaszentegyház jövője és a te jövőd! Most már látom, hogy a barbárral való szoros kapcsolatod megfertőzte az agyadat, mint ahogy számítottam is rá, hogy ez lesz a vége!

Mariko szótlánul farkasszemet nézett az öregemberrel.

Kijama erőt vett magán.

– Kérlek, bocsáss meg, amiért... elvesztettem a fejemet. Bocsásd meg modortalanságomat. Mentségem mindössze annyi, hogy komolyan aggódom érted. – Méltóságteljesen meghajolt. – Bocsánatot kérek.

– Én vagyok a hibás, uram. Kérlek, bocsásd meg, hogy tönkretettem a harmóniádat és bajt okoztam neked. De nincs választásom.

– Fiad felvetett egyet. Én többet is felvettem.

Mariko hallgatott.

A szobában fojtogató volt a levegő, noha odakinn hűvös szellő fújdogált, meg-meglibbentve a fáklyák lángját.

- Tehát visszavonhatatlanul döntöttél?
 - Nincs választásom, uram.
 - Rendben van, Mariko-szan. Többet nincs mit mondanom. Kivéve, hogy megismétlem: parancsolom és kérem, ne erőltessd ezt a dolgot. Mariko lehajtotta a fejét.
 - Szarudzsi-szan, kérlek, várj odakint – rendelkezett Kijama. A fiú arcáról lerítt a kétségbeesés, alig tudott megszólalni. – Igen, uram. – Meghajolt Mariko előtt. – Kérlek, bocsáss meg, anyám.
 - Isten óvjon téged mindörökkön örökké.
 - Téged is.
 - Ámen – mondta Kijama.
 - Jó éjszakát, fiam.
 - Jó éjszakát, anyám.
- Amint egyedül maradtak, Kijama így szólt: – A vizitátor atya nagyon aggódik.
- Miattam, uram?
 - Igen. És az anyaszentegyház – meg a barbár miatt. És a barbár hajó miatt is. Beszélj nekem erről a barbárról.
 - Rendkívüli ember, nagyon erős, nagyon okos. A tengeren – otthon van. Szinte hozzánő a hajóhoz és a vízhez. A tengeren nincs párja bátorságban és ravaszságban.
 - Rodrigues-szan sem ér fel vele?
 - Az Andzsín-szan két ízben is fölé kerekedett. Egyszer itt, egyszer úton Jedóba. – Elmondta, hogyan látogatta meg őket Misima közelében Rodrigues, hogyan rejtette el fegyvereit, és beszámolt mindarról, amit a beszélgetésükből hallott. – Ha egyformán felszerelt hajókkal szállnának szembe egymással, az Andzsín-szan győzne. Úgy vélem, akkor is győzne, ha rosszabb volna a helyzete.
 - Mesélj a hajójáról.
- Mariko engedelmeskedett.
- Mesélj a vazallusairól.
- Mariko mindent elmondott.
- Miért adta vissza Toranaga úr a hajóját, a pénzét, a szabadságát, miért adott neki vazallusokat?
 - Velem nem közölte, uram.
 - Akkor a véleményedet kérem.
 - Hogy ráuszítsa az Andzsín-szant ellenségeire – felelte habozás

nélkül Mariko. – Ebben az esetben az Andzsín-szan ellenségei Toranaga úr ellenségei is: a portugálok, a portugálokat irányító atyák, Harima és Onosi urak, azonkívül te magad, uram.

– Miért tart bennünket személyes ellenségeinek az Andzsín-szan?

– Nagaszaki miatt, a kereskedelmi jogok miatt s mivel Kjúsú partvonala a ti kezetekben van, uram. És mert te vagy a legfőbb keresztény daimjó.

– Az egyház nem ellensége Toranaga úrnak. És a szent életű atyák sem.

– Nagyon sajnálom, de Toranaga úr úgy véli, a szent életű atyák Isido urat támogatják, akárcsak te.

– Én az Örököszt támogatom. Azért lépek fel urad ellen, mert ő nem támogatja, azonkívül tönkretenné az egyházat.

– Nagyon sajnálom, de ez nem igaz, uram. Toranaga úr minden tekintetben fölötte áll Isido úrnak. Magad is húszannyiszor harcoltál szövetségeseként, mint ellenségeként, tudhatod, hogy ő megbízható. Miért állsz hát esküdt ellensége oldalára? Toranaga úr mindig is pártolta a kereskedelmet, és nem ellenzi a kereszténységet, mint a tábornok úr és Ocsiba úrnő.

– Kérlek, bocsáss meg, Mariko-szan, de meg vagyok győződve róla, hogy Toranaga úr titkon megveti keresztény hitünket, utálja anyaszentegyházunkat, s eltökélte, hogy megszakítja az utódlást, végez az örökösssel és Ocsiba úrnővel. Titokban sógun akar lenni, minden terve erre irányul, erre törekszik minden erejével.

– Isten színe előtt kijelentem, nem hiszek ebben, uram.

– Tudom – de ez még nem jelenti azt, hogy igazad is van. Magad vallottad be, hogy ez az Andzsín-szan és a hajója igen veszélyes az egyházra nézve, ne? Rodrigues úgy véli, ha az Andzsín-szan elfogná a Fekete Hajót, azzal fölmérhetetlen kárt okozna.

– Egyetértek, uram.

– Kárt okozna az egyháznak is, ne?

– Igen.

– És te mégsem vagy hajlandó segíteni az egyháznak ezzel az emberrel szemben?

– Nem az egyház ellen van ő, uram, és nem is elsősorban az atyák ellen, noha bizalmatlan irántuk. Ő csak királynője ellenségeit gyűlöli. A Fekete Hajó a célja – a nyereségszerzés.

- De szembeszáll az igaz hittel is, tehát eretnek, ne?
 - Igen. Csakhogy én nem hiszek el mindent, amit az atyák mondtak nekünk. És sok mindent nem is vallottak be. Cukku-szan maga is elismerte ezt. Hűbéruram megparancsolta, hogy férkőzzem az Andzsín-szan bizalmába, nyerjem el barátságát, tanítsam meg nyelvünkre, ismertessem meg vele szokásainkat és tanuljak el tőle mindent, ami hasznunkra válhat. És én rájöttem, hogy...
 - Úgy érted, ami Toranaga hasznára válhat, ne?
 - Uram, a szamuráj életének legfőbb célja a hűbérura iránti engedelmesség. Nem ezt kívánod-e te is a vazallusaidtól?
 - De igen. Csakhogy az eretnekség rettenetes bűn, és én úgy látom, te szövetkeztél az Andzsín-szannal az egyház ellen, és megfertőzöttél tőle. Imádkozom Istenhez, Mariko-szan, hogy nyissa fel a szemedet, mielőtt még elvesztenél minden reményt az örök üdvösségre. A vizitátor atya azt mondta, híreket hoztál a számomra.
 - Uram? – Marikót váratlanul érték ezek a szavak.
 - Azt mondta, különleges hírnök útján üzenetet kapott néhány napja Cukku-szantól. S hogy értesülésekkel szolgálhatsz nekem a... a szövetségeseimmel kapcsolatban.
 - Holnap délelőttre kihallgatást kértem a vizitátor atyától.
 - Igen, tudom. Nos?
 - Kérlek, bocsáss meg, de előbb vele kell beszélnem, holnap...
 - Nem holnap, most! A vizitátor atya azt mondta, Onosi úrról van szó, a dolog az anyaszentegyházat érinti, és tüstént be kell számolnod róla. Vagy már odáig fajultak a dolgok, hogy bennem sem bízol?
 - Nagyon sajnálom. Ígéretet tettem Cukku-szannak. Arra kért, hogy a vizitátor atyának vigyem meg a híreket.
 - A vizitátor atya azt mondta, nekem kell beszámolnod, most azonnal!
- Mariko rájött, hogy nincs választása. A kocka el volt vetve. Beszámolt Kijamának az ellene szőtt összeesküvésről. Kijama gúnyos nevetéssel fogadta a híreket, amíg Mariko el nem árulta, honnan származnak.
- A gyóntatója?
 - Igen. Nagyon sajnálom.
 - Most már bánom, hogy Uraga meghalt. – Kijama dühöngött

magában, hogy az Andzsín-szan elleni merénylet kudarcra végződött – akárcsak az a másik rajtaütés annak idején –, ráadásul megölték az egyetlen embert, aki bizonyítani tudta volna, hogy ellensége, Onosi áruló. – Uraga a pokol tüzében fog senyvedni ezért a szentséggyalázásért. Iszonyú, amit csinált. Megérdemelte a kiközösítést, de nekem mindenestre szolgálatot tett – ha igaz, amit mondott. – Kijama hirtelen mintha éveket öregedett volna. – Nem tudom elhinni, hogy Onosi képes volna erre. Vagy hogy Harima úr is cinkos volna benne.

– Igen. Nem... nem kérdezhetsz meg Harima urat, hogy igaz-e mindez?

– Dehogynem, de ilyesmit sohasem vallana be. Én se tenném. Te talán igen? Rettenetes, ne? Milyen gyarlók az emberek.

– Igen.

– Úgy döntöttem, nem hiszem el ezt az egészet, Mariko-szan. Uraga halott, bizonyítékot sohasem tudnánk szerezni. Óvatossági rendszabályokat persze foganatosítok... de elhinni képtelen vagyok.

– Igen. Eszembe jutott valami, uram. Nem különös, hogy a tábornok úr védőőrizetet rendelt az Andzsín-szan mellé?

– Miért lenne különös?

– Miért oltalmazza? Hiszen utálja. Különös, ne? Lehet, hogy most a tábornok úr is felhasználható fegyvert lát az Andzsín-szanban a keresztény daimjók ellen?

– Nem értelek.

– Ha ne adj isten, te meghalnál, uram, Kjúsún Onosi úr parancsolna, ne? És mit tehetne Onosi ellen a tábornok úr? Semmit, legfeljebb – bevethetné az Andzsín-szant.

– Lehetséges – mondta lassan Kijama.

– Egyetlen oka lehet csak, hogy vigyáz az Andzsín-szanra – az, hogy fel akarja használni. És hol? A portugálok ellen – vagyis rajtuk keresztül a kjúsúi keresztény daimjók ellen. Ne?

– Lehetséges.

– Véleményem szerint az Andzsín-szan éppoly értékes lenne számodra, mint Onosi, Isido vagy az én uram számára. Tudása óriási. És csakis a tudás védhet meg bennünket a barbároktól, még a portugáloktól is.

Kijama megvetően felhorkant.

– Összezúzhatjuk, kiúzhatjuk őket, amikor csak akarjuk. Nem veszélyesebbek, mint a szúnyogok a ló farán.

– Ha az anyaszentegyház diadalmaskodni fog, s az egész ország keresztényé lesz, mint ahogy mi mindnyájan ebben reménykedünk, vajon fennmaradnak-e törvényeink? Fennmarad-e a busidó? A tízparancsolat ellenében? Véleményem szerint nem – mint ahogy mindenütt megváltozott az élet, ahol a katolikus hit győzedelmeskedett. A papok fognak uralkodni – ha nem leszünk résen.

Kijama nem válaszolt.

– Uram – folytatta Mariko –, kérlek, könyörgök, kérdezd meg az Andzsín-szantól, mi történt szerte a világon.

– Nem. Szerintem megbabonázott téged ez az ember, Mariko-szan. Én a szent életű atyáknak hiszek. Az Andzsín-szan a Sátán tanítványa, és téged is megfertőzött eretnekségével. Többször is a katolikus szót használtad a keresztény helyett. Nem azt jelenti-e ez, hogy elhiszed magad is: kétféle igaz hit létezik? Ma esti fenyegetőzéssel nem döfted-e hátba máris az Örököszt? Nem fordultál-e az egyház ellen? – Felállt. – Köszönöm a tájékoztatást. Járj Isten hírével.

Mariko egy kis pecsétes tekercset húzott elő a ruhaujjából. – Toranaga úr megkért, adjam ezt át neked.

Kijama az érintetlen pecsétet vizsgálgatta. – Tudod, mit tartalmaz, Mariko-szan?

– Igen. Parancsot kaptam, hogy semmisítsem meg és szóban ismertessem veled, ha átkutatnának.

Kijama feltörte a pecsétet. Az üzenet Toranaga békevágját hangoztatta, biztosította Kijamát, hogy Toranaga támogatja az Örököszt és röviden beszámolt az Onosival kapcsolatos hírekről. Így végződött: „Onosi úrral kapcsolatosan nincsenek bizonyítékaim, de Uraga-nó-Tadamaszának vannak, ezért is küldöm őt Ószakába, hogy kikérdezhesd, ha óhajtod. Arra azonban van bizonyítékom, hogy Isido felrúgta titkos egyezményeket, melynek értelmében a Kvantót te és utódaid kapjátok, ha én meghalok. Titokban Zatakinak ígérte oda a Kvantót, arra az esetre, ha elárulna engem, ami máris bekövetkezett. Kérlek, bocsáss meg, öreg bajtárs, de téged is elárultak. Ha én meghalok, téged is elpusztítanak családdal

együtt, akárcsak az egész keresztény egyházat. Kérlek, vedd fontolóra ezt a dolgot. Nemsokára bizonyítékkal is szolgálok majd őszinteségem felől.”

Kijama még egyszer átolvasta a levelet, Mariko pedig éberem figyelte, ahogy megparancsolták neki. „Nagyon gondosan figyeld, Mariko-szan – utasította Toranaga. – Nem vagyok benne biztos, hogy Isido odaígérte neki a Kvantót. Kémeim ezt jelentették, de nem vagyok benne biztos. Ha a megfelelő pillanatban adod át neki a levelet, minden kiderülhet abból, amit tesz – vagy nem tesz.”

Mariko látta, hogyan reagál Kijama. Tehát ez is igaz, gondolta.

A vén daimjó felnézett, és kongó hangon azt mondta: – És te lennél őszinteségének bizonyítéka, ne? Az áldozati bárány, ne?

– Nem, uram.

– Nem hiszek neked. És neki sem hiszek. Onosi árulását illetően talán igen. De a többi... Toranaga úr a régi bevált trükköket alkalmazza már megint: féligazságokat kotyvaszt össze mézzel és méreggel. Ha valakit elárultak itt, Mariko-szan, attól félek, az te vagy.

Ötvennegyedik fejezet

– Délben indulunk.

– Ne, Mariko-szan – kérlelte csaknem könnyek közt Szazuko úrnő.

– De igen – mondta Kiri. – Délben indulunk.

– De hisz úgysem eresztenek ki bennünket – jajongott a fiatal lány. – Olyan értelmetlen ez az egész.

– Tévedsz, Szazuko-csan – mondta Mariko. – Nagyon is szükséges.

– Mariko-szannak igaza van – mondta Kiri. – Parancsot kaptunk. Hajnalra is elkészülhetünk, ha úgy jobb, Mariko-szan.

– Nem, délben kell indulnunk. Ő így parancsolta, Kiri-csan – felelte Mariko.

– Nagyon kevés holmira lesz szükségünk, ne?

– Igen.

– Kevésre! Kérlek, bocsássatok meg, de ez az egész ostobaság, nem fognak kiereszteni bennünket! – mondta Szazuko.

– Meglehet, gyermekem – felelte Kiri. – Mariko szerint kieresztenek. Toranaga úr is így véli. Higgyünk tehát benne mi is. Menj és pihenj le. Nekem még beszédem van Mariko-szannal.

A lány feldúltan kisietett.

Kiri összekulcsolta a kezét. – Nos, Mariko-szan?

– Amint megpirkad, rejtjeles üzenetet küldök Toranaga úrnak, s beszámolok mindarról, ami ma este történt. Isido emberei biztosan elpusztítják a többi postagalambomat, ha holnap valami baj lesz, ide pedig nem hozhatom át őket. Akarsz te is üzeni valamit, ami sürgős?

– Igen. Mindjárt megírom. Szerinted mi fog történni?

– Toranaga úr biztosra veszi, hogy kiengednek bennünket, ha erélyes leszek.

– Nem értek egyet. És kérek, bocsáss meg, de azt sem hiszem el, hogy te valami sokat várnál ettől a kísérlettől.

– Tévedsz. Ó, természetesen lehet, hogy holnap utunkba állnak, és rettenetes veszekedésre meg fenyegetőzésre kerül sor, de mindez semmit sem fog jelenteni. – Mariko nevetett. Borzalmasan meg fognak fenyegetni, Kiri-szan, abba se hagyják késő estig. De holnapután délben mégiscsak ki fognak eresztetni bennünket.

Kiri megrázta a fejét. – Ha minket eleresztenek, minden tűsz útnak fog indulni. Isido helyzete meginog, és elveszti az arcát. Ezt pedig nem engedheti meg magának.

– Igen. – Mariko hangja nagyon elégedetten csengett. – Ennek ellenére máris csapdába esett.

– Tizennyolc nap múlva urunk idejön, ne? Ide kell jönnie.

– Igen.

– Akkor miért olyan fontos, hogy azonnal útnak induljunk?

– Ő fontosnak tartja, Kiri-szan. Ezért is parancsolta meg.

– Ó, tehát van valami terve?

– Neki mindig vannak tervei, ne?

– Amint a Menny Fia beleegyezett, hogy jelen lesz, urunk csapdába esett, ne?

– Igen.

Kiri a sodzsiajtóra nézett. Zárva volt. Előrehajolt, úgy suttozta:

– Akkor miért kért meg titokban arra, hogy magam ültessem el ezt a gondolatot Ocsiba úrnő fejében?

Mariko önbizalma megrendült. – Ezt tette?

– Igen. Még Jokoszeből üzente, miután először találkozott Zataki úrral. Miért állított csapdát önmagának?

– Nem tudom.

Kiri a szája szélét harapdálta. – Legalább én tudnám. Nemsokára meg fogjuk tudni, de nem hiszem, hogy mindent elmondtál nekem, amit te tudsz, Mariko-szan.

Mariko arca haragosra váltott, de Kiri csendre intette, és suttogva folytatta: – Mostani üzenetében utasít, hogy feltétel nélkül bízzam benned, úgyhogy erről ne essék több szó. Én megbízom benned, Mariko-csan, de a gondolataimnak akkor sem parancsolhatok, ne?

– Kérlek, bocsáss meg.

– Olyan büszke vagyok rád – mondta Kiri, immár nem suttogva. – Amiért úgy szembeszálltál Isidóval és mindenkivel. Bárcsak én volnék ilyen bátor.

– Könnyű dolgom volt. Elvégre urunk megparancsolta, hogy induljunk elébe.

– Nagyon veszélyes, amire készülünk, azt hiszem. Miben segíthetek?

– Támogass mindenben.

– Ez csak természetes. Mindig is melletted álltam.

– Hajnalig itt maradok veletek, Kiri. De beszélnem kell az Andzsinszannal is.

– Igen. Elkísérlek.

A két nő kilépett Kiri lakosztályából. Barnákból álló kíséret csatlakozott hozzájuk, s a többi Barna, akik mellett elhaladtak, mélyen meghajolt: roppant büszkék voltak Marikóra. Kiri folyosókon vezette végig, át a nagy fogadótermen, majd ki az abból nyíló folyosóra. Itt Barnák és Szürkék örködtek. Amint megpillantották őket, mindnyájan meghajoltak Mariko előtt, a Szürkék éppúgy tisztelegtek neki, mint a Barnák. Kiri és Mariko mélységesen meglepődött, hogy Szürkéket lát a várrészükön belül.

Kiri egy ajtóra mutatott.

– Andzsinszan? – szólta be Mariko.

– Hai? – Az ajtó kinyílt. Blackthorne állt mögötte, benn a szobában pedig újabb két Szürke. – Hahó, Mariko-szan!

– Üdvözöllek. – Mariko a Szürkékre pillantott. – Bizalmas beszélőnivalóm van az Andzsinszannal.

– Kérlek, beszéljess vele, úrnőm – felelte tiszteletteljesen a Szürkék kapitánya. – Sajnos, Isido úr halálbüntetés terhe mellett megtiltotta,

hogy egyetlen pillanatra is magára hagyjuk.

Odalépett hozzájuk Josinaka, az őrségparancsnok. – Bocsáss meg, Toda úrnő, de bele kellett egyeznem, hogy húszfőnyi őrséget állítsanak az Andzsín-szan mellé. Isido úr személyes kérése volt. Nagyon sajnálom.

– Mivel Isido úr az Andzsín-szan biztonsága érdekében intézkedett így, szívesen látjuk őket – felelte Mariko, de magában egyáltalán nem örült a fejleménynek.

Josinaka a Szürkék kapitányához fordult. – Én felelek az Andzsín-szan biztonságáért, amíg Toda úrnő vele lesz. Várhattok idekinn addig.

– Nagyon sajnálom – mondta határozottan a szamuráj. – Nekem és embereimnek személyesen kell ügyelnünk rá.

– Én szívesen itt maradok – szólt közbe Kiri. – Valakinek természetesen jelen kell lennie.

– Nagyon sajnálom, Kiricubo-szan, de nekünk is itt kell lennünk. Kérlek, bocsáss meg, Toda úrnő – fordult a Szürkék kapitánya Marikóhoz, meglehetősen zavarban. – Egyikünk sem ért barbáru.

– Senki sem olyan udvariatlan, hogy feltételezné: hallgatózni fogtok – felelte majdnem dühösen Mariko. – De a barbárok szokásai mások, mint a mieink.

– A Szürkéknek nyilvánvalóan teljesíteniük kell a kapott parancsot – mondta Josinaka. – Teljességgel igazad volt, Toda úrnő, amikor ma este kifejtetted, hogy a szamuráj legfőbb kötelessége a hűbérura iránti engedelmesség. Nagyon helyes, hogy a nyilvánosság előtt hívtad fel erre a figyelmet.

– Teljességgel igazad volt, úrnőm – tette hozzá ugyanolyan büszkén a Szürkék kapitánya. – A szamuráj életének semmi más célja nem lehet, ne?

– Köszönöm – válaszolta Mariko, akinek jólesett a tiszteletadásuk.

– De az Andzsín-szan szokásait is tiszteletben kellene tartanunk, ha egy mód van rá, kapitány – folytatta Josinaka. – Kérlek, kövessetek.

– Visszavezette őket a fogadóterembe. – Úrnőm, odaülnél az Andzsín-szannal? – Az emelvényre mutatott. – Az Andzsín-szan őrei itt maradhatnak az ajtóban, így ők is teljesítik kötelességüket, mi is, ti pedig beszélgethettek, ahogy kívántok, az Andzsín-szan szokásai szerint. Ne?

Mariko lefordította Blackthorne-nak Josinaka szavait, majd latinul hozzátette: – Egész éjszakára nem fognak egyedül hagyni. Nincs választásunk – kivéve természetesen, hogy tüstént kardélre hányathatom őket, ha ez a kívánságod.

– Az a kívánságom, hogy négyszemközt beszélgethessek veled – felelte Blackthorne. – De nem emberéletek árán. Köszönöm, hogy megkérdezted.

Mariko Josinakához fordult. – Rendben van, köszönöm, Josinaka-szan. Kérlek, küldj el valami füstölőkért, hogy távoltarthassuk a moszkítókat.

– Igenis. Kérlek, bocsáss meg, úrnőm, hallottál valamit Jodoko úrnő felől?

– Nem, Josinaka-szan. Csak annyit tudunk, hogy pihen, és nincsenek fájdalmai. – Mariko Blackthorne-ra mosolygott. – Menjünk és üljünk le, Andzsín-szan.

Blackthorne követte. Kiri visszatért a lakosztályába, a Szürkék ott maradtak a fogadóterem ajtajában.

A Szürkék kapitánya Josinaka mellett álldogált, néhány lépésnyire a többiektől. – Nem tetszik ez nekem – morogta.

– Talán attól félsz, hogy Toda úrnő kirántja az Andzsín-szan övéből a kardot és ledöfi vele? Megbocsáss, de hová tetted az eszedet?

Josinaka elbicegett, hogy ellenőrizze az őrhelyeket. A kapitány az emelvényre meredt. Mariko és az Andzsín-szan egymással szemben ült, a fáklyák jól megvilágították őket. Nem hallotta, mit beszélnek. A szájukra összpontosított, de ettől se lett okosabb, pedig a szeme olyan volt, akár a sasé, és értett portugálul. Gondolom, már megint a szent életű atyák nyelvén beszélnek, mérgelődött magában. Ronda egy nyelv, lehetetlen megtanulni.

Különben, mit számít? Miért ne beszélhetne négyszemközt az eretnekekkel Toda úrnő, ha ez a kívánsága? Egyik sem él már sokáig ezen a földön. Milyen szomorú. Ó, áldott Madonna, fogadd őt pártfogásodba bátorságáért!

– A latin biztonságosabb lesz, Andzsín-szan – mondta Mariko, miközben legyezőjével megfutamított egy szemtelen moszkitót.

– Innen is hallanak bennünket?

– Nem, nem hiszem, ha halkan beszélünk, és úgy, ahogy tanítottál, minél kevesebb szájmozgással.

- Jó. Mit akart Kijama?
- Szeretlek.
- Te...
- Hiányoztál.
- Te is nekem. Hogyan találkozhatnánk egyedül?
- Ma éjjel lehetetlen. De holnap éjjel megvalósítható. Van egy tervem.
- Holnap? Hiszen elmegy, nem?
- Holnap lehet, hogy nem eresztenek, Andzsín-szan... kérlek, ne aggódj. Utána való nap mindnyájan oda mehetünk, ahová csak akarunk. Holnap éjjel, ha nem eresztenek el, felkereslek.
- Hogyan?
- Kiri segíteni fog. Ne kérdezd, hogyan és miért. Könnyen megoldható... – Elhallgatott, mert a szolgálók behozták a kis füstölőedényeket. A felkígyózó füst hamarosan elűzte az éji bogarakat. Amikor újra magukra maradtak, úti élményeikről beszélgettek, élvezték egymás társaságát, szerették egymást anélkül, hogy akár a kezük összeért volna, de Toranaga és a másnap témáját kerülték. Azután Blackthorne azt mondta: – Isido az ellenségem. Miért van körülöttem ennyi őr?
- Hogy megvédjenek. Meg azért is, hogy ki ne eresszenek a kezeik közül. Azt hiszem, Isido is fel akar használni téged a Fekete Hajó, Nagaszaki meg Kijama és Onosi urak ellen.
- Á, igen. Én is erre gondoltam.
- Mariko látta, hogy a férfi kutató tekintetet vet rá. – Mi az, Andzsín-szan?
- Jabuval ellentétben én nem hiszem, hogy ostoba volnál, ezért biztosra veszem, hogy minden, amit ma este mondtál, gondosan meg volt tervezve még hozzá Toranaga parancsára.
- Mariko kisimított egy ráncot brokátkimonóján. – Parancsokat kaptam. Igen.
- Blackthorne portugálra váltott. – Toranaga elárult téged. Martalékul vetett. Tisztában vagy ezzel? Te vagy a csalétek az egyik csapdájában.
- Miért mondd ezt?
- Csalétek vagy. Én is az vagyok. Világos, nem? Jabu is az. Toranaga mindnyájunkat feláldozott azzal, hogy ideküldött.

- Nem, tévedsz, Andzsín-szan. Nagyon sajnálom, de tévedsz.
- Szép vagy és én szeretlek, de hazudsz – váltott vissza latinra Blackthorne.
- Ezt még senki sem mondta nekem.
- Mint említetted, azt sem, hogy „szeretlek”.
- Mariko lenézett a legyezőjére. – Beszéljünk másról.
- Mit nyer Toranaga azzal, hogy feláldoz bennünket? Mariko nem válaszolt.
- Mariko-szan, jogom van megkérdezni. Nem félek. Csupán tudni akarom, mit nyer vele.
- Nem tudom.
- Esküdj meg szerelmedre és Istenedre!
- Hát te is? – válaszolta keserűen, latinul az asszony. – Te is azt követeled, hogy esküdjem, te is csak faggatózol?
- A te életedről van szó és az enyémről, és nekem mind a kettő nagyon fontos. Még egyszer kérdem: mit nyer vele?
- Mariko felcsattant. – Igenis szándékosan csináltam mindent, és vedd tudomásul, hogy nem vagyok ostoba nő és...
- Vigyázz, Mariko-szan, kérlek, halkítsd le a hangod, különben még tényleg ostobaságot követsz el.
- Nagyon sajnálom. Igen, szándékosan csináltam, a nyilvánosság előtt, ahogy Toranaga óhajtotta.
- Miért?
- Mert Isido paraszt, és el kell hogy eressen bennünket. A rangbéliek füle hallatára kellett szembeszállnom vele. Ocsiba úrnő nem ellenzi, hogy elébe menjünk Toranaga úrnak. Beszéltem vele, és ő jóváhagyta. Nincs miért aggódnod.
- Nem szeretem, hogy ilyen tüzes lettél. Sok benned a gyűlölet, a harag. Hová lett a lelki nyugalmad? És hová lett a jó modorod? Többször kéne figyelned, ahogy növekszik a kő. Ne?
- Mariko haragja elpárolgott. Nevetésre fakadt. – Ó, te! Igazad van. Kérlek, bocsáss meg. – Felélénkült, újra a régi önmaga volt. – Jaj, úgy szeretlek, úgy tisztellek, olyan büszke voltam rád ma este, hogy majdnem összecsókoltalak ott a szemük láttára, a ti szokásotok szerint.
- Madonna, leesett volna az álluk, mi?
- Ha egyedül volnánk, addig csókolnálak, amíg jajgatásodtól nem

visszhangzanék a világegyetem.

– Köszönöm, hölgyem, de te ott vagy, én meg itt, és köztünk az egész világ.

– Nincs köztünk semmiféle világ. Életem teljes, és ezt neked köszönhetem.

Később Blackthorne megkérdezte: – És Jabu parancsa – hogy kérj bocsánatot és maradj?

– Nem hiszem, hogy teljesíthetem, nagyon sajnálom.

– Toranaga miatt?

– Igen. De valójában nem az ő parancsát követem – az én kívánságom volt az egész. Én kértem, hogy engedjen idejönnöm, én javasoltam neki ezt a tervet. Istenre esküszöm, hogy ez az igazság, szerelmem.

– Mi történik holnap?

Mariko elmondta neki, amit Kirinek is mondott, és hozzátette: – Minden úgy megy, ahogy terveztük, sőt még jobban. Nem patrónusod-e máris Isido? El sem tudom képzelni, hogy lehet ilyen okos Toranaga úr. Megmondta nekem, hogy valószínűleg ez fog történni. Tisztában volt vele, hogy Jabunak nincs hatalma Kjúsún. Ott csak Isido vagy Kijama tud megvédeni téged. Nem vagyunk mi csalátkek. A védelme alatt állunk. Biztonságban vagyunk.

– Na és tizenkilenc – illetve már csak tizennyolc nap múlva? Toranagának meg kell jelennie, ne?

– Igen.

– Hát akkor nem időpocsékolás ez az egész, ahogy Isido mondta?

– Hidd el, nem tudom. Csak azt tudom, hogy tizenkilenc, tizennyolc vagy akár három nap néha egy örökkévalósággal fölérhet.

– A holnap is?

– A holnap is. És a holnapután is.

– És ha Isido nem ereszt el holnap?

– Ez az egyetlen esélyünk. Isidót meg kell alázni.

– Biztos vagy benne?

– Igen, Andzsín-szan.

Blackthorne reszketve ocsúdott a lidércnyomásból, de amint felébredt, az egész álmot tovatűnt. A pirkadat fényében Szürkék bámultak le rá.

– Jó reggelt – köszönt rájuk. Nem szerette, hogy álmában is figyelték.

Kibújt a moszkítóháló alól, kiment a folyosóra, le a lépcsőn, a kerti árnyékszékbe. Barna és Szürke örök kísérték. Alig vette észre őket. Ködös volt a hajnal. Keletre a nap már felszárította a párafátylat. A levegő sós tengervíztől szaglott. Már is nyüzsögtek a legyek. Forró napunk lesz, gondolta.

Léptek közeledtek. Az ajtó résén keresztül Csimmokót pillantotta meg. A lány türelmesen várakozott, közben a testőrökkel fecsegett. Amikor Blackthorne kilépett, meghajolt és köszöntötte.

– Hol Mariko-szan? – kérdezte Blackthorne.

– Kiricubo-szannál, Andzsín-szan.

– Köszönöm. Mikor indul?

– Hamarosan, uram.

– Mondd Mariko-szannak, szeretnék jó reggelt kívánni, mielőtt megy el.

– Igen, Andzsín-szan.

Blackthorne kurtán biccentett a lánynak, ahogyan a szamurájok szoktak, azután fürödni ment. Forró fürdőt venni reggel nem volt szokás, de Blackthorne minden reggel lement a fürdőházba, és leöntözte magát hideg vízzel. – Iií, Andzsín-szan – mondogatták ilyenkor őrei –, ez nagyon egészséges lehet, nagyon egészséges.

Felöltözött és felment a várfalnak arra a részére, amely a Toranaga-szárny udvarára nézett le. Barna kimonót viselt, övében kardokat, öve alatt, eldugva, pisztolyt. Az őrségben álló Barnák úgy üdvözölték, mint közülük valót, de látszott, hogy a Szürkék megjelenése idegesíti őket. A szemben levő várfalon és a nagykapun kívül még több Szürke nyüzsgött.

– Sok a Szürke, sokkal több, mint rendszerint. Érted, Andzsín-szan?

– mondta Josinaka, amint ő is kilépett a pártázathoz.

– Igen.

A Szürkék kapitánya már is ott termett mellettük. – Kérlek, ne állj közel a fal széléhez, Andzsín-szan. Nagyon sajnálom.

A nap a horizonton billegett. Blackthorne a bőrén érezte kellemes melegét. Az égen egyetlen felhőt sem látott, szellő is alig mozgott.

A Szürkék kapitánya Blackthorne kardjára mutatott. – Ez az Olajárus, Andzsín-szan?

– Igen, kapitány.

– Láthatnám a pengét?

Blackthorne félig kihúzta hüvelyéből. A szokás úgy diktálta, hogy a kardot egészen csak akkor szabad kihúzni, ha használni is akarja tulajdonosa.

– Iií, gyönyörű, ne? – mondta a kapitány. A többi szamuráj, Szürkék és Barnák, köréjük sereglettek, és ők is megcsodálták.

Blackthorne büszkén visszatolta hüvelyébe. – Kitüntetés viselni Olajárust.

– Értesz a kardforgatáshoz, Andzsín-szan? – kérdezte a kapitány.

– Nem, kapitány. Nem úgy, mint szamurájok. De tanulok.

– Értem. Az jó, nagyon jó.

Két szinttel lejjebb, az udvaron, ahová még nem sütött be a nap, Barnák gyakorlatoztak. Blackthorne figyelte őket. – Mennyi szamuráj van itt, Josinaka-szan?

– Négyszázhárom, Andzsín-szan, beleértve azt a kétszázat, akik velem jöttek.

– És odakinn?

– Szürkék? – Josinaka felnevetett. – Sok... nagyon sok. A Szürkék kapitánya kivillantotta a fogsorát, úgy vigyorgott. – Majdnem százezer. Érted, Andzsín-szan?

– Igen. Köszönöm.

Hordárokból, málhás lovakból és három gyaloghintóból álló menet fordult be a sarkon s közeledett a zsácutca túlsó vége felől, szamurájoktól körülvéve. A magas falak közti út sötét árnyékok közé veszett, a faltartókban még égtek a fáklyák. Még innen, a falról is láthatták, milyen idegesek a hordárok. A szemben lévő falon ácsorgó Szürkék elhallgattak és figyeltek, akárcsak az őrt álló Barnák.

A nagykapu kinyílt, s a menet bevonult rajta, a Szürke kíséret azonban kívül maradt a többi Szürke közt. A kapu bezárult. A hatalmas vasrúd csattanva siklott vissza a mélyen a gránitfalba vágott részébe. Ezt a kaput nem védte hullórostély.

– Andzsín-szan, bocsáss meg, de utána kell néznem, hogy minden rendben van-e az induláshoz – mondta Josinaka.

– Én itt várok.

– Igen. – Josinaka elment.

A Szürkék kapitánya a pártázathoz lépett és lenézett. Uram,

Istenem, gondolta Blackthorne, remélem, igaza lesz Marikónak és Toranagának. Már nincs sok idő hátra. Felnézett a napra, és portugálul motyogta maga elé: – Már nincs sok hátra.

A kapitány szórakozottan mordult egyet helyeslésképp, és Blackthorne rádöbbsent, hogy ez az ember megértette az ő portugál mondatát. Tehát katolikus; újabb potenciális orgyilkos! Rémülten gondolta végig a tegnapi estét, de úgy emlékezett, végig latinul beszélt Marikóval. De biztos, hogy végig? Jóságos Isten, milyen nyelven mondta Mariko, hogy „kardélre hányathatom őket”? Latinul? Vajon latinul is tud a kapitány, mint az a másik, aki akkor halt meg, amikor első ízben menekültek Ószakából?

A nap egyre erősebben sütött, és Blackthorne elfordította tekintetét a Szürkek kapitányáról. Ha éjszaka nem mérsároltál le, talán később sem fogsz, gondolta, és félretolta a katolikus japánt a megfelelő rekeszbe.

Látta, hogy odalenn Kin kilép az udvarra. A szolgálókat dirigálta, akik ládákat és dobozokat hordtak a málhás lovakhoz. Nagyon aprónak tetszett ott a fölépcsőn, ahol annak idején Szazuko színlelte, hogy elesett, lehetővé téve Toranagának a szökést. Onnét kicsivel északabbra terült el a gyönyörű kert, ott állt a rusztikus kis házikó, ahol először látta Marikót és Jaemont, az Örököst. Képzeltben átélte, amint a menet délben végigkanyarog a vár útvesztőjén, s aztán át az erdőn, le a tengerpartra. Imádkozott, hogy sikerüljön, hogy Mariko mielőbb biztonságban legyen. Amint ők távoznak, Jabu és ő is lemegy a tengerpartra, a gályára, és kifutnak a tengerre. Innen, a falról olyan közelinek látszott a part. Hívta a tenger. És a szemhatár.

– Konbanva, Andzsín-szan.

– Mariko-szan! – Az asszony ugyanolyan sugárzóan szép volt, mint mindig. – Konbanva – köszönt ő is, majd hanyagul, latinra váltva folytatta: – Vigyázz ezzel a szürke emberrel – érti a másik nyelvet –, majd azonnal áttért a portugálra, hogy időt adjon Marikónak a hír megemésztéséhez: – Nem is értem, hogyan lehetsz ilyen szép, amikor olyan keveset aludtál. – Karon fogta az asszonyt, hátat fordítottak a kapitánynak, s odahúzta a pártázathoz. – Nézd, ott van Kiricubo-szan!

– Köszönöm. Igen, igen... köszönöm.

– Integess Kiricubo-szannak!

Mankó engedelmeskedett, lekiáltott Kirinek, aki felnézett és visszaintegetett.

Mariko egy perc múlva összeszedte magát, és higgadtan odafordult Blackthorne-hoz. – Köszönöm, Andzsín-szan. Nagyon ügyes vagy és nagyon bölcs. – Futólag üdvözölte a kapitányt, odalépett egy kőpadkához, ellenőrizte, hogy tiszta-e, és leült rá. – Szép napunk lesz, ne?

– Igen. Hogy aludtál?

– Nem aludtam, Andzsín-szan. Kirivel hajnalig csevegtünk, utána megnéztem a napkeltét. Nagyon szeretem a napkeltéket. Hát te?

– Nem aludtam valami jól, de...

– Ó, nagyon sajnálom.

– Most már remekül érzem magam. Elmégy?

– Igen, de délben még visszajövök Kiri-szanért és Szazuko úrnőért.

– Elfordította arcát a kapitánytól, és latinul folytatta: – Te... Emlékszel a Virág-fogadóra?

– Hogy tudnám elfeledni?

– Ha feltartanak... a ma éjszaka ugyanolyan lesz... éppoly tökéletes, éppoly békével teli.

– Bárcsak úgy lenne. De jobb szeretném, ha biztonságban távoznátok.

Mariko portugálra váltott. – Mennem kell, Andzsín-szan. Ugye megbocsátasz?

– Elkísérlek a kapuig.

– Kérlek, ne. Figyelj inkább innen. Te és a kapitány innen is láthattok, ne?

– Persze – vágta rá Blackthorne, amint felfogta szavai értelmét. – Járv Isten hírével.

– Te is.

Blackthorne fennmaradt a mellvéden. A napsugarak hamarosan betűztek az udvarra, és elkergették az árnyékokat. Lenn újra megjelent Mariko. Blackthorne látta, hogy köszönti Kirit és Josinakát, azután magukban állva beszélgetni kezdenek. Nem voltak körülöttük Szürkék. Most mindhárman meghajoltak. Mariko szemét elernyőzve felnézett rá, és vidáman integetett. Blackthorne visszaintegetett. A kapu kinyílt, és Mariko tífőnyi Barna kíséretével s az illemtudóan néhány

lépéssel mögötte haladó Csimmokóval távozott. A kapu becsukódott mögöttük. Egy pillanatra eltűntek szem elől, azután látta, amint a kinn nyüzsgő Szürkékből újabb ötven veszi körül őket díszkíséretként. A menet elvonult az árnyékos, nap nem járta úton, a magas falak között. Blackthorne követte tekintetével, míg csak be nem fordultak a sarkon. Mariko egyszer sem nézett vissza.

– Megyek enni, kapitány – mondta Blackthorne.

– Igen, Andzsín-szan, természetesen.

Blackthorne bement a szállására, és rizst, savanyított zöldséget, párolt halat evett, utána pedig korán érő kjúsúi gyümölcsöt: apró, kemény húsú almát, sárgabarackot, szilvát. Jólesett neki a savanykás gyümölcs és a csa.

– Még, Andzsín-szan? – kérdezte a szolga.

– Nem, köszönöm. – Megkínálta őreit gyümölcscsel, azok hálásan elfogadták, majd, amikor végeztek, visszamentek a napos mellvédre. Blackthorne szeretne volna megvizsgálni piztolya serpenyőjében a lőport, de meggondolta magát, mert nem akarta felhívni rá a figyelmet. Éjjel, a lepedő és a háló alatt egyszer már ellenőrizte, ahogy tudta, de persze nem lehetett benne biztos, hogy nem nyirkosodott-e meg a por, nem fordult-e el a kovakő.

Ennél többet nem tehetsz, mondta magában. Bábu vagy. Türelem, Andzsín-szan, örködésed délben véget fog érni.

Felmérte a nap állását. Hamarosan kezdődik a Kígyó kétórás periódusa. A Kígyó után jön a Ló. A Ló közepe: déli tizenkét óra.

A harangok vár- és városszerte ütni kezdték a Kígyó órájának elejét, és Blackthorne elégedetten konstataálta, hogy jól számított. A mellvéd padlatán megpillantott egy kis követ. Odament, felvette, beletette a nap által megvilágított egyik lőrésbe, azután hátradólt, lábát kényelmesen elhelyezte, és nézni kezdte a követ.

A Szürkék minden mozdulatát figyelték. A kapitány összeráncolta a szemöldökét, majd kisvártatva meg is szólalt: – Andzsín-szan, mit akarsz azzal a kővel?

– Kérem?

– A kővel. Mire jó az a kő?

– Á! Figyelem, ahogy növekszik.

– Ó, bocsánatot kérek, értem már – felelte mentegetőzve a kapitány.

– Kérlek, bocsásd meg, hogy megzavartalak.

Blackthorne nevetett magában, és tekintetét újból a kőre függesztette. – Nőj, a fene beléd – mondta. De hiába szidta, átkozta, biztatta, noszogatta, a kő csak nem nőtt.

Tényleg azt várod, hogy növekedjék ez a kő? – kérdezte magától. Nem, dehogy, egyszerűen csak múlatja az időt és hozzájárul az ember lelki nyugalmához. A vából sose lehet elég, ne?

Iií, vajon honnét jön a következő támadás? Orgyilkos ellen nem lehet védekezni, ha az orgyilkos elszánta magát a halálra. Nem igaz?

Rodrigues találomra leemelt egy muskétát a tatagyú melletti állványról és ellenőrizte. A kovája kopott volt és töredezett, tehát veszélyes. Szó nélkül hozzávágta a fegyvermesterhez. A férfi épp hogy el tudta kapni, mielőtt a tusa a képébe vágódott volna.

– A Madonnára, navigátor úr – kiáltotta a férfi –, vigyázz ezzel a...

– Ide hallgass, te anyaszomorító szarcsimbók, ha még egyszer hibát találok valamelyik muskétában vagy ágyúban, amíg te vagy az ügyeletes, ötven korbácsot kapsz, és háromhavi béredet megvonom! Fedélzetmester!

– Igenis, navigátor úr! – Pesaro, a fedélzetmester odacammogott hozzájuk, és rávicsorgott a fiatal fegyvermesterre.

– Rendelj fel mindenkit a fedélzetre! Ellenőrizni minden muskétát és ágyút, mindent! Isten tudja, mikor lesz szükségünk rájuk!

– Igenis, navigátor úr. – Pesaro a fegyvermester arcába dugta a képét. – Ma este behugyozok a grogodba, Gomez, ezért a kis különmunkáért, és azt akarom látni, hogy mosolyogva iszod ki, világos? Munkára!

Nyolc kis ágyú volt a főfedélzeten, négy jobbról, négy balról, és egy hátul a tatban. Elég ahhoz, hogy ágyúval nem rendelkező kalózhajók támadását visszaverjék, de támadó akció végrehajtására kevés. Santa Luznak hívták a kis kétárbocos fregattot.

Rodrigues megvárta, míg a matrózok munkához látnak, azután hátat fordított nekik, és a mellvédre támaszkodott. A vár tompán csillogott a napsütésben, a színe olyan volt, mint a régi ónedényeké, kivéve a kék-fehér falú öregtornyot és az aranyszínű tetőket. Beleköpött a vízbe, és figyelte, hogy a mólócölöpök felé sodródik-e a nyál, mint remélte, vagy ki a tengerre. Kifelé sodródott. – A fene – motyogta maga elé, és sokkal jobban szeretett volna a tulajdon fregattja, a

Santa Maria fedélzetén állni. Az ördög rendezte úgy, hogy éppen Macauban legyen, amikor a legnagyobb szüksége van rá.

„Mi a baj, vezérkapitány?” – kérdezte néhány nappal ezelőtt Nagaszakiban, amikor a városra és a kikötőre néző házában felverték álmából.

„Azonnal Ószakába kell mennem – jelentette ki Ferriera, aki a hajnali órában is éppolyan elegáns és dölyfös volt, mint mindig. – Sürgős üzenetet kaptam dell'Aquától.”

„Mi van már megint?”

„Azt nem közli – csak annyit üzen, hogy a Fekete Hajó biztonságáról van szó.”

„Madonna, mit főztek ki már megint? Miféle biztonság? A hajó olyan biztonságos, hogy jobb nem is lehetne, a fenekét megtisztítva, a kötélzete felújítva. A kereskedelmi kilátások jobbak, mint valaha, a majmok rendesen viselkednek, az a disznó Harima azt mondta, nem tart semmitől... – Hirtelen elhallgatott. – Az Ingeles! Csak nem szállt tengerre?”

„Nem tudom. De ha igen...”

Rodrigues mereven nézett ki a nagy kikötőre, mintha máris azt várná, mikor bukkan fel az Erasmus, mikor zárja el a kikötő bejáratát, árbocán a gyűlölt angol zászlóval, várva, mint valami veszett kutya, hogy ők nekiinduljanak Macaunak és a hazavezető útnak. „Szűz Mária, Istennek szent anyja, add, hogy ez ne következék bel!”

„Mi a leggyorsabb módja, hogy Ószakába menjünk? Lorha?”

„A Santa Luz, vezérkapitány. Egy órán belül vitorlát bonthatunk. De emberek nélkül az Ingeles tehetetlen. Ne feledd, hogy...”

„Madonna! Te felejtetted el, hogy most már tud vakogni a nyelvükön! Mért ne fogadhatna majmokat, he? Van itt annyi ferde szemű kalóz, hogy húsz hajót megtölthetne velük!”

„Igen, de pattantyúsok, képzett matrózok nincsenek köztük... a majmokat nem tudja idejében kiképezni. Jövőre talán igen, de hol leszünk mi már akkor!”

„Miért adták neki a papok azokat a szótárakat, fel nem foghatom, a szentségit! Mindenbe beleütik az orrukat azok a nyavalyások! Az ördög bújt beljünk? Mintha maga az ördög gyámolítaná ezt az Andzsín-szant!”

„Egyszerűen csak okos és ravasz!”

„Vannak, akik húsz esztendő teltével itt, mégse bírták megtanulni ezeknek a majmoknak a vartyogását! De az Ingeles megtanulta! Én mondom neked, eladta ez a lelkét az ördögnek, és cserébe varázserőt kapott! Te például hány éve tanulsz már a nyelvüket, ráadásul ferdeszeművel élsz együtt! Leche, miért ne fogadhatna ferde szemű kalózokat?”

„Nem, vezérkapitány, embereket itt kell szereznie, mi pedig készen állunk a fogadására, s a gyanús alakokat már rég vasra veretted.”

„Húszezer ezüstcruzadóval és a Fekete Hajó mint martalék ígéretével annyi embert vehet, amennyit csak akar, beleértve a börtönőröket és az egész rohadt börtönt is! Cabron! Még téged is megvásárolhat!”

„Vigyázz a nyelvedre!”

„Spanyol fattyú vagy, Rodrigues! A te hibád, hogy még mindig él! Kétszer hagytad, hogy kicsússzon a kezeid közül! Meg kellett volna ölnöd, amíg még megtehetted!”

„Lehet, de ezen már késő keseregni – felelte leverten Rodrigues. – Harmadszor is utánamentem, hogy megöljem.”

„Csak nem?”

„Hússzor is elmondtam már! Süket vagy talán? A füledbe is spanyol szart tömtél, te spanyol szarevő?” A pisztolya után kapott, a vezérkapitány kardot rántott, de akkor közójük vetette magát a japán lány. „Kérlek, Rod-szan, nem veszeked... nem veszeked, kérem! Keresztények, kérem!”

Magukhoz tértek, a vak düh lassan elszállt belőlük. Végül megszólalt Ferriera. „Istenemre, ezt az Ingelest maga az ördög nemzette... kis híján megöltelek, Rodrigues, és te is engem! Most már világosan látom. Mindnyájunkra gonosz bűbájt vetett – elsősorban rád!”

Most, itt az ószakai napsütésben Rodrigues megmarkolta a nyakában lógó feszületet, és buzgón imádkozott Istenhez, kérve, hogy oltalmazza meg a rontástól, és ne adja halhatatlan lelkét a Sátánnak.

Nincs-e igaza a vezérkapitánynak, nem ez-e az egyetlen lehetséges válasz, töprengett balsejtelmektől telve. Az Ingeles életét gonosz bűbájosság védi. Barátságba keveredett azzal a Toranaga nevű istencsapásával, visszakarta a pénzét, a hajóját, vakokat kapott, úgy

beszél japánul, akár maguk a japánok, márpedig ez még szótár segítségével is lehetetlen ilyen rövid idő alatt. Madonna, irgalmazz, távoztasd tőlem a gonoszt!

„Miért adtál szótárt az Ingelesnek, atyám? – kérdezte Alvitótól még Misimában. – Halogatnod, köntörfalaznod kellett volna.”

„Igen, Rodrigues – felelte magabiztosan Alvito atya –, megtehettem volna. Csakhogy úgy érzem, ezt az eretneket még meg lehet téríteni. Biztos vagyok benne. Toranagának vége... Itt most egy emberről és a lelkéről van szó. Meg kell próbálnom megmenteni.”

Papok, gondolta Rodrigues. Leche az összes papra. De dell'Aquára és Alvitóra nem. Madonna, bocsánatot kérek, amiért rosszat gondoltam róluk. Kérlek, bocsáss meg, és veszejtsd el valahogyan az Ingelest, mielőtt még puskavégre kapnám! Nem akarom megölni, hiszen szent esküt tettem, és mégis tudom, hogy pusztulnia kell, méghozzá mielőbb...

A kormányos megfordította a homokórát, és nyolcszor egymás után megkondította a harangot. Déli tizenkét óra volt.

Ötvenötödik fejezet

Mariko a magas falak által övezett, most már napsütötte úton közeledett a kapu felé, mögötte a tíz Barnából álló kíséret. Halványzöld kimonót viselt, fehér kesztyűt, széles karimájú, sötétzöld útikalapot, amelyet arany hálókendővel kötött meg az álla alatt, feje fölé színjátszó napernyőt tartott. A kapu kinyílt, és nyitva is maradt.

Csend volt az úton. Mindkét felől Szürkék sorakoztak rajta, akárcsak a mellvédeken. Mariko megpillantotta a saját mellvédjükon az Andzsín-szant, mellette Jabut, az udvaron pedig a várakozó menetoszlopot, Kirit és Szazuko úrnőt. Az összes Barna lenn állt díszöltözékben az udvaron, élükön Josinakával, csak a mellvéden maradtak húszan Blackthorne körül s ketten-ketten minden egyes, udvarra néző ablakban.

A Szürkéekkel ellentétben a Barnák nem öltöttek páncélt, nem volt náluk sem íj, sem nyíl. Kard volt az egyetlen fegyverük.

Több nő, szamurájnő figyelte a jelenetet az útra tekintő, megerődített házak ablakaiból és a mellvédekről. Mások az úton álltak a Szürkék

között, színes ruhákba öltözött gyermekek kezét fogva. Minden nőnél volt napernyő, de néhányan szamurájkardot is tűztek övükbe, mert ehhez joguk volt.

A kapu közelében Kijama várakozott ötven emberével, ezek nem viselték a szürke egyenruhát.

– Jó napot, uram – köszöntötte Mariko és meghajolt. Kijama is meghajolt, és Mariko belépett a kapun.

– Kiri-csan, Szazuko-csan! Milyen szépek vagytok! Minden készen áll?

– Igen – felelte színlelt vidámsággal a két nő.

– Jó. – Mariko beszállt nyitott gyaloghintájába, és egyenes derékkal helyet foglalt. – Josinaka-szan! Indulhatunk.

A kapitány tüstént előrebecgett, és parancsokat osztogatott. Húsz Barna elővédé tömörült és elindult. A hordárok felemelték Mariko függőnytelen gyaloghintáját és követték a Barnákat át a kapun, mögöttük Kiriét és Szazuko úrnőét vitték. A fiatal lány karjában tartotta a csecsemőt.

Amint Mariko hintája kiért a falon túlra, a napfénybe, a Szürkék egyik kapitánya odalépett az elővéd és a gyaloghintó közé, s elállta Mariko útját. Az elővéd megtorpant. A hordárok is megálltak.

– Kérlek, bocsáss meg – mondta a kapitány Josinakának –, láthatnám a passzusotokat?

– Nagyon sajnálom, kapitány, de ilyesmire nincs szükségünk – felelte Josinaka a néma csendben.

– Nagyon sajnálom, de Isido tábornok úr, Ószaka kormányzója, az Örökös testőrparancsnoka a régensek jóváhagyásával bizonyos rendeleteket bocsátott ki, amelyek az egész vár területére érvényesek.

– Én Toda Mariko-nó-Buntaro vagyok – szólalt meg szertartásosan Mariko –, és parancsot kaptam hűbéruramtól, Toranaga úrtól, hogy vezessem hozzá asszonyait. Kérlek, engedj urunkra.

– Szívesen megtenném, úrnőm – felelte büszkén a szamuráj, de egy tapodtat sem tágított –, csak hogy a mi hűbérurunk úgy rendelkezett: passzus nélkül senki sem hagyhatja el az ószakai várat. Kérlek, bocsáss meg.

– Kapitány, mi a neved? – kérdezte Mariko.

– Szumijori Danzendzsi, úrnőm, a Negyedik Légió kapitánya vagyok,

és származásom éppoly ősi, mint a tiéd.

– Nagyon sajnálom, Szumijori kapitány, de ha nem állsz félre az útból, parancsot adok, hogy öljenek meg.

– Passzus nélkül nem mehetsz tovább!

– Kérlek, öld meg, Josinaka-szan!

Josinaka habozás nélkül előreugrott, s kardja mint a villám csapott le a felkészületlen Szürkére. A penge mélyen beleszaladt az oldalába. Josinaka kirántotta, s a következő csapás leszelte a kapitány fejét. A fej gurult egy kicsit a porban, aztán megállapodott.

Josinaka megtörölte és hüvelybe dugta a kardját. – Előre! – kiáltott rá az elővédre. – Gyorsan! – Az elővéd döngő léptekkel újra elindult. Egyszerre csak sivítás hallatszott, és nyílvessző fúródott Josinaka mellébe. A menet összetorlódott, megtorpant. Josinaka némán rángatta a vesszőt, azután elhomályosodott a szeme, és felbukott.

Kiri felsikoltott. Mariko hálókendőjének végét szellő cibálta. Valahol az úton felsírt egy gyermek, elcsitították. Lélegzet-visszafojtva várt mindenki.

– Mijai Kazuko-szan! – kiáltotta Mariko. – Kérlek, vedd át a parancsnokságot.

A fiatal, magas, büszke tartású, simára borotvált, beesett arcú Kazuko kivált a Barnák csoportjából, akik Kijama közelében, a kapunál várakoztak. Elvonult Kiri és Szazuko hintája mellett, és szertartásosan meghajolt Mariko előtt. – Igenis, úrnőm. Köszönöm.

– Hé, ti! – ordított rá az elöl álló samurájokra. – Indulás! – A férfiak, egyik-másik ijedten, de mind izgatottan, engedelmeskedtek, és a menet ismét megindult. Kazuko Mariko hintája mellett lépdelt. Azután, százlépésnyire előttük, a samurájok tömegéből húsz Szürke vált ki szótlanul, és keresztben elálltak az utat. A húsz Barna odaért hozzájuk, elbizonytalanodtak, s a menet összetorlódva megint csak megtorpant.

– Félresöpörni őket! – kiáltotta Kazuko.

Egy Barna tüstént előreugrott, a többiek követték, és kezdetét vette a vad öldöklés. Ahányszor egy Szürke elesett, egy másik higgadtan előlépett a várakozók tömegéből, és csatlakozott bajtársaihoz. A számuk mindig egyenlő volt, ember ember ellen küzdött, már csak tizenöt, már csak nyolc, sebesült Szürkék fetrengtek a porban, már csak három Barna maradt két Szürke ellen, előlépett egy újabb

Szürke, végül már csak egy Barna állt az úton, vértől mocskosan, számtalan sebbel, négy párbaj győztese. Az utolsó Szürke könnyűszerrel végzett vele, ott állt egymagában a hullák felett, és Mijai Kazukóra nézett.

Az összes Barna meghalt. A földön négy sebesült és tizennyolc halott Szürke hevert.

Kazuko előrelépett, és a fülsiketítő csendben kihúzta a kardját.

– Várj – szólalt meg Mariko. – Kérlek, várj, Kazuko-szan.

Kazuko megállt, de szemét a Szürkén tartotta, látszott, hogy alig türtőzteti magát. Mariko kiszállt a hintóból, és visszament Kijamához.

– Kijama úr, ünnepélyesen kérlek, parancsold félre azokat az embereket az utamból.

– Nagyon sajnálom, Toda-szama, de a várban érvényes parancsoknak engedelmességni kell. A parancsokat törvényesen adták ki. De ha óhajtod, összehívatom a Régenstanácsot, és szavazásra bocsátom a kérdést.

– Én szamuráj vagyok. A parancs, amit kaptam, egyértelmű, összhangban van a busidóval, törvényeink szentesítik. Teljesítenem kell, és ebben senki rendelkezése nem akadályozhat meg. Ha nem teljesíthetem kötelességemet, nem élhetek tovább ezzel a szégyennel.

– Azonnal összehívatom a Tanácsot.

– Kérlek, bocsáss meg, uram, de azt teszel, amit akarsz. Engem csak uram parancsa érdekel és a magam szégyene foglalkoztat. – Sarkon fordult, és némán visszament az oszlop elejére. – Kazuko-szan! Megparancsolom, hogy vezess ki bennünket a várból!

Kazuko előrelépett. – Én Mijai Kazuko vagyok, a Szerata család sarja, Toranaga úr Harmadik Hadseregének kapitánya. Kérlek, állj félre az útból.

– Én Biva Dzsiro vagyok, Isido tábornok úr helyőrségének kapitánya. Életem mit sem ér, de nem engedlek át – válaszolta a Szürke.

Kazuko fültépő csatakiáltással – Toranagaaaaaa! – előrelódult. Csattogtak, pengtek a kardok, amint lesújtottak, amint kivédtek a csapásokat. A két férfi óvatosan körözött. A Szürke jó vívó volt, nagyon jó, de Kazuko sem maradt el mögötte. A kardok újra összecsaptak. Senki más nem mozdult.

Végül Kazuko diadalmaskodott, de maga is súlyos sebet kapott.

Dülöngélve állt ellenfele teteme fölött, ép kezében magasra tartotta kardját, s az ég felé rázva újból elharsogta győzelemittas csatakiáltását. – Toranagaaaaa! – Diadalát nem követte éljenzés. Mindenki tudta, hogy az ilyesmi nem illenék a komor rítushoz.

Kazuko erőlködve előretette az egyik lábát, majd a másikat, s botladozva megindult. – Utánam! – hörögte.

Senki sem látta, honnét érkeztek a nyilak, amelyek leterítették. A Barnák csüggedtsége őrzöngő dühbe csapott át, hogy Kazuko férfiasságát így megalázták. Hisz máris haldoklott, nemsokára elbukott volna, de kötelességét teljesítve. A Barnák közül újabb tiszt rohant előre húsz szamurájjal, új elővédet formálva, a többi pedig Marikót, Kirit és Szazuko úrnőt vette körül.

– Előre! – vicsorgott a tiszt.

Elindult, s mögötte elindult a húsz néma szamuráj. A teherhordók, mint az alvajárók, felemelték a hintókat, és botladozva követték őket. Előttük százlépésnyire újabb húsz Szürke vált ki egy tiszttel az élén a száz meg száz várakozó közül. A teherhordók megtorpantak. Az elővéd fokozta az iramot.

– Állj! – A két tiszt mereven meghajolt egymás felé, és szertartásosan bemutatkoztak.

– Kérlek, álljatok félre az útból.

– Kérlek, mutassátok a passzusotokat.

Ezúttal a Barnák egyszerre lódultak előre. – Toranagaaaaaa! – harsant csatakiáltásuk, és – Jaemooooonn! – harsant rá a válasz. Újrakezdődött az öldöklés. Ahányszor egy Szürke elesett, higgadtan előlépett egy másik, míg végül minden Barnával végeztek.

Az utolsó Szürke megtörölte és hüvelybe dugta kardját, s egyedül állt az útjukban. A gyaloghintók mögött sorakozó századból újabb tiszt vonult előre húsz Barnával.

– Várjatok – parancsolta Mariko. Hamuszürke arccal szállt ki hintájából, félretette napernyőjét, felkapott egy kardot, és egyedül ment előre.

– Tudod, ki vagyok. Kérlek, állj félre az utamból.

– Én Kodzsima Harutomo vagyok, a Hatodik Légió kapitánya. Kérlek, bocsáss meg, úrnőm, de nem engedlek át – mondta büszkén a Szürke.

Mariko előreiramodott, de csapását kivédtek. A Szürke hátrált és

csupán védekezett, noha könnyűszerrel megölhette volna az asszonyt. Lassan vonult vissza az úton, Mariko a nyomában, de minden lépéséért meg kellett küzdenie. A menetoszlop zavarodottan követte őket. Mariko ismét harcra próbálta kényszeríteni a Szürkét, vágott, döfött, de a szamuráj eltáncolt előle, kikerülte a csapásokat, nem támadott vissza, hagyta, hogy az asszony kifárasssa magát. De mindezt komolyan és méltósággal csinálta, szinte tisztelegve Mariko bátorsága előtt. Mariko újra támadott, s gyengébb vívót meg is ölt volna, a szamuráj azonban újra kivédte a rohamot, s megint hátrált egy lépést. Az asszonyról ömlött a verejték. Egy Barna már lépett volna előre, hogy a segítségére siessen, de tisztje halkán visszaparancsolta, tudván, hogy ebbe senki sem avatkozhat bele. Mindkét félről szamurájok lesték a parancsot, hogy vérszomjukat olthassák.

A tömegben egy kisgyermek anyja szoknyájába rejtette az arcát. Az anya gyengéden lefejtette magáról, és letérdelt melléje. – Kérlek, nézd, fiam – súgta. – Szamuráj vagy.

Mariko tudta, hogy már nem bírja sokáig. Zihált a kimerültségtől, s szinte érezte az őt körülengő rosszindulatot. Azután elől és mindenfelől a Szürkék megindultak a falaktól, és egyre szorosabbra vonták a gyűrűt az oszlop körül. Néhány Szürke előrelépett, hogy körülfogja, és Mariko megállt. Tudta, hogy könnyen csapdába ejthetik, lefegyverezhetik és elfoghatják, azzal pedig mindent tönkretenne. Barnák indultak a segítségére, a többi a hintók körül foglalt harcállást. Baljós hangulat uralkodott el az úton, mindenki készen állt a végső összecsapásra, mindenki az orrában érezte a vér édeskés bűzét. A menetoszlop megnyúlt, elvékonyodott, és Mariko tisztában volt vele, milyen könnyen elvághatnák őket a Szürkék a kaputól, milyen könnyen elszigetelhetnék őket itt az úton.

– Állj! – kiáltotta. Mindenki megtorpant. Mariko meghajolt ellenfele előtt, felszegett fejjel hátat fordított neki, és visszament Kirihez. – Na... nagyon sajnálom, de pillanatnyilag nem tudjuk átvágni magunkat ezeken az embereken – zihálta hullámozó mellel. – Egyelőre... egyelőre vissza kell mennünk. – Arcáról szakadt a verejték, miközben a férfiak mellett ellépdelve Kijamához ment, és meghajolt előtte. – Ezek az emberek megakadályozták, hogy teljesítsem kötelességemet, hogy engedelmeskedjem hűbéruram

parancsának. Nem élhetek ezzel a szégyennel, uram. Amikor a nap lenyugszik, szeppukut követek el. Ünnepelesen kérek, légy a segédem.

– Nem. Megtiltom, hogy ilyesmit tégy.

Mariko szeme villámokat szórt, hangja félelem nélkül, ércesen csengett. – Ha megtagadják tőlünk a jogot, hogy engedelmeskedjünk hűbérurunk parancsának, napnyugtakor szeppukut fogok elkövetni!

Meghajolt, és elindult a kapu felé. Kijama és összes embere meghajolt. Mindenki, a mellvédeken, az úton, az ablakokban, mindenki tisztelettel meghajolt az asszony előtt. Mariko belépett a kapun, s az udvaron átvágva a kertbe ment. Lábai a félreeső, rusztikus kis teaházhoz vitték. Amint egyedül maradt benn, a négy fal között, csendesen sírni kezdett. Siratta a halott férfiakat.

Ötvenhatodik fejezet

– Gyönyörű, ne? – mutatott le Jabu a holtakra.

– Kérem?

– Akár egy vers. Tudod, mit jelent az, hogy „vers”?

– Szót értem, igen.

– Ez az egész olyan volt, akár egy vers, Andzsín-szan. Hát nem látod?

Ha meg tudta volna fogalmazni, Blackthorne azt feleli: Nem, Jabu-szan. De azt abban a pillanatban fölfogtam, mire határozta el magát Mariko, amint az első parancsot kiadta, és Josinaka levágta az első embert. Vers? Undorító, bátor, értelmetlen és elképesztő szertartás volt ez, amelyben a halálnak éppúgy megadják a módját és éppoly elkerülhetetlen, akár a spanyol inkvizíció autodaféi, s mindez a sok halál csupán előjáték volt Marikóéhoz. Most már mindenki elkötelezte magát, Jabu-szan – te is, én is, a vár, Kiri, Ocsiba, Isido, mindenki –, mivel ő, Mariko úgy döntött, hogy megteszi, amit szükségesnek vél. Hogy mikor döntötte el? Régen, ne? Pontosabban Toranaga hozta meg helyette a döntést.

– Nagyon sajnálom, Jabu-szan, nem ismerek elég szót.

Jabu meg sem hallotta. Csend volt a falakon és az úton, mindenki mintha szoborrá merevedett volna. Azután lassan megélénkült az út,

halk hangok hallatszottak, óvatos mozdulás támadt, s a forró napsütésben az emberek lassan magukhoz tértek a kábulatból.

Jabu felsóhajtott, egész bensőjét eltöltötte a melankólia. – Vers volt ez, Andzsín-szan – mondta, és lement a várfalról.

Amikor Mariko felkapta a kardot és előreiramodott, Blackthorne legszívesebben leugrott volna a küzdőtérre, hogy megvédje, hogy szétlője a Szürke fejét, mielőtt az levágja az asszonyt. De, akárcsak a többiek, ő sem tett semmit. Nem mintha félt volna. Többé nem félt a haláltól. Mariko bátorsága megmutatta neki, milyen haszontalan az efféle félelem, s különben is rég tisztába jött ő már önmagával, még azon az estén, a faluban.

Tényleg a szívembe akartam döfni akkor azt a tőrt.

Azóta kiveszett belőlem a félelem, ahogy Mariko megjósolta. „Csak a halál árnyékában élve érti meg az ember, milyen leírhatatlanul csodálatos az élet.” Nem emlékszem rá, hogy Omi-szan elkapta a pengét, csak arra, hogy másnap hajnalban újjászületve ébredtem.

Tekintete a halottakat járta, lenn az úton. Meg tudtam volna ölni azt a Szürkét, gondolta, esetleg még egyet vagy többet is, de mindig előállt volna egy másik, és a halálom semmit sem változtatott volna a helyzeten. Nem félek a haláltól. Csak az keserít el, hogy semmit sem tehetek Mariko védelmében.

A Szürkék kezdték összeszedni a hullákat, éppolyan tisztelettel a Barnákat, mint a Szürkéket. A többi Szürke máris távozóban volt, Kijama és emberei, nők, gyerekek, szolgálók, mindenki elindult, lépteik port vertek az úton. A halál émelyítő, kesernyés bűze elvegyült a sós tengeri levegővel, és Blackthorne zúgó fejjel gondolt vissza Mariko bátorságára s arra, micsoda melegség öntötte el az asszony halálmegvető viselkedése láttán. Felnézett a napra. Még hat óra volt hátra napnyugtáig.

Elindult a várfalról levezető lépcső felé.

– Andzsín-szan? Bocsáss meg, hová mégy?

Visszafordult. A maga Szürkéiről egészen megfélemedkezett. A kapitány feszülten nézett utána. – Ó, nagyon sajnálom. Oda, le. – Az udvarra mutatott.

A Szürkék kapitánya gondolkodott, majd vonakodva bólintott.

– Rendben van. Kérlek, kövess.

Amint az udvarra leértek, Blackthorne azonnal megérezte, milyen

ellenségesen fogadják a Barnák ezt a néhány Szürkét. Jabu a kapunál állt, a visszatérő embereket figyelte. Kiri és Szazuko úrnő az arcukat legyezték, a gyermeket a dajkája szoptatta. Sebtiben előhordott takarókon és párnákon ültek az egyik veranda hűvösében. A teherhordók rémült csoportban guggoltak a málna és a málnáslovak körül. Blackthorne a kert felé indult, de az örök a fejüket rázták.

– Nagyon sajnálom, Andzsín-szan, de ide egyelőre tilos a bemenet.

– Igen, persze. – Blackthorne visszafordult. Az út lassan kiürült, csak ötszáz-egynéhány Szürke maradt ott, széles félkörben guggoltak vagy ültek a sarkukon a kapuval szemközt. Az utolsó Barnák is beléptek az udvarra.

– Kaput becsukni, rudat a helyére! – rendelkezett Jabu.

– Kérlek, bocsáss meg, Jabu-szan – mondta az egyik tiszt –, de Toda úrnő megparancsolta, hogy hagyjuk nyitva. Védenünk kell mindenki ellen, de be nem csukhatjuk.

– Biztos vagy ebben?

A tiszt megdühödött. Jókötésű, beesett arcú, kiugró állú, szakállas-bajuszos, harminc-egynéhány éves szamuráj volt. – Kérlek, bocsáss meg – persze hogy biztos vagyok.

– Köszönöm. Nem akartalak megsérteni. Te vagy itt a parancsnok?

– Igen, Toda úrnő kitüntetett bizalmával. De te természetesen a följobbvalóm vagy.

– Én parancsolok, most azonban te vagy az ügyeletes.

– Köszönöm, Jabu-szan, de itt Toda úrnő parancsol. Te vagy a legmagasabb rangú tiszt. Kitüntetésnek tekinteném, ha utánad következhetnék a sorban. Ha megengeded.

– Megengedem, kapitány – felelte haragosan Jabu. – Tisztában vagyok veled, ki parancsol itt. A nevedet.

– Szumijori Tabito.

– Nem Szumijorinak hívták az első Szürkét is?

– De igen, Jabu-szan. Az unokatestvérem volt.

– Amint teheted, rendelj el tiszti gyűlést, Szumijori kapitány.

– Igenis, uram. Toda úrnő engedélyével, természetesen.

Idős szamurájnő bicegett be az udvarra, botjára támaszkodva. Haja fehér volt, de a háta egyenes. Odament Kiricubóhoz, szolgálója tartotta feje fölé a napernyőt.

– Kiricubo-szan – mondta szertartásosan az idős asszony. – Én Maeda Ecu vagyok, Maeda úr felesége, és tökéletesen egyetérték Toda úrnővel. Szeretném, ha részesülhetnék a tisztességben, hogy veletek várakozzam rá.

– Kérlek, foglalj helyet, szívesen látunk – felelte Kiri. Egy szolgáló újabb párnát hozott, s a két szolgáló közös erőfeszítéssel leültette az öregasszonyt.

– Ó, így már jobb, sokkal jobb – sóhajtott fel Ecu úrnő, visszafojtva egy fájdalmas nyögést. – Az ízületeim. Napról napra rosszabb. Jaj, de megkönnyebbültem. Köszönöm.

– Parancsolsz csát?

– Előbb csát, aztán szakét, Kiricubo-szan. Sok szakét. Az ilyen izgalmaktól megszomjazik az ember, ne?

Más szamurájnok is kiváltak a távozó tömegből, s a Szürkék sorai közt feljöttek a kellemes árnyékba. Néhányan elbizonytalanodtak, hárman meggondolták magukat, de hamarosan már tizennégy nő ült a verandán, többen a gyerekeket is magukkal hozták.

– Kérlek, bocsássatok meg, én Acsiko vagyok, Kijama Nagamasza felesége, és én is haza akarok menni – mondta félénken egy fiatal lány, kisleány kezét szorongatva. – Haza akarok menni a férjemhez. Szabad engedélyt kérnem, hogy én is itt várakozhassem?

– De Kijama úr nagyon megharagszik rád, ha megtudja, hogy itt vagy, Acsiko-szan.

– Ó, nagyon sajnálom, Kiricubo-szan, de nagypapa jóformán nem is ismer engem. Én csak egy igen jelentéktelen unokájának vagyok a felesége. Biztos vagyok benne, hogy nem törődik velem, és már hónapok óta nem láttam a férjemet, egyáltalán nem érdekel, hogy mit fognak mondani. És úrnőknek igaza van, ne?

– Bizony igaza, Acsiko-szan – vette át határozottan az irányítást Ecu úrnő. – Persze hogy szívesen látunk, gyermekem. Gyere, ülj ide mellém. Hogy hívják a fiadat? Milyen derék fiad van!

Az asszonyok kórusban helyeseltek, mire egy négyévesforma kisfiú panaszosan közbekiabált: – Kérem szépen, én is derék fiú vagyok, ne?

Az asszonyok kacagásra fakadtak.

– Az vagy bizony – nyugtatta meg nevetve Ecu úrnő.

Kiri letörölte a könnyeit. – Na, így már jobb. Úgyis olyan komolyak

voltunk, ne? – Felkuncogott. – Ó, hölgyeim, kitüntettek, hogy üdvözölhetlek benneteket az ő nevében. Biztosan megéheztetek, és Ecu úrnőnek igaza van, az izgalmaktól megszomjazik az ember. – Ételéért-italért küldte a szolgálókat, bemutatta egymásnak azokat, akiket be kellett, itt megcsodált egy szép kimonót, ott egy különleges napernyőt. Hamarosan mindnyájan vidáman, gondtalanul fecsegték, akár megannyi papagáj.

– Mikor fogja megérteni egy férfi a nőket? – csóválta a fejét Szumijori.

– Soha! – helyeselt Jabu.

– Az egyik pillanatban kétségbe vannak esve, hull a könnyük, mint a záporosó, a másokban meg... Amikor Mariko úrnő felkapta Josinaka kardját, azt hittem, szétvet a büszkeség.

– Igen. Kár, hogy az az utolsó Szürke olyan tehetséges volt. Szerettem volna látni, amint Mariko-szan öl. Gyengébb férfit elintézett volna.

Szumijori megvakarta a szakállát, mert a száradó verejtéktől viszketett a bőre. – Te mit csináltál volna a Szürke helyében?

– Megöltem volna az asszonyt, azután rohamra indultam volna a Barnák ellen. Túl sok volt a vér. Alig bírtam megállni, hogy le ne vágjam magam körül a falon a Szürkéket.

– Igen jólesik néha ölni. Néha pedig olyan nagyszerű érzés, amelyet egyetlen felizgult nő se tud kiváltani az emberben.

A nők között nevetés tört ki, mert a két kisfiú lobogó skarlát kimonójában fontoskodva, peckesen fel-alá masírozott a verandán. – Jó újra gyerekeket látni itt. Hálát adok az isteneknek, hogy az enyimek Jedóban vannak.

– Igen. – Jabu tűnődve nézte az asszonyokat.

– Én is éppen erre gondoltam – jegyezte meg halkán Szumijori.

– És mi a válaszod?

– Erre csak egy válasz lehetséges. Ha Isido elereszt bennünket, jó. De ha Mariko úrnő szeppukuja hiábavalónak bizonyul, akkor... átsegítjük ezeket az asszonyokat az Űrbe és elkezdjük a gyilkolást. Úgysem akarnának életben maradni.

– Lehet, hogy egyik-másik igen – mondta Jabu.

– Ezt majd később eldöntheted, Jabu-szan. Urunknak javára válna, ha mindnyájan szeppukut követnének el itt. A gyermekek is.

– Igen.

– Utána őrséget állítunk a falakra, megnyitjuk a kaput, hajnalban elkezdjük a harcot, és folytatjuk délig. Annyi elég is lesz. Akik életben maradnak, visszavonulnak ide, és felgyújtják a várnak ezt a részét. Ha én is megmaradok, kitüntetnél, ha a segédem lennél.

– Természetesen.

Szumijori elvigyorodott. – Ebbe a csapásba beleroskad a birodalom, ne? Ennyi halál, Mariko úrnő szeppukuja... Futótűzként fog terjedni, és felemészti Ószakát, ne? Gondolod, hogy a Menny Fiának ideérkezését is késleltetni fogja a dolog? Ez volna urunk terve?

– Nem tudom. Ide hallgass, Szumijori-szan, most visszamegyek egy pillanatra a házamba. Amint úrnőnk előjön, küldj értem. – Jabu odaballagott Blackthorne-hoz, aki a főlépcsőn ült gondolataiba merülve. – Ide hallgass, Andzsín-szan – súgta neki –, azt hiszem, van egy tervem. Titok, ne? Tudod, mit jelent az, hogy „titok”?

– Igen. Tudom. – A harangok elkongatták az óraváltást. Mindenki erre figyelt most. Kezdődik a Majom órája, hatot kongat a délutáni őrség: három óra van. Sok szempár fordult a nap felé, hogy felmérje, hol áll. – Miféle terv? – kérdezte Blackthorne.

– Később beszélünk róla. Maradj a közelben. Ne szólj senkinek, érted?

Jabu tíz Barnával kivonult a kapun. Felállt húsz Szürke, és követte őket, végig az úton, Jabunak az első sarkon túl lévő vendégházáig. A Szürkék a kapun kívül maradtak. Jabu intett testőreinek, hogy a kertben várakozzanak rá, és egyedül lépett be a házba.

Ez lehetetlen, tábornok úr – mondta Ocsiba. – Nem engedheted, hogy egy ilyen magas rangú asszony szeppukut kövessen el. Nagyon sajnálom, de csapdába estél.

– Egyetérték – jelentette ki határozottan Kijama.

– Megbocsáss, úrnőm – mondta Isido –, hogy én mit csináltam vagy mit nem csináltam, egy marék etaszart se jelent neki. Mariko-szan, illetve Toranaga ezt az egészet már rég kifőzte.

– Persze hogy Toranaga van mögötte – felelte Kijama, miközben Ocsiba visszahőkölt Isido mocskos beszédétől. – Nagyon sajnálom, de megint túljárt az eszeden. Ennek ellenére nem engedheted, hogy szeppukut kövessen el!

– Miért?

– Kérlek, tábornok úr, bocsáss meg, de le kell halkítanunk a hangunkat – mondta Ocsiba. Jodoko úrnő betegszobájának nagy előszobájában voltak, az öregtorony belső lakrészében, a második szinten. – Biztos vagyok benne, hogy nem a te hibád volt és hogy találunk valami megoldást.

– Nem hagyhatod, hogy tovább folytassa terve kivitelezését – mondta csendesen Kijama –, mert a várban tartózkodó összes nőt feltüzeli.

Isido dühödt tekintetet vetett rá. – Úgy látszik, elfelejtetted, hogy kettőt tévedésből lenyilaztak, mégse történt semmi – sőt, a szökési kísérletek abbamaradtak.

– Iszonyú tévedés volt az, tábornok úr – mondta Ocsiba.

– Egyetérték. De háborúban állunk, Toranaga még nincs a kezünkben, s amíg el nem pusztul, te és az Örökös állandó veszélyben forogtok.

– Nagyon sajnálom, de... én magam miatt nem aggódom... csak a fiamért – mondta Ocsiba. – Tizennyolc nap múlva úgyis vissza kell jönniük. Azt tanácsolom, ereszd el mindet.

– Szükségtelen kockázat volna. Nagyon sajnálom. Azt sem tudhatjuk, hogy Mariko-szan komolyan gondolja-e ezt az egészet.

– Persze hogy komolyan gondolja – jelentette ki megvetően Kijama, akit undorított Isido faragatlansága itt ebben a díszes, gazdag toronyban, amely őt mindig is barátjára és szeretve tisztelt pártfogójára, a taikóra emlékeztette. – Ő szamuráj.

– Igen – mondta Ocsiba. – Nagyon sajnálom, de egyet kell értenem Kijama úrral. Mariko-szan meg fogja tenni. És ott van az a vén boszorkány Ecu is! A Maedák büszke népség, ne?

Isido az ablakhoz lépett és kinézett. – Felőlem meg is égethetik magukat. Ez a Toda nevű nőszemély keresztény, ne? Nem tiltja a vallása az öngyilkosságot?

– De igen, csakhogy lesz segéde – tehát nem fog öngyilkosságnak minősülni.

– És ha nem lesz?

– Mi?

– Ha mondjuk, lefegyvereznék, és nem lenne segéde?

– Hogyan lehetne ezt megvalósítani?

– Úgy, hogy lefogatjuk. És gondosan megválogatott szolgálók

őrizetére bízunk, míg Toranaga át nem lépi határainkat – felelte mosolyogva Isido. – Utána azt csinál, amit akar. Magam leszek a segéde, ha kívánja.

– De hogyan fogathatnád le? – kérdezte Kijama. – Szeppekura mindenképp jutna ideje, ha másképp nem, ott a tőre.

– Lehet. De tegyük fel, hogy sikerül lefogatni, lefegyverezni és bezárni néhány napra. Ez a „néhány nap” létfontosságú, nem? Hisz mi másért ragaszkodna hozzá, hogy még ma útnak induljon, mielőtt Toranaga átlépi határainkat s ezzel kibéreli magát?

– Végrehajtható ez? – kérdezte Ocsiba úrnő.

– Valószínűleg igen – felelte Isido.

Kijama elgondolkodott. – Toranagának tizennyolc nap múlva itt kell lennie. A határon legfeljebb négy napot késlekedhet. Marikót tehát legfeljebb egy hétig kellene fogva tartani.

– Vagy mindörökre – mondta Ocsiba. – Toranaga olyan régóta késlekedik, hogy néha azt gondolom, el sem fog jönni.

– Huszonkettődikére itt kell lennie – jelentette ki Isido. – Ó, úrnőm, ez ragyogó ötlet volt, ragyogó.

– De hisz a te ötleted volt, tábornok úr – hízelgett Ocsiba kötelességszerűen, noha az álmatlan éjszaka nagyon kimerítette. – És Szudara úr meg a nővérem? Ők is Toranaga úrral vannak?

– Nem, úrnőm. Egyelőre még nem. Őket tengeren hozzák ide.

– A nővéremhez senki sem nyúlhat – jelentette ki Ocsiba. – És a gyermekéhez sem.

– Nővéred gyermeke Toranaga egyenes ági örököse, Toranaga pedig a Minovarák örököse. Az Örökös iránti kötelességem, úrnőm, hogy erre ismételten felhívjam a figyelmedet.

– A nővéremnek egy haja szála sem görbülhet. És a fiának sem.

– Ahogy óhajtod.

Ocsiba Kijamához fordult. – Uram, mennyire jó keresztény Marikoszán?

– Makulátlan – vágta rá Kijama. – Arra gondolsz, hogy az öngyilkosság bűn? Igen... azt hiszem, a tízparancsolatnak engedelmességre kell, különben örök kárhozatra jut. De nem tudom, hogy...

– Akkor van egyszerűbb megoldás is – vetette oda Isido. – Parancsold meg a keresztények főpapjának, hogy hagyassa abba

vele a birodalom törvényes urainak zaklatását!

– Annak erre nincs meghatalmazása – mondta Kijama, majd epésen hozzátette: – Ez politikai ármánykodás lenne – az ilyesmi ellen magad ágálsz a legerősebben, és joggal.

– Úgy látszik, a keresztények csak akkor ármánykodnak, ha nekik megfelel – mondta Isido. – Mindegy, felejtsük el.

Kinyílt a belső ajtó, és egy orvos lépett ki rajta. Fáradt arca komor volt. – Bocsáss meg, úrnőm, téged kéret.

– Haldoklik? – kérdezte Isido.

– Közel van a halálhoz, tábornok úr, de hogy mikor jön el érte, nem tudom.

Ocsiba átsietett a nagy szobán, kék kimonója kecsesen örvénylett körülötte. Mindkét férfi követte tekintetével. Az ajtó bezárult mögötte. A két férfi egy pillanatig nem nézett egymásra, azután Kijama megszólalt: – Tényleg úgy gondolod, hogy le tudnád fogatni Toda úrnőt?

– Igen – felelte Isido, aki még mindig az ajtót nézte.

Ocsiba átvágott ezen a még gazdagabb díszítésű szobán is, és letérdelt a futonok mellé. Szolgálók és orvosok vették körül őket. Napsugarak szűrődtek be a bambuszspalettákon, és megmegcsusszantak a gerendák, oszlopok és ajtók berakott faragványain. Jodoko ágját gyöngyházdíszes paravánok kerítették el. Az öregasszony mintha aludt volna, vértelen arca fehérlett a buddhista köntös csuklyájában, csuklója vékony volt, erei csomósak, és Ocsiba arra gondolt, milyen szomorú is az öregség. A kor olyan gyalázatosan bánik el a nőekkel. A férfiakkal nem, csak a nőekkel. Az istenek óvjanak tőle, hogy én is megöregedjem, fohászokodott. Buddha, óvd meg a fiamat, add neki a hatalmat, de engem csak addig óvj, amíg védelmezhetem és segíthetem. Tisztelettel megfogta Jodoko kezét. – Úrnőm?

– O-csan? – susogta Jodoko.

– Igen, úrnőm?

– Ó, milyen szép vagy, milyen szép. Mindig is az voltál. – A kéz felemelkedett, megsimogatta a gyönyörű haját, és Ocsibát nem undorította az érintése, sőt inkább örült neki, mert mindig is nagyon szerette Jodokót. – Olyan fiatal, olyan szép és illatos. Milyen

szerencsés ember volt a taikó!

– Fájdalmaid vannak, úrnőm? Hozathatok valamit?

– Nem... semmit, csak beszélni akartam veled. – A vén szempár besüppedt, de okos csillogását még nem veszítette el. – Küldd ki a többieket.

Ocsiba intett, hogy távozzanak. – Igen, úrnőm?

– Hallgass rám, kedvesem, mondd meg a tábornok úrnak, hogy el kell engednie Mariko-szant.

– Nem teheti, úrnőm, mert akkor a többi túsز is el akarna menni, s mi elvesztenénk az ütőkártyánkat. A régensek kivétel nélkül egyetértettek ebben.

– A régensek! – mondta megvetően Jodoko. – Te egyetértesz?

– Igen, úrnőm, és tegnap este te magad is úgy vélekedtél, hogy Mariko-szan nem mehet el.

– Most azonban mégis el kell engedni, különben a többiek példát vesznek róla, ők is széppukut követnek el, s a neved és fiunk neve örökre bemocskolódik Isido hibája miatt.

– A tábornok úr hűséges hozzánk, úrnőm. Toranaga nem az. Nagyon sajnálom.

– Toranaga úrban bízz – ne benne.

Ocsiba megrázta a fejét. – Nagyon sajnálom, de meg vagyok győződve róla, hogy Toranaga sógun akar lenni, és fiunk vesztére tör.

– Tévedsz. Ezerszer megmondta, hogy nem így van. A többi daimjó szeretné felhasználni Jaemont a saját érdekében. Mindig is ezt tették. Toranaga a taikó kedvence volt. Toranaga mindig tisztelte az örököszt. Toranaga Minovara-sarj. Ne hagyd, hogy Isido vagy a régensek megtévesszenek. Nekik megvan a maguk karmája, a maguk titkai, O-csan. Miért ne lehetne elereszteni Mariko-szant? Egyszerű az egész. Tiltsátok meg, hogy tengerre szálljon, és akkor a végtelenségig késleltethetitek határainkon belül. Így benne marad a te tábornokod hálójában, Kirivel és a többiekkel együtt, ne? Szürkék fogják körülvenni. Gondolkodj a taikó vagy Toranaga fejével. Ne hagyd, hogy fiadat és téged belerángassanak a... – A szavak elhaltak az ajkán, szemhéjai meg-megrebbentek. Aztán az idős asszony összeszedte maradék erejét és folytatta: – Mariko-szan nem tiltakozna az ellen, hogy öröket küldjétek vele. Tudom, hogy

komolyan gondolja, amit mondott. Eresszétek el.

– Természetesen ezt is fontolóra vettük, úrnőm – mondta szelíd, türelmes hangon Ocsiba –, de a váron kívül, Ószakában és a város körül Toranaga szamurájcsapatai rejtőznek, nem tudjuk, mennyien, és szövetségesei is vannak... nem tudhatjuk, hogy kik. Nincs kizárva, hogy megszóktatnék Mariko-szant. Akkor pedig a többiek is elmennének, és a biztonságunk odalenne. Te is egyetértettél velünk, Jodoko-csan, nem emlékszel? Nagyon sajnálom, de tegnap este megkérdeztelek, nem emlékszel?

– Igen, emlékszem, gyermekem – felelte Jodoko, akinek a gondolatai el-elkalandoztak. – Ó, bárcsak itt lenne taikó urunk, hogy utat mutasson neked! – Az idős asszony zihálni kezdett.

– Adhatok egy kis csát vagy szakét?

– Csát, igen, egy kis csát.

Ocsiba megitta Jodokót. – Köszönöm, gyermekem. – Hangja egyre halkult, a fárasztó beszéd siettette a halált. – Hallgass rám, gyermekem, bíznod kell Toranagában. Menj hozzá feleségül, köss vele alkut az utódlás kérdésében.

– Nem... nem – felelte döbbenten Ocsiba.

– Őutána Jaemon uralkodhatna, fiunk után pedig új házasságod gyümölcse. Fiunk fiai örök hűséget fogadnának ennek az új Toranaga-ágnak.

– Toranaga mindig gyűlölte a taikót! Ezt te is tudod, úrnőm. Toranaga volt minden baj forrása, éveken keresztül. Ne?

– Hát te? Hát a te büszkeséged, gyermekem?

– Ő az ellenség, ő a mi ellenségünk.

– Két ellenséged van neked, gyermekem. A büszkeséged és az, hogy olyan férfit akarsz, aki méltó a mi férjünkhöz. Kérlek, légy irántam türelemmel, fiatal vagy még, szép és termékeny, megérdemled, hogy férjet kapj. Toranaga méltó hozzád, te is őhozzá. Toranaga Jaemon egyetlen lehetősége.

– Nem, ő az ellenségünk.

– Férjünk legjobb barátja és leghűségesebb vazallusa volt. Nélküle... Toranaga nélkül... hát nem érted?... csakis Toranaga segítségének köszönhetjük, hogy... nem érted? Te... te irányíthatnád...

– Nagyon sajnálom, de én gyűlölöm őt... undorodom tőle, Jodoko-csan.

– Sok nő... Mit is akartam mondani? Ó, igen, sok nő megy hozzá olyan férfihoz, akitől undorodik. Hála legyen Buddhának, hogy nekem ebben a szenvedésben sohasem volt részem... – Az öregasszony halványan elmosolyodott, majd felsóhajtott, hosszan, nagyon hosszan. Ocsiba már azt gondolta, elérkezett a vég. De Jodoko szeme újra kinyílt, sarkában újra megjelent a mosoly. – Ne?

– Igen.

– Megteszed? Kérlek.

– Gondolkodni fogok rajta.

A vén ujjak szorítása erősödött. – Kérlek, ígérd meg, hogy hozzámégy Toranagához, s akkor úgy térek meg Buddhához, hogy tudom, a taikó ága örökké élni fog, és a neve is... a neve örökké élni fog...

Ocsiba arcán könnyek patakzottak, miközben kezében tartotta a reszkető kezét.

Később Jodoko szeme megrebbent, s az idős asszony azt susogta:

– El kell eresztenetek Akecsi Marikót. Ne... ne hagyj, hogy bosszút álljon rajtunk azért, amit... amit a taikó... az apjával tett...

Ocsibát váratlanul érte a gondolat.

– Micsoda?

Nem kapott választ. Később Jodoko motyogni kezdett:

– Drága Jaemon... kedves kisfiam... köszöntelek... milyen derék fiú lett belőled, de sok az ellenséged... micsoda ostobaság... Vagy te is csak káprázat volnál...?

Egész testében megrázkódott. Ocsiba szorosan tartotta és simogatta a kezét. – Namu Amida Bucu – suttozta.

Újabb roham rázta meg az öregasszony testét, azután Jodoko tisztán, érthetően azt mondta: – Bocsáss meg nekem, O-csan.

– Nincs mit megbocsátanom, úrnőm.

– Oly sok a megbocsátanivaló... – Hangja egyre gyengült, a szín kifutott az arcából. – Hallgass rám... íg... ígérd meg... Toranaga, Ocsiba-szama... fontos... kérlek... bízhatok benne... – Az öreg szempár könyörgött, követelt.

Ocsiba nem akart engedelmeskedni, de tudta, hogy ez a kötelessége. Megdöbbenetette, amit Jodoko Akecsi Marikóval kapcsolatban mondott, fülében még mindig ott visszhangzottak a taikó tízezerszer is elismételt szavai: „Jodoko-szamában

megbízhatok, O-csan. Ő bölcs, nagyon bölcs, ezt ne feledd. Szinte mindig igaza van, és az életedet is rábízhatod, a fiam életét is, az enyémet is...”

Ocsiba megadta magát.

– Megígé... – Elharapta a szót.

Jodoko-szama életének lángja utolsót pislant s kihunyt.

– Namu Amida Bucu. – Ocsiba ajkához emelte a kezét, meghajolt, visszahelyezte a takaróra, lezárta az öregasszony szemét, és közben a taikó halálára gondolt, arra az egyetlen halálra, amit eddig közlelől nézhetett végig. Akkor Jodoko úrnő zárta le a halott szemét, mert ez a feleség előjoga. Ugyanebben a szobában voltak, Toranaga kinn várt, mint ahogy most Isido és Kijama vár odakinn, virrasztott egyfolytában már előző nap óta.

„De miért hívatod Toranagát, uram? – kérdezte akkor Ocsiba. – Pihened kellene.”

„Majd pihenek, ha meghalok, O-csan – felelte a taikó. – El kell döntenem az utódlás kérdését. Véglegesen. Amíg még van erőm.”

Így hát megérkezett Toranaga, erőtelj duzzadón, hatalmasan. Egymás közt voltak, négyen, Ocsiba, Jodoko, Toranaga és Nakamura, a taikó, Japán ura, a halálos ágyán, várták a parancsot, amelynek engedelmeskedniük kell.

„No hát, Tora-szan – mondta a taikó, azon a becenevén szólítva Toranagát, amelyet Gorodától kapott réges-régen, és beesett szemei rövidlátón pislogtak ki apró, ráncos majomarcából, amely ugyancsak apró testen nyugodott – de ez az apró test erős volt, akár az acél, míg néhány hónappal azelőtt sorvadásnak nem indult. – Mint látod, haldoklóm. Semmiből lettem, semmivé válok, de te életben maradsz, és a fiam tehetetlen.”

„Nem tehetetlen, uram. Minden daimjó meghajol a fiad előtt, mint ahogy teelőtted is meghajolt.”

A taikó nevetett. „Na persze. Ma igen. Amíg még élek... de mennyire! De hogyan biztosítsam, hogy utánam Jaemon uralkodjék?”

„Nevez ki Régenstanácsot, uram.”

„Régensek! – mondta megvetően a taikó. – Talán téged kellene megtennem örökösömnek, s rád bíznom a döntést, hogy Jaemont méltó utódodnak találod-e majd.”

„Erre nem vagyok méltó. Fiad kell hogy kövessen.”

„Igen, mint ahogy Gorodát is a fiainak kellett volna követniük.”

„Nem. Ők megszegték a békét.”

„És te eltapostad őket a parancsomra.”

„Császári meghatalmazással bírtál, uram. Fellázkodtak törvényes meghatalmazásod ellen. Add ki a parancsot, és én most is engedelmeskedem.”

„Ezért hívattalak ide.”

Azután a taikó azt mondta: „Ritka csoda, hogy az embernek ötvenhét esztendőskorára fia szülessen, ritka csapás, hogy hatvanhárom esztendősen meg kell halnia – amikor több fia nincs, rokona sincs, ráadásul ő Japán ura. Ne?”

„Igen” – felelte Toranaga.

„Talán jobb lett volna, ha nem születik fiam és rád hagyhatom a birodalmat, ahogy megegyeztünk. Neked több fiad van, mint ahány bolhája a portugáloknak.”

„Karma.”

A taikó nevetett, és véres nyál csordult ki a szája sarkán. Jodoko gyengéden letörölte, és Nakamura felmosolygott a feleségére.

„Köszönöm, Jo-csan. Köszönöm.” Azután Ocsibára fordította tekintetét, és ő, Ocsiba rámosolygott, de a taikó szeme már nem mosolygott, csak fürkészte, kutatta az övét, kereste a választ a soha fel nem tett kérdésre: Tényleg az én fiam Jaemon?

„Karma, O-csan. Ne?” Gyengéden mondta, de a félelem, hogy felteszi a kérdést, összeszorította Ocsiba szívét és könnyeket csalt a szemébe.

„Nem kell sírnod, O-csan. Az élet csak álom az álomban” – mondta az öregember. Tűnődve feküdt egy darabig, azután felpislogott Toranagára, és azzal a váratlan melegséggel a hangjában, amiről mindig is híres volt, így szólt: „Iií, öreg barátom, micsoda életünk volt, ne? Az a sok csata! Vállvetve harcoltunk... legyőzhetetlenek voltunk együtt. Véghezvittük a lehetetlent, ne? Megaláztuk a hatalmasokat, leköpdöstük égnek meredő hátsó felületet, miközben ők ráadásért könyörögtek alázatosan. Mi csináltuk meg mindezt... mi, egy paraszt meg egy Minovara! – Az öregember felkuncogott. – Még néhány év, és a fokhagymafalókat is elintéztem volna! Akkor aztán a koreai meg a japán légiókkal irány Peking. Felültem volna

Kína sárkánytrónusára, neked hagytam volna Japánt, amit annyira kívánsz, és én is megkaptam volna, amit kívánok. – Érces hangja meghazudtolta a törékeny testet. – Kínában paraszt is felülhet becsülettel a sárkánytrónusra – nem úgy, mint itt. Ne?”

„Kína más, mint Japán, igen, uram.”

„Igen. A kínaiak okosak. Ott a dinasztiák első tagja mindig paraszt vagy paraszt fia, és a trónt mindig erővel, véres kezekkel foglalják el. Ott nincsenek apáról fiúra szálló várkastélyok – nem ebben van-e Kína ereje? – Megint felnevetett. – Erőszak, véres kezek, paraszti származás – ez vagyok én. Ne?”

„Igen. De szamuráj is vagy. Megváltoztattad itt a törvényt. Te vagy a dinasztiád első tagja.”

„Mindig is kedveltelek téged. Tora-szan. – Az öregember elégedetten szűrölte a csát. – Igen... gondold csak el... én a sárkánytrónuson, gondold csak el! Kína császára lehettem volna, Jodoko császárné, utána meg a szép Ocsiba, utánam Jaemon, és Kína meg Japán örökre egyesült volna, hiszen ez lenne a természetes! Ó, milyen könnyen véghez lehetett volna vinni! Aztán légióinkkal és a kínai hordákkal északnyugatnak meg délnek zúdultunk volna, és a föld összes birodalma mint megannyi tizedik osztályú szajha heverne előttünk zihálva a porban, széttárt lábakkal, hogy elvegyük, ami megillet bennünket. Legyőzhetetlenek vagyunk... te és én legyőzhetetlenek voltunk... a japánok legyőzhetetlenek... mi tudjuk, mi az élet értelme. Ne?”

„Igen.”

A taikó szeme furcsán megvillant. „Na mi?”

„Kötelesség, fegyelem, halál” – válaszolta Toranaga.

Az apró öregember újra felkuncogott, ráncosabb és aszottabb volt, mint valaha, aztán a melegség éppolyan hirtelen eltűnt belőle – erről a tehetségéről is híres volt. „Régensek? – kérdezte, gyűlölettel a hangjában. – Te kiket választanál?”

„Kijama, Isido, Onosi, Toda Hiromacu és Szugijama urakat.”

A taikó arca rosszindulatú vigyorra rándult. „Te vagy a legravaszabb ember a birodalomban – énutánam! Magyarázd el az asszonyoknak, miért éppen ezeket választanád!”

„Mert mindnyájan gyűlölik egymást, de egyesülve hatékonyan tudnának uralkodni, és minden ellenállást eltipornának.”

„Még téged is?”

„Nem, uram, engem nem. – Toranaga Ocsibához fordult, és mostantól hozzá intézte szavait. – Ahhoz, hogy Jaemon átvehesse a hatalmat, még kilenc esztendő kell átvészelnetek. Ehhez elsősorban is meg kell őrizni a taikó békéjét. Kijamát azért választanám, mert ő a legrangosabb keresztény daimjó, tehetséges hadvezér és hű vazallus. Szugijama a leggazdagabb daimjó az egész országban, családja ősi, szívből gyűlöli a keresztényeket, s ő nyer a legtöbbet azzal, ha Jaemon hatalomra jut. Onosi gyűlöli Kijamát, tehát ellensúlyozza a befolyását, ő is keresztény, de bélpoklos, aki tíz körömmel kapaszkodik az életbe, húsz esztendeje van hátra, és feneketlenül gyűlöli az összes többit, különösen Isidót. Isido pedig mindenütt ámulást, összeesküvést gyanít, folyton szimatol, paraszt, aki gyűlöli az ősi szamurájcsaládokat, és engesztelhetetlen ellensége a keresztényeknek. Toda Hiromacu becsületos, engedelmes, hűséges, megbízható, mint a nap; mint a kardkovácsok mesterének legjobb pengéje. Őt kellene kinevezni a Régenstanács élére.”

„És te?”

„Én szeppukut követek el legidősebb fiammal, Noboruval. Szudara fiam Ocsiba úrnő nővérét vette feleségül, tőle tehát nem kell tartanod, ő nem jelent veszélyt a számodra. Örökölje ő a Kvantót, ha nincs ellenedre, feltéve, hogy örök hűséget esküszik leszármazottaidnak.”

Senki sem lepődött meg azon, hogy Toranaga önként ajánlotta fel azt, ami bizonyára a taikó fejében is megfordult, hiszen az összes daimjó közül egyedül Toranaga jelentett veszélyt rá nézve. Azután Ocsiba egyszer csak azt hallotta: „O-csan, mi a véleményed?”

„Fogadj el mindent, amit Toranaga úr tanácsol, uram – vágta ő rá azonnal –, de parancsold meg, hogy Szudara úr váljon el nővéremtől, és ő kövessen el szeppukut. Noboru úr legyen Toranaga úr örököse, örökölje meg Muszasi és Simoosza tartományokat, a Kvantó többi része pedig szálljon a te örökösödre, Jaemonra. Azt tanácsolom, hogy még ma add ki ezeket a parancsokat.”

„Jodoko-szama?”

Ocsiba megdöbbenésére Jodoko így válaszolt: „Ó, Tokicsi, tudod jól, hogy teljes szívemből imádlak téged és O-csant, Jaemont pedig

fiamként szeretem. Én azt mondom, tedd meg Toranagát egyedüli régenssé.”

„Micsoda?”

„Ha most a halálba küldöd, azzal halálba küldöd a fiunkat is. Csak Toranaga úr elég ravasz, híres és ügyes ahhoz, hogy átvegye tőled a hatalmat közvetlenül. Bízd a gyámságára Jaemont a nagykorúságáig. Parancsold meg Toranaga úrnak, hogy hivatalosan fogadja örökbe a fiunkat. Nevelje fel ő Jaemont, és örökölje a hatalmat Toranaga után Jaemon.”

„Nem, ezt nem szabad” – mondta Ocsiba.

„Ehhez mit szólna, Tora-szan?” – kérdezte a taikó.

„Nem fogadhatom el, uram. Alázatosan engedélyt kérek, hogy szeppukut követhessek el most azonnal, és előkészíthessem neked az utat.”

„Te leszel az egyedüli régens.”

„Amióta alkut kötöttünk, egyetlen parancsodat sem tagadtam meg. De ezt a parancsot megtagadom.”

Ocsiba felidézte magában, hogyan próbálta szuggerálni a taikót, hogy rendelje el Toranaga halálát, hisz úgyis azért hívatta. De a taikó meggondolta magát, s végül részben elfogadta Jodoko javaslatát, régenssé és a Régenstanács elnökévé nevezte ki Toranagát. Toranaga örök hűséget esküdött Jaemonnak, de azóta egyfolytában szövö a hálót körülöttük, és ez a válság is egy szem rajta, amit most Mariko robbantott ki. – Tudom, hogy az ő parancsára cselekszik – motyogta Ocsiba. És most Jodoko úrnő azt kérte, hogy hódoljon be Toranagának fenntartás nélkül.

Menjek feleségül Toranagához? Buddha óvjon ettől a szégyentől, attól, hogy szobámba hívjam, magamon érezzem a testét és belém lövellje a magvát.

Szégyen?

Ocsiba, mi az igazság? – tette fel magának a kérdést. Az igazság az, hogy valaha kívántad – a taikó előtt, ne? Még a taikó ideje alatt is, ne? Sokszor kívántad őt titokban. Ne? A bölcs Jodoko eltalálta, hogy a büszkeség a te legnagyobb ellenséged és az, hogy férfira, férjre van szükséged. Miért ne fogadnád hát el Isidót? Rajong érte, kíván, és ő fog győzni. Őt könnyű lenne irányítani. Ne? Nem, azt a faragatlan bugrist nem. Ó, tudom jól, miféle mocskos pletykákat

terjesztenek ellenségeim – micsoda alávaló arcátlanság! Inkább feküdnék szolgálóim közé s ezer elkövetkező életre beérném a harigatával, semhogy Isidóval piszkítsam be uram emlékét! Vallj színt, Ocsiba. Nem azért gyűlölöd-e Toranagát, mert lehet, hogy meglátott azon a valószínűtlen napon?

Több mint hat évvel azelőtt történt, Kjúsun vadászott udvarhölgyeivel, a taikóval és Toranagával. A hajtás széthúzódott, a társaság szétszéledt, és Ocsiba a többiektől különválva nyargalt egyik sólyma után. Egyszer csak a dombok közt találta magát, egy erdőben, s az elhagyatott ösvény mellett egy parasztot pillantott meg, amint bogyót szed. Első, beteges kisfia csaknem két évvel azelőtt meghalt, s ő azóta sem érzett semmi mozgolódást a méhében, holott kipróbált minden helyzetet, fortélyt, minden babonát, főzetet, minden imát, hogy kielégítse ura keserű vágyakozását örökös után.

Olyan váratlanul bukkant fel előtte az a paraszt. Tátott szájjal bámulta őt, mintha csak kamit látna, de ő is elcsodálkozott, mert a paraszt a taikó kiköpött mása volt, kicsi és majomszerű, ámde fiatal. Lüktető agyába belehasított a gondolat: íme az ajándék az istenektől, amit kértél, azzal leugrott a lováról, kézen fogta a parasztot, behúzta a fák közé, és azonmód tüzelő szukává változott. Az egész olyan valószínűtlen, olyan álomszerű volt: az az egész mohóság, kéjvágy, durvaság, ahogy a földön feküdt, még ma is érzi magában annak az embernek a folyékony tüzet, édes leheletét, a testét markolászó ügyes kezét. Aztán a paraszt elernyedett rajta, a lehelete bűzössé vált, és minden undorító volt benne, csak a nedve nem, így azután lelökte magáról. A paraszt még többet akart, de ő képen vágta, leteremtette, megmondta neki, hogy adjon hálát az isteneknek, amiért nem változtatja fává a pimaszságáért, a szerencsétlen nyomorult meg térdre vetette magát, úgy kérte a bocsánatát – persze, persze hogy kami ő, motyogta, hisz ilyen szépség különben miért fetrengene a sárban a magafajtája kedvéért?

Ocsiba reszkető tagokkal felkapaszkodott a nyergébe, és kábán elléptetett lovával, hamarosan maga mögött hagyta a tisztást és a parasztot, s már maga is félig elhitte, hogy álom volt csupán az egész s a paraszt a kami, magvát az istenek küldték, hogy újabb

fiúval ajándékozzák meg ura dicsőségére és lelki békéjéért. Aztán, az erdő túlsó végén, megpillantotta a rá várakozó Toranagát. Csak nem látott meg? – fogta el Ocsibát a kétségbeesés.

„Aggódtam érted, úrnőm” – mondta Toranaga.

„Sem... semmi bajom, köszönöm.”

„De hiszen elszakadt a kimonód... haraszt tapadt a hátadra és a hajadba is...”

„Levetett a lovam... nincs semmi baj.” Azután versenyre hívta ki Toranagát, hogy bizonyítsa: kutya baja, és hazáig nyargalt, akár a szélvész, a háta még mindig sajgott a gyökerektől, de azt az édes olajkenetek elcsillapították, még aznap éjjel párnázott urával és parancsolójával, s kilenc hónap múlva, a taikó és a maga mérhetetlen öröme, megszülte Jaemont.

– Persze hogy urunk Jaemon apja – mondta Ocsiba teljes meggyőződéssel Jodoko porhüvelyének. – Mindkét gyermekemnek ő az apja... az a másik csak egy álom volt.

Miért hitegeted magad? Nem álom volt, gondolta. Megtörtént. Az a férfi nem kami volt. Úgy üzekedtél vele a sárban, akár egy paraszt, hogy fiat plántáljon beléd, mert neked legalább annyira szükséged volt rá, mint a taikónak, azért, hogy magadhoz kösd őt. Előbb-utóbb másik ágyast keresett volna, ne?

És az elsőszülötted?

– Karma – mondta Ocsiba, elhessegetve magától ezt a másik, sosem szűnő félelmet.

„Idd ezt ki, gyermekem” – mondta neki Jodoko, amikor még csak tizenhat éves volt, egy évvel azután, hogy a taikó hivatalosan ágyasává fogadta. Ocsiba kiitta a különös ízű csafőzetet, elálmosodott tőle, és másnap este, amikor felébredt, csak valami különös, erotikus álmokra emlékezett, képtelen színekre és az időtlenség hátborzongató érzésére. Jodoko ott volt mellette, amikor felébredt, gondoskodón, szeretetteljesen, mert őt is éppúgy aggasztotta uruk harmóniája, lelki békéje, mint Ocsibát. Kilenc hónap múlva, a taikó összes asszonyai közül elsőként és egyetlenként, lebabázott. De a gyermek beteges volt, még csecsemőkorában meghalt.

Karma, gondolta.

Semmi sem hangzott el közte és Jodoko között arról, hogy mi

történt, mi történhetett mély álmában. Semmi, csak ez a „bocsáss meg” néhány perccel ezelőtt, és a „nincs mit megbocsátanom”.

Te büntelen vagy, Jodoko-szama, és nem került sor semmire, se titokban, se másképpen. És ha igen, akkor is nyugodj békében, bölcs asszony, most, hogy titkod sírba száll veled. Nézte az üres arcot, olyan gyámoltalan és elhagyatott volt halálában, akár a taikóé, mert a kérdést a taikó sem tette fel soha. Ha még tíz évet él, én lehettem volna Kína császárnéja, de most... most egyedül vagyok.

– Különös, hogy meghaltál, mielőtt ígéretet tehettem volna, úrnőm – mondta, miközben körülengte a füstölők illata és a halál pézsmaszaga. – Megígértem volna, de meghaltál, mielőtt megígérhettem. Ez volna az én karmám, ez is? Teljesítsek vajon egy kérést, egy ki nem mondott ígéretet? Mit tegyek?

Fiam, fiam, olyan tehetetlennek érzem magam.

Aztán eszébe jutott, mit mondott a bölcs Jodoko: „Gondolkodj a taikó vagy Toranaga fejével.”

Ocsiba érezte, hogy friss erő szállja meg. Leült a néma csendben a sarkára, és hideg fejjel engedelmeskedni kezdett.

Csimmoko kilépett a kertre nyíló kis kapun, s a hirtelen támadt csendben odament Blackthorne-hoz és meghajolt. – Andzsín-szan, úrnőm látni kíván. Ha kegyeskedsz várni egy percet, hozzákísérlek.

– Jó. Köszönöm. – Blackthorne még mindig baljós gondolatok közt hányódva, a közelgő katasztrófa előérzetével felállt. Az árnyékok mostanára megnyúltak, az udvar egy részébe már nem süttött be a nap. Felálltak a Szürkék is, hogy vele tartsanak.

Csimmoko odament Szumijorihoz. – Kérlek, bocsáss meg, kapitány, úrnőm arra kér, készíts elő mindent.

– Hol akarja megtenni?

A szolgáló a nagykapu íve alá mutatott. – Ott, uram.

Szumijori megdöbbent. – A nyilvánosság előtt? Nemcsak néhány tanú jelenlétében? Azt akarja, hogy mindenki lássa?

– Igen.

– De... ha itt akarja... a... mi lesz a segédével?

– Azt reméli, hogy Kijama úr kitünteti ezzel.

– És ha nem?

– Nem tudom, kapitány. Nem... nem mondott többet. – Csimmoko

meghajolt, odament a veranda elé, és újból meghajolt. – Kiricubozsan, úrnőm azt üzeni, bocsássatok meg, hamarosan kijön.

– Jól van?

– Ó, igen – felelte Csimmoko büszkén.

Kiri és a többiek mostanára összeszedték magukat. Amikor hallották, mit mondott Csimmoko a kapitánynak, ők is elképedtek. – Tudja, hogy más asszonyok is várják, hogy köszönteni szeretnék?

– Ó, igen, Kiricubo-zsan. Én... figyeltem, és mindenről beszámoltam neki. Azt üzeni, hogy kitüntetétek jelenlétetekkel, és hamarosan személyesen is köszönetet mond érte. Kérlek, bocsássatok meg.

Nézték, amint ismét odamegy a kapuhoz és int Blackthorne-nak. A Szürkék is szedelőzködtek, de Csimmoko megrázta a fejét, és azt mondta, úrnője őket nem kéreti. A kapitány beleegyezett, hogy Blackthorne egyedül menjen.

A kertkapun túl mintha egészen más világba csöppent volna: zöld nyugalomba, ahol a nap a fák koronájára sütött, madarak daloltak, rovarok jártak-keltek, patak csobogott bele édes hangon a lilimos tavacskába. Blackthorne levertségét azonban nem üzte el a kép.

Csimmoko megállt, és a kis csa-nó-ju házra mutatott. Blackthorne egyedül ment tovább. Levette lábáról a sarut, és fellépett a verandára. Mélyen meg kellett hajolnia, hogy az apró ajtónyíláson beférjen.

– Te... – mondta Mariko.

– Te... – mondta Blackthorne.

Az asszony az elfüggönyözött ajtóval szemben térdelt, frissen kifestve, pirosuló ajkakkal, tökéletesen elrendezett frizurával, zöld szegélyű, sötétkék kimonóban, világoszöld obival s a hajában vékony zöld szalaggal.

– Gyönyörű vagy.

– Te is. – Mariko halványan elmosolyodott. – Nagyon sajnálom, hogy végig kellett nézned.

– Kötelességem volt.

– Nem ezt diktálta a kötelesség – felelte Mariko. – Nem számítottam rá... nem vártam... hogy ennyien meghalnak.

– Karma. – Blackthorne lerázta magáról a búskomorságot, és portugálra váltott. – Régóta tervezed már ezt a... az öngyilkosságot. Ne?

– Az életem sohasem volt az enyém, Andzsín-szan. Mindig is hűbéruram rendelkezett velem, őtána pedig a férjem. Ez a mi törvényünk.

– Rossz törvény.

– Igen. És mégsem. – Mariko felnézett a tatamiról. – Muszáj vitatkoznunk olyasmikről, amiket úgysem tudunk megváltoztatni?

– Nem. Kérlek, bocsáss meg.

– Szeretlek – mondta latinul Mariko.

– Igen. Most már tudom. Én is szeretlek téged. De a te célod a halál, Mariko-szan.

– Tévedsz, kedvesem. Az én célom uram élete. És a te életed. És a Szent Szűz bocsásson meg vagy áldjon meg érte, néha a te életedet fontosabbnak tartom.

– Most már nincs menekvés. Senkinek.

– Légy türelmes. Még nem szállt le a nap.

– Nem bízom én ebben a napban, Mariko-szan. – Előrenyúlt, és megérintette az asszony arcát. – Gomen naszai.

– Megígértem neked, hogy a mai éjszaka olyan lesz, mint a Virágok fogadóiban. Légy türelmes. Én ismerem Isidót, Ocsibát és a többi.

– Egye meg a fene a többi! – mondta portugálul Blackthorne. – Úgy érted, sejtik, hogy Toranaga nem véletlenül tervezte ki, amit kitervezett?

– Egye meg a fene a rosszkedvedet – mondta szelíden Mariko. – Úgyis túl rövid ez a nap.

– Bocsáss meg... megint igazad van. A mai nap nem rosszkedvre való. – Figyelte Mariko arcát, amelyet csíkokra osztott az ajtó függönyének bambuszpálcikái közt beszüremelő napfény. Az árnyékok egyre feljebb kúsztak, majd eltűntek, amint a nap egy mellvéd mögé bújt.

– Mit tehetnék, hogy segítsék? – kérdezte Blackthorne.

– Hidd, hogy lesz még holnap.

A férfi most, egy pillanatra meglátta Mariko arcán a félelmet. Kinyújtotta feléje a karját, átölelte, és a várakozás iszonyata tovatűnt.

Léptek közeledtek.

– Igen, Csimmoko?

– Itt az idő, úrnőm.

- Minden készen áll?
- Igen, úrnőm.
- Várj meg a liliomos tónál. – A léptek eltávolodtak. Mariko visszafordult Blackthorne-hoz, és gyengéden megcsókolta.
- Szeretlek – mondta.
- Szeretlek – mondta Blackthorne.

Az asszony meghajolt, és kiment. Blackthorne követte.

Mariko megállt a tavacska mellett, kioldotta és leejtette obiját. Csimmoko lesegítette róla a kék kimonót. Alatta ragyogó fehér kimonót és obit viselt: a halál ünnepi fehér ruháját. Kivette hajából a zöld szalagot és elhajította, majd tetőtől talpig fehérben elindult, és már nem nézett Blackthorne-ra.

A kerten túl a Barnák háromoldalú négyszögben sorakoztak fel a nyolc tatami körül, amelyeket a kapubejárat alá fektettek. Jabu, Kiri és a többi asszony a díszhelyen ült egyenes sorban, dél felé tekintve. Kinn az úton a Szürkék is szabályos alakzatban álltak, más szamurájokkal és szamurájnőkkel elvegyülve. Szumijori jelére mindenki meghajolt. Mariko viszonzta a meghajlást. Négy szamuráj lépett elő, és bíborpiros takarót terített a tatamikra.

Mariko odament Kiricubóhoz, és köszöntötte őt, Szazuko úrnőt s a többi asszonyt. Azok meghajoltak, és a legünnepélyesebb kifejezésekkel üdvözölték. Blackthorne a kapunál várakozott. Nézte, amint Mariko otthagyja az asszonyokat, a bíbor négyzethez megy, s letérdel a közepén, egy apró, fehér párna előtt. Jobbjával kivonta fehér obija mögül a tört, és a párnára fektette. Csimmoko előrelépett, letérdelt, s kicsi, makulátlan fehér takarót és zsinórt kínált föl neki. Mariko a szolgáló segítségével hibátlan mintába rendezte kimonószoknyáját, azután a zsinórral derekára erősítette a takarót. Blackthorne tudta, mi célt szolgál: megakadályozza, hogy szoknyája bevéreződjék és összekuszálódjék, amint majd a végső görcsökben fetreng.

Ekkor Mariko nyugodt arccal felnézett az öregtoronyra. A nap még mindig bevilágította a legfelső szintet, sugarai ragyogtak az arany cserepeken. A lángoló fény egyre följebb kúszott a csúcs felé. Azután elenyészett.

Olyan aprónak tetszett, amint ott térdelt mozdulatlanul: egy kis fehér folt a bíbor négyzeten.

Az út odakinn máris sötétbe borult, szolgák gyújtogatták a falifáklyákat. Amikor végeztek, ugyanolyan fűgén és némán iramodtak el, ahogy érkeztek.

Mariko előrenyúlt, megérintette és megigazította a tört. Azután még egyszer kinézett a kapun, végig az úton, de az éppolyan néma és üres volt, mint eddig. Visszapillantott a törre.

– Kaszigi Jabu-szama!

– Igenis, Toda-szama!

– Úgy látszik, Kijama úr nem óhajt segédkezni nekem. Kérlek, tüntess ki azzal, hogy te leszel a segédem.

– Enyém a kitüntetés – mondta Jabu. Meghajolt, felállt és elfoglalta helyét Mariko mögött, tőle kicsit balra. Kardja szisszenve szaladt ki hüvelyéből. Megvetette a lábát, és két kézzel magasra, feje fölé emelte a kardot. – Kész vagyok, úrnőm.

– Kérlek, várj addig, míg a második vágást is megejtem.

Mariko szeme a törre szegeződött. Keresztet vetett, előrehajolt, szilárd kézzel felvette a pengét és ajkához érintette, mintha csak meg akarná ízlelni a tükörfényes acélt. Azután jobbával határozottan nyaka bal oldalához illesztette a hegyét.

Abban a pillanatban fáklyák ragyogtak fel az út távoli végén. Menet közeledett, élén Isidóval.

Mariko kezében nem mozdult a tör.

Jabu mint a megfeszített rugó várt, sújtásra készen. – Úrnőm – szólalt meg –, elkezded? Tökéletesen szeretném csinálni a kedvedért.

Mariko visszarángatta magát a szakadék pereméről. – Én... várunk... várunk még... – Leeresztette a tört. Most már remegett. Jabu ugyanolyan lassan elengedte magát. Kardja szisszenve szaladt vissza hüvelyébe. Izzadó kezét a combjába törölte.

Isido megállt a kapu előtt. – Még nem ment le a nap, hölgyem. Még látszik a szemhatáron. Ennyire szeretnél meghalni?

– Nem, tábornok úr. Csak uramnak szeretnék engedelmeskedni... – Mariko összekulcsolta a kezét, hogy ne lássák, mennyire remeg.

Dühödt morgás futott végig a Barnákon Isido dölyfös, durva beszéde hallatán, és Jabu már készült, hogy rávesse magát, Isido hangja azonban megállította. – Ocsiba úrnő az Örökös nevében megkérte a régenseket, hogy tegyenek kivételt esetekben. Teljesítjük kérését.

Íme az engedélyek. Holnap hajnalban távozhatsz. – A legközelebb álló Szumijori kezébe nyomta őket.

– Uram? – Mariko mintha semmit sem értett volna, hangja vékony volt, akár egy gyereké.

– Szabadon távozhatsz. Hajnalban.

– És... és Kiricubo-szan és Szazuko úrnő?

– Ők is részét képezik a „kötelességednek”, ne? Az ő engedélyeik is itt vannak. Mariko megpróbált összpontosítani. – És... és a gyermek?

– Ő is, hölgyem – nevetett gúnyosan Isido. – És az összes emberetek.

– Mindenkinek szabad kijárást biztosítasz? – dadogta Jabu.

– Igen, Kaszigi Jabu-szan. Te vagy itt a rangidős, ne? Kérlek, menj tüstént a titkáromhoz. A többi passzust most állítja ki, ámbár fogalmam sincs róla, tisztelt vendégeink miért óhajtanak itt hagyni bennünket. Az a tizenhét nap aligha éri meg. Ne?

– És én, tábornok úr? – kockáztatta meg Ecu úrnő, dobogó szívvel puhatolózva, mennyire teljes Mariko győzelme. – Én... én is elmehetek?

– Természetesen, Maeda úrnő. Miért tartanánk itt bárkit is akarata ellenére? Talán bizony börtönőrök vagyunk? Ugyan! Ha az Örökös vendéglátása ennyire undorító számodra, távozz nyugodtan, ámbár fogalmam sincs, hogyan akarsz megtenni tizenhét nap alatt négyszáz rít haza és vissza.

– Kérlek, bo... bocsáss meg... az Örökös vendéglátása nem undo...

Isido jeges hangon félbeszakította. – Ha távozni akarsz, folyamodj engedélyért a szokásos úton. Egy-két napba beletelik, de meg fogod kapni. – A többiekhez fordult. – Minden nő és minden szamuráj folyamodhat engedélyért. Noha megmondtam már: ostobaság tizenhét napra távozni, sértő az Örökös, Ocsiba úrnő és a régensek vendégszeretetére nézve... – könyörtelen tekintete visszatért Marikóhoz – ...ostobaság szeppukuval fenyegetőzni, amit egy hölgynek amúgy is magányban illik elkövetni, nem dolyfös nyíltszíni látványosságként. Ne? Én nem kívánom egyetlen nő halálát sem, csupán az Örökös ellenségeit, de ha bármelyik nő nyíltan ellene fordul, köpök az ő hullájára is.

Isido sarkon fordult, parancsot kiáltott a Szürkéknek, és elment. A

kapitányok pattogva adták tovább a parancsot, mire az összes Szürke felsorakozott és távolodni kezdett a kaputól, csupán néhányan maradtak ott, díszőrségül.

– Úrnőm – mondta rekedten Jabu, és újra megtörölte izzadt tenyerét, miközben a kielégületlen gyilkolásvágy szinte keserű hányadékként tolt a szájába –, úrnőm, vége. Győ... győztél. Igen, győztél.

– Igen... igen – felelte Mariko. Erőtlen keze a zsinór bogán matatott. Csimmoko odalépett, megoldotta a zsinórt, levette róla a fehér takarót, és visszahátrált a bíbor négyzettől. Minden szem Marikóra szegeződött, mindenki azt figyelte, lesz-e ereje távozni.

Mariko megpróbált talpra állni. Nem sikerült. Még egyszer megpróbálta. Most sem sikerült. Kiri ösztönösen indult volna, hogy segítsen, de Jabu megrázta a fejét. – Nem, ez az ő joga. – Kiri lélegzet-visszafojtva leült.

A kapuban álló Blackthorne-t még mindig hatalmában tartotta a vad öröm, hogy Mariko megmenekült, s eszébe jutott az az este, amikor ő tette próbára a maga akaraterejét, amikor a megkísérelt szeppuku után férfiként fel kellett állnia, férfiként haza kellett mennie, hogy szamurájja válhasson. Csak nézte Marikót: undorodott is a próbatétel szükségességétől, meg is értette, tisztelettel is adózott neki.

Látta, hogy az asszony keze ismét a bíbor anyagnak feszül, ismét megpróbálja ellökni magát, és ezúttal sikerült: Mariko talpra állt. Megingott, majdnem elesett, azután mozdult a lába, lassan átbotorkált a bíbor négyzeten, és erőtenül a bejárati ajtó felé tántorodott. Blackthorne ekkor úgy döntött, hogy az asszony eleget tett, eleget tűrt, eleget bizonyított, ezért odarohant hozzá, és a karjába kapta, mielőtt elvágódott volna.

Egy pillanatig csak állt ott az udvaron, büszkén arra, hogy egyedül van, hogy ő döntött. Az asszony úgy hevert a karjában, mint egy összetört játék baba. Azután bevitte az ajtón, és senki sem mert az útjába állni.

Ötvenhetedik fejezet

A támadás a Barnák erőssége ellen az éjszaka legsötétebb részében indult, két vagy három órával pirkadat előtt. A nindszák – a

hírhedt „lopakodók” – első hulláma, tíz fővel, a Szürkék által most már nem őrzött szemközti mellvédekről érkezett. Ruhával bevont mászóhorgokat hajítottak a tetőre, s úgy lódultak át a köteleken, mint megannyi pók. Testre feszülő fekete öltözéket viseltek, fekete tabit, fekete álarcot. Kezüket és arcuk kilátszó részét is feketére mázolták. Ez a tíz ember csak könnyű fegyverzetet hordott: láncos késeket, surikeneket, vagyis tenyéryi nagyságú, csillag alakú, tűhegyes, méreggel bekent hajítókorongokat. Hátukra tarisznyákat és rövid, vékony botokat kötöztek.

A nindzsák zsoldosok voltak, művészei a lopakodásnak, szakértői mindannak, ami gyalázatos: a kémkedésnek, a behatolásnak, a gyors ölesnek.

A tíz ember zajtalanul érkezett át a tetőre. Felhúzták maguk után a köteleket, négyen azonnal beakasztották a horgokat egy-egy kiálló részbe, s lemásztak egy húsz lábbal alacsonyabban levő verandára. Amint leértek, társaik nesztelenül kiakasztották és utánuk dobták a kampókat, majd elindultak a tetőcserepeken, hogy egy másik ponton hatoljanak be.

Egyikük lába alatt megreccsent egy cserép. Mindnyájan mozdulatlanul merevedtek. Az udvaron, három emelettel, vagyis hatvan lábbal lejjebb, az őrség ellenőrzését végző Szumijori megtorpant és felnézett. Hunyorgó szemmel bámult bele a sötétbe, száját kissé kinyitotta, hogy jobban halljon. Tekintete lassan pásztázta a tetőt. A nindzsák árnyékban voltak, a hold alig világított, a csillagok homálylottak a sűrű, nyirkos levegőben. A hat férfi mozdulatlanul állt a tetőn, olyan lassan és szabályosan lélegeztek, hogy még közletről se lehetett volna hallani, s éppen olyan élettelennek tetszettek, mint a cserepek a lábuk alatt.

Szumijori még egyszer körüljáratta a tekintetét, majd még egyszer, s mivel még mindig nem volt biztos a dolgában, kiballagott az udvar közepére, hogy jobban lásson. Most már a verandán álló négy nindzsa is a látószögébe került, de azok is éppolyan mozdulatlanok voltak, mint hat társuk, így őket sem vette észre.

– Hé! – kiáltott oda Szumijori a bezárt kapunál őrködő szamurájoknak. – Láttatok valamit? Hallottatok valamit?

– Nem, kapitány – felelték az éber örök. – Azok a cserepek mindig recsegnek, mozognak a tetőn. A nyirkosságtól vagy a hőségtől lehet.

Szumijori intett az egyiknek. – Menj fel és nézd meg. Vagy inkább szólj a legfelső szint őrségének, hogy ellenőrizzenek mindent. Biztos, ami biztos.

A katona elsietett. Szumijori újra felnézett, aztán megnyugodva vállat vont, és folytatta körútját. A szamurájok is visszatértek az őrhelyekre, és tovább figyeltek – kifelé.

A tetőn és a verandán a nindzsák mozdulatlanul várakoztak. A szemük sem rebbent. Ha kellett, órákig tudtak mozdulatlanul várni – és ez csak egy töredéke volt sokrétű kiképzésüknek. Aztán a vezetőjük intett, és a nindzsák újból támadásra indultak. A horgok és kötelek segítségével zajtalanul átjutottak egy másik verandára, ahol már be tudtak csúszni a gránitfalba vágott keskeny ablakokon. Ez alatt a legfelső szint alatt az összes többi ablak – vagy inkább lőrés – olyan szűk volt, hogy nem lehetett bemászni rajtuk. Az egyezményes jelre a két csoport egyszerre hatolt be az épület belsejébe.

Mindkét szobában sötét volt, tíz Barna aludt bennük szabályos sorban. Gyorsan és csaknem nesztelenül elintézték őket, a legtöbbnek kést döftek a torkába – a nindzsák a légzésből pontosan meg tudták állapítani, hová szúrjanak –, s hamarosan már a tizedik Barna is az utolsókat rúgta, vészkiáltását belefojtotta a nyakára feszülő garott. Miután a szobákat és az ajtókat biztosították, parancsnokuk kovát, taplót vett elő, meggyújtott egy gyertyát, tenyerével gondosan eltakarva az ablakhoz vitte, és háromszor egymás után jeleket adott. Háta mögött emberei még egyszer ellenőrizték, minden Barna meghalt-e. A parancsnok megismételte a jeladást, azután ellépett az ablaktól, és ujj-jelekkel utasításokat osztott.

A behatolók levették hátukról a tarisznyákat, és előkészítették a támadófegyvereket: rövid, sarló alakú, kétélű késeket, láncsal a nyelükön, a láncon pedig vasgolyóval, surikeneket, hajítókéseket. Újabb jelre néhányan leoldották hátukról a rövid botokat. Összetolható lándzsák és fúvócsövek voltak ezek valójában, egyetlen nyomásra kiugrottak, felvették eredeti hosszúságukat. Amint az előkészületekkel végeztek, a nindzsák egymás után letérdeltek az ajtó előtt, s mozdulatlanul dermedve vártak. Elkészült az utolsó is. A parancsnok elfújta a gyertyát.

Amint a városi harangok elütötték a Tigris órájának felét – négy óra,

egy óra múlva hajnalodik –, behatolt a nindzsák második hulláma is. Húszan azon a már nem használt, vastag vízcsatornán csúsztak le, amely azelőtt a kerti patakocskákat öntözte. Ezek kardot is viseltek. Árnyékként osonva elhelyezkedtek egy-egy bokor vagy fa mögött, és mozdulatlanra merevedtek. Velük egyidőben húsz másik a földről mászott át horogköteleken az udvarra és a kertre néző mellvédre.

A mellvéden őrködő két Barna az út túlsó oldalán álló épületek üres tetejét fürkészte. Az egyik hátranézett, megpillantotta a megfeszülő vashorgokat, és rémulten rájuk mutatott. Társa már nyitotta is a száját, hogy riadót kiáltson, amikor a lőrésben megjelent az első nindzsa. Villámgyors csuklómozdulattal surikent hajított a szamuráj arcába, akinek a kiáltása fájdalmas hörgésbe fűlt, majd a másik felé vetette magát, s kiegyenesített mutató-, és hüvelykujja közével az ádámcsutkájaiba vágott. A szamuráj megbénult, a nindzsa tenyere élével a tarkójára csapott, s a Barna nyaka hátborzongató, száraz reccsenéssel eltört. A nindzsa a másik szamuráj felé perdült, aki eltorzult arccal kaparászta a húsába fúródott, mérgezett hegyű hajítócsillagot.

A haldokló őr egy utolsó, emberfeletti erőfeszítéssel kirántotta rövidkardját és lesújtott. A penge jó mélyre hatolt, és a nindzsa felszisszent, de a rohamát ez sem állította meg: széttárt ujjai köze a Barna torkába robbant, a szamuráj feje hátralódult, nyakcsigolyája kiakadt. Halott volt, mielőtt összeesett volna.

A nindzsa erősen vérzett, de nem adott ki hangot, elkapta a szamurájt, gondosan lefektette a kockakövekre, hogy zajt ne üssön, azután ő is térdre esett mellette. Közben a többi nindzsa felkapaszkodott a köteleken, és hamarosan mind ott állt a mellvéden. Sebesült bajtársukra addig ügyet sem vetettek, amíg az egész mellvédet nem biztosították. A sebesült még mindig a halott Barnák mellett térdelt, az oldalát fogva. A parancsnok megvizsgálta a sebet. Sugárban lövellt belőle a vér. Megrázta a fejét, ujj-jeleket adott, mire a nindzsa bólintott, fájdalmasan félrevonszolta magát egy sarokba, hátát a kőnek vetette, és előszedett egy surikent. Többször egymás után megkarcolta keze fejét a mérgezett tuskékkal, majd megkereste a törét, hegyét a torkához illesztette, s mindkét kezével megmarkolva beledöfte.

A parancsnok ellenőrizte, hogy meghalt-e, majd az épületbe

bevezető megvasalt ajtóhoz ment. Óvatosan kinyitotta. Abban a pillanatban lépteket hallott, s a nindzsák támadásra készen visszahúzódtak a homályba.

A nyugati szárny folyosóján Szumijori közeledett a váltással. Két embert ott hagyott a mellvédre vezető ajtónál, majd meg sem állva továbbment. A két új őr kilépett a mellvédre, Szumijori pedig befordult a sarkon, lement a lépcsőn, s az aljánál levő őrhelyen is felváltotta a két fáradt szamurájt.

– Hívjátok le a másik kettőt, és menjetek aludni. Hajnalban keltek – mondta Szumijori.

– Igenis, kapitány.

A két szamuráj, boldogan, hogy egy időre lepihenhet, felbaktatott a lépcsőn. Szumijori folytatta útját, le a következő folyosóra, és ott is felváltotta az őroket. Végül, oldalán az utolsó két őrrrel, megállt egy ajtó előtt és bekopogott.

– Jabu-szan?

– Igen? – hallatszott az álmos hang.

– Nagyon sajnálom, őrségváltás.

– Á, köszönöm. Kérlek, gyere be.

Szumijori kinyitotta az ajtót, de elővigyázatosan a küszöbön maradt. Jabu kócos hajjal feküdt a takarók közt, félkönyökre támaszkodva, másik keze kardja markolatán. Amint meggyőződött róla, hogy Szumijori az, megnyugodva ásított egyet. – Van valami újság, kapitány?

Szumijori is megnyugodott, megrázta a fejét, belépett és becsukta az ajtót. A szoba nagy volt és tiszta, a padlóra egy másik futón is le volt terítve s hívogatón visszahajtva. Lőrésablakok néztek le az útra és a városra a harminc láb magasból. – Minden csendes. Ő is alszik már... Legalábbis a szolgálója, Csimmoko azt mondta. – Odament az alacsony asztalhoz, ahol olajlámpás pislákol, és hideg csát töltött magának a kannából. Mellette ott volt a lepecsételt útipasszus, amit Jabu hozott el Isido titkárától.

Jabu megint ásított és nyújtózkodni kezdett. – Az Andzsín-szan?

– Amikor utoljára ellenőriztem, ébren volt. Éjfélkor néztem be hozzá, és megkért, hogy hajnal előtt már ne zavarjam – valami barbár szokásra hivatkozott. Nem értettem tisztán minden szavát, de hát a biztonságot amúgy is megszigorítottuk, ne? Kiricubo-szan és a többi

nő is lepihent, ámbár Kiricubo-szan maga jóformán egész éjjel nem aludt.

Jabu felkelt az ágyból. Csak ágyékkötő volt rajta. – Mit csinál?

– Csak ül az ablaknál, és bámul kifelé. Pedig nincs ott semmi látnivaló. Mondtam neki, aludjon inkább. Udvariasan megköszönte, kijelentette, hogy teljesen igazam van – és csak ült tovább. Ezek a nők, ne?

Jabu kar- és könyökgyakorlatokat végzett, és dühödten vakarózni kezdett, hogy meginduljon a vérkeringése. Hozzálátott az öltözködéshez. – Pihennie kellene. Hosszú út vár rá.

Szumijori letette a csészéjét. – Szerintem csapda az egész.

– Hogy?

– Nem hiszem, hogy Isido komolyan veszi az ígéretét.

– Aláírta az engedélyünket. Ott van. Rajta minden emberünk neve, listába szedve. Magad ellenőrizted. A nyilvánosság előtt, Toda úrnő előtt tett ígéretét nem vonhatja vissza. Ez lehetetlen, ne?

– Nem tudom. Bocsáss meg, Jabu-szama, de én csapdára gyanakszom.

Jabu lassan megkötötte az övét. – Miféle csapdára?

– Tört vetnek nekünk.

– A váron kívül?

Szumijori bólintott. – Igen, így gondolom.

– Ezt nem merészelné.

– Dehogynem. Vagy tört vet, vagy tovább késleltet bennünket. Nem tudom elképzelni, hogy elereszti őt, vagy Kiricubo-szant, vagy Szazuko úrnőt, vagy a gyermeket. Még az öreg Ecu úrnőt meg a többieket sem engedné el. Nem, tévedsz.

Szumijori bánatosan rázta a fejét. – Az a véleményem, hogy jobb lett volna, ha magába vág, te pedig lesújtasz a karddal. Így semmi sem oldódott meg.

Jabu felvette a kardjait, és az övébe tűzte őket. Igen, gondolta magában, teljesen igazad van. Semmi sem oldódott meg, és Mariko-szan nem teljesítette a kötelességét. Te is tudod, én is tudom, Isido is tudja. Szégyen-gyalázat! Ha belevág magába, örökké élünk mindnyájan. De így... visszajött a szakadék pereméről, meggyalázott bennünket, és meggyalázta önmagát. Sigata ga nai, ne? Ostoba nőszemély!

Fennhangon azt mondta: – Azt hiszem, tévedsz. Diadalt aratott Isido felett. Toda úrnő győzött. Isido nem mer megtámadni bennünket. Feküdj le, hajnalban felkeltelek.

Szumijori ismét csak a fejét rázta. – Nem, köszönöm, Jabu-szan, azt hiszem, még egyszer végigjárom az őrhelyeket. – Odament az ablakhoz és kipislogott. – Valami nincs rendben.

– Ugyan. Feküdj... várjunk csak? Mi volt ez? Te is hallottad?

Jabu odament Szumijorihoz, úgy tett, mintha a sötétséget fürkészné, majd villámgyorsan kirántotta rövidkardját s ugyanazzal a mozdulattal Szumijori hátába döfte, miközben másik kezét a szájára tapasztotta, hogy fel ne ordíthasson. A kapitány azonmód szörnyethalt. Jabu óriási erőfeszítéssel kartávolságra tartotta magától, nehogy bevérezze a ruháját, odacipelte a halottat a futonhoz, és az alvók pózába lefektette. Kihúzta belőle a kardot, tisztogatni kezdte, s közben dühöngött, hogy Szumijori megérzése rákényszerítette erre a terven kívüli gyilkosságra. Nem hagyhattam, hogy most mászkálni kezdjen, nyugtatta magát.

Korábban, amikor hazafelé tartott Isido hivatalából az útipasszussal, egy néptelen átjáróban eléje állt egy szamuráj, akit még sohasem látott.

„Közreműködésedet kérjük, Jabu-szan.”

„Miben és ki kéri?”

„Valaki, akinek tegnap ajánlatot tettél.”

„Miféle ajánlatot?”

„Cserébe szabad elvonulástokért az Andzsín-szannal, megígérted, hogy gondod lesz rá: lefegyverzed őt, amikor majd útközben rajtatok ütünk... Kérlek, ne nyúlj a kardodhoz, Jabu-szan, négy íjász lesi minden mozdulatodat!”

„Hogy merészelsz elem állni? Miféle rajtaütésről beszélsz?” – próbált blöffölni Jabu, de a térde megremegett, mert tudta, hogy a szamuráj csakis Isido közvetítője lehet. Tegnap délután, a saját közvetítői révén, titkon ajánlatot tett, mert legalább valamit meg akart menteni abból a romhalmazból, amibe Mariko döntötte a Fekete Hajóval és a jövendővel kapcsolatos reményeiket. Már akkor is tisztában volt vele, hogy az ötlet képtelenség. Az asszonyt lefegyverezni s még sokáig életben maradni nehéz, majdhogynem lehetetlen lett volna, így meg is könnyebbült, amikor Isido, szintén közvetítők útján,

visszautasította az ajánlatát.

„Nem tudok semmiféle rajtaütésről” – hepciáskodott, s közben azt kívánta, bárcsak itt lenne Juriko, hogy kihúzza ebből a csávából.

„Ennek ellenére közreműködésedet kérjük, ámbár nem úgy, ahogy te tervezted.”

„Ki vagy?”

„Cserébe megkapod Izut, a barbárt és a hajóját – amint a főellenség feje a porba hull. Feltéve persze, hogy az asszonyt élve fogjuk el s hogy te magad Ószakában maradsz addig a bizonyos napig, hogy letedd a hűségesküt.”

„Kinek a feje?” – kérdezte Jabu, hogy húzza az időt, mert csak most ébredt rá, hogy Isido nem véletlenül küldte őt a passzusért: így keríthettek csak sort a négyszemközti, bizalmas tárgyalásra.

„Igen vagy nem?” – kérdezte a szamuráj.

„Ki vagy te és miről beszélsz? – Jabu feltartotta a tekerceset. – Itt van Isido úr útipasszusa. Maga a tábornok úr sem vonhatja vissza ezt az engedélyt azok után, ami történt.”

„Ezt mondják mások is. De bocsáss meg, előbb szarnak az ökrök aranyport, mint hogy valaki büntetlenül megsérthesse Jaemon urat... Kérlek, ne érij a kardodhoz!”

„Akkor ügyelj a nyelvedre!”

„Természetesen, kérlek, bocsáss meg. Beleegyezel tehát?”

„Én már most Izu birtokosa vagyok, és Tótómira, valamint Szurugára is ígéretem van” – kezdte meg az alkut Jabu. Tudta, hogy csapdába esett, ahogy csapdába esett Mariko, de Isido is, mert Mariko mindnyájukat válaszút elé állította.

„Igen, tudjuk – mondta a szamuráj. – De én nem alkudozhatom. Ezek a feltételek. Elfogadod vagy sem?...”

Jabu tisztára törölte a kardját, és elrendezte a lepedőt a látszólag alvó Szumijorin. Törülközővel megszáritotta izzadó arcát és kezét, erőt vett dühén, elfújta a gyertyát, és kinyitotta az ajtót. A két Barna néhány lépéssel odébb várta a folyosón.

– Hajnalban ébresztelek, Szumijori-szan – szólta vissza Jabu a sötétbe. Majd az egyik szamurájhoz fordult. – Te itt állsz őrséget. Senki sem mehet be! Senki! A kapitányt senki sem zavarhatja – pihenésre van szüksége.

– Igenis, uram.

A szamuráj elfoglalta új őrhelyét, Jabu pedig elindult a folyosón a másikkal, felmentek egy lépcsősoron ennek a szintnek a középső részébe, átvágtak rajta, s a keleti szárnyban levő fogadóterem és a belső lakosztályok felé tartottak. Hamarosan a fogadóterem zsákutcafolyosójához értek. Az örök meghajoltak és beengedték őket. Újabb szamurájok kinyitották a lakosztályok magánfolyosójára nyíló ajtót. Jabu bekopogott egy ajtón.

– Andzsín-szan? – szólt be halkán.

Nem kapott választ. Elhúzta a sodzsit. A szoba üres volt, a belső sodzsi félig nyitva. Homlokát ráncolva intett a szamurájnak, hogy maradjon ott, és átsietett a szobán a halványan megvilágított belső folyosóhoz. Csimmoko állta útját, késsel a kezében. Gyűrött ágya kinn volt a folyosón, a szobák előtt.

– Ó, nagyon sajnálom, uram, elbóbiskoltam – mondta bocsánatkérően, és leeresztette a kést. De az útból nem állt félre.

– Az Andzsín-szant keresem.

– Beszélget az úrnőmmel, uram, és Kiricubo-szannal meg Acsiko úrnővel.

– Kérlek, kérdezd meg tőle, láthatnám-e egy pillanatra.

– Igen, uram. – Csimmoko udvariasan mutatta Jabunak, hogy menjen vissza a másik szobába, majd behúzta mögötte a belső sodzsit. A főfolyosón álló őr kíváncsian figyelt.

Egy perc múlva újra nyílt a sodzsi, és belépett Blackthorne. Fel volt öltözve, övében rövidkardot viselt.

– Jó estét, Jabu-szan – mondta.

– Nagyon sajnálom, hogy megzavartalak, Andzsín-szan. Csak ellenőrizni... látni akartam, minden rendben van-e.

– Igen, köszönöm. Nincs baj.

– Toda úrnő is jól van? Nem beteg?

– Már jól. Nagyon fáradt, de jól. Hamar hajnal, ne?

Jabu bólintott. – Igen. Csak látni akartam, minden rendben van-e. Érted?

– Igen. Délután azt mondom, „terv”, Jabu-szan. Emlékszel? Kérlek, milyen titkos tervek?

– Nem titkos tervek, Andzsín-szan – felelte Jabu, most már bánva, hogy olyan nyíltan beszélt. – Félreértettél. Én csak azt mondtam, hogy valami terv kéne... nehéz elmenekülni Ószakából, ne?

Menekülni kell, vagy... – Képzeletbeli kést húzott el a toroka előtt. – Érted?

– Igen. De most van passzus, ne? Most biztonság kimenni Ószakából, ne?

– Igen. Nemsokára indulunk. Hajó nagyon jó. Szerzünk emberek Nagaszaki. Érted?

– Igen.

Jabu barátságosan elbúcsúzott és elment. Blackthorne becsukta mögötte az ajtót, és kiment a belső folyosóra, a belső ajtót félig nyitva hagyta. Ellépett Csimmoko mellett, és benyitott a másik szobába. Mariko a futonon feküdt felpárnázva, kisebbnek, kecsesebbnek, szebbnek látszott, mint valaha. Kiri egy párnán térdelt. Acsiko a sarokban aludt összegömbölyödve.

– Mit akart, Andzsín-szan? – kérdezte Mariko.

– Ellenőrizte, hogy minden rendben van-e.

Mariko fordított Kirinek.

– Kiri tudni szeretné, megkérdezted-e a „terv” felől.

– Igen. De csak mellébeszél. Talán meggondolta magát. Nem tudom. Lehet, hogy tévedtem, de délután úgy tűnt, valamit forral.

– Ellenünk?

– Persze. De hogy mit, azt nem tudom.

Mariko rámosolygott. – Talán tévedtél. Most már mindenesetre biztonságban vagyunk.

Acsiko motyogott valamit álmában, mire mindhárman ránéztek. A fiatal lány mindenáron Marikóval akart maradni, akárcsak az öreg Ecu úrnő, aki most a szomszéd szobában aludta az igazak álmát. A többi asszony napnyugta után hazament. Mindnyájan írásos kérelmet nyújtottak be, hogy azonnal távozhassanak. Mire beesteledett, híre terjedt a várban, hogy másnap még százöten fognak engedélyért folyamodni. Kijama Acsikóért küldött, de a lány nem volt hajlandó otthagyni Marikót. A daimjó azonnal kitagadta, és követelte, hogy adja át a gyermekét. Acsiko átadta. Lidérces álma lehetett, de elmúlt, és hamarosan újra békésen aludt.

Mariko Blackthorne-ra pillantott. – Olyan csodálatos békében élni, ne?

– Igen – felelte a navigátor. Amióta az asszony magához tért, és ráébredt, hogy nem halt meg, egész lelkével rajta csüggött. Az első

órát együtt töltötték, Mariko Blackthorne karjában hevert.

„Úgy örülök, hogy élsz, Mariko. Már holtan láttalak.”

„Igen. Még mindig alig akarom elhinni, hogy Isido beadta a derekát...”

Ó, hogy szeretem, amikor a karodban tartasz, olyan erős. vagy.”

„Arra gondoltam akkor, hogy ma délután, amióta csak Josinaka-szan kardot rántott, semmi egyebet nem láttam, mint halált... magam előtt láttam a tiédet, az enyémet, mindenkiét. Beleláttam a tervedbe is, ami régóta készült, ne?”

„Igen. A földrengés óta, Andzsín-szan. Kérlek, bocsáss meg, de nem akartam... nem akartalak megijeszteni. Félttem, hogy nem értenél meg. Igen, attól a naptól fogva tudtam, hogy az én karmám kiszabadítani a túszokat Ószakából. Ezt csak én intézhettem el Toranaga úr számára. És most elintéződött. De mekkora ára volt, ne? A Szent Szűz bocsásson meg nekem.”

Aztán megérkezett Kiri, és külön kellett ülniük, de egyikük sem bánkódott. Elég volt nekik egy pillantás, egy mosoly, egy szó is.

Kiri odament az egyik lőrésablakhoz. A tengeren fénypettyek csillogtak a part mentén halászó hajók orrában. – Mindjárt hajnalodik – mondta.

– Igen – felelte Mariko. – Felkelek.

– Ráérsz még, Mariko-szama – szólt rá Kiri. – Kérlek, pihenj. Erőt kell gyűjtened.

– Bárcsak itt volna Toranaga úr.

– Igen.

– Megírtad az üzenetet a... arról, hogy indulunk?

– Igen, Mariko-szama, hajnalban újabb galamb indul útnak. Toranaga úr még ma híret veszi győzelmednek – mondta Kiri. – Olyan büszke lesz rád.

– Úgy örülök, hogy igaza lett.

– Igen – mondta Kiri. – Kérlek, bocsáss meg, amiért kételkedtem benned és őbenne.

– A lelkem mélyén én magam is kételkedtem benne. Nagyon sajnálom.

Kiri visszafordult az ablakhoz, és kinézett a városra. Toranaga tévedett, szaladt ki majdnem a száján a kétségbeesett ordítás. Sohasem jutunk ki Ószakából, bármennyire úgy teszünk is, mintha

hinnénk benne. A mi karmánk az, hogy itt maradjunk – és az övé,
hogy veszítsen.

A nyugati szárnyban Jabu megállt az őrszobánál. A leváltott örök talpra ugrottak. – Ellenőrizni fogom az őrhelyeket.

– Igenis, uram.

– A többiek itt várnak. Te velem jössz.

Elindult lefelé a központi lépcsőházban, mögötte az egy szál őrral. A lépcső tövében, a központi előcsarnokban több őr állomásozott, az ajtón kívül az udvar és a kert terület el. Egy gyors pillantás meggyőzte róla, hogy itt minden rendben van. Visszalépett az erődbe, és váratlanul irányt váltott. A sarkában loholó őr meglepetésére elindult a lépcsőn a szolgaszállás felé. A szolgák, álmukból fölverve, kócos fejüket a padlóig hajtották. Jabu rájuk se nézett. Egyre mélyebbre hatolt az erőd gyomrába, lépcsősorokon szaladt le, alig használt, fedett folyosókon haladt végig, a kőfalak nyirkosak és penészesek voltak, de fáklyák világítottak rajtuk mindenütt. Itt, a pincében nem álltak örök, hisz nem volt mit védeni. Hamarosan újra felfelé tartottak, közeledtek a külső falakhoz.

Jabu hirtelen megtorpant. – Mi volt ez?

A Barna megállt, hallgatózott – és szörnyethalt. Jabu megtörölte a kardját, bevonszolta a hullát egy sötét sarokba, aztán egy erősen elrekeszelt kis vasajtóhoz szaladt, amely a kőfalba volt vágva s amelyről Isido közvetítője tájékoztatta. Sorra elrángatta a rozsdás reteszeket. Az ajtó kicsapódott. Hideg levegő áradt be a nyíláson, egy lándzsa a torka felé dőft s csak az utolsó pillanatban állt meg előtte. Jabu mozdulatlanra dermedt. Az ajtó mögöl, a tintafekete homályból nindzsák meredtek rá, fegyvert szorongatva.

Jabu felemelte reszkető kezét, és jelt adott. – Kaszigi Jabu vagyok – mondta.

A fekete ruhás, fekete csuklyát viselő, csaknem láthatatlan vezető bólintott, de a lándzsát továbbra is dőfésre készen tartotta. Intett Jabunak, aki engedelmesen hátralépett. A nindzsák parancsnoka óvatosan beosont a folyosó közepére. Magas volt és tagbaszakadt, álarcában széles, lapos szemek villogtak. Megpillantva a halott Barnát, villámgyors csuklómozdulattal behajította a lándzsát, majd visszahúzta a végére erősített vékony láncsal. Némán visszatekerte a láncot, s közben várt és figyelt.

Megnyugodva, hogy nem fenyegeti őket közvetlen veszély, a

sötétség felé fordult és intett. Húsz embere özönlött be az ajtónyíláson, és felrohantak egy lépcsősoron, amely hátulról vezetett fel az emeleti szintekre. Ezek a nindzsák betörőszerszámokkal is fel voltak szerelve, fegyverként láncos késeket, kardot és surikeneket hoztak magukkal. Fekete csuklyájuk közepén egy vörös pont világított.

A parancsnok nem őket figyelte, hanem Jabut, s közben lassú számolásba kezdett bal kezének ujjain. – Egy... kettő... három... – Jabu úgy érezte, rengeteg szempár mered rá a kinti sötétből. Ő maga senkit sem látott.

A vörös ponttal megjelölt nindzsák kettesével felszaladtak a lépcsőn s a tetején megálltak. Ajtó zárta le az útjukat. Vártak egy pillanatig, majd az egyik megpróbálta kinyitni. Meg volt vetemedve. Előlépett egy másik, kezében rövid acélrúddal, amelynek egyik fele kampóban, másik vésőben végződött, és felfeszítette. Újabb penészes folyosó tárult fel mögötte, ezen is végigszaladtak némán. A saroknál megtorpantak. Az első kipislogott, és intett a többieknek. Befordultak a másik folyosóra. A végén, a titkos, falborításnak álcázott vastag faajtón kémlelőlyuk világított át. Az első nindzsa benézett rajta. A fogadótermet látta teljes szélességében s két Barna és két Szürke szamurájt, akik a belső szállításokra nyíló ajtót őrizték. A nindzsa hátranézett és bólintott a többieknek. Egyikük még mindig az ujjain számolt, ugyanakkor kezdte, amikor a parancsnokuk két szinttel lejjebb. Mindenki a számlálót figyelte.

Lenn a pincében a parancsnok ugyanabban a lassú, könyörtelen tempóban mozgatta ujjait, tekintete egy pillanatra sem mozdult el Jabu arcáról. Jabu figyelt és várt, orrát megcsapta önnön verejtékének szúrós bűze. Félt. Az ujjak megálltak, a nindzsa ökle hirtelen mozdulattal bezárult. A folyosó belseje felé mutatott. Jabu bólintott, és elindult arra, amerről jött. Háta mögött újrakezdődött a monoton számlálás. – Egy... kettő... három...

Jabu tisztában volt vele, micsoda iszonyú kockázatot vállalt, de nem volt választása, s most ismét elátkozta magában Marikót, amiért Isido oldalára kényszerítette őt. Az alkuhoz tartozott az is, hogy ezt a titkos ajtót kinyissa.

„És mi vár az ajtó mögött?” – kérdezte.

„Barátok. Ezt a jelet kell megadnod, a jelszó pedig a neved lesz.”

„Aztán megölnek, ne?”

„Nem. Te túlságosan értékes vagy nekünk, Jabu-szan. Gondoskodnod kell arról is, hogy a behatólókról eltereld a figyelmet...”

Végül is kötélnek állt, de arra egyáltalán nem számított, hogy az ajtón túl nindzsák fogják várni, ezek a gyűlölt és rettegett zsoldosok, akik a földi halandók szemében jószerint a legendák ködébe vesztek, akik csupán titkos, zárt családi sejtjeiknek tartoztak hűséggel, s tudományukat csakis a családon belül örökítették tovább; végtelen távolságokat tudtak víz alatt úszva megtenni, bármilyen sima falon felmászta, egy éjjel és egy nap voltak képesek láthatatlanul, mozdulatlanul állni, kiválóan értettek a kézzel, lábbal, mindenféle fegyverrel – többek közt méreggel, tűzzel, robbanószerekkel – való gyilkoláshoz. A nindzsák egyetlen életcélja a kegyetlen öldöklés volt – pénzért.

Jabu kényszerítette magát, hogy lassan, egyenletes léptekkel távolodjék a nindzsák parancsnokától, de a szíve még mindig zakatolt a felismeréstől, hogy a támadók nem róninok, hanem nindzsák. Isido megőrült, gondolta, miközben minden pillanatban arra várt, hogy lándzsa vagy nyílvessző fúródik a hátába. Odaért a sarokhoz. Befordult és rohanvást indult fel a lépcsőn, hármásával véve a fokokat. A tetejére érve végigszáguldott az ívelt mennyezetű folyosón, és befordult a sarkon, a szolgák szállása felé.

A parancsnok tovább számolt, majd hirtelen abbahagyta, jelt adott a sötétbe, és Jabu után rohant. Húsz nindzsa indult a nyomába, másik tizenöt védekező hadállást foglalt a folyosó mindkét végén, hogy biztosítsák visszavonulásuk útját, amely elfelejtett pincejáratok és föld alatti sikátorok labirintusán át Isido egyik titkos rejtekéhez vezetett. A külső várárok alatti alagúton át egyenesen a városba lehetett kijutni rajta.

Jabu botladozva rohant végig az átjárón, és fazekakat, serpenyőket, kosarakat feldöntve berobbant a szolgák szállására.

– Nindzsááááák! – ordította. Ez ugyan nem volt része a megegyezésnek: önmaga számára akart alibit biztosítani arra az esetre, ha netán elárulnák. A szolgák és szolgálók kétségbeesetten visítogtak, lócák és asztalok alatt próbáltak menedéket keresni, Jabu pedig otthagyta őket, feliramodott egy újabb lépcsősoron, és

szembetalálkozott az első Barna örökkel, akik már kardot rántva fogadták.

– Riadó! – ordította Jabu. – Nindzsák... nindzsák vannak a szolgák között!

Az egyik szamuráj a főlépcső felé rohant, a másik felemelt karddal, bátran odaállt a lefelé tekergőző lépcső tetejére. A kifelé tolongó szolgák, amint megpillantották, rémülten nyöszörögve hátrahőköltek, karjukat a fejük köré fűzték, és megpróbálták beleolvadni a kőfalakba. Jabu továbbszáguldott a főbejárat felé, felrántotta az ajtót, és kiállt a kinti lépcsőre. – Riadó! Megtámadtak bennünket! – kiáltotta a megegyezés értelmében, így adva jelt a kinti figyelemelterelő akció megindításához, miközben a többiek odabenn a fogadóterem titkos ajtaján áttörve elrabolják Marikót, mielőtt még bárki bármit észrevenne.

A kapunál és az udvaron álló szamurájok megperdültek, ide-oda tekingettek, s a kertben rejtőző behatolók ezt a pillanatot használták ki, hogy a bokrok mögül előugorva végezzenek a Barnákkal. Jabu visszahátrált az előcsarnokba, miközben további Barnák rohantak el mellette, akik a fenti őrszobából siettek kint álló bajtársaik segítségére.

Egy kapitány lépett oda hozzá. – Mi történt?

– Nindzsák... odakinn és a szolgák szállásán is. Hol van Szumijori?

– Nem tudom... talán a szobájában.

Jabu a lépcső felé szaladt, most még több szamuráj rohant le mellette. Ugyanebben a pillanatban a pince felől érkező első nindzsák áttörtek a szolgákon. A magányos szamurájjal mérgezett hegyű surikenek végeztek, a szolgák lándzsadöfésektől hullottak el. A csapat behatolt a főfolyosóra, és ordítani kezdett, hogy zavart és pánikot keltsen. A fel-alá rohangáló ideges Barnáknak fogalmuk sem volt, honnét várják a következő támadást.

A legfelső szinten várakozó nindzsák felrántották az ajtókat, amint a riadót meghallották, és azonmód végeztek az utolsó Barnákkal, akik még lefelé tartottak. Mérgezett fúvótúk, surikenek repültek a megdöbbszent szamurájok arcába, s a támadók máris átugráltak a hullákon, az egy szinttel lejjebbi főfolyosó felé tartva. Újabb osztag Barna érkezett erősítésként, de elszánt rohamukat a nindzsák visszaverték; megpörgették fejük felett a vasgolyóbisos láncokat, s

vagy a szamurájok nyakára vetették, hogy megfojtsák őket, vagy a kardjukat rántották le velük, azután a kétélű kés elintézte a többit. Surikenek repültek zúgva a levegőben, s a Barna-osztag hamarosan megtizedelődött. Néhány nindzsát sikerült ugyan levágni, de veszett kutyákként azok is továbbkúsztak a padlón, s csak akkor hagyták abba a gyilkolást, ha már semmi élet nem maradt bennük.

Kinn a kertben a Barna-erősítés első rohamát könnyűszerrel visszaverték, de az egyre özönlő Barnák merészen újabb támadásra indultak, s mivel jóval többen voltak, sikerült visszaszorítaniuk a nindzsákat. Parancsszó harsant, mire a rajtaütők visszavonultak, beleolvadtak a sötétségbe. A Barnák diadalittasan utánuk vetették magukat, egyenesen bele az előkészített csapdába, s egytől egyig elhullottak.

A vörös ponttal megjelölt támadók még mindig a fogadóterem ajtaja előtt várakoztak, vezetőjük a lyukon kémlelt befelé. Láta az ideges Barnákat és Szürkékét, akik a belső folyosóra nyíló megvasalt ajtót őrizték, s közben aggódva füleltek a lenti csatazajra. Az ajtó kinyílt, újabb Szürkék és Barnák tódultak ki rajta, azután tisztjeik megalégték a várakozást, és minden emberüket kiharancsolták a fogadóteremből, hogy a folyosó túlsó végén foglaljanak el védőállást. A szamurájok távoztak, a belső ajtó nyitva maradt, csak a Szürkék kapitánya állt mellette, de az is menni készült. A vöröspontosok vezetője látta, amint egy nő jelenik meg a küszöbön, mögötte a magas termetű barbár – a nőben ráismert prédájukra.

A vöröspontosok vezére, mivel szerette volna minél előbb végrehajtani a feladatot s így megszüntetni a kinti társakra – rokonokra – nehezedő nyomást, s mivel a gyilkolásvágy is sarkallta, egy másodperccel korábban adta meg a jelt s ugrott be az ajtón, mint tanácsos lett volna.

Blackthorne észrevette, ösztönösen előkapta a pisztolyt a kimonója alól és lőtt. A parancsnok feje szétloccsant, a roham egy pillanatra lelassult. A Szürkék kapitánya visszaszáguldott, és őriöngő dühvel a nindzsákra vetette magát. Egyet levágott, de azután nekiesett az egész falka és végzett vele, Blackthorne-nak azonban maradt elég ideje, hogy berántsa Marikót és becsapja maguk mögött az ajtót. Kapkodva helyére lökte az ajtót lezáró vasrudat, s a nindzsák máris dörömbölni kezdtek a túlsó oldalon, egy részük pedig visszahátrált,

hogy a külső ajtót biztosítsák.

– Az istenit! Mi volt ez...?

– Nindzsáááák! – kiáltotta Mariko, amint Kiri, Szazuko úrnő, Ecu úrnő, Csimmoko és Acsiko ijedten kiszaladt szobájából. A nindzsák ütemesen verték az ajtót.

– Gyorsan, erre! – sikította Kiri, és szaladni kezdett a szállás belseje felé.

A nők rendetlenül utánatódultak, ketten az öreg Ecu úrnőt támogatták. Blackthorne látta, hogy az ajtó meg-megremeg a feszítővasak dühödt csapásaitól. Szilánkok hasadtak ki a fából. Blackthorne visszaroht a szobájába a lőporszarujáért és a kardjaiért.

A fogadóteremben a nindzsák megölték a hat Barnát és Szürkét a külső ajtónál, és legázolták a többit is a mögötte levő folyosón. Két nindzsa meghalt, három megsebesült, de a külső ajtókat lezárták, az erődnek ez a része biztosítva volt.

– Gyerünk! – acsargott az új vezér. Emberei kettőzött erővel láttak neki a döngetésnek, feszegetésnek. A vezér egy darabig csak állt fivére hullája fölött, majd dühödten belerúgott, mert tudta, hogy az ő türelmetlensége miatt fulladt kudarcba a meglepetésszerű támadás. Benn a folyosón Blackthorne kapkodva töltötte a pisztolyát, miközben az ajtóra csak úgy zuhogtak a csapások. Előbb a port, fojtsd le gondosan... az ajtó egyik táblája végigrepedt... aztán a papír, utána az ólomgolyó, utána a másik papír... az ajtón elpattant egy sarokvas, egy acélrúd vége átütötte a deszkát... végül fújd le a port a kováról.

– Andzsín-szan! – kiáltotta Mariko valahonnan a belső szobákból. – Siess!

Blackthorne azonban nem figyelt rá. Odament az ajtóhoz, gyomormagasságban az egyik repedéshez nyomta a pisztoly csövét, és meghúzta a ravaszt. A túlsó oldalon valaki felordított, és a dörömbölés abbamaradt. Visszahátrált, és újra tölteni kezdett. Előbb a port, fojtsd le gondosan... az egész ajtó megrázkódott, amint a nindzsák vállal, ököllel, lábbal, fegyverekkel újra nekiestek... aztán a papír, utána a golyó, utána a másik papír... az egész ajtó kidomborodott, regett, az egyik zár lerepült, és csörömpölve a padlóra esett...

Kiri zihálva végigszaladt egy belső átjárón, a többiek Ecu úrnőt vonszolták utána, Szazuko kiabált. – Semmi értelme, nincs hová bújnunk... –, de Kiri csak szaladt tovább, be egy másik szobába, átbetorkált rajta, és elhúzta a sodzsifal egyik betétét. Sokszorosán megvasalt ajtó rejtőzött mögötte a kőfalba vágva. Kiri kinyitotta. A sarokvasak gondosan meg voltak olajozva.

– Ez... ez uram tit... titkos búvóhelye – zihálta, és lépett volna be, de hirtelen megtorpant. – Hol van Mariko?

Csimmoko megfordult és visszarahant.

Kinn az első folyosón Blackthorne lefújta a lőport a kováról, s újra előrelépett. Az ajtó már majdnem leszakadt, de még mindig nyújtott némi menedéket. Meghúzta a ravaszt. Újabb halálordítás, a dörömbölés abbamaradt, de mindjárt kezdődött előlről, lerepült egy másik zár is, és az ajtó megmozdult. Blackthorne ismét tölteni kezdett.

– Andzsín-szan! – Mariko a folyosó túlsó végében integetett kétségbeesve, Blackthorne ezért felkapta fegyvereit, és odaszaladt hozzá. Az asszony sarkon fordult, és elrohant, mutatva az utat. Mögöttük bedőlt az ajtó, s a nindzsák utánuk vetették magukat.

Mariko mint a szélvész átnyargalt egy szobán, megbotlott a szoknyájában és elesett. Blackthorne felkapta, és átfutottak egy másik szobán is. Csimmoko érkezett eléjük rohanvást. – Siessetek! – sikította, és várt, míg elhaladnak mellette. Néhány lépést még tett utánuk, azután visszafordult, és kivont törrel elállta az utat.

Nindzsák özönlöttek a szobába. Csimmoko előrenyújtott törrel nekiugrott az elsőnek. A nindzsa kivédte a döfést, félrelódította a lányt, mint valami játékszert, és továbbrohant Blackthorne és Mariko nyomában. Az utolsó eltörte a talpával Csimmoko nyakát, és követte társait.

Mariko gyorsan mozgott, de nem elég gyorsan, hosszú ruhája akadályozta, Blackthorne segített neki, amennyire tudott. Átvágtak egy szobán, jobbra fordultak egy másikba, azután megpillantották az ajtót, a rémulten ott álldogáló Kirit és Szazukót s mögöttük, benn a szobában, Acsikót és a szolgálókat, akik az idős asszonyt vették körül. Blackthorne átlökte Marikót a küszöbön, és visszafordult, egyik kezében a töltött pisztollyal, másikban a karddal. Csimmokót várta. A lány csak nem tűnt fel, úgyhogy visszaindult eléje, de a közeledő

nindzsák zaját hallva megtorpant, majd hátraugrott, be a szobába, amint az első nindzsa megjelent. Becsapta az ajtót, s azon máris megcsörrentek az első lándzsahegyek és surikenek. Megint éppen hogy helyükre tudta lökni a reteszeket, mielőtt a támadók az ajtóra vetették magukat.

Fásultan köszönetet mondott magában az Úrnak, majd, látva, hogy az ajtó sokszorosán meg van vasalva és a feszítőrudak nem sok kárt tehetnek benne, újra hálát adott. Lihegve körülnézett. Mariko térdre rogyva kapkodott levegő után. Hat szolgálót látott, Acsikót, Kirit, Szazukót s az idős asszonyt, aki elszürkült arccal, jóformán ájultán hevert a padlón. A szoba kicsi volt, kőfalú, s egy oldalajtó nyílt belőle egy kis mellvéd-verandára. Blackthorne odatámolygott egy ablakhoz és kinézett. A sarokmellvéd az út és az udvar fölé ugrott ki, lentről hallotta a csatazajt, a fájdalmas ordításokat, a dühödő csatakiáltásokat. A kapun kívül és a szemközti mellvédeken Szürkék és más, független szamurájok kezdtek gyülekezni, de a kapu zárva volt előttük, és nindzsák őrizték.

– Mi az isten folyik itt? – kérdezte hullámzó mellkassal Blackthorne. Senki sem felelt neki, ezért odament Marikóhoz, letérdelt melléje, és gyengéden megrázta a vállát. – Mi folyik itt? – Az asszonynak egyelőre nem jött ki hang a torkán.

Jabu a nyugati szárny egyik széles folyosóján rohant a szállása felé. Befordult a sarkon és visszahőkölt. Nagyszámú szamurájcsapat hátrált éppen a legfelső szintről lefelé támadó behatók könyörtelen rohama elől.

– Mi folyik itt? – harsogta túl Jabu a lármát, hiszen itt nem számított nindzsákra, csak odalenn.

– Csak úgy rajzanak mindenhol – lihegte egy szamuráj. – Ezek egyenest a tetőről jöttek...

Jabu káromkodott, mert ráébredt, hogy becsapták, nem ismertették vele az egész haditervet. – Hol van Szumijori?

– Biztosan meghalt. Azt a részt már lerohanták, uram. Szerencséd van, hogy téged nem értek ott. Nem sokkal azután jelentek meg, hogy te elmentél. Mit keresnek itt a nindzsák?

Hangos ordítózás terelte el a figyelmüket. A folyosó túlsó végén, a sarok mögül újabb ellentámadásra indultak a Barnák, a nyomukban

egy lándzsákkal felszerelt szamurájostaggal. A lándzsások meghátráltatták a nindzsákat, s a Barnák üldözőbe vették őket. Ebben a pillanatban surikenek záporoztak rájuk, a Barnák egymás után összeroskadtak, s a padlón fetrengve elzárták az utat. Az életben maradtak visszavonultak, hogy rendbe szedjék magukat.

Jabu, akit itt nem fenyegetett veszély, felkiáltott: – Hozzatok íjászokat! – Többen elrohantak, hogy teljesítsék a parancsot.

– Hogy kerülnek ide egyáltalán? És miért vannak ennyien? – kérdezte újra a szamuráj, akinek arcsebéből csörgött a vér. A megvetett nindzsák rendszerint egyesével vagy kis csoportban csaptak le áldozatukra, és amint végeztek, eltűntek.

– Nem tudom – mondta Jabu.

– Ha... ha Toranaga-szama itt lenne, megérteném, hogy Isido váratlanul támadást rendel el, de... – A szamuráj döbbsen a homlokára csapott és felordított. – Toda úrnő!

Jabu megpróbálta belefojtani a szót, de a szamuráj túlharsogta. – Őt akarják, Jabu-szan! Toda úrnőt akarják! – A szamuráj loholni kezdett a keleti szárny felé. Jabu habozott, majd követte.

A keleti szárnyhoz át kellett volna vágniuk a nagy középső lépcsőfordulón, amelyet a nindzsák tartottak megszállva. Szamurájok holttesteik hevertek mindenütt. A rémülettől sarkallva, hogy szeretett úrnőjük veszélyben forog, az első vad roham áttört a kordonon. Ezeket az embereket azonban hamar lemészárolták. Bajtársaik között elterjedt a hír, s a Barnák megkettőzték erőfeszítéseiket. Jabu odarohant, hogy irányítsa a harcot, de közben igyekezett veszélytelen helyeken maradni. Egy nindzsa feltépte a tarisznyáját, kirántott belőle egy tökhéjat, amelyből gyújtózsín lógott ki, odatartotta az egyik falifáklyához, majd a szamurájok fölé hajította. A tökhéj a falnak vágódva szétrepedt, és égő folyadék fröccsent szanaszét a Barnákra. A füst leple alatt a nindzsák ellentámadásra indultak, s a lángoló ruhájú, kétségbeesett Barnák rendetlen tömegben özönlöttek vissza. Az alattuk levő emeletről mindeközben újabb nindzsacsoportok osontak föl erősítésként.

– Vissza, rendeződj! – kiáltotta Jabu a pihenőből nyíló egyik folyosóról. Húzta az időt, amennyire merte, és reménykedett, hogy Marikót már foglyul ejtették s lehurcolták a pincébe. Nem értette, miért nem harsant fel már régen a kürtjel, amelyre az összes

nindzsának vissza kellett volna vonulnia a titkos kijárat felé. Felülről, az egyik lépcsősor tetejéről öngyilkos rohamra indult egy Barna-osztag, és átszakította a kordont. Egytől egyig elhullottak, de a többiek sem engedelmeskedtek Jabunak, ők is tovább rohamoztak. Újabb bombák robbantak, és a falikárpitok tüzet fogtak. Lángok kúsztak végig a falakon, a szikrák felgyújtották a tatamikat. Az egyik nindzsa bennrekedt egy tűzcsóvában, s ordító emberi fáklyává változott. Tüzet fogott egy szamuráj kimonója is, mire a Barna rávetette magát egy másik nindzsára, és együtt égtek szénné. Egy lángoló szamuráj úgy forgatta hosszúkardját, akár a csatabárdot, és utat vágott magának a betolakodók közt. Tízen követték nyomban, s noha ketten kidőltek, hárman halálos sebet kaptak, a többi áttört és rohant a keleti szárny felé. Hamarosan újabb tíz követte példájukat. A harmadik rohamot már maga Jabu vezette, mert a nindzsák közben rendezetten visszavonultak, lehúzódtak a földszint és a menekülési útvonaluk felé. Kezdetét vette a csata a keleti szárny sarokrészének birtoklásáért.

A kis szobában mindenki az ajtóra meredt. Hallották, amint a támadók a sarokvasakat és a padlót kaparásszák szerszámaikkal. Azután valaki megdöngette az ajtót, és durva, fojtott hangon mondott valamit.

Két szolgáló zokogni kezdett.

– Mit mondott? – kérdezte Blackthorne. Mariko megnyalta kiszáradt ajkát. – Azt... azt mondja, nyissuk ki az ajtót és adjuk meg magunkat, kü... különben felrobbantja.

– Meg tudnák csinálni, Mariko-szan?

– Fogalmam sincs róla. A... lőport természetesen ismerik és... – Mariko keze az övéhez kapott. – Hol a töröm?

Minden nő a törét kezdte keresni. Kirinek nem volt, Szazukónak, Acsikónak és Ecu úrnőnek sem. Blackthorne előzőleg megtöltötte a pisztolyát, és nála volt még a hosszúkard. A rövidet elvesztette menekülés közben.

A fojtott hang mérgesen, követelőzően újra felcsattant. Minden tekintet Blackthorne felé fordult. Mariko azonban tudta, hogy vége. hogy eljött az ő ideje.

– Azt mondja, ha kinyitjuk az ajtót és megadjuk magunkat, mindenki

elmeget, csak te nem. – Mariko kisimította szeméből az elszabadult hajszálakat. – Azt mondja, téged akarnak túsul ejteni, Andzsin-szan. Csak téged...

Blackthorne indult, hogy kinyissa az ajtót, de Mariko könyörgőn elállta az útját.

– Ne, Andzsin-szan, hazudik – mondta. – Nagyon sajnálom, de nem téged akarnak, hanem engem! Ne higgy nekik. Én nem hiszek.

Blackthorne rámosolygott, megérintette az arcát, és az egyik retesz után nyúlt.

– Nem téged akarnak, engem! Hazudik! Esküszöm! Ne higgy neki, kérlek – könyörgött Mariko, és megragadta a férfi kardját. Félig már ki is húzta hüvelyéből, mire Blackthorne ráébredt, hogy mire készül, és elkapta a karját.

– Nem! Engedd el!

– Ne adj a kezükre! Nincs töröm! Kérlek, Andzsin-szan! – Igyekezett kiszabadulni a szorításából, de Blackthorne felemelte, odébb állította, s megmarkolta a felső reteszt. – Dózo – mondta a többieknek, amikor Mariko ismét belekapaszkodott. Acsiko odalépett hozzá, megpróbált a lelkére beszélni, de Mariko nem törődött vele. – Kérlek, Andzsin-szan, hazudik... az isten szerelmére, hidd el!

Blackthorne elhúzta a felső reteszt.

– Élve akarnak elfogni! – sikította Mariko. – Nem érted? Foglyul akarnak ejteni, nem érted? Élve akarnak megkaparintani, és akkor mindez hiába volt... holnap Toranagának át kell lépnie a határt... könyörgök, hidd el, hogy hazudik...

Acsiko egyik karjával átölelte és hátrahúzta, másik kezével intett Blackthorne-nak, hogy nyissa ki az ajtót. – Iszogi, iszogi, Andzsin-szan...

Blackthorne elhúzta a középső reteszt.

– Az isten szerelmére, ne hagyj, hogy az a sok halál hiábavalónak bizonyuljon! Segíts! Emlékezz az esküdre!

Blackthorne végre felfogta, mit beszél az asszony, és vadul visszalökte a reteszeket.

– Miért akarnának...?

Valaki dühödten megverte az ajtót, vas csattant vason, és újra megszólalt a hang, pattogva, fenyegetően. Csend támadt odakinn. A nők a túsó falhoz szaladtak és hozzásimultak.

– Gyere el az ajtótól! – kiáltotta Mariko, miközben ő is utánuk szaladt. – Fel fogja robbantani!

– Mondj neki valamit, Mariko-szan, késleltessd – szólt rá Blackthorne, és a mellvédre nyíló oldalajtóhoz ugrott. – A Barnák hamarosan itt lesznek! Rángasd a reteszeket, mondd, hogy beragadtak! – Nekifeszült az oldalajtó felső reteszének, de az be volt rozsdásodva. Mariko engedelmesen odaszaladt az ajtóhoz, és ügyetlenül rángatni kezdte a középső reteszt, közben könyörgő szavakat mondott a nindzsának. Aztán az alsó reteszt kezdte zörgetni. A nindzsa durván felcsattant, mire Mariko még buzgóbban könyörgött.

Blackthorne a tenyere tövével csapkodta a felső vasat, de meg sem moccan. A nők tehetetlenül nézték. Végül a retesz nagy zajjal hátracsúszott. Mariko még hangosabban jajgatott, hogy elfojtsa a zörgést, Blackthorne pedig nekiesett az utolsó retesznek. Lenyúzta a kezét, csupa vér volt. A nindzsavezér odakinn még vadabbul fenyegetőzött. Blackthorne kirántotta a kardját, és a zajjal mit sem törődve, a nyelvvel kalapálta a rozsdás vasat.

Az ajtó másik oldalán a vöröspontosok vezére őrjögött dühében. Erre a titkos rejtekhelyre egyáltalán nem számítottak. Klánjának feje azt parancsolta, fogják el élve Toda Marikót, bizonyosodjanak meg róla, hogy nincs nála fegyver, azután adják át a Szürkéknek, akik a pincéből kivezető alagút szájánál fogják várni őket. Tudta, hogy nincs több idejük. Hallotta a folyosón, odakinn a fogadóterem előtt dúló csata zaját, és tudta, hogy már rég lenn lennének, biztonságban, rég teljesítették volna a feladatot, ha nincs ez a titkos üreg és ha ostoba fivére nem sieti el a dolgot.

Karma, hogy ilyen fivére van az embernek!

Égő gyertyát tartott a kezében. Lőporcsík vezetett az ajtó alá állított kis hordókhöz, amelyeket eredetileg azért hoztak magukkal tarisznyájukban, hogy visszavonulásukat fedezve be tudják majd robbantani a pincefolyosó kijáratát. Döntenie kellett. Az ajtón csak úgy jutnak be, ha felrobbantják. De az a Toda nevű asszony az ajtó túlsó oldalán áll, a robbanás mindenkivel végez a kis szobában, ők kudarcot vallanak, és társaik hiába hullottak el.

Rohanó léptek közeledtek. Egy nindzsa volt az. – Siessetek! – suttogta. – Már nem tudjuk sokáig tartam magunkat! – Visszaügetett. A parancsnok döntött. Intett embereinek, hogy húzódjanak

fedezékbe, és bekiáltott az ajtón. – Menjete hátrább! Robbantok! – Odatartotta a gyertyát a lőporcsíkhoz, és hátraszökött. A lőpor füstölgött, meggyulladt, s a láng kígyózni kezdett a hordók felé.

Blackthorne feltépte az oldalajtót. Friss éjszakai levegő tódult be a nyíláson. A nők kiözönlöttek a verandára. Az öreg Ecu úrnő elesett, Blackthorne felkapta, utánuk lökte, és megperdült. Marikót keresve tekintetével, de az asszony az ajtóhoz simult, és szilárd hangon kikiáltott: – Én, Toda Mariko tiltakozom ez ellen a szégyenletes támadás ellen, és halálommal...

Blackthorne ugrott volna érte, de a robbanás ereje félrelódította. Az ajtó leszakadt sarokvasairól, beröpült a szobába, és egy falnak vágódott. A detonáció leverte a lábáról Kirit és a többieket a verandán, de nagyobb bajuk nem esett. Füst tódult a szobába, és beözönlöttek a nindzsák. A meggömbült ajtó az egyik sarokban ért földet.

A vöröspontosok parancsnoka letérdelt Mariko mellé, a többiek a szobát biztosítva szétszóródtak. Azonnal látta, hogy az asszony haldoklik. Karma, gondolta, és felállt. Blackthorne eszméletlenül hevert a padlón, fülén és orrán keskeny vérpatakat csordogált. Elgömbült csövű, hasznavehetetlen pisztolya mellette feküdt.

A parancsnok előrelépett, azután megtorpant. Acsiko jelent meg a belső ajtó nyílásában.

A nindzsa ránézett, és azonnal felismerte. Lepillantott Blackthorne-ra. Mélységesen megvetette a pisztolyával együtt, amiért vakon, gyáván lövöldözve az ajtó mögül megölte egyik emberét, és megsebesített egy másikat. Visszanézett Acsikóra, és elővonta a kését. A lány gondolkodás nélkül nekirohant. A kés a bal mellébe fúródott. Holtan roskadt össze, és a nindzsa harag nélkül húzta ki testéből a kést. Ez volt az utolsó része a fentről – úgy sejtette, Isidótól – kapott parancsnak: ha kudarcot vallának, és Toda úrnőnek sikerül végeznie magával, nem szabad hozzányúlniuk, fejét venniük; a barbárt és a többi nőt életben kell hagyni, kivéve Kijama Acsikót. Fogalma sem volt róla, miért kellett megölnie a lányt, de így szólt a parancs, megfizették érte, tehát megölte.

Intett egyik emberének, aki szájához emelte az ívelt kürtöt, s az éles hang végigvisszhangzott az egész váron. A vezér még egyszer ellenőrizte Marikót és a lányt. Még egyszer ellenőrizte a barbárt is,

akit pedig nagyon szeretett volna megölni. Azután sarkon fordult, és visszavezette a többieket az átjárókon és szobákon keresztül a fogadóterembe. A folyosóajtót védő nindzsák megvárták, míg az utolsó vöröspontos is eltűnik szem elől a menekülési útvonalon, azután füst- és tűzbombákat hajítottak a folyosóra, és ők is visszavonultak. A vöröspontosok parancsnoka fedezte őket. Apró, halált hozó sulymokat szórt szét maga mögött a padlón – a tuskés vasgolyóbisok méregbe voltak mártva. Amint a Barnák betörték a fogadóterembe a kavargó füstben, ő is elinalt. Néhányan utánvetették magukat, a többi a belső folyosó felé rohant. Üldözői egymás után ordítottak fel, amint a sulymok tuskéi áthatoltak tabijuk talpán.

A kis szobában semmi más nesz nem hallatszott, csak Blackthorne zihálása, amint kezdett eszméletére térni. Kinn a mellvéden Kiri talpra kászálódott; kimonója ronggyá szakadt, kezét és karját horzsolások borították. Bebotorkált, megpillantotta Acsikót és felkiáltott, aztán odatántorodott Marikóhoz, és letérdelt melléje. Újabb robbanás rázta meg az erődöt valahol lejjebb, és valaki ordítani kezdett: – Tűz van! – Füst özönlött váltig a szobába. Szazuko és néhány szolgáló is talpra állt. Szazuko válla és arca lenyűzödött, egyik csuklója eltört. Megpillantotta Acsikót, akinek a szája és a szeme elkerekedett a halál iszonyatában, és nyöszörögni kezdett.

Kiri kábán ránézett, és Blackthorne-ra mutatott. A fiatal lány Kiri felé botorkált, és meglátta Marikót. Kitört belőle a sírás, de erőt vett magán, odament Blackthorne-hoz, és megpróbálta feltámogatni. Szolgálók siettek a segítségére. Blackthorne megkapaszkodott bennük, nagy nehezen felállt, azután megingott és elesett, köhögött, öklendezett, füléből még mindig szivárgott a vér. Barnák rohantak be a szobába, és elhúlva meredtek az eléjük táruló látványra.

Kiri még most is Mariko mellett térdelt. Egy samuráj felemelte. Köréjük gyűlt a többi is. Egyszerre szétváltak és utat engedtek: Jabu lépett be hamuszürke arccal. Látva, hogy Blackthorne még él, aggodalma jórészt szertefoszlott.

– Orvost! Gyorsan! – parancsolta, és letérdelt Mariko mellé. Az asszony még élt, de látni való volt, hogy már nem sokáig. Arca szinte érintetlen volt, de a teste borzalmasan széttroncsolódott. Jabu

letépte kimonóját, és nyakáig leterítette vele az asszonyt.

– Hozzátok már azt az orvost! – mondta rekedten, és odament Blackthorne-hoz. Nekitámasztotta a falnak.

– Andzsín-szan! Andzsín-szan!

Blackthorne még mindig sokkos állapotban volt, füle zúgott, alig látott, arcát teljesen elborították a zúzódások és égési sebek. Aztán kitisztult a szeme, és maga előtt látta Jabut, képe formátlanul imbolygott. Fojtogatta a löporfüst, nem tudta, hol van és ki ő, csak azt tudta, hogy tengeri ütközetben vesz részt, a hajója megsérült és szüksége van rá. Aztán megpillantotta Marikót, és minden eszébe jutott.

Küszködve felállt, Jabu támogatta, és odabotorkált az asszonyhoz.

Olyan békésnek látszott, mintha aludna. Nehézkesen letérdelt melléje, és félrevonta a kimonót. Visszahajtotta. A pulzusa már alig vert. Azután elállt egészen.

Blackthorne némán nézte, megingott, majdnem eldőlt. Megérkezett az orvos, ránézett és megrázta a fejét, mondott valamit, de Blackthorne nem értette, nem is hallotta. Csak azt tudta, hogy Marikóért eljött a halál, és hogy ő is meghalt.

Keresztet vetett az asszonyra, elmondta az áldás latin szavait, és imádkozott a leikéért, noha a száján nem jött ki hang. A többiek szótlanul nézték. Amikor elvégezte, amit el kellett végeznie, talpra kászálódott és kiegyenesedett. Aztán piros és bíbor fények szűrtak a szemébe, a feje mintha felrobbant volna, és összeesett. Jóságos kezek elkapták, és a padlóra fektették.

– Meghalt? – kérdezte Jabu.

– Majdnem. A fülével nem tudom, mi van, Jabu-szama – mondta az orvos. – Lehet, hogy belső vérzés.

Idegesen közbeszólt egy szamuráj: – Siessünk, vigyük ki őket innét. A tűz elterjedhet, és itt rekedünk.

– Igen – mondta Jabu. Egy másik szamuráj bekiáltott a verandáról, és Jabu kiment.

Az öreg Ecu úrnő a mellvédnek támasztva hevert, a szolgálója támogatta; arca szürke volt, szeme gyulladt. Felpislogott Jabura. – Kaszigi Jabu-szan?

– Igen, úrnóm.

– Te vagy itt a rangelső?

– Igen, úrnőm.

– Kérlek, segíts fel – szólt rá az idős asszony a szolgálójára.

– De várni kellene, az orvos...

– Segíts fel!

A verandán álló szamurájok figyelték, amint szolgálójától támogatva talpra kecmergett. – Hallgassatok meg – mondta rekedt, akadozó hangon. – Én, Maeda Ecu, Maeda Arinoszinak, Nagato, Ivami és Aki urának felesége tanúsítom, hogy Toda Mariko-szama azért dobta el magától az életet, mert nem akart becsületét elvesztve ezeknek a gyalázatos embereknek a fogságába kerülni. Tanúsítom, hogy... hogy Kijama Acsiko inkább rátámadt a nindzsákra, eldobva magától az életet, mintsem hogy becsületét elvesztve fogságukba essen... Tanúsítom: ha a barbár szamuráj nem olyan bátor, Toda úrnő becsületét elvesztve fogságba esett volna, és mi többiek is, ezért mi és uraink örök hálával tartozunk neki... Vádolom Isido tábornok urat azzal, hogy ezt a becstelen támadást megszervezte... azzal, hogy elárulta Ocsiba úrnőt és az Örököst... – Az idős asszony megtántorodott és kis híján elvágódott, de zokogó szolgálója még idejében elkapta. – És... és hogy Isido úr elárulta őket és a Régenstanácsot. Tanúnak hívlak mindnyájatokat, hogy nem élhetek tovább ezzel a szégyennel...

– Ne... ne, úrnőm! – zokogta a szolgáló. – Nem engedem...

– Menj innen! Kaszigi Jabu úr, kérlek, segíts. Menj innen, te lány.

Jabu megfogta a törékeny öregasszony vállát, és elparancsolta mellőle a szolgálót.

Ecu úrnőnek szemlátomást fájdalmai voltak, nehezen, zihálva lélegzett. – Mindezt halálommal tanúsítom – susogta, és Jabura nézett. – Kitüntetnél, ha... ha a segédem lennél. Kérlek, segíts fel a párkányra.

– Ne, úrnőm. Szükségtelen meghalnod.

Ecu úrnő elfordult a többiektől, és Jabu fülébe suttogta: – Haldoklóm, Jabu-szama. Valami elszakadt bennem... vérzem odabenn... a robbanás... Segíts, hogy teljesíthessem a kötelességemet... Öreg vagyok és hasznavehetetlen, a fájdalom a hálótársam már húsz esztendeje. Hadd segítsem halálommal urunkat, ne? – Az öreg szempár megvillant. – Ne?

Jabu gyengéden felemelte a mellvéd párkányára, és maga is

büszkén odaállt melléje. Alant, a mélységben, az erőd udvara. Mindenki meghajolt Ecu úrnő előtt.

– Igazat beszéltem. Halálom legyen a bizonyítéka – mondta elcsukló hangon az öregasszony. Azután megnyugodva behunyta a szemét, és előredőlvé zuhanni kezdett a várva várt halálba.

Ötvennyolcadik fejezet

A régensek az öregtorony második szintjén ültek össze, a nagyteremben. Isido, Kijama, Zataki, Ito és Onosi. A hajnali nap hosszú árnyékokat vetett, a levegőben még mindig ott érzett a tűz szaga.

Ocsiba is jelen volt.

– Nagyon sajnálom, tábornok úr, de nem értek egyet – mondta száraz, hideg hangon Kijama. – Lehetetlen figyelmen kívül hagyni Toda úrnő szeppukuját, unokamenyem bátorságát, Maeda úrnő tanúságtételét és szertartásos halálát – akárcsak a száznegyvenhét Toranaga-szamuraj halálát és a várrész csaknem teljes kiégését! Ezt nem lehet csak úgy figyelmen kívül hagyni!

– Egyetértek – mondta Zataki. Tegnap reggel érkezett Takatóból, s amikor híret vette Mariko szembeszállásának Isidóval, titokban a kezét dörzsölte, olyan boldog volt. – Ha tegnap hagyod, hogy szeppukut kövessen el, mint ahogy tanácsoltam, most nem lennénk ebben a kutyaszorítóban.

– A helyzet nem olyan komoly, mint gondoljátok. – Isido szája vékony, kemény vonallá szűkült össze. Ocsiba undorodott most tőle, gyűlölte, amiért kudarcot vallott, és hagyta, hogy beleessenek a csapdába mindnyájan. – A nindzsák csak rabolni akartak.

– Mit vagy kit? Talán a barbárt? – nevetett gúnyosan Kijama. – Olyan sokat érne ez a barbár, hogy ekkora támadást indítsanak miatta?

– Miért ne? Váltásdíjat kérhetek volna érte, ne? – Isido a daimjóra meredt, aki Ito Teruzumi és Zataki között ült. – A nagaszaki keresztényeknek sokat megérne, élve vagy halva, ne?

– Az bizony lehetséges – mondta Zataki. – A barbárok így szoktak harcolni.

– Hivatalosan vádolod a keresztényeket, hogy ők terveitek ki és rendelték el ezt az undorító támadást? – kérdezte sötéten Kijama.

- Azt mondtam, hogy lehetséges. És az is.
- Igen. De valószínűtlen – szúrta közbe Isido, aki nem akarta, hogy a Régenstanácsban nyílt szakadásra kerüljön sor egy ilyen válságos helyzetben. Magában még mindig dühöngött, amiért kémei nem értesítették Toranaga titkos búvóhelyéről, s még mindig nem értette, hogyan tudták úgy megépíteni, hogy senki sem sejtette. – Véleményem szerint a nindzsák rabolni akartak.
- Okos és fölöttébb helyénvaló gondolat – jelentette ki rosszindulatú tekintettel Ito. Alacsony, középkorú emberke volt, ragyogó öltözékben, díszkardokkal, noha csak az imént rángatták ki az ágyából, mint a többieket is. Úgy volt kifestve, akár egy nő, a fogsorát is befeketítette. – Igen, tábornok úr. De lehet, hogy a nindzsák nem Nagaszakiból kértek volna váltságdíjat, hanem Jedóból, egyenesen Toranaga úrtól. Hisz nem az ő lakája-e a barbár?
- Isido homloka elfelhősödött a név hallatán. – Én is úgy vélem, nem a nindzsákról, hanem Toranaga úrról kellene vitatkoznunk. Valószínű, hogy ő rendelte el a támadást, ne? Elég álnok hozzá, hogy megtegye.
- Nem, ő nindzsákat sohasem használna – mondta Zataki. – Álnoknak álnok, de az efféle szemét népséghez nem ereszkedik le. Az ilyesmi kalmárookra vall... vagy barbárookra. Nem Toranaga úrra. Kijama gyűlölködve meredt Zatakira. – Portugál barátaink soha nem lennének képesek ilyen módon beleártani magukat belügyeinkbe! Soha!
- Hát azt elhinnéd-e, hogy ők vagy a papjaik összeszűríjék a levelet valamelyik kjúsúi keresztény daimjóval s hadat indítsanak a nem keresztények ellen – hogy háborút robbantsanak ki, amelyben külszói megszálló erők segítenék őket?
- Kik? Hadd halljam! Vannak bizonyítékaid?
- Még nincsenek, Kijama úr. De voltak bizonyos híresztelések, és egy nap talán a bizonyítékokat is megszerzem. – Zataki visszafordult Isidóhoz. – Hogyan döntsünk ennek a támadásnak az ügyében? Van kiút ebből a csapdából? – Ocsibára nézett, aki Kijamát figyelte, aztán Isidót, majd megint Kijamát. Zataki sose látta még ilyen kívánatosnak.
- Abban mindnyájan egyetértünk, hogy Toranaga úr szervezte meg

azt a csapdát, amelybe Toda Mariko-szama ejtett bennünket, bármilyen bátor, kötelességtudó és tiszteletre méltó volt is a viselkedése, Isten nyugtassa – jelentette ki Kijama.

Ito elrendezett egy redőt makulátlan kimonóján. – De nem gondolod, hogy zseniális lépés lett volna Toranaga úrtól, így támadni rá a tulajdon vazallusaira? Ó, Zataki úr, tudom, hogy Toranaga úr sohasem használna nindzsákat, de hát ő olyan ügyes, könnyen elintézhette, hogy valaki másnak „jusson eszébe”, ne?

– Minden lehetséges. De a nindzsák akkor sem vallanak rá. Okosabb ő annál. A nindzsák megbízhatatlanok. És miért erőltette volna ezt a dolgot Mariko-szamával? Sokkal jobb lett volna, ha megvárja, hogy mi kövessünk el hibát. Hisz csapdában voltunk. Ne?

– Igen. Még mindig csapdában vagyunk. – Kijama Isidóra nézett. – És akárki rendelte is el a támadást, ostoba volt, és egyáltalán nem tett nekünk jó szolgálatot.

– Lehet, hogy igaza van a tábornok úrnak, és a helyzet nem is olyan komoly, mint hisszük – mondta Ito. – De azért szomorú, hogy ilyen kevésbé szép halál jutott osztályrészéül szegény asszonynak.

– Ez az ő karmája, és véleményem szerint nem vagyunk csapdában.

– Isido farkasszemét nézett Kijamával. – Még szerencse, hogy ott volt az a rejtekhely, különben azok a férgek elfogták volna.

– Csakhogy nem fogták el, tábornok úr, és Mariko-szama bizonyos értelemben igenis szeppukut követett el, akárcsak a többiek, s ha most nem eresztünk el mindenkit, annak még több halál lesz az eredménye, ezt pedig nem engedhetjük meg magunknak – jelentette ki Kijama.

– Nem értek egyet. Mindenkinek itt kell maradnia – legalábbis amíg Toranaga-szama át nem lépi határainkat.

Ito elmosolyodott. – No, az emlékezetes nap lesz.

– Úgy véled, nem fogja átlépni? – kérdezte Zataki.

– Az én véleményem mit sem ér, Zataki úr. Hamarosan megtudjuk, mik a szándékai. De ez különben sem számít. Toranagának mindenképp meg kell halnia, ha azt akarjuk, hogy az Örökös utódlása ne kerüljön veszélybe. – Ito Isidóra nézett. – Meghalt már a barbár, tábornok úr?

Isido a fejét rázta, de közben Kijamát figyelte. – Nagy balszerencse lenne számára, ha most halna vagy nyomorodna meg – egy ilyen

bátor ember. Ne?

– Szerintem valóságos istencsapása ő, minél előbb meghal, annál jobb. Vagy tán elfelejtetted?

– Hasznunkra lehetne még. Egyetértek Zataki úrral és veled, Toranaga nem ostoba. Oka kell legyen, hogy ennyire dédelgeti. Ne?

– Igen, ismét igazad van – mondta Ito. – Az Andzsín-szan nagyszerűen viselkedett ahhoz képest, hogy barbár, ne? Toranaga úr helyesen tette, hogy szamurájt csinált belőle. – Ocsibára nézett. – Amikor azt a virágot átnyújtotta neked, úrnóm, az udvaronchoz méltó költői gesztus volt.

Egyetértő mormogás hallatszott.

– Mi lesz most a költészeti versennyel, úrnóm? – kérdezte Ito.

– Le kellene mondanunk, nagyon sajnálom – felelte Ocsiba.

– Egyetértek – helyeselt Kijama.

– Te elkészültél már a magad versével, uram? – kérdezte Ocsiba.

– Nem – mondta Kijama. – De most talán így hangoznék:

Egy száraz ágon

vihar dúlt...

sötét nyár könnyei.

– Ez legyen a sírfelirata. Szamuráj volt – mondta csendesen Ito. – E nyár könnyeit én is hullatom.

– Én – mondta Ocsiba –, én másként fejeztem volna be:

Egy száraz ágon

hallgat a hó...

téli csendben.

De egyetértek veled, Ito úr. Azt hiszem, ezeket a sötét nyári könnyeket mindnyájan hullatjuk.

– Nagyon sajnálom, úrnóm, de tévedsz – szólt közbe Isido. – A könnyeket Toranaga és szövetségesei fogják hullatni. – Készülődött, hogy berekessze az ülést. – Azonnal vizsgálatot indítok ennek a nindzsatámadásnak az ügyében. Kétlem, hogy valaha is kinyomozzuk, mi az igazság. Addig is biztonsági okokból, az érintettek saját érdekében sajnós minden kiutazási engedélyt visszavonunk huszonkettedikéig.

– Nem – szólalt meg Onosi, a bélpoklos, az utolsó régens, a szoba másik sarkában álló, elfüggönyözött hordszékében. – Nagyon sajnálom, de éppen ez az, amit nem szabad tenned. Most már

mindenkit el kell eresztened. Mindenkit.

– Miért?

Onosi hangja rosszindulatú volt, semmi félelem nem vibrált benne.

– Ha nem teszed, megfosztod becsületétől a birodalom legbátrabb asszonyát, valamint Kijama Acsiko úrnőt és Maeda Ecu úrnőt, Isten nyugtassa őket. Amint ez a mocskos tett kitudódik, csak Isten a megmondhatója, micsoda kárt fog okozni az Örökösnek – és mindnyájunknak, ha nem vigyázunk.

Ocsibának végigfutott a hideg a hátán. Két évvel ezelőtt, amikor Onosi megérkezett, hogy tisztelegjen a haldokló taikónál, a testőrök ragaszkodtak hozzá, hogy kinyithassák a gyaloghintáját, hátha fegyvert rejteget benne, és ő megpillantotta azt az orrtalan, fültelen, csupa seb arcroncsot, a lázas tűzben égő fanatikus szempárt, a bal kéz csonkját s az ép jobbot, amely rövidkardot szorongatott.

Ocsiba úrnő magában felfohászkozott, hogy ő és Jaemon sohase kapja el a bélpoklosok betegségét. Most már ő is szeretne volna, ha véget ér a tanácskozás, mert el kellett döntenie, mit tegyen – Toranagával kapcsolatban és Isidóval kapcsolatban.

– Másodszor – folytatta Onosi –, ha ezt a gyalázatos támadást ürügyül használod arra, hogy bárkit is itt tartás, azzal elismered, hogy sohasem állt szándékodban elengedni őket, hiába adtad írásban esküdet. Harmadszor...

– Az egész Tanács beleegyezett, hogy a passzusokat kiadjuk – szakította félbe Isido.

– Bocsánatot kérek, az egész Tanács elfogadta Ocsiba úrnő bölcs javaslatát, mert vele együtt feltételeztük, hogy csak kevesen ragadják majd meg a lehetőséget, s ha megragadják is, mindenféle késleltető eljárást lehetett volna alkalmazni.

– Csak nem azt állítod, hogy Toranaga asszonyai és Toda Mariko nem távoztak volna, és a többiek nem követték volna őket?

– Bármilyen történt vagy történt volna azokkal az asszonyokkal, az Toranagát semmiben sem fogja eltéríteni a szándékától. Nekünk elsősorban a szövetségeseink miatt kell aggódnunk. Ha nincs a nindzsátámadás meg a három szeppuku, ez az egész ostoba helyzet magától megoldódik!

– Nem értek egyet!

– Harmadszor és utoljára: ha nem engedsz el mindenkit azok után,

amiket Ecu úrnő mondott ki kereken, a legtöbb daimjó téged fog vádolni a támadás megszervezésével, és rajtad keresztül minket is. Akkor aztán lehet majd hullatni a könnyeket!

– Nekem nincs szükségem nindzsákra!

– Persze hogy nincs – vágta rá Onosi méregtől csöpögő hangon. – Nekem sincs, a többieknek sincs. De úgy érzem, kötelességem, hogy emlékeztesselek: kétszázhatvannégy daimjó van az országban, az örökösnek mindenkor szüksége van legalább kétszáznak a támogatására, és nem engedheti meg magának, hogy téged, leghűségesebb zászlótartóját és főparancsnokát ilyen mocskos módszerekkel és ilyen gyalázatos kudarccal vádolják!

– Azt állítod, én rendeltem el a támadást?

– Egyáltalán nem, nagyon sajnálom. Mindössze azt mondom, óhatatlanul téged ér a vád, ha nem engedsz szabadon mindenkit.

– Van itt valaki, aki azt hiszi, én rendeltem el? – Senki sem merte nyíltan megvádolni Isidót. Nem volt bizonyíték. Nagyon helyesen nem tanácskozta meg velük a dolgot, éppen csak célozgatott Kijama és Ocsiba előtt. De az igazsággal mindnyájan tisztában voltak, és mindnyájan dühöngtek, amiért ilyen ostoba módon kudarcot vallott – kivéve Zatakit. De Isido még így is ura volt Ószakának, őrzője a taikó kincsének, ezért nem lehetett hozzányúlni, nem lehetett elmozdítani.

– Akkor jó – jelentette ki elégedetten. – A nindzsák rabolni akartak. És most szavazásra bocsátom az útiokmányok kérdését. Én azt mondom, vonjuk vissza őket.

– Nem értek egyet – mondta Zataki.

– Nagyon sajnálom, de én is ellenzem – mondta Onosi.

Ito elvörösödött, amikor mindnyájan ránéztek. – Egyet kell értenem Onosi úrral, ugyanakkor... nos, nehéz kérdés, ne?

– Szavazz – szólt rá Isido.

– Veled értek egyet, tábornok úr.

– Nagyon sajnálom, de én nem – jelentette ki Kijama.

– Jó – mondta Onosi. – Ezt elintéztük, de abban igazad van, tábornok úr, hogy egyéb sürgető gondokat is meg kell oldanunk. Tudnunk kell, mit tesz most Toranaga. Mi a véleményetek?

Isido kőkemény arccal nézte Kijamát. – Erre mit válaszolsz?

Kijama fejében egymást kergették a gondolatok, gyűlölködései, félelmei, aggodalmai, mert tudta, most végleg döntenie kell: Isido

vagy Toranaga mellett kötelezi el magát. Tisztán emlékezett rá, mit mondott neki Mariko Onosi állítólagos árulásáról, Isido állítólagos álnokságáról, Toranaga állítólagos bizonyítékáról, a barbárról és a hajójáról – arról, hogy mi történhet az Örökösrel és az egyházzal, ha Toranaga kaparintja meg a teljhatalmat, vagy országuk törvényeivel, ha a szent életű atyák lesznek az urak a birodalomban. Emlékezett a vizitátor atya aggodalmára is, amit az eretnek és a hajója miatt érzett, attól való félelmére, hogy mi lesz, ha elvesztik a Fekete Hajót, a vezérkapitány meggyőzésére, hogy a barbárt a Sátán nemzette, ezért tudta megbűvölni Marikót és Rodrigues-andzsint is. Szegény Mariko, gondolta szomorúan, így kellett meghalnod ennyi szenvedés után, feloldozás, halotti szentség és pap nélkül, hogy soha be ne kerülhess Isten gyönyörű mennyországába. Ó, Szent Szűz, könyörülj rajta. Mennyi, mennyi nyári könny!

És Acsiko? Véletlenül halt meg, vagy külön kiszemelte magának a nindzsák vezére? Milyen bátran viselkedett, szegény gyermek. Miért maradt életben a barbár? Őt miért nem ölte meg a nindzsa? Ezt is parancsba kellett volna kapnia, ha Isido szervezte meg ezt a mocskos merényletet, és természetesen ő áll mögötte. Micsoda gyalázatos kudarc! Igen, de milyen bátor volt Mariko, milyen okosan és merészen csapdába ejtett valahányunkat! És ez a barbár!

Én bizony nem tudtam volna ilyen bátran feltartóztatni a nindzsákat, nem tudtam volna megvédeni a fogságba eséstől Marikót – és Kiricubót, Szazukót, Ecu úrnőt, nem bizony, még Acsikót sem. Ha nincs ő és a titkos búvóhely, Mariko úrnő fogságba esik. Mindnyájan fogságba esnek. Szamurájkötelességem, hogy tiszteljem az Andzsín-szant, amiért szamurájhoz méltóan viselkedett. Ne?

Isten bocsásson meg nekem, nem mentem oda Mariko-szanhoz, hogy a segédje legyek, pedig ez lett volna keresztényi kötelességem. Az eretnek segített neki, ő emelte föl, ahogy Jézus Krisztus segített embertársainak és fölemelte őket, de én, én magára hagytam. Ki hát a keresztény?

Nem tudom. De a barbárnak akkor is meg kell halnia.

– Nos, mi lesz Toranagával, Kijama úr? – kérdezte ismét Isido. – Mi lesz a fő ellenséggel?

– És mi lesz a Kvantóval? – nézett a szemébe Kijama.

– Amint Toranagát eltapostuk, javaslom, hogy adományozzuk a

Kvantót valamelyik régensnek.

– Melyiknek?

– Neked – felelte rezzenéstelen arccal Isido, majd hozzátette –, vagy esetleg Zatakinak, Sinano urának. – Kijama okosnak vélte a feleletet, mert Zatakira nagy szükségük lesz, amíg Toranaga meg nem hal, és Isido már egy hónapja közölte vele, hogy Zataki a Kvantót követeli cserébe a Toranagától való elpártolásért. Egyetértettek, hogy Isido ígérje csak meg neki, hiszen tudták mindketten, hogy üres ígéret marad. Zatakinak ekkora arcátlanságért a fejével és tartományával kell fizetnie, amint erre mód nyílik.

– Természetesen én nem vagyok méltó ekkora kitüntetésre – mondta fennhangon Kijama, s közben a többiek szemébe nézett, hogy lássa, ki van mellette, és ki ellene.

Onosi igyekezett leplezni rosszallását. – Mindenesetre érdekes kijelentés, méltó a megfontolásra, ne? Csakhogy ez a jövő kérdése. Mit fog csinálni a Kvantó jelenlegi ura?

Isido még mindig Kijamát nézte. – Nos?

Kijama a bőrén érezte Zataki gyűlöletét, noha ellensége arcán ebből semmi sem mutatkozott. Ketten vannak ellenem, gondolta, meg Ocsiba, de ő nem szavaz. Ito mindig arra adja a voksát, akire Isido, így hát én győzök – ha Isido szavának áll. Vajon így lesz-e? – töprengett. Azután döntött, és fennhangon is kimondta, amit gondolt: – Toranaga úr sohasem fog eljönni Ószakába.

– Jó – felelte Isido. – Akkor elszigetelődik, és törvényen kívül helyezük. A császári felszólítás, hogy kövessen el szeppukut, már csak a Menny Fiának aláírására vár. Ezzel vége Toranagának és a családjának. Örökre.

– Igen. Ha a Menny Fia eljön Ószakába.

– Micsoda?

– Egyetérték Ito úrral – folytatta Kijama. – Toranaga úr a legfondorlatosabb ember a világon. Azt hiszem, szorult belé annyi ravaszság, hogy még a Menny Fiának idejövételét is megakadályozza.

– Ez lehetetlen!

– És ha a látogatást mégis elhalasztják? – kérdezte Kijama, élvezve Isido zavarát, mert változatlanul gyűlölte, amiért olyan csúfos

kudarcot vallott.

– A Menny Fia a megfelelő időben itt lesz!

– És ha mégsem?

– Mondom, hogy itt lesz!

– No és ha nem?

Ocsiba úrnő szólt közbe.

– Hogyan tudná ezt elintézni Toranaga úr?

– Fogalmam sincs. De ha a Menny Fia, mondjuk, egy hónapra elóhajtja halasztani látogatását... semmit sem tehetünk ellene. Nem művésze-e Toranaga úr a felforgatásnak? Miért ne forgathatná fel a császári udvart is?

Halotti csend ülte meg a termet. Mindenkit főbe kólintott a gondolat és a várható következmények iszonyú súlya.

– Kérlek, bocsássatok meg, de... mi lehet erre a válasz? – fogalmazta meg Ocsiba mindnyájuk kérdését.

– Háború! – felelte Kijama. – Még ma elkezdjük a mozgósítást – titokban. Megvárjuk, míg a látogatást elhalasztják, mint ahogy el fogják. Még ugyanaznap megindulunk a Kvantó ellen, esős évszak ide vagy oda.

Hirtelen megmozdult alattuk a padló.

A földrengés első hulláma enyhe volt és csak néhány másodpercig tartott, de a gerendák így is megroppantak.

Újabb lökés érkezett, ezúttal erősebb. Az egyik kőfal megrepedt. Por záporozott alá a mennyezetről. Az eresztékek nyikorogtak, a cserepek csörögni kezdtek, valahol egy tetőről le is csúszott néhány, és millió darabra tört az udvaron.

Ocsibát a rosszullét kerülgette. Vajon az lenne a karmája, hogy maga alá temesse az omladék? Megtámaszkodott az imbolygó padlón, akárcsak a vár minden lakója, a városiak, a tengerészek a hajókon, és várta az igazi, nagy földlökést.

Nem került rá sor. A rengés abbamaradt. Újrakezdődött az élet. Szédítő boldogság szállta meg valamennyiüket, a váron végigvisszhangzott az örömteli kacagás. Mintha mindenki egyszerre fogta volna fel, hogy ezúttal – egy órára, egy napra – a pusztulás elkerülte őket.

– Sigata ga nai – mondta Isido, még mindig a szemét törölgetve. – Ne?

- Igen – felelte derűsen Ocsiba.
- Szavazzunk – mondta Isido, újra élvezve az életet. – Én azt mondom, legyen háború!
- Én is!
- Én is!
- Én is!
- Én is!

Blackthorne, amikor visszanyerte eszméletét, tudta, hogy Mariko meghalt, azt is tudta, miért és hogyan. Futonokon feküdt, Szürkék őrizete alatt, magas, gerendás mennyezetet látott, a vakító nap bántotta a szemét, a csend hátborzongató volt. Egy orvos vizsgálta. Az első, legnagyobb félelem elszállt belőle.

Látok.

Az orvos elmosolyodott és mondott valamit, de Blackthorne nem hallotta. Megpróbált felállni, de vad fájdalom hasított a fejébe, s a füle iszonyú erővel csengeni kezdett. A puskapor keserű ízét érezte még mindig a szájában, s egész teste merő fájdalom volt.

Egy pillanatra megint eszméletét veszítette, azután érezte, hogy gyengéd kezek felemelik a fejét s megitatják egy csészéből: a keserűdes, jázminnal illatosított gyógytea kimosta szájából a puskapor ízét. Erőnek erejével kinyitotta a szemét. Az orvos ismét mondott valamit, ő most sem hallotta, már-már eluralkodott rajta a pánik, de elhessegette, és most a robbanást látta maga előtt, a halott Marikót s hogy mielőtt meghal, feloldozza, amihez nem volt joga. Elűzte ezt az emléket is, és szántszándékkal arra a másik robbanásra gondolt, amely leröpítette a hajóról, miután Alban Caradoc elveszítette mind a két lábát. Akkor is így zúgott és fájt a füle, ugyanez a némaság fogta körül, de néhány nap alatt visszatért a hallása.

Semmi baj, nyugtatta magát. Egyelőre.

Látta az árnyékok hosszát, a napfény színét. Nemrég pirkadt meg, gondolta, és magában hálát adott, hogy a szeme világa nem veszett oda.

Látta, hogy az orvos szája mozog, de a zúgáson semmi hang nem hatolt át.

Vigyázva megtapogatta az arcát, a száját, az állkapcsát. Nem érzett

fájdalmat, nem talált sebeket. Ellenőrizte a nyakát, a karját, a mellkasát. Itt sincs seb. Lejjebb araszolt a kezével, le az ágyékához, a férfiasságához. De ott sem csonkult meg, mint szegény Alban Caradoc.

Pihent egy csöppet, rettenetesen hasogatott a feje. Azután végigtapogatta a lábát. Úgy látszik, minden rendben. Vigyázva a füléhez emelte a kezét és megnyomta, kinyitotta a száját, nyelt egyet, majd ásított, hogy kitisztítsa a fülét. De csak a fájdalom növekedett.

Vársz egy napot és még egy felet, utasította magát. Ha kell, tízszer ennyit is vársz, és addig sem félsz.

Az orvos megérintette. Mozgott a szája.

– Nem hallom, nagyon sajnálom – mondta Blackthorne nyugodtan, de csak a fejében hallotta a tulajdon hangját.

Az orvos bólintott, és újra mondott valamit. Blackthorne most a száját figyelte: – Értem. Kérlek, aludj.

De Blackthorne tudta, hogy nem fog aludni. Terveket kellett készítenie. Fel kell kelnie, itt hagyni Ószakát, Nagaszakiba menni – pattantyúsokat és matrózokat fogadni, hogy megtámadhassa a Fekete Hajót. Semmi más nem fontos, nincs semmi más emlék. Semmi értelme tovább játszani a japánt, a szamurájt. Minden kapcsolat, minden barátság, minden adósság törölve. Mert Mariko meghalt.

Felemelte a fejét, és újra belehasított a fájdalom. Azért is felült. A szoba megbillent körülötte, s erről eszébe jutott, hogy azt álmodta, Andzsiróban van megint, lába alatt megnyílik a föld, bele kell ugrania, hogy megmentse Toranagát és Marikót. Még mindig érezte a hideg, nyirkos nedvességet, a halál bűzét a repedésben, és Toranaga felmagaslott, óriássá nőtt álmában és nevetett.

Erőnek erejével kinyitotta a szemét. A szoba visszaállt eredeti helyzetébe, s ő már nem émelygett. – Csa, dózo – mondta, mert újra szájában érezte a puszkapor ízét. Megitatták, aztán kinyújtotta a karját, és talpra állították. A támogató kezek nélkül elvágódott volna. A teste egyetlen hatalmas fájdalomcsomó volt, de most már legalább biztosra vehette, hogy semmije sem tört el, se kívül, se belül, csak a fülével van baj, de azt pihenéssel, masszázssal helyre lehet hozni. Újra hálát adott Istennek, amiért nem vakult meg, nem roncsolódott

össze, amiért életben maradt. A Szürkék segítettek neki leülni, és egy percre ismét hanyatt dőlt. Nem vette észre, hogy a nap megtett egy újabb negyedkört, mire kinyitotta a szemét.

Milyen furcsa, gondolta az árnyékokat méregetve, mert nem tudta, hogy elaludt. Megesküdtem volna, hogy nemrég pirkadt meg. Tréfát űz velem a szemem. Hiszen a délelőtti őrég ideje is lejárában van már. Erről megint eszébe jutott Alban Caradoc, és még egyszer ellenőrizte, nemcsak álmodta-e, hogy nem csonkult meg.

Valaki megérintette, felnézett. Jabu pislogott le rá, és mondott neki valamit.

– Nagyon sajnálom – mondta lassan Blackthorne –, még nem hallok, Jabu-szan. Hamar rendbe jövök. Fül fáj, érted?

Látta, hogy Jabu bólint, és összeráncolja a homlokát. Kérdezett valamit az orvostól, majd jelekkel Blackthorne tudomására hozta, hogy nemsokára visszajön, addig pihenjen. Elment.

– Fürdőt, kérem, és masszázst – mondta Blackthorne.

Felemelték és kivitték. A csodatévő ujjak alatt elaludt, de a teste tovább élvezkedett a masszázs meleg, gyöngéd eksztázisában, az édes illatú olajokban, amelyeket rákentek és beledörgöltek. És mindeközben tovább tervezgetett.

Miközben aludt, Szürkék jöttek érte, felemelték az ágyát, és az öregtorony központi lakrészébe vitték, de Blackthorne még mindig nem ébredt fel, elkábította a fáradtság és a gyógyító, altató főzet.

– Most már biztonságban lesz, úrnőm – mondta Isido.

– Kijamától? – kérdezte Ocsiba.

– Minden kereszténytől. – Isido jelezte az öröknek, hogy legyenek nagyon éberek, és kivezette az asszonyt az előtérbe, onnan pedig egy napsütötte kertbe.

– Ezért ölték meg Acsiko úrnőt? Mert ő is keresztény volt?

Isido azért adta ki ezt a parancsot, mert nem tudhatta, nem Kijama küldte-e a lányt orgyilkosként Blackthorne közelébe. – Fogalmam sincs róla – felelte.

– Úgy összetartanak, akár a rajban a méhek. Hogyan hihet bárki az ostoba vallásukban?

– Nem tudom. De hamarosan úgyis eltapossuk őket.

– Hogyan, tábornok úr? Hogyan, amikor annyi minden függ a jóakarattuktól?

– Ígéretésekkel – amíg Toranaga meg nem hal. Utána úgyis egymásnak esnek. Megosztjuk őket, és felülkerekedünk rajtuk. Nem ezt csinálja-e folyton Toranaga, nem ezt csinálta-e taikó urunk? Kijama a Kvantót akarja, ne? A Kvantóért cserébe engedelmeskedik. Így hát odaígértem neki. Onosi? Ki tudja, mit akar az az eszelős... azon kívül, hogy Toranaga és Kijama levágott fejére köphessen, mielőtt meghal.

– És ha Kijama megtudja, mit ígértél Onosinak – hogy megkapja az ő összes birtokát – vagy hogy Zatakinak tett ígéretedet akarod teljesíteni, nem az övét?

– Hazugságok ezek, úrnóm, hazugságok, amelyeket ellenségeim terjesztenek. – Isido ránézett Ocsibára. – Onosi Kijama fejét akarja. Kijama a Kvantót. Zataki is.

– És te, tábornok úr? Te mit akarsz?

– Először is hogy az Örökös biztonságban megérje tizenötödik esztendejét, aztán hogy a birodalom élére kerüljön. S hogy te és ő épségben maradjatok addig is. Semmi egyebet.

– Semmit?

– Nem, úrnóm.

Hazug, gondolta Ocsiba. Letépett egy illatos virágot, megszagolta, s mivel örömet szerzett neki, átnyújtotta Isidónak. – Gyönyörű, ne?

– Igen, gyönyörű – mondta Isido. – Köszönöm.

– Nagyon szép volt Jodoko-szama temetése. Gratulálok, tábornok úr.

– Sajnálom, hogy meghalt – mondta udvariasan Isido. – A tanácsa mindig értékes volt.

Tovább sétáltak. – Elmentek már? Kiricubo-szan, Szazuko úrnő és a kisleánya? – kérdezte Ocsiba.

– Nem. Holnap indulnak. Toda úrnő temetése után. Sokan elmennek holnap, és ez nagy kár.

– Nagyon sajnálom, de számít ez? Most, hogy mindnyájan beláttuk, Toranaga-szama nem jön ide?

– Azt hiszem, számít. De addig nincs baj, amíg Ószaka a mi kezünkben van. Nem, úrnóm, türelmesnek kell lennünk, ahogy Kijama javasolta. Várunk huszonkettőig. Akkor megindulunk.

– Miért nem indulunk azonnal?

– Időbe telik összeszedni a hadakat.

- Hányan fognak szembenézni Toranagával?
- Háromszázezer ember. Legalább a háromszorosa az ő seregének.
- És az én helyőrségem?
- Nyolcvanezer elit harcost hagyok a falak közt, másik ötvenezret a hágóknál.
- És Zataki?
- El fogja árulni Toranagát. A végén el fogja árulni.
- Nem tartod különösnek, hogy Szudara úr, nővérem és összes gyermekük Takatóban vendégeskedik?
- Nem. Természetesen Zataki úgy tett, mintha titkos egyezséget kötött volna féltestvérével. De ez csupán fortély, nem egyéb. El fogja árulni.
- Ésszerű... hiszen ugyanabból a romlott vérből származik – mondta undorral Ocsiba. – De az nagyon felzaklatna, ha nővéremnek és a gyermekeknek bántódásuk esnék.
- Nem fog, úrnőm. Ígérem.
- Ha Zataki kész volt meggyilkoltatni a tulajdon anyját... ne? Biztos vagy benne, hogy nem téged fog elárulni?
- Biztos. Mert Toranagát még nálam is jobban gyűlöli, úrnőm, téged tisztel, a Kvantót pedig mindenekfelett kívánja. – Isido mosolyogva felnézett a fölöttük tornyosuló falakra. – Amíg a vár a miénk, és a Kvantót hol ennek, hol annak ígérhetjük, nincs mitől félnünk.
- Én ma reggel mégis féltem – mondta Ocsiba, orra alá tartva egy másik virágot, élvezve az illatát, várva, hogy elmossa annak a félelemnek még mindig benne lappangó emlékét. – Legszívesebben elszaladtam volna, de azután eszembe jutott az a jövendőmondó.
- Ki? Ó, a jövendőmondó. Én már el is feledkeztem róla – mondta szárazon mosolyogva Isido. A jövendőmondó, az a bizonyos kínai követ megjósolta, hogy a taikó ágyban fog meghalni, egészséges fiút hagyva maga után, Toranaga élete virágjában, kard által pusztul el, ő, Isido pedig megéri az öregkort mint a birodalom leghíresebb hadvezére, lába erősen áll majd a földön. Ocsiba úrnő pedig Ószaka várában fejezi be életét, a birodalom legnagyobb uraitól körülvéve.
- Igen – mondta Isido –, én már egészen elfeledkeztem róla. Toranaga középkorú, vagyis élete virágjában van, ne?
- Igen. – Ocsiba ismét magán érezte Isido tekintetét, és egyszerre igazi férfit kívánt, aki ráfekszik, beléhatol, birtokába veszi, és új életet

olt belé. Ezúttal tiszteletre méltó körülmények közt, nem úgy, mint utoljára, amikor rémülten, éjjel-nappal azon töprengett, vajon milyen lesz a gyermek.

Milyen ostoba teremtés vagy, Ocsiba, szidta meg magát gondolatban, miközben tovább sétáltak az árnyas, illatos ösvényen. Félre ezekkel az ostoba, lidérces képzelgésekkel – hisz azok, nem mások. Épp egy igazi férfi járt az eszedben.

Egyszeriben azt kívánta, bárcsak Toranaga lenne itt mellette, nem Isido, bárcsak Toranaga lenne az ura az ószakai várnak, gazdája a taikó kincsének, oltalmazója az Örökösnek, főparancsnoka a Nyugati Hadaknak, és nem Isido. Akkor nem lenne semmi gond. Együtt kormányoznák a birodalmat, és most, ma, ebben a pillanatban Ocsiba az ágyába invitálná vagy egy hűvös, hívogató ligetbe, holnap pedig összeházasodnának, és bármi történne is a jövőben, ma a birtokába venne valakit, őt is birtokba vennék, és végre békét érezhetne magában.

Kinyújtotta a kezét, magához húzott egy ágat, és beszívta az édes, dús gardéniaillatot.

Félre az álmokkal, Ocsiba, gondolta. Légy józan, mint a taikó – és mint Toranaga.

– Mihez kezdesz az Andzsin-szannal? – kérdezte.

Isido nevetett. – Megtartom – talán ráeresztem a Fekete Hajóra, vagy megfenyegetem vele Kijamát és Onosit, ha a szükség úgy kívánja. Mindketten gyűlölik, ne? Ó, igen, kardként szegezhetem a torkuknak – és a mocskos egyházuknak.

– Az Örökös és Toranaga sakkjátszmájában minek értékeled az Andzsin-szant, tábornok úr? Parasztnak? Esetleg futónak?

– A nagy játszmában mindössze parasztnak, úrnőm – vágta rá Isido.

– De az Örökös és a keresztények játszmájában bástya is lehet még belőle, sőt talán két bástya is.

– Nem gondolod, hogy a két játszma összefügg?

– De igen, összefügg, csak hogy a nagy játszmát daimjó fogja vívni daimjó ellen, szamuráj szamuráj ellen, kard kard ellen. Természetesen mindkét játékban te vagy a királynő.

– Ó, nem, tábornok úr, kérlek, bocsáss meg, királynő nem vagyok – felelte Ocsiba, de ugyanakkor örült is, hogy Isido felfogta ezt. Azután veszélytelenebb vizekre evezve témát váltott. – Azt híresztelik, hogy

az Andzsín-szan és Mariko-szan párnáztak.

– Igen, én is hallottam. Kívánod, hogy utánajárjunk a dolognak?

Ocsiba megrázta a fejét. – Elképzelhetetlen, hogy ilyesmi megtörténhetett.

Isido fürkészőn nézett rá. – Gondolod, hogy érdemes lenne tönkretenni a jó híret? És vele együtt Buntaro-szanét?

– Nem, semmi ilyesmi nem fordult meg a fejemben, tábornok úr. Csak éppen elfogott a kíváncsiság – nevezd asszonyi gyengeségnek. Kijama úrnak volt igaza ma reggel – sötét nyár könnyei... Olyan szomorú, ne?

– Nekem jobban tetszett a te versed, úrnőm. Megígérem, hogy Toranagáék fogják hullatni a könnyeket.

– Ami Buntaro-szant illeti, lehet, hogy sem ő, sem Hiromacu úr nem Toranaga úr oldalán fog harcolni a döntő csatában.

– Nocsak!

– Legalábbis elképzelhető, tábornok úr.

– Tudsz tenni valamit ennek érdekében?

– Nem, de kérvényezhetném tőlük, hogy támogassák az Örököszt – ők és Toranaga minden hadvezére, amint a háború megkezdődik. Erről jut eszembe, biztos vagy benne, hogy bölcs dolog, hogy az Örökös személyesen álljon a hadak élére?

– A hadak élére én magam állok, de az Örökösnek is jelen kell lennie. Akkor ugyanis nem győzhet Toranaga. Az Örökös zászlaját még ő sem meri megrohamozni.

– Nem lenne biztonságosabb, ha az Örökös itt maradna? Az orgyilkosok, az amidisták miatt... Nem tehetjük kockára az életét. Toranaga keze messze elér, ne?

– Igen, de ilyen messzire azért mégsem. Viszont az Örökös lobogója törvényességgel ruházza fel a mi táborunkat, és egyúttal lázadónak nyilvánítja Toranagáét. Ismerem Toranagát. Ha választania kell, a végén mégis tiszteletben fogja tartani a törvényt. Ez már eleve szavatolja, hogy nyársra tűzhetjük a fejét. Toranaga halott ember, úrnőm. És amint meghal, eltaposom az egész keresztény egyházat. Akkor lesztek csak igazán biztonságban az Örökössel.

Ocsiba kimondatlan ígérettel a szemében felnézett rá. – Imádkozni fogok a sikerért – és biztonságos visszatérésedért.

Isido szíve elszorult. Oly régóta várt türelmesen. – Köszönöm,

úrnóm, köszönöm. Számíthatsz rám.

Ocsiba meghajolt, és elfordult tőle. Arcátlan paraszt, gondolta magában, majd éppen egy ilyen fogadok férjemül. Vajon el kell-e vetnem végleg Toranagát?

Dell'Aqua imádságba merülve térdelt a romos kis kápolnában, az oltár előtt. A tető nagy része és az egyik fal leomlott, de a szentélyt nem érte kár, és megmenekült a festett üvegablak és büszkesége, a faragott Madonna-szobor is.

A délutáni nap ferdén sütött be a megroggyant gerendák között. Odakinn a kertben munkások hordták el a törmeléket, toldozgattak, beszélgettek, és fecsegésükkel egybeolvadt a part felé szálló sirályok rikoltozása. Dell'Aqua érezte a csípős szelet, a só, a füst, a moszat és az iszap szagát. Mindez az otthonára emlékeztette, birtokára Nápoly határában, ahol a tenger szagába citrom- és narancsillat vegyült, frissen sült kenyér, pasta, fokhagyma, parázson sült abacchio illata, ahol anyja, fivérei és nővérei meg a gyerekek boldogan, jókedvűen élvezték az arany napsütést.

Ó, Madonna, engedd, hogy hamarosan hazatérhessek, fohászodott. Olyan régóta vagyok távol az otthonától, a Vatikántól. Vedd le a vállamról ezt a terhet, Szent Szűz. Bocsáss meg, de nagyon elegendem van már a japánokból, Isidóból, a sok gyilkolásból, a nyers halból, Toranagából, Kijamából, a rizskeresztényekből s abból, hogy az egyház ügyéért harcoljak. Adj erőt, Szent Szűz.

És oltalmazd meg a spanyol püspököktől, a spanyoloktól, akik nem tudnak japánul, és nem ismerik a japánok lelkét. Tönkreteszik mindazt, amit én megalapoztam itt a te dicsőségedre. És bocsáss meg szolgálódnak, Máriának, fogadd kegyes pártfogásodba. És oltalmazd meg a...

Hallotta, hogy valaki belép. Amint befejezte az imát, felállt és megfordult.

– Bocsáss meg, hogy zavarlak, eminenciás uram – mondta Soldi atya –, de kérted, hogy azonnal szóljak. Gyorshír érkezett Alvito atyától, Misimából.

– Igen?

– Csak annyit üzen, hogy ma fog találkozni Toranagával. Tegnap este nem sikerült, mert Toranaga nem tartózkodott Misimában, de

ma délre visszavárják. Az üzenet ma hajnalban kelt.

Dell'Aqua igyekezett palástolni csalódását. A nindzsák támadásáról és Mariko haláláról szóló értesítést még hajnalban elküldték Alvitónak, a biztonság kedvéért két postagalambbal.

– Üzenetünk biztosan megérkezett már – mondta Soldi.

– Igen. Remélem.

Dell'Aqua kiment a kápolnából, és a kerengőn át a hivatalába indult. A kicsi, madárforma Soldi alig tudott lépést tartani vele. – Van itt még valami, ami nagyon fontos, eminenciás uram – mondta. – Informátoraink jelentik, hogy a régensek kora reggel a háború mellett döntöttek.

Dell'Aqua megtorpant. – Háború?

– Úgy tetszik, az a véleményük, hogy Toranaga nem jön Ószakába, és a császár sem. Ezért döntöttek úgy, hogy megindulnak a Kvantó ellen.

– Biztos ez?

– Biztos, eminenciás uram. Kijama az imént üzent Mihály testvérrel, megerősítve informátoraink értesülését. Minden régens a háborúra szavazott.

– Mikor kezdődik?

– Amint bizonyossá válik, hogy a császár nem jön Ószakába.

– Ennek a háborúnak sohasem lesz vége. Isten irgalmazzon nekünk! És áldja meg Marikót – legalább Kijamát és Onosit figyelmeztetni tudtuk Toranaga álnokságára.

– És Onosi, eminenciás uram? Az ő álnoksága Kijama úrral szemben?

– Nincs rá bizonyítékunk, Soldi. Én képtelen vagyok feltételezni ilyesmit Onosiról.

– És ha mégis igaz, eminenciás uram?

– Most már akkor is a múlté, ha tervezett volna ilyesmit. Most szükségük van egymásra.

– Amíg Toranaga meg nem hal...

– Fölösleges figyelmeztetned annak a két embernek a gyűlölködésére... Isten bocsásson meg nekik. – Továbbindult.

Soldi utánasietett. – Megküldjem ezt a hírt Alvito atyának?

– Egyelőre ne. Előbb el kell döntenem, mitévő legyek. Toranaga ügyis hamar értesül róla a saját forrásai révén. Isten irgalmazzon

ennek az országnak és mindnyájunknak!

Soldi kinyitotta az ajtót a vizitátor előtt. – A Tanács hivatalosan elutasította kérésünket, nem adják ki Mária nővérünk holttestét. Rangjának kijáró temetésben fog részesülni, amire minket nem hívtak meg.

– Ez várható volt, de azért örülök, hogy ilyen kitüntetésben részesítik. Küldd el valamelyik emberünket, hogy kérje ki hamvai egy részét – ezt meg fogják engedni. Szentelt földbe temetjük majd Nagaszakiban. – Gépiesen megigazított egy képet a falon, és leült az asztala mögé. – Gyászmisét mondok érte itt – de a teljes gyászmisét, minden pompával és ceremóniával, ott fogjuk megtartani, amikor a hamvait eltemetjük. A katedrális kertjében temetjük el, mint az egyház áldott emlékű leányát. Készíttess emléktáblát, alkalmazd a legjobb művészeket és kalligráfusokat – minden tökéletes legyen. Bátorsága és önfeláldozása erőt ad majd nyájunknak. Ez nagyon fontos, Soldi.

– És Kijama unokamenye, uram? Az ő holttestét kiadják nekünk. Kijama ragaszkodott ehhez.

– Jó. Azonnal Nagaszakiba kell küldetni a maradványait. Majd megbeszélem Kijamával, mennyire pompázatos temetést kíván.

– Magad tartod az istentiszteletet, eminenciás uram?

– Igen, feltéve, ha elszabadulhatok innen.

– Kijama úr kitüntetésnek tekintené, az biztos.

– Igen – de arra ügyelnünk kell, hogy Acsiko temetése ne borítsa árnyékba Marikóét. Mária nővérünk politikailag nagyon, nagyon fontos.

– Természetesen, eminenciás uram. Tökéletesen értem.

Dell'Aqua ránézett titkárjára. – Miért nem bízol Onosiban?

– Sajnálom, eminenciás uram – valószínűleg azért, mert bélpoklos, és a gondolatára is kiver a verejték. Bocsánatot kérek.

– Tőle kérj bocsánatot, Soldi. Nem az ő bűne, hogy beteg. Árulására pedig nincs bizonyítékunk.

– Az összes többi, amit az úrnő mondott, igaznak bizonyult. Miért ne lehetne ez is igaz?

– Nincs bizonyíték. Az egész puszta feltevés.

– Igen, feltevés.

– Kérlek, küldd el Mihály testvért Kijamáért. Hozza ide tüstént.

- Igenis, eminenciás uram. De Kijama még sohasem járt nálunk. Miért jönne éppen most ide?
- Mondd meg Mihálynak, hogy olyan szavakat használ, amelyeket csak akar, de még napnyugta előtt itt akarom látni Kijamát. Utána küldd meg Alvitónak a háborús híreket, azzal, hogy tüstént értesítse Toranagát. A részleteket te vedd papírra, de én is akarok írni hozzá valamit. Azután pedig küldj Ferrieráért.
- Igenis, eminenciás uram. De kétlem, hogy Mihály testvér ide tudja hozni Kijamát...
- Hát parancsoljon rá Isten nevében! Mi Krisztus katonái vagyunk, háborúba megyünk... Isten háborúját megvívni! Siess!

Ötvenkilencedik fejezet

– Andzsín-szan?

Blackthorne álmában hallotta a nevét. Nagyon messziről érkezett, és visszhangzott végeérhetetlenül. – Hai? – felelte.

Azután hallotta, hogy megismétlik a nevét, egy kéz megérintette, szeme kinyílt, öntudata visszatért, felült. Az orvos az ágya mellett térdelt. Kiricubo és Ocsiba állt a közelben, és őt nézték. A nagy teremben mindenütt Szürkék. Az olajlámpások meleg fényt vetettek. Az orvos megint mondott valamit. A füle még mindig zúgott, alig hallotta a hangját, de hallotta! Újra hallott. Önkéntelenül is a füléhez emelte a kezét, hogy befogja. Iszonyú fájdalom hasított a fejébe, csillagokat látott tőle.

– Sajnálom – motyogta, várva, hogy a fájdalom csillapodjék. – Sajnálom, fül fáj, ne? De már hallok – érted, doktor-szan? Hallok – egy kicsit. Bocsánat, mit mond?

– Ocsiba úrnő és Kiricubo-szama tudni szeretné, hogy vagy.

– Á, értem. – Blackthorne rájuk nézett, és látta, hogy szertartásosan vannak öltözve. Kiricubo tiszta fehérben, zöld kendővel a fején. Ocsiba kimonója sötétzöld volt, minden díszítés nélkül, hosszú kendője fehér. – Jobban, köszönöm – felelte, miközben a szíve elszorult a fehér ruha láttán. A beáramló fényből megállapította, hogy éppen hajnalodik. – Doktor-szan, aludtam egy éjjel, egy nap?

– Igen, Andzsín-szan. Most feküdj vissza, kérlek. – Az orvos hosszú ujjai közé fogta Blackthorne csuklóját és a pulzusára szorította őket,

mintegy ujjbegyével hallgatva a kilenc érverést – három felszíni, három közép mély, három mély –, ahogy a kínai gyógyászat tanítja időtlen idők óta.

A teremben mindenki a diagnózist várta. Az orvos elégedetten bólintott. – Úgy látszik, minden rendben, Andzsín-szan. Nem sérültél meg nagyon, érted? Erős fejfájás, ne? – Megfordult, és részletesen elmagyarázta a helyzetet Ocsiba úrnőnek és Kiricubónak.

– Andzsín-szan – mondta Ocsiba. – Ma lesz Mariko-szama temetése. Ismered a „temetés” szót?

– Igen, úrnőm.

– Jó. Pirkadat után kezdődik. Jogodban áll részt venni rajta. Érted?

– Igen. Azt hiszem. Igen, megyek én is, köszönöm.

– Rendben van. – Ocsiba meghagyta az orvosnak, hogy nagyon vigyázzon az Andzsín-szanra, majd udvariasan meghajolt Kiricubo előtt, rámosolygott Blackthorne-ra, és kiment.

– Minden rendben, Andzsín-szan? – kérdezte Kiri.

– Fej nagyon fáj, úrnőm. Nagyon sajnálom.

– Kérek, bocsáss meg, szeretnék köszönetet mondani neked. Értesz?

– Kötelesség. Csak kötelesség. Kudarc. Mariko-szama meghalt, ne? Kiri tisztelettel meghajolt Blackthorne előtt. – Nem kudarc. Ó, nem, egyáltalán nem kudarc. Köszönöm, Andzsín-szan. Az ő nevében, az enyémben, mindnyájunkéban. Később még beszélünk. Köszönöm. – Ő is kiment.

Blackthorne nagy nehezen talpra állt. A feje úgy lüktetett, hogy majdnem felordított. Sajgott a mellkasa is, a gyomra háborgott. A rosszullét nemsokára elmúlt, de undorító ízt hagyott a szájában. Óvatosan odacsoszogott az ablakhoz, közben hányingerrel küszködött. Várt egy kicsit, majd járkálni kezdett fel-alá, de a fájdalmat, a hányingert ez sem csökkentette.

– Rendben lenni, köszönöm – mondta, és megkönnyebbülten újra leült.

– Tessék, idd ezt ki. Nagyon jó. Megnyugtatja a harát. – Az orvos jóindulatúan mosolygott. Blackthorne beleivott, de majdnem kiokádta a főzetet, amelynek a szaga száradt madárhulladéokra, penészes moszatra és rothadt falevelekre emlékeztetett, az íze pedig még rosszabb volt.

– Idd ki. Jobban leszel, nagyon sajnálom. Blackthorne megint majdnem kiokádta, de valahogyan leerőltette a torkán.

– Hamarosan jobban leszel, nagyon sajnálom.

Szolgálok jöttek be, megfésülték és varkocsba fogták a haját. Egy borbély megborotválta. Forró törülközőket hoztak az arcára és a kezére, s ettől valóban felfrissült. A fájdalom nem szűnt a fejében. Szolgák ünnepi kimonót és vállszárnyas köpenyt adtak rá. Végül új rövidkardot nyújtottak át. – Ajándék, uram. Kiricubo-szamától – mondta a szolgáló.

Blackthorne átvette, és övébe tűzte, a hosszúkard mellé, amelyet Toranagától kapott s amelynek a markolata megsérült, amikor a reteszt püfölte vele.

– Bocsánat, ez az öregtorony, ne? – kérdezte a Szürkék kapitányától.

– Igen, Andzsín-szan. – A kapitány tisztelettel meghajolt. Tömzsi volt, mint egy orangután, és éppen olyan veszélyes.

– Miért vagyok itt?

A kapitány elmosolyodott, és udvariasan beszívta a levegőt. – A tábornok úr rendelkezett így.

– De miért?

– A tábornok úr parancsa. Kérlek, bocsáss meg, érted, ugye?

– Igen, köszönöm – felelte fáradtan Blackthorne.

Mire elkészültek vele, iszonyúan kimerültnek érezte magát. Egy kis csa segített rajta valamit, aztán megint elfogta az émelygés, és behányt a tálba, amelyet egy szolga tartott eléje.

– Nagyon sajnálom – mondta türelmesen az orvos. – Kérlek, igyál még.

Ivott a főzetből, de nem lett jobban.

Az égre felkúszott a hajnalpír. A szolgák intettek neki, és kitámogatták a nagy teremből, előtte a testőrei haladtak, mögötte a többiek. Lementek a lépcsőn, ki az udvarra. Hordszék várt rá odakinn, és még több testőr. Hálásan beleült. A kapitány parancsszavára a hordárok felemelték a hordszéket, a testőrök védelmezőn köréje tömörültek, és a menet csatlakozott a többi hordszékhez és gyalogos szamurájhoz meg asszonyhoz, végig a labirintuson, egyre kifelé a várkastélyból. Mindenki a legjobb ruháját öltötte fel. Néhány nő sötét kimonót viselt fehér kendővel, mások

fehérbe öltöztek, csak a kendőjük volt színes.

Blackthorne érezte, hogy őt figyelik. Úgy tett, mintha nem venné észre, igyekezett egyenes háttal, kifejezéstelen arccal ülni, s magában felfohászzkodott, nehogy megint rátörjön a rosszullét s megszégyenüljön. Fejfájása erősödött.

A menet belső erődök, bástyák mellett néma sorokban álló, mozdulatlan szamurájok ezrei között haladt. Senki sem állította meg őket, senki sem kérte a papírokat. A gyászolók egymás után hagyták el az ellenőrzőpontokat, mentek el a hullórostélyok alatt, át az öt vizesárok hídjain. Amint a főkapun kiértek, észrevette, hogy testőrei még éberebben tekingetnek körbe, még szorosabb gyűrűt vonnak köréje, és megnyugodott. Nem felejtette el, hogy megjelölt ember lett. A menet átvonult egy nyílt térségen, átkelt még egy hídon, s a folyó partján, egy négyszögletű tisztáson állt meg.

A háromszázszor ötszáz lépésnyi tér közepén tizenötször tizenöt lépés széles, öt lépés mély gödröt ástak, és megtöltötték fával. Fehér selyemmel bevont magas zsúptetőt emeltek föléje, és bambuszkarókra erősített fehér lepedőfalakkal vették körbe, amelyek pontosan keletnek, északnak, nyugatnak és délnek néztek, s mindegyik közepébe egy kis fakaput állítottak.

„E kapukon át távozik a lélek, amikor felrepül a mennybe, Andzsinszan” – mondta még Hakonéban Mariko.

„Ússzunk inkább egyet, vagy beszéljünk szívderítőbb dolgokról.”

„Nem bánom, de előbb hadd fejezzem be, mert tulajdonképpen ez is szívderítő dolog. A mi számunkra a temetés nagyon fontos, Andzsinszan, ezért neked is meg kell ismerned a részleteit, ne? Kérlek!”

„Legyen. De minek a négy kapu? Nem elég egy?”

„A léleknek meg kell adni a választás lehetőségét. Mi ebben is nagyon bölcsen járunk el, nem, Andzsinszan? Mondtam már ma, hogy szeretlek? Bizony, bölcs nemzet vagyunk mi, hogy megengedjük a léleknek, hadd válasszon. A legtöbb lélek a déli kaput választja, Andzsinszan. Az a legfontosabb kapu, oda állítják az asztalokat a szárított fügével, friss gránátalmával és más gyümölcsökkel, retekkel és zöldségekkel és rizskével, ha az évszak megengedi. És egy tál főtt rizst is teszünk oda, ez a legfontosabb. Tudod, a lélek esetleg enne egy kicsit, mielőtt eltávozik.”

„Hát akkor nekem sült fácánt tegyetek oda, vagy...”

„Nagyon sajnálom, de húst nem lehet, még halat sem. Ezt nagyon komolyan vesszük, Andzsín-szan. Aztán egy kis rézserpenyő is kerül az asztalra szénparázzsal, amelyben drága fát és olajat égetnek, hogy illatos legyen minden...”

Blackthorne érezte, hogy a szeme megtelik könnyel.

„Szeretném, ha engem hajnalban temetnének – mondogatta derűs lélekkel Mariko. – A hajnalt szeretem a legjobban. És ha lehetne, akkor ősszel...”

Szegény szerelmem, gondolta Blackthorne. Elejétől fogva tudtad, hogy nem éred meg az ősz.

A díszhelyen, az első sor közepén állították le a hordszékét, elég közel hozzá, hogy lássa a vízzel meghintett gyümölcsökön a könnycseppeket. Minden úgy volt, ahogy Mariko elmesélte. Száz meg száz hordszék állt a téren, ezer samuráj és asszony, gyalogosan, néma csendben, mozdulatlanul. Felismerte Isidót és mellette Ocsibát. Egyik sem nézett feléje. Díszes hordszékükben ültek, s az enyhe szellőben fodrozódó fehér falakat bámulták. Kijama Ocsiba másik oldalán foglalt helyet, mellette Zataki, Ito. Ott volt Onosi zárt hordszéke is. Testőrök vették körül mindnyájukat. Kijama samurájai keresztet viseltek, akárcsak Onosi emberei.

Blackthorne körülnézett, de Jabut sehol sem látta, és nem látott Barnákat, egyetlen baráti arcot sem. Kijama jeges tekintettel meredt rá, és Blackthorne örült, hogy őt is testőrök fogják közre. Azért meghajolt a daimjó felé. Kijama tekintete nem rezdült, a köszönést nem viszonzta. Azután elfordította a pillantását, és Blackthorne fellélegzett.

Dobok, csengők hangja, fémen csattogó fém zaja hasított bele a csendbe. Fültépő hangzat volt. Minden szempár a várkastély főkapuja felé fordult. Megjelent egy díszes, tetővel ellátott gyaloghintó, nyolc sintó pap hozta, a főpap benne ült, mint valami komor Buddha. A hintó előtt és mögött más papok fémdobokat püföltek, azután megjelent kétszáz narancssárga köntösű buddhista pap, őket ismét fehér ruhás sintó papok követték, azután feltűnt a ravatal.

Gazdagon díszített, tetővel ellátott, hófehér ravatal volt, Mariko fehérbe öltöztetve, megtámasztva ült rajta, feje kissé előrehajlott,

arca kifestve, haja szépen elrendezve. Tíz Barna hozta. Előtte két ifjú papnövendék apró papír rózsaszirmokat szórt, a szél felkapta és elsodorta őket, annak jelképéül, hogy az élet éppolyan tűnékeny, mint a virág, mögöttük pedig két pap lándzsákat húzott maga után megfordítva, jelezve, hogy a halott szamuráj volt s ugyanolyan erősen élt benne a kötelességtudat, amilyen erősek az acél lándzsahegyek. Szarudzsi, a fia következett, arca éppolyan fehér volt, mint a kimonója. Azután Kiricubo és Szazuko úrnő, fehérben, leeresztett hajuk zöld fátyolba csavarva. A lány haja a dereka alá ért, de Kirié még hosszabb volt. Kis távolságra tőlük, utolsónak jöttek a Toranaga-helyőrség szamurájai. A Barnák némelyike sebesült volt, sokan sántítottak.

Blackthorne csak Marikót látta. Mintha imádkozott volna, és nem látszott rajta egyetlen karcolás sem. Blackthorne mereven kihúzta magát, tudta, mekkora megtiszteltetés az asszony számára ez a nyilvános szertartás, ahol Isido és Ocsiba a főtanú. A navigátor nyomorúságán azonban mit sem enyhített.

A főpapok több mint egy óra hosszat kántáltak, a dobok döngtek. Aztán a hirtelen csendben Szarudzsi előrelépett, kezébe vett egy meggyújtatlan fáklyát, és sorra végigjárta mind a négy kaput, hogy ellenőrizze, mind nyitott-e.

Blackthorne látta, hogy a fiú remeg, szemét lesüti, ahogy visszajön a ravatalhoz. Azután felemelte a hozzáerősített fehér zsinórt, és átvezette a ravatalvivőket a déli kapun. Gondosan ráhelyezték az egész ravatalt a fahasábokra. Újabb ünnepélyes kántálás következett, majd Szarudzsi belenyomta az olajjal átitatott fáklyát a szénparázsba. A fáklya azonnal fellángolt. A fiú bizonytalanul belépett a déli kapun, és a máglyára vetette a fáklyát. Az olajjal megöntözött faanyag tüzet fogott. A lángok hamarosan tíz láb magasra csaptak. Szarudzsi visszahátrált a hőségtől, majd illatos fadarabokat és olajat szórt a tűzbe. Ropogva égni kezdett a száraz mennyezet is. Kigyulladtak a lepedőfalak. Suhogva, ropogva, elolthatatlanul, dühödten lángolt az egész sírgödör.

A tetőtartó bambuszkarók leomlottak. Sójaj futott végig a nézők során. A papok előreléptek, még több fát dobtak a tűzre, a füst remegve kigyózott fölfelé. Már csak a négy kis kapu állt. Blackthorne látta, amint a hőség megperzseli azokat is. Aztán lánggra lobbantak.

Isido, a főtanú kiszállt hordszékéből, előrement, és szertartásosan illatos fát dobott a tűzbe. Tiszteletteljesen meghajolt, visszaült a helyére, parancsára a hordárok felemelték a hordszékét, és visszaindultak vele a várba. Ocsiba követte. Mások is szedelőzködni kezdtek.

Szarudzsi még egyszer, utoljára meghajolt a lángok előtt. Megfordult, és odament Blackthorne-hoz. Megállt előtte és meghajolt.

– Köszönöm, Andzsín-szan – mondta. Aztán ő is távozott Kirivel és Szazuko úrnővel.

– Vége, Andzsín-szan – mondta vigyorogva a Szürkék kapitánya. – A kami most már biztonságban van. Megyünk vissza a várba.

– Várjatok. Kérlek.

– Nagyon sajnálom, parancs az parancs, ne? – mondta nyugtalanul a kapitány, s a testőrök szorosán körülállták.

– Kérlek, várjatok.

Idegességükre ügyet se vetve, Blackthorne kiszállt hordszékéből. A fájdalom szinte megvakította. A szamurájok széthúzódtak, hogy mindenfelől fedezzék. Odament az asztalhoz, felvett néhány kis kámfordarabot és a máglyára hajította. Semmit sem látott a lángok függőnye mögött.

– In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti – motyogta, és keresztet vetett a sírra. Sarkon fordult, és otthagya a tüzet.

Amikor felébredt, a feje már sokkal jobban volt, de végtelen kimerültséget érzett, a tompa fájdalom még mindig ott lüktetett a halántéka mögött és a homlokában.

– Hogy érzed magad, Andzsín-szan? – kérdezte az orvos, kivillantva egész fogsorát, ahogy elmosolyodott. – Sokáig aludtál.

Blackthorne félkönyökre támaszkodott, és megnézte az árnyékok hosszát. Délután öt óra lehet, gondolta. Hat óránál is többet aludtam.

– Egész nap alszom, ne?

Az orvos megint elmosolyodott. – Egész tegnap, egész éjszaka és ma is jócskán. Érted?

– Értem. Igen. – Blackthorne visszafeküdt, izzadság verte ki a testét. Remek, gondolta. Jobbat nem is tehetnék. Nem csoda, hogy máris egészségesebbnek érzem magam.

Ágyát három oldalról mozgatható paravánok kerítették el, tájképeket

és tengeri jeleneteket ábrázoltak, elefántcsont berakással. A szemben levő ablakon beáradt a napfény, legyek nyüzsögtek, a szoba hatalmas volt, kellemes és csendes.

– Kérlek, igyál. – Az orvos újra azzal az undorító főzettel kínálta. Blackthorne leerőltette a torkán.

– Csát, kérem. – A szolgáló – holdvilágképű, középkorú, merev mosolyú asszony – töltött neki, és ő megköszönte. Három csészével megivott, mire a szájából eltűnt az undok íz.

– Andzsín-szan, hogy van a fül?

– Ugyanúgy. Még messzi... messzi, érted?

– Értem. Nem vagy éhes, Andzsín-szan?

Rizst, levest és parázson sült halat látott maga mellett egy kis tálcán. A gyomra émelygett, de eszébe jutott, hogy két napja alig evett, így hát felült, és magába erőltetett egy kevés rizst, és kiitta a hallevest. A gyomra elcsitult tőle, úgyhogy még evett egy kicsit, aztán eltüntette az egészet. Úgy használta már az evőpálcikákat, mintha csak az ujjai meghosszabbításai lennének. – Köszönöm. Éhes volt.

– Igen – mondta az orvos. Egy kis zacskó szárított füvet tett az ágy melletti alacsony asztalkára. – Ebből főzz csát, Andzsín-szan. Egyszer naponta, míg el nem múlik egészen. Érted?

– Igen. Köszönöm.

– Kitüntetés volt szolgálni téged. – Az öregember intett a szolgálonak, aki kivitte az üres tálcát, azután ő is meghajolt, és a belső ajtón át távozott. Blackthorne magára maradt. Hátradőlt a futonokon, és máris sokkal jobban érezte magát.

– Egyszerűen csak éhes voltam – mondta fennhangon. Ágyékkötőn kívül semmi sem volt rajta. Ünnepi ruhája rendetlen halomban hevert, ahová lehányta. Ezen meglepődött, mivel a kardjai mellett tiszta Barna-kimonót pillantott meg. Már éppen elszundított volna, amikor valami azt súgta neki, hogy idegen van a szobában. Nagy nehezen felült és körülnézett. Feltérdelt, kipillantott a paravánok mögül, majd talpra állt, és éles fájdalom hasított a fejébe. Tonzúrás japán jezsuita meredt rá, a főbejárat mellett térdelt, kezében rózsafüzér és feszület.

– Ki vagy? – kérdezte a fejfájással küszködve.

– Mihály testvér vagyok, senhor. – A szénfekete szempár meg sem rezdült.

Blackthorne kilépett a paravánok mögül, és odaállt a kardjai mellé. – Mit akarsz?

– Azért küldtek, hogy megérdeklődjem, hogy érzed magad – felelte Mihály idegenes kiejtéssel, de szabatosan, portugálul.

– Ki küldött?

– Kijama úr.

Blackthorne hirtelen ráébredt, hogy teljesen egyedül vannak. – Hová lettek a testőreim?

– Nincsenek testőreid, senhor.

– Hogyne lennének! Húsz Szürkém van! Hová lettek a Szürkék?

– Amikor megérkeztem, nem volt itt egy sem, senhor. Nagyon sajnálom. Akkor éppen aludtál. – Mihály intett az ajtó felé. – Talán kérdezd meg azokat a szamurájokat.

Blackthorne felvette a kardját. – Kérlek, menj az ajtótól.

– Nincs nálam fegyver, Andzsín-szan.

– Akkor se gyere a közelembe. A papoktól mindig ideges leszek.

Mihály engedelmesen felállt, és ugyanazzal a zavarba ejtő nyugalommal odább ment. Kinn két Szürke támaszkodott a lépcsőforduló korlátjának.

– Jó napot – mondta udvariasan Blackthorne. Egyiket sem ismerte.

Nem hajoltak meg. – Jó napot, Andzsín-szan – viszonzta az egyik.

– Kérlek, hol a többi testőröm?

– Ma reggel, a Nyúl órájában minden testőrödet visszavonták. Mi nem vagyunk a testőreid, Andzsín-szan. Nekünk itt az őrhelyünk.

Blackthorne hátát kiverte a hideg verejték. – Visszarendelték a testőröket – ki?

A két szamuráj nevetett. – Itt, az öregtoronyban csakis a tábournok adhat ki parancsot, Andzsín-szan – vagy Ocsiba úrnő – felelte a magasabbik. – Hogy érzed magad?

– Jobban, köszönöm.

A magas szamuráj kiáltott valamit. Egy tiszt lépett ki a folyosóra nyíló egyik szobából, négy szamuráj kíséretében. Fiatal volt és peckes járású. Amint Blackthorne-t meglátta, a szeme megcsillant. – Á, Andzsín-szan. Hogy érzed magad?

– Jobban, köszönöm. Kérlek, bocsáss meg, hol vannak a testőreim?

– Parancsom van, hogy közöljem veled, amint felébredtél, hogy vissza kell menned a hajódra. Itt az engedélyed. – A kapitány

tekercest vett elő a ruhaujjából, átadta, és megvetően Mihályra bökött. – Ez a fickó lesz a vezetőd.

Blackthorne lázasan gondolkodott, agya veszélyt jelzett. – Igen. Köszönöm. De előbb, kérem, találkozni kell Isido úrral. Nagyon fontos.

– Nagyon sajnálom. Az a parancs, hogy menj vissza a hajódra, amint felébredtél. Érted?

– Igen. Kérlek, bocsáss meg, de nagyon fontos találkozni Isido úrral. Kérlek, szólj parancsnokod. Találkoznom kell Isido úrral, mielőtt megyek. Nagyon fontos, sajnálom.

A szamuráj megvakarta állán a ragyafoltokat.

– Megkérdezem. Kérlek, öltözz fel. – Fontoskodva elvonult, Blackthorne végtelen megkönnyebbülésére. A négy szamuráj ott maradt. Blackthorne visszament a szobába, és felöltözött. Figyelték. A pap a folyosón várakozott.

Türelem, intette magát. Ne gondolkodj, ne aggódj. Valami hiba történhetett. Semmi sem változott. A hatalmad változatlanul megvan. Mindkét kardját övébe dugta, és kiitta a csa maradékát. Aztán megpillantotta a papirost. Le volt pecsételve, teleróva írásjelekkel. Ekörül semmi hiba, gondolta, s a friss kimonó máris a bőréhez tapadt.

– Hé, Andzsín-szan – szólalt meg az egyik szamuráj –, hallom, egymagad megöltél öt nindzsát. Ügyes, nagyon ügyes, ne?

– Nagyon sajnálom, csak kettőt. Talán hármat. – Blackthorne jobbra-balra hajtogatta a fejét, hogy kitisztuljon s a fájdalom csökkenjen.

– Hallom, ötvenhét nindzsa halt meg, és száztizenhét Barna. Igaz ez?

– Nem tudom. Sajnálom.

A kapitány belépett a szobába. – Az a parancs, Andzsín-szan, hogy menj vissza a hajódra. Ez a pap lesz a vezetőd.

– Igen. Köszönöm. De előbb, nagyon sajnálom, beszélni kell Ocsiba úrnővel. Nagyon, nagyon fontos. Kérlek, kérdezd meg a...

A kapitány Mihályhoz fordult, és torokhangon vakkantott valamit. – Ne? – Mihály higgadtan meghajolt, és Blackthorne-hoz fordult. – Nagyon sajnálom, senhor, azt mondja, a fölöttese megkérdezi az ő fölöttesét, de addig is azonnal indulnod kell. Én elvezetlek a hajódhoz.

– Ima! – tette hozzá a nyomaték kedvéért a kapitány. Blackthorne most már tudta, hogy mindennek vége. – Köszönöm, kapitány. Hol vannak a testőreim?

– Nincsenek testőreid.

– Kérlek, küldj valakit hajóra. Hozzák vazallusaimat...

– Az a parancs, hogy menj a hajódra! Világos? Menj a hajódra! – A kapitány gonoszul elmosolyodott, és várta, hogy Blackthorne hajoljon meg elsőként.

Blackthorne tisztában volt a helyzettel, szinte lázálomban, lelassítva látott mindent, a belei megmozdultak, szerette volna letörölni arcáról a verejtéket, meghajolni, de tudta azt is, hogy a kapitány aligha hajolna meg, és semmiképp sem udvariasan, mint egyenlő az egyenlő előtt, úgyhogy ő megszégyenülne. Világosan látta, hogy elárulták, eladták keresztény ellenségeinek, Kijama, Isido és a papok egyaránt részesei az összeesküvésnek, akármilyen az oka, akármilyen volt is az ára, neki most már nem maradt más, mint hogy letörölje a verejtékét, meghajoljon s távozzon – egyenest azoknak a karjaiba.

Aztán egyszerre csak maga mellett érezte Marikót, eszébe jutott Mariko félelme, hogy mennyit jelentett neki az asszony, mi mindent vitt végbe, mi mindenre tanította meg. Keze kardja csorba markolatára fonódott, lábát szétvetette, tudván, a sorsa úgyszólván elhatározott, karmája megíratott, s ha meg kell halni, hát inkább most haljon meg, méltósággal, mint később.

– Én John Blackthorne vagyok, az Andzsín-szan – mondta, s szilárd elhatározása különös erőt adott neki, hangját épp a megfelelő durvasággal ruházta fel. – Toranaga úr hajójának, minden hajójának főparancsnoka. Szamuráj és hatamoto! Te ki vagy?

A kapitány elvörösödött.

– Szaigo Masszakacu kapitány Kagából, Isido úr helyőrségének tisztje.

– Én hatamoto vagyok – az vagy-e te is? – kérdezte még durvábban Blackthorne, a nevét sem nyugtázva a kapitánynak, csak az alakját látva maga előtt természetfeletti, roppant élességgel – minden pórusát, minden borostaszálát, minden színpettyet az ellenséges barna szempárban, minden szőrszálat a férfi keze fején, amint a kardja markolatát szorongatja.

– Nem, nem vagyok hatamoto.

– Szamuráj vagy – vagy rónin? – Az utolsó szót mintha csak köpte volna, és érezte, hogy a férfiak megmozdulnak mögötte, de már ezzel sem törődött. Csak a kapitányt figyelte, várta a hirtelen, halálos csapást, amelybe az egész hara-geit, az egész belső energiát beleadják, és felkészült rá, hogy ugyanazzal a vad erővel viszonzozza, így mindketten tiszteletre méltó halált halnak, és mégis ő győzi le ellenségét.

Megdöbbenésére a kapitány tekintete elbizonytalanodott, a férfi szinte összezsugorodott – és meghajolt, mélyen, alázatosan. Nem egyenesedett ki, védtelenül hagyta magát. – Kérlek... kérlek, bocsásd meg modortalanságomat... Valóban rónin voltam, de a tábornok úr adott még egy lehetőséget. Kérlek, bocsásd meg modortalanságomat, Andzsín-szan. – Hangja fátyolos volt a szégyentől.

Blackthorne számára az egész hihetetlennek tűnt, még mindig a csapást várta, a halált és nem a diadalt. Ránézett a többi szamurájra. Egy emberként meghajoltak és úgy is maradtak kapitányukkal együtt, elismerve Blackthorne győzelmét.

A navigátor mereven meghajolt. De nem egyenrangúként. A szamurájok addig nem egyenesedtek ki, míg sarkon nem fordult és el nem indult a folyosón. Mihállyal a nyomában lement a lépcsőn az udvarra. Már nem érzett semmi fájdalmat. Mérhetetlen melegség öntötte el. Szürkék figyelték mindenünnen, és az a csapat szamuráj, amely elkísérte őt és Mihályt az első ellenőrzőpontig, gondosan kardtávolságon kívül maradt tőle. Egy embert sietve előreküldtek.

A következő ellenőrzőpontnál az új tiszt udvariasan, mint egyenrangú az egyenrangú előtt, meghajolt, és Blackthorne viszonzta. Alaposan, de tisztelettudóan megvizsgálták az útipasszusát. Másik kíséret ment vele a következő ellenőrzőpontig, ahol mindez megismétlődött. Átvágtak a legbelső vizesárkon, az újabb ellenőrzőpontra. Senki sem állt eléjük.

Fokozatosan ráébredt, hogy már alig fáj a feje. A verejték felszáradt rajta. Levette kezét a kardmarkolatról, és meghajlítgatta az ujjait. Egy kis falikútnál megállt, ivott, és vizet locsolt az arcára.

A Szürkék is megálltak és előzékenyen vártak, Blackthorne pedig egyre azon töprengett, miért vesztette el Isido és Ocsiba úrnő kegyét és védelmét. Hiszen semmi sem változott, gondolta

kétségbeesetten. Felpillantott, és látta, hogy Mihály mered rá kíváncsian.

– Mit akarsz?

– Semmit, senhor – felelte udvariasan a szerzetes. Azután meleg mosoly terült szét a képén. – Ó, senhor, nagy szolgálatot tettél nekem odafönn, amikor a saját húgyába verted annak a modortalan fickónak az orrát! Micsoda látvány volt! Köszönöm – tette hozzá latinul.

– Semmiféle szolgálatot nem tettem neked – mondta Blackthorne portugálul, mert nem akart többé latinul beszélni.

– Természetesen. Békélj meg, senhor. Isten útjai kifürkészhetetlenek. Minden férfinak szolgálatot tettél vele. Megszégyenítetted azt a rónint, és meg is érdemelte. A busidót bemocskolni alávaló dolog.

– Te is szamuráj vagy?

– Igen, senhor, részesültem ebben a tisztességben – felelte Mihály.

– Apám Kijama úr unokatestvére, klánom a kjúsúi Hizen tartományban honos. Honnét tudtad, hogy az az ember rónin?

Blackthorne emlékezni próbált. – Nem vagyok benne biztos. Talán mert azt mondta, Kagából való, az pedig messze van és Mariko... Toda úrnőtől tudom, hogy Kaga messze északon fekszik. Nem tudom... arra sem igen emlékszem, mit mondtam neki.

Odalépett hozzájuk a kíséret tisztje.

– Kérlek, bocsáss meg, Andzsín-szan, pimaszkodik veled ez a fickó?

– Nem. Nem, köszönöm. – Blackthorne elindult. Újra ellenőrizték a passzust, nagyon udvariasan, és folytathatták útjukat.

Már csak néhány óra volt hátra napnyugtáig, a forró levegőben örvényeket kevert a porból a szél. Sok-sok istálló mellett haladtak el, a lovak mind kifelé néztek – lándzsák, nyergek készenlétbe helyezve, szamurájok csutakolták a lovakat, tisztogatták a felszerelésüket. Blackthorne-t meglepte a számuk.

– Hány ló, kapitány? – kérdezte.

– Több ezer, Andzsín-szan. Tíz-, húsz-, harmincezer itt és másutt a várban.

Amikor az utolsó előtti árkon keltek át, Blackthorne magához intette Mihályt. – A gályához kell vezetned?

– Igen. Ezt a parancsot kaptam, senhor.

- Sehová máshová?
- Nem, senhor.
- Ki adta a parancsot?
- Kijama úr. És a vizitátor atya, senhor.
- Aha! Jobb szeretem, ha Andzsin-szannak szólítasz és nem senhornak – atyám.
- Kérlek, bocsáss meg, Andzsin-szan, de nem vagyok atya. Még nem szenteltek fel.
- Mikor fognak fölszentelni?
- Amikor Isten úgy látja jónak – felelte nyugodtan Mihály.
- Hol van Jabu-szan?
- Nem tudom, nagyon sajnálom.
- Szóval csak a hajóhoz vezetsz, sehová máshová?
- Igen, Andzsin-szan.
- Szabad vagyok? Mehetek, ahová akarok?
- Nekem csupán azt parancsolták, hogy kérdezzem meg, hogy vagy, azután vezesselek a hajóhoz. Én csak egy küldönc vagyok.
- Istenedre mondod?
- Én csak egy küldönc vagyok, Andzsin-szan.
- Hol tanultál meg ilyen jól portugálul? És latinul?
- Egyike voltam annak a négy... megkeresztelt ifjúnak, akiket a vizitátor atya Rómába küldött. Tizenhárom éves voltam akkor, Uraga-nó-Tadamasza tizenkettő.
- Á, már emlékszem. Uraga-szan mondta, hogy te is köztük voltál. A barátja voltál. Tudod-e, hogy meghalt?
- Igen. Elkeserített a halála.
- Keresztények műve volt.
- Gyilkosoké, Andzsin-szan, orgyilkosoké. Rájuk is eljön az ítélet napja, egyet se félj.
- Hogy tetszett Róma? – kérdezte kis idő múlva Blackthorne.
- Undorodtam tőle, akárcsak a többiek. Az ételeitől, a szennyétől, a rondaságától. Ott mindenki eta... egyszerűen hihetetlen! Hogy áldottam a Szent Szüzet, amikor végre hazaértünk! Nyolc esztendeig voltunk távol.
- Hát az egyház? Az atyák?
- Megvetésre méltók. Sokan közülük legalábbis – felelte higgadtan Mihály. – Megdöbbenett az erkölcstelenségük, hogy szeretőket

tartottak, mohók, pompakedvelők, álszentek, modortalanok voltak, hogy kétféle norma szerint éltek: az egyiket a nyájnak szabták ki, a másikat a pásztorok valósították meg maguk között. Undorító volt... és mégis, némelyikükben megtaláltam Istent, Andzsín-szan. Különös volt. A katedrálisokban, a kolostorokban, az atyák között megtaláltam az Igazságot. – Mihály őszintén, gyengéden nézett rá. – Ritkán, nagyon ritkán pillantottam meg a tétova sugarat, Andzsín-szan, ez igaz. De megtaláltam az Igazságot, megtaláltam Istent, és ráébredtem, hogy valóban a kereszténység az egyetlen út az örök élethez... kérek, bocsáss meg, a katolikus kereszténység.

– Láttál autodafét is? Inkvizíciót, börtönöket, boszorkánypereket?

– Sok rettenetes dolgot láttam. Igen kevés a bölcs ember... a legtöbb bűnös lélek, és sok gonoszságot művelnek itt a földön Isten nevében. De mindez nem Istentől ered. Ez a világ siralomvölgy, előkészület mindössze az örök békére. – Némán imádkozott egy percet, majd felfrissülve feltekintett újra. – Még az eretnekek között is akadhatnak jó emberek, ne?

– Talán – felelte Blackthorne. Már is kedvelte a fiatalembert.

Átkeltek az utolsó árkon, s az utolsó kapunál, a déli főkapunál még egyszer ellenőrizték és elvették a passzusát. Mihály átlépett az utolsó hullórostély alatt, Blackthorne követte. A váron kívül száz szamuráj várakozott. Kijama emberei. Láta rajtuk a feszületeket, az ellenségességet a tekintetükben. Megállt. Mihály ment tovább. A tiszt sürgetőleg intett Blackthorne-nak. Elindult, és a szamurájok felzárkóztak mögötte, körülvették, s a főúton sürgő hordárok, kereskedők szétrebbentek előlük, meghajoltak, alázatoskodva várták, hogy elhaladjanak mellettük. Néhányan szánalmas, botokból összerótt keresztet tartottak fel, Mihály megáldotta őket, és mentek tovább, le a lankán, el a temetkezőhely mellett, ahol már nem füstölgött a máglya, át a hídon, ki a városba, a tenger felé. Szürkék és más szamurájok jöttek fel a városból a többi gyalogos között. Amikor Mihályt meglátták, megvető kifejezés ült az arcukra, le is szorították volna az útról, ha nincs vele a száz Kijama-szamuráj.

Blackthorne Mihály mögött lépkedett. Túl volt már a félelmen, ámbár a menekülésvágy erősen élt benne. De nem volt hová szaladjon, hol elbújjon. Itt, a szárazon nem. Tudta, hogy csakis az Erasmuson fogja biztonságban érezni magát, kinn a tengeren, teljes legénységgel és

fegyverzettel.

– Mi fog történni, ha a gályához érünk, testvér?

– Nem tudom, Andzsín-szan.

Már a város utcáin jártak, közeledtek a tenger felé. Mihály befordult egy sarkon, és megpillantották a fedetlen halpiacot. Bájós szolgálók, kövér nők, öregasszonyok, ifjak, férfiak, vásárlók, eladók és gyerekek bámulták meg Blackthorne-t, majd sietve meghajoltak. Blackthorne követte a szamurájokat a bódék, pultok és bambusztálcák között, amelyeken csillogtak a tengerből nemrég kifogott mindenféle nedves halak, rákok, kagylók és homárok. Londonban bezzeg semmi sem ilyen tiszta, gondolta szórakozottan, sem a halak, sem akik árulják őket. Egyszer csak a szemébe ötlött egy sor bódé, mindegyikben egy faszén serpenyő, s az orrát megcsapta a roston sült langusztá illata.

– Úristen! – Gondolkodás nélkül irányt váltott. A szamurájok tüstént elébe álltak. – Gomen naszai, kindzsiru – szólt rá az egyik.

– Íe! – förmedt rá Blackthorne ugyanolyan durván. – Vatasi tabetai deszu, ne? Vatasi Andzsín-szan, ne? – Éhes vagyok. Én az Andzsín-szan vagyok!

Át akart törni rajtuk, de most a rangidős tiszt állta el az útját. Mihály visszasiétt, csitítólag, de erélyesen mondott valamit, nyilvánvalóan engedélyt kért a számára, és nagy nehezen meg is kapta.

– Andzsín-szan – fordult feléje –, a tiszt azt mondja, egyél, ha kedved tartja. Mit szeretnél?

– Abból kérek. – Blackthorne a lefejezett és hosszukban végighasított, rózsaszín és fehér húsú, ropogósra sült páncélú rákokra bökött. – Azokból. – Le se tudta venni róluk a szemét. – Kérlek, mondd meg a tisztnek, hogy két napja nem ettem, éhes vagyok, mint a farkas. Nagyon sajnálom.

A halárus öregember volt, három fog éktelenkedett a szájában, bőre akár a cserzett irha, ágyékkötőn kívül nem viselt egyebet. Dagadt a büszkeségtől, hogy éppen az ő bódéját szemelték ki, az evőpálcikákkal ügyesen felszedte az öt legszebb rákot, csinosan elrendezte őket egy bambusztálcán, és újakat vetett a rostra.

– Dózo, Andzsín-szan!

– Dómo. – Blackthorne-nak megkordult a gyomra. Legszívesebben egyszerre tömte volna magába az egészet, ehelyett azonban

fölemelt egyet az új fapálcikákkal, belemártotta a szószba, és jó étvággal elfogyasztotta. Felséges volt.

– Mihály testvér? – fordult a fiatalember felé, odakínálva a tálcat. Mihály illendőségből elvett egyet. A tiszt visszautasította a kínálást, de megköszönte.

Blackthorne letakarította a tálcat, és még kettővel eltünttetett. Meg tudott volna enni még két tálcára valót, de arra gondolt, hátha modortalanságnak tekintenék, azonkívül a gyomrát sem akarta megterhelni.

– Dómo – mondta, és az udvariasság szabályának megfelelően nagyot böffentve visszatette a tálcat. – Bimi deszu! – Finom.

Az öreg ragyogó képpel meghajolt, a közeli boltosok is meghajoltak, és Blackthorne ekkor ébredt rá kétségbeesetten, hogy nincs egy árva vasa sem. Elvörösödött.

– Mi a baj? – kérdezte Mihály.

– Izé... öö... nincs nálam pénz... se más érték. Kölcsön tudnál adni valamennyit?

– Nekem nincs pénzem, Andzsín-szan. Mi sosem hordunk magunkkal pénzt.

Kínos csend támadt. Az árus vigyorogva, türelmesen várakozott. Aztán Mihály, szintén zavartan, a tiszthez fordult, és pénzt kért tőle. A tiszt fegyelmezetten dühöngött magában. Vakkantott valamit egyik emberének, aki előrelépett, busásan kifizette az öreget, majd a lelkendezve hálálkodó árusnak hátat fordítva a vörös és izzadt arcú Mihály ismét elindult a menet élén. Blackthorne utánasietett. – Nagyon sajnálom... egyszerűen meg sem fordult a fejemben, hogy... Most vásároltam életemben először Japánban. Sose volt még itt pénz a kezemben, akármilyen bolondul hangzik is...

– Kérlek, Andzsín-szan, szó se essék róla többé. Semmiség.

– Kérlek, mondd meg a tisztnek, hogy kárpótolom, amint a hajóhoz érünk.

Mihály teljesítette a kívánságát. Csendben haladtak tovább, Blackthorne tájékozódni próbált, ahogy tudott. Hamarosan kiértek a tengerpartra vezető utcára. Már majdnem lenyugodott a nap. Blackthorne balra mutatott, egy keletnyugati irányú széles keresztutca felé. – Menjünk arra.

– Erre gyorsabb, Andzsín-szan.

– Igen, de akkor el kellene mennünk a jezsuita misszió és a portugál lorha mellett. Szívesebben tennék kerület.

– Nekem azt parancsolták, hogy erre vezesselek.

– Nem, menjünk a másik úton. – Blackthorne megállt. A tiszt megkérdezte, mi a baj, és Mihály elmagyarázta. A tiszt intett, hogy induljanak – arra, amerre Mihály akart.

Blackthorne mérlegelte a parancsmegtagadás következményeit. Minden bizonnyal erőszakot alkalmaznának: megkötöznék, cipelnék, vonszolnák. Egyik sem tetszett neki, ezért vállat vont és továbbindult.

Kiértek a széles tengerparti útra. Fél ríre előttük megpillantották a jezsuita rakpartokat és raktárépületeket, száz lépéssel odébb pedig a portugál hajót. Kétszáz lépéssel azon túl volt az ő gályája. Túlságosan messze volt még ahhoz, hogy lássa, vannak-e emberek a fedélzeten.

Felvett egy kavicsot, és végigkacsáztatta a vízen. – Sétáljunk egyet lenn a parton.

– Kérlek, Andzsín-szan. – Mihály lement a homokra. Blackthorne belegázolt a sekélyesbe, élvezve a tenger hűvösét, a hullámverés halk sóhajtozását.

– Szép része ez a napnak, ne?

– Ó, Andzsín-szan – mondta hirtelen közvetlenséggel, barátságosan Mihály –, a Szent Szűz bocsásson meg nekem, néha megesik, hogy azt kívánom, bár csak ne szerzetes volnék, hanem apám fia. Most, ebben a pillanatban is így érzek.

– Miért?

– Szeretnék elvinni téged meg a Jokohamában álló furcsa hajódat Hizenbe, a mi nagy szaszebói kikötőnkbe. Aztán cserét ajánlanék: megkérnék, hogy taníts meg engem és tengerészkapitányainkat mindenre, amit a hajódról és a tengerekről tudni lehet. Cserébe felkínálnám neked a legjobb tanítókat, a busidó, a csa-nó-ju, a haragei, a ki, a zazen-meditáció, a virágrendezés mestereit, hogy ismertessenek meg mindazzal a különleges és egyedi tudással, amivel csak mi rendelkezünk.

– Nem lenne rossz. Rajta, gyerünk!

– Ma lehetetlen. De hisz te máris olyan sokat tanultál, ilyen rövid idő alatt, ne? Mariko-szama nagyon tehetséges tanító volt. Igazi

szamuráj vagy. És rendelkezel egy olyan tulajdonsággal is, ami igen ritka errefelé: a kiszámíthatatlansággal. Megvolt a taikóban, megvan Toranaga-szamában is. De mi általában véve nagyon kiszámítható emberek vagyunk.

– Ne mondd!

– De igen.

– Hát akkor számíts nekem ki valami módot, hogy ebből a csapdából kikeveredhessek.

– Nagyon sajnálom, de arra nincs mód, Andzsín-szan – felelte Mihály.

– Nem hiszem el. Honnan tudod, hogy a hajóm Jokohamában állomásozik?

– Mindenki tudja.

– Igen?

– Rólad mindenki tud mindent – például azt, hogyan mentetted meg Toranaga úr és Mária úrnő, vagyis Toda úrnő életét. Mindenki nagyra becsül téged.

– Ezt sem hiszem. – Blackthorne felvett egy másik lapos követ, és végigsiklatta a hullámokon. Tovább ballagtak, Blackthorne egy matrózdalt dúdolgatott. Egyre jobban megkedvelte Mihályt. Hamarosan hullámtörő gát állta útjukat. Visszamentek az útra. A jezsuita misszió épülete magasodott előttük komoran a vöröslő ég alatt. Narancssárga köntösű világi testvérek őrizték az ívelt kapubejáratot, és Blackthorne magán érezte ellenséges pillantásukat. Újra megfájdult a feje.

Mint várta, Mihály a misszió bejárata felé indult. Blackthorne felkészült rá, hogy nem adja meg magát, előbb verik eszméletlenné, mint hogy behódoljon, és jámboran átadja fegyvereit.

– Szóval csak a gályámhoz vezetsz, mi?

– Igen, Andzsín-szan. – Megdöbbenésére Mihály intett, hogy a bejárat előtt várakozzék. – A vizitátor atya megkért, hogy szóljak neki, amint elhaladunk a misszió előtt. Egy pillanat az egész.

Blackthorne zavarodottan nézte, amint a szerzetes belép a kapun. Arra számított, hogy a misszió lesz útjának végállomása. Előbb az inkvizíció és a tárgyalás, a kínzások, aztán átadják a vezérkapitánynak. A száz lépésre levő lorha felé nézett. Ferriera és Rodrigues a tatfedélzeten állt, a főfedélzeten felfegyverzett matrózok

nyüzsögtek. A hajón túl a kikötőpart ívben behajlott, így láthatta a maga gályáját is. Emberek figyeltek a mellvédeknél, mintha Jabut és Vincket is felismerte volna köztük, de ebben nem volt biztos. A gályát Szürkék vették körül a parton. Nagyon sok Szürke.

Tekintete visszavándorolt Ferrierára és Rodriguesre. Mindketten állig fel voltak fegyverkezve. A pattantyúsok a partra néző két ágyú mellett ácsorogtak; valójában készen álltak az azonnali parancsteljesítésre. Felismerte a fedélzetmester, Pesaro hatalmas tömegét is, egy szakasz matróz élén éppen kiszállt a hajóból. Követte őket tekintetével, és ereiben megfagyott a vér. Valamivel a hajón túl magas máglyacölöp volt beleverve a kemény földbe. Tövébe rozsét halmoztak.

– Á, főnavigátor, hogy vagy?

Dell'Aqua lépett ki a kapun, Mihály eltörpült mellette. A vizitátor ma jezsuita reverendát öltött, óriás termete és sűrű ősz szakála a bibliai pátriárkák baljós fenségességével ruházta fel. Minden ízében inkvizítor, abból a fajtából, amely kifelé jóindulatot mutat, gondolta Blackthorne. Felnézett a barna szempárba – különös érzés volt, hogy neki bárkire is fel kell néznie, s még különösebb, hogy részvétet látott benne. Könyörület azonban nem fészkelt ebben a szemben, ezzel tisztában volt, és nem is számított rá. – Á, vizitátor atya, hogy vagy? – viszonzta az érdeklődést.

– Mehetünk?

– Miért ne?

Szóval a hajón tartják meg az inkvizíciót, gondolta rettegve Blackthorne. Bárcsak meglennének a pisztolyaim. Téged lőnének keresztül elsőnek, eminenciás uram.

– Te maradj itt, Mihály – mondta dell'Aqua. Aztán a portugál fregatt felé nézett. Arca megkeményedett, és elindult.

– Szajónara, Andzsín-szan – mondta Mihály. – Járj Isten hírével.

Blackthorne kurtán biccentett, elbizonytalanodott, azután mégis magához intette Mihályt.

– Ide hallgass, testvér, lenn a parton azt mondtad, igazi szamurájnak tartasz. Komolyan így érzel?

– Igen, Andzsín-szan.

– Akkor mint szamuráj egy kegyet kérek tőled – mondta csendesen, de határozottan Blackthorne.

- Miféle kegyet?
- Hogy úgy halhassak meg, ahogy szamurájhoz illik.
- Nem dönthetek a halálod felől. Az Isten kezében van, Andzsinszan.
- Igen. Én mégis ezt a kegyet kérem tőled. – Blackthorne a távoli máglya felé mutatott. – Az nem férfinak való halál. Az undorító. Mihály értetlenül meredt a lorha felé. Csak most fedezte fel a cölöpöt. – Jóságos Úristen!
- Blackthorne kapitány, kérlek, siess – kiáltott vissza dell'Aqua.
- Blackthorne kapkodva folytatta:
 - Magyarázd el a tisztnek. Van vele elég szamuráj, hogy érvényt szerezhessen az akaratának, ne? Magyarázd meg neki. Te jártál Európában. Tudod, miféle dolog ez. Nem nagy kérdés, ne? Kérlek. Én szamuráj vagyok. Valamelyikük csak elvállalja, hogy a segédem legyen.
 - Meg... megkérdem. – Mihály odament a szamurájokhoz, és pergő nyelvvel beszélni kezdett.
- Blackthorne megfordult, és előreindult. Dell'Aqua bevárta, és együtt mentek tovább.
- Blackthorne látta, hogy Ferriera dölyfösen levonul a tatról és végiglépdel a főfedélzeten, övében két pisztollyal, oldalán hosszú, egyenes karddal. Rodrigues őt, Blackthorne-t figyelte, jobbra egy hosszú csövű párbajpisztoly agyán nyugodott. Pesaro és tíz matróza már a mólón várakozott, feltűzött szuronyú muskétákra támaszkodva. A cölöp hosszú árnyéka Blackthorne felé nyúlt. Úristen, ha lenne legalább egy pár pisztolyom, tíz belevaló angol matrózom meg egy ágyúm, gondolta szorongva, amint a távolság egyre fogyott köztük. Istenem, add, hogy ne szégyenüljek meg...
 - Jó estét, eminenciás uram – mondta Ferriera, de a szemét Blackthorne-ra szegezte. – No, Inge...
 - Jó estét, vezérkapitány. – Dell'Aqua haragosan a cölöpre mutatott.
 - Ez a te ötleted volt?
 - Igen, eminenciás uram.
 - Menjetek vissza a hajóra!
 - Ez itt katonai döntés.
 - Vissza a hajóra!
 - Nem! Pesaro! – A fedélzetmester és a szuronyos matrózszakasz

előretartott fegyverrel megindult Blackthorne felé. Ferriera pisztolyt húzott ki az övéből. – No, Ingeles, hát újra találkoztunk.

– Igen, és nekem ez egyáltalán nincs kedvemre. – Blackthorne kardja kirepült hüvelyéből. Ügyetlenül két kézre fogta, a törött markolat sértette a tenyerét.

– A pokol talán majd kedvedre lesz – vágott vissza rekedten Ferriera.

– Ha volna benned egy szemernyi bátorság, megküzdeneél velem – mint férfi a férfival. De te nem vagy férfi, te gyáva vagy, egy gyáva, fatökű spanyol.

– Lefegyverezni! – rendelkezett Ferriera.

A tíz ember előreszegzett puskával körülfogta Blackthorne-t. A lábait bökdösték a szuronyokkal, Blackthorne egyik támadója felé vágott, de az meghátrált, s egy másik hátulról esett neki. Azután dell'Aqua magához tért.

– Le a fegyverrel! Isten nevében parancsolom, vissza! Állatok vagytok?

– Én ezt az embert akarom – mondta Ferriera.

– Tudom, és már közöltem veled, hogy nem kapod meg! Tegnap is és ma is! Süket vagy talán? Istenem, adj türelmet! Parancsold vissza embereidet a hajóra!

– Én neked parancsolom meg, hogy menj innét!

– Te parancsolsz nekem?

– Igen, én, a vezérkapitány, Macau kormányzója, a portugál erők ázsiai parancsnoka. Ez az ember veszélyes az államra, az egyházra, a Fekete Hajóra és Macaura nézve!

– Istenemre mondom, kiközösítelek téged és egész legénységed, ha ennek az embernek bántódása esik! Megértetted? – Dell'Aqua a matrózok felé perdült, akik rémülten meghátráltak. Csak Pesaro maradt a helyén, dacosan markolta pisztolyát, és várta Ferriera parancsát. – Vissza a hajóra, mindenki!

– Hibát követsz el! – ordította Ferriera. – Ez az ember az ellenségünk! Én, Ázsia katonai parancsnoka azt mondom...

– Ez a dolog az egyházra tartozik, nem a te hatáskörödbe...

Blackthorne értetlenül állt, alig látott-hallott, a feje ismét elviselhetetlenül lüktetett. Minden olyan hirtelen történt, az egyik pillanatban még voltak testőrei, a másokban már nem, az egyikben

az inkvizíció kezére került, a másikban megmenekült, aztán újra csapdába esett, és most maga a főinkvizítor kel a védelmére! Semmit sem értett.

– Még egyszer figyelmeztetek! – tombolt Ferriera. – Isten a tanúm, hogy hibát követsz el. Tájékoztatni fogom Lisszabont!

– Addig is megparancsolom, hogy rendeld vissza embereidet a fedélzetre, különben elmozdítalak a Fekete Hajó vezérkapitányának tisztéből!

– Erre nincs hatalmad!

– Ha nem rendeled vissza embereidet és nem biztosítasz, méghozzá azonnal, hogy az Ingelesnek nem esik bántódása, kiközösítelek – téged és mindenkit, aki alattad szolgál, bárhol a világon, kiközösítelek és megátkozlak, kiközösítem és megátkozom mindazokat, akik engedelmességni merészelnek neked, Isten nevében!

– A Szent Szűzre... – Ferriera elhallgatott. Magát nem féltette, de most a Fekete Hajója került közvetlen veszélybe, és tisztában volt vele, hogy a legénység egytől egyik dezertál, ha nem engedelmességek. Átfutott az agyán, hogy agyonlövi a papot, de az átkot az már nem közömbösítette volna. Beadta hát a derekát. – Rendben van... vissza a fedélzetre, mindenki!

A matrózok boldogan szétszóródtak, igyekeztek minél messzebbre kerülni a pap haragjától. Blackthorne hitetlenkedve bámult, még mindig attól félt, hogy rosszul lát, rosszul hall. Aztán az általános bizonytalanságban Pesaro elvesztette a fejét. Gyűlölködve felemelte a pisztolyát, és célba vette a navigátort. Dell'Aqua előreugrott, hogy saját testével fogja fel a golyót. Pesaro meghúzta a ravaszt, de abban a pillanatban nyílvesszők fúródtak a mellkasába. A fegyver ártalmatlanul elsült, és Pesaro hörögve összeroskadt.

Blackthorne megperdült, és hat Kijama-íjászt pillantott meg, akik máris új nyilakat illesztettek a húrra. Mihály állt mellettük. A tiszt nyers hangon mondott valamit. Pesaro még egyszer, utoljára felvisított, a lába rángott egy darabig, aztán meghalt.

Mihály reszketve törte meg a csendet.

– A tiszt azt mondja, nagyon sajnálja, de veszélyben látta a vizitátor atya életét. – Magában bocsánatért esedezett Istenhez, amiért megadta a jelet az íjászoknak. De hát Pesarót figyelmeztették, érvelt

magában. És nekem kötelességem gondoskodni róla, hogy a vizitátor atya parancsait teljesítsék, hogy az élete ne forogjon veszélyben, az orgyilkosokat eltapossák és senkit se kelljen kiközösíteni.

Dell'Aqua Pesaro holtteste mellett térdelt. Keresztet vetett rá, és elmondta az utolsó szavakat. A portugálok a szamurájokat méregették, ugrásra készen várták, hogy parancsot kapjanak a gyilkosok lemészárlására. Kijama többi embere máris közeledett a misszió felől, ahol eddig várakoztak, és a gálya környékéről csak úgy özönlöttek a Szürkék, hogy megnézzék, mi a baj. Ferriera elvakult dühében is látta, hogy az azonnali harcnak semmi értelme. – Vissza a hajóra, mindenki! Vigyétek Pesarót is! – A szakasz mogorván engedelmeskedett.

Blackthorne leeresztette a kardját, de még nem dugta vissza a hüvelyébe. Döbbsen várta, hogy kiderüljön, szemfényvesztés az egész, hogy nekiessenek és felvonszolják a hajóra.

A tatfedélzeten Rodrigues halkán így szólt: – Felkészülni a támadók visszaverésére, de feltűnés nélkül, a jóistenit! – Az emberek tüstént harcállást foglaltak el. – Fedezétek a vezérkapitányt! Nagycsónakot előkészíteni...

Dell'Aqua felkelt, és Ferriera felé fordult, aki dölyfösen állt a feljárónál, készen rá, hogy megvédje hajóját. – Te vagy a felelős ennek az embernek a haláláért! – sziszegte a vizitátor atya. – A te fanatikus, vérgőzös agyad és...

– Mielőtt még nyilvánosan kijelentenél olyasmit, amit később megbánsz, ajánlom, gondolkodj, eminenciás uram – szakította félbe Ferriera. – Én meghajoltam parancsod előtt, noha tudtam, hogy szörnyű hibát követsz el. Magad is hallottad, hogy visszarendeltem embereimet. Pesaro tagadta meg az engedelmességet, nem én, és az igazság az, hogy te vagy a felelős a haláláért. Megakadályoztad, mindannyiunkat megakadályoztál benne, hogy teljesítsük kötelességünket! Az Ingeles ellenségünk! Én katonai döntést hoztam az ügyében. Értesíteni fogom Lisszabont!

Rodrigues lement a feljáró tetejéhez.

– Vezérkapitány, ilyen széllel, ennél a vízállásnál nem tudom kivinni a hajót a tengerre.

– Készíttesd elő a nagycsónakot, hogy kivezeshessünk, ha

szükséges.

– Már előkészítettük.

Ferriera ráordított a Pesaro holttestét cipelő matrózokra, hogy siessenek. Hamarosan mindenki a fedélzeten volt. Az ágyúk mellett pattantyúsok álltak, minden tengerész keze ügyében két muskéta. Jobbról is, balról is szamurájok tolongtak a parton, de egyelőre nem adták jelét, hogy közbe akarnának avatkozni.

Ferriera, aki még mindig a parton tartózkodott, rászólt Mihályra.

– Mondd meg nekik, hogy oszoljanak! Nincs semmi baj – nincs itt semmi tennivalójuk. Az egész egy végzetes félreértés, de a fedélzetmestert jogosan lőtték agyon. Mondd meg nekik, hogy oszoljanak szét.

Mihály engedelmeskedett. A tisztek nem mozdultak.

– Jobb lesz, ha elmentek innen, eminenciás uram – vicsorogta Ferriera. – De még nem végeztünk... meg fogod bánni ezt a dolgot!

Dell'Aqua érzékelte a portugál tengerészek és a parton álló szamurájok közti feszültséget, de ügyet sem vetett rá. Áldást mondott és elfordult. – Gyerünk, navigátor.

– Miért eresztesz el? – kérdezte Blackthorne. Irgalmatlanul fáj a feje, még most sem merte elhinni, hogy megmenekült.

– Gyerünk, navigátor!

– De miért eresztesz el? Nem értem.

– Én sem – mondta Ferriera. – Szeretném tudni az igazi okát, eminenciás uram. Nem jelent még mindig veszélyt ránk és az egyházra nézve?

Dell'Aqua szótlanul meredt rá. De igen, szerette volna mondani, hogy letörölje a dolyföt az előtte álló fajankó arcáról. De sokkal nagyobb veszéllyel jár a közvetlen háború, az, hogy hogyan biztosítsunk időt számodra és még legalább ötvenesztendei Fekete Hajó számára, hogy végül is kit válasszunk: Toranagát vagy Isidót. Semmit sem értesz, Ferriera, rendünk gondjaiból, a kockázatokból, amiket vállaltunk, kényes és veszélyes helyzetünkből itt Japánban.

„Kérlek, Kijama úr, gondold meg. Azt javaslom, állj Toranaga úr oldalára” – mondta a daimjónak tegnap Mihályon keresztül, mert a saját japántudásában nem bízott.

„Oktalanul beleavatkozol a japán belügyekbe, holott ez kívül áll hatáskörödön. Azonkívül a barbárnak meg kell halnia.”

Dell'Aqua minden diplomatatehetségét latba vetette, és Kijama semmire sem hajlott. Aztán ma reggel, amikor elment Kijamához, hogy közölje vele: Isten akaratából az Ingeles semlegesítve van, felcsillant valami kis remény.

„Megfontoltam, amit mondtál – jelentette ki Kijama. – Nem állok Toranaga oldalára. Mostantól egészen a csata napjáig gondosan figyelni fogom a két vetélytársat. A megfelelő időben majd választok köztük. Most pedig beleegyezem, hogy a barbár szabadon elmehessen... nem azért, amit mondtál, hanem Mariko úrnő miatt... és mert az Andzsín-szan szamuráj...”

Ferriera még mindig rá meredt. – Nem jelent változatlanul veszélyt az Ingeles?

– Biztonságos utat kívánok neked, vezérkapitány, és Isten segedelmét. Navigátor, elvezetlek a gályádhhoz... Mi bajod?

– A... a fejem... valószínűleg a robbanás... Tényleg elengedsz? Miért?

– Mert Mária nővérünk, Mariko úrnő megkért bennünket, hogy vigyázzunk rád. – Dell'Aqua újra elindult.

– De ez nem lehet az oka! Nem tennéd csak azért, hogy teljesítsd az ő kérését!

– Egyetérték – mondta Ferriera. Utánakiáltott a vizitátornak. – Eminenciás uram, miért nem árulod el neki az igazi okot?

Dell'Aqua nem állt meg. Blackthorne utánaindult, de a hajónak nem fordított hátat, még mindig cselszövésre gyanakodott. – Nem értem az egészet. Tudod jól, hogy tönkre foglak tenni benneteket. Megtámadom a Fekete Hajót.

Ferriera gúnyosan nevetett. – Mivel, Ingeles? Nincs többé hajód!

– Hogyhogy?

– Nincs hajód. Vége. Ha nem ez volna a helyzet, el nem eresztelek, akármivel fenyegetőzik a vizitátor atya.

– Nem igaz...

Blackthorne zúgó fejjel hallgatta, amint Ferriera nevetve megismétli; baleset... Isten keze... a hajód a tőkéig leégett, most már nem árthatsz az én hajómnak, ámbár még mindig eretnek vagy és ellenség... valami ilyesmi. Aztán látta, hogy Rodrigues arcára részvét ül ki, s ajkai szavakat formálnak: – Igen, igaz, Ingeles.

– Nem igaz, nem lehet igaz.

Aztán az inkvizítor szólalt meg millió és millió mérföldnyi távolból: – Üzenetet kaptam ma reggel Alvito atyától. Földrengés volt, az szökőárt támasztott, és az ár...

De Blackthorne már nem hallotta. Egy hang ordított a fejében: „Vége a hajódnak, cserbenhagyta, vége a hajódnak, nincs hajód, nincs hajód, nincs hajód...”

– Nem igaz! Hazudsz, a hajóm biztonságos kikötőben áll, és négyezer ember őrzi! Biztonságban van!

– Istentől nem – mondta valaki, aztán újra az inkvizítor atyát hallotta:

– A szökőár felborította a hajódat. Úgy hírlík, az olajlámpák széttörték a fedélzeten, és a tűz tovaterjedt. A hajód kiégett...

– Hazugság! Hát az őrség? Mit csinált közben az őrség? Lehetetlen!

– ordította, de magában már tudta, hogy élete ára valóban a hajója volt.

– Partra vetett hal vagy, Ingeles – gúnyolódott Ferriera. – Szárazföldi patkány lettél! Örökre itt maradsz, mert a mi hajóinkra ugyan föl nem kéredzkedhetsz. Örökre ezen a parton fogsz tátogni...

Úgy érezte, megfullad. Aztán kitisztult a látása. Hallotta a sirályok rikoltozását, érezte az iszapos part bűzét, látta Ferrierát, az ellenséget, és tudta, hogy mindez szemenszedett hazugság, amellyel az örületbe akarják kergetni. A papok is részesei az összeesküvésnek. – Rohadj a pokol fenekén! – ordította, és magasra emelt karddal Ferrierának rontott. De mindezt csupán álmodta. Kezek nyúltak ki feléje, amint a hajó irányába botorkált, elvették a kardját, két Szürke karon fogta, aztán egyszer csak ott voltak a gálya feljárójánál, visszaadták a kardját és elengedték.

Alig látott, alig hallott, agya jóformán megszűnt működni a végtelen fájdalom szorításában, de továbbra is szilárdan meg volt győződve róla, hogy hazugság az egész, örületbe akarják kergetni, és ez sikerül is, ha nem szedi össze minden erejét. Segítsetek, könyörgött, valaki segítsen, aztán ott termett mellette Jabu, Vinck, ott voltak a vazallusai, és Blackthorne nem tudta megkülönböztetni a nyelveket, amiken beszéltek. Felvezették a fedélzetre, ott volt Kiri és Szazuko is, a gyermek egy szolgáló karjában sírt, a Barna helyőrség maradéka, evezősök, matrózok tolongtak a fedélzeten.

Izzadságszag, a félelem bűze. Jabu beszélt hozzá. És Vinck. Időbe telt, mire összpontosítani tudott rájuk. – Navigátor, az isten

szerelmére, hogyhogy elengedtek?

– Én... azt... – Képtelen volt kimondani a gyűlölt szavakat.

Aztán a tatfedélzeten találta magát, és Jabu utasította a kapitányszant, hogy fussanak ki a tengerre, mielőtt Isido visszavonja az engedélyüket, mielőtt a parton álló Szürkék meggondolják magukat, és mégsem hagyják, hogy a gálya elmenjen, irány Nagaszaki, teljes sebességgel... Közbeszólt Kiri: nagyon sajnálom, Jabu-szama, előbb Jedóba, kérlek, előbb Jedóba kell mennünk...

A sekély építésű vízi jármű evezői eltávolodtak a parttól, nekifeszültek a dagálynak és a szélnek, a gálya kisiklott a nyílt vízre, sirályok rikoltoztak a nyomában, és Blackthorne végre kivergődött kábulatából annyira, hogy összefüggő mondatra fussa: – Nem, nagyon sajnálom, Jokohama, Jokohamába kell menni.

– Előbb embereket szerzünk Nagaszakiban, Andzsín-szan, érted? Ez a fontos! Embereket! Tervem van – mondta Jabu.

– Nem. Jokohama. A hajóm... veszélyben.

– Hogyhogy veszélyben? – harsogta Jabu.

– Keresztények azt mondják... tűz!

– Micsoda!?

– Az isten szerelmére, navigátor, mi a baj? – kiáltotta Vinck.

Blackthorne reszkető kézzel a lorha felé mutatott. – Azt mondták... azt mondták, az Erasmusnak vége, Johann. A hajónknak vége... leégett! – Felordított: – Úristen, add, hogy ne legyen igaz!

HETEDIK KÖNYV

Hatvanadik fejezet

Csak állt a sekélyesben, és nézte megfeneklett, felborult hajója kiégett csontvázát: a parttól mindössze hetven yardra mosták a hullámok, árbocai, fedélzetei odavesztek, mindene odaveszett, kivéve a tőkét és az égnek meredő bordákat.

– Ezek a majmok partra akarták vontatni – mondta mogorván Vinck.

– Nem, a dagály hozta be ennyire.

– Most miért mondd ezt, navigátor, az Isten is megáld? Ha tűz tör ki egy kurva hajón, és a kurva part közel van, hát ki kell vontatni, mert

ott könnyebb tüzet oltani! Ezt még ezek a szaros seggű bennszülöttek is tudják! – Vinck a homokra köpött. – Majmok! Nem lett volna szabad rájuk bízni. Most mihez kezdünk? Hogyan megyünk haza? Jedóban kellett volna hagynod, ott biztonságban lett volna, engem meg az etákok között!

Vinck nyűszítő hangja végtelenül ingerelte Blackthorne-t. Vinck egész lénye ingerelte. Az elmúlt héten háromszor is türtőztetni kellett magát – legszívesebben utasította volna a vazallusait, hogy feltűnés nélkül döfjenek kést a hátába, és dobják a vízbe, hogy ne jajgasson, nyöszörögjön, vádaskodjon örökké. De mindig erőt vett a dühén, és inkább lement a kabinba vagy fel a fedélzetre, megkeresni Jabut. Jabu közelében Vinck egy hangot nem mert kiadni, annyira rettegett tőle, és joggal.

– Igen, lehet, hogy partra akarták vontatni, Johann – hagyta rá halálos fáradtságában.

– Naná, azok a szarevő rohadékok! De a tüzet, azt nem bírták eloltani, hogy az isten verje meg őket! Sohasem lett volna szabad ferdeszeműeket föleresztened rá, átkozott, mocskos majmai...

Blackthorne süketnek tette magát, és inkább a gályát figyelte. Néhány száz lépéssel lejjebb horgonyzott, Jokohama falvánál. A muskétásezred kunyhói még mindig álltak szanaszét a parton és az előhegyek oldalában, a katonák gyakorlatoztak, fel-alá rohangáltak, mindenki ideges volt. Melegen sütött a nap, közepes szél fújt. Blackthorne mimózaillatot érzett. Látta, hogy Kiri és Szazuko úrnő a gálya orremelvényén beszélget narancssárga napernyők alatt – tőlük jönne ez az illat? Aztán észrevette, hogy Jabu és Naga fel-alá sétál a kikötőparton, Naga beszél, Jabu hallgatja, mindketten feszültek.

Amikor a gálya két órával ezelőtt befordult velük a földnyelv mögül, Jabu azt mondta: „Minek közelebb menni, Andzsín-szan? Hajónak vége, ne? Menjünk Jedóba, készülni háborúra. Nincs sok időnk!”

„Nagyon sajnálom, megállunk. Meg kell nézni közelről. Kérem.”

Végül Jabu kelleetlenül beadta a derekát, kikötöttek, és Naga sietett elő a fogadásukra. „Nagyon sajnálom, Andzsín-szan, ne?” Szeme karikás volt a kialvatlanságtól.

„Igen, nagyon sajnálom. Mi történt?”

„Nagyon sajnálom, nem tudom. Hontó. Én nem voltam itt, érted? Néhány napja Misimába rendelték. Amikor visszajöttem, az emberek

azt mondták, a földrengés... éjjel, az egész éjjel történt, érted?”

„Értem, igen. Kérlek, folytasd.”

„Igen kicsi földrengés. Volt, aki azt mondta, szökőár jött a nyomában, volt, aki azt, csupán egyetlen nagy hullám, viharhullám. Vihar volt aznap éjjel, ne? Kicsi tai-fun. Tudod, mit jelent a tai-fun?”

„Igen.”

„Bocsánatot kérek. Az éjszaka nagyon sötét. Jön a nagy hullám, azt mondják. Olajlángok a fedélzeten összetörnek. Hajó kigyullad. ne? Minden ég, igen gyorsan...”

„De az örök, Naga-szan? Hol az őrség akkor?”

„Nagyon sötét. Tűz igen gyors, ne? Nagyon sajnálom. Sigata ga nai, ne?” – tette hozzá reménykedve.

„Hol a fedélzeti őrség, Naga-szan? Öröket hagyok, ne?”

„Amikor egy nap múlva visszajöttem, a hajónak vége, ott égett még mindig a sekélyben. Mindenkit összehívok aznapi hajóőrségből és parti őrzőkből. Jelentsenek. Senki sem tudja biztosan, mi történt. – Naga arca elsötétült. – Megparancsoltam, hogy mentsenek ki mindent, hordják ki a partra, érted? Minden ott van táborban. – A fennsík felé mutatott. – Örök vigyáznak rá. Én katonáim. Aztán kivégeztetem őket, és rohantam vissza Misimába, hogy jelentsem Toranaga úrnak.”

„Mindet? Mindet kivégeztet?”

„Persze – nem teljesítették a kötelességüket.”

„Mit mond Toranaga úr?”

„Nagyon dühös. Okkal, ne? Mondom, elkövetek szeppukut. Nem engedi. Iii! Toranaga úr igen dühös, Andzsín-szan! Egész ezred elvesztette becsületét. Mindenki. Minden tiszt. Már eddig ötvennyolc szeppuku!”

Blackthorne tombolt magában. Mi értelme ennek az egésznek? Ötezer, ötvenezer halál sem hozza vissza a hajómat! „Rossz – motyogta. – Nagyon rossz.”

„Igen. Menj Jedóba. Még ma. Háború ma, holnap, azután. Nagyon sajnálom.”

Blackthorne kimentette magát, otthagya Nagát és Jabut, lement a hajójához, mert egyedül akart lenni, félt, hogy egyszer csak nem tud többé erőt venni dühén, mert tehetetlen, sohasem fogja megtudni a teljes igazságot, csak azt, hogy a papoknak valahogyan mégis

sikerült felbérelni vagy fenyegetéssel rávenni valakit erre a gyalázatra. Lassan, egyenes tartással távolodott Jabutól és Nagától, de Vinck utánarohant, és könyörögve kérte, ne hagyja magára. Kétségbeesett félelmét látva Blackthorne beleegyezett, hogy kövesse, de ügyet se vetett Vinckre.

Aztán egyszer csak, lenn a parton, rábukkantak a fejek undorító maradványaira. Több mint száz nyársra tűzött fejek rejtettek a homokbuckák. Tengeri madarak röppentek fel róluk fehér felhőben, aztán visszaszálltak és tovább lakmároztak visongva, amint a két ember tovább ballagott.

Hajója roncsát nézve Blackthorne nem bírta kiverni a fejéből egy gondolatot: Mariko rájött a megoldásra, és elárulta a titkot Kijamának vagy a papoknak; „a hajója nélkül az Andzsín-szan semmit sem tehet az egyház ellen – kérlek, hagyjátok életben, de vegyétek el a hajóját...”

Igaza volt. Igen egyszerű megoldása a katolikusok legfőbb gondjának. De hát bárkinek eszébe juthatott ugyanez, nem? De hogyan jutottak át négyezer emberen? Kit vesztegettek meg? Hogyan?

Nem számít. Győztek.

A hajóm nélkül halott ember vagyok. Nem segíthetek Toranagának, és a háború mindnyájunkat el fog nyelni.

– Szegény hajó – mondta. – Bocsáss meg – olyan szomorú értelmetlenül pusztulni el. Ennyi league után.

– He? – kérdezte Vinck.

– Semmi – felelte. Szegény hajó, bocsáss meg nekem. Ez nem volt benne Marikóval kötött alkumban. Szegény Mariko. Bocsáss meg neki is.

– Mit mondtál, navigátor?

– Semmit. Csak hangosan gondolkodtam.

– De mondtál valamit. Az isten szerelmére, hallottam, hogy mondtál valamit!

– Az isten szerelmére, fogd be a pofád!

– He? Fogjam be, mi? Partra vagyunk vetve, ezek közé a húgyivók közé egész életünkre! Nem?

– De igen!

– Ezek előtt a a szarevő majmok előtt kell fetrengenünk életünk

végéig, nem?

– De igen.

– De igen, de igen! – Vinck egész testében remegett, és Blackthorne felkészült rá, hogy védje magát, ha szükséges. – A te hibád! Te mondtad, hogy jöjjünk a japánok közé, és hányan haltak meg az ideúton is? Te vagy a hibás!

– Igen. Nagyon sajnálom, igazad van.

– Sajnálod, mi, navigátor? Hogyan jutunk haza innen? Mert ez a te dolgod, az isten verjen meg, hogy hazajuttass bennünket! Hogyan fogod csinálni, mi?

– Nem tudom. Ideér egy másik hajónk, Johann. Csak várunk kell és...

– Várni? Mennyit? Öt tetves évet, húszat? Hiszen te magad mondtad, hogy ezek a szarevők háborúzni fognak! – Vincknek végleg megbomlott az agya. – Lecsapják a fejünket és karóra tűzik, a madarak zabálnak föl bennünket... – Őrült nevetés rántotta görcsbe a testét, hirtelen mozdulattal az ingébe nyúlt. Blackthorne látta a pisztoly agyát – könnyűszerrel leüthette volna Vincket, elvehette volna tőle a fegyvert, de most már semmit sem tett, hogy védekezzenek. Vinck meglóbálta a pisztolyt az arca előtt, és eszelős táncot járt körülötte. Blackthorne félelem nélkül várta, szinte remélte, hogy a golyó a fejébe fúródik, de Vinck váratlanul futásnak eredt, le a partra, a madarak ijedten, rikácsolva röppentek fel az útjából. Vinck száz lépést vagy még többet száguldott őrjöngve, aztán összeesett, hanyatt vágta magát, rugdalózott, durva szitkokat ordított. Egy utolsó visítással hasra fordult, Blackthorne felé, és mozdulatlaná merevedett. Csend lett.

Amikor Blackthorne odaért hozzá, a pisztoly egyenesen rá célzott, barátja eszelős gyűlölettel meredt rá, szája vicsorgásba rándult. Halott volt.

Blackthorne lezárta a szemét, vállára vetette a holttestet és visszaballagott. Szamurájok rohantak feléje, Nagával és Jabuval az élen.

– Mi történt, Andzsín-szan?

– Megőrült.

– Halott?

– Igen. Előbb temetés, aztán Jedo. Rendben?

– Hai.

Blackthorne ásót kért, elküldött mindenkit, azután eltemette Vincket egy dombon, amely a hajóroncsra nézett. Misét mondott a sír fölött, két fadarabból keresztet eszkábált és beleszúrta. Nem esett nehezére elmondani a szent szavakat. Túlságosan is sokszor kellett már elmondania őket. Csak ezen az úton több mint százszor. Mindössze Baccus van Nekk és a Croocq gyerek maradt meg a saját hajójáról, a többiek más hajókról szálltak át – a néma Salamon, Jan Roper, Sonk, a szakács, Ginsel, a vitorlakészítő. Öt hajó és négyszázkilencvenhat ember. És most Vinck. Mind elpusztult, kivéve hetünket. És miért?

Hogy körülvitorlázuk a földet? Elsőként?

– Fogalmam sincs – mondta a sírnek. – De ebből már semmi sem lesz.

Mindent elrendezett. – Szajónara, Johann. – Leballagott a partra, és meztelenül kiúszott a roncsához, hogy megtisztuljon. Előzőleg elmagyarázta Nagának és Jabunak, hogy náluk ez a szokás, ha szárazföldön kell eltemetni valamelyik emberüket. A kapitánynak kell végrehajtania, ha más nincs, méghozzá egymagában.

Belekapaszkodott a hajó egyik bordájába, és látta, hogy már sűrűsödnek rajtuk a kagylók, a háromölnyi vízben nyugvó tőkére kezdett lerakódni a homok. Nemsokára egészen bekebelezi a tenger, és az Erasmus eltűnik. Tehetetlenül körülnézett. Nincs semmi mentenivaló.

Kiúszott a partra. Néhány vazallusa friss ruhákkal várta. Felöltözött, övébe dugta a kardokat, és visszament a kikötőhöz. Egyik vazallusa kinyújtotta a kezét. – Andzsín-szan! Nézd!

Postagalamb menekült kétségbeesetten egy héja elől a faluban levő ketrece felé. A ketrec szemlátomást a település legmagasabb épületének, egy emelkedően álló háznak a padlásán volt. Száz yardra lehetett végcéljától, amikor a héja fölébe került, összezárta szárnyait, és lezúdult rá. Röpködtek a tollak, de a galamb ravasznak bizonyult: éktelen visítással, mintha halálos sebet kapott volna, zuhanni kezdett, majd a föld közelében magához tért, és nyílegyenesen hussant tovább az otthona felé. Be is surrant a ketrec lyukán, a héja néhány méterrel lemaradva rikácsolt dühödten. Mindenki éljenzett, kivéve Blackthorne-t.

– Jól csinálta, ne? – kérdezte egyik vazallusa, akit zavarba ejtett ura mogorvasága.

– Igen. – Blackthorne felment a gályára. Ott volt Jabu, Szazuko úrnő, Kiri, a kapitány. – Jabu-szan. Ima Jedo ka?

De Jabu nem felelt, mintha észre sem vették volna őt. Mindenki Nagát nézte, aki a falu felé sietett. A galambok kezelője kijött eléje az épületből. Naga feltörte a pecsétet, és elolvasta a kis papírdarabot. „A gálya és rajta mindenki Jokohamában marad, míg meg nem érkezem.” Az üzenetet Toranaga írta alá.

A lovasok átzúdultak a dombgerincen a felkelő nap fényében. A Buntaro által vezetett elővéd ötvenfőnyi felderítőegysége bukkant fel először, utánuk a zászlóvivők, aztán Toranaga. Mögötte következett a hadsereg Omi parancsnoksága alatt. Utánuk Alvito atya tíz japán hívével, azután a kis hátvédcsapat, köztük vadászok, kesztyűs kezükön csuklyás sólymokkal – csak egy nagy sárga szemű galambászhéjának nem borította csuklya a fejét. Minden samuráj csatapáncélt és súlyos fegyverzetet hordott.

Toranaga könnyed tartásban ülte meg lovát, újra a derűs, határozott, erős férfi volt, s örült, hogy útja a végéhez közeleg. Két és fél napja küldte el az üzenetet Nagának s indult ki erőltetett menetben Misimából. Nagy iramban haladtak, minden húsz rí után lovakat váltottak. Az egyik állomáson, ahol nem állt rendelkezésre elegendő pihent ló, a samurájparancsnokot leváltotta, és felszólította, hogy vagy kövessen el szeppukut, vagy borotválja le a haját és menjen szerzetesnek. A samuráj a szeppukut választotta.

Előre figyelmeztettük azt az ostobát, gondolta Toranaga, tudta jól, hogy az egész Kvantó mozgósítva van, háborúra készülődik. De a halála nem volt hiábavaló. A hír futótűzként fog elterjedni birtokaimon, s nem lesz több bosszantó fennakadás.

Rengeteg még a tennivaló, tűnődött magában. Négy nap múlva huszonkettedike, a holdszemlélés havának, vagyis a nyolcadik hónapnak huszonkettedik napja. Ószakában Ogaki Takamoto, az udvaronc ma jelenti be hivatalosan Isidónak, hogy a Menny Fiának látogatását sajnálatos módon el kell halasztani néhány nappal, mivel őfelsége nem érzi jól magát.

Milyen könnyű volt elintézni a dolgot. Noha Ogaki hetedik osztályú

herceg, Go-Sokónak, a kilencvenötödik császárnak a leszármazottja, éppen olyan szegény, mint az udvartartás valamennyi tagja. Az udvarnak nem volt saját bevétele. Jövedelemmel csakis a szamurájok rendelkeztek, s az udvarnak évszázadok óta abból a szűkös kegydíjből kellett megélnie, amit a sóguntól, a kvampakutól vagy az éppen uralmon levő katonai kormányzattól kapott. Így hát Toranaga alázatosan és igen körültekintően tízezer koku évi jövedelmet biztosított Ogakinak közvetítők útján, amelyből gondoskodhat ínséget látó rokonairól, megüzenve egyúttal, hogy Minovara s így szintén Go-Soko leszármazottja lévén, boldogan áll Ogaki szolgálatára, s reméli, hogy a Menny Fia drága egészsége érdekében óvakodni fog a kiszámíthatatlan ószakai éghajlattól, különösen a huszonkettedik nap táján.

Holnap Isido és szövetségesei megindulnak ellenem. Mennyi időm van még? Hol kellene megívni a csatát? Odavaránál? A győzelem csakis az időponton és a helyszínen múlik, nem a létszámon. Isidóék legalább háromszor annyian vannak, mint mi. De nem ez a fő, hanem az, hogy Isido végre előbújik az ószakai várból! Mariko kirángatta onnan. A hatalomért folytatott sakkjátszmában feláldoztam a királynőmet, de Isido két bástyát veszített.

Igen. De te sem csak egy királynőt veszítettél. Hanem egy hajót is. Királynő parasztból is lehet – de hajó nem!

Lefelé ügettek a dombon. Alattuk a tenger. Befordultak az ösvény kanyarjába, és megpillantották Jokohama falvát, a part közelében a hajóronccsal. Láta már a fensíkot is, ahol a muskétásezred sorakozott fel díszszemlére, lovakkal és felszereléssel együtt, a muskétákat tokban tartva, más fegyveres szamurájok pedig díszsorfalat álltak a part közelében vezető út vonalán. A falu határában a parasztok térdeltek katonásan egyenes sorokban. Hátuk mögött a gálya, a matrózok és a kapitány. A kikötőben szabályos alakzatban várakoztak a haláshajók, és Toranaga elhatározta, hogy meg fogja feddni Nagát. Megparancsolta ugyan, hogy az ezredet készítse fel az azonnali indulásra, de a halászokat és a parasztokat a munkától elvonni felelőtlenység.

Hátrafordult nyergében, és utasította egyik szamuráját, hogy szóljon Buntaro úrnak: lovagoljon előre és ellenőrizze, megtörtént-e minden

biztonsági és egyéb előkészület. – Azután menj le a faluba, és küldj dolgára mindenkit, kivéve az előjárót.

– Igenis, uram. – A szamuráj megsarkantyúzta lovát, és elvágatott. Toranaga most már elég közel volt a fennsíkhoz, hogy kivegye az arcokat. Felismerte az Andzsín-szant és Jabut, azután Kirit és Szazuko úrnőt. Izgatottsága egyre fokozódott.

Buntaro, hátán a nagy íjjal és két teli tegezzel, levágatott az ösvényen, nyomában fél tucat szamuráj. A fennsíkra kanyarodva megpillantotta Blackthorne-t, s az arca elsötétült. Meghőköltette lovát, és lassan körülnézett. Az ezreddel szemben tetővel ellátott díszemlény állt, rajta egyetlen párna. A közelében egy másik, kisebb emlény, Kiri és Szazuko úrnő várakozott rajta. Az ezred élén mint rangidős, Jabu, jobbján Naga, balján az Andzsín-szan. Minden biztonságosnak tetszett, így hát intett a csapatnak, hogy jöhetnek. Leügetett az elővéd, leszállt a nyeregből, és körülvette a díszemlényt. Csak ezután lovagolt ki a térre Toranaga. Naga magasra emelte a harci zászlót. Négyezer ember hangja harsant egyszerre – Toranagaaaaaaa! –, és a muskétásezred meghajolt.

Toranaga nem viszonzta köszönésüket. Körülnézett a néma csendben. Észrevette, hogy Buntaro titkon az Andzsín-szant figyeli. Jabu a tőle kapott kardot viselte, de nagyon ideges volt. Az Andzsín-szan hibátlanul hajolt meg és nem moccant. A kardmarkolata megrepedezett. Kiri és az ifjú Szazuko a tatamira illesztett tenyérral térdelt, fejüket alázatosan lehajtva. Toranaga pillantása ellágyult, majd rosszállólag ismét az ezred felé fordult. Senki sem egyenesedett még ki a meghajlásból. Nem hajolt meg feléjük, csupán biccentett kurtán, és érezte, mint fut végig a remegés az egész ezreden, amint valahára kiegyenesedhetnek. Helyes, gondolta, miközben fürgén leugrott nyergéből, örülök, hogy félték a bosszúmtól. Egy szamuráj átvette a kantárszárát, és elvezette a lovát, Toranaga pedig hátat fordított az ezrednek, és asszonyaihoz ment. – Üdvözöllek idehaza, Kiri-szan!

Kiri boldogan meghajolt. – Köszönöm, uram. Nem hittem volna, hogy szerencsém lesz még egyszer látni téged.

– Én sem, úrnőm. – Toranaga hagyta, hogy az örömnek egy kis töredéke kiüljön az arcára. A fiatal lányra nézett. – Nos, Szazuko-

szan? Hol a fiam?

– A dajkájánál, uram – felelte izgatottan a lány, boldogan sütkérezve ura kegyében.

– Kérlek, küldj érte valakit azonnal.

– Ó, kérlek, uram, megengednéd, hogy magam hozzam ide hozzád?

– Igen, igen, ha ez a kívánságod. – Toranaga mosolyogva nézett a távozó lány után. Nagyon kedvelte Szazukót. Azután újból Kirihez fordult. – Jól vagy? – kérdezte immár sokkal közvetlenebbül.

– Igen, uram. Ó, igen... és örömmel tölt el, hogy ilyen erősnek látlak.

– Lefogytál, Kiri-csan, és fiatalabb vagy, mint valaha.

– Jaj, nagyon sajnálom, uram, de ez nem igaz. De azért köszönöm, köszönöm.

Toranaga rávigyorgott. – Mindenesetre akármilyen történt veled, jól áll. Balsors... magány... elhagyatottság... Örülök, hogy újra látlak, Kiri-csan.

– Köszönöm, uram. Boldog vagyok, hogy az ő engedelmessége és önfeláldozása megnyitotta Ószaka kapuit. Ő is boldog volna, uram, ha tudná, hogy sikerrel járt.

– Előbb ezzel a csőcselékkel kell foglalkoznom, aztán majd beszélgetünk. Annyi a mesélnivaló, ne?

– Ó, de mennyi! – Kiri szeme huncutul csillogott. – A Menny Fia elhalasztja látogatását, ne?

– Bölcsen tenné. Ne?

– Bizalmas üzenetet hoztam Ocsiba úrnőtől.

– Igen? Jó. De most az is várhat. – Hallgatott egy sort. – Mariko úrnő becsülettel halt meg? Nem véletlen volt, ő választotta a halált?

– Mariko-szama a halált választotta. Szeppekut követett el. Ha nem teszi, fogságba esik. Ó, uram, olyan nagyszerűen viselkedett azokban a szörnyű napokban! Olyan bátor volt. És az Andzsín-szan is. Ha ő nincs, Mariko-szamat foglyul ejtik és megalázzák. Mindnyájunkat foglyul ejtenek és megaláznak.

– Á, igen, a nindzsák! – Toranaga kifújta a levegőt, és a szeme elsötétült. Kiri önkéntelenül is megborzongott. – Isidónak sok mindenért kell felelnie, Kiri-csan. Kérlek, bocsáss meg. – Toranaga a díszemelvényhez ment, és szigorú, fenyegető arccal leült. Testőrei körülvették.

– Omi-szan!

– Igenis, uram! – Omi előrelépett és meghajolt. Öregebbnek, soványabbnak látszott, mint azelőtt.

– Kísérd Kiricubo úrnőt a szállására, és ellenőrizd, hogy az enyém megfelelő-e! Éjszakára itt maradok.

Omi tisztelgett és elsietett, s Toranaga örömmel konstataálta, hogy a terv váratlan megváltoztatására Ominak arcizma sem rezdült. Omi tanul, gondolta, de az is lehet, hogy kémei megsúgták neki: titokban iderendeltem Szudarát és Hiromacut, holnapig tehát aligha indulhatok tovább.

Teljes figyelmével az ezred felé fordult. Intésére Jabu előrelépett és tisztelgett. Toranaga udvariasan viszonzta a köszönést. – Nos, Jabu-szan, légy üdvözölve.

– Köszönöm, uram. Engedd meg, hogy kifejezzem örömömet, amiért sikerült Isido álnokságát elhárítanod.

– Köszönöm. Ószakában nem mentek valami jól a dolgok, ne?

– Nem. A harmóniám romokban hever, uram. Reméltem, hogy én vezethetem visszavonulásunkat Ószakából, s elhozhatom hozzád asszonyaidat, fiadat, Toda úrnőt, az Andzsín-szant és új matrózait biztonságban. De sajnós, mindkettőnket elárultak – ott is és itt is.

– Igen. – Toranaga a hajóroncs felé nézett, és harag futott át az arcán. Mindenki felkészült a dühkitörésre, de ehelyett Toranaga azt mondta: – Karma. Igen, karma, Jabu-szan. Mit tehet az ember az elemek ellen? Semmit. Persze a hanyagság egészen más dolog. Ami Ószakát illeti, mindenről hallani akarok, részletesen – miután az ezredet elbocsátottam és megfürödtem.

– Elkészítettem az írott jelentést, uram.

– Jó. Köszönöm, de először szóban akarom hallani.

– Igaz, hogy a Menny Fia nem megy el Ószakába?

– A Menny Fia azt csinálja, amihez kedve van.

– Óhajtod megsejmelni az ezredet, mielőtt szétesz? – kérdezte szertartásosan Jabu.

– Miért tüntetném ki őket ezzel? Vagy nem tudod, hogy kegyvesztettek, elemek ide vagy oda?

– Igen, uram. Nagyon sajnálom. Szörnyű eset. – Jabu sikertelenül próbált olvasni Toranaga gondolataiban. – Megdöbbenve hallottam, mi történt. Szinte hihetetlen.

– Egyetérték. – Toranaga elsötétült arccal nézett Nagára és a háta

mögött sorakozó embertömegre. – Fel nem tudom fogni, miképp kerülhetett sor ekkora hanyagságra. Arra a hajóra szükségem volt! Naga feldúltak látszott.

– Kérlek, bocsáss meg, uram, óhajtod, hogy újabb vizsgálatot indítsak?

– Mit tehetnél még, amit már nem tettél meg?

– Nem tudom, uram, semmit, uram, kérek, bocsáss meg.

– A vizsgálat kimerítő volt, ne?

– Igen, uram. Kérlek, bocsásd meg ostobaságomat.

– Nem a te hibád. Te nem voltál itt. Nem te voltál az ügyeletes parancsnok. – Toranaga ingerülten visszafordult Jabuhoz. – Különös, szinte már baljós véletlen, hogy a parti őrző, a táborőrség, a fedélzeti őrség, az ügyeletes parancsnok egytől egyig az izuiak közül került ki aznap éjjel – kivéve Andzsín-szan néhány róninját.

– Igen, uram. Különös, de nem baljós, kérek, bocsáss meg. Igazad volt, amikor felelősségre vontad a tisztet, mint ahogy Nagaszannak is igaza volt, amikor megbüntette a többieket. Nagyon sajnálom, de én magam is vizsgálatot indítottam, amint ideértem, újabb értesülésekhez azonban nem jutottam. Egyetértek veled abban, hogy karma volt – amiben valahogy ezek a szarevő keresztények is közreműködtek. Ennek ellenére bocsánatodat kérem.

– Á, tehát azt mondd, szándékosság van a dologban?

– Nincs bizonyítékom, uram, de a szökőár és a tűz elégtelen magyarázat. Bármilyen tüzet el lehet oltani. Ismételten bocsánatodat kérem.

– Elfogadom bocsánatkérésedet, de inkább azt mondd meg, kérek, hogyan pótolhatnám azt a hajót. Szükségem van hajóra!

Jabunak jeges félelem markolta össze a gyomrát. – Igen, uram. Tudom. Nagyon sajnálom, de nem lehet pótolni. Az Andzsín-szan azt mondja, hamarosan újabb hadihajók jönnek majd az országból.

– Mikor?

– Azt nem tudja, uram.

– Egy éven belül? Tízen? Nekem tíz napom alig van.

– Nagyon sajnálom, uram, bárcsak tudnám. Talán kérdezd meg tőle, uram.

Toranaga most első ízben nézett egyenesen Blackthorne-ra. A magas férfi egymagában állt, az arcából minden élet kiveszett.

– Andzsín-szan!

– Igen, uram?

– Rossz, ne? Nagyon rossz. – Toranaga a roncsra mutatott. – Ne?

– Igen, nagyon rossz, uram.

– Mikor jönnek másik hajók?

– Enyém hajók, uram?

– Igen.

– Amikor... amikor Buddha akarja.

– Ma este beszélünk. Most menj. Köszönet Ószakáért. Igen. Menj a gályára – vagy a faluba. Este beszélünk. Érted?

– Igen. Este beszélünk, igen, értem, uram. Köszönöm. Mikor este?

– Majd érted küldök. Köszönet Ószakáért.

– Kötelesség, ne? Keveset tettem. Toda Mariko-szama mindent odaadott. Mindent Toranaga-szamáért.

– Igen. – Toranaga komoran viszonzta a meghajlását. Az Andzsín-szan fordult, hogy távozzék, de hirtelen megtorpant. Toranaga a fennsík tulsó széle felé nézett. Cukku-szan és hívei lovagoltak be éppen, és leszálltak a nyeregből. Toranaga nem fogadta a papot Misimában – ámbár a hajó pusztulásáról azonnal értesítette –, szándékosan várakoztatta, míg meg nem tudja, mi történt Ószakában s míg a gálya biztonságban meg nem érkezik Andzsiróba. Csak akkor döntött úgy, hogy idehozza magával a papot s a megfelelő időben szervezi meg kettejük között az összetűzést.

Blackthorne elindult a pap felé.

– Nem, Andzsín-szan. Később, nem most. Menj a faluba! – parancsolta Toranaga.

– De uram! Az az ember megölte hajómat! Ellenség!

– Menj a faluba! Kérlek, várj ott. Ma este beszélgetünk.

– Uram, kérlek, az az ember...

– Nem. A gályára még – mondta Toranaga. – Indulj. Kérlek. – Ez még annál is jobb, gondolta, mint amikor új sólymot szoktat az ember az öklére. Jobb bizony, mert az Andzsín-szan éppolyan vad, veszélyes és kiszámíthatatlan. Különös ember, ilyennel még sohasem találkoztam.

A szeme sarkából látta, hogy Buntaro az Andzsín-szan elé siet,

készen rá, hogy elvágja az útját és engedelmességre kényszerítse. Milyen ostoba, gondolta szórakozottan Toranaga, azonkívül fölösleges is. Nem vette le a tekintetét Blackthorne-ról. Valósággal bűvölte, hogy ráerőltesse a maga akaratát.

– Igen. Megyek, Toranaga úr. Bocsáss meg. Megyek – mondta Blackthorne. Letörölve arcáról a verejtéket, indulni készült.

– Köszönöm, Andzsin-szan – felelte Toranaga. Nem mutatta ki a diadalát. Figyelte az engedelmesen távozó Blackthorne-t – vérszomjas, erős, dühödt férfi, de Toranaga akarata legyőzte.

Azután Toranaga meggondolta magát. – Andzsin-szan! – kiáltott utána, úgy döntve, ideje megoldani a szíjakat és zsákmánya után röptetni a sólymot. A végső próbatételre. – Menj oda, ha akarsz. Azt hiszem, jobb, ha nem ölöd meg Cukku-szant. De ha meg akarod ölni – ölj. Jobb nem ölni. – Lassan, hangsúlyozva beszélt, és megismételte. – Vakarimaszu ka?

– Hai.

Toranaga belenézett a hihetetlenül kék szemekbe, amelyekben eszelős gyűlölet tükröződött, és eltűnődött rajta, vajon ez a zsákmánya után eresztett vad madár ölni fog-e vagy nem, vajon csakis az ő szeszélyének engedelmeskedve fog-e cselekedni és vajon visszatér-e az öklére lakmározás nélkül. – Vakarimaszu ka?

– Hai.

Toranaga intett, hogy elmehet. Blackthorne hosszú léptekkel északnak indult, Cukku-szan felé. Buntaro félreállt az útjából. Blackthorne senkit sem látott a papon kívül. A levegő mintha még jobban befülledt volna.

– Nos, Jabu-szan? Mit fog csinálni? – kérdezte Toranaga.

– Ölni fog. Természetesen meg fogja ölni, ha tudja. A pap megérdemli a halált, ne? Minden keresztény pap megérdemli a halált, ne? Minden keresztény. Biztosra veszem, hogy ők vannak a gyújtogatás mögött – a papok és Kijama, noha bizonyítani nem tudom.

– Hajlandó vagy az életedet tenni rá, hogy megöli Cukku-szant?

– Nem, uram – felelte sietve Jabu. – Nem. Kérlek, bocsáss meg. Barbár ő... mindketten barbárok.

– Naga-szan?

– Én a helyében megölném a papot és a többit is, hiszen engedélyt

adtál rá. Nem ismertem még embert, aki ilyen nyíltan és hevesen gyűlölködött volna. Az elmúlt két napban az Andzsín-szan úgy viselkedett, mint aki megőrült, fel-alá járkált, motyogott, a roncsot bámulta egyfolytában, kinn aludt összegömbölyödve a fővényen, alig evett... – Naga Blackthorne után nézett. – Szerintem sem a természet végzett azzal a hajóval. Tudom, hogy valami módon a papok vannak az egész mögött... bizonyítani én sem tudom, de... nem hiszem, hogy csupán a vihar műve volt.

– Válassz!

– Robbanni fog. Nézd csak a járását... Azt hiszem, megöli... Remélem, hogy megöli.

– Buntaro-szan?

Buntaro hátat fordított: súlyos pofazacskói borotvátlanok, vaskos lábát szétvetette, ujja az íján babrált. – Azt tanácsoltad neki, hogy ne ölje meg Cukku-szant, tehát nem kívánod a pap halálát. Hogy az Andzsín-szan ölni fog-e vagy sem, engem nem érdekel, uram. Engem csak az érdekel, ami számodra fontos. Megakadályozhatom benne, ha engedetlenséget tanúsítana? Ebből a távolságból könnyen meg tudnám tenni.

– Szavatolod, hogy csupán megsebezted?

– Nem, uram.

Toranaga halkán felnevetett, és megtörte a varázst. – Az Andzsín-szan nem fogja megöli Cukku-szant. Ordítani fog, őrzöngeni, kardját csörgetni, Cukku-szan pedig „szent” buzgalmában felfuvalkodik, de egyáltalán nem ijed meg tőle, sőt visszaordít: „Isten műve volt! Én nem nyúltam a hajóhoz!” Az Andzsín-szan erre hazug fráternek nevezi majd, Cukku-szan még jobban felfuvalkodik, megismétli kijelentését, Istene nevére esküszik, és kölcsönösen meggyűlölik egymást húsz életidőre. De nem hal meg egyikük sem. Legalábbis egyelőre.

– Honnan tudod mindezt, apám? – kiáltott fel Naga.

– Nem tudom bizonyosan, fiam. De úgy gondolom, ez fog történni. Nagyon fontos, hogy mindig szakítsunk időt az emberek – a fontos emberek tanulmányozására. Tanulmányozni kell a barátot és ellenséget egyaránt. Meg kell ismernünk őket. Én hosszú ideje tanulmányozom már ezeket. Mindkettő nagyon fontos a számomra. Ne, Jabu-szan?

– Igen, uram – felelte nyugtalanul Jabu.

Naga Blackthorne felé kapta a tekintetét. Az Andzsín-szan sietség nélkül, egyenletes léptekkel haladt Cukku-szan felé, aki hívei élén várakozott, a szél meglebegtette narancsszínű reverendájukat.

– De apám, hiszen egyik sem gyáva, ne? Hogyhogy... hogyan tudnának most már becsülettel meghátrálni?

– Az Andzsín-szan három okból nem fogja megölni. Először, mert Cukku-szan fegyvertelen és nem tudja felvenni vele a harcot. Az ő becsületük úgy diktálja, hogy fegyvertelen embert nem szabad megölni – az ilyesmi becstelenség, bűn a keresztény Isten ellen. Másodszor, mert az Andzsín-szan keresztény. Harmadszor, mert én úgy döntöttem, még nincs itt az ideje.

– Kérlek, bocsáss meg – mondta Buntaro –, a harmadik okot értem, még az elsőt is, de nem épp azért gyűlölik ezek egymást, mert mindegyik úgy véli, hogy a másik nem keresztény, hanem gonosz, sátánimádó? Nem így szokták mondani?

– De igen, csak hogy az ő istenük, Jézus állítólag azt tanította, hogy meg kell bocsátani az ellenségnek. Ebben áll az, ha valaki keresztény.

– Micsoda ostobaság, ne? – szólalt meg Naga. – Ostobaság megbocsátani az ellenségnek.

– Egyetérték. – Toranaga Jabura nézett. – Ostobaság megbocsátani az ellenségnek. Ne, Jabu-szan?

– De igen – helyeselt Jabu.

Toranaga észak felé nézett. A két alak már igen közel volt egymáshoz, és Toranaga magában átkozni kezdte elhamarkodottságát. Mindkét emberre nagy szüksége lesz még, semmi értelme ilyen kockázatnak kitenni őket. Merő szórakozásból eresztette szabadjára az Andzsín-szant, nem azért, hogy öljön, és már bánta ostobaságát. Várta, aminek be kell következnie. De minden úgy történt, ahogy megjósolta: a két ember összetűzése heves volt, rövid és gyűlölködő, még ebből a távolságból érzékelve is. Toranaga megkönnyebbülten legyezgette magát. Nagyon szerette volna tudni, milyen szavakat vágtak egymás fejéhez, fúrta a kíváncsiság, jól kalkulált-e. Azután látták, hogy az Andzsín-szan elsiet. Cukku-szan a homlokát törölgette színes papír zsebkendőjével.

– Iiif! – kiáltott fel elképedten Naga. – Hogyan is veszíthetnénk, ha te vagy a parancsnokunk?

– Könnyen, fiam, nagyon is könnyen, ha ez a karmám. – Toranaga hangulata egyszeriben megváltozott. – Naga-szan, az összes szamurájt, aki visszajött a gályán Ószakából, rendeld a szállásomra. Naga elsietett.

– Jabu-szan. Örülök, hogy épségben visszatértél s körünkben üdvözölhetlek. Oszlasd fel az ezredet – vacsora után még beszélgetünk. Megengeded, hogy érted küldjék majd?

– Természetesen. Köszönöm, uram. – Jabu tisztelgett és távozott.

A testőröket nem számítva, akiket hallótávolon kívül rendelt, Toranaga egyedül maradt Buntaróval, akit most jobban szemügyre vett. Buntaro ideges volt, akár a kutya, ha a pófájába bámulnak. Amikor nem bírta tovább, így szólt: – Uram?

– Egyszer az Andzsín-szan fejét kérted tőlem, ne? Ne?

– Igen... igen, uram.

– Nos?

– Meg... megsértett Andzsiróban. Szégyenem azóta sem múlt el.

– Azt a szégyent semmissé nyilvánítom.

– Igenis, uram. De a feleségem megcsalt vele, és ezt a szégyent nem lehet semmissé nyilvánítani, amíg ő él. Bizonyítékom van. A halálát akarom. Most azonnal. A... a hajójának vége, mi hasznod származhat még belőle, uram? Mint életkegyet kérem.

– Miféle bizonyítékod van?

– Mindenki tudja. Jokosze és Jedo között történt. Beszéltem Josinakával. Mindenki tudja.

– Josinaka látta őket együtt? Megvádolta a feleségedet?

– Nem. De amit mondott... – Buntaro elgyötörten felnézett. – Én tudom, és ez elég. Mint életkegyet kérem, uram. Még sohasem kértem tőled semmit, ne?

– Élve van szükségem rá. Ha ő nincs, a nindzsák foglyul ejtik és megalázzák Mariko-szant és így téged is.

– Mint életkegyet kérem – hajtogatta Buntaro. – A hajójának vége. Meg... megtette már, amit kívántál tőle. Kérlek.

– Bizonyítékom van, hogy nem csalt meg vele Mariko-szan.

– Kérlek, bocsáss meg, miféle bizonyítékod?

– Hát hallgass ide – de ez csak a te fülednek szól. Így állapotam

meg a feleségeddel. Én parancsoltam meg neki, hogy barátkozzék össze az Andzsín-szannal. – Toranaga keményen farkasszemet nézett Buntaróval. – Barátok voltak, igen. Az Andzsín-szan rajongott a feleségedért, de Mariko-szan sohasem csalt meg vele. Andzsíróban, közvetlenül a földrengés előtt, amikor Mariko-szan első ízben javasolta, hogy Ószakába megy és kiszabadítja a túszoikat – nyilvánosan szembeszáll Isidóval, azután válságot robbant ki azzal, hogy szeppukut követ el, bármit tegyen is Isido –, azon a napon elha...

– Tehát ez az egész meg volt tervezve?

– Természetesen. Te semmiből sem tanulsz? Azon a napon megparancsoltam neki, hogy váljon el tőled.

– Uram?

– Hogy váljon el tőled. Ismered ezt a szót?

– Igen, de...

– Éveken keresztül kínozott téged, te pedig éveken keresztül felháborítóan bántál vele. Emlékezz, mit műveltél például a mostohaanyjával és szolgálóival. Azután, pedig megmondtam, hogy szükségem lesz tolmácsi szolgálataira, megverted őt, jó, hogy meg nem ölted, ne? Ne?

– Igen... kérlek, bocsáss meg.

– Ideje volt véget vetni ennek a házasságnak. Elrendeltem hát. Még akkor.

– Ő kérte?

– Nem. Én határoztam így, én rendeltem el. Feleséged azonban könyörögve kért, hogy vonjam vissza ezt a parancsot. Elutasítottam a kérését. Feleséged erre azt válaszolta, hogy akkor engedélyem nélkül tüstént szeppukut követ el, mert nem tűrheti, hogy téged így megszégyenítselek. Megparancsoltam neki, hogy engedelmeskedjék. Megtagadta az engedelmességet. – Toranaga dühösen folytatta: – Feleséged kényszerített engem, a hűbérurát, hogy vonjam vissza törvényes parancsomat, s egyezzem bele, hogy csak Ószaka után lépjen érvénybe – amikor mindketten jól tudtuk, hogy Ószaka a halált jelenti számára. Világos?

– Igen... igen, értem.

– Ószakában az Andzsín-szan megvédte Mariko-szan, asszonyaim és a fiam becsületét. Ha ő nincs, ők is és az összes többi túszo még

mindig Ószakában volna, magam halott volnék vagy Ikava Dzsikkju vezetne körbe rabláncon, mint közönséges bűnözőt!

– Kérlek, bocsáss meg... de miért tett Mariko-szan ilyesmit? Gyűlölt engem... miért halogatta a válást? Szarudzsi miatt?

– A becsületed miatt. Mariko-szan tudta, mi a kötelessége. Feleséged olyannyira csak a te becsületedet tartotta szem előtt – még halálában is –, hogy a lelkekre kötötte: ennek a dolognak hármunk között kell maradnia. Soha nem tudhat róla senki, sem az Andzsín-szan, sem a fiad – még a keresztény gyóntatóatyja sem.

– Mi?

Toranaga még egyszer elmagyarázta. Végül Buntaro megértette. Toranaga ekkor elbocsátotta, s végre egyedül maradva, felállt és nyújtózkodott egyet, mert az egész napi munka kifárasztotta. A nap még magasan állt, noha már elmúlt dél. Toranaga megszomjazott. Egyik testőre hideg csát töltött neki. Utána leballagott a partra, levetette átizzadt kimonóját, és úszott egyet a frissítő tengervízben. Víz alatt is úszott, de nem maradt lenn sokáig, mert tudta, hogy a testőrei nyugtalankodnának. Háton lebegett, és az eget nézte, közben igyekezett erőt gyűjteni a hosszú éjszakához.

Ó, Mariko, milyen csodálatos asszony vagy. Igen, vagy, mert biztosra veszem, hogy örökké élni fogsz. Keresztény Istened lábánál kuporogsz vajon a keresztények mennyországában? Remélem, hogy nem. Iszonyú pocsékolás volna. Remélem, hogy a lelked csupán Buddha negyven napját várja, s aztán újraszületik valahol itt. Imádkozom, hogy az én családomban szüless újra. Kérlek. De ismét mint asszony – ne mint férfi. Te túlságosan különleges és értékes vagy ahhoz, hogy férfiként pocsékolódj el.

Mosoly ült ki Toranaga arcára. Minden úgy történt Andzsiróban, ahogy Buntarónak elmondta, csak hogy Mariko-szan nem kényszerítette őt parancsának visszavonására. – Hogyan kényszeríthetett volna engem olyasmire, amit nem akarok? – kérdezte az égtől. Mariko kötelességtudóan megkérte őt, hogy csak Ószaka után hozza nyilvánosságra válásukat. De az már biztos, tette hozzá magában, hogy szeppukut követett volna el, ha ezt visszautasítom. Ragaszkodott volna hozzá, ne? Persze hogy ragaszkodott volna, és akkor mindent tönkretesz. Azzal, hogy beleegyeztem, őt szükségtelen szégyentől és vitatkozástól kíméltem

meg, magamat pedig szükségtelen gondoktól – azzal meg, hogy most mindezt titokban fogjuk tartani, mert biztosra veszem, hogy ő is így kívánná, mindenki csak nyer. Örülök, hogy engedtem neki, gondolta derűsen, és felnevetett. Apró hullám csapott át rajta, a szája tele lett sós vízzel, és fuldokolni kezdett.

– Baj van, uram? – kiáltott oda egyik közelben úszó testőre.

– Dehogyan van. – Toranaga krákogott és nagyot köpött. Azután megpillantotta a hajóroncsot. – Gyere, versenyezzünk! – kiáltott oda a testőrnek.

Ha Toranaga versenyre hívott valakit, azt komolyan is gondolta. Egyszer egy hadvezére szándékosan győzni hagyta, remélve, hogy ezzel még jobban a kegyeibe férkőzik. A hadvezér drágán fizette meg a hibáját.

A testőr győzött. Toranaga gratulált neki, belekapaszkodott az egyik hajóbordába, várta, hogy visszanyerje a lélegzetét, és kíváncsian körülnézett. Lebukott a víz alá, és szemügyre vette az Erasmus tőkéjét. Utána kiúszott a partra, és felfrissülve a táborba ment.

Ideiglenes házat húztak fel számára a széles zsúptető alatt, amelyet erős bambuszoszlopok tartottak. A sodszik és válaszfalak megemelt fa- és tatamipadlóra kerültek. Őrszemek posztoltak mindenfelé, s a ház köré ideiglenes lakhelyet építettek Kirinek, Szazukónak, a szolgáltnak és a szakácsoknak is. A házakat ösvények hálózata kötötte össze.

Most látta először a gyermekét. Szazuko úrnő természetesen sohasem követte volna el azt az udvariatlanságot, hogy tüstént odavigye hozzá a fensíkra, hisz azzal fontos ügyek intézésében zavarhatta volna meg – mint ahogy valóban ez történt volna –, hiába adta meg neki ő örömmel az engedélyt.

A gyermek nagyon megtetszett Toranagának. – Derék fiú – mondta büszkén, amint magabiztosan és gyakorlottan a karjába vette. – És te, Szazuko, te fiatalabb és szebb vagy, mint valaha. Kell még szülnöd néhány gyereket, ehhez azonnal hozzá kell látnunk. Jól áll neked az anyaság.

– Ó, uram – mondta a lány –, úgy félttem, hogy sohasem látlak többé, és nem mutathatom meg legkisebb fiadat. Hogyan bújunk ki ebből a csapdából... Isido hadai...?

– Milyen derék fiú! Jövő héten szentélyt építtetek a tiszteletére, és

ellátom... – magában gyorsan megfelezte az összeget, amelyre gondolt, aztán újra megfelezte – évi húsz kokuval.

– Ó, uram, milyen nagylelkű vagy!

Szazuko ártatlanul rámosolygott. – Igen – mondta Toranaga –, ennyi elég azért, hogy egy nyomorult pap néhányszor eldarálja a Namu Amida Bucut, ne?

– Ó, hogyan, uram. Lehetne a jedói vár közelében az a szentély? Ó, milyen csodálatos lenne, ha egy folyóra vagy patakra építtethetné! Toranaga vonakodva beleegyezett, noha tudta, hogy az efféle helyek sokkal drágábbak, mint amennyit egy ilyen múltó szeszély megér. De hát derék fiam született, és idén megengedhetem magamnak, hogy nagylelkű legyek, gondolta.

– Ó, köszönöm, uram... – Szazuko elhallgatott. Naga sietett oda az árnyas verandához, ahol ültek.

– Kérlek, bocsáss meg, apám, itt vannak ószakai szamurájaid. Hogyan akarod őket, egyesével vagy egyszerre?

– Egyesével.

– Igenis, uram. Cukku-szan találkozni szeretne veled, amikor neked is megfelel.

– Mondd meg neki, hogy hamarosan érte küldök. – Toranaga folytatta volna a társalgást ágyasával, de Szazuko azonnal kimentette magát, mert tudta, hogy ura haladéktalanul beszélni akar a szamurájokkal. Toranaga tartóztatta, de Szazuko udvariasan ismét engedélyt kért a távozásra, és ura beleegyezett.

Gondosan, aprólékosan kihallgatta embereit, megszűrte történeteiket, egy-egy szamurájt visszahívott, hogy rákérdezzen egy másik vallomásának valamelyik részletére. Mire a nap lenyugodott, pontosan tudta, mi történt, vagy legalábbis hogyan vélekednek a történekről. Gyorsan evett egy keveset – aznap először –, majd hívatta Kirit, és minden testőrét hallótávolságon kívülre küldte.

– Először is mondd el, mit csináltál, mit láttál, minek voltál tanúja, Kiri-csan.

Leszállt az este, mire végeztek, pedig Kiri felkészülten érkezett a beszámolásra.

– Iií – mondta Toranaga. – Hajszálon múltott, Kiri-csan. Hajszálon.

– Igen – felelte Kiri, összefonva kezét domború hasán. Gyengéden hozzátette: – Az összes istenek, kicsik és nagyok oltalmaztak téged

és minket, uram. Kérlek, bocsáss meg, hogy kételkedtem a sikerben, benned. Az istenek vigyáztak ránk.

– Igen, igencsak úgy látszik.

– Kérdezhetek valamit, Tora-csan?

– Mit akarsz kérdezni, úrnőm?

– Miért eresztett el bennünket Isido? Nem volt szükséges, hogy megtegye, ne? Én a helyében nem így cselekedtem volna – nem bizony. Miért tette?

– Előbb halljuk Ocsiba úrnő üzenetét.

– Ocsiba úrnő azt mondta: „Kérlek, mondd meg Toranaga úrnak, hogy nagyon szeretném, ha a közte és az Örökös között fennálló nézeteltérések megoldódnának. Az Örökös ragaszkodásának bizonyosságául üzenem Toranaga-szamáznak, hogy az Örökös több ízben kijelentette: nem akar hadakat vezetni bácsikája, a Kvantó ura ellen...”

– Ezt mondta?!

– Igen. Ó, igen.

– De hisz tudnia kell, mint ahogy Isidónak is tudnia kell: ha Jaemon tartja velem szemben a zászlót, nem győzhetek!

– Pedig ezt mondta, uram.

– Iiíí! – Toranaga a tatamira csapott nagy, bütykös öklével. – Ha ez valódi ajánlat, és nem valami trükk, máris félúton vagyok Kjóto felé!

– Igen – mondta Kiri.

– Mi az ára?

– Nem tudom. Semmi mást nem mondott, uram. Ennyi az üzenet – és természetesen jókívánságait küldi nővérenek.

– Mit adhatok én Ocsibának, ami még nem az övé? Ószaka az övé, a kincs az övé, Jaemont mindig is a birodalom jövő urának tekintettem. Ez a háború szükségtelen. Bármilyen történjék, nyolc év múlva Jaemon kvampaku lesz és az ország ura. Mi mást adhatnék Ocsibának?

– Talán házasságra akar lépni veled.

Toranaga erélyesen megrázta a fejét. – Nem. Az a nő sohasem lenne a feleségem.

– Pedig számára ez lenne a tökéletes megoldás, uram.

– Ocsiba az én feleségem? Hiszen négyszer egymás után kérte a taikót, hogy küldjön át a Nagy Űrbe.

- Igen. De az akkor volt, amikor a taikó még élt.
- Bármire hajlandó vagyok, hogy összetartsam a birodalmat, megőrizzem a békét és kvampakuvá tegyem Jaemont. Ezt akarná?
- Igen, ez biztosítaná Jaemon utódlását. Neki ez az egyetlen vágya.
- Szerintem megint valami csalafintaságon töri a fejét, mint mindig. Megmondta neked Kijama, hogy a barbár hajóját felgyújtották?
- Nem, uram.

Toranaga összeráncolta a homlokát. – Ez meglepő, hiszen már tudnia kellett róla. Én azonnal értesítettem Cukku-szant arról, hogy mi történt, és ő a látszat kedvéért el is küldött a hírrel egy postagalambot, noha szerintem akkor már a keresztények tudtak a dolgról.

- Meg kellene torolni ezt az árulást, ne? A felbujtókon is és azokon az ostobákon is, akik elhanyagolták kötelességüket.
- Idővel megkapják érte a jutalmukat, Kiri-szan. Úgy hallom, a keresztény papok azt híresztelik, „Isten műve” volt.
- Ezt az álszentséget! Milyen ostobák, ne?
- Igen. – Bizonyos értelemben nagyon ostobák, gondolta Toranaga, ugyanakkor... – Nos, köszönöm, Kiri-szan. Még egyszer, nagyon örülök, hogy épségben visszatértél. Ma éjszakára itt maradunk. Kérlek, küldj Jabu-szanért, s amikor megérkezik, hozz csát és szakét, azután hagyj magunkra.
- Igen, uram. Feltehetném most a kérdésemet?
- Ugyanazt a kérdést?
- Igen, uram. Miért eresztett el bennünket Isido?
- Az az igazság, Kiri-csan, hogy nem tudom. Hibát követett el. Kiri meghajolt, és elégedetten távozott.

Sötét éjszaka volt már, mire Jabu elment. Toranaga mint egyenrangú előtt hajolt meg előtte, és ismét köszönetet mondott neki mindenért. Meghívta a másnapi titkos haditanácsra, megerősítette a muskétásezred főparancsnoki tisztében, s írásban neki ígérte Tótómi és Szuruga tartományokat – ha majd meghódoltatják őket.

– Az ezred létfontosságú, Jabu-szan. Egyedül te felelsz a felhasználásáért és a kiképzéséért. Omi-szan lesz köztünk az összekötő. Vedd igénybe az Andzsin-szan tudását, mindent. Ne?

– Igen, uram. Alázatosan köszönöm, uram.

– Nagy szolgálatot tettél azzal, hogy épségben hazahoztad asszonyaimat, az Andzsin-szant és a fiamat. Ami a hajót érte, az rettenetes. Karma. De talán nemsokára jön egy másik. Jó éjszakát, barátom.

Toranaga ivott egy kis csát. Nagyon kimerült.

– Naga-szan!

– Uram?

– Hol az Andzsin-szan?

– A hajóroncsnál néhány vazallusával.

– Mit csinál ott?

– Csak bámulja. – Naga idegesen izgett-mozgott apja vizsla tekintete alatt. – Nagyon sajnálom, nem kellene ott lennie, apám?

– Mi? Á, nem számít. Hol van Cukku-szan?

– Az egyik vendégházban, uram.

– Megmondtad neki, hogy jövőre meg akarsz keresztelkedni?

– Igen, uram.

– Jó. Hozd ide.

Néhány perc múlva már látta is közeledni a magas, sovány papot a fáklyák fényében – beesett arcát mély ráncok barázdálták, fekete hajában azonban egyetlen ősz szál sem akadt még –, és hirtelen Jokosze jutott az eszébe. – A türelem igen fontos erény, Cukku-szan. Ne?

– Úgy van, uram. De miért mondod ezt most?

– Jokosze jutott eszembe. Milyen más volt akkor minden, pedig nem is volt olyan rég, ne?

– Ó, igen. Isten útjai valóban kifürkészhetetlenek, uram. Nagyon örülök, hogy még mindig határaidon belül talállak.

– Beszélni akartál velem? – kérdezte Toranaga, és meglegyezte

magát. Titokban irigyelte a papot lapos hasáért és nyelvtudásáért.

– Csak bocsánatot szerettem volna kérni azért, ami történt.

– Igen, hallom, hogy összeszólalkoztál az Andzsín-szannal. Mit mondott?

– Haragos szavakat vágott a fejemhez, és azzal vádolt, hogy én gyújtottam föl a hajóját.

– Te gyújtottad föl?

– Nem, uram.

– Hát ki?

– Isten műve volt. Vihar támadt, és a hajó leégett.

– Nem Isten műve volt. Azt mondod, sem te, sem más papok, sem más keresztények nem működtek közre benne?

– Ó, de igen, uram. Imával. Én hiszem, hogy az a hajó a Sátán eszköze volt – neked is megmondtam nemegyszer. Tudom, hogy te nem így vélekedtél, és ismét bocsánatot kérek, hogy ebben a dologban szembeszálltam veled. De Istennek ez a műve talán nem is annyira károdra, mint inkább hasznodra lesz.

– Ó! Hogy érted?

– A vizitátor atya figyelmét most már nem köti le semmi más, most már teljes odaadással Kijama és Onosi urakra tud összpontosítani.

– Ezt a beszédet már hallottam, Cukku-szan – jelentette ki gorombán Toranaga. – Milyen gyakorlati segítséget tud nyújtani nekem a keresztény főpap?

– Uram, bízz Is... – Alvito elharapta a szót, majd őszinte hangon folytatta: – Kérlek, bocsáss meg, uram, de teljes szívemből hiszem, ha Istenbe veted bizodalmaid, ő segíteni fog.

– Én inkább Toranagába vetem. Közben azonban azt hallom, hogy Isido, Kijama, Onosi és Zataki összegyűjtötték hadaikat. Isido három- vagy talán négyszázezer embert állít ki ellenem.

– A vizitátor atya egyezségtek megvalósításán fáradozik, uram. Jokoszében kudarcot jelentettem, de most azt hiszem, mégis van remény.

– Szavakkal mit sem érek kardok ellen.

– Igen, uram, de Isten minden erőfölénnyel szemben győzni tud.

– Igen. Ha van, akkor tud. – Toranaga hangja még érdekesebbre váltott. – Miféle reményt emlegetsz?

– Igazában nem is tudom, uram. De hát nem indul-e meg ellened

Isido? Nem bújik-e elő Ószakából? Nem Isten műve-e ez is?

– Nem. Szóval te felfogod ennek a lépésnek a jelentőségét?

– Ó, igen, uram. És biztosra veszem, hogy a vizitátor atya is.

– Azt mondd, mindez az ő műve?

– Nem, uram. De bekövetkezni bekövetkezett.

– Úgy hallom, a vizitátor atya távozott Ószakából – mondta Toranaga, és örömmel látta, hogy árnyék suhan át Cukku-szan arcán. Aznap kapta a hírt, hogy kiindult Misimából.

– Igen – felelte növekvő aggodalommal Alvito atya. – Nagaszakiba ment, uram.

– Hogy különleges temetést rendezzen Toda Mariko-szamának?

– Ó, uram, te mindent tudsz. Mi csupán agyag vagyunk a te korongodon.

– Ez nem igaz. És nem szeretem a hízélgést. Elfelejtetted?

– Nem, uram, kérlek, bocsáss meg. Nem annak szántam. Ellenzed a temetési szertartást, uram?

– Engem nem érdekel. Mariko-szama értékes ember volt, példaadása megbecsülést érdemel.

– Igen, uram. Köszönöm. A vizitátor atya nagyon fog örülni. ő igen fontosnak tartja.

– Persze. Mivel Toda úrnő az én vazallusom volt, ugyanakkor keresztény, példáját nem fogják elfelejteni – keresztény testvérei. Vagy azok, akik az áttérés gondolatával játszadoznak. Ne?

– Nem, nem fogják elfelejteni. Ellenkezőleg, példás önfeláldozása dicséretet érdemel.

– Vagyis életet kell neki adni, hogy mások tovább élhessenek? – kérdezte rejtélyesen Toranaga. Nem hozta szóba a szeppukut, az öngyilkosságot.

– Igen.

Toranaga elmosolyodott, mert észrevette, hogy Cukku-szan egyszer sem említette a másik lány, Kijama Acsiko bátorságát, halálát, szintén nagy pompával való eltemetését. Hangja megkeményedett.

– Tehát senkiről sem tudsz, aki segített vagy részt vett volna hajóm fölgyújtásában?

– Nem, uram.

– Hallom, templomotok építése szépen halad Jedóban.

– Igen, uram. Még egyszer köszönjük.

– Nos, Cukku-szan, remélem, hogy a keresztény főpap erőfeszítései hamarosan gyümölcsöt hoznak. Reménynél többre van szükségem, az emlékezetem pedig igen hosszú. És most kérlek, tolmácsolj nekem.

Toranaga elindult a part felé, testőrei fáklyákkal világították meg az útját. – Mikor kapom meg főpapod jelentését arról az ágyúcsempészetről?

– Amint beszerzi a szükséges értesítéseket Macauból.

– Kérlek, sürgesd meg a nevemben.

– Igen, uram.

– Melyik keresztény daimjók keveredtek bele abba az ügybe?

– Nem tudom, uram, nagyon sajnálom. Azt sem tudom, keveredtek-e bele egyáltalán.

– Kár, hogy nem tudod, Cukku-szan. Sok időt megtakarítanál vele nekem. Sok-sok daimjót érdekelne, mi is az igazság ebben a dologban.

Ó, Cukku-szan, dehogynem tudod, gondolta magában Toranaga, s ha sarokba szorítanálak, végül meg is esküdnél keresztény istenedre, hogy Kijama, Onosi és valószínűleg Harima voltak azok. De ennek még nem jött el az ideje. És annak sem, hogy tudomásodra hozzam: egyetlen keresztényt sem vádoló a gyújtogatással. Kijamát sem, Onosit sem, Harimát sem. Mi több, biztos vagyok benne, hogy nem ők tették. De nem is Isten műve volt. Hanem Toranagáé.

Igen.

Miért? – kérdezhethnéd.

Kijama igen bölcsen elutasította ajánlatomat, amelyet a Mariko által kézbesített levélben tettem neki. Bizonyoságot kellett adnom szándékom őszintesége felől. Mit adhattam volna egyebet, mint a hajót – és a barbárt, akitől annyira féltetek ti, keresztények? Mindkettő elvesztésével számoltam, noha adni csak az egyiket adtam. Közvetítőim ma értesítik Ószakában Kijamát és a papokat, hogy ingyenajándék volt ez tőlem, őszinteségem bizonyítéka: azé, hogy én nem az egyházzal harcolok, csupán Isidóval. Ez csak elégséges bizonyíték, ne?

Igen, de bízhat-e valaha is Kijamában? – kérdezhethnéd joggal.

Nem. De Kijama elsősorban japán, és csak másodsorban

keresztény. Erről mindig megfeledkeztek. Kijama át fogja látni őszinteségemet. Ajándékom éppoly felülmúlhatatlan, mint Mariko példája és az Andzsin-szan bátorsága.

Hogyan gyújtottam föl a tulajdon hajómat? – kérded.

Mit érdekel az téged, Cukku-szan? Legyen elég annyi, hogy megtettem. És senki sem tud róla, csak én, néhány megbízható emberem és maga a gyújtogató. Hogy ő ki volt? Isido nindzsákat bérelt, én miért ne tehetném? Csakhogy én egy embert béreltem, és sikerrel jártam. Isido kudarcot vallott.

– Kudarcot vallani pedig ostoba dolog – mondta ki fennhangon.

– Uram?

– Ostobaság nem őrizni meg egy olyan titkot, mint a csempészett tűzfegyvereké – mondta mogorván Toranaga –, és lázadásra biztatni keresztény daimjókat hűbéruruk, a taikó ellen.

– Igen, uram. Ha igaz.

– Igaz, Cukku-szan, abban biztos vagyok. – Toranaga véget vetett a beszélgetésnek, mert úgy érezte, eléggé ráijesztett Cukku-szanra, hogy hibátlanul lássa el tolmácsi feladatát.

Leértek a partra, és Toranaga biztos lábbal, határozottan ment előre a félsötétben, lerázva magáról a fáradtságot. Amint a nyársra szúrt fejek előtt elhaladtak, látta, hogy Cukku-szan ijedten keresztet vet, és arra gondolt: milyen ostoba is az, aki babonás – és aki semmitől sem fél.

Az Andzsin-szan vazallusai már messziről hajlongani kezdtek, az Andzsin-szan azonban csak ült magába roskadva, és bámult ki a tengerre.

– Andzsin-szan – szólította gyengéden Toranaga.

– Igen, uram? – Blackthorne felocsúdott és talpra állt. – Nagyon sajnálom, most akarsz beszélni?

– Igen. Azért hoztam magammal Cukku-szant, mert világosan akarok látni mindent. Érted? Gyorsan és világosan akarok beszélni veled.

– Igen. – Toranaga látta a fáklyák fényében, milyen kába és elgyötört a navigátor. Cukku-szanra nézett. – Megértette, amit mondtam? – Figyelte a tolmácsoló papot, hallgatta visszataszító nyelvét. Az Andzsin-szan bólintott, de a vádló kifejezés nem tűnt el az arcáról.

– Igen, uram – mondta a pap.

– Akkor, kérlek, kezd a tolmácsolást, Cukku-szan. Fordíts mindent pontosan. Figyelj rám, Andzsín-szan, azért hoztam ide Cukku-szant, hogy világosan, gyorsan és félreértés nélkül tudjunk beszélni. Ez nagyon fontos nekem, úgyhogy türelmedet kérem.

– Igen, uram.

– Cukku-szan, először is esküdj meg keresztény istenedre, hogy semmit nem adsz tovább senkinek abból, ami itt elhangzik. Tekintsd gyónásnak, ne? Szentnek.

– De uram, ez nem...

– Parancsolom. Különben minden támogatást megvonok tőled és egyházadtól, örökre.

– Rendben van, uram. Megesküszöm.

– Jó. Köszönöm. Magyarázd el neki is. – Alvito engedelmeskedett, azután Toranaga leült a homokba, és elhessegette legyezőjével a szemtelen éji bogarakat. – És most kérlek, Andzsín-szan, mondd el, mi történt Ószakában.

Blackthorne akadozva kezdte, de aztán lélekben mintha újra átélte volna az egészet, hamarosan ömlöttek belőle a szavak, Alvito alig tudott lépést tartani vele. Toranaga némán hallgatta, egyszer sem szakította félbe a szóáradatot, csupán buzdítólag hümmögött néha.

Hajnal lett, mire Blackthorne végzett. Toranaga mindent tudott, amit az Andzsín-szan csak elmondhatott – amit hajlandó volt elmondani, javította ki magát gondolatban. A pap is tisztában volt ezzel, de Toranaga tudta, hogy semmit sem találhatott benne, amit Kijama vagy a katolikusok felhasználhatnának ellene, Mariko vagy az Andzsín-szan ellen.

– Biztos vagy benne, hogy a vezérkapitány megégetett volna, Andzsín-szan? – kérdezte.

– Igen. Ha nincs az a jezsuita. Én eretnek vagyok a szemében – és a tűz szerintük valami módon „megtisztítja” a lelket.

– Miért mentett meg a vizitátor atya?

– Nem tudom. Mariko-szamának lehet valami köze hozzá. A hajóm nélkül semmit sem tehetek ellenük. Persze, ez nekik maguknak is eszükbe jutott volna előbb-utóbb, de talán Mariko-szama adta kezükbe a kulcsot.

– Miféle kulcsot? Mit tudta ő, hogyan kell felgyújtani egy hajót?

– Fogalmam sincs. A nindzsák bejutottak a várba. Átjuthattak az

itteni őrésen is. A hajómat megsemmisítették. Mariko-szama találkozott a vizitátor atyával a várban, aznap, hogy meghalt. Úgy gondolom, elárulta neki, hogyan kell felgyújtani a hajómat – cserébe az életemért. De a hajóm nélkül számomra nincs élet, uram.

– Tévedsz, Andzsín-szan. Köszönöm, Cukku-szan – bocsátotta el a papot Toranaga. – Nagyra értékelem a munkádat. Most pihenj le, kérlek.

– Igen, uram. Köszönöm. – Alvito habozott. – Bocsánatot kérek a vezérkapitány helyett. Az ember bűnbe születik, és a legtöbb meg is marad benne, hiába keresztény.

– A keresztények születnek bűnbe, mi nem. Mi civilizált nép vagyunk, tudjuk, mi a bűn, és nem ostoba parasztok, akik mindent összekevernek. Ennek ellenére, Cukku-szan, a vezérkapitányod helyében én bizony nem eresztettem volna ki a karmaim közül az Andzsín-szant. Katonai döntés volt, és helyes döntés. Azt hiszem, meg fogja még bánni, hogy eljátszotta az esélyét – akárcsak a te vizitátor atyád.

– Ezt is fordítsam le, uram?

– Ezt csak a te fülednek szántam. Köszönöm a segítségedet. – Toranaga viszonzta a pap meghajlását, és testőröket adott mellé, hogy kísérik vissza a házába. – Andzsín-szan, most ússzunk!

– Uram?

– Ússzunk! – Toranaga levetkőzött, és belegázolt a vízbe a hajnali derengésben. Blackthorne és a testőrök követték. Toranaga jó messze kiúszott, majd visszafordult, és megkerülte a roncsot. Blackthorne a nyomában úszott, a hideg víz felfrissítette. Toranaga hamarosan kigázolt a partra. A szolgák friss törülközőkkel, kimonókkal, csával, szakéval és ételekkel várták őket.

– Egyél, Andzsín-szan.

– Nagyon sajnálom, nem éhes.

– Egyél!

Blackthorne a szájába vett néhány falatot, és öklendezni kezdett. – Nagyon sajnálom.

– Ostoba vagy. És gyenge. Gyenge, mint egy fokhagymafaló. Nem mint egy hatamoto. Ne?

– Uram?

Toranaga könnyörtelenül, brutálisan megismételte. Aztán a roncsra

mutatott, tudván, hogy végre sikerült felkeltenie Blackthorne figyelmét. – Az semmi. Sigata ga nai. Jelentéktelen. Ide hallgass: az Andzsin-szan hatamoto, ne? Nem fokhagymafaló. Ne?

– Igen, nagyon sajnálom.

Toranaga intett egyik testőrének, aki lepecsételt tekerccset adott át neki. – Hallgass ide, Andzsin-szan, mielőtt Mariko-szama elment Ószakába, rám bízta ezt. Azt mondta, ha Ószaka után életben maradsz – érted? –, adjam oda neked.

Blackthorne átvette a feléje nyújtott tekerccset, és némi habozás után feltörte a pecsétet.

– Mit mond az üzenet, Andzsin-szan? – kérdezte Toranaga.

Mariko latinul írt: „Szerelmem. Ha ez a levél a kezébe kerül, én meghaltam Ószakában, és talán, miattam, a hajód is megsemmisült. Lehet, hogy feláldozom ezt a te legnagyobb kincsedet hitem oltárán, hogy megvédjem az egyházat, de még inkább hogy megmentsem a te életedet, ami mindennél fontosabb számomra – még Toranaga úr érdekeinél is. Lehet, hogy választásra kényszerülök, szerelmem: te vagy a hajód. Nagyon sajnálom, de én a te életedet fogom választani. Hajód úgyis eleve pusztulásra ítéltetett – veled vagy nélküled. Odavetem hát a hajót ellenségednek, hogy te tovább élhess. Ez a hajó semmi. Építs újat. Meg tudod tenni – hisz hajóépítőnek is neveltek, nemcsak hajóirányítónak, nem? Azt hiszem, Toranaga úr annyi mesterembert, ácsot fog rendelkezésedre bocsátani, amennyit csak akarsz – szüksége van rád és a hajóidra –, én pedig magánvagyonomból rád hagytam annyit, amennyire szükséged lesz. Építs új hajót, szerelmem, és új életet magadnak. Fogd el a jövő évi Fekete Hajót, és élj örökké. Keresztény lelkem azért fohászkodik, kedvesem, hogy a keresztény mennyországban lássalak viszont, de japán harám azért, hogy a következő életemben az legyek, ami neked boldogságot hoz és örökké veled lehessenek, bárhová mégy. Bocsáss meg nekem – de az életed mindennél fontosabb. Szeretlek.”

– Mit mond az üzenet, Andzsin-szan?

– Bocsáss meg, uram. Mariko-szama mondja, ez a hajó nem fontos. Mondja, építsek más hajót...

– Á! Lehetséges volna? Lehetséges ez, Andzsin-szan?

Blackthorne észrevette a daimjó szemében felcsillanó érdeklődést. – Igen. Ha kap... – Nem jutott eszébe az „ács” szó. – Ha Toranaga-szama ad embereket, hajócsináló embereket, ne? Igen. Akkor igen. – Lelki szemei előtt máris kezdett alakot ölteni az új hajó. Kisebb, sokkal kisebb lesz, mint az Erasmus. Kilencven- vagy száztonnás, egyelőre csak ennyire futná a tehetségéből, mert teljes hajót ő maga sohasem tervezett, még kevésbé épített, noha Alban Caradoc kétségtelenül hajóépítőnek is nevelte, nemcsak navigátornak. Áldjon meg az Isten, Alban, ujjongott magában. Igen, kilencven tonnával kezdjük. Annyi lehetett Drake Golden Hindja is, és mi mindent kibírt! Húsz ágyút rakok rá, annyi épp elég, hogy... – Jóságos isten, az ágyúk!

Megperdült és a roncsra meredt, majd észrevette, hogy Toranaga és a többiek csodálkozva nézik, és ráébredt, hogy angolul beszélt hozzájuk. – Ó, nagyon sajnálom, uram. Túl gyorsan gondolkod... Ágyúk ott tengerben, ne? Gyorsan kell kivenni!

Toranaga mondott valamit az embereinek, majd Blackthorne-hoz fordult. – Szamurájok azt mondják, hajóról minden a táborban. Kihalászták tengerből, sekélyből, apálykor, ne? Most táborban. Miért?

Blackthorne megmámorosodott. – Tudok hajót csinálni. Ha ágyúk van, tudok ellenséggel harcolni. Tud Toranaga-szama puskaport szerezni?

– Igen. Mennyi ács? Mennyi kell?

– Negyven ács, aztán kovácsok, fának tölgy, van itt tölgy? Kell vas, acél, a kovácsműhelyt itt helyben felállíthatjuk... – Rájött, hogy megint angolul beszél. – Bocsánat, írom majd papírra. Pontosan. És gondolkodom. Kérlek, adsz emberek segíteni?

– Amennyit csak akarsz, és pénzt is. Azonnal. Szükségem van arra a hajóra, Andzsín-szan! Milyen gyorsan tudod megépíteni?

– Fél év.

– Ó, nem előbb?

– Nem, nagyon sajnálom.

– Később még beszélünk, Andzsín-szan. Mit mond még Mariko-szama?

– Keveset, uram. Mondja, ad pénzt új hajóhoz, ő pénzét. Mondja azt is, sajnál, ha... ha segít ellenségnek elpusztítani a hajót.

- Miféle ellenségnek? Milyen módon elpusztítani?
- Nem mondja, ki vagy hogyan, uram. Nem világos. Csak sajnál. Mariko-szama mondja, szajónara. Reméli, szeppuku jól szolgál Toranaga urat.
- Ó, igen, nagyon jól szolgál, ne?
- Igen.
- Toranaga rámosolygott. – Örülök, hogy minden rendben, Andzsinszan. Iiií, Mariko-szamának igaza van! Ne törődj azzal! – mutatott a roncsra. – Építs új hajót, azonnal. Hadihajót, ne? Értesz?
- Nagyon.
- Ez az új hajó... ki tud állni a Fekete Hajó ellen?
- Igen.
- Á! A jövő évi Fekete Hajó ellen?
- Lehet.
- És a legénység?
- Nem értek.
- Matrózok, pattantyúsok?
- Ó! Jövőre kiképez vazallusaim pattantyúsnak. Matróznak nem tud.
- A Kvantó legjobb tengerészei közül válogathatsz.
- Akkor jövőre lehet. – Blackthorne elvigyorodott. – Lehet a jövő év? Hát a háború?
- Toranaga vállat vont. – Háború ide vagy oda – megpróbáljuk, ne? Ez lesz a te prédád – tudod, mit jelent a „préda”? És a mi titkunk. Közted és köztem csak, ne? A Fekete Hajó.
- Papok kiszagolják.
- Lehet. De most nem lesz szökőár meg tai-fun, barátom. Most figyelni fogunk. Te is meg én is.
- Igen.
- Előbb a Fekete Hajó, aztán hazamégy. Hozol nekem flottát. Érted?
- Ó, igen, nagyon.
- Ha vesztek – karma. Ha nem, minden a miénk, Andzsinszan. Minden, amiről csak beszéltél. Fekete Hajó, követ, szerződés, hajók! Érted?
- Igen. De mennyire. Köszönöm.
- Köszönd Mariko-szamának. Nélküle... – Toranaga melegen elbúcsúzott tőle, most először hajolt meg előtte úgy, mint egyenrangú előtt, és elment testőreivel. Blackthorne vazallusai

mélyen meghajoltak, lenyűgözte őket az urukat ért hatalmas megtiszteltetés.

Blackthorne ujjongva nézett a távozó Toranaga után, majd az ételre pillantott. A szolgák már csomagolták össze a maradékot.

– Várjatok. Most eszem.

Vigyázva evett, lassan és illendően, emberei egymást lökdösték, hogy kiszolgálhassák, Blackthorne fejét pedig teljesen betöltötték a roppant lehetőségek, amelyeket Toranaga megnyitott előtte. Győztem, ujjongott magában, és legszívesebben szilaj matróztánkra perdült volna. De nem tette. Még egyszer elolvasta a levelet – és áldotta Marikót.

– Utánam – parancsolta, és elindult a tábor felé, magában már a hajót, az ágyúnyílásokat tervezve. Jóságos Istenem, segíts Toranagának, hogy megvédje Isido ellen a Kvantót, és kérlek, vedd gondjaidba Marikót, akárhol van is, és add, hogy azok az ágyúk ne legyenek nagyon rozsdásak. Marikónak igaza van: az Erasmus mindenképp pusztulásra ítéltetett, velem vagy nélkülem. Visszaadta az életemet. Új hajót építhetek, új életet. Kilencven tonna! A hajóm tűhegyes orrú, úszó csatatér lesz, karcsú, mint az agár, még az Erasmusnál is jobb, orrfája büszkén hasítja majd a levegőt, orrszobra gyönyörű lesz, az egész arca olyan, mint az övé, azokkal a gyönyörű ferde szemekkel és kiálló pofacsontokkal! Az én hajóm... Úristen, akár egytonnányi anyagot kimenthetek még a roncsból! Felhasználom a tőkének legalább egy részét, néhány bordát, szeget is találok több százat, a tőke többi részéből meg merevítőket, abroncsokat faragunk... ha lesz rá elég időm.

Igen. Olyan lesz az a hajó, mint ő, fogadta meg magában. Csinos lesz, apró és tökéletes, akár egy Josimoto-penge, az pedig a legjobb a világon, és a legveszélyesebb. Jövőre hússzor akkora zsákmányt ejt, mint amekkora a súlya, akárcsak Mariko Ószakában, és kikergeti az ellenséget Ázsiából. Utána pedig, egy vagy két év múlva, felvitorlázok vele a Temzén – teli arannyal minden rekesze, nyomdokvize a világ hét tengere. – Úrnő, így fogom nevezni – jelentette ki fennhangon.

Két napkeltével később Toranaga épp a nyereghevedereket ellenőrizte. Gyors mozdulattal hasba rúgta a lovát, az állat izmai elernyedtek, és Toranaga két lyukkal beljebb húzta a szíjakat. Undorító dög, gondolta; gyűlölte a lovakat, folytonos szeszélyeskedésüket, álnokságukat, rosszindulatukat. Én Josi Toranaga-nó-Csikitada-nó-Minovara vagyok, nem egy féleszű suhanc! Várt egy kicsit, aztán újra beletérdelt a ló hasába. Az állat felhorkant, megrázta zabláját, és Toranaga még egyszer igazított a szíjakon.

– Nagyon jó, uram, kitűnő – mondta csodálattal a hangjában a vadászmeister. Göcsörtös testű öregember volt, éppolyan erős és szívós, akár a sós vízben áztatott hordó. – Sokan az első igazítással beérték volna.

– Aztán a nyergük félrecsúszott volna, ők meg délre nyakukat szegik, ne?

A szamuráj nevetett. – Igen, és meg is érdemli az ilyen, uram!

Körülöttük, az istállók környékén testőrök és solymászok készülődtek. Tecuko, a vándorsólyom ült a díszhelyen, de eltörpült Kogo, a födetlen fejű galambászhéja mellett, amely könyörtelen, arányló szemét hol ide, hol oda villantotta.

Naga érkezett az udvarra, kantárszáron vezetve lovát. – Jó reggelt, apám.

– Jó reggelt, fiam. Hol a bátyád?

– Szudara úr a táborban várakozik, uram.

– Jó. – Toranaga rámosolygott a fiatalemberre, majd, mivel kedvelte, félrevonta. – Ne gyere vadászni, fiam, inkább vedd papírra a csatarendet, hogy aláírhasam, ha visszajövök.

– Ó, apám – tört ki Nagából a lelkesedés. Büszkeséggel töltötte el, hogy formálisan ő veheti fel a kesztyűt, amelyet Isido eléjük vetett, ő foglalhatja írásba a haditanács tegnapi döntését, amely a seregeket a hágókhoz rendeli. – Köszönöm, köszönöm.

– Azután: a muskétásezred holnap hajnalban Hakonéba indul. A málhásoszlop ma délután érkezik Jedóból. Ügyelj mindenre.

– Igenis. Mikor csapunk össze?

– Hamar. Tegnap este kaptam a hírt, hogy Isido és az Örökös elhagyta Ószakát, megszemlélik a seregeket. Úgyhogy háború lesz.

– Kérlek, bocsáss meg, hogy nem tudok Ószakába repülni, mint

Tecuko, mert akkor megölhetném Isidót, Kijamát és Onosit, és megszabadíthatnálak ettől a nyűgtől egyszor s mindenkorra.

– Köszönöm, fiam. – Toranaga körülnézett. A solymászok készen álltak. A testőrei is. Magához intette a vadászimestert. – Előbb a táborba megyek, aztán négy rít vadászunk végig a parton, észak felé.

– De hisz a hajtók már a dombok közt vannak... – A vadászimester elharapta a szavát. – Kérlek, bocsáss meg... valami romlottat ehettem, attól van, uram.

– Úgy látszik. Talán át kellene adnod a feladatkörödet valaki másnak. Az aranyered megzavarta az eszedet, nagyon sajnálom. – Toranaga haragudott. Ha nem ürügyként használja a vadászatot, leváltotta volna az öreget. – He?

– Igen, uram, nagyon sajnálom – felelte a vén szamuráj. – Megkérdezhetem, hogy... azon a területen akarsz vadászni, amelyet tegnap este választottál... vagy a parton?

– A parton.

– Igenis, uram. Kérlek, bocsáss meg, máris intézkedem. – A szamuráj elsietett. Toranaga hosszan nézett utána. Ideje, hogy az öreg visszavonuljon, gondolta minden rosszindulat nélkül. Azután észrevette, hogy Omi lép be az istállóudvarra egy sántító fiatal szamurájjal, akinek még mindig nyers vágás éktelenkedett az arcán – Ószakában szerezte.

– Á, Omi-szan! – Viszonozta köszönésüket. – Ez az az ember?

– Igen, uram.

Toranaga félrevonta őket, és részletesen kifaggatta a szamurájt. Csupán Omi iránti előzékenységből tette, hisz maga is levonta a következtetést már az első este, amikor kihallgatta ezt az embert, mint ahogy előzékenységből kérdezte meg az Andzsín-szantól is, mi áll Mariko levelében, hiszen pontosan tudta, mit írt neki Mariko.

„De kérlek, a saját szavaiddal fogalmazd meg, Mariko-szan” – mondta az asszonynak, mielőtt az elindult Ószakába.

„Adjam az ellenség kezére a hajóját, uram?”

„Nem, úrnőm – felelte Toranaga, látva, hogy Mariko szeme megtelik könnyel. – Nem. Ismétlem: súgd azokat a titkokat, amiket elmondnál nekem, Cukku-szan fülébe tüstént, még itt Jedóban, és a főpap meg Kijama fülébe Ószakában, s tedd hozzá, hogy a hajó nélkül az

Andzsin-szan nem jelent veszélyt rájuk nézve. Az Andzsin-szannak pedig most azonnal írd meg a levelet, ahogy utasítottalak.”

„Elpusztítják a hajóját.”

„Meg fogják próbálni. Persze, maguktól is eszükbe jut ez a megoldás, úgyhogy tulajdonképpen nem árulsz el nekik semmit, ne?”

„Meg tudod védeni a hajóját, uram?”

„Négyezer szamuráj fog vigyázni rá.”

„De ha mégis sikerül nekik... az Andzsin-szan semmit sem fog tudni kezdeni a hajója nélkül. Könyörgök, uram, oltalmazd meg őt.”

„Szükségtelen, Mariko-szan. Biztosíthatlak, ez az ember nagyon fontos nekem, a hajójával vagy anélkül. Megígérem. És azt is foglald bele a leveledbe, hogy ha a hajója elpusztulna, építsen új hajót.”

„Micsoda?”

„Azt mondtad, meg tudja csinálni, ne? Biztos vagy benne? Ha rendelkezésére bocsátom az összes ácsomat és kovácsomat?”

„Ó, igen. Ó, milyen okos vagy te, uram. Igen, igen, többször is mondta, hogy képzett hajóépítő...”

„Egészen biztos vagy benne, Mariko-szan?”

„Igen, uram.”

„Jó.”

„Tehát úgy gondolod, a keresztény atyáknak mégis sikerülni fog, négyezer szamuráj ellenében is?”

„Igen. Nagyon sajnálom, de a keresztények soha nem fogják békén hagyni azt a hajót, és neki is az életére törnek mindaddig, míg a hajója kifutni képes. Túl nagy veszélyt jelent a számukra. Ez a hajó pusztulásra van ítélve, így hát nem nagy veszteség, ha átengedem nekik. De azt csak te és én tudhatjuk, hogy az Andzsin-szan egyetlen reménye, ha új hajót épít. Én vagyok az egyetlen, aki ebben a segítségére lehet. Nyisd meg a számomra Ószakát, és nekem gondom lesz rá, hogy felépítse a hajóját.”

Igazat mondtam neki, gondolta Toranaga most, itt a jokohamai derengésben, a ló-, trágya- és verejtékszagban, alig figyelve a sebesült szamuráj és Omi hangjára, úgy elfogta Mariko miatt a szomorúság. Milyen szomorú az élet, gondolta, egyszerre beleunva az emberekbe, Ószakába, a sok cselszövésbe, amelyek annyi szenvedést hoztak az élőkre, még ha a tét óriási is.

– Köszönöm, hogy elmondtad, Koszami – bólintott, amikor a szamuráj a végére ért beszámolójának. – Kérlek, gyertek velem. Mindketten.

Toranaga visszament a kancájához, és még egyszer beletérdelt a hasába. Az állat most felnyerített, de többet már nem kellett húzni a szíjakon. – A lovak még az embereknél is álnokabbak – mondta csak úgy magának, nyeregbe pattant és elvágatott, mögötte a testőrei, Omi és Koszami.

Odaértek a fennsíkon fölvert táborba. Buntaro fogadta, sólyommal az öklén, mellette Jabu, Hiromacu és Szudara. Tisztelegtek.

– Jó reggelt – köszönt vidáman Toranaga, és intett Ominak, hogy ő is vegyen részt a megbeszélésen, de mindenki mást odébb küldött.

– Készen vagytok, fiam?

– Igen, apám – felelte Szudara. – Embereket küldtem a dombok közé, hogy ellenőrizzék a hajtókat.

– Köszönöm, de úgy döntöttem, hogy a tenger partján fogok vadászni.

Szudara azonnal odakiáltott egyik szamurájának, hogy vonja vissza az embereket a dombok közül, és rendelje őket a partszakaszra.

– Nagyon sajnálom, uram, gondolhattam volna erre, és fel kellett volna készülnöm. Kérlek, bocsáss meg.

– Igen. Nos, Hiromacu-szan, hogy halad a kiképzés?

Hiromacu, aki mint mindig, most is a kezében szorongatta a kardját, utálkozó képet vágott. – Én változatlanul undorítónak és szükségtelennek tartom ezt az egészet. De hamarosan elfelejthetjük. E nélkül a gyáva fortély nélkül is végighugyozzuk Isido hátát.

– Kérlek, bocsáss meg – szólt közbe Jabu –, de a puszkák és az új harcászati elképzelés nélkül veszítenénk. Modern háborúra készülünk, csak így tudunk győzni. – Toranagára pillantott, aki még nem szállt le a lóról. – Éjjel vettem hírét, hogy Dzsikkju halott.

– Biztos vagy benne? – kérdezte csodálkozva Toranaga. Ő még aznap megkapta a hírt, hogy kiindult Misimából.

– Igen, uram. Úgy tetszik, már egy ideje betegeskedett. Kémeim jelentése szerint két napja halt meg. – Jabu arcára kiült a leplezetlen káröröm. – Az utóda a fia, Hikodzsú.

– Az a kölyök? – kérdezte megvetően Buntaro.

– Igen, egyetértetek... az csak egy csecsemő. – Jabu mintha fél métert

nőtt volna. – Uram, nem nyílt meg ezzel előttünk a déli útvonal? Tüstént támadást indíthatnánk a Tókaidón. Most, hogy annak a vén rókának vége, Izu biztonságban van, Szuruga és Tótómi pedig éppolyan tehetetlen, akár a partra vetett tonhal. Ne?

Toranaga elgondolkodva leszállt a lováról.

– Nos? – kérdezte csendesen, Hiromacura nézve.

– Ha azonnal megszánhatnánk az utat egészen az ucunojai hágóig, beleértve a hidakat is, és minél hamarabb átvágnánk a Tenrjún, de úgy, hogy a hátunk fedezve legyen, azzal Isidónak egyenest a hasába döfnénk – felelte a vén hadvezér. – Zatakit visszaszorítanánk a hegyei közé, teljes erővel továbbnyomulnánk a Tókaidón, és rá egyenest Ószakára. Így legyőzhetetlenek lennénk.

– Ha az Örökös vezeti Isido hadait, nagyon is legyőzhetőek leszünk – mondta Szudara.

– Nem értek egyet – vágta rá Hiromacu.

– Én sem, nagyon sajnálom – mondta Jabu.

– De én igen – szólt közbe Toranaga. Arról még nem tájékoztatta őket, hogy Zataki esetleg cserbenhagyja Isidót, ha eljön az ideje. Miért árulnám el? – gondolta. Mint ténnyel nem számolhatunk vele. Egyelőre.

De hogyan akarsz fogadalmadnak állni, hogy féltestvéredhez adod Ocsibát, ha Ocsiba azt az árat kéri, hogy te vedd őt feleségül? Jó kérdés, mondta magában. De különben sem valószínű, hogy Ocsiba elárulná Isidót. Ha mégis megteszi, és ezt az árat kéri, a válasz egyszerű: fivéremnek meg kell hajolnia az elkerülhetetlen előtt.

Látta, hogy mindnyájan őt nézik. – Nos?

Csend lett. – Mi történik, uram, ha az Örökös zászlajával kerülünk szembe? – kérdezte végül Buntaro.

Soha senki nem tette fel még ezt a kérdést egyenesen és nyilvánosan. – Akkor veszítek – felelte Toranaga. – Szeppekut követek el, s azoknak, akik tisztelik a taikó végakarátát és az Örökös törvényes utódlását, alázatosan Jaemon bocsánatáért kell folyamodniuk, különben elveszítik a becsületüket. Ne?

Bólintottak. Toranaga Jabuhoz fordult, hogy végezzen a dologgal, amiért idejött, és jóindulatú arcot vágott. – De hát még nem vagyunk a csatatéren, úgyhogy egyelőre maradunk az előzetes terv mellett. Igen, Jabu-szama, a déli útvonal lehetősége ezzel megnyílik

előttünk. Mibe halt bele Dzsikkju?

– Valami betegségbe, uram.

– Egy ötszáz kokus betegségbe?

Jabu nevetett, de magában dühöngött, amiért Toranagának sikerült áthatolnia a biztonsági rendszerén. – Igen, föltételezem, uram. Fivérem mesélte? – Toranaga bólintott, és megkérte Jabut, ismertesse az eseményeket a többiekkel is. Jabu nem bánta, hiszen okos és ravasz tervet valósított meg, s azt is elmondta nekik, hogyan juttatta az Andzsín-szantól szerzett pénzt Mizuno, a fivére, annak a szakácsnak a kezébe, akit nemrég sikerült beépíteniük Dzsikkju háztartásába.

– Olcsó, ne? – kérdezte boldogan. – Ötszáz koku a déli útvonalért. Hiromacu mereven Toranaga felé fordult.

– Kérlek, bocsáss meg, de én undorítónak találok ezt a történetet. Toranaga elmosolyodott.

– Az álnokság a háborúban csak egy a többi fegyver közül, ne?

– Igen. De nem a szamuráj kezében.

Jabu felháborodott.

– Nagyon sajnálom, Hiromacu úr, feltételezem, hogy nem akarsz megsérteni!

– Nem akart megsérteni. Vagy igen, Hiromacu-szan? – kérdezte Toranaga.

– Nem, uram – felelte a vén hadvezér. – Kérlek, bocsáss meg.

– A méreg, az álnokság, az árulás, az orgyilkosság mindig is háborús fegyvernek számított, öreg barátom – mondta Toranaga. – Dzsikkju ellenségünk volt, azonkívül ostoba is. Ötszáz koku valóban nem sok a déli útvonalért. Jabu-szama jól szolgált engem. Itt is és Ószakában is. Ne, Jabu-szama?

– Mindig igyekszem hűségesen szolgálni téged, uram.

– Igen, nos, akkor kérlek, magyarázd meg, miért döfted le Szumijori kapitányt még a nindzsák támadása előtt – mondta Toranaga.

Jabu arca nem rezzent. Most is a Josimoto-kardot viselte, kezét lazán a markolaton tartotta.

– Ki állítja ezt? Ki vádol engem, uram?

Toranaga a negyvenlépésnyire levő Barnák csoportja felé mutatott.

– Az az ember! Kérlek, gyere ide, Koszami-szan! – A fiatal szamuráj leszállt a lováról, hozzájuk bicegett és meghajolt.

- Ki vagy, fickó? – förmedt rá Jabu.
- Szokura Koszami a Tizedik Légióból, legutóbb Kiricubo úrnő ószakai testőrségéhez rendelve, uram – felelte az ifjú. – Szállásod és Szumijori-szan szállása elé állítottál őrnek a nindzsák támadásának éjjelén, uram.
- Nem emlékszem rád. Azt mered állítani, hogy megöltem Szumijorit?
- Az ifjú elbizonytalanodott.
- Mondd el neki! – parancsolt rá Toranaga.
- Mielőtt még a nindzsák a nyakunkba estek, uram, épp annyi időm maradt, hogy kinyissam az ajtót, és figyelmeztetőleg bekiáltsak Szumijori-szannak. Meg sem mozdult, nagyon sajnálom, uram. – Toranagához fordult, megrémülve az előkelők ráirányított tekintetének ösztüzétől. – Nagyon... éber alvó volt, uram, és még jóformán el sem... ez minden, uram.
- Bementél a szobába? Megráztad? – erősködött Jabu.
- Nem, uram, nem, meg kellett hátrálnunk a nindzsák elől, hogy aztán ellentámadásra induljunk, ahogy már elmondtam a...
- Jabu Toranagára nézett.
- Szumijori-szan akkor már két napja volt ügyeletben. Kimerült – mint mindannyian. Mit bizonyít ez? – kérdezte a többiek felé fordulva.
- Semmit – mondta továbbra is derűsen Toranaga. – De később, Koszami-szan, később visszamentél a szobába, ne?
- Igen, uram, Szumijori-szan ugyanúgy feküdt a futonokon, mint azelőtt és... a szoba egyáltalán nem volt feldúlva, uram, de kést döftek a hátába, uram. Akkor azt gondoltam, a nindzsák tehették, és el is feledkeztem róla, míg Omi-szama ki nem kérdezett.
- Á! – Jabu tekintete unokaöccsére fordult, egész harájával árulójára összpontosított, felmérve a köztük levő távolságot. – Szóval kikérdezted?
- Igen, uram – felelte Omi. – Toranaga úr megkért, hogy ellenőrizzem az összes vallomást. Ez is azok közé a furcsaságok közé tartozott, amelyekre, úgy éreztem, fel kell hívnom urunk figyelmét.
- Volt más furcsaság is?
- Toranaga úr parancsának engedelmeskedve kikérdeztem az

életben maradt szolgálát. Nagyon sajnálom, de mind a kettő azt vallotta, hogy egy szamuráj kíséretében mentél át a szállásukon, de hamarosan már csak magad jöttél vissza, és azt kiabáltad, hogy „Nindzsák!” Azután...

– Lerohantak bennünket, szegény fickóba lándzsát és kardot döftek, és engem is majdnem elkaptak. Vissza kellett vonulnom, hogy riasszam a helyőrséget. – Jabu Toranaga felé fordult, egyik lábát támadó helyzetbe csúsztatva. – Minderről beszámoltam már neked, uram, szóban és írásban. Mi közöm a szolgálkhoz?

– Nos, Omi-szan? – kérdezte Toranaga.

– Nagyon sajnálom, Jabu-szama – folytatta Omi –, de mindketten látták, hogy kinyitottál egy titkos ajtót a pincében, és hallották, amint azt mondd a nindzsáknak: „Kaszigi Jabu vagyok.” Csakis ezért jutott idejük arra, hogy jól elbújjanak, és megússzák a mészárlást.

Jabu keze megmoccant a kardján. Szudara abban a pillanatban Toranaga elé ugrott, hogy testével fedezze. Hiromacu kardja, mint a villám szaladt ki hüvelyéből és repült Jabu nyaka felé.

– Állj! – kiáltotta Toranaga.

Hiromacu kardja megállt a levegőben, az öregember reflexei tökéletesen működtek. Jabu nem mozdult. Nézett rájuk mereven, majd gúnyos nevetésben tört ki.

– Mocskos rónin vagyok talán, aki rátámad hűbérurára? Én Kaszigi Jabu vagyok, Izu, Szuruga és Tótómi ura. Ne? – Toranagára fordította tekintetét. – Mi a vád ellenem, uram? Hogy segítettem a nindzsákat? Nevetséges! Mi közöm nekem holmi szolgálk hazudozásához? Vagy ehhez a fickóhoz, aki olyasmivel gyanúsítgat, amit nem lehet bizonyítani és ami ellen nem lehet védekezni?

– Bizonyíték nincs, Jabu-szama – mondta Toranaga. – Teljesen egyetérték. Bizonyíték egyáltalán nincs.

– Jabu-szama, elkövetted ezeket a dolgokat, vagy nem? – kérdezte Hiromacu.

– Természetesen nem!

– Én mégis azt hiszem, hogy igen – mondta Toranaga –, ezért minden birtokodtól megfosztalak. Kérlek, még ma délelőtt vágd fel a hasadat.

Az ítélet végleges volt. Jabu erre a percre készült egész életében.

Karma, gondolta, miközben az agya még mindig vadul működött.

Nem tehetek semmit, a parancs törvényes, Toranaga a hűbéruram, vagy lecsapják a fejem, vagy meghalok tisztességgel. Omi elárult, de ez is karma. A szolgákat egytől egyig meg kellett volna ölni, így volt megbeszélve, de ez is karma. Légy méltóságteljes, mondta magában, szedd össze a bátorságodat, gondolkodj világosan, ne feledd, hogy felelősség terhel.

– Uram – kezdte merészen –, először is ártatlan vagyok ezekben a bűnökben, Koszami téved, a szolgák pedig hazudnak. Másodszor, én vagyok a legjobb hadvezéred. Kérlek, tüntess ki azzal, hogy rám bízod a tókaidói támadás vezetését – vagy hogy az első csatásorba állítasz –, hogy halálommal is hasznodra legyek.

Toranaga szívélyesen felelt:

– Jó ajánlat, Jabu-szan, és azzal is egyetérték, hogy a muskétásezrednek te lennél a legjobb parancsnoka, de sajnós nem bízom benned. Kérlek, délre vágd fel a hasadat.

Jabu erőt vett rettenetes dühén, és tökéletes önfeláldozással teljesítette ki becsületét, úgy is, mint szamuráj, s úgy is, mint klánja vezetője.

– Ünnepelesen felmentem unokaöcsémet, Kaszigi Omi-szant minden felelősség alól, ami elárultatásom miatt terheli, és hivatalosan kinevezem örökösömmé.

Toranaga éppúgy meglepődött, mint mindenki.

– Rendben van – mondta. – Azt hiszem, bölcsen döntöttél. Helybenhagyom.

– Izu a Kaszigik örökletes birtoka. Rá hagyományozom.

– Izu többé nem a tiéd. Vazallusom vagy, ne? Izu az én egyik tartományom, annak adom, akinek akarom, ne?

Jabu vállat vont.

– Akkor is rá hagyományozom... – Felnevetett. – Életkegy, ne?

– Kérni lehet. Én azonban elutasítom a kérést. És, Jabu-szan, minden végső rendelkezésed csak az én jóváhagyásommal léphet érvénybe. Buntaro-szan, te leszel a hivatalos tanú. Kit választasz segédednek, Jabu-szan?

– Kaszigi Omi-szant.

Toranaga Omira nézett. Omi sápadt arccal meghajolt. – Kitüntetésnek tekintem – felelte.

– Jó. Akkor mindent elintéztünk.

– És a támadás a Tókaidón, uram? – kérdezte Hiromacu.
– Nagyobb biztonságban leszünk a hegyeink mögött. – Toranaga derűsen viszonzta tisztelgésüket, felpattant a lovára és elügetett. Szudara udvariasan biccentett, és utánaindult. Amint Toranaga és Szudara kardtávolságon kívülre került, Hiromacu és Buntaro lazított egy kicsit, Omi azonban nem, és Jabu kardrántó kezéről senki sem vette le a szemét.
– Hol akarod végrehajtani, Jabu-szama? – kérdezte Buntaro.
– Itt vagy ott vagy lenn a parton, egy trágyadombon... nekem mindegy. Az ünnepi köntösökre sem lesz szükségem. De addig nem szabad lesújtanod, Omi-szan, amíg a két vágást meg nem ejtettem.
– Igen, uram.
– Engedelmeddel, Jabu-szan, én is tanúskodnék – mondta Hiromacu.
– Kibírja az aranyered?
A hadvezér dühösen Buntaróhoz fordult.
– Kérlek, küldj értem, ha kezdi.
Jabu kiköpött. – Én bármikor elkezdhetem. Te is képes volnál rá?
Hiromacu sarkon fordult.
Jabu gondolkodott egy sort, azután kivette övéből hüvelyestül a Josimoto-kardot. – Buntaro-szan, kérlek, add ezt az Andzsin-szannak. – Már nyújtotta a kardot, amikor valami eszébe jutott. – Nem is, kérlek, inkább küldj érte, hogy magam adhassam át.
– Meglesz.
– És kérlek, hozasd ide azt a bűdös papot is, hogy beszélni tudjak az Andzsin-szannal.
– Jó. Mire lesz még szükséged?
– Papírra, tintára, ecsetre, hogy a végakaratomat és a halotti versemet megírhassam, és két tatamira – semmi értelme fölsérteni a térdemet, és nem térdelhetek a földre különben sem, mint valami bűdös paraszt, ne?
Buntaro odament a szamurájokhoz, akik fojtott izgalmukban egyik lábukról a másikra álltak. Jabu gondtalanul leült, maga alá húzta a lábát, és a fogát kezdte piszkálni egy fűszállal. Omi is leült, de csak a sarkára és kardtávolságon kívül.
– Iiii! – mondta Jabu. – Pedig milyen közel voltam a sikerhez! – Hirtelen támadt dühében kinyújtotta a lábát, és sarkával püfölni

kezdte a földet. – liif! Milyen közel! Eh, karma, ne? Karma! – Harsogó nevetésre fakadt, harákkolt és köpött egy nagyot, büszkén, hogy még most sem száradt ki a szája. – Ez a véleményem az istenekről, élőkről, holtakról és eztán születőkről! De boldogan halok meg, Omi-szan. Dzsikkju halott, és amikor átkelek az Utolsó Folyón, s látom, hogy ott várakozik fogát vicsorítva, egyszer s mindenkorra a szemébe köphetek.

– Nagy szolgálatot tettél Toranaga úrnak, uram – mondta Omi, és komolyan is gondolta, de azért sastekintettel figyelte Jabu minden mozdulatát. – A tengerparti útvonal megnyílt előttünk. Neked volt igazad, uram, Vasököl és Szudara téved. Azonnal támadnunk kellene – a puskákkal átverekednénk magunkat!

– Az a vén trágyadomb! A vén hülye! – Jabu ismét nevetett. – Láttad, milyen szederjes lett a képe, amikor az aranyerét említettem? Ha! Azt hittem, ott helyben felfakad neki! Szamuráj! Jobb szamuráj vagyok én nála! Majd én megmutatom! Nem sújthatsz le, amíg nem szólok!

– Megengeded, hogy alázatosan megköszönjem ezt a kitüntetést és azt is, hogy örökösöddé tettél? Ígérem, a Kaszigik becsülete jó kezekben lesz nálam.

– Ha nem így gondolnám, nem téged választottalak volna. – Jabu lejjebb vette a hangját. – Igazad volt, hogy elárultál Toranagának. Én is ezt tettem volna a helyedben, noha egy szó sem igaz az egészből. Toranaga ürügyül használja fel. Mindig is féltékeny volt a vitézségemre meg arra, hogy átlátom a puskák és a hajó értékét. Mindez az én ötletem volt.

– Igen, uram, emlékszem.

– Te megóvod majd a családot. Olyan ravasz vagy, akár egy sebhelyes vén patkány. Visszaszerzed Izut és még többet is – ez most a legfontosabb –, és továbbadod a fiaidnak. Te ismered a puskák értékét, és ismered Toranagát. Ne?

– Esküszöm, hogy igyekezni fogok, uram.

Jabu szeme Omi kardfogó kezére tévedt, és látta, milyen éber védekező tartásban térdel.

– Attól tartasz, hogy megtámadlak?

– Kérlek, bocsáss meg, nem, dehogy, uram.

– Örülök, hogy éber vagy. Ilyen volt az apám is. Igen, te nagyon

hasonlíttasz rá. – Hirtelen mozdulatok nélkül a földre tette mindkét kardját, úgy, hogy ne érje el őket. – Tessék. Most védtelen vagyok. Néhány perce még a fejedet kívántam, de most már nem. Többé nem kell félned tőlem.

– Tőled mindig félni kell, uram.

Jabu felkuncogott, és egy másik fűszálat kezdett rágcsálni. Aztán elhajította.

– Omi-szan, hallgasd meg a Kaszigik urának végrendelezését. Fiamat házadba fogadod, és ha méltó rá, fölhasználod. Keress jó férjet feleségemnek és ágyasomnak, és mondj köszönetet nekik a nevemben, amiért olyan jól szolgáltak. Ami apádat, Mizunót illeti: tüstént kövessen el szeppukut.

– Kérhetném, hogy esetleg borotváltassa le a haját és álljon szerzetesnek?

– Nem. Túlságosan ostoba, sohasem bízhatnál benne – hogy merészelte továbbadni a titkot Toranagának! –, azonkívül csak az utadban lenne. Ami anyádat illeti... – Jabu kivicsorította a fogát. – Megparancsolom, hogy borotválja le a haját és álljon apácának, lépjen be valamelyik kolostorba, de Izun kívül, és élete végéig imádkozzon a Kaszigik jövőjéért. Buddhista vagy sintó – legyen inkább sintó. Ne?

– Igen, uram.

– Jó. Így majd nem fog elvonni örökös kárpálásával a Kaszigi-ügyek intézésétől – tette hozzá rosszindulatúan Jabu.

– Meglesz, uram.

– Jó. Megparancsolom, hogy állj bosszút Koszamin és azokon a hazug szolgákon. Nem sürgős, de halálod előtt hajtsd végre.

– Engedelmeskedem.

– Van még valami?

Omi körülnézett, nem hallják-e.

– Mi legyen az Örökössel? – kérdezte óvatosan. – Ha ő is kiáll ellenünk a csataterre, végünk, ne?

– Vezesd egyenesen neki a muskétásezredet, törj át a testőrségén és öld meg, akármit mond Toranaga. Jaemon legyen a legfőbb célpontod.

– Én is erre a következtetésre jutottam. Köszönöm.

– Jó. De ne is várj addig, tűzz ki díjat a fejére titkon, béreld fel a

nindzsákat... vagy az Amida Tongot.

– Hol találom meg őket? – kérdezte reszkető hangon Omi.

– Az a vén boszorkány Gjoko, a mama-szan azok közé tartozik, akik tudják.

– Ő?

– Igen. De óvakodj tőle és az amidistáktól. Ne használd őket könnyedén, Omi-szan. Hozzá ne nyúlj, inkább védd, mindig védd a mama-szant. Túl sok titkot tud, és az írás még a síron is képes a megtorlásra. Apám nem hivatalos ágyasa volt egy kerek esztendeig... még az is lehet, hogy a fia a féltestvérem. Óvakodj tőle, túl sok titkot ismer.

– De honnét szerezzek pénzt?

– Az már a te gondod. Szerezd meg. Akárhonnan, akárhogyan.

– Igen. Köszönöm. Engedelmeskedem.

Jabu közelebb hajolt. Omi megfeszítette magát, kardja majdnem kiszaladt hüvelyéből. Jabu élvezte, hogy még fegyvertelenül is félnek tőle.

– Temesd el ezt a titkot jó mélyre. És maradj nagyon jó barátságban az Andzsín-szannal, unokaöcsém. Próbáld meg átvenni a hatalmat a flotta felett, amelyet egy nap majd idehoz. Toranaga nem tudja, milyen sokat ér az Andzsín-szan, de abban igaza van, hogy a hegyek mögött akar maradni. Így időt nyer, és te is időt nyersz. Tengerre kell szállnunk, a mi embereink legyenek a matrózok az ő hajóikon, a Kaszigik legyenek a parancsnokok. A Kaszigiknak tengerre kell szállniuk, uralkodniuk kell a tengereken. Így parancsolom.

– Igen, ó, igen – mondta Omi. – Bízz bennem. Így lesz.

– Jó. És végül: sose bízz Toranagában. Omi-szan teljes őszinteséggel válaszolt:

– Nem fogok, uram. Sohasem bíztam, sohasem is fogok.

– Jó. És ne feledd, azokon a mocskos hazudozókon és Koszamin bosszút kell álmod. – Jabu derűsen kifújta a levegőt. – És most kérlek, bocsáss meg, gondolkodnom kell a halotti versemen.

Omi felállt, hátrálni kezdett, amikor már jó messze volt, meghajolt, és hátrált még húsz lépést. Csak testőrei biztonságában ült le újra, hogy tovább várakozzék.

Toranaga és a vadásztársaság a hatalmas öböl partján húzódó úton ügetett, a tenger, amely tőlük jobbra esett, majdnem az útig felcsapott. Alacsony fekvésű, mocsaras földek terültek el erre. Néhány ríre északra az út beletorkolt a nagy Tókaidóba. Újabb húsz mérfölddel északabbra volt Jedo.

Száz szamuráj és tíz solymász lovagolt vele, utóbbiak sólymokkal az öklükön. Szudara húsz testőrrel és három madárral elővédként az élen haladt.

– Szudara! – kiáltotta Toranaga, mintha csak hirtelen ötletnek engedelmeskedne. – A következő fogadónál állj meg! Reggelizni akarok.

Szudara intett, hogy érti, és előrevágtatott. Mire Toranaga odaért, szolgálók hajlongtak mosolyogva, a fogadós és egész személyzete ott tüsténkedett körülötte. Délre és északra örök sorfala állt, és Toranaga-zászlók lobogtak büszkén a szélben.

– Jó reggelt, uram, milyen ételt hozathatok? – kérdezte a fogadós. – Köszönöm, hogy megtiszteléd szerény hajlékunkat.

– Csát – és egy kis tésztát szójjával.

– Igenis, uram.

Hamarosan előtte volt az étel egy remekmívű tálban, pontosan úgy főzve, ahogy szerette, mert Szudara előre figyelmeztette a fogadóst. Toranaga minden ceremónia nélkül leült a verandán, s az utat figyelve jó étvággal bekebelezte az egyszerű paraszti ételt. A többi vendég meghajolt előtte, és elégedetten ment dolgára, hisz nem kis büszkeség ugyanabban a fogadóban szállni meg, amelyikben a nagy daimjó. Szudara végigjárta a sebtiben kijelölt őrhelyeket, ellenőrizte, hogy minden rendben van-e. – Hol vannak most a hajtók? – kérdezte a vadászmestertől.

– Néhányan északra, néhányan délre, de vannak a dombok közt is.

– A vén szamuráj Jokohama és a szárazföld felé bökött, s közben szakadt róla a verejték. – Kérlek, bocsáss meg, van valami fogalmad róla, merre akar menni urunk?

– Nincs. De ma már több hibát ne kövess el.

– Igen, uram.

Szudara befejezte az ellenőrzést, és ment jelenteni Toranagának. – Mindennel elégedett vagy, uram? Tehetek még valamit?

– Nem, köszönöm. – Toranaga végzett a tésztával, és kiitta a leves

utolját. – Igazad volt abban, amit az Örökösről mondtál – közölte színtelen hangon.

– Kérlek, bocsáss meg, azt hittem, megsértettelek, anélkül hogy szándékomban állt volna.

– Igazad volt – miért sértődtem volna meg? Ha az Örökös kiáll ellenem, mit fogsz tenni?

– Engedelmeskedem a parancsaidnak.

– Kérlek, küldd ide a titkáromat, és gyere vissza vele te is.

Szudara engedelmeskedett. Kavanabi, a titkár, aki mindenhová elkísérte Toranagát, pillanatok alatt ott termett csinos útiládikójával, amely papírokat, tintát, pecsétet és ecseteket tartalmazott, és épp belefért a nyeregtáskájába.

– Uram?

– Írd: „Én, Josi Toranaga-nó-Minovara fiamat, Josi Szudara-nó-Minovarát újból örökösömmé nevezem ki, egyúttal visszaadom minden birtokát és rangját.”

Szudara meghajolt.

– Köszönöm, apám – mondta szilárd hangon, de magában azt kérdezte: miért?

– Esküdj, hogy minden utasításomnak és végrendelkezésemnek engedelmeskedni fogsz, beleértve az Örökséget is.

Szudara megesküdt. Toranaga némán megvárta, míg Kavanabi lejegyzí a parancsot, azután aláírta és pecsétjével hitelesítette. A pecsétnyomó szögletes kis elefántcsontdarab volt, amelynek az aljába Toranaga nevét vésték. Belenyomta a majdnem szilárd piros tintába, azután a rizspapíros aljára illesztette. A lenyomat tökéletes lett. – Köszönöm, Kavanabi-szan, kérlek, keltezd tegnaptól. Egyelőre ez minden.

– Kérlek, bocsáss meg, de öt másolat is szükséges, uram, hogy a kinevezés törvényes legyen: egy Szudara úrnak, egy a Régenstanácsnak, egy a Nyilvántartó Hivatalnak, egy a te személyes nyilvántartásodnak és egy a levéltárnak.

– Készítsd el őket most rögtön. És nekem is adj egy külön példányt.

– Igen, uram. – A titkár elment. Toranaga Szudara keskeny, kifejezéstelen arcába nézett. Amikor szándékosan váratlanul időzített bejelentését megtette, Szudarán semmi nem látszott, sem az arcán, sem a kezén. Sem öröm, se hála, se büszkeség – még

meglepetés sem, és ez elszomorította Toranagát. Félre a szomorúsággal, gondolta, van elég fiad, aki mosolyog, nevet, hibát követ el, kiabál, dühöng, párnázik. Ez a fiad a nyomodba fog lépni, hogy oltalmazza a Minovarákat, ha te már nem leszel, és tovább örökítse a Kvantót és a hatalmat a Minovarák közt. Ő szükségszerűen csupa jég és szenvtelenség, akárcsak te. Nem, nem olyan, mint én, vallotta be magának, az igazsághoz híven. Én néha azért nevetek, együttérző is tudok lenni, szeretek párnázni, szellenteni, tombolni, táncolni, sakkozni, nó-darabokban játszani, vannak emberek, akiknek örülök, mint például Naga, Kiri, Csano vagy az Andzsín-szan, szeretek vadászni és nyerni, nyerni, nyerni. De te semminek sem örülsz, Szudara, nagyon sajnálom. Csak a feleségedet, Gendzsiko úrnőt szereted. Gendzsiko úrnő az egyetlen gyenge szem a páncélodon.

– Uram? – szólalt meg Szudara.

– Azon gondolkodtam, mikor láttalak utoljára nevetni.

– Azt akarod, hogy nevessek, uram?

Toranaga megrázta a fejét. Tudta, hogy ő maga nevelte így Szudarát, hogy tökéletes fiú és utód legyen. – Mennyi idő alatt tudnál megbizonyosodni róla, hogy Dzsikkju valóban meghalt-e?

– Mielőtt eljöttem a táborból, sürgős üzenetet küldtem Misimába arra az esetre, ha még nem volnál biztos benne, apám. Három napon belül választ kapok.

Toranaga áldotta az isteneket, hogy jó előre hírért vette Kaszigi Mizunótól a készülő merényletnek, s ellenségük haláláról is idejében értesült. Még egyszer végiggondolta a tervét, de nem talált benne hibát. Kissé reszkető gyomorral ugyan, de döntött.

– Tüstént riaszd a tizenegyedik, a tizenhatodik, a kilencvennegyedik és a kilencvenötödik ezredet Misimában. Négy nap múlva szálljak meg a Tókaidót.

– Bíbor Ég? – kérdezte meglepve Szudara. – Támadsz?

– Igen. Nem várom be, hogy a torkomnak ugorjának.

– Tehát Dzsikkju halott?

– Igen.

– Jó – mondta Szudara. – Javasolhatom, hogy egészítsd ki a támadóerőt a huszadik és a huszonharmadik ezreddel?

– Nem. Tízezer ember elég kell hogy legyen. Ha kudarcot vallanak

vagy csapdába esnek, a határait védelmére is gondolnom kell. És Zatakit is sakkban kell tartanom.

– Igen – mondta Szudara.

– Ki vezesse a támadást?

– Hiromacu úr. Ez a hadjárat épp megfelel neki.

– Miért?

– Egyszerű és régimódi haditerv, egyértelmű parancsok. Épp neki való, apám.

– De főparancsnoknak már nem megfelelő?

– Nagyon sajnálom, de Jabu-szannak igaza van – a pusokák megváltoztatták a világot. Vasököl ehhez túlságosan ómódi.

– Ki lépjen a helyébe?

– Csak te, apám. Amíg a nagy csata le nem zajlik, azt tanácsolom, senkit se engedj magad és a csata közé.

– Meggondolom – mondta Toranaga. – És most menj Misimába. Készíts elő mindent. Hiromacu hadereje húsz napot kap, hogy átkeljen a Tenrjú folyón és biztosítsa a Tókaidót.

– Kérlek, bocsáss meg, de azt javaslom, a végső célpont egy kicsit távolabb legyen, a Siomi-lejtő gerincén. Adj rá nekik harminc napot.

– Nem. Ha ilyen parancsot adok ki, néhányan bizonyára elérik a gerincet, de a többség elpusztul, és nem tudják megállítani az ellentámadást, nem tudják zaklatni az ellenséget, miközben haderőnk visszavonul.

– De hisz nyilván azonnal küldesz utánuk erősítést?

– A főcsapás iránya Zataki hegyei felé fog mutatni. Ez csupán elterelő mozdulat. – Toranaga éber szemmel figyelte a fiát, de sem helyeslést, sem helytelenítést nem tudott leolvasni az arcáról.

– Á. Nagyon sajnálom. Kérlek, bocsáss meg, uram.

– Ki irányítsa Jabu helyett a pusokásokat?

– Kaszigi Omi.

– Miért?

– Ismeri őket. S ami fontosabb: modern fölfogású, nagyon bátor, nagyon okos, nagyon türelmes – és nagyon veszélyes, veszélyesebb, mint a nagybátyja. Azt tanácsolom, ha győzöl és ő életben marad, valamilyen indokkal küldd a Nagy Űrbe.

– Ha győzők?

– A Bíbor Ég mindig is a végső terv volt. Magad mondtad több

százszor. Ha a Tókaidón szétszórnak bennünket, Zataki lezúdul a síkra. És akkor a puskák sem segítenek. A Bíbor Ég végső terv. És te sohasem szeretted az elkeseredett, végső terveket.

– Hát az Andzsín-szan? Vele kapcsolatban mi a tanácsod?

– Egyetérték Naga-szannal és Omi-szannal. El kell szigetelni. Az emberei nem számítanak – nyomorúságos eták, nemsokára egymást fogják felfalni. Szerintem minden idegent el kellene szigetelni vagy ki kellene ebrudalni. Olyanok, akár a pestis – úgy is kell velük bánni.

– De akkor vége a selyemkereskedelemnek. Ne?

– Ha ez az ára, én megkockáztatnám.

– De a selyemre szükségünk van, és ahhoz, hogy védekezhessünk ellenük, tanulnunk kell tőlük, ne?

– Akkor korlátozd a jelenlétüket Nagaszakira, vetesd őket körül katonasággal, és szorítsd le a létszámukat. Így évente egyszer még mindig kereskedhetnek. Hiszen a pénz az istenük, nem ezt mondja mindig az Andzsín-szan?

– Ó, tehát mégis hasznos?

– Igen. Nagyon. Megtanított rá bennünket, milyen bölcsen tette a taikó, hogy kibocsátotta a kiutasítási rendeleteket. Az Andzsín-szan nagyon bölcs, nagyon bátor. De csupán játékszer. Elszórakoztat téged, uram, akár csak Tecuko, tehát értékes, de azért mégiscsak játékszer.

– Köszönöm, hogy kifejtetted a véleményed – mondta Toranaga. – Amint a támadás megindul, visszamégy Jedóba, ott várod be további parancsaimat. – Keményen, ellentmondást nem tűrően csengett a hangja. Zataki még mindig fogva tartotta Gendzsiko úrnőt és a gyerekeket takatói központjában. Toranaga kérésére Szudarát tíz napra elengedte, de Szudara ünnepélyesen megesküdött, hogy ennek az időnek a lejártával visszatér. Zataki híres volt kényes és szűk látókörű becsületességéről. Becsületbeli kérdésnek tekintené, hogy kivégeztesse a túsokat, ha Szudara nem áll szavának, akár megegyezett közben Toranagával, akár nem. Ezt Szudara éppoly jól tudta, mint Toranaga. – Jedóban várod további parancsaimat – ismételte Toranaga.

– Igenis, uram.

– Tüstént indulj Misimába.

– Időt takarítok meg, ha arra megyek. – Szudara az útkereszteződés felé mutatott.

– Igen. Holnap hírnököt küldök utánad.

Szudara meghajolt, lovához sietett, és húsz testőrével körülvéve ellovagolt.

Toranaga felvette a tálat, és kiemelt belőle egy megmaradt, most már hideg tésztadarabot.

– Ó, uram, nagyon sajnálom, parancsolsz még tésztát? – rohant oda lélekszakadva a fiatal szolgáló. Kerek arcú volt, nem szép, de okos és figyelmes – Toranaga épp az ilyen szolgálókat és asszonyokat szerette. – Nem, köszönöm. Mi a neved?

– Juki, uram.

– Mondd meg a gazdának, hogy jó a tésztája, Juki.

– Igenis, uram, köszönöm. Köszönjük, uram, hogy kitüntetted a házunkat. Csak a kisujjad bütykét emeld fel, ha valamire szükséged lesz, és máris itt terem.

Toranaga rákacsintott, mire a lány felnevetett, összeszedte az edényeket, és elsietett. Toranaga, türelmet erőltetve magára, kinézett az útkanyarra, majd szemügyre vette a környezetét. A fogadó jó állapotban volt, a cseréppel kirakott kút környéke tiszta, a föld felseperve. Kinn az udvaron és körös-körül emberei türelmesen várakoztak, de a vadászmester nyugtalanul izgett-mozgott, és Toranaga úgy döntött, a mai nap az utolsó, amit az öreg aktív szolgálatban tölt. Ha csak a vadászattal lett volna elfoglalva, még ma visszaküldi Jedóba, bőkezű nyugdíjat biztosít neki, és tüstént mást nevez ki a helyére.

Ez a különbség köztem és Szudara között, gondolta minden rosszindulat nélkül. Szudara nem habozna. Azonnal megparancsolná az öregnek, hogy kövessen el szeppukut, mert így nem kellene nyugdíjat fizetni, és az utód intő példát kapna, mit vár tőle ura. Igen, fiam, ismerlek nagyon jól. Nagyon-nagyon fontos vagy nekem.

De mi legyen Gendzsiko úrnővel és a gyerekekkel, tette fel magában újra a legégetőbb kérdést. Ha Gendzsiko nem Ocsiba nővére – imádott nővére – volna, mély sajnálattal hagynám, hogy Zataki kivégeztesse őket, s így nagy veszélyektől óvnám meg Szudarát a jövőre nézve, mert ők az egyedüli gyenge szemek a páncéljában. De

szerencsére Gendzsiko Ocsiba nővére, így fontos figura a nagy játszmában, nem hagyhatom elveszni. Hagynom kellene, de nem hagyhatom. Ezúttal kockáztatnom kell. Így hát inkább arra gondolok, hogy Gendzsikónak számos egyéb jó tulajdonsága is van – az esze olyan éles, akár a cápa gerince, szép, derék gyerekeket tud világra hozni, és éppoly könnyörtelen elszántsággal óvja az övéit, mint Ocsiba, ráadásul van köztük egy óriási különbség is: Gendzsiko elsősorban hozzám hű, Ocsiba elsősorban az Örököshöz.

Ezt hát eldöntöttem. A tíz nap letelte előtt Szudarának meg kell jelennie Zatakinál.

Okosan tetted, hogy visszahelyezted jogaiba Szudarát. Ha van jövő, az biztonságban lesz az ő kezében és Gendzsikóéban, föltéve, ha betű szerint engedelmeskednek az Örökségnek. Jogaiba való visszahelyezésének pedig Ocsiba is örülni fog.

Már megírta a levelet, amelyet még ma este elküld Ocsibának a Szudarára vonatkozó parancs egy példányával. Igen, ez majd kipiszkálja a torkából a szálkát, amin mostanában fuldokol s amit épp ezért nyomtam bele annak idején. Jó tudni, hogy Gendzsiko az egyetlen gyenge láncszem Ocsiba páncéljában. De mi vajon Gendzsiko gyengéje? Nincs neki. Én legalábbis még nem találtam, de ha van, meg fogom találni.

Szemügyre vette a madarait. Egyik vijjogott, másik tollázkodott, de mind kitűnő formában volt. Kogo nagy sárga szeme ide-oda járt, mindent észrevett, minden érdekelte, akárcsak őt.

Mit szólnál hozzá, szépségem, kérdezte némán, mit szólnál, ha azt mondanám, hogy ezúttal türelmetlennek kell lennem és ki kell törnöm, de a főcsapás iránya a Tókaidó lesz és nem Zataki hegyvidéke, ahogy Szudarának mondtam? Azt kérdeznéd, miért? Hát azért, mert én egyetlen szárnycsapás erejéig sem bízom Zatakiban, ráadásul nekem nincsenek is szárnyaim. Ne?

Kogo szeme az útra villant. Toranaga hunyorogva nézett a messzeségbe, aztán elmosolyodott. A kanyar mögül előtűntek a gyaloghintók és a málhás lovak.

– Fudzsiko-szan! Hogy vagy?

– Jól, uram, köszönöm, nagyon jól. – Az asszony újra meghajolt, és Toranaga látta, hogy már nem szenved az égési sebektől, tagjai

éppolyan hajlékonyak, mint azelőtt, s az arca kellemesen kipirult. – Megkérdezhetem, hogy van az Andzsín-szan? Úgy hallottam, nagyon rossz útjuk volt Ószakából jövet, uram.

– Most már egészséges, teljesen egészséges.

– Ó, uram, ennél jobb hírt nem is mondhattál volna!

Toranaga a következő gyaloghintóhoz fordult, hogy üdvözölje Kikut. A lány vidáman elmosolyodott, szeretettel köszöntötte Toranagát, hozzáfűzve, mennyire örül, hogy láthatja, s mennyire hiányzott neki.

– Nagyon, nagyon rég nem láttalak, uram.

– Igen, kérlek, bocsáss meg, nagyon sajnálom – mondta Toranaga, akit a lány megdöbbentő szépsége és belső derűje egészen feltűzelt, gyötrő gondjai ellenére. – Én is nagyon örülök, hogy látlak.

– Aztán az utolsó gyalogszékre vándorolt a tekintete. – Á, Gjokoszan, régen találkoztunk – mondta szárazon.

– Köszönöm, uram, igen, valósággal újjászülettem, hogy vén szememet ismét rád emelhetem. – Gjoko hibátlanul meghajolt. Visszafogott eleganciával volt öltözve, Toranaga látta, hogy egy pillanatra kivillan a legdrágább selyemből készült skarlátpiros alsókimonója. – Ó, milyen erős vagy te, uram, valóságos óriás a férfiak között – búgta az asszony.

– Köszönöm. Te is jól nézel ki.

Kiku nevetve összecsapta kezét a pajkos szóváltás hallatán, és mind vele nevettek. – Elintéztem, hogy itt szálljatok meg egy időre – mondta nekik vidáman Toranaga. – Fudzsziko-szan, kérlek, gyere velem.

Félrevonta Fudzszikót, megkínálta csával és más frissítőkkel, udvariasan csevegett vele egy darabig, majd a tárgyra tért. – Beleegyeztél a fél évbe, és én is beleegyeztem. Nagyon sajnálom, de még ma tudnom kell, hajlandó vagy-e megváltoztatni ezt az egyezséget.

A szögletes kis arc elcsúnyult, ahogy a vidámság eltűnt belőle. Nyelve hegye kiszaladt tūhegyes fogai közé.

– Hogyan változtathatnám meg, uram?

– Nagyon könnyen. Az egyezésnek vége. Így rendelkezem.

– Kérlek, bocsáss meg, uram – felelte színtelen hangon Fudzsziko.

– Én nem erre gondoltam. Szabadon, Buddha előtt kötöttem azt az egyezséget halott férjem és halott fiam szellemével. Nem lehet

megváltoztatni.

– Elrendelem, hogy változtasd meg.

– Nagyon sajnálom, uram, kérek, bocsáss meg, de ez esetben a busidó felment az irántad való engedelmesség kötelessége alól. A szerződés, amit kötöttünk, a te részedről is kötelező érvényű, és csak úgy lehet feloldani, ha mindkét fél kényszer nélkül egyezik bele.

– Kedvedre van az Andzsín-szan?

– Az ágyasa vagyok. Nekem kell az ő kedvére lennem.

– Akkor is képes volnál vele élni, ha az a másik egyezségünk nem létezne?

– Nagyon, nagyon nehéz vele az élet, uram. Minden szertartásosságot, az udvarias viselkedésnek csaknem az egészét, minden olyan szokást, amely az életet biztonságossá, méltóvá, kerekké és elviselhetővé teszi, ki kell hajítani az ablakon vagy álcázni kell, ezért a házában nincs biztonság, nincs harmónia, legalábbis számomra. A szolgálkkal jóformán lehetetlen megértetni a helyzetet, magam is alig értem... de igen, akkor is teljesíteni tudnám iránta való kötelességemet.

– Arra kérek, hogy bontsuk fel az egyezségünket.

– Engem elsősorban hozzád fűz a kötelesség. Utána pedig a férjemhez.

– Én arra gondoltam, Fudzsziko-szan, hogy az Andzsín-szan feleségül vehetne. Akkor nem kellene az ágyasának lenned.

– Egy szamuráj nem szolgálhat két urat, sem egy feleség két férjet. Engem halott férjemhez fűz a kötelesség. Kérek, bocsáss meg, de ezen nem változtathatok.

– Egy kis türelemmel minden megváltozhat. Az Andzsín-szan nemsokára többet tud majd az életmódunkról, és az ő házába is beköltözik a va. Hihetetlenül sokat tanult, amióta...

– Ó, uram, ne érts félre, az Andzsín-szan a legrendkívülibb ember, akit csak ismertem, és a legkedvesebb is. Nagy kitüntetésben részesített engem, és igen, azt is tudom, hogy a háza nemsokára igazi ház lesz, de... de, kérek, bocsáss meg, nekem a kötelességemet kell teljesítenem. Kötelességem pedig a férjemhez fűz, az egyetlen férjemhez... – Kétségbeesetten igyekezett összeszedni magát. – Így kell lennie, ne? Így kell lennie, uram, különben... a sok szégyen, szenvedés és megaláztatás mind

értelmét veszi, ne? Férjem és gyermekem halála, az összetört kardok, amik az eta faluban vannak eltemetve... Ha nem teljesítem iránta való kötelességemet, az egész busidó mit sem ér, ne?

– Válaszolj egy kérdésre, Fudziko-szan: amit én, a hűbérurad kérek tőled, amivel egy hihetetlenül bátor embernek tartozol, aki egyre inkább olyanná válik, mint mi, aki a te urad és akinek – fűzte hozzá, az asszony kivirult arcára gondolva –, akinek a gyermekét hordod, mindez nem fontosabb számodra egy előző kötelezettségnél?

– Nem... nem hordom a gyermekét, uram.

– Biztos vagy benne?

– Nem.

– Késik a vérzésed?

– Igen... de csak egy kicsit, és annak más is lehet...

– Nos?

– Nagyon sajnálom, de a válaszom nem, uram.

– Ha nem, hát nem, Fudziko-szan. Kérlek, bocsáss meg, hogy erőltettelek, de tudnom kellett.

Toranaga nem haragudott, de nem is örült. A lány csak a kötelességét teljesíti, és ő már akkor tudta, amikor az egyezséget megkötötték, hogy nem lesz benne változás. Ezért vagyunk mi különlegesek és egyediek az egész földtekén, gondolta elégedetten. A halállal kötött alku szent alku. Szertartásosan meghajolt Fudziko előtt.

– Tisztellek becsületességédért és férjedhez való hűségédért, Uszagi Fudziko – mondta, kiejtve azt a nevet, amely megszűnt létezni.

– Ó, uram, köszönöm – zokogta Fudziko, és csak úgy ömlöttek a könnyei a boldogságtól, mert tudta, hogy ez az egyszerű gesztus örökre megtisztította férjét, az egyetlen férjet, akit ő ezen a világon elfogadhat.

– Hallgass rám, Fudziko, húsz nappal az utolsó nap előtt Jedóba indulsz – akármi történjék is addig velem. Halálodra útközben sor kerülhet, de véletlennek kell látszania, ne?

– Igen, igen, uram.

– Ez a mi titkunk lesz. A kettőnk titka.

– Igen, uram.

– Addig pedig az Andzsín-szan házát vezeted.

– Igen, uram.

– És most kérek, szólj Gjokónak, hogy jöjjön ide. Mielőtt elmegyek, még érted küldök. Vannak még dolgok, amiket meg kell beszélnünk.

– Igen, uram. – Fudzsiko mélyen meghajolt. – Alázatosan köszönöm, hogy elbocsátasz az életből. – Távozott.

Különös, gondolta Toranaga, hogy a nők úgy változnak, akár a kaméleon – egyik pillanatban rondák, a másokban vonzók, néha valósággal szépek, pedig igazában nem azok.

– Hívattál, uram?

– Igen, Gjoko-szan. Milyen híreid vannak számomra?

– Mindenfélék, uram – felelte Gjoko; gondosan kifestett arca nem tükrözött félelmet, szeme csillogott, de a gyomra kicsit reszketett. Tudta, hogy nem véletlenül került sor erre a találkozóra, és az ösztönei azt súgták, hogy Toranaga veszélyesebb, mint valaha. – A kurtizáncéh szervezése kielégítően halad, most állítjuk össze a szabályzatot, hogy eléd terjeszthessük jóváhagyásra. Van egy szép terület a várostól északra, amely épp megfele...

– Én már kiválasztottam a területet, a tengerpart közelében. Josivarának hívják.

Gjoko gratulált a választásához, és magában felnyögött. A Josivara – Vörös mocsár – ingoványos, moszkítóval teli vidék, le kell csapolni, fel kell tölteni, mielőtt bekeríthetnék és megkezdhetnék rajta az építkezéseket. – Kitűnő, uram. Készül a gei-sák szabályzata is, hogy mielőbb átfuthasd.

– Jó. Legyen rövid és lényegre törő. Milyen feliratot tervezel a Josivara főbejárata fölé?

– „A kéj nem áll el – valamit tenni kell.”

Toranaga nevetett. Gjoko is elmosolyodott, majd komolyan hozzátette: – Még egyszer köszönöm neked, uram, az eljövendő nemzedékek nevében.

– Nem a te kedvedért és nem is az övékéért egyeztem bele – mondta Toranaga, és idézte egyik mondását az Örökségből: – „Az erényes emberek a történelem folyamán mindig kikeltek a nyilvánosházak és párnázóhelyek ellen, csakhogly az emberek általában nem erényesek, az a vezető pedig, aki törvényen kívül helyezi a házakat és a párnázást, ostoba, mert sokkal nagyobb bajokra számíthat, amelyek úgy fakadnak majd ki, akár a fekély.”

- Milyen bölcs vagy, uram.
- És ha a párnázóhelyeket egy körzetbe telepítjük, minden bűnös embert egyszerre lehet megfigyelés alatt tartani, megadóztatni és kiszolgálni. Bizony, igazad van, Gjoko-szan. „A kék nem áll el.” Hamar megzárul. Mi van még?
- Kiku-szan visszanyerte az egészségét, uram. Tökéletesen.
- Igen, láttam. Milyen gyönyörű lány! Nagyon sajnálom – Jedo valóban forró és fülledt nyáron. Biztos, hogy egészen rendbe jött?
- Ó, igen, és nagyon hiányoztál neki, uram. Elkísérünk téged Misimába?
- Miféle híreket hallottál még?
- Csak azt, hogy Isido elhagyta az ószakai várat. A régensek szabályszerűen törvényen kívül helyeztek – micsoda arcátlanság, uram.
- Melyik úton akar ellenem támadni?
- Nem tudom, uram – válaszolta óvatosan Gjoko. – Gondolom, két irányból, a Tókaidón Ikava Hikodzsú közreműködésével, most, hogy apja, Dzsikkju úr meghalt, és a Kosukaidón, Sinano felől, mivel Zataki úr ostobán Isido mellé állt. De a hegyeid mögött biztonságban leszel, uram. Ó, igen, megéred a békés öregkort. Engedelmeddel egész üzlethálózatomat áthelyezem Jedóba.
- Hogyne. Addig is azonban próbáld meg kipuhatolni, mi lesz a főcsapásuk iránya.
- Igyekezni fogok, uram. Milyen rettenetes időket élünk, hogy testvér támad testvérré, fiú az apjára. Toranaga magában elhatározta, hogy még jobban figyeltetni fogja legidősebb fiát, Noborut, aki végső fokon a taikónak esküdt örök hűséget. – Igen – bólintott. – Rettenetes idők. Változások ideje. Vannak jó változások, de rosszak is. Te például meggazdagodtál, és ott van a fiad is. Ő vezeti odavarai szakegyáradat, ugye?
- Igen, uram. – Gjoko arca elszürkült a festékrétegek alatt.
- Nagy bevételekre tesz szert, ne?
- Ő a legjobb szervező Odavarában, igen, uram.
- Magam is úgy hallom. Munkám van a számára. Az Andzsín-szan új hajót fog építeni. Én adom hozzá a mesterembereket és az anyagot, és azt akarom, hogy a dolog üzleti részét igen körültekintően intézzék.

Gjoko szóhoz sem jutott megkönnyebbülésében. Arra számított, hogy Toranaga mindnyájukat kivégezteti, mielőtt háborúba indul, vagy úgy megadóztatja, hogy koldusbotra jutnak, mert rájött, hogy hazudott neki Toda úrnővel és az Andzsin-szannal kapcsolatban, vagy Kiku sajnálatos elvetéléséről, amely korántsem volt véletlen, ahogy ő állította könnyes szemekkel egy hónapja. Gjoko ragaszkodott hozzá, Kiku pedig kötelességtudóan beleegyezett. – Ó kó, uram, mikorra parancsolod, hogy a fiam Jokohamába menjen? Gondja lesz rá, hogy a hajó a lehető legolcsóbban épüljön meg.

– Nem azt akarom, hogy olcsó legyen, hanem hogy a lehető legjobb – természetesen a lehető legésszerűbb áron. Ő lesz a gazdasági felügyelő, egyedül az Andzsin-szannak tartozik felelősséggel.

– Uram, az életemmel, a jövőmmel szavatolom, hogy minden kívánságod szerint fog alakulni.

– Ha a hajó tökéletesre sikerül, pontosan olyanra, ahogy az Andzsin-szan akarja, és hat hónapon belül elkészül, szamurájt csinállok a fiadból.

Gjoko mélyen meghajolt, és alig bírt megszólalni. – Kérlek, bocsáss meg egy szegény bolondnak, uram. Köszönöm. Köszönöm.

– Mindent meg kell tanulnia a hajóépítésről, amit csak az Andzsin-szan tud, hogy még többet építhessünk, ha ő elmegy. Ne?

– Meglesz, uram.

– Kiku-szan erényei jobb jövőt érdemelnek, mint hogy dobozba legyen zárva, egy nő a sok közül.

Gjoko a legrosszabbra számítva felnézett.

– Eladod őt, uram?

– Nem, neki nem szabad kurtizánná visszavedlenie, még gei-sává sem szabad válnia. Olyan háztartásba kell kerülnie, ahol kevés, nagyon kevés a nő.

– De uram, ha csak nagy néha találkozik is veled, hogyan élhetne ennél szebb életet?

Toranaga tűrte, hadd dicsérje agyba-főbe, ő is megdicsérte Gjokót és Kikut, majd így folytatta:

– Őszintén szólva, Gjoko-szan, kezdem annyira megkedvelni őt, hogy elvonja figyelmemet a feladataimtól. Túlságosan szép ő nekem... túlságosan tökéletes. Kérlek, bocsáss meg, de ez is a kettőnk titka maradjon.

– Természetesen egyetértek, uram, mindennel, amit mondasz – felelte Gjoko, holott tudta jól, hogy Toranaga hazudik, és lázasan törte a fejét, mi lehet az igazi ok. – Ha az az ember olyan valaki lesz, akire Kiku felnézhet, elégedetten halok meg.

– De csak azután, hogy az Andzsín-szan hajója hat hónap múlva kifut a tengerre – mondta szárazon Toranaga.

– Igen... ó, igen. – Gjoko megrezgette a legyezőjét, mert a nap most már forrón tűzött, a levegő párás lett és fülledt, s próbálta kitalálni, miért ilyen nagylelkű mindkettőjükhez Toranaga; tudta, súlyos árat kell érte fizetniük, nagyon súlyosat. – Kiku-szant kétségbe fogja ejteni, hogy el kell hagynia házádat.

– Igen, persze. Azt hiszem, megérdemel valami kárpótlást tőlem, a hűbérurától. Ezt bízd rám – és egyelőre semmiről se tégy neki említést.

– Igenis, uram. Mikor jelentkezzen a fiam Jokohamában?

– Mielőtt elindulok, közölni fogom veled.

Gjoko meghajolt és eltípegett. Toranaga elment úszni egyet. Észak felé sötétlett az ég, tudta, hogy arra zuhog az eső. Amint észrevette a Jokohama felől közelgő kis lovascsapatot, visszasietett a fogadóba.

Omi leszállt a nyeregből, és kicsomagolta a fejét.

– Kaszigi Jabu úr engedelmeskedett, uram, nem sokkal dél előtt. – A fejét tisztára mosták, megfésülték, s rátűzték egy kis emelvény nyársára, hogy a szokásnak megfelelően meg lehessen szemlélni.

Toranaga tehát megszemlélte egy újabb ellensége fejét, mint ahogy tízezret megszemlélte már életében, és most is arra gondolt közben, milyen lesz vajon az ő feje, ha egyszer legyőzője megszemléli, látszik-e rajta félelem, fájdalom, harag, rettegés. Vagy méltóság. Jabu feje csak őrjöngő dühöt árult el halálában, foga vad, engesztelhetetlen vicsorgásra állt.

– Jól halt meg?

– Nagyon jól, uram, életemben nem láttam még ilyet. Hiromacu úrnak is ez a véleménye. Két vágást ejtett a hasán, egyet a torkán. Segítség és egyetlen hang nélkül. Itt a végrendelkezése – tette hozzá.

– Egyetlen csapással ütötted le a fejét?

– Igen, uram. Engedélyt kértem az Andzsín-szantól, hogy Jabu úr

kardját használhassam.

– A Josimotót? Amit én adtam Jabunak? Hát az Andzsín-szannak ajándékozta?

– Igen, uram. Cukku-szan segítségével beszélt vele. Azt mondta: „Andzsín-szan, ezt neked adom, hogy emlékeztessen Andzsiróba való megérkezésedre és arra a gyönyörre, amiben az a kis barbár részesített.” Az Andzsín-szan először nem akarta elfogadni, de Jabu ismételten kérte és hozzátette: „Ezek közül a trágyaevők közül senki sem érdemel ilyen pengét.” Végül az Andzsín-szan elfogadta.

Különös, gondolta Toranaga. Arra számítottam, hogy Ominak ajándékozza a kardot.

– Mik a végrendelezései?

Omi elsorolta. Pontosan. Ha Jabu nem veti papírra őket s azt nem adja át nyilvánosan a tanúnak, Buntarónak, nem számolt volna be mindegyikről, sőt újakat is kitalált volna. Jabunak igaza volt, gondolta dühöngve, az írásnak a síron túl is hatalma van.

– Hogy megfelelően értékeljük nagybátyád kivételes bátorságát, helyben kell hagynom valamennyi rendelkezését, ne? – kérdezte Toranaga, hogy próbára tegye Omit.

– Igen, uram.

– Juki!

– Igenis, uram – szaladt oda a szolgáló.

– Hozz csát, kérlek.

A szolgáló elsietett, Toranaga pedig végiggondolta Jabu végrendelezését. Bölcs döntések. Mizuno ostoba alak, mindig útjában lenne Ominak. Az anyja idegesítő, undorító vén boszorkány, ő is útjában lenne. – Rendben van, mivel beleegyezel, helybenhagynom őket. Mindet. És apád végrendelezését is csak én erősíthetem meg. Hűségédért jutalmul pedig kinevezlek a muskétásezred parancsnokává.

– Köszönöm, uram, de nem érdelek ekkora kegyet – mondta Omi, és magában ujjongott.

– Naga lesz a helyettesed. Kinevezlek továbbá a Kaszigi család élére, új hűbértokod Izu határterülete, keletre Atamiig, nyugatra Nimazuig, beleértve a fővárost, Misimát is, évi jövedelmed harmincezer koku.

– Igen, uram, köszönöm... nem is tudom, hogy köszönjem. Nem

érdemlek ekkora kegyet.

– Hát igyekezz megérdemelni – mondta jóindulatúan Toranaga. – Tüstént vedd is át a misimai várat. Még ma menj el Jokohamából. Szudara úrnál jelentkezz Misimában. A muskétásezredet Hakonába küldöm, négy napon belül odaér. Közlöm veled azt is, de köztünk maradjon: visszaküldöm az Andzsín-szant Andzsiróba. Új hajót fog építeni. Mostani birtokodat átadod neki. Azonnal.

– Igen, uram. A házamat is nekiajándékozhatom?

– Igen. – Természetesen mindketten tudták, hogy a hűbérbirtokkal vele jár minden, ami rajta van, házak, földek, parasztok, halászok, hajók. Kiku trillázó nevetése szállt feléjük a levegőben, és mindketten odakapták a fejüket: legyeződobálósdi játszott az udvar túlsó végén szolgálójával, Szuiszennel, akit Toranaga szintén kiváltott, vigasztaló ajándéku Kikunak, a szerencsétlen elvetélése után.

Ominak az arcára volt írva, mennyire rajong a lányért, hiába igyekezett titkolni, olyan váratlanul bukkant fel Kiku. Látták, hogy feléjük néz. Gyönyörű mosoly ragyogta be az arcát, vidáman hitegetett, Toranaga visszaintett, azután Kiku folytatta a játékot.

– Szép, ne?

Omi érezte, hogy ég a füle.

– Igen.

Toranaga eredetileg azért váltotta ki Kikut, hogy elzárja Omi elől, mert kétségtelenül ő volt Omi egyik gyengéje, és ajándéknak is tökéletes portéka, ajándéknak, amit át lehet adni vagy vissza lehet tartani, attól függően, kinyilvánítja-e egyszer s mindenkorra Omi, ki iránt óhajt hűséggel viseltetni, és segítkezik-e Jabu eltávolításában. Nagyszerűen segítkezett, és sokszor értékesnek bizonyult. Jabu kitűnő ötletei közül a legtöbb, ha ugyan nem mind, Omitól származott. Egy hónappal ezelőtt Omi fedte fel azt a titkos tervet, amelyet Jabu szőtt a muskétásezred néhány Izui tisztjével, arra, hogy csata közben meggyilkolják Nagát és a többi Barna-parancsnokot.

„Nem tévedsz, Omi-szan?” – kérdezte Toranaga, amikor Omi Misimában jelentést tett neki, miközben ő még Mariko tervének eredményét várta.

„Nem, uram. Kivami Matano, a harmadik izui ezred tisztje odakinn

vár.”

A széles arcú, zömök, középkorú izui tiszt részletesen ismertette az összeesküvést, a jelszavakat. „Nem élhettem tovább ezzel a szégyennel, uram. Te vagy a mi hűbérurunk. Persze, azt is meg kell mondanom a tisztesség kedvéért, hogy a terv szükség esetére szól. Gondolom, ez azt jelentette: ha Jabu-szama a csata kellős közepén át akar állni az ellenséghez. Nagyon sajnálom, de te voltál az elsődleges célpont, utánad Naga-szan. Aztán Szudara úr.”

„Mikor született ez a terv, és ki tud róla?”

„Nem sokkal azután, hogy az ezred megalakult. Ötvennégyen vagyunk beavatva – a neveket megadtam Omi-szamának. A tervet – fedőneve »Szilvafa« – Jabu-szama személyesen hagyta jóvá, amikor most legutóbb Ószakába indult.”

„Köszönöm. Nagyra értékelem a hűségedet. Tartsd titokban a dolgot, amíg nem szólok. Akkor majd ötezer kokut érő birtokot kapsz tőlem.”

„Kérlek, bocsáss meg, uram, nem érdelek én semmit. Engedélyedet kérem, hogy szeppukut kövessenek el, amiért ilyen sokáig takargattam ezt a szégyenletes titkot.”

„Nem adok engedélyt. Minden úgy lesz, ahogy parancsolom.”

„Kérlek, bocsáss meg, de nem érdelek ilyen jutalmat. Legalább azt engedd, hogy megmaradjak jelenlegi helyzetemben. Csak a kötelességemet teljesítettem. Inkább büntetést érdemelnék.”

„Mekkora most a jövedelmed?”

„Négyszáz koku, uram. Épp elegendő.”

„Meggondolom, amit mondasz, Kivami-szan.”

Miután a tiszt távozott, megkérdezte: „Mit ígértél neki, Omi-szan?”

„Semmit, uram. Magától jelentkezett nálam tegnap.”

„Egy becsületes ember? Azt mondod, hogy mindössze becsületes?”

„Nem tudom, uram. Tegnap jelentkezett nálam, és én azonnal hozzád siettem a hírral.”

„Akkor valóban meg kell jutalmazni. Az ilyen hűség mindennél fontosabb, ne?”

„Igen, uram.”

„Ne szólj erről senkinek.”

Omi távozott, és Toranaga eltűnődött, nem Mizuno és Omi főzte-e ki az egészet, hogy lehetetlenné tegyék Jabut. Tüstént munkába állította kémeit, hogy szimatolják ki, mi az igazság. Az összeesküvés

azonban valódinak bizonyult, s a hajó felperzselése kitűnő alkalmat nyújtott arra, hogy mind az ötvenhárom árulóval végezzenek, akiket gondosan be is soroltak az aznap éjjeli őrségbe. Kivami Matanót messze északra küldte, és szép, ámbár szerény birtokkal jutalmazta. „De hisz ez a Kivami a legveszélyesebb mind közül, ne?” – kérdezte Szudara, az egyetlen ember, akit Toranaga beavatott a titokba.

„Igen. Figyeltetni is fogom egész életében, és soha nem bízom meg benne. De általában a rossz emberekben is van valami jó, és a jókban is rossz. Mindig a jót kell kiválasztani és a rossztól megszabadulni, de úgy, hogy a jó kárba ne vesszen. Az én birodalmamban nincs pocsékolás.”

Igen, gondolta elégedetten Toranaga, tényleg jutalmat érdemelsz, Omi-szan.

– Hallgass rám, Omi-szan. A harc néhány nap múlva megkezdődik. Hűségesen szolgálj engem. A végső csatateren, győzelmem után kinevezlek Izu urává, és a te ágadat teszem meg a Kaszigi családból örökletes daimjókká.

– Nagyon sajnálom, uram, kérek, bocsáss meg, de nem érdemiek ekkora kegyet – mondta Omi.

– Fiatal vagy, de máris látszik, hogy nagy jövő előtt állsz. Pontosan ilyen volt a nagyapád is, okos ember, csak éppen nem elég türelmes. – Újra felhangzott a nők nevetése, és Toranaga Kikut figyelte, azon töprengve, hogyan döntsön felőle, mert az eredeti elképzelését most már végleg elvetette.

– Megkérdezhetem, mit értesz türelmen, uram? – kérdezte Omi, mert az ösztönei azt súgták, Toranaga szeretné, ha feltenné a kérdést.

Toranaga még mindig a lányt nézte, s a szíve tája megmelegedett.

– A türelem azt jelenti, hogy az ember féken tartja magát. Hét érzelem van, ne? Az öröm, a düh, a nyugtalanság, a csodálat, a bánat, a félelem és a gyűlölet. Aki ezeknek nem ad utat, az türelmes. Én magam nem vagyok olyan erős, mint lehetnék, de türelmes vagyok. Érted?

– Igen, uram.

– A türelem elengedhetetlen tulajdonsága a vezetőnek.

– Igen.

– Itt van például ez a hölgy. Elvonja a figyelmemet, túlságosan szép,

túlságosan tökéletes számomra. Nagyon is egyszerű ember vagyok én egy ilyen ritka teremtéshez. Ezért úgy döntöttem, hogy máshol a helye.

– De uram, ha ott lehet akár legjelentéktelenebb asszonyaid között...

– kezdte udvariasan Omi a kötelező, noha, mint mindketten jól tudták, hazug bókot, s közben úgy imádkozott, mint még soha, mert tisztában volt vele, hogy most dől el, lehetséges-e az, amit magától sohasem kérhetne.

– Egyetértek – mondta Toranaga. – De az ilyen nagy tehetségért érdemes áldozatot hozni. – Tovább figyelte, amint Kiku elhajtja legyezőjét és elkapja a szolgálóét. Vidámsága ragadós volt. Aztán a két nőt eltakarták a lovak. Nagyon sajnálom, Kiku-szan, gondolta, de tovább kell hogy adjalak, el kell hogy helyezzelek valahol, ahol nem érhetlek el, még hozzá gyorsan. Az az igazság, hogy tényleg kezdelek túlságosan is megkedvelni, noha ezt se Gjoko, sem Omi, még te magad sem hinnéd.

– Kiku-szan megérdemli, hogy saját háza legyen. És saját férje.

– Jobb, ha akár a legalacsonyabb rangú szamuráj ágyasa, mintha egy mégoly gazdag paraszt vagy kalmár felesége.

– Nem értek egyet.

Omi számára ezzel vége is volt a dolognak. Karma, gondolta, és igen nyomorultul érezte magát. Félre a szomorúsággal, te ostoba. Hűbérurad döntött, és kész. Midori tökéletes feleség. Anyád apácának áll, hamarosan a te házában is harmónia lesz.

Mennyi bánat ért ma. És mennyi öröm: Izu leendő daimjója; a muskétásezred parancsnoka; az Andzsín-szan Andzsiróban, vagyis az én tartományomban fogja megépíteni az első hajót. Félre a szomorúsággal. Az egész élet merő szomorúság. Kiku-szannak megvan a maga karmája, nekem is megvan, Toranagának is, és Jabu úr sorsa bizonyítja, milyen ostobaság aggódni bármiért.

Felnézett Toranagára. Agya kitisztult, mindent betolt a megfelelő rekeszbe. – Kérlek, bocsáss meg, uram. Egy kissé összezavarodtam.

– Üdvözölheted, ha akarod, mielőtt elmegy.

– Köszönöm, uram. – Omi becsomagolta Jabu fejét. – Kívánod, hogy eltemessem – vagy állítsam ki inkább?

– Tűzd lándzsára, arccal a hajóroncs felé.

- Igen, uram.
- Hogy szól a halotti verse?
- Így, uram:

*Azért a felhők,
hogy lehessen égbolt.*

Miért az élet?

Hogy jöjjön a halál.

Toranaga elmosolyodott. – Érdekes – mondta.

Omi meghajolt, a betakart fejet egyik emberének adta, és átvágott a lovak és szamurájok közt az udvar túlsó végébe.

– Á, hölgyem – mondta udvarias szertartásossággal. – Örülök, hogy boldognak és derűsnek látlak.

– Urammal vagyok, Omi-szan, s ő erős és elégedett. Mi más lehetnék, mint boldog?

– Szajónara, hölgyem.

– Szajónara, Omi-szama. – Kiku meghajolt. A férfi hangjában olyan véglegességet érzett, mint még soha. Könny buggyant ki a szeméből, de letörölte, még egyszer meghajolt és Omi elment.

Kiku nézett a magas, határozott járású férfi után, s hangos sírásra fakadt volna, hogy majd beleszakad a szíve, de megint eszébe jutottak az emlékezetébe vésődött bölcs, jóságos szavak: „Miért sírsz, gyermek? Mi, a Lebegő Világ hölgyei csak a pillanatnak élünk, minden időnkét kiélvezzük, gyönyörködünk a cseresznyevirágban, a hóban, a juharlevélben, a tücsök dalában, a hold szépségében, amint fogy, megnő és újraszületik, énekelünk, csát és szakét iszunk, ismerjük az illatszereket, a selyem érintését, simogatunk, simogatunk, hogy gyönyört szerezzünk, és lebegünk, mindig lebegünk. Érted, gyermek: mindig lebegünk, vidáman, mint a liliom az élet folyójának vizén. Milyen szerencsés is vagy te, Kiku-csan, a Lebegő Világ hercegnője vagy, lebegj hát, élvezd a pillanatot...”

Kiku letörölte a második, utolsó könnycseppet is. Buta leány, miért sírsz? Ne sírj! Hisz milyen szerencsés vagy! Ágyasa lettél a legnagyobb daimjónak, még ha a legjelentéktelenebb, nem hivatalos ágyasa is, de ez nem számít, mert – a fiaid szamurájok lesznek. Nem ez-e a legcsodálatosabb ajándék a világon? Nem jósolta-e meg a jövőmondó? Valóra vált, ne? Ha már mindenáron sírni akarsz, van fontosabb siratnivalód is. Az a méhedben növekvő mag, amit az

a furcsa ízű csa megölt. De ezért is minek sírni? „Valami” volt csupán, nem gyermek még, és ki volt az apja? Őszintén?

„Nem tudom, nem tudom biztosan, Gjoko-szan, de azt hiszem, urunké” – felelte végül, mert nagyon szeretne volna, ha ez az igazság.

„És ha mégis kék szemmel és fehér bőrrel születik az a gyermek? Nincs kizárva, ne? Számolj utána.”

„Számoltam már százszor is, ó, de hányszor számoltam!”

„Akkor térj észre. Nagyon sajnálom, de mindkettőnk jövője rajtad áll most. Rengeteget szülhetsz még. Hisz még csak tizennyolc éves vagy, gyermek, ne? Jobb, ha biztosra mégy, ne?”

Igen, gondolta most Kiku, milyen bölcs is vagy te, Gjoko-szan, és milyen ostoba voltam én, mint akit megbabonáztak. Csak egy „valami” volt az, és mi japánok bölcsen tudjuk, hogy a gyermek nem igazi gyermek, amíg el nem telik harminc nap a születése után, mert szelleme akkor telepedik meg egészen a testében, a karmája is akkor dől el. Ó, milyen szerencsés is vagyok én, fiút akarok, fiút, fiút, sokat, és soha lánygyereket. Szegény lánygyerekek! Ó, istenek, áldott legyen az a jövendőmondó, köszönöm, köszönöm nektek a karmámat, hogy a nagy daimjó kitüntetésével, hogy a fiaim szamurájok lesznek, kérlek, adjátok, hogy méltó lehessen ennyi csodára...

– Mi az, úrnőm? – kérdezte a kis Szuiszen, aki álmélkodva nézte, micsoda földöntúli öröm fénylik Kiku arcán.

Kiku elégedetten felsóhajtott. – A jövendőmondómra gondoltam, meg urunkra és a karmámra, és csak lebegtem, lebegtem...

Skarlátpiros ernyőjével árnyékolva arcát a nap elől beljebb ment az udvarba, hogy megpillantsa Toranagát. A daimjót csaknem teljesen eltakarták a lovak, szamurájok, solymászok, de látta, hogy még mindig a verandán ül, csát iszik, és Fudzsziko hajol meg előtte ismét. Nemsokára rajtam a sor, gondolta. Talán már ma este belekezdhetünk egy új „valamibe”... Jaj, de jó! Boldog lélekkel visszament játszani.

A kapun kívül Omi nyeregbe pattant, és testőrei élén elvágatott, egyre vadabbul hajszolta lovát, egyre sebesebben száguldott, a szél felfrissítette, megtisztította, a ló csípős verejtékszaga mámorítóan az orrába csapott. Nem nézett vissza Kikura, mert tudta, hogy

szükségtelen. Tudta, hogy élete minden szenvedélyét, mindent, amiért valaha is rajongott, mindezt ott hagyta a lány lábai előtt. Tudta, hogy soha többé nem fog szenvedélyt érezni, nem részesül abban a lelkeket egyesítő önkívületben, amely lángra gyújtja a férfit és a nőt. De nem kedvetlenedett el. Ellenkezőleg, új, jegesen tiszta éleslátással köszönetet mondott magában Toranagának, amiért felszabadította a rabságból. Most már semmi sem nyűgöz, gondolta. Sem apám, sem anyám, se Kiku. Most már én is türelmes lehetek. Huszonegy éves vagyok, majdnem Izu daimjója, az egész világ a lábam előtt hever.

– Igen, uram? – mondta Fudzsziko.

– Egyenesen Andzsiróba mégy. Úgy döntöttem, felcserélem az Andzsín-szan jokohamai birtokát Andzsiró környékével. Húsz ríre terjednek a földjei minden irányban a falutól, évi jövedelme négyezer koku. Omi-szan házába fogtok beköltözni.

– Köszönöm az ő nevében, uram. Nagyon sajnálom, úgy kell értenem, hogy ő még nem tud erről?

– Nem tud. Ma szólok neki. Utasítottam őt, Fudzsziko-szan, hogy építsen új hajót az elvesztett helyett, és Andzsiró megfelelőbb erre, mint Jokohama. Megbeszéltem azzal a Gjoko nevű nőtsemélyvel, hogy a fia lesz az Andzsín-szan főintézője, az anyagokat és a mestereket pedig az én kincstáramból fogjuk fizetni. Segíts neki az ügyek megszervezésében.

– Ó kó, uram – mondta aggódva Fudzsziko. – Olyan rövid az idő, amit még az Andzsín-szannal tölthetek.

– Igen. Találnom kell neki egy új ágyast – vagy feleséget. Ne? Fudzsziko összeszűkülte szemmel felnézett.

– Hogyan segíthetnék, uram?

– Te kit javasolnál? Azt akarom, hogy az Andzsín-szan elégedett legyen. Elégedett ember jobban dolgozik, ne?

– Igen. – Fudzsziko elgondolkodott. Kit lehet egyáltalán összemérni Mariko-szamával? Aztán elmosolyodott.

– Omi-szan jelenlegi felesége, Midori-szan, uram. Az anyósa gyűlöli, mint tudod, és azt akarja, hogy Omi váljon el tőle – nagyon sajnálom, de a rossz modora odáig terjed, hogy előttem hozta szóba. Midori-szan olyan szép asszony, és okos is!

– Gondolod, hogy Omi el akar válni? – A kirakós játék újabb részlete került a helyére.

– Ó, nem, uram, biztosra veszem, hogy nem. Melyik férfi akarna igazán engedelmeskedni az anyjának? De hát így szól a mi törvényünk, és Omi-szannak már akkor el kellett volna válnia, amikor a szülei először említést tettek róla, ne? Az anyja ugyan kellemetlen alak, de hát természetesen ő tudja, mi a legjobb a fiának. Nagyon sajnálom, de egy ilyen komoly ügyben igazat kell mondanom. Senkit sem akarok megsérteni, uram, de a fiúi engedelmesség törvényünk tartóoszlopa, nem?

– Egyetértek – felelte Toranaga, és elgondolkodott ezen az új és szerencsés ötleten. – Az Andzsín-szan jó választásnak tartaná Midori-szant?

– Nem, uram, ha elrendeled a házasságkötést, akkor nem... de, kérlek, bocsáss meg, szükségtelen is elrendelned.

– He?

– Valahogy úgy kellene igazítanod a dolgot, hogy magától gondoljon rá. Ez lenne a legjobb. Omi-szannak természetesen parancsot adsz, és kész.

– Természetesen. Te jó választásnak tartod Midori-szant?

– Ó, igen. Tizenhét éves, a fia egészséges, maga jó samurájcsaládból származik, derék fiakat szülne az Andzsín-szannak. Gondolom, Omi-szan szülei ragaszkodnának hozzá, hogy Midori hagyja Ominál mostani fiát, de ha nem, az Andzsín-szan örökbe fogadhatja. Tudom, hogy uramnak tetszik Midori, mert Mariko-szama mondta, hogy ugratni szokta vele. Igen jó samurájvér, ügyes, okos. Az Andzsín-szan biztonságban lenne nála. Azonkívül a szülei meghaltak, senki sem neheztelhetne, hogy egy ilyen... hogy az Andzsín-szanhoz megy feleségül.

Toranaga eljátszott az ötlettel. Omit örök bizonytalanságban kell tartanom, ehhez kétség sem fér. Az ifjú Omi sok kellemetlenséget okozhat még nekem. A válásuk ügyében meg jóformán semmit sem kell tennem. Omi apjának nyilvánvalóan határozott végrendelkezései lesznek, s a felesége biztosan ragaszkodni fog hozzá, hogy utolsó cselekedetként ezen a földön házasítsa meg jobban a fiát. Tehát Midori néhány napon belül így is, úgy is elválk. Igen, nagyon jó feleség lenne belőle.

- És ha nem ő, Fudzsziko-szan, mit szólnál Kikuhoz? Kiku-szanhoz? Fudzsziko tátott szájjal bámult rá.
- Ó, nagyon sajnálom, uram, le akarsz mondani róla?
- Lehetséges. Nos?
- Azt hittem, Kiku-szanból tökéletes nem hivatalos ágyas válhat, uram. Olyan csodálatos, olyan elbűvölő. Természetesen egy hétköznapi ember figyelmét túlságosan is elvonná mindentől, és az Andzsin-szan még évekig nem tudná kellőképpen értékelni kivételes dal- és tánctehetségét, szellemét. Kiku-szan mint feleség? – kérdezte, alig érezhetően megnyomva a szót, ami elég volt ahhoz, hogy teljes mértékben jelezze helytelenítését. – A Lebegő Világ hölgyeit általában nem úgy nevelik, mint a... mint másokat, uram. Az ő tehetségük más természetű. Egy szamurájcsalád pénzügyeinek és egyéb dolgainak irányítása nem olyasmi, amit a Lebegő Világban meg lehet tanulni.
- De most megtanulhatná, nem?
- Fudzsziko sokáig gondolkodott. – A tökéletes megoldás az lenne, uram, ha Midori-szant feleségnek, Kiku-szant ágyasnak kapná az Andzsin-szan.
- Meg tudnák szokni az ő... különös viselkedését?
- Midori-szan szamuráj, uram. Neki kötelessége lenne. Egyszerűen utasítanád. Akárcsak Kiku-szant.
- De az Andzsin-szant nem?
- Te jobban ismered őt, mint én, uram. De a párnázás kérdésében... jobb lenne, ha ő gondolna rá először.
- Toda Mariko-szama tökéletes feleség lett volna a számára, ne?
- Milyen meglepő gondolat, uram – mondta Fudzsziko, és a szeme se rebtent. – Az biztos, hogy nagyon tisztelték egymást.
- Igen – mondta szárazon Toranaga. – Nos, köszönöm, Fudzsziko-szan. Megfontolom, amit mondtál. Az Andzsin-szan tíz nap múlva Andzsiróban lesz.
- Köszönöm, uram. Javasolhatnám, hogy Ito kikötőjét és a jokoszei fürdőhelyet is foglalj bele a birtokába?
- Miért?
- Itót arra az esetre, ha Andzsiro kicsinek bizonyulna. Egy nagy hajónak talán nagyobb sólyatérre van szüksége. Itóban talán több hely van erre. Jokoszét pedig...

– Van?

– Igen, uram. Joko...

– Jártál ott?

– Nem, uram. De az Andzsín-szant érdekli a tenger, akárcsak téged. Kötelességem volt, hogy minél többet megtudjak a hajókról és a hajózásról, s amikor hírért vettük, hogy az Andzsín-szan hajója leégett, arra gondoltam, vajon nem építhetne-e egy újat, s ha igen, hol és hogyan. Izu tökéletes választás, uram. Isido hadai oda sohasem tudnak betörni.

– És Jokosze?

– Jokoszét azért, mert egy hatamotoónak kell hogy legyen egy háza a hegyek közt, ahol téged rangodnak kijáró tisztességgel fogadhat.

Toranaga kutatóan nézte az asszonyt. Fudzsziko olyan engedelmesnek és illedelmesnek látszott, de tudta, hogy a lelke mélyén éppolyan hajlíthatatlan, mint ő maga, s egyik feltételből sem enged, hacsak nyíltan rá nem parancsol. – Egyetértek. És megfontolom, amit Midori-szanról és Kiku-szanról mondtál.

– Köszönöm, uram – hálálkodott alázatosan Fudzsziko, és magában örült, hogy teljesítette ura, az Andzsín-szan iránti kötelességét s egyben lerótt tartozását Marikónak. Ito a – sólyatér miatt, Jokosze, ahol, mint Mariko mesélte neki, a „szerelmük” kezdődött.

„Én olyan szerencsés vagyok, Fudzsziko-csan – mondta Mariko Jedóban. – Utunk akkora boldogságban részesített, amekkorát húsz életidő alatt sincs joga várni az embernek.”

„Nagyon kérlek, oltalmazd őt Ószakában, Mariko-szan. Sajnos, ő nem olyan, mint mi, nem civilizált. Neki, szegénynek, az élet a nirvána, nem a halál.”

Ez még most is így van, gondolta Fudzsziko, és magában áldotta Mariko emlékét. Mert Mariko mentette meg az Andzsín-szant, nem más – nem a keresztény isten, se más istenek, nem is Toranaga, és nem maga az Andzsín-szan –, Mariko egyedül. Toda Mariko-nó-Akecsi Dzsinszai mentette meg őt.

Mielőtt meghalok, szentélyt állíttatok Jokoszében, és pénzt hagyok egy másikra Ószakában, egy harmadikra Jedóban. Belefoglalom a végrendelkezésembe, Toranaga-szama, ígérte meg magának, végtelen türelemmel tekintve fel a daimjó arcába, s a szíve megmelegedett a sok szép és hasznos dolog gondolatára, amiket

még megethet az Andzsín-szanért. Midori feleségnek, Kiku nem, soha, legfeljebb ágyasnak, de akkor sem szükségszerűen főágyasnak, a birtok pedig terjedjen csak ki egészen Simodáig, Izu legdélibb tengerpartjáig.

– Kívánod, hogy azonnal induljak, uram?

– Ma éjjelre szállj meg itt, holnap távozhatsz, de egyenesen. Fölösleges Jokohamán átmenned.

– Igen, uram. Értem. Azonnal átvehetem uram nevében az új birtokot és rajta mindent, amint megérkezem?

– Kavanabi-szantól megkapod az összes szükséges iratot, mielőtt elmegy. És most kérek, küldd ide Kiku-szant.

Fudzsiko meghajolt és otthagya.

Toranaga mordult egyet. Kár, hogy ez az asszony végezni akar magával. Túlságosan értékes ahhoz, hogy elveszen, és milyen okos! Ito és Jokosze? Ito még csak érthető. De Jokosze? És vajon mi minden járt még a fejében?

Látta, hogy Kiku közeledik feléje az udvar naptól forró földjén, apró, fehér tabis lába szinte táncol, selyemruháiban, bíbor napernyőjével olyan édes és rendkívüli látvány, hogy minden férfi őt irigyli, aki csak látja. Ó, Kiku, sajnós nem engedhetem meg magamnak ezt a sok irigységet. Jobb lett volna, ha ott maradsz a Lebegő Világban mint első osztályú kurtizán. Vagy mint gei-sa. Micsoda remek ötlettel hozakodott elő az a vén boszorkány! Ott biztonságban lennél, sokak tulajdonaként, akiért mindenki rajong, tragikus öngyilkosságok, véres összetűzések kiváltójaként, akit körülhízelegnek, akitől félnek, akit pénzzel halmoznak el, de ő megvetően tekint a vagyoni, legendás a híre – amíg a szépsége tart. De így? Nagyon sajnálom, nem maradhatsz nálam. És akármelyik szamurájnak adnálak ágyasul, az kétélű törrel feküdne ágyba: teljesen elvonod az ember figyelmét és kiváltod minden férfi irigységét. Ne? Kevesen fogadnának el feleségnek, nagyon sajnálom, de ez az igazság, és ma, úgy látszik, az igazságok napja van. Fudzsiko jól mondta. Nem arra neveltek, hogy egy szamuráj háztartását vezessed. Amint a szépséged megfakul – ó, igen, a hangod megmarad és a szellemed is, ennek ellenére hamar odavetnek a világ trágyadombjára. Nagyon sajnálom, de ez az igazság. Egy másik igazság: a Lebegő Világ legrangosabb hölgyei is jobban teszik, ha megmaradnak a Lebegő Világban,

házakat tartanak fenn, ha előregszenek, s a hajdanvolt szerelmeket és ifjúságot siratva szakéshordókba fojtják bánatukat. A jelentéktelenebbek pedig menjenek feleségül egy paraszthoz, halászhoz vagy kalmárhoz, egy rizsárushoz vagy mesteremberhez, vissza abba a világba, amelybe születtek – hisz ritka, váratlan virágok ők, akik a vadonban bukkannak fel a karma kiismerhetetlen rendelése folytán, kinyílnak s már hervadnak is el.

Milyen szomorú. Hogyan adhatnék neked szamurájgyermeket?

Tartsd meg életed végéig, súgta titkos szíve. Megérdemli. Ne csapd be magadat is, mint másokat. Az az igazság, hogy könnyen megtarthatnád, keveset igényelnél tőle, sokat hagynál rá, úgy bánnál vele, mint kedvenceddel, Tecukóval, vagy Kogóval. Hisz nem sólyom-e a te szemedben Kiku is? Értékes, páratlan, igen, de mégiscsak sólyom, akit a kezedből etetsz, ráröpteted a zsákmányra, visszacsalogatod, s aztán egy vagy két idény után örökre elbocsátod? Magadnak ne hazudj, az végzetes lehet. Miért ne tarthatnád meg? Nem egyéb ő, mint egy sólyom, ámbar igen különleges, magas röptű, szépséges látvány, semmi több, ritka, az igaz, különleges, az igaz, és mennyire párnázni való...

– Miért nevezsz? Miért vagy ilyen boldog, uram?

– Mert páratlan öröm téged látni, szép hölgy.

Blackthorne teljes súlyával beledőlt a három vontatókötél egyikébe, amelyeket a hajótökéhez erősítettek. – Hipparuuuu! – Húzd meg!

Száz szamuráj feszült neki ágyékkötőre vetkőzve mindegyik kötélnak. Délután volt, apály, és Blackthorne remélte, hogy ki tudják mozdítani helyéből a roncsot, s a partra húzva megmentenek belőle, amit csak lehet. Azonnal módosította első tervét, amint mérhetetlen megkönnyebbülésére azt látta, hogy a tűz másnapján az összes ágyút sikerült kiemelni a vízből, méghozzá majdnem olyan állapotban, mint amikor a chathami öntőt elhagyták. Kimentettek velük együtt csaknem ezer golyót, némi kartácsanyagot és több fémalkatrészt is. A legtöbb persze meggömbült, elformátlanodott, mégis, így több esélye volt egy új hajó építésére, mint hinni merte volna.

„Nagyszerű, Naga-szan! Nagyszerű!” – gratulált az ifjú szamurájnak.

„Ó, köszönöm, Andzsín-szan. Keményen igyekeztünk, nagyon

sajnálom.”

„Fenébe a nagyon sajnálommal! Minden rendben, ez a fő!” Bizony, ujjongott magában. Az Úrnő így egy kicsit még hosszabb lehet, még szélesebb, de karcsúnak karcsú marad, mint az agár, és minden hajót lepipál a tengereken!

Hej, Rodrigues, gondolta minden rosszindulat nélkül, örülök, hogy biztonságban elvitorláztál, és jövőre másvalakit kell elsüllyesztenem. Ha újra Ferriera lesz a vezérkapitány, azt az ég különös kegyének tekintem, de nem számítok rá, annak azonban örülök, hogy te biztonságban vagy. Az életemmel tartozom neked, és nagyszerű navigátor voltál.

– Hipparuuuuuuu! – kiáltotta újra, a kötelek megrándultak, a tengervíz óriási izzadságcseppekben csöpögött róluk, de a roncs nem mozdult.

Az óta a hajnal óta, amit Toranagával töltött a parton, kezében Mariko levelével, miután megtalálta a kimentett ágyúkat, egyfolytában úgy érezte, kevés a napi huszonnégy óra. Kezdeti terveket vázolt fel, listákat készített és írt át, aztán megváltoztatta a terveket, s óvatos becsléseket nyújtott be Toranagának arról, mennyi emberre és anyagra lenne szüksége, mert nem akart hibákat elkövetni. Késő este és éjszaka meg a szótárt bújta, hogy tudjon beszélni a kézművesekkel, hogy meg tudja érdeklődni tőlük, mijük van és mit kell elkészíteni. Néha végső elkeseredésében már a paphoz fordult volna, hogy segítsen, de tudta, hogy onnan semmire sem számíthat, ők már csak örökre ellenségek maradnak.

Karma, mondta magában minden gyűlölet nélkül, és sajnálta a papot szerencsétlen vakbuzgóságáért.

– Hipparuuuuuuuu!

A samurájok ismét nekifeszültek a homok és a tenger marasztaló erejének, azután valaki kántálni kezdett, és most már ritmusra húzták. A roncs megmozdult, mire megkettőzték erőfeszítésüket, aztán végleg kiszakadt a helyéből, és a samurájok elterültek a homokban. Nevetve tápázkodtak fel, hátba veregették egymást, és újból nekifeszültek a köteleknek. Most azonban úgy látszott, végképp megfeneklett a roncs.

– Alá kell bójáznom, akkor majd a dagály fölemeli – mondta Blackthorne fennhangon, angolul.

– Dózo? – kérdezte értetlenül Naga.

– Aa, gomen naszai, Naga-szan! – Jelekkel és a homokba húzott rajzokkal elmagyarázta, hogyan kell tutajt készíteni és apálykor a hajó oldalai alá kötözni; így a következő dagály megemeli a roncsot, és ők kihúzhatják a partra.

– Aa, szo deszu! – mondta álmélkodva és lenyűgözve Naga. Amikor a többi tisztnek elmagyarázta, azok sem győztek csodálkozni, és Blackthorne vazallusai csak úgy dagadoztak a büszkeségtől.

Blackthorne észrevette ezt, és rábökött az egyikre.

– Hová tetted a jó modorodat?

– Hogy? Ó, nagyon sajnálom, uram, kérlek, bocsáss meg, ha megsértettelek.

– Ma megbocsátok, már holnap nem. Ússz ki hajóhoz, oldozd el ezt a kötelet.

A volt rónin rémülten forgatta a szemét.

– Nagyon sajnálom, uram, én nem tudok úszni.

A part elnémult, és Blackthorne tudta, hogy mindenki azt lesi, mihez fog most kezdeni. Átkozta magát; a parancs az parancs, és ő ostobán kimondta erre az emberre a halálos ítéletet, amit ezúttal nem érdemelt meg. Gondolkodott. – Toranaga-szama parancsa, mindenki tanuljon meg úszni. Ne? Minden vazallusom úszik harminc nap múlva. Te – bele a vízbe. Első lecke.

A szamuráj félve gázolt bele a tengerbe, tudta, hogy elveszett. Blackthorne utánament, s amikor a férfi feje elmerült, felhúzta, nem is valami gyöngéden, és kényszerítette, hogy ússzon, evickéljen, akár el-elsüllyedjen, de sohasem igazán veszélyesen. Kiúsztak a roncsig, a szamuráj harákkolt, öklendezett, úgy kapaszkodott bele, mint az utolsó szalmaszálba. Blackthorne visszahúzta a partra, majd újra belökte. – Ússz!

A szamuráj kievickélt a roncsig és vissza, akár valami fuldokló macska, de végrehajtotta a parancsot. Soha többé nem fog dölyfösen viselkedni ura előtt. Társai megélték, akik meg tudtak úszni, gurultak a homokban, úgy nevettek.

– Nagyon jó, Andzsín-szan – mondta Naga. – Nagyon bölcs. – Abbahagyta a nevetést. – Küldök embereket bambuszért, jó? A tutajnak, ne? Holnapra mindent kihozunk ide, ne?

– Köszönöm.

- Húzzunk még ma?
- Nem, nem, köszö... – Blackthorne elhallgatott, és beárnyalta a szemét. Alvito atya állt az egyik dűnén, és őket nézte.
- Nem, köszönöm, Naga-szan – mondta Blackthorne. – Ma végeztünk. Kérlek, bocsáss meg pillanatra. – Indult volna a ruhájáért és a kardjaiért, de emberei ugrottak s odahozták. Lassan felöltözött, és övébe dugta a kardokat.
- Jó napot – mondta, amint odaért Alvitóhoz. A pap arca feszült volt, de barátságosságot is tükrözött, mint az előtt a váratlan összemarakodásuk előtt Misima határában. Blackthorne óvatosságra intette magát.
- Jó napot, főnavigátor. Hamarosan útnak indulok, de előtte beszélni szerettem volna veled. Nem bánod?
- Nem, dehogy.
- Mire készülsz, ki akarod úsztatni a roncsot?
- Igen.
- Attól tartok, nem sokat segít rajtad.
- Nem baj. Azért én megpróbálom.
- Tényleg azt hiszed, tudsz új hajót építeni?
- Igen – felelte türelmesen Blackthorne, azon töprengve, hová akar kilyukadni Alvito.
- Idehozatod a legénységedet is, hogy segítsenek?
- Nem – felelte pillanatnyi hallgatás után Blackthorne. – Ők szívesebben vannak Jedóban. Majd ha a hajó nagyrészt elkészül... akkor is elég lesz idehozatni őket.
- Az etákkal élnek, ugye?
- Igen.
- Ezért nem akarod, hogy idejöjjenek?
- Részben.
- Megértelek. Hallom, nagyon veszekedősek újabban, és többnyire részegek. Tudtad, hogy úgy egy hete összeverekedtek, és a házuk leégett?
- Nem. Megsérült valaki?
- Isten különös kegyelméből nem. De legközelebb, ki tudja... Valamelyik csinált egy szeszfőzőt, úgy hírlík. Rettenetes, hogy mit művel az emberekkel az alkohol.
- Igen. Kár a házukért. De majd csak építenek egy másikat.

Alvito bólintott, és a tenger mosta hajóroncs felé pillantott.

– Szerettem volna megmondani, mielőtt elmegyek, hogy tudom, mit jelent neked Mariko-szan elvesztése. Nagyon elszomorított, amit Ószakáról meséltél, de ugyanakkor felemelő érzés is. Tudom, hogy páratlan áldozatot hozott... Beszélt neked az édesapjáról, arról a másik tragédiáról?

– Igen. Nem sokat.

– Akkor te is át tudod érezni ezt az egészet. Én magam nagyon jól ismertem Dzsuszan Kubót.

– Már mint Akecsi Dzsinszait?

– Igen. Azóta ezen a néven emlegetik. Nem mondta Mariko-szama?

– Nem.

– A taikó adta neki ezt a gúnynevet: Dzsuszan Kubo azt jelenti, „tizenhárom napos sógun”. Lázadása – onnan, hogy maga köré gyűjtötte embereit, egészen a nagy szeppukuig – mindössze tizenhárom napig tartott. Nagyszerű ember volt, de gyűlölt minket, nem azért, mert keresztények vagyunk, hanem mert idegenek. Gyakran elfogott a kétség, vajon Mariko nem azért tért-e át a keresztény hitre, hogy kiismerjen és tönkretegyen bennünket. Az apjának az volt a véleménye, hogy én hidegítettem el tőle Gorodát.

– És igen?

– Nem.

– Milyen ember volt?

– Alacsony, kopasz, nagyon büszke, kitűnő hadvezér és nagy költő. Milyen szomorú, hogy ilyen tragikus véget ért az összes Akecsi. És most az utolsó is. Szegény Mariko... De amit tett, az megmenti Toranagát, ha Isten is úgy akarja. – Alvito ujjai megérintették a rózsafüzért. Néhány pillanat múlva újra megszólalt: – Azonkívül, navigátor, mielőtt elmegyek, szerettem volna bocsánatot kérni a... nos, örülök, hogy a vizitátor atya éppen ott volt és megmentett.

– A hajóm miatt is bocsánatot kérsz?

– Nem. Egyébként ahhoz semmi közöm sem volt. Csak azok miatt az emberek miatt kérek bocsánatot, Pesaro és a vezérkapitány miatt. Annak, hogy a hajód odaveszett, örülök.

– Sigata ga nai, atyám. Nemsokára új hajóm lesz.

– Miféle járművet akarsz építeni?

– Nagyot és erőset.

- Hogy megtámadd a Fekete Hajót?
- Hogy hazavitorlázzak Angliába – és megvédhessem magam bárki ellen.
- Kárba veszik a munkád.
- Isten megint közbelép, erre gondolsz?
- Igen. Vagy szabotázsra.
- Ha bekövetkezik, építetek egy másikat, ha az is elpusztul, építetek egy harmadikat. De ha végképp nem sikerülne, felkérérdzkelem más hajójára, és amikor hazaérek Angliába, így vagy úgy, kunyerálással, kölcsönbe, pénzen vagy tolvaj módra, de mindenképp szerzek egy kalózhajót és visszatérek.
- Igen. Tudom. Ezért nem fogsz te soha elmenni innen. Túlságosan sokat tudsz, Andzsín-szan. Mondtam már ezt, most újra mondom, minden rosszindulat nélkül. Bátor ember vagy, nagyszerű ellenfél, tiszteletre méltó, és én tisztellek is, épp ezért szeretném, ha béke lenne köztünk. Sokszor fogunk még találkozni az elkövetkező években – ha túléljük a háborút.
- Úgy gondolod?
- Igen. Túlságosan is jól tudsz már japánul. Hamarosan Toranaga magántolmácsa leszel. Nem volna nekünk szabad veszekednünk, marakodnunk. Attól tartok, a sorsunk összefonódott. Neked nem mondta Mariko? Nekem igen.
- Nem. Ezt sohasem mondta. Mit mondott még?
- Arra kért, legyek a barátod, oltalmazalak, ha tudlak. Nem azért jöttem ide, Andzsín-szan, hogy ingereljelek vagy vitatkozzam veled, hanem hogy békét kérjek, mielőtt távozom.
- Hová még?
- Előbb Nagaszakiba, hajón Misimából. Bizonyos kereskedelmi egyezményeket kell tető alá hozni. Azután oda, ahol Toranaga éppen van, ahol a háború zajlik.
- Hagyják, hogy szabadon járkálj, a háborús állapotok ellenére?
- Igen. Szükségük van ránk – akárki győzzön is. Legyünk józan emberek, kössünk békét, te meg én. Mariko-szama kedvéért kérem. Blackthorne hallgatott egy sort. – Valaha fegyverszünetet kötöttünk, mert ő úgy akarta. Ezt felkínálhatom most is. Fegyverszünetet, nem békét. Feltéve, hogy soha nem jössz ötven mérföldnél közelebb a hajóépítő műhelyemhez, akárhol legyen is.

– Beleegyezem, navigátor, természetesen beleegyezem – de tőlem nincs félnivalód. Legyen hát fegyverszünet – az ő emlékére. – Alvito kezét nyújtott. – Köszönöm.

Blackthorne keményen megrázta. Alvito szólalt meg újra. – Hamarosan sor kerül a temetési szertartására. A katedrálisban. Maga a vizitátor atya fog celebrálni, Andzsín-szan. Hamvai egy részét ott fogjuk eltemetni.

– Mariko örülne neki. – Blackthorne a roncsot nézte egy darabig, aztán visszafordult Alvitóhoz. – Van valami... amit nem említettem Toranagának. Mielőtt meghalt, megáldottam, mint egy pap, és ahogy tudtam, feladtam neki az utolsó kenetet. Nem volt senki alkalmas ember a közelben, ő pedig katolikus volt. Nem hiszem, hogy hallott, az sem biztos, hogy eszméletén volt. És ugyanezt megtettem, amikor elégették. Érvényes – elfogadható ez? Igyekeztem Isten színe előtt csinálni, nem az enyém és nem a tiéd, hanem Isten színe előtt.

– Nem, Andzsín-szan. Legalábbis nekünk azt kell felelnünk erre, hogy nem érvényes. De két nappal azelőtt, hogy Mariko meghalt, feloldozást kért és kapott a vizitátor atyától, aki megerősítette őt a szentségekkel.

– Ezek szerint... végig tudta, hogy meg kell halnia... hogy történjék bármi, neki fel kell áldoznia magát.

– Igen, áldja meg érte Isten!

– Köszönöm, hogy elmondtad. Azóta... azóta egyfolytában félttem, hogy a közbenjárásom hatástalan lesz, ámbár én... Köszönöm, hogy elmondtad.

– Szajónara, Andzsín-szan – nyújtott ismét kezét Alvito.

– Szajónara, Cukku-szan. Kérlek, gyűjts érte egy gyertyát... a nevemben is.

– Megteszem.

Blackthorne megrázta a kezét, és nézte a távolodó papot: magas, erős férfi, és méltó ellenfél. Mindig is ellenségek leszünk, gondolta. Ezt mindketten tudjuk, fegyverszünet ide, fegyverszünet oda. Vajon mit szólnál hozzá, ha ismernéd Toranaga tervét és az én tervemet? Csak azt, amivel már eddig is fenyegetőztél, ne? Értjük egymást. Igen. A fegyverszünet nem árthat. De nem fogunk mi olyan gyakran találkozni, Cukku-szan. Miközben a hajóm épül, elfoglalom a

helyedet, én leszek Toranaga és a régensek tolmácsa, hamarosan az üzletkötésekből is kicsöppensz, hiába szállítják még egy darabig portugál hajók a selymet. De ez is megváltozik nemsokára. Az én flottám csupán a kezdet. Tíz évet nem adok rá, és a brit oroszlán lesz az úr ezeken a tengereken. Előbb azonban megépítem az Úrnőt, aztán...

Blackthorne elégedetten visszaballagott Nagához, megbeszélték a másnapi teendőket, majd felment a domboldalon, a Toranagáé közelében álló ideiglenes házába. Rizst és nyers halat evett, és nagyon ízletesnek találta. Másodszor is vett belőle, s hangosan felnevetett.

– Uram? – kérdezte a szakácsa.

– Semmi. – Lelki szemei előtt Mariko jelent meg, s hallotta, amint azt mondja: „Ó, Andzsín-szan, egy nap még a nyers halat is meg fogod kedvelni, és akkor úton leszel a nirvána, a tökéletes béke lakhelye felé.”

Ó, Mariko, mennyire örülök, hogy valódi feloldozást kaptál. Köszönöm. Köszönöm neked.

Mit köszönsz, Andzsín-szan? – hallotta a kérdését.

Az életet, Mariko, drágám. Szeretlek...

Éjjel és nappal számtalanszor azon kapta magát, hogy gondolatban Marikóval beszélget, újraéli közös életük bizonyos eseményeit, elmeséli neki, mit végzett aznap, és olyan erősen érezte az asszony jelenlétét, hogy egyszer-kétszer át is nézett a válla fölött, hátha valóban ott áll mögötte.

Ma reggel is így jártam, Mariko, de helyetted csak Buntaro és Cukku-szan állt ott, és némán néztek rám. Nálam volt ugyan a kardom, de Buntaro azt az óriási íjat szorongatta a kezében. Iií, szerelmem, minden bátorságomra szükség volt, hogy higgadtan odamenjek hozzájuk, és udvariasan köszöntsem őket. Figyeltél vajon? Büszke lettél volna rám: nagyon nyugodt voltam, nagyon szamuráj és nagyon rémült. Buntaro-szan mereven azt mondta, Cukku-szan közvetítésével: „Kiricubo és Szazuko úrnő közölte velem, hogy te védted meg feleségem becsületét és az övését. Megmentetted őket a szégyentől. Köszönöm, Andzsín-szan. Kérlek, bocsásd meg eddigi rossz modoromat. Bocsánatot kérek, és még egyszer köszönöm.” Aztán meghajolt és elment, és én nagyon

szerettem volna, ha ott lehetnék, hogy tudd: titkunk nem tudódott ki, senki nem sejt semmit.

Sokszor hátranézett még a válla fölött, hátha megpillantja őt, ám az asszony sohasem volt ott és nem is lesz soha többé, de ez most már nem bántotta Blackthorne-t. Mariko örökre vele marad, és ő szeretni fogja jóban-rosszban, öregkorában, mind a sírig. Mariko mindig ott örködött álmai határán. És ezek az álmok egyre jobbak, egyre kellemesebbek lettek, és Mariko alakja mellett tervek és rajzok, vázlatok jelentek meg bennük, az orrszobor formája, a vitorlák, hogy hogyan kell letenni a tőkét s ráépíteni a hajót, és a végső gyönyörűség: milyen lesz az Úrnő, ha teljesen elkészül, s duzzadt vitorlakkal, jó délnyugati szélben felsiklik a Csatornán, a merevítők sikongnak, a vitorlafák baloldalt feszülnek, aztán „Vitorlákhöz állj! Csúcsvitorlák, fővitorlák, fősudárvitorlák, felkészülni!”, szép lassan utánaeresztik a köteleket, a vitorlák ágyúlovésszerű csattanással átfordulnak, „Irányt tarts!”, a vásznak minden egyes pontja engedelmeskedik a kiáltásnak, és végre, valahára egy gyönyörű – de telt testű! – úrnő élesen balra fordul Beachy Headnél, és elindul London felé...

Toranaga és vadászcsapata felfelé kaptatott a tábor melletti emelkedőn. Kogo ült az öklén, végigvadászták a tengerpartot, és most a falu feletti dombok felé tartottak. Két óra volt még napnyugtáig, és Toranaga ki akarta használni, mert nem tudhatta, vadászhat-e még valaha.

A mai napot magamnak szántam, gondolta. Holnap háborúba megyek, de ma rendbe tettem a házam, színlelve, mintha a Kvantó, Izu és családom jövője biztonságban lenne – hogy megérem a következő telet és tavaszt, s hogy vadászhatok még eleget. Ó, a mai nap ragyogóra sikerült.

Kétszer röptette fel Tecukót, s a madár úgy hasította a levegőt, mint az álom, szebben még annál is, ahogy Andzsiro mellett vadászott – amikor olyan mintaszerűen kapta el azt a ravasz, vén fácánkakast. Ma egy daruval végzett, amely többször akkora volt, mint ő maga, és hibátlan engedelmességgel szállt vissza az öklére. Aztán fácánt ugrasztottak fel a kutyák, és Tecuko körözve húzott ismét a magasba, zuhanni kezdett, mintha sohasem lenne vége, és őlt,

tökéletesen. Majd visszaszállt a kesztyűjére, és büszkén lakmározott a csaliból.

Toranaga most nyulat keresett. Eszébe jutott, hogy az Andzsín-szan biztosan megörülne a vadhúsnak.

Elöl lovagoló testőrei elhaladtak a tábor mellett, fel a kanyargós úton a gerincre, és Toranaga nagyon elégedett volt. Tekintete végigfutott a táboron, nem lát-e valahol lazaságot, de nem látott. Emberei külön-külön gyakorolták a fegyverfogást – amíg Cukku-szan a közelben van, minden kötelékgyakorlat és lögyakorlat tilos, erre nézve szigorú parancsot adott –, és ez is elégedettséggel töltötte el. Egyik oldalt az a húsz ágyú csillogott a napon, amelyeket oly nagy gonddal emeltek ki a vízből, és észrevette Blackthorne-t is: egy alacsony asztalka mögött ült, maga alá húzott lábbal, a földön, mint minden normális ember. Alant a hajóroncs még mindig nem mozdult ki, és Toranaga eltöprengett, hogyan akarja partra hozni az Andzsín-szan, ha már húzni nem lehet.

Mert ki fogod hozni a partra, Andzsín-szan, abban biztos vagyok, mondta magában Toranaga.

Úgy bizony. És megépíted az új hajót, és én elpusztítom, ahogy a másikat, vagy átengedem a keresztényeknek, mert ők fontosabbak nekem, mint a te hajóid, barátom, nagyon sajnálom, még azoknál a hajóknál is fontosabbak, amelyek otthon, a szülőhazádban várakoznak. Azokat majd elhozzák nekem a honfitársaid, mint ahogy elhozzák a királynőddel kötendő szerződést is. Nem te hozod el, nem. Rád itt van szükségem.

Ha eljön az ideje, Andzsín-szan, el fogom mondani, miért gyújtattam fel a hajódat, és akkor meg fogod érteni, mert akkorra már más dolgok kötnek le, és megérted, hogy amit most mondtam, az is igaz: választani kellett közted és a hajód között. Én a te életedet választottam. Helyes döntés, ne? Mennyit nevetünk majd akkor ezeken a híreszteléseken, hogy „Isten műve”, ne? Ó, olyan egyszerű volt válogatott őrséget állítani a hajódra, hogy titkon puskaport hintsenek mindenhová a kiválasztott éjszakán, miután utasítottam Nagát, hogy a következő parti és hajóőrséget kizárólag izuiakból állítsa ki, és köztük legyen az ötvenhárom áruló. Aztán az éjsötétjéből láthatatlanul előlopakodott egy szál nindzsa, kovakővel, és a hajó máris fáklyává változott. A gyújtogatás titkába természetesen

sem Omit, sem Nagát nem avattam be.

Nagyon sajnálom, de elengedhetetlen volt, Andzsin-szan. Megmentettem az életedet, amelyhez még a hajódnál is jobban ragaszkodsz. Ötvenszer vagy többször is meg kellett már fontolnom, lemondjak-e az életedről, de eddig még mindig sikerült megtartanom. Remélem, hogy ezután is így lesz. Miért? A mai nap az igazságok napja, ne? A válasz az, hogy te megnevettetsz, és nekem szükségem van egy barátra. A magam népe közt és a portugálok közt nem merek barátságokat kötni. Igen, belesúgom délben egy kútba, de csak ha senki sincs a közelben: szükségem van egy barátra. És a tudásodra is. Mariko-szamának ebben is igaza volt. Mielőtt elmégy, mindent tudni akarok, amit te tudsz. Megmondtam, hogy rengeteg az időnk, neked is, nekem is.

Tudni akarom, hogyan kell körbevezetni egy hajót a földön, meg akarom érteni, hogyan képes egy kis sziget legyőzni egy roppant birodalmat. Talán ránk és Kínára is alkalmazható volna a módszer, ne? Ó, igen a taikónak bizonyos dolgokban igaza volt.

Amikor először találkoztunk, azt mondtam, semmi sem mentheti a lázadást, mire te azt felelted: de igen, egyvalami mentheti – ha a lázadó győz! Abban a pillanatban magamhoz láncoltalak, Andzsin-szan. Egyetértünk. Mindent szabad – ha győz az ember.

De kudarcot vallani, elbukni ostobaság. Megbocsáthatatlan.

Te nem fogsz kudarcot vallani, biztonságban leszel, jól érzed majd magad nagy andzsirói birtokodon, ahol Mura, a halász megvéd a keresztényektől, miközben továbbra is megtévesztő értesüléseket szállít nekik, utasításom szerint. Milyen naiv Cukku-szan, hogy elhitte: bármelyik emberem, még ha keresztény is, ellopná naplóját és titokban átadná a papoknak az én tudtomon kívül. Harminc éve szolgálsz már hűségesen, Mura, nemsokára megkapod jutalmadat! Vajon mit szólnának a papok, ha tudnák, hogy igazi neved Akira Tonomoto, samuráj vagy és kém az én szolgálatomban, azon kívül, hogy halász, elöljáró és keresztény? Port fingának dühükben, az egyszer biztos, ne?

Ne aggódj hát, Andzsin-szan, jövőd jó kezekben van nálam.

„A barbár ágyasa leszek? Ó, ó, ó!” – jajongott Kiku.

„Igen, még ebben a hónapban. Fudzsiko-szan hivatalosan beleegyezett. És évi ezer kokut kaptok, miután az Andzsin-szan első

fiát megszüled.”

„Eh, ezer... hogy mondtad?”

Toranaga megismételte, és kedvesen hozzátette: „Végül is a szamuráj az szamuráj, a két kard az két kard, és a fiai is szamurájok lesznek. Az Andzsín-szan hatamoto, egyik legfontosabb vazallusom, összes hajóim admirálisa, személyi tanácsadóm – sőt barátom.

„Nagyon sajnálom, de uram...”

„Először az ágyasa leszel.”

„Kérlek, bocsáss meg, uram, először?”

„Később talán a felesége is lehetnél. Fudzsziko-szan közölte velem, hogy nem kíván még egyszer házasodni, márpedig véleményem szerint az Andzsín-szannak feleség kell. Miért ne lehetnél te az? Ha eléggé a kedvére teszel, és miért ne tehetnél, azonkívül kötelességtudóan azon leszel, hogy szorgalmasan építse a hajóját... ne? Igen, azt hiszem, nyugodtan a felesége lehetnél.”

„Ó, igen, igen, igen!” Kiku megölelte, köszönetet mondott, és bocsánatot kért modortalanságáért, amiért félbeszakította és nem hallgatta végig kötelességtudóan, azután elszaladt, szinte a levegőben járva, pedig egy perccel előbb még kész volt levetni magát a legközelebbi szirtről.

Ó, asszonyok, gondolta mosolyogva és nagyon elégedetten Toranaga. Kiku hát megkapott mindent, amit csak akart, Gjoko is – ha idejében elkészül az a hajó, és elkészül, az biztos –, a papok is...

– Uram! – Az egyik vadász egy bokorcsoport felé mutatott az út mentén. Toranaga meghököltette a lovát, és meglazította az öklén Kogo szíjait. – Rajta! – súgta, és az egyik kutya már ugrott is.

A nyúl kiszökkent a bozótból és menekült, Toranaga pedig ráeresztette Kogót. A héja hatalmas szárnycsapásokkal, akár a nyíl röppent a kétségbeesett állat után. Elöl, vagy százlépésnyire a hullámzó talajon túskebozótos nőtt, s a nyúl afelé száguldott ide-oda cikázva, hogy menedéket keressen benne, Kogo azonban egyre csökkentette köztük a távolságot, a föld felett suhant néhány lábnyira, nyílegyenesen. Prédája fölé érve vadul lecsapott, a nyúl felvitott, megpördült, és visszafelé kezdett szaladni, Kogo mérgesen, ek-ek-ekelve a nyomában. A nyúl újra irányt változtatott, őrjöngve kereste a búvóhelyet, aztán Kogo másodszer is lecsapott, karmai közé kapta a nyakát és a fejét, összezárta szárnyait, s az

állat rémült fickádozásával mit sem törődve könnyedén eltörte a nyakát. A nyúl utolsót visított. Kogo eleresztette, felröppent, hogy helyrerázza felborzolt tollait, aztán visszatelepedett a meleg, rángó testre, s még egyszer belemélyesztette karmait. Ekkor és csak ekkor rikoltotta el győzelmi kiáltását, s az öléstől elégedetten veszettül fújni kezdett. A szeme azonban Toranagát figyelte.

Toranaga odaügetett, leszállt a lóról, és felkínálta a csalit. A héja engedelmesen otthagya zsákmányát, s amint gazdája egy ügyes mozdulattal tenyerébe rejtette a csalit, felröppent kinyújtott kesztyűjére. Toranaga ujjai elkapták a lábán a szíjakat, s a madár karmai ráfonódtak a kesztyű acélszálakkal átszőtt mutatóujjára.

– liíí, gyönyörű volt, szépségem – mondta Toranaga, miközben megjutalmazta egy falattal, amit az egyik hajtó a nyúl füléből szelt le. – Nesze, egyél, de ne sokat, mert még nem végeztünk egészen.

A hajtó vigyorogva felmutatta a nyulat: – Uram! Háromszor vagy négyszer is nehezebb Kogo súlyánál! Hetek óta nem láttunk ekkorát, ne?

– Igen. Küldd be a táborba az Andzsín-szannak. – Toranaga nyeregbe szállt, és intett a többieknek, hogy folytassák a vadászatot. Igen, szép ölés volt, de azért nem olyan, mint egy vándorsólyomé. A galambászhéja csak galambászhéja, szakácsok szállítója, gyilkos, aki bármit megöl, ami mozog. Akárcsak te, Andzsín-szan, ne?

Igen, te rövid szárnyú héja vagy. De Mariko, ó, Mariko igazi vándorsólyom volt.

Elevenen emlékezett az asszonyra, és újból azt kívánta, bárcsak ne kellett volna Ószakába mennie s a Nagy Űrbe távoznia. De hát kellett, gondolta türelmesen. A túsokat ki kellett szabadítani, nemcsak az enyéimet, hanem a többieket is mind. Most ötven újabb titkos szövetségesem van. A te bátorságod és Ecu úrnő bátorsága és áldozata kötötte őket hozzám, többek közt az egész Maeda családot s az ő révükön az egész nyugati tengerpartot. Isidót ki kellett csalogatni bevehetetlen fészkeből, a régenseket meg kellett osztani, Ocsibát és Kijamát az öklömre kellett édesgetni. Mindezt végbevitted, de többet is tettél: időt adtál nekem. Mert a csapdákat felállítani, a csalikat biztosítani csak az idő tudja.

Ó, Mariko-csan, ki hitte volna, hogy egy ilyen pöttöm asszony, mint te, régi riválisom, Dzsú-szan Kubo, az áruló Akecsi Dzsinszai lánya

ennyi mindent végbevihet, ilyen gyönyörűséges és méltóságteljes bosszút állhat a taikón, apja ellenségén és gyilkosán! Felröppentél, mint Tecuko, és egyetlen nagy alázuhanással megölted összes prédádat – az én prédáimat.

Olyan szomorú, hogy nem vagy többé. Ekkora hűség különleges jutalmat érdemel.

Toranaga a gerincre ért. Megállt, és kiadta a parancsot, hogy hozzák oda Tecukót. A solymász átvette tőle Kogót, Toranaga pedig utoljára megsimogatta az öklén pihenő csuklyás sólymot, levette a csuklyát, és felröppentette az égre. Nézte, amint egyre táguló körökben emelkedik feljebb, egyre feljebb, keresve a prédát, amelyet ezúttal nem ver fel senki. Tecuko szabadságát kapod tőlem ajándékba, Mariko-szan, mondta az asszony szellemének, az égen köröző madarat figyelve. Ezzel tüntetek ki hűségedért és gyermeki ragaszkodásodért legfőbb törvényünkhöz: a kötelességtudó fiú vagy lány nem lelhet nyugtot a földön, míg apja gyilkosa él.

– Ó, milyen bölcs vagy, uram – mondta a solymász.

– He?

– Hogy eleresztetted Tecukót. Már amikor utoljára röptetted, azt hittem, sohasem jön vissza. Ó, uram, te vagy a legnagyobb solymász a birodalomban, mindig tudod, pontosan tudod, mikor kell visszaadni a madarat az égnek.

Toranaga rámorcolta a szemöldökét. A solymász elfehéredett, sietve átnyújtotta Kogót és elhátrált.

Igen, Tecukónak lejárt az ideje, gondolta zsörtölődve Toranaga, de akkor is jelképes ajándék volt Mariko szellemének bosszúja szépségéért.

Igen. És az a számtalan fiú, akiknek az apját te ölted meg?

Az más, azok az emberek megérdemelték a halált, felelt meg magának. Ami nem jelenti azt, hogy nem nézed meg minden egyes alkalommal, ki férkőzik hozzád nyíllövésnyinél közelebb – a józan ész is ezt diktálja. A megfigyelés felvidította Toranagát, el is határozta mindjárt, hogy belefoglalja az Örökségbe.

Felsandított az égre, és figyelte a sólymot, amely többé nem az ő sólyma. Szépséges teremtmény odafenn, szabad mindörökre, maga mögött hagyta a könnyek és szenvedések világát. Aztán valami vonzerő, embernek ismeretlen, észak felé perdítette a sólymot, és

Tecuko végleg tovatűnt.

– Köszönet! Köszönöm, Tecuko. Legyen sok leányod! – szólt utána, és ismét a földre fordította tekintetét.

A falu szép, rendezett látványt nyújtott a lenyugvó nap fényében, az Andzsín-szan még mindig az asztalánál ült, a szamurájok gyakorlatoztak, a főzőtüzekből füst szállt fel. Az öblön túl, úgy húsz ríre lehet Jedo. Negyven ríre délkeletre Andzsíro. Kétszázkilencven ríre nyugatra Ószaka s onnan mindössze harminc ríre északra Kjóto. Ott kellene sorra kerülnie a döntő ütközetnek, gondolta. A főváros közelében. Északon, Gifu, Ogaki vagy Hasima környékén, a Nagy Északi Úton, a Nakaszendón. Talán éppen ott, ahol az út délnek fordul a főváros felé, a mellett a kis Szekigahara nevű falu mellett, a hegyekben. Valahol ott. Ó, persze hogy nagyobb biztonságban lennék a hegyeim mögött, de hát itt a lehetőség, amire vártam: Isido végre kidugta nyakát a páncélból.

A főcsapás iránya az északi út lesz és nem a Tókaidó, noha addig még ötvenszer is úgy teszek, mintha meggondolnám magam. Fivérem mellém fog állni. Ó, igen, Zataki el fogja hitetni magával, hogy Isido fel akarja őt áldozni Kijamának. Nem bolond az én fivérem. Én pedig betartom ünnepélyes eskümet, megpróbálom megszerezni neki Ocsibát. A döntő csatában Kijama köpönyeget fordít majd, azt hiszem, és azonnal gyűlölt ellenségének, Onosinak esik. Ez lesz a jel a muskétásezred rohamának megindítására, bal- és jobbszárnyukat könnyűszerrel felgöngyölítem és győzni fogok. Ó, igen, győzni fogok – mert Ocsiba, igen bölcsen, nem fogja megengedni, hogy az Örökös kiálljon ellenem a csatatérre. Tudja ugyanis, hogy ha megteszi, végtelen sajnálatomra megöletem Jaemont.

Toranaga elmosolyodott. Amint győztem, Kijamának adom Onosi minden birtokát, és felszólítom, hogy Szarudzsit tegye meg utódjává. Amint az új Régenstanács elnökévé kineveznek, Ocsiba úrnő elé terjesztem Zataki kérését, akit ez az arcátlanság úgy fel fog háborítani, hogy a birodalom első úrnőjét és az Örököszt megengesztelendő, a régensek végtelen sajnálatukra kénytelenek lesznek felszólítani fivéremet, távozzék a Nagy Úrbe. Ki legyen a régens helyette? Kaszigi Omi. És Kijama lesz Omi prédája... igen, annál is inkább, mert akkorára Kijama, minden keresztények

fődaimjója már kérkedni fog vallásával, ez pedig törvényeink ellen való. Hiszen a taikó kiutasítási rendeletei még nincsenek visszavonva, ne? Omi és a többiek bölcsen azt fogják mondani: „Léptessük érvénybe azokat a rendeleteket!” És ha Kijama eltűnik, soha többé nem lesz keresztény régens, és a hurok szép fokozatosan szorulni fog e körül az ostoba, de veszélyes idegen tan körül, amely az Istenek Földjét és a harmóniánkat fenyegeti... s ezért pusztulnia kell. A régensek arra buzdítják majd az Andzsín-szan honfitársait, hogy vegyék ki a kereskedelmet a portugálok kezéből. És amint lehet, a régensek mindennemű kereskedelmet és minden külföldit Nagaszakira korlátoznak, Nagaszaki egy nagyon kicsi részére, amelyet erős őrség vesz körül. És lezárjuk előttük az országot mindörökre... előttük és a tűzfegyverek és a mérgező hatásuk előtt.

Mennyi csodálatos tennivaló, amint győzök, ha győzök, amikor győzök. Mi olyan kiszámítható emberek vagyunk.

Aranykor köszönt ránk. Ocsiba és az Örökös fenséges udvart tart Ószakában, időről időre meghajolunk előttük és tovább uralkodunk Ószakán kívül, Jaemon nevében. Úgy három év múlva a Menny Fia felszólít majd, hogy oszlassam fel a Régenstanácsot, és vállaljam el a sóguni tisztet unokaöcsém nagykorúságáig. A régensek mindenáron rábeszélnek, és én vonakodva beleegyezem. Eltelik egy vagy két év, és minden feltűnés nélkül lemondok majd Szudara javára, de a hatalmat persze megtartom, és le nem veszem a szememet Ószaka váráról. Türelmesen várakozom, míg egy nap az a két bitorló elkövet valami hibát, és akkor végük, vége az ószakai várak, hisz nem egyéb az sem, mint álom az álomban, ahogy a taikó mondta, és a Nagy Játzsma, amely abban a pillanatban elkezdődött, hogy gondolkodni tudtam, amely megvalósíthatóvá vált, amint a taikó meghalt, a Nagy Játzsma véget ér, és ölembe hull a legnagyobb díj: a sógunátus.

Ezért harcoltam, ezért fondorkodtam egész életemben. Egyedül én vagyok a birodalom örököse. Sógun leszek. És dinasztíát alapítok.

Most mindez valóra válhat, és Mariko-szannak köszönhetem, meg a barbár idegennek, aki a keleti tengerből jött elő.

Mariko-szan, a te karmád az volt, hogy dicső halált halj és örökké élj. Andzsín-szan, barátom, a te karmád az, hogy sohase hagyhasd itt

ezt az országot. Az enyém az, hogy sógun legyek.

Kogo, a héja csapkodni kezdett a csuklóján, aztán elcsillapodott, és Toranagára szegezte a szemét. Toranaga rámosolygott. Nem én akartam, hogy az legyek, ami leszek. Ez a karmám.

Abban az esztendőben, a tizedik, Istenek Nélküli Hónap huszonegyedik napjának hajnalán összecsaptak a seregek. Szekigahara közelében történt, a hegyek közt, a Nagy Északi Úton, igen rossz időben – gomolygott a köd, majd meg álmos eső esett. Késő délutánra Toranaga megnyerte a csatát, és kezdetét vette a mészárlás. Negyvenezer fejet vágtak le.

Három nappal később magát Isidót is elfogták, és Toranaga jókedvűen emlékeztette őt a jövendőmondó jóslatára. Láncra verette és Ószakába küldte, ahol is az etáknak parancsot adtak, ássák jó erősen Isido tábornok úr lábát a földbe, hogy csak a feje látsszék ki, és minden arra járó felfszólítottak, hogy húzza végig a birodalom leghíresebb nyakán az odakészített bambuszfűrész. Isido három napig bírta, és mire meghalt, igencsak megöregedett.

UTÓSZÓ

Az olvasó, letéve ezt a vaskos történelmi regényt, méltán érezheti úgy, hogy sok mindent megtudott általában a japánokról, különösen pedig a középkori Japánról.

De valóban ilyen volt-e a korabeli Japán? Hasznos tudnivalókkal ajándékozta meg Clavell több millió amerikai és európai olvasóját vagy félrevezette őket? A kérdés azért merül föl, mert a regény megjelenése után történészek, tudósok hada kelt ki ellene Amerikában. Azzal vádolták a szerzőt, hogy szemérmetlenül zsonglörködik a tényekkel és a fikcióval, ében nyüzsögnek a tévedések, pontatlanságok. Vagyis – mondhatták volna, de ezt persze már nem tették hozzá – Clavell úgy járt el, mint a történelmi regény megteremtője, Walter Scott és követői. Se Scott, se Jókai, se Dumas nem a történészi kutatómunka által feltárt pontos tények béklyójában alkotott, hiszen akkor nem regény, hanem tanulmány írására vállalkoztak volna. Ők pedig, mint a történelmi regények

íróinak többsége, szórakoztatni is akartak.

Clavell elsősorban szórakoztatni akar. Az amerikai műfajmegjelöléssel élve: „elmenekíteni” bennünket egy érdekes, régi, számunkra idegen világba, legalábbis az olvasás idejére. Szórakoztatni – és sok mindent elmondani, elmesélni erről a világról. Más szóval: ismereteket átadni, tanítani is akar.

Hogyan valósítja meg ezt a kettős célt? Legyen a válasz bevezetője a következő kis történet. Amikor amerikai tévéfilmsorozatot forgattak a regény alapján, egy japán lokálpatrióta, a hajdani Izu tartomány szülőtte felkereste a Paramount vezetőit, és arra kérte őket, dolgozzanak az eredeti, történetileg hiteles helyszíneken és használják minden szereplő eredeti, történetileg hiteles nevét. A kérést elutasították.

Nemigen tehettek volna mást. Clavell ugyanis, azért, hogy az alig félévnyi időbe, ami alatt a cselekmény lejátszódik, belefoglalhassa a korabeli Japán mozgalmasságát, a megelőző mintegy harminc esztendő minden érdekesebb, fontosabb eseményét, hogy hőseit szabadon cselekedtethesse és minél több kalandba keverhesse – nem használ egyetlen valódi személynevet sem. Blackthorne, Toranaga, Isido, Jabu, Hiromacu, Mariko s a többi: kitalált név, történelmi munkákban nem lelné meg őket az olvasó. Ilyenformán tehát – noha a földrajzi nevek, helyszínek kevés kivétellel valóságosak – nem a tételes, akadémikus igazságot tudjuk meg a korabeli Japánról. A szakértőknek persze elsősorban nem ez volt a bajuk a regénnyel, hanem az, hogy azok a valódi történelmi alakok, akiket ezek a nevek takarnak, nem egészen ilyenek voltak. Vagyis: a hozzáértő pontosan meg tudja állapítani, kikre vonatkoznak a XVI. században a regénybeli nevek, de bosszantja, hogy Clavell néha – nagyon ügyesen – összegyűrt több figurát egy alakká, ha a cselekmény bonyolításához erre volt szüksége. Sőt mi több, alaposan kiszínezte élettörténetüket, vagyis azt a viszonylag keveset, amit ezekről az alakokról tudunk, megregényesítette – már csak ezért sem nevezhette őket a nevükön, hiszen akkor jogosan vádolhatták volna a történelem meghamisításával. Az sem tetszett a kultúrhistorikusoknak, hogy Mariko és Blackthorne szerelme túlságosan „nyugati” – ilyesmi, mondják, a merev hagyományú középkori japán életben elképzelhetetlen. Amit nem vesznek észre:

Blackthorne esete – eredetijére hamarosan rátérünk – az ezredéves japán történelemben egészen a XX. századig egyedülálló. Mivel pedig fennmaradt dokumentumok az érzelmi életéről nem tudósítanak, mi sem természetesebb, mint hogy a regényíró – persze hogy különlegesen, persze hogy színesen – elképzeleti azt. Mindez nem újdonság, régóta művelik a regényírók – de talán érdemes előrebocsátani ennyit, mielőtt röviden körvonalazzuk az olvasó tájékoztatására, mi is történt voltaképpen a korabeli Japánban, s hogyan alakult a valóságban – nemegyszer prózaiban, néha szomorúbban, tragikusabban – az azonosítható főszereplők sorsa.

Amikor az első európaiak – Portugália macaui gyarmatáról odatévedt kereskedő-kalandorok – 1542-ben vagy 1543-ban partra léptek Japánban, majd 1549-ben megjelentek az első hittérítők is, Xavéri Ferencnek, a Jézus-társaság egyik alapító tagjának vezetésével, a szigetország éppen azt a korszakát élte, amelyet Szengoku Dzsidainek neveznek a történészek. A több évtizede tartó véres polgárháború, amelynek egyetlen célja a főurak birtokgyarapítása volt, első tetőpontját akkor érte el, amikor 1568-ban egy viszonylag jelentéktelen daimjó, Oda Nobunaga seregével bevonult a fővárosba, Kjótóba, majd fokozatosan magához ragadva a hatalmat, az ország nagy részét leigázta, vagyis megkezdte a béke megteremtését. Oda Nobunagával mint Goroda diktátorral találkozunk a regényben.

Nobunaga, ebben minden történész egyetért, igazi vérengző fenevad volt. Egy ízben például állítólag túsul adta egyik tábornoka anyját valamelyik ellenségének, cserébe ellensége családtagjaiért, majd kivégeztette ezeket a családtagokat. A feldühödött ellenség természetesen megölte az idős asszonyt, aki nem volt más, mint Akecsi Micuhide (a regényben Akecsi Dzsinszai) édesanyja. A folytatást ismerjük: Akecsi bosszút állt a diktátoron, Nobunaga másik tábornoka pedig bosszút állt Akecsin, az „árulón”. Akecsi azonban nem halt olyan szép halált, ahogy regénybeli lánya, Mariko Blackthorne-nak lefesti. A veszített ütközet után kétségbeesetten menekült a csataterrről, s az erdőben egy paraszt lándzsával ledöfte, talán drága ruházatáért és fegyverzetéért.

Mindez 1582-ben történt. A Nobunaga halálát megbosszuló tábornok átvette a hatalmat, és tovább pacifikálta az országot. Tojotomi Hidejosinak hívták – a regényben ő a legendás Nakamura, a taikó. Valóban alacsony származású parasztkatona fia volt, s egyben a japán történelem legrendhagyóbb és egyik legzseniálisabb alakja. Rendet teremtett szinte az egész országban, s míg Nobunaga gyűlölte a hatalma ellen lázongó és nagy fegyveres erővel rendelkező buddhista szektákat, s velük szemben pártolta a buzgón térítő jezsuitákat, Hidejosi, akinek sikerült leszámolni a buddhista központokkal, nem nézte jó szemmel a „déli barbárok” vallási térnyerését. Megkeserítette az életüket, rendeleteket adott ki ellenük, néhányat keresztre is feszítettet. Hat éven át váltakozó sikerű, ám végső soron eredménytelen háborút vívott Koreával és Kínával, majd 1598-ban meghalt. Újabb, kétéves politikai zűrzavar köszöntött az országra, aminek egy Hidejosinál is ragyogóbb koponya vetett véget, aki 1600-ban Szekigaharánál, a japán történelem legnagyobb polgárháborús csatájában szétszórta egyesült ellenségeit, s ezzel több mint két és fél évszázadra biztosította Japán békéjét és családja teljhatalmát. Tokugava lejaszunak hívták – mint az olvasó már bizonyára kitalálta: ő Josi Toranaga-nó-Minovara, A sógun sógunja, a regény legnagyobb formátumú figurája, aki az összes eseményszálat a kezében tartja. Ez hát a japán történelem csontváza, amelyre Clavell az inakat, az izmokat, a húst felrakta. Ami pedig az európai főhőst illeti, őt valójában Will Adamsnek hívták. Japánba vezető útja és megérkezése nagyjából úgy zajlott le, ahogy a regényben olvasható. A Liefde (mert ez volt a hajó eredeti neve) nem Izu félszigeténél vetődött partra, hanem a délebbre levő Kjúsú sziget keleti oldalán. Igaz, később Toranaga – azaz lejaszu – Izuba költöztette Adamset, mert az ottani faanyagból jó hajókat lehetett építeni.

Vegyük ezután futólag sorra a főszereplőket, illetve történelmi eredetijüket. Toranaga – Tokugava lejaszu – életét és karakterét, persze heroikussá felnagyítva, pontosan és hűen ábrázolja az író. Ószakai fogsága azonban a képzelet szüleménye, az emlékezetes szökés női ruhában pedig éppen hogy nem vele, hanem ellenségével, Isidóval esett meg. Elunván folytonos cselszövéseit,

lejaszu tisztjei meg akarták ölni Isidót, ezért menekülnie kellett a várból, ahol, ha ott tartózkodott, mindig is lejaszu volt az úr. Csak a szekigaharai csatát megelőző hetekben kaparintotta kezébe a várkastélyt Isido, amikor lejaszu a Kvantóban gyűjtötte össze hadseregét. 1603-ban lejaszu megszerezte a császártól a nagysóguni méltóságot, amit közben átadott fiának, Hidetadának (a regénybeli Szudarának), de a háttérben továbbra is ő parancsolt. Ő rendelte el 1614-ben és 1615-ben Ószaka ostromát, majd lerombolását, Jaemon, a taikó örököse (a valóságban Hidejorinak hívták) ugyanis, immár huszonkét évesen, egyre nagyobb veszélyt jelentett a Tokugavák jövőjére nézve. A vereség után az Örökös és anyja, a regény Ocsibája kénytelen volt szeppukut elkövetni. lejaszu egy évvel később, 1616-ban, hetvenöt évesen halt meg.

Isido, a fő cselszövő – igazi nevén: Isida Micunari – valóban a fő ellenlábasa volt lejaszunak 1598 és 1600 között. Nem volt ugyan tagja a Régenstanácsnak, csupán a szintén öttagú Biztosok Testületének, de a taikó, mint kedvencére, valóban rá hagyta az Örökös feletti gyámkodást. Tehetséges intrikus, gátlástalan törtető volt, akár csak lejaszu, de végül is lejaszu bizonyult a jobbnak. Isida Micunari sokkal hétköznapibb halált halt, mint Isido, a regényhős. A vesztett csata után elfogták, szégyenszemre végighurcolták Kjóto és Ószaka utcáin, majd lefejezték.

A szép és tehetséges Mariko alakjához egy Hoszokava Tadaoki nevű daimjó felesége, Hoszokava Grácia szolgáltatta a mintát. Az asszonynak valóban a „gyilkos” Akecsi Micuhide volt az apja. Élete azonban, amennyire a történészek rekonstruálni tudják, jóval egyszerűbben, de szomorúbban zajlott s tragikusabban ért véget. Férje, Tadaoki (a regénybeli Buntaro) féltékeny, féktelen természetű ember volt, ugyanakkor kifinomult ízlésű művészetpártoló, különösen a teaszertartásban jeleskedett mint a híres csa-nó-ju mester, Szennó-Rikjú egyik legjobb tanítványa. Amikor urát, a taikót országhódító hadjáratára elkísérte, feleségének megtiltotta, hogy ószakai házukból kitegye a lábát. Az asszony azonban, az örök éberségét kijátszva, egyszer mégiscsak kiszökött, és elment a jezsuiták miséjére. Hamarosan megkeresztelkedett, és titokban, jóformán házi őrizetben, mindössze az ábécé és néhány vallási traktátus segítségével megtanult portugálul és latinul. Az atyákkal

ritkán találkozhatott, mert amikor férje hírére vette az eseményeknek, megcsonkította, majd elűzte Grácia szolgálóit, akik közvetítettek közte és a szerzetesek között.

Az asszony egyhangú, bezárt életére Isida Micunari tett pontot, amikor 1600 augusztusában megkísérelte túsul ejteni s az ószakai várba hurcolni az lejaszu oldalára állt daimjók Ószaka városában lakó családtagjait. Az akciót Hoszokava Grácia házában kezdték. Az ekkor a Kvantóban tartózkodó Tadaoki állítólag pontos utasításokat adott egy ilyen eshetőségre háznagyának. Hogy mi történt, arról több verzió ismeretes. Egyik szerint a harmincnégy éves asszony megölte gyermekeit, majd szeppukut követett el, csatlósai úgyszintén, s az utolsó magukra gyújtotta a házat. Egy másik beszámoló szerint Grácia, aki nagyon is komolyan vette új hitét, nem tehetett ilyet. Miután a háznagy ismertette vele férje parancsát, ő jámboran előrenyújtotta a nyakát, és a szamuráj lefejezte. A harmadik változat úgy szól, hogy a mit sem sejtő asszonyt, akinek szobájába férfi egyedül nem léphetett be, a háznagy a sodzsiajtóhoz hívta, s mielőtt még Grácia egy szót is szólhatott volna, keresztüldöfte lándzsájával. Akárhogyan is esett, halála hasonló eredményt váltott ki, mint a regényben Marikóé. A botránytól rettegő Isida Micunari a többi asszonyt már nem is próbálta a várba hurcoltatni, beírta azzal, hogy körülvétette a házukat, s így többnek is sikerült álruhában elmenekülni.

Hiromacu eredetije csak kis részben Grácia apósa, Hoszokava Fudzsitaka, ez a jeles kéziratgyűjtő és verselő hadvezér. Toranaga mellett betöltött pozíciója, jellege és cselekedetei sokkal inkább lejaszu valódi főtanácsadójára, Honda Maszanobura emlékeztetnek, aki nagy solymász volt, akárcsak hűbérura.

Jabu, az elvtelen köpönyegforgató teljes egészében a képzelet szülötte. Azokat a rablólovagokat példázza, akik ebben a véres korban semmi mással nem törődtek, csak saját ambíciójukkal, birtokuk gyarapításával.

Blackthorne-Adams, mint az első angol s főként az első protestáns, aki eljutott Japánba, valóban viszonylag fontos szerepet játszott az akkori idők történelmében. Olyan gyakorlati tudással rendelkezett, amivel a jezsuita atyák nem, s amit a portugál hajósok és kereskedők saját jól felfogott érdekükben eltitkoltak a japánok elől.

lejaszu valóban hatamotóvá tette, kisebb birtokot adományozott neki és tanácsadóként alkalmazta a portugálokkal, spanyolokkal, később pedig a hollandokkal, angolokkal folytatott tárgyalásai során. Mert, ahogy Rodrigues megjövendöli, a világ katolikus, portugál-spanyol urait hamarosan követték, majd felváltották a tengerek új urai, az új gyarmatosítók: a hollandok és az angolok. Japánban ugyan alig nyertek teret, mindössze egy kis kikötőt használhattak igen korlátozott tevékenységükhöz.

De hiába jelent meg több angol hajó is Japán partjainál, az Andzsinszan soha többé nem látta viszont hazáját. Eleinte lejaszu nem engedte, később már ő nem akart elmenni. Annyira „japán” lett, hogy amikor honfitársa, John Saris kapitány egy ízben hajójára invitálta, töltsen ott az éjszakát, a kardos-kimonós-varokocsos Will Adams köszönettel, hajlongva visszautasította a meghívást, mondván, hogy inkább egyik japán barátja házában száll meg, mert jobb szereti a szokott környezetet. De azért japán házában ablakát élete végéig a brit lobogó andráskeresztje díszítette. Mariko-Gráciával természetesen sohasem találkozott. Ojukit, egy Magome nevű kereskedő lányát vette feleségül, akitől gyermekei is születtek. 1620-ban, ötvenhat éves korában halt meg.

Dell'Aquát, a vizitátor atyát a valóságban Alessandro Valignanónak hívták. Még az európaiak között is szokatlanul magas termetű férfi volt, s néger szolgájának bőrszíne teljesen megbabonázta Hidejosit, a taikót. A tehetséges, sima modorú Cukku-szan történelmi megfelelője João Rodrigues atya, akinek a korabeli Japánról szóló hatalmas, forrásértékű művét nemrégiben angolul is kiadták. Harminchárom évig élt Japánban, előbb a taikó, majd lejaszu bizalmasaként és tolmácsaként, sorsa azonban később rosszra fordult. Egyházi felettesei és a japánok megalégték túlságosan gyakori világi ténykedését, a kereskedelembe és a politikába való folytonos beavatkozását. 1610-ben Macauba száműzték, Kína különböző területein munkálkodott egyre nyomorúságosabb körülmények között még huszonhárom esztendeig, s ott is halt meg. 1638-ban a harmadik Tokugava sógun, Iemitsu hatalmas méretű parasztfelkelést vert le Kjúszú szigetén. A felkelők kivétel nélkül japán katolikusok voltak. Vereségükkel lezárult a japáni kereszténység csaknem évszázados középkori korszaka. Minden hittérítőt

számúztak, a katolikus vallás gyakorlását betiltották, és Japán egészen a XIX. század közepéig zárva tartotta kapuit az európaiak és az egész nyugati világ előtt.

A cselekmény egyik fő színhelyén, az ószakai várkastélyban a ma arra járó turista hiába keresné a regényben megismert részeket. A taikó által építtetett várat Iejaszu 1615-ben leromboltatta, utódai jóval kisebb alapterületen 1620 és 1630 között újraépítették, az 1945-ös amerikai bombázás azonban az új várat is tönkretette, úgyhogy szinte az egészet rekonstruálni kellett.

Végezetül, a pontosság kedvéért, válasszunk ki néhány olyan tény, adatot, amelyeket Clavell, talán az írói szabadság nevében, helytelenül vagy tévesen használ föl.

A ketch, a fregatt, a sorhajó – szakekben úgy olvassuk – későbbi fejlemények, a XVI. század végén még nem lehet beszélni róluk. A hajóknál maradvá: nem a Macau és Nagaszaki közti kereskedelmet bonyolító vízi járművet nevezték „Fekete Hajónak” – ezt „Nagy Hajónak” hívták –, hanem azokat a sokkal későbbi, XIX. századi amerikai gőzösöket, amelyekkel Perry sorhajókapitány jelent meg a Tokiói-öbölben, hogy a fővárosában, az akkor Jedóban székelő sógunt rákényszerítse a kereskedelmi és diplomáciai kapcsolatok felvételére. És egy hamisítatlan „hajózási szakszó”: a grog. Baccus van Nekk panaszolja a regényben Blackthorne-nak, hogy a japánok nem ismerik ezt az italt. Nem is ismerhették, hiszen a rum-forróvíz keveréket csupán száznegyven esztendővel később, 1740-ben „találta fel” Edward Vernon angol tengernagy.

Blackthorne hajókötelékét nem szerelhette föl a Holland Kelet-indiai Társaság, mert az csak 1602-ben alakult meg.

Jabu álma a muskétás egységről 1600-ban már nem újság: jóval előbb, 1575-ben bevetett ilyen alakulatokat Oda Nobunaga a nagasinói csatában. Ellenfele, Takeda Kacujori katonái között iszonyú pusztítást vittek végbe a löfegyverek. A feljegyzések szerint az ütközet pontosan úgy zajlott le, ahogyan Kuroszava nagyszerű filmjében, Az árnyéklovasban látható.

Az amidista orgyilkosok szektája, amelynek egyik tagja Blackthorne-t akarja eltenni láb alól, szintén az írói képzeletben született. A japán buddhizmuson belül az Amida-hívők több szektára és alszektára

oszlanak, de még a legharciasabb, a Sin-sú is csak szervezett lázadásokkal vált hírhedtté a XVI. században. A „szakszerű” orgyilkosságot a nindzsák üzték, akik A sógun egy egész fejezetén át rémületben tartják az ószakai várat.

Az angliai földbekerítésekre s ezek következtében a parasztnak a városokba való felözönlésére a kapitalizmus kialakulásakor, a XVIII. században kerül csak sor.

A XVI. században használt pisztolyok közül sem a dörzskerekes, sem az ütőkakasos nem úgy működött, ahogyan abban a jelenetben olvashatjuk, amelyben Fudzsiko bátran szembeszáll Omival. A kakas mozgásának leírása leginkább a modern, revolverező rendszerű pisztolyokra emlékeztet – ezeknek tudniillik nem kézi erővel kell hátrafeszíteni a kakasát, elég csupán meghúzni a ravaszt, és a kakas az első fázisban magától visszahúzódik, majd a másodikban lecsap.

A lappok bizonyára nem hókunyhókban éltek és nem fagyott bálnazsírral táplálkoztak még a XVI. században sem.

Málta híres védelmére s a törököknek a johanniták – végső fokon inkább a spanyolok – általi megfutamtására nem 1560-ban, hanem 1505-ben került sor, és akármilyen bátran viselték is magukat La Valetta nagymester lovagjai, nekünk, magyaroknak, akik tudjuk, hogy Zrínyi Miklós egy esztendővel később halt hősi halált Szigetvár előtt, egy kissé nemzeti büszkeségünket sérti az a túlzó és általánosító kijelentés, hogy az Európára zúduló muzulmánokat Málta állította meg.

Annak a bizonyos három féluralkodói családnak – a Minovarának, a Takasimának és a Fudzsimotónak – a nevét Clavell, ő tudja, miért, szintén kitalálta, illetve egy kicsit megváltoztatta. Az eredeti nevek: Minamoto, Taira, Fudzshivara. Több évszázaddal előbb mindhárom a császári ágból vált ki s lett nagy hatalmú szamuráj (Minamoto, Taira), illetve hivatalnok (Fudzshivara) dinasztia megalapítója. Toranaga-lejaszu a Minamoto, Goroda-Nobunaga a Taira családból származott. (És ha már itt tartunk, az 1600-ban „uralkodó” császár neve valójában: Go-Józei.)

És egy utolsó érdekesség, amely már inkább csak a korhoz, semmint a regényhez tartozik: Andzsiro előjárójának, Murának a neve mindössze annyit jelent, hogy „falu”, Andzsirónak pedig a

legelső katolizált japánt hívták. Ennek az embernek különös és szomorú sorsa több szálon rokon Will Adamsével. 1547-ben megölt valakit, ezért menekülnie kellett hazájából. Malaccában találkozott Xavéri Ferencsel, aki az értelmesnek látszó fiatal férfit Indiába, a goai jezsuita kollégiumba vitte. Andzsiro itt megtanult portugálul, megkeresztelkedett, és 1549-ben Xavéri Ferenc segédjeként és tolmácsaként visszatért Japánba. Amikor azonban felettese magára hagyta Kjúsún, hogy irányítsa a kis katolikus japán nyáját, a buddhista papok üldözni kezdték. Andzsiro nem sokáig bírta a megpróbáltatásokat, nyáját cserbenhagyva Kínába szökött, felcsapott kalóznak, és egy tengeri csetepatéban hamarosan életét veszítette.

Gy. Horváth László

Tartalom

[Bevezető](#)

[ELSŐ KÖNYV](#)

[Első fejezet](#)

[Második fejezet](#)

[Harmadik fejezet](#)

[Negyedik fejezet](#)

[Ötödik fejezet](#)

[Hatodik fejezet](#)

[Hetedik fejezet](#)

[Nyolcadik fejezet](#)

[Kilencedik fejezet](#)

[MÁSODIK KÖNYV](#)

[Tizedik fejezet](#)

[Tizenegyedik fejezet](#)

[Tizenkettedik fejezet](#)

[Tizenharmadik fejezet](#)

[Tizennegyedik fejezet](#)

[Tizenötödik fejezet](#)

[Tizenhatodik fejezet](#)

[Tizenhetedik fejezet](#)

[Tizennyolcadik fejezet](#)

[Tizenkilencedik fejezet](#)

[Huszadik fejezet](#)

[Huszonegyedik fejezet](#)

[Huszonkettedik fejezet](#)

[Huszonharmadik fejezet](#)

[Huszonnegyedik fejezet](#)

[Huszonötödik fejezet](#)

[Huszonhatodik fejezet](#)

[Huszonhetedik fejezet](#)

[Huszonnyolcadik fejezet](#)

[Huszonkilencedik fejezet](#)

[HARMADIK KÖNYV](#)

[Harmincadik fejezet](#)
[Harmincegyedik fejezet](#)
[Harminckettedik fejezet](#)
[Harmincharmadik fejezet](#)
[Harmincnegyedik fejezet](#)
[Harmincötödik fejezet](#)
[NEGYEDIK KÖNYV](#)
[Harminchatodik fejezet](#)
[Harminchetedik fejezet](#)
[Harmincnyolcadik fejezet](#)
[Harminckilencedik fejezet](#)
[Negyvenedik fejezet](#)
[Negyvenegyedik fejezet](#)
[Negyvenkettedik fejezet](#)
[Negyvenharmadik fejezet](#)
[Negyvennegyedik fejezet](#)
[Negyvenötödik fejezet](#)
[Negyvenhatodik fejezet](#)
[ÖTÖDIK KÖNYV](#)
[Negyvenhetedik fejezet](#)
[Negyvennyolcadik fejezet](#)
[Negyvenkilencedik fejezet](#)
[Ötvenedik fejezet](#)
[Ötvenegyedik fejezet](#)
[HATODIK KÖNYV](#)
[Ötvenkettedik fejezet](#)
[Ötvenharmadik fejezet](#)
[Ötvennegyedik fejezet](#)
[Ötvenötödik fejezet](#)
[Ötvenhatodik fejezet](#)
[Ötvenhetedik fejezet](#)
[Ötvennyolcadik fejezet](#)
[Ötvenkilencedik fejezet](#)
[HETEDIK KÖNYV](#)
[Hatvanadik fejezet](#)
[Hatvanegyedik fejezet](#)
[UTÓSZÓ](#)